Giới thiệu

Giữa thuở bình minh của trời đất, khi Hồng Hoang đại địa còn tràn ngập tiên thiên linh khí và vạn vật bắt đầu trỗi dậy sau cuộc chiến thượng cổ hung thú, một linh hồn từ hậu thế đã xuyên không trở về, nhập vào thân xác của một tiểu hổ yêu yếu ớt dưới chân núi Bất Chu.

Đó chính là Lâm Hiên – một cô nhi ở thế kỷ 21, kẻ vốn mang thiên phú tu chân nhưng lại bị số phận đưa đẩy vào một thời đại mà "Đại La Kim Tiên đi đầy đất, Kim Tiên không bằng chó".

Đối mặt với thực tế nghiệt ngã rằng huyết mạch hổ yêu tầm thường chỉ có thể tu luyện đến Thiên Tiên cảnh giới – một sự tồn tại thấp bé như kiến hôi trong mắt các vị đại năng, Lâm Hiên tưởng chừng như sẽ phải chấp nhận số phận bị đào thải.

Thế nhưng, vận mệnh đã mỉm cười khi ông trời ban cho anh một "ngón tay vàng" vô song: **Hệ thống Vô hạn Tu cải**.

Với hệ thống này, chỉ cần tích lũy đủ "điểm tu cải" thông qua việc chém giết yêu thú và hoàn thành nhiệm vụ, Lâm Hiên có thể vô hạn nâng cấp huyết mạch của mình, biến một con hổ thường thành Thôn Thiên Hổ, di chuyển tới Diệu Nhật Thần Hổ, rồi thậm chí là Càn Khôn Ma Hổ có thể sánh ngang Thánh nhân.

Cơ duyên chân chính bắt đầu khi Lâm Hiên gặp gỡ huynh muội Phục Hy và Nữ Oa tại núi Bất Chu.

Nhận thấy thiên cơ mông lung bao quanh tiểu hổ yêu kỳ lạ này, Nữ Oa đã phá lệ thu anh làm đệ tử duy nhất.

Từ đây, Lâm Hiên bắt đầu hành trình nghịch thiên cải mệnh dưới sự che chở của vị Thánh mẫu tương lai.

Anh nhận được những bảo vật trấn giáo như Định Hải Châu và Phược Yêu Tác, nhưng thay vì sử dụng chúng ở cấp độ linh bảo thông thường, anh đã dùng hệ thống để thăng cấp chúng thành Hỗn Độn Linh Bảo và Tiên Thiên Chí Bảo – những thần khí khiến ngay cả Thánh nhân cũng phải thèm khát.

Câu chuyện trở nên gay cấn khi Lâm Hiên rời núi Bất Chu để ngao du Hồng Hoang, bắt đầu chiến thuật "câu cá" danh bất hư truyền.

Anh cố tình để bảo vật tỏa ra hào quang rực rỡ nhằm thu hút những kẻ tham lam, sau đó mạnh mẽ trấn sát để thu hoạch hàng triệu điểm tu cải.

Trong cuộc tranh đấu giành giật tiên thiên linh căn Hoàng Trung Lý, Lâm Hiên không chỉ vượt mặt các đại năng Đại La Kim Tiên mà còn chiếm được cực phẩm Hỗn Độn Linh Bảo: Tam Thập Lục Phẩm Diệt Thế Hắc Liên.

Với đài sen đen kịt đầy ma tính này, anh sở hữu khả năng phòng ngự tuyệt đối, "tiên thiên lập vào bất bại chi địa".

Sự trỗi dậy của Lâm Hiên không tránh khỏi sự dòm ngó và thù ghét của những kẻ thống trị thiên hạ lúc bấy giờ.

Anh vô tình kết hạ thù sâu với Yêu Đế Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất khi đoạt đi thiên định thê tử của họ là Hi Hòa và Thường Hi, thu phục hai nàng làm đệ tử.

Thậm chí, anh còn thu phục được thượng cổ ác long Chúc Long làm tọa kỵ, khiến uy danh chấn động cửu tiêu.

Đỉnh điểm của mạch truyện là lúc Nữ Oa nương nương minh ngộ đạo quả, sáng tạo ra nhân tộc và chứng đạo thành Thánh.

Lâm Hiên, với ký ức về thân phận con người ở kiếp trước, đã dốc toàn lực bảo hộ nhân tộc sơ khai.

Anh âm thầm bố trí ác thi Hoàng Trung đạo nhân và thiện thi Tế Thế đạo nhân bảo vệ đồng bào, giúp nhân tộc thoát khỏi cảnh diệt chủng dưới nanh vuốt của Yêu tộc khi Đế Tuấn muốn đồ sát loài người để luyện chế Đồ Vu Kiếm.

Chứng kiến sự vô vi đến lạnh lùng của Thái Thanh Lão Tử và sự tham lam của Tây Phương nhị thánh Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, nộ hỏa của Lâm Hiên bùng phát.

Một vị Chuẩn Thánh hậu kỳ với những pháp bảo Hỗn Độn trong tay đã không ngần ngại chỉ thẳng mặt Thánh nhân mà mắng nhiếc, thề rằng sẽ khiến Thiên Đình của Yêu tộc kê khuyển bất ninh và bắt những vị Thánh nhân giả tạo kia phải trả giá.

Cuộc hành trình của Lâm Hiên không chỉ là quá trình thăng cấp sức mạnh đơn thuần, mà còn là cuộc chiến đấu bảo vệ căn cơ nhân tộc, giữ vững linh đài thanh tịnh trước sự xâm thực của ma tính từ Hắc Liên, và từng bước tiến tới đỉnh cao nhất của Hồng Hoang – nơi anh sẽ dùng sức mạnh của hệ thống để chứng minh rằng: Đại thế có thể định, nhưng số mệnh nhân tộc và con đường tu đạo của Lâm Hiên là do chính anh làm chủ.

Mục lục

Giới thiệu

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Chương 42

Chương 43

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47

Chương 48

Chương 49

Chương 50

Chương 51

Chương 52

Chương 53

Chương 54

Chương 55

Chương 56

Chương 57

Chương 58

Chương 59

Chương 60

Chương 61

Chương 62

Chương 63

Chương 64

Chương 65

Chương 66

Chương 67

Chương 68

Chương 69

Chương 70

Chương 71

Chương 72

Chương 73

Chương 74

Chương 75

Chương 76

Chương 77

Chương 78

Chương 79

Chương 80

Chương 81

Chương 82

Chương 83

Chương 84

Chương 85

Chương 86

Chương 87

Chương 88

Chương 89

Chương 90

Chương 91

Chương 92

Chương 93

Chương 94

Chương 95

Chương 96

Chương 97

Chương 98

Chương 99

Chương 100

Chương 101

Chương 102

Chương 103

Chương 104

Chương 105

Chương 106

Chương 107

Chương 108

Chương 109

Chương 110

Chương 111

Chương 112

Chương 113

Chương 114

Chương 115

Chương 116

Chương 117

Chương 118

Chương 119

Chương 120

Chương 121

Chương 122

Chương 123

Chương 124

Chương 125

Chương 126

Chương 127

Chương 128

Chương 129

Chương 130

Chương 131

Chương 132

Chương 133

Chương 134

Chương 135

Chương 136

Chương 137

Chương 138

Chương 139

Chương 140

Chương 141

Chương 142

Chương 143

Chương 144

Chương 145

Chương 146

Chương 147

Chương 148

Chương 149

Chương 150

Chương 151

Chương 152

Chương 153

Chương 154

Chương 155

Chương 156

Chương 157

Chương 158

Chương 159

Chương 160

Chương 161

Chương 162

Chương 163

Chương 164

Chương 165

Chương 166

Chương 167

Chương 168

Chương 169

Chương 170

Chương 171

Chương 172

Chương 173

Chương 174

Chương 175

Chương 176

Chương 177

Chương 178

Chương 179

Chương 180

Chương 181

Chương 182

Chương 183

Chương 184

Chương 185

Chương 186

Chương 187

Chương 188

Chương 189

Chương 190

Chương 191

Chương 192

Chương 193

Chương 194

Chương 195

Chương 196

Chương 197

Chương 198

Chương 199

Chương 200

Chương 201

Chương 202

Chương 203

Chương 204

Chương 205

Chương 206

Chương 207

Chương 208

Chương 209

Chương 210

Chương 211

Chương 212

Chương 213

Chương 214

Chương 215

Chương 216

Chương 217

Chương 218

Chương 219

Chương 220

Chương 221

Chương 222

Chương 223

Chương 224

Chương 225

Chương 226

Chương 227

Chương 228

Chương 229

Chương 230

Chương 231

Chương 232

Chương 233

Chương 234

Chương 235

Chương 236

Chương 237

Chương 238

Chương 239

Chương 240

Chương 241

Chương 242

Chương 243

Chương 244

Chương 245

Chương 246

Chương 247

Chương 248

Chương 249

Chương 250

Chương 251

Chương 252

Chương 253

Chương 254

Chương 255

Chương 256

Chương 257

Chương 258

Chương 259

Chương 260

Chương 261

Chương 262

Chương 263

Chương 264

Chương 265

Chương 266

Chương 267

Chương 268

Chương 269

Chương 270

Chương 271

Chương 272

Chương 273

Chương 274

Chương 275

Chương 276

Chương 277

Chương 278

Chương 279

Chương 280

Chương 281

Chương 282

Chương 283

Chương 284

Chương 285

Chương 286

Chương 287

Chương 288

Chương 289

Chương 290

Chương 291

Chương 292

Chương 293

Chương 294

Chương 295

Chương 296

Chương 297

Chương 298

Chương 299

Chương 300

Chương 301

Chương 302

Chương 303

Chương 304

Chương 305

Chương 306

Chương 307

Chương 308

Chương 309

Chương 310

Chương 311

Chương 312

Chương 313

Chương 314

Chương 315

Chương 316

Chương 317

Chương 318

Chương 319

Chương 320

Chương 321

Chương 322

Chương 323

Chương 324

Chương 325

Chương 326

Chương 327

Chương 328

Chương 329

Chương 330

Chương 331

Chương 332

Chương 333

Chương 334

Chương 335

Chương 336

Chương 337

Chương 338

Chương 339

Chương 340

Chương 341

Chương 342

Chương 343

Chương 344

Chương 345

Chương 346

Chương 347

Chương 348

Chương 349

Chương 350

Chương 351

Chương 352

Chương 353

Chương 354

Chương 355

Chương 356

Chương 357

Chương 358

Chương 359

Chương 360

Chương 361

Chương 362

Chương 363

Chương 364

Chương 365

Chương 366

Chương 367

Chương 368

Chương 369

Chương 370

Chương 371

Chương 372

Chương 373

Chương 374

Chương 375

Chương 376

Chương 377

Chương 378

Chương 379

Chương 380

Chương 381

Chương 382

Chương 383

Chương 384

Chương 385

Chương 386

Chương 387

Chương 388

Chương 389

Chương 390

Chương 391

Chương 392

Chương 393

Chương 394

Chương 395

Chương 396

Chương 397

Chương 398

Chương 399

Chương 400

Chương 401

Chương 402

Chương 403

Chương 404

Chương 405

Chương 406

Chương 407

Chương 408

Chương 409

Chương 410

Chương 411

Chương 412

Chương 413

Chương 414

Chương 415

Chương 416

Chương 417

Chương 418

Chương 419

Chương 420

Chương 421

Chương 422

Chương 423

Chương 424

Chương 425

Chương 426

Chương 427

Chương 428

Chương 429

Chương 430

Chương 431

Chương 432

Chương 433

Chương 434

Chương 435

Chương 436

Chương 437

Chương 438

Chương 439

Chương 440

Chương 441

Chương 442

Chương 443

Chương 444

Chương 445

Chương 446

Chương 447

Chương 448

Chương 449

Chương 450

Chương 451

Chương 452

Chương 453

Chương 454

Chương 455

Chương 456

Chương 457

Chương 458

Chương 459

Chương 460

Chương 461

Chương 462

Chương 463

Chương 464

Chương 465

Chương 466

Chương 467

Chương 468

Chương 469

Chương 470

Chương 471

Chương 472

Chương 473

Chương 474

Chương 475

Chương 476

Chương 477

Chương 478

Chương 479

Chương 480

Chương 481

Chương 482

Chương 483

Chương 484

Chương 398: Lôi Kéo Đồng Minh.

Chương 485

Chương 486

Chương 487

Chương 488

Chương 489

Chương 490

Chương 491

Chương 492

Chương 493

Chương 494

Chương 495

Chương 496

Chương 497

Chương 498

Chương 499

Chương 500

Chương 501

Chương 502

Chương 503

Chương 504

Chương 505

Chương 506

Chương 507

Chương 508

Chương 509

Chương 510

Chương 511

Chương 512

Chương 513

Chương 514

Chương 515

Chương 516

Chương 517

Chương 518

Chương 519

Chương 520

Chương 521

Chương 522

Chương 523

Chương 524

Chương 525

Chương 526

Chương 527

Chương 528

Chương 529

Chương 530

Chương 531

Chương 532

Chương 533

Chương 534

Chương 535

Chương 536

Chương 537

Chương 538

Chương 539

Chương 540

Chương 541

Chương 542

Chương 464: Xảy ra ngoài ý muốn.

Chương 543

Chương 544

Chương 545

Chương 546

Chương 547

Chương 548

Chương 549

Chương 550

Chương 551

Chương 552

Chương 553

Chương 474: Yên tâm đi.

Chương 554

Chương 555

Chương 556

Chương 557

Chương 558

Chương 559

Chương 560

Chương 561

Chương 562

Chương 563

Chương 564

Chương 565

Chương 566

Chương 567

Chương 568

Chương 569

Chương 570

Chương 571

Chương 572

Chương 573

Chương 574

Chương 575

Chương 576

Chương 577

Chương 578

Chương 579

Chương 580

Chương 581

Chương 582

Chương 484: Đảo Ngược.

Chương 583

Chương 584

Chương 585

Chương 586

Chương 587

Chương 588

Chương 589

Chương 590

Chương 591

Chương 592

Chương 593

Chương 594

Chương 595

Chương 596

Chương 504: Klopp "Thôi được rồi, đừng ồn ào nữa.

Chương 597

Chương 598

Chương 599

Chương 600

Chương 601

Chương 602

Chương 603

Chương 604

Chương 605

Chương 606

Chương 607

Chương 608

Chương 609

Chương 610

Chương 611

Chương 612

Chương 613

Chương 614

Chương 615

Chương 616

Chương 617

Chương 618

Chương 619

Chương 620

Chương 621

Chương 622

Chương 623

Chương 624

Chương 625

Chương 626

Chương 627

Chương 628

Chương 629

Chương 630

Chương 631

Chương 632

Chương 633

Chương 634

Chương 635

Chương 636

Chương 637

Chương 638

Chương 639

Chương 640

Chương 641

Chương 642

Chương 643

Chương 644

Chương 645

Chương 646

Chương 647

Chương 648

Chương 649

Chương 650

Chương 651

Chương 652

Chương 653

Chương 654

Chương 655

Chương 656

Chương 657

Chương 658

Chương 659

Chương 660

Chương 661

Chương 662

Chương 663

Chương 664

Chương 665

Chương 666

Chương 667

Chương 668

Chương 669

Chương 670

Chương 671

Chương 672

Chương 673

Chương 674

Chương 675

Chương 676

Chương 677

Chương 678

Chương 679

Chương 680

Chương 681

Chương 682

Chương 683

Chương 684

Chương 685

Chương 686

Chương 687

Chương 688

Chương 689

Chương 690

Chương 691

Chương 692

Chương 693

Chương 694

Chương 695

Chương 696

Chương 697

Chương 698

Chương 699

Chương 700

Chương 701

Chương 702

Chương 703

Chương 704

Chương 705

Chương 706

Chương 707

Chương 708

Chương 709

Chương 710

Chương 711

Chương 712

Chương 713

Chương 714

Chương 715

Chương 716

Chương 717

Chương 718

Chương 719

Chương 720

Chương 721

Chương 722

Chương 723

Chương 724

Chương 725

Chương 726

Chương 727

Chương 728

Chương 729

Chương 730

Chương 731

Chương 732

Chương 733

Chương 734

Chương 735

Chương 736

Chương 737

Chương 738

Chương 739

Chương 740

Chương 741

Chương 742

Chương 743

Chương 744

Chương 745

Chương 746

Chương 747

Chương 748

Chương 749

Chương 750

Chương 751

Chương 752

Chương 753

Chương 754

Chương 755

Chương 756

Chương 757

Chương 758

Chương 759

Chương 760

Chương 761

Chương 762

Chương 763

Chương 764

Chương 765

Chương 766

Chương 767

Chương 768

Chương 769

Chương 770

Chương 771

Chương 772

Chương 773

Chương 774

Chương 775

Chương 776

Chương 777

Chương 778

Chương 779

Chương 780

Chương 781

Chương 782

Chương 783

Chương 784

Chương 785

Chương 786

Chương 787

Chương 788

Chương 789

Chương 790

Chương 791

Chương 792

Chương 793

Chương 794

Chương 795

Chương 796

Chương 797

Chương 798

Chương 799

Chương 800

Chương 801

Chương 802

Chương 803

Chương 804

Chương 805

Chương 806

Chương 807

Chương 808

Chương 809

Chương 810

Chương 811

Chương 812

Chương 813

Chương 814

Chương 815

Chương 816

Chương 817

Chương 818

Chương 819

Chương 820

Chương 821

Chương 822

Chương 823

Chương 824

Chương 825

Chương 826

Chương 827

Chương 828

Chương 829

Chương 830

Chương 831

Chương 832

Chương 833

Chương 834

Chương 835

Chương 836

Chương 837

Chương 838

Chương 839

Chương 840

Chương 841

Chương 842

Chương 843

Chương 844

Chương 845

Chương 846

Chương 847

Chương 848

Chương 849

Chương 850

Chương 851

Chương 852

Chương 853

Chương 854

Chương 855

Chương 856

Chương 857

Chương 858

Chương 859

Chương 860

Chương 861

Chương 862

Chương 863

Chương 864

Chương 865

Chương 866

Chương 867

Chương 868

Chương 869

Chương 870

Chương 871

Chương 872

Chương 873

Chương 874

Chương 875

Chương 876

Chương 877

Chương 878

Chương 879

Chương 880

Chương 881

Chương 882

Chương 883

Chương 884

Chương 885

Chương 886

Chương 887

Chương 888

Chương 889

Chương 890

Chương 891

Chương 892

Chương 893

Chương 894

Chương 895

Chương 896

Chương 897

Chương 898

Chương 899

Chương 900

Chương 901

Chương 902

Chương 903

Chương 904

Chương 905

Chương 906

Chương 907

Chương 908

Chương 909

Chương 910

Chương 911

Chương 912

Chương 913

Chương 914

Chương 915

Chương 916

Chương 917

Chương 918

Chương 919

Chương 920

Chương 921

Chương 922

Chương 923

Chương 924

Chương 925

Chương 926

Chương 927

Chương 928

Chương 929

Chương 930

Chương 931

Chương 932

Chương 933

Chương 934

Chương 935

Chương 936

Chương 937

Chương 938

Chương 939

Chương 940

Chương 941

Chương 942

Chương 943

Chương 944

Chương 945

Chương 946

Chương 947

Chương 948

Chương 949

Chương 950

Chương 951

Chương 952

Chương 953

Chương 954

Chương 955

Chương 956

Chương 957

Chương 958

Chương 959

Chương 960

Chương 961

Chương 962

Chương 963

Chương 964

Chương 965

Chương 966

Chương 967

Chương 968

Chương 969

Chương 970

Chương 971

Chương 972

Chương 973

Chương 974

Chương 975

Chương 976

Chương 977

Chương 978

Chương 979

Chương 980

Chương 981

Chương 982

Chương 983

Chương 984

Chương 985

Chương 986

Chương 987

Chương 988

Chương 989

Chương 990

Chương 991

Chương 992

Chương 993

Chương 994

Chương 995

Chương 996

Chương 997

Chương 998

Chương 999

Chương 1000

Chương 1001

Chương 1002

Chương 1003

Chương 1004

Chương 1005

Chương 1006

Chương 1007

Chương 1008

Chương 1009

Chương 1010

Chương 45: Dẫn nhập.

Chương 1011

Chương 1012

Chương 1013

Chương 1014

Chương 1015

Chương 1016

Chương 1017

Chương 1018

Chương 1019

Chương 1020

Chương 1021

Chương 1022

Chương 28 Chiến sĩ chân chính.

Chương 1023

Chương 29 Chiến đấu.

Chương 1024

Chương 30 Câu kết.

Chương 1025

Chương 007 Ý nhân: Minh Đạo.

Chương 1026

Chương 1027

Chương 009 Kế thừa công lao.

Chương 1028

Chương 1029

Chương 1030

Chương 1031

Chương 1032

Chương 1033

Chương 1034

Chương 1035

Chương 1036

Chương 1037

Chương 1038

Chương 1039

Chương 1040

Chương 1041

Chương 1042

Chương 1043

Chương 1044

Chương 1045

Chương 1046

Chương 1047

Chương 1048

Chương 1049

Chương 1050

Chương 1051

Chương 1052

Chương 1053

Chương 1054

Chương 1055

Chương 1056

Chương 1057

Chương 1058

Chương 1059

Chương 1060

Chương 1061

Chương 1062

Chương 1063

Chương 1064

Chương 294: 10 vạn lễ hỏi dọa người bỏ chạy.

Chương 1065

Chương 1066

Chương 105: Xe của ai đắt hơn để thu thập.

Chương 1067

Chương 128: Ninh Hương Thần Quả và Ý Thánh Thư.

Chương 1068

Chương 1069

Chương 129: Viết một chữ.

Chương 1070

Chương 1071

Chương 1072

Chương 1073

Chương 283.3: Hầm canh với chủ đề mùa xuân (bản sửa đổi).

Chương 1074

Chương 1075

Chương 1076

Chương 1077

Chương 1078

Chương 1079

Chương 1080

Chương 1081

Chương 1082

Chương 1083

Chương 1084

Chương 1085

Chương 1086

Chương 1087

Chương 1088

Chương 1089

Chương 1090

Chương 1091

Chương 1092

Chương 1093

Chương 1094

Chương 1095

Chương 1096

Chương 1097

Chương 1098

Chương 1

Hồng Hoang đại địa, núi non trùng điệp bao la, có vô số phúc địa động thiên, càng có vô lượng tiên thiên linh khí tràn ngập, khắp nơi trong thiên địa Hồng Hoang.

Lúc này, Hồng Hoang đại địa vừa trải qua đại chiến Bách Tộc tiên thiên vây giết thượng cổ hung thú, trăm sự đổ nát đang chờ phục hưng.

Sau đó lại có ba chủng tộc lớn, ẩn ẩn có dấu hiệu xưng bá Hồng Hoang đại địa.

Lần lượt là Long tộc Tứ Hải, Phượng Hoàng tộc Bất Tử Hỏa Sơn phương Nam, Kỳ Lân tộc cực Tây chi địa.

Ba tộc đều sở hữu một tia huyết mạch của Bàn Cổ Phụ Thần, thân thể tiên thiên cường hoành, pháp lực cao cường, sở hữu thần thông vô tận.

Dưới sự xúi giục của Ma Tổ La Hầu trong bóng tối, ba tộc ma sát không ngừng, bất cứ lúc nào cũng có khả năng bùng nổ đại chiến chủng tộc khủng khiếp.

Ở Đông phương Hồng Hoang đại địa, núi sông rộng lớn, trăm vạn dặm sơn mạch nối liền thành một dải, uốn lượn phục, liên miên bất tuyệt.

Trong muôn vàn dãy núi, có một sơn mạch cao vút tận mây, hùng vĩ vô tận, phảng phất xuyên thủng cả trời đất.

Đó là ngọn núi Bất Chu Sơn, cũng là do xương cốt của Bàn Cổ sau khi khai thiên tích địa mà hóa thành.

Trong núi mây mù lượn lờ, khói sương dày đặc, tùng bách xanh rì,

tiên hạc bay thành đàn.

Dưới chân Bất Chu Sơn, vừa vặn có một con yêu thú thân cao mấy chục trượng, hình dáng như mãnh hổ, toàn thân bao phủ một cỗ khí thế bàng bạc.

Chính là một con hổ yêu nhỏ bé của Bất Chu Sơn.

Lúc này, con hổ yêu đó lại như một tu sĩ, khoanh chân ngồi dưới chân núi, từng đoàn từng đoàn linh khí nồng đậm tụ về phía nó.

Tu chân không có năm tháng, mấy ngàn năm thời gian cứ thế trôi đi.

Một ngày nọ, khí thế trên người hổ yêu đột nhiên tăng vọt, càng lúc càng mạnh, vô lượng tiên thiên linh khí cũng phảng phất tìm được chỗ trút, điên cuồng dũng về phía hổ yêu, bị nó hấp thu vào trong cơ thể.

Không biết bao lâu sau.

"Ong!" "Phá!!!" Trên người hổ yêu đột nhiên dâng lên một luồng hỗn độn linh khí cổ xưa, từng đạo tử hà lượn lờ quanh thân thể, trông huyền ảo vô cùng.

Rất lâu sau, linh khí tiêu tán, tử hà biến mất vào hư không.

Hổ yêu từ từ mở đôi mắt sâu thẳm, trong con ngươi tựa hồ có kim quang lưu chuyển, cực kỳ thần kỳ.

"Hô!

Cuối cùng cũng đạt Kim Tiên sơ kỳ." Hổ yêu thở phào một hơi, đồng thời thầm thì một câu.

Thực tế.

Hổ yêu tên là Lâm Hiên, vốn là một cô nhi ở hậu thế, nhờ cơ duyên xảo hợp mà có được một bộ tu chân pháp quyết, lại bằng thiên

phú kinh người, trong vỏn vẹn hơn hai mươi năm đã tu luyện đến Luyện Khí Hóa Thần.

Nhưng đột nhiên, một đạo tử quang từ chân trời giáng xuống, lại đánh Lâm Hiên xuyên không đến thế giới Hồng Hoang, vào thời kỳ thượng cổ hung thú đại chiến, trở thành một con hổ yêu non nớt.

Lâm Hiên vốn vô cùng tuyệt vọng, bởi vì từ thông tin ký ức, hắn biết huyết mạch của hổ yêu hoàn toàn không thể so sánh với những tiên thiên Ma Thần kia, tối đa chỉ có thể tấn cấp Thiên Tiên cảnh giới.

Cảnh giới tu vi phân chia: Dưới Tiên Nhân: Dẫn Khí Nhập Thể, Luyện Khí Hóa Thần, Luyện Thần Phản Hư, Luyện Hư Hợp Đạo; Trên Tiên Nhân: Địa Tiên, Thiên Tiên, Huyền Tiên, Thái Ất Huyền Tiên, Kim Tiên, Thái Ất Kim Tiên, Đại La Kim Tiên; Thánh Cảnh: Chuẩn Thánh, Thánh Nhân (Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên), Hỗn Nguyên Hợp Đạo Thánh Nhân, Hỗn Nguyên Đại Đạo Thánh Nhân; Dưới Thánh Nhân, mỗi tầng cảnh giới chia thành: Sơ, Trung, Cao, Đại Viên Mãn bốn cảnh giới, trên Thánh Nhân thì mỗi cấp chia thành mười hai giai.

Phải biết rằng đây là thế giới Hồng Hoang, nơi được xưng tụng Đại La Kim Tiên khắp nơi đi lại, Kim Tiên còn không bằng chó.

Ngay cả khi tu luyện đến cảnh giới Thiên Tiên đỉnh phong, ở đây cũng yếu ớt như con kiến hôi.

Ngay khi Lâm Hiên đang than phiền thân là kẻ xuyên việt mà không có "ngón tay vàng", thì đột nhiên thức tỉnh một Hệ Thống Vô Hạn Tu Cải.

Theo giới thiệu của hệ thống, chỉ cần có đủ điểm tu cải, hắn có thể tu cải đề thăng huyết mạch của mình, từ đó đạt được cảnh giới mạnh hơn.

Đương nhiên, tác dụng của điểm tu cải không chỉ giới hạn ở việc tu cải đề thăng huyết mạch, mà còn có thể đề thăng các loại pháp bảo.

Ví dụ như chỉ cần có đủ điểm tu cải, Lâm Hiên có thể đề thăng Tiên Thiên Linh Bảo thành Tiên Thiên Chí Bảo, thậm chí Hỗn Độn Chí Bảo.

Cách thức để có được điểm tu cải là chém giết các loại yêu thú sinh linh và hoàn thành nhiệm vụ do hệ thống phát ra.

Trải qua mấy chục vạn năm tu luyện, Lâm Hiên đã chém giết không ít yêu thú yếu ớt ở Bất Chu Sơn, thu được một số điểm tu cải, cuối cùng đã tu cải đề thăng huyết mạch của mình lên hai cấp độ.

Cho đến vừa rồi, cuối cùng hắn cũng đột phá Kim Tiên cảnh giới.

Nghĩ vậy, Lâm Hiên mở bảng thuộc tính của mình ra.

Chủ ký sinh: Lâm Hiên Cảnh giới thực lực: Kim Tiên sơ kỳ Huyết mạch: Thôn Thiên Hổ (tối đa có thể đạt Kim Tiên cảnh giới) Huyết mạch cấp tiếp theo cần điểm tu cải: 10 vạn Điểm tu cải: 54321 Bảng thuộc tính của Lâm Hiên tuy ở thế giới Hồng Hoang này có vẻ tồi tệ, nhưng hắn đã mãn nguyện rồi.

"Chỉ cần có đủ điểm tu cải, cấp độ huyết mạch của ta là vô hạn, cảnh giới tu vi đề thăng cũng sẽ là vô hạn." Lâm Hiên thầm nghĩ.

"?!" Đột nhiên, Lâm Hiên vốn đang hài lòng với tiến triển tu vi của mình, bỗng nhiên tâm thần chấn động.

Bởi vì thần thức của hắn đột nhiên cảm nhận được hai đạo khí tức bàng bạc đang bay nhanh về phía hắn.

Tuy không biết là ai, nhưng hai cỗ khí tức hùng vĩ mênh mông đó, ít nhất cũng chứng tỏ rằng đó tuyệt đối không phải là thứ Lâm Hiên có thể chống lại.

Lâm Hiên tuy tu hành ở đây mấy vạn năm, nhưng kẻ mạnh nhất hắn gặp cũng chỉ là một con yêu mãng, thực lực vừa vặn Thiên Tiên hậu kỳ, hiện tại hai người kia, hiển nhiên cảnh giới không chỉ là Thiên Tiên.

Ít nhất cũng là Thái Ất Kim Tiên, thậm chí Đại La Kim Tiên.

Nếu đối phương đến không có ý tốt, Lâm Hiên chắc chắn sẽ chết, dù sao thì thế giới Hồng Hoang vốn hung tàn sát phạt, chuyện một lời không hợp liền ra tay giết kẻ yếu để cướp đoạt cơ duyên vẫn luôn xảy ra.

Đối phương đã khóa chặt khí cơ của Lâm Hiên, dù thế nào cũng không thể thoát được.

Vì vậy Lâm Hiên chỉ có thể thầm cầu nguyện đối phương đừng muốn mạng của mình. ...

Bất Chu Sơn mây khói lượn lờ.

Hai tu sĩ hóa thành lưu quang, bay nhanh về một hướng.

Đó là một nam một nữ, nam nhân tuấn dật tiêu sái, toàn thân tỏa ra khí tức cổ phác, tu vi sâu không lường được; nữ nhân xinh đẹp đa tư, có ngũ quan tinh xảo, mỗi cái nhíu mày hay nụ cười đều tựa như khuynh thành khuynh quốc.

Chính là Nữ Oa Thánh Mẫu của Nhân Tộc và Thiên Hoàng Phục Hy lừng danh Hồng Hoang, hai huynh muội.

Cả hai đều là tiên thiên thần thai, sở hữu tu vi cảnh giới Đại La Kim Tiên hậu kỳ.

Với tu vi cảnh giới như vậy, ngay cả đặt trong toàn bộ Hồng Hoang lúc này, cũng có thể xếp vào hàng có danh hào.

“Muội muội, có chắc sinh linh muội cảm ứng được ở khu vực này

không?" Phục Hy nhướng mày, nghi ngờ hỏi.

"Ừm, được khí cơ dẫn dắt, tiểu muội có thể cảm nhận được, dưới chân núi quả thật có một sinh linh, có duyên với ta, loại cảm giác này khiến ta thấy vô cùng thân thiết." Nữ Oa gật đầu nói.

Chương 2

"Đã như vậy, để vi huynh giúp muội tuần tra một phen." Ông!

Vừa nói, Phục Hy lập tức tản thần thức ra, thần thức Đại La Kim Tiên hậu kỳ trong chớp mắt đã bao phủ phạm vi mấy vạn dặm vuông.

Khí tức khủng bố vô biên cũng khiến vô số hung thú trong phạm vi đó quỳ rạp trên đất run rẩy, sợ hãi chọc giận Phục Hy sẽ bị giết chết.

Khoảng khắc sau, Phục Hy nhướng mày.

"Muội muội, trong phạm vi mấy vạn dặm vuông này, tuy hung thú nhiều, nhưng không thấy sinh linh nào có linh tính đặc biệt. " Lời còn chưa dứt, Phục Hy lại nhãn thần chấn động, kinh ngạc hỏi, "Chờ đã, lẽ nào thứ muội muốn tìm, là con hổ yêu kia? " "Hổ yêu?" Nữ Oa đôi mắt đẹp lộ vẻ nghi hoặc.

"Không sai, nếu nói là sinh linh có chút đặc biệt, e rằng là con hổ yêu kia, khí cơ quanh thân nó rất kỳ lạ." "Ta đi xem trước đã." Nữ Oa cũng không hoàn toàn chắc chắn, nên đề nghị.

"Được." Ngay sau đó, hai người hóa thành hai đạo lưu quang, bay nhanh về khu vực hổ yêu đang ở.

Không lâu sau, họ đã đến trước mặt hổ yêu, từ trên cao phủ thị xuống.

"Cũng có chút thú vị." Phục Hy nhìn hổ yêu với ánh mắt thâm ý, nhàn nhạt nói, "Tiểu gia hỏa này rõ ràng chỉ là một con hổ yêu bình thường, lại có thể thay đổi cấp độ huyết mạch, từ đó tiến hóa thành huyết mạch Thôn Thiên Hổ, lại còn tu luyện đến Kim Tiên cảnh giới." "Đại huynh, nó cho ta cảm giác thân thiết, huynh có thể giúp ta thôi diễn một phen không?" Nữ Oa nhìn hổ yêu dưới đất, quay đầu nhỏ

giọng hỏi Phục Hy.

“Được!” Phục Hy gật đầu, bắt đầu bấm ngón tay thôi diễn lai lịch của hổ yêu.

Phải biết rằng ở Hồng Hoang đại địa hiện tại, e rằng trừ Hồng Quân Đạo Tổ ra, luận về năng lực chiêm bốc bát quái của Phục Hy là mạnh nhất.

Theo lý mà nói, dựa vào năng lực thôi diễn của mình, việc thôi diễn ra lai lịch của một con hổ yêu nhỏ là vô cùng đơn giản.

Nhưng sự thật lại có chút khác biệt.

Sau khi thôi diễn một hồi, Phục Hy nhíu chặt mày, kinh ngạc nhìn con hổ yêu.

“Muội muội, lai lịch của tiểu gia hỏa này thật thần bí, ta lại không thể thôi diễn ra lai lịch của nó, thiên cơ một mảnh mông lung.” “Ngay cả đại huynh cũng không thể thôi diễn ra lai lịch của nó ư?” Nữ Oa nhướng mày thanh tú, lộ vẻ kinh ngạc.

Dù sao nàng hiểu rõ năng lực thôi diễn của ca ca mình, trên có thể thôi diễn đại thế thiên địa, dưới có thể thôi diễn biến số cửu u.

Nhưng hiện tại lại ngay cả lai lịch của một con tiểu yêu cũng không thôi diễn ra được?

Chỉ có thể nói nó căn bản không phải một con tiểu yêu bình thường.

“Tiểu yêu Lâm Hiên bái kiến Nữ Oa tiền bối, Phục Hy tiền bối!” Ngay lúc này, hổ yêu lại đứng dậy, cung kính hành lễ với Nữ Oa và Phục Hy, thái độ vô cùng thành khẩn.

Chỉ là hổ yêu vừa mở miệng, đã khiến Nữ Oa và Phục Hy giật mình.

Bởi vì từ khi có linh trí đến nay, hai huynh muội họ vẫn luôn ở Bất Chu Sơn bế quan tu luyện, chưa từng hỏi đến chuyện Hồng Hoang, cũng chưa từng ra ngoài du ngoạn.

Vậy mà căn bản sẽ không có ai biết đạo hiệu của họ.

"Ngươi làm sao biết đạo hiệu của ta?" Nữ Oa khẽ mở đôi môi hồng, nhàn nhạt hỏi.

Nghe Nữ Oa chất vấn, Lâm Hiên hơi sững sờ.

Hắn lại quên mất lúc này đại danh của Nữ Oa và Phục Hy còn chưa truyền bá ra ngoài.

Sở dĩ có thể mở miệng nói ra đạo hiệu của đối phương, tự nhiên là vì Lâm Hiên biết, ở Hồng Hoang đại địa hiện tại, những tu sĩ có thể sở hữu cảnh giới Đại La Kim Tiên hậu kỳ, chỉ có những tiên thiên đại năng kia.

Lại là một nam một nữ hai huynh muội, ở Hồng Hoang đại địa trừ Nữ Oa Thánh Mẫu của Nhân Tộc và Thiên Hoàng Phục Hy ra thì còn ai nữa?

Giữa những suy nghĩ, đôi mắt Lâm Hiên sáng lên.

Vì vậy hắn vội vàng lần nữa hành lễ với Nữ Oa và Phục Hy, "Kỳ thực là vì trong não hải tiểu yêu đột nhiên xuất hiện một đoạn thông tin ký ức, cáo tri tiểu yêu, hai vị tiền bối chính là Nữ Oa tiền bối và Phục Hy tiền bối." Nghe lời Lâm Hiên nói, Nữ Oa và Phục Hy nhìn nhau.

Đặc biệt là Nữ Oa, đôi mắt đẹp càng phát sáng, ánh mắt rực rỡ nhìn chằm chằm Lâm Hiên.

"Vốn dĩ là do khí cơ dẫn dắt, cùng với việc thiên cơ hiện tại tiết lộ, xem ra tiểu gia hỏa này và ta có đại duyên phận trong cõi minh minh." "Lại có cảm giác vô cùng thân thiết, vậy cũng được, đã như

vậy, hợp lẽ ra ta có duyên phận sư đồ.” Nữ Oa gật đầu với Phục Hy, rồi tiếp tục nhìn về phía Lâm Hiên.

“...

Ngươi có bằng lòng bái ta làm sư không?” Bá ~!

Lâm Hiên tâm thần chấn động, ngạc nhiên nhìn Nữ Oa và Phục Hy, có chút không biết phải làm sao.

Đối với Nữ Oa, Lâm Hiên vô cùng hiểu rõ, dù sao đây chính là Thánh Mẫu của Nhân Tộc, thậm chí còn sáng tạo ra nhân loại, có thể nói có mối quan hệ ngàn vạn sợi tơ với kiếp trước của Lâm Hiên.

Sau này, nàng sẽ là vị Thánh Nhân nữ duy nhất giữa trời đất, sở hữu thần thông thủ đoạn thông thiên triệt địa. **[Đinh!

Nhiệm vụ ngẫu nhiên của hệ thống, yêu cầu nhiệm vụ: Bái Nữ Oa làm sư, thưởng 5 vạn điểm tu cải.]** Ngay khi Lâm Hiên đang do dự, trong não hải lại vang lên một tiếng hệ thống thanh thúy.

Chương 3

"Dưới bóng cây lớn dễ hóng mát, huống chi còn thưởng nhiều điểm tu cải như vậy, lại có một chỗ dựa vừa đẹp mắt vừa cường đại, kẻ ngốc mới không bái sư." "Ngươi không muốn bái ta làm sư?" Thấy Lâm Hiên không trả lời, Nữ Oa lần nữa nhàn nhạt nói.

"Sư phụ ở trên, xin nhận đồ nhi một lạy!" Nghe vậy, Lâm Hiên còn do dự gì nữa, lập tức 'phốc thông' quỳ rạp xuống đất, thực hiện nghi thức tam khấu cửu bái bái sư. ...

"Chúc mừng muội muội hỉ đắc giai đồ." Sau khi nghi thức bái sư kết thúc, Phục Hy liền chắp tay cười nói với Nữ Oa.

Nói rồi, Phục Hy lại quay đầu nhìn về phía Lâm Hiên, tay phải khẽ điểm một cái.

Thấy trong hư không bỗng nhiên xuất hiện hai mươi bốn viên châu tử to bằng ngón cái, được xâu thành một chuỗi, mỗi viên châu tử đều tản ra ngũ sắc hào quang, trông cực kỳ huyền diệu.

Theo cái vung tay của Phục Hy, hai mươi bốn viên châu tử hóa thành một đạo lưu quang, bay lơ lửng trước mặt Lâm Hiên.

"Đây là Định Hải Châu, tổng cộng có hai mươi bốn viên, phẩm giai là Tiên Thiên Linh Bảo, khi đối địch có thể làm cho linh thức ngũ cảm của đối phương choáng váng, uy lực cực lớn như sức mạnh Tứ Hải." "Đã là sư điệt của ta, vậy thì bảo vật này tặng cho ngươi dùng để phòng thân đi." Phục Hy nhàn nhạt cười nói với Lâm Hiên.

"Tê ~!" Nhìn hai mươi bốn viên châu tử lơ lửng trong hư không tản ra hào quang, Lâm Hiên không khỏi hít vào một hơi khí lạnh.

Thân là người hậu thế, hắn rõ ràng biết Định Hải Châu là cực

phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, sở hữu uy lực vô cùng lớn, là pháp bảo của Triệu Công Minh môn hạ Thông Thiên Thánh Nhân của Triệt Giáo.

Thậm chí sau này trong đại chiến giữa hai giáo Xiển và Triệt, Triệu Công Minh còn dùng pháp bảo này quét sạch Mười Hai Kim Tiên Xiển Giáo và Nhiên Đăng Đạo Nhân phó giáo chủ Xiển Giáo, uy lực cực lớn.

Lâm Hiên cũng không ngờ, vừa mới bái nhập môn hạ Nữ Oa, Phục Hy đã tặng một pháp bảo quý trọng như vậy.

Vì vậy, trong lúc kích động, Lâm Hiên liền thần thức khẽ động, thu nạp Định Hải Châu, đồng thời hành lễ cảm kích với Phục Hy, "Sư điệt cảm tạ sư bá đã tặng chí bảo." "Ừm, sau này tu luyện cho tốt, đừng làm mất mặt sư phụ và sư bá." "Vâng." Lâm Hiên gật đầu hổ đầu.

Nhìn Phục Hy tặng Định Hải Châu cho Lâm Hiên, khóe miệng Nữ Oa khẽ giật giật.

Nàng cũng không ngờ Phục Hy lại tặng Định Hải Châu cho Lâm Hiên, khiến nàng có chút khó xử.

Dù sao Phục Hy chỉ là sư bá của Lâm Hiên, mà đã tặng một Tiên Thiên Linh Bảo quý trọng như vậy, thân là sư phụ của Lâm Hiên, nếu tặng pháp bảo quá kém, cũng không phải là hay.

Suy nghĩ một lát, Nữ Oa cuối cùng cũng vung tay, đánh ra một kiện pháp bảo trước mặt Lâm Hiên.

Lại là một sợi dây thừng màu nâu, trông bình thường vô kỳ, nhưng trên bề mặt sợi dây lại ẩn ẩn có thần quang lưu chuyển, phảng phất đang kể về sự phi phàm của nó.

Khi sợi dây thừng đó xuất hiện, Lâm Hiên lại cảm thấy một trận

tim đập nhanh, phảng phất bị một loại áp chế nào đó.

"Bảo vật?

Ta lại có cảm giác tim đập nhanh ư?" Lâm Hiên thầm kinh hãi.

"Đây là Phược Yêu Tác, cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, có thể khắc chế yêu tộc thiên hạ, phàm là yêu vật bị Phược Yêu Tác trói buộc, kẻ không có đại thần thông thì không thể giải thoát, đây coi như là lễ gặp mặt vi sư tặng cho con." Nữ Oa từ từ giải thích.

"Phược Yêu Tác?" Lâm Hiên mừng rỡ như điên.

Có lẽ đối với tu sĩ bình thường, Phược Yêu Tác chỉ là vật phụ trợ, sức sát thương thậm chí không bằng Định Hải Châu.

Nhưng đối với Lâm Hiên, tầm quan trọng của Phược Yêu Tác thậm chí còn vượt xa Định Hải Châu.

Nguyên nhân là muốn có được nhiều điểm tu cải hơn, cần phải chém giết nhiều yêu thú sinh linh hơn.

Vừa hay, Phược Yêu Tác có tính khắc chế tiên thiên đối với yêu tộc, sẽ giúp Lâm Hiên khi đối phó yêu tộc có được ưu thế cực lớn, giúp hắn có thể dễ dàng chém giết yêu tộc, thu được lượng lớn điểm tu cải.

"Tạ sư phụ hậu ái!" Sau khi nhận pháp bảo, Lâm Hiên kích động lớn tiếng hô.

"Đạo tu hành, sư phụ dẫn vào cửa, tu hành là nhờ cá nhân, nếu muốn có thực lực cường đại hơn, cảnh giới cao thâm hơn, cần phải siêng năng nỗ lực, tuyệt đối không được buông lỏng lười biếng." Nữ Oa cũng hài lòng với thái độ của Lâm Hiên, mỉm cười gật đầu dặn dò.

"Vâng, đệ tử cẩn tuân lời sư phụ giáo huấn." "Còn về vấn đề huyết mạch của con, vi sư sẽ cố gắng hết sức giúp con tìm kiếm

huyết mạch tốt hơn để dung hợp, tiện cho sau này có thể tấn thăng cảnh giới cao hơn." "Đại ân của sư phụ, đệ tử ghi nhớ trong lòng." Lâm Hiên thật lòng cảm tạ.

Đây cũng là lời thật lòng của Lâm Hiên.

Tuy hắn có thể lợi dụng điểm tu cải để đề thăng cấp độ huyết mạch vô hạn chế, nhưng Nữ Oa đối tốt với hắn, hắn cũng vô cùng cảm kích, ít nhất nàng thật sự hết lòng vì hắn. **[Đinh!

Chúc mừng chủ ký sinh hoàn thành nhiệm vụ: Bái Nữ Oa làm sư, thưởng 5 vạn điểm tu cải.]**...

Hồng Hoang không tính năm tháng.

Chớp mắt đã mấy vạn năm trôi qua kể từ khi Lâm Hiên bái sư Nữ Oa.

Trong khoảng thời gian này, Lâm Hiên vẫn luôn đi theo Nữ Oa và Phục Hy, sống trong một động thiên phúc địa ở Bất Chu Sơn.

Mỗi ngày đều lắng nghe Nữ Oa và Phục Hy giảng đại đạo.

Tuy không có cách nào ra ngoài du lịch Hồng Hoang, chém giết yêu thú thu hoạch điểm tu cải, nhưng dưới sự chỉ dẫn tận tình của Nữ Oa và Phục Hy, cảnh giới tu vi của Lâm Hiên lại tiến triển vô cùng nhanh chóng.

Chỉ trong mấy vạn năm, hắn từ cảnh giới Kim Tiên sơ kỳ một hơi đạt đến cảnh giới Kim Tiên đại viên mãn.

Chương 4

Và ẩn ẩn chạm tới ngưỡng Thái Ất Kim Tiên.

Một ngày nọ, Lâm Hiên cuối cùng cũng cảm nhận được cơ duyên đột phá.

Vì vậy hắn đoan tọa trên bồ đoàn, trầm hạ tâm thần, niệm thầm với hệ thống, "Sử dụng mười vạn điểm tu cải để đề thăng huyết mạch." **[Đinh, chúc mừng chủ ký sinh tiêu hao mười vạn điểm tu cải, huyết mạch thành công từ Thôn Thiên Hổ đề thăng thành Diệu Nhật Thần Hổ, có thể đột phá Thái Ất Kim Tiên cảnh giới.]** Theo tiếng hệ thống thanh thúy vang lên, trong cơ thể Lâm Hiên đột nhiên tuôn vào một cỗ linh khí bàng bạc cổ xưa, không ngừng xông rửa nhục thân của hắn, không ngừng thay đổi huyết dịch của hắn, và phát ra một loạt âm thanh lách tách như hạt đậu rang.

"Tê ~!" Trong một khoảnh khắc, Lâm Hiên chỉ cảm thấy toàn thân huyết nhục đều phảng phất bị đúc lại, cơn đau thấu xương khiến hắn bản năng hít vào một hơi khí lạnh, toàn thân càng đau đến run rẩy.

Không biết qua bao lâu, cảm giác đau đớn cuối cùng cũng từ từ tiêu tán.

Huyết mạch cấp độ của Lâm Hiên cuối cùng cũng từ Thôn Thiên Hổ tấn thăng thành cấp độ Diệu Nhật Thần Hổ.

Điều này cũng đại biểu cho việc, cảnh giới cao nhất hắn có thể đạt là Thái Ất Kim Tiên.

"Ta cảm thấy, chỉ cần đột phá Thái Ất Kim Tiên cảnh giới, ta có thể độ kiếp hóa hình, cuối cùng cũng không cần phải khoác lớp da hổ yêu này nữa rồi." Lâm Hiên đôi mắt sâu thẳm, thầm thì lẩm bẩm.

Không chần chừ quá nhiều, sau khi thích ứng với huyết mạch Diệu Nhật Thần Hổ, Lâm Hiên lại lần nữa khoanh chân ngồi xuống.

Trong khoảnh khắc, vô lượng linh khí giữa trời đất điên cuồng dũng về phía hắn, linh khí bàng bạc tựa hồ sắp hóa thành chất lỏng quanh Lâm Hiên, từng luồng tử sắc hà quang lấp lánh quanh thân.

Thậm chí ngay cả khu vực Lâm Hiên đang ở, lúc này cũng đất dũng kim liên, từng đóa thải hà nghiêng xuống, từng con tiên hạc ngậm quả bay lượn, trông thần thánh huyền diệu.

"Bộp!" Khi khí tức của Lâm Hiên đạt đến đỉnh điểm, cơ thể hắn lại phát ra tiếng động yếu ớt như tiếng nắp bình nhỏ.

Điều này cũng khiến khí tức đỉnh phong vốn có của Lâm Hiên lại một lần nữa điên cuồng tăng vọt, từ Kim Tiên đại viên mãn, một hơi đạt đến cảnh giới Thái Ất Kim Tiên, khí tức so với trước kia càng cường đại hơn vô số lần, hai bên không thể nói cùng ngày.

Nếu Kim Tiên là một con sông nhỏ, vậy sau khi đột phá Thái Ất Kim Tiên, nó đã hóa thành một vùng đại dương mênh mông.

Bất luận là pháp lực hay lĩnh ngộ về đạo, đều sâu sắc hơn vô số lần.

Oanh long long ~!

Ngay khi Lâm Hiên thành công đột phá Thái Ất Kim Tiên, trên bầu trời đột nhiên vang lên từng trận tiếng sấm.

Ngay sau đó, không chốc lát, từng tầng mây đen bắt đầu tụ tập, đen kịt một mảng bao phủ hư không, trên tầng mây tử sắc lôi đình cuồn cuộn cuộn trào.

Gió mạnh sắc lạnh gào thét, các yêu thú yếu ớt quanh sơn mạch đang rên rỉ, phảng phất đang cầu xin ông trời, có những cây cối còn lay động không ngừng, tựa hồ muốn thoát khỏi mặt đất mà chạy trốn

khỏi nơi đây.

"Hóa hình đại kiếp!" Cảm nhận mây lôi giận dữ trên đỉnh đầu, đôi mắt Lâm Hiên nheo lại. ...

Cách Lâm Hiên không xa, Nữ Oa và Phục Hy đang luận đạo nhìn nhau một cái, ngay sau đó hai người thân hình chợt lóe, đồng loạt xuất hiện giữa hư không, từ xa nhìn Lâm Hiên dưới mây lôi.

"Tiểu tử này được lắm, chỉ trong mấy vạn năm, đã tu luyện đến cảnh giới Thái Ất Kim Tiên rồi." Phục Hy kinh ngạc nói.

"A, thật sự khó tưởng tượng, rõ ràng không phải tiên thiên thần thai, mà tu vi tiến triển lại nhanh chóng đến thế, thậm chí còn không chậm hơn chúng ta những tiên thiên thần thai." Nữ Oa đối với bảo bối đồ đệ Lâm Hiên cũng vô cùng yêu thích, mãn ý mỉm cười nói.

"Không đúng!" Ngay lúc này, Phục Hy lại trợn đôi mắt, trên mặt lộ vẻ kinh hãi, nhìn chằm chằm Lâm Hiên dưới mây lôi, kinh ngạc nói, "Muội muội, mau nhìn huyết mạch của Lâm Hiên sư điệt." "Huyết mạch?

Không phải Thôn Thiên Hổ huyết mạch sao?" Nữ Oa nghi hoặc thăm dò Lâm Hiên một phen, sau đó đôi mắt đẹp ngưng lại, một vẻ khó tin, "Làm sao có thể?

Lâm Hiên… không phải Thôn Thiên Hổ huyết mạch?

Mấy năm trước rõ ràng là Thôn Thiên Hổ huyết mạch mà, sao lại tiến hóa thành Diệu Nhật Thần Hổ huyết mạch?" "Hèn chi có thể đột phá Thái Ất Kim Tiên cảnh giới, dù sao Diệu Nhật Thần Hổ cũng coi như nửa tiên thiên thần thai, cực hạn tu luyện có thể đạt đến Thái Ất Kim Tiên đại viên mãn." "Muội muội, có từng tìm linh vật giúp Lâm Hiên sư điệt tiến hóa huyết mạch không?" Phục Hy nhíu mày hỏi.

"Ta quả thật có đi giúp tiểu gia hỏa này tìm kiếm, chỉ tiếc vẫn luôn

không thu hoạch được gì, huyết mạch của nó làm sao tiến hóa, tiểu muội làm sư phụ cũng không rõ." Nữ Oa cười khổ lắc đầu nói.

"Lâm Hiên sư điệt quả nhiên thần bí, có đại phúc duyên, đại khí vận, sau này tiền đồ không thể hạn lượng a." "Hy vọng là vậy đi, tiểu gia hỏa này vẫn luôn có linh tính." Nữ Oa hơi mang vẻ tự hào nói. ...

"Kỳ lạ, thật sự kỳ lạ!" Phục Hy nhìn mây lôi trên trời, vẻ mặt trăm mối không giải.

"Đại huynh, hóa hình đại kiếp có gì kỳ lạ ư?" "Huynh muội ta, thân là tiên thiên thần thai, khi hóa hình đã có cảnh giới Đại La Kim Tiên, cho nên hóa hình đại kiếp đều là Cửu Cửu Hóa Hình Đại Kiếp, theo lý mà nói, Lâm Hiên sư điệt đã là Thái Ất Kim Tiên cảnh giới hóa hình, vậy hóa hình đại kiếp hẳn phải là Lục Cửu Hóa Hình Đại Kiếp mới đúng." "Nhưng nhìn đám mây lôi kia, lại là Tam Lục Hóa Hình Đại Kiếp cấp thấp nhất?" Phục Hy chỉ vào mây lôi, nhíu mày nói.

Được Phục Hy nhắc nhở, Nữ Oa cũng phát hiện, mây lôi tuy nhìn có vẻ sở hữu uy lực hủy thiên diệt địa, nhưng đúng là chỉ là Tam Lục Hóa Hình Đại Kiếp cấp thấp nhất, là kiếp dễ độ nhất trong tất cả các hóa hình đại kiếp.

Loại hóa hình đại kiếp này, thường là đại kiếp khi Địa Tiên, Thiên Tiên, Kim Tiên chờ đợi sinh linh hóa hình, độ khó không lớn.

"...

Ta đột nhiên cảm thấy, ta đối với đồ nhi của mình càng lúc càng không hiểu rõ, khắp nơi đều lộ ra màu sắc thần bí." Nữ Oa cười khổ lắc đầu.

Bởi vì mọi người đều biết, khi sinh linh hóa hình, nếu hóa hình đại kiếp càng khó khăn, một khi hóa hình thành công, thì tiềm lực vị lai sẽ càng cao.

Ngược lại, nếu hóa hình đại kiếp càng dễ dàng, thì sau khi hóa hình, tiềm lực cũng chỉ ở mức bình thường.

Ví dụ như một số sinh linh, khi hóa hình nếu chỉ trải qua Tam Lục Hóa Hình Đại Kiếp, có lẽ cả đời tu vi cảnh giới cao nhất cũng chỉ là Kim Tiên cảnh giới, trừ phi gặp đại kỳ ngộ, nếu không tuyệt đối không thể đột phá Thái Ất Kim Tiên cảnh giới.

Chương 5

Nhưng tình huống của Lâm Hiên rõ ràng không giống, vốn đã sở hữu cảnh giới Thái Ất Kim Tiên rồi, một khi hóa hình thành công, tổng không thể nào sẽ rơi xuống Kim Tiên cảnh giới chứ?

Dù nhìn thế nào, tương lai của Lâm Hiên cũng không chỉ dừng lại ở một Thái Ất Kim Tiên.

Vì vậy bất kể là Phục Hy hay Nữ Oa, đều hoàn toàn không nhìn thấu Lâm Hiên.

Thần bí, quả thực đã lật đổ mọi tưởng tượng của họ.

Oanh long long ~!

Ngay lúc đó, mây lôi trên không trung càng lúc càng dày đặc, tử sắc lôi đình cuồn cuộn cuộn trào trong tầng mây.

"Hóa hình đại kiếp, đến đi, chỉ cần kháng cự qua, ta có thể lần nữa huyễn hóa nhân thân." Lâm Hiên ngẩng đầu ngưng vọng mây lôi trên đỉnh, ánh mắt kiên định.

"Oanh long ~!" Chỉ nghe một tiếng cự hưởng, một đạo quang trụ lôi đình to như thùng nước bổ về phía Lâm Hiên.

Tốc độ quang trụ lôi đình bổ xuống thực sự quá nhanh, đến nỗi Lâm Hiên căn bản không kịp phản ứng, bị bổ trúng thẳng.

Lập tức chỉ cảm thấy toàn thân một trận tê dại, vội vàng điều động linh khí trong cơ thể đi hóa giải cảm giác tê dại đó.

Bởi vì trong giây tiếp theo, lại có một đạo quang trụ lôi đình điên cuồng bổ xuống.

"Oanh long ~!" "Oanh long ~!" "Oanh long ~!"...

Nhanh chóng, mấy chục đạo kiếp lôi giáng xuống, mỗi một đạo đều bổ trúng Lâm Hiên một cách chính xác.

Cũng khiến da bên ngoài của Lâm Hiên bị thiêu cháy một mảng đen kịt.

"Hết rồi ư?" Tuy trông có vẻ bị kiếp lôi bổ thảm hại, nhưng thực tế, bản thể Lâm Hiên cũng không chịu tổn thương thực chất, thậm chí ngay cả Định Hải Châu và Phược Yêu Tác cũng không lấy ra để chống đỡ kiếp lôi.

Kết quả nhìn mây kiếp trên không trung lại nhanh chóng tiêu tán, phảng phất như chưa từng xuất hiện.

Điều này cũng khiến Lâm Hiên một trận ngạc nhiên.

"Không phải hóa hình đại kiếp đều rất khó độ, tuyệt đại đa số sinh linh Hồng Hoang đều không thể độ qua hóa hình đại kiếp sao?

Sao ta lại cảm thấy đơn giản đến vậy?" "Mặc kệ, hóa hình quan trọng!" Ngay sau đó Lâm Hiên ý niệm khẽ động, hình tượng hổ yêu ban đầu cuối cùng cũng từ từ biến mất, tại chỗ xuất hiện một thiếu niên mặc đạo bào trắng, mày thanh mục tú.

Lâm Hiên tùy ý tự mình đánh giá, phát hiện ngoài việc vẫn đẹp trai vô biên ra, trên người hắn còn có thêm một cỗ tiên khí thoát tục, giữa cử chỉ hành động đều phảng phất sở hữu sức mạnh hủy thiên diệt địa.

"Ha ha ha ~!

Chúc mừng Lâm Hiên sư điệt thành công hóa hình, cách đại đạo lại tiến thêm một bước." Phục Hy từ hư không bước ra một bước, cắt ngang dòng suy nghĩ đang đắm chìm trong niềm vui hóa hình của Lâm Hiên.

"Sư bá!

Sư phụ!" Thấy hai người, Lâm Hiên vội vàng chắp tay vấn an.

"Không tệ, không làm mất mặt sư phụ, giỏi lắm." Nữ Oa mỉm cười như khói nhìn Lâm Hiên, vô cùng mãn ý nói.

"Hắc hắc ~!

Sư phụ, không phải hóa hình đại kiếp đều vô cùng hung hiểm, cần phải chuẩn bị đủ pháp bảo trước để cùng nhau chống đỡ sao?

Đồ nhi cảm thấy sao lại đơn giản đến vậy?" Lâm Hiên gãi đầu hỏi.

"...

Mức độ hung hiểm đều tùy người mà khác." Khóe miệng Nữ Oa giật giật, có chút thiếu tự tin mà giải thích.

Dù sao, khi nàng trải qua hóa hình đại kiếp năm xưa, cũng là cửu tử nhất sinh, suýt chút nữa bị kiếp lôi đánh cho hồn phi phách tán, hoàn toàn khác biệt với vẻ dễ dàng của Lâm Hiên. ...

Trong đạo trường của Nữ Oa và Phục Hy ở Bất Chu Sơn.

Nữ Oa, Phục Hy và Lâm Hiên đều lần lượt khoanh chân ngồi trên một bồ đoàn.

"Lâm Hiên sư điệt, kỳ thực sư bá vẫn luôn có một vấn đề." Phục Hy hòa ái nhìn Lâm Hiên.

"Nga?

Sư bá có vấn đề thì cứ nói thẳng." "Được, vậy sư bá không khách khí nữa." Phục Hy gật đầu, sau đó nhìn chằm chằm Lâm Hiên, ngưng giọng hỏi, "Bản thể của ngươi hẳn là một con hổ yêu bình thường, tối đa chỉ có thể đạt đến Thiên Tiên cảnh giới phải không? " "Vì sao lại liên tiếp tiến hóa huyết mạch thành Thôn Thiên Hổ huyết mạch, thậm chí hiện tại còn tiến hóa thành Diệu Nhật Thần Hổ huyết

mạch?" "...!" Nghe Phục Hy hỏi, lòng Lâm Hiên chợt trầm xuống.

Dù sao vấn đề huyết mạch tiến hóa này liên quan đến bí mật lớn nhất của hắn, cũng là sự tồn tại của hệ thống vô hạn tu cải, Lâm Hiên tự nhiên không thể nào nói cho bất cứ ai.

"Lâm Hiên, nếu con không muốn nói, cũng không cần, dù sao mỗi người đều nên có bí mật thuộc về mình." Nữ Oa mỉm cười hiền từ với Lâm Hiên, mang theo nụ cười ấm áp như gió xuân.

Chương 6

Có thể thấy, đối với Lâm Hiên, người đệ tử duy nhất này, nàng vô cùng sủng ái, cũng không có ý định truy cứu bí mật của Lâm Hiên.

"E rằng hiện tại không nói, sư phụ và sư bá cũng chắc chắn sẽ có chỗ hoài nghi, lại sau này ta sẽ lợi dụng điểm tu cải không ngừng tiến hóa huyết mạch, nhất định phải tìm một lý do hợp lý mới được." "Đúng rồi!" Đang nghĩ, đôi mắt Lâm Hiên sáng lên, phảng phất như đã hiểu ra.

Ngay sau đó, hắn vẻ mặt thành khẩn nhìn về phía Nữ Oa, "Sư phụ, kỳ thực cụ thể vì sao huyết mạch lại không ngừng tiến hóa, đồ nhi cũng không đặc biệt rõ ràng, nhưng mỗi lần khi đồ nhi tu vi đạt đến đại viên mãn của một cảnh giới nào đó, một đoàn tử quang sẽ không hiểu sao diễn sinh từ thần thức, sau đó huyết mạch của đồ nhi liền tiến hóa." Lời nói của Lâm Hiên không nghi ngờ gì nữa là đổ lỗi nguyên nhân tiến hóa huyết mạch cho tử quang.

Tử quang xuất hiện giữa không trung, ngay cả Lâm Hiên cũng không rõ.

Giải thích như vậy không hề sơ hở, ít nhất sẽ khiến Nữ Oa và Phục Hy cũng không thể truy cứu sâu hơn.

"Tử quang diễn sinh từ thần thức?" Phục Hy nhướng mày, sau đó thật lòng cảm thán, "Đứa nhỏ này quả nhiên phúc duyên thâm hậu, sâu sắc được đạo chiếu cố." "Đúng vậy, từ khi có linh trí đến nay, ta chưa từng nghe thấy chuyện kỳ diệu như vậy, phúc duyên của Lâm Hiên, e rằng tuyên cổ chưa từng thấy." Nữ Oa cũng cười nói.

Trong nụ cười đầy tự hào và vui mừng.

Dù sao Lâm Hiên có được đạo chiếu cố đến đâu, cường đại đến

mấy, đó cũng là bảo bối đồ đệ của nàng.

Phúc trạch của Lâm Hiên thâm hậu, nàng cũng được thơm lây.

"Sư phụ, sư bá." Lúc này, Lâm Hiên phảng phất đã đưa ra quyết định nào đó, ngẩng đầu nhìn hai người trịnh trọng nói, "Sau khi tấn cấp Thái Ất Kim Tiên sơ kỳ, con muốn đi Hồng Hoang đại địa du lịch một phen." "Nga?

Con muốn đi Hồng Hoang đại địa du lịch?" Nữ Oa nhướng mày thanh tú, dường như có chút không đồng ý.

"Sư điệt à, tuy tu vi của con đã đạt đến cảnh giới Thái Ất Kim Tiên, nhưng ở Hồng Hoang đại địa đại năng vô số, nơi bờ biển Tứ Hải lại càng long bàn hổ cứ, cường giả Đại La Kim Tiên cũng khắp nơi. " "Huống chi Hồng Hoang đại địa lúc này đang ở trong đại kiếp, Long tộc, Phượng Hoàng tộc, Kỳ Lân tộc vì tranh đoạt bá chủ Hồng Hoang, đang phát động chiến tranh chưa từng có, con không muốn tiếp tục tiềm tu ở Bất Chu Sơn, đợi sau đại kiếp rồi hãy ra ngoài du lịch sao?" Phục Hy nhíu mày khuyên nhủ.

"Long tộc, Phượng Hoàng tộc, Kỳ Lân tộc tam tộc tranh bá, là thiên địa đại kiếp, chuyến này con ra ngoài, dễ dàng nhiễm phải nhân quả, mỗi một lượng kiếp nhân quả đều có hậu quả khôn lường, dù là vậy, con vẫn muốn đi ra ngoài?" Nữ Oa cũng tiếp lời hỏi.

Có thể nghe ra, bất kể là Nữ Oa hay Phục Hy, đều hy vọng Lâm Hiên tạm thời đừng ra ngoài du lịch.

Dù sao thân là tiên thiên thần thai, hai người đều có thể khuy tham thiên cơ, hiểu rõ trong đại lượng kiếp, một khi dính quá nhiều nhân quả, có khả năng thân tiêu đạo vẫn.

Long Phượng Sơ Kiếp, là đại lượng kiếp, cũng là đại sát kiếp.

Ngay cả cường đại như Nữ Oa và Phục Hy, cũng không muốn

nhiễm phải nhân quả lượng kiếp.

"Sư phụ, sư bá, không giấu gì hai người, sau khi đột phá Thái Ất Kim Tiên, đồ nhi trong cõi minh minh cảm ứng được, Hồng Hoang đại địa tựa hồ có thứ gì đó đang triệu hoán đồ nhi, tựa hồ là một loại đại cơ duyên, đồ nhi... không muốn từ bỏ một phần cơ duyên nào." Lâm Hiên mắt đảo một vòng, mặt không đổi sắc nói.

Thực tế, Lâm Hiên căn bản không hề cảm ứng được đại cơ duyên nào, chỉ là một cái cớ để ra ngoài du lịch thôi.

Dù sao đối với hắn mà nói, quanh năm ở trong Bất Chu Sơn, căn bản không thể tìm được pháp bảo tốt.

Càng quan trọng hơn, sau khi bái Nữ Oa làm sư, hắn không tiện ra tay với một số yêu thú ở Bất Chu Sơn, như vậy, căn bản không thể thu hoạch được nhiều điểm tu cải hơn.

Không có điểm tu cải, huyết mạch của hắn không thể tiến hóa thêm một bước, Định Hải Châu và Phược Yêu Tác đã nhận từ Phục Hy và Nữ Oa trước đó cũng không có cách nào tiến hóa.

Dưới nhiều yếu tố chồng chất, ngay cả khi biết rõ Hồng Hoang đại địa lúc này chiến hỏa liên miên, nguy hiểm trùng trùng, Lâm Hiên cũng không thể không ra ngoài du lịch, đi săn giết nhiều sinh linh yêu thú hơn.

"Được rồi, đã là đại cơ duyên của con, vậy vi sư cũng không ngăn cản." Nữ Oa thấy Lâm Hiên tâm ý đã quyết, cũng không khuyên can nữa.

Bá ~!

Đồng thời nói, Nữ Oa tay phải khẽ điểm một cái.

Lập tức thấy một đoàn ấn ký màu xanh lam đậm dũng nhập vào trong cơ thể Lâm Hiên.

“Đây là một đạo khí tức của vi sư, có thể chống đỡ một lần công kích toàn lực của cường giả Đại La Kim Tiên, chuyến này con ra ngoài du lịch nguy hiểm trùng trùng, nhất định phải cẩn thận hành sự.” Lúc này Nữ Oa, tựa như đang dặn dò đứa con trai sắp đi xa, hòa ái từ tường.

“Tạ tạ sư phụ, đồ nhi sẽ bảo trọng.” Cảm nhận sự quan tâm xuất phát từ nội tâm của Nữ Oa, lòng Lâm Hiên ấm áp, toét miệng cười nói. ...

Ở phương Nam Hồng Hoang, có một dãy núi hùng vĩ.

Chỉ thấy dãy núi đó cao vút tận mây, mây mù lượn lờ, khói sương dày đặc, tùng bách xanh rì, có vô số tiên hạc bay lượn.

Bởi vì hình trạng giống một con mãng xà lớn, nên ngọn núi này còn có tên là Mãng Sơn.

Hôm nay Mãng Sơn dường như náo nhiệt hơn bình thường.

Bởi vì hôm nay, ở sườn núi Mãng Sơn đột nhiên dâng lên một đoàn ngũ sắc hào quang, hào quang rực rỡ xông thẳng lên trời đã thu hút sự chú ý của không ít sinh linh.

Trong đó một số sinh linh đã khai mở linh trí phân phân chạy đến, có Long tộc, Phượng Hoàng tộc, Kỳ Lân tộc thậm chí cả các yêu thú khác.

Mục đích của họ chỉ có một, tranh đoạt thiên địa linh bảo.

Dù sao trong mắt họ, có thể không hiểu sao dâng lên ngũ sắc hào quang, tất nhiên là một kiện linh bảo vô cùng tốt.

Chương 7

Vì vậy rất nhanh, đã có hơn trăm sinh linh cường đại hội tụ ở sườn núi.

Hiện trường cũng được chia thành bốn phe.

Trong đó Long tộc chiếm giữ một khu vực, Kỳ Lân tộc chiếm giữ một khu vực, Phượng Hoàng tộc chiếm giữ một khu vực, và các tán tu sinh linh chiếm giữ một khu vực.

Ánh mắt của tất cả mọi người, đều chết chóc nhìn chằm chằm hư không trung ương.

Trên mặt đầy vẻ tham lam.

Lúc này, ở đó đang lơ lửng một kiện pháp bảo, những đoàn ngũ sắc hào quang kia, cũng là do nó phát ra.

Kiện pháp bảo do hai mươi bốn viên châu tử huyền ảo xâu thành, tản ra ngũ sắc hào quang, mỗi một viên châu tử đều phảng phất hàm chứa một tiểu thế giới, tổ hợp sắp xếp, lại càng giống một trận pháp thiên nhiên.

Ánh sáng của châu tử, chiếu sáng toàn bộ sườn núi, tựa hồ đang kể về sự phi phàm của nó.

“Đại ca, mau nhìn, pháp bảo, cực phẩm pháp bảo.” Trong trận doanh Long tộc, một con cự long màu xanh kích động nói, “Nếu ta đoạt được kiện pháp bảo này, nộp lên cho trưởng bối trong tộc, ta chắc chắn sẽ được trọng dụng, thậm chí sẽ có đại thưởng.” “Trước đừng vội ra tay, không thấy bên cạnh có Phượng Hoàng tộc và Kỳ Lân tộc đang hổ thị đam đam sao?” Một con cự long màu vàng khác nặng nề nói.

Đại ca của trận doanh Long tộc, tên là Ngao Hạo, sở hữu tu vi Thái Ất Kim Tiên sơ kỳ.

"Hừ, chẳng phải một lũ súc sinh lông vũ và một đám thú có vảy biết chạy, có tư cách gì mà tranh đoạt cực phẩm pháp bảo với ta?" Cự long màu xanh khinh thường nói.

"Hứ!

Thanh long nhỏ bé, sao dám khẩu xuất cuồng ngôn như thế?" Bên trận doanh Phượng Hoàng tộc, một con phượng hoàng toàn thân đỏ rực vỗ cánh, giận dữ quát.

Chính là kẻ dẫn đầu trận doanh Phượng Hoàng tộc, tên là Phượng Linh, cũng sở hữu tu vi Thái Ất Kim Tiên sơ kỳ.

"Ngao Hạo, quản tốt cái miệng chó của tên khốn đó đi, nếu không ta không ngại một trảo xé nát nó." Bên trận doanh Kỳ Lân tộc, một con Kỳ Lân chân đạp mây bỗng cất tiếng nặng nề.

"Thuộc hạ của ta, tự nhiên do ta quản giáo, không đến lượt ngươi dạy dỗ." Ngao Hạo vẻ mặt kiêu ngạo nói.

"Ồ, muốn làm một trận sao?" Cường giả Kỳ Lân tộc ánh mắt lạnh lẽo, lạnh giọng nói.

Đồng thời khí tức toàn thân lập tức tản phát ra, lại sở hữu tu vi đáng sợ Thái Ất Kim Tiên trung kỳ, so với Ngao Hạo, Phượng Linh đều mạnh hơn một phần.

Là người có cảnh giới tu vi cao nhất trong số tất cả sinh linh có mặt.

"Sợ ngươi chắc?" Tuy tu vi thấp hơn đối phương một tiểu cảnh giới, nhưng Ngao Hạo lại không hề sợ hãi.

Bởi vì thân là Long tộc, sở hữu lợi trảo vô kiên bất tồi, sở hữu

nhục thân cường hoành vô cùng, trong tay lại còn sở hữu một kiện Hậu Thiên Linh Bảo công phòng kiêm bị.

Thật sự đánh, cũng không hề thua kém đối phương.

"Ông!" Ngay khi các cường giả của mấy đại trận doanh đều đang tích tụ thế lực chờ đợi, đại chiến sắp bùng nổ, thì bất ngờ đột nhiên xảy ra.

Chỉ thấy giữa hư không, một thanh niên mặc đạo bào trắng bỗng nhiên xuất hiện.

Khóe miệng hắn mang theo một nụ cười nhàn nhạt, tựa tiếu phi tiếu nhìn quét tất cả sinh linh có mặt.

Ánh mắt trêu tức kia, phảng phất một thợ săn, đang nhìn con mồi ưng ý.

Người này, chính là Lâm Hiên.

"Kẻ nào?" Ngao Hạo quẫy quẫy đuôi rồng, lạnh giọng quát Lâm Hiên.

Tuy hắn dò xét Lâm Hiên cũng sở hữu tu vi Thái Ất Kim Tiên sơ kỳ, nhưng không hề cảm thấy kiêng dè.

Dù sao trong mắt Ngao Hạo, đối phương chẳng qua chỉ là một tán tu, cho dù có tu vi Thái Ất Kim Tiên sơ kỳ thì sao?

E rằng ngay cả một hơi rồng của hắn cũng không chịu nổi.

"Thợ săn!" Đối mặt với ánh mắt chú ý của hơn trăm sinh linh có mặt, Lâm Hiên nhàn nhạt cười nói.

"Thợ săn?" Ngao Hạo nhíu mày.

"Không sai, các ngươi là con mồi, cho nên ta là thợ săn." "Hứ!

Ngươi sẽ phải trả giá đắt cho lời cuồng ngôn của mình!" Ngao

Hạo giận dữ quát.

“Chẳng qua là một tán tu, lại dám khẩu xuất cuồng ngôn như thế, quả thực là tự tìm cái chết.” Phượng Linh cũng lạnh nhạt nói.

“Dám coi thường Kỳ Lân tộc vĩ đại của ta, trên trời dưới đất, sẽ không còn chỗ dung thân cho ngươi.” Kẻ dẫn đầu Kỳ Lân tộc cũng quát.

“Tiểu huynh đệ, gia nhập trận doanh tán tu của ta đi, như vậy, ta có thể cùng ba tộc tranh đoạt cực phẩm pháp bảo.” Cường giả mạnh nhất trận doanh tán tu, cũng là một con cự mãng bản thể, tu sĩ Thái Ất Kim Tiên sơ kỳ lên tiếng nói.

“Tranh pháp bảo?

Không không không, pháp bảo vốn là của ta, vì sao phải tranh với các ngươi?” Lâm Hiên lắc đầu cười nói.

Chương 8

Một lời này, tự nhiên chọc giận vô cùng tất cả sinh linh có mặt.

Bởi vì trong mắt họ, Lâm Hiên là một kẻ kiêu ngạo tự đại ngu xuẩn, ngay cả vào lúc này, lại dám mặt dày nhận pháp bảo là của mình, quả thực không thèm để họ vào mắt.

Vì vậy chỉ trong chớp mắt, tất cả sinh linh đều tản phát ra từng trận sát khí, cổ động linh lực bàng bạc trong cơ thể, định ra tay đánh chết Lâm Hiên trước.

Đại chiến, sắp bùng nổ! ...

"Hứ, tiểu tử cuồng vọng, để ta diệt ngươi." Ngao Hạo giận hống một tiếng.

Sau đó cổ động linh khí bàng bạc trong cơ thể, mạnh mẽ phun ra một hơi rồng màu vàng về phía Lâm Hiên, hơi rồng tràn ngập sắc thái hỗn độn hóa thành một đạo quang trụ năng lượng, xông thẳng về phía Lâm Hiên.

Khiến trời đất đều phảng phất muốn vì thế mà thất sắc, cuồng phong nổi lên dữ dội, đại địa đều đang chấn động.

"Ngao ngao, Ngao Hạo đại ca thần uy vô biên." "Tán tu nhỏ bé, lại dám chọc giận Ngao Hạo đại ca của ta, chờ chịu chế tài tử vong đi." "Tiểu tử không biết trời cao đất rộng, đáng đời bị đánh chết." Bên cạnh Ngao Hạo, có hơn hai mươi con thần long đang lay động thân thể to lớn, lớn tiếng gào thét trợ uy cho Ngao Hạo.

Còn các tán tu, Phượng Hoàng tộc và Kỳ Lân tộc khác thì từng người một đứng tại chỗ với vẻ mặt vô cảm, lạnh lùng nhìn Lâm Hiên bị quang trụ năng lượng bao phủ, không chút thương xót.

Dù sao vừa nãy Lâm Hiên đã khinh thường tất cả mọi người, khiến họ vô cùng giận dữ.

Đối với tu sĩ cuồng vọng như vậy, tự nhiên họ không ngại nhìn hắn thân tiêu đạo vẫn.

"Một con kim long Thái Ất Kim Tiên sơ kỳ, hắn có thể thu hoạch không ít điểm tu cải đi." Đối mặt với hơi rồng đang càn quét, Lâm Hiên không những không sợ hãi, ngược lại còn hưng phấn liếm liếm đầu lưỡi, thấp giọng lẩm bẩm.

Sưu ~!

Giây tiếp theo, thấy thân hình Lâm Hiên chợt lóe, lại biến mất tại chỗ, dễ dàng né tránh luồng hơi rồng ẩn chứa sức mạnh hủy thiên diệt địa kia.

Đồng thời theo ý niệm của Lâm Hiên khẽ động, thấy những châu tử vốn lơ lửng trên hư không, lại bay lơ lửng trên đỉnh đầu Lâm Hiên.

Từng luồng ngũ sắc hào quang rủ xuống thẳng, bao phủ Lâm Hiên trong đó, tựa như một lớp bảo hộ.

"Đáng chết, pháp bảo lại là thật." Phượng Linh vỗ đôi cánh đỏ rực, chết chóc nhìn chằm chằm Lâm Hiên đang bị ngũ sắc hào quang bao phủ.

"Vậy tại sao hắn lại phải phóng pháp bảo ra, để pháp bảo phát ra ngũ sắc hào quang?" Ngao Hạo mặt âm trầm, lạnh giọng nói.

"Không cần biết nguyên nhân, có pháp bảo hộ thân, chúng ta e rằng không thể phá giải lớp bảo hộ bằng sức lực một người, vì vậy ta đề nghị mọi người cùng nhau ra tay, đánh chết hắn, như vậy, pháp bảo cũng sẽ lại trở thành vật vô chủ, đến lúc đó ai có thể đoạt được thì tùy bản sự." Một tán tu âm hiểm đề nghị.

"Lời này có lý, cùng lên, trước phá lớp bảo hộ, sau đó đánh chết

hắn.” Cường giả mạnh nhất trận doanh Kỳ Lân tộc, Cơ Dạ, âm hiểm cười nói.

Oanh!

Ông!

Hoa lạp lạp!

Theo lời Cơ Dạ dứt lời, hiện trường vô số pháp bảo bay ra, vô số pháp thuật oanh kích, vô số thần binh lợi khí được tung ra.

Mục tiêu của họ chỉ có một, Lâm Hiên đang lơ lửng giữa hư không.

Công kích của hơn trăm sinh linh, khiến một phương khu vực đều trở nên linh khí hỗn loạn, từng đạo pháp thuật sắc màu rực rỡ bay loạn, ngay cả bầu trời cũng bắt đầu tối sầm, từng trận điện chớp sấm rền.

Kiếm chém sương quang phun lửa, thương đón khí sắc bén va vào mây sầu.

Thần tiên đánh nhau, quả nhiên phi phàm, vừa ra tay, có vô lượng thiên địa viêm hỏa hung dũng càn quét, cũng có từng đạo phong nhận cắt xuyên hư không.

Tất cả sinh linh đều thi triển thần thông của mình, dồn dập công kích Lâm Hiên.

“Được lắm, cũng đỡ phải giải quyết từng tên một.” Lâm Hiên chân đạp hư không, một mình kiêu ngạo đối mặt quần hùng.

Đối mặt với công kích trùng trùng điệp điệp ập đến, hắn cũng mặt không hề sợ hãi, ngược lại ung dung dâng lên một cỗ khí thế hào hùng, như một vị chiến thần cái thế phụ thể.

“Định Hải Châu, lên!” Lâm Hiên bấm một cái pháp quyết.

Sưu!

Sưu!...

Ngay sau đó, thấy Định Hải Châu vốn lơ lửng trên đỉnh đầu, lập tức phân tán thành hai mươi bốn viên châu tử, hóa thành từng đạo lưu quang, lần lượt bắn ra bốn phương tám hướng.

Như một vệt sao băng rực rỡ, tốc độ nhanh đến không thể tin nổi.

Trong chớp mắt, thấy hai mươi bốn viên Định Hải Châu lần lượt xuyên qua cơ thể hai mươi bốn sinh linh.

"Ách!" "Ta... sinh mệnh lực của ta..." "Ta...

Chương 9

ta không cam tâm a!" Phàm là sinh linh bị Định Hải Châu xuyên qua cơ thể, đều sững sờ tại chỗ, trừng lớn đôi mắt, chết chóc nhìn chằm chằm Lâm Hiên, đầy vẻ không cam lòng.

Sau đó thấy thân thể của họ dần dần khô héo, cuối cùng ngã xuống đất, đã mất đi sinh mệnh khí tức.

Chỉ một kích, hai mươi bốn sinh linh đều bị đánh chết, ngay cả chút sức phản kháng cũng không có.

Đây chính là uy năng khủng bố của Tiên Thiên Linh Bảo!

"Không hổ là Tiên Thiên Linh Bảo, ta ngay cả một phần trăm uy lực cũng không thể thôi động, mà có thể tạo thành sức sát thương như vậy, trách không được sau này Triệu Công Minh nhờ Định Hải Châu mà quét sạch Mười Hai Đại Kim Tiên Xiển Giáo và Nhiên Đăng Đạo Nhân phó giáo chủ Xiển Giáo." Lâm Hiên mãn ý gật đầu.

Đồng thời nội tâm càng lúc càng nóng bỏng, bởi vì hắn nhớ rõ ràng, Định Hải Châu cũng có thể lợi dụng điểm tu cải để tu cải tiến hóa.

Hiện tại nó chỉ là Tiên Thiên Linh Bảo, nếu tu cải tiến hóa thành Tiên Thiên Chí Bảo, vậy uy lực...

"Cực phẩm pháp bảo, lại sở hữu sức sát thương đáng sợ như vậy?" Ngao Hạo Long tộc nhìn hai mươi bốn sinh linh trong chớp mắt bị chém giết, lập tức con ngươi co rút lại, kiêng dè nói.

Phải biết rằng, trong số hai mươi bốn sinh linh bị đánh chết trong chớp mắt kia, có mấy tên sở hữu tu vi cảnh giới Kim Tiên.

Ngay cả hắn, muốn giải quyết cũng cần hao phí không ít khí lực.

Lâm Hiên cũng chỉ có tu vi Thái Ất Kim Tiên sơ kỳ, mà đã thôi động pháp bảo, chém giết họ, có thể thấy sức sát thương của pháp bảo đó khủng bố đến mức nào.

"Cực phẩm pháp bảo đẳng cấp này, đương nhiên phải thuộc về Phượng Hoàng tộc ta." Phượng Linh trước tiên chấn kinh một hồi, sau đó sát khí đằng đằng quát.

Các sinh linh khác, cũng từng người một ánh mắt nóng bỏng nhìn chằm chằm Lâm Hiên, hận không thể lập tức chiếm đoạt pháp bảo của hắn làm của riêng.

Oanh long long!

Trên không trung vang lên một tiếng sấm sét, ngay sau đó thấy các sinh linh do Ngao Hạo, Cơ Dạ, Phượng Linh cầm đầu, lần nữa đồng loạt triển khai công thế cuồng bạo về phía Lâm Hiên.

"Chiến!" Lâm Hiên khẽ hống một tiếng, khí thế xông thẳng lên trời, trực tiếp nghênh chiến vô số sinh linh.

Đại chiến tiếp diễn, các loại pháp bảo pháp thuật bay loạn.

Các dãy núi xung quanh đều bị pháp thuật uy năng cường đại oanh kích đến sụp đổ, từng trận gió mạnh gào thét, thổi khiến cây lớn cũng nghiêng ngả đông tây.

Cùng với sự tiến hành của trận chiến, Ngao Hạo nhanh chóng chấn kinh.

Bởi vì hắn nhanh chóng phát hiện, dưới sự bảo hộ của hai mươi bốn viên Định Hải Châu, tất cả công kích đều vô hiệu đối với Lâm Hiên.

Ngược lại Lâm Hiên, dựa vào hai mươi bốn viên Định Hải Châu, tả xung hữu đột, ngang dọc va chạm.

Không chốc lát, lại có mấy chục sinh linh ngã xuống vũng máu, sinh mệnh khí tức nhanh chóng trôi đi. **[Đinh!

Chúc mừng chủ ký sinh thành công chém giết một con cự long Kim Tiên hậu kỳ, nhận được 5000 điểm tu cải.]** **[Đinh!

Chúc mừng chủ ký sinh thành công chém giết một con phượng hoàng Kim Tiên trung kỳ, nhận được 3000 điểm tu cải.]** **[Đinh!

Chúc mừng chủ ký sinh thành công chém giết một con tê tê hoang cổ Kim Tiên trung kỳ, nhận được 3000 điểm tu cải.]**...

Mỗi khi chém giết một sinh linh, trong não hải Lâm Hiên lại vang lên một tiếng nhắc nhở thanh thúy của hệ thống.

Điều này cũng đại biểu cho việc hắn đã thu được không ít điểm tu cải.

Điều này cũng khiến Lâm Hiên càng giết càng hưng phấn, cổ động năng lượng bàng bạc trong cơ thể, thôi động Định Hải Châu vô kiên bất tồi, điên cuồng đập về phía những cự long, phượng hoàng và các sinh linh khác.

Định Hải Châu sở hữu sức sát thương khủng bố, tự nhiên không phải những sinh linh kia có thể chống đỡ.

Vì vậy không chốc lát, trên không trung đã đổ xuống mưa máu.

Máu của những sinh linh vây giết Lâm Hiên, đổ xuống từ trên không trung, nhuộm đỏ cả một vùng đất rộng lớn, mùi máu tanh nồng nặc càng bay xa.

Bành!

Rất lâu sau, Lâm Hiên lần nữa một quyền đập vào đầu một con cự long.

Nắm đấm ẩn chứa linh khí bàng bạc, trực tiếp đánh nổ đầu của

con cự long chỉ có Thiên Tiên hậu kỳ kia, máu đỏ tươi bắn tung tóe, bay lượn trong cuồng phong.

"Còn một tên cuối cùng!" Lâm Hiên thở mạnh một hơi, sau đó đưa ánh mắt về phía không xa.

Nơi ánh mắt hắn hướng tới, lại thấy cường giả mạnh nhất Kỳ Lân tộc Cơ Dạ đang lạnh lùng nhìn chằm chằm, khóe miệng mang theo ý cười, và trong đôi mắt mang vẻ tham lam và âm trầm vô hạn.

Kỳ Lân Cơ Dạ, cũng là kẻ duy nhất còn sót lại trong số hơn trăm sinh linh có mặt.

Bởi vì ngay cả Ngao Hạo và Phượng Linh đều đã bị Lâm Hiên đánh chết.

"Thật là sức chiến đấu cường đại!" Cơ Dạ nhìn chằm chằm Lâm Hiên cười nói.

Chương 10

Điều khiến người ta kinh ngạc là, ngay cả khi tận mắt nhìn thấy Lâm Hiên đánh chết nhiều tu sĩ như vậy, Cơ Dạ cũng không hề sợ hãi, ngược lại khóe miệng còn mang vẻ trêu tức.

"Ngươi cố ý trước tiên để ta đánh chết những sinh linh này sao?" Lâm Hiên dường như cũng không cảm thấy bất ngờ, ngược lại nhàn nhạt nói với Cơ Dạ.

"Không sai!

Cho nên vừa nãy ta tuy cũng tham gia vây giết, nhưng lại không động dụng toàn lực." Cơ Dạ không hề che giấu, ngược lại âm trầm trầm nói, "Bởi vì cực phẩm pháp bảo này thuộc về ta, chỉ có thể thuộc về ta." "Lòng người không đủ rắn nuốt voi, không phải của mình, cưỡng cầu không được, nếu không chỉ sẽ chết thảm." "Ha ha ha ~!

Ta biết ngươi sở hữu cực phẩm pháp bảo sức chiến đấu cường đại, thậm chí đối mặt với tu sĩ tu vi Thái Ất Kim Tiên hậu kỳ, cũng có thể trong thời gian ngắn đứng ở thế bất bại.

Nhưng vừa vặn, trong tay ta có một kiện pháp bảo, có thể khắc chế cực phẩm pháp bảo của ngươi, khiến nó tạm thời không phát huy được uy lực." "Bốp!" Đồng thời lời vừa dứt, lại thấy Cơ Dạ lật bàn tay một cái, lại xuất hiện một cây xích dài khoảng một trượng.

Cây xích toàn thân xanh biếc như ngọc, tản ra ánh sáng xanh nhàn nhạt, bên ngoài có lưu quang uyển chuyển, bên trong lại càng tựa hồ tràn ngập một đoàn càn khôn chi khí, trông huyền diệu vô cùng.

"...

Càn Khôn Xích?" Nhìn thấy cây xích đó, Lâm Hiên tâm thần khẽ

động, kinh hô một tiếng. ...

Càn Khôn Xích, chính là pháp bảo của Nhiên Đăng Đạo Nhân phó giáo chủ Xiển Giáo.

Lâm Hiên cũng không biết vì sao pháp bảo như vậy lại rơi vào tay Cơ Dạ, nhưng điều đó không hề cản trở Lâm Hiên đối với kiện pháp bảo này vô cùng khao khát.

"Kiệt kiệt kiệt, không ngờ ngươi lại biết pháp bảo độc môn của ta, nhưng điều đó thì sao?

Một khi pháp bảo của ngươi bị Càn Khôn Xích của ta kiềm chế, ngươi chắc chắn sẽ chết, đến lúc đó tất cả pháp bảo của sinh linh có mặt ở đây, cũng đều sẽ thuộc về ta." Cơ Dạ cười nanh nói.

Ngữ khí cuồng ngạo kia, phảng phất như đã nắm chắc Lâm Hiên trong tay.

Dù sao như hắn đã nói, Càn Khôn Xích cũng là Tiên Thiên Linh Bảo, cũng là cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, quả thật có thể khắc chế uy lực của Định Hải Châu, hơn nữa bản thân hắn lại có tu vi Thái Ất Kim Tiên trung kỳ, mạnh hơn Lâm Hiên một phần.

"Quả nhiên lòng người không đủ rắn nuốt voi!" Đối mặt với Cơ Dạ cuồng ngạo cười tà, Lâm Hiên chỉ nhàn nhạt mỉm cười, trên mặt không hề lộ vẻ sợ hãi.

"Trước mặt thực lực tuyệt đối, rắn vì sao không nuốt được voi?" Cơ Dạ khinh miệt cười một tiếng.

Hoa lạp ~!

Ngay sau đó, Cơ Dạ vung tay một cái, thấy Càn Khôn Xích mạnh mẽ tăng lớn, lại biến thành một cây ngọc xích cao mấy trăm trượng, thẳng tắp xông lên mây xanh.

Ông!

Càn Khôn Xích khẽ lay động, tản phát ra từng luồng thần quang màu xanh lục, trông vô cùng thần thánh.

Dưới thần quang như vậy thấy Định Hải Châu vốn lơ lửng trên đỉnh đầu Lâm Hiên kịch liệt lay động, phảng phất không thể tiếp tục rủ xuống tử hà để bảo hộ Lâm Hiên nữa.

Oanh!

Thấy tình hình này, Lâm Hiên cũng không chần chừ, ý niệm khẽ động, đánh hai mươi bốn viên Định Hải Châu ra ngoài.

Lập tức, trên hư không, hai mươi bốn viên Định Hải Châu bắt đầu điên cuồng oanh kích Càn Khôn Xích, hai kiện cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo chiến đấu với nhau giữa hư không, bùng phát ra vô lượng khói sương.

Mỗi một lần va chạm, đều phát ra tiếng vang như sấm rền, chấn động khiến đại địa đều bắt đầu lay chuyển.

Ngay cả mây trời trên không trung cũng bị quét tan, vô lượng linh khí giữa trời đất đang cuồng bạo càn quét.

"Tiểu quỷ, nạp mạng!" Thấy pháp bảo của Lâm Hiên bị Càn Khôn Xích kiềm chế, Cơ Dạ cười nanh một tiếng, lần nữa cổ động linh khí bàng bạc, bắn về phía Lâm Hiên, khí thế như hồng, cuốn động khiến gió lạnh cũng gào thét.

"Không biết tự lượng sức!" Đối mặt với Cơ Dạ khí thế hung hăng, Lâm Hiên nhàn nhạt cười.

Ngay sau đó thấy ngón tay Lâm Hiên khẽ điểm về phía Cơ Dạ.

Hưu!

Một đạo quang mang rực rỡ xé rách hư không, chợt lóe, nhanh

như sấm sét.

Đợi đến khi hàn mang xẹt qua, Cơ Dạ mạnh mẽ trừng lớn đôi mắt, chết chóc nhìn chằm chằm Lâm Hiên, trong đôi mắt đầy vẻ khó tin.

Bởi vì lúc này, hắn đột nhiên phát hiện mình không thể động đậy được, ngay cả móng vuốt cũng không thể cử động, toàn thân đều bị một sức mạnh khủng bố nào đó cố định lại.

Điều này cũng khiến Cơ Dạ kinh khủng trừng lớn con ngươi.

Nhìn kỹ lại, sẽ phát hiện, lúc này trên người Cơ Dạ, đang trói buộc một sợi dây thừng, siết chặt quanh Cơ Dạ.

Sợi dây thừng tản ra ánh sáng u ám nhàn nhạt, lượn lờ quanh thân Cơ Dạ.

"...

Làm sao có thể?

Chương 11

...

Pháp bảo gì?" Cơ Dạ kinh khủng thất sắc nhìn chằm chằm Lâm Hiên.

"Một kiện Tiên Thiên Linh Bảo không tệ, vừa hay đối với yêu tộc có uy lực cực lớn." Lâm Hiên nhàn nhạt cười.

Hiển nhiên.

Sợi dây thừng đó, chính là cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Phược Yêu Tác mà Nữ Oa đã tặng cho Lâm Hiên khi bái sư, sở hữu công năng trói buộc tất cả yêu tộc trong trời đất.

Phàm là yêu tộc sinh linh, một khi bị Phược Yêu Tác trói buộc, đều khó mà thoát ra.

Trừ phi đối phương sở hữu tu vi hủy thiên diệt địa, có thể trực tiếp thoát khỏi sự trói buộc của Phược Yêu Tác.

Rõ ràng, Cơ Dạ tuy sở hữu tu vi Thái Ất Kim Tiên trung kỳ, nhưng lại không thể thoát khỏi sự trói buộc, thậm chí ngay cả cử động cũng khó khăn.

"Vị đạo huynh, ta là huyết mạch thân truyền của Kỳ Lân tộc, thả ta ra thì sao?

Ta có thể tặng hết thiên tài địa bảo trên người cho ngươi, và... và còn có thể đưa Càn Khôn Xích cho ngươi, chỉ cầu ngươi có thể tha cho ta một mạng!" Nhìn Lâm Hiên từng bước đi tới sát khí đằng đằng, Cơ Dạ kinh khủng cầu xin tha thứ.

Hưu!

Nhưng đối mặt với lời cầu xin của Cơ Dạ, Lâm Hiên phảng phất như không nghe thấy, tay phải vung lên, lập tức một đạo linh khí chi nhận cuồng bạo xẹt qua người Cơ Dạ, chém cơ thể hắn thành hai nửa.

Sưu!

Hồn phách Cơ Dạ đột nhiên bay ra, liều mạng muốn đào thoát khỏi nơi này.

Oanh!

Chỉ tiếc, Lâm Hiên tuyệt đối sẽ không cho hắn cơ hội đào thoát, thân hình chợt lóe, xuất hiện bên cạnh hồn phách Cơ Dạ, đại thủ bóp một cái, lại nghiền nát hồn phách của hắn.

Cho đến lúc này, hơn trăm sinh linh có mặt tại hiện trường, tất cả đều chết thảm trong tay Lâm Hiên.

Ông!

Sau khi mất đi chủ nhân, Càn Khôn Xích lại lần nữa hóa thành vật vô chủ, lại quét bay Định Hải Châu, độn vào hư không bỏ trốn.

“Chạy trốn?

Không có khả năng!” Vút!

Một luồng khí mờ ảo xé rách hư không, trói chặt Càn Khôn Xích đang định trốn vào hư không, nhẹ nhàng kéo về trước mặt Lâm Hiên rồi bị hắn thu lại. "Lần thu hoạch này phong hậu hơn ta tưởng." "Không hổ là thủ pháp câu cá nổi danh, trong nháy mắt giúp ta thu hoạch 30 vạn điểm sửa đổi, quan trọng hơn là ngoài ý muốn đoạt được Tiên thiên linh bảo Càn Khôn Xích, không tệ không tệ." Sau khi thu pháp bảo, Lâm Hiên nhếch miệng cười nói.

Đúng như lời Lâm Hiên nói.

Việc mang Định Hải Châu phóng ra là do hắn cố ý làm vậy.

Mục đích là lợi dụng ánh hào quang ngũ sắc của Định Hải Châu để hấp dẫn những sinh linh tham lam, sau đó ra tay mạnh mẽ chém giết nhằm thu hoạch lượng lớn điểm sửa đổi.

Phương pháp này cũng được Lâm Hiên gọi là thủ pháp câu cá.

Hơn nữa hệ số rủi ro không lớn, bởi vì một khi phát hiện có hơi thở cường giả từ cảnh giới Đại La Kim Tiên trở lên đến gần, Lâm Hiên sẽ dùng tốc độ nhanh nhất ẩn nấp ánh hào quang ngũ sắc của Định Hải Châu và nhanh chóng rời đi.

Cho nên sau khi rời khỏi Bất Chu Sơn, chỉ trong vòng một nghìn năm ngắn ngủi, Lâm Hiên dựa vào thủ pháp câu cá này đã thu hoạch được 800 vạn điểm sửa đổi. "Mở bảng thuộc tính!" Theo ý niệm động một cái, trong não hải của Lâm Hiên lần nữa hiện ra bảng thuộc tính cá nhân của hệ thống Máy Sửa Đổi Vô Hạn. **[Ký chủ: Lâm Hiên.

Thực lực cảnh giới: Thái Ất Kim Tiên sơ kỳ.

Huyết mạch: Diệu Nhật Thần Hổ (Tối cao có thể đạt tới cảnh giới Kim Tiên).

Cấp bậc huyết mạch tiếp theo cần 100 vạn điểm sửa đổi.

Điểm sửa đổi: 8.554.321]**.

Nhìn dãy số điểm sửa đổi kia, trong lòng Lâm Hiên cười nở hoa.

Hơn tám triệu điểm sửa đổi a, thật sự là không dám tưởng tượng.

Ngay cả ban đầu khi nâng cấp huyết mạch lên Diệu Nhật Thần Hổ cũng không cần tới 10 vạn điểm sửa đổi, còn những sinh linh Thiên Tiên, Địa Tiên bị chém giết thì chỉ mang lại vài chục đến trăm điểm sửa đổi. "Hơn tám triệu điểm sửa đổi, huyết mạch chắc chắn phải sửa đổi tiến hóa lên một đẳng cấp nữa, sau đó là đến ba món pháp bảo

kia." "Càn Khôn Xích chưa được luyện hóa nên tạm thời chưa cần sửa đổi tiến hóa, nhưng Định Hải Châu và Phược Yêu Tác phải sửa đổi tiến hóa một phen, lúc đó uy lực tất nhiên sẽ cường hãn hơn một bậc." Lâm Hiên không còn do dự, trực tiếp tiêu tốn 100 vạn điểm sửa đổi để sửa đổi tiến hóa huyết mạch bản thân lên đẳng cấp tiếp theo.

Chương 12

Đó là đẳng cấp huyết mạch Thương Mang Thần Hổ.

Thương Mang Thần Hổ là hung thú thời thượng cổ, sinh ra đã có đại thần thông, chỉ cần tích lũy tu luyện theo thời gian, cao nhất có thể đạt tới cảnh giới tu vi Đại La Kim Tiên.

Phải hiểu rằng huyết mạch là căn cơ của yêu thú, có một số yêu thú sinh ra căn cơ thâm hậu, khi hóa hình có thể sở hữu tu vi Đại La Kim Tiên, nhưng cũng có những yêu thú hóa hình chỉ đạt tới tu vi Địa Tiên.

Căn cơ liên quan đến hạn mức cao nhất của yêu thú, ví dụ như một con yêu thú căn cơ thiển bạc, trừ khi có đại cơ duyên, nếu không cả đời cũng không thể tu luyện đến cảnh giới cao thâm.

Đó là lý do tại sao ban đầu Nữ Oa muốn tìm kiếm thiên tài địa bảo nâng cấp huyết mạch cho Lâm Hiên, chính là để hắn có thể nâng cao tu vi tốt hơn.

Quay lại thực tại!

Theo thời gian trôi qua, Lâm Hiên nhanh chóng sửa đổi tiến hóa huyết mạch thành Thương Mang Thần Hổ, ngộ tính tăng cường đáng kể, cảm tri đối với thiên địa tự nhiên cũng ngày càng sâu sắc.

Sau khi sửa đổi xong huyết mạch, Lâm Hiên lại lấy Định Hải Châu ra. "Hệ thống, giúp ta sửa đổi Định Hải Châu thành Tiên thiên chí bảo!" Lâm Hiên nuốt nước miếng, có chút kích động nói.

Tiên thiên chí bảo nha!

Từ khi thiên địa Hồng Hoang được khai tịch đến nay, Tiên thiên chí bảo xuất hiện chỉ đếm trên đầu ngón tay, tuyệt đại đa số đều nằm

trong tay các vị tiên thiên đại năng.

Tu sĩ tầm thường đừng nói là Tiên thiên chí bảo, e là ngay cả một món Tiên thiên linh bảo cũng khó có được.

Cho nên đối với Tiên thiên chí bảo, Lâm Hiên cũng vô cùng thèm muốn. **[Đinh!

Định Hải Châu sửa đổi thành Tiên thiên chí bảo Định Hải Lưu Ly Châu cần tiêu hao 700 vạn tu cải điểm, xin hỏi ký chủ có tiến hành sửa đổi không?]** "Bảy... bảy triệu điểm sửa đổi?" Lâm Hiên bị con số hệ thống đưa ra làm cho giật mình.

Phải biết rằng hơn tám triệu điểm sửa đổi này là hắn đã tân khổ tích lũy trong hơn một nghìn năm, không biết đã chém giết bao nhiêu yêu thú mới có được.

Kết quả là sửa đổi một món pháp bảo đã tiêu tốn tới bảy triệu điểm, không đau lòng mới là lạ. **[Xin hỏi ký chủ có muốn tiến hành sửa đổi không?]** Giọng nói lạnh lùng của hệ thống lần nữa truyền đến, cắt đứt dòng suy nghĩ của Lâm Hiên. "Sửa!" Nghiến răng một cái, Lâm Hiên hạ quyết tâm nói.

Vèo!

Theo lời Lâm Hiên vừa dứt, hai mươi bốn viên Định Hải Châu từ trong lòng hắn bay ra, lơ lửng giữa hư không.

Giây tiếp theo, từng luồng hỗn độn chi khí trống rỗng xuất hiện, điên cuồng tràn vào trong Định Hải Châu, những luồng khí đó không ngừng gột rửa và bao phủ lấy chúng, trông vô cùng huyền diệu.

Một lúc sau, hỗn độn chi khí dần tan đi, hai mươi bốn viên Định Hải Châu lần nữa hiện ra giữa hư không.

Chỉ có điều khác với trước kia, lúc này mỗi viên châu tử đều tỏa ra thất thải lưu ly thần quang, bên trong mỗi viên như đang diễn hóa chư

thiên vạn giới, hào quang vạn trượng. "Ha ha ha!

Tốt, tốt, tốt!" Cảm nhận được Định Hải Lưu Ly Châu sau khi thăng cấp thành Tiên thiên chí bảo, trong lòng Lâm Hiên cuồng hỉ vô cùng, không kìm được mà cười lớn.

Bởi vì sau khi sửa đổi thành Định Hải Lưu Ly Châu, Lâm Hiên phát hiện không chỉ công kích và phòng ngự tăng cường gấp vô số lần, mà còn tăng thêm công hiệu thần kỳ là trấn áp khí vận.

Trấn áp khí vận nghe có vẻ hư vô mờ mịt, nhưng thực tế lại vô cùng quan trọng.

Ví dụ như khi Xiển giáo và Tiệt giáo đại chiến Phong Thần, tại sao Tiệt giáo lại thảm bại?

Chẳng lẽ thực sự chỉ vì đệ tử của Thông Thiên giáo chủ thực lực yếu kém không địch lại mười hai Kim Tiên và môn hạ của Xiển giáo sao?

Thực tế, nguyên nhân lớn hơn là do khí số của Tiệt giáo đã tận nên mới bị vô lượng đại kiếp thôn phệ, cuối cùng bị phong thần.

Khí số của Tiệt giáo tận là vì Thông Thiên giáo chủ chỉ sở hữu Tru Tiên tứ kiếm chủ về sát phạt, không có pháp bảo trấn áp khí vận, dẫn đến khí vận của giáo phái bị tiêu hao hết.

Còn Nguyên Thủy giáo chủ của Xiển giáo lại sở hữu Bàn Cổ Phiên trấn áp khí vận trong giáo, khi đại kiếp đến được đại đạo quyến cố, có thể bảo vệ khí vận đại giáo.

Cho nên đối với công năng trấn áp khí vận của Định Hải Lưu Ly Châu, Lâm Hiên vui đến phát điên.

Hồng Hoang không ghi năm tháng.

Kể từ khi Lâm Hiên thăng cấp Định Hải Châu thành Tiên thiên chí

bảo Định Hải Lưu Ly Châu đã trôi qua năm trăm năm.

Trong thời gian này, Lâm Hiên lại dựa vào thủ pháp câu cá nổi danh mà chém giết không ít yêu thú, thu hoạch thêm hơn năm triệu điểm sửa đổi.

Việc này khiến hắn tiến gần thêm một bước đến việc thăng cấp món pháp bảo tiếp theo.

Một ngày nọ.

Chương 13

Lâm Hiên vốn định tiếp tục săn giết yêu thú nhưng nhanh chóng dừng hành động lại.

Bởi vì hắn đột nhiên phát hiện ở hướng Đông Nam có một luồng hào quang màu tím bốc lên như một cột sáng đâm thẳng lên chín tầng mây.

Dị tượng như vậy khiến tâm thần Lâm Hiên rung động. "Chẳng lẽ tu sĩ khác cũng đang học tập thủ pháp câu cá của ta, dùng pháp bảo thu hút người khác đến tranh đoạt để săn giết?" "Nhưng cũng không đúng, ta giết yêu thú là để lấy điểm sửa đổi, kẻ khác bắt chước ta thì có tác dụng gì?" "Có lẽ là... thật sự xuất hiện thiên tài địa bảo?" Nghĩ vậy, ánh mắt Lâm Hiên sáng quắc nhìn chằm chằm luồng tử quang kia, "Thiên tài địa bảo, tuyệt đối không thể bỏ lỡ!" Vút!

Dứt lời, thân hình hắn lóe lên, thu lại pháp bảo, hóa thành một luồng lưu quang lao về phía hào quang phát ra.

Mấy ngày sau, Lâm Hiên cuối cùng cũng đến được khu vực có hào quang.

Từ xa, Lâm Hiên dừng bước, trợn to mắt nhìn chằm chằm phía trước.

Chỉ thấy cách đó không xa, một gốc đại thụ chọc trời đứng sừng sững giữa dãy núi, cao vút tầng mây, cành lá sum suê, toàn thân hào quang lưu chuyển, từng luồng tiên khí quấn quanh thân cây.

Thậm chí trên cành cây còn có một ít hỗn độn chi khí cuồng bạo đang lơ lửng, trông vô cùng huyền ảo.

Trên thần cây chọc trời đó nở không ít hoa, hình dáng hoa tựa như

hoa sen.

Dù cách rất xa nhưng Lâm Hiên vẫn có thể ngửi thấy hương hoa từ đại thụ tỏa ra, thấm đẫm lòng người, khiến kẻ ngửi thấy phải thèm thuồng. "...

Tiên thiên linh căn?" Trong lòng Lâm Hiên kinh hãi thất sắc, kinh hô lên.

Theo hắn được biết, Tiên thiên linh căn thảy đều là chí bảo của thiên địa.

Trong đó tuyệt đại đa số độ trân quý không hề thua kém một món Tiên thiên chí bảo, thậm chí có nhiều loại còn quý giá hơn gấp vô số lần.

Bởi vì có một số Tiên thiên linh căn vốn đã tồn tại từ trước khi hỗn độn khai mở, sau khi Bàn Cổ khai thiên tịch địa, Tiên thiên linh căn từ trong hỗn độn rơi xuống, cuối cùng bén rễ nảy mầm trên đại địa Hồng Hoang.

Dù nhìn thế nào thì gốc đại thụ trước mắt cũng là cực phẩm Tiên thiên linh căn, thậm chí cực kỳ có khả năng là một trong ngũ đại linh căn của Hồng Hoang. "Cực phẩm Tiên thiên linh căn, vật vô chủ, quả là đại cơ duyên ức vạn năm khó gặp, ta nhất định phải nắm chắc cơ duyên này." Lâm Hiên nắm chặt nắm đấm, thầm nghĩ.

Đương nhiên!

Nơi này đột nhiên mọc ra một gốc Tiên thiên linh căn, tự nhiên không chỉ có Lâm Hiên phát hiện.

Vô số tu sĩ khác cũng đã phát hiện sự hiện diện của nó, thậm chí không ít tu sĩ đã nổ ra chiến đấu kịch liệt quanh gốc cây, trong đó tu sĩ Thái Ất Kim Tiên nhiều vô kể.

Thậm chí còn có ba bốn vị tu sĩ Đại La Kim Tiên đang vì Tiên

thiên linh căn mà đại chiến.

Xung quanh linh căn, vô số tu sĩ liều mạng tranh đấu, đủ loại pháp thuật pháp bảo bay loạn xạ, ngay cả từng dãy núi cũng bị linh khí cuồng bạo khủng khiếp nghiền nát, bầu trời sấm sét cuồn cuộn.

Theo cuộc tranh đấu tiếp diễn, từng sinh linh bị kẻ mạnh hơn chém giết, chết thảm giữa hư không, máu tươi đổ xuống như mưa.

Chiến đấu kịch liệt đến mức Lâm Hiên chưa từng thấy qua.

Lâm Hiên hiện chỉ có tu vi Thái Ất Kim Tiên sơ kỳ, nếu xông thẳng vào chiến đấu thì có lẽ không chiếm được lợi lộc gì, dù sao tu vi cũng hơi yếu một chút. "Không hổ là Tiên thiên linh căn, ngay cả cường giả quả vị Đại La Kim Tiên cũng ra tay tranh đoạt, xem ra muốn chiếm đoạt linh căn thì độ khó không phải dạng vừa đâu." "Nhưng ưu thế của ta là sở hữu hai món Tiên thiên linh bảo và một món Tiên thiên chí bảo, đặc biệt là Càn Khôn Xích có một tiểu thế giới hỗn độn, chắc có thể chứa được gốc đại thụ chọc trời này, nếu sử dụng tốt thì không phải là không có hy vọng." "Mẹ kiếp, tuy rằng có thể gặp nguy hiểm nhưng vì Tiên thiên linh căn, liều mạng thôi!" Sau khi suy tính kỹ lưỡng, Lâm Hiên cuối cùng hạ quyết tâm cũng xông vào tranh đoạt Tiên thiên linh căn.

Chuyện kể rằng Bàn Cổ đại thần dùng thần lực vô thượng khai thiên tịch địa, tạo ra đại địa Hồng Hoang rộng lớn vô biên.

Từ trong hỗn độn mù mịt, có hai hạt giống Tiên thiên linh căn Hoàng Trung Lý bị thần lực khai thiên chấn động rơi xuống đại địa Hồng Hoang, trong đó một hạt bén rễ trên núi Côn Luân, cuối cùng bị Nguyên Thủy đạo nhân của Tam Thanh lấy được.

Còn một hạt thì ẩn vào hư không vô tận, cuối cùng biến mất không thấy tăm hơi.

Lúc này, gốc Hoàng Trung Lý kia lại đột ngột xuất hiện ở khu vực phía Đông Nam của đại địa thần châu, bén rễ trong một dãy núi nguy nga, dẫn đến thiên địa đại biến.

Đặc biệt là hương hoa và từng luồng hào quang mà Hoàng Trung Lý tỏa ra đã ngay lập tức thu hút sự chú ý của các tu sĩ cường đại trong phạm vi vạn dặm, họ lần lượt kéo đến đây nhằm chiếm đoạt Tiên thiên linh căn trân quý này.

Trong số những tu sĩ cường đại đang tranh đấu đó, mạnh nhất là bốn vị tu sĩ tu vi Đại La Kim Tiên.

Lần lượt là một con Thái Cổ Hoang Long có huyết mạch của Long Vương, một con Phượng Hoàng có huyết mạch Nguyên Phượng, một con Kỳ Lân chân đạp tường vân có huyết mạch Tổ Kỳ Lân và một vị tán tu.

Bốn vị tu sĩ đều có tu vi Đại La Kim Tiên sơ kỳ, thần thông quảng đại, tranh đấu làm thiên địa biến sắc, vô số địa hỏa phong lôi hiện lên như muốn đánh sập cả vùng trời này, linh khí điên cuồng tàn phá hư không. "Hừ!

Ngao Hồng tiểu nhi, thức thời thì mau rời khỏi đây, nếu không bản tọa nhất định sẽ nướng chín ngươi rồi ăn thịt." Kỳ Lân Cơ Linh gào thét một tiếng, chân đạp tường vân rống giận với Thái Cổ Hoang Long Ngao Hồng.

Đồng thời làm rung chuyển hư không, bộc phát nghiệp hỏa ngút trời lao về phía Ngao Hồng. "Đúng thế, Ngao Hồng, loại sâu bọ dâm tiện thiên tính như ngươi căn bản không có tư cách nhúng tay vào thần vật như vậy." Phượng Hoàng Nguyên Vận cũng quát khẽ.

Chương 14

"Yêu long vô sỉ, năm xưa giết đệ đệ ta, hôm nay ta nhất định sẽ chém đầu ngươi để tế bái đệ đệ đã khuất của ta." Vị tán tu kia cũng sa sầm mặt quát lên.

Nguyên lai là con ốc sên đầu tiên của thiên địa khai mở linh trí, dựa vào tư chất đắc thiên độc hậu mà tu luyện đến Đại La Kim Tiên sơ kỳ, bản thể vỏ ốc sên là thần vật vô cùng cứng cáp, pháp bảo thông thường khó lòng phá vỡ phòng ngự.

Cho nên khi chiến đấu với Ngao Hồng, hắn dùng nhục thân chống đỡ phía trước, va chạm trực tiếp với pháp bảo của Ngao Hồng mà không hề rơi vào thế yếu.

Nhìn như vậy thì chính Ngao Hồng đã gây thù chuốc oán, khiến Nguyên Vận và Cơ Linh điên cuồng vây công.

Nhưng Ngao Hồng thân là Thái Cổ Hoang Long dường như cũng không phải thần long tầm thường, miệng phun long tức, chân đạp nghiệp hỏa vô tận, mỗi một móng vuốt đều như có uy năng xé rách hư không.

Đặc biệt là trên đỉnh đầu hắn còn lơ lửng bảy viên châu tử màu vàng, chính là bản mệnh pháp bảo Long Châu.

Dưới sự hỗ trợ của Long Châu, Ngao Hồng tuy đối kháng với ba vị tu sĩ Đại La Kim Tiên nhưng cũng không tỏ ra quá chật vật, ngược lại gầm rống liên liên, càng đánh càng hăng.

Còn các cuộc chiến ở khu vực khác quanh linh căn Hoàng Trung Lý tuyệt đại đa số đều là thủ hạ của mấy người này và một số tán tu thèm muốn Tiên thiên linh căn.

Đang lúc tranh đấu điên cuồng, không ai hay biết lúc này có một đóa mây đang lặng lẽ tiếp cận.

Trong đám mây đó, Lâm Hiên đang ẩn nấp bên trong.

Lúc này Lâm Hiên dựa vào công năng ẩn nặc khí tức của Định Hải Châu mà trốn trong đám mây, lặng lẽ đến gần Tiên thiên linh căn, tay cầm Càn Khôn Xích và Phược Yêu Tác, ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm cuộc tranh đấu bên dưới.

Ầm!

Đột nhiên, dư chấn từ cuộc đánh nhau giữa Ngao Hồng và Nguyên Vận va chạm vào đám mây, khiến thân hình Lâm Hiên cũng lảo đảo không thôi, nội tạng rung động, suýt chút nữa phun ra một ngụm máu. "Chết tiệt, dư chấn của cường giả Đại La Kim Tiên suýt chút nữa khiến ta bị thương lộ ra nguyên hình." Việc này khiến Lâm Hiên vô cùng kỵ đạn Ngao Hồng và những người khác, dù sao cường giả quả vị Đại La Kim Tiên cũng mạnh hơn hắn quá nhiều, ngay cả dư chấn cũng đủ khiến Lâm Hiên thấy khó chịu.

Nhưng may mắn thay, tuy đám mây có rung lắc vài cái nhưng Ngao Hồng và những người đang kịch chiến không phát hiện ra tung tích và khí tức của Lâm Hiên.

Nhờ vậy Lâm Hiên đã áp sát được Tiên thiên linh căn. "Chỉ còn vài dặm nữa thôi, chỉ cần thêm một chút nữa, ta có thể ngay lập tức thu Hoàng Trung Lý vào Càn Khôn Xích, sau đó dựa vào Định Hải Châu cùng Phược Yêu Tác để nhanh chóng rời khỏi đây." Lâm Hiên kích động liếm môi, thầm nghĩ.

Theo thời gian trôi qua, khi không một ai nhận ra.

Một đóa tường vân trắng khiết từ từ bay đến phía trên Tiên thiên linh căn Hoàng Trung Lý và đang chậm rãi hạ xuống.

Nếu vào lúc bình thường, các tu sĩ tại trường có lẽ đã nhận ra điểm kỳ quái chỉ bằng một cái liếc mắt.

Nhưng lúc này, từng kẻ đều đã giết đỏ cả mắt, ai nấy đều đang trong cuộc chiến sinh tử, tự nhiên không rảnh để tâm kiểm tra đóa tường vân kia. "Sắp được rồi!

Sắp được rồi!" Càng tiếp cận Tiên thiên linh căn Hoàng Trung Lý, Lâm Hiên càng gào thét trong lòng.

Bởi vì chỉ cần đến gần thêm một chút nữa là có thể cuốn phăng đi Tiên thiên linh căn quý giá vô cùng của thiên địa này.

Chỉ tiếc là dường như mọi chuyện luôn trắc trở.

Ngay khi đám mây sắp chạm đến Tiên thiên linh căn, sự cố bất ngờ xảy ra. "Không ổn, chết tiệt!

Mau ngăn đóa mây kia lại, trên đó có một tiểu quỷ!" Đột nhiên, Ngao Hồng vốn đang điên cuồng đánh nhau chợt động tâm thần, liếc thấy đám mây nơi Lâm Hiên ẩn nấp, lập tức cảm thấy có điềm, điên cuồng gào thét một tiếng.

Hắn đã hóa thành bản thể, cơ thể dài tới hàng trăm trượng, một tiếng gầm rống làm thiên địa rung chuyển, mây đen cuồn cuộn kéo đến, thậm chí giữa hư không còn hình thành từng cơn lốc xoáy như đang trút giận. "Mau!

Ngăn tên khốn đó lại, trên mây có người!" Nguyên Vận giận dữ quát khẽ, đồng thời triển khai đại thần thông thuật phi tốc áp sát. "Hống!

Toàn bộ tộc Kỳ Lân chú ý, chặn đánh đóa mây kia, tuyệt đối không được để hắn tiếp cận Tiên thiên linh căn." Kỳ Lân Cơ Linh cũng nộ hống. "Khặc khặc khặc, tiểu quỷ có linh tính, làm hay lắm!" Khi tất cả sinh linh đều gào thét phẫn nộ lao về phía đám mây, chỉ duy nhất có

một sinh linh không hề nộ hống với Lâm Hiên.

Thậm chí trong lời nói còn mang theo vẻ cười trên nỗi đau của kẻ khác.

Sinh linh này chính là con ốc sên cũng có tu vi Đại La Kim Tiên sơ kỳ kia.

Nhằm ngăn cản Phượng Hoàng và Kỳ Lân nhanh chóng tiếp cận, hắn di chuyển cơ thể khổng lồ như dãy núi chắn trước mặt họ, thỉnh thoảng tung ra pháp thuật để cản trở.

Việc này khiến Nguyên Vận vừa giận vừa tức nhưng lại không có quá nhiều cách đối phó với Oa Ngưu, bởi vì đối phương thực sự cứng đến phát sợ, ngay cả pháp bảo nện lên người cũng không gây tổn thương chút nào. "Cơ hội tốt!" Thấy tình hình đó, Lâm Hiên vui mừng khôn xiết.

Hắn không còn ẩn nấp thân hình nữa, trực tiếp triển khai thân pháp vọt đến trước mặt Tiên thiên linh căn, tay phải cầm Càn Khôn Xích quẹt qua gốc Hoàng Trung Lý cao vút tầng mây kia.

Chương 15

Loạt xoạt!

Ngay lập tức, từng luồng thần quang màu lục từ trong Càn Khôn Xích hiện ra bao phủ lấy Hoàng Trung Lý, nhẹ nhàng kéo nó vào trong tiểu thế giới hỗn độn của Càn Khôn Xích.

Cảnh tượng này khiến các sinh linh tại trường muốn nứt mắt, tiếng nộ hống vang trời. "Tiểu quỷ đáng ghét, hôm nay nhất định phải giết ngươi." "Trời đất bao la, tuyệt đối không có chỗ cho ngươi chạy trốn." "Ganh gan thừa lúc chúng ta loạn đấu mà đoạt lấy Tiên thiên linh căn, dù ngươi có trốn đến chân trời góc biển, trốn đến tận cùng thiên địa hay vào trong hư không hỗn độn, ta cũng nhất định sẽ chém chết ngươi." "Chín tầng trời mười tầng đất, ngươi tuyệt đối chạy không thoát!" "Giết!

Giết chết tiểu vương bát đản này!" Trong những tiếng gầm rống đầy sát khí ngút trời, hàng trăm sinh linh đồng loạt hướng về phía Lâm Hiên mà triển khai những thế tấn công khủng khiếp.

Trong nhất thời, thiên địa biến sắc, vô số nghiệp hỏa từ mặt đất phun lên, vô số phong nhận như mưa sa, có vô số đại thần thông nện về phía Lâm Hiên. "Mẹ kiếp, quả nhiên là gây thù chuốc oán rồi!" Lâm Hiên chửi thầm một tiếng.

Lúc này đây có thể nói là ngàn cân treo sợi tóc.

Một khi bị nhiều đại thần thông như vậy đánh trúng, dù có Định Hải Lưu Ly Châu và Càn Khôn Xích, Lâm Hiên cũng tuyệt đối không trụ nổi, dù sao tu vi bản thân cũng chỉ là Thái Ất Kim Tiên sơ kỳ. "Ha ha ha, tiểu quỷ ngu muội vô tri, chết đi!" "Vừa nãy có ai để ý không, tiểu quỷ kia lúc nãy lấy đi Tiên thiên linh căn cũng dùng một món pháp

bảo, có thể chứa được Tiên thiên linh căn to lớn như vậy chắc chắn là cực phẩm pháp bảo, thậm chí là cấp bậc Tiên thiên linh bảo." "Đúng thế, giết hắn đi, đoạt lấy cực phẩm pháp bảo." "Dưới sự oanh kích của nhiều đại thần thông như thế này, hắn chắc chắn phải chết!" Giữa những tiếng hò hét ồn ào, vô số đại thần thông điên cuồng nện về phía Lâm Hiên.

Thấy tình cảnh đó, đôi mắt Lâm Hiên khẽ híp lại.

Nhưng hắn cũng không chần chừ, ý niệm động một cái, tế Định Hải Lưu Ly Châu ra.

Loạt xoạt!

Ngay lập tức, thấy trên đỉnh đầu Lâm Hiên có hai mươi bốn viên Định Hải Lưu Ly Châu lơ lửng, từng luồng mây ngũ sắc rơi xuống bao phủ lấy Lâm Hiên, bao bọc hắn thật chặt.

Sau đó Lâm Hiên tay phải cầm Càn Khôn Xích, tay trái cầm Phược Yêu Tác mãnh liệt vung lên không trung.

Ong!

Càn Khôn Xích lập tức hóa thành một cây ngọc xích dài hàng trăm trượng che ngợp bầu trời, không ngừng rung động, mỗi lần rung lên đều phát ra từng đợt gợn sóng linh khí, gợn sóng đi đến đâu, những sinh linh bị ảnh hưởng đều thảm khiếu mà ngã xuống đất.

Ngay cả sinh linh cấp bậc Thái Ất Kim Tiên cũng không thể chống đỡ được sự xung kích của những gợn sóng đó. "Quả nhiên không hổ là Tiên thiên linh bảo, không uổng công ta lúc trước tiêu tốn 100 vạn điểm sửa đổi để luyện hóa nó." Nhìn những sinh linh bị gợn sóng linh khí đánh gục, Lâm Hiên thầm vui trong lòng.

Đúng vậy.

Kể từ khi đoạt được Càn Khôn Xích, Lâm Hiên phát hiện tất cả

các pháp bảo đều không cần tự mình luyện hóa, chỉ cần tiêu tốn điểm sửa đổi thích hợp là hệ thống có thể giúp hắn luyện hóa dễ dàng, tiết kiệm được rất nhiều thời gian.

Nếu không, để luyện hóa được Càn Khôn Xích cấp bậc Tiên thiên linh bảo, ước chừng Lâm Hiên phải tốn hàng nghìn năm cũng chưa chắc đã luyện hóa xong.

Dù sao Càn Khôn Xích là vật đoạt được nên mang theo ý thức phản kháng cuồng bạo, không giống như Định Hải Châu và Phược Yêu Tác mà Nữ Oa và Phục Hy tặng cho, ý thức trong chúng đều khá thân thiện với Lâm Hiên.

Trở lại cuộc chiến.

Phược Yêu Tác được ném ra cũng phát huy uy năng to lớn, sợi dây kéo dài tới hàng nghìn mét, điên cuồng quất mạnh giữa hư không.

Mỗi lần quất xuống đều có thể chuẩn xác đánh gục một sinh linh.

Thậm chí tu vi yếu một chút trực tiếp bị Phược Yêu Tác đánh cho hồn phi phách tán, thân tiêu đạo vẫn.

Quan trọng hơn là dưới sự bảo vệ của Định Hải Lưu Ly Châu, những đại thần thông mà đám sinh linh kia oanh kích đều bị hào quang ngăn cản, căn bản không thể gây ra thương tổn gì lớn cho Lâm Hiên.

Trong nhất thời, hai món pháp bảo mà Lâm Hiên tung ra đều phát huy uy lực khủng khiếp khôn lường, chém giết không dưới vài chục vị tu sĩ, khiến những sinh linh khác nhìn mà muốn nứt mắt, đồng thời kinh ngạc vô cùng. "Làm sao có thể?

Hắn cư nhiên sở hữu nhiều pháp bảo như vậy?" "Đều là cực phẩm pháp bảo, ít nhất cũng cấp bậc Tiên thiên linh bảo a." "Một tên Thái Ất Kim Tiên nho nhỏ mà sở hữu nhiều pháp bảo thế này, mọi người xông lên giết chết hắn rồi chia nhau pháp bảo." "Xông lên!"

Thấy Lâm Hiên trong chốc lát đã giết nhiều sinh linh như vậy, những kẻ còn sống tuy có chút kỵ đạn, nhưng khi thấy Định Hải Lưu Ly Châu và Càn Khôn Xích tỏa hào quang liên miên thì lòng tham lại trỗi dậy, thậm chí không tiếc hy sinh tính mạng mà điên cuồng xông lên.

Không chỉ vậy, cuộc chiến bên này hiển nhiên cũng đã lọt vào mắt của Ngao Hồng cùng mấy vị tu sĩ Đại La Kim Tiên khác. "Nhiều pháp bảo như vậy mà chỉ có tu vi Thái Ất Kim Tiên, nếu những pháp bảo đó thuộc về ta, e là tu sĩ Đại La Kim Tiên hậu kỳ ta cũng dám chiến một trận!" Ánh mắt Ngao Hồng nóng rực, thầm nghĩ trong lòng. "Pháp bảo đều quy về ta!" Kỳ Lân Cơ Linh cũng nhe răng cười ác độc. "Hai mươi bốn viên châu tử kia thật huyền ảo, mỗi viên đều ẩn chứa một tiểu thế giới, bảo vật cỡ này e là Tiên thiên chí bảo, ta nhất định phải đoạt lấy." Phượng Hoàng Nguyên Vận cũng thầm nghĩ.

Thế là bọn họ nhìn nhau một cái, cùng lúc thi triển một môn đại thần thông, liên thủ đánh bay Oa Ngưu.

Ngay sau đó triển khai thân pháp, liều mạng lao về phía Lâm Hiên để giành lấy việc giết hắn trước tiên nhằm chiếm đoạt những món cực phẩm pháp bảo kia. "Mẹ kiếp, ba đại cường giả Đại La Kim Tiên, gió thổi rồi chuồn lẹ thôi!" Thấy Ngao Hồng lao tới, Lâm Hiên giật mình, vội vàng thu lại pháp bảo rồi hướng về phương xa vội vã độn đi, nhờ có Định Hải Lưu Ly Châu gia trì nên tốc độ của hắn cực nhanh, trong chớp mắt đã biến mất cách đó hàng chục dặm. "Chạy?

Tiểu quỷ, chín tầng trời mười tầng đất không có nơi nào cho ngươi tồn tại đâu!" Ngao Hồng gầm lên một tiếng long khiếu, phun ra một viên long châu to bằng nắm tay phá nát hư không nện về phía Lâm Hiên.

Chương 16

"Đứng lại!

Để pháp bảo lại, nếu không nhất định phải chết!" Nguyên Vận cũng sa sầm mặt hét lên một tiếng chói tai, đôi cánh vỗ mạnh, tung ra từng luồng nghiệp hỏa đỏ rực bao trùm chư thiên. "Nghĩ rằng độn vào hư không là không sao?

Nằm mơ đi!" Cơ Linh cũng gào thét một tiếng, tạo ra từng đợt sóng năng lượng xuyên thấu hư không lao về phía Lâm Hiên.

Trong nhất thời, đòn tấn công của ba vị cường giả Đại La Kim Tiên đều nhắm thẳng vào Lâm Hiên.

Việc này khiến Lâm Hiên cảm thấy rùng mình, có một loại ảo giác như sắp phải đối mặt với cái chết, dường như cảm thấy hư không xung quanh đều sụp đổ và cơ thể mình cũng sắp bị xé nát. "Sư phụ à, tiếp theo phải xem thần thông của người rồi." Lâm Hiên đầu cũng không ngoảnh lại mà bỏ chạy, đồng thời trong lòng thầm niệm.

Ầm ầm ầm!

Trong nháy mắt, đòn tấn công của Ngao Hồng cuối cùng đã ập đến.

Đòn tấn công do ba đại Đại La Kim Tiên liên thủ phát động đủ để xóa sổ một phương tiểu thiên địa, tự nhiên không phải là thứ mà một tu sĩ Thái Ất Kim Tiên sơ kỳ như Lâm Hiên có thể chống đỡ.

Mắt thấy Lâm Hiên sắp bị đòn tấn công cuồng bạo đó xóa sổ.

Nhưng đúng lúc này, dường như nhận ra mạng sống của Lâm Hiên đang bị đe dọa, từ trong cơ thể hắn đột nhiên bay ra một luồng tiên khí mờ ảo.

Luồng khí đó nhanh chóng hóa thành hình bóng một nữ tử dáng người thướt tha, trên mặt che một tấm lụa mỏng, quanh thân quấn quýt từng luồng hơi thở huyền ảo, đôi mỹ mâu như xuyên thấu hư không.

Nhìn kỹ lại, hóa ra chính là Nữ Oa!

Sau khi xuất hiện, bà không nói một lời, chỉ đưa ngón tay ngọc nhẹ nhàng điểm về phía trước.

Tách!

Một tiếng động nhỏ vang lên, một luồng ánh sáng năng lượng xuất hiện, hóa thành một tia laser lao về phía đòn tấn công của Ngao Hồng.

Một cảnh tượng khiến tất cả mọi người kinh ngạc không thôi đã xuất hiện.

Chỉ thấy đòn tấn công do bọn Ngao Hồng liên thủ phát ra, trước tia laser kia lại tỏ ra yếu ớt không chịu nổi, trong nháy mắt bị đánh tan và cuối cùng biến mất trong hư không.

Không hề gây ra thương tổn cho Lâm Hiên, thậm chí còn không có cơ hội tiếp cận hắn. "..." Cảnh tượng này làm Ngao Hồng ngây người ra, rốt cuộc đây là thần thông pháp thuật gì?

Lại là vị thần thánh phương nào?

Cư nhiên có thực lực hủy thiên diệt địa như vậy?

Thực lực này e là có thể so sánh với tu sĩ Đại La Kim Tiên hậu kỳ rồi.

Cho nên Ngao Hồng đều kinh hãi nhìn Nữ Oa, sợ rằng bà sẽ đột nhiên ra tay giết chết mình.

Dù sao lúc nãy hắn còn thèm muốn pháp bảo của Lâm Hiên và muốn giết hắn, lúc này liệu có bị báo thù không?

Loạt xoạt!

Nhưng ngay sau đó, Ngao Hồng lại ngẩn ngơ.

Bởi vì sau khi tung ra luồng năng lượng laser đó, hình bóng nữ tử dần tan biến, cuối cùng hóa thành một làn khói biến mất giữa hư không, như thể từ đầu đến cuối chưa từng xuất hiện. "Khốn kiếp!

Tiểu quỷ kia rốt cuộc là thần thánh phương nào, tại sao lại có nhiều cực phẩm pháp bảo và bí thuật như thế?" Ngao Hồng gào thét. "Đáng ghét, cứ thế mà để hắn chạy mất, thật không cam tâm." Nguyên Vận không cam lòng vỗ đôi cánh che trời. "Chỉ là Thái Ất Kim Tiên sơ kỳ mà sở hữu mấy món cực phẩm pháp bảo, còn triệu hoán ra được đại năng nhất thời, rốt cuộc là ai?" Cơ Linh lơ lửng giữa hư không thầm nghĩ.

Nhờ đòn tấn công đó của Nữ Oa, Lâm Hiên đã sớm ẩn nấp vào hư không, không biết đã độn đi xa bao nhiêu, hiển nhiên là không đuổi kịp. "Khặc khặc khặc, mấy đại sinh linh Đại La Kim Tiên liều chết tranh đấu, cuối cùng lại làm lợi cho một tiểu quỷ tu vi Thái Ất Kim Tiên, thú vị, thú vị." Oa Ngưu cười trên nỗi đau của kẻ khác.

Cuối cùng hắn cũng độn vào hư không rời đi.

Vì Tiên thiên linh căn đã bị đoạt mất nên tự nhiên hắn sẽ không tiếp tục ở lại đây.

Cũng là sinh linh cảnh giới Đại La Kim Tiên nên hắn cũng không cần sợ bị bọn Ngao Hồng giết chết, dù sao vỏ của hắn cũng không phải dạng vừa, muốn giết hắn trừ phi có tu vi Đại La Kim Tiên hậu kỳ hoặc trong tay có Tiên thiên linh bảo công kích mạnh mẽ.

Phía Đông Nam có một ngọn tiên sơn cao vút tầng mây.

Một luồng lưu quang rạch qua chân trời, cuối cùng hạ lạc trên ngọn tiên sơn đó.

Chương 17

Nhìn kỹ lại, người này chính là Lâm Hiên. "Không hổ là sư phụ, thực sự quá mạnh, chỉ một chỉ nhẹ nhàng đã có thể hóa giải toàn lực nhất kích của ba vị tu sĩ Đại La Kim Tiên sơ kỳ." "Hô!

Cuối cùng cũng có thể tiếp tục kiểm kê thu hoạch rồi." Hắn lẩm bẩm vài câu rồi bắt đầu kiểm tra những gì mình đã liều mạng đạt được.

Trước tiên, nhờ vào Càn Khôn Xích, Định Hải Lưu Ly Châu và Phược Yêu Tác mà hắn đã chém giết không ít sinh linh.

Trên giao diện hệ thống, hắn thấy điểm sửa đổi có tận hơn 700 vạn.

Đủ để nâng cấp một món Tiên thiên linh bảo thêm một lần nữa, nhưng đó không phải là điều khiến Lâm Hiên vui nhất.

Bởi vì khi thần thức đi sâu vào, hắn thấy rõ ràng trong tiểu thế giới hỗn độn của Càn Khôn Xích có một gốc đại thụ chọc trời đang đứng sừng sững, không ngừng hấp thụ hỗn độn chi khí.

Đó chính là Tiên thiên linh căn mà hắn đã liều chết đoạt được.

Lâm Hiên cuối cùng cũng biết Tiên thiên linh căn này chính là một gốc Hoàng Trung Lý.

Trong truyền thuyết, Hoàng Trung Lý là một trong ngũ đại hồng mông Tiên thiên linh căn.

Tương truyền loại cây này một nguyên hội mới nở hoa, một nguyên hội mới kết quả, thêm một nguyên hội nữa mới chín, sau ba nguyên hội chín mới chỉ có chín quả.

Hình dáng hoa tựa như hoa sen, hình dáng quả tựa như hạt châu,

trên quả còn bẩm sinh khắc hai chữ "Hoàng Trung".

Thần tiên nếu ngửi hương quả có thể đắc vạn năm đạo hạnh, nếu may mắn ăn được một quả có thể ngay lập tức trở thành tu sĩ Đại La Kim Tiên, là Tiên thiên linh căn chí cao chí thượng của thiên địa. "Ha ha ha!" Cư nhiên có được thần thụ Hoàng Trung Lý, Lâm Hiên kích động đến cười điên dại. "Không uổng công ta suýt chút nữa bị đánh cho thân tiêu đạo vẫn, Tiên thiên linh căn này quả thực quá trâu bò." Lâm Hiên hân hỉ nhược cuồng cười lớn, nhưng sau đó lại bất lực lắc đầu, "Tiếc là hiện giờ Hoàng Trung Lý mới chỉ đang ở thời kỳ ra hoa, cách lúc kết quả và chín chắc còn tốn không ít thời gian." Dù sao Lâm Hiên cũng biết, một nguyên hội là 12 vạn 9 nghìn 6 trăm năm.

Nói cách khác, để quả Hoàng Trung Lý này chín thì ít nhất cần 25 vạn 9 nghìn 2 trăm năm nữa.

Khoảng thời gian này dài vô tận, nếu thật sự phải chờ lâu như vậy thì chắc đến lúc đó Vu Yêu đại chiến đã nổ ra, Đại La Kim Tiên đi đầy đất rồi. **[Đinh!

Hệ thống phát hiện ký chủ nhận được Tiên thiên linh căn Hoàng Trung Lý, có sử dụng điểm sửa đổi để thúc chín không?]** Đúng lúc Lâm Hiên đang tiếc nuối vì thời gian chín của Hoàng Trung Lý quá xa vời thì giọng nói lạnh lùng của hệ thống đột ngột vang lên. "?!" Việc này làm Lâm Hiên giật mình, tim đập thình thịch. "Ực!" Lâm Hiên cố nén sự kích động, nuốt một ngụm nước miếng, có chút không dám tin hỏi, "Máy Sửa Đổi Vô Hạn có thể thúc chín Hoàng Trung Lý sao?" **[Đúng!]** "Thúc chín đi, nhanh lên, bây giờ thúc chín luôn!" Nghe vậy, Lâm Hiên tự nhiên không thể chờ đợi thêm mà hét lên.

Dáng vẻ vui mừng đó như thể hóa thân thành một đứa trẻ được cho kẹo. **[Đinh!

Thúc chín quả Hoàng Trung Lý cần tiêu hao 3000 vạn tu cải điểm,

do tu cải điểm của ký chủ không đủ, tạm thời không thể thúc chín Hoàng Trung Lý!]** Tiếc là ngay lập tức hệ thống lại dội một gáo nước lạnh vào Lâm Hiên, dập tắt sự hưng phấn trong lòng hắn. 3000 vạn điểm sửa đổi, tuyệt đối là con số Lâm Hiên chưa từng sở hữu.

Ngay cả sửa đổi tiến hóa một món Tiên thiên linh bảo cũng chỉ cần 700 vạn điểm, vậy mà thúc chín Hoàng Trung Lý lại cần tới lượng điểm sửa đổi khổng lồ là 3000 vạn. "Quả nhiên, ta biết là không dễ dàng như vậy mà!" "Nhưng 3000 vạn điểm sửa đổi dù sao cũng nhanh hơn nhiều so với việc để nó chín tự nhiên." "Hơn nữa hai món Tiên thiên linh bảo trong tay ta cũng cần sửa đổi nâng cấp thành Tiên thiên chí bảo." "Điểm sửa đổi, điểm sửa đổi, ta cần lượng lớn điểm sửa đổi!" Sau khi suy tính kỹ, Lâm Hiên phát hiện mình thực sự ngày càng thiếu điểm sửa đổi, bất kể là tiến hóa huyết mạch bản thân, thăng cấp Tiên thiên linh bảo hay thúc chín Hoàng Trung Lý đều cần đến điểm sửa đổi.

Nghĩ vậy, Lâm Hiên hít sâu một hơi, ánh mắt lần nữa sáng quắc nhìn chằm chằm ngọn tiên sơn dưới chân. "Lượng lớn điểm sửa đổi, hãy bắt đầu thu hoạch từ đây đi!" Vút!

Dứt lời, thân hình Lâm Hiên biến mất tại chỗ.

Bắt đầu hành trình gian nan thu hoạch điểm sửa đổi.

Cùng lúc đó, theo thời gian trôi qua, đại địa Hồng Hoang ngày càng biến động bất ổn.

Vốn dĩ tam tộc Long, Phượng, Kỳ Lân đã có dã tâm tranh bá Hồng Hoang, sau đó lại bị Ma tổ La Hầu khiêu khích, dã tâm càng thêm bành trướng, mâu thuẫn cũng ngày càng lớn.

Vài trăm năm sau, xích mích giữa tam tộc ngày một tăng.

Khắp nơi trên đại địa Hồng Hoang đều có thể thấy bóng dáng sinh

linh tam tộc đang tranh đấu.

Việc này cũng khiến bầu trời Hồng Hoang luôn bị bao phủ bởi một lớp sát khí, và khi số lượng sinh linh bị chém giết càng nhiều thì sát khí đó càng thêm nồng đậm.

Cảnh tượng kỳ quái như vậy cũng bị nhiều đại năng Hồng Hoang nhận ra.

Nhận thấy đại kiếp sắp giáng lâm nên các đại năng lần lượt quay về đạo trường của mình, đóng cửa không ra ngoài để tránh bị đại kiếp liên lụy.

Lâm Hiên tuy cũng nhận ra đại kiếp đang đến gần vì chạm trán sinh linh tam tộc ngày một nhiều, đặc biệt là những kẻ có tu vi Thái Ất Kim Tiên nhiều nhan nhản.

Việc này khiến hoàn cảnh của Lâm Hiên ngày càng nguy hiểm, đồng thời thu hoạch điểm sửa đổi cũng ngày một nhiều hơn.

Chương 18

Hồng Hoang không ghi năm tháng, trong nháy mắt ba nghìn năm đã trôi qua.

Trên bầu trời đại địa Hồng Hoang bao phủ một lớp sát khí dày đặc.

Nhiều sinh linh dưới ảnh hưởng của sát khí đó đã bị tác động đến tâm trí, tính tình đại biến, ngày càng trở nên ham thích giết chóc.

Trong nhất thời, khắp đại địa Hồng Hoang đều rải rác những cuộc đánh lộn.

Dường như tất cả đều đang ở trong giai đoạn trước khi cơn bão ập đến.

Một ngày nọ, sau khi Lâm Hiên lần nữa chém giết một sinh linh Thái Ất Kim Tiên trung kỳ, hắn dừng tay lại và hơi kiêng dè liếc nhìn lớp sát khí trên đỉnh đầu. "Xem ra phải về Bất Chu Sơn thôi, nếu không cứ tiếp tục giết chóc thế này, sớm muộn gì cũng bị sát khí che mờ mắt, sa vào giết chóc vô hạn, lúc đó lún sâu vào vô lượng đại kiếp, thân tiêu đạo vẫn cũng có khả năng!" Hắn tự lẩm bẩm một câu rồi không tìm kiếm sinh linh để chém giết nữa.

Hắn đổi hướng, triển khai thân pháp thần thông hóa thành một luồng lưu quang lao về phía Bất Chu Sơn.

Long Phượng sơ kiếp là vô lượng đại kiếp.

Bất cứ sinh linh nào vướng vào nhân quả đại kiếp, bị sát khí ảnh hưởng đều không có kết cục tốt đẹp.

Lâm Hiên không muốn bị liên lụy, nếu không với tu vi Thái Ất Kim Tiên sơ kỳ, e là chết lúc nào không hay.

Trong lúc Lâm Hiên vội vã trở về Bất Chu Sơn.

Sát phạt lan tràn khắp đại địa Hồng Hoang, tranh đấu ngày càng kịch liệt.

Ba tộc Long, Phượng, Kỳ Lân dưới sự khiêu khích của Ma tổ La Hầu, mâu thuẫn đã kích hóa, tranh đấu ngày càng dữ dội đến mức không thể hòa giải.

Cộng thêm sự ảnh hưởng của sát khí bao phủ bầu trời, từng kẻ đều bị che mờ mắt, chỉ biết đến giết chóc và tranh bá.

Trên đường về Bất Chu Sơn, Lâm Hiên thấy khắp nơi trên đại địa Hồng Hoang là những cuộc tranh đấu tư sát, thường là ngươi chết ta sống, không chết không thôi!

Có những sát cơ, sát khí vô biên bao trùm khắp nơi!

Tuy thèm muốn điểm sửa đổi nhưng Lâm Hiên vẫn giữ cho linh đài một chút thanh minh, không dám tiếp tục ra tay.

Sợ rằng mình cũng bị giết chóc che mờ mà lún sâu vào đại kiếp không thể tự thoát ra.

Đại kiếp sắp đến rồi!

Ngoại trừ một số đại thần thông giả hoặc những ẩn sĩ bế quan khổ tu, hơn phân nửa sinh linh Hồng Hoang đều bị sát khí đại kiếp che mờ tâm trí, giống như tam tộc, họ rơi vào vòng xoáy hận thù và báo thù, ngày càng lún sâu trong sát cơ vô biên.

Vài trăm năm sau, đại chiến bùng nổ!

Các vị lão tổ tam tộc là Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ Lân đã hội chiến tại phía Tây Hồng Hoang, Long Vương dùng thực lực áp đảo đánh bại Thủy Kỳ Lân, định mang theo thế thắng lớn để tiêu diệt tộc Kỳ Lân.

Tiếc là Thủy Kỳ Lân và Nguyên Phượng không ngu, thấy Long Vương thế lớn bèn liên hợp hai tộc lại cùng đối kháng Long tộc.

Ba người đều có đạo hạnh Chuẩn Thánh trung kỳ, đại chiến đánh đến mức trời đất mù mịt, nhật nguyệt không còn ánh sáng, sơn hà sụp đổ.

Kết quả của trận chiến này là tam tộc đều thương vong thảm trọng, ba vị thủy tổ bị thương nặng, bất đắc dĩ phải lui quân dưỡng thương để sau này báo thù rửa hận!

Nhưng điều không thể biết trước được là đại kiếp vẫn chưa kết thúc, tất cả vẫn đang âm thầm chuyển động, bởi vì kẻ chủ mưu Ma tổ La Hầu tuyệt đối không cam tâm dừng lại ở đây.

Cùng lúc đó, Lâm Hiên cuối cùng cũng đã về tới Bất Chu Sơn, gặp lại Nữ Oa và Phục Hy. "Hô!

Xú tiểu tử, cuối cùng cũng chịu về rồi." Thấy Lâm Hiên bình an trở về, Nữ Oa cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, trên mặt lộ ra nụ cười an tâm.

Đại kiếp sắp đến, thiên cơ bị che lấp, bà và Phục Hy cũng từng thôi diễn vị trí của Lâm Hiên nhưng tiếc là không có kết quả.

Chỉ biết Lâm Hiên tạm thời không có gì đáng ngại chứ không biết vị trí cụ thể.

Lâm Hiên là bảo bối đồ đệ duy nhất, làm sao bà không lo lắng cho được, nên khi thấy Lâm Hiên trở về, tảng đá trong lòng Nữ Oa mới rơi xuống. "Hắc hắc!

Sư phụ, đồ nhi biết đại kiếp sắp đến, không nên tiếp tục ở bên ngoài nên đã vội về rồi." Cảm nhận được sự quan tâm của Nữ Oa, Lâm Hiên nhếch miệng cười nói. "Xú tiểu tử, biết thế là tốt, nói xem, đã gặp nguy hiểm gì mà ngay cả luồng khí ta đưa cho cũng tiêu hao

hết rồi." Nữ Oa hờn dỗi lườm Lâm Hiên một cái rồi quan tâm hỏi. "Cái đó, sư phụ thực sự quá mạnh nha, hơn ba nghìn năm trước đồ nhi gặp ba vị tu sĩ đạo hạnh Đại La Kim Tiên và xảy ra tranh đấu, suýt chút nữa bị đánh chết, may mà sư phụ tặng bí thuật phòng thân giúp đồ nhi thoát hiểm, vèo một cái đã hóa giải được thế tấn công." Lâm Hiên chân thành giơ ngón tay cái tán dương Nữ Oa. "Đại La Kim Tiên?" Nữ Oa nghe Lâm Hiên tranh đấu với ba vị Đại La Kim Tiên thì giật mình, sau đó giận dữ lườm Lâm Hiên một cái, "Ngươi thực sự gan to bằng trời, mới có đạo hạnh Thái Ất Kim Tiên mà dám đắc tội tu sĩ Đại La Kim Tiên." "Có biết mỗi vị tu sĩ Đại La Kim Tiên đều có thủ đoạn thông thiên, thần thông uy năng khó lường không, nhặt lại được cái mạng là may mắn lắm rồi." "Ai bảo bọn chúng thèm muốn pháp bảo của đồ nhi chứ?" Lâm Hiên bĩu môi. "Pháp bảo?

Định Hải Châu và Phược Yêu Tác sao?" Nữ Oa gật đầu, không trách mắng Lâm Hiên nữa.

Chương 19

Dù sao bà cũng hiểu rõ một món cực phẩm Tiên thiên linh bảo có thể thu hút bao nhiêu kẻ thèm muốn trên đại địa Hồng Hoang. "Sư phụ, chẳng lẽ đồ nhi trước đây không ứng nghiệm đại cơ duyên sao?

Thật đấy, vừa ra ngoài du lịch không bao lâu đã có thêm một món pháp bảo mới." Loạt xoạt!

Vừa nói, Lâm Hiên vừa phất tay phải, lập tức trong đạo trường có một cây thước lơ lửng giữa hư không, toàn thân lưu quang ngầm chuyển động như đang khẳng định sự bất phàm của nó. "Tê!

Xú tiểu tử, cái này... không thua kém gì Tiên thiên linh bảo Phược Yêu Tác và Định Hải Châu nha." Nhìn Càn Khôn Xích mà Lâm Hiên lấy ra, Nữ Oa kinh ngạc hít một ngụm khí lạnh. "Đúng thế, pháp bảo này tên là Càn Khôn Xích, đồ nhi vất vả lắm mới lấy được." Lâm Hiên không hề giấu diếm, nhếch miệng cười nói. "Càn Khôn Xích?

Đúng là một món cực phẩm Tiên thiên linh bảo, Lâm Hiên sư điệt quả không hổ là phúc duyên thâm hậu, ngay cả sư bá cũng thấy ghen tị quá." Phục Hy ngồi xếp bằng trên bồ đoàn, quan sát kỹ Càn Khôn Xích rồi gật đầu cười nói. "Hay là tặng cho sư bá nhé?" Ánh mắt Lâm Hiên hiện lên một tia giảo hoạt. "Ngươi bằng lòng sao?" Phục Hy làm sao không biết tiểu tính toán của Lâm Hiên, lập tức tương kế tựu kế, cười như không cười nhìn Lâm Hiên.

Dáng vẻ đó như muốn nói, nếu ngươi bằng lòng tặng thì ta cũng nhận. "Khụ khụ, đó là tất nhiên rồi, sư bá nếu muốn thì cứ việc lấy đi." Ánh mắt Lâm Hiên đảo qua đảo lại, sau đó phất đại tay, hào phóng nói. "Được rồi, xú tiểu tử, sư bá mà lấy pháp bảo của ngươi thì mặt mũi biết để đâu?" Phục Hy dở khóc dở cười lườm Lâm Hiên một

cái, sau đó nghiêm túc dặn dò, "Nhưng Càn Khôn Xích đã là cơ duyên đoạt được thì phải biết trân trọng, đừng làm nhục uy danh của nó." "Vâng, sư điệt xin ghi nhớ lời dạy của sư bá." Lâm Hiên trịnh trọng gật đầu. "Đúng rồi sư phụ, sư bá, đồ nhi chuyến này ra ngoài du lịch tình cờ có chút cảm ngộ nên muốn bế quan một thời gian." "Việc này rất tốt." Nghe Lâm Hiên muốn bế quan tu luyện, đôi mỹ mâu của Nữ Oa sáng lên, mỉm cười hài lòng gật đầu nói, "Đại địa Hồng Hoang đại kiếp sắp đến, ức vạn sinh linh lún sâu vào đại kiếp, chỉ có bế quan tu luyện mới có thể giành được một tia sinh cơ." Thế là Lâm Hiên nhanh chóng cáo biệt Nữ Oa và Phục Hy, một mình đi vào một tiên thiên động phủ.

Sau khi liên tiếp bố trí hàng trăm đạo trận pháp, Lâm Hiên bắt đầu kiểm kê thu hoạch từ chuyến du lịch Hồng Hoang lần này.

Tiên thiên linh bảo Càn Khôn Xích, Tiên thiên chí bảo Định Hải Lưu Ly Châu, một trong ngũ đại hồng mông Tiên thiên linh căn Hoàng Trung Lý, cùng một số thiên tài địa bảo trân quý khác.

Cuối cùng, quan trọng nhất chính là điểm sửa đổi.

Ban đầu khi đoạt được Hoàng Trung Lý, trên người Lâm Hiên còn dư hơn 700 vạn điểm sửa đổi.

Trong hơn ba nghìn năm sau đó, nhờ vào chiến lực mạnh mẽ của mình, hắn đã chém giết không ít sinh linh ứng kiếp và thu hoạch được lượng điểm sửa đổi không tồi.

Trên bảng thuộc tính, Lâm Hiên thấy số lượng điểm sửa đổi lúc này đã đạt tới 4120 vạn. "Chà chà, không ngờ mình đã sở hữu nhiều điểm sửa đổi như vậy." Lâm Hiên thầm vui sướng trong lòng. "4120 vạn điểm sửa đổi, Hoàng Trung Lý chắc chắn phải được thúc chín với tốc độ nhanh nhất, việc này liên quan đến việc ta có thể thăng cấp lên quả vị Đại La Kim Tiên trong thời gian ngắn hay không." "Còn Càn

Khôn Xích và Phược Yêu Tác, hai món Tiên thiên linh bảo này cũng phải thăng cấp một món lên Tiên thiên chí bảo, lại tốn thêm 700 vạn điểm." "Như vậy chẳng phải chỉ còn lại hơn bốn triệu điểm sao?" Sau khi tính toán kỹ lưỡng, Lâm Hiên đau khổ phát hiện 4120 vạn điểm sửa đổi nhìn thì rất nhiều nhưng thực tế khi tiêu xài cũng vô cùng khủng khiếp.

Nhưng Lâm Hiên cũng không đau lòng, vì điểm sửa đổi kiếm được là để nâng cao thực lực mà.

Lâm Hiên định thăng cấp Càn Khôn Xích, vì so với loại pháp bảo phụ trợ như Phược Yêu Tác, Càn Khôn Xích có tính tấn công mạnh hơn, cũng là loại mà Lâm Hiên đang thiếu.

Một thước quất xuống có thể làm thiên địa biến sắc.

Cho nên Lâm Hiên không còn do dự. "Giúp ta thúc chín Hoàng Trung Lý và thăng cấp Càn Khôn Xích thành Tiên thiên chí bảo!" Lâm Hiên nghiến răng kiên định nói. **[Đinh!

Tiêu hao 3000 vạn tu cải điểm, thúc chín Hoàng Trung Lý thành công, thời gian cần thiết là 700 năm!]** **[Đinh!

Tiêu hao 700 vạn tu cải điểm, thăng cấp Tiên thiên linh bảo Càn Khôn Xích thành Tiên thiên chí bảo Càn Khôn Nguyệt Thần Xích thành công, thời gian cần thiết là một ngày!]** Theo lời hệ thống, Lâm Hiên thấy trong tiểu thế giới hỗn độn của Càn Khôn Xích có từng luồng hỗn độn chi khí dạt dào điên cuồng đổ về phía Hoàng Trung Lý.

Cùng với sự xuất hiện của hỗn độn chi khí, Hoàng Trung Lý đang lớn lên với tốc độ phi mã, đặc biệt là chín đóa hoa kia càng thêm rực rỡ.

Đương nhiên, không chỉ Hoàng Trung Lý có sự biến hóa to lớn, mà ngay cả Càn Khôn Xích cũng vậy, bề mặt nó bao phủ từng luồng tử

hà thần thánh.

Những luồng tử quang này vô cùng huyền diệu, mỗi một luồng đều không giống linh khí của đại địa Hồng Hoang mà giống như loại năng lượng cấp cao hơn.

Được những luồng tử quang này bao phủ, màu lục nguyên bản của Càn Khôn Xích dần chuyển sang màu đen, cuối cùng đen kịt như mực.

Nhưng dưới lớp đen kịt đó lại có thần quang lưu chuyển, dường như càng thêm ảo diệu, tiểu thế giới hỗn độn bên trong Càn Khôn Xích cũng mở rộng gấp vô số lần.

Đây là dấu hiệu đang tiến tới cấp bậc Tiên thiên chí bảo.

Nhanh chóng, một ngày trôi qua trong nháy mắt.

Ong!

Chương 20

Càn Khôn Xích cuối cùng đã thăng cấp thành Tiên thiên chí bảo Càn Khôn Nguyệt Thần Xích.

Chỉ thấy cây thước rung nhẹ một cái đã làm hư không tan biến, giữa hư không thậm chí còn đang diễn hóa chư thiên vạn giới, trông cực kỳ huyền diệu.

Lâm Hiên không hề hay biết rằng sau khi Càn Khôn Xích tấn cấp thành Tiên thiên chí bảo đã tỏa ra từng luồng uy áp cổ xưa dạt dào, ngay lập tức quét qua một nửa Bất Chu Sơn.

Uy áp hào hùng đi đến đâu khiến vô số yêu thú phải phục tùng nằm rạp dưới đất run rẩy, như thể có một vị đại năng vô thượng giáng lâm.

Ngay cả Nữ Oa đang tu luyện lúc này cũng mở mắt, ngạc nhiên nhìn về hướng đó. "...

Thiên địa chí bảo hiển uy?" "Từ khi thiên địa Hồng Hoang khai tịch đến nay, Tiên thiên chí bảo đều nằm trong tay các vị đại năng, tại sao ở Bất Chu Sơn cũng xuất hiện?

Dường như pháp bảo này đã có chủ nhân." "Nhưng hướng này chẳng phải là nơi động phủ của xú tiểu tử kia sao?

Chẳng lẽ... hắn sở hữu một món Tiên thiên chí bảo?" "Muội muội, muội có cảm nhận được không?" Vút!

Lúc này, một bóng người loé lên đi vào đạo trường, hóa ra là Phục Hy vốn cũng đã đi bế quan, nay bị luồng uy áp cổ xưa này làm kinh tỉnh nên vội vàng đến tìm Nữ Oa. "Tiên thiên chí bảo!" Nữ Oa gật đầu. "Lúc nãy khi ta đang đến đây đã đặc biệt kiểm tra một phen,

luồng uy áp của Tiên thiên chí bảo này truyền ra từ động phủ của Lâm Hiên sư điệt, là uy áp sau khi Tiên thiên linh bảo thăng cấp thành Tiên thiên chí bảo!" "Tiên thiên linh bảo thăng cấp thành Tiên thiên chí bảo...

Xú tiểu tử này phúc duyên đúng là thâm hậu khó lường, từ khi Bàn Cổ đại thần khai thiên tịch địa đến nay chưa từng nghe nói có món Tiên thiên linh bảo nào có thể thăng cấp thành Tiên thiên chí bảo cả!" Nữ Oa bùi ngùi cảm thán.

Nhưng từ nụ cười nơi khóe miệng có thể thấy bà vô cùng hài lòng và tự hào.

Dù Lâm Hiên có được đạo quyến cố đến thế nào thì đó cũng là bảo bối đồ đệ của bà.

Chuyện chưa từng xuất hiện là pháp bảo thăng cấp cũng do đồ đệ bà hoàn thành, tuy cũng không biết điều kiện để pháp bảo thăng cấp là gì. "Ha ha, Lâm Hiên sư điệt con đường đạo quả thực khó lường, trên con đường cầu đạo hư vô mờ mịt này, cơ duyên của hắn khiến người ta phải thán phục vô cùng!" Phục Hy cười khổ nói.

Cùng lúc đó!

Tại động phủ của Lâm Hiên, hắn không hề biết rằng sau khi Càn Khôn Xích thăng cấp thành Càn Khôn Nguyệt Thần Xích lại phát ra uy áp vô hình như vậy.

Sau khi tiêu tốn điểm sửa đổi để thúc chín Hoàng Trung Lý và thăng cấp Càn Khôn Xích, Lâm Hiên tĩnh tâm thần lại và bắt đầu tu hành.

Thời gian từng chút một trôi qua.

Trong khi Lâm Hiên đang bế quan tu hành, đại địa Hồng Hoang lần nữa bùng nổ đại chiến.

Nguyên lai là tam tộc vốn chịu tổn thất nặng nề trước đó, sau một thời gian dưỡng tinh súc duệ đã lần nữa triển khai cuộc đại chiến đáng sợ.

Sát khí và sát cơ trong Hồng Hoang cuối cùng đã ngưng tụ đến đỉnh điểm!

Tại vùng đất phía Tây của đại lục Hồng Hoang, giáp với biển Tây, nơi đóng đô của tộc Kỳ Lân, các cường giả của tam tộc Long, Phượng, Kỳ Lân đã dàn trận sẵn sàng. "Cộp, cộp, cộp!" Chỉ thấy lão tổ Long tộc là Long Vương, mặc hoa bào màu vàng, ngồi trên chín cỗ xe rồng, tay cầm trượng đầu rồng bước ra khỏi đám đông, toàn thân tỏa ra uy nghiêm vô hạn. "Nguyên Phượng, Thủy Kỳ Lân, hôm nay đại quân Long tộc ta đã đến, các ngươi hà tất phải phản kháng, hãy ngoan ngoãn đầu hàng đi, bá chủ thiên địa Hồng Hoang không ai khác ngoài Long tộc ta!" Long Vương dõng dạc nói.

Miệng nhả sen vàng, mỗi lời nói ra đều giống như tuyên ngôn của một vị đại đế cổ xưa, mang theo uy nghiêm vô thượng.

Thủy Kỳ Lân cũng là một lão giả, tay cầm Kỳ Lân Ấn, diện mục từ thiện nhưng trong đôi mắt thỉnh thoảng lóe lên vẻ thâm hiểm, quyết tuyệt, lộ rõ cũng chẳng phải hạng lương thiện gì. "Long Vương, chớ có cuồng ngạo, hôm nay chính là ngày diệt tộc của Long tộc ngươi!" Thủy Kỳ Lân lạnh lùng quát. "Hừ!

Long tộc tất vong!" Một Nguyên Phượng mặc trang phục hoa quý, gương mặt lạnh lùng tuấn tú cũng mỉm cười đầy sát khí, đạm mạc nói. "Đã như vậy thì chiến thôi, đến chết không thôi!" Long Vương thấy vậy cũng không nói nhảm thêm, lập tức quát lớn một tiếng, sau đó thân hình vọt lên lao về phía Thủy Kỳ Lân và Nguyên Phượng. "Ầm ầm ầm!" Ba người đại chiến một trận, các loại thần thông đối chọi nhau đánh đến mức không thể tách rời, sơn hà tan vỡ. "Giết!

Giết!

Giết!" Thấy thủy tổ nhà mình đã đánh, các chiến sĩ và cường giả còn lại của tam tộc cũng lần lượt gia nhập chiến trường, tiếng hò hét giết chóc vang lên liên hồi.

Chỉ thấy trên chiến trường quang mang rực rỡ, thần thông không có mắt, máu thịt văng tung tóe, chiến sĩ tam tộc đều đã giết đỏ mắt.

Lớp sát khí trên bầu trời cũng bắt đầu cuộn trào, chủ động che mờ tâm trí của các chiến sĩ tam tộc.

Chương 21

Thậm chí đến cuối cùng, giết đến hăng say, ngay cả tộc nhân nhà mình bọn họ cũng bắt đầu tàn sát.

Trong mắt bọn họ dường như chỉ còn lại ý niệm giết chóc vô biên.

Dường như chỉ cần chém chết sinh linh trước mặt là được, căn bản không quan tâm có phải tộc nhân hay không.

Trận đại chiến này kéo dài tận hơn nửa năm!

Lực lượng chiến đấu của tam tộc đã ngã xuống hơn một nửa, Long Vương và những người khác cũng đều bị thương nặng, lân giáp vỡ vụn, khí thế so với lúc bắt đầu đã suy yếu đi vô số lần.

Nhưng lúc này dường như đã đến mức bất tử bất hưu, căn bản không thể dừng tay lại được. "Giết!

Giết!

Tất cả chết hết cho ta!

Thống nhất chết hết cho ta!" Long Vương điên cuồng gào thét.

Sau đó điên cuồng đại chiến với Nguyên Phượng, đánh đến mức nhật nguyệt không còn ánh sáng, thiên địa sụp đổ, nước biển chảy ngược, hư không tan nát. "Ầm ầm ầm!" Không biết đã qua bao lâu, từ trên bầu trời mênh mông bỗng có một luồng hào quang ngũ sắc rơi xuống.

Luồng sáng đó bao phủ lấy các chiến sĩ tam tộc tại hiện trường.

Lúc này bọn họ đột nhiên khôi phục lại tâm trí, thảy đều nhìn thấy hiện trường xác phơi khắp nơi, nhìn thấy cảnh tượng núi thây biển máu.

Hàng vạn hàng ức chiến sĩ tam tộc đã chết thảm trên đại địa.

Thấy cảnh tượng đó, Long Vương, Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân vốn đã bị thương nặng lập tức cảm thấy đau xót vô cùng. "Ha ha ha!

Chết hết rồi, chết hết rồi!

Ta là tội nhân, ta là tội nhân của tộc mình rồi!" Trong tiếng cười khản đặc của Long Vương mang theo sự bi lương và thương tang vô tận! "Đại kiếp!

Thiên đạo bất công, tại sao phải để tộc Kỳ Lân ta rơi vào đại kiếp này?

Đúng là thời thế, vận mệnh cả thôi!" Thủy Kỳ Lân cũng sực tỉnh, thảy đều hiểu ra tất cả chỉ là Thiên đạo đang tự bổ khuyết cho mình nên cố ý dẫn phát đại kiếp.

Nhưng Thủy Kỳ Lân cũng hiểu dù Thiên đạo không tính kế thì để tranh bá đại địa Hồng Hoang, họ và Long tộc chắc chắn cũng sẽ có một trận chiến, dường như là một loại định số không thể thay đổi. "Thôi vậy!

Thiên đạo tại thượng, từ nay về sau tộc Kỳ Lân ta vĩnh viễn là thụy thú, không tham gia tranh đoạt nữa!

Ta nguyện quy hồi thiên địa, bổ sung chỗ khiếm khuyết của Thiên đạo!" "Thiên đạo tại thượng, từ nay về sau Long tộc ta trấn thủ tứ hải, chấp chưởng Hồng Hoang phong điều vũ thuận, ta nguyện quy hồi thiên địa, bổ sung chỗ khiếm khuyết của Thiên đạo!" "Thiên đạo tại thượng, từ nay về sau tộc Phượng Hoàng vĩnh viễn trấn áp Nam Phương Bất Tử Hỏa Sơn, ta nguyện quy hồi thiên địa, bổ sung chỗ khiếm khuyết của Thiên đạo!" "Oanh!" Lời nói của ba vị thủy tổ tam tộc vừa dứt, thiên địa lập tức chấn động!

Một loại thiên âm nào đó vang vọng, thấy thiên quang mở rộng, vân hà bao phủ, Thiên đạo chấn động, cơ thể khổng lồ hàng vạn trượng của Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ Lân đột ngột sụp đổ.

Sau đó hóa thành từng luồng ánh sáng tán ra đại địa Hồng Hoang, cuối cùng ẩn nấp vào đại địa Hồng Hoang.

Đến đây, thủy tổ ngã xuống, đại chiến kết thúc!

Tam tộc tiên thiên từng huy hoàng cường thịnh vô cùng cuối cùng đã phải trả giá thảm trọng cho dã tâm của mình! "Khặc khặc khặc, thời đại của ta đến rồi!" Đột nhiên trên chiến trường đổ nát tan hoang, một tiếng cười âm trầm quái ác truyền đến.

Trên chiến trường Tam tộc, một lão giả có diện mạo nham hiểm, sau lưng đeo bốn thanh trường kiếm sát khí quẩn quanh, mang theo tiếng cười tà ác hiện thân.

Kẻ này chính là kẻ khơi mào đại chiến Tam tộc — Ma Tổ La Hầu!

“Khặc khặc khặc, sát khí, sát khí thật nồng đậm, quả nhiên Đạo tiêu Ma trưởng, dựa vào luồng sát khí bàng bạc này, ta chắc chắn có thể chứng đạo thành Thánh!” La Hầu cuồng tiếu kiêu ngạo.

Xoạt xoạt!

Cùng lúc đó, từng đoàn sát khí như thể mọc thêm mắt, điên cuồng ùa về phía La Hầu rồi nhập vào cơ thể lão.

Mỗi một đoàn sát khí dung nhập, khí thế của La Hầu lại càng cường thịnh thêm một phần.

Cứ đà này, không chừng lão có thể dựa vào vô biên sát khí mà chứng đắc được Thánh nhân quả vị hư vô mờ mịt kia thật.

“To gan!

La Hầu tiểu nhi, sao có thể để đại ma đầu như ngươi chứng đạo thành Thánh được!" Ngay lúc đó, một tiếng quát lớn truyền đến từ hư không vô tận.

Chương 22

"Âm Dương đạo hữu nói rất đúng, La Hầu tiểu nhi, hôm nay chính là ngày Ma đạo tiêu vong!" Theo sau một tiếng quát khác, ba vị đạo hữu từ phương Đông đạp mây mà đến.

Ba người này chính là Hồng Quân đạo nhân, Âm Dương lão tổ và Càn Khôn lão tổ.

"Hồng Quân lão nhi, ngươi tưởng bấy nhiêu đó là có thể ngăn cản lão tổ ta sao?" La Hầu dữ tợn trừng mắt nhìn Hồng Quân, âm trầm quát lớn.

"La Hầu, định số không thể đổi, lần này không tới lượt Ma đạo hưng thịnh!

Từ bỏ đi, đừng để tu vi ức vạn năm đổ sông đổ biển." Hồng Quân đạo nhân mình mặc đạo bào xám trắng, tay cầm trúc trượng, quanh thân tỏa ra khí tức mờ ảo, đạm nhiên nói.

"Khặc khặc khặc, nói nhiều vô ích, giết!" Ầm ầm!

Nói đoạn, La Hầu lão tổ vung tay lên, một bức trận đồ cổ phác rơi xuống đại địa rồi lan rộng ra, chẳng mấy chốc đã bao phủ cả phương Tây Hồng Hoang.

Sau đó, La Hầu treo bốn thanh tiên thiên sát kiếm là Tru, Lục, Hãm, Tuyệt lên bốn cửa trận.

Kể từ đây, Tru Tiên Kiếm Trận đã thành!

Hồng Quân đạo nhân và Âm Dương lão tổ liếc nhìn nhau, cũng không chút trì hoãn, lần lượt triển khai đại thần thông, đại chiến lại một lần nữa bùng nổ.

Trận đại chiến này vô cùng kịch liệt, đánh tới mức thiên địa sụp

đổ, đại địa phương Tây vỡ vụn, khiến cho vùng đất phương Tây vốn vô cùng trù phú trở nên hoang tàn, vô số linh căn linh mạch bị hủy hoại, từ đó về sau trở nên bần cùng nghèo nàn.

Kết quả của trận đại chiến là Ma Tổ La Hầu thân tiêu đạo vẫn, hoàn toàn tan biến giữa đất trời.

Nhưng trước khi chết, lão đã hướng về Đại Đạo phát ra đại thệ nguyện: "Lập Ma giáo, từ nay về sau, Đạo tiêu Ma trưởng, Ma tiêu Đạo trưởng, La Hầu tuy chết nhưng Ma Tổ vĩnh sinh bất diệt." Ngoài La Hầu bỏ mạng, Âm Dương lão tổ và Càn Khôn lão tổ cũng lần lượt thân tiêu đạo vẫn, cuối cùng chỉ còn lại một mình Hồng Quân đạo nhân.

Đáng nhắc tới là sau đại chiến, Hồng Quân đạo nhân tuy thu được Tru Tiên Tứ Kiếm của La Hầu, nhưng Thập Nhị Phẩm Hắc Liên và Thí Thần Thương của lão lại độn nhập vào hư không, cuối cùng biệt vô âm tín.

Cùng lúc đó!

Tại động phủ của mình, Lâm Hiên rốt cuộc cũng tỉnh lại từ trạng thái bế quan.

Bởi vì sau bảy trăm năm, Hoàng Trung Lý cuối cùng cũng đã chín.

Sau khi tỉnh dậy, Lâm Hiên ngay lập tức đưa thần thức vào thế giới bên trong Càn Khôn Xích.

Thật kinh ngạc khi thấy thần thụ Hoàng Trung Lý lúc này đã phát sinh biến hóa long trời lở đất.

Đầu tiên, cây Hoàng Trung Lý đã cao lớn hơn trước rất nhiều, cành lá càng thêm xum xuê, trên mỗi chiếc lá đều có u quang lưu chuyển.

Tiếp theo, trên cành cây đang treo lẳng lặng chín quả linh trái to

bằng hai nắm tay.

Quả có màu bích lục, tỏa ra mùi hương u nhã thấm đẫm lòng người, trên quả còn khắc hai chữ "Hoàng Trung", trông vô cùng huyền diệu.

Chỉ cần ngửi thấy mùi hương quyến rũ đó thôi cũng khiến tâm thần chấn động, nước miếng tuôn ra, thậm chí cảnh giới còn có dấu hiệu buông lỏng, giống như chỉ cần ngửi một chút là có thể tăng tiến đạo hạnh vậy.

"Hoàng Trung Lý kết quả rồi, ha ha ha, cuối cùng cũng chín rồi." Lâm Hiên phấn khích cười nói: "Không hổ là một trong Ngũ đại tiên thiên linh căn của Hồng Mông, chỉ cần ngửi mùi quả thôi đã khiến linh khí trong ta tăng vọt, như thể sắp đột phá đến nơi rồi." Xoạt!

Nói xong, Lâm Hiên không chút do dự, ý niệm vừa động, cẩn thận từng li từng tí hái chín quả xuống.

"Tiếp theo, để ta thử xem công hiệu của Hoàng Trung Lý ra sao." Rắc!

Trong lúc kích động, Lâm Hiên cũng chẳng khách sáo, cầm một quả lên cắn một miếng.

Thịt quả giòn ngọt nhiều nước, vừa vào miệng đã tan ra, thanh mát nhuận họng, cảm giác diệu kỳ khôn tả.

Rất nhanh, Lâm Hiên đã ăn hết một quả.

"Ầm!" Ngay lập tức, một luồng linh khí bàng bạc đột nhiên xuất hiện trong cơ thể, chảy tràn khắp tứ chi bách hài.

Linh khí đi đến đâu là tẩm bổ huyết nhục của Lâm Hiên đến đó, khiến linh khí trong thức hải tăng vọt nhanh chóng.

Thái Ất Kim Tiên trung kỳ!

Thái Ất Kim Tiên hậu kỳ!

Thái Ất Kim Tiên đại viên mãn!...

Cùng lúc đó, đạo hạnh và cảnh giới của Lâm Hiên giống như ngồi tên lửa, tăng vọt lên không ngừng.

Cho tới khi đạt đến Thái Ất Kim Tiên đại viên mãn vẫn chưa dừng lại.

Một lúc lâu sau.

Tách!

Theo một tiếng động nhỏ vang lên, Lâm Hiên đã một hơi đột phá lên đạo hạnh tu vi Đại La Kim Tiên sơ kỳ, thần thức càng thêm thông suốt.

Đến lúc này, linh khí từ quả Hoàng Trung Lý mới được tiêu hóa hết.

Chương 23

"Hô!

Đại La Kim Tiên sơ kỳ!" Lâm Hiên thở hắt ra một luồng trọc khí, một lần nữa mở mắt.

Lúc này, đôi mắt hắn sâu thẳm như tinh tú, chỉ cần nhìn một cái là dường như có thể dễ dàng nhìn thấu cửu thiên thập địa.

Thậm chí trong cõi u minh, Lâm Hiên còn cảm nhận được một tia pháp tắc giữa trời đất, cảm giác đó không thể nói rõ thành lời nhưng lại huyền diệu vô cùng.

Tóm lại, thực lực lúc này so với trước khi bế quan mạnh hơn rất nhiều, hai bên không thể nào so sánh được...

Sau khi đột phá lên Đại La Kim Tiên sơ kỳ, Lâm Hiên không vội vàng xuất quan mà chọn tiếp tục bế quan để ổn định cảnh giới.

Dù sao đạo hạnh tăng tiến nhờ nuốt Hoàng Trung Lý thì cảnh giới không được đặc biệt ổn định, cần phải củng cố và rèn luyện.

Tu chân không có năm tháng, Hồng Hoang không ghi niên đại!

Chỉ trong nháy mắt, ba vạn năm thời gian đã trôi qua, Lâm Hiên cuối cùng cũng đã ổn định được cảnh giới Đại La Kim Tiên sơ kỳ, thậm chí còn tăng tiến thêm đôi chút.

Hắn tin rằng không bao lâu nữa có thể thử đột phá lên Đại La Kim Tiên trung kỳ lần nữa.

Tốc độ tiến triển cảnh giới thần tốc như vậy tuyệt đối là chuyện người khác khó có thể tưởng tượng nổi.

Một ngày nọ, trời đất đột nhiên xảy ra dị biến.

Ngoài chân trời bỗng nhiên truyền đến một luồng uy áp bàng bạc hạo hãn, tử khí đông lai ức vạn dặm, từng đóa kim liên hiện ra giữa hư không, trên trời còn rụng xuống những đóa hoa vàng kim.

Những dị tượng này khiến tất cả đại năng, cường giả trên đại địa Hồng Hoang đều chấn động khôn cùng, chỉ cảm thấy thiên uy hạo đãng bao trùm khắp nơi, khiến họ không nhịn được mà muốn đỉnh lễ mô bái!

Đồng thời cũng khiến các đại năng đều nơm nớp lo sợ, hoảng hốt không thôi!

Sau đó, một đạo Hồng Hoang đạo âm cổ xưa thương tang vang vọng khắp đại địa Hồng Hoang: "Ta là Hồng Quân, nay đã chứng đạo thành Thánh, cảm ứng theo Đạo, thương xót chúng sinh khổ sở vì không có pháp môn tu đạo, nên một trăm năm sau sẽ tại Tử Tiêu Cung trong Hỗn Độn giảng giải Đạo của ta, ai có duyên đều có thể đến!" Thánh nhân vừa mở lời, đất mọc sen vàng, đạo âm lượn lờ, từ tốn như gió thổi.

Ngay lập tức, cả đại địa Hồng Hoang hoàn toàn sôi sục, vô số đại năng, tiên thiên thần thai đều phá quan đi ra, đồng loạt ngước nhìn lên bầu trời mênh mông, trong lòng kinh hãi thất sắc, sau đó lại vô cùng kích động.

Thánh nhân xuất thế, lại có uy thế bực này sao?

Với tâm thái đó, các đại năng lần lượt lăng không bay về phía Hỗn Độn hư không, đều muốn đến nghe Hồng Quân giảng đạo.

Lâm Hiên ở trong động phủ tự nhiên cũng cảm ứng được thánh nhân uy áp hạo đãng giữa trời đất, liền lộ ra một nụ cười khổ.

"Không ngờ một lần bế quan lại trôi qua mấy vạn năm, quả nhiên tu chân không có năm tháng!" "Nếu Hồng Quân đã thành Thánh, vậy

thì Long Phượng sơ kiếp cũng đã qua đi rồi!" "Hồng Quân giảng đạo, phân phát bảy luồng Hồng Mông Tử Khí làm cơ duyên chứng đạo, tuy ta có Hệ thống Vô hạn tu cải, không cần lo lắng sau này không thể chứng đạo thành Thánh, nhưng Thánh nhân giảng đạo tự có điểm bất phàm, đến nghe một chút cũng không tệ." Nghĩ vậy, Lâm Hiên không chần chừ nữa, thân hình hơi lóe lên đã rời khỏi động phủ, tiến vào đạo trường của Nữ Oa.

Vừa bước vào đạo trường, hắn đã thấy Nữ Oa và Phục Hy đang lộ vẻ cấp bách.

"Sư phụ, sư bá, vì chuyện gì mà hai người lại tiêu cấp như vậy?" Sau khi xuất hiện, Lâm Hiên mỉm cười hành lễ rồi hỏi.

"Cái thằng nhóc thối này, cuối cùng cũng chịu xuất quan rồi, nếu không suýt chút nữa là lỡ mất cơ duyên to lớn này." Nữ Oa thấy Lâm Hiên thì thở phào nhẹ nhõm, trên mặt một lần nữa rạng rỡ nụ cười vui mừng, chậm rãi giải thích: "Hiện nay Hồng Quân đạo nhân đã thành Thánh, sắp sửa giảng giải hàm nghĩa của Đạo, ta chuẩn bị cùng đại huynh cùng đi đến đó nghe đạo!" "Thánh nhân giảng đạo, đó là cơ duyên vô cùng to lớn đấy." Hóa ra Nữ Oa lo lắng vì Lâm Hiên đang bế quan không ra, sợ hắn sẽ bỏ lỡ cơ hội nghe đạo.

Nghe vậy, lòng Lâm Hiên thấy ấm áp, nhe răng cười với Nữ Oa.

Vị sư phụ mỹ nhân này lúc nào cũng quan tâm đến hắn, luôn nghĩ cho hắn, ân tình này Lâm Hiên sẽ mãi khắc ghi trong lòng.

"Sư phụ, để người và sư bá phải lo lắng, đồ nhi biết lỗi rồi." Lâm Hiên gãi đầu cười nói.

"Không sao không sao, đi thôi, đừng làm trễ nải thời gian nghe đạo, dù sao trong Hỗn Độn gió lốc cuồng bạo dữ dội, ta và sư phụ ngươi tuy đều có tu vi Đại La Kim Tiên đại viên mãn nhưng cũng cần phải tìm kiếm một phen mới thấy..." Phục Hy xua tay, vừa định lập

tức khởi hành thì lời nói bỗng nhiên im bặt.

Ông trợn mắt hốc mồm chằm chằm nhìn Lâm Hiên, cả người ngây ra như phỗng, biểu cảm như vừa thấy quỷ.

"Lâm Hiên sư điệt... ngươi...

Đại La Kim Tiên??" Phục Hy nhìn chằm chằm Lâm Hiên, nói năng cũng trở nên lắp bắp.

"Hít!!!" Lúc này Nữ Oa cũng rốt cuộc cảm ứng được khí tức của Lâm Hiên.

Trên đầu Tam hoa hội tụ, quanh thân Đại La quẩn quanh... chẳng phải chính là Đại La Kim Tiên quả vị sao?

Lúc nãy Nữ Oa và Phục Hy toàn bộ chú ý đều đặt vào việc làm sao đến Tử Tiêu Cung thật nhanh, nên chưa kịp xem xét sự thay đổi của Lâm Hiên.

Lâm Hiên từ sau khi ổn định đạo hạnh Đại La Kim Tiên đã cố ý thu liễm khí tức quanh thân, nếu không kiểm tra kỹ thì thật sự chưa chắc đã biết hắn đã đạt đến cảnh giới Đại La Kim Tiên.

Do tổng hợp các yếu tố trên mà đến tận bây giờ Nữ Oa và Phục Hy mới phát hiện ra.

Chỉ trong mấy vạn năm bế quan ngắn ngủi, Lâm Hiên lại có thể đột phá cảnh giới Đại La Kim Tiên...

"Thằng nhóc thối, ngươi...

Chương 24

sao đột nhiên lại lên cảnh giới Đại La Kim Tiên rồi?

Trước khi bế quan chẳng phải chỉ mới là Thái Ất Kim Tiên sơ kỳ sao?" Nữ Oa chấn kinh vô cùng nhìn Lâm Hiên, nuốt nước bọt nói.

"Nếu chỉ tốn mấy vạn năm để từ Thái Ất Kim Tiên sơ kỳ đột phá lên Đại La Kim Tiên sơ kỳ, tốc độ thăng tiến bực này đúng là chưa từng thấy." Phục Hy cũng chân thành cảm thán.

Ông cảm ứng được linh khí trong cơ thể Lâm Hiên bàng bạc hạo hãn, cảnh giới cũng dày dặn ngưng thực.

Chứng tỏ Lâm Hiên không dựa vào một vài loại thiên tài địa bảo để đột phá tạm thời mà là thực sự đột phá chân chính.

Xoạt!

Đối mặt với sự kinh ngạc của Nữ Oa và Phục Hy, Lâm Hiên mỉm cười, sau đó lật tay phải lại.

Ngay lập tức xuất hiện tám quả linh trái phát sáng lung linh, huyền phù giữa hư không, mùi thanh hương trong nháy mắt tràn ngập khắp đạo trường, khiến người ta ngửi thấy đã muốn ăn ngay lập tức.

"...Tiên thiên linh căn quả thực?" Nữ Oa khẽ nhúc nhích mũi, sau đó như nhận ra điều gì, kinh ngạc nói: "Trên quả có khắc chữ 'Hoàng Trung', chẳng lẽ là quả Hoàng Trung Lý — một trong Ngũ đại linh căn Hồng Mông trong truyền thuyết?" "Hắc hắc, đồ nhi vận khí không tệ, lúc trước đi du ngoạn tình cờ gặp một cây Hoàng Trung Lý, lúc đó quả cũng vừa chín tới." Lâm Hiên gãi đầu, có chút cười gượng nói.

Lời này nửa thật nửa giả, hẳn tin là Nữ Oa không thể phát hiện ra được.

Bởi vì Hoàng Trung Lý quả thực là Lâm Hiên cơ duyên xảo hợp gặp được, nhưng khi đó nó chỉ mới nở hoa chứ chưa kết quả, Lâm Hiên đã dùng Tu Cải Điểm để ép quả chín nhanh.

Về việc bản thân có Hệ thống, Lâm Hiên tự nhiên sẽ không tiết lộ cho bất cứ ai.

"Vận khí đâu chỉ là không tệ, đơn giản là nghịch thiên, được trời ưu ái, được Đạo quyến cố." Phục Hy đứng bên cạnh đảo mắt trắng nói.

Thân là cường giả Đại La Kim Tiên đại viên mãn như Phục Hy cũng bị cơ duyên nghịch thiên của Lâm Hiên làm cho kinh ngạc đến không thốt nên lời.

Ông thậm chí còn nghi ngờ Lâm Hiên có phải là con cưng của khí vận hay không, nếu không thì chỉ đi du ngoạn một chuyến mà thu hoạch phong phú như vậy sao?

Đầu tiên là có một món tiên thiên linh bảo Càn Khôn Xích, sau đó lại sở hữu một cây tiên thiên linh căn Hoàng Trung Lý, quả lại còn chín đúng lúc để hắn nuốt vào, đạt thẳng đến cảnh giới Đại La Kim Tiên sơ kỳ.

Cơ duyên bực này mà kể ra chắc chẳng ai thèm tin!

"Sư phụ, sư bá, tám quả Hoàng Trung Lý này, mỗi người lấy bốn quả đi, đồ nhi đã nuốt một quả rồi nên ăn thêm cũng chẳng có tác dụng gì nữa." Lâm Hiên như dâng bảo vật, đẩy về phía trước, lần lượt đưa cho Nữ Oa và Phục Hy mỗi người bốn quả.

Đây là lời thật lòng của Lâm Hiên.

Dù là Nữ Oa hay Phục Hy đều đối xử với hắn rất tốt, luôn bảo vệ và che chở.

Vả lại, công hiệu của Hoàng Trung Lý tuy nghịch thiên nhưng mỗi

người chỉ có thể nuốt một quả, ăn thêm cũng vô ích, chỉ để thỏa mãn miệng lưỡi mà thôi, vậy nên chi bằng mang tặng để làm một cái nhân tình.

Nào ngờ, Nữ Oa và Phục Hy lại đẩy ngược trở lại cho Lâm Hiên.

"Thằng ngốc này, tu vi của vi sư đã sớm đạt đến Đại La Kim Tiên đại viên mãn rồi, ăn cái này cũng không có tác dụng gì, ngươi cứ giữ lấy đi." Nữ Oa nuông chiều xoa đầu Lâm Hiên, dịu dàng cười nói: "Huống hồ, sau này vi sư sẽ không nhận thêm đồ đệ nữa, có một mình ngươi là đủ rồi." "Lâm Hiên sư điệt, hiếu tâm của ngươi sư bá đã nhận, nhưng đời này sư bá vốn không có duyên với đồ đệ, nên lấy cũng chẳng để làm gì, cứ giữ lấy cho đệ tử sau này của ngươi đi." Phục Hy cũng sảng khoái cười nói.

"..." Lâm Hiên do dự một chút rồi thu quả lại, trịnh trọng nói: "Được rồi, vậy nếu sau này sư phụ và sư bá cần đến Hoàng Trung Lý thì cứ bảo đồ nhi, đồ nhi chắc chắn sẽ không hai lời mà đưa ra ngay." "Được được được, biết là bảo bối đồ nhi thương sư phụ nhất rồi." Nữ Oa mỉm cười hài lòng.

"Đúng rồi, Lâm Hiên sư điệt, trước khi bế quan mấy vạn năm, sư bá và sư phụ từng cảm ứng được uy áp của Tiên thiên chí bảo truyền ra từ trong động phủ của ngươi, chuyện đó là thế nào?" Phục Hy như chợt nhớ ra điều gì, lên tiếng hỏi.

"A đồ nhi, chẳng lẽ ngươi lại đạt được một món Tiên thiên chí bảo nào sao?" Nữ Oa cũng hỏi theo.

Xoạt!

Về chuyện này, Lâm Hiên dường như đã chuẩn bị sẵn cách đối phó.

Chỉ thấy hắn vung tay lên, Càn Khôn Xích lập tức hiện ra, từ màu

xanh lục nguyên bản đã chuyển sang màu đen thẫm, u quang lưu chuyển trên bề mặt.

"Thực ra đồ nhi cũng không biết chuyện gì đã xảy ra, Càn Khôn Xích cứ thế thần kỳ biến thành Tiên thiên chí bảo thôi." Lâm Hiên lộ ra một nụ cười vô tội.

"Lại có chuyện thần kỳ bực này sao?" Phục Hy cau mày lại, sau đó đôi mắt sáng lên, nhìn về phía Lâm Hiên: "Lâm Hiên sư điệt, có phải cây Hoàng Trung Lý kia đã được trồng trong tiểu thế giới của Càn Khôn Xích không?" "Đúng vậy ạ." Lâm Hiên gật đầu.

"Vậy thì không lạ gì nữa, theo ta thấy, Càn Khôn Xích sở dĩ có thể thăng cấp thành Tiên thiên chí bảo là do có liên quan mật thiết đến Hoàng Trung Lý — một trong Ngũ đại linh căn Hồng Mông." Phục Hy lộ ra vẻ mặt "nên là như vậy".

Nghe giải thích như thế, Lâm Hiên suýt chút nữa bật cười thành tiếng.

Không ngờ nhờ Phục Hy tự suy diễn mà việc Càn Khôn Xích thăng cấp thành Tiên thiên chí bảo lại có một lý do hợp lý đến vậy.

"Tất cả đều là cơ duyên của bảo bối đồ nhi ta, vi sư cảm thấy rất vinh dự." Nữ Oa mím môi cười.

"Có thể bái người làm thầy cũng là vinh dự vô cùng của đồ nhi!" Lâm Hiên nghiêm túc nói.

"Được rồi được rồi, hai thầy trò các ngươi đừng có sến súa nữa, chúng ta mau chóng xuất phát thôi, Hỗn Độn vô biên vô tế, muốn tìm được Tử Tiêu Cung trong vòng một trăm năm e là không dễ dàng gì đâu." Phục Hy lắc đầu cười nói...

Vút!

Vút!

Từng tiếng xé gió vang lên liên hồi!

Chương 25

Rất nhiều đại năng Hồng Hoang thi triển thân pháp, kẻ cưỡi tường vân, người hóa thành trường hồng, lao nhanh về phía Hỗn Độn.

Lâm Hiên cũng đi theo Nữ Oa và Phục Hy, tiến thẳng vào Hỗn Độn.

Ngoài Ba mươi ba tầng trời là Hỗn Độn vô cùng vô tận!

Lâm Hiên và Nữ Oa vừa bước vào đã thấy xung quanh là một mảnh xám xịt, không trời, không đất, không ánh sáng cũng chẳng có bóng tối, mọi dấu vết sự sống đều không tồn tại.

Đáng sợ hơn là khắp nơi đều tràn ngập những luồng khí lưu Hỗn Độn điên cuồng, thậm chí còn có cả gió lốc Hỗn Độn vô cùng hung hiểm.

Những luồng khí lưu và gió lốc này, nếu tu sĩ có đạo hạnh Thái Ất Kim Tiên chạm phải sẽ bị tan biến ngay lập tức, ngay cả tu sĩ Đại La Kim Tiên cũng phải cẩn thận từng li từng tí để không bị cuốn vào trong gió lốc.

Tuy Hỗn Độn ẩn chứa hung hiểm cực lớn nhưng cũng không thiếu cơ duyên, chẳng hạn như thỉnh thoảng sẽ xuất hiện một vài tiên thiên linh căn, pháp bảo cực phẩm hoặc các bảo vật kỳ lạ khác.

Trong Hỗn Độn, Lâm Hiên cùng Nữ Oa và Phục Hy cẩn trọng tiến về phía trước để thăm dò.

"Sư phụ, sư bá, Hỗn Độn mênh mông vô tận, rộng lớn vô cùng lại không có phương hướng, chúng ta đi đâu để tìm Tử Tiêu Cung bây giờ?" Lâm Hiên nhướn mày, trầm giọng hỏi Nữ Oa.

Kể từ khi tiến vào Hỗn Độn đã đi được vài năm, nhưng trong vài

năm đó, căn bản không thấy bóng dáng Tử Tiêu Cung đâu, trái lại chỉ phát hiện được vài món thiên tài địa bảo phẩm chất bình thường.

"Đồ nhi ngốc, Tử Tiêu Cung hư ảo khó tìm, là nơi cư ngụ của Thánh nhân, đâu có dễ tìm như vậy?" Nữ Oa lườm Lâm Hiên một cái, sau đó an ủi: "Đừng gấp, thời hạn trăm năm còn dài mà, cứ từ từ tìm, nhất định sẽ thấy thôi." "Đúng vậy, tu luyện là một hành trình cần cơ duyên, cần thiên phú và cũng cần cả tâm tính nữa.

Lâm Hiên điệt nhi, ngươi hóa hình chưa lâu, đặc biệt là tâm tính cần phải rèn luyện thật tốt để có thể tiến xa hơn trên con đường đạo pháp." Phục Hy cũng dặn dò.

"Vâng, đồ nhi xin nghe lời sư phụ và sư bá dạy bảo!" Lâm Hiên vội vàng gật đầu.

Xoạt!

Đột nhiên, một tia sáng màu tím lóe lên giữa vùng Hỗn Độn xám xịt.

Tuy tia sáng đó vụt tắt ngay lập tức và sau đó không xuất hiện lại nữa, nhưng cả Lâm Hiên và Nữ Oa đều đã bắt được tia sáng đó.

"Đi thôi, đó chắc chắn là hướng của Tử Tiêu Cung, chắc là Hồng Quân thánh nhân đã cố ý chỉ dẫn rồi." Phục Hy lộ vẻ mừng rỡ, phất tay áo bào nói.

Nữ Oa và Lâm Hiên gật đầu, rồi cùng Phục Hy lao về phía tia sáng tím vừa lóe lên.

Lại thêm vài năm trôi qua!

Ba người cuối cùng cũng nhìn thấy Tử Tiêu Cung xuất hiện phía trước.

Đó là một tòa cung điện cổ phác có hình dáng như đạo quán, rêu

phong cổ kính nhưng lại vô cùng hùng vĩ và khí thế, xung quanh phảng phất khí tức cổ xưa thương tang.

Trên tấm biển của cung điện còn điêu khắc ba chữ lớn "Tử Tiêu Cung", nét chữ rồng bay phượng múa, ẩn chứa những đạo lý thiên địa huyền ảo, tỏa ra một sự uy nghiêm thâm trầm.

"Không hổ là nơi ở của Thánh nhân, uy nghiêm thần thánh không thể xâm phạm!" Phục Hy cảm thán.

"Không ngờ Hồng Quân đạo tổ mà hậu thế đồn đại lại cư ngụ ở đây, vị Thánh nhân duy nhất hiện nay, không biết lão có nhìn thấu được Hệ thống Vô hạn tu cải của mình không đây." Lâm Hiên thầm nghĩ.

"Ơ, hình như đã có người đến trước rồi." Sắc mặt Nữ Oa hơi ngạc nhiên.

Theo tầm mắt của Nữ Oa, Lâm Hiên thấy ở một góc không xa dưới tấm biển Tử Tiêu Cung đang có ba vị đạo nhân ngồi xếp bằng.

Ba người họ quanh thân đều tỏa ra khí tức mờ ảo, một trạng thái phản phác quy chân.

Trong đó có một lão giả tóc hạc da hồng, sắc mặt bình thản không chút gợn sóng, dường như mọi chuyện trên đời đều không liên quan đến mình.

Một người trung niên y phục hoa quý, diện mạo uy nghiêm, mang lại cảm giác không giận tự uy, có thể thấy là một người cực kỳ kiêu ngạo.

Người cuối cùng là một thanh niên khí thế hào hùng như thanh lợi kiếm mới ra khỏi vỏ, thần tình cô ngạo lại mang theo khí thế như sấm sét.

"Đây chắc hẳn chính là Tam Thanh lẫy lừng trong hậu thế rồi."

Lâm Hiên nheo mắt nhìn.

Tam Thanh lần lượt là Thái Thanh Lão Tử, Ngọc Thanh Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thượng Thanh Linh Bảo Thiên Tôn (Thông Thiên).

Sau khi Bàn Cổ khai thiên lập địa, thân hóa Hồng Hoang, trong đó có ba luồng thanh khí bốc lên và mười hai luồng trọc khí hạ xuống.

Ba luồng thanh khí đó chính là Tam Thanh.

Có thể nói Tam Thanh đều sở hữu huyết mạch của Bàn Cổ đại thần, là huyết mạch chính thống của Hồng Hoang, do đó đều được ưu ái đặc biệt, tu luyện tiến triển thần tốc.

Đặc biệt là lúc này, Tam Thanh thảy đều đạt tới cảnh giới Đại La Kim Tiên đại viên mãn, khí tức trên người dày dặn hơn Nữ Oa và Phục Hy không ít.

"Phục Hy, Nữ Oa kính chào các vị đạo huynh!" Cảm nhận được khí tức thâm hậu của đối phương, Nữ Oa và Phục Hy cũng không dám chậm trễ, tiến tới chào hỏi, đồng thời giới thiệu Lâm Hiên: "Đây là Lâm Hiên, là đồ nhi (sư điệt) của chúng ta!" "Vãn bối Lâm Hiên, tham kiến các vị tiền bối!" Lâm Hiên hành lễ theo vai vế vãn bối.

Ban đầu khi Nữ Oa và Phục Hy tự giới thiệu, ba người Lão Tử chỉ gật đầu nhẹ, không có biểu hiện gì nhiều.

Nhưng khi nghe giới thiệu Lâm Hiên là đồ đệ của Nữ Oa, ba người họ đều nhướng mày, lộ vẻ ngạc nhiên.

Bởi theo họ thấy, Lâm Hiên cũng là một tu sĩ cảnh giới Đại La Kim Tiên, dự đoán cũng là một vị tiên thiên thần thai nào đó, vậy mà lại đi làm đồ đệ của Nữ Oa sao?...

Chương 26

“Các vị đạo hữu không cần đa lễ, ta và hai vị huynh trưởng cũng vừa mới tới nơi.

Ta là Thông Thiên, đây là đại huynh Lão Tử và nhị huynh Nguyên Thủy của ta.” Thông Thiên với tính cách phóng khoáng liền chủ động giới thiệu, đôi mắt lớn cứ nhìn chằm chằm vào Lâm Hiên, dường như vô cùng hiếu kỳ về hắn.

“Chào các vị đạo hữu!” Lão Tử và Nguyên Thủy cũng lên tiếng.

Chỉ có điều khác với Thông Thiên, ngữ khí của họ rất bình thản, thậm chí có phần lạnh nhạt.

“Nữ Oa đạo hữu thật đúng là phúc duyên thâm hậu, có thể tìm được đồ đệ có linh căn như Lâm Hiên tiểu hữu, khiến Thông Thiên ta cũng thấy hâm mộ đấy.” Thông Thiên đảo mắt, cười nói.

“Không giấu gì Thông Thiên đạo hữu, thực ra đồ nhi của ta vốn tự có phúc duyên thâm hậu, ta làm sư phụ mà căn bản chẳng giúp được gì nhiều.” Nữ Oa lắc đầu cười khổ.

Nhưng từ nụ cười ở khóe miệng, có thể thấy bà rất tự hào khi nghe Thông Thiên khen ngợi Lâm Hiên.

“Ta cũng nhìn ra được, quanh thân Lâm Hiên tiểu hữu thần quang hiện rõ, đúng là tuệ căn phi phàm.” Ánh mắt Thông Thiên lấp lánh, cười với Lâm Hiên: “Tiểu hữu nếu không ngại, chúng ta cùng luận đạo một phen chứ?” “Được ạ!” Lâm Hiên mỉm cười gật đầu.

Sau đó, mọi người cùng nhau tiến hành luận đạo, mỗi người trình bày cách hiểu của mình về Đạo.

Phải nói rằng, dù đạo của Thông Thiên rất thâm ảo nhưng cũng có

phần cực đoan, đạo đó như một thanh lợi kiếm không gì không phá được, như muốn đâm thủng cả bầu trời này, không chịu sự ràng buộc của thiên địa.

Điều này giúp ích không nhỏ cho Lâm Hiên, khiến sự hiểu biết của hắn về Đạo càng thêm sâu sắc.

Cứ như thế, thời gian từng chút một trôi qua.

Xoạt!

Xoạt!

Mấy chục năm sau, thêm nhiều đại năng lục tục kéo đến cửa Tử Tiêu Cung.

Họ đều có một đặc điểm chung là tu vi cảnh giới không ai dưới Đại La Kim Tiên, thậm chí tu vi Đại La Kim Tiên sơ kỳ cũng cực kỳ hiếm thấy.

Lâm Hiên liếc mắt nhìn quanh một lượt, phát hiện quả nhiên giống hệt như kiếp trước, những người xuất hiện ở đây bao gồm cả hắn tổng cộng là hai ngàn chín trăm chín mươi chín vị đại năng.

Những vị đại năng này chính là ba ngàn vị khách của Tử Tiêu Cung.

Còn về việc thiếu mất hai người, nếu Lâm Hiên không nhầm thì đó là nhị thánh phương Tây.

Còn Lâm Hiên thì chính là một biến số nhỏ nhoi chen vào.

"Cạch!" Một ngày nọ, cánh cửa Tử Tiêu Cung vốn đóng chặt bỗng nhiên mở ra, hai vị đạo đồng một nam một nữ bước ra.

Tuy chỉ là đạo đồng nhưng cả hai đều có tu vi Thái Ất Kim Tiên hậu kỳ không tầm thường.

Hai người vừa xuất hiện đã đồng thanh nói: "Tuân theo ý chỉ của

lão sư, mời chư vị đạo hữu vào điện nghe lão sư giảng đạo.” Ầm ầm!

Sau lời của hai vị đạo đồng, Lâm Hiên đi theo Nữ Oa bước vào đại điện.

Nhưng trước khi vào điện, Lâm Hiên lại nhìn sâu vào hai vị đạo đồng một cái, ánh mắt lộ vẻ sâu xa.

Người khác có thể không biết, nhưng Lâm Hiên đến từ hậu thế nên quá rõ ràng, hai đạo đồng trông có vẻ tầm thường này, sau này thân phận tôn quý đến nhường nào.

Một vị là Vương Mẫu Dao Trì, vị còn lại chính là Hạo Thiên Đại Đế — Thiên Đế thứ hai cai quản Thiên Đình!

“Ca ca, ánh mắt của vị đại ca ca đó lạ quá, dường như lúc nãy huynh ấy cố ý nhìn muội một cái đấy!” Sau khi mọi người đã vào hết Tử Tiêu Cung, Dao Trì có chút ngốc nghếch nghiêng đầu nói.

“Hừ!

Những vị đại năng đó ai nấy đều mắt cao hơn đầu, tự cho là đạo hạnh cao thâm, sẽ không thèm để mắt đến hai tiểu đạo đồng như chúng ta đâu.” Hạo Thiên lạnh lùng hừ một tiếng, không mấy bận tâm, vì trong mắt các tu sĩ khác, cậu chỉ thấy sự hờ hững.

“Không đâu, muội thấy ánh mắt của vị đại ca ca đó ấm áp lắm.” Dao Trì bĩu môi nhỏ nói.

“Chắc vậy!”...

Sau khi vào Tử Tiêu Cung, Lâm Hiên thấy ở phía trước nhất chỉ đặt đúng sáu chiếc bồ đoàn.

Biết rõ Hồng Mông Tử Khí chính là cơ duyên chứng đạo, Lâm Hiên vội vàng truyền âm cho Nữ Oa: “Sư phụ, mau lên ngồi vào bồ đoàn đi, đồ nhi cảm giác nếu người ngồi lên đó sẽ có cơ duyên cực kỳ

lớn đấy.” “?!” Nữ Oa hồ nghi nhìn Lâm Hiên, nhưng thấy vẻ mặt hắn rất nghiêm túc và trịnh trọng nên bà gật đầu.

“Sư bá, đồ nhi sẽ hỗ trợ sư phụ một tay để người ngồi vào bồ đoàn, đồ nhi cảm thấy bồ đoàn đó có cơ duyên lớn đối với sư phụ.” Lâm Hiên lại truyền âm cho Phục Hy.

Phục Hy khựng người lại, nhưng không mảy may nghi ngờ, liền gật đầu một cách kín đáo.

Thực tế, các đại năng có mặt đều không ai ngốc, khi thấy chỉ có sáu chiếc bồ đoàn là hiểu ngay có chuyện không đơn giản, nên tất cả đều đồng loạt thi triển thân pháp muốn chiếm chỗ.

Ba người Tam Thanh đều có đạo hạnh Đại La Kim Tiên đại viên mãn, khí tức thâm hậu vô cùng lại liên kết chặt chẽ với nhau, nên họ là những người nhanh nhất ngồi xuống ba chiếc bồ đoàn đầu tiên.

Tiếp ngay sau đó là Nữ Oa.

Với đạo hạnh Đại La Kim Tiên đại viên mãn của mình, cộng thêm sự hỗ trợ âm thầm từ Phục Hy và Lâm Hiên, bà cũng đã ngồi vững trên chiếc bồ đoàn thứ tư.

Chương 27

Người ngồi vào bồ đoàn thứ năm là Hồng Vân, bản thể là một dải mây màu sắc từ thuở khai thiên lập địa đắc đạo, tốc độ cực nhanh, lại có Trấn Nguyên Tử với đạo hạnh cao thâm hỗ trợ.

Người cuối cùng ngồi lên bồ đoàn thứ sáu là Côn Bằng trong bộ hắc bào.

Cho đến lúc này, cả sáu chiếc bồ đoàn đều đã có người ngồi...

Tại Tử Tiêu Cung, sáu chiếc bồ đoàn phía trên đều đã có người ngồi, trong đó sư phụ của Lâm Hiên là Nữ Oa ngồi ở vị trí thứ tư.

Để ngăn chặn những kẻ khác tiến lên tranh đoạt, Lâm Hiên và Phục Hy đứng canh gác ngay sau lưng Nữ Oa, tỏa ra khí thế cuồn cuộn khiến người khác phải e dè.

"Cộp, cộp, cộp!" Ngay khi mọi người đang bất đắc dĩ tìm chỗ ngồi thì bên ngoài có hai người vội vã bước vào.

Hai người này trông rất chật vật, y phục rách rưới, vẻ mặt đầy khổ hạnh.

"Ôi sư huynh, hai anh em chúng ta lặn lội ức vạn dặm từ phương Tây nghèo nàn đến đây nghe đạo, vậy mà ngay cả một chỗ ngồi đàng hoàng cũng không có, chi bằng chết đi cho rồi." Một người trong đó nghiến răng khóc lóc gào thét, rồi lao đầu định đâm vào cột trụ trong điện.

"Sư đệ, không được, tuyệt đối không được đâu." Người còn lại thấy vậy vội vàng giữ chặt lấy, vẻ mặt cũng đau khổ không kém.

"Hừ, thật là hư ngụy!" Lâm Hiên ngồi sau lưng Nữ Oa, nhìn hai người đó là biết ngay là Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn — nhị thánh phương

Tây sau này, liền cảm thấy khinh bỉ trước hành động của họ.

Không chỉ Lâm Hiên, mà những người khác trong điện cũng lạnh lùng đứng xem, không thèm đếm xỉa tới.

Dù sao tu hành đến cảnh giới này không ai là kẻ ngốc, đều nhận ra họ đang diễn kịch.

Đúng lúc đó.

"Đạo huynh, đây là điện đường của Thánh nhân, không nên làm như vậy." Nhìn kỹ lại, hóa ra là người tốt bụng Hồng Vân đạo nhân đang ngồi ở bồ đoàn thứ năm, ông ta tiến tới giữ Chuẩn Đề lại: "Đạo huynh đã đáng thương như vậy, ta nhường vị trí này cho người cũng không sao." Xoạt!

Nào ngờ, thừa lúc Hồng Vân nhường chỗ, Chuẩn Đề đẩy tay một cái, đẩy thẳng Tiếp Dẫn vào ngồi trên bồ đoàn của Hồng Vân.

"Đa tạ đạo hữu." Chuẩn Đề chắp tay với Hồng Vân, sau đó liếc mắt nhìn mấy chiếc bồ đoàn còn lại.

Thấy trên ba chiếc bồ đoàn đầu tiên là Tam Thanh với khí tức liên kết, Tam hoa hội tụ, khí thế thâm hậu vô cùng nên không dám đụng vào.

Bồ đoàn thứ tư là một nữ giới duy nhất, hơn nữa sau lưng nàng còn có hai luồng khí thế bàng bạc bao phủ bảo vệ, nên cũng không dễ cướp đoạt.

Vì vậy, Chuẩn Đề quay sang nhìn Côn Bằng trên bồ đoàn thứ sáu.

"Hừ!

Kẻ nào đây, có tư cách gì mà ngồi cùng hàng ngũ tôn quý với chúng ta?" Chuẩn Đề hét lớn với Côn Bằng.

"Đúng vậy, một lũ sừng dài lông lá thì mau mau đứng dậy nhường

chỗ đi!" Nguyên Thủy Thiên Tôn vốn không mấy thiện cảm với yêu thú cũng lạnh lùng quát.

"Lũ chim chóc tiểu nhân, sao dám chiếm bồ đoàn?" Một vị đại năng khác cũng quát lớn như sấm.

Ngay lập tức, không ít đại năng trong Tử Tiêu Cung cũng hùa theo ép Côn Bằng nhường chỗ.

Côn Bằng thấy mình bị mọi người công kích, sắc mặt tối sầm, trong mắt đầy sát khí nhưng chỉ đành cam chịu đứng dậy nhường chỗ.

Tuy nhiên, lão ta lại hung ác trừng mắt nhìn Hồng Vân một cái, đem lòng thù ghét người tốt bụng này.

"Boong!" Ngay khi Chuẩn Đề ngồi xuống chỗ của Côn Bằng, trong điện bỗng vang lên một tiếng chuông.

Tiếng chuông ngân nga như đạo âm, khiến tất cả mọi người có mặt đều chấn động tâm thần, cảm giác như linh hồn sắp thoát khỏi thể xác.

Trên điện rụng xuống từng đóa hoa vàng kim, dưới đất mọc lên những đóa sen vàng, ánh hào quang lượn lờ giữa hư không.

"Uỳnh!" Sau đó, trên đài đạo phía trước nhất của đại điện hiện ra thân hình của Hồng Quân thánh nhân, không tiếng động, khí tức trên người mờ ảo.

Trong đôi mắt lão dường như chứa đựng hơi thở của Đạo, chỉ cần liếc nhìn một cái là như nhìn thấu tâm can người khác, vô cùng đáng sợ.

Đáng chú ý là khi ánh mắt Hồng Quân lướt qua Lâm Hiên, lão đã dừng lại một chút.

"Phúc duyên lại thâm hậu bực này, tương lai của đứa trẻ này đáng

kỳ vọng lắm!" "Bái kiến Hồng Quân thánh nhân!" Lúc này, các đại năng mới phát hiện ra sự hiện diện của Hồng Quân nên đồng loạt hành lễ.

"Được rồi, từ nay về sau cứ theo vị trí này mà ngồi, không được tranh chấp nữa!" Hồng Quân đạm nhiên nói, rồi bắt đầu giảng đạo.

"Hồng Mông chưa phân, Hỗn Độn chưa mở, trong Hỗn Độn có một vật, tĩnh lặng mờ mịt, là khởi đầu của thiên địa, là mẹ của vạn vật, không biết tên nó là gì, nên gọi là Đạo..." "Đạo không thể gọi tên, không thể hình dung, Đạo sinh Nhất..." Thánh nhân giảng đạo quả nhiên phi phàm, có bóng dáng tiên nữ lượn lờ giữa hư không, rắc xuống những đóa tiên hoa, lại có biển mây mờ ảo hiện ra dưới chân, mọc lên từng đóa sen vàng, dị tượng muôn màu.

Các đại năng có mặt đều nghe đến say sưa, mỗi người một vẻ.

Tam Thanh là huyết mạch chính thống của Bàn Cổ, cơ duyên thâm hậu, được Đạo ưu ái nên nghe đến mức mỉm cười, dường như lĩnh ngộ được rất nhiều.

Nữ Oa thì đôi lông mày thanh tú khẽ nhíu lại rồi lại giãn ra mỉm cười, cũng có thu hoạch lớn.

Tiếp Dẫn thì khóc lớn, sắc mặt càng thêm đau khổ, Chuẩn Đề thì lúc giận dữ, mặt mày dữ tợn.

Còn Lâm Hiên thì từ đầu đến cuối đều mỉm cười, trên đầu Tam hoa tụ đỉnh.

Chương 28

Những lời Hồng Quân giảng như hóa thành từng đợt sóng lăn tăn xao động trên Tam hoa của hắn, giúp hắn thu hoạch cực kỳ phong phú...

Tử Tiêu Cung trường tồn vĩnh cửu, đứng vững giữa vùng Hỗn Độn mờ mịt.

Các tiên nhân ngồi xếp bằng trong đại điện, chăm chú lắng nghe Hồng Quân giảng giải đại đạo, ai nấy đều say sưa như lạc vào cõi mộng, ít nhiều đều có lĩnh ngộ.

Đặc biệt là Lâm Hiên, sau khi nghe đại đạo của Hồng Quân, Tam hoa trên đầu hắn khẽ dao động, sau đó một luồng linh khí bàng bạc ùa tới.

Chỉ một lát sau, Tam hoa càng thêm ngưng thực, khí thế trên người Lâm Hiên cũng càng thêm dày dặn, dường như càng lúc càng gần gũi với Đạo hơn.

Hiển nhiên, ngay khoảnh khắc này, Lâm Hiên đã đột phá.

Từ cảnh giới Đại La Kim Tiên sơ kỳ, hắn đã tiến lên Đại La Kim Tiên trung kỳ, thu hoạch vô cùng lớn.

Khi Lâm Hiên đột phá, Hồng Quân thánh nhân mở mắt, nhìn sâu vào hắn một cái rồi lộ ra nụ cười hài lòng.

Sau đó lão tiếp tục giảng giải đại đạo!

Cứ như vậy, ba vạn năm thời gian trôi qua trong nháy mắt.

"Uỳnh!" Đột nhiên giọng nói của Hồng Quân dừng lại, khiến các tiên nhân trong Tử Tiêu Cung cũng bừng tỉnh từ trạng thái say sưa, nhìn về phía lão với vẻ đầy khát khao.

Họ đều mong muốn Hồng Quân có thể tiếp tục giảng đạo, qua đó thấy được thu hoạch từ lần nghe đạo này là không hề nhỏ.

Phải biết rằng trên đại địa Hồng Hoang, dù tuyệt đại đa số các tiên thiên đại năng đều có truyền thừa, nhưng những truyền thừa đó thường rất uẩn súc khó hiểu.

Nhờ có Hồng Quân giảng giải, họ càng hiểu thấu đáo hơn về đạo pháp mình tu luyện, thậm chí có người còn ngộ ra chân lý mới.

Do đó, đối với việc Hồng Quân giảng đạo, họ tự nhiên khao khát như người đói khát lâu ngày gặp được đồ ăn thức uống.

"Lần giảng đạo này đã đủ ba vạn năm, các ngươi hãy về trước tự mình tham ngộ, ba ngàn năm sau, Tử Tiêu Cung sẽ lại mở cửa để giảng đạo lần thứ hai." Hồng Quân quét mắt nhìn mọi người, thản nhiên nói.

Dứt lời, thân hình lão biến mất ngay trên đài đạo như thể chưa từng xuất hiện, ngay cả khi biến mất cũng không hề có một tiếng động.

Điều này khiến mọi người đều thán phục trước thần thông mạc trắc của Thánh nhân!

"Cung tiễn lão sư!" Tuy không nỡ nhưng các tiên nhân cũng chỉ đành hành lễ.

Qua lần nghe đạo này, ai nấy đều có lĩnh ngộ riêng nên muốn trở về để nghiền ngẫm kỹ hơn.

Sau khi rời Tử Tiêu Cung, các tiên nhân lần lượt kéo ra ngoài, quay trở về đạo trường của mình để chờ đợi lần nghe đạo tiếp theo.

Lâm Hiên cùng Nữ Oa và Phục Hy cũng bước ra ngoài.

Họ tình cờ gặp lại hai vị đạo đồng đang canh cửa.

“Đại ca ca, lần sau nhớ lại đến nhé.” Thật bất ngờ khi vị nữ đạo đồng kia lại mỉm cười ngọt ngào với Lâm Hiên.

“Được chứ, đại ca ca tên là Lâm Hiên, không biết xưng hô với muội muội thế nào?” Lâm Hiên cũng không ngờ Vương Mẫu Dao Trì lừng lẫy sau này lại chủ động bắt chuyện với mình, liền mỉm cười hỏi dù đã biết rõ.

“Hi hi!

Muội tên là Dao Trì ạ.” “Đạo hiệu hay lắm.” Lâm Hiên cười nói.

Sau đó, Lâm Hiên còn tán gẫu với Dao Trì vài câu rồi mới cùng Nữ Oa rời đi.

“Bảo bối đồ nhi... ngươi lại đột phá rồi sao?” Đang đi trong Hỗn Độn, Nữ Oa sớm phát hiện ra sự thay đổi khí tức của Lâm Hiên nên ngạc nhiên hỏi.

“Hít!

Lâm Hiên sư điệt à, tốc độ thăng tiến đạo hạnh của ngươi thật đáng sợ quá.” Phục Hy cũng há hốc mồm nói.

“Vâng, sau khi nghe Hồng Quân thánh nhân giảng đạo, đồ nhi có chút cảm ngộ nên đã thuận theo tự nhiên mà đột phá thôi.” Lâm Hiên gãi đầu cười.

“Ái chà, cứ đà này chắc chẳng bao lâu nữa ngươi sẽ đuổi kịp đạo hạnh của sư phụ mất thôi.” Nữ Oa lắc đầu cười khổ.

Nói thì nói vậy nhưng bà cười rất tươi, dường như nếu Lâm Hiên thực sự vượt qua mình thì bà cũng chỉ cảm thấy tự hào về hắn mà thôi.

“Đồ nhi còn kém xa lắm ạ!” Lâm Hiên khiêm tốn.

Vút!

Đột nhiên, ở phía trước trong Hỗn Độn, một con đại điểu che trời lấp đất bay tới, cơ thể to lớn như một ngọn núi hùng vĩ, khí thế hào hùng vô cùng, quanh thân còn quẩn quanh luồng sát khí nồng đậm.

Thấy cảnh này, Lâm Hiên nhướn mày.

“Là Côn Bằng!

Chương 29

Kẻ đã bị mọi người xua đuổi trong điện, bị Nguyên Thủy đạo huynh gọi là loài lông lá đó.” Phục Hy nhìn Côn Bằng đang bay đi xa, thản nhiên nói.

“Đúng rồi, nhắc đến chuyện bồ đoàn trong điện, bảo bối đồ nhi, tại sao ngươi lại bảo sư phụ ngồi lên đó?” Nữ Oa hồ nghi nhìn Lâm Hiên hỏi.

“Hả?

Chuyện đó à, trong cõi u minh có người bảo đồ nhi rằng chiếc bồ đoàn đó có cơ duyên lớn với sư phụ.” Lâm Hiên gãi đầu, tùy tiện tìm một cái cớ.

Dĩ nhiên là hắn không thể nói thật rằng mình đến từ hậu thế nên biết rõ mấy cái bồ đoàn đó chứa đựng cơ duyên cực lớn, ai ngồi lên sẽ được Hồng Quân nhận làm đồ đệ và có được Hồng Mông Tử Khí — cơ duyên để thành Thánh.

“Được rồi, bảo bối đồ nhi của ta vốn luôn phúc duyên thâm hậu, vi sư tin ngươi.” Nữ Oa mỉm cười ngọt ngào...

Lần giảng đạo thứ nhất của Tử Tiêu Cung kết thúc.

Để cảm tạ ân đức truyền đạo giải hoặc của Hồng Quân thánh nhân, ức vạn vạn sinh linh trên đại địa Hồng Hoang đều bái lạy lão và tôn xưng là Đạo Tổ...

Ngoài biển Tây Bắc, góc đại hoang, có ngọn núi không khép kín, tên gọi là Bất Chu.

Trên núi Bất Chu, Lâm Hiên, Nữ Oa và Phục Hy đều đang tiềm tu trong đạo trường, tỉ mỉ cảm nhận những chân lý đại đạo mà Hồng

Quân đạo nhân đã giảng giải.

Một ngày nọ!

Lâm Hiên chợt có cảm ứng, bừng tỉnh khỏi trạng thái tham ngộ.

Bởi vì hắn đột nhiên cảm thấy từ hướng Tây Bắc dường như có một tiếng nói đang kêu gọi mình, cảm giác đó vô cùng huyền diệu.

"Chẳng lẽ có thiên tài địa bảo sắp xuất thế và có duyên với mình sao?" Lâm Hiên nhướn mày, thầm nghĩ.

Tu đạo vốn là tu tâm, đạo do tâm sinh, nên cứ theo đuổi tiếng gọi từ trái tim mà tìm đạo.

Lâm Hiên không chút trì hoãn, thân hóa thành một luồng trường hồng lao về hướng Tây Bắc.

Trên đường đi, Lâm Hiên cũng bắt gặp không ít yêu thú và sinh linh, nhưng tuyệt đại bộ phận đều chưa khai mở linh trí.

Ngay cả những kẻ đã khai mở linh trí cũng chỉ có thực lực tầm Địa Tiên, đương nhiên không thể khiến Lâm Hiên chú ý.

Thình thịch!

Thình thịch!

Theo đà bay đi, trái tim Lâm Hiên bỗng nhiên đập càng lúc càng nhanh, như thể sắp nhảy ra khỏi lồng ngực vậy.

Tình huống kỳ lạ này Lâm Hiên chưa từng trải qua, thậm chí hắn cũng không biết điều gì đang chờ đợi mình ở phía trước.

Sau khi bay khoảng mấy chục năm, Lâm Hiên nhận ra mình đã đến khu vực phía Tây Hồng Hoang, cũng chính là nơi ở của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

"Đó...

đó là gì?" Đột nhiên Lâm Hiên dừng bước, kinh ngạc nhìn về phía trước.

Trong tầm mắt của hắn xuất hiện một cái hố đen ngòm, chỉ riêng miệng hố đã rộng tới vài chục trượng.

Trong hố, từng luồng hắc khí bốc lên, bao phủ cả vùng rộng lớn vài vạn dặm.

Khu vực bị hắc khí che phủ là một mảnh tử khí lặng lẽ, không hề có bất kỳ sinh linh nào tồn tại.

Dù đứng ở khoảng cách rất xa, Lâm Hiên vẫn cảm nhận được luồng hắc khí đó chứa đựng tử khí nồng nặc và một thứ hơi thở tà ác khiến người ta không khỏi rùng mình sợ hãi.

Thình thịch!

Thình thịch!

Thình thịch!

Lúc này, hắc khí xung quanh miệng hố bắt đầu cuồn cuộn sôi trào, hình thành nên từng cơn gió lốc gào thét như đang vùng vẫy.

Đồng thời trái tim Lâm Hiên cũng đập dữ dội hơn, giống như phía trước có thứ gì đó đang khẩn thiết kêu gọi mình.

"Một nơi tà ác như vậy rốt cuộc chứa đựng thứ gì chứ?" Lâm Hiên nheo mắt thầm nghĩ.

Hắn thử dùng thần thức để thăm dò cái hố nhưng không thu được gì, thần thức chưa kịp tiếp cận đã bị chặn lại. **[Đinh!

Phát hiện Hỗn Độn Linh Bảo vô chủ, ký chủ có thể tiến hành thu phục.

Thu phục thành công sẽ nhận phần thưởng 50 triệu Tu Cải Điểm!]** Ngay khi Lâm Hiên đang phân vân có nên trực tiếp xuống

thám hiểm hay không, trong đầu hắn bỗng vang lên giọng nói máy móc của Hệ thống.

"Hả?

Chương 30

Hỗn Độn Linh Bảo??" Nghe thông báo của Hệ thống, Lâm Hiên vô cùng kinh hãi.

Hỗn Độn Linh Bảo đấy!

Theo Lâm Hiên biết, Tiên thiên chí bảo trên đại địa Hồng Hoang đã là cực kỳ hiếm hoi, nói chi đến Hỗn Độn Linh Bảo cấp cao hơn một bậc.

Nếu có được một món Hỗn Độn Linh Bảo, lực chiến của Lâm Hiên chắc chắn sẽ tăng lên đến một mức độ khủng khiếp.

"Mẹ kiếp, nếu bỏ lỡ một món Hỗn Độn Linh Bảo thì chắc mình sẽ hối hận cả đời mất, kệ cái hố đó, cứ xông vào thôi!" Lâm Hiên nghiến răng quyết định.

Vút!

Ngay sau đó, hắn không chút do dự, nhanh chóng lấy ra Tiên thiên chí bảo Định Hải Lưu Ly Châu và Càn Khôn Xích để bảo vệ quanh thân, ngăn không cho hắc khí xâm nhập, rồi lao thẳng xuống hố.

Xoạt xoạt!

Ngay khi Lâm Hiên vừa vào, những luồng hắc khí kia bỗng ngưng tụ thành từng con Thái Cổ Độc Long, điên cuồng tấn công hắn như muốn giết chết hắn tại chỗ.

Dù có hào quang của Định Hải Lưu Ly Châu bảo vệ, Lâm Hiên vẫn bị đám Thái Cổ Độc Long dày đặc kia tấn công đến đau đớn vô cùng.

Mỗi một cú va chạm của chúng đều mạnh mẽ như thể một tu sĩ Đại La Kim Tiên sơ kỳ đang tấn công vậy.

Sau một hồi chật vật, Lâm Hiên cuối cùng cũng chạm tới đáy hố.

Ở đây, hắc khí càng nồng đặc đến mức gần như hóa thành thể lỏng.

Hắc khí nơi này dường như đã có ý thức riêng, các chiêu thức tấn công càng thêm sắc lẹm.

Ầm!

Một lần nữa, Lâm Hiên bị một con độc long bằng hắc khí đánh trúng, phun ra một ngụm tinh huyết, bị thương không nhẹ.

"Chết tiệt, không ngờ luồng hắc khí này lại đáng sợ đến thế." Lâm Hiên lau vết máu ở khóe miệng, thầm kinh hãi.

Nhưng hắn không bỏ cuộc, điên cuồng vận hành linh khí bàng bạc trong người, nghiến răng tiếp tục lặn xuống sâu hơn.

Không biết đã trôi qua bao lâu!

Lâm Hiên cuối cùng cũng dừng lại, đôi mắt nhìn chằm chằm về phía dưới, trố lồi ra vì kinh ngạc.

Ở phía dưới không xa có một vật đang lơ lửng giữa hư không...

Nhìn kỹ lại, đó là một đóa sen đen to bằng cái chậu rửa mặt, toàn thân đen kịt.

Đóa sen này có tổng cộng ba mươi sáu cánh, mỗi cánh đều đang đung đưa tỏa ra luồng hắc khí nồng đậm.

Không còn nghi ngờ gì nữa, lý do cái hố này có nhiều hắc khí như vậy chính là do những cánh hoa kia giải phóng ra.

"Ba mươi sáu cánh hoa... mình nhớ trong Hỗn Độn có một pháp bảo cũng có ba mươi sáu cánh hoa, đó là Tam Thập Lục Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên." "Nhưng Tam Thập Lục Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên chẳng phải đã sớm bị phân chia làm ba từ lúc khai thiên sao: hoa đỏ

hóa thành Bàn Long Biển Đảm (của Lão Tử), ngó sen trắng hóa thành Tam Bảo Ngọc Như Ý (của Nguyên Thủy Thiên Tôn), lá sen xanh hóa thành Thanh Bình Kiếm (của Thông Thiên giáo chủ), cũng là lý do hậu thế thường nói 'Hoa sen đỏ, ngó sen trắng, lá sen xanh, ba giáo vốn cùng một nhà' mà." "Vậy thì đóa sen đen hiện ra ở đây là chuyện thế nào?" Nghĩ vậy, Lâm Hiên dường như đã hạ quyết tâm, linh khí trong người cuồn cuộn, hắn mạnh mẽ lao tới trước đóa sen đen.

"Uỳnh!" Ngay lúc đó, một cảnh tượng vô cùng quỷ dị hiện ra.

Đóa hắc liên bắt đầu xoay tròn, các cánh hoa đung đưa điên cuồng, từng luồng hắc khí bàng bạc phun ra.

Nhưng khác với luồng hắc khí hình thành Thái Cổ Độc Long lúc nãy, luồng hắc khí nồng đậm này không hề gây tổn thương cho Lâm Hiên.

Trái lại khi nó bao quanh hắn, hắn lại cảm thấy một sự ấm áp như đang được tắm mình trong ánh nắng mặt trời.

"...Dường như nó đang công nhận mình?" Lâm Hiên nhíu chặt mày, lẩm bẩm đầy nghi hoặc.

"Uỳnh!" Khoảng một lát sau, đóa hắc liên cuối cùng cũng ngừng xoay tròn, hắc khí cũng không còn phun ra nữa.

Đóa hắc liên to bằng cái chậu ban đầu cũng thu nhỏ lại chỉ bằng lòng bàn tay, chủ động bay tới trước mặt Lâm Hiên.

Thấy vậy, Lâm Hiên theo bản năng đưa tay phải ra.

Ngay sau đó, hắc liên ngoan ngoãn rơi vào lòng bàn tay hắn, bắn ra một tia hắc quang vào đầu hắn.

Một đoạn hình ảnh hiện ra.

Giữa vùng Hỗn Độn chết chóc mênh mông, một vị cự nhân cao tới

ức vạn dặm đang đứng đó.

Ông tay cầm cự phủ, chân đạp liên đài, vẻ mặt giận dữ vung từng búa vào vùng Hỗn Độn.

Vùng Hỗn Độn bị vĩ lực đó chẻ ra, một nửa bốc lên thành trời, một nửa hạ xuống thành đất.

Ầm ầm!

Chương 31

Không biết trôi qua bao lâu, bỗng thấy liên đài dưới chân cự nhân nổ tung.

Nhưng Lâm Hiên thấy rõ khi liên đài nổ ra, có hai hạt sen chín bay ra ngoài.

Một hạt biến hóa thành một đóa sen trắng khiết, hạt còn lại có mầm non thì biến hóa thành một đóa sen đen kịt.

Đóa sen trắng chính là Tam Thập Lục Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên, sau đó không rõ nguyên nhân mà bị phân tách làm ba phần.

Còn đóa sen đen kia thì độn nhập vào hư không, biến mất không dấu vết.

"Hô!" Một lúc sau, Lâm Hiên rốt cuộc cũng thoát ra khỏi đoạn ký ức đó, thở hổn hển mấy hơi.

"Hóa ra đó là cảnh tượng Bàn Cổ đại thần khai thiên lập địa!

Thật quá chấn động, sức mạnh hủy diệt thế gian trong từng cử chỉ, cơ thể hùng vĩ vô tận kia, thật đáng sợ." Lâm Hiên đầu tiên cảm thán về sức mạnh của Bàn Cổ, sau đó nhìn về phía đóa hắc liên trong tay.

Đến lúc này, cuối cùng hắn cũng biết được lai lịch của nó.

Hóa ra nó được hóa thành từ một hạt sen của Hỗn Độn Thanh Liên dưới chân Bàn Cổ đại thần, cùng cấp với Tam Thập Lục Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên, chính là Cực phẩm Hỗn Độn Linh Bảo — Tam Thập Lục Phẩm Diệt Thế Hắc Liên!

Đứng trên đó có thể tiên thiên lập vào thế bất bại, ngay cả Thánh nhân bình thường cũng khó lòng công phá, sở hữu bốn mươi chín tầng

cấm chế.

"Ực!" Lâm Hiên nuốt nước bọt, sau đó ý niệm vừa động, hắc liên hóa thành một tia sáng lao vào não hải của hắn.

Trên trán hắn xuất hiện một ấn ký hình đóa sen đen.

Kể từ đây, Tam Thập Lục Phẩm Diệt Thế Hắc Liên đã trở thành pháp bảo của Lâm Hiên.

Nhưng đáng nhắc tới là để luyện hóa được món chí bảo bực này chắc chắn không phải chuyện ngày một ngày hai, bởi nó có tới bốn mươi chín tầng cấm chế.

"Ha ha ha!

Quả nhiên đúng như lời sư phụ nói, phúc duyên của mình cũng quá thâm hậu rồi, chỉ đi một chuyến mà cũng gặp được Hỗn Độn Linh Bảo." Lâm Hiên vui sướng phát cuồng mà cười lớn. **[Đinh!

Chúc mừng ký chủ thu phục được Hỗn Độn Linh Bảo, nhận thưởng 50 triệu Tu Cải Điểm!]** Theo việc Lâm Hiên có được Tam Thập Lục Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, phần thưởng của Hệ thống cũng đến đúng hẹn, khiến Tu Cải Điểm của hắn tăng vọt.

Xoạt!

Sau khi Tam Thập Lục Phẩm Diệt Thế Hắc Liên tiến vào não hải của Lâm Hiên, hắc khí ở nơi này cũng không còn tính tấn công nữa, chỉ còn mang theo tà tính và sát khí.

Ý niệm vừa động, Lâm Hiên một lần nữa xuất hiện phía trên miệng hố, rồi quay trở về núi Bất Chu.

Chuyến đi này không chỉ thu hoạch được 50 triệu Tu Cải Điểm mà còn có được Hỗn Độn Linh Bảo Tam Thập Lục Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, thu hoạch vượt xa tưởng tượng ban đầu của hắn...

Sau khi trở về núi Bất Chu, Lâm Hiên không làm phiền Nữ Oa đang tiềm tu.

Hắn quay về động phủ của mình, bắt đầu tĩnh tâm để luyện hóa món Hỗn Độn Linh Bảo Tam Thập Lục Phẩm Diệt Thế Hắc Liên vừa mới có được.

Ban đầu Lâm Hiên định tiêu tốn Tu Cải Điểm để nhờ Hệ thống hỗ trợ luyện hóa, như vậy có thể tiết kiệm rất nhiều thời gian.

Nhưng hắn nhanh chóng nhận ra rằng dù Hệ thống có thể giúp luyện hóa, nhưng để luyện hóa một món Hỗn Độn Linh Bảo thì cần tiêu tốn tới 300 triệu điểm.

Điều này lập tức khiến Lâm Hiên từ bỏ ý định đó.

Bởi vì hiện tại tính ra hắn mới chỉ có hơn 50 triệu Tu Cải Điểm nhờ phần thưởng vừa rồi.

Khoảng cách tới 300 triệu điểm còn xa vời vợi.

Hồng Hoang không ghi niên đại.

Thoáng chốc lại qua hơn hai ngàn năm, sắp tới kỳ hạn giảng đạo tại Tử Tiêu Cung, Lâm Hiên cuối cùng cũng bước ra khỏi động phủ.

Qua hơn hai ngàn năm, Lâm Hiên đã luyện hóa được năm tầng cấm chế của Tam Thập Lục Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, sơ bộ làm chủ được món Hỗn Độn Linh Bảo này.

Chẳng hạn như hắn có thể dùng nó để ẩn nặc khí tức khiến người khác không thể nhìn ra tu vi thật sự, cũng như có thể lấy Diệt Thế Hắc Liên ra để bảo vệ bản thân.

Ví dụ, với đạo hạnh Đại La Kim Tiên trung kỳ hiện tại, nếu lấy Diệt Thế Hắc Liên ra thì e rằng tu sĩ Đại La Kim Tiên đại viên mãn cũng không thể làm hắn bị thương mảy may.

Đây chỉ mới là khi Lâm Hiên sơ bộ làm chủ Diệt Thế Hắc Liên, nếu sau này hắn luyện hóa hoàn toàn bốn mươi chín tầng cấm chế, e rằng chỉ với đạo hạnh Đại La Kim Tiên trung kỳ cũng chẳng ngán gì các đại năng Chuẩn Thánh.

Cộp cộp!

Với tâm trạng phấn khởi, Lâm Hiên tiến vào đạo trường của Nữ Oa.

"Tham kiến sư phụ!" Lâm Hiên hành lễ.

"Bảo bối đồ nhi xuất quan rồi sao?

Chương 32

Ừm, tốt lắm, khí tức lại thâm hậu hơn không ít đấy.” Thấy Lâm Hiên, Nữ Oa mỉm cười rạng rỡ, ánh mắt đầy vẻ nuông chiều.

“Sư phụ, đồ nhi còn kém xa lắm ạ, trái lại đồ nhi thấy khí tức trên người sư phụ càng thêm mờ ảo huyền diệu.” Thực ra ngay khi vừa bước vào đạo trường, Lâm Hiên đã nhận ra điều này.

Nữ Oa lúc này quanh thân quẩn quanh một tầng uy áp vô hình, khí tức mờ ảo huyền hoặc, như có đạo vận lượn lờ xung quanh, huyền bí khôn lường.

“Không hổ là bảo bối đồ nhi của ta, tinh mắt lắm!” Nữ Oa tán thưởng nhìn Lâm Hiên, sau đó có chút đắc ý cười nói: “Đúng vậy, sau khi nghe Hồng Quân đạo tổ giảng giải đại đạo đã có chút cảm ngộ, quay về bế quan một phen, vi sư đã trảm đi một thi, đạt tới cảnh giới Chuẩn Thánh sơ kỳ rồi.” “Đồ nhi chúc mừng sư phụ đạo hạnh đại tăng, lại tiến thêm một bước gần hơn tới Thánh nhân quả vị.” Lâm Hiên chắp tay chúc mừng.

“Thánh nhân quả vị đâu có dễ dàng đạt được như thế, nhìn khắp đại địa Hồng Hoang với ức vạn sinh linh này cũng chỉ có mỗi Hồng Quân đạo tổ là thành Thánh thôi.” Nữ Oa thở dài một tiếng, sau đó đôi lông mày thanh tú nhướng lên, nhìn chằm chằm Lâm Hiên với vẻ kinh nghi: “Bảo bối đồ nhi, tại sao bây giờ vi sư lại không thể nhìn thấu được cảnh giới tu vi cụ thể của ngươi vậy?” “Hắc hắc!

Sư phụ, đồ nhi lại có thêm một món pháp bảo, món pháp bảo này có thể giúp ẩn nặc đạo hạnh của đồ nhi, dưới cấp bậc Thánh nhân thì không ai có thể nhìn ra được.” Lâm Hiên gãi đầu cười giả ngốc.

“Hít!!!” Lúc này Phục Hy — người cũng đã trảm thi thành công —

không biết từ lúc nào đã bước vào, tình cờ nghe được lời của Lâm Hiên liền hít một hơi lạnh.

Ông nhìn Lâm Hiên với ánh mắt như nhìn quái vật: "Lâm Hiên sư điệt à... ngươi... ngươi chắc không phải là con của Đại Đạo đấy chứ, lại có thêm một món pháp bảo cực phẩm nữa sao?" "Sư điệt kính chào sư bá!" Thấy Phục Hy, Lâm Hiên vội vàng hành lễ.

"Nói thật cho sư bá nghe, dạo gần đây ngươi lại kiếm được pháp bảo gì rồi?" Phục Hy đầy hứng thú hỏi.

"Cách đây một thời gian, đồ nhi có chút cảm ứng, thấy hướng Tây Bắc có pháp bảo đang kêu gọi mình nên đã xuất quan đi một chuyến và nhặt được nó ạ." Lâm Hiên cười nói.

Hắn không nói đó là Hỗn Độn Linh Bảo, vì nếu lộ ra thì thực sự là quá chấn động thế gian.

Dù vậy, Phục Hy cũng bị làm cho kinh ngạc không thôi, chỉ biết cạn lời mà lườm Lâm Hiên một cái.

"Bảo bối đồ nhi, pháp bảo ngươi nhặt được có phải là ấn ký đóa sen trên trán ngươi không?" Nữ Oa tinh ý phát hiện ra ấn ký trên trán Lâm Hiên.

"Vâng, cũng có thể coi là vậy ạ." Lâm Hiên mập mờ đáp.

"Tốt lắm, bảo bối đồ nhi của ta quả nhiên được Đạo ưu ái, có đại cơ duyên.

Ngươi hãy tiếp tục tâm huyết khổ tu, đừng kiêu ngạo cũng đừng nóng vội, vi sư cảm thấy rất yên lòng." Nữ Oa nuông chiều xoa đầu Lâm Hiên cười nói.

Bàn Cổ khai thiên tích địa nhưng sức kiệt mà chết.

Sau khi chết thân hóa vạn vật, xương sống hóa thành thiên trụ Bất

Chu Sơn, mắt trái hóa thành Thái Dương Tinh, mắt phải hóa thành Thái Âm Tinh, tóc hóa thành chu thiên tinh thần, hơi thở biến thành mây mù ráng thải.

Từ trong tim bay ra mười hai giọt tinh huyết kết hợp với trọc khí, nguyên thần chia làm ba.

Mười hai giọt tinh huyết kết hợp với trọc khí mở mang linh trí, hóa hình thành Thập Nhị Tổ Vu lừng lẫy Hồng Hoang, chính là thủy tổ của ức vạn Vu tộc.

Nguyên thần cũng mở mang linh trí, hóa hình thành Tam Thanh.

Lúc này, sâu trong Thái Dương Tinh, nơi viêm hỏa ngất trời, tọa lạc một tòa cung điện cổ lão nguy nga tráng lệ, điêu lương ngọc đống, hiển hiện khí thế hào hùng.

Trên biển cửa cung điện này điêu khắc ba chữ cổ phác: 'Thái Dương Cung'.

"Đại ca, hai huynh đệ ta ứng vận mà sinh, được Thiên Đạo quyến luyến, đã là một mạch Yêu tộc, tự nhiên nên chỉnh đốn Yêu tộc, khai sáng một Yêu tộc đại thống nhất vĩnh tồn!" Đông Hoàng Thái Nhất tay nâng tiên thiên chí bảo Đông Hoàng Chung, nhìn về phía Đế Tuấn nói.

"Nhị đệ nói có lý, khi ta nhàn du đại địa Hồng Hoang, thường xuyên thấy đám Vu tộc đáng ghét kia lấy Yêu tộc ta làm thức ăn, thật khiến người ta phẫn nộ." Đế Tuấn lạnh lùng gật đầu.

"Vu tộc Thập Nhị Tổ Vu tâm tâm tương liên, đồng khí tương cầu, người Vu tộc lại vô cùng đoàn kết, chúng ta muốn đối phó, phải chỉnh đốn Yêu tộc Hồng Hoang mới có thể chống lại." Đông Hoàng Thái Nhất đạo.

"Bất quá, bằng thực lực Chuẩn Thánh của hai huynh đệ ta, chỉ cần

không đụng vào những đại năng giả kia, việc thu phục Yêu tộc cũng không khó." Ánh mắt Đế Tuấn như đuốc nhìn chằm chằm phía trước, dường như có thể thấu suốt cửu thiên thập địa, hoàng giả chi khí ngoại lộ, nhạt giọng nói: "Nhưng chuyện này không vội, Hồng Quân Đạo Tổ sắp sửa giảng đại đạo lần thứ hai, chúng ta đợi nghe đạo xong rồi mới đi thu phục Yêu tộc." "Thiện!". .....

Ngoại tam thập tam thiên, Tử Tiêu Cung sừng sững tại đó, vĩnh hằng tịch tĩnh, cuồng phong hỗn độn bạo liệt, ngay cả cường giả đạo hạnh Đại La Kim Tiên cũng không dám coi thường, nhưng ngoài phương viên bách vạn lý quanh Tử Tiêu Cung lại trở nên ngoan ngoãn như cừu non.

Lâm Hiên và Nữ Oa đã sớm đến cửa Tử Tiêu Cung.

Đồng thời cũng có các tu sĩ khác, đều là ba ngàn thính khách lần đầu tiên đến đại điện linh thính đại đạo.

"Lâm Hiên tiểu hữu!" Vừa vào trong, một thanh niên có khí tức phiêu miểu đi tới đón tiếp, chính là Thông Thiên giáo chủ.

"Bái kiến Thông Thiên tiền bối!" Lâm Hiên cũng cười hành lễ.

Từ sau lần luận đạo trước, quan hệ hai người cũng khá tốt, nên khi gặp lại liền tán gẫu.

"Khuông!" Hồi lâu sau, đại môn Tử Tiêu Cung lần nữa mở ra, chúng tiên lần lượt tiến vào, ngồi đúng vị trí thính đạo lần thứ nhất.

Hồng Quân Đạo Tổ lại hiện thân, đồng thời khí tức trên thân càng thêm hồn hậu, nếu không nhìn kỹ, căn bản không phát giác được sự tồn tại của ngài.

Dường như ngài càng lúc càng dung hợp với tự nhiên, đại biểu cho đạo hạnh ngày càng khủng khiếp.

Sau khi xuất hiện, Hồng Quân Đạo Tổ chẳng thèm nhìn chúng

nhân, bắt đầu giảng đạo.

Chương 33

Thời gian thấm thoát, chớp mắt đã ba vạn năm trôi qua, Hồng Quân Đạo Tổ lần nữa dừng đạo âm.

"Lần giảng đạo này đến đây là kết thúc, hãy trở về đi, ba ngàn năm sau sẽ giảng lần cuối!" Hồng Quân Đạo Tổ mở mắt, liếc nhìn chúng tiên, ánh mắt là một mảnh hỗn độn nói.

"Tạ Đạo Tổ truyền đạo đại ân!" Chúng tiên lần lượt cung kính khấu đầu đáp tạ, rời khỏi Tử Tiêu Cung, trở về đạo trường của mình để thể hội những đại đạo chí lý vừa nghe được.

Nhưng rất nhanh họ phát hiện, lần này Hồng Quân Đạo Nhân lại không biến mất trực tiếp, ngược lại đôi mắt đầy hỗn độn đang nhìn chằm chằm Lâm Hiên.

"Những người khác đi trước, Lâm Hiên tiểu hữu ở lại!" Đôi mắt Hồng Quân Đạo Tổ nhắm mở, mặt không cảm xúc nói.

Hoa~!

Lời của Hồng Quân Đạo Tổ khiến thính khách tại chỗ đều trắc mục, lần lượt nhìn về phía Lâm Hiên.

Tất cả đều tự hỏi Hồng Quân Đạo Tổ giữ Lâm Hiên ở lại một mình là có ý gì?

Chẳng lẽ nhìn trúng Lâm Hiên?

Cảm thấy Lâm Hiên tuệ căn thâm hậu, định ban cho Lâm Hiên vài pháp bảo phòng thân?

Dù hiếu kỳ, nhưng rốt cuộc Hồng Quân Đạo Tổ đã hạ lệnh đuổi khách, họ cũng chỉ có thể lần lượt rời đi.

“Đạo Tổ, Lâm Hiên...

Lâm Hiên là bảo bối đồ nhi của ta...

Nếu có vô ý mạo phạm Đạo Tổ, mong Đạo Tổ chớ trách...” Khác với thính khách khác, Nữ Oa nghe lời Đạo Tổ thì vô cùng lo lắng Lâm Hiên đắc tội với ngài, nên vội vàng mở miệng.

“Cứ yên tâm, ta chỉ có chút chuyện muốn hỏi Lâm Hiên tiểu hữu, hãy đi về trước đi, ta bảo đảm Lâm Hiên tiểu hữu vô sự.” Hồng Quân Đạo Tổ điềm nhiên nói.

“Hô, hảo ba, Nữ Oa xin cáo lui!” Nữ Oa và Phục Hy nhìn nhau, cũng cùng nhau rời đi.

Cứ như vậy, trong đại điện rộng lớn chỉ còn lại Hồng Quân Đạo Tổ và Lâm Hiên.

Thực tế, Lâm Hiên cũng không hiểu Hồng Quân Đạo Tổ yêu cầu ở lại một mình là vì chuyện gì.

Thậm chí Lâm Hiên còn nghi ngờ ngài đã phát hiện ra bí mật về hệ thống vô hạn tu cải rồi, bởi vì ánh mắt Hồng Quân như đuốc, ý chí cường hoành kia dường như có thể xuyên thấu tâm linh con người.

“Bái kiến Đạo Tổ!” Tuy không biết Hồng Quân Đạo Tổ giữ lại làm gì, nhưng Lâm Hiên không lỗ mãng hỏi ngay mà hành lễ vấn an.

Hồng Quân Đạo Tổ gật đầu, đôi mắt hiện màu hỗn độn, nhìn kỹ dường như trong mắt đang diễn hóa chư thiên vạn vật.

“Lâm Hiên tiểu hữu, bản thể ngươi là một đầu hổ yêu tầm thường, ta nói có sai không?” Hồi lâu sau, Hồng Quân Đạo Tổ nhạt giọng hỏi.

“Đạo Tổ tuệ nhãn, tiểu yêu quả thực là một đầu hổ yêu hóa hình.” Đối mặt với Hồng Quân cường hoành chư thiên, Lâm Hiên căn bản

không có ý định che giấu.

Bởi vì muốn giấu cũng không được, đối phương có thể nhìn thấu bản thể chỉ trong một cái liếc mắt.

"Huyết mạch hổ yêu tầm thường, nếu không có đại cơ duyên, sợ rằng đời này chỉ có thể tu hành đến đạo hạnh Thiên Tiên, nhưng ngươi lại liên tục đột phá, thậm chí đạt đến đạo hạnh Đại La Kim Tiên trung kỳ hiện tại, quả là cơ duyên nghịch thiên." "Ngay cả ta cũng không cách nào từ thiên cơ nhìn trộm được tương lai của ngươi, thật là kỳ diệu!" Hồng Quân Đạo Tổ lộ ra nụ cười nói.

Thật lòng mà nói, đây là lần đầu tiên Lâm Hiên thấy Hồng Quân lộ ra biểu cảm, không giống như vẻ lãnh đạm vô tình trước kia.

Thậm chí nụ cười của Hồng Quân giống như một ông lão hàng xóm hiền từ vậy.

"Thực ra tiểu yêu cũng không biết chuyện gì, mỗi lần tu luyện cứ tu luyện rồi lại đột phá." Lâm Hiên gãi gãi đầu cười nói.

"Ân!

Quả thực có đại nghị lực, đại trí tuệ, chỉ tiếc...!" Hồng Quân lão tổ dừng lại ở phía sau, không nói thêm chữ tiếc nữa.

Nhưng Lâm Hiên lại rõ ràng, sợ rằng ý của Hồng Quân là tuy có đại nghị lực, đại cơ duyên, đại trí tuệ, nhưng không có Hồng Mông Tử Khí, chung quy không thể thành Thánh nhân.

Bất thành Thánh, chung thành con kiến!

Có lẽ trong mắt Hồng Quân, số lượng Thánh nhân đã là định số, ngoại trừ những Thánh nhân mà Thiên Đạo đã định sẵn, tu sĩ tầm thường muốn thành Thánh có thể nói là khó hơn lên trời.

Đương nhiên, nếu để ngài biết Lâm Hiên sở hữu hệ thống vô hạn

tu cải, sợ rằng sẽ không nghĩ vậy nữa.

"Lâm Hiên tiểu hữu!" Hồng Quân Đạo Tổ khẽ gọi một tiếng, tiếp đó đôi mắt hỗn độn nhìn chằm chằm vào ấn ký trên trán Lâm Hiên, sắc mặt trịnh trọng nói: "Có thể giảng giải cho ta, ấn ký trên trán ngươi làm sao mà có không?" "Báo cáo Đạo Tổ, ấn ký này con có được từ hơn hai ngàn năm trước tại một thiên khanh ở phương Tây, lúc đó thiên khanh nội ngoại toàn là hắc khí, con đã tốn rất nhiều tâm thần mới có được." Lâm Hiên thành thật nói.

"Quả nhiên phúc duyên thâm hậu, được đại đạo quyến luyến." Hồng Quân Đạo Tổ dường như cảm thấy an ủi vì Lâm Hiên không che giấu, nên gật đầu tiếp lời: "Ngươi có biết ấn ký đó vốn là một đóa sen đen?

Còn gọi là Tam Thập Lục Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, hóa thành từ hạt sen của Hỗn Độn Thanh Liên, thuộc cấp bậc Hỗn Độn Linh Bảo." Điều khiến Lâm Hiên hơi ngạc nhiên là Hồng Quân vừa mở miệng đã nói ra lai lịch của ấn ký, thần thông quả là nghịch thiên.

"Tiểu yêu sau khi có được Diệt Thế Hắc Liên, quả thực biết đó là Hỗn Độn Linh Bảo." Nghe lời Lâm Hiên, Hồng Quân Đạo Tổ lại khẽ lắc đầu.

"Xem ra ngươi chỉ biết một mà không biết hai." "Thỉnh Đạo Tổ chỉ điểm, tiểu yêu nguyện lắng nghe tường tận." Nghe thấy Tam Thập Lục Phẩm Diệt Thế Hắc Liên dường như có bí mật khác, Lâm Hiên vội vàng chắp tay hành lễ.

"Hỗn Độn có một vật, gọi là Đại Đạo, hóa hình thành sen, xưng là Hỗn Độn Thanh Liên, thai nghén Bàn Cổ đại thần.

Chương 34

Chính là có âm tất có dương, có bóng tối ắt có ánh sáng, Bàn Cổ đại thần vâng theo ý chí của Đại Đạo, khai thiên tích địa, thân hóa vạn vật Hồng Hoang!" "Vì thế, Bàn Cổ đại thần là dương, cũng là ánh sáng, đồng thời Hỗn Độn Thanh Liên cũng đang thai nghén âm và bóng tối!" "Chỉ tiếc, Bàn Cổ đại thần phát giác âm và bóng tối sắp sửa ra đời, nên mới thực hiện vĩ nghiệp khai thiên lập địa, và cố ý mượn sức cản của việc khai thiên để làm vỡ Hỗn Độn Thanh Liên.

Ngoài việc diễn hóa vạn vật Hồng Hoang, Bàn Cổ đại thần còn có một mục đích khác là ngăn chặn âm và bóng tối ra đời!" "Cho nên trong Hỗn Độn Thanh Liên, phần âm và bóng tối vừa mới nảy mầm kia không thể ra đời thuận lợi, liền rơi xuống đại địa Hồng Hoang!

Như vậy, ngươi đã hiểu lai lịch của Tam Thập Lục Phẩm Diệt Thế Hắc Liên chưa?" Đạo Tổ nhàn nhạt giải thích.

"Hiểu rồi, ý của Đạo Tổ là Tam Thập Lục Phẩm Diệt Thế Hắc Liên đại diện cho âm và bóng tối, chứa đầy tà tính, là một pháp bảo bất tường?" Lâm Hiên nuốt nước miếng nói.

Thật lòng mà nói, sau một hồi nghe Hồng Quân thuật lại, Lâm Hiên có chút chấn động.

Thật không ngờ Tam Thập Lục Phẩm Diệt Thế Hắc Liên lại có lai lịch phi phàm như vậy, có khả năng là hóa thân của âm và bóng tối.

Chẳng lẽ nó đại diện cho sự tà ác như Ma Tổ La Hầu sao?

"Không phải vậy!" Ngờ đâu Hồng Quân Đạo Tổ lại lắc đầu, mỉm cười với Lâm Hiên: "Thế gian hết thảy pháp bảo đều không có phân chia chính tà, cũng không có phân chia bóng tối ánh sáng, điểm khác biệt duy nhất chỉ là pháp bảo nằm trong tay ai!" "Sở hữu Tam Thập

Lục Phẩm Diệt Thế Hắc Liên là đại cơ duyên của ngươi, đồng thời cũng là đại khảo nghiệm của ngươi, chớ có đọa vào ma đạo vô tận, nếu không sẽ là bi kịch của chúng sinh!" "Tiểu yêu nhất định ghi nhớ lời Đạo Tổ!" Lúc này Lâm Hiên đã hiểu.

Hồng Quân giữ mình lại chẳng qua là dặn dò sau này phải thuận theo đạo chính đồ, đừng để mê mất tâm trí, đọa vào ma đạo, lợi dụng Tam Thập Lục Phẩm Diệt Thế Hắc Liên để làm hại chúng sinh.

"Cao ngọa cửu trọng vân, bồ đoàn đạo chân.

Thiên địa huyền hoàng ngoại, ngô đương chưởng giáo tôn.

Bàn cổ sinh thái cực, lưỡng nghi tứ tượng tuần.

Nhất đạo truyện tam hữu, nhị giáo xiển tiệt phân.

Huyền môn đô lĩnh tụ, nhất khí hóa hồng quân!" Hồng Quân khẽ ngâm một bài thơ, đạo âm văng vẳng như đại đạo đang hát vang, hàm chứa huyền ảo chí lý.

Ngay sau đó, thân hình ngài liền không tiếng động biến mất trên đạo đài.

"Lâm Hiên tiểu hữu, đại địa Hồng Hoang rất đặc sắc, hãy nhớ dùng tuệ nhãn mà quan sát!" Chỉ còn lại một luồng đạo âm cổ phác vang vọng trong đại điện.

"Cung tiễn Đạo Tổ!" Lâm Hiên hành lễ.

Đúng như lời Hồng Quân nói, đại địa Hồng Hoang rất đặc sắc, vì tiếp theo sẽ có Vu Yêu đại chiến, chúng tiên thành Thánh, Tam Hoàng Ngũ Đế, Phong Thần đại chiến...

Thu hồi tâm tư, Lâm Hiên sải bước rời khỏi Tử Tiêu Cung.

"Lâm Hiên đại ca ca!" Vừa lúc Lâm Hiên bước ra khỏi cổng, một tiếng gọi trong trẻo êm tai vang lên.

Nhìn theo hướng tiếng gọi, chính là đạo đồng giữ cửa Dao Trì.

"Dao Trì tiểu muội muội, mấy vạn năm không gặp, lại xinh đẹp hơn không ít nha." Lâm Hiên cười nhẹ, nửa đùa nửa thật nói.

"Hi hi!

Lâm Hiên đại ca ca cũng tuấn tú hơn rất nhiều nha, khí tức quanh thân phiêu miểu, mạnh mẽ vô cùng!" Dao Trì mang dáng vẻ ngây ngô, như cô em hàng xóm kiếp trước của Lâm Hiên vậy, đáng yêu động lòng người.

Nếu không tận mắt chứng kiến, Lâm Hiên thật sự không dám tin một Vương Mẫu Dao Trì vốn nổi tiếng lạnh lùng lại có dáng vẻ đáng yêu thế này.

"Hạo Thiên bái kiến Lâm Hiên đạo huynh!" Lúc này, một đồng tử tuấn tú bên cạnh chắp tay chào Lâm Hiên.

Không nghi ngờ gì nữa, chính là Hạo Thiên, cũng là Tam Giới Cộng Chủ tương lai.

Tuy trông có vẻ nhỏ tuổi, nhưng lại ẩn chứa một luồng đế vương khí tức, quanh thân vờn quanh khí thế chí tôn cuồng ngạo.

Hạo Thiên Đại Đế và Vương Mẫu Dao Trì bản thể vốn là hai tảng đá tiên thiên, bẩm sinh có thể hấp thu tinh hoa nhật nguyệt và sinh ra linh trí, xưng hô huynh muội.

Sau được Hồng Quân Đạo Tổ điểm hóa, trở thành hai vị đồng tử bên cạnh ngài.

"Hạo Thiên tiểu hữu tuệ căn thâm hậu, hèn chi có thể trở thành đồng tử bên cạnh Đạo Tổ." Lâm Hiên cười nói.

Đối với sinh linh đại địa Hồng Hoang, làm đồng tử của Hồng Quân Đạo Tổ không những không phải chuyện mất mặt, mà trái lại là

chuyện ai cũng mơ ước.

Dù sao đó cũng là Thánh nhân duy nhất giữa trời đất, nhìn thấu thiên địa, thông hiểu quá khứ tương lai, có thể trở thành đồng tử bên cạnh ngài, không biết bao nhiêu sinh linh ghen tị không thôi.

Cho nên lời của Lâm Hiên thực chất là đang khen ngợi Hạo Thiên!

"Lâm Hiên đạo huynh mới là phúc duyên thâm hậu, được lão sư trọng thị, từ khi Hạo Thiên hóa hình đến nay, đây là lần đầu tiên thấy lão sư gặp riêng một sinh linh." Hạo Thiên nghiêm nghị nói, dường như bẩm sinh đã không thích cười đùa, biểu cảm vô cùng nghiêm túc.

"Hạo Thiên, lão sư gặp riêng Lâm Hiên đạo huynh là vì chuyện gì?" "Đúng vậy đúng vậy, Lâm Hiên đại ca ca, lão sư bảo anh ở lại nói chuyện gì thế?" Dao Trì cũng chớp chớp đôi mắt đẹp hỏi, dáng vẻ như một đứa trẻ tò mò.

"Ha ha ha, không thể nói, không thể nói." Lâm Hiên sảng khoái cười, khẽ lắc đầu.

"Đã như vậy, chúng ta tự nhiên sẽ không hỏi thêm nữa." Hạo Thiên hành lễ với Lâm Hiên.

"Mấy nhóc tì, hãy cố gắng tu luyện, phụng sự Đạo Tổ cho tốt, sau này tất có đại cơ duyên." Búng!

Đang nói, Lâm Hiên khẽ búng vào trán Hạo Thiên một cái, sau đó thân hình khẽ động liền biến mất tại chỗ, ẩn nhập vào trong hỗn độn.

Chương 35

Chỉ để lại Hạo Thiên và Dao Trì đứng ngẩn ngơ tại chỗ.

"Nha!

Lâm Hiên đại ca ca xấu quá, cư nhiên búng trán ca ca." Dao Trì bĩu môi nhỏ nhắn hồng phấn, hờn dỗi nói: "Rời đi cũng không chào em một tiếng, hừ hừ!" Hạo Thiên đôi mắt lưu chuyển, đứng ngây tại chỗ như đang xuất thần vào hư không.

Hồi lâu sau mới hồi thần, nhìn chằm chằm vào khoảng hỗn độn phía trước.

"Đại ân của Lâm Hiên đạo huynh, Hạo Thiên nhất định ghi nhớ trong lòng!" Điều khiến Dao Trì ngạc nhiên là Hạo Thiên cư nhiên hướng về phía Lâm Hiên rời đi mà cúi mình hành đại lễ tam bái, vô cùng trịnh trọng.

Dáng vẻ đó giống như đang cảm tạ đại ân nhân vậy!

"Ca ca, đại ân gì cơ?" Dao Trì nghiêng đầu hỏi.

"Đại ân điểm tỉnh!" Thực tế, vừa rồi khi búng trán Hạo Thiên, Lâm Hiên đã truyền một bức họa vào não hải của cậu.

Trong bức họa đó là cảnh chúng tiên bái triều, mà Hạo Thiên ngồi trên cửu thiên thần tọa, nhìn xuống vạn tiên.

Sau khi được Lâm Hiên điểm tỉnh, Hạo Thiên trong u minh có thể cảm ứng được quả thực mình sẽ có một trường đại cơ duyên.

Điều này tương đương với việc chỉ ra một con đường, một con đường dẫn tới vô thượng.

Đại ân như vậy, Hạo Thiên hành lễ này là lẽ đương nhiên.

“Lâm Hiên tiểu hữu quả thật được Đạo quyến luyến, cư nhiên có thể thấu suốt thiên cơ mông lung.” Sâu trong Tử Tiêu Cung, Hồng Quân Đạo Tổ khẽ mở đôi mắt hỗn độn, lắc đầu cười nói.

Sâu trong Thái Dương Tinh, tọa lạc một tòa cung điện hào hùng khí thế.

Trên biển cửa khắc ba chữ lớn ‘Thái Dương Cung’.

Nơi này chính là đạo trường của huynh đệ Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất.

“Đại ca, Đạo Tổ đã giảng đạo xong hai lần, đại địa Hồng Hoang ức vạn vạn Yêu tộc đang trở thành thức ăn cho Vu tộc, chúng ta có nên sớm bắt đầu chỉnh đốn thu phục Yêu tộc, cùng nhau đối kháng đám Vu tộc đáng ghét kia không?” Đông Hoàng Thái Nhất tay nâng Đông Hoàng Chung, nhìn Đế Tuấn với vẻ mặt đầy phẫn nộ nói.

“Nhị đệ nói rất đúng!” Đế Tuấn quanh thân vờn quanh đế bá chi khí lạnh lùng nói: “Nhưng chúng ta đều là thính khách Tử Tiêu Cung, bái Hồng Quân làm Đạo Tổ, chuyện này nên đi xin chỉ thị của ngài một chuyến.” So với Đông Hoàng Thái Nhất, Đế Tuấn rõ ràng sáng suốt hơn, hiểu rằng đại địa Hồng Hoang hiện nay tuy có nhiều đại năng, nhưng đều lấy Hồng Quân Đạo Tổ làm trọng.

Nếu có được sự cho phép, họ có thể đường đường chính chính thu phục Yêu tộc.

Thế là huynh đệ Đế Tuấn, Thái Nhất nhanh chóng bước vào hỗn độn một lần nữa, vào Tử Tiêu Cung xin chỉ thị Hồng Quân Đạo Tổ.

“Giữa khô và vinh, tự có hưng suy; vạn vật thiên địa tương sinh tương khắc, đây là thiên số, cũng là đạo tự nhiên, đạo của chúng sinh.” Hồng Quân Đạo Tổ hồi đáp.

Đế Tuấn, Thái Nhất nghe xong đều đại hỉ.

Bởi vì họ hiểu Hồng Quân Đạo Tổ đã ngầm đồng ý, vì hiện tại đại địa Hồng Hoang, Tổ Vu thế mạnh, đang có xu thế xưng bá.

Theo nguyên lý tương sinh tương khắc, nên thu phục Yêu tộc để phân tranh với Vu tộc.

Sau khi được Hồng Quân Đạo Tổ cho phép, hai người dắt tay nhau xuống Hồng Hoang triển khai hành trình thu phục Yêu tộc.

Có lẽ hai người vốn là hoàng giả Yêu tộc định sẵn, nên qua một hồi nỗ lực đã thu phục không ít thế lực Yêu tộc.

Huống hồ Yêu tộc trọng kẻ mạnh, Đế Tuấn và Thái Nhất đều có đạo hạnh Chuẩn Thánh, sở hữu thực lực cường hoành vô cùng, tự nhiên có vô số Yêu Vương dẫn đầu thế lực dưới trướng quy thuận.

Lại mấy trăm năm trôi qua, tuyệt đại bộ phận sinh linh Yêu tộc đều quy phụ Đế Tuấn, Thái Nhất, khiến thế lực của họ tăng mạnh.

Một ngày nọ, hai huynh đệ đến đạo trường của Nữ Oa ở Bất Chu Sơn, bày tỏ ý định hy vọng Nữ Oa và Phục Hy cũng gia nhập Yêu tộc.

"Nữ Oa đạo hữu vốn là một thành viên Yêu tộc, vì để làm rạng danh Yêu tộc ta, có thể gia nhập cùng chúng tôi không?" Đế Tuấn chắp tay mời.

"Nữ Oa nhất tâm hướng đạo, không tham dự bất kỳ ngoại sự nào.

Nhưng đúng như Đế Tuấn đạo hữu nói, tôi vốn là một thành viên Yêu tộc, nếu Yêu tộc có nạn, tôi tự nhiên sẽ giúp đỡ đôi phần." Nữ Oa khéo léo từ chối.

Thái Nhất nghẹn lời, trên mặt lộ ra một tia không vui.

Nhưng Đế Tuấn ra dấu mắt bảo dừng, rồi cười nói với Nữ Oa: "Nếu đã như vậy, đa tạ Nữ Oa đạo hữu, chúng tôi xin cáo từ trước." Sau khi rời khỏi đạo trường Nữ Oa.

“Đại ca, Nữ Oa này kiêu ngạo quá rồi, hai huynh đệ ta đích thân đến mời mà dám từ chối.” Đông Hoàng phẫn nộ nói.

“Nhị đệ chớ có lỗ mãng, Nữ Oa đạo hữu cũng là thính khách Tử Tiêu Cung như chúng ta, lại có huynh trưởng Phục Hy đạo nhân thực lực cường hoành, dù không quy thuận ta cũng không thể giao ác.” Đế Tuấn giải thích.

“Đại ca nói phải.” Đông Hoàng Thái Nhất nghe xong chỉ đành bất lực gật đầu.

Ngay lúc đó, tâm linh rung động, cả hai cùng ngẩng đầu nhìn lên trên.

“Ông!” Chỉ thấy hư không phía trên đột nhiên nứt ra, lộ ra một cánh cửa lấp lánh kim quang, bên cạnh cửa tử khí vờn quanh, hào quang rực rỡ, huyền diệu khôn lường.

“Đó là gì?” Thái Nhất nhìn cánh cửa đó kinh nghi hỏi.

Chương 36

"Đại cơ duyên, khẳng định là đại cơ duyên của hai huynh đệ ta." Đế Tuấn tâm thần rung động, phấn khích kêu lên.

Vèo!

Thân hình loé lên, nhanh chóng tiến vào cánh cửa.

Sau đó họ phát hiện đó là một phương thế giới rộng lớn vô ngần, linh khí tràn ngập, như một chốn động thiên phúc địa thái cổ.

Hai người mừng rỡ vô cùng, nhanh chóng tập trung Yêu tộc đã thu phục vào đây, và bẩm báo Hồng Quân Đạo Tổ.

Sau đó, được Đạo Tổ đồng ý, hai người liền phát hạ hoành nguyện, tại một diễn sinh giới phía trên Bất Chu Sơn thành lập Thiên Đình Yêu tộc.

Dưới trướng có mười đại Yêu Thần, mỗi người đều ở cảnh giới Đại La Kim Tiên, cùng với ba ngàn Yêu Vương và ức vạn tiểu yêu.

Khi thành lập Thiên Đình, thiên hạ giáng xuống vô lượng đại công đức.

Nhờ vào vô lượng đại công đức đó, Đế Tuấn và Thái Nhất cùng trảm đi đệ nhị thi, trở thành cao thủ Chuẩn Thánh trung kỳ, cũng trở thành tồn tại cực kỳ cường hoành trên đại địa Hồng Hoang.

Yêu tộc sinh ra vâng theo ý chí thiên địa đang trỗi dậy là điều không thể tránh khỏi.

Nhưng hết thảy những chuyện này Lâm Hiên đều không hề hay biết.

Bởi vì từ khi từ Tử Tiêu Cung trở về, cậu vẫn luôn bế quan tu

hành trong động phủ, đang trùng kích Đại La Kim Tiên hậu kỳ.

Oanh!

Cùng với từng luồng uy áp bàng bạc ùa tới.

Lâm Hiên cuối cùng cũng thành công đột phá cảnh giới Đại La Kim Tiên hậu kỳ, khí thế hồn hậu ngưng thực, trong mắt càng tỏa ra từng luồng đạo vận chi quang.

"Quả nhiên tu chân vô tuế nguyệt, một lần bế quan tùy tiện mà tiêu tốn mất hai ngàn năm, nhưng thu hoạch cũng không tệ." "Không chỉ đạo hạnh đột phá Đại La Kim Tiên hậu kỳ, còn luyện hóa được mười lăm tầng cấm chế của Tam Thập Lục Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, có thể phát huy uy lực mạnh hơn." "Tiêu tốn 10 triệu điểm tu cải, thuận tiện nâng cấp huyết mạch thành Ma Thiên Thần Hổ, như vậy ta có thể tiến hành đột phá Chuẩn Thánh bất cứ lúc nào rồi." Sau khi kiểm kê kỹ các thu hoạch khi bế quan, Lâm Hiên mới hài lòng bước ra khỏi động phủ, đi về phía đạo trường của Nữ Oa.

Vừa bước ra khỏi động phủ, Lâm Hiên nhướng mày, ngẩng đầu nhìn lên trên.

Vừa lúc thấy một cánh cửa khổng lồ xuất hiện, bên cạnh cửa có mấy đầu yêu thú cảnh giới Thái Ất Kim Tiên đứng gác, dường như đang canh giữ cánh cửa huyền diệu kia.

"Cánh cửa lớn, yêu thú, chẳng lẽ Đế Tuấn và Thái Nhất đã sáng tạo ra Thiên Đình, đó là cánh cửa dẫn tới Thiên Đình sao?" Là người quen thuộc các sự kiện Hồng Hoang, Lâm Hiên nhớ vị trí ban đầu của Thiên Đình chính là diễn sinh giới phía trên Bất Chu Sơn.

Vì thế ý niệm vừa động đã đoán ra được đại khái.

Nhanh chóng, Lâm Hiên đến đạo trường Nữ Oa, thấy Nữ Oa đang nhắm mắt thần du.

“Sư phụ!” Lâm Hiên hành lễ.

“Ồ?

Bảo bối đồ nhi xuất quan rồi sao?

Tốt lắm tốt lắm, cảnh giới lại tinh thâm hơn không ít.” Nữ Oa vừa thấy Lâm Hiên liền mỉm cười rạng rỡ, vô cùng hân hoan.

“Sư phụ, sư bá vẫn chưa xuất quan sao?” Lâm Hiên hỏi.

“Ân!

Chắc là đang chuẩn bị cho việc trảm nhị thi.” Nữ Oa gật đầu, sau đó như nhớ ra chuyện gì, liền nói với Lâm Hiên: “Đúng rồi, khi con bế quan, đại địa Hồng Hoang đã xảy ra một chuyện lớn, Đế Tuấn và Thái Nhất đã cùng nhau sáng tạo ra Thiên Đình Yêu tộc, thống lĩnh ức vạn Yêu thú Hồng Hoang, vị trí Thiên Đình nằm ở diễn sinh giới phía trên Bất Chu Sơn!” “Thì ra là thế, con thấy phía trên xuất hiện một cánh cửa lớn, còn có yêu thú Thái Ất Kim Tiên canh giữ nữa.” Lâm Hiên lộ ra vẻ mặt như vừa mới biết chuyện.

“Sư phụ, nói đi cũng phải nói lại con cũng là thành viên Yêu tộc mà, Đế Tuấn và Thái Nhất không mời người gia nhập Thiên Đình sao?” “Mời rồi, nhưng vi sư đã khéo léo từ chối, dù sao vi sư vẫn thích những ngày tháng tự do tự tại hơn.” Nữ Oa cười nhẹ.

“Như vậy là tốt nhất, đồ nhi cũng không thích bị quản thúc.” Lâm Hiên cười.

Sau đó Lâm Hiên lại tán gẫu với Nữ Oa hồi lâu, đề xuất ý định tiếp tục đi du lịch bên ngoài.

Về chuyện này Nữ Oa tự nhiên vui vẻ đồng ý, vì mỗi lần Lâm Hiên ra ngoài dường như đều có đại cơ duyên.

Nhưng bà vẫn nhắc nhở Lâm Hiên phải cẩn thận, cũng phải nhớ

nghìn năm sau là lần giảng đạo thứ ba của Tử Tiêu Cung, chớ có bỏ lỡ đại cơ duyên lần này.

"Sư phụ cứ yên tâm đi, đồ nhi biết chừng mực mà." Cứ như vậy, Lâm Hiên lần nữa rời khỏi Bất Chu Sơn, tiến về đại địa Hồng Hoang.

Không giống lần trước vì cảm ứng được sự triệu hồi của Tam Thập Lục Phẩm Diệt Thế Hắc Liên nên vội vàng đi đường, lần này Lâm Hiên lại nhàn nhã thong dong dạo bước giữa Hồng Hoang.

Giờ đây tu vi của cậu đã đạt tới Đại La Kim Tiên hậu kỳ, lại sở hữu nhiều pháp bảo, cũng không cần lo lắng sẽ gặp nguy hiểm lớn.

Vừa đi vừa quan sát, Lâm Hiên thấy không ít sinh linh yêu thú, nếu gặp yêu thú đạt cảnh giới Thái Ất Kim Tiên, Lâm Hiên sẽ giết chết để thu hoạch điểm tu cải phần thưởng từ hệ thống.

Còn với cảnh giới thấp hơn, Lâm Hiên chẳng có hứng thú ra tay.

Dù sao giết đám yêu thú cảnh giới thấp đó thì điểm tu cải thu được thực sự quá ít.

Đương nhiên!

Chương 37

Nếu có kẻ nào không có mắt mà chủ động đến mạo phạm, Lâm Hiên cũng sẽ không khách khí giết chết, vì giết chóc là chuyện thường tình nhất ở Hồng Hoang, cậu không giết chúng thì chúng cũng tự tàn sát lẫn nhau thôi.

Một ngày nọ!

Lâm Hiên đến một hòn đảo ngoài khơi.

Chỉ thấy hòn đảo này linh khí tràn ngập, vô lượng linh khí bao phủ cả đảo, có vô số tiên hạc ngậm quả bay lượn, ráng tiên lưu chuyển, trong đảo còn có không ít sinh linh đã mở mang linh trí.

Hiển nhiên đây là một chốn động thiên phúc địa hải ngoại.

Ở ngoài hòn đảo, Lâm Hiên phát hiện nó được bao phủ bởi từng tầng trận pháp, đáng tiếc là những trận pháp đó tuy nhiều nhưng uy lực bình thường, ước chừng có thể ngăn được tu sĩ cảnh giới Kim Tiên nhưng không ngăn nổi cậu.

Vì vậy Lâm Hiên nhẹ nhàng vượt qua trận pháp tiến lên đảo.

"Ông!" Sau khi lên đảo, thần thức bàng bạc của Lâm Hiên trải ra, trong nháy mắt bao trùm toàn bộ hòn đảo, tìm hiểu tình hình bên trong.

"Thú vị thú vị, không ngờ lại vô tình lạc vào hòn đảo này!" Lâm Hiên khẽ mỉm cười.

Trong một hòn đảo linh khí tràn ngập hải ngoại.

Trên ngọn tiên sơn hùng vĩ nhất hòn đảo, tọa lạc một tòa cung điện.

Tòa cung điện này không có vẻ gì là nguy nga tráng lệ, trái lại còn

có chút đơn sơ đơn điệu, ngay cả trên biển cửa cũng viết ba chữ 'Bích Hà Cung' hơi xiêu vẹo.

Trong cung điện đặt ba cái bồ đoàn.

Nhìn kỹ, trên ba cái bồ đoàn đều có một sinh linh hóa hình đang ngồi.

Đều có dáng vẻ tiểu nữ hài, trông vô cùng linh động đáng yêu, khuôn mặt trắng trẻo hồng hào khiến người ta nhìn vào chỉ muốn véo một cái.

Chỉ là nếu quan sát kỹ sẽ phát hiện ba tiểu nữ hài tuy diện mạo non nớt nhưng quanh thân lại vờn quanh khí tức bàng bạc, cư nhiên là ba tiên linh Thái Ất Huyền Tiên trung kỳ.

Đây chính là chủ nhân của hòn đảo, cũng là chủ nhân của Bích Hà Cung.

Ba cô gái lần lượt tên là Vân Tiêu, Quỳnh Tiêu, Bích Tiêu, cũng chính là Tam Tiêu nương nương lừng lẫy đời sau.

"Ông!" Ngay khi ba cô gái đang tĩnh tâm thể hội đại đạo, một luồng thần thức cường hoành tuyệt luân quét qua, khiến cả ba cùng mở mắt đẹp, lộ vẻ kinh ngạc.

"Rốt cuộc là phương thần thánh nào đến Tam Tiên Đảo của chúng ta?" Vân Tiêu trừng to mắt, vừa kinh vừa giận nói.

"Đại tỷ, tiên linh này thần thức thật cường hoành, sợ rằng hợp sức ba chị em mình cũng không thể địch lại." Trên khuôn mặt nhỏ của Quỳnh Tiêu đầy vẻ kiêng dè.

"Hừ hừ, cái tên đáng ghét kia, vô cớ sử dụng thần thức phát ra uy áp cuồn cuộn như vậy, định dọa giết chúng ta sao?" Tỳ khí có phần bạo táo như Bích Tiêu phẫn nộ nói.

“Trong thần thức dường như không có ác ý, chúng ta hãy cứ xem biến đổi thế nào.” Vân Tiêu nheo mắt nói.

“Hừ!

Nếu có ác ý, em... em sẽ đánh hắn.” Bích Tiêu bực bội giơ nắm đấm nhỏ, dáng vẻ vô cùng giận dữ.

Bát!

Đột nhiên trong đại điện xuất hiện một bóng người, như quỷ mị, xuất hiện không tiếng động.

“Mấy nhóc tì Thái Ất Huyền Tiên, còn muốn đánh ta sao?” Sau khi bóng người xuất hiện, liền nhàn nhạt mở miệng.

“A!!” Đột nhiên nghe tiếng, Tam Tiêu liền như thỏ con bị giật mình, đồng loạt thét chói tai một tiếng, vội vàng quay đầu lại.

Trong nháy mắt cả ba đều vận chuyển linh khí trong người, vô cùng cảnh giác nhìn Lâm Hiên.

“...Ông là ai?” Trong mắt Bích Tiêu hiện lên một tia sợ hãi nhưng vẫn cố nén để chất vấn Lâm Hiên.

“Ta?

Chẳng phải vừa rồi có người muốn đánh ta sao?” Lâm Hiên nửa cười nửa không nhìn Bích Tiêu.

“A? ...Vừa rồi là ông dùng thần thức dòm ngó chúng tôi?” “Không sai, vốn không có ý mạo phạm.” Lâm Hiên thành thật gật đầu, tiếp tục giới thiệu thân phận: “Ta là Lâm Hiên đạo nhân, đồ đệ duy nhất của Nữ Oa đạo nhân, cũng là một trong các thính khách ở Tử Tiêu Cung.” “Cái gì?

Thính khách Tử Tiêu Cung?” Bích Tiêu trừng to mắt, có chút khó tin nói.

“Sao?

Trông ta không giống sao?” Lâm Hiên cười đáp.

“Vãn bối Vân Tiêu, nhị muội Quỳnh Tiêu, tam muội Bích Tiêu, bái kiến Lâm Hiên tiền bối!” Trong ba chị em Vân Tiêu lớn nhất, cũng hiểu chuyện nhất.

Chương 38

Sau khi biết Lâm Hiên là thính khách Tử Tiêu Cung, cô hiểu rằng tiên linh trước mắt e rằng là đại năng giả thực thụ của đại địa Hồng Hoang, cho nên để không thất lễ và cũng lo lắng va chạm với Lâm Hiên, cô vội kéo Quỳnh Tiêu và Bích Tiêu hành lễ vấn an.

"Ân, mấy nhóc tì này tuệ căn cũng không tệ nhỉ." Lâm Hiên gật đầu cười nói.

Đây không phải lời khen suông.

Thực tế, ba chị em Tam Tiêu căn cốt và ngộ tính đều rất tốt, đời sau là đệ tử dưới trướng Thông Thiên Giáo Chủ.

Từng có lần vì trả thù cho anh trai Triệu Công Minh, ba chị em bày ra Cửu Khúc Hoàng Hà Trận, đánh bại hoàn toàn mười hai vị Kim Tiên nổi tiếng nhất của Xiển Giáo.

Cuối cùng nếu không phải Lão Tử và Nguyên Thủy mặt dày ra tay, sợ rằng cả Xiển Giáo không ai có thể địch lại, thần thông quảng đại.

"Đa tạ tiền bối khen ngợi, chị em chúng con còn kém xa lắm." Vân Tiêu cười nhẹ nói, giọng nói ngọt ngào như thiên cầm.

"Hi hi!

Lâm Hiên tiền bối, nếu đã không có ác ý, vậy tiền bối đến Tam Tiên Đảo làm gì thế ạ?" Bích Tiêu sau khi biết rõ thân phận Lâm Hiên và cảm thấy đối phương không có ác ý, liền khôi phục dáng vẻ vô tư lự thường ngày, cười hì hì hỏi.

"Du ngoạn, tìm kiếm cơ duyên!" Tiện tay lấy ra một cái bồ đoàn, Lâm Hiên ngồi xuống rồi thản nhiên cười nói.

Bích Tiêu thấy Lâm Hiên tự nhiên như vậy cũng thả lỏng, chạy

đến trước mặt Lâm Hiên tiếp tục cười ngọt ngào hỏi: “Cơ duyên ạ?” **[Đinh!

Hệ thống phát nhiệm vụ ngẫu nhiên, yêu cầu nhiệm vụ: Thu nhận Tam Tiêu làm đệ tử, phần thưởng 50 triệu điểm tu cải!]** Đúng lúc này, trong đầu Lâm Hiên đột nhiên vang lên giọng nói trong trẻo của hệ thống.

Cư nhiên lại phát nhiệm vụ mới, điểm tu cải phần thưởng còn lên tới 50 triệu điểm.

Phải biết lúc trước khi Lâm Hiên thu được Hỗn Độn Linh Bảo Tam Thập Lục Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, hệ thống cũng chỉ cho 50 triệu điểm tu cải, không ngờ thu Tam Tiêu làm đồ đệ lại được thưởng nhiều như vậy.

Về chuyện này, Lâm Hiên tự nhiên động lòng không thôi.

Đồng thời chỉ có thể thầm nghĩ trong lòng: “Thông Thiên đạo huynh, e là phải xin lỗi anh rồi, Tam Tiêu e là không có duyên với anh rồi!” “Lâm Hiên tiền bối, cơ duyên gì thế ạ?” Thấy Lâm Hiên dừng lại, Bích Tiêu lại bĩu môi hỏi, đôi mắt to chớp chớp như một đứa trẻ tò mò đáng yêu.

“Ta vốn đang bế quan tu hành tại đạo trường, đột nhiên tâm có cảm ứng, khi mở mắt ra cư nhiên thấy hướng này có từng luồng ráng hồng bay lượn, dường như trong u minh có một tiếng nói đang kêu gọi ta, cho nên ta đã tới đây.” “Nếu trước đây ta không hiểu mình đến đây vì chuyện gì, thì bây giờ ta đã hiểu rồi.” “Được đạo chỉ dẫn, đệ tử của ta đã xuất hiện!” Lâm Hiên mặt không đỏ hơi không gấp mà nói phét.

Thực tế là đang điên cuồng lừa gạt ba chị em Tam Tiêu.

Ráng hồng, tiếng gọi, đạo chỉ dẫn đều là giả hết.

Chỉ có yêu cầu nhiệm vụ và phần thưởng của hệ thống là chân thực nhất.

Nhưng ba chị em Tam Tiêu làm sao biết Lâm Hiên đang lừa mình, trái lại họ cảm thấy với thân phận và thực lực của Lâm Hiên chắc chắn sẽ không nói dối, chắc chắn là có chuyện đó thật.

Cho nên ba chị em Tam Tiêu nhìn nhau nhưng không lập tức đáp ứng ngay.

"Ý của Lâm Hiên tiền bối là muốn thu chúng con làm đệ tử sao?" Vân Tiêu nhướng mày, kinh nghi hỏi.

"Không sai, ba chị em có duyên thầy trò với ta!" Lâm Hiên không chút dấu vết liếc nhìn rồi gật đầu 'trịnh trọng'.

"Lâm Hiên tiền bối, chúng con có đức có tài gì mà có thể trở thành đệ tử của ngài?" Lúc này, Quỳnh Tiêu vốn im lặng ít nói bỗng lên tiếng: "Ngài là một trong những thính khách Tử Tiêu Cung, cũng là đại năng Hồng Hoang, ba chị em chúng con chỉ là tiểu tiên ở một góc hẻo lánh, làm sao dám đảm đương làm đệ tử của ngài?" Nghe vậy, tâm tư Lâm Hiên xoay chuyển cực nhanh.

Theo ý của Quỳnh Tiêu là muốn khéo léo từ chối sao?

Thế sao được?

Nếu không thể thu làm đệ tử thì chẳng phải mất toi 50 triệu điểm tu cải phần thưởng sao?

Nghĩ vậy, Lâm Hiên lại giả bộ nghiêm túc nhìn ba chị em, trầm giọng nói: "Hết thảy đều đã có định số trong u minh, ngay cả hiện tại các ngươi không đáp ứng, ngày sau cũng sẽ trở thành đệ tử của ta."
"Lâm Hiên tiền bối, ngài thật sự nguyện ý thu chúng con làm đệ tử chứ?" Bích Tiêu nghiêng đầu hỏi.

"Không sai, dưới trướng ta chưa có đệ tử nào khác." Lâm Hiên gật

đầu.

Nghe lời Lâm Hiên, ba chị em Tam Tiêu nhìn nhau, dường như đã đạt thành quyết định nào đó.

Cả ba cùng quỳ xuống trước mặt Lâm Hiên, hành đại lễ tam khấu cửu bái.

"Sư tôn tại thượng, xin nhận lễ bái của đệ tử Vân Tiêu (Quỳnh Tiêu, Bích Tiêu)!" **[Đinh!

Chúc mừng ký chủ hoàn thành nhiệm vụ, phần thưởng 50 triệu điểm tu cải!]** Theo sau lễ bái sư của Tam Tiêu, Lâm Hiên cuối cùng cũng nhận đủ 50 triệu điểm tu cải từ hệ thống, khiến tổng điểm tu cải của cậu đạt tới 100 triệu điểm.

"Ha ha ha!

Tốt, tốt, tốt lắm, đứng dậy cả đi." Lâm Hiên mừng rỡ cười lớn, vươn tay đỡ ba chị em dậy.

"Sư tôn, hi hi, con nghe người ta nói bái sư thì sư tôn thường sẽ ban pháp bảo cho đệ tử ạ." Đột nhiên Bích Tiêu linh hoạt cười hì hì nói, đôi mắt chớp chớp nhìn Lâm Hiên với vẻ khát khao.

Ý tứ rất rõ ràng, đã bái Lâm Hiên làm thầy thì Lâm Hiên cũng phải có chút biểu hiện chứ.

"Tam muội không được vô lễ!" Vân Tiêu trừng mắt nhìn Bích Tiêu, trầm giọng quở trách.

"Sư tôn, tam muội còn nhỏ chưa hiểu lễ số, mạo phạm sư tôn, mong sư tôn hải hàm." Quỳnh Tiêu cũng sợ Lâm Hiên vì chuyện này mà nổi giận nên vội vàng giải thích.

Chương 39

"Không sao không sao, ta lại thấy Bích Tiêu đáng yêu linh hoạt, rất hợp ý ta." Lâm Hiên xua tay cười nói: "Ta tính tình phóng khoáng, không có quá nhiều quy củ, tóm lại hãy cố gắng tu luyện, không làm chuyện thương thiên hại lý là được." "Đương nhiên, nếu có kẻ nào dám ăn hiếp các con, ta nhất định sẽ khiến kẻ đó phải trả giá đắt, bất tử bất hưu!" Sau khi dặn dò những điều cần chú ý, Lâm Hiên lật tay phải một cái.

Ngay lập tức thấy trong hư không lơ lửng ba quả đào, trên mỗi quả đều khắc hai chữ 'Hoàng Trung', quả tỏa ra mùi hương mê người.

Vừa lơ lửng trong hư không, ba chị em Tam Tiêu không hẹn mà cùng nuốt nước miếng, ánh mắt rực lửa nhìn ba quả đào đó.

"Đây là quả chín từ thần thụ Hoàng Trung Lý, một trong ngũ đại linh căn Hồng Mông.

Thần thụ Hoàng Trung Lý một nguyên hội mới nở hoa, một nguyên hội mới kết quả, một nguyên hội mới chín, độ quý giá của nó không cần nói cũng biết, tiên linh tầm thường ăn vào có thể đột phá đến cảnh giới Đại La Kim Tiên trong thời gian cực ngắn." Nói đoạn, Lâm Hiên phất tay phải, ba quả đào lần lượt bay vào tay ba chị em.

"Ta tuy tạm thời chưa có pháp bảo thích hợp để tặng, nhưng hãy nhận ba quả Hoàng Trung Lý này đi, cố gắng tu luyện, đừng làm hổ danh sư tôn!" "Còn về pháp bảo, đợi ta tìm được sau này sẽ ban cho!" "Sao?

Chẳng lẽ ngay cả quả Hoàng Trung Lý cũng không làm các con hài lòng sao?" Lâm Hiên nửa cười nửa không nhìn ba chị em.

Chỉ thấy lúc này ba chị em sau khi nghe giới thiệu về loại quả này đều đứng ngây như phỗng, miệng nhỏ há hốc ra, như thể có thể nuốt trôi một quả trứng gà, đôi mắt đẹp đầy vẻ ngẩn ngơ.

"Ực!" Ba chị em đồng loạt nuốt nước miếng, nhìn Lâm Hiên với vẻ không thể tin nổi.

"Sư...

Sư tôn, con vừa rồi không nghe nhầm chứ?

Thật...

Thật sự ăn một quả là có thể đạt tới cảnh giới Đại La Kim Tiên sao?" Bích Tiêu chớp đôi mắt đẹp hỏi Lâm Hiên.

"Chẳng lẽ sư tôn lại lừa con sao?

Nhưng quả Hoàng Trung Lý tuy sở hữu linh khí bàng bạc và hàm chứa lực lượng pháp tắc, nhưng sau khi ăn vào cũng không thể lập tức thành cảnh giới Đại La Kim Tiên ngay, cần phải từ từ tiêu hóa và thể hội." Lâm Hiên cười giải thích.

Bởi vì chính Lâm Hiên từng ăn loại quả này nên đương nhiên là người hiểu rõ tình hình nhất.

Khi đó cậu ở cấp độ Thái Ất Kim Tiên mà cũng phải tốn tới nghìn năm mới tiêu hóa hết, và mất ba vạn năm để ổn định cảnh giới.

Nếu là ba chị em Tam Tiêu, e rằng sẽ tốn nhiều thời gian hơn nữa.

"Tê!

Hiện tại con mới là Thái Ất Huyền Tiên, còn có Kim Tiên, Thái Ất Kim Tiên rồi mới tới Đại La Kim Tiên, trời ạ, liên tục vượt qua mấy đại cảnh giới." Vân Tiêu hít một hơi khí lạnh nói.

"Oa tắc oa tắc, sư tôn tốt quá, siêu cấp siêu cấp siêu cấp thương con, Bích Tiêu yêu sư tôn nhất nhất nhất luôn." Khuôn mặt nhỏ của

Bích Tiêu phấn khích đến phát hồng, đôi chân nhỏ nhón lên nhào vào lòng Lâm Hiên, hưng phấn reo hò.

"Tạ ơn sư tôn!" Quỳnh Tiêu hiếm khi lộ ra một nụ cười, nhìn Lâm Hiên với ánh mắt nhu hòa.

Có thể nói, vào khoảnh khắc này, cả ba chị em đều vô cùng cảm kích Lâm Hiên, từ đáy lòng bắt đầu tôn trọng và kính yêu cậu.

Đó là quả Hoàng Trung Lý trong truyền thuyết đấy, vậy mà sư tôn không nói hai lời đã ban cho họ, đủ thấy Lâm Hiên thật lòng tốt với họ.

Nhìn ba khuôn mặt nhỏ ngây ngô đáng yêu, tâm tình Lâm Hiên cũng vui vẻ hẳn lên.

Đột nhiên cảm thấy, trên con đường tu đạo dài đằng đẵng nếu có họ bầu bạn cũng không tệ.

Vì thế Lâm Hiên cưng chiều xoa đầu Bích Tiêu, cười nói: "Ngốc quá, dưới trướng ta chỉ có ba đứa các con, không thương các con thì thương ai?" "Hi hi!

Yêu sư tôn nhất luôn." Bích Tiêu vừa hưởng thụ sự cưng chiều của Lâm Hiên vừa cười tít mắt.

Vân Tiêu và Quỳnh Tiêu tuy không nói gì thêm, nhưng khi nhìn Lâm Hiên cũng đầy vẻ kính ái và nhu hòa.

"Đúng rồi sư tôn, thực ra con có một người anh trai nữa ạ, hay là sư tôn cũng thu anh ấy làm đệ tử luôn được không?" Đột nhiên Bích Tiêu nhớ ra chuyện gì, cười hì hì nói với Lâm Hiên.

"Anh trai sao?" Lâm Hiên ý niệm xoay chuyển, cậu biết ba chị em Tam Tiêu quả thực có một người anh trai, kiếp trước cũng là một đệ tử kiệt xuất của Tiệt Giáo.

Tên là Triệu Công Minh, tu vi đạo hạnh thâm hậu, đáng tiếc trong chiến tranh Phong Thần bị Lục Áp đạo nhân dùng Đinh Đầu Thất Tiễn Thư ám sát chết.

Nhưng phúc duyên thâm hậu, sau khi chết linh hồn được phong thần, trở thành một trong bốn đại nguyên soái của Đạo giáo, đồng thời là tướng soái Lôi Bộ âm gian và là một trong ngũ phương ôn thần.

Quan trọng hơn, anh ta trở thành Đại Tài Thần, cai quản tài lộc thế gian, được ức vạn vạn nhân tộc cung phụng.

Như vậy Triệu Công Minh tuy không thể tiếp tục chứng đắc đạo quả nhưng phúc lộc cũng dồi dào, kết cục còn tốt hơn một số đệ tử Xiển Giáo.

Chỉ tiếc là Lâm Hiên không có ý định thu Triệu Công Minh làm đệ tử.

Vì thế cậu lắc đầu cười với Tam Tiêu: "Anh trai các con không có duyên thầy trò với ta, nhưng anh ấy sau này sẽ có một trường đại cơ duyên, cũng không cần phải vương vấn lo lắng!" "Dạ, vậy được ạ." Bích Tiêu có chút bất lực nói.

Nhưng cô nhanh chóng nở nụ cười trở lại, vì cũng hiểu rằng bái sư vốn dĩ phải tùy duyên, không thể cưỡng cầu.

"Đi thôi, theo sư tôn cùng quay về Bất Chu Sơn, để diện kiến sư tổ và sư bá tổ của các con." Lâm Hiên phất tay lớn nói.

Thế là dưới sự dẫn dắt của Lâm Hiên, ba chị em Tam Tiêu bám sát phía sau, cùng nhau hướng về Bất Chu Sơn mà đi.

Chương 40

Cùng lúc đó.

Tại đạo trường Tam Thanh ở núi Côn Luân.

Thông Thiên đạo nhân đang bế quan bỗng tâm hữu sở cảm, mở mắt ra lộ vẻ ngạc nhiên.

"Kỳ quái, sao vừa rồi lại đột nhiên cảm thấy mất mát?

Giống như vừa mất đi thứ gì đó vốn thuộc về mình vậy." "Quái lạ, thật là quái lạ!". .....

Cực Bắc Hồng Hoang, có vô số bộ lạc cổ xưa sừng sững tại đây, nếu nhìn từ trên hư không xuống sẽ thấy những bộ lạc cổ xưa đó đang vây quanh mười hai bộ lạc lớn.

Ở trung tâm của mười hai bộ lạc lớn lại tọa lạc một tòa thần điện cổ xưa.

Đây chính là Bàn Cổ Điện!

Trong Bàn Cổ Điện có mười hai tòa vương tọa cao cao tại thượng, trên mỗi vương tọa có một người đang ngồi, có nam có nữ, mỗi người đều có khí thế như cầu vồng.

Đây chính là thủy tổ Vu tộc – Thập Nhị Tổ Vu!

"Các vị huynh đệ tỷ muội, hiện nay Yêu tộc Đế Tuấn, Thái Nhất lập Thiên Đình, thống ngự Yêu tộc đại địa Hồng Hoang, muốn đối kháng với Vu tộc ta, cai quản thiên địa Hồng Hoang của Bàn Cổ phụ thần." Tổ Vu Đế Giang ngồi ở chính giữa sắc mặt có chút khó coi, trầm giọng nói: "Các vị huynh đệ tỷ muội thấy Vu tộc ta nên làm thế nào?" "Đại ca, hành động này của Yêu tộc rõ ràng là đang khiêu khích Vu tộc ta, căn bản không cần bàn bạc nhiều, theo ý tôi cứ trực tiếp tập

hợp anh em trong tộc, cùng nhau giết lên Thiên Đình, diệt sạch lũ tiểu tử Đế Tuấn, Thái Nhất là xong!" Lời của Đế Giang vừa dứt, Chúc Dung vốn tính khí bạo liệt như sấm đã lớn tiếng quát tháo.

Đồng thời vận chuyển sức mạnh bàng bạc, vẻ mặt đầy sát khí.

"Hồ đồ!" Thủy chi tổ vu Cộng Công vốn luôn không vừa mắt với Chúc Dung lập tức phản đối, quát lớn: "Hiện nay Thiên Đình Yêu tộc mới lập, chúng ta còn biết quá ít về họ, nếu lỗ mãng đi đánh, một khi rơi vào âm mưu của đối phương thì hậu quả khó lường!" Đúng như câu nước lửa không dung, hỏa chi tổ vu Chúc Dung và thủy chi tổ vu Cộng Công vốn luôn bất hòa, cãi nhau là chuyện thường ngày, đánh nhau lại càng thường xuyên hơn.

"Hừ!

Nói suông vô ích, Cộng Công rõ ràng là sợ Yêu tộc rồi." Chúc Dung không chịu yếu thế phản bác.

"Nực cười, ta Cộng Công không sợ trời đất, không ngại ma thần, có gì mà phải sợ lũ Yêu tộc đó?" Cộng Công tức giận trừng mắt, khí thế toàn thân cuồn cuộn bàng bạc.

"Vậy thì đánh đi, giết chết lũ tiểu tử Đế Tuấn, Thái Nhất!" Chúc Dung lạnh giọng quát.

"Đủ rồi!!" Thấy hai người cãi vã ngày càng kịch liệt, Đế Giang trầm mặt quát lớn: "Đã là Tổ Vu thì không thể chỉ nghĩ cho mình, còn có các anh em dưới trướng nữa.

Vu tộc ta không sợ chiến tranh, nhưng cũng không thể khinh suất phát động chiến tranh!" Chúc Dung và Cộng Công nghe vậy chỉ đành hậm hực ngồi xuống.

Có thể thấy đối với lời của Đế Giang, họ vô cùng phục tùng.

"Đại ca, nếu chúng ta muốn đối phó Yêu tộc, có lẽ phải cân nhắc

cách nhìn của Hồng Quân Đạo Tổ, bởi vì khi đó Đế Tuấn, Thái Nhất lập Thiên Đình cũng là lấy danh nghĩa được Hồng Quân Đạo Tổ đồng ý mới khiến ức vạn Yêu tộc thiên hạ thuận lợi thần phục." Đột nhiên thổ chi tổ vu Hậu Thổ lên tiếng.

Trong Thập Nhị Tổ Vu có rất ít nữ giới, cô tính tình vốn ôn hòa, không thích giết chóc.

Khi xưa Hồng Quân tuyên bố giảng đạo tại Tử Tiêu Cung, cô đã một mình đến đó nghe đạo và cũng là một trong các thính khách.

Vu tộc tuy không tu nguyên thần nhưng cũng không muốn đắc tội với Hồng Quân – vị Thánh nhân duy nhất trong trời đất.

"Hậu Thổ muội muội nói có lý, Hồng Quân dù sao cũng là Thánh nhân vô thượng, lại là Đạo Tổ Hồng Hoang, nếu có thể được ngài cho phép chúng ta xuất binh chinh chiến Yêu tộc thì cũng hợp tình hợp lý hơn." Đế Giang gật đầu, sau đó nói với Hậu Thổ: "Hậu Thổ muội muội, muội vốn là thính khách Tử Tiêu Cung, có nguyện ý đi xin chỉ thị của Đạo Tổ không?" "Muội nguyện ý!" Thế là Hậu Thổ lại đến Tử Tiêu Cung một lần nữa để hỏi ý kiến Hồng Quân Đạo Tổ.

Hồng Quân liền nói với cô: "Vu Yêu tất sẽ có một trận chiến, nhưng hiện tại thời cơ chưa đến." Hậu Thổ mang nguyên văn lời của Hồng Quân Đạo Tổ về kể lại cho các Tổ Vu khác.

Nghe xong các Tổ Vu đều hiểu rằng Vu tộc và Yêu tộc chắc chắn sẽ có một đại chiến, nhưng không phải bây giờ.

Thế nên sau khi bàn bạc các Tổ Vu quyết định để các bộ lạc dưới trướng tranh thủ thời gian tu luyện, dưỡng tinh súc duệ, chờ đợi thời cơ đại chiến để tiêu diệt tận gốc Yêu tộc.

Cùng lúc đó.

Đạo trường Nữ Oa ở Bất Chu Sơn.

Lâm Hiên dẫn theo ba chị em Tam Tiêu cùng trở về đạo trường.

Lúc này Phục Hy cũng đã xuất quan, tuy vẫn chưa trảm được nhị thi nhưng cũng đã đạt tới đỉnh phong Chuẩn Thánh sơ kỳ, tin rằng chỉ cần cơ duyên đến là có thể trảm nhị thi.

"Sư phụ, sư bá!" "Sư tổ, sư bá tổ!" Tam Tiêu bám sát sau lưng Lâm Hiên, có chút câu nệ hành lễ vấn an Nữ Oa và Phục Hy.

Thấy Lâm Hiên đột nhiên dẫn về ba tiểu nữ hài đáng yêu, Nữ Oa thoáng chút ngạc nhiên.

Sau khi nghe xưng hô mới hiểu ra.

Hóa ra bảo bối đồ nhi của mình cũng đã thu đệ tử, lại còn thu một lúc ba người.

"Sư phụ, các em ấy lần lượt tên là Vân Tiêu, Quỳnh Tiêu, Bích Tiêu, đều là đệ tử con mới thu nhận." Lâm Hiên giới thiệu với Nữ Oa.

"Tốt tốt tốt, đều có tuệ căn linh tính, tên nhóc thối này nhãn quang không tệ." Nữ Oa mãn ý cười gật đầu.

Đồng thời nhìn về phía ba chị em Vân Tiêu nói: "Với tư cách là sư tổ, ta tặng các con vài món đồ nhỏ làm quà gặp mặt nhé." Nói đoạn Nữ Oa tùy ý vung tay, ba kiện bảo vật liền lần lượt bay vào tay Tam Tiêu.

Chương 41

Đó là vài kiện hậu thiên chí bảo khá tốt, tuy không sánh được với tiên thiên linh bảo nhưng đối với chị em Tam Tiêu đến cả hậu thiên linh bảo cũng không có thì chúng vô cùng trân quý.

Công dụng rất lớn nên ba chị em Tam Tiêu cùng dập đầu cảm tạ.

Phục Hy thấy vậy cũng lấy ra vài kiện hậu thiên chí bảo tình cờ có được tặng cho ba chị em làm quà gặp mặt.

"Hi hi!

Bích Tiêu tạ ơn sư tổ, sư bá tổ đã yêu thương ạ!" Bích Tiêu cười hì hì đáp tạ.

"Ân, cố gắng tu đạo, đừng phụ lòng mong mỏi của sư phụ các con." Nữ Oa cảm nhận được sự linh động đáng yêu của Bích Tiêu liền mỉm cười nói.

"Hi hi, chắc chắn rồi ạ, sư tôn thương con lắm, đã cho con quả Hoàng Trung Lý rồi, sau khi tiêu hóa xong là con có thể đạt tới cảnh giới Đại La Kim Tiên đó nha." Bích Tiêu khoe khoang đắc ý nói.

Bất Chu Sơn.

Sau khi gặp Nữ Oa, Lâm Hiên bảo ba chị em Tam Tiêu đi tìm một động phủ trong núi để ăn quả Hoàng Trung Lý và tĩnh tâm tu luyện.

"Tên nhóc thối này, chẳng nói chẳng rằng đã dắt về ba đứa đệ tử, may mà bình thường vi sư có thu thập ít pháp bảo, nếu không thì mất mặt quá." Đợi trong điện chỉ còn lại Lâm Hiên và Nữ Oa, Nữ Oa hờn dỗi lườm Lâm Hiên một cái.

"Hắc hắc!

Đều là do cơ duyên đưa tới mà.” Lâm Hiên gãi đầu cười nói.

Chắc chắn là cậu không nói hết sự thật, rằng tất cả là do hệ thống phát nhiệm vụ nên mới tạm thời thu Tam Tiêu làm đệ tử.

“Ai, được rồi, chớp mắt một cái mà đồ nhi ngốc nghếch cũng đã thu đệ tử rồi.” Nữ Oa khẽ thở dài, nhìn Lâm Hiên với ánh mắt phức tạp.

Dường như bà đang cảm thán thời gian trôi mau, cảm thán Lâm Hiên cuối cùng cũng có thể độc lập gánh vác một phương.

“Khụ khụ, dù có thế nào thì người vẫn là sư phụ của con mà.” Lâm Hiên an ủi.

“Ân, chuyện đó là đương nhiên rồi, dù có thu nhận bao nhiêu đệ tử đi nữa thì con vẫn là bảo bối đồ nhi của ta, đó là sự thật không đổi.” Nữ Oa rạng rỡ mỉm cười.

“Phải đó, sư phụ!” Lâm Hiên nhếch môi, lộ ra nụ cười rạng rỡ.

“Lâm Hiên...” Nữ Oa bỗng thu lại nụ cười, nhìn Lâm Hiên với vẻ có chút đáng thương.

Vừa mở miệng bà đã gọi thẳng tên Lâm Hiên khiến cậu thoáng ngạc nhiên, không hiểu chuyện gì.

“Sư phụ, có chuyện gì sao?” Lâm Hiên nhíu mày hỏi.

“Có thể hứa với vi sư một chuyện không?” Điều khiến Lâm Hiên càng thêm ngạc nhiên là lời nói của Nữ Oa có chút ngập ngừng, khác hẳn với vẻ thanh tâm quả dục thường ngày của bà.

“Sư phụ cứ nói ạ!” “Vi sư gần đây cảm thấy đại huynh sắp gặp một đại kiếp, tức là sát kiếp, cũng là đại cơ duyên, nhưng vi sư hiểu rõ sau trận kiếp nạn đó đại huynh sẽ rời đi.” “Lâm Hiên, có thể hứa với vi sư sau này đừng rời xa vi sư không?” Nói xong Nữ Oa liền lộ ra

vẻ mặt khát khao, cắn môi nhìn Lâm Hiên.

Xem ra Nữ Oa đã có cảm ứng rằng Phục Hy chắc chắn sẽ thân tiêu đạo vẫn.

"Sư phụ!" Lâm Hiên hít một hơi thật sâu, chậm rãi mở lời: "Từ khi đồ nhi hóa hình đến nay, luôn được sư phụ và sư bá chăm sóc, sư phụ đối tốt với đồ nhi, đồ nhi luôn ghi nhớ tận đáy lòng!" "Con cũng hứa với sư phụ, sau này dù có xảy ra chuyện gì, đồ nhi tuyệt đối sẽ không rời xa sư phụ, sự rời đi tạm thời chắc chắn cũng là để trở về bên cạnh sư phụ thôi!" Lâm Hiên trịnh trọng nhìn Nữ Oa.

Thực tế từ khi Lâm Hiên đến đại địa Hồng Hoang và ở bên cạnh Nữ Oa, trong lòng cậu sớm đã nảy sinh tình cảm sâu đậm với bà như người thân.

Huống hồ ở Hồng Hoang này, Lâm Hiên có thể đối mặt với ức vạn vạn sinh linh, nhưng Nữ Oa chính là người thân cận nhất.

Bát!

Ngay khi lời Lâm Hiên vừa dứt, cậu chợt cảm thấy một luồng hơi ấm mềm mại ùa vào lòng, kèm theo một hương thơm thoang thoảng.

"...!" Lâm Hiên trực tiếp bị hành động này của Nữ Oa làm cho chấn kinh.

Một Nữ Oa vốn luôn thanh tâm quả dục, bình thường là vị sư phụ đáng kính, lúc này cư nhiên lại chủ động nhào vào lòng mình?

Phải biết rằng tuy Nữ Oa là sư phụ của Lâm Hiên, nhưng bà cũng tuyệt đối là một đại mỹ nữ không chút tì vết, hoàn toàn có thể xưng là tiên linh xinh đẹp nhất Hồng Hoang.

Không chỉ sở hữu thân hình như ma quỷ mà còn có dung nhan khiến thiên sứ cũng phải đố kỵ.

Mỹ nhân vào lòng, ấm áp như ngọc!

“Bảo bối đồ nhi, ôm sư phụ một chút được không?” Nữ Oa khẽ nói.

Nghe vậy Lâm Hiên không nói gì.

Hai tay hơi dùng sức ôm chặt lấy bà, khẽ vuốt ve mái tóc mượt mà của Nữ Oa.

“Hôm nay khi thấy con dẫn theo ba đệ tử về, vi sư thực sự tâm trạng rất phức tạp, có vui mừng cũng có khổ tâm.” “Vui vì bảo bối đồ nhi của ta cuối cùng đã trưởng thành, đã có đệ tử rồi; khổ tâm vì vi sư sợ đồ nhi sẽ rời xa mình, dù sao con cũng là bảo bối đồ nhi duy nhất của vi sư mà!” Giọng Nữ Oa rất khẽ, như một người con gái yếu đuối đang bộc bạch sự mong manh trong lòng vậy.

Nghe những lời như đang tỏ tình của Nữ Oa, tâm thần Lâm Hiên rung động.

Cúi đầu nhìn xuống mới thấy lúc này Nữ Oa giống như cô gái yếu đuối kiếp trước vậy, trên khuôn mặt trắng nõn còn ửng lên một vệt đỏ hồng.

Chương 42

“Con sẽ không rời đi đâu!” Như có ma xui quỷ khiến, Lâm Hiên đưa tay xoa đầu Nữ Oa, giọng điệu càng thêm phần dịu dàng vô cùng.

“Phải hứa với em đấy nhé.” Nữ Oa tinh nghịch cười, đôi mắt đẹp chớp chớp nhìn Lâm Hiên.

“Quân vô hí ngôn!” “Tốt quá, sau này khi không có sinh linh khác ở đây, đừng gọi em là sư phụ nữa, gọi em là Nữ Oa đi, như vậy sẽ không thấy câu nệ.” Nữ Oa cười ngọt ngào nói.

“...Được được được, xin tuân ý chỉ sư phụ!” “Này, lại gọi sư phụ nữa rồi?” “Được rồi, Nữ Oa!” “Lạc lạc lạc ~!” Trong niềm vui sướng, Nữ Oa phát ra tiếng cười trong trẻo như tiếng chuông bạc, cười vô cùng vui vẻ và hạnh phúc.

Sau khi rời khỏi đạo trường của Nữ Oa, tâm tư Lâm Hiên bay bổng.

Mối quan hệ giữa hắn và Nữ Oa dường như đã trở nên có chút kỳ diệu.

Đặc biệt là khi nàng lao vào lòng hắn, Lâm Hiên thừa nhận, đích xác là hắn đã có chút tâm động, thậm chí là có chút mơ mộng hão huyền.

“Uỳnh!” Đúng lúc này, toàn thân Lâm Hiên rung lên một hồi, ấn ký Diệt Thế Hắc Liên trên trán hắn phát sinh dao động, khiến vùng trán nóng rực như lửa đốt.

Cảm giác nóng cháy đó phảng phất như đến từ nơi sâu thẳm nhất của linh hồn, như thể linh hồn đang bị thiêu rụi, đau đớn không sao nhịn được.

“Tê!

Tam Thập Lục Phẩm Diệt Thế Hắc Liên đang giở trò quỷ gì thế này!” Lâm Hiên đau đến mức hít một hơi khí lạnh, vội vàng ôm đầu lao nhanh về phía động phủ.

Hắn cần phải kiểm tra kỹ xem Tam Thập Lục Phẩm Diệt Thế Hắc Liên rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, tại sao lại xuất hiện dị thường như vậy.

Sau khi về đến động phủ, Lâm Hiên vừa động ý niệm, lập tức triệu hoán Diệt Thế Hắc Liên ra ngoài.

“Uỳnh!” Diệt Thế Hắc Liên vừa xuất hiện liền bắt đầu chấn động, ngay sau đó ba mươi sáu cánh hoa sen tỏa ra từng luồng hắc khí, nhanh chóng bao trùm lấy động phủ của Lâm Hiên, phảng phất như hình thành một màn chắn năng lượng phòng ngự.

Đóa sen đen u tối huyền phù giữa hư không, đài sen xoay chuyển điên cuồng, quanh thân lóe lên những luồng sáng mờ ảo.

Lâm Hiên nhíu chặt mày: “Tình huống gì đây?” “Xoạt!” Đột nhiên, từ Diệt Thế Hắc Liên truyền ra một lực kéo không thể kháng cự, dịch chuyển Lâm Hiên lên đài sen.

Cùng lúc đó, từng luồng linh khí bàng bạc điên cuồng tràn vào trong cơ thể hắn.

Những luồng linh khí này phảng phất mang theo sát khí vô tận, tà ác khôn cùng.

Theo linh khí tràn vào, tu vi của Lâm Hiên cũng tăng vọt không ngừng, nhanh chóng đạt tới Đại La Kim Tiên hậu kỳ đỉnh phong, và vẫn chưa có dấu hiệu dừng lại.

“Rắc!” Sau khi linh khí điên cuồng tràn vào, Lâm Hiên một hơi đột phá tới cảnh giới Đại La Kim Tiên đại viên mãn, cuối cùng dừng lại ở

đỉnh phong của đại viên mãn, chỉ còn cách Chuẩn Thánh đúng một bước chân.

Đến lúc này, Tam Thập Lục Phẩm Diệt Thế Hắc Liên mới dừng việc xoay chuyển, cũng ngừng quán thâu linh khí vào người Lâm Hiên.

"Giết!

Giết!

Giết!" "Gào!" Ba trăm năm sau, Lâm Hiên từ từ tỉnh lại.

Khoảnh khắc hắn mở mắt, hắn không tự chủ được mà nộ hống một tiếng, liên tục thét lên ba chữ 'Giết'.

Khắp người hắn tỏa ra sát ý ngút trời, như thể có Hỗn Độn Ma Thần phụ thể.

Quanh thân cuồn cuộn sát khí vô cùng tận, giống như đã hóa thành một tôn cuồng ma.

"Chết tiệt, chuyện gì thế này, ta vậy mà không khống chế được cơ thể của mình?" Lúc này Lâm Hiên vẫn có thể cảm nhận được ý thức của mình, cũng biết rõ sát ý đang dâng trào, nhưng lại không cách nào kiểm soát được thân thể.

Đột nhiên, Lâm Hiên nhớ lại những gì Hồng Quân Đạo Tổ từng nói.

Tam Thập Lục Phẩm Diệt Thế Hắc Liên đại diện cho phần âm và bóng tối, đại diện cho tà ác và ma tính.

Tình huống hiện tại có khả năng là do hắn đã hấp thụ quá nhiều linh khí của hắc liên, dẫn đến phần lớn linh khí nguyên bản đều bị sự tà ác của nó xâm thực.

Vì thế mới xuất hiện hiện tượng thân thể không bị kiểm soát, chỉ muốn giết chóc vô tận.

“Khốn kiếp, phải giải quyết thế nào đây?

Lão tử hiện tại ngay cả thân thể cũng không khống chế được!” Lâm Hiên gào thét trong thần thức hải. **[Đinh!

Xin hỏi ký chủ có muốn tiêu hao 1000 vạn điểm tu cải để tẩy địch tà khí linh khí trong thể nội không?]** Đúng lúc Lâm Hiên đang nộ hống liên tục, bó tay chịu chết thì trong đầu bỗng vang lên tiếng máy móc của hệ thống.

Phảng phất như một trận mưa rào đúng lúc, khiến ánh mắt Lâm Hiên sáng rực lên.

“Tiêu hao, bao nhiêu cũng tiêu hao!” Đùa sao, nếu không tẩy sạch tà khí thì chẳng phải sẽ trở thành một đại ma đầu chỉ biết giết chóc sao? 1000 vạn điểm tu cải tuy nhiều, nhưng tuyệt đối xứng đáng.

“Uỳnh!” Vừa dứt lời, trong thần thức hải của Lâm Hiên đột nhiên xuất hiện một vệt sáng.

Chương 43

Vệt sáng này như ánh mặt trời, trong nháy mắt chiếu rọi khắp thần thức hải.

Những nơi ánh sáng đi qua đều trở nên rạng rỡ, những luồng khí tức tà ác lần lượt tan biến.

Lại thêm ba trăm năm sau!

"Phù!" Lâm Hiên cuối cùng cũng chậm rãi mở mắt.

Ánh mắt hắn trở nên vô cùng thanh triệt, sâu thẳm như tinh tú, mang theo vẻ tường hòa.

Trong ba trăm năm này, hệ thống cuối cùng đã triệt để tẩy sạch tà khí cho hắn.

Tu vi cũng hoàn toàn ổn định ở cảnh giới Đại La Kim Tiên đại viên mãn đỉnh phong, so với trước đây mạnh mẽ hơn gấp vô số lần.

Ngoài việc thăng tiến cảnh giới, Lâm Hiên phát hiện Tam Thập Lục Phẩm Diệt Thế Hắc Liên không biết từ lúc nào đã được luyện hóa đến tầng cấm chế thứ hai mươi lăm.

Hắn đã có thể phát huy được gần một phần ba uy lực của hắc liên.

Hiện tại, nếu dựa vào các pháp bảo trong tay, dù chỉ có cảnh giới Đại La Kim Tiên đại viên mãn, nhưng về lực chiến đấu, hắn tuyệt đối không hề thua kém các vị Chuẩn Thánh trung kỳ.

Có thể nói, một lần bị linh khí của Diệt Thế Hắc Liên xâm thực này tuy suýt chút nữa khiến hắn thành đại ma đầu, nhưng sau khi giải quyết xong, thu hoạch lại cực kỳ phong hậu.

"Rõ ràng ta là chủ nhân của Tam Thập Lục Phẩm Diệt Thế Hắc

Liên, tại sao nó lại đột ngột điều động linh khí xâm thực ta?" Sau khi sắp xếp lại thu hoạch, Lâm Hiên cuối cùng mới chú tâm vào nguyên nhân hắc liên bạo động. ...

Tại một động thiên phúc địa trong Bất Chu Sơn.

Lâm Hiên ngồi xếp bằng giữa hư không, dưới thân hắn là Tam Thập Lục Phẩm Diệt Thế Hắc Liên đang tỏa ra u quang tối tăm.

Trên đầu Lâm Hiên, Tam Hoa Tụ Đỉnh ngưng thực vô cùng, minh chứng cho việc tu vi của hắn đã đạt tới đỉnh phong Đại La Kim Tiên đại viên mãn.

"Uỳnh!" Không biết đã qua bao lâu, Lâm Hiên mới tỉnh lại.

Đôi mắt hỗn độn ấy dường như chỉ cần một cái nhìn là có thể thấu suốt cửu thiên thập địa.

"Thì ra là thế!" Ánh mắt Lâm Hiên dần trở nên trong sáng, hắn lẩm bẩm: "Thảo nào Tam Thập Lục Phẩm Diệt Thế Hắc Liên lại đột ngột bạo động!

Nguyên nhân là vì Diệt Thế Hắc Liên không lúc nào là không thai nghén tà khí.

Một khi tà khí đạt đến mức độ nhất định sẽ bạo động để thoát khỏi sự khống chế của hắc liên.

Một khi thoát khỏi sự ràng buộc, tà khí sẽ tràn ra Hồng Hoang, phụ thân vào các tiên linh, thao túng họ thành những đại ma đầu họa hại thế gian!" "Thật đúng lúc tà khí tràn ra thì gặp ngay ta đầu tiên, suýt chút nữa khiến ta thành ma đầu chỉ biết giết chóc." Nghĩ đến đây, Lâm Hiên rùng mình sợ hãi.

Nếu lúc đó không có hệ thống Vô Hạn Tu Cải, có lẽ giờ đây hắn đã thực sự trở thành một tôn đại ma đầu rồi.

Nhất là lúc đó, hắn hoàn toàn không khống chế được cơ thể, trước luồng tà khí ngút trời kia, hắn không có lấy một tia phản kháng.

Nhưng sau cơn sợ hãi, Lâm Hiên lại vui mừng khôn xiết.

Bởi vì sau này Diệt Thế Hắc Liên chắc chắn sẽ không ngừng sinh ra tà khí, mà hắn là chủ nhân, tà khí thoát ra mục tiêu đầu tiên chắc chắn là hắn.

Khi đó, hắn chỉ cần tiêu hao một lượng điểm tu cải nhất định là có thể tẩy sạch tà khí, chuyển hóa nó thành linh khí của bản thân.

Nói cách khác, tà khí tràn ra đối với Lâm Hiên không phải là việc xấu, mà là đại hảo sự.

Nó tuyệt đối có thể giúp hắn tăng trưởng tu vi đạo hạnh với tốc độ phi mã!

Sau khi tìm ra nguyên nhân hắc liên bạo động, Lâm Hiên bấm ngón tay tính toán, tính từ lúc vào động phủ đến giờ đã qua sáu trăm năm.

Hiện tại, thời gian đến buổi thuyết pháp thứ ba của Hồng Quân Đạo Tổ chỉ còn lại bốn trăm năm.

"Dù sao thời gian bốn trăm năm ngắn ngủi, có bế quan tiềm tu thì tu vi cũng không tăng thêm được bao nhiêu.

Chi bằng tiếp tục du ngoạn Hồng Hoang, sẵn tiện kiếm thêm một ít điểm tu cải!" Lâm Hiên lẩm bẩm.

Do việc tẩy sạch tà khí của hắc liên tiêu tốn không ít điểm tu cải nên hắn càng khát khao kiếm thêm điểm.

Tránh việc sau này cần lượng lớn điểm để tẩy tà khí mà không đủ, lúc đó thành ma đầu thật thì khổ. ...

Thực tế trong mấy trăm năm Lâm Hiên bế quan xử lý tà khí, Hồng Hoang đã xảy ra không ít chuyện.

Trong đó trọng đại nhất chính là sự việc giữa hai tộc Vu - Yêu.

Nguyên bản, Vu tộc tuân theo ý chỉ của Hồng Quân Đạo Tổ, dưỡng tinh súc duệ tại cực bắc Hồng Hoang, chờ đợi ngày đại chiến với Yêu tộc.

Nhưng Vu tộc vốn lấy Yêu tộc làm thức ăn, cho nên dù nghỉ ngơi dưỡng sức thì cũng phải ăn chứ.

Chương 44

Vì vậy có không ít Yêu tộc sống ở cực bắc đã bị Vu tộc bắt đi làm thực phẩm.

Khi Đế Tuấn và Thái Nhất biết tin này, họ lôi đình chấn nộ, trực tiếp phái hai đại yêu thần là Bạch Trạch và Cửu Anh dẫn theo đông đảo sinh linh Yêu tộc đi tập kích một bộ lạc nhỏ của Vu tộc.

Vì Yêu thần Cửu Anh có chín đầu, vốn là quái vật thủy hỏa, bẩm sinh thích ăn thịt Vu tộc, nên toàn bộ sinh linh của bộ lạc nhỏ đó đều bị nó nuốt sạch vào bụng.

Bộ lạc nhỏ bị tập kích đó chính là bộ lạc dưới quyền quản hạt của Hỏa chi Tổ Vu Chúc Dung.

Chứng kiến con dân bị tàn sát không nương tay, Chúc Dung nổi trận lôi đình, trực tiếp cưỡi hai con hỏa long lao ra, nhắm thẳng về phía Cửu Anh và Bạch Trạch.

Hai vị yêu thần liên thủ đối kháng Chúc Dung nhưng không địch lại, thậm chí bị đánh trọng thương, mạng treo sợi tóc.

Cuối cùng họ đành phải dùng thần thông độn vào hư không mới thoát chết.

Chúc Dung trong cơn phẫn nộ vốn định truy sát hai kẻ đó đến chân trời góc biển, nhưng dọc đường bị Đế Giang ngăn lại.

Bởi vì nếu Chúc Dung cứ một mình truy kích, sẽ tiến vào địa bàn của Yêu tộc, lúc đó nếu dẫn dụ được Đế Tuấn và Thái Nhất ra tay thì Chúc Dung sẽ gặp nguy hiểm.

Sau khi bị Đế Giang khuyên về Điện Bàn Cổ, các Tổ Vu thương nghị và quyết định dẫn dắt vô lượng chiến sĩ Vu tộc đại cử thiên di

sang phương đông Hồng Hoang để phân đình kháng lễ với Yêu tộc.

Yêu tộc vốn chế bá phương đông, giờ đây Vu tộc đến chiếm không ít linh mạch, cộng thêm mối thù Bạch Trạch, Cửu Anh bị trọng thương, Đế Tuấn và Thái Nhất đương nhiên không để yên.

Thế là xích mích giữa hai tộc không ngừng nổ ra.

Nhưng cơ bản đều là cấp dưới đánh nhau, mười hai Tổ Vu và Đế Tuấn, Thái Nhất vẫn chưa ra tay.

Tuy đại chiến chưa bùng phát hoàn toàn, nhưng các đại năng Hồng Hoang đều biết rõ, một trận chiến kinh thiên động địa đang được ủ mầm, có thể nổ ra bất cứ lúc nào, tất cả chỉ là sự tĩnh lặng trước cơn bão. ...

Tại Thái Dương Tinh rực lửa.

Sâu trong Thái Dương Tinh là một tòa đại điện, chính là Thái Dương Cung, đạo trường của Đế Tuấn và Thái Nhất.

Hai người tuy đã lập ra Thiên Đình, bình thường cũng ở đó quản lý đại sự Yêu tộc.

Nhưng từ sau khi mượn thiên đạo công đức để trảm Nhị Thi, cả hai đều để Thiện Ác lưỡng thi ở lại quản lý Thiên Đình, còn bản thể về Thái Dương Tinh củng cố cảnh giới.

Một ngày nọ, Đế Tuấn và Thái Nhất cùng kết thúc bế quan.

"Đại ca, giờ chúng ta đều đã trảm Nhị Thi, đạt cảnh giới Chuẩn Thánh trung kỳ, cũng đến lúc cho bọn Vu tộc nếm mùi lợi hại rồi." Thái Nhất tay nâng Đông Hoàng Chuông, mắt sáng như sao, trầm giọng nói.

Vừa dứt lời, sau lưng hắn hiển hóa bản thể Tam Túc Kim Ô, trên hư ảnh kim ô có những luồng thiên hỏa cháy hừng hực.

“Ăn thịt vô lượng sinh linh Yêu tộc ta, đánh trọng thương hai đại yêu thần Bạch Trạch, Cửu Anh của ta, món nợ này đến lúc phải tính rồi!” Đế Tuấn quanh thân tỏa ra đế bá chi khí, đầy vẻ lăng lệ.

Cả hai cùng bay về Thiên Đình, nhanh chóng triệu tập mười đại yêu thần, ba ngàn yêu vương cùng đông đảo sinh linh Yêu tộc để thương nghị điểm binh chinh phạt Vu tộc.

Cửu Anh và Bạch Trạch tuy từng bị Chúc Dung đánh trọng thương, nhưng sau hơn trăm năm tu dưỡng, chiến lực đã khôi phục không ít nên cũng xin tham chiến.

Sau khi bàn định, dưới sự dẫn dắt của Đế Tuấn và Thái Nhất, ức vạn sinh linh Yêu tộc hùng hổ tiến về phía Vu tộc.

Vu tộc cũng sớm nhận được tin, mười hai Tổ Vu cùng các đại vu đã chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu.

Một trận đại chiến là điều không thể tránh khỏi!

Lúc này, vô lượng đại năng Hồng Hoang cũng cảm ứng được thiên cơ, biết Vu - Yêu sắp khai chiến nên ai nấy đều lẩn tránh để không bị cuốn vào vòng xoáy nhân quả.

“Ồ?

Thú vị đấy, không ngờ Vu Yêu sắp sơ chiến rồi.” Lâm Hiên với tu vi Đại La Kim Tiên đại viên mãn đỉnh phong đương nhiên cũng cảm ứng được thiên cơ.

Cả bầu trời mênh mông cũng trở nên âm u, bao phủ một tầng khí tức u ám.

“Tuy chỉ là sơ chiến, nhưng trận chiến này cũng đánh đến vô cùng kịch liệt, sinh linh tử thương lên tới ức ức vạn!

Có rồi!” Đột nhiên, Lâm Hiên nảy ra một diệu kế.

Tuy kế hoạch này có thể hơi nguy hiểm, thậm chí sơ sảy một chút là bị vây công giết chết, nhưng không còn nghi ngờ gì nữa, nó tuyệt đối có thể giúp hắn kiếm được lượng lớn điểm tu cải trong thời gian cực ngắn.

Kế hoạch đó là ẩn nặc khí tức, tiềm nhập vào chiến trường, điên cuồng đồ sát sinh linh cả hai tộc Vu - Yêu.

Chỉ cần làm kín kẽ một chút, không bị mười hai Tổ Vu hay Đế Tuấn, Thái Nhất để mắt tới thì Lâm Hiên sẽ không gặp nguy hiểm quá lớn.

Với tu vi Đại La Kim Tiên đại viên mãn đỉnh phong, mười đại yêu thần hay các đại vu Vu tộc, hắn chẳng hề sợ hãi.

Nghĩ là làm, Lâm Hiên hóa thành một đạo cầu vồng lao về phía khu vực sắp xảy ra đại chiến.

"Oanh!" Bất chợt, cả trời đất Hồng Hoang rung chuyển.

Chương 45

Một luồng áp lực bàng bạc từ nơi sâu thẳm của Hỗn Độn truyền đến, trong nháy mắt tràn ngập khắp Hồng Hoang.

Phảng phất như có đại tai nạn sắp giáng xuống, các đại năng đua nhau trốn về đạo trường bế quan không ra, tránh rước họa vào thân.

"Boong!" Đúng lúc này, một tiếng chuông cổ xưa vang vọng trời đất, tiếng chuông cuồn cuộn như chứa đựng thiên uy, khiến ức vạn sinh linh Hồng Hoang run rẩy, không dám ngẩng đầu.

Tiếng chuông ấy như thể có thể định trụ cả thương thiên, trấn áp Hồng Hoang!

"...

Hỗn Độn Chuông!

Là do cán rìu Bàn Cổ hóa thành, là cực phẩm tiên thiên chí bảo, có uy năng trấn áp chư thiên!" Tại Ngũ Trang Quán trên núi Vạn Thọ ở Tây Ngưu Hạ Châu, Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân đạo nhân đang ngồi trên bồ đoàn tham ngộ đại đạo, đột ngột bị tiếng chuông đánh thức.

Trấn Nguyên Tử nhìn chằm chằm vào hư không xa xăm, trầm giọng: "Hỗn Độn Chuông còn có tên gọi khác là Đông Hoàng Chuông, là pháp bảo cộng sinh của Đông Hoàng Thái Nhất.

Lúc này phát ra tiếng chuông như vậy, cộng thêm thiên cơ hiển lộ, mọi dấu hiệu đều cho thấy Vu Yêu đại chiến đã bùng nổ rồi!" "Haiz, trận chiến Vu Yêu lần này, e là lại có thêm ức vạn sinh linh thiệt mạng, thật là tăng thêm sát nghiệt!" Lão hảo nhân Hồng Vân than thở.

...

“Hừ!

Hỗn Độn Chuông rơi vào tay Thái Nhất đúng là phí phạm của trời!” Tại Điện Tam Thanh ở núi Côn Luân, Thông Thiên đạo nhân sắc mặt âm trầm nói.

“Phải đó, Thái Nhất chỉ là một con súc sinh mang lông có sừng, lấy tư cách gì chiếm giữ chí bảo như thế?

Huống hồ chúng ta là huyết mạch chính thống của Bàn Cổ, nếu Hỗn Độn Chuông là cán rìu Bàn Cổ hóa thành thì lẽ ra phải thuộc về chúng ta!” Nguyên Thủy cũng lệ giọng nói.

“Vu Yêu đại chiến là định số trời đất, chúng ta cứ tiếp tục bế quan tham ngộ đạo của Đạo Tổ đi.” Lão Tử mặt không cảm xúc nói.

Tuy ông không nói gì về Hỗn Độn Chuông, nhưng biểu tình lạnh nhạt đó cũng chứng tỏ ông có chút không cam lòng.

Cùng lúc đó, tại một vùng đất phương đông Hồng Hoang.

Lúc này đã hội tụ ức vạn sinh linh của cả hai tộc Vu - Yêu, ai nấy đều nghiêm chỉnh sẵn sàng, mặt đầy sát khí nhìn đối phương.

Đại chiến sắp bắt đầu!

Không một sinh linh nào chú ý, có một bóng người đã lặng lẽ lẩn vào trận doanh của Vu tộc. ...

“Đế Tuấn, Thái Nhất tiểu nhi, dẫn theo nhiều súc sinh Yêu tộc thế này đến đây làm gì?” Giữa Vu tộc, mười hai Tổ Vu đứng sừng sững phía trước, trong đó Đế Giang nhìn chằm chằm Đế Tuấn và Thái Nhất với vẻ mặt âm trầm, mỉa mai nói.

“Láo xược!

Đế Giang tiểu nhi, sao ngươi dám phóng tứ!” Đông Hoàng Thái Nhất đỉnh đầu nâng Đông Hoàng Chuông, quát lớn: “Ta và huynh

trưởng Đế Tuấn vâng theo ý chí trời đất, cùng sáng lập Thiên Đình, là chủ của Yêu tộc thiên hạ, lẽ ra phải thống trị Hồng Hoang!

Nay Vu tộc lại tàn bạo bất nhân, khát máu vô tình, lấy Yêu tộc ta làm thức ăn, đồ lục chúng sinh Hồng Hoang, bị ức vạn sinh linh phỉ nhổ.

Hôm nay Thái Nhất ta cùng huynh trưởng Đế Tuấn vâng mệnh thiên đạo, đến đây tiêu diệt Vu tộc, trả lại thái bình cho Hồng Hoang!" Giọng nói của Thái Nhất vang vọng ức vạn dặm, khiến vô số sinh linh Hồng Hoang đều nghe thấy.

"Thật là Thái Nhất vô liêm sỉ, muốn thảo phạt Vu tộc ta mà còn tìm cái cớ bỉ ổi như vậy, vâng mệnh thiên đạo cái gì?

Có mà mệnh con khỉ!" Đế Giang tức đến mức mặt mày dữ tợn, mắng thẳng mặt Thái Nhất.

"Đại ca, nói nhảm với mấy con súc sinh ba chân này làm gì, đánh thôi!

Vu tộc ta toàn là chiến sĩ không sợ chết, sợ gì lũ súc sinh này!" Chúc Dung nóng nảy nộ hống.

Từ sau khi bộ lạc nhỏ của mình bị Yêu tộc đồ sát, hắn đã có mối thù không đội trời chung với chúng.

Kẻ thù gặp mặt, đỏ mắt vì hận, thấy đại quân Yêu tộc đến, sát khí trong người hắn cuồn cuộn dâng trào.

"Chúc Dung tiểu nhi, không màng thân phận, dám đánh lén hai đại yêu thần Bạch Trạch và Cửu Anh của ta, bị thiên hạ khinh bỉ.

Hôm nay Đế Tuấn ta nhất định sẽ lấy đầu ngươi để báo thù cho họ!" Đế Tuấn tiến lên một bước, hắn học nhìn Chúc Dung.

"Đế Tuấn tiểu nhi, sao dám khẩu xuất cuồng ngôn?

Xem ta giết ngươi thế nào!" Chúc Dung vốn nóng tính, bị Đế Tuấn khiêu khích liền không nhịn được nữa, thân hình rung lên hóa thành một cự nhân cao ngất, đầu thú mình người, chân đạp hai hỏa long, tay cầm chiến đao khí thế hùng hổ lao về phía Đế Tuấn.

"Chỉ dựa vào ngươi mà đòi giết huynh trưởng ta?

Đúng là si tâm vọng tưởng!" Đông Hoàng Thái Nhất bước ra, mạnh mẽ gõ vào Đông Hoàng Chuông.

"Boong!" Một luồng sóng năng lượng cổ xưa chứa đầy khí tức hủy diệt bắn ra, đánh trúng Chúc Dung khiến hắn bị đẩy lùi ngay lập tức, suýt chút nữa bị thương.

"Chiến sĩ Vu tộc, giết!

Chương 46

Giết lũ súc sinh Yêu tộc không chừa một mảnh giáp!" Thấy Chúc Dung không phải đối thủ của Thái Nhất, Đế Giang lập tức gầm lên, cùng các Tổ Vu khác lao lên, phía sau là ức vạn chiến sĩ Vu tộc.

Đại chiến bùng nổ!

Mười hai Tổ Vu lần lượt nghênh chiến Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất.

Các đại vu Vu tộc thì đánh với các yêu thần và yêu vương Yêu tộc.

"Boong!

Boong!

Boong!" Cuộc chiến bắt đầu, Thái Nhất tay cầm Đông Hoàng Chuông, không ngừng rung chuông.

Tiếng sấm vang rền, từng luồng sóng năng lượng điên cuồng tỏa ra bốn phía.

Trong nháy mắt, vô số chiến sĩ Vu tộc bị giết tại chỗ, thân tiêu đạo vẫn, hóa thành cát bụi.

"Thái Nhất tiểu nhi, dám giết dân ta, định khiến ngươi hồn bay phách tán!" Chúc Dung thấy chiến sĩ tộc mình bị giết liền phẫn nộ vô cùng, vung đao chém về phía Thái Nhất một lần nữa.

"Chúc Dung đại ca, ta giúp ngươi!" Thời gian Tổ Vu Trọc Cửu Âm quát lớn, cũng vận dụng sức mạnh bàng bạc đến hỗ trợ.

Ngoài ra còn có Cộng Công, Nhục Thu, Cú Mang, Xa Bỉ Thi bốn vị Tổ Vu cũng lao tới đại chiến với Thái Nhất.

Đế Giang cùng các Tổ Vu còn lại thì phối hợp đối phó Đế Tuấn.

Thái Nhất có cực phẩm tiên thiên chí bảo Đông Hoàng Chuông nên lực chiến đấu phi phàm, dù một mình đánh với sáu đại Tổ Vu vẫn chiếm ưu thế, có thể nói là cực mạnh.

Còn Đế Tuấn, tuy không có chí bảo như Đông Hoàng Chuông nhưng bẩm sinh là đế vương Yêu tộc, tư chất nghịch thiên, lại tu luyện đế vương chi đạo, ngộ ra hoàng giả chi khí, khi chiến đấu bá khí ngút trời.

Nếu đánh tay đôi thì có lẽ không Tổ Vu nào là đối thủ của hắn, nhưng hiện tại hắn phải đối mặt với sáu Tổ Vu nên dần rơi vào thế hạ phong, chỉ có thể dựa vào tu vi Chuẩn Thánh trung kỳ thâm hậu để chống đỡ.

Trong khi Vu Yêu đang đại chiến, giữa chiến trường có một bóng người cầm cây thước điên cuồng thu gặt mạng sống của sinh linh Yêu tộc.

Không nghi ngờ gì nữa, đó chính là Lâm Hiên!

Cây thước trong tay hắn chính là tiên thiên chí bảo Càn Khôn Nguyệt Thần Xích.

Nhờ Tam Thập Lục Phẩm Diệt Thế Hắc Liên che đậy khí tức, Càn Khôn Nguyệt Thần Xích không tỏa ra thần huy của chí bảo mà trông rất bình thường.

Nhưng mỗi khi Lâm Hiên vung thước, ít nhất cũng có vài sinh linh Yêu tộc bị đánh chết.

Trong đó có cả Huyền Tiên, Thái Ất Huyền Tiên, Kim Tiên hay thậm chí là Thái Ất Kim Tiên, tất cả đều chết ngay lập tức dưới thước của hắn. **[Đinh!

Chúc mừng ký chủ chém giết một sinh linh Thái Ất Kim Tiên trung kỳ, nhận được 30.000 điểm tu cải!]** **[Đinh!

Chúc mừng ký chủ chém giết một sinh linh Kim Tiên hậu kỳ, nhận được 5.000 điểm tu cải!]** ... **[Đinh!

Chúc mừng ký chủ chém giết thành công sinh linh Kim Tiên trung kỳ, nhận được 3.000 điểm tu cải!]** **[Đinh!

Chúc mừng ký chủ chém giết thành công sinh linh Thái Ất Kim Tiên sơ kỳ, nhận được 20.000 điểm tu cải!]** Theo từng tiếng thông báo của hệ thống, Lâm Hiên cũng không biết mình đã thu hoạch được bao nhiêu điểm.

Nhưng số sinh linh Yêu tộc bị hắn giết đã nhiều không đếm xuể.

Tất cả đều không có sức phản kháng trước mặt hắn.

Dẫu sao hắn cũng có đạo hạnh Đại La Kim Tiên đại viên mãn đỉnh phong, cộng với tiên thiên chí bảo, dù chỉ phát huy một hai phần sức mạnh thì lũ yêu tộc chưa đạt đến Đại La kia cũng không thể chống lại được.

Càng lúc Lâm Hiên càng kiếm được nhiều điểm, số xác chết Yêu tộc cũng chất cao như núi.

"Haha!

Kiếm điểm sướng thật!" Lâm Hiên vung thước giết thêm mười mấy tên Yêu tộc nữa rồi hài lòng cười lẩm bẩm.

Cuộc chiến vẫn tiếp diễn.

Lâm Hiên giết nhiều Yêu tộc đến mức sau một hồi, xung quanh hắn không còn tên Yêu tộc nào từ Kim Tiên trở lên nữa.

"Láo xược!

Vu tộc vô liêm sỉ, dám ẩn giấu khí tức để lén lút sát hại nhiều sinh linh tộc ta như vậy, hôm nay Anh Chiêu ta nhất định sẽ khiến ngươi thần hồn nát bấy!" Đột nhiên một tiếng quát vang lên.

Lâm Hiên nhìn theo hướng đó, thấy một sinh linh kỳ dị mặt người mình ngựa, thân có vằn hổ và cánh chim đang hùng hổ lao tới.

Đó chính là Anh Chiêu, một trong mười đại yêu thần của Yêu tộc!

Chương 47

Pháp bảo của hắn là một cây gậy hỗn thiết, phối hợp với đạo hạnh Đại La Kim Tiên trung kỳ đỉnh phong, khi lao về phía Lâm Hiên khí thế như vũ bão, thổi bay cả mây tầng.

"Đã đạt tới Đại La Kim Tiên mà lại lén lút tàn sát sinh linh yếu tiểu của tộc ta, thật đáng xấu hổ!" Anh Chiêu vừa múa gậy nhắm vào đầu Lâm Hiên vừa gầm lên.

"À, thú vị đấy, lại có một tên to xác đến nộp mạng." Đối diện với cây gậy làm rung chuyển không gian của Anh Chiêu, Lâm Hiên không hề sợ hãi, vung Càn Khôn Nguyệt Thần Xích nghênh chiến.

"Rầm!" Hai pháp bảo va chạm mạnh, phát ra tiếng nổ như sấm rền.

Ngay sau đó, cây gậy hỗn thiết cứng rắn của Anh Chiêu bị đánh gãy làm đôi, đồng thời cây thước của Lâm Hiên không giảm đà, nện thẳng vào ngực Anh Chiêu.

"Phụt!" Ăn một đòn chí mạng, Anh Chiêu phun máu tươi, bay ngược ra sau, đè sập cả một dãy núi.

Chỉ trong một hiệp, Lâm Hiên đã dùng chí bảo đánh bay Anh Chiêu, đủ thấy nếu hắn bộc phát toàn lực thì chiến lực sẽ khủng khiếp đến mức nào.

"Không hổ là mười đại yêu thần, bị thước của ta đánh trúng như vậy mà vẫn chưa chết." Vì trong đầu không nghe thấy tiếng báo của hệ thống, Lâm Hiên dùng thần thức quét qua dãy núi kia thì thấy Anh Chiêu tuy bị lún sâu xuống đất, trọng thương trầm trọng nhưng vẫn còn hơi thở.

“Vèo!” Thấy vậy, Lâm Hiên lướt thân tới chân núi.

Những sinh linh như mười đại yêu thần, sau khi giết chắc chắn sẽ được nhiều điểm tu cải hơn hẳn lũ tép riu, Lâm Hiên tất nhiên không muốn bỏ lỡ.

“Haha!

Anh em nhìn kìa, một trong mười đại yêu thần của Yêu tộc bị cường giả tộc ta đánh trọng thương rồi, mọi người cùng ta giết hắn để báo thù cho ức vạn chiến sĩ đã hy sinh!” Khi Lâm Hiên vừa đến nơi thì thấy có không ít chiến sĩ Vu tộc cũng phát hiện ra Anh Chiêu đang bị thương.

Mấy chục tên chiến sĩ Vu tộc vung đao lao về phía Anh Chiêu đang thoi thóp, muốn cướp công giết hắn.

“Mẹ kiếp!

Dám hớt tay trên của ta sao?

Cái đầu này không thể để các ngươi ăn hôi được, hành vi này là đang tìm chết đấy!” Lâm Hiên mặt trầm xuống, thầm nghĩ.

Ngay sau đó, hắn cũng không nể nang gì lũ Vu tộc này, khẽ chỉ tay một cái.

Càn Khôn Nguyệt Thần Xích bắn ra, hóa dài mấy trượng!

“Pháp bảo gì thế kia?” “Một cây thước?” “Trông bình thường quá, chỉ là hơi dài thôi!” “Chẳng lẽ có đại thần thông của Yêu tộc đến ngăn cản chúng ta giết Anh Chiêu?” “Hừ!

Cây thước tầm thường này sao có thể phá được nhục thân chí cường của Vu tộc ta!” Giữa những tiếng hò hét của chiến sĩ Vu tộc, cây thước nện xuống.

Đám Vu tộc đương nhiên chống đỡ, chỉ tiếc là chúng đã đánh giá

quá thấp uy lực của nó.

Ngay cả Yêu thần Anh Chiêu với đạo hạnh Đại La Kim Tiên trung kỳ đỉnh phong còn bị đánh cho thoi thóp, huống hồ lũ chiến sĩ Vu tộc ngay cả Kim Tiên còn chưa đạt tới này.

Kết cục đã rõ ràng!

Toàn bộ chiến sĩ Vu tộc tại đó bị thước nện thành đống thịt vụn, ngay cả xác cũng không còn nguyên vẹn, vô cùng thảm khốc.

"Khụ khụ... rốt cuộc ngươi là thần thánh phương nào? ...

Ngươi không phải chiến sĩ Vu tộc!" Anh Chiêu tận mắt chứng kiến cảnh đó, nhận ra cây thước trông có vẻ tầm thường kia chính là thứ suýt chút nữa khiến hắn hồn phi phách tán, nên kinh hãi nhìn Lâm Hiên. ...

"Giả làm chiến sĩ Vu tộc, ám sát nhiều sinh linh Yêu tộc ta, đồ tăng sát lục, đúng là tang tận thiên lương!" Anh Chiêu giận dữ nhìn Lâm Hiên, đôi mắt hừng hực lửa giận và sát ý.

Chỉ tiếc là lúc này hắn hơi thở mong manh, có muốn giết Lâm Hiên cũng lực bất tòng tâm.

Tận mắt thấy Lâm Hiên ra tay giết sạch chiến sĩ Vu tộc không chút lưu tình, Anh Chiêu biết kẻ này chắc chắn không phải người của Vu tộc.

Vì ức vạn sinh linh Hồng Hoang đều biết Vu tộc cực kỳ trọng tình nghĩa, tuyệt đối không bao giờ ra tay sát hại đồng bào.

"Đồ tăng sát lục?

Có chút ý vị đấy.

Đều là những sinh linh phải chết trong đại kiếp này, bị Vu tộc giết hay bị ta giết thì có gì khác nhau?" Lâm Hiên không màng mà cười

nhạt mỉa mai.

“Hơn nữa, trời đất Hồng Hoang cá lớn nuốt cá bé, cường giả vi tôn.

Nhân quả tuy tồn tại, nhưng đại thế không thể đổi, tiểu thế có thể đổi, giết ngươi thì đã làm sao?” “...

Ngươi chắc chắn sẽ bị nhân quả quấn thân, cuối cùng thân tiêu đạo vẫn!” Anh Chiêu nguyền rủa trong cơn giận dữ cực độ.

“Ồn ào quá!” “Vèo!” Dứt lời, Lâm Hiên đã cầm thước đứng trước mặt Anh Chiêu, sau đó vung thước một cái.

Chương 48

"Bành!" Cơ thể to lớn của Anh Chiêu tan thành một làn sương máu, thấm vào lòng đất.

Luồng máu đen u tối ấy khiến hoa cỏ cây cối xung quanh mấy chục dặm đều khô héo chết sạch.

Qua đó có thể thấy máu của yêu thần Anh Chiêu ô uế đến mức nào! **[Đinh!

Chúc mừng ký chủ chém giết thành công một trong mười đại yêu thần của Yêu tộc là Anh Chiêu, hệ thống đặc biệt khen thưởng 30.000.000 điểm tu cải!]** Khi thần hồn của Anh Chiêu bị Lâm Hiên tiêu diệt, tiếng thông báo vang lên.

Hắn được thưởng tận 30 triệu điểm tu cải!

"Chém một tên Thái Ất Kim Tiên hậu kỳ mới được 50.000 điểm, giết Anh Chiêu lại được nhiều thế này, đúng là trúng đậm!" Lâm Hiên cũng chú ý tới bốn chữ 'đặc biệt khen thưởng'.

Theo hắn hiểu, không chỉ vì Anh Chiêu có đạo hạnh Đại La trung kỳ đỉnh phong, mà còn vì thân phận là một trong mười đại yêu thần, dưới một người trên vạn người tại Yêu tộc, nên hệ thống mới thưởng lớn như vậy.

"Giết đại yêu thần được thưởng hời thế này, chẳng lẽ hệ thống đang ám chỉ mình đi thịt luôn mấy tên còn lại sao?" Lâm Hiên mắt sáng lên lẩm bẩm.

"Boong!

Boong!

Boong!" Đột nhiên, từng tiếng chuông cổ xưa vang rền như một

tôn thái cổ hung thú đang phát cuồng.

Luồng sóng năng lượng dập dềnh giữa hư không làm chúng sinh kinh hồn bạt vía, run rẩy không thôi.

"LÁO XƯỢC!!!" Cùng với tiếng chuông là tiếng nộ hống đầy tuyệt vọng của Thái Nhất, vang khắp Hồng Hoang như tiếng trống trận.

Âm thanh chứa đựng nộ hỏa vô tận làm vô số dãy núi sụp đổ, khiến thần hồn nhiều sinh linh tan vỡ.

"Đại năng phương nào, dám lén lút giết hại yêu thần Anh Chiêu của tộc ta?!" Thái Nhất gầm lên như sấm nổ.

Là một trong mười đại yêu thần, Anh Chiêu có một sợi tinh hồn lưu lại trong tay Thái Nhất để biết sống chết.

Lúc này tinh hồn vỡ nát, Thái Nhất biết ngay Anh Chiêu đã chết thảm.

Mười đại yêu thần là trụ cột của Yêu tộc, sự hy sinh của Anh Chiêu khiến Thái Nhất phẫn nộ đến mức sắp phát điên.

"Cái gì?

Anh Chiêu chết rồi sao?" "Đó là mười đại yêu thần cơ mà, tu vi Đại La trung kỳ đỉnh phong, mạnh mẽ vô biên, sao đột nhiên lại bỏ mạng?" "Chẳng lẽ bị Tổ Vu giết?

Hay bị các đại vu Vu tộc liên thủ tiêu diệt?" Trên chiến trường vô tận, ức vạn sinh linh bàn tán xôn xao, không biết Anh Chiêu bị ai giết chết.

"Chiến sĩ Vu tộc, ta không chỉ giết yêu thần của chúng, mà còn sẽ giết luôn cả lũ Đế Tuấn, Thái Nhất tiểu nhi!" Đế Giang nghe tin thì vui mừng, hống lớn như sấm.

“Giết!

Giết!

Giết!” Sau cái chết của Anh Chiêu, khí thế Vu tộc đại chấn, đánh đâu thắng đó.

Ngược lại phía Yêu tộc thì tinh thần sa sút, có dấu hiệu sắp bại trận.

Chiến trường ngập ngụa mùi máu tanh, xác chết la liệt khắp núi đồi, xương trắng phơi lộ.

Chiến sĩ Vu tộc nhục thân cường hãn, dũng mãnh không sợ chết, sức mạnh vô biên.

Yêu tộc dù có lợi thế về số lượng nhưng vẫn phải dùng đủ loại thần thông pháp bảo để oanh kích.

Hai bên đánh nhau túi bụi, khiến chiến sự càng thêm thảm liệt, tiếng la sát và tiếng kêu khóc vang trời không dứt.

Các vị chí cường của hai tộc đang đại chiến điên cuồng trên bầu trời tinh tú.

Đông Hoàng Thái Nhất cảm ứng được Anh Chiêu chết thảm, liền lôi đình chấn nộ, điên cuồng rung chuông Đông Hoàng, phát ra uy lực hủy thiên diệt địa, nhất thời đánh lui cả sáu đại Tổ Vu gồm Chúc Dung và những người khác.

“Kẻ nào dám giết yêu thần tộc ta, ta sẽ thề không đội trời chung với kẻ đó!” Nói xong, Thái Nhất bỏ mặc sáu đại Tổ Vu, hóa thành một luồng sáng lao xuống phía dưới. ...

Uỳnh uỳnh!

Thái Nhất đáp xuống dãy núi.

Tại đây, hắn cảm nhận được khí tức của Anh Chiêu, xung quanh

mấy dặm đều là đất chết, khiến hắn đau xót khôn nguôi.

"Anh Chiêu có đạo hạnh Đại La trung kỳ đỉnh phong, lại có thần thông khó lường, muốn giết hắn nhanh chóng thì trừ phi mười hai Tổ Vu ra tay, nếu không dù có bị các đại vu vây công thì hắn vẫn có thể trốn thoát!

Vậy mà giờ hắn lại bị giết trong nháy mắt, ngay cả xác cũng không giữ được, máu tươi vương vãi khắp nơi, rốt cuộc là thần thánh phương nào ra tay?" Thái Nhất thầm nghĩ.

Chương 49

Hắn tìm kiếm khắp nơi nhưng tuyệt nhiên không thấy bóng dáng bất kỳ sinh linh nào có cảnh giới Đại La Kim Tiên.

"Khốn kiếp!

Thật là đáng hận!" Không tìm được kẻ thù để báo thù, Thái Nhất ngửa mặt lên trời gào thét, ngọn lửa giận ngút trời bùng cháy dữ dội.

Cùng lúc đó, khi không có Thái Nhất cản trở, Chúc Dung và các Tổ Vu khác bắt đầu điên cuồng đồ sát sinh linh Yêu tộc.

Phải biết rằng các Tổ Vu được hóa hình từ huyết nhục ô uế của Bàn Cổ, bẩm sinh đã có sức mạnh vô song, lại nắm giữ các quy luật pháp tắc nên chiến lực cực kỳ mạnh.

Đám yêu tộc tầm thường hoàn toàn không phải đối thủ, bị giết sạch từng mảng lớn.

Thấy vậy, Thái Nhất gào lên một tiếng, đành phải bỏ việc tìm hung thủ mà quay lại chiến đấu với sáu đại Tổ Vu.

"Giết!!!" Thái Nhất tay cầm Đông Hoàng Chuông liên tục rung chuông, phát ra đạo âm vang dội, mạnh mẽ vô song, một mình độc chiến sáu đại Tổ Vu trong trạng thái điên cuồng, thậm chí còn chiếm được thượng phong.

Bên kia, Đế Tuấn cầm Yêu Hoàng Kiếm chống lại các Tổ Vu còn lại.

Nhờ hoàng giả chi khí, hắn cũng chống đỡ được sức mạnh pháp tắc từ nhóm Tổ Vu do Đế Giang dẫn đầu.

"Đánh đi, đánh càng hăng càng tốt, như vậy mới không ai chú ý tới ta." Trên chiến trường, Lâm Hiên đã sớm biến thành một con yêu thú,

lẩn khuất trong hàng ngũ Yêu tộc, liên tục săn giết chiến sĩ Vu tộc để kiếm điểm tu cải.

Lúc Thái Nhất lao xuống tìm hung thủ, hắn đã cảm ứng được.

Nhờ chức năng che giấu khí tức của Tam Thập Lục Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, hắn không hề bị phát hiện.

Tất nhiên không phải Lâm Hiên sợ Thái Nhất, chỉ là không cần thiết phải lộ diện.

Nếu lộ thân phận, hắn chắc chắn sẽ bị Thái Nhất, Đế Tuấn và cả Yêu tộc vây sát, thậm chí bị nhân quả đại kiếp quấn lấy, thề không đội trời chung với Yêu tộc.

Đó không phải kết quả hắn muốn.

Hắn chỉ muốn âm thầm phát triển, lặng lẽ kiếm điểm mà thôi.

Vừa nhàn nhã vừa an toàn, lại kiếm được bộn điểm, dại gì mà không làm?

Còn nếu nói về thực lực, với tu vi Đại La đại viên mãn đỉnh phong, cộng với Hỗn Độn Linh Bảo Tam Thập Lục Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, Tiên Thiên Chí Bảo Càn Khôn Nguyệt Thần Xích, Định Hải Lưu Ly Châu và Phược Yêu Tác, hắn hoàn toàn đủ vốn liếng để đánh một trận với Thái Nhất.

Cuộc chiến kéo dài suốt ba tháng, hai bên vẫn điên cuồng liều mạng.

Cả chiến trường máu chảy thành sông, vô số cường giả ngã xuống, nhiều chiến sĩ Vu tộc không sợ chết đã chọn cách tự bạo để đồng quy vu tận với kẻ địch.

Vô số đại năng Hồng Hoang dùng thần niệm ẩn nấp trên cao quan sát cuộc chiến, ai nấy đều kinh hãi trước sự hung hãn của hai tộc.

Một cuộc chiến khủng khiếp đến mức ức ức sinh linh ngã xuống, so với thời kỳ Long Hán Sơ Kiếp của tam tộc tranh bá năm xưa cũng không kém cạnh gì.

Trên bầu trời tinh tú, các cường giả Chuẩn Thánh đánh nhau đến mức thiên băng địa liệt, sơn hà tan vỡ, ngay cả các tiểu tinh cầu cũng bị tiêu diệt.

"Haha!

Đế Tuấn tiểu nhi, hôm nay là ngày tàn của Yêu tộc các ngươi!" Đế Giang cười lạnh.

Bởi vì sau khi liên thủ với năm Tổ Vu khác, Đế Tuấn dù có Yêu Hoàng Kiếm và tu vi Chuẩn Thánh trung kỳ thì cũng bắt đầu đuối sức, trên người xuất hiện nhiều vết máu.

May mà Đế Tuấn kịp thời lấy ra tiên thiên linh bảo Hà Đồ Lạc Thư đặt trên đầu để hộ thân nên tạm thời chưa nguy hiểm tính mạng.

"Chúc Dung tiểu nhi, nếu các ngươi chỉ có bấy nhiêu bản lĩnh thì không xứng lấy Yêu tộc ta làm thức ăn đâu.

Bá chủ Hồng Hoang sẽ chỉ có một mình Yêu tộc mà thôi!" Ở bên kia, Thái Nhất càng đánh càng hăng, rút ra Thái Dương Thần Kiếm vung lên những nhát kiếm khổng lồ, quét ngang nhóm Tổ Vu Chúc Dung, khí thế ngút trời.

Thấy Thái Nhất như chiến thần bất bại, Đế Giang lập tức tách ra để cùng vây sát Thái Nhất.

Với sức mạnh không gian pháp tắc, thực lực của Đế Giang vô cùng thâm sâu.

Có hắn dẫn đầu, Thái Nhất nhanh chóng rơi vào thế bị động, chỉ còn biết dựa vào Đông Hoàng Chuông để khổ sở chống đỡ.

“Lũ Vu tộc đáng ghét, dám lấy nhiều đánh ít, tưởng Yêu tộc ta không có ai sao?” Đế Tuấn mặt tối sầm lại, gầm lớn: “Con dân Yêu tộc, kết Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận!!!” ...

Vèo!

Vèo!

Vèo!

Theo lệnh của Đế Tuấn, các yêu tộc bay lên không trung, nhanh chóng đáp xuống bề mặt các tinh tú.

“Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận!” Đế Tuấn ngồi xếp bằng trên một ngôi sao, tung Hà Đồ Lạc Thư lên không trung tinh tú bao la, miệng lẩm bẩm thần chú, hai tay bắt pháp quyết huyền ảo.

“Uỳnh!” Hà Đồ Lạc Thư ngay lập tức được phóng đại gấp vô số lần, che cả bầu trời, bao trùm toàn bộ tinh không vào trong.

Chương 50

Từng ngôi sao hóa thành những điểm sáng hiển lộ trên Hà Đồ Lạc Thư, hình thành nên hình ảnh chu thiên tinh thần.

"Uỳnh uỳnh!" Trước ánh mắt kinh ngạc của ức vạn sinh linh Hồng Hoang, trên bầu trời thái cổ nổ ra những tiếng sấm rền, từng luồng áp lực chứa đầy khí tức hủy diệt từ tinh không truyền xuống.

Ba trăm sáu mươi lăm ngôi sao thái cổ cùng ức vạn ngôi sao nhỏ dưới tác động của Hà Đồ Lạc Thư như được ban cho sự sống, tỏa ra ánh sáng tinh tú rực rỡ chiếu rọi khắp Hồng Hoang.

Vèo!

Vèo!

Vèo!

Sau khi các ngôi sao tỏa sáng, từng đạo sinh linh Yêu tộc hóa thành luồng sáng lao vào biển sao.

Tiếp đó, vô số ngôi sao bắt đầu vận hành, đặc biệt là ba trăm sáu mươi lăm ngôi sao chủ chốt, mỗi ngôi sao đều có một vị sinh linh Yêu tộc với đạo hạnh Thái Ất Kim Tiên trấn giữ, khí thế bừng bừng, ánh sáng lộng lẫy.

"Ngưng tinh vi trận, diễn hóa chu thiên!" Đế Tuấn trầm giọng quát lên như đạo âm vang vọng, mang theo uy năng cổ xưa khổng lồ.

Dứt lời, các ngôi sao thái cổ đồng loạt hưởng ứng, như có một bàn tay vô hình khổng lồ đang thúc đẩy sự diễn hóa, nhanh chóng hình thành một đại trận tinh không khổng lồ.

"Hôm nay, Yêu tộc ta nhất định sẽ chôn vùi Vu tộc, khiến các ngươi vĩnh viễn biến mất khỏi Hồng Hoang!" Đế Tuấn tỏa ra bá khí

vô biên.

“Trận pháp thật đáng sợ!” “Lấy ức vạn tinh tú làm cơ sở, dẫn dắt sức mạnh tinh thần trời đất để diễn hóa cổ trận, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận quả thực đủ sức hủy thiên diệt địa!” “Không ngờ Yêu tộc lại sở hữu cổ trận khủng khiếp như vậy, chẳng lẽ họ thực sự muốn diệt sạch Vu tộc sao?” “Nếu Vu tộc không có cách chống đỡ, e là sẽ có thảm họa diệt tộc mất.” “Đúng thế, trận pháp này dưới sự dẫn dắt của Đế Tuấn và Thái Nhất tuyệt đối có thể bộc phát sức mạnh tương đương Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, Vu tộc không thể nào kháng cự nổi!” Các đại năng đang lén quan sát trận chiến cũng xôn xao bàn tán trước sự kinh hoàng của đại trận này.

“Mẹ kiếp!

Áp lực khủng khiếp quá, xem ra tạm thời không thể tiếp tục săn giết sinh linh hai tộc được rồi.” Giữa chiến trường, Lâm Hiên thấy Yêu tộc bày trận liền thầm nghĩ.

Sau đó hắn cảm ứng được điều gì đó, nhìn về hướng Hỗn Độn rồi nhanh chóng thi triển thần thông biến về Bất Chu Sơn, đứng từ xa quan sát tình hình chứ không tham gia vào nữa.

Cùng lúc đó, mười hai Tổ Vu thấy đại trận của Yêu tộc có khí thế hủy diệt như vậy cũng vội vàng hội hợp lại.

“Đế Tuấn, Thái Nhất tiểu nhi, đừng tưởng chỉ có Yêu tộc mới có thái cổ đại trận!” Đế Giang ngẩng đầu nhìn chằm chằm hai người trên tinh không, mắt trợn trừng, gào lớn với các anh em: “Các huynh đệ, cho lũ súc sinh Yêu tộc thấy đại trận của Vu tộc ta!” “Gào!” Mười một vị Tổ Vu đồng thanh hưởng ứng, nhanh chóng chiếm giữ các vị trí huyền ảo.

Đồng thời, họ cùng thi triển sức mạnh quy luật pháp tắc của mình, gồm Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ, Thời Gian, Không Gian, Lôi, Điện...

bao quanh trời đất.

"Uỳnh uỳnh!" Lúc này trời đất rung chuyển, từng mảnh tinh không bị lật nhào, từng dãy núi lớn bị nghiền nát, ức vạn sinh linh trên đất Hồng Hoang ai nấy đều run sợ.

Một luồng áp lực từ thời Hỗn Độn quét qua trời đất, luồng áp lực này vừa mang hơi thở cổ xưa quen thuộc, lại vừa ngập tràn sát khí.

"Bàn Cổ Đô Thiên Thần Sát, HIỆN!" Theo tiếng gầm xé trời của Đế Giang, chúng sinh nhìn thấy phía sau mười hai Tổ Vu xuất hiện một hư ảnh cự nhân cao ngất trời.

Cự nhân vạm vỡ như tháp sắt, tay cầm rìu sắc bén, đôi mắt như thấu suốt quá khứ tương lai, xuyên thấu trời đất.

Dù chỉ là một đạo hư ảnh nhưng nó tỏa ra uy năng vô tận, phảng phất như mới chính là chủ tể thực sự của vùng trời đất này!

Một vị chủ tể chí cao vô thượng!

"...

PHỤ THẦN BÀN CỔ!!!" Tại núi Côn Luân, Thông Thiên giáo chủ nhìn thấy hư ảnh liền thất sắc kêu lên.

"Cái gì?!" Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng bật dậy, ánh mắt kinh ngạc vô cùng.

"Tuy chỉ là hư ảnh Phụ thần Bàn Cổ, nhưng cũng sở hữu sức mạnh tương đương Hỗn Nguyên Đại La, thực sự đáng sợ!" Lão Tử cũng trầm giọng nói: "Bàn Cổ Đô Thiên Thần Sát đối đầu với Chu Thiên Tinh Đấu, cuối cùng kẻ thắng là ai đây?" ...

Tại chiến trường Vu Yêu.

Bàn Cổ Đô Thiên Thần Sát Đại Trận do mười hai Tổ Vu kết hợp và Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận do ức vạn sinh linh Yêu tộc hình

thành đang đối đầu gay gắt.

Phải thừa nhận cả hai đại trận đều có uy năng hủy diệt, ngay cả những đại năng có đạo hạnh Chuẩn Thánh hậu kỳ khi đối mặt với hai trận pháp này cũng không dám đương đầu trực tiếp.

Một bên diễn hóa hư ảnh Bàn Cổ đại thần, một bên diễn hóa chư thiên tinh tú, cả hai đều có uy năng ngang hàng Hỗn Nguyên Đại La.

"Đế Tuấn, Thái Nhất tiểu nhi, hãy xem Bàn Cổ đại thần của Vu tộc ta nghiền nát các ngươi vào hư không thế nào!" Đế Giang giọng vang như sấm.

"Hừ!

Chỉ là một cái bóng ma, lấy tư cách gì gọi là Bàn Cổ đại thần?!" Đế Tuấn lạnh lùng quát.

"Vậy thì...

CHIẾN!!!" "Uỳnh!" Dứt lời, cả hai đại trận cùng vận hành điên cuồng, một trận chiến hủy trời diệt đất sắp sửa nổ ra.

"Khụ khụ!" Đột nhiên, một sự cố ngoài ý muốn xảy ra.

Một tiếng khụ nhẹ từ nơi sâu thẳm của Hỗn Độn truyền đến, tựa như đấng chí tôn từ thuở sơ khai, lại giống như một ngọn gió xuân lướt qua, vang khắp cõi Hồng Hoang.

Chương 51

Ức vạn sinh linh cùng vô số đại năng đang bế quan đều chấn động tâm can, kinh hãi nhìn vào hư không vô tận.

"Phụt!!!" Theo tiếng khụ ấy, một cảnh tượng kinh hoàng hiện ra trước mắt ức vạn sinh linh.

Đô Thiên Thần Sát Đại Trận và Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận vốn đang mang uy lực ngút trời bỗng chốc tan biến.

Mười hai Tổ Vu cùng đám Đế Tuấn và các sinh linh Yêu tộc đều phun máu tươi, ngã rạp xuống đất.

Tất cả đều kinh hãi nhìn lên trời.

Trên hư không, một vị lão đạo đang sải bước đi tới.

Lão đạo có gương mặt kỳ lạ cổ quái, như thể đã tồn tại từ thời khai thiên lập địa, khí tức hoàn toàn thu liễm.

Lão mặc một bộ đạo bào âm dương màu trắng trăng, khí chất phiêu miểu, quanh thân tỏa ra âm vận của Đạo.

Đó chính là vị Thánh nhân duy nhất của Hồng Hoang, người duy nhất đã chứng được đạo quả Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên - Hồng Quân Đạo Tổ.

Chỉ một tiếng khụ mang theo chí uy của trời đất đã đánh tan cả Đô Thiên Thần Sát và Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận.

Uy của Thánh nhân, khủng bố đến nhường này!

"Bái kiến Hồng Quân Đạo Tổ!!!" Thấy Hồng Quân xuất hiện, ức vạn sinh linh trên chiến trường đều hành lễ vấn an.

Ngay cả mười hai Tổ Vu vốn cao ngạo trương cuồng lúc này cũng

phải cúi đầu, không dám khinh suất.

"Từ nay về sau, Yêu tộc cai quản bầu trời, Vu tộc cai quản mặt đất, không được gây hấn vô cớ!" Hồng Quân Đạo Tổ với đôi mắt hỗn độn quét qua ức vạn sinh linh một lượt, thản nhiên nói.

Giọng nói không lớn nhưng lại truyền rõ ràng vào tai từng sinh linh khắp Hồng Hoang, thần thông thật vô biên.

"Uỳnh!" Vừa dứt lời, Hồng Quân Đạo Tổ tung tay phải lên, ném Hỗn Độn Chí Bảo Tạo Hóa Ngọc Điệp lên hư không.

Ngay sau đó, Tạo Hóa Ngọc Điệp tỏa ra những luồng hào quang rực rỡ rơi xuống đất Hồng Hoang.

Những sinh linh nào được hào quang chiếu vào đều được khôi phục thương thế, trở lại trạng thái đỉnh phong.

Tất nhiên, những kẻ đã chết thì linh hồn đã về với trời đất, ngay cả Tạo Hóa Ngọc Điệp cũng không thể làm họ sống lại.

"Chúng con xin tuân theo pháp chỉ của Lão sư!" Đế Tuấn và Thái Nhất nhìn nhau, cùng cung kính hô lớn.

"Cứ tưởng lần này nhờ Đô Thiên Thần Sát Đại Trận mà diệt sạch được Yêu tộc, thật đáng tiếc!" Thủy chi Tổ Vu Cộng Công thở dài.

"Không được vô lễ, Đạo Tổ đã ban pháp chỉ, chúng ta cứ nghe theo thôi!" Đế Giang lườm Cộng Công một cái rồi vội vàng hành lễ với Hồng Quân: "Vu tộc ta cũng tuân theo ý chỉ của Đạo Tổ!" Bởi vì họ vừa tận mắt chứng kiến uy thế của Thánh nhân vượt xa trí tưởng tượng.

Vốn tưởng rằng nhờ vào đại trận, dù đối mặt Thánh nhân như Hồng Quân cũng có thể đánh một trận, ai ngờ khi thực sự đối diện mới thấy mình không chịu nổi một kích, thần thông Thánh nhân thật thâm sâu không lường được.

“Như vậy là tốt nhất!” Hồng Quân khẽ gật đầu, đồng thời nhìn sâu vào phía Bất Chu Sơn một cái, đôi mắt như nhìn thấu mọi hư không.

Nhưng lão không nói gì thêm, thân hình lại biến mất vào hư không như thể chưa từng xuất hiện.

Cuộc sơ chiến Vu Yêu kết thúc như thế, cả hai tộc đều không chiếm được lợi lộc gì mà còn tổn thất nặng nề, vô số chiến sĩ tử trận.

Đặc biệt là Yêu tộc còn mất đi một đại yêu thần, tổn thất thảm hại.

Dù không cam tâm nhưng trước áp lực của Đạo Tổ, hai bên đều rút quân, không đánh tiếp nữa.

“Quả nhiên là không giấu nổi Đạo Tổ!” Tại Bất Chu Sơn, Lâm Hiên cưỡi mây tường, cười khổ một cái.

Người khác có lẽ không hiểu tại sao Hồng Quân lại nhìn về hướng này, nhưng Lâm Hiên thì hiểu rõ, chắc chắn Hồng Quân đã phát hiện ra sự hiện diện của hắn, thậm chí biết hắn là kẻ đã giết chết yêu thần Anh Chiêu.

Nhưng Lâm Hiên không lo Hồng Quân sẽ trách phạt, vì hắn biết đối với Hồng Quân, trừ khi đại thế thiên địa bị thay đổi, nếu không lão sẽ không can thiệp.

“Bàn Cổ Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, Thánh nhân!

Thật là khủng bố!” Tận mắt chứng kiến chiến trường, lòng Lâm Hiên ngổn ngang trăm mối, đồng thời càng khát khao sớm chứng được quả vị Hỗn Nguyên Đại La, nếu không dưới Thánh nhân đều chỉ là loài kiến cỏ.

“Dù sao đi nữa, trận chiến này ta dường như mới là người chiến

thắng lớn nhất!" Nhìn vào bảng thuộc tính hệ thống với số điểm tu cải khổng lồ, Lâm Hiên nở nụ cười hưng phấn. "Chục, trăm, ngàn... tỷ, chục tỷ!" "Tê!!!" Nhìn dãy số dài dằng dặc trên bảng thuộc tính, dù tâm tính Lâm Hiên có vững vàng đến đâu cũng không khỏi hít sâu một hơi khí lạnh.

Sau đó, hắn hân hoan tới mức phát cuồng. "1,3 tỷ điểm tu cải, ha ha ha!!" Lâm Hiên ngửa mặt lên trời cười dài, thần sắc vô cùng kích động. 1,3 tỷ!

Tròn 1,3 tỷ điểm tu cải!

Chương 52

Điều này khiến Lâm Hiên nảy sinh cảm giác tiền nhiều khí thô, tự tin mười phần.

Với số lượng điểm tu cải đồ sộ như vậy, ít nhất trong thời gian ngắn hắn không cần lo lắng về việc thiếu hụt nữa. "Huyết mạch Chuẩn Thánh thăng cấp, hiện tại có nhiều điểm tu cải như vậy, trước tiên hãy để huyết mạch tiến hóa lên cấp bậc Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên đi!" "Pháp bảo Tiên Thiên Linh Bảo Phược Yêu Tác cũng đã đến lúc thăng cấp thành Tiên Thiên Chí Bảo rồi!" "Sau đó lại đem Tiên Thiên Chí Bảo Định Hải Lưu Ly Châu nâng cấp thành Hỗn Độn Linh Bảo!" Sau khi tính toán tỉ mỉ việc sử dụng điểm tu cải, Lâm Hiên hào hứng quay về động phủ để tiến hành bế quan.

Vút!

Đúng lúc này, một bóng hình thướt tha xuất hiện bên cạnh Lâm Hiên.

Chân mày lá liễu, khoác trên mình bộ tiên y màu thiên lam thanh nhã, chân đạp ngũ sắc tường vân, đẹp đến mức không thể diễn tả bằng lời.

Chính là Nữ Oa! "Sư phụ, người tới sao?" Lâm Hiên hơi kinh ngạc.

Theo hắn biết, do đại kiếp sắp đến, để tránh dây dưa với nhân quả của đại kiếp, các đại năng như Nữ Oa đều đang bế quan tiềm tu.

Đặc biệt là Nữ Oa, bình thường khi thiên địa không có đại kiếp cũng hiếm khi rời khỏi đạo trường, cho nên sự xuất hiện của nàng thực sự làm Lâm Hiên có chút ngạc nhiên. "Ta vốn định đến động phủ tìm con, kết quả phát hiện không có ở đó, cảm ứng một chút mới thấy

con ở đây!" Nữ Oa tùy ý giải thích, sau đó đôi mày thanh tú nhíu lại, vẻ mặt có chút ngưng trọng nhìn Lâm Hiên: "Bảo bối đồ nhi, trên thân con sao lại có một tầng sát khí?" Nói đoạn, Nữ Oa bắt đầu bấm ngón tay tính toán.

Một lát sau nàng mới dừng lại, sắc mặt hơi biến đổi: "Từ khi nào con lại dính vào nhân quả đại kiếp?" "Nhân quả đại kiếp?" Lâm Hiên nghe vậy cũng thót tim.

Chẳng qua là hắn lẻn vào chiến trường để giết một số sinh linh của hai tộc Vu - Yêu, không ngờ lại nhiễm phải nhân quả đại kiếp.

Vốn dĩ Lâm Hiên cho rằng đại đa số sinh linh Vu - Yêu đều là những kẻ ứng kiếp, chú định phải ngã xuống, giết đi cũng không sao. "Không thành thật khai báo với vi sư, con đã tham gia vào cuộc chiến Vu - Yêu phải không?" Nữ Oa nghiêm giọng hỏi, gương mặt tràn đầy vẻ lo lắng! "Có mấy tên sinh linh Yêu tộc không có mắt trêu chọc con, bị con đánh chết rồi.

Để hả giận, con lén lút ở ven chiến trường chém giết thêm một ít nữa." Lâm Hiên tự nhiên sẽ không thừa nhận mình thừa cơ đại chiến để âm thầm tàn sát điên cuồng, nên đã tìm một cái cớ. "Sinh linh Yêu tộc nào dám trêu chọc con?" Ầm ầm!

Đôi mắt tinh anh của Nữ Oa trừng lên, toàn thân tỏa ra một luồng nộ khí nồng đậm, như muốn xuyên qua mây xanh, tựa như một con sư tử cái bị chọc giận. "Vi sư hiện tại sẽ lên Thiên Đình tìm Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất để đòi lại công đạo!!" Nữ Oa lạnh lùng như băng nói.

Đây là lần đầu tiên Lâm Hiên thấy một người ôn nhu như Nữ Oa lại phát hỏa như vậy.

Chỉ nghe đồ đệ bị tiểu yêu trêu chọc mà đã nộ khí ngút trời, muốn đi tìm Yêu Hoàng Đế Tuấn gây phiền phức.

Một luồng nước ấm chảy qua tim hắn! "Sư phụ, lên Thiên Đình không hợp lý lắm, dù sao đồ nhi của người cũng đã giết sạch đám Yêu tộc đó và bình an vô sự!" Lâm Hiên kéo tay Nữ Oa lại, nở một nụ cười: "Huống hồ sau đại chiến, Yêu tộc tổn thất thảm trọng, lúc này chúng ta không nên đến hưng sư vấn tội." Đùa sao!

Vô duyên vô cớ giết hàng vạn sinh linh Yêu tộc để kiếm điểm tu cải, da mặt Lâm Hiên dù dày đến đâu cũng không dám đi tìm Đế Tuấn đòi công đạo. "Hừ!

Chẳng lẽ ta lại sợ bọn họ?

Giữa trời đất này, ai cũng không được đụng đến con!" Nữ Oa hầm hầm nói. "Vâng vâng, con biết sư phụ thiên không sợ địa không sợ." Lâm Hiên vừa kéo Nữ Oa về phía đạo trường vừa cười: "Cũng biết sư phụ là thương con nhất." "Gọi là Nữ Oa!" "Được rồi, Nữ Oa." "Lần sau kẻ nào dám trêu chọc, nhớ truyền âm cho ta, ta sẽ chạy tới với tốc độ nhanh nhất!" Nữ Oa trịnh trọng dặn dò. "Thực ra không cần truyền âm đâu, chỉ cần báo danh hiệu Nữ Oa ra là bọn chúng đã sợ mất mật rồi.

Các đại năng Hồng Hoang có mấy ai không biết sư phụ Nữ Oa của con chứ?" Lâm Hiên sảng khoái cười lớn. "Xú tiểu tử, miệng lưỡi ngày càng ngọt rồi!" Nữ Oa lườm Lâm Hiên một cái đầy trách móc, nhưng nhìn khóe miệng nàng hơi cong lên, có thể thấy nàng rất hưởng thụ lời khen này. "Nữ Oa cũng chưa nếm thử, sao biết miệng con ngày càng ngọt, biết đâu lại đắng thì sao?" Ma xui quỷ khiến, Lâm Hiên lại nói đùa một câu.

Lời vừa dứt, hắn mới phản ứng lại, có chút lúng túng gãi đầu.

Còn Nữ Oa, đôi gò má đỏ bừng vô cùng, như ráng chiều lúc hoàng hôn, mang một vẻ đẹp khác lạ. "Ta... ta đi bế quan đây, con nhất định phải chú ý nhân quả đại kiếp." Vút!

Để lại một câu vội vã, Nữ Oa như chạy trốn quay về đạo trường.

Trong động phủ!

Lâm Hiên khoanh chân ngồi trên đài sen Tam Thập Lục Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, trên người bao quanh hắc khí nồng đậm, khí thế bàng bạc như biển cả.

Chương 53

Trên đỉnh đầu hắn, bốn mươi chín hạt châu cỡ ngón tay cái đang lơ lửng, vận chuyển theo một quỹ đạo huyền ảo, trông vô cùng huyền diệu.

Mỗi hạt châu đều tỏa ra hào quang lưu ly, dường như ẩn chứa bên trong những tiểu thế giới đang diễn hóa.

Những hạt châu này vốn là Tiên Thiên Chí Bảo Định Hải Lưu Ly Châu, nhưng sau khi tiêu tốn 500 triệu điểm tu cải, hiện tại đã hoàn toàn thăng cấp thành Hỗn Độn Linh Bảo.

Sau khi thăng cấp, nó trở thành Càn Khôn Lưu Ly Châu, số lượng cũng tăng từ 24 hạt lên 49 hạt.

Uy lực của pháp bảo trở nên mạnh mẽ đến đáng sợ, một khi Lâm Hiên bộc phát toàn lực thúc động, ngay cả tu sĩ Chuẩn Thánh trung kỳ đỉnh phong đã trảm nhị thi, Lâm Hiên cũng có thể đánh một trận.

Với Tam Thập Lục Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, hắn có thể kháng cự tu sĩ Chuẩn Thánh trung kỳ, giờ có thêm Càn Khôn Lưu Ly Châu thì có thể chủ động tấn công.

Chiến lực tăng lên không chỉ là một chút!

Càn Khôn Lưu Ly Châu ngoài việc phát ra thất thải lưu ly quang tấn công kẻ thù, còn có thể bao phủ hào quang bảo vệ bản thân, phi Chuẩn Thánh hậu kỳ không thể phá.

Hiện tại đạo hạnh của Lâm Hiên đang ở cảnh giới Đại La Kim Tiên đại viên mãn, chỉ mới phát huy được một hai tầng uy lực của nó.

Đương nhiên!

Điều khiến Lâm Hiên hài lòng nhất là khi tu luyện, các hạt châu sẽ

trôi lơ lửng trên đầu, gia tốc tốc độ cảm ngộ thiên địa đại đạo, khiến tốc độ tu luyện nhanh gấp mười lần. "500 triệu điểm tu cải, tiêu rất đáng!" Lâm Hiên hài lòng gật đầu.

Lúc này, bảng thuộc tính của hắn lại có sự thay đổi: **[Ký chủ: Lâm Hiên.

Cảnh giới thực lực: Đại La Kim Tiên đại viên mãn đỉnh phong.

Huyết mạch: Càn Khôn Ma Hổ (Cấp cao nhất có thể đạt đến Thánh Nhân), điểm cần để thăng cấp: 100 triệu.

Điểm tu cải: 783.000.000.]** Các pháp bảo trên người bao gồm: Tiên Thiên Chí Bảo Càn Khôn Xích, Tiên Thiên Chí Bảo Phược Linh Tác (nâng cấp từ Phược Yêu Tác), Hỗn Độn Linh Bảo Càn Khôn Lưu Ly Châu, Hỗn Độn Linh Bảo Tam Thập Lục Phẩm Diệt Thế Hắc Liên.

Cùng với một trong Ngũ Đại Tiên Thiên Linh Căn: Thần thụ Hoàng Trung Lý.

Nếu để sinh linh Hồng Hoang biết được gia tài của Lâm Hiên, e rằng ai nấy đều sẽ cảm thán thế nào gọi là giàu nứt đố đổ vách.

Ngay cả Hỗn Độn Linh Bảo trong truyền thuyết mà hắn cũng sở hữu hai kiện, e rằng khắp Hồng Hoang này chỉ có pháp bảo của Hồng Quân đạo tổ mới so sánh được với hắn. "Hô!

Hệ thống Vô Hạn Tu Cải thật sự quá mạnh!" Lâm Hiên chân thành cảm thán.

Sau một hồi cảm ngộ, Lâm Hiên cuối cùng cũng bước ra khỏi động phủ.

Bởi vì thời gian Hồng Quân đạo tổ giảng đạo lần thứ ba đã gần kề, hắn cần phải lên Tử Tiêu Cung một lần nữa.

Bước ra ngoài, Lâm Hiên cảm nhận được ba chị em Tam Tiêu vẫn đang bế quan tiêu hóa quả Hoàng Trung Lý, còn Nữ Oa đang nhắm mắt thần du trong đạo trường. "Sư phụ!" Bước vào đạo trường của Nữ Oa, Lâm Hiên gọi khẽ một tiếng. "Ừm!" Nghe thấy tiếng Lâm Hiên, Nữ Oa khẽ gật đầu, dường như nhớ lại lời trêu chọc của hắn lúc trước, trên gương mặt trắng nõn hiện lên một vệt hồng nhuận. "Vậy Sư bá đâu ạ?

Đạo tổ sắp giảng đạo lần thứ ba, chúng ta cũng nên khởi hành đến Tử Tiêu Cung rồi chứ?" Lâm Hiên cười hỏi. "Ta tới rồi!" Đúng lúc đó, bóng dáng Phục Hy xuất hiện ở cửa.

Sau khi vào trong, Phục Hy nhìn chằm chằm Lâm Hiên, cau mày: "Lâm Hiên sư điệt, từ khi nào con lại nhiễm nhân quả đại kiếp?" "Sư bá tuệ nhãn, vậy mà nhìn ra ngay." Lâm Hiên cười khổ lắc đầu, sau đó đem lý do cũ nói với Nữ Oa kể lại một lần. "Yêu tộc lại dám phóng túng như vậy, coi khinh Phục Hy ta vô năng sao?" Giống như Nữ Oa, Phục Hy cũng nộ khí đùng đùng.

Quanh thân hắn vang lên những đạo âm dồn dập, hóa ra hắn đã đột phá đạo hạnh Chuẩn Thánh trung kỳ. "Sư bá bớt giận, con cũng đâu có chịu thiệt, ngược lại còn giết không ít sinh linh Yêu tộc." Lâm Hiên hắc hắc cười. "Vậy thì tốt, hừ, nếu không ta nhất định sẽ đại náo Thiên Đình khiến bọn chúng gà chó không yên!" Phục Hy quát lớn như sấm, khí tức hạo đãng như biển.

Đối với Phục Hy, Lâm Hiên không chỉ là đệ tử của Nữ Oa, mà trong lòng ông, Lâm Hiên cũng giống như đệ tử duy nhất của mình.

Nếu Lâm Hiên bị bắt nạt, ông tuyệt đối sẽ giống Nữ Oa, lập tức bùng nổ! "Lâm Hiên sư điệt, ta vài năm trước thôi diễn chu thiên, đoán định sẽ có một trận đại kiếp liên quan đến cuộc chiến Vu - Yêu, có khả năng ta sẽ thân tiêu đạo vẫn, thiên đạo định số không thể thay đổi.

Đến lúc đó, con hãy thay ta bầu bạn với sư phụ con, đừng để muội ấy cô độc một mình, được không?" Đột nhiên, Phục Hy âm thầm truyền âm cho Lâm Hiên.

Nghe vậy, Lâm Hiên khẽ nhướng mày, không để lại dấu vết mà gật đầu.

Trong Tử Tiêu Cung vĩnh hằng.

Chương 54

Lúc này, cung điện lại chật kín thính khách đến nghe Hồng Quân đạo tổ giảng đạo.

Trên đạo đài phía trước nhất, Hồng Quân đang ngồi ngay ngắn. "Bàn Cổ khai thiên, tạo hóa chúng sinh, ta nắm giữ Tạo Hóa Ngọc Điệp, chứng đạo thành Thánh.

Tuy nhiên Thiên đạo chưa vẹn toàn, ta nên vì chúng sinh giảng đạo ba lần, sau đó mới có thể lấy thân hợp đạo, bù đắp sự thiếu khuyết của Thiên đạo.

Lần này là lần giảng đạo cuối cùng, sau đó ta sẽ hợp đạo!" Hồng Quân vô cảm, nhạt giọng nói. "?!!" "Không được, không được đâu sư phụ!" "Mong lão sư suy nghĩ lại, đừng bỏ rơi chúng con." "Nhờ lão sư truyền thụ đại đạo pháp môn, chúng con mới có thể lĩnh ngộ được.

Nay lão sư sao nỡ lòng bỏ rơi chúng con?" Trong đại điện, mọi người nhao nhao kinh hãi, trong lòng chấn động khôn cùng.

Không ít thính khách lệ chảy đầy mặt, khẩn cầu Hồng Quân đừng hợp đạo. "Không cần nói nhiều, đây là định số!

Đại đạo có năm mươi, Thiên diễn bốn mươi chín, cái 'một' kia chính là con đường sống.

Ta phải bổ toàn cái 'một' đó, sau này các con hãy tự giải quyết cho tốt.

Hãy nhớ kỹ: chuyện nhỏ có thể nghịch chuyển, nhưng đại thế không thể đổi, chớ có nghịch thiên mà hành!" Hồng Quân phất tay, thản nhiên nói.

Ở câu cuối cùng, Hồng Quân đạo tổ có ý vô ý nhìn Lâm Hiên một

cái, giống như lời đó đặc biệt dành cho hắn.

Là Thánh Nhân, Hồng Quân sao có thể không nhìn thấu tâm tư của thính khách bên dưới.

Tuy ai nấy đều tỏ vẻ lo lắng, không muốn bị bỏ rơi, nhưng thực tế, ngoại trừ một số ít, phần lớn thính khách bên ngoài thì luyến tiếc, bên trong lại hưng phấn vô cùng.

Bởi vì không ai muốn trên đầu mình luôn có một vị đại thần đè nén, cảm giác như luôn bị quản thúc.

Tuy nhìn thấu nhưng Hồng Quân không vạch trần. "Đạo cũng là linh..." Hồng Quân không để ý đến thính khách nữa, bắt đầu tự cố giảng giải đại đạo.

Uỳnh!

Khi Hồng Quân bắt đầu giảng đạo, Tử Tiêu Cung lại xuất hiện dị tượng dồn dập: đất mọc sen vàng, trời rơi hoa báu, đạo vận lưu chuyển trong điện, quy tắc đại đạo tràn ngập hư không.

Vì là lần giảng đạo cuối cùng, những gì Hồng Quân giảng về Thánh Nhân chi đạo càng thêm huyền diệu, súc tích khó hiểu.

Ngoại trừ một số rất ít thính khách, đại đa số đều nghe mà như lạc vào trong sương mù, không thể minh ngộ chân lý đại đạo.

Vì thế, nhiều người chỉ có thể cưỡng ép diễn hóa Tam Hoa Tụ Đỉnh, nhờ đó hấp thụ đạo vận và quy tắc đại đạo, cũng coi như có thu hoạch.

Không biết là vô tình hay cố ý, khi Hồng Quân giảng về Thánh Nhân chi đạo, ánh mắt luôn dừng lại trên người Lâm Hiên.

Những luồng đạo vận tràn vào não hải Lâm Hiên, giúp hắn nghe rất rõ ràng và minh ngộ thấu triệt, dường như Thánh Nhân chi đạo đã

được mổ xẻ sẵn, trở nên đơn giản hơn.

Cứ như vậy, Lâm Hiên trái lại trở thành tu sĩ minh ngộ được nhiều nhất trong điện. "Nhìn không thấu, vẫn nhìn không thấu.

Không biết sau khi ta hợp đạo, liệu có thể hiểu rõ thiên cơ hơn chăng." Hồng Quân thầm nghĩ.

Về việc này, Lâm Hiên không hề biết Hồng Quân đang giúp mình thấu hiểu Thánh Nhân chi đạo, chỉ biết rằng mình đã hấp thụ rất nhiều đạo vận, có hiểu biết rõ ràng về Thánh Nhân.

Uỳnh!

Thời gian như thoi đưa, chớp mắt đã ba vạn năm trôi qua.

Hồng Quân cuối cùng cũng ngừng giảng đạo. "Tạ ơn lão sư!" Thính khách đồng loạt hành lễ hô lớn.

Hồng Quân ngừng giảng đạo, trong điện lập tức khôi phục sự yên tĩnh. "Ba lần giảng đạo đã kết thúc, nhưng trong điện có vài đệ tử có duyên với ta, hợp quy luật nên trở thành đệ tử Huyền Môn của ta!" Hồng Quân mở đôi mắt màu hỗn độn, quét qua chúng tiên, nhạt giọng nói.

Xôn xao!!

Nghe lời Hồng Quân, chúng tiên xôn xao, nhìn Hồng Quân với vẻ kinh hỉ vô cùng, ánh mắt tràn đầy hy vọng.

Hầu như ai cũng khát khao trở thành đệ tử của Hồng Quân đạo tổ.

Chỉ có Lâm Hiên thần sắc thản nhiên.

Một là vì hắn đã bái Nữ Oa làm thầy, tự nhiên không thể làm đệ tử Hồng Quân; hai là vì Lâm Hiên đã sớm biết Hồng Quân sẽ thu đồ, nên trước đó mới thúc giục Phục Hy giúp đỡ để Nữ Oa ngồi lên bồ đoàn.

Chương 55

"Lão Tử, Nguyên Thủy, Thông Thiên là do nguyên thần của Bàn Cổ hóa thành, bẩm sinh có đại công đức, kế thừa ý chí Bàn Cổ, có thể làm đệ tử của ta!" Hồng Quân nhìn Tam Thanh nói. "Đệ tử bái kiến lão sư!" Tam Thanh mừng rỡ, vội vàng dập đầu tạ ơn. "Sứ mệnh của đệ tử là hộ vệ Huyền Môn ta, vì vậy nên có chí bảo hộ thân để trấn áp khí vận." Vút!

Nói đoạn, Hồng Quân phất tay phải, ba luồng ánh sáng tím lóe lên, đi thẳng vào cơ thể Tam Thanh, chính là Hồng Mông Tử Khí trong truyền thuyết.

Tiếp đó, trước mặt Tam Thanh lơ lửng vài kiện pháp bảo, hào quang lưu chuyển, rực rỡ vô cùng.

Đó chính là Thái Cực Đồ, Bàn Cổ Phiên, Tru Tiên Tứ Kiếm và trận đồ của nó. "Lão Tử kế thừa sự vô vi, một lòng hướng đạo, ban cho Tiên Thiên Chí Bảo Thái Cực Đồ, do rìu Bàn Cổ hóa thành, có khả năng trấn áp khí vận của giáo phái." "Nguyên Thủy kế thừa chính thống, ngạo cốt bất khuất, ban cho Tiên Thiên Chí Bảo Bàn Cổ Phiên, cũng do rìu Bàn Cổ hóa thành, có khả năng trấn áp khí vận của một giáo." Hồng Quân nói.

Lão Tử, Nguyên Thủy vội vàng tiến lên, cung kính nhận lấy hai kiện Tiên Thiên Chí Bảo. "Thông Thiên kiệt ngạo bất tuân, nhưng tâm hoài vạn vật chúng sinh, hữu giáo vô loại, ban cho Tru Tiên Tứ Kiếm.

Hãy nhớ kỹ, bốn thanh kiếm này tuy là Tiên Thiên Linh Bảo nhưng chủ về sát lục, là kiếm của sự tàn sát.

Một khi phối hợp với trận đồ lập thành Tru Tiên Kiếm Trận, nếu không đủ bốn vị Thánh Nhân thì không thể phá giải." Hồng Quân thản

nhiên nói.

Thông Thiên mừng rỡ khôn xiết, vội vàng thu lấy pháp bảo, tỏ vẻ vô cùng hài lòng. "Tê!!!" Nghe Hồng Quân giới thiệu về Tru Tiên Kiếm, chúng tiên đều kinh ngạc tột độ, tiếng hít khí lạnh vang lên không dứt. "Tru Tiên Tứ Kiếm cũng quá đáng sợ rồi!" "Phải có bốn Thánh Nhân mới phá được sao?" "Nên biết hiện tại giữa trời đất Hồng Hoang, tổng cộng chỉ có mỗi Hồng Quân đạo tổ thành Thánh, vậy chẳng phải Tru Tiên Kiếm Trận bây giờ là vô địch sao?" "Không ngờ pháp bảo này lại lợi hại đến thế!" "A, Tru Tiên Kiếm Trận e rằng còn mạnh hơn Bàn Cổ Đô Thiên Thần Sát của tộc Vu và Chu Thiên Tinh Đẩu Đại Trận của tộc Yêu lập ra vài vạn năm trước!" Chúng tiên nhìn về phía Thông Thiên với ánh mắt ngưỡng mộ xen lẫn kỵ đan.

Đồng thời họ cũng khát khao nhìn Hồng Quân, hy vọng mình được chọn trúng, thu làm đệ tử và được ban cho pháp bảo cường đại.

Chỉ có Lâm Hiên là khẽ lắc đầu.

Là người đời sau, Lâm Hiên hiểu rõ hơn ai hết.

Tru Tiên Kiếm Trận thực sự mạnh mẽ vô cùng, dùng để chiến đấu thì có sức tấn công đáng sợ, nhưng đáng tiếc... suy cho cùng nó là Tiên Thiên Linh Bảo chủ về sát lục, không có công năng trấn áp khí vận, khiến cho sau này Tiệt Giáo bị tan rã! "Nữ Oa, sau này con sẽ có một đại tạo hóa, ta ban cho Tiên Thiên Linh Bảo Sơn Hà Xã Tắc Đồ và Hồng Tú Cầu!

Hai kiện pháp bảo này có thể thu phục hàng tỷ sinh linh, uy lực bất phàm!" Tiếp theo, Hồng Quân lại nói với Nữ Oa, đồng thời đánh một luồng Hồng Mông Tử Khí vào cơ thể nàng và đưa Sơn Hà Xã Tắc Đồ cùng Hồng Tú Cầu cho nàng. "Tạ ơn lão sư ban bảo vật!" Nữ Oa mỉm cười, cung kính nhận pháp bảo.

Ngay sau đó, Hồng Quân thu Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề làm đệ tử ký

danh, lần lượt ban cho Thập Nhị Phẩm Kim Liên, Tiếp Dẫn Bảo Đồng, Gia Trì Thần Xử cùng các linh bảo khác.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề tuy bất mãn vì chỉ được thu làm đệ tử ký danh nhưng không dám lộ ra, chỉ đành vội vàng tạ ơn. "Theo cảm ứng của đạo, Huyền Môn ta nên có sáu đệ tử, hiện tại danh ngạch đã đầy!" Hồng Quân thản nhiên nói.

Xôn xao!

Nghe vậy, những thính khách còn lại trong Tử Tiêu Cung đều ngẩn ngơ. "Lão sư, con nguyện phụng sự bên cạnh lão sư trọn đời, chỉ cầu được làm đệ tử của người!" "Chúng con đều nguyện ý phụng sự lão sư!" Chúng tiên dập đầu hô lớn.

Đùa sao, không thấy Tam Thanh sau khi làm đệ tử Hồng Quân đạo tổ đều có được pháp bảo mạnh mẽ sao?

Ngay cả Tiên Thiên Chí Bảo trong truyền thuyết cũng có, ai mà chẳng đỏ mắt, hận không thể chen vỡ đầu để làm đệ tử Huyền Môn. "Vô duyên chính là vô duyên, cưỡng cầu không được!" Đối mặt với sự khẩn cầu, Hồng Quân vô cảm nói.

Sau đó phất tay áo, từ hư không xuất hiện thêm một đạo tử khí, đi thẳng vào người Hồng Vân. "Đây là Hồng Mông Tử Khí, cũng là cơ sở để thành đạo.

Người có được nó sẽ có cơ hội chứng đắc Hỗn Nguyên quả vị!" "?!" "Cơ sở thành đạo?

Hỗn Nguyên quả vị?" Chúng tiên kinh hãi, đồng loạt ghen tị nhìn về phía Tam Thanh và Nữ Oa.

Nhưng Tam Thanh và Nữ Oa đều là đệ tử của Hồng Quân, chúng tiên không dám nảy sinh sát ý, dù sao Hồng Quân là tồn tại không thể đắc tội. "Lão sư từ bi, Hồng Vân bái tạ!" Đúng lúc đó, Hồng Vân quỳ

lạy tạ ơn.

Có được đạo Hồng Mông Tử Khí cuối cùng, ông vui mừng khôn xiết, kích động vô cùng.

Cơ hội thành Thánh đấy!

Không nghe Hồng Quân đạo tổ nói sao, có được nó thì xác suất lớn sẽ chứng đắc Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên?

Chương 56

Chỉ có điều Hồng Vân không chú ý, Côn Bằng đang nhìn ông với đôi mắt oán độc, sát khí lạnh thấu xương. "Lão sư từ bi!

Mong người thương xót chúng con thực lực thấp kém, đạo hạnh không cao, liệu có thể ban cho chúng con ít pháp bảo phòng thân không?" Đế Tuấn và Thái Nhất nhìn nhau, cùng bước ra cúi đầu hỏi Hồng Quân. "Mong lão sư ban pháp bảo phòng thân!" Có Đế Tuấn và Thái Nhất dẫn đầu, chúng tiên còn lại cũng đồng thanh hô lớn. "Đã là thính khách trong điện này, coi như có duyên với ta.

Bên ngoài Tử Tiêu Cung có Phân Bảo Nhai, trên đó có không ít thiên tài địa bảo ta thu thập ngày trước, lát nữa các con có thể tự mình tới lấy, người có duyên tự khắc có được linh bảo!" Hồng Quân thong thả nói. "Lão sư đại ân, lão sư từ bi!" Chúng tiên hô lớn, ai nấy đều hân hoan. "Ba trăm năm tới, các con có thể hỏi ta về chuyện tu đạo.

Sau ba trăm năm, ta sẽ hợp đạo!

Nếu không có đại sự thiên địa thì sẽ không xuất hiện!" Hồng Quân nói. "Cảm vấn lão sư, thế nào là Thánh Nhân?" Lão Tử cung kính hỏi. "Thánh Nhân là kẻ trải qua vạn kiếp không diệt, bất sinh bất tử, ngay cả đối diện với vô lượng lượng kiếp cũng có thể tồn tại.

Thiên đạo không mất thì Thánh Nhân không chết!

Dưới Thánh Nhân thảy đều là kiến cỏ!" Hồng Quân thản nhiên nói.

Bất sinh bất tử, Thiên đạo còn thì Thánh Nhân còn!

Vậy chẳng phải là tồn tại đứng trên đỉnh cao nhất của Hồng Hoang sao?

Dưới Thánh Nhân đều là kiến cỏ, chẳng lẽ không thành Thánh thì mãi mãi là kiến sao?

Chúng tiên đều kinh hãi! "Cảm vấn lão sư, làm sao để chứng đắc Thánh Nhân quả vị?" Lão Tử hỏi tiếp. "Chứng Hỗn Nguyên tổng cộng có ba phương pháp: một là Lấy lực chứng đạo, hai là Trảm tam thi chứng đạo, và cuối cùng là Công đức thành thánh!" "Lấy lực chứng đạo, sau khi thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên thì pháp lực mạnh nhất, là con đường thượng tầng.

Từ xưa đến nay, chỉ có đại thần Bàn Cổ khai thiên lập địa là lấy lực chứng đạo thành công, tiếc là cuối cùng khi chứng đạo Đại Đạo Thánh Nhân, người đã chọn hiến thân hóa thành Hồng Hoang này!" "Trảm tam thi chứng đạo, pháp lực đứng thứ hai, là con đường trung tầng, cũng là phương pháp của ta.

Ngưng tụ tam thi, dùng đại pháp lực để chứng quả vị, kẻ không có đại nghị lực, đại cơ duyên thì không thể chứng được!" "Công đức chứng đạo, pháp lực thấp nhất, là con đường hạ tầng, nhờ vào công đức của Thiên đạo để thành Thánh!" Trước sự lắng nghe của chúng tiên, Hồng Quân chậm rãi giải thích.

Điều này giúp họ hiểu vì sao thực lực của Bàn Cổ đại thần lại nghịch thiên như vậy, hóa ra người không chỉ là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên bình thường, mà dường như đã sắp chạm đến cấp bậc Đại Đạo Thánh Nhân. "Cảm vấn lão sư, hiện nay hàng tỷ sinh linh Hồng Hoang khi đạt đến cảnh giới Chuẩn Thánh đều trảm tam thi, vậy chúng con có phải đang đi theo con đường Trảm tam thi chứng đạo không?" Tiếp Dẫn hỏi, gương mặt khổ sở càng lộ rõ.

Hồng Quân lắc đầu cười: "Chuẩn Thánh trảm tam thi là tình huống phổ biến.

Mọi Thánh Nhân, bao gồm cả kẻ lấy lực chứng đạo, ở thời kỳ

Chuẩn Thánh cũng đều phải trảm đi tam thi Thiện - Ác - Bản ngã!

Vì vậy, nếu không có đại cơ duyên, dù có trảm được tam thi cũng không thể chứng đạo!" Cứ như vậy, trong Tử Tiêu Cung, chúng tiên liên tục đặt ra các câu hỏi và Hồng Quân kiên nhẫn giải đáp.

Thời gian lặng lẽ trôi, ba trăm năm nữa lại qua đi. "Thời gian vấn đạo đã hết, các con có thể rời đi rồi!" Hồng Quân phất nhẹ tay áo, ngay giây sau chúng tiên đã bị truyền tống ra khỏi Tử Tiêu Cung, đứng giữa vùng hỗn độn.

Uỳnh!

Lúc này, một tòa Ngọc Vũ Điệp tỏa hào quang ngũ sắc xuất hiện giữa Tử Tiêu Cung, xoay chuyển chậm rãi, Hồng Quân đạo tổ từ từ bay lên phía dưới Tạo Hóa Ngọc Điệp.

Ngay sau đó, trước ánh mắt kinh ngạc của chúng tiên, một cảnh tượng chấn động hiện ra.

Từ Tạo Hóa Ngọc Điệp, ba ngàn bản nguyên pháp tắc của đạo tuôn ra như những sợi tơ, kết nối giữa hư không, bao quanh Hồng Quân, huyền diệu vô cùng. "Hợp đạo!!!" Hồng Quân đạo tổ trầm giọng hô một tiếng, sau đó tất cả quy về hư vô.

Chỉ có chúng tiên cảm nhận được, Thiên đạo dường như càng thêm vẹn toàn, không gian Hồng Hoang cũng ổn định hơn.

Tất cả là nhờ thần thông của vị Thánh Nhân duy nhất giữa trời đất. "Các vị sư huynh, xin mời đi theo ta, Phân Bảo Nhai nằm trong tiểu thế giới hướng này!" Hạo Thiên đồng tử xuất hiện trước mặt chúng tiên, vẻ mặt lãnh đạm nói. "Ừm!" Chúng tiên hững hờ gật đầu.

Là đại năng Hồng Hoang, ai nấy đều cao ngạo, mang sẵn khí chất tiên thiên.

Trước mặt Hồng Quân thì khép nép cung kính, nhưng đối với tiểu

đồng tử như Hạo Thiên thì chẳng ai nể nang, dù Hạo Thiên cũng có đạo hạnh Đại La Kim Tiên sơ kỳ.

Chương 57

"Hạo Thiên tiểu hữu, sao không thấy nha đầu Dao Trì đâu?" Lâm Hiên truyền âm cho Hạo Thiên. "Lâm Hiên đạo huynh, muội muội sau khi có chút cảm ngộ từ ba vạn năm trước đã đi bế quan rồi." Hạo Thiên đáp. "Rất tốt!

Xem cơ duyên của Dao Trì thế nào.

Hạo Thiên tiểu hữu, hãy chăm chỉ tu luyện, thời của đệ cũng không xa đâu." "Tuân lệnh lời khuyên của Lâm Hiên đạo huynh!" Hạo Thiên cảm kích gật đầu, sau đó hơi bực bội hỏi: "Lâm Hiên đạo huynh, chẳng lẽ đồng tử lại thấp kém như vậy, không được các vị đạo hữu coi trọng sao?" "Vì sao ai nấy đều khinh miệt ta như thế?" "Thế nào là thấp kém?

Tặng đệ một câu: giữa trời đất Hồng Hoang không có thân phận, chỉ có cường giả vi tôn.

Nếu đủ mạnh mẽ, đệ có thể không sợ trời đất, thậm chí làm chủ vạn giới sinh linh!" Lâm Hiên cười nhạt. "Cường giả vi tôn?

Đúng, mạnh!

Ta nhất định phải trở nên thật mạnh!" Hạo Thiên nắm chặt tay, thầm hạ quyết tâm.

Nhanh chóng, dưới sự dẫn dắt của Hạo Thiên, chúng tiên tiến vào một tiểu thế giới, thấy một ngọn núi hùng vĩ lơ lửng giữa hư không.

Một tòa bảo sơn đầy hào quang, những kiện pháp bảo như có linh trí, bay nhảy loạn xạ trong núi.

Kiện nào kiện nấy đều tỏa bảo quang, rực rỡ ngũ sắc thất thải, nhìn qua đều là pháp bảo cực phẩm. "Tuân lệnh đạo tổ, các vị có thể

theo cơ duyên của mình mà lấy pháp bảo!" Hạo Thiên nói với chúng tiên. "Lâm Hiên đạo huynh, pháp bảo trên Phân Bảo Nhai tuy nhiều và chất lượng tốt, nhưng không bằng bản thân Phân Bảo Nhai đâu.

Đợi mọi người lấy hết pháp bảo, huynh có thể thu luôn Phân Bảo Nhai, luyện thành bảo ấn để ném người cũng được!" Hạo Thiên đặc biệt quay đầu truyền âm cho Lâm Hiên. "Lấy pháp bảo cốt ở cơ duyên, các vị đạo hữu đừng tranh đoạt!" Lão Tử bước tới một bước, thản nhiên nói.

Hồng Quân hợp đạo xong, ở đây Lão Tử có đạo hạnh cao nhất (Chuẩn Thánh hậu kỳ đỉnh phong), lại là đại huynh của Tam Thanh nên lời nói rất có uy vọng. "Lão Tử đạo huynh nói đúng, pháp bảo có linh sẽ tự chọn chủ!" Tiếp Dẫn tán đồng. "Thiện!" "Tiếp Dẫn đạo huynh nói phải!" "Như vậy rất tốt!" Hạo Thiên khẽ gật đầu, trong lòng lại cười lạnh: "Ngoài Lâm Hiên và Nữ Oa ra, kẻ nào chẳng muốn vơ vét hết pháp bảo, bây giờ còn khách sáo, đúng là hư ngụy." Vút!

Vút!

Vút!

Sau đó, chúng tiên đồng loạt bay tới trước Phân Bảo Nhai, trên đầu hiện khánh vân, hai tay đánh ra đạo đạo pháp quyết huyền ảo.

Vô số thần thông hướng về Phân Bảo Nhai, tỏa ra những khí tức khác nhau.

Quả nhiên như Hồng Quân đã nói, pháp bảo bên trong có linh trí, biết tự chọn chủ nhân.

Đùng!

Đùng!

Theo những tiếng nổ vang lên, không ít pháp bảo bay về phía chúng tiên.

Trong đó, Tam Thanh thu hoạch được Phong Hỏa Bồ Đoàn, Bát Cảnh Cung Đăng, Ly Địa Diễm Quang Kỳ... gương mặt tràn đầy nụ cười mãn nguyện.

Nữ Oa cũng thu hoạch được Càn Khôn Đỉnh và nhiều bảo vật khác.

Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề cùng các tiên linh đều có phần.

Vì là pháp bảo theo cơ duyên, khí tức của chúng rất phù hợp với chủ nhân, giúp việc luyện hóa trở nên dễ dàng hơn.

Điều đáng nói là Lâm Hiên có chút buồn bực.

Dù hắn đánh ra vô số pháp quyết nhưng chẳng có kiện pháp bảo nào bay về phía mình, dường như hắn chẳng có duyên với món nào cả. "Cái gọi là cơ duyên này thật quá đáng, một món cũng không có!" Lâm Hiên xua tay cười khổ. "Đồ nhi ngốc, không sao đâu, ta lấy được vài chục món, lát nữa về con thích món nào ta đều cho hết." Nữ Oa đứng cạnh thấy Lâm Hiên cười khổ, đau lòng an ủi. "Hì hì!

Sư phụ thương con nhất." Lâm Hiên gãi đầu cười.

Thời gian trôi qua, chúng tiên đều đã có bảo vật.

Chương 58

Toàn bộ pháp bảo trên Phân Bảo Nhai đã bị lấy sạch, ngay cả linh căn cũng tự chọn chủ, chỉ còn lại một tòa Phân Bảo Nhai cô đơn lơ lửng.

Dù vậy, nó vẫn tỏa thần quang, vách đá nhẵn nhụi sạch sẽ nhưng không còn rực rỡ như trước.

Vút!

Khi chúng tiên đang mải mê với pháp bảo vừa nhận được, Lâm Hiên đạp tường vân, đột nhiên bay lên không trung nhìn xuống Phân Bảo Nhai. "Vị đạo hữu kia không phải Lâm Hiên sao?

Từng được Hồng Quân lão sư giữ lại riêng đó!" "Hắn định làm gì?

Vừa rồi ta không nhìn nhầm thì hắn chẳng lấy được món nào phải không?" "A, cơ duyên dường như không tốt lắm!" "Không đúng, nhìn thế tay kia, không lẽ hắn muốn thu cả Phân Bảo Nhai?" Thấy Lâm Hiên đứng sừng sững trên hư không, khí thế cuồn cuộn, chúng tiên xì xào bàn tán.

Nhưng có ba vị đại năng có ánh mắt khác biệt: Đế Tuấn, Thái Nhất và Hậu Thổ. "Nhị đệ, cảm ứng thấy không?" Đế Tuấn nheo mắt, tinh quang lóe lên. "Ừm!

Không sai, khí tức của Anh Chiêu yêu thần." Thái Nhất lộ rõ sát ý. "Trên người hắn sao lại có khí tức của Anh Chiêu?

Chẳng lẽ..." Đế Tuấn nghĩ đến một khả năng. "Bất kể hắn có phải hung thủ giết Anh Chiêu hay không, chắc chắn có liên quan lớn." Thái Nhất nói. "Nếu đúng vậy, việc này tuyệt đối không dễ dàng bỏ qua!" "Chín trời mười đất, tất sát hắn!" Hậu Thổ nhìn Lâm Hiên, cảm thấy

một sự thân thiết kỳ lạ.

Dường như trên người hắn tỏa ra một loại khí tức đặc biệt có liên quan đến bà.

Nhưng Hậu Thổ vẫn chưa rõ nguyên nhân là gì.

Cùng lúc đó, Lâm Hiên lơ lửng trên không, khí tức bùng phát, uy thế Đại La Kim Tiên đại viên mãn đỉnh phong lộ ra không sót chút nào.

Hắn lật tay phải, một cây thước màu đen huyền bí xuất hiện, ánh sáng mờ ảo lưu chuyển, bên trong diễn hóa chư thiên thế giới, nhìn qua đã biết không tầm thường. "Cái thước đó... là một kiện Tiên Thiên Chí Bảo!" Lão Tử hơi kinh ngạc. "Nữ Oa đạo hữu thật giàu có, ngay cả Tiên Thiên Chí Bảo như vậy cũng ban cho đồ đệ, đúng là khiến hàng tỷ sinh linh phải ghen tị!" Nguyên Thủy chắp tay nói với Nữ Oa. "Ha ha ha!

Trước đây ta đã thấy Lâm Hiên tiểu hữu có đại cơ duyên, chắc chắn Tiên Thiên Chí Bảo này là pháp bảo hộ mạng của hắn rồi." Thông Thiên hào sảng cười lớn.

Các tiên linh khác cũng cảm thán Lâm Hiên phúc duyên thâm hậu. "Pháp bảo này tên là Càn Khôn Nguyệt Thần Xích, là pháp bảo cộng sinh của đệ tử ta." Nữ Oa tùy tiện đáp một câu, nhưng đôi mắt đẹp vẫn dán chặt vào Lâm Hiên. "Không hổ là Lâm Hiên đạo huynh, thần thông mạc trắc!" Hạo Thiên đứng cạnh chúng tiên, nhìn Lâm Hiên trên hư không như một cái thế cường giả, lòng chấn động vô cùng: "Tiên Thiên Chí Bảo, cũng giống loại lão sư ban cho Lão Tử và Nguyên Thủy, cực kỳ trân quý, vậy mà Lâm Hiên đạo huynh cũng có." "Lâm Hiên đạo hữu tâm tư thật tinh tế, khi chúng ta nhìn chằm chằm thiên tài địa bảo trên Phân Bảo Nhai thì hắn lại nhắm trúng bản thể của nó, đúng là tuệ nhãn thiên sinh!" Lão hảo nhân Hồng Vân vuốt râu cười từ tốn.

Không ai hay biết cách đó không xa, Côn Bằng đang nhìn chằm chằm với ánh mắt độc địa như rắn. "Thu!!" Cùng lúc đó, trên hư không, Lâm Hiên vận chuyển linh khí bàng bạc như biển cả, khí thế xuyên thấu tầng mây, hai tay liên tục đánh ra pháp quyết.

Càn Khôn Nguyệt Thần Xích đột ngột phóng to vạn trượng, che lấp bầu trời, tỏa ra u quang.

Rào!

Thước thần bộc phát hào quang vô tận, thất thải lưu ly bao phủ lấy Phân Bảo Nhai, tạo ra một lực kéo vô cùng mạnh mẽ, khiến tảng đá khổng lồ rung chuyển không ngừng.

Vèo!

Giây tiếp theo, trước ánh mắt kinh ngạc của chúng tiên, Phân Bảo Nhai hóa thành một luồng sáng, dễ dàng bị Càn Khôn Nguyệt Thần Xích thu nạp vào bên trong.

Trời đất khôi phục bình yên, trong tiểu thế giới này, Phân Bảo Nhai đã biến mất hoàn toàn. "Uy lực của Tiên Thiên Chí Bảo thật đáng sợ!" Trấn Nguyên Tử khoác đạo bào xám trắng cảm thán. "Hừ!

Chẳng qua là Đại La Kim Tiên đại viên mãn đỉnh phong, có Tiên Thiên Chí Bảo thì đã sao?

Nếu là hung thủ, dưới Đông Hoàng Chuông của ta cũng sẽ tan thành mây khói!" Đông Hoàng Thái Nhất nhìn Lâm Hiên với ánh mắt oán độc.

Vút!

Chương 59

Sau khi thu Phân Bảo Nhai, Lâm Hiên hài lòng quay về bên cạnh Nữ Oa, khóe miệng khẽ nhếch: "Sư phụ, xem ra thu hoạch của con cũng không nhỏ." "Xú tiểu tử, sao con dám thu cả Phân Bảo Nhai của lão sư vậy?" Nữ Oa liếc xéo Lâm Hiên, nhưng rồi cũng bật cười. "Không sao, không sao, lão sư đã dặn rồi, Phân Bảo Nhai cũng là một pháp bảo, người có duyên sẽ được!" Hạo Thiên đứng gần đó cười nói: "Lâm Hiên đạo huynh phúc trạch thâm hậu, xứng đáng có được bảo vật này!" "Vậy thì tốt." Nữ Oa gật đầu.

Sau đó, cuộc đoạt bảo kết thúc, chúng tiên tản đi.

Lâm Hiên cùng Nữ Oa và Phục Hy quay trở về đạo trường ở Bất Chu Sơn.

Về tới nơi, trong điện của Nữ Oa, ba chị em Tam Tiêu đã xuất quan. "Sư tôn, Sư tổ, Sư bá tổ!" Thấy Lâm Hiên về, ba nàng mừng rỡ hành lễ. "Tốt lắm, xem ra không hề lười biếng!" Kiểm tra bằng thần thức, Lâm Hiên thấy cả ba đều đã đạt tới Đại La Kim Tiên sơ kỳ, cảnh giới rất ổn định, hắn hài lòng gật đầu.

Trong ba vạn năm, từ Thái Ất Huyền Tiên nhảy vọt lên Đại La Kim Tiên sơ kỳ, bình thường là điều không thể.

Nhưng nhờ có quả Hoàng Trung Lý mà Lâm Hiên ban cho, tốc độ tu luyện của họ mới phi thường như vậy. "Không dám phụ lòng mong mỏi của Sư phụ, Sư tổ và Sư bá tổ!" Vân Tiêu ôn hòa nói. "Ba vạn năm qua, tụi con đều tập trung tiêu hóa quả Hoàng Trung Lý và củng cố cảnh giới, chưa từng lơ là." Quỳnh Tiêu cũng mỉm cười. "Hi hi!

Con cũng đã rất nỗ lực nha." Bích Tiêu cười hì hì phụ họa.

Ba chị em, ba tính cách!

Vân Tiêu trưởng thành ổn trọng là đại tỷ, Quỳnh Tiêu lạnh lùng diễm lệ là nhị tỷ, còn Bích Tiêu tinh nghịch đáng yêu là muội muội. "Ừm, vi sư vừa nghe đạo ở Tử Tiêu Cung về, cần bế quan tham ngộ đại đạo của Đạo tổ.

Đợi khi vi sư xuất quan sẽ ban cho ba chị em mỗi người một kiện pháp bảo tốt, coi như thực hiện lời hứa năm xưa." Lâm Hiên xoa đầu Bích Tiêu cười nói. "Hi hi!

Hay quá, con rất mong chờ pháp bảo của Sư tôn." Bích Tiêu cười ngọt ngào.

Sau đó, Lâm Hiên từ biệt mọi người, tiến vào động phủ bế quan.

Lần bế quan này, ngoài việc tham ngộ đại đạo, hắn còn có một việc phải làm: luyện hóa Phân Bảo Nhai vừa thu được thành pháp bảo để tặng cho ba đồ đệ.

Hồng Hoang không ghi năm tháng!

Lâm Hiên bế quan, chớp mắt đã qua ba vạn năm.

Trong thời gian này, hắn liên tục tham ngộ lời giảng của Hồng Quân, khiến sự hiểu biết về 'Đạo' ngày càng minh triệt.

Một ngày nọ!

Lâm Hiên chợt có cảm ngộ, tâm linh thông suốt, khí thế đột ngột tăng mạnh.

Một luồng uy áp hạo đãng quét qua động phủ, lan ra khắp Bất Chu Sơn.

Uy áp này khiến vô số yêu thú phải phủ phục xuống đất, run rẩy không dám ngẩng đầu. "...Xú tiểu tử, động phủ của hắn phát ra uy áp sao?" Nữ Oa mở mắt, ánh mắt dịu dàng: "Khí thế Đại La Kim Tiên đại viên mãn đỉnh phong, xem ra xú tiểu tử này sắp bước vào cảnh

giới mới rồi!" Trong động phủ, Lâm Hiên ngồi trên Tam Thập Lục Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, hào quang bao quanh, Tam Hoa Tụ Đỉnh tỏa ra khí tức mờ ảo.

Uỳnh!

Từ trong hư không, một vầng sáng dịu mắt bao trùm lấy Lâm Hiên.

Gương mặt hắn hiện lên nụ cười nhân hậu vô biên, như một người tốt nhất trần đời. "Hàng tỷ sinh linh Hồng Hoang đều là mạng sống, không được sát sinh!" "Nếu có thể, ta nguyện hiến thân cho thiên địa, tiến vào u minh địa ngục!" "Nếu có thể, ta nguyện cắt thịt nuôi yêu, không để chúng bị đói!" Những âm thanh từ bi liên tục hiện lên trong lòng Lâm Hiên, dường như hắn sẵn sàng hy sinh bản thân vì chúng sinh.

Vầng sáng dịu nhẹ bao bọc lấy hắn, như muốn gột rửa tâm linh trở nên lương thiện nhất. "Nực cười, Hồng Hoang này vốn là yếu nhục cường thực, sát lục vô hạn.

Thứ thiện niệm thấp kém này chỉ tổ hủy diệt bản thân, sao có thể thành đạo?" Tâm linh Lâm Hiên khẽ động, trong não hải hiện lên những cảnh tượng hắn thấy khi du ngoạn.

Tuyệt đại đa số đều là kẻ mạnh ăn hiếp kẻ yếu, vì một kiện pháp bảo mà đánh nhau chết đi sống lại, vì một động thiên phúc địa mà khiến sơn hà tan vỡ.

Vì tranh đoạt bá chủ, Long - Phượng - Kỳ Lân đã gây ra đại chiến khiến vạn vật lầm than, tộc Vu - Yêu cũng vậy.

Tại Hồng Hoang, lương thiện nhiều khi đồng nghĩa với cái chết!

Uỳnh!

Chương 60

Theo ý niệm của Lâm Hiên, quanh thân xuất hiện 49 hạt châu thất thải lưu ly, mỗi hạt chứa đựng đạo vận vô tận và một tiểu thế giới.

Chính là Càn Khôn Lưu Ly Châu! "Trảm!!" Lâm Hiên quát lớn.

Càn Khôn Lưu Ly Châu điên cuồng hấp thụ vầng sáng từ bi kia, khí thế ngày càng thịnh, uy áp xông thẳng lên trời cao.

Uỳnh!

Một lúc sau, Càn Khôn Lưu Ly Châu phát ra hào quang rực rỡ, hóa thành một thanh niên mặc đạo bào trắng, có ngoại hình giống hệt Lâm Hiên, gương mặt hiền từ lương thiện, đúng chất một người tốt.

Khí thế của Lâm Hiên cuối cùng cũng đột phá lên Chuẩn Thánh sơ kỳ, pháp lực tăng vọt vô số lần, đôi mắt càng lúc càng giống với màu của hỗn độn. "Ta tên Tế Thế, bái kiến bản tôn!" Thanh niên áo trắng - Tế Thế hành lễ với Lâm Hiên. "Chúng ta vốn là một, không cần đa lễ." Lâm Hiên gật đầu cười: "Sau này ngươi hãy đi khắp Hồng Hoang, giúp ta kiếm thêm thật nhiều điểm tu cải nhé." "Thiện!" Tế Thế gật đầu, sau đó rời động phủ, đi về phía thiên địa Hồng Hoang.

Lâm Hiên đã mượn Càn Khôn Lưu Ly Châu để trảm ra Thiện Dục, cũng chính là Thiện Thi trong Tam Thi.

Hắn bẩm sinh có đạo hạnh Đại La Kim Tiên sơ kỳ, thực lực sẽ tăng theo Lâm Hiên.

Lâm Hiên phái hắn đi không phải để chém giết, mà vì Thiện Thi và Lâm Hiên là một, bất cứ hành động nào của hắn cũng giúp Lâm Hiên kiếm điểm tu cải. "Cuối cùng cũng đạt Chuẩn Thánh sơ kỳ, không tệ!" Sau khi Tế Thế đi, Lâm Hiên cảm nhận linh khí hạo hãn trong cơ thể,

vô cùng mãn nguyện.

Tiếp đó, hắn dành thêm một vạn năm để củng cố cảnh giới.

Sau khi ổn định, hắn vẫn chưa xuất quan mà lấy Càn Khôn Nguyệt Thần Xích ra, tiến vào thế giới bên trong nó.

Nhìn lên, sau mười vạn năm, thần thụ Hoàng Trung Lý đã lại nở hoa.

Cách đó không xa là ngọn núi Phân Bảo Nhai hùng vĩ, lấp lánh ánh kim. "Nhớ lại tiền thế của Tam Tiêu, họ sở hữu Kim Giao Tiễn, Hỗn Nguyên Kim Đấu và Phược Long Tác.

Nhờ ba món này lập nên Cửu Khúc Hoàng Hà Trận mà đánh bại mười hai Kim Tiên của Xiển Giáo, ngay cả Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng khó phá giải." "Tiếc là Kim Giao Tiễn do Thông Thiên giáo chủ giết hai con thái cổ âm dương giao long rồi luyện thành, đám rồng đó hành tung bất định, ta không thể đi tìm giết được." "Hỗn Nguyên Kim Đấu có từ thời khai thiên nhưng ta không có duyên gặp." "Phược Long Tác lại càng bí ẩn!" "Nếu vậy, chi bằng ta tự luyện hóa ba kiện pháp bảo tương tự để tặng cho ba chị em họ." Lâm Hiên thầm tính toán.

Nghĩ là làm, hắn bắt đầu bấm pháp quyết đánh vào Phân Bảo Nhai.

Trong thế giới của Càn Khôn Nguyệt Thần Xích, Lâm Hiên lơ lửng trên hư không, toàn thân tỏa ra linh khí hạo hãn.

Linh khí cuồng bạo đổ vào Phân Bảo Nhai, khiến nó càng thêm sáng loáng.

Bùm!

Sau một thời gian dài, Phân Bảo Nhai nổ tung, chia làm ba phần: một phần hình cái kéo, một phần hình sợi dây, một phần hình cái hũ nhỏ.

Lâm Hiên đã dựa trên mô hình Kim Giao Tiễn, Phược Long Tác và Hỗn Nguyên Kim Đấu để luyện ra ba kiện pháp bảo này.

Uỳnh!

Ba kiện pháp bảo bắt đầu điên cuồng hấp thụ linh khí trong thế giới thước thần, ngay cả cây Hoàng Trung Lý cũng rung rinh, tỏa linh khí hỗ trợ.

Vài chục năm sau, chúng mới ngừng lại, tỏa ra bảo quang rực rỡ.

Lâm Hiên đã luyện thành công ba kiện Hậu Thiên Chí Bảo. "Vân Tiêu Tiễn, Quỳnh Tiêu Đấu, Bích Tiêu Tác, thành!" Nhận được ý chỉ của trời đất, ba kiện pháp bảo rung động mạnh mẽ khi được Lâm Hiên đặt tên.

Chưa dừng lại, hắn tiêu tốn thêm ba triệu điểm tu cải để nâng cấp cả ba lên cấp bậc Tiên Thiên Linh Bảo.

Làm xong mọi việc, Lâm Hiên rốt cuộc cũng xuất quan!

Vút!

Ra khỏi động phủ, hắn triển khai thần thức bao trùm mười vạn dặm để tìm ba chị em Tam Tiêu.

Nhanh chóng, hắn thấy khí tức của họ ở cực bắc Bất Chu Sơn.

Lâm Hiên hóa thành luồng sáng bay đi.

Đến nơi, hắn thấy một cái hồ nước trong vắt, khói trắng mờ ảo như tiên cảnh.

Ba bóng hồng đang nô đùa trong hồ, thỉnh thoảng vang lên tiếng cười như chuông bạc. "Mấy con bé ngốc này làm gì vậy?

Lại còn bố trí nhiều trận pháp thế này nữa!" Lâm Hiên đứng bên hồ, nhìn các luồng năng lượng dao động mà lầm bầm.

Chương 61

"Trận pháp tuy nhiều nhưng còn thô sơ quá!" Hắn khẽ động thân hình, lặng lẽ xuyên qua các lớp phòng hộ mà không gây ra bất kỳ động tĩnh nào.

Với thực lực Chuẩn Thánh sơ kỳ, những trận pháp thô lậu này chẳng thể ngăn cản hắn. "A!

Tam muội đừng có quậy!" Vân Tiêu lườm Bích Tiêu một cái. "Hì hì!

Con thích quậy đó!" Bích Tiêu lè lưỡi tinh nghịch, rồi hất nước về phía Vân Tiêu. "Đại tỷ, muội giúp tỷ!" Quỳnh Tiêu cũng hiếm khi lên tiếng. "Được, chúng ta phải trừng phạt con bé này mới được." Vân Tiêu cười nói.

Cả mặt hồ vang vọng tiếng cười trong trẻo của ba nàng. "Ực... mình có nên rút lui không nhỉ?" Lâm Hiên âm thầm nuốt nước miếng.

Trước mắt hắn, ba chị em Tam Tiêu đang hoàn toàn khỏa thân nô đùa trong hồ, phô diễn trọn vẹn thân hình tuyệt mỹ.

Tam Tiêu bây giờ không còn là những cô bé nhỏ nhắn, ngây ngô lúc mới được hắn thu nhận nữa.

Sau mười vạn năm, họ đều đã trưởng thành, sở hữu dung nhan thiên thần và thân hình ma quỷ, ngay cả so với Nữ Oa cũng không hề kém cạnh.

Lâm Hiên đứng trên bờ quan sát. "Nhìn?

Hay không nhìn?" "Nhìn một chút cũng không sao, dù sao đạo tùy tâm sinh, tu tâm cũng là tu đạo mà." Hắn tìm một cái cớ hoàn hảo rồi tiếp tục dán mắt vào những bóng hình trong hồ.

Thật là một bữa tiệc mãn nhãn!

Chơi chán, ba chị em mới bắt đầu lên bờ.

Rào!

Thấy vậy, Lâm Hiên phất tay áo, ba dải lụa tiên xuất hiện bao bọc lấy họ. "Á!!!" "Kẻ nào?

Cút ra đây!!!" "Đáng chết, sao lại có kẻ nhìn trộm?

Làm thế nào vượt qua trận pháp của ta?" Ba nàng giật mình, gương mặt đầy vẻ phẫn nộ, đồng thời tỏa thần thức truy tìm thủ phạm. "Sư phụ đây!" Lúc này Lâm Hiên mới sờ mũi, xuất hiện trước mặt họ. "A?

Sư...

Sư tôn!" Bích Tiêu kinh hô. "Mấy đứa nghịch ngợm này, sao đột nhiên lại ra hồ tắm rửa?" Lâm Hiên tằng hắng, giả bộ nghiêm nghị: "Xung quanh có bao nhiêu sinh linh, không sợ bị thiệt thòi sao?" "Sư...

Sư tôn!

Thực ra con có bố trí trận pháp mà, hễ có ai lại gần con đều biết." Vân Tiêu yếu ớt giải thích. "Dạ, tụi con lớn lên ở Tam Tiên Đảo, ở đó tụi con là mạnh nhất nên quen kiểu tắm táp thế này rồi." Quỳnh Tiêu phụ họa. "Đúng đó, có trận pháp mà, không ai thấy được đâu." Bích Tiêu gật gật đầu. "Vậy sao vi sư vào được?

Trận pháp quá sơ sài, chỉ phát hiện được Đại La Kim Tiên chứ không ngăn được Chuẩn Thánh, sau này không được thế này nữa nghe chưa!" Nghe vậy, cả ba nàng đều đỏ mặt tía tai.

Hóa ra lúc nãy họ tắm rửa khỏa thân đã bị Sư tôn nhìn thấy hết sạch.

Tim họ đập loạn nhịp, không dám nhìn thẳng vào mắt Lâm Hiên.

"Trước khi bế quan vi sư có hứa tặng mỗi đứa một món pháp bảo, giờ là lúc thực hiện lời hứa!" Để phá tan bầu không khí lúng túng, Lâm Hiên chuyển chủ đề.

Vút!

Hắn phất tay, ba kiện pháp bảo tỏa bảo quang rơi vào tay ba nàng.

Chương 62

Chính là Vân Tiêu Tiễn, Quỳnh Tiêu Đấu và Bích Tiêu Tác đã được nâng cấp thành Tiên Thiên Linh Bảo. "Đây là do vi sư dựa trên khí tức của mỗi đứa mà luyện thành từ Phân Bảo Nhai.

Mang về luyện hóa cho tốt, đừng làm mất danh tiếng của vi sư!" Lâm Hiên nhạt giọng nói. "...Tiên Thiên Linh Bảo, khí tức thật giống con, cầm vào cứ như pháp bảo bản mệnh vậy." Cầm Vân Tiêu Tiễn, Vân Tiêu quên luôn cả xấu hổ, kinh ngạc thốt lên. "Tạ ơn Sư tôn đã hậu ái!" Ngay cả người lạnh lùng như Quỳnh Tiêu cũng vui mừng khôn xiết, mỉm cười ngọt ngào với Lâm Hiên.

Bích Tiêu còn trực tiếp hơn, nàng lao vào lòng Lâm Hiên, ôm cổ hắn: "Sư tôn tốt với con quá, yêu Sư tôn nhất luôn!

Hi hi!" Họ đều tâm linh thông suốt, nhìn tên pháp bảo là biết Lâm Hiên đã kỳ công chế tác riêng cho họ.

Sự quan tâm này khiến Tam Tiêu vô cùng cảm động!

Mùi hương thanh khiết phảng phất, thân hình mềm mại áp sát khiến Lâm Hiên hơi xao động. "Tam muội đừng vô lễ!" Vân Tiêu thấy Bích Tiêu ôm Lâm Hiên thì vội vàng quát. "Không sao, Bích Tiêu tính tình tinh nghịch, vi sư rất thích." Lâm Hiên xoa đầu Bích Tiêu, cười nuông chiều. "Hi hi, Sư tôn thật tốt!" Bích Tiêu cười nói, nhưng cũng biết ý buông tay ra. "Hồng Hoang hiểm ác, muốn sống lâu phải có thực lực mạnh.

Vi sư không thể lúc nào cũng ở bên cạnh, các con phải tự bảo vệ mình!" Lâm Hiên dặn dò. "Hi hi!

Sư tôn yên tâm, ba chị em con có một bộ trận pháp truyền thừa tên là Cửu Khúc Hoàng Hà Trận, lợi hại lắm đó!" Bích Tiêu khoe khoang.

"Đúng vậy, cộng thêm pháp bảo Sư tôn ban cho, chiến lực của tụi con chắc chắn sẽ tăng vọt!" Vân Tiêu cười nói. "Vậy thì tốt, về luyện hóa đi, vi sư có việc phải đến chỗ Sư tổ một chuyến!" "Tuân lệnh Sư tôn!" Thế là ba chị em hớn hở đi luyện hóa pháp bảo.

Lâm Hiên nhanh chóng quay lại đạo trường của Nữ Oa.

Thấy nàng đang ngồi trên bồ đoàn, thần du thiên địa, quanh thân bao phủ đạo vận, đã đạt Chuẩn Thánh sơ kỳ đỉnh phong, dường như sắp trảm được nhị thi. "Sư phụ!" Lâm Hiên gọi nhỏ. "Bảo bối đồ nhi về rồi sao?" Nữ Oa mở mắt, mỉm cười: "Không hổ là đồ nhi ngoan của ta, không ngờ cảnh giới của con đã sắp đuổi kịp ta rồi." "Chẳng phải chứng tỏ Sư phụ có mắt nhìn người, thu nhận con từ sớm sao?" Lâm Hiên nói đùa. "Lạc lạc lạc!

Xú tiểu tử, miệng lưỡi thật... ngọt quá." Nữ Oa bật cười, lườm hắn một cái.

Khi ở riêng với Lâm Hiên, nàng không còn vẻ thanh tâm quả dục thường thấy mà giống như một vị tỷ tỷ nhà bên dịu dàng, khả ái. "Sư phụ, con ở Bất Chu Sơn không cảm ứng thấy khí tức của Sư bá, chẳng lẽ người lại đi du ngoạn rồi sao?" Lâm Hiên hỏi. "Hazzz!" Nghe vậy, Nữ Oa thở dài, gương mặt thoáng hiện vẻ ưu tư: "Đại huynh mấy năm trước tìm ta, nói đại kiếp đã định, để ứng kiếp, huynh ấy đã lên Thiên Đình rồi!" “Hóa ra là như vậy!” Nghe tin Phục Hy đã lên Thiên Đình, Lâm Hiên cũng khẽ thở dài.

Từ khi hóa hình đến nay, Nữ Oa và Phục Hy luôn trực tiếp chiếu cố hắn, đối xử vô cùng tốt, quan tâm không thôi.

Lúc này biết được Phục Hy đi tới đó để ứng kiếp, trong lòng Lâm Hiên cảm khái vô cùng.

Theo quỹ đạo kiếp trước, Phục Hy e rằng đã biết đại kiếp nằm ở trong đại chiến Vu – Yêu, thậm chí sẽ dẫn đến việc thân tiêu đạo vẫn

trong cuộc chiến đó.

Dẫu sao luận về năng lực thôi diễn, Phục Hy tuyệt đối là kẻ đứng đầu trong số các đại năng.

Thấy Nữ Oa mặt mày ủ dột, Lâm Hiên không đành lòng, ý niệm khẽ chuyển, liền cười nói với Nữ Oa: "Sư phụ, từ khi hóa hình tới nay, ngoại trừ lần cùng nhau đến Tử Tiêu Cung nghe đạo, người vẫn chưa cùng đồ nhi đi du ngoạn Hồng Hoang đại địa lần nào!" "Đi du ngoạn Hồng Hoang đại địa?" Nữ Oa hơi ngẩn ra, sau đó nở nụ cười xinh đẹp.

Nàng tâm tư thông minh, sao lại không hiểu rõ, chắc chắn Lâm Hiên thấy nàng sầu khổ nên muốn đưa nàng đi giải khuây.

"Đồ nhi ngốc!" Nữ Oa xoa xoa đầu Lâm Hiên, cười nói: "Được thôi, ta sẽ cùng con đi du ngoạn một phen." Vút!

Nữ Oa và Lâm Hiên liền cùng nhau rời khỏi Bất Chu Sơn, hướng về Hồng Hoang đại địa bao la vô tận mà đi.

Cả hai đều có tu vi Chuẩn Thánh sơ kỳ, trong số ức ức vạn sinh linh ở Hồng Hoang này, họ cũng là những kẻ đứng đầu, ngay cả khi không cố ý phóng ra uy áp thì khí tức cường giả ấy cũng khiến không ít sinh linh có ý đồ xấu phải chùn bước, không dám tiến lên quấy nhiễu.

Nữ Oa và Lâm Hiên du ngoạn khắp Hồng Hoang, đi qua muôn vàn núi sông đại hải, cũng ghé thăm không ít động thiên phúc địa.

"Đồ nhi ngốc, vi sư thật sự rất vui!" Nhìn những cánh rừng rậm rạp bát ngát, nhìn tiên hạc sải cánh trên cao, Nữ Oa tâm khoáng thần di, quay đầu mỉm cười ngọt ngào với Lâm Hiên.

"Chỉ cần sư phụ vui là được!" Lâm Hiên cười đáp.

Chương 63

“Hừ, nói như vậy là vi sư bình thường không vui sao?

Không được, sau này khi chỉ có hai người, con phải gọi ta là Nữ Oa.” Nữ Oa giống như một cô thiếu nữ nhà bên, hờn dỗi lườm Lâm Hiên một cái.

Đặc biệt là cái mũi tinh xảo khẽ nhúc nhích càng tăng thêm phần mỹ cảm!

“Khụ khụ, Nữ Oa vui là được rồi.” Nghe vậy, Lâm Hiên vội vàng đổi miệng.

“Dì!

Kia chẳng phải là Thái Âm Tinh do mắt của Bàn Cổ đại thần diễn hóa sao?

Tại sao lại tỏa sáng lấp lánh như vậy?” Đột nhiên, Nữ Oa ngẩng đầu nhìn lên bầu trời tinh tú, đôi mày thanh tú nhíu lại.

Lâm Hiên nhìn theo, quả nhiên thấy trên Thái Âm Tinh thạc đại đang lấp lánh hào quang, thất thải hà quang bay lượn, trông vô cùng huyền diệu.

“Đi thôi, chúng ta qua đó xem sao!” Lâm Hiên đề nghị.

“Được, đều nghe con.” Nữ Oa gật đầu.

Thế là, hai người hóa thành hai đạo cầu vồng, bay thẳng về phía Thái Âm Tinh.

Với đạo hạnh Chuẩn Thánh sơ kỳ, không mất bao lâu họ đã đặt chân lên Thái Âm Tinh.

“Ong!” Đúng lúc này, trước ánh mắt kinh ngạc của Lâm Hiên và

Nữ Oa, trên Thái Âm Tinh xuất hiện từng đóa mây đen che trời lấp đất, bao trùm cả tinh cầu.

Trên tầng mây, lôi quang tím biếc lập lòe, sấm sét cuồn cuộn như muốn giáng xuống vô tận lôi điện.

"...

Cửu Cửu hóa hình đại kiếp!" Nữ Oa nheo mắt ngưng trọng nói.

"Chẳng lẽ... họ sắp xuất thế?" Trong lòng Lâm Hiên khẽ động, thầm nghĩ.

Theo những gì Lâm Hiên biết ở kiếp trước, Thái Dương Tinh dưỡng dục ra Đế Tuấn và Thái Nhất – hai vị hoàng giả của Yêu tộc, sinh ra đã có đại thần thông, căn cốt thâm hậu.

Tương ứng với đó, Thái Âm Tinh cũng dưỡng dục ra hai sinh linh, lần lượt tên là Hi Hòa và Thường Hi, cũng đều là tiên thiên thần thai, thiên sinh thần thông.

Chỉ là Lâm Hiên thắc mắc, nếu là tiên thiên thần thai, tại sao đến bây giờ mới hóa hình?

"Ầm đùng đùng!" Lúc này, kiếp vân bắt đầu sôi trào, càng lúc càng nồng đậm, tử quang cuồn cuộn, từng đạo lôi điện thất thải vắt ngang trời đất.

Nhìn kỹ lại!

Thấy bên dưới kiếp vân có hai khối kén lớn huyền phù giữa hư không, kén có màu trắng khiết, như không nhiễm chút bụi trần.

Toàn thân kén vàng kim lưu động, tỏa ra hơi thở sinh mệnh vô tận!

"Bắt đầu rồi!" Nữ Oa khẽ nói.

"Ầm đùng đùng!" Như ứng nghiệm lời Nữ Oa, kiếp vân bỗng nhiên giáng xuống từng đạo lôi đình, đánh mạnh lên hai khối kén.

Tuy nhìn qua kén có vẻ mong manh nhưng thực chất hào quang lưu chuyển, lại có thể tiếp nhận lôi đình mà không hề tổn hao gì.

Sau đó, từng đạo lôi đình to như thùng nước dội xuống đều bị ngăn cản hết.

Một lúc lâu sau, kiếp vân cuối cùng cũng chậm rãi lui đi, quá trình hóa hình kết thúc.

"Ong!" "Ong!" Cùng lúc đó, hai khối kén rung động kịch liệt, từng luồng linh khí bàng bạc phát tán ra, ánh sáng vàng kim lóe lên rồi nổ tung.

Hai bóng dáng thướt tha hiện ra giữa hư không!

Có lẽ do vừa mới hóa hình, cả hai đều không một mảnh vải che thân, mái tóc dài xõa ngang vai bay theo gió, đường cong nóng bỏng hiện rõ mồn một.

"Ực!" Cảnh tượng này khiến cổ họng Lâm Hiên chuyển động, thầm nuốt nước miếng một cái.

"Hừ!

Nhìn cái gì mà nhìn!" Nữ Oa giận dỗi đưa tay che mắt Lâm Hiên lại, có chút không vui nói...

"Hi Hòa (Thường Hi), bái kiến hai vị đạo hữu!" Đột nhiên, hai bóng hồng vừa hóa hình thành công khẽ lướt tới trước mặt Lâm Hiên và Nữ Oa, hành lễ chào hỏi.

Giọng nói của hai nàng ngọt ngào như chim hoàng oanh vậy!

"Nữ Oa, bái kiến hai vị đạo hữu!" Đối với việc này, Nữ Oa cũng chắp tay khách khí chào lại.

Không còn bàn tay ngọc của Nữ Oa che chắn, Lâm Hiên tự nhiên lại nhìn hai nàng, cũng chẳng rõ lý do gì mà họ cứ như vậy, khiến đầu

óc Lâm Hiên có chút nóng lên.

Chương 64

"Lâm Hiên, bái kiến hai vị đạo hữu!" Lâm Hiên hắng giọng nói.

Xoạt!

Đúng lúc này, Nữ Oa phất ống tay áo, huyễn hóa ra hai bộ thải hà cho Hi Hòa và Thường Hi khoác lên, đồng thời lườm Lâm Hiên một cái.

"Vừa hóa hình đã có đạo hạnh Kim Tiên hậu kỳ, căn cơ quả thực không tệ!" Nữ Oa nhìn hai nàng, gật đầu tán thán.

Hi Hòa và Thường Hi nghe vậy liền nhìn nhau cười, sau đó cùng nhau quỳ sụp xuống trước mặt Nữ Oa.

"Hi Hòa, Thường Hi nguyện bái ngài làm sư phụ, hầu hạ bên cạnh ngài!" "Không được!" Dù Nữ Oa vốn thanh tâm quả dục cũng bị hành động của hai nàng làm cho kinh ngạc, lập tức phất tay phóng ra một luồng linh khí nhu hòa để đỡ họ dậy.

"Từ sau khi thu Lâm Hiên làm đồ nhi, ta đã quyết định đời này không thu thêm bất kỳ đệ tử nào nữa, cho nên chúng ta không có duyên thầy trò!" Nữ Oa giải thích.

"...

Không giấu gì Nữ Oa đạo hữu, chị em chúng tôi mới hóa hình, tuy có đạo hạnh Kim Tiên hậu kỳ nhưng cũng cảm nhận được Hồng Hoang đại địa hung hiểm, tự biết cần tìm nơi nương tựa, xin Nữ Oa đạo hữu xót thương, thu lưu chúng tôi." Hi Hòa mím môi, bộ dạng vô cùng đáng thương nói.

"Khẩn cầu Nữ Oa đạo hữu từ bi xót thương chúng tôi!" Thường Hi cũng chắp tay khẩn khoản. **[Đinh!

Hệ thống công bố nhiệm vụ ngẫu nhiên, yêu cầu nhiệm vụ: Thu Hi Hòa, Thường Hi làm đệ tử; phần thưởng nhiệm vụ: 100 triệu điểm tu cải, một kiện Cực phẩm Tiên thiên linh bảo!]** Đột nhiên, Lâm Hiên đang đứng im lặng một bên thì trong đầu vang lên tiếng máy móc của hệ thống.

Yêu cầu nhiệm vụ lại là thu Hi Hòa và Thường Hi làm đệ tử?

"...

Thật là hố người, kiếp trước ta nhớ rõ Hi Hòa, Thường Hi sau này sẽ gả cho anh em Đế Tuấn, Thái Nhất, giờ ta đang có thù oán lớn với Yêu tộc mà lại bảo ta thu họ làm đồ đệ sao?" Lâm Hiên cười khổ không thôi.

"Nhưng dù sao cũng là 100 triệu điểm tu cải, lại còn có Cực phẩm Tiên thiên linh bảo bí ẩn, hàng của hệ thống chắc chắn là cực phẩm, huống hồ đây là lần đầu hệ thống thưởng pháp bảo, không thể lãng phí được." "Đúng rồi, Đạo Tổ từng nói Hồng Hoang tiểu sự có thể nghịch, đại thế bất khả cải, Đế Tuấn, Thái Nhất bản thể đều là Tam Túc Kim Ô, cùng ai sinh con mà chẳng ra Kim Ô?

Cho nên dù không lấy Hi Hòa, Thường Hi thì họ vẫn có thể tìm nữ tính sinh linh khác để hoàn thành Thiên Hôn mà!" "Được, làm luôn!" Trong nháy mắt, Lâm Hiên đã suy tính xong.

Còn việc Đế Tuấn, Thái Nhất muốn lấy Hi Hòa, Thường Hi ư?

Đi mà mơ giữa ban ngày đi!

Nghĩ vậy, Lâm Hiên liền hắng giọng.

Nhìn hai nàng Hi Hòa, Thường Hi, giả vờ nghiêm túc nói: "Hồng Hoang đại địa quả thực nguy cơ tứ phía, sơ sẩy một chút là thân tiêu đạo vẫn, ta thấy căn cơ của hai người không tệ, có thể tạm thời thu làm ký danh đệ tử!" Xoạt!

Vừa dứt lời, ánh mắt của cả ba nữ nhân đều đổ dồn vào Lâm Hiên.

Nữ Oa đầy vẻ nghi hoặc, còn Hi Hòa và Thường Hi thì vui mừng khôn xiết.

Tuy không biết rõ cảnh giới của Lâm Hiên cao thâm thế nào, nhưng hắn là đệ tử của Nữ Oa, mà Nữ Oa lại có đạo hạnh đỉnh phong Chuẩn Thánh sơ kỳ, một khi bái dưới môn hạ Lâm Hiên thì chẳng khác nào bái dưới môn hạ Nữ Oa?

Tuy là ký danh đệ tử nhưng cũng cùng một mạch mà!

Thế nên hai nàng gần như không chút do dự, một lần nữa quỳ lạy, chỉ có điều lần này đối tượng là Lâm Hiên.

"Sư tôn thượng tại, xin thụ Hi Hòa (Thường Hi) một bái!" Nói xong liền dập đầu với Lâm Hiên. **[Đinh!

Chúc mừng ký chủ hoàn thành nhiệm vụ ngẫu nhiên, nhận được 100 triệu điểm tu cải!

Một kiện Cực phẩm Tiên thiên linh bảo!]** Cùng với việc Hi Hòa, Thường Hi bái sư, Lâm Hiên nhận được phần thưởng, trong thần thức cũng hiện ra một kiện pháp bảo tỏa ra bảo quang oánh oánh.

Quả nhiên là Cực phẩm Tiên thiên linh bảo!

"Đứng lên đi!" Lâm Hiên chưa vội xem là linh bảo gì, liền đỡ hai nàng dậy, đồng thời phất tay lấy ra hai quả Hoàng Trung Lý đưa cho họ: "Đây là quả của tiên thiên linh căn Hoàng Trung Lý thần thụ, các con hãy uống đi, có thể thăng cấp lên cảnh giới Đại La Kim Tiên trong thời gian cực ngắn!" "Tạ ơn sư tôn!" Hai nàng nhìn hai quả Hoàng Trung Lý, đôi mắt đẹp lấp lánh, hảo cảm đối với Lâm Hiên tăng vọt.

Vừa bái nhập sư môn đã nhận được linh quả quý giá như vậy, chứng tỏ Lâm Hiên chân tâm đãi họ, cả hai đều cảm thấy mình quả

nhiên không bái nhầm thầy...

Yêu tộc Thiên Đình tọa trấn tại đỉnh cửu tiêu, xa hoa, khôi hoành, đại khí nhưng cũng không kém phần trang nghiêm túc mục, tỏa ra một luồng uy nghiêm lăng liệt như muốn quân lâm thiên hạ.

Nơi đây chính là thánh địa của sinh linh Yêu tộc!

Từ sau trận đại chiến sơ khởi Vu – Yêu cách đây vạn năm, Yêu tộc bước vào giai đoạn tu dưỡng sinh tức.

Họ dưỡng binh súc duệ, ra sức chiêu mộ các đại năng Hồng Hoang.

Nhờ nỗ lực không ngừng của Đế Tuấn và Thái Nhất, sau đó họ đã mời được đại năng Côn Bằng và đại năng Phục Hy.

Trong đó Côn Bằng được phong làm Yêu sư, Phục Hy được phong làm Yêu Thánh, quyền lực chỉ dưới Đế Tuấn và Thái Nhất.

"Phựt!" "Phựt!" Bên trong Linh Tiêu Điện, vốn dĩ Đế Tuấn, Thái Nhất đang cùng Phục Hy và các đại năng thương thảo đại kế phát triển Yêu tộc.

Chương 65

Đột nhiên, Đế Tuấn và Thái Nhất như bị trọng thương, phun ra mấy ngụm tinh huyết.

Chứng kiến cảnh này, chúng tiên đều kinh hãi!

"Yêu Hoàng, Đông Hoàng, đã xảy ra chuyện gì?" Yêu thần Bạch Trạch quan tâm tiến lên hỏi.

Đế Tuấn, Thái Nhất lau vết máu khóe miệng, sắc mặt trở nên vô cùng âm trầm, toàn thân sát khí đằng đằng như muốn xé tan tầng mây.

Phía sau họ hiện ra hư ảnh Tam Túc Kim Ô, nghiệp hỏa hừng hực thiêu đốt như muốn thiêu rụi hư không, nộ hỏa ngút trời!

Đế Tuấn và Thái Nhất nhìn nhau, đều hiểu ý đồ của đối phương.

"Không có gì đại ngại, các ngươi lui xuống trước đi!" Đế Tuấn phất ống tay áo trầm giọng nói.

"Nếu đã vậy, chúng thần xin cáo lui!" Thấy thần sắc của Đế Tuấn như vậy, Phục Hy, Côn Bằng cùng đông đảo yêu thần đồng loạt rời đi.

Lúc này, trong cả Linh Tiêu Bảo Điện chỉ còn lại hai anh em Đế Tuấn và Thái Nhất.

"Đáng hận!

Thật sự đáng hận mà!!!" Đợi Phục Hy và các đại năng đi khỏi, Đế Tuấn bỗng nhiên gầm lên một tiếng, giọng nói chứa đầy nộ hỏa, gương mặt vặn vẹo trông vô cùng dữ tợn.

Hắn dường như sắp rơi vào trạng thái bạo tẩu hoàn toàn, mức độ phẫn nộ chưa từng có!

“Mối hận đoạt thê!

Không đội trời chung!

Bất tử bất hưu!

Bất tử bất hưu!” Đông Hoàng Thái Nhất cũng gào thét điên cuồng.

Đồng thời hư ảnh Tam Túc Kim Ô phía sau bùng nổ chân hỏa hừng hực!

Nguyên nhân là vừa rồi khi Lâm Hiên thu Hi Hòa và Thường Hi làm ký danh đệ tử, Thiên Đạo cảm ứng, Đế Tuấn và Thái Nhất đồng thời biết được thê tử tương lai đã bị đoạt đi, phần thiên định duyên phận kia đã bị cắt đứt.

Thế nên dưới sự dẫn dắt của khí cơ, họ đồng loạt phun ra tinh huyết như bị trọng thương!

“Thiên Đạo thượng tại, ta Đông Hoàng Thái Nhất tại đây lập hạ thiên đạo thệ ngôn, Lâm Hiên giết Yêu thần của Yêu tộc ta, đoạt Yêu hậu của Yêu tộc ta, tất phải giết hắn, nếu Lâm Hiên không chết, đạo của ta không vẹn!” Trong cơn thịnh nộ, Đông Hoàng Thái Nhất lại phát ra lời thề thiên đạo độc địa nhất.

Ầm đùng đùng!

Như chứng giám cho lời thề của Thái Nhất, bầu trời nổ vang, lôi đình tím biếc cuộn trào.

“Nhị đệ... sao lại làm thế?!” Đế Tuấn tuy vô cùng chấn nộ nhưng vẫn chưa mất trí khôn, nghe lời thề của Thái Nhất không khỏi kinh ngạc.

Nên biết đạo bất toàn có nghĩa là sau này dù Thái Nhất tu luyện đến cực hạn cũng không thể chứng đắc Hỗn Nguyên quả vị.

Đây là lời thề độc nhất đối với sinh linh tu đạo ở Hồng Hoang!

“Đại ca!

Lâm Hiên giết Yêu thần, đoạt Yêu hậu, hận này không báo thì ta có chứng đạo thành thánh cũng vô ích!” Thái Nhất dõng dạc nói.

“Ai!

Dù vậy nhưng ít nhất chúng ta tạm thời chưa thể đối phó với Lâm Hiên được.” Đế Tuấn lộ ra vẻ mặt cay đắng, nghiến răng nói: “Tiểu tử Lâm Hiên tuy chỉ có đạo hạnh Đại La Kim Tiên đại viên mãn (khi đoạt bảo ở Tử Tiêu Cung), nhưng hắn là đệ tử duy nhất của Nữ Oa, mà Nữ Oa lại là đệ tử của Hồng Quân Đạo Tổ!” “Hồng Quân Đạo Tổ sẽ không can thiệp chuyện này, ta cũng có thể đối phó Nữ Oa, nhưng có một yếu tố then chốt: Yêu Thánh Phục Hy!” “Đừng quên Yêu Thánh Phục Hy chính là sư bá của tiểu tử Lâm Hiên, ông ta vô cùng thương yêu hắn, nếu chúng ta ra tay, Thiên Đình e rằng sẽ mất đi một vị đại năng!” “Hiện tại Vu – Yêu nhìn qua thì bình lặng nhưng thường xuyên có ma sát nhỏ, ta cảm nhận được một núi không thể có hai hổ, ta và tộc Vu đáng ghét kia sớm muộn gì cũng có một trận đại chiến kinh thiên, lúc đó Phục Hy là chiến lực cao tầng không thể thiếu!” Tuy trong lòng sát ý ngút trời nhưng với tư cách là hoàng giả tối cao của Yêu tộc, Đế Tuấn phải cân nhắc cho cả đại cục.

Vì thế dưới nhiều yếu tố, hắn vẫn chưa thể làm gì Lâm Hiên!

“Tiểu tử Lâm Hiên, ngày diệt tộc Vu cũng chính là lúc ngươi thân tiêu đạo vẫn!” Đông Hoàng Thái Nhất mặt mày u ám, đôi mắt đầy sát cơ.

Cùng lúc đó!

Trên Thái Âm Tinh xa xôi đối diện Thái Dương Tinh, Lâm Hiên dường như cũng có cảm ứng, ngẩng đầu nhìn lên hư không.

“Chuyện gì vậy?

Khí cơ đột nhiên bị khóa chặt!

Chẳng lẽ là nhân quả của Hi Hòa, Thường Hi?" Lâm Hiên lẩm bẩm: "Không ngờ nhân quả này lại lớn đến thế, ngay cả Thiên Đạo cũng nhúng tay vào."...

Tại một dãy núi nọ trên Hồng Hoang đại địa, bốn bóng người đang thong thả dạo bước.

"Sư tổ, sư tôn cũng có đạo hạnh Chuẩn Thánh sơ kỳ sao?" Hi Hòa há hốc mồm kinh ngạc hỏi Nữ Oa.

"Trời ạ, sư tôn lại lợi hại như vậy sao?" Thường Hi cũng chấn kinh, đôi mắt đẹp thỉnh thoảng lại lén lút nhìn về phía Lâm Hiên đang đi phía trước.

Chương 66

"Ân!" Nữ Oa nở nụ cười rạng rỡ, mỗi khi nhắc đến Lâm Hiên nàng luôn đầy vẻ tự hào, dịu dàng nói: "Nhớ năm đó khi ta thu sư tôn các con làm đồ đệ, hắn vừa hóa hình, chỉ mới ở Kim Tiên cảnh giới, sau đó từng bước đi lên, trải qua Thái Ất Kim Tiên, Đại La Kim Tiên, cuối cùng đạt tới đạo hạnh Chuẩn Thánh sơ kỳ." "Tư chất của sư tôn các con là thứ ta hiếm thấy trong đời, đương nhiên, hắn cũng là niềm kiêu ngạo của ta!" Nữ Oa cười nói.

"Oa, con đường tu đạo của sư tôn cứ như một câu chuyện truyền kỳ vậy!" Thường Hi mặt đầy ngưỡng mộ.

"Thật khó tin, sư tôn lại là một đại năng truyền kỳ như thế." Hi Hòa cũng kính phục nói.

"A, tuy là sư phụ của hắn nhưng ta cũng phải thừa nhận hắn thực sự rất truyền kỳ, phúc duyên thâm hậu, có được vô thượng pháp bảo, tiên thiên linh căn, thu nhận được đệ tử có tuệ căn, lại còn được Hồng Quân Đạo Tổ gặp riêng..." Mỗi khi liệt kê một chuyện của Lâm Hiên, vẻ tự hào trên mặt Nữ Oa càng thêm đậm nét, khóe miệng bất giác nở nụ cười ngọt ngào.

Hi Hòa và Thường Hi nghe xong đôi mắt cũng sáng rực lên!

Cùng lúc đó!

Lâm Hiên đi phía trước nhưng tâm thần lại chìm vào trong thần thức để kiểm tra kiện tiên thiên linh bảo mà hệ thống thưởng sau khi thu đồ đệ.

Nhanh chóng, Lâm Hiên phát hiện đó là một cái ấn bảo, to cỡ nắm tay, toàn thân tỏa hào quang.

“Tê!...

Không Động Ấn?!” Lâm Hiên suýt nữa kinh ngạc kêu lên thành tiếng.

Không Động Ấn có thể dùng để tấn công, cũng có thể dùng để phòng ngự, là Cực phẩm Tiên thiên linh bảo quý giá, phẩm chất không dưới Định Hải Châu.

Quan trọng nhất là!

Với tư cách là người xuyên không, Lâm Hiên nhớ rõ Không Động Ấn chính là chí bảo của Nhân tộc.

Tuy hiện tại Nhân tộc chưa xuất thế nhưng Không Động Ấn đã tồn tại từ khi khai thiên tích địa, sinh ra đã có uy năng trấn áp khí vận Nhân tộc.

Sau khi Nhân tộc ra đời, Không Động Ấn có thể hưởng ba phần khí vận của tộc này, là chí bảo hiếm có!

“Ha ha ha!

Không ngờ ta lại có được chí bảo này!” Trong thần thức, Lâm Hiên không kềm được sự cuồng hỉ.

Có lẽ vì hắn vốn là người hiện đại nên hệ thống mới thưởng Không Động Ấn.

Bất kể thế nào, có được nó khiến hắn vô cùng mãn nguyện!

“Lâm Hiên!” Khi Lâm Hiên đang vui sướng thì tiếng gọi của Nữ Oa vang lên cắt đứt dòng suy nghĩ.

“Sư phụ, có chuyện gì vậy?” Lâm Hiên quay đầu lại.

“Vi sư bỗng có cảm ứng, phía Đông có một pháp bảo sắp xuất thế, có duyên với ta!” “Cái gì?!

Vậy còn chờ gì nữa, đi thôi, đi lượm pháp bảo nào!" Mắt Lâm Hiên sáng lên, thúc giục.

"Cái thằng bé này, nếu đã có duyên thì nó chạy không thoát đâu, không cần gấp." Thấy dáng vẻ cấp thiết của Lâm Hiên, Nữ Oa dở khóc dở cười lườm hắn một cái.

"Hi hi, sư tôn nóng vội quá đi." Thường Hi cũng cười hì hì trêu chọc.

"Hử?!" Lâm Hiên lườm Thường Hi một cái khiến nàng rụt cổ lại, trốn sau lưng Nữ Oa thè lưỡi tinh nghịch.

"Đừng có ra vẻ sư tôn trước mặt ta, Thường Hi nói đúng đấy, con lúc nào cũng hấp tấp." Nữ Oa sủng ái xoa đầu Thường Hi, đồng thời quở trách Lâm Hiên.

"Vâng vâng, sau này con nhất định sẽ sửa!" Thế là cả nhóm cùng hướng về phía Đông mà đi.

Cùng lúc đó tại Tam Thanh Quan trên núi Côn Luân, ba vị Tam Thanh đang ngồi trên bồ đoàn cảm ngộ đại đạo đồng loạt mở mắt, tinh mang xuyên thấu hư không vạn dặm.

"Phía Đông có pháp bảo ra đời, có duyên với chúng ta!" Lão Tử vô biểu tình nói.

"Không sai!" Nguyên Thủy gật đầu.

"Nếu đã vậy, chúng ta nên đi một chuyến!" Đôi mắt Thông Thiên hàm chứa tinh quang, đạm nhiên nói.

"Thiện!" Thế là Tam Thanh cũng hóa thành những đạo cầu vồng bay về phía Đông.

Tại Thiên Đình có Đế Tuấn, tại Ngũ Trang Quán có Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân, ngay cả Hạo Thiên ở Tử Tiêu Cung cũng có cảm

ứng, thi nhau bay đi.

Những đại năng này ít nhất đều có đạo hạnh Chuẩn Thánh sơ kỳ, tốc độ nhanh đến không tưởng, chỉ trong chớp mắt đã đến nơi có khí cơ dẫn dắt.

Chỉ thấy trên một dãy núi, một dây hồ lô nằm yên lặng trên đỉnh núi, thân dây tỏa ra từng luồng thất thải hà quang, hơi thở nhân uân tràn ngập không trung!

Nhìn kỹ thấy trên dây treo bảy quả hồ lô màu sắc khác nhau, mỗi quả đều có thần quang uyển chuyển.

Nhìn một cái là biết ngay không phải phàm vật!...

"Nữ Oa đạo hữu, Lâm Hiên tiểu hữu!" Thông Thiên Giáo Chủ thấy Nữ Oa và Lâm Hiên liền cười tiến lên chào hỏi.

"Thông Thiên đạo nhân!" Nữ Oa và Lâm Hiên đáp lễ.

Chương 67

"Hai vị này là?" Thông Thiên nhìn sang Hi Hòa và Thường Hi hỏi.

"Là ký danh đệ tử của con, Hi Hòa và Thường Hi!" Lâm Hiên giới thiệu, sau đó ra hiệu cho hai nàng: "Đây là một trong Tam Thanh – Thông Thiên tiền bối, là thính khách ở Tử Tiêu Cung, đệ tử của Hồng Quân Đạo Tổ!" "Hi Hòa (Thường Hi) bái kiến Thông Thiên tiền bối!" Hai nàng ngoan ngoãn gọi.

"Ha ha ha!

Lâm Hiên tiểu hữu quả nhiên phúc duyên thâm hậu, lại thu được đệ tử có tuệ căn như vậy, ta thật là hâm mộ không thôi." Xoạt!

Vừa dứt lời, Thông Thiên phất tay lấy ra mấy kiện Hậu thiên linh bảo đưa cho hai nàng: "Ta và Lâm Hiên tiểu hữu là chí giao hảo hữu, đã là đệ tử của hắn thì chút quà mọn này coi như lễ gặp mặt của ta!" "...!" Hi Hòa và Thường Hi dù rất muốn nhận nhưng không có sự đồng ý của Lâm Hiên thì không dám ra tay.

"Còn không mau cảm ơn Thông Thiên tiền bối?" Lâm Hiên phất tay nói.

"Hi hi!

Cảm ơn Thông Thiên tiền bối!" Được Lâm Hiên cho phép, hai nàng vui sướng nhận lấy pháp bảo, yêu thích không rời tay.

"Vút!" Đúng lúc này, trên trời lóe lên hai đạo cầu vồng, trong nháy mắt đã tới nơi.

Chính là anh em hoàng giả Yêu tộc Đế Tuấn và Thái Nhất.

"Hi Hòa, Thường Hi?" Thái Nhất lẩm bẩm một câu, sau đó nheo mắt lại, hàn mang lóe lên, sát khí bỗng chốc nồng đậm.

Hắn đoán không lầm, hai tiên linh xinh đẹp bên cạnh Lâm Hiên chính là thê tử thiên định của đại ca Đế Tuấn, giờ lại bị Lâm Hiên cưỡng ép đoạt mất.

"Việc nhỏ không nhịn sẽ loạn mưu lớn, giờ chưa phải lúc ra tay!" Cảm nhận được sát ý ngút trời của Thái Nhất, Đế Tuấn vỗ vai hắn, truyền âm nhắc nhở: "Đừng quên mục đích chúng ta đến đây!" "Hù!" Nghe vậy, Thái Nhất hít sâu một hơi nén cơn giận xuống.

"Chuyện gì vậy?

Vừa rồi ta cảm nhận được Thái Nhất tỏa sát khí về phía con?" Nữ Oa truyền âm hỏi Lâm Hiên.

Vì toàn tâm toàn ý đặt vào Lâm Hiên nên lúc Thái Nhất lộ sát khí đã bị nàng nhạy bén bắt được.

"Sát khí sao?" Lâm Hiên khẽ cười, hồi âm: "Chắc là do hắn cảm nhận được khí tức ta từng giết sinh linh Yêu tộc thôi, sư phụ yên tâm, con giải quyết được." "Vậy được, nếu có đánh nhau, vi sư dù liều mạng cũng sẽ bảo vệ con." "Hắc hắc!

Vậy thì sư phụ của con lợi hại nhất rồi." Khóe miệng Lâm Hiên khẽ nhếch lên một nụ cười tinh quái truyền âm lại.

"Dẻo miệng!" Nữ Oa lườm hắn một cái.

"Ong!" Đúng lúc này, dị biến nảy sinh!

Chỉ thấy trên dãy núi vô danh kia, dây hồ lô bùng phát hào quang vô tận, một cột sáng vàng kim xông thẳng lên trời, hơi thở nhân uân bao quanh bốn phía.

Trên dây, bảy quả hồ lô đủ màu sắc đang rung động dữ dội, tỏa ra thần quang như muốn thoát khỏi sự trói buộc.

"Pháp bảo sắp thành thục rồi, các vị đạo hữu, cứ tùy theo cơ

duyên thôi!" Trong số đại năng có mặt, Lão Tử có tu vi cao nhất, bước ra phất đạo bào nói.

"Thiện!" Chúng tiên gật đầu.

"Ong!" Đột nhiên, quả hồ lô đầu tiên trên dây rụng xuống, định lặn vào hư không chạy mất.

"Có duyên với ta!" Lão Tử cảm ứng được, bước tới phất tay phóng ra linh khí bàng bạc cuốn lấy quả đầu tiên.

Đó là một quả hồ lô màu Tử Kim!

Được Lão Tử lấy được, sau này luyện thành Tử Kim Hồng Hồ Lô, giao cho phân thân Thái Thượng Lão Quân dùng để đựng đan dược.

"Ong!" Sau khi quả đầu tiên rụng xuống, quả thứ hai cũng nhanh chóng rơi ra.

Quả màu Tử Hồng do Hồng Vân đạo nhân lấy được, sau luyện thành Cửu Cửu Tán Hồn Hồng Hồ Lô.

Quả thứ ba màu Tử Bạch do Đế Tuấn lấy được, sau luyện thành Trảm Tiên Hồ Lô, giao cho Lục Áp đạo nhân, uy lực cực mạnh.

Quả thứ tư màu Tử Thanh do Nữ Oa lấy được, sau luyện thành Chiêu Yêu Phiên, có thể hiệu lệnh mọi sinh linh Yêu tộc.

Quả thứ năm màu Tử Hoàng do Thông Thiên lấy được, sau luyện thành Thủy Hỏa Hồ Lô, bên trong chứa hai con Thủy Hỏa Kỳ Lân thượng cổ.

Quả thứ sáu màu Tử Lục do Hạo Thiên lấy được, có thể dưỡng dục bảo vật thiên hạ.

Quả thứ bảy màu Tử Hắc, còn gọi là Hỗn Độn Hồ Lô, bên trong có thể tự tạo ra một tiểu thế giới, uy năng khôn lường.

Đến đây, bảy quả hồ lô đã được chia xong.

“Dây hồ lô này lại có đại cơ duyên với ta!” Nữ Oa bước tới trước đạm nhiên nói với chúng tiên.

“Lẽ ra phải như vậy!” Lão Tử thấu hiểu thiên cơ, biết dây hồ lô có duyên với Nữ Oa nên lên tiếng.

“Thiện!” Nguyên Thủy cũng gật đầu.

“Ha ha ha!

Chương 68

Vật đã thiên định, ai dám tranh đoạt!" Thông Thiên cười lớn đùa giỡn.

Nói xong, Tam Thanh liền hóa thành lưu quang rời đi.

Tại hiện trường còn lại Trấn Nguyên Tử, Hồng Vân đạo nhân, Đế Tuấn, Thái Nhất, Hạo Thiên và Lâm Hiên.

"Hừ!" Đế Tuấn và Thái Nhất dường như không muốn nhìn Lâm Hiên thêm giây nào, lạnh lùng hừ một tiếng rồi cưỡi tường vân rời đi.

Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân chào Nữ Oa một tiếng rồi cũng đi theo.

Thấy vậy, Nữ Oa không do dự nữa, hai tay đánh ra pháp quyết thu lấy dây hồ lô.

"Lâm Hiên đạo huynh, tôi thấy Đế Tuấn và Thái Nhất có vẻ oán hận anh lắm, chẳng lẽ anh đắc tội họ sao?" Hạo Thiên tiến đến gần Lâm Hiên, quan tâm hỏi.

"Hạo Thiên tiểu hữu!" Lâm Hiên không trả lời trực tiếp mà hỏi ngược lại: "Cậu thấy Đế Tuấn và Thái Nhất thế nào?" "Đã có thể trở thành cộng chủ Yêu tộc, thống soái ức vạn sinh linh, tự nhiên là có đại cơ duyên, đại nghị lực!" Hạo Thiên cau mày, đáp lời một cách thực thà.

"Vậy cậu thấy Hồng Hoang thiên địa này nên do Yêu tộc quản lý hay Vu tộc quản lý?" "Đạo Tổ từng nói, Yêu tộc quản trời, Vu tộc quản đất!" Vẻ khó hiểu trên mặt Hạo Thiên càng đậm, không rõ ý của Lâm Hiên là gì.

"Không ngại nói cho cậu biết, một núi không thể chứa hai hổ,

Hồng Hoang này không thuộc về Yêu tộc cũng chẳng thuộc về Vu tộc.

Hai tộc từ xưa đến nay gây ra sát lục vô tận khiến sinh linh đồ thán, cuối cùng sẽ bị Thiên Đạo đào thải.

Hạo Thiên à, cơ duyên của cậu sắp đến rồi đấy!"...

"!!!" Phải nói rằng lời của Lâm Hiên gây chấn động cực lớn đối với Hạo Thiên, khiến cậu ta kinh ngạc kêu thành tiếng.

"Lâm Hiên đạo huynh, lời này không thể nói bừa đâu, hiện tại Yêu tộc và Vu tộc mạnh nhất, nếu để họ biết được thì nguy to!" Hạo Thiên kích động nhắc nhở Lâm Hiên.

"Sau này cậu sẽ hiểu thôi!" "Được, vậy tôi xin đi trước một bước, hẹn ngày tái ngộ!" "Ân!" Thế là Hạo Thiên mang theo tâm trạng kích động rời đi.

Lúc này hiện trường chỉ còn lại Lâm Hiên và đám người Nữ Oa.

"Thằng ranh con, không biết thôi diễn mà dám nói với Hạo Thiên những lời đó sao?" Nữ Oa hỏi Lâm Hiên.

"Khụ khụ, con đoán bừa thôi người tin không?" Lâm Hiên gãi đầu cười hì hì.

"Tin!

Lời con nói ta đều tin!" Không ngờ Nữ Oa lại vô cùng nghiêm túc đáp lại.

Ánh mắt rực rỡ ấy chứa đựng tia dịu dàng!

Chứng kiến cảnh này, Hi Hòa và Thường Hi nhìn nhau, nghiêng đầu thắc mắc, cảm thấy sư tổ nhìn sư tôn có gì đó không đúng lắm nha?

"Sư phụ, dây hồ lô đã thu xong chưa?" Vì có mặt Hi Hòa và Thường Hi ở đây nên Lâm Hiên vội chuyển chủ đề.

“Thu rồi, trong minh minh có thiên cơ bảo ta rằng dây hồ lô này có đại cơ duyên với ta, thậm chí nó mới là thứ dẫn dắt khí cơ của ta chứ không phải quả hồ lô tử thanh kia.” Nữ Oa gật đầu.

“Sư phụ, con tặng người thêm một món quà nữa!” Vút!

Dứt lời, Lâm Hiên lướt tới vị trí dây hồ lô vừa nằm.

Trước ánh mắt kinh ngạc của Nữ Oa và hai nàng đệ tử, Lâm Hiên liên tục đánh ra pháp quyết xuống mảnh đất đó.

“Ầm đùng đùng!” Theo pháp quyết giáng xuống, mảnh đất nổ tung.

“Ong!” Sau vụ nổ, từ dưới lòng đất chậm rãi bay lên một nắm đất vàng!

Khác với đất thường, nắm đất này tỏa u quang lưu động, bảo quang oánh oánh.

“Sư phụ, đỡ lấy!” Thấy vậy, Lâm Hiên đánh thêm một pháp quyết chuyển nắm đất tới chỗ Nữ Oa.

Nàng đón lấy nắm đất, đôi mày thanh tú khẽ nhíu hỏi: “Đây là vật gì?” “Ong!” Vừa dứt lời, trên bầu trời đột nhiên sấm chớp đùng đùng, cuồng phong nổi lên, thiên hoa loạn trụy, địa dũng kim liên, đủ loại dị tượng xuất hiện.

Đồng thời một luồng uy áp hạo đãng từ thương khung tràn xuống.

Trong phút chốc quét qua cả Hồng Hoang, ức vạn sinh linh cảm thấy tim mình thắt lại, suýt nữa không kìm được mà quỳ lạy.

Tại Tử Tiêu Cung!

“Nhân vật chính của thiên địa!” Hồng Quân Đạo Tổ mở mắt, lẩm bẩm một câu rồi lại nhắm mắt tham ngộ đại đạo.

Tại núi Côn Luân!

“Uy áp thật đáng sợ, dường như 'Đạo' đang hiển hóa, rốt cuộc là vật gì xuất thế mà khiến chí cao vô thượng 'Đạo' cũng phải hiển lộ?” Lão Tử vốn thanh tâm quả dục cũng phải chấn kinh.

“Thiên cơ hỗn loạn, dường như Thiên Đạo cố tình che giấu vật này!” Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng nheo mắt nói.

Tại Thiên Đình!

Chương 69

“Tại sao ta đột nhiên cảm thấy bất an?” Thái Nhất lạnh lùng nói.

“Khốn kiếp!

Tại sao khí vận Yêu tộc bỗng dưng bị chém mất một đoạn?” Đế Tuấn phẫn nộ gầm lên...

Với sự hiển hóa của Đạo, vô số đại năng Hồng Hoang xôn xao bàn tán.

Cùng lúc đó!

Trước mặt Lâm Hiên, trong hư không, lôi quang tím biếc ngưng tụ thành bốn chữ lớn.

“CỬU THIÊN TỨC NHƯỠNG!” “Hả?

Cửu Thiên Tức Nhưỡng là pháp bảo gì?

Sao có thể khiến Đạo hiển hóa?” Nữ Oa nhìn bốn chữ huyền ảo mà chấn động khôn cùng.

“Không hổ là nguyên liệu tạo ra con người, vừa xuất thế đã rực rỡ như vậy!” Lâm Hiên cũng bị biến hóa trời đất làm cho giật mình.

“Ong!” Tử quang tan đi, trời đất trở lại bình tĩnh, nắm đất vàng kia đã lặn vào trong thần thức của Nữ Oa.

Như thể chưa từng có chuyện gì xảy ra!

“Thằng ranh con, thành thật khai mau, chuyện này là thế nào?

Cửu Thiên Tức Nhưỡng là sao?” Nữ Oa chằm chằm nhìn Lâm Hiên, gấp gáp hỏi.

“Sư phụ, con... con cũng không rõ nữa, vừa rồi con đột nhiên thấy

dưới dây hồ lô có một luồng khí tức rất hợp với người nên đào lên tặng, ai dè lại là nắm đất vàng này chứ.” Lâm Hiên mặt không đỏ tim không loạn mà nói dối.

“Hô!

Đất vàng này quả thực có đại cơ duyên với vi sư, có điều tạm thời chưa biết dùng làm gì.” “Không sao mà, biết đâu sau này sẽ biết?” Lâm Hiên cười an ủi.

“Ân!

Hy vọng là vậy!”...

Cùng lúc đó tại Linh Tiêu Bảo Điện ở Thiên Đình!

“Đại huynh, vừa rồi khí vận Yêu tộc ta bị cướp đi một phần?

Chuyện gì thế?” Thái Nhất ngưng trọng hỏi.

Với tư cách là cường giả Chuẩn Thánh trung kỳ, hắn hiểu rõ tầm quan trọng của khí vận liên quan đến sự tồn vong của một tộc.

Vừa nghe Đế Tuấn nói khí vận bị mất một đoạn, hắn vô cùng chấn kinh.

“Ta cũng không rõ nguyên nhân!” Đế Tuấn lắc đầu, sau đó bấm ngón tay tính toán.

Một lúc lâu sau, mắt hắn sáng lên.

“Đại huynh, tìm thấy nguyên nhân rồi sao?” “Thiên Đạo che mờ, khí cơ hỗn loạn, rõ ràng là cố ý giấu giếm, nhưng ta lại tính ra được phương pháp tăng cường khí vận!” Đế Tuấn cười nói.

“Ồ?

Phương pháp gì?” “Thỉnh thị Đạo Tổ, tổ chức Thiên Hôn!” Đế Tuấn trịnh trọng nói.

“Tổ chức Thiên Hôn?” Thái Nhất nhíu mày khó hiểu.

“Không sai, ta vừa thôi diễn thấy cặp đạo lữ đầu tiên của thiên địa kết thành sẽ nhận được công đức Thiên Đạo, hưởng khí vận lâu dài.” “Được, vậy đệ sẽ tranh thủ thời gian đi thỉnh thị Đạo Tổ!” Thế là Đế Tuấn và Thái Nhất đến Tử Tiêu Cung tìm Hồng Quân, tuy không gặp được nhưng Hạo Thiên đã truyền lời của Đạo Tổ: “Nếu muốn tổ chức Thiên Hôn, bắt buộc phải dùng Hồng Tú Cầu trong tay Nữ Oa nương nương để se duyên, bẩm báo Thiên Đạo!”...

“Đại ca, đệ thực sự phải đi tìm Nữ Oa đó sao?” Thái Nhất lạnh lùng hỏi.

“Tìm Nữ Oa thì chắc chắn phải tìm, dẫu sao lúc trước Hồng Quân đã ban Hồng Tú Cầu cho nàng ta, nhưng chúng ta không cần đích thân đi!” Mắt Đế Tuấn lấp lánh tinh quang, tỏa ra đế bá chi khí, cười lạnh: “Nhị đệ đừng quên Yêu Thánh Phục Hy của tộc ta chính là đại huynh của Nữ Oa, giao việc này cho ông ta đi là tốt nhất!” “Ha ha ha!

Là đệ nhất thời hồ đồ rồi.” Nghe lời Đế Tuấn, Thái Nhất cười rộ lên.

Thế là theo chỉ thị của Đế Tuấn, Phục Hy đi tới Hồng Hoang tìm Nữ Oa và Lâm Hiên.

“Muội muội, Lâm Hiên sư điệt, lâu rồi không gặp!” Phục Hy sảng khoái chào hỏi.

“Đại huynh!” “Sư bá!” “Hi Hòa (Thường Hi) bái kiến Sư bá tổ!” Thấy Phục Hy, Lâm Hiên và Nữ Oa cũng vui mừng chào lại.

“Ồ?

Lâm Hiên sư điệt lại thu đệ tử sao?

Chương 70

Ừm, căn cơ không tệ!" Phục Hy nghe cách xưng hô của hai nàng liền gật đầu, sau đó lấy ra mấy kiện pháp bảo tặng họ, cười nói: "Đây là lễ gặp mặt của sư bá tổ, hãy cố gắng tu luyện, lấy sư tôn làm gương." "Tạ ơn Sư bá tổ!" Hai nàng hân hoan.

Họ thầm cảm thấy may mắn vì bái Lâm Hiên làm thầy, vì từ khi theo hắn, hết được ăn Hoàng Trung Lý lại được Nữ Oa, Thông Thiên rồi bây giờ là Phục Hy tặng quà.

Thật là quá nhiều lợi ích!

"Muội muội, thực ra chuyến này ta đến là có việc nhờ giúp đỡ." Phục Hy cười nói.

"Đại huynh có chuyện gì cứ nói, giữa anh em chúng ta cần gì khách sáo?" "Yêu Hoàng Đế Tuấn sắp đại hôn, được Đạo Tổ chỉ thị cần muội dùng Hồng Tú Cầu se duyên, bẩm cáo Thiên Đạo, tuyên bố Thiên Hôn và đứng ra làm người chứng hôn!" Phục Hy nói rõ ý định.

Ông nghĩ việc nhỏ này Nữ Oa chắc chắn sẽ đồng ý.

Nhưng Phục Hy nhanh chóng kinh ngạc, vì sau khi nghe xong, mặt Nữ Oa đầy vẻ lo lắng và phân vân.

"Đại huynh, không giấu gì anh, Đế Tuấn và Thái Nhất có chút ân oán với Lâm Hiên, muội không muốn làm người chứng hôn!" Một lúc lâu sau Nữ Oa mới thở dài nói.

"Đúng rồi, ta suýt quên chuyện đó.

Lúc ta lên Thiên Đình cũng đã nói về việc của sư điệt Lâm Hiên, họ đã đồng ý xóa bỏ hiềm khích, không tính toán chuyện giết chóc sinh linh Yêu tộc nữa, dù sao cũng là phía Yêu tộc khiêu khích trước." Nói

rồi Phục Hy vỗ vai Lâm Hiên cười: "Huống hồ lần này Đế Tuấn và Thái Nhất cũng mời cả sư điệt cùng đi." "...!" Nữ Oa cắn môi, vẫn còn do dự.

"Sư phụ, dù sao con cũng chưa từng đến Thiên Đình, hay là con tới đó xem phong cảnh một chút cho biết?" Lâm Hiên đứng bên cạnh mỉm cười nói.

"Được rồi!

Vậy ta sẽ đi một chuyến!" Thấy Lâm Hiên đã đồng ý, Nữ Oa liền gật đầu.

Có thể thấy trong lòng nàng, quyết định của Lâm Hiên vô cùng quan trọng.

Nếu Lâm Hiên lạnh lùng từ chối thì e rằng Nữ Oa cũng sẽ nể mặt Phục Hy mà từ chối thôi.

Đương nhiên!

Nữ Oa không biết rằng Lâm Hiên muốn nàng chứng hôn không phải để lấy lòng Đế Tuấn, mà là vì nàng.

Hắn biết rõ khi Thiên Hôn diễn ra sẽ có vô lượng công đức giáng xuống, ngoài cặp đôi chính ra thì người chứng hôn là Nữ Oa cũng thu hoạch được không ít công đức...

Thời gian trôi qua, chỉ chớp mắt đã mấy năm.

Một ngày nọ, cuối cùng cũng đến ngày đại hôn của Đế Tuấn, người hắn cưới là một con rồng cái ở Tứ Hải tên là Minh Ngọc!

Thiên Đình không chỉ náo nhiệt mà còn có sự hiện diện của vô số cao thủ Yêu tộc, các nơi trọng yếu đều có đại yêu, yêu vương tọa trấn, phòng thủ nghiêm ngặt.

Có lẽ họ sợ tộc Vu sẽ lẻn vào quấy phá trong ngày trọng đại này!

“Tam Thanh núi Côn Luân tới chúc mừng!” “Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân đạo nhân của Ngũ Trang Quán tới chúc mừng!” “Hạo Thiên và Dao Trì của Tử Tiêu Cung tới chúc mừng!” “Minh Hà đạo nhân của Huyết Hải tới chúc mừng!”...

Lúc này các đại năng Hồng Hoang nhận được lời mời đều lần lượt tới.

Bên trong đại điện bày biện từng dãy bàn, trên bàn đầy các loại linh quả, mỹ tửu tiên dịch!

Các đại năng ngồi theo hàng lối, người thì thưởng rượu, người thì đàm đạo, đại điện vô cùng náo nhiệt.

Lâm Hiên cùng Hi Hòa và Thường Hi ngồi một bên.

Nữ Oa vì là người chứng hôn nên đang bận rộn bố trí điển lễ.

“Hi hi!

Anh Lâm Hiên kìa!” Đột nhiên một giọng nói trong trẻo vang lên.

Lâm Hiên nhìn lại thấy Dao Trì trong bộ nghê thường màu xanh thiên thanh đang bước tới, gương mặt nhỏ nhắn rạng rỡ nụ cười.

Bên cạnh nàng, Hạo Thiên nhìn Lâm Hiên cũng hành lễ mỉm cười.

“Anh Lâm Hiên, lâu quá không gặp, em lớn rồi nè!” Dao Trì cười hì hì ngồi xuống cạnh Lâm Hiên bắt đầu tâm sự.

“Ha ha ha, con bé này!

Sau này muốn tìm ta cứ đến Bất Chu Sơn, đạo trường của sư phụ ta ở đó, ta đương nhiên cũng ở đó!” Lâm Hiên véo mũi Dao Trì cười nói.

“Hi hi, tuyệt quá!” “Lâm Hiên đạo huynh, không ngờ anh cũng tới!” Hạo Thiên đầy ẩn ý nhìn Lâm Hiên.

Cậu ta vẫn không quên mấy năm trước Lâm Hiên có thù oán với Đế Tuấn, lại còn nói về kết cục của hai tộc Vu – Yêu, sao giờ lại tới chúc mừng đại hôn?

"Thiên Đình là một nơi tốt, sau này cậu cũng sẽ thích nơi này thôi!" Lâm Hiên nói bóng gió.

Hi Hòa nghe không hiểu nhưng Hạo Thiên thì rúng động tâm thần, dường như hiểu ra gì đó nên không nói thêm....

"Yêu Hoàng Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, Yêu Hậu Minh Ngọc tới!" Đột nhiên bên ngoài Linh Tiêu Bảo Điện vang lên tiếng hô lớn!

Chương 71

"Sắp bắt đầu rồi!" "À, không biết Yêu Hậu Minh Ngọc đó là tiên linh phương nào?" "Nghe nói là một con rồng cái, công chúa Nam Hải Long tộc, tướng mạo xấu xí khó coi, vẩy sừng đầy mình.

Đế Tuấn kết nghĩa với cô ta chắc là muốn lôi kéo Long tộc thượng cổ đây!" "Suỵt!

Nói khẽ thôi!"...

Trong tiếng bàn tán của chúng tiên, thấy Đế Tuấn mặc cửu long đế bào, đầu đội cao quan, khí vũ hiên ngang bước vào.

Phía sau hắn Thái Nhất đội Hỗn Độn Chung, đạo vận bao quanh.

Sau cùng là công chúa Minh Ngọc của Nam Hải Long tộc, cũng mặc đế bào, đầu cài trâm ngọc, từng bước đoan trang thể hiện vẻ hoa quý vô thượng.

Duy chỉ có điều tướng mạo quả thực thô lậu, trên trán có đôi sừng, trông như "dưa vẹo táo nứt".

"Phụt!" Nhìn thấy bộ dạng của công chúa Minh Ngọc, Lâm Hiên không nhịn được cười thành tiếng.

Cũng may lúc này mọi sự chú ý đều dồn vào Đế Tuấn, nếu không đã gây rắc rối to.

"Cộp cộp cộp!" Theo sau công chúa Minh Ngọc là lực lượng trung kiên của Thiên Đình gồm Yêu Thánh Phục Hy, Yêu sư Côn Bằng cùng các yêu thần yêu vương khác, nghi thức vô cùng hoành tráng, uy thế phi phàm.

Đây chính là ngày Thiên Hôn của Đế Tuấn!

Cũng là lúc hắn cố ý phô diễn thực lực của Yêu tộc cho các đại năng xem!

Yêu sư Côn Bằng vừa bước vào điện liền liếc nhìn Hồng Vân đạo nhân đang cười hì hì, ánh mắt oán độc như rắn độc.

"Hôm nay là đại điển của Thiên Đình ta, ta – Đế Tuấn sẽ cưới công chúa Minh Ngọc của Nam Hải.

Tại đây chân thành cảm ơn các vị đạo huynh đã tới chung vui, đây là vinh hạnh của Đế Tuấn ta cũng như Yêu tộc Thiên Đình, cảm kích khôn cùng!" Đế Tuấn mặc long bào, thần sắc uy nghiêm, giọng vang như sấm.

Kết hợp với đế bá chi khí khiến ai cũng phải nể sợ!

"Đế Tuấn đạo huynh khách khí rồi!" "Tham gia đại hôn của anh là vinh hạnh của chúng tôi!" "Đúng là như thế!"...

Các tiên linh khác thi nhau chúc tụng.

"Vậy thì tốt quá, các vị đừng khách khí, hãy tận hưởng mỹ tửu giai nhưỡng!" Sau đó dưới sự sắp xếp của lễ tân, khánh điển đại hôn diễn ra thuận lợi.

Nhưng khi tiệc kết thúc thì Thiên Hôn vẫn chưa xong, vì tiếp theo phải tế trời bẩm báo thượng thương!

"Mời Yêu Đế, Yêu Hậu bước lên tế đàn!" Một sinh linh hô to.

Chúng tiên cùng bước ra khỏi điện tới trước tế đàn, Đế Tuấn và Minh Ngọc dắt tay nhau bước lên.

"Ong!" Trong nháy mắt, thân thể Đế Tuấn rung lên, khí thế toàn thân bùng phát, đế bá chi khí lan tỏa áp đảo.

Lúc này hắn thực sự giống như cộng chủ tam giới, chí tôn vô thượng!

Cảm giác nắm giữ sinh tử của ức vạn sinh linh khiến hắn lộ vẻ mãn nguyện.

"Bẩm hạo đãng thượng thương, minh minh đại địa, Yêu Đế Đế Tuấn và công chúa Minh Ngọc của Nam Hải hôm nay kết thành đạo lữ, cùng cai quản Thiên Đình!" Trước tế đàn, Nữ Oa vô cảm đứng giữa hư không, tay quăng Hồng Tú Cầu lên trời cao.

Lập tức Hồng Tú Cầu bay ra một sợi dây đỏ nối lấy tay Đế Tuấn và Minh Ngọc.

"Ầm đùng đùng!" Lúc này đất trời rung chuyển, sấm vang dậy đất, từng đóa sen vàng rơi xuống, tiên hạc ngậm quả bay lượn, hư ảnh tiên nữ múa theo gió, dị thải rực rỡ.

Trên không trung ngưng tụ một đóa công đức kim vân khổng lồ, sau đó chia làm ba đạo kim quang lần lượt nhập vào người Đế Tuấn, Minh Ngọc và Nữ Oa.

"Tê!

Vừa rồi là gì vậy?" "Trời ơi, tôi không nhìn lầm chứ?

Công đức tường vân!" "Không sai, Thiên Đạo ban đại công đức!" "Nhìn khí thế của Đế Tuấn kìa, tăng lên thật kinh khủng, chẳng lẽ sắp chém được đệ tam thi?" "Công đức bàng bạc thế này chắc chắn sẽ giúp hắn nhanh chóng chém được tự ngã thi!"...

Chúng tiên linh xôn xao bàn tán.

Ngay cả Tam Thanh lúc này cũng nheo mắt lại.

Vì nếu Đế Tuấn thực sự chém được tam thi thì đạo hạnh Chuẩn Thánh hậu kỳ sẽ ngang hàng với họ.

Cộng thêm một Thái Nhất có Đông Hoàng Chung thì thực lực Thiên Đình sẽ tăng vọt!

“Thiện ác dễ chém, tự ngã khó minh!” “Bây giờ có công đức gia trì, ta có nắm chắc hơn để chém tự ngã thi!” Đế Tuấn kích động thầm nghĩ.

Nữ Oa cũng nhận được một phần công đức nhưng không dùng để tu luyện mà thu lại, lặng lẽ mỉm cười ngọt ngào với Lâm Hiên.

“Sư phụ ngốc của tôi ơi, bao giờ người mới lo cho mình hơn lo cho đồ đệ đây?” Lâm Hiên cười khổ.

Nhìn ánh mắt nàng là hắn biết nàng để dành phần công đức đó cho hắn, vì một người sư phụ như nàng luôn đối xử tốt nhất với hắn.

Chương 72

"Ầm đùng đùng!" Đột nhiên cả Thiên Đình rung chuyển dữ dội, tiếng nổ vang rền như thể không gian sắp bị hủy diệt.

Hiện tượng này khiến chúng tiên kinh hãi.

"Còn không mau đi xem có chuyện gì xảy ra!" Đế Tuấn lạnh lùng quát đại yêu bên cạnh.

"Tộc Vu chúng ta mang huyết mạch chính tông của Bàn Cổ mới là kẻ cai quản Hồng Hoang, từ bao giờ cho phép Đế Tuấn ngươi làm Thiên Hôn?" Đột nhiên một tiếng mắng chửi âm lãnh vang vọng khắp Thiên Đình.

"Không sai!" Tiếp theo là một giọng vang như sấm, kiêu ngạo châm chọc: "Đế Tuấn vì muốn lôi kéo Long tộc Tứ Hải mà cưới con rồng xấu nhất Nam Hải làm vợ, đúng là không biết xấu hổ, nực cười quá đi!"...

"Tộc Vu!" Chúng tiên nghe thấy tiếng quát liền hiểu ra, hét lớn.

"Thú vị đấy, có kẻ tới phá đám rồi!" Ngồi sau bàn, Lâm Hiên nói với Hạo Thiên.

"Anh Lâm Hiên, phá đám nghĩa là gì ạ?" Dao Trì đút một quả tiên đào cho Lâm Hiên, chớp mắt hỏi.

"Nghĩa là tới quấy rối đấy!" Lâm Hiên cười.

"Lâm Hiên đạo huynh, chẳng lẽ đại chiến cuối cùng đã đến?" Hạo Thiên kích động truyền âm hỏi Lâm Hiên.

"Nếu là đại chiến cuối cùng thì không chỉ có các Tổ Phù tới đâu!" Lâm Hiên lắc đầu cười.

“Ầm đùng đùng!” Đúng lúc này một tiếng nổ kinh thiên vang lên, Nam Thiên Môn vốn sừng sững bỗng bị cự lực đánh bay.

Thập nhị Tổ Phù hiện thân đánh ra các đạo pháp tắc chi lực, trong phút chốc giết sạch không ít sinh linh Yêu tộc.

Mùi máu tanh nồng nặc, cả Thiên Đình loạn thành một đoàn!

“Đế Giang lão nhi, to gan!

Dám xông vào Thiên Đình ta giết người!” Đế Tuấn nhìn xác chết của thuộc hạ mà mắt đỏ ngầu, sát ý ngút trời.

“Hôm nay nhất định phải chôn vùi thập nhị Tổ Phù tại đây!” Đông Hoàng Thái Nhất cũng gầm lên.

“Boong!” “Boong!” Thái Nhất gõ vang Đông Hoàng Chung, tỏa ra sóng năng lượng khủng khiếp như muốn hủy diệt trời đất.

“Ha ha ha!” Phía xa vang lên tiếng cười kiêu ngạo của Chúc Dung: “Đế Tuấn, Thái Nhất, hôm nay bọn ta quậy phá Thiên Đình thì các ngươi làm gì được nào?” “Ầm đùng đùng!” Vừa dứt lời, từ hư không, vô tận Nam Minh Ly Hỏa hóa thành những con thái cổ viêm long điên cuồng lao xuống.

Vô số sinh linh Yêu tộc bị thiêu rụi ngay lập tức mà không kịp kêu một tiếng.

Nam Minh Ly Hỏa là pháp tắc chi lực của Hỏa chi Tổ Phù Chúc Dung, có thể thiêu cháy vạn vật, lũ yêu bình thường không thể kháng cự.

Chứng kiến cảnh đó, Đế Tuấn và Thái Nhất giận dữ tột độ, lao vào chiến đấu với thập nhị Tổ Phù.

Phục Hy và Côn Bằng cũng xông lên hỗ trợ.

Đại chiến nổ ra, hư không nát bấy, linh mạch Thiên Đình bị phá

hủy.

Các cường giả Chuẩn Thánh đánh nhau khiến nhật nguyệt không còn ánh sáng, đất trời đổi sắc.

"Ai, núi không thể có hai hổ, Vu – Yêu rốt cuộc không tránh khỏi lượng kiếp!" Lão Tử đứng dậy đạm nhiên nói.

"Hừ!

Chỉ biết giết chóc, sát khí đầy trời, không xứng làm nhân vật chính!" Nguyên Thủy lạnh lùng.

"Tộc Vu cũng khá lắm, phá đám ngay ngày đại hôn, thú vị đấy!" Thông Thiên lại mang vẻ mặt xem kịch vui.

"Sư huynh, đại chiến Vu – Yêu khiến khí số phương Đông suy giảm, cơ hội để phương Tây chúng ta trỗi dậy đến rồi." Chuẩn Đề truyền âm cho Tiếp Dẫn.

"Sẽ có ngày đó!" Tiếp Dẫn mặt mày khổ sở, thủy chung mang vẻ bi mẫn....

Sau khi các cường giả Chuẩn Thánh đại chiến trên hư không, các đại năng trong Linh Tiêu Bảo Điện bàn tán xôn xao.

Nhưng không ai chọn ra tay giúp bên nào, vì họ đều giữ tâm thế "chuyện không liên quan mình cứ treo cao".

Dù tộc nào thắng thì cũng chẳng ảnh hưởng gì tới họ.

"Boong!

Boong boong boong!" "Vù!

Vù!" "Ầm đùng đùng!" Trên hư không, các pháp tắc chi lực giao tranh, Đông Hoàng Chung vang liên hồi.

Côn Bằng hóa thành chim khổng lồ che trời tạo ra bão tố phong

nhận!

Không rõ bao lâu sau, đại chiến mới kết thúc.

Đế Tuấn, Thái Nhất, Phục Hy và Côn Bằng quay lại điện, không thấy bóng dáng thập nhị Tổ Phù đâu nữa.

Chương 73

Đế Tuấn và Thái Nhất mặt mày âm trầm, sát khí lộ rõ.

Có vẻ như họ không làm gì được đối phương quá nhiều nên bọn chúng đã rút lui.

Dù sao đây cũng chưa phải trận chiến sinh tử cuối cùng.

"Tộc Vu đáng ghét, sẽ có ngày ta diệt sạch các ngươi!" Thái Nhất cầm Đông Hoàng Chung rít lên.

"Các vị, khánh điển kết thúc rồi, Yêu tộc ta có việc trọng đại cần thương thảo, xin mời các vị về cho, sau này Đế Tuấn ta sẽ tạ lỗi!" Đế Tuấn lạnh lùng đuổi khách.

Thực chất hắn đang rất tức giận vì lúc nãy không ai ra tay giúp đỡ khiến Yêu tộc thiệt hại nặng nề.

"Hết kịch rồi, về thôi!" Thông Thiên dõng dạc nói rồi cùng Lão Tử, Nguyên Thủy rời đi, chẳng thèm nể mặt hai anh em nhà họ Yêu.

Những người khác cũng im lặng cáo từ.

"Lâm Hiên đạo huynh, nếu có cơ hội tôi nhất định sẽ tới Bất Chu Sơn bái phỏng!" Hạo Thiên hành lễ.

"Ân!" Lâm Hiên gật đầu.

"Muội muội, về thôi!" "Em không về đâu, em theo anh Lâm Hiên về đạo trường chơi đây." Khi Hạo Thiên gọi Dao Trì về Tử Tiêu Cung thì cô bé bĩu môi từ chối.

"...!" "Không sao đâu, Tử Tiêu Cung thanh vắng, chỗ tôi có Tam Tiêu và Hi Hòa, Thường Hi nữa, để Dao Trì ở lại chơi cũng không sao." Lâm Hiên phất tay cười.

“Vậy thì làm phiền đạo huynh chăm sóc muội muội giúp tôi!” Tại đạo trường của Nữ Oa trên núi Bất Chu!

Ngoài Lâm Hiên và Nữ Oa, còn có mấy nữ tử, lần lượt là ba chị em Tam Tiêu, hai chị em Hi Hòa và Dao Trì.

“Hi hi!

Dao Trì kiến qua các vị tỷ tỷ, các tỷ tỷ đều thật xinh đẹp nha.” Dao Trì tính tình hiếu động, đáng yêu tiên phong lên tiếng, giọng nói trong trẻo như trẻ thơ.

“Nha!

Dao Trì muội muội cũng thật xinh đẹp nha.” Trong số các đệ tử của Lâm Hiên, Bích Tiêu là người linh động nhất, thấy tính cách Dao Trì tương đồng với mình, liền thân thiết tiến lên nắm lấy bàn tay nhỏ của Dao Trì, cười hì hì nói.

Đôi mắt đẹp cong thành hình trăng khuyết, vẻ mặt vô cùng vui vẻ!

“Hi Hòa (Thường Hi), kiến qua ba vị Tam Tiêu sư tỷ!” Hi Hòa và Thường Hi cũng khẽ thanh hành lễ.

Tuy cũng là đệ tử của Lâm Hiên nhưng họ chỉ là đệ tử ký danh, lại nhập môn sau nên đối với ba chị em Tam Tiêu có phần cung kính hơn.

“Hi Hòa, Thường Hi sư muội không cần câu nệ, đã đều là đệ tử của sư tôn, chúng ta tự nhiên nên hòa mục chung sống, tương trợ lẫn nhau mới phải!” Vân Tiêu trưởng thành hơn mỉm cười nói.

Nàng tỏ ra rất phóng khoáng, ngày càng có dáng dấp của một đại sư tỷ!

“Ân!!” Quỳnh Tiêu vốn ít nói cũng mỉm cười gật đầu.

Hi Hòa và Thường Hi thấy ba chị em Tam Tiêu đều dễ gần, bấy giờ mới khẽ thở phào nhẹ nhõm, sau đó mấy nữ tử ríu rít trò chuyện

phiếm.

Bầu không khí hiện trường có vẻ vô cùng hòa thuận!

“Hi Hòa, Thường Hi sư muội, chúng ta cùng ra ngoài chơi có được không?

Núi Bất Chu có nhiều động thiên phúc địa lắm, còn có linh quả, và những sinh linh rất vui nhộn nữa!” Bích Tiêu tinh nghịch cười hì hì đề nghị.

“Hảo nha!” Thường Hi nhỏ giọng gật đầu liên lị.

“Ân ân!

Dao Trì cũng chưa từng đi dạo, luôn nghe danh núi Bất Chu là do xương sống của Bàn Cổ đại thần hóa thành, có vô tận động thiên phúc địa, Dao Trì cũng muốn đi chơi!” Dao Trì cũng nhảy cẫng lên hào hứng.

Thế là sau khi mấy nữ tử thương định, liền cùng nhau cáo biệt Lâm Hiên, đi ra ngoài du ngoạn.

Tất nhiên, họ chỉ giới hạn chơi đùa trong phạm vi núi Bất Chu, nếu không có Lâm Hiên cho phép, tự nhiên sẽ không đi quá xa.

“Ba chị em Tam Tiêu, hai chị em Hi Hòa, toàn là những giai nhân khuynh thế cả, tên nhóc thối nhà ngươi, ta đều nghi ngờ yêu cầu thu đệ tử của ngươi phải là mạo mỹ như hoa mới được đấy!” Sau khi mấy nữ tử tung tăng rời đi, Nữ Oa lườm Lâm Hiên một cái đầy trách móc.

“Sư phụ chớ có oan uổng đồ nhi nha, chẳng lẽ người không thấy họ đều có tuệ căn, có duyên đệ tử với con sao?” Lâm Hiên nhún vai, vẻ mặt đầy vô tội.

Thực tế, Lâm Hiên còn một câu chưa nói: “Phải trách cái hệ thống

hố người kia kìa, toàn phát nhiệm vụ ngẫu nhiên, dùng phần thưởng hậu hĩnh để dụ dỗ con." "Ân, điều đó cũng đúng, mấy đứa nhỏ đó đều có tuệ căn thâm hậu, quả thực là những mầm non tốt!" Nữ Oa tiên gật đầu, sau đó lại chau mày nhìn Lâm Hiên nói: "Lâm Hiên, ta đột nhiên cảm thấy tâm thần không yên, dường như cảm thấy cần phải làm việc gì đó!" "Cuối cùng cũng đến rồi sao?" Nghe lời Nữ Oa, tâm thần Lâm Hiên chấn động, mơ hồ có chút kích động.

Nhưng Lâm Hiên vẫn đè nén sự kích động trong lòng, nở một nụ cười rạng rỡ với Nữ Oa, mở miệng nói: "Sư phụ, hay là để đồ nhi bồi người đi dạo Hồng Hoang giải khuây?" "Vi sư cũng có ý đó, nhưng còn mấy nha đầu kia..." "Chúng đều có thực lực không tầm thường, lại chỉ hoạt động trong phạm vi núi Bất Chu, sẽ không có chuyện gì đâu." Lâm Hiên cười nói.

"Hảo, vi sư tổng cảm thấy có đại cơ duyên sắp giáng lâm, nhưng thiên cơ lại mờ mịt, không cách nào biết được là cơ duyên gì, đi ra ngoài đi dạo cũng tốt!" Thế là dưới sự đề nghị của Lâm Hiên, họ một lần nữa tiến về đại địa Hồng Hoang để giải khuây.

Trên đường đi, Nữ Oa dường như mang nặng tâm sự, ngay cả với Lâm Hiên cũng không nói nhiều, chỉ dùng đôi mắt đẹp quét nhìn đại địa Hồng Hoang.

"Bảo bối đồ nhi, vi sư cảm thấy đại địa Hồng Hoang tuy rộng lớn vô tận, có ức vạn vạn sinh linh, nhưng chỉ biết bế quan tu hành hoặc tranh đấu không dứt, có chút hoang lương!" Nữ Oa bất chợt quay đầu nói với Lâm Hiên.

Chương 74

"A!" Đối với điều này, tâm niệm Lâm Hiên khẽ động, cười nói: "Sinh linh trong thiên địa Hồng Hoang tuy đông đảo, nhưng lại vô cùng hiếu chiến hung tàn, coi sinh mệnh như cỏ rác!" "Hồng Hoang do Bàn Cổ khai tịch, đắc đạo tạo hóa, dựng dục vô số chủng tộc, nhiều chủng tộc cường hãn vô cùng, sinh ra đã sở hữu đại thần thông, đại nghị lực, nhưng cuối cùng cũng không thể dài lâu!" "Giống như thượng cổ bách tộc, Long tộc, Phượng tộc, Kỳ Lân tộc hay như Vu Yêu hai tộc hiện nay, vì ưa thích sát lục vô tận, chung quy cũng không pháp trở thành nhân vật chính của thiên địa!" "Nếu như thiên địa Hồng Hoang đản sinh một chủng tộc mới, yêu hòa bình, yêu cuộc sống, không tranh không lo thì tốt biết mấy, biết đâu lại có thể trở thành nhân vật chính của thiên địa!" "Oong!" Lời của Lâm Hiên giống như một mũi kim, nhẹ nhàng châm thủng lớp giấy mỏng trong não hải Nữ Oa, khiến đôi mắt đẹp của nàng bừng sáng, trong lòng dường như đã có minh ngộ.

"Một chủng tộc mới?" "Làm thế nào mới có thể đản sinh chủng tộc mới?" Nữ Oa chìm đắm vào suy nghĩ của bản thân, miệng lẩm bẩm.

Không biết qua bao lâu, họ đã đến bờ Đông Hải hoang vu, nhìn thấy Đông Hải mênh mông vô tận.

Gió biển thổi qua mặt, làm tung bay mái tóc của Nữ Oa!

"Oong!" Cuối cùng nàng đã hồi thần, ánh mắt không còn mê mang, lộ ra sắc thái hỗn độn, như thể trong nháy mắt đã minh ngộ được đạo lý chí cao, minh ngộ được đạo của bản thân.

"Bàn Cổ đại thần khai tịch thiên địa, dùng thân thể diễn hóa nhật

nguyệt tinh thần, sơn xuyên thảo mộc, giang hà đại xuyên, hoa điểu ngư trùng, tạo hóa vạn vật thương sinh!" "Thiên địa Hồng Hoang tuân theo Thiên đạo vận chuyển, ý chí Bàn Cổ luôn bao trùm đại địa Hồng Hoang, ức vạn vạn sinh linh không ai không tôn Bàn Cổ là Phụ Thần!" "Nhưng ức vạn vạn sinh linh này đều là tiên thiên thần thai, đều là linh thể tự mình hóa hình, chưa từng có ai sáng tạo ra bất kỳ chủng tộc nào!" "Ta cuối cùng cũng hiểu được sự cô độc trong lòng mình, chính là thiếu đi hậu thiên sinh linh!" Giọng của Nữ Oa trong trẻo như chim hoàng oanh, khẽ kể lể, như đang diễn thuyết đạo lý chí cao của thiên địa.

"Chính như bảo bối đồ nhi đã nói, phương thiên địa này đang thiếu hụt chủng tộc hậu thiên!

Đây chính là khế cơ chứng đạo của ta!".

"Oong!" Cùng với sự minh ngộ trong lòng ngày càng rõ nét, Nữ Oa đột nhiên phát hiện trong cơ thể bay ra một luồng khí màu tím.

Luồng khí tím này chính là Hồng Mông Tử Khí mà Hồng Quân đạo tổ đã ban cho tại Tử Tiêu Cung năm xưa, còn được gọi là cơ duyên chứng đạo.

Hồng Mông Tử Khí lơ lửng trên đỉnh đầu Nữ Oa, bắt đầu chấn động dữ dội, đồng thời thấy nguyên thần của Nữ Oa bay ra, từ từ dung hợp với luồng Hồng Mông Tử Khí đó.

Tức thì, Nữ Oa cảm thấy một luồng cảm ngộ huyền diệu vô cùng ập đến, như thể có thể nghe thấy âm thanh của vạn vật, nghe thấy tiếng lòng của thiên địa tự nhiên, thân tâm và linh hồn đều tràn ngập một sự vui sướng, hỷ duyệt to lớn!

"Oanh!" Theo một tiếng nổ trầm đục, Nữ Oa cuối cùng đã triệt để minh ngộ cơ duyên chứng đạo của mình.

Đó chính là sáng tạo ra một chủng tộc mới, cũng là chủng tộc hậu thiên!

Nói là làm, Nữ Oa không nói lời nào nữa, chậm rãi lấy ra Cửu Thiên Tức Nhưỡng mà Lâm Hiên tặng trước đó, lấy một nhúm nhỏ, theo hình dáng trong thần thức hải mà nhào nặn.

Chẳng mấy chốc, một tiểu nê nhân (người đất) xuất hiện, có chân tay, mắt mũi tai miệng, rõ ràng là hình dáng của nhân loại hậu thế.

Sau khi nặn xong mô hình, Nữ Oa lại lấy ra Tam Quang Thần Thủy mà Đạo tổ ban cho, nhỏ một giọt lên tiểu nê nhân.

"Oong!" Đợi Tam Quang Thần Thủy và nê nhân dung hợp, một luồng khí tức tạo hóa cổ xưa lan tỏa, trong nháy mắt quét sạch cả thiên địa Hồng Hoang.

Sau đó, tiểu nê nhân kia được bao phủ trong khí tức tạo hóa, dần dần có khí tức sinh mệnh.

"Oong!

Oong!

Oong!" Khi nhân tộc đầu tiên mở mắt ra, giữa thiên địa bỗng vang lên nhạc tiên cổ xưa, thiên âm lượn lờ, dường như ngay cả Thiên đạo cũng đang chúc mừng một chủng tộc mới ra đời.

Đạo vận vô cùng vây quanh Nữ Oa, lưu chuyển không ngừng, huyền diệu khó lường!

"Sinh mệnh, ta đã sáng tạo ra sinh mệnh!" Nữ Oa trong lòng vui sướng, sau đó không biết mệt mỏi bắt đầu nặn từng người một, như thể không biết mệt là gì.

Không biết qua bao lâu, Nữ Oa đã tự tay nặn ra một ngàn hai trăm chín mươi sáu người.

Đây chính là đợt nhân tộc mới sinh đầu tiên, có nam có nữ, tuệ căn thâm hậu, sở hữu trí tuệ vô cùng!

Sau đó Nữ Oa cảm thấy nặn từng hình người quá rườm rà, bèn lấy ra Tiên Thiên Hồ Lô Đằng đã có từ trước.

Nhúng vào Tam Quang Thần Thủy, khuấy động Cửu Thiên Tức Nhưỡng rồi vung lên mặt đất.

Tức thì trên mặt đất xuất hiện vô số hình người và đồng loạt mở mắt.

Những nhân tộc mới sinh này dường như biết Nữ Oa đã ban cho họ sinh mệnh, nên đồng loạt quỳ lạy!

Khoảnh khắc này!

Chỉ thấy xung quanh Nữ Oa tỏa ra kim quang thần thánh, trông vô cùng trang nghiêm.

Ý chí tạo hóa quanh thân càng thêm rõ ràng, Hồng Mông Tử Khí trên đỉnh đầu càng dung hợp mật thiết với nguyên thần, trên hư không, đạo âm và nhạc tiên càng thêm êm tai rõ nét.

Thậm chí còn xuất hiện vô số tiên nữ mặc nghê thường đang múa hát, một khung cảnh thiên địa cùng chúc mừng.

Đợi đến khi Hồng Mông Tử Khí triệt để dung hợp với nguyên thần, Nữ Oa đã hiểu rõ cơ duyên chứng đạo rồi!

"Từ nay về sau, các ngươi gọi là...

Nhân tộc!" Nữ Oa nhìn những người đang quỳ lạy trên đất, giọng nói dịu dàng.

"Oanh long long!" Thiên địa đột nhiên chấn động, tiếng nổ vang rền, mây lành công đức to lớn hội tụ, từ trên trời giáng xuống.

Lượng công đức đó nhiều và rộng, kể từ khi Bàn Cổ khai thiên lập

địa đến nay là vô tiền khoáng hậu, so với lúc Đế Tuấn đại hôn còn nhiều hơn gấp bội.

Một phần công đức rơi xuống chỗ Lâm Hiên, được hắn dùng Càn Khôn Nguyệt Thần Xích thu nạp.

Chương 75

Đó là vì Lâm Hiên năm xưa đã tặng Cửu Thiên Tức Nhưỡng cho Nữ Oa, nên có thể hưởng một phần công đức tạo nhân vô lượng.

Một phần công đức nhập vào Hồ Lô Đằng, tức thì Hồ Lô Đằng tỏa kim quang lấp lánh, phát ra uy áp hạo đãng, thăng cấp thành công đức pháp bảo.

Một phần công đức hóa thành mưa vàng, rưới xuống Nhân tộc, khiến những con người mới sinh này ai nấy đều thông tuệ vô cùng, linh căn thâm hậu, thiên sinh đại cơ duyên!

Bảy phần còn lại nhập vào cơ thể Nữ Oa.

"Oanh long long!" Một tiếng nổ vang trời vang lên từ trong lòng Nữ Oa, sau đó luồng Hồng Mông Tử Khí đã triệt để dung hợp cũng nhập vào cơ thể nàng, khiến khí tức tạo hóa quanh thân tăng vọt lên đỉnh điểm.

"Oong!" Dưới lượng công đức bao la bát ngát, khí thế của Nữ Oa càng thêm nồng đậm, nhanh chóng vượt qua đỉnh phong Chuẩn Thánh sơ kỳ.

Cũng khiến nàng trông càng thêm thần thánh, cao quý, từ bi và thánh khiết không tì vết!

"Oong!" Một luồng khí thế uy nghiêm hạo hãn từ trên người Nữ Oa tỏa ra, uy áp trong nháy mắt quét qua đại địa Hồng Hoang, các sinh linh dưới cấp Chuẩn Thánh toàn bộ không tự chủ được mà quỳ lạy, cung nghênh Thánh nhân ra đời.

Giữa thiên địa tử khí đông lai ba vạn dặm, thiên âm tấu vang, hoa trời rơi loạn, đất mọc sen vàng!

Luồng uy áp hạo hãn này khiến các đại năng Hồng Hoang kinh hãi thất sắc.

Họ không thể quên được, mấy chục vạn năm trước khi Hồng Quân đạo tổ chứng đạo Hỗn Nguyên, cũng có thiên địa cộng minh, đạo âm cuồn cuộn như thế này.

Lúc này lại xuất hiện hiện tượng tương tự, không còn nghi ngờ gì nữa, đã có tiên linh thành công chứng đạo Hỗn Nguyên!

"Ta là Nữ Oa, nay sáng tạo Nhân tộc, đắc đạo hậu ái, chứng đắc Hỗn Nguyên Đại La quả vị!" Nữ Oa bay lơ lửng trên hư không, khí tức phiêu miểu, đạm nhiên mở miệng nói.

"Oong!" Theo lời Nữ Oa, vô số đại năng và ức vạn sinh linh trong thiên địa Hồng Hoang đều chấn kinh.

"Cung chúc Nữ Oa nương nương, chứng đắc đạo quả!" "Nữ Oa nương nương thánh thọ vô cương!" "Bái kiến Nữ Oa thánh nhân!"...

"Chúc mừng sư phụ chứng đạo Hỗn Nguyên, từ nay về sau vô lượng lượng kiếp, bất tử bất diệt!" Lâm Hiên bước lên một bước, cười chúc mừng Nữ Oa.

"Ngốc tử, vi sư chứng đắc Hỗn Nguyên Đại La quả vị, thì vẫn là sư phụ của con thôi!" Nữ Oa mỉm cười nói...

"Bái kiến Thánh Mẫu!" Cùng lúc đó, những nhân tộc mới sinh kia đồng loạt khấu đầu quỳ lạy Nữ Oa, trang nghiêm súc mục.

"Oong!" Khi Nhân tộc bái tạ Nữ Oa, một món pháp bảo từ trong người Lâm Hiên tự chủ bay ra, lấp lánh ánh kim quang.

Đó chính là Không Động Ấn mà Lâm Hiên nhận được từ hệ thống!

Lúc này Không Động Ấn lơ lửng trên hư không, ánh hào quang vàng lưu chuyển, từng luồng khí nhân uân bao quanh.

Ngay sau đó, Không Động Ấn bay đến phía trên Nhân tộc, tỏa xuống vô số hào quang, liên kết khí cơ với Nhân tộc.

"Ba tầng khí vận Nhân tộc!" Khi Không Động Ấn liên kết với Nhân tộc, tâm niệm Lâm Hiên khẽ động, cảm ứng được mình có thể hưởng dụng ba tầng khí vận của Nhân tộc, tức thì kích động vô cùng.

"Oong!" Theo khí vận nhập thể, Lâm Hiên cảm thấy khí thế quanh thân càng thêm nồng đậm, sắp đạt đến đỉnh điểm.

Thậm chí ngay cả Tam Thập Lục Phẩm Diệt Thế Hắc Liên đã lâu không có động tĩnh cũng đang chấn động dữ dội, như sắp sửa phá thể ra ngoài.

Không nghi ngờ gì nữa, đây là điềm báo sắp đột phá!

"Sư phụ, đồ nhi cơ duyên đã đến, xin giúp con hộ pháp!" Lâm Hiên không kịp suy nghĩ nhiều, vội vàng gọi Nữ Oa đang tỏa ra ánh sáng nhu hòa.

"Hảo hảo hảo!" Nữ Oa thấy khí thế Lâm Hiên dâng cao, linh khí bàng bạc cuộn trào, biết Lâm Hiên cũng sắp đột phá nên gật đầu đồng ý.

Thế là Lâm Hiên ngồi xếp bằng xuống, bắt đầu tiến hành đột phá.

"Vi sư giúp con một tay!" Nữ Oa vốn rất sủng ái Lâm Hiên, thấy hắn sắp đột phá, đôi tay liên tục đánh ra các đạo pháp quyết.

Thánh nhân ra tay, tự nhiên bất phàm!

Chỉ thấy dưới chân Lâm Hiên mọc lên một tòa cung điện, hào quang thất thải bao quanh cung điện, trông vô cùng thần thánh.

Đồng thời, theo ý niệm của Nữ Oa, một luồng khí tường thụy công đức từ trong cơ thể nàng trào ra, nhập vào người Lâm Hiên.

Đó chính là đại công đức mà nàng có được khi làm người chứng

hôn tại Thiên đình năm xưa!

"Sư phụ...!" Công đức bàng bạc nhập thể, tâm tư Lâm Hiên càng thêm thấu triệt, mở mắt nhìn về phía Nữ Oa.

"Chớ có phân tâm, phần công đức này vốn là để dành cho con!" Nữ Oa nở nụ cười rạng rỡ.

Nụ cười như gió xuân, sưởi ấm tâm phòng Lâm Hiên!

"Oanh!" Đúng lúc này, một đóa sen đen xuất hiện trước trán Lâm Hiên, ba mươi sáu cánh hoa tỏa ra u quang mang theo vô cùng vô tận hắc khí.

Những hắc khí này tràn đầy sự tà ác và sát khí vô tận.

Rõ ràng là tà khí của Tam Thập Lục Phẩm Diệt Thế Hắc Liên lại bộc phát.

Chương 76

Giống như trước đây, luồng tà khí cuồn cuộn xuất hiện rồi nhanh chóng nhập vào cơ thể Lâm Hiên, chuyển hóa thành linh khí.

"Hống!" Luồng hắc khí bao la nhập thể khiến đôi mắt Lâm Hiên trở nên đỏ rực, cả người đầy sát khí, bao phủ trong hơi thở tà ác, giống như một tôn ma thần cái thế.

Lúc này Lâm Hiên một lần nữa mất đi quyền kiểm soát bản thể, trong mắt chỉ còn lại dục vọng sát lục đẫm máu. **[Đinh!

Ký chủ có muốn tiêu hao 1 ức điểm tu cải để tẩy rửa linh khí tà ác trong cơ thể không?]** "Có!!!" Trong thần thức hải, Lâm Hiên hầu như không do dự mà hét lên.

"Oong!" Theo lời Lâm Hiên, một luồng sáng nhu hòa hiện ra trong thần thức hải, trong khoảnh khắc tràn ngập cơ thể, đi đến đâu là tà khí bị tẩy sạch đến đó, biến thành linh khí thuần khiết nhất giữa đất trời.

Linh khí bàng bạc khiến đạo hạnh của Lâm Hiên tăng vọt điên cuồng, nhanh chóng đạt tới đỉnh phong Chuẩn Thánh sơ kỳ!

Nhưng vẫn chưa dừng lại!

Theo đạo hạnh tăng vọt, trong não hải Lâm Hiên đột nhiên minh ngộ hơn về đạo, đạo âm vang lên quanh thân, huyền diệu vô cùng.

Đồng thời trong đầu Lâm Hiên hiện lên từng cảnh tượng sau khi đến đại địa Hồng Hoang, đặc biệt là những lúc không ngừng tạo ra sát lục để kiếm điểm tu cải.

Thậm chí cuối cùng còn lẻn vào chiến trường Vu Yêu sơ chiến, giết chết không biết bao nhiêu sinh linh, khiến cho sát khí trên người Lâm Hiên lúc này càng thêm nồng đậm.

Nhưng khác với tà khí sát khí trước đó, lúc này Lâm Hiên lại có thể khống chế được chúng!

"Có ánh sáng thì có bóng tối, có thiện thì có ác!

Thiện ác không phân, đạo quả không minh!" "Hống!" Đột nhiên Lâm Hiên gầm nhẹ một tiếng, mặt lộ vẻ dữ tợn, như có vô cùng dục vọng, thiên ma đang làm loạn tâm thần.

Nhưng Lâm Hiên vẫn luôn giữ vững điểm linh đài thanh minh trong lòng, không để sát khí xâm nhiễm.

Đồng thời vận chuyển linh khí bàng bạc để cảm ngộ luồng sát khí đại diện cho cái ác kia, ngưng luyện bản thân.

Đây là lúc Lâm Hiên sau khi đạt đỉnh phong Chuẩn Thánh sơ kỳ, cuối cùng cũng tiến hành trảm Ác thi!

Tất nhiên, quá trình trảm thi rất dài...

Trong lúc Lâm Hiên bế quan trảm Ác thi, Nữ Oa luôn thủ hộ ở bên cạnh không xa.

"Xem ra bảo bối đồ nhi của ta có không ít bí mật nha!" "Đóa sen đen có ba mươi sáu cánh hoa kia, phẩm giai đạt tới cấp bậc Hỗn độn linh bảo, dường như không phải là Hỗn độn linh bảo bình thường!" "Ngay cả khi ta đã chứng đạo Hỗn Nguyên, vẫn cảm thấy rùng mình trước đóa sen đen đó, như thể một khi hắc khí vô cùng bên trong trào ra, ta cũng có khả năng thân tiêu đạo vẫn, thật đáng sợ!" "Nhưng vì là pháp bảo của tên nhóc thối đó, tin rằng hắn sẽ khống chế tốt thôi!" Khi Lâm Hiên trảm thi, Nữ Oa vốn đã chứng đạo Hỗn Nguyên tự nhiên nhìn thấu cung điện, thấy đóa sen đen lơ lửng dưới chân Lâm Hiên.

Nàng cũng suy đoán đó là một món pháp bảo phẩm giai Hỗn độn linh bảo, sở hữu uy năng hủy thiên diệt địa.

Đặc biệt khi hắc khí cuồn cuộn từ hắc liên trào ra và nhanh chóng chiếm lĩnh cơ thể Lâm Hiên, Nữ Oa cũng không khỏi rùng mình, suýt chút nữa không kìm được mà ra tay.

May mà cuối cùng thấy Lâm Hiên bình an vô sự, khí thế lại càng tăng mạnh nên mới thôi!

Đồng thời Nữ Oa cũng cảm thán Lâm Hiên phúc trạch thâm hậu, đến cả Hỗn độn linh bảo cũng có!

Nàng đâu biết rằng Lâm Hiên không chỉ có một món Hỗn độn linh bảo, mà có tới hai món, một trong số đó là dùng bộ tu cải vô hạn để thăng cấp lên.

Khi Nữ Oa thành thánh, khí thế tỏa ra trấn áp Hồng Hoang khiến ức vạn vạn sinh linh chấn kinh vô cùng.

Sau khi hết chấn kinh, một số đại năng bắt đầu chuẩn bị hậu lễ, tìm đến chúc mừng Nữ Oa nương nương đạt được thánh vị!

Tại điện Tam Thanh trên núi Côn Luân!

Tam Thanh ngồi xếp bằng trên bồ đoàn.

"Trong số các đệ tử của lão sư, Nữ Oa lại là người đầu tiên chứng đắc Hỗn Nguyên Đại La quả vị!" Nguyên Thủy Thiên Tôn sắc mặt không mấy tốt đẹp, trầm giọng nói.

Hắn vốn tính ngạo mạn, trừ đại huynh Lão Tử ra thì không phục bất kỳ ai trong ức vạn sinh linh Hồng Hoang.

Lúc này cảm ứng được Nữ Oa chứng đạo, trong lòng không khỏi bất cam.

"Lão sư từng nói Nữ Oa sư muội có mạc đại cơ duyên!

Không ngờ nàng lại sáng tạo ra Nhân tộc mới, điều ta tò mò là Nhân tộc mới rốt cuộc là chủng tộc gì?

Khi sinh ra, trời đất lại vang lên đạo âm, nhạc tiên, giáng xuống công đức bàng bạc như vậy, lượng công đức đó tuyệt đối là lớn nhất kể từ khi Phụ Thần Bàn Cổ khai thiên lập địa đến nay!" Lão Tử cau mày nói.

Đồng thời Lão Tử cũng có cảm ứng, chủng tộc mới kia dường như có quan hệ với mình!

Nhưng luồng cảm ứng đó rất mờ nhạt, hiện tại chưa thể minh ngộ thấu triệt!

"Cáp cáp cáp!

Nữ Oa sư muội quả thực phúc duyên thâm hậu, được đạo bảo hộ, lại nhanh hơn chúng ta một bước chứng đắc Hỗn Nguyên quả vị!" Trái ngược với sắc mặt khó coi của Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thông Thiên lại tỏ ra rất sái thoát, vẻ mặt đầy hân hoan.

"Đại huynh, nếu Nữ Oa sư muội đã chứng đắc Hỗn Nguyên quả vị, chúng ta có phải cũng nên đi chúc mừng một phen không?" Thông Thiên cười toe toét nói với Lão Tử.

Chương 77

"Hừ!" Nào ngờ Thông Thiên vừa dứt lời, Lão Tử còn chưa kịp trả lời thì Nguyên Thủy Thiên Tôn đã lạnh hừ một tiếng, sắc mặt lạnh lùng.

"Thông Thiên!

Tam Thanh chúng ta là thủ đồ của Hồng Quân lão sư, vậy mà không thể tiên phong chứng đắc Hỗn Nguyên quả vị, còn mặt mũi nào mà đi chúc mừng Nữ Oa?" Nguyên Thủy Thiên Tôn sắc mặt xanh mét, trong mắt đầy sự bất cam và đố kỵ, ngay cả khuôn mặt cũng có chút dữ tợn.

"Nhị huynh nói vậy là chấp niệm rồi, trên con đường tu đạo, kẻ đạt được trước là tiên, Nữ Oa sư muội đã là Thánh nhân, tự nhiên xứng đáng nhận lời chúc mừng của chúng ta!" Thông Thiên bĩu môi, vẻ mặt không mấy quan tâm.

"Muốn đi thì đi!

Ta không đi để chuốc nhục!" "...!" Thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn nổi giận, Thông Thiên cũng không muốn tranh luận thêm, liền nhìn về phía Lão Tử.

"Ai!

Nữ Oa sư muội lần này chứng đắc Hỗn Nguyên quả vị, chắc chắn sẽ có nhiều đại năng đến chúc mừng, chúng ta là thủ đồ của lão sư, nếu không đi thì càng mất mặt hơn." Lão Tử sắc mặt tuy có chút âm trầm nhưng chỉ có thể bất lực thở dài nói.

"Đại huynh!" Nguyên Thủy Thiên Tôn định nói gì đó nhưng bị Lão Tử xua tay ngắt lời.

“Không cần nói nhiều, đều đi chuẩn bị hậu lễ, chuẩn bị xuất phát thôi!” “Hảo!” Thấy thái độ Lão Tử kiên định, Nguyên Thủy Thiên Tôn chỉ có thể nghiến răng gật đầu.

Thế là Tam Thanh chuẩn bị hậu lễ, vội vã đi về phía bờ Đông Hải nơi có khí tức của Nữ Oa!

Tại ngũ trang quán trên núi Vạn Thọ!

Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân đạo nhân ngồi xếp bằng dưới gốc cây linh căn tiên thiên Nhân Sâm Quả.

“Cáp cáp cáp!

Lão hữu, đi thôi đi thôi, chúng ta cũng đi chúc mừng Nữ Oa nương nương chứng đắc Hỗn Nguyên quả vị!” Hồng Vân cười to, khuôn mặt từ tường, đúng chuẩn một lão hảo nhân.

Đối với việc Nữ Oa thành thánh, hắn không những không đố kỵ mà còn tỏ ra rất hào hứng.

Bởi vì theo Hồng Vân thấy, năm xưa tại Tử Tiêu Cung, Nữ Oa nhận được một luồng Hồng Mông Tử Khí và giờ đã chứng đạo.

Bản thân hắn cũng nhận được Hồng Mông Tử Khí, là thánh nhân thiên định!

Chứng đạo Hỗn Nguyên chỉ là chuyện sớm muộn thôi!

Nhưng Hồng Vân không nhận ra trong ánh mắt Trấn Nguyên Tử nhìn mình tràn đầy vẻ lo lắng.

“Tam Thanh pháp lực đạo hạnh thâm hậu, không sợ bị nhòm ngó, Nữ Oa đã thành cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La cũng không cần lo lắng, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề đạo hạnh cũng thâm bất khả trắc, lại cư ngụ ở phương Tây cũng không sợ, chỉ có ngươi thôi, lão hữu của ta!” “Ngươi không phải đệ tử Huyền môn, lại sở hữu cơ duyên chứng đạo

Hồng Mông Tử Khí, e rằng sớm đã bị kẻ khác nhắm vào rồi!" Trấn Nguyên Tử tâm tư linh hoạt, tự nhiên nhìn xa hơn Hồng Vân.

"Lão hữu, nhanh chân lên nào, đi chúc mừng Nữ Oa nương nương thôi, đừng để các đạo hữu khác chê cười chúng ta hẹp hòi!" Hồng Vân thấy Trấn Nguyên Tử ngẩn người liền lên tiếng hối thúc.

"Đừng vội, để ta hái vài quả Nhân Sâm Quả mang đi làm quà!" Trấn Nguyên Tử lắc đầu cười nói.

"Đúng đúng đúng, lấy Nhân Sâm Quả làm hạ lễ thì cũng không làm mất danh tiếng của ta!" Thế là Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân đạo nhân cũng lên đường tiến về phía Đông Hải.

Trong cung Lăng Tiêu trên Thiên đình!

Sắc mặt Đế Tuấn và Thái Nhất đều âm trầm đến mức sắp chảy ra nước.

"Khả hận!

Nữ Oa lại có thể chứng đắc Hỗn Nguyên Đại La quả vị!" Thái Nhất khuôn mặt vặn vẹo nói.

Trong giọng nói tràn đầy hận ý điên cuồng và sự bất cam vô tận!

Nguyên bản Nữ Oa vốn là sinh linh Yêu tộc, nàng chứng đạo thì đối với Yêu tộc mà nói là một sự trợ giúp cực lớn.

Nhưng ngặt nỗi Nữ Oa lại là sư phụ của Lâm Hiên, mà Lâm Hiên lại có thù sâu như biển với họ.

Thậm chí Thái Nhất năm xưa còn lập lời thề thiên đạo, nhất định phải giết chết Lâm Hiên.

Như vậy Nữ Oa chứng đạo không những không giúp được gì cho Yêu tộc, mà ngược lại trở thành trở ngại lớn nhất!

"Dù sao đi nữa, Nữ Oa cũng là người chứng hôn cho thiên hôn, ta

cũng nên đi chúc mừng một chuyến!" Đế Tuấn sắc mặt đầy âm u, trong mắt ẩn chứa sát khí, trầm giọng nói.

Cùng lúc đó!

Côn Bằng ở Bắc Hải, Minh Hà ở Huyết Hải, Hậu Thổ của Vu tộc, cùng các đại năng như Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề ở phương Tây cũng đồng loạt tìm đến Đông Hải.

Một ngày nọ, bờ Đông Hải trở nên náo nhiệt lạ thường.

Từng đạo trường hồng, từng đóa mây lành lũ lượt kéo đến, các đại năng lần lượt giáng lâm.

Họ nhanh chóng nhìn thấy Nữ Oa nương nương đang tỏa ra thánh quang, cũng thấy được Nhân tộc đang sinh sống quanh đó.

Tất nhiên!

Chương 78

Điều khiến các đại năng kinh ngạc hơn cả chính là tòa cung điện mọc lên từ đất trống kia.

Cung điện bóng loáng không tì vết, tỏa ra thần quang và được bao phủ trong các đại trận huyền ảo, một luồng uy áp hạo hãn từ trong đó phát ra, huyền diệu vô cùng.

"Không hổ là thủ pháp của Thánh nhân, ta lại không thể nhìn thấu cung điện trong đại trận kia!" Lão Tử khẽ thở dài.

"Lão sư từng nói Thánh nhân sở hữu uy năng quỷ thần khó lường, bất tử bất diệt, hôm nay được thấy quả nhiên bất phàm!" Thông Thiên cũng hiếm khi thốt lên lời cảm thán.

"Hừ!

Chúng ta là thánh nhân thiên định, chỉ cần cơ duyên đến chắc chắn cũng có thể chứng đắc Hỗn Nguyên quả vị, cần gì phải sợ uy phong của kẻ khác?" Nguyên Thủy Thiên Tôn đầy vẻ ngạo khí nói.

Trong lúc nói chuyện, họ đã đến trước mặt Nữ Oa.

Khi đối diện trực tiếp với Nữ Oa, Tam Thanh mới hiểu được khoảng cách thực lực với Thánh nhân lớn đến nhường nào.

Cảm giác lúc này giống như đang đối mặt với cả một thế giới, khiến họ sinh lòng bất lực.

Dường như chỉ cần Nữ Oa phất tay một cái là họ không thể chống đỡ nổi.

Tam Thanh không khỏi cảm thán trong lòng: 'Quả nhiên dưới cấp Thánh nhân đều là kiến cỏ!' "Chúc mừng Nữ Oa sư muội chứng đắc Hỗn Nguyên quả vị!" Thu xếp lại tâm tình, Tam Thanh đồng thanh hô

lớn.

Giọng Lão Tử bình tĩnh, Thông Thiên chân thành, chỉ có Nguyên Thủy là có vẻ hơi lấy lệ!

"Tấm lòng của các vị sư huynh, sư muội đã ghi nhận!" Nữ Oa mỉm cười đáp lại.

"Nữ Oa sư muội, đó chính là Nhân tộc mà muội mới sáng tạo ra sao?" Lúc này Thông Thiên chỉ tay về phía Nhân tộc không xa, gãi đầu cười hỏi.

"Đúng vậy!" "Chủng tộc này trông thật bình thường, tư chất bình thường, căn cơ nông cạn, chẳng thấy có điểm gì đặc biệt cả!" Nguyên Thủy lạnh nhạt lên tiếng.

"A, đó là chủng tộc hậu thiên, về căn cơ tiên thiên thì không thể so với ức vạn chủng tộc bẩm sinh của Hồng Hoang." Nữ Oa cười gật đầu.

"Ta lại thấy Nhân tộc có mạc đại khí vận, trường tồn lâu dài, e là không đơn giản đâu!" Thông Thiên nhướng mày, trịnh trọng nói: "Hiện tại tuy yếu nhỏ, nhưng sinh ra đã mang hình thể của Đạo, tương lai không thể xem thường!" "Tam đệ nói cực phải, khi ta quan sát Nhân tộc, luồng Hồng Mông Tử Khí trong cơ thể lại khẽ chấn động, quả thực kỳ diệu." Lão Tử cũng có sắc mặt ngưng trọng nói.

Đối với điều này, Nữ Oa chỉ mỉm cười, không nói gì thêm.

Sau khi thành Thánh nhân, nàng ngày càng minh ngộ về Đạo, từ trong thiên cơ vô tận đã lờ mờ đoán được cơ duyên của Tam Thanh, nhưng thiên cơ bất khả lộ, nên không tiện nói ra.

"Oong!" Lúc này, phía chân trời lại có thêm vài đạo trường hồng, các đại năng khác cũng đã đến.

Trong đó có Minh Hà của Huyết Hải, Trấn Nguyên Tử, Hồng Vân

đạo nhân, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn.

Thậm chí cả Yêu đế Đế Tuấn và Thái Nhất của Yêu tộc cũng có mặt.

Như vậy, bờ Đông Hải đã hội tụ hầu hết các đại năng tuyệt thế của đại địa Hồng Hoang, mỗi người đều sở hữu đạo hạnh Chuẩn Thánh.

"Chúng ta cung chúc Nữ Oa nương nương chứng đắc Hỗn Nguyên quả vị, trở thành Thánh nhân tôn quý bất tử bất diệt!" Đám đại năng này, bất kể là thật lòng hay giả ý, lúc này đều đồng thanh hành lễ.

"Các vị đạo huynh có lòng rồi!" Nữ Oa phóng khoáng cười nói.

Ngay sau đó, các đại năng lần lượt dâng lên thiên tài địa bảo làm hạ lễ, được Nữ Oa phất tay thu hết vào tay áo.

"Di!

Nữ Oa nương nương, tòa cung điện đang tỏa thần quang kia là thế nào vậy?" Đột nhiên Hậu Thổ của Vu tộc chỉ tay về phía cung điện cách đó không xa, nghi hoặc lên tiếng hỏi.

"Đó là đồ nhi Lâm Hiên của ta, hắn đang ở trong cung điện bế quan tìm cách đột phá, ta đã thi triển pháp thuật, bố hạ đại trận để tránh bị quấy nhiễu!" Nữ Oa giải thích.

"?!

Lâm Hiên tiểu nhi sắp đột phá rồi sao?" Đế Tuấn trong lòng kinh hãi, thầm nghĩ.

"Hừ!

Đột phá thì đã sao?

Cũng chỉ là đạo hạnh Chuẩn Thánh sơ kỳ, ta tùy tay cũng có thể

giết chết hắn!" Thái Nhất đầy vẻ khinh miệt truyền âm cho Đế Tuấn.

Trong nhận thức của hai anh em, đạo hạnh của Lâm Hiên vẫn dừng lại ở cảnh giới Đại La Kim Tiên đại viên mãn tại Tử Tiêu Cung năm xưa, giờ mới đột phá thì chắc chắn là trảm Thiện thi để lên Chuẩn Thánh sơ kỳ!

Bởi vì dưới sự che giấu của Tam Thập Lục Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, họ căn bản không thể biết được cảnh giới đạo hạnh thực sự của Lâm Hiên!

"Nhị đệ, Nữ Oa nương nương đang ở đây, tuyệt đối đừng để lộ sát ý với Lâm Hiên, nếu không hậu quả không thể lường trước!" Đế Tuấn liên tục truyền âm nhắc nhở.

"Ta biết rồi!" Thái Nhất khẽ gật đầu, không nói gì thêm.

"Oong!" Đúng lúc này, các đại năng đột nhiên phát hiện cung điện phía trước chấn động dữ dội, như có một luồng sức mạnh khổng lồ đang sinh ra bên trong.

Từng luồng uy áp hạo hãn bàng bạc từ trong cung điện tỏa ra, khiến cả trời đất cũng phải đổi màu!

Chương 79

Lâm Hiên ngồi xếp bằng lơ lửng trên hư không, khuôn mặt dữ tợn như đang bị vô tận tâm ma quấy nhiễu.

Cả người tỏa ra từng luồng sát khí âm hiểm, lạnh lẽo.

Trước mặt Lâm Hiên lơ lửng một cây thần thụ Hoàng Trung Lý, những cánh hoa đang nở tỏa ra mùi hương thoang thoảng, trên cành cây u quang lấp lánh.

"Trảm!" Đột nhiên Lâm Hiên biểu hiện đầy thống khổ, khuôn mặt vặn vẹo, hét lớn một tiếng.

Từ trong cơ thể hắn bay ra một luồng năng lượng màu xám, nhập vào gốc cây Hoàng Trung Lý.

Luồng năng lượng xám đó sau khi nhập vào thần thụ, khiến cành lá bắt đầu rung chuyển điên cuồng, tỏa ra tà khí cuồn cuộn, từng đoàn sát khí đen từ cánh hoa trào ra, nhanh chóng bao trùm lấy thần thụ.

Không biết qua bao lâu, thần thụ Hoàng Trung Lý cuối cùng cũng ngừng rung chuyển, ánh sáng đen sẫm rực rỡ.

Ngay sau đó thần thụ biến hóa thành một đạo nhân mặc áo đen, khuôn mặt âm hiểm bay ra, hạ xuống trước mặt Lâm Hiên.

"Bần đạo Hoàng Trung kiến qua bản tôn, chúc mừng bản tôn đạo hạnh đại tăng!" Đạo nhân áo đen hành lễ với Lâm Hiên.

"Ta và ngươi vốn là một thể, nên cùng vui mừng!" Lâm Hiên gật đầu nói.

"Thiện!" Đạo nhân áo đen chắp tay với Lâm Hiên.

Sau đó một luồng hắc khí lan tỏa, Hoàng Trung lại biến thành thần

thụ Hoàng Trung Lý, nhập vào thần thức hải của Lâm Hiên.

"Oong!" Lúc này từ ngoài thương khung, từng luồng linh khí bao la hạo hãn tràn vào cơ thể Lâm Hiên, khiến pháp lực đạo hạnh của hắn tăng vọt điên cuồng, nhanh chóng đột phá Chuẩn Thánh trung kỳ và ổn định lại.

Đến đây!

Lâm Hiên cuối cùng đã đột phá đạo hạnh Chuẩn Thánh trung kỳ, Thiện thi Tế Thế và Ác thi Hoàng Trung đều sở hữu đạo hạnh Đại La Kim Tiên trung kỳ.

Khi cảnh giới đạo hạnh của Lâm Hiên đạt tới Chuẩn Thánh trung kỳ, Thiện thi Tế Thế cũng từ Đại La Kim Tiên sơ kỳ đột phá lên Đại La Kim Tiên trung kỳ!

Phía ngoài cung điện!

Lão Tử và các đại năng khác đều nhìn chằm chằm vào cung điện.

Họ có thể cảm nhận rõ ràng luồng uy áp hạo hãn đang tỏa ra từ bên trong.

"Khá lắm, Lâm Hiên tiểu hữu đột phá cảnh giới gì mà có thể bộc phát uy áp như vậy?" Thông Thiên chấn kinh vô cùng nói.

"Uy áp hạo đãng thế này, e rằng không chỉ đơn giản là đột phá Chuẩn Thánh sơ kỳ đâu!" Trấn Nguyên Tử cũng nheo mắt nói.

"Kẻ này quả có đại cơ duyên, đại nghị lực!" Nguyên Thủy tuy đố kỵ Nữ Oa nhưng cũng không khỏi cảm thán khí vận của nàng quá tốt, thu được đệ tử quý giá như Lâm Hiên.

"Đây là uy áp của việc đột phá Chuẩn Thánh trung kỳ, hắn đã đột phá rồi!" Lão Tử sắc mặt khẽ biến, chậm rãi lên tiếng.

Trong số các đại năng có mặt ở đây, ngoại trừ Thánh nhân Nữ Oa

thì đạo hạnh của hắn là thâm hậu nhất, đã trảm hai thi, sở hữu đạo hạnh Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Vì vậy hắn dễ dàng cảm ứng được tình hình của Lâm Hiên!

"Tê!" Nghe vậy, đám tiên nhân đồng loạt hít một hơi lạnh.

Bởi vì phần lớn họ vẫn đang dừng lại ở đạo hạnh Chuẩn Thánh sơ kỳ, vậy mà Lâm Hiên – một đệ tử của Nữ Oa, lại đã đột phá cảnh giới Chuẩn Thánh trung kỳ rồi?

"Thật đáng sợ!" "Chẳng khác gì một yêu nghiệt, tốc độ tiến triển đạo hạnh quá khủng khiếp!" "E rằng trong cả thiên địa Hồng Hoang này, đạo hạnh của Lâm Hiên đã có thể xếp vào hàng đầu rồi!" "A, Nữ Oa nương nương quả là thu được một đồ đệ tốt!" "Ai, thật khiến chúng ta thèm muốn!" Đám tiên nhân sau khi chấn kinh cũng không tiếc lời khen ngợi.

"Lâm Hiên luôn có phúc duyên thâm hậu, bẩm sinh đã có đại tạo hóa, đại cơ duyên, cũng là đồ nhi khiến ta tự hào nhất!" Nghe lời khen ngợi của đám tiên nhân, tâm tình Nữ Oa rất vui vẻ, nở nụ cười rạng rỡ.

Vẻ mặt vui mừng đó thậm chí còn hạnh phúc hơn cả lúc đám tiên nhân chúc mừng nàng chứng đạo Hỗn Nguyên trước đó.

Nhưng không phải tất cả tiên linh đại năng đều khen ngợi Lâm Hiên.

Ví dụ như hai anh em Yêu đế Đế Tuấn và Thái Nhất.

Khi biết Lâm Hiên lần này đột phá Chuẩn Thánh trung kỳ, sắc mặt họ lập tức trở nên âm trầm vô cùng, ánh mắt như loài rắn độc khát máu.

"Đáng chết, làm sao có thể?

Lâm Hiên tiểu nhi cư nhiên đột phá đạo hạnh Chuẩn Thánh trung kỳ!" Thái Nhất âm trầm truyền âm cho Đế Tuấn.

"Tên này hóa hình chưa lâu, căn cơ thậm chí còn kém, vậy mà có thể đột phá Chuẩn Thánh trung kỳ trong thời gian ngắn như vậy, tương lai chắc chắn là đại địch của Yêu tộc ta!" Đế Tuấn lạnh mặt nói.

"Đúng vậy, tuyệt đối không thể để hắn tiếp tục trưởng thành thêm nữa!" "Nhưng hắn luôn ở bên cạnh Nữ Oa thánh nhân, bản thân lại có đạo hạnh Chuẩn Thánh trung kỳ, muốn giết hắn đâu có dễ!" Đế Tuấn siết chặt nắm đấm, âm hiểm truyền âm cho Thái Nhất.

"Đại ca còn nhớ khi ta đến Nam Hải Long tộc cầu thân, đã nhìn thấy con ác long viễn cổ bị giam cầm trong Nam Hải Long Cung không?" "Ý của đệ là...!" Mắt Đế Tuấn lóe lên tinh quang.

"Như đại ca đã nghĩ!

Chỉ cần hắn chịu ra tay, ta lại bố trí thêm thiên la địa võng, cho dù Lâm Hiên tiểu nhi có đạo hạnh Chuẩn Thánh trung kỳ thì đã sao?

Chương 80

Nhất định sẽ khiến hắn thần hồn câu diệt!" Thái Nhất tàn độc truyền âm.

"Hảo!

Cho ta chút thời gian, ta sẽ đi Nam Hải Long Cung một chuyến!" Lâm Hiên không hề hay biết rằng sau khi đột phá Chuẩn Thánh trung kỳ, Đế Tuấn và Thái Nhất đã nóng lòng muốn ra tay đối phó với mình, thậm chí đã vạch ra một âm mưu thâm độc.

Chuyện này tạm thời không nói tới!

Sau khi thành công trảm Ác thi và đột phá Chuẩn Thánh trung kỳ, Lâm Hiên liền thu lại khánh vân trên đầu, cất đi Tam Thập Lục Phẩm Diệt Thế Hắc Liên và sải bước đi ra khỏi cung điện.

"Thật náo nhiệt nha!" Sau khi ra ngoài, Lâm Hiên thấy đám tiên nhân tụ tập ở đây, từng người một đang nhìn chằm chằm vào mình với ánh mắt rực cháy.

Trong đó tự nhiên cũng bao gồm cả ánh mắt lạnh lẽo của Đế Tuấn và Thái Nhất!

"Cáp cáp cáp!

Chúc mừng Lâm Hiên tiểu hữu trảm được Ác thi, đạt thành đạo hạnh Chuẩn Thánh trung kỳ!" Thông Thiên giáo chủ cười lớn bước tới một bước, chắp tay nói với Lâm Hiên.

"Kiến qua Thông Thiên tiền bối!" Lâm Hiên đáp lễ.

"Lần đầu gặp mặt, cậu mới chỉ có đạo hạnh Đại La Kim Tiên sơ kỳ, không ngờ mấy chục vạn năm sau đã đạt tới Chuẩn Thánh trung kỳ, ngang bằng với ta rồi!" Thông Thiên có chút cảm khái.

Nhưng tính tình hắn vốn sái thoát nên cũng không có vẻ đố kỵ.

"Có lẽ là do vận khí của con tốt hơn một chút chăng!" Lâm Hiên khẽ lắc đầu cười nói.

Sau đó hắn nhìn về phía Nữ Oa đang tỏa ra khí tức phiêu miểu, chắp tay: "Sư phụ!" "Ân!

Rất tốt!" Nữ Oa mỉm cười, gật đầu hài lòng với Lâm Hiên rồi nói: "Vi sư đã chứng đắc Hỗn Nguyên quả vị, giờ phải tiến vào Hỗn Độn để thực hiện việc khai thiên lập địa, con có nguyện ý đi cùng vi sư không?" "Dạ có!" Lâm Hiên gật đầu.

Thế là đám tiên nhân lần lượt đi theo sau Nữ Oa, bay về phía Hỗn Độn.

Đáng chú ý là khi rời khỏi bờ Đông Hải, tâm niệm Lâm Hiên khẽ động, để Ác thi Hoàng Trung ở lại.

Thứ nhất là để bảo vệ Nhân tộc mới sinh, vì thực lực Nhân tộc hiện giờ rất yếu ớt, chỉ cần gặp yêu thú có chút đạo hạnh là có thể bị ăn thịt.

Thứ hai là để Hoàng Trung thủ hộ Không Động Ấn ở đây, tránh để những sinh linh có ý đồ xấu cướp mất.

Giữa chốn Hỗn Độn mênh mông bên ngoài ba mươi ba tầng trời, Nữ Oa nhắm chặt đôi mắt đẹp, lặng lẽ đứng giữa không trung, khí tức quanh thân phiêu miểu, từng luồng đạo vận quấn quýt.

Phía sau Nữ Oa là các đại năng của Hồng Hoang như Tam Thanh, Trấn Nguyên Tử, Hồng Vân đạo nhân, Đế Tuấn, Thái Nhất, Côn Bằng, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề.

Họ chăm chú nhìn về phía trước, chờ đợi Nữ Oa thực hiện việc khai thiên lập địa vĩ đại.

Một khi đã chứng đắc cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên thì chính là Thánh nhân, Thánh nhân bất tử bất diệt, siêu thoát khỏi vô lượng lượng kiếp, nên phải khai tịch một thiên địa mới.

Đám tiên nhân thấy Nữ Oa đang nhập định nên không ai dám lên tiếng quấy nhiễu, chỉ lặng lẽ chờ đợi một bên.

"Oong!" Đột nhiên Nữ Oa mở mắt, trong mắt lóe lên một tia tinh quang màu hỗn độn, đạo vận quanh thân càng thêm nồng đậm, đạo âm lượn lờ.

"Khai!" Nữ Oa đạm nhiên lên tiếng.

Dứt lời, nàng lấy ra cực phẩm linh bảo Hồng Tú Cầu, ném vào giữa chốn Hỗn Độn đầy rẫy khí hỗn độn cuồng bạo.

Tức thì Hồng Tú Cầu hóa thành một đạo lưu quang, phá tan hư không, xé toạc Hỗn Độn.

Uy lực của Thánh nhân hiển lộ không còn gì bàn cãi!

"Oong!" Khi một tiểu thế giới được khai tịch giữa chốn Hỗn Độn, quy mô của nó tuy không thể so sánh với thiên địa Hồng Hoang nhưng cũng rất phi phàm.

Chỉ thấy trong tiểu thế giới đó, các yếu tố địa, thủy, phong, hỏa đang điên cuồng tàn phá!

Có vẻ như những yếu tố cuồng bạo này muốn nuốt chửng cả tiểu thế giới.

Thấy vậy, Nữ Oa nương nương không hề vội vã, nàng vận dụng thánh lực, điều khiển Hồng Tú Cầu liên tục đập tan những luồng địa thủy phong hỏa vừa mới sinh ra.

Địa thủy phong hỏa cứ sinh ra rồi lại bị diệt, diệt rồi lại sinh, tuần hoàn không dứt.

Cho đến lần thứ chín mươi chín bị đập tan, địa phong thủy hỏa cuối cùng cũng trở nên ôn thuận, không còn tàn phá nữa.

Như vậy một phương tiểu thế giới đã ra đời, nhưng nó vẫn còn hoang vu không chút sức sống.

Nữ Oa liên tục đánh ra vô số đạo pháp quyết vào tiểu thế giới để hoàn thiện khung cảnh thiên đạo.

Cuối cùng trong tiểu thế giới đã xuất hiện núi non sông ngòi, trong đó có một ngọn núi lớn nhất, một tòa cung điện cổ phác tọa lạc trên đó, trên bảng hiệu ghi ba chữ 'Oa Hoàng Cung'!

"Phương tiểu thế giới này, từ nay về sau sẽ là 'Oa Hoàng Thiên'!" Nữ Oa đạm nhiên nói.

"Oong!" Như để minh chứng cho lời Nữ Oa, tiểu thế giới khẽ chấn động, mây lành hào quang giáng xuống, hoa sen vàng mọc lên khắp núi sông, cả thiên địa cùng chúc mừng!

Chương 81

“Thủ đoạn của Thánh nhân, quả thật đáng sợ đến mức này!” Chuẩn Đề tặc lưỡi tán thán.

“Thực sự đáng sợ, mỗi cử chỉ hành động đều mang theo đạo vận, uy năng khó lường, quả không hổ danh dưới cấp Thánh nhân đều là kiến cỏ.” Tiếp Dẫn lộ vẻ mặt đau khổ nói.

“Không thành Thánh, mãi mãi là kiến cỏ!” Nguyên Thủy sắc mặt khó coi, nhỏ giọng nói.

Có thể thấy tất cả các đại năng có mặt đều bị thủ đoạn khai thiên của Nữ Oa làm cho chấn động, đặc biệt là cách nàng dễ dàng khống chế thế trận thiên địa trong từng cử chỉ.

Đồng thời điều này cũng khiến đôi mắt của đám tiên nhân rực cháy, khát khao mình cũng có thể sớm ngày chứng đạo, đạt tới thánh vị tôn quý!

Đặc biệt là Tam Thanh cùng Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, ánh mắt của họ lại càng thêm hừng hực.

Bởi vì giống như Nữ Oa, trong cơ thể họ cũng có Hồng Mông Tử Khí mà Hồng Quân đạo tổ ban cho, chính là cơ duyên chứng đạo.

Giờ thấy Nữ Oa đắc được đại tạo hóa, chứng đắc đạo quả Hỗn Nguyên Đại La, điều này càng kích thích họ mạnh mẽ.

Bắc Minh có loài cá, tên gọi là Côn.

Cá Côn lớn lao, không biết dài bao nhiêu dặm.

Hóa thành loài chim, tên gọi là Bằng.

Lưng chim Bằng không biết dài bao nhiêu dặm; khi nó vỗ cánh bay

đi, đôi cánh như đám mây che phủ cả bầu trời.

Đây chính là mô tả về Côn Bằng!

Trong số các đại năng đứng sau Nữ Oa cũng có Côn Bằng, hắn cũng tận mắt chứng kiến thủ đoạn của Thánh nhân Nữ Oa.

Đồng thời hắn nhớ lại chuyện ở Tử Tiêu Cung năm xưa, lúc đó hắn rõ ràng đã dựa vào tốc độ vô song của mình để chiếm được vị trí bồ đoàn thứ sáu.

Nhưng chính vì tên lão hảo nhân Hồng Vân kia nhường chỗ, dẫn đến việc Nguyên Thủy quát mắng hắn là loài cầm thú mang lông, cuối cùng dưới áp lực của các đại năng khác, hắn chỉ có thể nhường bồ đoàn cho Chuẩn Đề.

Sau đó Đạo tổ Hồng Quân thu đồ, sáu đại năng trên bồ đoàn đều trở thành đệ tử Huyền môn, dù tệ nhất cũng là đệ tử ký danh, và mỗi người đều được ban cho Hồng Mông Tử Khí.

"Nếu không có tên lão hảo nhân kia, sao ta lại có thể mất đi cơ hội nhận Hồng Mông Tử Khí chứ?" Côn Bằng phẫn hận nghĩ.

"Tam Thanh đạo hạnh cao thâm khó lường, ta e rằng không phải đối thủ, nhưng Hồng Vân kia không phải đệ tử Huyền môn, đạo hạnh cũng bình thường, căn bản không xứng đáng sở hữu Hồng Mông Tử Khí!" Nghĩ vậy, Côn Bằng nhìn chằm chằm Hồng Vân đạo nhân với ánh mắt oán độc, trong mắt tràn đầy sát ý!

"Ta sẽ giảng đạo tạo hóa tại Oa Hoàng Cung, những ai có duyên đều có thể đến nghe." Nữ Oa khẽ mở đôi môi hồng, đạm nhiên nói.

"Oong!" Lời của Thánh nhân được Thiên đạo cảm ứng, trong chốc lát truyền khắp đại địa Hồng Hoang, ức vạn vạn sinh linh lập tức sôi sục.

Mấy chục vạn năm trước khi Hồng Quân đạo tổ giảng đạo ở Tử

Tiêu Cung, nhiều sinh linh mới chỉ vừa hóa hình hoặc tu vi còn thấp, không thể tiến vào chốn Hỗn Độn đầy nguy hiểm nên đã lỡ mất đại cơ duyên.

Giờ nghe tin Nữ Oa nương nương cũng chuẩn bị giảng đạo tạo hóa, ai nấy đều kích động không thôi, lần lượt cưỡi mây lành hoặc hóa thành những đạo trường hồng bay về phía Hỗn Độn.

"Các vị đạo hữu cũng có thể cùng đến dự thính!" Nữ Oa lại quay đầu nói với các đại năng phía sau.

Dù sao những người có mặt ở đây đều từng là thính khách tại Tử Tiêu Cung, có địa vị tương đương nên Nữ Oa cũng tỏ ra khách khí.

"Như vậy thì tốt quá!" Lão Tử gật đầu cười nói.

"Thiện!" Các đại năng khác cũng đồng loạt gật đầu.

"Sư phụ, con đi đón mấy nha đầu kia qua đây!" Lâm Hiên truyền âm cho Nữ Oa.

"Ngốc đồ nhi, vi sư giảng đạo sao có thể quên mất đệ tử của con chứ?

Vi sư đã dùng đại thần thông thông báo cho mấy đứa nhỏ đó rồi, chúng đang trên đường tới đây đấy!" Nữ Oa ôn nhu cười nói.

Nữ Oa thông báo khắp Hồng Hoang rằng nàng sắp giảng đạo tạo hóa.

Vô số sinh linh trong Hồng Hoang tìm đến, nhưng đại đa số có tu vi dưới Kim Tiên đều không thể tiến vào Hỗn Độn, chỉ có những sinh linh có đạo hạnh Đại La Kim Tiên hoặc có pháp bảo bảo vệ cơ thể mới có thể đến được Oa Hoàng Thiên.

Đáng chú ý là ba chị em Tam Tiêu, hai chị em Hi Hòa và nha đầu Dao Trì đều đã tề tựu tại Oa Hoàng Cung.

Họ được Lâm Hiên sắp xếp ngồi ở vị trí gần Nữ Oa nhất để chuẩn bị nghe nàng giảng đạo.

Nữ Oa nương nương thấy các sinh linh đã đến đủ liền bắt đầu giảng đạo.

Khác với ba ngàn đại đạo mà Hồng Quân đạo tổ giảng dạy, đạo mà Nữ Oa giảng là đạo tạo hóa, cũng chính là những gì nàng cảm ngộ được khi tạo ra con người và thành thánh.

Bản thân Nữ Oa cảm ngộ đạo tạo hóa, tạo nhân thành thánh nên nàng thấu hiểu rất sâu sắc về đạo này, giảng giải vô cùng chi tiết và thấu triệt.

Thánh nhân giảng đạo, tự nhiên bất phàm!

Trên hư không của Oa Hoàng Thiên giáng xuống từng đóa mây ngũ sắc, hoa sen vàng mọc lên từ đất, trong hư không hiện ra những bóng hình tiên nữ mặc nghê thường ngũ sắc đang múa hát, một khung cảnh tiên giới hiện ra.

Chỉ trong nháy mắt năm mươi năm đã trôi qua, lúc này Nữ Oa mới ngừng giảng đạo.

Chương 82

Đôi mắt nàng khẽ tĩnh lặng, nhìn về phía đám sinh linh rồi đạm nhiên phất tay áo nói: "Thời gian năm mươi năm giảng đạo đã hết, đạo tạo hóa đều nằm cả ở đây, lĩnh ngộ được bao nhiêu còn tùy vào cơ duyên của các ngươi!" "Bái tạ ơn đức của Nữ Oa nương nương!" Đám sinh linh đều thu hoạch được nhiều điều, lần lượt quỳ lạy Nữ Oa.

Đến đây!

Nữ Oa cũng được ức vạn vạn sinh linh trong thiên địa Hồng Hoang tôn xưng là Nữ Oa nương nương!

"Chúng ta cũng xin phép cáo từ trước!" Thấy buổi giảng đạo kết thúc, Lão Tử cùng các thính khách khác cũng đồng loạt chắp tay.

"Thiện!" Thế là Tam Thanh cùng các đại năng khác lần lượt rời đi.

Trong Oa Hoàng Thiên lúc này chỉ còn lại Nữ Oa, Dao Trì, Hậu Thổ của Vu tộc, Lâm Hiên cùng các nữ đệ tử.

Đúng vậy!

Khi các đại năng khác đã rời đi, Hậu Thổ của Vu tộc vẫn chưa rời khỏi.

"...Có chuyện gì sao?" Hậu Thổ cắn môi, vẻ mặt đầy băn khoăn, dường như có điều gì đó khó nói!

"Nếu ta không đoán sai, Hậu Thổ đạo hữu ở lại chắc là vì chuyện của hai tộc Vu Yêu phải không?" Đúng lúc này, giọng nói bình thản của Lâm Hiên vang lên.

"...Ngươi biết sao?" Hậu Thổ mắt bừng sáng, nghi hoặc nhìn Lâm Hiên.

Đồng thời không hiểu vì sao nàng ngày càng cảm thấy Lâm Hiên rất thân thiết, trong thâm tâm dường như cảm thấy mình và hắn có chút cơ duyên với nhau.

"Đơn giản thôi, sư bá Phục Hy đạo nhân của ta hiện đang ở Thiên đình, trở thành Yêu thánh của Thiên đình, thuộc về phe Yêu tộc!" "Sư phụ của ta lại là muội muội của sư bá, trong tình cảnh bình thường tự nhiên cũng sẽ đứng về phía Yêu tộc.

Mà hai tộc Vu Yêu vì tranh giành vị trí nhân vật chính của Hồng Hoang nên xung đột tranh đấu không dứt!" "Hiện nay sư phụ đã chứng đắc Hỗn Nguyên Đại La quả vị, trước khi đến đây chắc hẳn cô cũng nhận được lời dặn dò của các tổ vu khác, muốn hỏi xem thái độ của sư phụ ta thế nào đúng không?" Lâm Hiên điềm nhiên phân tích, giọng nói bình tĩnh.

Nhưng mỗi câu phân tích đều trúng phóc, chỉ ra nỗi lo lắng trong lòng Hậu Thổ.

"Lâm Hiên đạo hữu quả nhiên có tuệ nhãn phi phàm, lời anh nói đúng như những gì tôi định hỏi!" Sau phút kinh ngạc, Hậu Thổ chắp tay hành lễ với Lâm Hiên.

"Chuyện của hai tộc Vu Yêu là do trời định, ta sẽ không can thiệp!" Lúc này giọng nói đạm nhiên của Nữ Oa vang lên.

"Nữ Oa nương nương thực sự sẽ không giúp Yêu tộc đối phó với Vu tộc chúng tôi sao?" Hậu Thổ mừng rỡ nói.

Bởi vì Nữ Oa đã chứng đạo, nếu nàng giúp Yêu tộc thì Vu tộc tuyệt đối không có khả năng chiến thắng.

Thánh nhân là sự tồn tại không thể kháng cự!

Năm xưa khi Vu Yêu sơ chiến, Hồng Quân đạo tổ vừa xuất hiện chỉ cần khẽ chỉ một cái đã phá tan cả trận pháp Bàn Cổ Đô Thiên

Thần Sát và Chu Thiên Tinh Đấu, thần thông đó không thể lường được.

"Thánh nhân lời ra là pháp lệnh, đâu thể nào là chuyện đùa?" Nữ Oa đạm nhiên đáp.

"Bái tạ Nữ Oa nương nương, nương nương thật từ bi!" Có được câu trả lời khẳng định của Nữ Oa, Hậu Thổ vô cùng vui mừng.

Thực tế!

Nữ Oa vốn là người của Yêu tộc, nàng không giống Phục Hy đã gia nhập Thiên đình, xét về tình nghĩa nàng cũng nên giúp Yêu tộc một tay.

Nhưng ngặt nỗi Đế Tuấn và Thái Nhất lại có ân oán với Lâm Hiên, lũ sinh linh Yêu tộc dưới quyền họ lại đòi giết Lâm Hiên, khiến cho hắn bị cuốn vào nhân quả của đại kiếp Vu Yêu.

Lâm Hiên là đứa đồ đệ quý giá nhất của nàng, vậy mà lại vô cớ vướng vào nhân quả đại kiếp, Nữ Oa không tìm Đế Tuấn và Thái Nhất tính sổ là may rồi.

Thế là Hậu Thổ mang theo câu trả lời ưng ý, hớn hở rời khỏi Oa Hoàng Cung.

"Sư tổ, nghe nói người mới sáng tạo ra một chủng tộc mới, họ có giống con không?

Hay là có hình dáng thế nào?

Ba đầu sáu tay?

Hay là có cánh như loài chim?" Sau khi Hậu Thổ rời đi, Bích Tiêu lém lỉnh không còn gò bó nữa, cười hì hì hỏi Nữ Oa.

"Nha đầu ngốc, đó gọi là Nhân tộc, là chủng tộc hậu thiên.

Sư tổ dựa theo hình dáng của chính mình mà nặn ra, ngoại trừ linh

căn hơi kém ra thì hình dáng sau khi hóa hình của họ cũng giống y hệt ta vậy.” Nữ Oa sủng nịch cười với Bích Tiêu.

Trước mặt Lâm Hiên và mấy nha đầu, Nữ Oa lại trở về vẻ hiền hậu nhu hòa!

“Sinh ra đã có hình dáng hóa hình sao?

Nghe có vẻ thú vị quá!” Đôi mắt to của Bích Tiêu chớp chớp, đầy vẻ tò mò.

“Hi hi, con cũng muốn đi xem Nhân tộc quá!” Dao Trì cũng cười phụ họa.

Những nha đầu khác tuy không nói nhưng ai nấy đều lộ ra ánh mắt tò mò!

“Nếu đã có hứng thú với Nhân tộc như vậy thì đi xem một chút cũng được, hiện giờ họ đang ở bờ Đông Hải!” Nữ Oa mỉm cười nói.

Chương 83

“Hảo nha hảo nha!

Đi thôi, đi xem Nhân tộc nào!” Được Nữ Oa cho phép, Bích Tiêu phấn khích nhảy cẫng lên hô lớn.

“Sư phụ, con và Nhân tộc mới sinh đó có duyên nợ sâu nặng, con cũng định đến bờ Đông Hải một chuyến!” Lúc này Lâm Hiên lên tiếng.

“Duyên nợ sâu nặng?

Hảo, vậy con đưa mấy nha đầu đi cùng luôn đi, ta mới chứng đắc Hỗn Nguyên nên cần phải củng cố lại đạo hạnh một chút, sẽ không đi cùng!” Nữ Oa gật đầu.

Thực tế Nữ Oa cứ ngỡ cái duyên nợ mà Lâm Hiên nói là quan hệ với món cực phẩm linh bảo Không Động Ấn của hắn.

Bởi lẽ năm xưa chính nàng tận mắt thấy Không Động Ấn bay ra từ người Lâm Hiên, lơ lửng trên đầu Nhân tộc và liên kết khí cơ với họ.

Nàng đâu có biết rằng duyên nợ của Lâm Hiên là vì kiếp trước hắn vốn là một thành viên của Nhân tộc!

Nhân tộc đối với Lâm Hiên là một sợi dây ràng buộc, một sự gắn kết sâu tận tâm hồn không thể nào dứt bỏ!

Nhân tộc mới ra đời, vốn còn rất yếu ớt, Thánh Mẫu Nữ Oa nương nương chưa kịp dạy cách sinh tồn đã phải vào Hỗn Độn khai tịch đạo trường, để lại họ ngơ ngác tại chỗ, ánh mắt đầy vẻ mang nhiên, sợ hãi.

Những con người mới sinh này căn bản không biết mình phải làm gì, đi đâu và sinh tồn thế nào!

Mười mấy vạn người nhốn nháo nhìn nhau, vô cùng mê mang.

"Oong!" Đúng lúc này, một đạo nhân áo đen xuất hiện, lơ lửng phía trên Nhân tộc, trên tay nâng món chí bảo Không Động Ấn.

Đó chính là Ác thi Hoàng Trung đạo nhân mà Lâm Hiên để lại!

Thấy Hoàng Trung đạo nhân xuất hiện, lại cảm nhận được khí cơ của Không Động Ấn, Nhân tộc đồng loạt quỳ lạy khấu đầu: "Nhân tộc bái kiến Thượng tiên!" "Ân!" Hoàng Trung đạo nhân khẽ gật đầu, sau đó phất tay ném món Không Động Ấn trong tay xuống trước mặt ba người đứng đầu Nhân tộc.

Ba người này chính là những người đầu tiên mà Nữ Oa nặn ra!

"Ta là Hoàng Trung đạo nhân, cũng là Ác thi của Lâm Hiên đạo nhân – đệ tử duy nhất dưới trướng Nữ Oa nương nương.

Thứ trước mắt các ngươi là cực phẩm tiên thiên linh bảo Không Động Ấn, nó có quan hệ mật thiết với Nhân tộc, sở hữu uy năng trấn áp khí vận.

Từ nay về sau hãy bảo quản nó thật tốt, như vậy mới có thể hưởng được khí vận của thiên địa!" Hoàng Trung đạo nhân đạm nhiên nói.

"Tuân lệnh Thượng tiên!" Dưới sự dẫn dắt của ba người đó, hơn mười vạn người còn lại đồng loạt khấu đầu bái tạ Hoàng Trung đạo nhân vì đã ban bảo vật.

Sưu!

Sau khi hoàn thành việc Lâm Hiên giao phó, thân hình Hoàng Trung đạo nhân lóe lên rồi biến mất vào hư không, như thể chưa từng xuất hiện.

Đám người Nhân tộc lại một lần nữa lộ ra vẻ mặt mê mang!

Ban nãy họ cứ ngỡ Hoàng Trung đạo nhân xuất hiện sẽ chỉ điểm con đường sinh tồn, dạy họ cách sống sót, nhưng không ngờ ông ta lại đột ngột biến mất.

"Mọi người nghe đây, Thánh Mẫu đã sáng tạo ra chúng ta, dạy cho chúng ta pháp quyết tu luyện, chúng ta không thể phụ lòng mong mỏi của Thánh Mẫu, phải sống sót thật tốt!" Đột nhiên một trong ba người đứng đầu lớn tiếng hô.

"Đúng vậy, Nhân tộc chúng ta yếu ớt, nên càng cần phải đoàn kết mới có thể sinh tồn tốt hơn trong cõi Hồng Hoang!" Một người khác trong ba người hét lên.

"Phải, việc trước mắt là chúng ta cần tìm một nơi có môi trường thích hợp để định cư, sau đó đi tìm thức ăn!" Người còn lại nói thêm.

Thế là dưới sự tổ chức và dẫn dắt của ba người này, Nhân tộc đã tìm thấy một thung lũng có thể che gió chắn mưa để làm nơi cư ngụ tạm thời.

Lúc này Nhân tộc bắt đầu cuộc sống nguyên thủy nhất, mỗi ngày vào rừng hái quả dại, săn bắt những loài động vật nhỏ bé để ăn, ăn lông ở lỗ, chịu đựng rét mướt và đói khát, cuộc sống vô cùng gian nan.

Nhưng đối mặt với những khó khăn đó, Nhân tộc không hề chùn bước, ngược lại ý chí của họ càng thêm tôi luyện, minh ngộ ra đạo lý tự lực tự cường.

"Muốn tồn tại lâu dài thì khó khăn nào cũng phải trải qua thôi!" Trong một đám mây trên cao, Hoàng Trung đạo nhân khẽ thở dài cảm thán.

Thời gian thấm thoát trôi qua, đã được một trăm năm!

Một trăm năm đối với tu sĩ chẳng là gì cả.

Nhưng đối với Nhân tộc, đã có mấy thế hệ trôi qua.

Một ngày nọ!

Chân trời xuất hiện vài đạo trường hồng, mấy bóng người hiện ra.

Đó chính là Lâm Hiên và các nha đầu rời khỏi Oa Hoàng Cung để đến bờ Đông Hải.

Vốn dĩ với thực lực của họ thì đến đây chẳng mất bao lâu, nhưng mấy nha đầu này ít khi được đi du ngoạn Hồng Hoang nên dọc đường cứ nấn ná chơi đùa, thành ra mất hơn năm mươi năm!

Cộng thêm năm mươi năm giảng đạo của Nữ Oa, tính ra Nhân tộc đã trải qua một trăm năm rồi.

"Oa, sư tôn, đó chính là Nhân tộc sao?" Bích Tiêu nhìn những bóng người đang bận rộn bên dưới, không khỏi tò mò thốt lên.

Chương 84

"Đúng vậy!

Chính là Nhân tộc!" Khóe miệng Lâm Hiên khẽ nhếch lên một nụ cười.

Nhìn những con người đó, Lâm Hiên có một cảm giác thân thiết không tả nổi, lòng tràn đầy cảm xúc!

"Sư tổ nói Nhân tộc tổng cộng chỉ có mười mấy vạn người thôi mà, sao giờ lại tăng lên tới cả triệu người thế này?" Vân Tiêu nhướng mày, nghi hoặc hỏi.

Nhìn qua một lượt quả thực có thể thấy dân số Nhân tộc đã lên tới hơn triệu người!

"Nhân tộc tuy yếu ớt nhưng khả năng sinh sản cực mạnh, lại bẩm sinh thông tuệ!" Lâm Hiên cười nói.

"Quả thực thần kỳ, cư nhiên đã xuất hiện các tổ chức lãnh đạo rồi!" Ngay cả Quỳnh Tiêu vốn tính tình lãnh đạm lúc này cũng thấy vô cùng tò mò về Nhân tộc.

Nhìn theo ánh mắt của Quỳnh Tiêu, thấy giữa Nhân tộc có ba người đang không ngừng phân công nhiệm vụ cho những người khác, uy tín không hề nhỏ.

"Đó chính là ba người đầu tiên mà sư phụ tạo ra!" Lâm Hiên mỉm cười, rồi nói tiếp: "Đi thôi, chúng ta xuống đó." Sưu!

Trong khoảnh khắc, Lâm Hiên đưa mấy nữ tử đáp xuống trước mặt Nhân tộc.

"Mọi người mau xem, Thượng tiên!

Thượng tiên đến rồi!" "Có tiên nữ nữa, các nàng đẹp quá!" "Đó là Lâm Hiên thượng tiên, tôi nhớ ông ấy là đệ tử duy nhất của Thánh Mẫu." "A, tôi có ấn tượng, chí bảo Không Động Ấn của tộc ta chính là do Lâm Hiên thượng tiên ban tặng đấy." Theo sự xuất hiện của Lâm Hiên, không ít người do Nữ Oa tạo ra đều nhận ra hắn, liền lớn tiếng gọi.

Có thể nói đối với Nhân tộc, ngoài Nữ Oa nương nương là người sáng tạo ra họ, thì Lâm Hiên chính là người tốt với họ nhất.

Thế là chẳng mấy chốc, trước mặt Lâm Hiên đã tụ tập rất đông người, họ cung kính quỳ lạy.

"Hoan nghênh Lâm Hiên thượng tiên!" Ba người dẫn đầu đồng thanh hô.

"Ba người các ngươi là những người đầu tiên sư phụ tạo ra, ta sẽ thay sư phụ ban tên cho các ngươi, lần lượt là Toại Nhân Thị, Hữu Sào Thị và Truy Y Thị!

Các ngươi sẽ lãnh đạo Nhân tộc, ngày thường có thể đến nghe ta giảng đạo!" "Ta sẽ cư ngụ ở đây ba trăm năm để bảo vệ các ngươi, sau ba trăm năm các ngươi phải tự mình sinh tồn." Lâm Hiên lên tiếng.

Vì cảm niệm kiếp trước mình cũng là người, Lâm Hiên quyết định sẽ chăm sóc Nhân tộc trong ba trăm năm, coi như không phụ lòng thân phận kiếp trước của mình.

"Khấu tạ Thượng tiên đã ban tên, ơn đại đức của Thượng tiên, Nhân tộc chúng con sẽ mãi mãi khắc ghi và truyền lại đời sau!" Ba người nhìn nhau, sau đó mừng rỡ khôn xiết, quỳ lạy tạ ơn Lâm Hiên.

Thế là Lâm Hiên cùng ba chị em Tam Tiêu, hai chị em Hi Hòa và Dao Trì đã định cư tại bờ Đông Hải.

Ngày thường mấy nha đầu hay chạy đi chơi đùa cùng lũ trẻ con Nhân tộc, tỏ ra vô cùng vui vẻ, còn Lâm Hiên thì giảng đạo cho ba người Toại Nhân Thị.

Cuộc sống trôi qua thật nhàn hạ!

Nhưng ngày vui chẳng tày gang, một ngày nọ, một biến cố bất ngờ đã xảy ra.

Toại Nhân Thị vội vã chạy đến trước mặt Lâm Hiên, trên mặt lộ ra vẻ bi thương. "Đã xảy ra chuyện gì?!" Lâm Hiên, người vẫn đang tĩnh tọa trong hư không để ngộ đạo, mở cặp mắt hỗn độn và cất tiếng hỏi Toại Nhân Thị. "Bẩm báo Thượng Tiên, tối qua, bộ tộc nhân tộc trong một sơn động phía nam của chúng đệ tử đã bị mấy con dã thú tập kích, mấy chục tộc nhân thảm chết dưới móng vuốt của dã thú!

Đệ tử đến đây, cầu Thượng Tiên chỉ giáo, liệu có phương pháp nào phòng bị những dã thú đó tập kích không?" Toại Nhân Thị nghiến răng, vẻ mặt bi thống nói.

Nhân tộc vốn yếu ớt, lại thường xuyên bị dã thú tập kích vào ban đêm, gây thương vong, Toại Nhân Thị khổ não không thôi.

Giờ đây, hắn chỉ có thể đến cầu cứu Lâm Hiên! "Thì ra là vậy!" Lâm Hiên gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, sau đó không nói gì thêm, chỉ khẽ điểm ngón tay phải về phía xa. "Ầm ầm ầm!" Đột nhiên, trời đất biến sắc, mây đen cuồn cuộn, một tia sét ngang trời vắt qua hư không, đánh thẳng vào một cây đại thụ, khiến cây lập tức bùng cháy ngọn lửa hừng hực.

Đợi khi ngọn lửa hừng hực cháy, những con dã thú xung quanh gốc cây đều hoảng sợ bỏ chạy! "......!" Thấy tình cảnh này, lòng Toại Nhân Thị khẽ động.

Hắn cau mày hô, "Dã thú sợ lửa?" Ngay sau đó phấn khích nói,

"Vậy ta đi thu thập lửa, đặt bên cạnh động huyệt, chẳng phải không cần sợ dã thú ban đêm tập kích nữa sao?" "Đã đi thu thập lửa, tại sao không học cách tạo ra lửa?

Ngọn lửa thu thập được có thể tắt, nhưng nếu hiểu cách tạo ra lửa, ngọn lửa mới có thể sinh sôi không ngừng!" Lâm Hiên lắc đầu nói. "Nhưng Thượng Tiên, pháp thuật của đệ tử thấp kém, không thể dẫn thiên lôi đánh cây, làm sao mà tạo ra lửa được?" Toại Nhân Thị khổ não nói. "Nhìn kìa!" Thấy vậy, Lâm Hiên lại chỉ tay về phía xa.

Toại Nhân Thị nhìn theo hướng Lâm Hiên chỉ, vừa lúc thấy trên một cây đại thụ, có một con chim nhỏ đang mổ cành cây khô, tạo ra từng tia lửa. "Ông!" Như thể bừng tỉnh, đôi mắt Toại Nhân Thị càng thêm trong sáng, thần tình kích động. "Trời đất sơ khai, phân thành Âm Dương, Âm Dương lại phân thành Ngũ Hành, lần lượt là Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ.

Chương 85

Ngũ Hành tương sinh tương khắc, Thủy có thể diệt Hỏa, Hỏa cũng có thể làm Thủy bốc hơi!

Như vậy, ngươi có hiểu không?" Lâm Hiên lại mở miệng nói. "Ngũ Hành tương sinh tương khắc!

Lôi điện đánh cây sinh ra lửa, chim mổ cây khô có thể sinh ra lửa, ta hiểu rồi!

Khoan gỗ có thể sinh ra lửa!" Nhờ Lâm Hiên nhắc nhở, Toại Nhân Thị cuối cùng cũng minh ngộ. "Ừm!

Ngộ tính không tồi.

Đi đi, tiếp tục dẫn dắt nhân tộc vượt qua trùng trùng khó khăn, như vậy mới có thể sinh tồn trên đại địa Hồng Hoang hiểm ác!" Nghe vậy, Toại Nhân Thị hớn hở trở về bộ tộc, và dựa theo điều mình lĩnh ngộ, hái cành cây khô, thành công khoan gỗ lấy lửa. "Ầm ầm ầm!" Khi Toại Nhân Thị giơ cao cành cây khô đang cháy, đại địa chấn động.

Sau đó, vô lượng cầu vồng ngũ sắc bay lượn trên trời, tiếng sấm sét vang vọng cửu tiêu.

Trên bầu trời giáng xuống vô số công đức tuôn về phía Toại Nhân Thị.

Trong đó một phần mười rơi vào bó đuốc mà Toại Nhân Thị đang cầm, khiến ngọn lửa bùng lên dữ dội, khói bay lượn lờ.

Chín phần mười công đức còn lại thì nhập vào thể nội Toại Nhân Thị, khiến tu vi vốn chưa đạt Địa Tiên của hắn tăng trưởng cực nhanh, cuối cùng đạt đến đỉnh phong Đại La Kim Tiên mới dừng lại.

Chỉ cần phát minh ra lửa cho nhân tộc, đã thu hoạch được công

đức to lớn như vậy, lại còn một mạch đột phá đến đỉnh phong Đại La Kim Tiên đại viên mãn, có thể thấy nhân tộc quả thực là nhân vật chính của trời đất.

Toại Nhân Thị mừng rỡ khôn xiết, liên tục khấu đầu bái tạ về phía Lâm Hiên!

Bởi vì dưới sự gợi ý của Lâm Hiên, hắn mới lĩnh ngộ được cách tạo ra lửa này! "Lâm Hiên Thượng Tiên, chính là ân nhân chí cao của nhân tộc!" Toại Nhân Thị hô lớn một tiếng, thanh âm như hồng lôi, vang vọng khắp toàn bộ nhân tộc.

Ngay sau đó, Toại Nhân Thị lại truyền thụ phương pháp tạo lửa này cho các tộc nhân khác, khiến nhân tộc lần đầu tiên thực sự học được cách tạo ra lửa.

Theo thời gian trôi qua, Toại Nhân Thị phát hiện lửa ngoài việc có thể chống lại sự tấn công của dã thú, còn có thể dùng để nướng thức ăn, ăn rất ngon miệng.

Từ đó, nhân tộc cũng cuối cùng thoát khỏi những ngày tháng lông lá uống máu ăn tươi.

Trong mấy chục năm tiếp theo, nhân tộc phát triển nhanh chóng.

Thêm vào đó, không còn bị dã thú tập kích, số lượng nhân loại nhanh chóng đạt đến mấy triệu người.

Số lượng người tăng lên khiến ba vị Nhân Tổ lại rơi vào khổ não, bởi vì sơn động và thung lũng không thể chứa nhiều người như vậy nữa.

Nếu trực tiếp ngủ ngoài trời thì lại phải đối mặt với uy hiếp của cầm thú, rắn độc!

May mắn thay, Nhân Tổ Hữu Sào Thị phát hiện nếu xây dựng kiến trúc trên cây, như vậy vừa có thể che gió chắn mưa, lại vừa có thể

tránh được cầm thú, rắn độc, đồng thời giải quyết được vấn đề dân số tăng nhanh.

Đáng nói là, trong thời gian này, một vị Nhân Tổ khác là Truy Y Thị cũng đã có những cống hiến to lớn cho nhân tộc.

Hắn phát hiện Lâm Hiên và các cô gái đều có y phục được pháp lực gia trì, còn nhân tộc chỉ có thể dùng lá cây che thân.

Để giải quyết vấn đề này, Truy Y Thị suy nghĩ nát óc, cuối cùng đưa ra phương pháp dùng da thú làm y phục, cũng giúp họ tránh rét tốt hơn!

Cứ như vậy, ba vị Nhân Tổ của nhân tộc đều đã có những cống hiến tương ứng, và chính vì điều này, nhân tộc mới có thể phát triển nhanh chóng.

Ba vị Nhân Tổ của nhân tộc đều nhận được công đức từ trời giáng xuống, tu vi của họ đều đột phá đến đỉnh phong Đại La Kim Tiên đại viên mãn. "Quả nhiên là nhân vật chính của trời đất!" Trên một tảng đá lớn, Lâm Hiên ngẩng đầu nhìn ba vị Nhân Tổ nhân tộc, cười nhạt nói.

Hồng Hoang không ghi niên đại, chớp mắt đã trôi qua ba trăm năm!

Ba trăm năm, nhân khẩu nhân tộc sống an nhàn đã sớm đột phá con số một vạn, phát triển vô cùng nhanh chóng.

Đặc biệt là sau khi tu vi của ba vị Nhân Tổ nhân tộc đạt đến đỉnh phong Đại La Kim Tiên đại viên mãn, họ cũng đã có nhiều thực lực tự vệ hơn, không cần quá lo lắng về vấn đề lương thực, v.v. ...

Thấy vậy, Lâm Hiên vô cùng vui mừng. "Tam Tiêu, Hi Hòa, Thường Hi, Dao Trì, đến lúc rồi!" Một ngày nọ, thanh âm nhàn nhạt của Lâm Hiên vang lên bên tai các cô gái.

Đó là thời hạn Lâm Hiên hứa bảo vệ nhân tộc ba trăm năm không

chịu tai họa đã hết, cũng đến lúc phải rời đi. "Ông!" Đúng lúc này, Lâm Hiên phát hiện, trên hư không, tử quang lấp lánh, từng đóa tường vân bay lượn, một luồng công đức hùng vĩ đang tuôn đến.

Hóa ra là Thiên Đạo cảm ứng được Lâm Hiên đã chăm sóc nhân tộc ba trăm năm, đặc biệt giáng xuống công đức này!

Chương 86

Trước khi công đức sắp nhập vào cơ thể Lâm Hiên, hắn lại thấy Lâm Hiên lấy ra Càn Khôn Nguyệt Thần Xích thu công đức, sau đó phất tay.

Dưới ánh mắt kinh ngạc vô cùng của các cô gái và hàng vạn nhân tộc, Lâm Hiên lại đem toàn bộ vô lượng công đức đó rải xuống nhân tộc. "Ầm ầm ầm!" Thu được công đức mênh mông vô lượng như vậy, những nhân tộc mới sinh kia, đều đột phá tu vi bản thân, tiến triển thần tốc. "Phốc thông!" "Phốc thông!" .....

Nhân tộc sau khi phản ứng lại, đồng loạt quỳ bái xuống trước Lâm Hiên, cung kính vô cùng khấu đầu quỳ lạy.

Không lời nào nói ra, nhưng lại khắc sâu hình ảnh Lâm Hiên vào trong tâm trí.

Lâm Hiên, đệ tử duy nhất của Thánh Mẫu Nữ Oa Nương Nương, ân sư không thể quên!

Đợi sau khi Lâm Hiên rời đi.

Nhân tộc vì cảm ân đại ân của Lâm Hiên, còn dùng đá tảng to lớn, điêu khắc tượng Lâm Hiên và Nữ Oa, ngày đêm triều bái, vô cùng thành kính. . .. .

Tại một dãy núi hiểm trở, Lâm Hiên dẫn theo các cô gái thong thả bước đi. "Những nhân tộc đó thật là đáng yêu quá, đều bản tính lương thiện, thuần phác, đặc biệt là đáng yêu đó!" Bích Tiêu nhún nhún cái mũi xinh xắn, vẻ mặt tinh nghịch cười hì hì nói.

Đôi mắt lấp lánh như đang hồi tưởng lại những khoảng thời gian tươi đẹp bên nhân tộc mấy năm qua. "Hì hì!

À, những đứa trẻ nhân tộc cũng đáng yêu nữa, mũm mĩm, đặc biệt nghe lời." Dao Trì với vẻ ngây thơ cũng bĩu môi cười phụ họa. "Nha, có thể mang chúng đi trộm trứng chim, đi bắt động vật nhỏ đó!" Thường Hi cũng cười dịu dàng nói.

Các cô gái đều trò chuyện rất vui vẻ! "Sư tôn!

Trước đây, sau khi chăm sóc những nhân tộc kia, công đức to lớn như vậy giáng xuống, vì sao không thu nạp, lại còn cấp cho những nhân tộc đó?" Đột nhiên, Vân Tiêu có phần thành thục và lý trí hơn nhìn về phía Lâm Hiên, cau mày nói.

Bá!

Nghe lời Vân Tiêu nói, các cô gái đều đồng loạt nhìn về phía Lâm Hiên, trong mắt cũng đầy vẻ nghi hoặc.

Dù sao thì lúc đó mọi người đều có mặt, tận mắt chứng kiến công đức hùng vĩ đến nhường nào, thế mà Lâm Hiên lại khinh thường mà rải hết cho nhân tộc.

Họ hiếu kỳ, vì sao Lâm Hiên lại đối xử tốt với nhân tộc như vậy?

Cố ý lưu lại nơi sinh sống của nhân tộc ba trăm năm, bảo vệ suốt ba trăm năm.

Kỳ thực trong ba trăm năm đó, có không ít sinh linh yêu tộc đến gây phiền phức cho nhân tộc.

Thậm chí trong thời gian đó có một con hung thú yêu tộc cảnh giới Đại La Kim Tiên đến, định nuốt chửng nhân tộc, nhưng lại bị Lâm Hiên một chưởng vỗ thành thịt nát.

Bởi vậy các cô gái đều hiếu kỳ, Lâm Hiên vì sao lại đối xử tốt với nhân tộc như vậy! "Không phải Bích Tiêu nha đầu vừa nói rồi sao?

Nhân tộc bản tính lương thiện, thuần phác, là chủng tộc sư phụ

sáng tạo ra, ta không đối xử tốt với ai thì đối xử tốt với ai?" Lâm Hiên ha hả cười, tùy ý nói. "Thật sao?" Mắt Quỳnh Tiêu tinh quang lóe lên, có chút nghi ngờ. "Có chút thú vị!" Đúng lúc này, dưới ánh mắt kinh ngạc của các cô gái, lại thấy Lâm Hiên hai mắt híp lại, từng luồng sát khí mạnh mẽ bốc lên, quanh thân một cỗ linh khí hùng vĩ mênh mông bao quanh.

Đôi mắt hỗn độn kia, càng gắt gao nhìn chằm chằm vào một ngọn núi phía trước! "Sư tôn, đã xảy ra chuyện gì?" Thấy Lâm Hiên dáng vẻ như vậy, Vân Tiêu kinh ngạc không thôi. "Lát nữa mọi người đều chú ý an toàn, có những kẻ không mời mà đến rồi!" Lâm Hiên híp mắt, sát khí đằng đằng nói. "Khách không mời mà đến?" Lông mày Vân Tiêu hơi cau lại. "Ầm ầm ầm!" Đột nhiên, chỉ thấy một ngọn núi phía trước ầm ầm nổ tung, mấy trăm đạo thân ảnh hóa thành trường hồng, trong tích tắc bay vút lên hư không.

Và tạo thành một quy luật kỳ diệu, bao vây Lâm Hiên lại.

Người đạo sĩ áo đen đứng đầu, toàn thân bao phủ trong đạo bào màu đen, quanh thân bao phủ bởi tà ác hắc khí ngút trời.

Chương 87

Mấy trăm đạo thân ảnh kia, mỗi đạo đều sở hữu khí tức cấp bậc Thái Ất Kim Tiên, kết hợp lại càng khủng bố vô cùng. "Hừ!

Dám chọc đến ta, xem ta đánh giết!" Thấy đối phương khí thế hung hãn, sát khí đằng đằng, vừa nhìn đã biết đến để đánh giết, vì vậy Bích Tiêu vội vàng bước lên, hô to với Lâm Hiên. "Nha!

Vậy ta cũng muốn ra tay, hì hì.

Ta còn chưa ra tay đó!" Dao Trì cũng cười hì hì hô. "Tam Muội chớ có hồ đồ!" Vân Tiêu ngăn lại Bích Tiêu, người đang định lao thẳng lên hư không, vẻ mặt có chút ngưng trọng nói, "Khí tức của đạo sĩ áo đen kia phiêu diêu, quanh thân có đạo vận bao quanh, ít nhất cũng sở hữu đạo hạnh Chuẩn Thánh, không thể khinh suất!" "Chuẩn...

Chuẩn Thánh?" Nghe vậy, thân hình Bích Tiêu run lên, sau đó thè lưỡi nhỏ hồng hồng về phía Lâm Hiên nói, "Sư tôn, là Chuẩn Thánh đó, chỉ có thể dựa vào người thôi." "Ông!" Đúng lúc này, đạo sĩ áo đen kia phất tay áo đen một cái, lập tức trời đất phương này đều trở nên u ám, vô tận hắc khí từ dưới đất bốc lên, nhanh chóng hình thành một cái lồng năng lượng khổng lồ, bao bọc khu vực mấy triệu dặm.

Từng đạo âm thanh trận pháp vang vọng, bầu trời đã sớm mây đen giăng kín, sấm sét cuồn cuộn cuồn cuộn, như thể tận thế vậy.

Hiển nhiên!

Đây là một đại trận, một đại trận có uy lực cực kỳ mạnh mẽ.

Vân Tiêu và các cô gái thấy đại trận này, cảm nhận những đám mây sét cuồn cuộn, lập tức cảm thấy tim đập thình thịch, sắc mặt cũng trở nên ngưng trọng.

Ngay cả Bích Tiêu vốn đại đại liệt liệt linh động nhất, lúc này cũng vô cùng ngưng trọng.

Đồng thời lấy ra pháp bảo, chính là Bích Tiêu Tác mà Lâm Hiên đã ban tặng, nghiêm chỉnh chờ đợi, nhìn chằm chằm vào mấy trăm đạo thân ảnh trên hư không. "Ông!" Không chỉ Bích Tiêu, mà Vân Tiêu, Quỳnh Tiêu và Dao Trì cũng đều lấy ra bản mệnh pháp bảo, nghiêm chỉnh chờ đợi.

Người thản nhiên nhất trong số hiện trường, đương nhiên là Lâm Hiên.

Cho dù bị vây khốn trong đại trận, cho dù bị mấy trăm đạo khí tức cường đại bao vây, hắn vẫn mặt không đổi sắc, sừng sững bất động.

Ngược lại nếu nhìn kỹ.

Sẽ phát hiện khóe miệng Lâm Hiên hơi cong lên, nở một nụ cười quỷ dị! "Kiệt kiệt kiệt!

Ngươi có phải là Lâm Hiên, đệ tử duy nhất của Thánh Nhân Nữ Oa Nương Nương không?" Đột nhiên, đạo sĩ áo đen đứng đầu trên hư không hỏi Lâm Hiên với giọng âm trắc trắc. ..... "Không hoàn toàn rõ ràng?" Lâm Hiên cười nhạt nói. "Không tồi, cho dù thân ở cảnh địa nguy hiểm, cũng vẫn thản nhiên đối phó, khí thế khiến ta bội phục!" Đạo sĩ áo đen trịnh trọng nói. "Đế Tuấn, Thái Nhất đã hứa cho ngươi lợi ích gì?

Để ngươi bày trận lớn như vậy đến giết ta?" "Ông!" Theo lời Lâm Hiên vừa dứt, đạo sĩ áo đen không nói gì, mà thấy mấy trăm đạo thân ảnh khí thế thăng đẳng, sát khí cuồn cuộn bốc lên trên người, sát cơ vô cùng tất lộ.

Dường như sắp trực tiếp thôi động trận pháp để công kích Lâm Hiên! "Khoan đã!" Thấy vậy, đạo sĩ áo đen quát lạnh một tiếng, cặp

mắt đỏ rực u quang phát tán quét qua mấy trăm đạo thân ảnh kia.

Khí tức băng lãnh vô cùng lan tràn, khiến mấy trăm đạo thân ảnh kia không ai không tâm thần chấn động, không dám không tuân theo! "Sao ngươi biết Đế Tuấn, Thái Nhất sai ta đến giết ngươi?" Đạo sĩ áo đen lại nhìn về phía Lâm Hiên hỏi. "Nhiều sinh linh có đạo hạnh Thái Ất Kim Tiên như vậy, e rằng cũng chỉ có Yêu tộc và Vu tộc.

Vừa hay ta và Đế Tuấn, Thái Nhất có chút ân oán!" Lâm Hiên nói xong, lại ngẩng đầu nhìn đạo sĩ áo đen cười nói, "Nói đi, rốt cuộc đã cho ngươi bao nhiêu thù lao, để một Chuẩn Thánh trung kỳ đạo hạnh đại năng đến giết ta!" Bá!

Nghe lời Lâm Hiên nói, Bích Tiêu và các cô gái đều trừng to mắt, khó tin nhìn chằm chằm vào đạo sĩ áo đen kia, trong mắt tràn đầy vẻ lo sợ.

Đạo hạnh Chuẩn Thánh trung kỳ?

Đó chính là những đại năng chân chính đứng trên đỉnh phong Hồng Hoang đại địa a, mỗi người đều sở hữu năng lực hủy thiên diệt địa.

Nếu đối phương thực sự là đại năng đạo hạnh Chuẩn Thánh trung kỳ, sư tôn của họ thực sự có thể ứng phó được sao?

Trong mắt các cô gái, Lâm Hiên tuy mạnh mẽ, nhưng cũng chỉ là đạo hạnh Chuẩn Thánh sơ kỳ mà thôi.

Dù sao lúc trước trên Thái Âm Tinh, Nữ Oa từng nói với Hi Hòa, Thường Hi rằng cảnh giới đạo hạnh của Lâm Hiên là Chuẩn Thánh sơ kỳ.

Hi Hòa, Thường Hi khi trò chuyện với Tam Tiêu, cũng đã tiết lộ đạo hạnh Chuẩn Thánh sơ kỳ của Lâm Hiên.

Bởi vậy các cô gái lúc này đều cảm thấy Lâm Hiên không phải là đạo hạnh Chuẩn Thánh sơ kỳ!

Chương 88

Cứ như vậy, chẳng phải tình cảnh vô cùng nguy hiểm sao? . .....

Một dãy núi vô danh!

Một cái lồng năng lượng khổng lồ do tà ác hắc khí kết hợp thành xuất hiện, bao phủ khu vực mấy vạn dặm.

Trên hư không, lại lơ lửng mấy trăm đạo thân ảnh, khí tức cuồn cuộn thăng đẳng, mỗi đạo thân ảnh đều sở hữu đạo hạnh cấp bậc Thái Ất Kim Tiên, kết hợp lại càng hiển lộ sự cường hãn vô cùng.

E rằng ngay cả tu sĩ đỉnh phong Đại La Kim Tiên đại viên mãn cũng không dám xem thường!

Càng khủng bố hơn, trên hư không lơ lửng một đạo sĩ áo đen, quanh thân đạo vận bao quanh, tràn ngập hắc khí cuồn cuộn, sở hữu đạo hạnh Chuẩn Thánh trung kỳ.

Đôi mắt đỏ rực dường như chỉ cần nhìn một lần là có thể tước đoạt hồn phách của sinh linh, vô cùng quỷ dị!

Lâm Hiên lúc này đang bị đạo sĩ áo đen kia gắt gao nhìn chằm chằm! "Ngươi nói không sai, quả thực là Đế Tuấn, Thái Nhất sai ta đến!" Giọng đạo sĩ áo đen lạnh lẽo, cười tà âm trắc trắc nói, "Còn về lợi ích của ngươi, đó là để ta có được tự do, tự do không bị bất kỳ ràng buộc nào!" "Tự do?

Chuyện này xem ra càng ngày càng thú vị rồi!" Khóe miệng Lâm Hiên khẽ cười nói. "Hừ!

Nếu không nể mặt Thánh Nhân Nữ Oa Nương Nương là đệ tử duy nhất của ngươi, ta đã sớm trực tiếp ra tay rồi, cần gì phải nói nhiều như vậy!" Đạo sĩ áo đen cười lạnh nói. "Ngươi cho rằng đã

nắm chắc phần thắng?" Lâm Hiên lắc đầu, khinh thường nhìn đạo sĩ áo đen, trong mắt dường như không hề coi hắn ra gì. "Tìm chết!" Thấy ánh mắt khinh thường của Lâm Hiên, đạo sĩ áo đen trong lòng nổi giận, lập tức hắc khí quanh thân điên cuồng lan tràn, như ma khí ngút trời đang cuồn cuộn. "Sinh linh đạo hạnh Thái Ất Kim Tiên ta đã giết, sinh linh đạo hạnh Đại La Kim Tiên ta cũng đã giết, duy độc chưa từng giết sinh linh đạo hạnh Chuẩn Thánh.

Không biết hệ thống sẽ thưởng bao nhiêu điểm sửa đổi đây?" Lâm Hiên lẩm bẩm một câu.

Ngay sau đó cổ vũ linh khí mênh mông như tinh thần trong cơ thể, quay đầu lại trịnh trọng nói với Bích Tiêu và các cô gái, "Ngoan ngoãn ở trong này, tự bảo vệ mình, đợi vi sư đi đánh giết!" Vừa nói xong, Lâm Hiên định lao thẳng lên trời nghênh chiến đạo sĩ áo đen. **[Đinh!

Hệ thống phát bố nhiệm vụ ngẫu nhiên, yêu cầu nhiệm vụ: Thu Chúc Long làm tọa kỵ, phần thưởng nhiệm vụ: 3 trăm triệu điểm sửa đổi!]** Nhưng đúng lúc này, trong đầu Lâm Hiên lại vang lên tiếng máy móc của hệ thống.

Hóa ra hệ thống lại cấp cho hắn một nhiệm vụ ngẫu nhiên.

Yêu cầu nhiệm vụ lại là thu Chúc Long làm tọa kỵ sao? "Vậy ra, đạo sĩ áo đen phía trên kia, chính là Chúc Long?" Lâm Hiên khẽ nhướng mày, thầm nghĩ.

Lâm Hiên từng nhớ, Chúc Long là Thần Long thượng cổ, cũng là đệ đệ ruột của Long Vương, cùng một mạch sinh ra.

Tương truyền, Chúc Long sở hữu làn da đỏ rực, tu luyện ma đạo, từng theo Ma Tổ La Hầu, cuối cùng bị Long Vương phát hiện, giam giữ dưới Cửu U, khiến Chúc Long vĩnh viễn không thấy ánh sáng mặt trời.

Thuở Long Hán Sơ Kiếp, Long tộc, Phượng tộc, Kỳ Lân tộc tam tộc đại chiến, Long Vương thân vẫn đạo tiêu, hồn quy thiên địa, Long tộc bị buộc vĩnh trấn tứ hải.

Chúc Long lại không còn tung tích!

Lâm Hiên cũng không ngờ, đối phương lại xuất hiện ở đây.

Đồng thời cũng hiểu ra vì sao đối phương lại sở hữu đạo hạnh Chuẩn Thánh trung kỳ, dù sao cũng là sinh linh bên cạnh Ma Tổ La Hầu, lại còn là đệ đệ ruột của Long Vương. "Đầu to không nhỏ!" Lâm Hiên liếc mắt nhìn Chúc Long trên hư không, trong lòng thầm nghĩ, "Nếu giết Chúc Long, có lẽ ta có thể thu hoạch không ít điểm sửa đổi, nhưng khẳng định không có 3 trăm triệu như vậy!" "Nhưng nếu thu phục Chúc Long, để hắn làm tọa kỵ của ta, không những có thể thu được 3 trăm triệu điểm sửa đổi, lại còn có thể sở hữu một Chuẩn Thánh trung kỳ làm đả thủ, hời quá!" Nghĩ như vậy, Lâm Hiên đã có quyết định! "Ầm ầm ầm!" Đúng lúc Lâm Hiên đang suy nghĩ, lại thấy trên hư không, mấy trăm sinh linh yêu tộc Thái Ất Kim Tiên kia, cuối cùng cũng khởi động đại trận.

Lập tức từng đạo lôi đình to như thùng nước, màu tím, đánh thẳng về phía Lâm Hiên và các cô gái. "Sư tôn (Lâm Hiên đại ca ca) cẩn thận!" Các cô gái đều lo lắng hô to. "Sưu!" Đồng thời, Tam Tiêu tam tỷ muội nhìn nhau một cái, đều gật đầu, đồng loạt hóa thành một đạo trường hồng, bay lên hư không.

Vân Tiêu lấy ra Vân Tiêu Tiễn, Quỳnh Tiêu lấy ra Quỳnh Tiêu Đấu, Bích Tiêu lấy ra Bích Tiêu Tác, nhanh chóng thi triển đại pháp lực, đánh tan những đạo lôi đình kia. "Sư tôn!

Tỷ muội chúng con có thể bố trí Cửu Khúc Hoàng Hà Trận trợ giúp một tay!" Vân Tiêu trịnh trọng nói với Lâm Hiên. "Không sai, liều chết, cũng không để những tên gia hỏa này sống yên!" Bích Tiêu cũng

hiếm khi ngưng trọng nói.

Vừa nói xong, Tam Tiêu tam tỷ muội đã theo một quy luật huyền ảo nào đó, đồng loạt đánh ra pháp bảo trong tay, hai tay liên tục kết xuất từng đạo pháp quyết, bắt đầu bố trí bản mệnh trận pháp Cửu Khúc Hoàng Hà Trận!

Chương 89

"Xem ra mấy năm nay các nàng trưởng thành không tệ nha, uy lực trận pháp mạnh mẽ!" Lâm Hiên cảm nhận linh khí mênh mông bắt đầu cuồn cuộn trên hư không, biết Tam Tiêu tam tỷ muội đang bố trí Cửu Khúc Hoàng Hà Trận, vì vậy hài lòng gật đầu.

Nhưng ngay sau đó, Lâm Hiên lại khẽ cười, mở miệng nói với các nàng, "Mấy trăm sinh linh yêu tộc đạo hạnh Thái Ất Kim Tiên và đại trận đã bố trí giao cho các ngươi.

Còn về đầu Chúc Long kia, vi sư có thể giải quyết!" "Ông!" Trên hư không, đạo sĩ áo đen nghe Lâm Hiên nói ra hai chữ 'Chúc Long', lập tức tâm thần chấn động, khí tức quanh thân cũng có chút vặn vẹo. "......Sao ngươi biết ta là Chúc Long?" Trong giọng điệu của đạo sĩ áo đen, lại có chút hoảng loạn.

Hiện tại hắn đang ở trạng thái hóa hình, khí tức nội liễm, ngay cả tu sĩ đạo hạnh Chuẩn Thánh Hậu Kỳ cũng chưa chắc có thể biết được bản thể của hắn, vậy mà Lâm Hiên lại có thể một lời nói toạc?

Thật sự chỉ là trùng hợp sao? "Ta đoán đấy!

Ha ha ha ha!" Lâm Hiên nhe răng cười ha hả. "Khốn kiếp!

Dám lừa ta?

Đơn giản là tìm chết!" Chúc Long nổi giận đùng đùng, cặp mắt đỏ rực nhìn chằm chằm Lâm Hiên, hắc khí đằng đằng quanh thân, sát ý cũng trong một khoảnh khắc ngưng tụ đến cực hạn, "Vì đã phát hiện ra bí mật của ta, hôm nay các ngươi đều phải chết!" "Ông!" Lời vừa dứt, lại thấy Chúc Long đột nhiên từ hư không rút ra một phiến long lân vàng óng ánh, phát ra hàn quang lạnh lẽo.

Xung quanh long lân dường như có vô số quỷ dị đang gào khóc, đang than vãn, hiển lộ sự tà mị vô cùng.

Đó chính là một kiện Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, một ma đạo linh bảo bị tà khí xâm nhập!

Lấy ra long lân sau, khí thế Chúc Long thăng lên cực hạn, như ma thần cái thế, quanh thân bao phủ ma khí ngút trời. "Lâm Hiên, ta biết ngươi cũng là tu sĩ đạo hạnh Chuẩn Thánh trung kỳ, nhưng ngươi dưới Tà Ma Lân tiên thiên linh bảo của ta, vẫn sẽ thân tiêu đạo vẫn!" Chúc Long gào lên, thanh âm như hồng lôi. "Vô tri!" Đối với điều này, Lâm Hiên khinh thường bĩu môi. . ..... "Cái gì?!

Sư tôn lại cũng là cường giả đạo hạnh Chuẩn Thánh trung kỳ?" Hi Hòa kinh ngạc che miệng nhỏ kêu lên. "Xì!

Đạo hạnh của sư tôn thật đáng sợ!" Vân Tiêu hít ngược một hơi khí lạnh nói. "Nha!

Tuyệt vời quá!

Xứng đáng là sư tôn mà ta sùng bái nhất nhất nhất nhất!" Bích Tiêu phấn khích đỏ bừng mặt nhỏ, lớn tiếng kêu lên.

Cái vẻ phấn khích đó, dường như còn vui mừng kích động hơn cả việc mình sở hữu đạo hạnh Chuẩn Thánh trung kỳ vậy! "Hì hì!

Lâm Hiên đại ca ca lợi hại quá, ta cũng ngưỡng mộ Lâm Hiên đại ca ca nhất nhất nhất nhất nga!" Dao Trì cũng cười hì hì nói.

Biết Lâm Hiên là cường giả đạo hạnh Chuẩn Thánh trung kỳ, các cô gái đều hân hoan vui mừng. "Đối phương đã biết sư tôn sở hữu đạo hạnh Chuẩn Thánh trung kỳ, lại còn đến phục kích chúng ta, chứng tỏ đối phương có hậu thủ, chúng ta tuyệt đối không thể lơ là." Khác với các cô gái khác, Quỳnh Tiêu vốn trầm mặc ít nói lại cau mày nói.

Lời nói của nàng cũng điểm tỉnh các cô gái khác, rằng hiện tại không phải lúc để quá phấn khích. "Các ngươi đều chiến đấu cho tốt, đừng phân tâm!" Lâm Hiên không quay đầu lại mắng. "Nga nga tốt!" Bị Lâm Hiên mắng một câu, các cô gái rụt rụt cổ, tinh nghịch thè lưỡi nhỏ hồng hồng về phía Lâm Hiên.

Mấy nha đầu này, thực sự có chút quên hết mọi thứ rồi a, đối mặt với địch nhân mà còn dám phân tâm, về chắc chắn phải giáo dục cho một trận đàng hoàng! "Đừng phân tâm nữa!" Đột nhiên!

Một tiếng quát lớn vang lên, ngay sau đó thấy trên hư không, Chúc Long mãnh liệt tế xuất Tà Ma Lân trong tay. "Ông!" Trong khoảnh khắc, Tà Ma Lân hóa thành một đạo lưu quang màu đen xuất hiện phía trên Lâm Hiên, một cỗ tà ác hà quang cuồn cuộn bay xuống, dường như ẩn chứa vô tận sát cơ, sát khí, thỉnh thoảng truyền ra âm thanh quỷ khóc lang hào, dường như có hàng ức vạn sinh linh đang thống khổ gào thét.

Trong những tà ác hà quang kia, có từng đạo hư ảnh hung thú viễn cổ, uy năng cái thế! "Tà Ma Lân là do Ma Tổ La Hầu ngưng tụ vô lượng linh hồn hung thú Hồng Hoang thiên địa mà luyện thành, sở hữu lực công kích vô biên, tu sĩ đạo hạnh Chuẩn Thánh trung kỳ bình thường, đều sẽ bị đánh nát căn cơ, xem ngươi phá thế nào.!" Đôi mắt đỏ rực của Chúc Long lấp lánh, cười lạnh âm sâm nói.

Đồng thời để gia tốc công kích của Tà Ma Lân, hai tay liên tục kết xuất vô số pháp quyết đánh vào Tà Ma Lân, khiến cho nó càng trở nên khủng bố hơn, ma khí cuồn cuộn, tà ý ngút trời!

Chương 90

"Hừ!

Trò vặt!" Đối mặt với ma khí ngút trời kia, Lâm Hiên mặt không đổi sắc, tay phải lật một cái, trong tay lại xuất hiện một thanh thước.

Thanh thước toàn thân đen tuyền, u quang lưu chuyển, dường như ẩn chứa một thế giới càn khôn.

Chính là Tiên Thiên Chí Bảo Càn Khôn Nguyệt Thần Xích của Lâm Hiên! "Khuông!" Đột nhiên, Càn Khôn Nguyệt Thần Xích biến đổi, thân thước hà quang bao quanh, thần quang ẩn chứa. "Phá!" Tay cầm Càn Khôn Nguyệt Thần Xích, Lâm Hiên quát khẽ, đồng thời cổ động linh khí mênh mông như biển trong cơ thể, một thước đánh thẳng vào luồng hắc khí cuồn cuộn từ trên hư không giáng xuống.

Hoa lạp!

Một luồng thất thải chi phong lay động sinh ra, vô tận hắc khí chịu trọng kích, trực tiếp bị tiêu diệt trong hư không, dường như chưa từng xuất hiện vậy.

Ngay cả Tà Ma Lân, cũng "sưu" một tiếng bay về tay Chúc Long, không ngừng chấn động.

Rõ ràng, Tà Ma Lân cũng đã chịu một mức độ công kích nhất định! "Cái gì?!!!" Thấy cảnh này, Chúc Long suýt nữa kinh hãi đến rớt cả tròng mắt, hai luồng mắt đỏ rực trong đạo bào đen càng điên cuồng run rẩy.

Chỉ một thước đánh, liền đem luồng ma khí cuồn cuộn kia tiêu diệt, lại còn đánh bay Tà Ma Lân về, có thể thấy thanh thước trong tay Lâm Hiên đáng sợ đến mức nào. "Thanh thước đó rốt cuộc là pháp

bảo gì?" Chúc Long nhìn chằm chằm Lâm Hiên, lạnh lùng quát. "Tiên Thiên Chí Bảo Càn Khôn Nguyệt Thần Xích!" Lâm Hiên bình thản mở miệng nói. "Ông!" Sau đó tay cầm Càn Khôn Nguyệt Thần Xích, khẽ vung một cái, lập tức từng luồng thất thải lưu quang tuôn ra, linh khí mênh mông tràn ngập khắp trời đang nhảy múa, dường như hư không bốn phía đều bị khóa chặt, xung quanh đều trở nên một mảnh hỗn độn, nghiễm nhiên không còn ở trong thế giới Hồng Hoang nữa.

Hóa ra Lâm Hiên lợi dụng Tiên Thiên Chí Bảo Càn Khôn Nguyệt Thần Xích, tái tạo một hư không tiểu thế giới mới, kéo Chúc Long vào trong hư không. "Quả nhiên như lời Đế Tuấn, Thái Nhất đã nói, trong tay ngươi sở hữu một kiện Tiên Thiên Chí Bảo!" Chúc Long lạnh lùng nói.

Tuy rằng chấn kinh, nhưng không hề hoảng sợ.

Bởi vì trước khi đến giết Lâm Hiên, Đế Tuấn, Thái Nhất từng nói với hắn, Lâm Hiên sở hữu đạo hạnh Chuẩn Thánh trung kỳ, sở hữu một kiện Tiên Thiên Chí Bảo, lực chiến đấu vô cùng cường hãn.

Và, Đế Tuấn, Thái Nhất cũng đã cấp cho hắn pháp bảo, có thể tạm thời khắc chế Tiên Thiên Chí Bảo của Lâm Hiên! "Đã biết ta có Tiên Thiên Chí Bảo, sao không mau chóng thu tay, nghe ta sai khiến?" Lâm Hiên lạnh lùng quát. "Kiệt kiệt kiệt!

Ngươi cho rằng đã biết ta có Tiên Thiên Chí Bảo, ta sẽ không có hậu thủ sao?" Đột nhiên, Chúc Long kiệt kiệt cười tà, âm trầm vô cùng. "Ông!" Theo lời Chúc Long vừa dứt, lại thấy trong hư không bay ra hai kiện pháp bảo, bảo quang lấp lánh.

Hai kiện pháp bảo vừa xuất hiện, phát tán thần quang cuồn cuộn, trong khoảnh khắc bao phủ tiểu thế giới hư không phương này, diễn hóa vạn vật, đến nỗi trong chớp mắt, tiểu thế giới hư không này lại xuất hiện núi sông đại hải, xuất hiện sông ngòi mạch nước, nghiễm

nhiên dường như là tiểu thiên thế giới thật sự. "Thú vị, để đối phó với ta, tiểu tử Đế Tuấn lại còn cho mượn Lạc Thư, Hà Đồ!" Lâm Hiên nhìn chằm chằm hai kiện pháp bảo lơ lửng trên hư không, híp mắt nói. "Suỵt!" Chúc Long không nói nhiều, tế xuất Lạc Thư, Hà Đồ, lơ lửng trên hư không, giáng xuống cầu vồng ngũ sắc cuồn cuộn, đánh về phía Lâm Hiên.

Đối mặt với cầu vồng ngũ sắc khắp trời, Lâm Hiên bất đắc dĩ, chỉ có thể tế xuất Càn Khôn Nguyệt Thần Xích, để nó đối phó Lạc Thư, Hà Đồ.

Càn Khôn Nguyệt Thần Xích không nghi ngờ gì là Tiên Thiên Chí Bảo, ngay cả Lạc Thư, Hà Đồ cũng không phải đối thủ đáng sợ.

Nhưng Lạc Thư, Hà Đồ là bản mệnh pháp bảo của Đế Tuấn, cũng là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, (khá giỏi) chuyên về diễn hóa trận pháp huyền ảo, Càn Khôn Nguyệt Thần Xích muốn đánh bại, cũng cần không ít thời gian.

Theo kế hoạch của Đế Tuấn, Thái Nhất.

Một khi Lâm Hiên mất đi Tiên Thiên Chí Bảo Càn Khôn Nguyệt Thần Xích, vậy thì Chúc Long, nắm giữ Tà Ma Lân, có thể trong thời gian ngắn đánh giết Lâm Hiên. . .....

Đây chính là cái gọi là hậu thủ của Chúc Long! "Kiệt kiệt kiệt, Lâm Hiên, chết đi cho ta!" Chúc Long thấy Càn Khôn Nguyệt Thần Xích bị quấn lấy, lập tức nhe răng cười một tiếng, điên cuồng rót linh khí vào Tà Ma Lân, khiến Tà Ma Lân một lần nữa bùng phát ma khí ngút trời, cuộn về phía Lâm Hiên.

Mắt thấy, Lâm Hiên sắp bị ma khí ngút trời bao phủ! . ..... "Ma khí của Tiên Thiên Linh Bảo Tà Ma Lân, ngay cả tu sĩ đạo hạnh Chuẩn Thánh Hậu Kỳ cũng không dám xem thường, ta muốn xem ngươi phá giải luồng ma khí cuồn cuộn đó như thế nào!" Chúc Long vừa hai tay

kết xuất từng đạo pháp quyết huyền ảo, vừa cười lạnh nói với Lâm Hiên.

Chương 91

Đồng thời!

Luồng ma khí cuồn cuộn kia trong tích tắc đã đến trước mặt Lâm Hiên, muốn xâm thực hắn, trong ma khí từng đạo âm thanh quỷ khóc lang hào không dứt bên tai, thậm chí có vô số hư ảnh vong hồn hung thú thượng cổ đang giận dữ gào thét, uy năng khó lường!

Ngay cả Lâm Hiên, nhìn thấy biển hung thú đó ở cự ly gần, cũng có chút rợn người!

Nhưng Lâm Hiên không vì thế mà sợ hãi. "Nếu nói về ma khí, ta cũng không kém cạnh đâu!" Lâm Hiên thản nhiên nói một câu. "Ông!" Theo lời vừa dứt, lại thấy từ trán Lâm Hiên đột nhiên vọt ra một đóa liên hoa.

Đó là một đóa liên hoa màu đen có ba mươi sáu cánh hoa, toàn thân u quang lưu chuyển, bề mặt liên hoa trơn bóng không tì vết, bên trong dường như ẩn chứa một hỗn độn khủng bố, gió bão hỗn độn đang hoành hành, khiến người ta không dám nhìn thẳng!

Đóa hắc sắc liên hoa này, chính là pháp bảo mạnh mẽ nhất mà Lâm Hiên sở hữu, cũng là Tam Thập Lục Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, một kiện Hỗn Độn Linh Bảo thần bí khủng bố! "Khốn kiếp!

Đế Tuấn, Thái Nhất vì sao không nói cho ta biết, Lâm Hiên lại còn sở hữu một kiện pháp bảo khác?" "......Vì sao ta nhìn pháp bảo đó, lại cảm thấy một cỗ tim đập thình thịch từ sâu thẳm linh hồn!" Đôi mắt đỏ rực của Chúc Long nhảy nhót, gắt gao nhìn chằm chằm Tam Thập Lục Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, trong lòng có chút hoảng sợ thầm nghĩ. "Ông!" Tam Thập Lục Phẩm Diệt Thế Hắc Liên xuất hiện sau đó, dưới sự thao túng của Lâm Hiên, nhanh chóng xoay tròn, từng luồng

hắc khí càng thêm nồng đậm từ cánh hoa lan tỏa ra.

Khác với ma khí của Tà Ma Lân ẩn chứa vô tận âm thanh quỷ khóc lang hào, hắc khí lan tỏa ra từ Diệt Thế Hắc Liên, lại vô cùng thuần túy, dường như không chứa một chút tạp chất nào.

Dường như luồng hắc khí cổ xưa kia, mang theo sức xâm thực vô biên!

Nhanh chóng, hắc khí của Diệt Thế Hắc Liên tiếp xúc và va chạm với ma khí của Tà Ma Lân.

Ngay sau đó một cảnh tượng khiến Chúc Long kinh hoàng xuất hiện.

Chỉ thấy dưới hắc khí của Diệt Thế Hắc Liên, ma khí của Tà Ma Lân dường như không chịu nổi một kích, trong tích tắc bị tiêu diệt trong hư không, không để lại chút dấu vết nào. "Khuông!" Ma khí bị chấn động tiêu diệt, Tà Ma Lân như gặp trọng kích, không những bay ngược trở về tay Chúc Long, mà u quang trên bề mặt Tà Ma Lân cũng trở nên ảm đạm rất nhiều, cũng không còn ma khí bao quanh nữa.

Dáng vẻ đó, dường như giống một lão nhân sắp chết vậy, không còn thần uy của Tiên Thiên Linh Bảo! "Cái gì?!!!" Thấy cảnh này, Chúc Long kinh khủng vạn phần mà gào thét, ".....Sao có thể?!" "Phốc!!!" Tiên Thiên Linh Bảo Tà Ma Lân bị trọng thương, bản thân chủ nhân là Chúc Long, lại càng một ngụm tinh huyết phun ra, khí tức trở nên suy yếu vô cùng, như gặp trọng thương, thực lực không còn một phần mười! "Xì!

Không hổ là Hỗn Độn Linh Bảo, dù không thể phát huy một phần mười uy lực, lại cũng đã khủng bố đến mức này!" Lâm Hiên tận mắt chứng kiến hung uy của Tam Thập Lục Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, cũng bản năng hít ngược một hơi khí lạnh, có chút ngớ người, há hốc mồm.

Dù sao từ khi có được Tam Thập Lục Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, Lâm Hiên đều chưa từng động dụng, không biết uy lực cụ thể của nó đáng sợ đến mức nào.

Nhưng hiện tại, thấy Tam Thập Lục Phẩm Diệt Thế Hắc Liên chỉ khẽ vung một cái, đã trọng thương Tà Ma Lân cấp bậc Tiên Thiên Linh Bảo, Lâm Hiên biết, hắn đã đánh giá thấp sự đáng sợ của Hỗn Độn Linh Bảo. "Phốc!!!.....Đó là pháp bảo gì?" Chúc Long lại một lần nữa phun ra một ngụm tinh huyết, kinh khủng vạn phần nhìn chằm chằm Lâm Hiên hỏi.

Vẻ mặt hoảng loạn đó, đâu còn dáng vẻ cao cao tại thượng, ngạo mạn cho rằng đã nắm chắc Lâm Hiên trong tay như trước!

Là Ma Long đã tồn tại từ thượng cổ, Chúc Long rõ ràng, trong Hồng Hoang thiên địa, kẻ yếu là mồi cho kẻ mạnh.

Giờ đây bị Lâm Hiên đánh bại, vậy thì thứ hắn phải đối mặt, chỉ có con đường thân tiêu đạo vẫn.

Nhưng trước khi chết, hắn hy vọng biết rốt cuộc là pháp bảo gì đã đánh giết mình! "Ông!" Nhưng đối mặt với câu hỏi của Chúc Long, Lâm Hiên phảng phất như không nghe thấy, ý niệm vừa động, thấy Tam Thập Lục Phẩm Diệt Thế Hắc Liên lại một lần nữa hóa thành một đạo lưu quang nhập vào trán Lâm Hiên, hình thành một ấn ký hắc liên.

Lúc này, Lạc Thư, Hà Đồ trên hư không, sau khi mất đi pháp lực gia trì của Chúc Long, cũng đồng loạt rơi xuống. "Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo!!" Thấy vậy, Lâm Hiên cũng không quan tâm nhiều, thân hình lóe lên, xuất hiện bên cạnh Lạc Thư, Hà Đồ, định thu chúng lại. "Sưu!" Nhưng một chuyện khiến Lâm Hiên uất ức xảy ra, chỉ thấy Lạc Thư, Hà Đồ đã mất đi khống chế pháp lực, lại tự chủ độn vào hư không, trong tích tắc biến mất. "Thật đáng tiếc hai kiện Cực

Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo!" Lâm Hiên u u nói.

Nhưng hắn cũng không quá chấp trước, dù sao Lạc Thư, Hà Đồ là bản mệnh pháp bảo của Đế Tuấn, khi Đế Tuấn chưa vẫn lạc, e rằng Thiên Đạo cũng sẽ giúp bảo hộ pháp bảo của hắn không bị đoạt lấy đi.

Sau khi thông suốt điều này, Lâm Hiên liền lạnh lùng nhìn về phía Chúc Long đang suy yếu. "Hai lựa chọn, thứ nhất: thần phục ta, làm tọa kỵ của ta; thứ hai: bị ta đánh giết, thân tiêu đạo vẫn, vạn vạn năm tu vi hóa thành tro bụi, hồn quy thiên địa!" Giọng Lâm Hiên như đang ban lệnh, không mang chút ý thương lượng nào! "Ta là Chúc Long a, thượng cổ chí cường Ma Long!

Đạo hạnh Chuẩn Thánh trung kỳ!

Ngươi muốn ta làm tọa kỵ?" Nghe lời Lâm Hiên nói, Chúc Long nhe răng trợn mắt gào thét.

Ma khí cuồn cuộn từ trong cơ thể hắn tuôn ra, dường như có thể hủy thiên diệt địa!

Chương 92

"Hoa lạp!" Nhưng Lâm Hiên chỉ tùy ý vẫy tay, lại thấy một luồng khí nhân từ đản sinh, trong khoảnh khắc tẩy sạch ma khí, sau đó hóa thành một làn khói bay tán loạn. "Xem ra ngươi muốn lựa chọn thứ hai!" Lâm Hiên híp mắt, trong mắt sát cơ tất lộ.

Mặc dù Lâm Hiên đã nhận nhiệm vụ ngẫu nhiên của hệ thống, nếu thu Chúc Long làm tọa kỵ thì có thể thu được 3 trăm triệu điểm sửa đổi khổng lồ, nhưng nếu Chúc Long không đồng ý, Lâm Hiên cũng không ngại đánh giết.

Dù sao đánh giết một sinh linh đạo hạnh Chuẩn Thánh trung kỳ, số điểm sửa đổi thu được cũng không ít! "Ngươi muốn ta đồng ý làm tọa kỵ của ngươi cũng được, nhưng ngươi cũng phải đồng ý một điều kiện của ta!" Chúc Long hít sâu một hơi khí lạnh, vẻ mặt cô đơn nhìn chằm chằm Lâm Hiên nói. "Ngươi không có tư cách ra điều kiện!

Nhưng nếu ngươi đã làm tọa kỵ của ta, biết đâu sau này khi ta tâm tình tốt, sẽ giúp ngươi một tay!" Lâm Hiên không khách khí nói. "......!" Bị Lâm Hiên khinh thường như vậy, Chúc Long trong lòng nổi giận, nhưng cuối cùng lại chọn cúi thấp cái đầu cao quý, "Được, Thiên Đạo trên cao, ta Chúc Long từ ngày hôm nay, liền làm tọa kỵ của Lâm Hiên, không phục phản bội, nếu vi phạm lời thề, nguyện chịu vô tận nghiệp hỏa thiêu đốt thân vẫn!" . ..... "Ầm ầm ầm!" Theo lời thề Thiên Đạo phát ra, trên thương khung, một đạo tiếng sấm sét như từ thượng cổ vang lên, cũng đại biểu Thiên Đạo thừa nhận lời thề Thiên Đạo của Chúc Long. "Ông!" Ngay sau đó, trong đầu Lâm Hiên tuôn ra một đoàn u quang, từ trong u quang đó, không những có thể nhìn thấy tất cả ký ức của Chúc Long, mà còn có thể rõ ràng dò xét tâm tư của Chúc Long.

Thậm chí chỉ cần Lâm Hiên một ý niệm, Chúc Long đều sẽ lập tức thân tiêu đạo vẫn, hồn quy thiên địa!

Cứ như vậy, căn bản không cần lo lắng Chúc Long sẽ phản bội!

Trong ký ức của Chúc Long, Lâm Hiên cũng biết Chúc Long vì sao lại đưa ra điều kiện trước đó.

Đó là vì Chúc Long năm đó bị Long Vương đánh bại, bị giam cầm ở sâu dưới Cửu U Nam Hải, dùng Tỏa Long Thuật trói buộc pháp lực của Chúc Long!

Năm mươi năm trước, Đế Tuấn, Thái Nhất tự mình đi đến Nam Hải, gặp gỡ Chúc Long, yêu cầu hắn đi giết Lâm Hiên.

Chúc Long vốn coi thường Đế Tuấn, Thái Nhất, nhưng Thái Nhất âm hiểm, lợi dụng Tiên Thiên Chí Bảo Hỗn Độn Chung lấy ra Long Nguyên của Chúc Long, uy hiếp Chúc Long đi giết Lâm Hiên, nếu không thì sẽ nghiền nát Long Nguyên, khiến Chúc Long hồn quy thiên địa.

Và hứa hẹn với Chúc Long, nếu thật sự giết chết Lâm Hiên thành công, vậy thì sẽ trả lại tự do cho Chúc Long!

Cứ như vậy, Chúc Long không còn lựa chọn nào khác, chỉ có thể đi giết Lâm Hiên. "Long Nguyên lại nằm trong tay Thái Nhất tên kia, có chút khó nhằn a!" "Xem ra phải mưu tính kỹ càng một phen mới được!" Lâm Hiên thầm nghĩ.

Chúc Long hiện tại đã là tọa kỵ của hắn, cũng là một đả thủ đạo hạnh Chuẩn Thánh trung kỳ, đương nhiên không muốn Long Nguyên của Chúc Long bị nghiền nát, từ đó thân tiêu đạo vẫn. "Ầm!" Đột nhiên, thân hình Chúc Long vặn vẹo, toàn thân phát tán hắc khí mênh mông, nhanh chóng lan tràn khắp tiểu thế giới này.

Đạo sĩ áo đen biến mất, nhưng trước mặt Lâm Hiên, lại xuất hiện

một Thần Long toàn thân đen tuyền, với đôi mắt đỏ rực, thân thể dài vạn trượng, che trời lấp nhật, sở hữu tám vuốt màu đen, chỉ kém Long Vương một vuốt.

Thần Long đó chính là bản thể Chúc Long! "Chủ nhân!" Chúc Long khàn giọng kêu lên, ngữ khí cung kính. **[Đinh!

Chúc mừng túc chủ hoàn thành nhiệm vụ ngẫu nhiên của hệ thống, thu hoạch điểm sửa đổi 3 trăm triệu!]** Theo lời 'Chủ nhân' của Chúc Long vừa dứt, trong đầu Lâm Hiên vang lên tiếng nhắc nhở của hệ thống.

Cũng khiến điểm sửa đổi của Lâm Hiên trong tích tắc tăng vọt 3 trăm triệu! "Ừm!

Chúng ta đi ra ngoài thôi!" Thu được 3 trăm triệu điểm sửa đổi, Lâm Hiên trong lòng vui mừng không thôi, liền cười nói.

Sau đó thu hồi Càn Khôn Nguyệt Thần Xích, khẽ vẫy một cái, lại lần nữa xé toạc hư không, dẫn đầu trở về đại địa Hồng Hoang. "Ầm ầm ầm!" "Khuông!" "Sưu!

Sưu!" Vừa trở về đại địa Hồng Hoang, Lâm Hiên thấy, mấy trăm đạo thân ảnh kia không ngừng lấp lánh, quỹ tích lấp lánh của mỗi đạo thân ảnh đều ẩn chứa huyền diệu.

Theo sự di chuyển không ngừng, dưới hư không từng đạo tia sét màu tím to như thùng nước, cuồng phong đại tác, phong nhận hoành hành trong không trung, mặt đất lại tuôn ra nghiệp hỏa viêm viêm, dường như có thể thiêu đốt vạn vật.

Ở trung tâm!

Vân Tiêu và các cô gái thì ngọc thủ liên tục kết xuất từng đạo pháp quyết, trên đỉnh đầu lơ lửng mấy kiện pháp bảo bảo quang lấp lánh, đang phát tán uy năng vô biên, cách biệt nghiệp hỏa, phong nhận,

lôi đình ở bên ngoài.

Dưới chân thì có một đại trận đạo văn, từng luồng khí nhân từ bao quanh, chống đỡ!

Đại trận do mấy trăm sinh linh yêu tộc đạo hạnh Thái Ất Kim Tiên ngưng kết, tu sĩ đạo hạnh Chuẩn Thánh sơ kỳ, trong đại trận này đều sẽ bị đánh cho chật vật không chịu nổi.

Nhưng Vân Tiêu và các cô gái lại vẫn không hề hấn gì, hiển lộ vẻ ung dung tự tại!

Hiển nhiên, tất cả đều là công lao của Cửu Khúc Hoàng Hà Trận.

Chương 93

"Đạo hạnh của mấy nha đầu chưa đủ, nếu không một khi kích phát sát trận trong Cửu Khúc Hoàng Hà Trận, e rằng mấy trăm Thái Ất Kim Tiên đều sẽ bị đánh giết!" Lâm Hiên lẩm bẩm một tiếng.

Là người của tiền thế, Lâm Hiên biết sự khủng bố của Cửu Khúc Hoàng Hà Trận.

Đó là trận pháp mà ngay cả Thập Nhị Kim Tiên của Xiển Giáo đều thảm bại.

Thập Nhị Kim Tiên, ai mà không phải cường giả đạo hạnh trên Đại La Kim Tiên?

Từng người pháp lực thông thiên, chẳng phải vẫn bị ngược đãi đến thân thể không còn lành lặn sao? "Ầm ầm ầm!" Đúng lúc Lâm Hiên định ra tay trợ giúp các cô gái, hư không đột nhiên bị xé rách, từ sâu trong không gian tối đen, một cái đầu rồng chui ra.

Và nhanh chóng, một con hắc long vạn trượng xuất hiện, khí thế như hồng! "Xì lạp!" Sau khi hắc long xuất hiện, không gian đều bị chấn động đến lung lay, sau đó thấy mấy trăm sinh linh yêu tộc đạo hạnh Thái Ất Kim Tiên kia, đồng loạt lùi lại, miệng phun tinh huyết, khí thế đều trở nên suy yếu không ít.

Đương nhiên, đại trận kia sau khi mất đi pháp lực gia trì, cũng trong tích tắc tan rã! "Hống!" Hắc long gầm thét một tiếng, thanh âm như hồng lôi, chấn động đến tai muốn điếc, ngay cả đại địa cũng bị tiếng gầm phá nát. "Chủ nhân!

Để ta đi nuốt chửng những sinh linh này!" Hắc long khẩu thổ nhân ngôn hô to với Lâm Hiên.

Hiển nhiên, con hắc long này, chính là Chúc Long đã theo Lâm Hiên xé rách hư không mà ra.

Lúc này vì để biểu minh lòng trung thành, chủ động xin ra tay cắn giết sinh linh yêu tộc! "Cái gì?!!!" Không xa đó, Vân Tiêu và các cô gái nghe lời hắc long nói, đều có chút ngây người.

Vừa rồi các nàng đang chống lại trận pháp do sinh linh yêu tộc tổ thành, không thể phân tâm, không biết Lâm Hiên đã làm gì.

Nhưng đột nhiên, các nàng phát hiện những sinh linh yêu tộc kia lại đồng loạt bay ngược lại, rồi miệng phun tinh huyết như gặp trọng thương.

Đúng lúc đang kinh ngạc không thôi, lại nghe thấy hắc long gọi Lâm Hiên là 'Chủ nhân'?

Lúc này các cô gái trong lòng chấn động, chỉ có một ý niệm, "Dưới đó đã xảy ra chuyện gì?" "Khoan đã!

Những sinh linh này ta tự mình giải quyết!" Không đợi các cô gái mở miệng hỏi, Lâm Hiên sắc bén trừng mắt nhìn hắc long sắp ra tay.

Nói đùa, đây đều là điểm sửa đổi a, để ngươi ra tay thì ta kiếm điểm sửa đổi kiểu gì?

Nghĩ như vậy, thân hình Lâm Hiên lóe lên, tay cầm Càn Khôn Nguyệt Thần Xích hóa thành một đạo trường hồng, trong tích tắc xuất hiện trước mặt sinh linh yêu tộc. "Sưu!" "Bá!" Không lâu sau, trên trời mưa máu vàng, từng thi thể sinh linh yêu tộc chậm rãi rơi xuống, nặng nề đập xuống đại địa, khiến đại địa cũng bị đập thành từng cái hố lớn.

Không có cách nào khác, trước mặt Lâm Hiên, một Chuẩn Thánh trung kỳ đạo hạnh lại còn cầm Tiên Thiên Chí Bảo pháp bảo cường giả, những sinh linh yêu tộc đạo hạnh Thái Ất Kim Tiên đã mất đi gia trì của trận pháp kia, giống như cá thịt mặc người xẻ thịt. **[Đinh!

Chúc mừng túc chủ thành công chém giết một sinh linh Thái Ất Kim Tiên Hậu Kỳ, thu hoạch điểm sửa đổi 50000!]** **[Đinh!

Chúc mừng túc chủ thành công chém giết một sinh linh Thái Ất Kim Tiên Trung Kỳ, thu hoạch điểm sửa đổi 30000!]** .....

Theo tiếng nhắc nhở của hệ thống không ngừng vang lên trong đầu, số lượng điểm sửa đổi của Lâm Hiên cũng đang tăng vọt.

Một sinh linh yêu tộc đạo hạnh Thái Ất Kim Tiên, ít nhất cũng có thể cung cấp 2 vạn điểm sửa đổi, mấy trăm sinh linh yêu tộc, đủ để Lâm Hiên thu hoạch không ít điểm sửa đổi. . .. . "Phanh!" Theo sinh linh yêu tộc cuối cùng bị Lâm Hiên đánh giết và ngã xuống đại địa, Lâm Hiên cũng ung dung hạ xuống.

Cho đến lúc này!

Hàng trăm sinh linh yêu tộc cảnh giới Thái Ất Kim Tiên tại hiện trường, tất cả đều bị chém giết.

Lâm Hiên, cũng vì thế mà thu hoạch được hơn hai ngàn vạn điểm sửa đổi.

Cộng thêm việc thu Chúc Long làm tọa kỵ, hệ thống đã thưởng 3 trăm triệu điểm sửa đổi, tổng cộng Lâm Hiên lần này thu hoạch được 3 trăm 2 ngàn vạn điểm sửa đổi, thu hoạch phong phú.

Trong niềm vui sướng khôn xiết, Lâm Hiên nóng lòng nhìn bảng thuộc tính của mình.

Chủ túc: Lâm Hiên Cảnh giới thực lực: Chuẩn Thánh trung kỳ Huyết mạch: Càn Khôn Ma Hổ (cao nhất có thể đạt Thánh Nhân cảnh giới) Cấp độ huyết mạch tiếp theo cần 1 trăm triệu điểm sửa đổi.

Điểm sửa đổi: 1.353.000.000 Không sai, sau lần trước dùng 5 trăm triệu điểm sửa đổi nâng cấp Tiên Thiên Chí Bảo Định Hải Lưu Ly Châu thành Hỗn Độn Linh Bảo Càn Khôn Lưu Ly Châu tiêu hao 5

trăm triệu điểm sửa đổi, khiến điểm sửa đổi chỉ còn hơn 8 trăm triệu, bây giờ lại trở lại hơn 1.3 tỷ.

Chương 94

Ngoài lần này, Lâm Hiên tự mình thu hoạch hơn 3 trăm triệu điểm sửa đổi.

Còn lại hơn 2 trăm triệu điểm sửa đổi, thì là do thiện thi Tế Thế Đạo Nhân của Lâm Hiên thu hoạch được trong mấy năm qua. "Tốt, tốt, có hơn 1.3 tỷ điểm sửa đổi, ta lại có thể nâng cấp Càn Khôn Nguyệt Thần Xích thành Hỗn Độn Linh Bảo!" Lâm Hiên vui sướng khôn xiết.

Nhưng, điểm sửa đổi không thể tiêu hao hết toàn bộ.

Dù sao có chuẩn bị vẫn hơn, ai biết đóa Tam Thập Lục Phẩm Diệt Thế Hắc Liên thần bí kia có đột nhiên lại bạo động hay không?

Vì vậy Lâm Hiên cơ bản đều sẽ dự trữ đủ điểm sửa đổi!

Dù lần này tiêu hao 5 trăm triệu điểm sửa đổi, nâng cấp Càn Khôn Nguyệt Thần Xích thành Hỗn Độn Linh Bảo, vậy thì cũng còn lại hơn 8 trăm triệu điểm sửa đổi, vẫn đủ cho những nhu cầu bất ngờ.

Sau khi cẩn thận lên kế hoạch một phen, Lâm Hiên mới nhìn về phía Vân Tiêu và các cô gái.

Lại ngạc nhiên phát hiện, các cô gái lúc này đều ánh mắt ngây dại, từng người từng người một trừng to đôi mắt đẹp nhìn hắn. "Cái gì?

Không nhận ra vi sư rồi sao?" Lâm Hiên tâm tình vui vẻ, không khỏi nửa đùa nửa thật nói. "Sư...

Sư tôn, chuyện gì vậy nha?" Họng Bích Tiêu nuốt khan, thầm nuốt nước bọt, liếc mắt nhìn con hắc long to lớn uy nghi, phát ra khí tức lạnh lẽo không xa, hỏi Lâm Hiên. "Chuyện gì?

Chẳng lẽ vi sư thu một đầu tọa kỵ không được sao?" Khóe miệng

Lâm Hiên khẽ cong lên, tạo thành một nụ cười trêu chọc. "Nhưng... hắc long!

Là hắc long đó!

Của người sao?" Bích Tiêu có chút sốt ruột, gãi gãi cái đầu nhỏ. "Khí tức của hắc long, và con Chúc Long kia tương tự?

Vừa rồi sư tôn không phải cùng Chúc Long tiến vào hư không giao đấu sao?" Lông mày Vân Tiêu khẽ nhướng lên, nói nhỏ. "Lâm Hiên đại ca ca, Chúc Long bị bắt rồi sao?" Dao Trì nghiêng nghiêng cái đầu nhỏ, vẻ mặt thuần khiết hỏi. "Không cần đoán!" Lâm Hiên đại khái đã hiểu ý của mấy nha đầu, cười chỉ vào con hắc long kia nói, "Chính là Chúc Long đó, bản thể của hắn!" "Cái gì?!" Mặc dù các cô gái trong lòng đều đã có phỏng đoán đại khái, nhưng khi nghe Lâm Hiên đích thân nói ra, đều bị chấn kinh.

Từng người từng người một ngớ người, há hốc mồm nhìn chằm chằm Lâm Hiên, đôi mắt đẹp khó tin. "......Ta không nghe lầm chứ?" Đôi mắt lớn của Hi Hòa chớp chớp. "Xì!

Cường giả đạo hạnh Chuẩn Thánh trung kỳ a!

Lại trở thành tọa kỵ của sư tôn rồi?" Thường Hi cũng hít ngược một hơi khí lạnh nói. "Sư tôn... lợi hại quá!" Quỳnh Tiêu tương đối ít nói. "Lâm Hiên đại ca ca giỏi quá đi thôi, ngay cả tọa kỵ cũng là cường giả đạo hạnh Chuẩn Thánh trung kỳ!" Dao Trì cũng nhảy nhót reo hò, đôi mắt đẹp khi nhìn Lâm Hiên thì long lanh nước, tràn đầy vẻ sùng bái. "Chỉ có thể, chỉ có thể, chỉ có thể, chỉ có thể sùng bái sư tôn nhất thôi!" Bích Tiêu càng kích động hơn nữa mà lớn tiếng hô.

Ngược lại Vân Tiêu có phần thành thục thì không nói gì!

Nhưng nhìn vào đôi mắt Lâm Hiên, nàng cũng tràn đầy sự sùng bái từ tận đáy lòng.

Đối với điều này, Lâm Hiên cười lắc đầu, nói, "Được rồi, mấy nha đầu ngốc, chúng ta tiếp tục du lịch một phen, sau đó về Nữ Hoàng Thiên!" "Hì hì!

Được thôi!" Bích Tiêu cười hì hì nói.

Từ đó, dưới sự dẫn dắt của Lâm Hiên, họ lại tiếp tục du lịch trên đại địa Hồng Hoang, thưởng thức cảnh đẹp của Hồng Hoang thiên địa, hưởng thụ làn gió tự nhiên thổi qua. . .....

Thiên Đình, Lăng Tiêu Bảo Điện!

Chương 95

Đế Tuấn, Thái Nhất hai huynh đệ ngồi trên vương vị. "Đại ca, nay đã hơn ba trăm năm trôi qua, Chúc Long đã tìm thấy Lâm Hiên tiểu nhi chưa?" Thái Nhất tay chống Đông Hoàng Chung, khí tức quanh thân phiêu diêu, ngưng thanh hỏi. "Đã tìm thấy rồi, và Chúc Long đã suất lĩnh các yêu vương bố trí đại trận, chỉ cần đợi Lâm Hiên tiểu nhi tiến vào đại trận, là có thể giết chết hắn!" Trong mắt Đế Tuấn sát ý lấp lánh, trầm giọng nói. "Ha ha ha ha!

Tốt!

Có Chúc Long, một cường giả đạo hạnh Chuẩn Thánh trung kỳ ra tay, lại thêm Lạc Thư, Hà Đồ và bản mệnh pháp bảo Tà Ma Lân, cùng với đại trận có thể hoàn toàn đánh bại lực chiến đấu Chuẩn Thánh sơ kỳ, Lâm Hiên tiểu nhi chắc chắn phải chết!" Thái Nhất phấn khích cười lớn. ..... "Ừm!" Đế Tuấn cũng gật đầu cười nói.

Đối với huynh đệ, Lâm Hiên tuyệt đối là một mối hận lớn trong lòng!

Dù sao hai tôn tiên thiên thần thai Hi Hòa, Thường Hi được thai nghén trên Thái Âm Tinh, vốn là thê tử định mệnh của hắn, đều xinh đẹp như hoa.

Khí tức của họ âm dương tương bổ, một khi cưới Hi Hòa, Thường Hi hai nữ, vốn có thể dùng tốc độ nhanh nhất đột phá đạo hạnh Chuẩn Thánh hậu kỳ, nhưng hiện tại lại bị Lâm Hiên cưỡng ép cướp đi.

Mối thù lớn này, không chết không ngừng!

Nay Lâm Hiên một khi bị giết chết, vậy thì Đế Tuấn, Thái Nhất hận không thể cử hành yến tiệc ba trăm năm, cùng trời đất ăn mừng!

"Đạp đạp đạp!" Đúng lúc này, Bạch Trạch Yêu Thần, một trong Thập Đại Yêu Thần, vội vã chạy vào. "Có chuyện gì mà hoảng sợ như vậy?" Thái Nhất trừng Bạch Trạch một cái, quát. "Chẳng lẽ Vu tộc lại gây chuyện, giết chết tử dân yêu tộc của ta?" Sắc mặt Đế Tuấn có chút âm trầm hỏi. "Khải bẩm Yêu Đế, Đông Hoàng, bài vị yêu vương...

đã vỡ rồi!" Bạch Trạch sắc mặt hoảng sợ, vội vã báo cáo, "Những bài vị yêu vương đã đi bố trận giết Lâm Hiên, toàn bộ đều vỡ nát, không còn một cái nào!" Bài vị, do Đế Tuấn, Thái Nhất sử dụng đại thần thông, rút một tia hồn phách của yêu vương dung hợp vào một khối bài vị.

Có thể rõ ràng biết được khi nào một yêu vương ngã xuống.

Nay Bạch Trạch Yêu Thần lại nói bài vị yêu vương toàn bộ vỡ nát, cũng có nghĩa, những yêu vương đó đều đã toàn bộ thân tiêu đạo vẫn.

Theo lời Bạch Trạch Yêu Thần vừa dứt, Đế Tuấn, Thái Nhất trầm mặc một lát.

Chỉ thấy trên mặt họ, sự phẫn nộ dần dần đậm đặc, cuối cùng hai huynh đệ đều sắc mặt âm trầm vô cùng, mang theo sát khí nồng đậm, phía sau hiện ra một con Tam Cước Kim Ô, Xích Viêm đang hừng hực cháy, dường như muốn thiêu đốt cả hư không! "Ông!" Thái Nhất mãnh liệt nắm chặt nắm đấm, lập tức thiên địa biến sắc, mây đen cuồn cuộn tụ lại, lôi đình màu tím giao nhau.

“Ngươi chắc chắn chứ?!” Đế Tuấn nheo mắt, trong con ngươi ẩn chứa sát cơ vô cùng, lạnh lùng nhìn chằm chằm Bạch Trạch Yêu Thần hỏi lại.

“Khởi bẩm Yêu Đế, nếu thần có nửa lời giấu giếm hay lừa gạt, nguyện chịu thiên đạo trừng phạt, hồn phi phách tán!” Đối mặt với

cơn thịnh nộ của Đế Tuấn và Thái Nhất, Bạch Trạch Yêu Thần cảm thấy lạnh sống lưng, vội vàng cam đoan.

"Ầm đùng đùng!" Nghe vậy, Đế Tuấn đột nhiên đứng phắt dậy, toàn thân hỏa diễm đỏ rực cuồn cuộn dâng trào, nộ khí ngút trời khiến mây đen trên tầng không cũng phải chấn động.

"Oanh!" Ngay lúc đó, hai đạo trường hồng từ phương xa bay thẳng về phía Thiên đình, trong nháy mắt đã tiến vào Lăng Tiêu Bảo Điện, cuối cùng lơ lửng trước mặt Đế Tuấn.

Đó chính là pháp bảo Lạc Thư và Hà Đồ!

Ban đầu để đảm bảo có thể giết chết Lâm Hiên, Đế Tuấn đã giao bản mệnh pháp bảo của mình cho Chúc Long.

Giờ đây Lạc Thư và Hà Đồ tự động quay về, chẳng lẽ Chúc Long cũng đã gặp bất trắc?

"Một tôn cường giả thượng cổ đạo hạnh Chuẩn Thánh trung kỳ, mang theo ba kiện Cực phẩm Tiên thiên linh bảo, hàng trăm Yêu Vương cảnh giới Thái Ất Kim Tiên, bày ra đại trận có thể đánh bại Chuẩn Thánh sơ kỳ, vậy mà ngay cả một tiểu tử Lâm Hiên cũng không giết nổi?" Đế Tuấn gầm lên giận dữ, sát khí vô biên tràn ngập Lăng Tiêu Bảo Điện, khiến Bạch Trạch Yêu Thần đứng phía dưới phải kinh hãi nuốt nước bọt.

"Chúc Long thật là phế vật, vô năng tới cực điểm!" Thái Nhất cũng sầm mặt quát lớn.

Đồng thời, ý niệm hắn vừa động, từ trong cơ thể hiện ra một viên châu tỏa ra u quang đen kịt, to cỡ nắm tay, chứa đựng linh khí dồi dào hạo đãng.

Viên châu này chính là Long nguyên của Chúc Long!

Long nguyên vốn dung hòa với tinh hồn bản thể, khi Long tộc sử

dụng sẽ tăng mạnh chiến lực, nhưng ngược lại, nếu Long nguyên bị đánh nát, bản thể cũng sẽ thân tiêu đạo vẫn.

Có thể nói, Long nguyên là thứ chí quan trọng đối với Long tộc!

"Ngay cả một tiểu tử Lâm Hiên cũng không giết được, giữ ngươi lại có ích gì?!" Đông Hoàng Thái Nhất đằng đằng sát khí quát lên.

Lời vừa dứt, hắn định gõ vang Đông Hoàng Chuông để chấn nát viên Long nguyên kia.

"Khoan đã!" Lúc này Đế Tuấn lại lên tiếng ngăn cản, đôi mắt lấp lánh tinh quang nói: "Tuy lần này không giết được Lâm Hiên, nhưng hắn dù sao cũng là cường giả Chuẩn Thánh trung kỳ, nếu có thể khiến hắn phục vụ cho Yêu tộc, nhất định sẽ là một trợ lực lớn!" "Nhưng đại ca, một khi Nữ Oa nương nương biết chuyện chúng ta phái Chúc Long đi vây sát Lâm Hiên, liệu bà ấy có giận lây sang Yêu tộc không?" Đông Hoàng Thái Nhất cau mày.

"Không đâu!" Đế Tuấn tỏa ra đế bá chi khí, khẳng định: "Thứ nhất, Chúc Long chưa chắc đã bị Lâm Hiên bắt sống.

Chương 96

Dù có bị bắt, chỉ cần Long nguyên còn trong tay ta, hắn tuyệt đối không dám phản bội!

Quan trọng hơn, dựa trên những gì ta hiểu về Lâm Hiên những năm qua, hắn không phải hạng người dựa dẫm vào sư môn, hắn có ngạo cốt, luôn độc hành!" Không hổ là thiên sinh đế hoàng của Yêu tộc, Đế Tuấn không chỉ pháp lực thông thiên mà còn vô cùng thông tuệ.

Đúng như hắn dự đoán, Lâm Hiên thực sự không định báo việc này cho Nữ Oa.

Thứ nhất, Lâm Hiên là người có ngạo khí trong xương tủy, chuyện bị vây sát rồi chạy đi khóc lóc với trưởng bối không phải phong cách của hắn.

Thứ hai, một khi báo cho Nữ Oa, với mức độ sủng ái của bà, bà chắc chắn sẽ đại náo Thiên đình khiến Yêu tộc gà chó không yên.

Khi đó Thiên đạo e rằng sẽ không cho phép, Hồng Quân Đạo Tổ cũng sẽ giáng tội lên Nữ Oa, bởi Yêu tộc là thiên định đại tộc, Vu Yêu đại chiến là đại kiếp của lượng kiếp, đó là thiên địa đại thế.

Tiểu sự có thể nghịch, nhưng đại thế không thể đổi!

Nếu Nữ Oa giết quá nhiều sinh linh Yêu tộc, dù là Thánh nhân cũng sẽ phải chịu tội.

Thứ ba, Lâm Hiên đã thu phục Chúc Long làm tọa kỵ, trong lòng hắn đã có tính toán riêng.

Vì thế, Lâm Hiên không những không báo cho Nữ Oa mà còn yêu cầu Chúc Long và mấy cô nàng Vân Tiêu phải giữ kín chuyện này.

“Nhưng đại ca, chẳng lẽ chúng ta cứ để Lâm Hiên sống nhởn nhơ như vậy?

Còn thù của thê thiếp ta và các Yêu Vương đã tử trận thì sao?” Thái Nhất căm phẫn nói.

“Không sao, ta sắp đột phá cảnh giới Chuẩn Thánh hậu kỳ rồi.

Đợi ta đột phá, trước tiên sẽ diệt Vu tộc, khiến Yêu tộc trở thành nhân vật chính của thiên địa, lúc đó tính kế giải quyết Lâm Hiên cũng chưa muộn!” Đế Tuấn nheo mắt nói.

Khí thế trên người hắn cuộn trào, hư ảnh Tam Túc Kim Ô hiển hóa phía sau, rõ ràng đã là Chuẩn Thánh trung kỳ đỉnh phong, chỉ còn cách hậu kỳ một bước chân.

“Được, nghe theo đại ca!” ...

Cùng lúc đó, tại vùng đất phía Đông Hồng Hoang, Lâm Hiên đang dẫn theo mấy tiểu nha đầu đi dạo.

Trên đường đi, họ vừa du ngoạn cảnh đẹp, vừa thu thập được một số nguyên liệu, linh dược và vài gốc linh căn quả thụ sơ cấp.

Đáng tiếc là không phát hiện thêm pháp bảo nào.

Tuy nhiên Lâm Hiên cũng không quá để tâm, thiên địa Hồng Hoang dù nhiều pháp bảo nhưng đã qua nhiều nguyên hội, đa số đều đã có chủ.

Còn những pháp bảo vô chủ thì cần đại cơ duyên, không thể cưỡng cầu.

Du lịch Hồng Hoang, ngoại trừ Chúc Long đang ẩn nấp trên tầng mây, mấy tỷ muội Vân Tiêu luôn ríu rít đùa nghịch, tiếng cười giòn giã không dứt, khiến Lâm Hiên không cảm thấy cô đơn.

Một ngày nọ, Lâm Hiên vô tình đi tới một dãy núi.

Chỉ thấy nơi đây mây mù bao phủ, sương khói mờ ảo, tùng bách xanh rì, hươu tiên thành đàn, hạc tiên ngậm linh quả, linh hầu đùa giỡn, linh khí nồng đậm, quả là một nơi tiên gia phúc địa.

"Oa, sư tôn xem kìa, ngọn núi đó linh khí nồng đậm quá!" Bích Tiêu nhảy cẫng lên reo hò.

"Dãy núi này linh khí dồi dào, bên ngoài lại bố trí trùng trùng trận pháp huyền ảo, chắc hẳn là đạo trường của vị tiên linh nào đó." Vân Tiêu trưởng thành ổn trọng hơn, quan sát một chút rồi nói.

"Hi hi!

Vậy chúng ta có vào đó không?" Dao Trì nghiêng đầu, vẻ mặt đầy hứng khởi.

Đồng thời nàng còn lén nháy mắt với Bích Tiêu!

Bích Tiêu hiểu ý, lập tức ôm cánh tay Lâm Hiên nũng nịu: "Sư tôn, chúng ta vào bái phỏng vị tiên linh đó đi?

Con muốn chơi với mấy con hạc tiên kia!" "Có biết vị tiên linh ở đó là thần thánh phương nào không?" Lâm Hiên không đáp ứng ngay mà xoa đầu Bích Tiêu cười hỏi.

"Chẳng lẽ còn lợi hại hơn sư tôn sao?

Chúng con cũng đâu có phá phách gì, chỉ vào làm khách thôi mà!" Bích Tiêu vừa hưởng thụ cái xoa đầu của Lâm Hiên vừa cười hì hì nói.

"Ngọn núi này tên là Vạn Thọ Sơn!

Là đạo trường của Trấn Nguyên Tử đại tiên, một trong những thính khách tại Tử Tiêu Cung!" Ánh mắt Lâm Hiên lóe lên, sau đó lên tiếng.

"Trấn Nguyên Tử đại tiên?" Dao Trì ngạc nhiên.

“Oa, Dao Trì muội muội cũng biết Trấn Nguyên Tử đại tiên sao?” Bích Tiêu lập tức hào hứng hỏi.

“Đúng vậy, năm đó khi muội còn là đạo đồng ở Tử Tiêu Cung, muội đã thấy tất cả thính khách, trong đó có Trấn Nguyên Tử đại tiên!” Dao Trì hồi tưởng lại rồi chậm rãi nói: “Muội nhớ lúc đó Trấn Nguyên Tử đại tiên mạnh lắm, vị trí ngồi còn ở phía trên nữa!” “Lợi hại vậy sao?” Bích Tiêu rụt cổ lại.

“Ừm ừm!” Dao Trì gật đầu lia lịa.

“Sư tôn, vậy chúng con có nên vào bái phỏng không?” Bích Tiêu nhìn về phía Lâm Hiên.

Chương 97

"Vụt!" Ngay lúc đó, phía chân trời xuất hiện một bóng người cưỡi tường vân, khí tức nội liễm.

"Lâm Hiên đạo hữu từ xa tới, sao không vào Ngũ Trang Quán của ta một tụ để cùng luận đạo?" Bóng người đó mỉm cười lên tiếng.

Âm thanh không lớn nhưng lọt vào tai Lâm Hiên rất rõ ràng.

"Bái kiến Trấn Nguyên Tử tiền bối!" Lâm Hiên mỉm cười hành lễ.

Trấn Nguyên Tử cùng thế hệ với Tam Thanh, Nữ Oa.

Lâm Hiên biết rõ trong tương lai không xa, Trấn Nguyên Tử sẽ có đại ân với Nhân tộc, được tôn xưng là Địa Tiên chi tổ.

Vì vậy, Lâm Hiên tự nguyện xưng hô là văn bối.

"Oa, là Trấn Nguyên Tử đại tiên?

Cảm giác rất lợi hại nha!" Bích Tiêu nhỏ giọng lẩm bẩm.

"Suỵt!

Tam muội chớ có vô lễ!" Vân Tiêu lườm Bích Tiêu một cái.

Sau đó mấy cô nàng cũng đồng loạt chắp tay hành lễ văn bối: "Văn bối Vân Tiêu (Quỳnh Tiêu...), bái kiến Trấn Nguyên Tử tiền bối!" "Tốt lắm tốt lắm, không hổ là đệ tử của Lâm Hiên tiểu hữu, tuệ căn thâm hậu, trên thân có cơ duyên quang lưu chuyển, tương lai ắt có thành tựu lớn!" Trấn Nguyên Tử vuốt râu cười tán thưởng.

"Tạ ơn Trấn Nguyên Tử tiền bối khen ngợi!" Mấy cô nàng lễ phép đáp.

"Lâm Hiên tiểu hữu, mời vào đạo quán ngồi chơi, vừa hay lão hữu Hồng Vân đạo nhân của ta cũng ở đây, chúng ta có thể cùng luận

đạo!" "Vậy thì tốt quá!" Lâm Hiên gật đầu.

Thế là dưới sự dẫn dắt của Trấn Nguyên Tử, Lâm Hiên và mấy tiểu nha đầu cùng tiến vào Vạn Thọ Sơn.

Còn Chúc Long do không tiện lộ mặt trước Trấn Nguyên Tử nên Lâm Hiên đã truyền âm bảo hắn ẩn nấp ở phía xa chờ đợi.

Vạn Thọ Sơn không hổ danh là động thiên phúc địa!

Linh khí nồng nặc, ức vạn sinh linh đều đã sinh ra linh trí, linh hầu vui đùa, hươu tiên ẩn hiện trong rừng sâu.

Rất nhanh, họ đã tới Ngũ Trang Quán.

"Oa, cái cây kia kìa?

Thật kỳ lạ!" Đột nhiên Bích Tiêu tinh mắt nhìn thấy một đại thụ trong biệt viện, chỉ tay kêu lên.

"Đúng vậy, xem kìa, trên cây có quả đó, quả thực nhìn giống... giống con người quá!" Dao Trì cũng reo lên, mặt đầy tò mò.

"Ha ha ha!" Nghe vậy, Trấn Nguyên Tử vuốt râu cười sảng khoái, sau đó phất tay đánh ra một đạo nhân uân chi khí, cuốn lấy mấy quả trên cây rơi vào tay các cô nàng.

"Đã là đệ tử của Lâm Hiên tiểu hữu, lần đầu gặp mặt, ta tặng mỗi người một quả!" Trấn Nguyên Tử cười nói.

"Đây chính là Nhân Sâm Quả thụ, thuộc hàng Tiên thiên linh căn, vạn năm mới thu hoạch một lần.

Ngửi một hơi có thể sống ba trăm sáu mươi tuổi, ăn một quả có thể sống bốn vạn bảy ngàn năm, hương vị tuyệt hảo, là loại quả hiếm có!" Lâm Hiên mỉm cười giới thiệu với mấy nha đầu.

"Tạ ơn Trấn Nguyên Tử tiền bối!" Các cô nàng đồng thanh cảm ơn.

“Không sao, không sao, người tu đạo chúng ta tuổi thọ dài lâu, vài vạn năm cũng chẳng là bao!” Trấn Nguyên Tử cười đáp.

Sau đó, họ tiến vào trong điện Ngũ Trang Quán.

Thấy một đạo nhân mặc đạo bào đỏ là Hồng Vân đạo nhân đang nhắm mắt ngồi thiền trên bồ đoàn, gương mặt lúc hiện lên vẻ buồn bã, lúc lại khổ não, vướng mắc.

“Xem ra lão hữu đã lún sâu vào ý thức tự thân, nhất thời chưa thể tỉnh lại!” Trấn Nguyên Tử cười khổ.

“Chỉ có tôi và Trấn Nguyên Tử tiền bối luận đạo cũng không sao!” Lâm Hiên lắc đầu tỏ ý không phiền.

“Sư tôn, con... con muốn đi chơi với mấy con hạc tiên kia có được không?” Đột nhiên Bích Tiêu và Dao Trì dắt tay nhau bước ra xin phép Lâm Hiên.

“Ha ha ha!

Bích Tiêu tiểu hữu, Dao Trì tiểu hữu, chỉ cần các cháu vui vẻ, trong Vạn Thọ Sơn này nơi nào cũng có thể chơi đùa!” Trấn Nguyên Tử phóng khoáng nói.

“Đi đi!” Lâm Hiên cũng xua tay.

Thế là mấy cô nàng hứng hởi rời đi.

“Hồng Vân tiền bối chắc hẳn đang tham ngộ Hồng Mông Tử Khí?” Lâm Hiên giả vờ tùy ý hỏi một câu.

Chương 98

"Vút!" Nào ngờ, lời Lâm Hiên vừa dứt, Hồng Vân vốn đang chìm đắm tham ngộ liền mở choàng mắt.

"Lâm...

Lâm Hiên tiểu hữu, tới từ lúc nào vậy?" Hồng Vân hỏi.

"Đi ngang qua Vạn Thọ Sơn, tiện đường bái phỏng Trấn Nguyên Tử tiền bối!" Lâm Hiên cười đáp.

"Thì ra là thế.

Đúng rồi, hồi nãy nghe tiểu hữu nhắc tới Hồng Mông Tử Khí, chẳng lẽ tiểu hữu có hiểu biết gì về nó sao?" Hồng Vân gật đầu, sau đó có chút cấp thiết hỏi Lâm Hiên.

"Không có!" Lâm Hiên trả lời dứt khoát.

Dù sao hắn cũng không có Hồng Mông Tử Khí, sao có thể hiểu sâu được?

Ở kiếp trước, hắn chỉ biết đó là cơ duyên chứng đạo, thực tế ra sao cũng không rõ.

"Ôi, năm đó Hồng Quân Đạo Tổ ban cho ta một đạo Hồng Mông Tử Khí, nhưng bao năm qua đi, ta vẫn không tài nào tham ngộ được sự huyền diệu trong đó, cứ như thể đạo tử khí này không thuộc về ta vậy, chẳng có chút động tĩnh nào!" Hồng Vân thần sắc có chút lạc lõng.

Thấy vậy, Lâm Hiên cũng không biết nói gì.

Chẳng lẽ lại bảo: "Hồng Mông Tử Khí sẽ đem lại tai họa, khiến ông phải bỏ mạng?" Nếu nói vậy, e là ngay cả người hiền lành như

Hồng Vân cũng phải trở mặt.

Thậm chí ông ấy còn nghi ngờ Lâm Hiên đang nhòm ngó bảo vật, vì Hồng Mông Tử Khí là thứ mà ức vạn sinh linh Hồng Hoang đều khao khát.

"Lão hữu chớ phiền lòng, chứng đạo cần có cơ duyên, nếu duyên tới, việc chứng được Hỗn Nguyên đạo quả cũng là chuyện nước chảy thành bùn thôi." Trấn Nguyên Tử an ủi.

"Haiz, ta mong là vậy!" Thế là ba người phân biệt ngồi xuống, bắt đầu luận đạo.

Mỗi người tu một đạo khác nhau, nghe đạo của người khác có thể gạn đục khơi trong để làm sáng tỏ đạo của mình.

Thời gian ở Hồng Hoang trôi nhanh như bóng câu qua cửa, ngàn năm chỉ trong nháy mắt!

Trong thời gian này, Lâm Hiên luôn cùng Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân hỗ trợ luận đạo.

Thông qua đó, Lâm Hiên hiểu đạo ngày càng sâu sắc, càng cảm thán sự huyền diệu của nó, cảnh giới đạo hạnh cũng tăng trưởng nhanh chóng.

Ngàn năm qua, đất trời Hồng Hoang không xảy ra đại sự gì.

Hai tộc Vu và Yêu dường như cũng bước vào thời kỳ hòa bình phát triển, dù có ma sát nhỏ nhưng không có tranh đấu lớn.

Một ngày nọ, dị biến đột ngột phát sinh! ...

Tại một dãy núi bên bờ Đông Hải.

Một lão giả tóc hạc da mồi, tay cầm một cây gậy màu nâu vàng, thong thả tản bộ dọc theo đường núi.

Dù địa thế hiểm trở khúc khuỷu, lão giả vẫn đi lại như trên đất

bằng, mỗi bước chân dường như đều ẩn chứa một quỹ đạo huyền diệu cực điểm.

Lão giả này chính là người đứng đầu Tam Thanh – Lão Tử!

Mấy năm trước, khi đang bế quan, Lão Tử chợt cảm ứng được cơ duyên chứng đạo sắp tới.

Vì vậy ông rời núi Côn Luân, đi theo sự dẫn dắt của khí cơ, vô tình đi tới bờ Đông Hải – nơi khởi nguồn của Nhân tộc.

"Đây chính là Nhân tộc do Nữ Oa sư muội sáng tạo ra sao?

Chẳng lẽ cơ duyên chứng đạo của ta nằm ở đây?" Lão Tử nhìn Nhân tộc phân bố khắp núi đồi, không khỏi trầm tư.

"Cộp cộp cộp!" Lúc này, có mấy đứa trẻ nhìn thấy Lão Tử, liền chạy tới.

"Ông lão ơi, ông leo núi sao?

Ở đây hiểm trở lắm, đường khó đi lắm đó!" Một đứa trẻ chớp đôi mắt ngây thơ, trong trẻo hỏi Lão Tử.

"Đường khó đi sao?" Lão Tử hơi sững sờ, đôi mắt hỗn độn lóe sáng, dường như đã ngộ ra điều gì.

"Đúng đó, đường khó đi lắm, nhưng không sao, để chúng cháu đỡ ông xuống núi nhé?" Một đứa trẻ khác cười hì hì nói.

"Hi hi, cháu cũng giúp một tay!" Một đứa trẻ khác reo lên.

Đứa trẻ nào cũng hiện rõ vẻ vui tươi, hoạt bát!

"Oanh!" Đột nhiên, trong lòng Lão Tử bị nụ cười của bọn trẻ làm cảm động, nảy sinh một cảm giác vui vẻ lạ thường.

Thậm chí Hồng Mông Tử Khí trong cơ thể cũng khẽ rung động, như thể đang hân hoan.

Chương 99

Cảm nhận được sự thay đổi của Hồng Mông Tử Khí, Lão Tử mừng rỡ như điên: "Chẳng lẽ cơ duyên chứng đạo Hỗn Nguyên của ta thực sự có liên quan tới Nhân tộc?" Lão Tử hiền từ mỉm cười với bọn trẻ: "Thực ra ông là thần tiên, đi bộ không thấy mệt đâu." "Hả?

Ông là thần tiên ạ?

Vậy ông có biết bay không?" "Ông có biết pháp thuật không?" "Có giống như Thánh mẫu và Lâm Hiên thượng tiên không ạ?" "Thần tiên đó, lợi hại lắm nha!" Nghe Lão Tử nói là thần tiên, bọn trẻ không những không sợ hãi mà còn vui mừng hò hét, vây quanh đòi lão cho xem pháp thuật hoặc đưa lên cao.

Sự thuần khiết đó dường như đã chạm đến tâm khảm Lão Tử.

Ông nuông chiều xoa đầu lũ trẻ, biểu diễn pháp thuật thỏa mãn yêu cầu của chúng.

Nhưng khi chạm vào đầu bọn trẻ, tâm thần Lão Tử chấn động mạnh.

Hồng Mông Tử Khí trong cơ thể bắt đầu rung chuyển dữ dội, nhanh chóng dung hợp với nguyên thần của ông.

Đây là lần đầu tiên hiện tượng này xảy ra kể từ khi ông có được đạo khí đó.

"Nhân tộc!

Nhân tộc!" Lão Tử lẩm bẩm.

Sau đó, ông ngày càng minh ngộ, hiểu biết về đạo càng tăng thêm.

Một lúc lâu sau, nguyên thần Lão Tử rung động, Hồng Mông Tử

Khí phát ra ánh tím mờ ảo, đạo vận sinh ra dung hợp vào nguyên thần.

Lão Tử mừng rỡ, cuối cùng đã hiểu được khế cơ thành Thánh chính là Nhân tộc!

Sau đó ông ngồi xếp bằng, lơ lửng trên hư không, bắt đầu giảng giải về đạo của mình.

"Đạo khả đạo, phi thường đạo.

Danh khả danh, phi thường danh." "Vô danh thiên địa chi thủy; hữu danh vạn vật chi mẫu." Đạo âm vang vọng, dịu dàng như gió lướt qua tai mỗi người dân Nhân tộc, lẩn quẩn mãi không tan.

Suốt ba năm ròng rã, Lão Tử mới dừng lại.

"Phanh!" Lão Tử đột ngột ngừng giảng đạo, đứng dậy, ném bức Thái Cực Đồ mà Hồng Quân Đạo Tổ ban cho lên không trung.

Bức đồ biến lớn hàng vạn trượng, che lấp bầu trời, hình ảnh âm dương song ngư chuyển động, diễn hóa chí lý âm dương.

"Ta là thủ đồ dưới tòa Hồng Quân, do nguyên thần Bàn Cổ hóa thành – Thái Thanh Lão Tử, nay lập nên Nhân Giáo để giáo hóa Nhân tộc.

Nhân tộc hãy lấy ta làm tôn, lấy Tiên thiên chí bảo Thái Cực Đồ để trấn áp khí vận!" Lão Tử ngửa mặt lên trời tuyên cáo.

"Nhân Giáo, lập!" "Ầm đùng đùng!" Tức thì, thiên địa Hồng Hoang đại biến, thiên âm đồng loạt vang rền, đạo âm réo rắt, tiên nhạc trỗi lên.

Một đạo công đức kim quang khổng lồ giáng xuống, nhập vào nguyên thần Lão Tử, khiến nguyên thần và Hồng Mông Tử Khí hoàn toàn dung hợp.

Tử khí đông lai ba vạn dặm, mây ngũ sắc trôi bồng bềnh, tiên âm

lanh lảnh, tiên nữ múa nghê thường, thiên địa chúc mừng Thánh nhân xuất thế.

Khí thế của Lão Tử ngày càng bành trướng, một đạo uy áp hạo đãng quét qua Hồng Hoang, khiến ức vạn sinh linh dưới cảnh giới Chuẩn Thánh đều phải quỳ lạy.

Từ đây, Lão Tử đã chứng được quả vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, trở thành tôn Thiên Đạo Thánh Nhân tiếp theo sau Nữ Oa nương nương!

"Thật là vô sỉ!" Khi Lão Tử chứng đạo và phát ra tuyên ngôn, Lâm Hiên đang ở Ngũ Trang Quán lập tức sầm mặt, tức giận mắng một câu.

"...

Lão Tử đạo huynh đã chứng được quả vị Hỗn Nguyên rồi sao?" Trấn Nguyên Tử chấn kinh.

"Uy nghiêm của Thánh nhân thật đáng sợ, dường như mỗi cử động đều có thể điều động sức mạnh của Thiên đạo." Hồng Vân đạo nhân nhìn chăm chằm lên trời, sau đó phức tạp nhìn sang Lâm Hiên.

Ông hiểu tại sao Lâm Hiên lại mắng.

Không ngoài dự đoán chính là câu: "Nhân tộc hãy lấy ta làm tôn"!

Nhân tộc do sư phụ của Lâm Hiên là Nữ Oa nương nương tạo ra, lẽ ra phải lấy bà làm tôn mới đúng.

Lão Tử vì muốn chứng đạo mà nói ra lời vô sỉ như vậy, chẳng khác nào tát vào mặt Nữ Oa, Lâm Hiên đương nhiên phẫn nộ.

"Lâm Hiên tiểu hữu, tâm trạng của cậu ta có thể hiểu, nhưng giờ Lão Tử đạo huynh đã thành Thánh, sau này đừng nên mắng chửi nữa, uy nghiêm của Thánh nhân không thể xâm phạm đâu." Trấn Nguyên

Tử thở dài khuyên nhủ.

“Hành vi vô sỉ như vậy, ta mắng thì đã sao?

Uổng công làm thủ đồ của Đạo Tổ!” Điều khiến Trấn Nguyên Tử kinh ngạc là Lâm Hiên vốn luôn ôn hòa, nay lại phẫn nộ tới mức mắng chửi hồi lâu.

“Hừ!

Món nợ này sớm muộn gì cũng phải tính cho rõ!” Lâm Hiên hậm hực nói.

Vì tuyên ngôn của Lão Tử, Lâm Hiên không còn tâm trí luận đạo nữa, liền cáo từ Trấn Nguyên Tử, gọi Chúc Long đang nấp ở đằng xa dẫn theo mấy nha đầu quay về Oa Hoàng Thiên trong hỗn độn.

Chương 100

"...

Lâm Hiên tiểu hữu thật là người sống thật với bản tính!" Trấn Nguyên Tử cười khổ. ...

Trong hỗn độn mênh mông có một tiểu thế giới, đó là đạo trường do Thánh nhân Nữ Oa khai tịch, gọi là Oa Hoàng Thiên.

Sau khi Lâm Hiên đưa tỷ muội Vân Tiêu về: "Chúc Long, sau này ngươi tìm một động phủ ở Oa Hoàng Thiên mà ở lại, nếu không có lệnh của ta thì không được ra ngoài!" "Rõ, chủ nhân!" Chúc Long đáp rồi đi tìm động phủ.

"Mấy đứa, những năm qua du lịch Hồng Hoang và ở Nhân tộc chắc cũng có cảm ngộ, hãy bế quan tu luyện một thời gian đi.

Vi sư có việc quan trọng cần gặp sư tổ!" "Hi hi!

Sư tôn yên tâm, con sẽ bế quan thật tốt, cố gắng nâng cao tu vi!" Bích Tiêu cười nói.

"Anh Lâm Hiên, vậy em cũng về Tử Tiêu Cung trước đây, dù sao cũng đã đi lâu quá rồi." Dao Trì phụng phịu nói.

"Được, đi đi!" Lâm Hiên phất tay.

Mấy cô nàng rời đi, Lâm Hiên cũng hóa thành trường hồng bay về phía Oa Hoàng Cung.

Vừa bước vào điện, hắn thấy Nữ Oa đang ngồi thiền, mặt lộ vẻ uất ức.

"Sư phụ!" Lâm Hiên khẽ gọi.

"Đồ nhi ngoan, con hắc long bên ngoài kia có phải là Chúc Long –

em trai của Tổ Long thời thượng cổ không?" Nghe tiếng Lâm Hiên, vẻ uất ức trên mặt Nữ Oa tan biến, bà mỉm cười ngọt ngào hỏi.

"Dạ, cơ duyên xảo hợp nên giờ hắn là tọa kỵ của con!" Lâm Hiên cười đáp.

Không hiểu sao, cơn giận lúc trước của Lâm Hiên khi nhìn thấy nụ cười của Nữ Oa đều tan biến sạch sẽ, cả người thấy thư thái vô cùng.

"...

Thành tọa kỵ của con sao?

Hắn có đạo hạnh Chuẩn Thánh trung kỳ đó!

Pháp lực thâm bất khả trắc!" Nghe Lâm Hiên nói nhẹ hẫng về việc thu phục Chúc Long, dù đã là Thánh nhân, Nữ Oa vẫn thấy kinh ngạc.

Chúc Long không chỉ mạnh mà còn có huyết mạch cao quý của Long tộc, sao có thể khuất phục dưới trướng Lâm Hiên?

"Vậy thì tốt, như thế không chỉ có tọa kỵ mà còn có thêm một tay sai đắc lực!" Lâm Hiên gãi đầu cười: "Chúc Long đã lập thiên đạo thệ ngôn, không dám phản bội con đâu, chỉ cần con động ý niệm là hắn sẽ mạng vong ngay." "Tê!" Nữ Oa hít một hơi khí lạnh, mặt hiện rõ vẻ chấn kinh: "Đồ nhi ngốc, con đúng là có phúc duyên sâu dày, được đạo trời ưu ái.

Một tọa kỵ Chuẩn Thánh trung kỳ, khắp Hồng Hoang này ngoài con ra còn ai có phúc phần đó nữa?" "Hắc hắc!" Trước lời khen của Nữ Oa, Lâm Hiên chỉ biết cười trừ.

"Đúng là đồ ngốc!" Nữ Oa cười rạng rỡ.

"Sư phụ, con về là vì chuyện của Lão Tử." Thấy không khí đã ổn, Lâm Hiên vào thẳng vấn đề.

Vừa mở miệng hắn đã gọi "Lão Tử cái gã kia", giọng đầy căm phẫn, không nể mặt Thánh nhân chút nào.

"Hừ!

Lão Tử sư huynh lợi dụng Nhân tộc ta tạo ra để thành Thánh, còn tuyên bố Nhân tộc phải lấy hắn làm tôn, lập ra Nhân Giáo, thật là không biết xấu hổ!" Nữ Oa cũng bất bình: "Đồ nhi của ta giáo hóa Nhân tộc hàng trăm năm, so với Lão Tử sư huynh mạnh hơn nhiều." Lâm Hiên hơi ngạc nhiên vì Nữ Oa tức giận không chỉ vì Lão Tử mặt dày lập giáo, làm bà mất mặt, mà còn vì thương hắn.

"Sư phụ không cần tức giận, Lão Tử đã tính kế con thì con sẽ tính sổ món nợ này thật tốt!" Lâm Hiên kiên định nói, mắt lóe tinh quang.

"Đồ nhi đừng có làm càn nha!" Nữ Oa hốt hoảng: "Lão Tử sư huynh trước khi thành Thánh đã là cường giả trảm tam thi, pháp lực vô biên, giờ chứng được Hỗn Nguyên, thực lực mạnh tới mức không thể tưởng tượng, e là ngay cả ta cũng không tranh phong nổi.

Uy nghiêm của Thánh nhân là uy nghiêm của trời đất, đừng có kích động!" Bà sợ Lâm Hiên nhất thời nóng đầu mà đi tìm Lão Tử gây phiền phức, hậu quả sẽ không lường được.

Đối với Thánh nhân, thể diện là quan trọng nhất, nếu Lâm Hiên khiêu khích, rất có thể sẽ bị dùng thần thông giết chết.

"Sư phụ, trong mắt người con là kẻ mãng phu sao?" Lâm Hiên cười khổ.

Đi tìm Thánh nhân gây sự, nhất là hạng người vừa trảm tam thi vừa có công đức như Lão Tử, Lâm Hiên không ngu đến thế.

"Vậy con định tính sổ thế nào?" Nữ Oa hỏi.

"Sư phụ cứ đợi xem, Lão Tử làm giáo chủ Nhân tộc cũng được, nhưng muốn hưởng khí vận của Nhân tộc?

Đúng là si tâm vọng tưởng!" Lâm Hiên tự tin nói.

Sau khi Lão Tử thành Thánh, ông ta cũng chẳng thèm ngó ngàng gì tới Nhân tộc nữa mà vội vàng về núi Côn Luân để củng cố cảnh giới.

"Chúc mừng đại huynh chứng được Hỗn Nguyên, trở thành Thiên Đạo Thánh Nhân!" Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên Giáo Chủ cùng bước ra chúc hạ.

"Ừm!" Không hiểu sao sau khi thành Thánh, Lão Tử càng thêm vô vi vô tình, đối mặt với hai người em cũng chẳng chút biểu cảm.

Chương 101

"Haiz, đại huynh, chúng đệ khổ sở nghiên cứu Hồng Mông Tử Khí mà chẳng thấy manh mối đâu, không biết bao giờ mới thành Thánh được đây!" Nguyên Thủy Thiên Tôn mặt mày rầu rĩ.

"Đúng đó đại huynh, huynh có bí quyết gì không?" Thông Thiên cũng mong đợi nhìn Lão Tử.

"Không lập giáo, không thành Thánh!" Lão Tử khép mở đôi mắt hỗn độn, thản nhiên nói.

"Oanh!" Lời vừa dứt, Nguyên Thủy và Thông Thiên phát hiện Hồng Mông Tử Khí trong người rung động.

"Lập giáo!

Đúng rồi, cơ duyên của chúng ta nằm ở việc lập giáo!" Cả hai chấn động, như được khai sáng, bao nhiêu minh ngộ ùa về!

Ngay lập tức, họ đã tìm thấy con đường của mình.

"Ầm!" Không chút chần chừ, Nguyên Thủy Thiên Tôn ngồi xếp bằng, mặt uy nghiêm, lấy ra Bàn Cổ Phiên treo lơ lửng trên không, hào quang rực rỡ, tử khí quấn quýt.

"Ta là đệ tử của Hồng Quân Đạo Tổ, do nguyên thần Bàn Cổ hóa thành – Nguyên Thủy Thiên Tôn, nay minh ngộ đạo của mình, thuận theo ý trời, xiển phát thiên cơ, lập nên Xiển Giáo, lấy Bàn Cổ Phiên để trấn áp khí vận!" Tiếng của Nguyên Thủy như sấm rền.

"Xiển Giáo, lập!" Dứt lời, thiên địa biến đổi, dị tượng vô tận, mây lành bao phủ Hồng Hoang.

Sau đó công đức giáng xuống, Nguyên Thủy cũng nhờ đó mà thành Thánh.

Uy áp Thánh nhân quét qua thế giới, ức vạn sinh linh lại một lần nữa quỳ lạy.

"Oanh!" "Ta là đệ tử của Hồng Quân Đạo Tổ, do nguyên thần Bàn Cổ hóa thành – Thông Thiên đạo nhân, nay minh ngộ đạo của mình, không thuận theo thiên ý, vì vạn vật mà lấy, ý là tìm kiếm một đường sống, giáo hóa chúng sinh, hữu giáo vô loại, hễ sinh linh nào có tâm hướng đạo đều có thể gia nhập đại giáo của ta!" "Tiệt Giáo, lập!" Dứt lời, một trận dị tượng khác lại hiện ra, kim liên rơi rụng, đất nảy sen vàng, tiên nhạc vang lừng.

Sinh linh Hồng Hoang còn chưa hết bàng hoàng trước uy áp của Nguyên Thủy thì lại nghe thấy một âm thanh hùng hồn khác.

Thông Thiên cũng đã thành Thánh, lập ra Tiệt Giáo, chủ trương dạy bảo mọi người không phân biệt xuất thân.

Tuyên ngôn của Thông Thiên như ngọn lửa bùng cháy khắp Hồng Hoang, khiến ức vạn sinh linh reo hò, tôn vinh ngài là bậc thánh đức bao dung.

Đó cũng là lý do sau này có cảnh tượng Kim Ngao Đảo vạn tiên tới chầu!

Xiển Giáo chú trọng căn cơ, không phải người có nghị lực và cơ duyên lớn thì không nhận.

Tiệt Giáo thì ai muốn học cũng nhận.

"Tam đệ, đệ...!" Khi uy áp tan đi, Nguyên Thủy Thiên Tôn mặt xanh mét nhìn Thông Thiên.

"Nhị huynh, đây là đạo của đệ!" Dù bị Nguyên Thủy giận dữ nhìn, Thông Thiên vẫn thản nhiên đáp.

"Chúng ta là dòng máu chính thống từ nguyên thần Bàn Cổ, sao đệ lại thu nhận lũ sinh linh thấp kém đó?" Nguyên Thủy quát.

“Chúng sinh bình đẳng, tại sao không thể giáo hóa?” Thông Thiên không chịu thua.

“Thật là hồ đồ, Tiệt Giáo vốn không có bảo vật trấn áp khí vận, giờ lại nhận đủ hạng người, rồng rắn lẫn lộn, sau này khí vận bị hủy, ắt có đại nạn!” Nguyên Thủy giận tới mức tái mặt.

Đúng như lời Nguyên Thủy nói, lúc phân bảo ở Tử Tiêu Cung, Hồng Quân chỉ cho Thông Thiên Tru Tiên Tứ Kiếm và trận đồ, chủ về sát phạt, chứ không có chức năng trấn áp khí vận.

“Hừ!

Nhị huynh cứ quản tốt Xiển Giáo của mình đi, chuyện Tiệt Giáo của đệ không cần huynh bận tâm!” Bị mắng liên tục, Thông Thiên cũng khó chịu, lạnh lùng đáp lại.

“Đủ rồi!” Lão Tử quát lên ngăn cản.

“Hừ!

Ngu muội!” Nguyên Thủy hừ lạnh, nhắm mắt không nói nữa.

“Hừ!

Tự cho mình là đúng!” Thông Thiên cũng hừ một tiếng.

Có Lão Tử can thiệp nên họ không tranh cãi tiếp, nhưng vết nứt giữa Tam Thanh đã bắt đầu xuất hiện, đặt nền móng cho việc phân gia sau này. ...

Lại nói về phía Tây.

“Sư huynh!

Tam Thanh phương Đông đều đã thành Thánh, như vậy phương Đông có tới bốn vị Thánh nhân, mà chúng ta vẫn chưa tìm ra cách chứng đạo, phải làm sao đây?” Chuẩn Đề lo lắng.

“Sư đệ đừng vội, huynh đã ngộ ra rồi, cơ duyên chính là lập giáo.

Chúng ta sẽ lập đại giáo phương Tây để lấy công đức thành Thánh!” Tiếp Dẫn mặt khổ sở nhưng mắt lóe sáng.

Thế là Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cùng đứng dậy tuyên bố: “Nay Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề cùng lập giáo phương Tây, diễn hóa thánh cảnh cực lạc, truyền đạo cho chúng sinh, lấy Thập Nhị Phẩm Kim Liên để trấn áp khí vận!” “Tây Phương Giáo, lập!” Vụt một cái, trên không trung vang lên tiếng kệ, xá lợi tỏa sáng, một cây Bồ Đề khổng lồ hiện ra, hai tôn phật hiện thân tỏa hào quang.

Chương 102

Phật quang diễn hóa thánh cảnh cực lạc, đầy rẫy những điều tốt đẹp và niềm vui.

Đồng thời vô số hư ảnh Bồ Tát, La Hán bái lạy, tràn ngập không khí từ bi, muốn phổ độ chúng sinh.

Trên trời công đức tích tụ rất lớn nhưng lại chia đôi và chần chừ không hạ xuống.

"Sư huynh, hận quá, vì chúng ta cùng lập giáo nên công đức dù hình thành nhưng không đủ để giúp cả hai thành Thánh!" Chuẩn Đề khóc lóc.

"Sư đệ đừng hoảng, huynh có cách!" Tiếp Dẫn mặt đầy khổ sở, bất đắc dĩ nói: "Nữ Oa sư muội tạo người thành Thánh, Tam Thanh lập giáo thành Thánh, còn huynh đệ ta thì... haiz!

Sư đệ, huynh ngộ ra rồi, nếu muốn thành Thánh, chúng ta phải lập đại nguyện, mượn thêm công đức từ thiên đạo, nhưng làm vậy sẽ vướng phải nhân quả cực lớn!" "Sư huynh, chúng ta còn lựa chọn nào khác sao?

Không thành Thánh thì mãi chỉ là con kiến hôi thôi!" Chuẩn Đề hét lớn.

"Sư đệ nói đúng, vậy bắt đầu thôi!" Thế là hai người đứng lên, dưới gốc Bồ Đề, hai tôn phật mở mắt, bắt đầu phát nguyện: "Nếu tôi chứng được vô thượng Bồ Đề, thành bậc chính giác, nơi tôi ở sẽ có công đức trang nghiêm không thể nghĩ bàn.

Không có địa ngục, ngạ quỷ, súc sinh..." "Khi tôi làm Phật, từ dưới đất lên đến hư không, cung điện, lầu gác, ao hồ, cây hoa, mọi

thứ đều do vô lượng bảo hương hợp thành...” Theo tiếng kệ vang vọng, để chứng đạo, hai người đã dùng đại nghị lực phát ra bốn mươi tám đại nguyện để mượn công đức của thiên đạo.

“Oanh!

Oanh!” Thiên đạo cảm ứng, lập tức giáng xuống lượng công đức khổng lồ nhập vào người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, dẫn dắt Hồng Mông Tử Khí giúp họ thành Thánh.

Cả bầu trời lại một lần nữa hiện ra dị tượng, hoa trời rơi rụng, đất nảy sen vàng.

Uy áp Thánh nhân của hai người lan tỏa khắp Hồng Hoang, mạnh mẽ không kém gì Tam Thanh.

Ức vạn sinh linh bái lạy, chúc mừng Thánh nhân xuất thế.

Như vậy, số lượng Thánh nhân ở Hồng Hoang, tính cả Hồng Quân, đã đạt tới bảy vị.

Trong số những người được ban Hồng Mông Tử Khí, chỉ còn mỗi Hồng Vân là chưa thành Thánh. ...

Tại Oa Hoàng Thiên, trong động phủ của Lâm Hiên.

Hắn đang ngồi trên Tam Thập Lục Phẩm Diệt Thế Hắc Liên để cảm ngộ thiên nhiên.

Khi Tam Thanh và hai vị phương Tây thành Thánh, Lâm Hiên chỉ nhướng mày chứ không nói gì.

Trước mặt hắn lơ lửng một chiếc thước màu đỏ, tỏa bảo quang lấp lánh, mây ngũ sắc bao quanh.

Đó chính là Tiên thiên chí bảo Càn Khôn Nguyệt Thần Xích!

Lúc này chiếc thước như một lỗ đen không đáy, điên cuồng hấp thụ linh khí, pháp tắc và bản nguyên của trời đất!

Nhìn kỹ sẽ thấy bên trong chiếc thước đang diễn hóa một Trung thiên thế giới, có núi non trùng điệp, linh khí dạt dào, ức vạn sinh linh sơ khai ra đời, sông ngòi trải dài, vạn vật hình thành.

Ở trung tâm thế giới đó có một cây thần khổng lồ, hoa nở hình sen tỏa hương thơm ngát, cành lá sum suê che cả bầu trời.

Đó chính là một trong năm đại Tiên thiên linh căn – Hoàng Trung Lý thần thụ!

Cảnh tượng này là do Lâm Hiên đã tiêu tốn 500 triệu điểm tu sửa để nâng cấp Càn Khôn Xích lên thành Hỗn Độn linh bảo!

"Oanh!" Trong thế giới của chiếc thước, đạo âm réo rắt, hào quang rực rỡ, sức mạnh bản nguyên tràn ngập, hoàn thiện phương thế giới này, thật là huyền ảo vô cùng.

"Vụt!" Một đạo âm huyền bí vang lên, chiếc thước trước mặt Lâm Hiên đã hoàn tất việc diễn hóa thế giới bên trong.

Trong đó có muôn thú chạy nhảy, núi non hùng vĩ, sông dài cuộn sóng, mây lành trôi nổi!

Đó là một thế giới có ức vạn sinh linh!

Dù sinh linh ở đây còn yếu ớt, chưa có linh trí, chỉ sống theo bản năng giống như thời kỷ Jura mà Lâm Hiên biết ở kiếp trước, nhưng nó đã là một thế giới hoàn chỉnh.

"Keng!" Nâng cấp hoàn tất, chiếc thước rung nhẹ, tỏa ra những làn sóng năng lượng mạnh mẽ, uy áp muốn xé toạc bầu trời.

Ngay lập tức, Diệt Thế Hắc Liên dưới thân Lâm Hiên tỏa ra hắc khí cuồn cuộn, chặn đứng luồng uy áp đó lại, khiến ngay cả Nữ Oa ở bên ngoài cũng không nhận ra.

"Phù!

Cuối cùng cũng nâng cấp thành công!” Lâm Hiên phấn khích reo lên.

Hắn đưa tay thu lấy chiếc thước.

Lúc này hình dáng nó không đổi nhưng màu sắc đã chuyển từ đen u tối sang thất thải lưu ly lung linh.

Dù không quá chói mắt nhưng toát lên vẻ cao quý của một món pháp bảo cực phẩm.

Chương 103

Trên thước có khắc ba chữ nhỏ: 'Thương Khung Thần Xích'.

"Thương Khung Thần Xích, cái tên bá đạo thật!

Ha ha ha, tốt, sau này gọi ngươi là Thương Khung Thần Xích!" Lâm Hiên cười lớn.

Hắn rất hài lòng khi nâng cấp thành công.

Sau đó hắn nhìn xuống đài sen đen dưới thân, càng thấy món đồ này thần bí.

Lúc nãy hắc khí từ cánh sen đã dễ dàng che lấp thần quang của một món Hỗn Độn linh bảo khác, thật đáng sợ.

Nhưng Lâm Hiên cũng hiểu, ngay cả Tiên thiên linh bảo cũng chia cấp bậc thì Hỗn Độn linh bảo cũng vậy.

Diệt Thế Hắc Liên vốn là hạt sen của Hỗn Độn Thanh Liên hóa thành, có lẽ là Cực phẩm Hỗn Độn linh bảo.

Đó là lý do tới giờ hắn vẫn chưa luyện hóa hoàn toàn được nó.

Trong tổng số bốn mươi chín tầng cấm chế, hắn mới chỉ luyện hóa được ba mươi ba tầng.

"Có Thương Khung Thần Xích và Diệt Thế Hắc Liên trong tay, tuy ta chỉ là Chuẩn Thánh trung kỳ nhưng dưới hàng Thánh nhân, ta đã ở vào thế bất bại!" Lâm Hiên tỏa ra khí thế hào hùng, tự tin nói.

Tự tin đến từ thực lực!

Hắn có ba món bảo vật hộ thân, đạo hạnh Chuẩn Thánh trung kỳ và Nhân tộc chí bảo Không Động Ấn!

Hài lòng thu lại Thương Khung Thần Xích, Lâm Hiên bấm ngón

tay tính toán.

Hắn khẽ cau mày: "Không ngờ sau gã Lão Tử đó, mọi người đều đã thành Thánh, Hồng Hoang thực sự bước vào thời đại Thánh nhân rồi!

Nếu ta nhớ không lầm thì sắp tới sẽ có một việc xảy ra!" Nghĩ vậy, Lâm Hiên không bế quan nữa mà ra ngoài báo với Nữ Oa một tiếng rồi rời Oa Hoàng Thiên tiến về Hồng Hoang. ...

Tại Hồng Hoang có một dãy núi, trên núi có một đạo quán hùng vĩ, trước cửa có đôi câu đối: 'Trường sinh bất lão tiên nhân phủ' và 'Dữ thiên đồng thọ đạo gia nhân'.

Đây chính là Vạn Thọ Sơn, và đạo quán chính là Ngũ Trang Quán.

"Lão hữu!

Ông thực sự muốn rời Ngũ Trang Quán để đi du ngoạn sao?" Dưới gốc Nhân Sâm Quả, Trấn Nguyên Tử lo lắng khuyên Hồng Vân: "Ở trong quán có Tiên thiên đại trận do Địa Thư của ta bố trí, ngay cả Chuẩn Thánh hậu kỳ cũng khó lòng phá vỡ.

Tại sao không ở lại đây đợi tới khi chứng đạo rồi hãy đi?" Là một người bạn hiếm hoi, Trấn Nguyên Tử không muốn Hồng Vân gặp nguy hiểm.

Hồng Vân vốn hiền lành, đối đãi với ai cũng chân thành, nhưng Trấn Nguyên Tử biết rõ có ức vạn sinh linh đang dòm ngó đạo Hồng Mông Tử Khí của ông ấy.

Một khi rời quán, e là sẽ bị phục kích.

"Lão hữu đa nghi quá rồi, Hồng Mông Tử Khí là do Lão sư ban cho, là thiên định, kẻ nào dám tới cướp chứ?" Hồng Vân phất trần, cười từ tốn.

“Hồng Hoang hiểm ác, lòng người khó đoán... việc gì phải mạo hiểm như vậy?” Trấn Nguyên Tử sầm mặt khuyên tiếp.

“Lão hữu đừng khuyên nữa, ta đã quyết rồi!” Hồng Vân xua tay cười sảng khoái: “Lão sư ban bảy đạo khí, những người khác đều đã thành Thánh, chỉ còn mình ta là chậm chân.

Nếu không ra ngoài tìm cơ duyên thì thật phụ sự kỳ vọng của ngài!” “Ông thực sự muốn đi?” Trấn Nguyên Tử cay đắng hỏi.

“Đúng vậy, đợi ta thành Thánh rồi sẽ quay lại luận đạo với ông!” Nói xong, Hồng Vân cưỡi tường vân bay khỏi Ngũ Trang Quán.

“Haiz!

Đúng là cái ông già bướng bỉnh!” Thấy Hồng Vân kiên quyết như vậy, Trấn Nguyên Tử thở dài rồi lấy Địa Thư ra bố trí thêm nhiều tầng trận pháp bảo vệ đạo trường, sau đó hóa thành trường hồng âm thầm đi theo bảo vệ bạn mình. ...

Tại Yêu Hoàng Điện trên Thiên đình.

“Khởi bẩm Yêu Đế, Đông Hoàng, Hồng Vân đạo nhân cuối cùng đã rời Ngũ Trang Quán, đang một mình đi về phương Bắc.” Khi Đế Tuấn và Thái Nhất đang bàn bạc kế hoạch thì một tiểu yêu chạy vào báo cáo.

“Được rồi, ta biết rồi, lui xuống đi!” Đế Tuấn phất tay.

“Khởi bẩm Yêu Đế, Đông Hoàng, còn một việc nữa!” Tiểu yêu ấp úng.

“Chuyện gì?!” “Ba năm trước, Côn Bằng Yêu Sư đã rời nơi ở để đi du ngoạn Hồng Hoang, lúc đó ngài ấy dặn là chuyện nhỏ nên không cần báo cáo với Yêu Đế.” Tiểu yêu sợ hãi nói.

“Oanh!” Thái Nhất đứng phắt dậy, hư ảnh Tam Túc Kim Ô hiện ra

tỏa nhiệt lượng hừng hực. ...

Chương 104

“Lui xuống trước đi!” Đế Tuấn lạnh lùng vẫy tay đuổi tiểu yêu đi.

“Dạ!” Tiểu yêu run rẩy lui ra.

“Đại ca!

Đệ biết ngay lão Côn Bằng đó không phải hạng tốt lành gì mà!” Thái Nhất sầm mặt: “Dù đã quy thuận nhưng lão chưa từng đóng góp gì cho Yêu tộc, tâm địa bất chính, giờ cuối cùng cũng lộ mục tiêu rồi!

Hồng Mông Tử Khí phải thuộc về anh em ta, Côn Bằng không có tư cách nhúng tay vào!” Đế Tuấn tỏa ra uy áp của một bậc đế vương thượng cổ: “Đại ca e là kẻ nhắm vào nó không chỉ có mình lão Côn Bằng đâu, không được chậm trễ, chúng ta xuất phát ngay!” “Tốt lắm!” Đế Tuấn nhếch môi nở một nụ cười lạnh lùng. ...

“Khặc khặc khặc, Hồng Vân tiểu tử, cuối cùng ông cũng chịu ra ngoài!

Để ta phải đợi lâu quá đấy!” Trong một hẻm núi hùng vĩ, Côn Bằng với gương mặt nham hiểm, ánh mắt oán độc nhìn chằm chằm đạo nhân cưỡi tường vân phía trước.

Đó chính là Hồng Vân đạo nhân vừa rời khỏi Ngũ Trang Quán!

Lúc này ông vẫn đang thong dong ngắm cảnh đẹp Hồng Hoang mà không hề biết mình đã rơi vào tầm ngắm.

Rất nhanh, Hồng Vân dừng lại trước hẻm núi nơi Côn Bằng đang ẩn nấp, chân mày hơi nhíu lại.

“Xin hỏi đạo huynh nào đã bố trí trận pháp chặn đường ta?” Hồng Vân lớn tiếng hỏi.

“Vụt!” Lời vừa dứt, mặt đất trong vòng vạn dặm hiện ra những đạo u quang huyền ảo, bao vây tứ phía.

Đây là một trận pháp cực mạnh, hễ vào thì không có lối ra, nếu không đạt tới đạo hạnh Chuẩn Thánh hậu kỳ thì đừng hòng phá vỡ từ bên trong.

“Khặc khặc khặc!

Hồng Vân tiểu nhi, còn nhớ ta không?” “Vụt!” Khi Hồng Vân còn đang nghi hoặc thì một đạo nhân áo đen bay vọt lên không trung.

Chính là Côn Bằng!

“Côn Bằng đạo huynh, hành động này là ý gì?” Hồng Vân cau mày hỏi.

“Khặc khặc khặc, Hồng Vân tiểu nhi, ông còn nhớ chuyện ở Tử Tiêu Cung, ông đóng vai người tốt rồi nhường chỗ cho Chuẩn Đề không?” Côn Bằng nghiến răng cười lạnh, linh khí quanh người cuộn trào.

“Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề đạo hữu từ xa tới, nhường chỗ có gì là sai sao?” Hồng Vân vốn hiền lành, không nghĩ ngợi nhiều.

“Hừ!

Nếu không tại ông làm bộ tốt bụng nhường chỗ thì làm sao ta bị cười nhạo, làm sao ta phải mất chỗ ngồi vào tay Chuẩn Đề?

Nếu ta vẫn ngồi ở bồ đoàn thứ sáu đó thì ta đã trở thành đệ tử Huyền Môn, ta đã có được Hồng Mông Tử Khí rồi!” Côn Bằng càng nói càng dữ tợn, sát khí bùng phát: “Tất cả là tại ông!

Hôm nay ta sẽ khiến ông tan xác, đoạt lấy Hồng Mông Tử Khí về tay mình!” “Oanh!” Trong cơn căm hận tột độ, Côn Bằng không do dự nữa, lật tay đánh ra hàng loạt pháp quyết.

Không gian xung quanh chấn động, những luồng hung sát chi khí xuyên qua hư không bắn thẳng về phía Hồng Vân.

"Côn Bằng, đừng có ép người quá đáng!

Ông tưởng ta sợ ông sao?" Hồng Vân dù hiền lành nhưng cũng có giới hạn.

Thấy Côn Bằng vừa gặp đã ra tay giết chóc, ông lập tức lấy ra một chiếc hồ lô.

Đó chính là Cửu Cửu Tán Phách Hồ Lô mà ông có được từ trên cây hồ lô năm xưa!

Hồng Vân treo hồ lô trên đỉnh đầu, tỏa ra hào quang che chắn cho mình khỏi những đòn tấn công của Côn Bằng.

"Côn Bằng, tuy ta chỉ có đạo hạnh Chuẩn Thánh sơ kỳ đỉnh phong, không bằng Chuẩn Thánh trung kỳ của ông, nhưng có chiếc hồ lô này, ta đã ở thế bất bại, ông làm gì được ta?" Hồng Vân quát lớn.

"Khặc khặc khặc!" Côn Bằng nanh nọc cười: "Nếu không nắm chắc phần thắng, ta lại rình rập ở đây sao?" "Ầm đùng đùng!" Lời vừa dứt, từ trong người Côn Bằng bay ra một tòa cung điện uy nghi, trên biển hiệu viết ba chữ 'Yêu Sư Cung'!

Đây vốn là đạo trường của hắn, nhưng đã được hắn luyện hóa thành một kiện Hậu thiên chí bảo kiên cố, uy lực trấn áp cực mạnh.

Yêu Sư Cung vừa xuất hiện, Côn Bằng liên tục kết ấn, đánh ra hàng trăm đạo hung sát chi khí quấn quanh cung điện, khiến uy lực của nó càng thêm khủng khiếp.

"Vụt!" Tòa cung điện xé toạc hư không, mang theo khí thế hủy diệt lao về phía Hồng Vân.

"Côn Bằng, ta liều mạng với ông!" Đối mặt với Yêu Sư Cung,

Hồng Vân chỉ đành dùng Tán Phách Hồ Lô phun ra vô số cát đỏ để chống đỡ.

Tán Phách Hồ Lô là Tiên thiên linh bảo nên không sợ bị đánh bại.

"Hồng Vân tiểu tử, chết đi!" Thấy Hồng Vân bận đối phó với Yêu Sư Cung mà mất đi lớp hào quang bảo hộ, Côn Bằng chớp thời cơ tập kích.

"Ầm đùng đùng!" Trận đại chiến khiến không gian chấn động, đất đá vỡ vụn, cuồng phong nổi lên, lôi điện rền vang!

Nhưng Hồng Vân dù sao đạo hạnh cũng kém một bậc, pháp lực không bằng Côn Bằng, nên chẳng mấy chốc đã rơi vào thế hạ phong.

Chương 105

“Dừng tay!

Côn Bằng súc sinh, dám làm hại bạn ta sao?!” Đột nhiên một tiếng sấm vang lên, Trấn Nguyên Tử đội Địa Thư, tay cầm phất trần hóa thành trường hồng lao tới, khí thế hùng mạnh Chuẩn Thánh trung kỳ đỉnh phong của ông áp đảo cả Côn Bằng.

“Cái gì?

Thằng cha Trấn Nguyên Tử cũng tới đây rồi sao?” Thấy Trấn Nguyên Tử hung hãn xông tới, Côn Bằng giật mình.

Trấn Nguyên Tử không dễ đối phó như Hồng Vân, ông có Địa Thư phòng thủ tuyệt đối, có thể mượn sức mạnh bản nguyên của đất trời để xoay chuyển càn khôn.

Côn Bằng bấy lâu nay không dám ra tay với Hồng Vân chính là vì e ngại Trấn Nguyên Tử!

Thấy tình hình bất lợi, Côn Bằng nghiến răng định rút lui.

“Yêu Sư Cung, chúng ta tới giúp ngươi!” Đột nhiên, lại có thêm hai đạo trường hồng nữa lao tới, hỏa diễm đỏ rực thiêu cháy cả không gian vạn dặm.

Nhìn kỹ thì chính là anh em Đế Tuấn và Thái Nhất từ Thiên đình đã tới!

“Đông!” “Đông!

Đông đông đông!” Khi khoảng cách còn rất xa, Thái Nhất đã gõ Đông Hoàng Chung, tiếng chuông cuồn cuộn vang vọng, một luồng sóng năng lượng vô hình cổ xưa trong tích tắc đã đến chiến trường, chặn đứng Trấn Nguyên Tử.

“Đông Hoàng Thái Nhất!

Ngươi có ý gì?!” Trấn Nguyên Tử đầu đội Địa Thư, khí thế cuồn cuộn, trầm giọng quát tháo Đông Hoàng Thái Nhất.

“Trấn Nguyên Tử đạo hữu, đây là ân oán giữa Côn Bằng Yêu Sư của yêu tộc ta và Hồng Vân đạo nhân, hà tất phải nhúng tay vào?” Đông Hoàng Thái Nhất tay cầm Tiên Thiên Chí Bảo Hỗn Độn Chung, thản nhiên nhìn Trấn Nguyên Tử nói.

“Ông!” Đồng thời, Đông Hoàng Thái Nhất cũng phóng thích khí thế của bản thân, lại là Chuẩn Thánh trung kỳ đỉnh phong, chỉ kém Trấn Nguyên Tử một chút.

Nhưng với Tiên Thiên Chí Bảo Hỗn Độn Chung trong tay, chiến lực của Đông Hoàng Thái Nhất tuyệt đối không kém Trấn Nguyên Tử!

“Hồng Mông Tử Khí là vật lão sư ban cho Hồng Vân lão hữu, nếu các ngươi cưỡng đoạt, chẳng lẽ không sợ lão sư trách tội?” Trấn Nguyên Tử híp mắt, nhìn chằm chằm Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn.

“Ha ha ha!” Nghe Trấn Nguyên Tử nói, Đế Tuấn cười lớn sảng khoái, bình tĩnh tự nhiên nói, “Nếu ta không nhớ nhầm, khi đó Hồng Quân đạo tổ đâu có thu Hồng Vân đạo hữu làm đệ tử Huyền Môn?

Lão sư từng nói, Thiên Đạo năm mươi, ẩn đi một, để lại cho chúng sinh một đường sinh cơ!

Nếu như chúng ta lấy Hồng Mông Tử Khí, chính là cơ hội sinh tồn mà yêu tộc ta đoạt được, lão sư sao có thể trách tội?” “Hừ!

Đồ vô sỉ!” Trấn Nguyên Tử mặt mày tái mét khó coi, lạnh giọng quát.

“Côn Bằng yêu sư, ta và ngươi cùng đối phó Hồng Vân đạo nhân,

đoạt lấy Hồng Mông Tử Khí để yêu tộc ta sử dụng, nhị đệ sẽ đi chặn Trấn Nguyên Tử!" Khí phách đế vương của Đế Tuấn tản ra, dùng ngữ khí không thể nghi ngờ nói với Côn Bằng.

"Đế Tuấn, Thái Nhất!!" Tâm thần Côn Bằng chấn động, mặt trở nên dữ tợn vô cùng, đồng thời nổi giận ngút trời.

Sao y có thể không biết mình đã bị huynh đệ Đế Tuấn, Thái Nhất gài bẫy chứ.

Rõ ràng có thể một mình giải quyết Hồng Vân đạo nhân, vì sao Đế Tuấn lại phải nhúng tay vào?

Không gì khác ngoài việc liên thủ, dùng tốc độ nhanh nhất đánh chết Hồng Vân đạo nhân, đoạt lấy Hồng Mông Tử Khí, sau đó lấy danh nghĩa giao cho yêu tộc, nhưng thực chất là cho Đế Tuấn và Thái Nhất!

"Hừ!

Nếu Hồng Mông Tử Khí bị ta đoạt được, huynh đệ các ngươi có mặt thì sao?

Có thể ngăn cản ta rời đi sao?" Nói xong, trong mắt Côn Bằng lóe lên một tia lạnh lẽo, sau đó gật đầu nói với Đế Tuấn, "Cẩn tuân ý chỉ của Yêu Đế!" Không ngờ, tia lạnh lẽo trong mắt Côn Bằng lại bị Đế Tuấn nắm bắt được.

"Côn Bằng à Côn Bằng, rốt cuộc là ngươi gài bẫy ta, hay là ta gài bẫy ngươi đây?" "Oanh long long!" Đúng lúc này, Trấn Nguyên Tử đầu đội Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Địa Thư, đã đại chiến với Đông Hoàng Thái Nhất tay cầm Tiên Thiên Chí Bảo Hỗn Độn Chung, vô tận pháp tắc linh khí hoành hành trong hư không, ngay cả không gian cũng trở nên vặn vẹo tan nát.

Các dãy núi xung quanh càng bị nghiền nát từng ngọn một!

Trận chiến của cường giả Chuẩn Thánh đủ sức khiến sơn hà tan nát, nhật nguyệt mờ đi.

"Lão hữu, mau chóng rời đi, trở về Ngũ Trang Quán của ta!" Vừa chiến đấu với Đông Hoàng Thái Nhất, Trấn Nguyên Tử vừa lớn tiếng như sấm sét quát Hồng Vân đạo nhân.

"Ha ha ha!

Đã ra rồi, làm sao có thể trở về?" Đế Tuấn cười lạnh.

"Ông!" Đồng thời, Đế Tuấn lật tay, liền tế ra Lạc Thư, Hà Đồ, hai tay liên tục bấm pháp quyết, đánh ra từng đạo sát khí rực lửa nhập vào Lạc Thư, Hà Đồ, lập tức thấy Lạc Thư, Hà Đồ biến thành dài vạn trượng, hạ xuống hào quang rực rỡ, phong tỏa cả bầu trời hư không.

"Ông!" Côn Bằng bên cạnh cũng không chịu thua kém, lại đánh ra mấy trăm đạo hung sát chi khí, rồi lao về phía Hồng Vân đạo nhân.

Vốn Hồng Vân đạo nhân không phải đối thủ của Côn Bằng, giờ lại thêm một Đế Tuấn, tình hình càng thêm hiểm nghèo, bại thế đã thành.

"Phanh!" Cuối cùng, Hồng Vân đạo nhân bị Côn Bằng xảo trá nắm lấy một sơ hở, đánh ra bốn mươi chín đạo hung sát chi khí nhập vào cơ thể Hồng Vân đạo nhân, cuối cùng hung sát chi khí cuồng bạo lại nghiền nát nhục thân Hồng Vân đạo nhân, hóa thành tro bụi.

Như vậy, Hồng Vân đạo nhân chỉ còn lại nguyên thần phiêu đãng trong hư không, khí tức suy yếu tiều tụy, nhưng nét mặt lại mang theo vẻ không cam lòng!

Chương 106

Bên cạnh nguyên thần Hồng Vân, một đạo tử khí lẳng lặng phiêu đãng, chính là Hồng Mông Tử Khí!

"Hồng Vân đạo hữu!

Ta cho ngươi một cơ hội nữa, để lại Hồng Mông Tử Khí, mau chóng rời đi, nếu không ta nhất định khiến ngươi thần hồn câu diệt!" Đế Tuấn đầu đội Lạc Thư, Hà Đồ, lạnh lùng nhìn nguyên thần Hồng Vân quát.

"Côn Bằng lão già, ta dù có vẫn lạc, cũng tuyệt đối không để ngươi được tốt đẹp!

A!!!

Bạo!

Cho ta bạo!" Nguyên thần Hồng Vân hoàn toàn phớt lờ Đế Tuấn, với vẻ mặt điên cuồng lao về phía Côn Bằng, ầm ầm tự bạo.

Trước khi thân tiêu đạo vẫn, Hồng Vân hận nhất Côn Bằng, cho rằng tất cả đều do lòng tham của Côn Bằng gây ra, nên chỉ nhắm vào Côn Bằng, thà tự bạo nguyên thần, cũng muốn trọng thương Côn Bằng.

"Oanh long long!" Dưới ánh mắt nhe răng trợn mắt của Côn Bằng, nguyên thần Hồng Vân tự bạo.

Tiếng nổ lớn vang dội khắp Hồng Hoang.

Một cường giả cảnh giới Chuẩn Thánh tự bạo, uy lực quả thực khủng bố vô biên, ngay cả Côn Bằng cũng bị nổ văng xuống đáy đất, sống chết không rõ.

Đám mây hình nấm khổng lồ bay lên không, cũng tượng trưng cho sự vẫn lạc của một đại năng Hồng Vân đạo nhân!

"Không!!

Hồng Vân lão hữu!!" Xa xa, Trấn Nguyên Tử bị Đông Hoàng Thái Nhất quấn lấy, phát ra tiếng kêu thảm thiết bi thương.

Đồng thời, y điên cuồng vận chuyển linh khí, tế ra Địa Thư lật tung cả dãy núi xung quanh, điên cuồng ném về phía Đông Hoàng Thái Nhất.

Rồi lao về phía đám mây hình nấm!

"Đông!" "Đông đông đông!" Nhưng Đông Hoàng Thái Nhất cũng không phải kẻ tầm thường, đối mặt với dãy núi hùng vĩ khổng lồ kia, liên tục gõ Đông Hoàng Chung, phát ra từng đạo sóng năng lượng, chấn nát dãy núi hùng vĩ, đồng thời lại một lần nữa chặn đứng Trấn Nguyên Tử.

Đám mây hình nấm nhanh chóng tiêu tán, để lộ ra một đạo tử khí phát ra đạo vận lấp lánh, huyền diệu vô cùng.

Hồng Mông Tử Khí, cơ sở của Đại Đạo!

"Yêu sư quả nhiên thần thông cái thế, lại có thể thao túng hung sát chi khí nghiền nát nhục thân Hồng Vân đạo hữu, bức bách nguyên thần y tự bạo, quả là đại công thần của yêu tộc ta!" Đế Tuấn chân đạp Lạc Thư, Hà Đồ, cười nhạt nói.

Đồng thời lao về phía Hồng Mông Tử Khí, định thu Hồng Mông Tử Khí vào trong túi.

"Phanh!" Nhưng đúng lúc này, chỉ thấy từ dưới phế tích dưới đất, Côn Bằng phá đất mà ra, khí thế có chút suy yếu chặn đứng đường đi của Đế Tuấn.

“Côn Bằng yêu sư, ngươi có ý gì?!” Đế Tuấn híp mắt, từng luồng hàn quang lóe lên, trầm giọng hỏi.

Côn Bằng nhìn chằm chằm Đế Tuấn, tuy không nói gì, nhưng ý tứ vô cùng rõ ràng.

Muốn có được Hồng Mông Tử Khí ư?

Đã hỏi ý kiến ta chưa?

“Xuy!” Đột nhiên, một đạo hồng quang huyết sắc bùng phát, cuốn về phía Hồng Mông Tử Khí đang lơ lửng trên hư không.

“Thái!

Minh Hà lão già, dám!!” Mắt Đế Tuấn trừng lớn, lập tức quát lớn một tiếng.

Bóng người huyết hồng kia, chính là Minh Hà lão tổ.

Sau khi Bàn Cổ khai thiên, một đoàn ô huyết trong cơ thể Người rơi xuống, hóa thành U Minh Huyết Hải, trong U Minh Huyết Hải, sinh ra một cái thai bàn, Minh Hà lão tổ thai nghén trong đó, khi sinh ra có hai thanh kiếm bầu bạn, gọi là Nguyên Đồ, A Tỳ.

Hai thanh kiếm này là kiếm sát phạt, cầm hai kiếm này, chém giết sinh linh có thể không dính nhân quả, không sợ nghiệp lực, đều là cấp Tiên Thiên Linh Bảo Cực Phẩm!

Minh Hà lão tổ có Thập Nhị Phẩm Huyết Liên (còn gọi là Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên), đứng dưới có thể bảo hộ toàn thân, phòng ngự cực kỳ cường hãn, phi tu sĩ Chuẩn Thánh hậu kỳ đỉnh phong thì không thể phá được.

Ngoài ra, Minh Hà lão tổ còn luyện được bốn trăm tám mươi triệu Huyết Thần Tử phân thân!

Có thể nói, xét về thực lực tổng thể, Minh Hà lão tổ còn mạnh hơn

Trấn Nguyên Tử một phần.

“Ha ha ha!

Hồng Mông Tử Khí đương nhiên là của Minh Hà lão tổ ta!” Minh Hà lão tổ điên cuồng cười, đồng thời vươn tay chộp lấy Hồng Mông Tử Khí đang phiêu phù trên hư không.

“Dám!” Đế Tuấn gầm lên một tiếng giận dữ, lao tới.

“Vậy còn của ta!” Côn Bằng dù bị thương không nhẹ, nhưng cũng cắn răng gầm thét một tiếng, đồng thời liên thủ với Đế Tuấn xông lên.

“Oanh long long!” Đế Tuấn, Minh Hà, Côn Bằng chiến đấu cùng một chỗ, linh khí cuồng bạo hoành hành, vô số sơn xuyên núi non bị oanh nát, giao chiến kịch liệt vô cùng.

Chương 107

"Ông!" Nhưng không ngờ, bất ngờ đột biến.

Chỉ thấy bên cạnh Hồng Mông Tử Khí, một khe nứt không gian xuất hiện, sau đó một đóa hoa sen màu đen từ từ hiện ra.

Đóa hoa sen đen này có ba mươi sáu cánh hoa quỷ dị, mỗi cánh hoa đều tỏa ra u quang khắp thân, rõ ràng toàn thân như hắc ngọc, nhưng lại trông vô cùng tà ác.

"Xuy!" Sau khi hắc liên xuất hiện, từ trên cánh hoa đột nhiên bốc lên từng luồng hắc khí nồng đậm, trong tích tắc liền bao bọc lấy Hồng Mông Tử Khí kia, lóe lên vào khe nứt không gian, liền hoàn toàn biến mất không thấy tăm hơi.

Ve sầu bắt ve, chim sẻ rình sau!

"?!" Minh Hà lão tổ vừa sử dụng Nguyên Đồ, A Tỳ đẩy lui Đế Tuấn và Côn Bằng, liền phát hiện Hồng Mông Tử Khí bị hắc liên cuốn đi, lập tức sắc mặt đại biến, giận dữ quát, "Rốt cuộc là thần thánh phương nào, dám tranh đoạt Hồng Mông Tử Khí với Minh Hà lão tổ ta?" "Oanh long long!" Trong lúc nói chuyện, Minh Hà lão tổ liền cầm song kiếm, liên tục chém về phía hắc liên trong khe nứt không gian.

Vô biên kiếm khí vắt ngang hư không, trong tích tắc đã đến khe nứt không gian, sắp chém trúng hắc liên.

"Ông!" Đúng lúc này, hắc liên khẽ xoay tròn, lại phát ra cuồn cuộn hắc khí, chống đỡ những kiếm khí kia, dường như tỏ ra vô cùng nhẹ nhàng.

"Chạy đi đâu?" Minh Hà lão tổ thấy vậy, lập tức giận dữ quát, lóe

thân xông tới!

Đế Tuấn, Côn Bằng thấy vậy, cũng lập tức dừng tay, hóa thành một đạo cầu vồng dài, lao về phía khe nứt không gian.

Trên một chiến trường khác, Đông Hoàng Thái Nhất phát hiện Hồng Mông Tử Khí bị hắc liên thần bí cuốn đi, lập tức trừng mắt giận dữ.

"Trấn Nguyên Tử, lần này tha cho ngươi, lần sau nhất định phải thân tiêu đạo vẫn!" "Đông!" Lời vừa dứt, Đông Hoàng Thái Nhất liên tục gõ Đông Hoàng Chung, lợi dụng thần uy Tiên Thiên Chí Bảo, xé rách không gian xung quanh, thân hình tung lên liền xông vào hư không.

"Lão hữu, ta... xin lỗi ngươi!" Nhìn Đông Hoàng Thái Nhất đã rời đi, Trấn Nguyên Tử bi thống ngửa mặt lên trời kêu lớn, thần tình bi thương.

Đáng nói là, Minh Hà lão tổ, Đế Tuấn, Côn Bằng vẫn chưa đến được chỗ khe nứt không gian, thấy chỗ khe nứt không gian bốc lên cuồn cuộn hắc khí, hóa thành từng con Thái Cổ Độc Long, che kín trời đất mà lao về phía họ.

Cảm nhận được sự khủng bố của những Thái Cổ Độc Long này, họ cũng không dám lơ là, liền liên thủ tiêu diệt Thái Cổ Độc Long.

Nhưng sau khi tiêu diệt Thái Cổ Độc Long do hắc khí tạo thành, lại phát hiện khe nứt không gian kia đã khôi phục như cũ, xung quanh không còn sinh linh nào tồn tại.

"Đáng chết, lại bị cướp miếng ăn từ miệng cọp!

Cái hắc liên kia rốt cuộc là chuyện gì?" Minh Hà lão tổ mặt mày âm trầm gầm lên.

"Hừ!

Ai cũng không đoạt được, vậy thì tốt!" Côn Bằng lạnh hừ một tiếng, liền lặng lẽ ẩn mình rời đi.

Vì y đã bị trọng thương, nếu tiếp tục ở lại đây, khó tránh khỏi sẽ bị Đế Tuấn, Minh Hà lão tổ vây công.

Còn Đế Tuấn, lúc này trong mắt kim quang lóe lên, lẩm bẩm, "Nhị đệ, Hồng Mông Tử Khí phải dựa vào ta đoạt lại!" Nhưng sau khi hắc liên thần bí chui vào khe nứt không gian, liền xuất hiện trước một bóng người.

Nhìn kỹ, người này chính là Lâm Hiên.

Không nghi ngờ gì nữa, hắc liên thần bí kia, chính là Tam Thập Lục Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, Cực Phẩm Hỗn Độn Linh Bảo chân chính.

"Hồng Mông Tử Khí!" Lâm Hiên nhìn Hồng Mông Tử Khí bị hắc khí bao bọc, trong mắt hiện lên màu hỗn độn, dường như có thể thấu rõ chư thiên vạn giới, có thể nhìn xuyên bản chất vạn vật.

"Cơ sở của Đại Đạo, quả nhiên phi phàm, nguyên lai lại là một tia mảnh vỡ thiên đạo, trách không được kẻ nào có được Hồng Mông Tử Khí này, chỉ cần cơ duyên đến, liền có thể chứng đắc quả vị Thiên Đạo Thánh Nhân!" Nhờ Tam Thập Lục Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, Lâm Hiên đã nhìn rõ bản thể của Hồng Mông Tử Khí, chính là một tia mảnh vỡ thiên đạo hóa thành.

Nhưng Lâm Hiên không hề có ý định mượn Hồng Mông Tử Khí này để chứng đắc quả vị Hỗn Nguyên Đại La, bởi vì khi Thương Khung Thần Xích diễn hóa Trung Thiên thế giới, y đã lĩnh ngộ ra pháp môn chứng đạo của mình.

"Tiểu tử Lâm Hiên, ngươi dám!!" Đột nhiên, một tiếng quát lớn mang theo vẻ ngạc nhiên truyền đến, cắt ngang suy nghĩ của Lâm

Hiên.

Chỉ thấy từ xa trong hư không, Đông Hoàng Thái Nhất đầu đội Tiên Thiên Chí Bảo Đông Hoàng Chung bước lớn tới, khí thế như cầu vồng, phía sau còn diễn hóa ra hư ảnh một con Tam Túc Kim Ô bốc lửa đỏ rực.

"Không hổ là Tiên Thiên Chí Bảo do rìu Bàn Cổ hóa thành, lại có thể đuổi theo ta đến tận đây!" Lâm Hiên lật tay, liền thu Hồng Mông Tử Khí vào trong Trung Thiên thế giới của Thương Khung Thần Xích, vẻ mặt thản nhiên nhìn Đông Hoàng Thái Nhất đang nổi giận ngút trời.

"Giao Hồng Mông Tử Khí ra, ta sẽ tha cho ngươi!" Đông Hoàng Thái Nhất híp mắt, trong mắt sát cơ lộ rõ nói.

"Hồng Mông Tử Khí đang ở chỗ ta, có bản lĩnh thì đến mà lấy!" Lâm Hiên bĩu môi khinh thường nói.

"Tốt, tốt!

Tiểu tử Lâm Hiên, ngươi đang tự tìm cái chết!" Đông Hoàng Thái Nhất có chút tức giận gầm lên.

"Đông!" Lời vừa dứt, y liền gõ Đông Hoàng Chung, lập tức tiếng chuông cuồn cuộn vang vọng, từng đạo sóng năng lượng vô hình vắt ngang hư không, đánh về phía Lâm Hiên, mang theo uy năng hủy thiên diệt địa.

"Lần trước ngươi và lão cẩu Đế Tuấn cùng phái Chúc Long đến vây giết ta, lần này ta sẽ báo cả thù mới lẫn hận cũ!" Lâm Hiên cũng sắc mặt lạnh lùng nói.

"Tiểu tử Lâm Hiên, ngươi đoạt Thái Âm Tinh thiên định thê nhi của ta, cắt đứt duyên vợ chồng của ta, đoạt Hồng Mông Tử Khí của ta, giết yêu vương của ta, ta từng phát Thiên Đạo thề, đời này nếu

không giết ngươi thì đạo của ta không toàn vẹn!" Trong hư không, Đông Hoàng Thái Nhất cuồn cuộn chân hỏa hùng hồn quanh thân, đầu đội Tiên Thiên Chí Bảo, lớn tiếng như sấm sét quát về phía Lâm Hiên, "Ngày hôm nay, ta nhất định khiến ngươi thần hồn câu diệt!" "Đông!" "Đông!

Đông đông đông đông!" Lời vừa dứt, Đông Hoàng Thái Nhất liền liên tục gõ Đông Hoàng Chung, tiếng chuông cổ xưa, trầm trọng truyền ra, dường như ẩn chứa thiên uy mênh mông, lại khiến thế giới hư không này cũng bị định trụ.

Kèm theo tiếng chuông vang, từng đạo sóng năng lượng vô hình ập đến, có uy năng hủy thiên diệt địa.

Chương 108

Lâm Hiên ngạo nghễ đứng trong hư không, trực diện những sóng năng lượng cuồn cuộn kia, mặt không đổi sắc!

"Ông!" "Bảy sáu bảy" Ý niệm khẽ động, chỉ thấy dưới chân Lâm Hiên hiện ra một đóa hoa sen đen, nở ra ba mươi sáu cánh, toàn thân đen tối, thần quang lưu chuyển.

Ba mươi sáu cánh hoa đồng loạt tản ra vô cùng vô tận hắc khí, hắc khí này như ma tổ tái thế, tà ý ngút trời, nhiếp nhân tâm thần.

"Oanh long long!" Trong khoảnh khắc, hắc khí và sóng năng lượng va chạm ầm ầm trong hư không, phát ra từng tiếng gầm trầm thấp, vô tận hư không cũng bị chấn động không ngớt, không gian bị xóa sổ, từng hố đen mang theo khí tức hủy diệt xuất hiện, bao trùm thế giới hư không.

"Đó là bảo vật gì?

Lại có thể chống đỡ công thế của Đông Hoàng Chung ta?" Mắt Đông Hoàng Thái Nhất lóe lên, vẻ mặt đầy ngạc nhiên.

Kể từ khi sinh ra linh trí, Đông Hoàng Thái Nhất đã nắm giữ Tiên Thiên Chí Bảo Đông Hoàng Chung, y thấu hiểu sự khủng bố của Đông Hoàng Chung.

Khi đối địch, chưa bao giờ xuất hiện tình huống pháp bảo của đối phương có uy năng không kém Đông Hoàng Chung!

Đặc biệt là cuồn cuộn hắc khí kia, càng tràn ngập sự đen tối tà ác vô tận, dường như là một mặt cấm kỵ khác của trời đất, không thể nhìn, không thể chạm.

"Ha ha ha!

Đông Hoàng Chung chẳng qua cũng chỉ là một Tiên Thiên Chí Bảo, làm sao có thể so sánh với pháp bảo của ta?" Lâm Hiên quanh thân linh khí mênh mông cuồn cuộn, cười lớn quát, "Phá!" "Ông!" Theo lời Lâm Hiên dứt, chỉ thấy Tam Thập Lục Phẩm Diệt Thế Hắc Liên dưới chân y tế xuất, phiêu phù trên hư không, hạ xuống cuồn cuộn ma quang đen kịt, diễn hóa thành một Tôn Thái Cổ Hung Thú, gầm thét lao về phía Đông Hoàng Thái Nhất.

"Hừ!

Tiểu tử Lâm Hiên, chớ có đắc ý!" Đông Hoàng Thái Nhất lạnh hừ một tiếng, cũng không cam chịu yếu thế, ném Đông Hoàng Chung lên hư không, khiến nó tự động chấn động vang vọng, tiếng chuông cuồn cuộn lan tràn khắp phương thiên địa hư không.

Đồng thời, Đông Hoàng Thái Nhất càng nương theo Tam Túc Kim Ô phía sau, lao về phía Lâm Hiên!

"Oanh long long!" Hai bên đại chiến trong hư không!

Đông Hoàng Thái Nhất cuồn cuộn Thái Dương Chân Hỏa đến cực hạn, mỗi một đạo pháp quyết, đều ẩn chứa vô tận chân hỏa, thiêu đốt hư không, muốn thiêu rụi thần hồn của Lâm Hiên.

Lâm Hiên thì vận chuyển linh khí mênh mông, lẩm nhẩm những pháp quyết huyền ảo, vận chuyển các loại pháp tắc chi lực, làm tan biến hư không!

Theo thời gian trôi qua, hai bên đánh càng lúc càng kịch liệt, cũng khiến không gian thế giới vặn vẹo hỗn loạn, bị oanh nát ra vô số hố đen, các không gian khác cũng vặn vẹo không ngớt, có nguy cơ sụp đổ bất cứ lúc nào.

Bất kể là Lâm Hiên hay Đông Hoàng Thái Nhất, đều có Chuẩn Thánh trung kỳ đạo hạnh, pháp lực chênh lệch không đáng kể, càng

đánh càng trời long đất lở, không gian bốn phương đều không thể chịu đựng nổi sự oanh kích.

"Đông Hoàng Thái Nhất, chết đi!" Đột nhiên, Lâm Hiên gầm lên một tiếng giận dữ, tiếng sấm sét cuồn cuộn, khí thế mênh mông hùng vĩ.

"Ông!" Chỉ thấy trên hư không, Tam Thập Lục Phẩm Diệt Thế Hắc Liên thần uy đại thịnh, cuồn cuộn hắc khí tuôn trào, lại trong khoảnh khắc đánh bay Tiên Thiên Chí Bảo Đông Hoàng Chung, khiến tiếng chuông không còn vang nữa.

Đông Hoàng Chung đã bị Diệt Thế Hắc Liên bùng nổ trọng thương!

"Phốc!!" Bản mệnh pháp bảo Đông Hoàng Chung bị trọng thương, Đông Hoàng Thái Nhất cũng không nhịn được phun ra tinh huyết, Thái Dương Chân Hỏa quanh thân cũng trở nên suy yếu đi nhiều.

"Khái khái!

Sao có thể?!

Lại có thể trọng thương Đông Hoàng Chung, hắc liên kia, chẳng lẽ...

Hỗn Độn Linh Bảo?" Trong lòng Đông Hoàng Thái Nhất dâng lên một tia kinh hãi, có chút kinh khủng nhìn Tam Thập Lục Phẩm Diệt Thế Hắc Liên thần uy mênh mông, ma khí cuồn cuộn trên hư thiên, kinh hống nói.

"Không sai, cho dù chỉ có thể thôi động một phần mười uy lực của Tam Thập Lục Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, thì cũng không phải cái chuông rách nát kia có thể so sánh được!" Lâm Hiên khí thế quán thông vân tiêu, cười lạnh nói.

Ngay sau đó, Lâm Hiên trong mắt sát cơ lóe lên, tay cầm Diệt Thế

Hắc Liên, lao về phía Đông Hoàng Thái Nhất.

"Tiểu tử Lâm Hiên, ngươi không thể giết ta!" Đối mặt với Lâm Hiên sát khí đằng đằng, Đông Hoàng Thái Nhất vội vàng lại cuồn cuộn Thái Dương Chân Hỏa, ném một viên châu về phía Lâm Hiên, gào thét khản giọng, "Chết đi!

Cùng với phế vật Chúc Long kia diệt vong đi!" "Hưu!" Một viên châu lớn bằng nắm tay lao về phía Lâm Hiên, tựa hồ ẩn chứa vô tận năng lượng, đủ sức hủy thiên diệt địa.

Viên châu kia, chính là Long Nguyên của Chúc Long, ẩn chứa vô tận năng lượng của Chúc Long, sau khi Đông Hoàng Thái Nhất thi triển pháp quyết, Long Nguyên lúc này tràn ngập năng lượng cuồng bạo hoành hành, có thể ầm ầm nổ tung bất cứ lúc nào.

"Đông!" "Đông!

Đông đông đông!" Theo viên châu bị ném ra, Đông Hoàng Thái Nhất cũng nắm bắt thời cơ, liên tục gõ Đông Hoàng Chung, xé rách không gian thế giới hư không, hóa thành một đạo cầu vồng dài chui ra khỏi khe nứt.

Y sợ Long Nguyên tự bạo, sẽ liên lụy mình vào đó!

"Long Nguyên!!" Nhìn thấy viên châu kia, tâm thần Lâm Hiên khẽ động, vốn định đi truy sát Đông Hoàng Thái Nhất, cũng dừng bước lại.

"Thôi vậy, dù sao cũng là tọa kỵ của ta, cứu một mạng thì có sao?" Lâm Hiên thản nhiên thở dài nói.

"Ông!" Lời vừa dứt, Lâm Hiên liền tế ra Tam Thập Lục Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, hạ xuống biển lượng hắc khí ma quang, bao bọc chặt lấy Long Nguyên kia, hắc khí huyền diệu lại tà ác trong nháy mắt bao trùm toàn bộ Long Nguyên.

Một lát sau, chỉ thấy năng lượng vốn cuồng bạo không ngớt trong Long Nguyên kia, lại dần dần ôn hòa trở lại.

"Bá!" Thấy vậy, Lâm Hiên vẫy tay lớn, liền thu Long Nguyên kia.

Chương 109

Chỉ tiếc là, thế giới hư không này, không còn tìm thấy tung tích của Đông Hoàng Thái Nhất nữa.

"Vốn định ở đây đánh chết y, cuối cùng lại đáng tiếc!" Lâm Hiên lắc đầu bất lực nói.

Thật không ngờ, Đông Hoàng Thái Nhất thân là Yêu tộc Đế Hoàng, tồn tại vô thượng thống lĩnh ức vạn vạn yêu tộc sinh linh, khi đối mặt với cái chết, cũng có hành vi sợ hãi bỏ chạy.

"Thôi vậy, về trước đã, tàn hồn Hồng Vân cần được dưỡng, và đạo Hồng Mông Tử Khí kia, cũng cần nghiên cứu kỹ lưỡng một phen!" Lâm Hiên lẩm bẩm một câu.

Sau đó thân hình lóe lên, liền mang theo Tam Thập Lục Phẩm Diệt Thế Hắc Liên biến mất trong thế giới hư không.

"Tam Thập Lục Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, che chắn thần thức của ta, cách tuyệt đạo ý, quả nhiên thần bí khó lường!" "Tiểu hữu Lâm Hiên, ...chẳng lẽ cũng muốn làm Thiên Đạo Thánh Nhân?" Trong Hỗn Độn mênh mông, mắt Hồng Quân đạo tổ hỗn độn lóe lên, tựa như thấu rõ chư thiên, xuyên thấu ức vạn dặm hư không, thản nhiên thở dài.

Oa Hoàng Thiên.

Lâm Hiên ưu nhàn tự tại trở về đạo trường của Nữ Oa.

"Ông!" Đột nhiên, không gian một trận vặn vẹo, sau đó thân ảnh Nữ Oa xuất hiện.

Chỉ thấy Nữ Oa chân đạp sen, quanh thân đạo vận lượn lờ, đang chăm chú nhìn Lâm Hiên, với vẻ mặt cười như không cười.

“Sư phụ!” Lâm Hiên hành lễ kêu.

“Bảo bối đồ nhi, nói cho vi sư nghe!” Nữ Oa khẽ nở nụ cười, lộ ra một nụ cười ngọt ngào nói.

“Ông!” Lời vừa dứt, chỉ thấy Nữ Oa nhẹ nhàng phất tay áo, một luồng sức mạnh phiêu miểu dũng hiện, sau đó Lâm Hiên phát hiện mình đã ở trong Oa Hoàng Cung.

Cử chỉ động tác chỉ thấy, chuyển dời không gian như vậy, thủ đoạn của Thánh Nhân quả nhiên phi phàm!

“Sư phụ tìm con có việc gì ạ?” Lâm Hiên gãi gãi đầu, vẻ mặt tươi cười nói.

“Chẳng lẽ vi sư nhất định phải có việc mới có thể tìm con sao?” Khóe miệng Nữ Oa treo một nụ cười giảo hoạt, cười như không cười nhìn Lâm Hiên, không còn vẻ uy nghiêm của Thánh Nhân, mà lại giống như một đại tỷ tỷ nhà bên.

“Không, sư phụ lúc nào cũng có thể tìm con!” Lâm Hiên vội vàng lắc đầu nói.

“Tiểu tử thối, càng ngày càng hồ đồ, thành thật khai báo đi, con đã chạy đến chiến trường làm gì?” Nữ Oa thu lại nụ cười, liếc Lâm Hiên một cái trách móc nói.

“Sư phụ, vì con và Hồng Vân đạo nhân có chút giao tình, đồ nhi tính tình thiện lương, đoán Hồng Vân đạo nhân có một kiếp nạn, nên đã đi giúp một phen.” Lâm Hiên đảo mắt, nhanh chóng tìm ra lý do nói.

“Thì ra là vậy, chỉ tiếc cuối cùng Hồng Vân đạo nhân đã tự bạo nguyên thần, con cũng không thể cứu được.” Nữ Oa nghe Lâm Hiên nói, u u thở dài.

“Không không không, Hồng Vân đạo nhân tuy tự bạo nguyên thần, nhưng cũng không thật sự thân tiêu đạo vẫn, sư phụ xin xem!” Lâm

Hiên khẽ lắc đầu, sau đó ý niệm khẽ động.

"Ông!" Chỉ thấy từ trán y, một đóa hắc liên phiêu ra, trong đài sen, lại có một tia tinh hồn suy yếu đang ngủ say.

Nhìn thấy Tam Thập Lục Phẩm Diệt Thế Hắc Liên này, Nữ Oa khẽ nhướng mày, sắc mặt trở nên ngưng trọng.

"Hắc liên đó chính là pháp bảo đã cuốn đi Hồng Mông Tử Khí sao?" "Đúng vậy, đồ nhi cũng lợi dụng Tam Thập Lục Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, câu được một tia tàn hồn của Hồng Vân đạo nhân, không đến nỗi để y hồn phi phách tán." Lâm Hiên nghiêm túc gật đầu nói.

Dù sao lúc đó trên chiến trường, Lâm Hiên đã sử dụng Diệt Thế Hắc Liên, lúc này đối với Nữ Oa cũng không cần che giấu.

Lâm Hiên biết, lúc đó trên chiến trường, có không ít đại năng Hồng Hoang, như Tam Thanh, Tây Phương Nhị Thánh v.v.

đều có mặt quan chiến.

Nhưng điều đó thì sao?

Sử dụng Tam Thập Lục Phẩm Diệt Thế Hắc Liên cũng không sợ, dù sao Diệt Thế Hắc Liên đã sớm được Hồng Quân đạo tổ biết đến.

"Vi sư vạn vạn không ngờ, pháp bảo cuốn đi Hồng Mông Tử Khí, cách tuyệt thần thức của chúng ta, lại là một kiện Hỗn Độn Linh Bảo thần bí." Nữ Oa lắc đầu cười khổ nói.

"Cách tuyệt thần thức?" Lâm Hiên nắm lấy một trọng điểm mà Nữ Oa nói, lập tức nhướng mày.

"Không sai, sau khi hắc liên cuốn đi Hồng Mông Tử Khí độn vào hư không, chúng ta lại phát hiện hư không bị sức mạnh thần bí phong tỏa, thần thức hoàn toàn không thể đột phá." Nữ Oa gật đầu nói.

Nghe Nữ Oa nói, mắt Lâm Hiên lại sáng lên.

Thì ra mọi chuyện xảy ra trong thế giới hư không, ngay cả Thánh Nhân cũng không thể biết được.

“Sư phụ, thực ra Tam Thập Lục Phẩm Diệt Thế Hắc Liên...” Lâm Hiên hắng giọng, chuẩn bị kể chuyện làm sao y có được Diệt Thế Hắc Liên cho Nữ Oa.

Nhưng không ngờ, Nữ Oa lại phất tay ngọc.

“Đồ nhi ngốc, con đã lớn rồi, có bầu trời riêng của mình, có những bí mật của riêng con, vi sư tự nhiên sẽ không dò xét bí mật của con.” Cuối cùng, Nữ Oa lại trịnh trọng dặn dò, “Nhưng vi sư muốn nhắc nhở, hắc liên tà mị vô cùng, con phải sử dụng cẩn thận, chớ để bị tâm ma mê hoặc!” “Hắc hắc!

Quả nhiên sư phụ là người thương con nhất, sư phụ cứ yên tâm đi, pháp bảo của con, con có thể khống chế được!” “Tiểu tử thối, nhưng con là bảo bối đồ nhi của sư phụ, không thương con, thì thương ai?” Nữ Oa trách móc liếc Lâm Hiên một cái.

Sau đó ánh mắt trở nên càng lúc càng dịu dàng, nhẹ nhàng nói với Lâm Hiên, “Kể từ khi thu con làm đồ đệ, con chính là đệ tử duy nhất của vi sư, cũng là người vi sư quan tâm nhất, bây giờ, và sau này cũng vậy.” “Sư phụ, thực ra không giấu gì người, từ trước đến nay, người cũng là người con kính yêu nhất, bây giờ, và sau này cũng vậy, không ai có thể thay thế!” Lâm Hiên trong lòng cảm xúc, cũng nhẹ giọng nói.

“Đồ nhi ngốc!” Nghe Lâm Hiên nói, Nữ Oa triển nhan cười, ánh mắt dịu dàng vô cùng, tựa như sự dịu dàng của người vợ hiền.

Chương 110

"À phải rồi, sư phụ, đây chính là đạo Hồng Mông Tử Khí của Hồng Vân đạo nhân!" Như thể đã nhớ ra, Lâm Hiên vung tay, liền tế ra đạo Hồng Mông Tử Khí kia, phiêu phù trong hư không, quanh thân đạo vận cuồn cuộn, huyền diệu vô cùng.

"Quả thực huyền diệu, vi sư cũng không thể tham tri bản thể của nó là vật gì, nhưng vi sư đã thành Thánh, có Hồng Mông Tử Khí cũng vô dụng, đồ nhi cứ giữ lấy đi." Nữ Oa cười nói.

Đối với điều này, Lâm Hiên gật đầu, không nói gì.

Y đã phát hiện ra.

Nữ Oa tuy đã thành Thiên Đạo Thánh Nhân, nhưng lại không thể biết bản thể của Hồng Mông Tử Khí là mảnh vỡ thiên đạo, cũng không biết mình đã bị Thiên Đạo gài bẫy.

Nhưng như vậy cũng tốt, Lâm Hiên cũng không hy vọng Nữ Oa biết chuyện này.

Dù sao, chỉ cần thời cơ chín muồi, Lâm Hiên nhất định sẽ đòi lại phần nhân quả này!

Sau đó, Lâm Hiên thu Hắc Liên và Hồng Mông Tử Khí, cáo biệt Nữ Oa, bước ra khỏi Oa Hoàng Cung.

Thân hình lóe lên, liền xuất hiện trên một vùng biển rộng lớn tràn ngập linh khí ở một góc Oa Hoàng Thiên.

"Chúc Long!" Lâm Hiên quát lớn một tiếng, tiếng sấm sét cuồn cuộn, truyền đến ức vạn dặm.

"Rống!" Tựa như đáp lại tiếng gọi của Lâm Hiên, nước biển ở vùng biển dưới chân y đột nhiên cuộn trào, từng cột nước xông thẳng

lên trời, thân thể khổng lồ của Chúc Long cũng vọt ra khỏi biển, phiêu phù trước mặt Lâm Hiên.

"Chủ nhân!" Chúc Long cung kính kêu.

"Đây!" "Ông!" Vừa nói, Lâm Hiên thản nhiên vẫy tay, lập tức thấy một viên châu bắn ra, hóa thành một đạo lưu quang, xuất hiện trước mặt Chúc Long, mặt ngoài viên châu trơn bóng không tì vết, bên trong năng lượng bàng bạc đang giao thoa.

"....." Nhìn thấy viên châu này, tâm thần Chúc Long chấn động, toàn bộ nhục thân khổng lồ của y đều run rẩy, kích động đến khó tả, đôi mắt to như dãy núi, nhìn chằm chằm viên châu, vẻ kích động thể hiện rõ trên mặt.

"Long Nguyên, Long Nguyên, Long Nguyên của ta!" Chúc Long kích động nói.

"Ta đoạt được từ tay Đông Hoàng Thái Nhất, bây giờ vật về nguyên chủ!" Lâm Hiên thản nhiên xua tay nói, đồng thời thân hình lóe lên, lại biến mất tại chỗ.

Chỉ còn lại Chúc Long lẳng lặng đứng trong hư không.

Cuối cùng, sau khi Lâm Hiên biến mất, Chúc Long nuốt Long Nguyên vào bụng, quỳ lạy về phía Lâm Hiên đang ở và kêu lớn, "Chủ nhân thánh ân!" Từ đó, Chúc Long hoàn toàn quy phục!

Thiên Đình, Lăng Tiêu Bảo Điện!

Đế Tuấn đoan tọa trên ngai vàng tối cao, mặt mày uy nghiêm, quanh thân bao bọc từng luồng khí phách đế vương.

"Sưu!" Đúng lúc này, một đạo cầu vồng dài xuyên qua hư không, từ chân trời bay đến, trong nháy mắt đã vào Lăng Tiêu Bảo Điện.

Chỉ thấy người này đầu đội Cực Phẩm Tiên Thiên Chí Bảo Đông

Hoàng Chung, khí tức hỗn loạn suy yếu, tựa hồ đã bị thương không nhẹ!

Chính là cường giả chí cường của yêu tộc Đông Hoàng Thái Nhất!

"Ông!" Thấy vậy, Đế Tuấn lập tức đứng dậy, trong mắt sắc bén lóe lên, trên mặt lộ ra vẻ ngạc nhiên vô cùng.

"Nhị đệ, có chuyện gì vậy?" Đế Tuấn vội vàng tiến lên đỡ Đông Hoàng Thái Nhất, vừa truyền linh khí bàng bạc giúp y trị thương, vừa trầm giọng hỏi.

"Khái khái!" Thái Nhất có chút suy yếu ho khan mấy tiếng, mới ngẩng đầu nhìn Đế Tuấn, sắc mặt ngưng trọng nói, "Lâm Hiên!" "Lâm Hiên?

Chẳng lẽ tiểu tử Lâm Hiên đã làm ngươi bị thương?" Đế Tuấn nhíu mày, híp mắt hỏi.

"Đúng vậy, kẻ đoạt Hồng Mông Tử Khí, chính là tiểu tử Lâm Hiên, sau khi ta truy kích y vào thế giới hư không, liền thấy y và hắc liên quỷ dị kia..." Sau khi được Đế Tuấn truyền linh khí trị liệu, thương thế của Thái Nhất đã khá hơn nhiều.

Nên y liền kể lại mọi chuyện từ đầu đến cuối, bao gồm hắc khí ngút trời của Tam Thập Lục Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, bao gồm chiến lực khủng bố của Lâm Hiên, bao gồm việc cuối cùng đã dẫn bạo Long Nguyên của Chúc Long!

"Ý của ngươi là, tiểu tử Lâm Hiên không chỉ có Tiên Thiên Chí Bảo Càn Khôn Nguyệt Thần Xích, mà còn có một kiện hắc liên rất có khả năng là cấp Hỗn Độn Linh Bảo?" Mắt Đế Tuấn lóe lên tinh mang, ngưng giọng hỏi.

Y không biết, Càn Khôn Nguyệt Thần Xích của Lâm Hiên cũng đã thăng cấp thành cấp Hỗn Độn Linh Bảo!

“Không chỉ rất có khả năng, mà là khẳng định!” Thái Nhất đính chính lời của Đế Tuấn, dường như nhớ lại hắc liên quỷ dị của Lâm Hiên, trong mắt toát ra vẻ kiêng kỵ, “Cuồn cuộn hắc khí tràn ngập hư không, Đông Hoàng Chung của ta vốn là Cực Phẩm Tiên Thiên Chí Bảo, nhưng lại hoàn toàn không thể chống đỡ uy năng của hắc liên!” “...Tiểu tử Lâm Hiên còn nói thẳng rằng y chỉ mới kích phát một phần mười uy lực của hắc liên.” “Tê!

Không ngờ y lại có phúc duyên sâu đậm đến vậy!

Không chỉ có Tiên Thiên Chí Bảo Càn Khôn Nguyệt Thần Xích, lại còn có Hỗn Độn Linh Bảo!” Ngay cả Đế Tuấn với tính cách trầm ổn như vậy, lúc này cũng không khỏi hít một hơi khí lạnh kinh ngạc nói.

Đồng thời vẻ kiêng kỵ trong mắt càng lúc càng nồng đậm!

Lâm Hiên, là đại địch của yêu tộc, Lâm Hiên càng mạnh, đối với yêu tộc, càng không phải là tin tức tốt!

“Đại ca cứ yên tâm, tiểu tử Lâm Hiên tuy được trời ưu ái, nhưng khi ta thoát ra khỏi thế giới hư không, ta từng dẫn bạo Long Nguyên của Chúc Long, dưới sự tự bạo của Long Nguyên của Chúc Long cổ Chuẩn Thánh trung kỳ, tiểu tử Lâm Hiên dù không chết, cũng tuyệt đối bị trọng thương, trong mấy vạn năm e rằng khó mà lành lại!” Thái Nhất ngẩng đầu, cười lạnh ngưng giọng nói.

“Ừm!

Có Hỗn Độn Linh Bảo cấp bậc bảo hộ, chắc là không chết được, nhưng bị thương là điều khó tránh khỏi!” Đế Tuấn cũng gật đầu.

“Đại ca, như vậy, ta nhất định phải tăng tốc con đường tranh bá.

Chương 111

Một khi đợi tiểu tử Lâm Hiên khôi phục thực lực, rồi lại liên thủ với Vu tộc đáng ghét kia, yêu tộc ta sẽ gặp tai họa!" "Có lý, bây giờ ta đã cảm ứng được có thể chém Tam Thi, chuẩn bị trở về Thái Dương Tinh bế quan, mấy năm này ngươi phải quản lý Thiên Đình!" Đế Tuấn tinh mang lóe lên, khí phách đế vương quanh thân lượn lờ, trầm giọng nói, "Hãy nhớ, trước khi ta xuất quan, đừng tranh đấu với Vu tộc đó!" "Vâng!" Côn Luân Sơn, Tam Thanh Quan.

"Cái hắc liên kia, ba mươi sáu cánh hoa, huyền diệu khó lường, lại có thể dễ dàng vặn vẹo hư không, tản ra ma khí cuồn cuộn, uy áp mênh mông, e rằng là một pháp bảo cấp bậc Hỗn Độn Linh Bảo!" Lão Tử mặt không biểu cảm, thản nhiên mở miệng nói.

"Ta thấy hắc liên kia, giống hệt ấn ký hắc liên trên trán Lâm Hiên, pháp bảo này chắc chắn là của y.

Hừ!

Chỉ là một con hổ yêu, hà đức hà năng mà có được Hỗn Độn Linh Bảo này!" Nguyên Thủy Thiên Tôn lạnh hừ một tiếng nói, trong mắt đầy vẻ đố kỵ.

Nguyên Thủy Thiên Tôn vốn là một người vô cùng cao ngạo, không thích nhìn thấy người khác tốt, đặc biệt đối với một số yêu tộc, càng ôm giữ tâm lý kỳ thị.

Trước đây đối với Lâm Hiên không lạnh không nhạt, nếu không phải nhìn vào Lâm Hiên là đệ tử duy nhất của Nữ Oa, e rằng sẽ không cho Lâm Hiên sắc mặt tốt.

Bây giờ lại thấy Lâm Hiên sở hữu một kiện Hỗn Độn Linh Bảo mà ngay cả Tam Thanh cũng chưa từng có, lập tức lòng đố kỵ đại

thịnh, lạnh giọng nói.

“Ha ha ha!

Nhị huynh nói sai rồi, ta lại cảm thấy tiểu hữu Lâm Hiên được trời ưu ái, có duyên có được pháp bảo này, tiền đồ đạo hữu không thể lường được!” Thông Thiên Giáo Chủ sảng khoái cười lớn nói.

“Có pháp bảo này thì sao?

Không thành Thánh, cuối cùng cũng chỉ là con kiến hôi!” Nguyên Thủy Thiên Tôn lạnh lùng thản nhiên nói.

“Nhị huynh lại làm sao biết tiểu hữu Lâm Hiên không thể chứng đắc quả vị Hỗn Nguyên?

Lão sư từng nói chứng đạo có ba pháp, một là công đức thành Thánh, một là chém Tam Thi thành Thánh, một là lấy lực chứng đạo!

Bây giờ tiểu hữu có được cơ sở Đại Đạo Hồng Mông Tử Khí, chỉ cần cơ duyên đến, chứng đắc quả vị Thánh Nhân cũng không phải là không thể!” “Hồng Mông Tử Khí là đoạt được, khế cơ không hòa hợp, làm sao thành Thánh?” “Kẻ có duyên thì được, hà cớ gì phải luận đoạt thủ?” Thông Thiên Giáo Chủ không chịu thua kém nói.

“Theo lời ngươi nói, bây giờ nếu ta đi đánh chết y, đoạt lấy Hồng Mông Tử Khí của y, vậy cũng có thể sao?” Bị Thông Thiên Giáo Chủ châm chọc mấy câu, sắc mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn càng lúc càng khó coi, lập tức trầm giọng quát.

“Hừ!

Nhị huynh, tiểu hữu Lâm Hiên là bạn tốt của ta, nếu như vậy, ta nhất định sẽ không khoanh tay đứng nhìn!” Thông Thiên Giáo Chủ cũng không có tính khí tốt, lập tức phản bác.

“Thật sao?” Nguyên Thủy Thiên Tôn híp mắt, pháp lực toàn thân

cuồn cuộn, khí thế như cầu vồng quán nhật.

"Thật thì sao?!" Thông Thiên Giáo Chủ cũng không cam chịu yếu thế, pháp lực bành trướng, vô tận pháp tắc quấn quanh thân, phía sau Tru Tiên Tứ Kiếm ẩn hiện.

"Đủ rồi!" Thấy tình hình này, sắc mặt Lão Tử càng lúc càng khó coi, lạnh giọng quát, "Hai người các ngươi, đừng tranh cãi nữa!

Lâm Hiên là sư điệt của chúng ta, là đệ tử duy nhất của Nữ Oa sư muội, nếu không cần thiết, không thể dễ dàng động thủ với y, nếu không sẽ bị ức vạn vạn sinh linh thiên hạ chê cười!" Thấy Lão Tử chấn nộ, Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên Giáo Chủ mới im lặng không nói gì.

Nhưng có thể thấy rõ ràng, sự ngăn cách giữa hai người dường như càng ngày càng nghiêm trọng!

Tây Phương Đại Địa, dưới cây bồ đề cao ngất.

"Ai, Đông Phương Đại Địa quả nhiên nhân kiệt địa linh, sư điệt Lâm Hiên lại càng được trời ưu ái, lại sở hữu Hỗn Độn Linh Bảo như vậy!" Tiếp Dẫn sắc mặt khổ sở, thản nhiên thở dài nói.

"Sư huynh, hay là ta đi đoạt pháp bảo của y?

Một tu sĩ Chuẩn Thánh trung kỳ, có tư cách gì mà chiếm hữu Hỗn Độn Linh Bảo như vậy?" Chuẩn Đề trên mặt đầy vẻ giận dữ nói.

"Không thể!" Tiếp Dẫn khẽ lắc đầu, ngưng giọng nói, "Lâm Hiên là sư điệt của chúng ta, nếu động thủ với y, cuối cùng sẽ bị ức vạn vạn sinh linh chê cười, cũng sẽ khiến Nữ Oa sư muội chấn nộ, thậm chí e rằng lão sư cũng sẽ xuất hiện, đây là hạ sách!" "Sư huynh nói có lý, vậy cũng đành, sư đệ ta đi tranh một chuyến ở Đông Phương Đại Địa, xem có thể độ một số sinh linh hữu duyên trở về không!" "Thiện!" Vạn Thọ Sơn Ngũ Trang Quán!

Dưới cây Nhân Sâm Quả, Trấn Nguyên Tử khoanh chân ngồi, ngẩn người nhìn cái bồ đoàn đối diện, vẻ mặt bi thống khó che giấu.

Đó là cái bồ đoàn mà Hồng Vân đạo nhân bình thường hay ngồi!

Chỉ tiếc là, lúc này bồ đoàn vẫn còn đó, nhưng đã không còn chủ nhân.

"Ai!" Rất lâu sau, Trấn Nguyên Tử u u thở dài một hơi, tràn đầy vẻ tiếc nuối và bi thống.

"Ông!" Đúng lúc này, đại trận do Trấn Nguyên Tử bố trí ở Vạn Thọ Sơn khẽ rung động, lại tự chủ vận chuyển.

Thần thức Trấn Nguyên Tử lan ra, lại phát hiện một đạo cầu vồng dài đang bay tới, khí tức vô cùng quen thuộc.

Cảm nhận được luồng khí tức quen thuộc kia, Trấn Nguyên Tử liền sử dụng Địa Thư thu lại đại trận.

"Sưu!" Đúng lúc đó, đạo cầu vồng dài kia đã hạ xuống Ngũ Trang Quán.

Nhìn kỹ, chính là Lâm Hiên!

"Tiểu hữu Lâm Hiên!" Trấn Nguyên Tử mở miệng nói.

"Về chuyện của Hồng Vân đạo nhân, xin lỗi, khi con đến, y đã tự bạo nguyên thần rồi!" Lâm Hiên hành lễ nói.

"Không sao, không trách, đều là kiếp số của lão hữu, số mệnh đã định có kiếp này, không trách ai được." Trấn Nguyên Tử lắc đầu cười khổ, thở dài nói, "Ta từng khuyên y đừng ra ngoài, nhưng y không tin, Hồng Hoang Đại Địa hiểm nguy trùng trùng, kẻ thèm muốn Hồng Mông Tử Khí thì khắp nơi, ai!" "Hồng Mông Tử Khí rơi vào tay tiểu hữu cũng tốt, hơn là rơi vào tay yêu tộc hoặc lão già Minh Hà kia!" Trong lời nói, tuy không có ý trách cứ, nhưng cũng biểu thị, y đã biết

hắc liên thần bí kia, chính là của Lâm Hiên.

Chương 112

Và kẻ đã cuốn đi Hồng Mông Tử Khí trong trận đại chiến cuối cùng, chính là Lâm Hiên!

"Ông!" Lâm Hiên gật đầu, nhưng không nói gì, ý niệm khẽ động.

Lập tức thấy hư không khẽ rung động, một đóa hắc liên ba mươi sáu cánh dũng hiện, phiêu phù trong hư không.

Nhìn kỹ, sẽ thấy trong hắc liên, một tia tàn hồn suy yếu đang ngủ say trong đài sen!

Cảm nhận được luồng khí tức quen thuộc kia, tâm thần Trấn Nguyên Tử chấn động, hai mắt đều trợn tròn, nhìn chằm chằm hắc liên.

Hoặc chính xác hơn, nhìn chằm chằm tia tàn hồn kia!

".....Tàn hồn của lão hữu?!" Trấn Nguyên Tử khó tin kêu lên, giọng nói đều kích động đến run rẩy.

"Không sai!" Lâm Hiên gật đầu, chậm rãi giải thích, "Khi Hồng Vân đạo nhân tự bạo, con không cách nào ngăn cản, nhưng trong khoảnh khắc y tự bạo nguyên thần, con đã tế ra Diệt Thế Hắc Liên, phá vỡ hư không, thành công câu được một tia tàn hồn!" "Ha ha ha!

Tốt tốt tốt, tàn hồn cũng tốt, tàn hồn cũng tốt, ha!" Trấn Nguyên Tử lúc này, kích động vô cùng, cười lớn nói, lời nói cũng trở nên lộn xộn.

"Tàn hồn của Hồng Vân đạo nhân có thể giao cho tiền bối từ từ dưỡng, có lẽ sẽ có ngày phục sinh, nhưng đạo Hồng Mông Tử Khí kia..." Lâm Hiên chậm rãi mở miệng nói.

"Không sao không sao, đạo Hồng Mông Tử Khí kia vốn không có

duyên với Hồng Vân, vì Hồng Mông Tử Khí mà y vẫn lạc, đó là kiếp nạn chứ không phải cơ duyên, tiểu hữu Lâm Hiên cứ việc lấy đi là được!" Trấn Nguyên Tử hân hoan gào thét.

Có thể có được một tia tàn hồn của lão hữu, đối với y, đó là kết quả tốt nhất!

"Được!" Lâm Hiên gật đầu nói.

"Ông!" Theo ý niệm của Lâm Hiên khẽ động, chỉ thấy trong hắc liên, một tia tàn hồn của Hồng Vân đạo nhân chậm rãi phiêu đãng ra, cuối cùng bị Trấn Nguyên Tử phất tay áo một cái, chuyển dời vào trong Địa Thư để dưỡng.

"Oanh long long!" Đúng lúc này, trên hư thiên, lại vang lên từng trận tiếng sấm.

Trấn Nguyên Tử tâm có cảm ứng, liền khẽ gật đầu.

Thiên Đạo đang nhắc nhở, sau khi Trấn Nguyên Tử nhận tàn hồn của Hồng Vân đạo nhân từ Lâm Hiên, liền thiếu Lâm Hiên một cái nhân quả, ngày sau nhất định phải báo đáp.

"Trấn Nguyên Tử tiền bối!" Lâm Hiên hiển nhiên cũng cảm ứng được phần nhân quả này, lập tức khóe miệng khẽ nhếch lên, cất tiếng kêu.

"Tiểu hữu Lâm Hiên có việc gì thì cứ nói!" "Vậy được, ta cũng không khách sáo nữa!" Lâm Hiên cười cười, sau đó chỉ vào hướng đông cười nói, "Sư phụ của ta từng tạo ra một chủng tộc Hậu Thiên, là Nhân Tộc, trời sinh yếu ớt, lại không có đại năng che chở, con đoán Nhân Tộc sẽ có một trận đại kiếp nạn trên con đường trưởng thành, khi đó con hy vọng Trấn Nguyên Tử tiền bối có thể ra tay tương trợ một phen!" "Nhân Tộc?" Nghe tên chủng tộc này, Trấn Nguyên Tử nhíu mày, nói, "Nếu ta không nhớ nhầm, chủng tộc này tuy được Nữ

Oa nương nương tạo ra, nhưng giáo chủ Nhân Tộc lại là Thánh Nhân Lão Tử, nếu Nhân Tộc có đại kiếp, vì sao ngài ấy không ra tay tương trợ?" "A!

Lão Tử sư bá là đệ tử đầu tiên dưới trướng Đạo Tổ, đệ tử Huyền Môn thứ nhất, thủ lĩnh Tam Thanh, Thánh Nhân Thiên Đạo lừng lẫy đại danh, Trấn Nguyên Tử tiền bối, ngài nghĩ một tồn tại cao cao tại thượng như vậy, sẽ quan tâm đến sinh tử của những con kiến hôi nhỏ bé sao?" Lâm Hiên cười lạnh nói.

Tuy bề ngoài có vẻ đang ca ngợi thân phận cao quý của Lão Tử, nhưng thực chất lại châm biếm sự vô vi của y!

Liên tưởng đến khi Lão Tử thành Thánh, Lâm Hiên đột nhiên mắng lớn, Trấn Nguyên Tử trong lòng hiểu rõ, liền gật đầu trịnh trọng bảo đảm, "Tiểu hữu Lâm Hiên cứ yên tâm, bờ biển Đông Hải cách Vạn Thọ Sơn của ta không xa, nếu có nhu cầu, ta nhất định sẽ toàn lực tương trợ!" "Như vậy, xin đa tạ Trấn Nguyên Tử tiền bối!" "Lão hữu và ta có tình nghĩa mấy chục vạn năm, lần này, càng phải đa tạ tiểu hữu Lâm Hiên a!" Trấn Nguyên Tử cười nói.

Lâm Hiên gật đầu, cũng không nói thêm gì nữa.

Sở dĩ lúc đó sử dụng Tam Thập Lục Phẩm Diệt Thế Hắc Liên để câu một tia tàn hồn của Hồng Vân đạo nhân, nguyên nhân thực sự không chỉ vì Hồng Vân đạo nhân và y có tình nghĩa luận đạo, mà quan trọng hơn là muốn Trấn Nguyên Tử thiếu một cái nhân quả.

Như vậy, Lâm Hiên liền có thể mời y giúp đỡ chăm sóc Nhân Tộc mới sinh kia!

Sau khi mục đích đạt được, Lâm Hiên cũng không nán lại lâu, lại hóa thành một đạo cầu vồng dài, biến mất nơi chân trời.

Bờ biển Đông Hải, là nơi Nhân Tộc sinh sống.

Sau khi Lâm Hiên rời đi sau mấy trăm năm hộ vệ ở đây, Nhân Tộc cũng gặp không ít yêu tộc sinh linh.

Nhưng những yêu tộc sinh linh này, đều biết Nhân Tộc là chủng tộc do Thánh Nhân Nữ Oa nương nương tạo ra, sẽ không dễ dàng tranh đấu với Nhân Tộc.

Như vậy, Nhân Tộc phát triển vô cùng nhanh chóng.

Cộng thêm Nhân Tộc vốn là chủng tộc phồn diễn nhanh nhất, nên chỉ sau hơn ngàn năm, dân số Nhân Tộc lại tăng vọt lên mấy ngàn vạn người, chiếm cứ cả bờ biển Đông Hải.

Dần dần, một số yêu tộc sinh linh vốn tồn tại ở bờ biển Đông Hải lại bất mãn, cảm thấy Nhân Tộc đáng ghét, lại dám chiếm cứ lãnh địa động phủ của mình!

Hai bên lần đầu tiên xảy ra tranh đấu!

Trong đó một tiểu yêu, lại trong cơn giận dữ, nuốt chửng mấy tên Nhân Tộc.

Thiên Đình có một cung điện.

Biển đề 'Bạch Phủ', là đạo trường của một trong thập đại yêu thần Bạch Trạch yêu thần.

Trong cung điện, Bạch Trạch yêu thần đoan tọa ở vị trí cao, phía dưới thì một yêu vương Thái Ất Kim Tiên hậu kỳ đang quỳ bái, đang bẩm báo với Bạch Trạch yêu thần.

Theo lời bẩm báo, sắc mặt Bạch Trạch càng lúc càng nghiêm nghị, ngưng trọng.

"Ngươi có dám bảo đảm lời mình nói là thật không?

Nếu dám lừa dối ta, ngươi biết hậu quả rồi đó!" Bạch Trạch đoan tọa cao vị, hai mắt hàn quang lóe lên, nhìn chằm chằm yêu vương kia,

lạnh giọng nói.

Chương 113

"Khải bẩm Bạch Trạch yêu thần, cho thuộc hạ một vạn cái gan, thuộc hạ... thuộc hạ cũng không dám báo cáo sai a, để xác định sự thật, thuộc hạ cũng đã tự mình đi nghiệm chứng rồi!" Yêu vương kia thề thốt nói.

Đối với điều này, Bạch Trạch yêu thần gật đầu, cũng biết, yêu vương không có gan đi lừa dối mình.

"Được, ngươi lui xuống trước đi!" Bạch Trạch yêu thần thản nhiên xua tay nói.

"Vâng!" Sau khi yêu vương rời đi, Bạch Trạch hai mắt tinh mang lóe lên, thân hình lóe lên, liền biến mất ở Thiên Đình, lao về phía Hồng Hoang Đại Địa.

Mấy ngày sau, Bạch Trạch yêu thần lại trở về!

Phía sau y còn trói mấy chục nhân tộc mới sinh, bước lớn về phía Lăng Tiêu Bảo Điện.

Và nhanh chóng ở Lăng Tiêu Bảo Điện, y gặp Đông Hoàng Thái Nhất đang chủ trì.

"Bạch Trạch, Nhân Tộc là chủng tộc do Nữ Oa nương nương tạo ra, vì sao lại bắt giữ những Nhân Tộc này?" Đông Hoàng Thái Nhất tay cầm Tiên Thiên Chí Bảo Đông Hoàng Chung, quát lớn Bạch Trạch.

"Khải bẩm Đông Hoàng, thuộc hạ vô tình phát hiện, thôn phệ huyết nhục linh hồn Nhân Tộc, lại có thể đề thăng thực lực yêu tộc ta, có thể khiến yêu tộc sinh linh ta tiến cảnh thần tốc!" Bạch Trạch nói thẳng.

"Ồ?

Lại có chuyện này sao?" Đông Hoàng Thái Nhất nhướng mày, nghi ngờ nói.

"Thiệt đó, Đông Hoàng nếu không tin, có thể tự mình nghiệm chứng một phen!" Bạch Trạch chỉ vào những Nhân Tộc vô tội phía sau mình.

"Ông!" Nghe vậy, Đông Hoàng Thái Nhất liền hóa thành một con Tam Túc Kim Ô, miệng phun viêm hỏa, nuốt chửng mấy chục nhân tộc kia vào bụng.

Một lát sau!

Đông Hoàng Thái Nhất đột nhiên mở mắt hỗn độn, hai mắt phát sáng, cười lớn nói, "Ha ha ha, chẳng lẽ Thiên Đạo muốn yêu tộc ta đại hưng?" Hiển nhiên, vừa rồi sau khi thôn phệ Nhân Tộc, y quả thực phát hiện huyết nhục linh hồn Nhân Tộc có thể đề thăng thực lực yêu tộc sinh linh.

"Chuyện này trước mắt không vội, đại ca đang bế quan chém Tam Thi, cần phải đi thỉnh y một phen!" Đông Hoàng Thái Nhất nói.

"Vâng!" Vì vậy, Đông Hoàng Thái Nhất liền đi sâu vào Thái Dương Tinh, tìm Đế Tuấn đang bế quan, thỉnh giáo chuyện này.

Sau khi Đế Tuấn nghe vậy, liền bảo Đông Hoàng Thái Nhất đừng vội động thủ với Nhân Tộc, vì y cảm thấy cơ duyên chém Tam Thi.

Ba trăm năm sau!

Đế Tuấn thành công chém Tam Thi, đạt cảnh giới Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Sau đó Đế Tuấn, Thái Nhất liên tục lên Tử Tiêu Cung, hỏi Hồng Quân đạo tổ về chuyện này.

Hồng Quân chỉ để lại một câu nói, "Thánh Nhân không được nhúng tay, có thể diệt, tùy các ngươi mà làm!" Một câu trả lời mập mờ như vậy, nhưng trong mắt Đế Tuấn, Thái Nhất, đó là Đạo Tổ đang ngầm cho phép kế hoạch của họ.

Chẳng phải Đạo Tổ đã nói Thánh Nhân không được nhúng tay sao?

Mà kẻ tạo ra Nhân Tộc chẳng phải Nữ Oa nương nương, giáo chủ Nhân Tộc chẳng phải Lão Tử sao?

Vì vậy, sau khi nhận được 'sự cho phép ngầm' của Hồng Quân đạo tổ, Đế Tuấn, Thái Nhất, liền có thể phát binh Hồng Hoang, chinh phạt Nhân Tộc ở Đông Hải chi tân.

Yêu tộc sinh linh trời sinh đều có pháp lực thần thông, lại dưới sự dẫn dắt của các đại yêu thần, Nhân Tộc căn bản không thể chống cự, trong chốc lát đã có không ít Nhân Tộc gặp tai ương.

Liên tục bị yêu tộc sinh linh thôn phệ, đại kiếp của Nhân Tộc ập đến!

Trong thời gian này, Đế Tuấn còn phát hiện một bí mật, trong hồn phách Nhân Tộc có một luồng sức mạnh kỳ dị, luồng sức mạnh này không chỉ uy hiếp lớn đối với yêu tộc, mà còn tương khắc với sức mạnh của Vu Tộc.

"Nếu có đủ hồn phách Nhân Tộc, ta liền có thể luyện ra một thanh thần kiếm, đủ sức chém phá nhục thân tổ vu đáng chết kia!" Đế Tuấn sát khí đằng đằng nói, "Vì vậy truyền lệnh xuống, tiếp tục đại tứ lược sát Nhân Tộc, lấy hồn phách của chúng, giúp ta luyện thành thần kiếm!" Theo một tiếng lệnh của Đế Tuấn, lại có vô số Nhân Tộc bị tàn nhẫn đánh chết.

Nhân Tộc Tam Tổ, Toại Nhân Thị, Hữu Sào Thị, Truy Y Thị

thống lĩnh Nhân tộc tiến hành chống cự, nhưng làm sao có thể chống lại hàng ức vạn sinh linh yêu tộc hùng mạnh, sự chống cự của họ trở nên vô cùng yếu ớt và bất lực.

Sau đó lại có Hoàng Trung đạo nhân gia nhập, ngồi giữ Nhân Tộc Chí Bảo Không Động Ấn, chém giết vô số yêu tộc sinh linh.

Tiếp theo lại có Tế Thế đạo nhân, Trấn Nguyên Tử xuất hiện, đánh giết yêu tộc sinh linh!

Nhưng dù vậy, vẫn không thể chống lại đại quân yêu tộc, liên tục bại lui, Nhân Tộc gặp phải nguy cơ lớn chưa từng có, hàng vạn Nhân Tộc bị yêu tộc sinh linh đánh chết, thây nằm khắp nơi, tiếng kêu than vang vọng khắp trời!

"Oanh long long!" Đột nhiên, trên bầu trời hội tụ vô lượng ô vân, sấm sét cuộn trào giao thoa trong tầng mây, tử sắc lôi quang lóe lên giữa đó.

Thân ảnh Nữ Oa dần dần ngưng tụ dưới ô vân, hai mắt lạnh lẽo nhìn chằm chằm Hồng Hoang Đại Địa phía dưới, trong mắt sát ý lộ rõ.

"Đại đảm Đế Tuấn, Thái Nhất, dám giết con dân của ta, ngày hôm nay ta nhất định khiến các ngươi thân tiêu đạo vẫn, thần hồn câu diệt!" Lời Thánh Nhân, lời nói ra pháp tùy!

Chỉ một câu nói, Đế Tuấn, Thái Nhất đang chinh chiến Nhân Tộc phía dưới liền cảm thấy hư không một trận nghẹt thở, như bị trọng thương, đồng loạt phun ra tinh huyết, đồng tử co rút mạnh, gần như muốn bạo thể vong, kinh khủng vô cùng nhìn bóng người phiêu miểu phía trên.

Nữ Oa nương nương trừ Hồng Quân đạo tổ ra là vị Thánh Nhân đầu tiên thành Thánh!

“Phốc!

Chương 114

Nữ Oa nương nương, có ý gì?

Đạo Tổ từng nói, Thánh Nhân không được nhúng tay vào chuyện này!" Đế Tuấn quanh thân cuồn cuộn khí phách đế vương, nhe răng trợn mắt nhìn Nữ Oa, giọng như sấm sét gào thét.

"Đại giác Kim Tiên không cấu tứ, Tây phương Diệu Tướng Tổ Bồ Đề; Chẳng sinh chẳng diệt ba ba hành, Toàn khí toàn thần vạn vạn từ.

Không tịch tự nhiên tùy biến hóa, Chân như bản tính nhậm vi chi; Cùng trời đồng thọ trang nghiêm thể, Lịch kiếp minh tâm Đại Pháp Sư." Đúng lúc này, một âm thanh ngâm thơ du dương, cổ xưa truyền đến, sau đó một bóng người phiêu miểu xuất hiện, chặn đứng trước mặt Nữ Oa!

Chỉ thấy y tay trái cầm Thất Bảo Diệu Thụ, tay phải nắm Gia Trì Thần Trượng, chân đạp Tịch Diệt Pháp Luân.

Đầu đội Khánh Vân.

Chính là một trong Tây Phương Nhị Thánh Chuẩn Đề Thánh Nhân!

"Chuẩn Đề, chuyện này không liên quan đến ngươi, chớ có chặn đường ta!" Nữ Oa quanh thân khí thế cuồn cuộn, lạnh lùng quát Chuẩn Đề.

"Nữ Oa sư muội, đã là ý chỉ của Hồng Quân đạo tổ, hà cớ gì phải làm khó Đế Tuấn, Thái Nhất?" Chuẩn Đề khẽ cười nói.

Thân là Tây Phương Thánh Nhân, mấy năm nay vẫn luôn du đãng ở Đông Phương Đại Địa, mặt dày vô sỉ độ hóa từng sinh linh, muốn

nhờ đó mà đại hưng Phật giáo Tây Phương.

Lúc này đã nhìn thấy thiên cơ, biết rằng đại chiến Vu Yêu sắp tới, khi đó khí vận của Đông Phương Đại Địa sẽ suy giảm cực lớn, là thời cơ tốt để đại hưng Phật giáo.

Nếu lúc này bị Nữ Oa đánh giết ức vạn vạn yêu tộc sinh linh, chẳng phải sẽ khiến Vu Tộc một mình làm lớn sao?

Vậy thì làm sao có đại chiến Vu Yêu nữa?

Vì vậy tổng hợp các yếu tố, Chuẩn Đề cảm thấy nhất định phải ngăn cản Nữ Oa!

"Nhường?

Không nhường?" Nữ Oa thấy Nhân Tộc tiếp tục bị tàn nhẫn giết hại, lập tức trong lòng nổi giận, quát lớn Chuẩn Đề, trong mắt sát ý sôi trào.

"Sư muội Nữ Oa, đại kiếp của nhân tộc là định số của Thiên Đạo, Sư phụ còn nghiêm lệnh chúng ta không được nhúng tay vào, chẳng lẽ muốn trái ý Sư phụ sao?" Chuẩn Đề tay trái cầm Thất Bảo Diệu Thụ, tay phải nắm Gia Trì Thần Xử, phía sau đại phật kim quang chớp lóe, lớn tiếng nói.

"Oong!" Thấy Chuẩn Đề không chịu nhường, Nữ Oa càng lười nói thêm lời vô ích, thẳng thừng ném cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Sơn Hà Xã Tắc Đồ lên hư không.

Lập tức, chỉ thấy Sơn Hà Xã Tắc Đồ vô hạn kéo dài, mở rộng, che trời lấp nhật, trong đồ tự có Đại Thiên Hoàn Vũ, núi sông, sông ngòi, kỳ lạ muôn màu, nhật nguyệt tinh thần, hoa cỏ cây cối, chim bay thú chạy, long mạch sơn xuyên.

Sơn Hà Xã Tắc Đồ giáng xuống vô lượng hà quang, muốn thu Chuẩn Đề vào trong họa!

“Nếu đã như vậy, sư muội Nữ Oa đừng trách ta không giữ tình diện!” Thấy Nữ Oa tế ra cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Sơn Hà Xã Tắc Đồ, Chuẩn Đề cũng không dám sơ suất, quát khẽ một tiếng, liền bắt đầu ngâm xướng từng đạo thiền ngữ.

“Oong!” Theo tiếng thiền ngữ của Chuẩn Đề từ từ vang lên, Gia Trì Thần Xử trong tay càng bộc phát vô lượng phật quang, tràn ngập hư không, đánh tan hà quang giáng xuống từ Sơn Hà Xã Tắc Đồ.

Đồng thời, Chuẩn Đề càng tế ra Thất Bảo Diệu Thụ trong tay trái.

Chỉ thấy Thất Bảo Diệu Thụ trong chớp mắt sinh trưởng thành đại thụ che trời, cành lá sum suê, che phủ nhật nguyệt.

Hàng ức vạn cành cây càng điên cuồng lay động, vung ra cuồn cuộn hà quang, quét về phía Nữ Oa.

Thất Bảo Diệu Thụ, không vật gì không thể quét đi, uy năng quỷ thần khó lường!

Nếu không có phòng bị, dù là Thánh Nhân, cũng sẽ bị Thất Bảo Diệu Thụ quét đi Tam Hoa, thật sự khủng bố vô cùng.

“Hừ!” Đối với điều này, Nữ Oa lại không hề hoảng sợ, Đạo vận quanh thân lượn lờ, đôi mắt dường như có thể động sát chư thiên vạn giới, ngón ngọc khẽ chỉ, chỉ thấy Hồng Tú Cầu dưới thân bắn ra ức vạn sợi tơ hồng, đánh vào vô tận hư không, đánh tan hà quang, dập tắt hư không.

Trận chiến của Thánh Nhân quả nhiên không tầm thường, chỉ một lần giao thủ đã đánh cho trời long đất lở, nước biển chảy ngược, núi sông vỡ nát, không gian tan tành!

“Sư muội Nữ Oa, nếu cứ thế này, e rằng thiên địa sẽ vỡ nát, chúng ta không bằng lên trên tinh không mà đấu thì sao?” Chuẩn Đề nhìn sự phá hoại xung quanh, lập tức trong lòng kinh hãi.

Mặc dù sẽ dốc toàn lực ngăn cản Nữ Oa, nhưng không muốn phương thiên địa này vỡ nát, dù sao bên trên còn có một Hồng Quân Đạo Tổ đè xuống, một khi thật sự bị tiêu diệt, tái diễn hỗn độn, e rằng cũng không thể yên thân.

"Hừ!

Hôm nay, kẻ nào dám giết tử dân của ta, nhất định sẽ không chết không ngừng!" Nữ Oa lớn tiếng quát, cuồn cuộn thanh lôi vang dội, khí tức thất thải nhân uân tràn ngập khắp chư thiên, uy áp mênh mông tản ra, càng khiến hàng ức vạn sinh linh Hồng Hoang đều quỳ rạp trên đất.

Bên dưới, Đế Tuấn, Thái Nhất càng kinh khủng vô cùng, nhao nhao gọi thuộc hạ Yêu Vương, Yêu Thần đình thủ, vội vàng quay về Thiên Đình!

Sau đó, trên tinh không, Nữ Oa và Chuẩn Đề hai vị Thánh Nhân, càng đánh cho vô tận tinh thần vỡ nát, đánh cho nhật nguyệt không còn ánh sáng, từng ngôi sao nhỏ hơn cũng trong chớp mắt bị dư ba tiêu diệt.

Không rõ thắng bại của trận chiến, nhưng cuối cùng, sau khi Hồng Quân xuất hiện, hai vị Thánh mới chịu ngừng tay!

Nhân tộc mới sinh trải qua kiếp nạn này, mặc dù được Nữ Oa nương nương cứu, nhưng cũng vô số người chết.

Vốn dĩ mấy chục triệu dân số càng giảm xuống chỉ còn ba triệu, quả thực gần như tai họa diệt tộc.

Nhân tộc than khóc, bi ai!

Đồng thời cũng triều bái Nữ Oa nương nương từ ái, cảm ơn Nữ Oa nương nương đã cứu, nếu không có lẽ đã thật sự bị diệt tộc.

Chương 115

Ngoài ra, nhân tộc còn cảm ơn Hoàng Trung đạo nhân, Tế Thế đạo nhân và cả Trấn Nguyên Tử!

Đương nhiên!

Người mà nhân tộc cảm kích nhất, chính là Lâm Hiên!

Mặc dù trong kiếp nạn này, Lâm Hiên không hề xuất hiện, nhưng nhân tộc đều biết rõ, Hoàng Trung đạo nhân, Tế Thế đạo nhân là hai hóa thân thiện ác của Lâm Hiên, ngay cả Trấn Nguyên Tử đại tiên cũng vì nhân quả của Lâm Hiên mà ra tay tương trợ.

Lâm Hiên tuy không thân lâm, nhưng vô hình trung lại là ân nhân lớn nhất của nhân tộc!

Trấn Nguyên Tử ứng Lâm Hiên nhân quả, sau khi ra tay giúp đỡ nhân tộc vượt qua kiếp nạn, còn lập một bình nguyên cạnh Vạn Thọ Sơn, cho nhân tộc sống sót sau đại nạn cư ngụ ở đó.

Vì vậy, nhân tộc đều tôn xưng Trấn Nguyên Tử là Địa Tiên Chi Tổ, hưởng nhân tộc khí vận!

Càng tôn Lâm Hiên là Thánh phụ, hưởng nhân tộc đại khí vận! … Trong động phủ Lâm Hiên ở Oa Hoàng Thiên!

Chỉ thấy Lâm Hiên khoanh chân ngồi trên đài sen Tam Thập Lục Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, đầu đội Tam Hoa, quanh thân cuồn cuộn hắc khí bao phủ, hai mắt nhắm chặt, dung mạo dữ tợn, giữa lông mày lại mang theo tà ý ngút trời.

Tựa như một tôn Đại Ma Vương cái thế sắp xuất thế!

Từng luồng hắc khí mênh mông cuồn cuộn dâng trào từ ba mươi sáu cánh sen, điên cuồng tràn vào thể nội Lâm Hiên, dường như muốn

hủy diệt ý chí của hắn, vô tận tà niệm sinh ra...

Trong Thần thức hải, ý thức thể của Lâm Hiên đang thống khổ giãy giụa, dung mạo lúc thì méo mó, lúc thì dữ tợn, dường như đang đấu tranh với một loại ý chí nào đó, vô số yêu ma quỷ quái xung quanh đang dụ dỗ, âm thanh tà mị từ từ nhập vào tai.

Nhưng từ đầu đến cuối, Lâm Hiên đều có thể giữ được một tia linh đài thanh minh, không bị âm thanh tà mị hoàn toàn khống chế!

Sau một thời gian dài, một tiếng hệ thống trong trẻo vang lên bên tai Lâm Hiên: **[Đinh!

Xin hỏi Ký chủ có tiêu hao 300 triệu điểm sửa đổi, để tẩy sạch tà ác linh khí trong cơ thể không?]** "Hiệu suất làm việc của hệ thống càng ngày càng chậm rồi sao?

Mau tẩy sạch!" Lâm Hiên ôm đầu, thống khổ gào thét nói.

"Oong!" Theo lời Lâm Hiên vừa dứt, chỉ thấy trong Thần thức hải, một đoàn quang mang nhu hòa dâng lên, thần thánh không thể xâm phạm, nơi nó đi qua, những hắc khí, những yêu ma quỷ quái đó đều tan biến, như bóng tối gặp ánh sáng.

Hồng Hoang không tính năm!

Trong chớp mắt một nghìn năm trôi qua, hắc khí trong cơ thể Lâm Hiên mới hoàn toàn được tẩy sạch, chỉ còn lại linh khí cuồn cuộn, tràn ngập từng tế bào của Lâm Hiên, linh khí trong cơ thể dồi dào đến khó tả.

"Đáng chết, mỗi lần hắc khí tràn vào lại mênh mông như vậy, suýt chút nữa đã khiến ta ma hóa ngay lập tức!" Lâm Hiên vẫn còn sợ hãi nói.

Không sai!

Trước đó, sau khi Lâm Hiên từ Trấn Nguyên Tử quay về Oa Hoàng Thiên, đột nhiên phát hiện Tam Thập Lục Phẩm Diệt Thế Hắc Liên lại bạo động, mức độ bạo động còn kịch liệt hơn hai lần trước.

Bất đắc dĩ, Lâm Hiên chỉ có thể chọn bế quan, tẩy sạch và hấp thu tà ác khí tức của Hắc Liên đó.

Nhưng không ngờ, lượng hắc khí lần này lại vô cùng đậm đặc, ma ý ngút trời, trong chớp mắt khiến Lâm Hiên suýt rơi vào trạng thái ma hóa, suýt chút nữa ý thức cũng bị hủy diệt, quả thực vô cùng nguy hiểm.

Càng đáng ghét hơn, hệ thống lại chậm chạp không có động tĩnh, mãi đến khi gần như không chống đỡ nổi thì hệ thống mới xuất hiện, khiến Lâm Hiên hận đến nghiến răng!

"Oong!" Đột nhiên, Lâm Hiên cảm giác linh khí trong cơ thể càng thêm cuồn cuộn, không cần vận chuyển, chúng tự điên cuồng nhảy nhót, dường như muốn làm nổ tung thân thể hắn, trong hư không từ từ không ngừng có linh khí, pháp tắc, lực lượng trật tự tràn vào thể nội.

Đã đến thời cơ để trảm đệ tam thi Tự Ngã Thi rồi! ...

Trong động phủ, trên đài sen!

Biểu cảm của Lâm Hiên phức tạp, biến đổi nhanh chóng.

Tham dục, sân nộ, chiếm hữu... trong đầu, càng như một cuốn phim quay chậm, phát lại từng chút từng chút!

Kiếp trước khi còn là người phàm, thân là một cô nhi không nơi nương tựa, trải nghiệm sự lạnh lẽo ấm áp của nhân gian, có lúc lạnh lòng cũng có lúc ấm lòng, trăm thái nhân sinh lần lượt hiện ra.

Từng cảnh một hiện ra, từng cảnh một biến mất, rồi lại tuần hoàn trở lại!

Đến nỗi cuối cùng Lâm Hiên, cũng dần dần không thể phân biệt được trong những hình ảnh đó đâu là hiện thực, đâu là hư ảo.

Vì vậy Lâm Hiên nghiến răng nghiến lợi, kiên quyết giữ vững một tia thanh minh trong linh đài, không để mình lạc lối giữa kiếp trước kiếp này.

"Oong!" Lúc này, chấp niệm của Lâm Hiên càng thêm sâu đậm, càng thêm nồng liệt, có một loại thôi thúc mãnh liệt muốn phá tan vô tận hư không, quay trở về kiếp trước, loại chấp niệm này đã ăn sâu vào gốc rễ, quanh quẩn trong Thần thức hải mãi không thể trừ bỏ.

"Nếu kiếp trước ta có cảnh giới tu vi này, ta có thể trở thành Chí Tôn Vô Thượng, thống soái toàn cầu không?" "Nếu ta quay trở lại kiếp trước, có thể xem thường chúng sinh đó không?" "Nếu ta quay trở lại kiếp trước, có thể tìm lại những thân nhân đã mất của ta không?" "Nếu ta quay trở lại kiếp trước, có thể lang thang khắp thế gian không?" Tất cả những chấp trước, tất cả những chấp niệm, như vạn quỷ mị, đang dụ dỗ Lâm Hiên, ý đồ khiến hắn hoàn toàn mê thất bản thân!

"Không!!!" Đột nhiên, đôi mắt Lâm Hiên khôi phục sự trong trẻo chưa từng có, lớn tiếng gầm lên như sấm sét: "Ta là ta, ta sống trong hiện tại, vô vàn thứ của kiếp trước, vô vàn thứ của kiếp sau, đã xảy ra hay chưa xảy ra, đều như bọt nước hư ảo!" "Trảm!" "Oong!" Theo lời Lâm Hiên vừa dứt, chỉ thấy một sợi dây bảo quang óng ánh lướt ra, lượn lờ quanh Lâm Hiên, trên sợi dây tản ra từng luồng uy áp mênh mông, dường như có thể trói buộc vạn vật thiên địa, có thể trói buộc ức vạn sinh linh.

Chương 116

Pháp bảo này, chính là một kiện Tiên Thiên Chí Bảo khác của Lâm Hiên, cũng là Phược Yêu Tác do Nữ Oa ban tặng khi hắn bái sư, sau này được thăng cấp thành Tiên Thiên Chí Bảo Phược Linh Tác, có thể trói buộc ức vạn sinh linh!

Lâm Hiên đang muốn mượn pháp bảo này, trảm đi Tự Ngã Thi!

"Oong!" Sau một trận quang mang nhân uân chớp lóe, Phược Linh Tác khẽ chấn động, hóa thành một đạo nhân mặc đạo bào trắng, sở hữu tu vi Chuẩn Thánh hậu kỳ, dung mạo tám phần tương tự Lâm Hiên, vẻ mặt lộ ra vô tận chấp niệm.

Chí thử!

Lâm Hiên đã trảm đi Tự Ngã Thi, cũng là Chấp Niệm Thi, đoạn tuyệt vạn mối chấp niệm với tiền thế kim sinh!

"Bần đạo Chân Hư, bái kiến Bản tôn!" Đạo nhân mặc đạo bào trắng cúi người hành lễ với Lâm Hiên.

"Ta vốn là một thể, hà tất phải đa lễ." Lâm Hiên gật đầu cười nói.

"Sưu!" Sau đó, Chân Hư ẩn vào Thần thức hải của Lâm Hiên.

"Oong!" Trong chớp mắt, ý niệm của Lâm Hiên càng thêm thông suốt, linh khí cuồn cuộn hội tụ, vô tận lực lượng trật tự, lực lượng bản nguyên bị hắn hấp thu, đến nỗi pháp lực của Lâm Hiên cũng đang điên cuồng bạo trướng.

Chuẩn Thánh trung kỳ...

Chuẩn Thánh trung kỳ đỉnh phong...

Chuẩn Thánh hậu kỳ!

Đến Chuẩn Thánh hậu kỳ, pháp lực trong cơ thể Lâm Hiên mới dần dần bình ổn.

Lúc này, khí thế như cầu vồng, quanh thân bao phủ vô tận Đạo vận mờ ảo, tản ra uy áp mênh mông như biển, giữa hai mắt mở ra khép lại, tựa hồ có thể xuyên thấu chư thiên vạn giới, nhìn thấu mọi hư vọng quỷ mị!

Đến đây, Lâm Hiên đã thành công đạt đến Chuẩn Thánh hậu kỳ, một thân pháp lực sâu không lường được!

Nếu trước đây Lâm Hiên muốn đánh bại tu sĩ Chuẩn Thánh hậu kỳ, chỉ có thể dựa vào các loại pháp bảo, thì bây giờ, chỉ bằng pháp lực bản thân, hắn đã có thể tung hoành cảnh giới Chuẩn Thánh.

Lâm Hiên vô địch dưới Thánh Nhân!

Sau khi thăng cấp thành cường giả Chuẩn Thánh hậu kỳ, Lâm Hiên không chọn xuất quan, vì cần tốn không ít thời gian để củng cố cảnh giới, khiến pháp lực càng thêm ngưng thực, hùng hậu. ...

Lại nói Yêu tộc Đế Tuấn, Thái Nhất sau khi dẫn dắt ức vạn sinh linh Yêu tộc đi chinh phạt nhân tộc, mặc dù chém giết vô số nhân tộc, nhưng vì Nữ Oa nương nương phẫn nộ ra tay, đến nỗi chỉ có thể kinh hãi vô cùng mà quay về Thiên Đình.

Nhân tộc tuy bị chém giết vô số người, nhưng sinh linh Yêu tộc cũng tử thương vô số, đặc biệt là Địa Tiên Chi Tổ Trấn Nguyên Tử, Hoàng Trung đạo nhân, Tế Thế đạo nhân và ba vị lão tổ nhân tộc, đều không phải hạng xoàng.

Đế Tuấn, Thái Nhất tuy phẫn nộ vô biên, nhưng cũng không dám tiếp tục đi tìm phiền phức cho nhân tộc, chỉ có thể ẩn mình trong Thiên Đình để sinh sôi nảy nở, một mặt dùng hồn phách nhân tộc thu thập được trước đó để luyện chế thần kiếm, một mặt âm thầm tích

lũy sức mạnh!

Tại Tinh Thái Dương, một thung lũng tràn ngập Thái Dương Chân Hỏa.

Trong thung lũng, có một cây thần cao tám trăm trượng, rộng vài chục người ôm, toàn thân đỏ rực lửa, là một Thần Thụ màu hồng ngọc.

Cây này vô cùng huyền diệu, lá cây đỏ rực lay động, tựa hồ không ngừng thôn phệ Thái Dương Chân Hỏa.

Cây thần này, chính là Phù Tang Thần Thụ, một trong Ngũ Hành Tiên Thiên Linh Căn hệ Hỏa!

Ngày nay, Đế Tuấn và Thái Nhất chủ của Thiên Đình được sinh ra dưới sự thai nghén của cây này, sở hữu khả năng điều khiển Thái Dương Chân Hỏa, bản thể thực chất là tinh túy của Lửa Ly!

Phù Tang Thần Thụ thực sự là cực phẩm Tiên Thiên Linh Căn, huyền ảo vô cùng.

Đứng sừng sững trong thung lũng, thôn phệ Thái Dương Chân Hỏa, mỗi lần thôn nạp và nhả ra đều cực kỳ có quy luật, dường như đang diễn giải pháp tắc của Hỏa.

Lúc này, dưới Phù Tang Thần Thụ, có mười thiếu niên mặc áo choàng đỏ rực, dung mạo non nớt nhưng không kém phần nghịch ngợm đang vui đùa.

Thái Dương Chân Hỏa xung quanh không những không thể đốt cháy, mà còn giống như đồ chơi, bị các thiếu niên hoặc nắm trong tay, hoặc vò thành một cục, thậm chí có những con Thái Cổ Độc Long do Thái Dương Chân Hỏa hóa thành cũng ngoan ngoãn phục tùng, không dám phản kháng.

Đó chính là mười người con của Đế Tuấn và công chúa Minh

Ngọc xấu xí vô cùng ở Nam Hải, bản thể cũng là Tam Túc Kim Ô như Đế Tuấn!

Bẩm sinh đã có khả năng điều khiển vạn lửa trong thiên địa, từ khi sinh ra đã sở hữu đạo hạnh Đại La Kim Tiên, thật sự đáng sợ!

"Tạp tạp tạp!" Đúng lúc mười thiếu niên đang vui đùa, một trung niên nhân mặc đạo bào lam nhạt, tay cầm gậy trúc xuất hiện trong thung lũng, dung mạo từ ái, nhưng đôi mắt lại không ngừng lóe lên những tia tinh mang.

"Kẻ nào phương nào?

Dám quấy rầy Thái tử này!" Một thiếu niên trong số đó nhíu mày, đột nhiên quát lớn.

Tuy còn nhỏ tuổi, nhưng cũng đã có một tia khí chất đế vương lượn lờ quanh thân, bẩm sinh đã mang theo uy áp bá đạo, tựa hồ Đế Tuấn phụ thể!

Đồng thời, hư ảnh Tam Túc Kim Ô phía sau hiện ra, cuồn cuộn hỏa lang cuộn trào, dường như muốn nuốt chửng kẻ kia!

"Thái tử điện hạ chớ giận, ta là một tiểu yêu, lần này đến đây là để bẩm báo với điện hạ một chuyện!" Trung niên nhân vội vàng xua tay nói.

"Hừ!

Chương 117

Trong Thang Cốc có Tiên Thiên Đại Trận do phụ hoàng bố trí, một tiểu yêu như ngươi làm sao vào được?" "Không sai!" "Chắc chắn muốn trộm Thần Thụ của ta." "Thái huynh đệ, tên này hình như không có ý tốt, không bằng chúng ta giết hắn, rồi báo cho phụ hoàng lĩnh thưởng thì sao?" "Như vậy rất tốt, giết hắn đi!" "Kẻ lén lút này, chết đi!" ...

Dưới Phù Tang Thần Thụ ở Tinh Thái Dương, mười người con của Đế Tuấn đều cuồn cuộn Thái Dương Chân Hỏa, muốn thiêu chết trung niên nhân.

"Chư vị điện hạ chớ nên tức giận!" Trung niên nhân vội vàng xua tay kêu lên.

"Hừ!

Kẻ lén lút như ngươi, không muốn trộm Thần Thụ sao?" "Vừa nhìn đã thấy không phải thứ tốt, huynh đệ, giết hắn đi!" "Được!

Thiêu chết hắn!" ...Mười thiếu niên đều phẫn nộ quát.

"Chư vị điện hạ thông tuệ vô cùng, vì đã biết nơi đây có Tiên Thiên Đại Trận do Yêu Đế tự tay bố trí, một tiểu yêu như ta, nếu không được sự cho phép của Yêu Đế, làm sao có thể tiến vào được?" Trung niên nhân vội vàng giải thích.

"Oong!" Mười thiếu niên nghe vậy, đều ngừng tay, từng người nhìn nhau, vẻ non nớt trên mặt vẫn còn.

"Đúng là có chút lý đó!" "Đúng đúng đúng, thần thông của phụ hoàng cái thế, Tiên Thiên Đại Trận do người tự tay bố trí, sinh linh Hồng Hoang làm sao phá được?" "Xem ra quả thật là phụ hoàng phái

đến!" "Ừm, đúng vậy!" Thế là, mười thiếu niên đều tin lời đạo nhân trung niên.

"Vậy, phụ hoàng phái ngươi đến có việc gì?" Thái tử bước lên một bước, thản nhiên hỏi.

"Yêu Đế bảo ta nói với chư vị điện hạ, gần đây Thiên Đình đang bận rộn chuẩn bị đại chiến với Vu tộc, công việc bận rộn, nên trong khoảng thời gian này sẽ không có nhiều thời gian đến thăm chư vị điện hạ, hy vọng chư vị điện hạ có thể nghe lời, ngoan ngoãn ở dưới Phù Tang Thụ, tuyệt đối không được tự ý đi ra ngoài!" Trung niên đạo nhân trên mặt lộ ra vô tận lửa giận, bất bình nói: "Vu tộc đáng hận đó, liên tục ức hiếp sinh linh Yêu tộc ta, lấy sinh linh Yêu tộc ta làm thức ăn, quả thực không phải người!" "Oong!" Theo lời trung niên đạo nhân vừa dứt, mười thiếu niên trên người đều bùng lên cuồn cuộn Thái Dương Chân Hỏa, bùng cháy dữ dội, thiêu đốt đến không gian cũng bị vặn vẹo.

"Nói rõ ràng cho ta biết, Vu tộc đã ức hiếp Yêu tộc ta như thế nào?" Thái tử bước lên một bước, lạnh lùng nhìn chằm chằm trung niên đạo nhân, khí chất đế vương cuồn cuộn bùng nổ quanh thân.

"Đúng!

Mau nói!" "Không thiêu chết ngươi!" "Nhanh lên!" "..." Các thiếu niên còn lại cũng nhao nhao quát trung niên đạo nhân, trên khuôn mặt non nớt tràn đầy vẻ sắc bén.

"Được...

được thôi!" Trung niên đạo nhân sắc mặt âm tình bất định, dường như có chút do dự, một lúc sau mới nghiến răng đồng ý.

Sau đó liền kể một số chuyện tranh đấu giữa Vu và Yêu, đặc biệt thêm dầu vào lửa rằng Vu tộc đáng hận, lấy sinh linh Yêu tộc làm

thức ăn, khiến mười thiếu niên đều sắc mặt âm trầm, nghiến răng nghiến lợi, phẫn nộ vô cùng.

"Tiểu nhi Vu tộc quả thực quá khinh thường Yêu tộc ta, lấy sinh linh Yêu tộc ta làm thức ăn, Đại ca, không bằng chúng ta..." Một thiếu niên ác độc nói.

"Lục đệ, chớ nói bậy!" Nhưng lời chưa dứt, đã bị Thái tử giơ tay cắt ngang, ý bảo đừng nói nữa.

"Ngươi có thể quay về bẩm báo phụ hoàng, chúng ta đều sẽ ở dưới Phù Tang Thụ." Thái tử lại quay đầu nói với trung niên đạo nhân.

"Nếu vậy, tiểu nhân xin cáo lui!" Người kia khóe miệng nở một nụ cười lạnh, ung dung rời đi.

"Chư vị huynh đệ, tiểu nhi Vu tộc lại sỉ nhục Yêu tộc ta như vậy, lấy sinh linh Yêu tộc ta làm thức ăn, chúng ta thân là hoàng tử Yêu tộc, nếu không làm gì cho Yêu tộc, chẳng phải uổng làm hoàng tử sao!" Đợi đến khi trung niên đạo nhân rời đi, Thái tử phía sau Thái Dương Chân Hỏa bùng cháy, lớn tiếng hô.

"Đại ca nói đúng, phải xuống Hồng Hoang, giết sạch đám Vu tộc đó!" "Đúng!

Ta muốn chia sẻ lo lắng với phụ hoàng!" "Giết sạch không còn một manh giáp!" "Đều nghe Đại ca!" Các thiếu niên còn lại cũng nhao nhao mở miệng tán đồng.

Chỉ có một thiếu niên nhíu mày, yếu ớt mở miệng nói: "Chư vị ca ca, nhưng Đông Hoàng thúc thúc nói lúc này sẽ giảng đạo cho chúng ta ba trăm năm, chúng ta nếu bây giờ rời đi, chẳng phải sẽ nhanh chóng bị phát hiện sao?" Thiếu niên đó, chính là người con thứ mười của Đế Tuấn!

Cũng chính là Lục Áp đạo nhân nổi danh lẫy lừng sau này.

"Thập đệ nói có lý!" Thái tử đảo mắt một vòng, sau đó gật đầu nói: "Dù vậy, vậy chúng ta sẽ đợi sau khi Đông Hoàng thúc thúc giảng đạo ba trăm năm rồi mới xuất phát, trong thời gian đó tất cả đều phải ghi nhớ không được nói chuyện này với Đông Hoàng thúc thúc." "Được!" "Không thành vấn đề!" "Chắc chắn sẽ không đâu." "Đại ca yên tâm đi, đến lúc đó ta sẽ đi giết sạch đám Vu tộc đáng ghét đó!" Mười thiếu niên mặc dù không trực tiếp đến Hồng Hoang, nhưng một hạt giống đã nảy mầm trong lòng bọn họ, chỉ chờ hạt giống đó lớn lên thành thục. ...

Trong động phủ của Lâm Hiên ở Oa Hoàng Thiên.

"Hô!" Không biết đã qua bao lâu, Lâm Hiên cuối cùng cũng chậm rãi thở ra một ngụm trọc khí, mở hai mắt, bùng phát ra một đạo tinh mang, dường như muốn xuyên thủng hư không.

Cuối cùng cũng đã thành công củng cố cảnh giới ở Chuẩn Thánh hậu kỳ!

Lâm Hiên chậm rãi đứng dậy, sau khi thu pháp bảo, búng ngón tay một cái, tính xem đã trôi qua bao lâu.

Lại phát hiện từ khi bế quan đã trôi qua tròn một nghìn năm trăm năm!

"Chết tiệt!" Ánh mắt Lâm Hiên ngưng lại, thân hình chớp động, xuất khỏi động phủ, định đi đến Hồng Hoang đại địa.

"Đáng chết, mỗi lần Hắc Liên bạo động, lại khiến ta bế quan một nghìn năm trăm năm!" Lâm Hiên thầm mắng trong lòng.

"Oong!" Đột nhiên, vừa bước ra khỏi cấm kỵ của động phủ, Lâm Hiên liền tâm thần chấn động, sắc mặt dần dần trở nên âm trầm, càng thêm âm trầm, gần như muốn nhỏ ra nước, trong mắt sát khí ngút trời,

sát cơ quanh thân tràn ngập.

Một luồng phẫn nộ vô cùng vô tận, tràn ngập trong nội tâm hắn!

Chính là sau khi vừa bước ra khỏi cấm kỵ của động phủ, Lâm Hiên đã nhận được tin tức do Hoàng Trung đạo nhân và Tế Thế đạo nhân truyền đến.

Nhân tộc hai trăm năm trước, gặp phải tai nạn lớn lao, Yêu tộc vì luyện chế thần kiếm, đồ sát nhân tộc, giết chết hơn chục triệu nhân tộc, suýt chút nữa đã diệt tộc.

Mặc dù cuối cùng Nữ Oa nương nương tự mình ra tay, nhưng lại bị Chuẩn Đề ngăn chặn, hai bên đại chiến trên hư không.

Chương 118

Đế Tuấn, Thái Nhất mặc dù rút quân, nhưng nhân tộc cuối cùng cũng chỉ còn lại một phần, lúc này chỉ có thể cư ngụ quanh Vạn Thọ Sơn của Trấn Nguyên Tử.

"A!!!" Lâm Hiên kiếp trước vốn là nhân tộc, đối với nhân tộc có một tình cảm thân thiết xuất phát từ sâu thẳm linh hồn!

Dù là lưu lại Hoàng Trung đạo nhân, lưu lại nhân tộc chí bảo Không Động Ấn, bảo hộ nhân tộc mấy trăm năm, hay kết nhân quả với Trấn Nguyên Tử!

Mục đích đều là vì sự phát triển của nhân tộc, bây giờ lại nghe nói nhân tộc suýt bị diệt tộc!

Trong chớp mắt, lửa giận vô cùng vô tận, tràn ngập quanh thân Lâm Hiên, toàn thân sát cơ lẫm liệt, đôi mắt lạnh lẽo như địa ngục Cửu U!

"Đế Tuấn, Thái Nhất, Chuẩn Đề, tất sát, tất sát!!!" Lâm Hiên ngửa mặt lên trời gào thét, tiếng như hồng lôi.

Trong chớp mắt, uy áp Chuẩn Thánh hậu kỳ mênh mông xen lẫn lửa giận ngút trời, liền truyền khắp cả Hồng Hoang đại địa, khiến hàng ức vạn sinh linh đều kinh hãi vạn phần!

Các Đại Năng càng nhao nhao quay đầu nhìn!

Lời vừa dứt, Lâm Hiên sát khí đằng đằng, đôi mắt lạnh lẽo đi về phía Hồng Hoang đại địa!

"Oong!" Nhưng chưa kịp rời khỏi Oa Hoàng Thiên, chỉ thấy một bóng người đột nhiên xuất hiện.

Khí tức quanh thân nàng mờ ảo, Đạo vận lượn lờ, sở hữu dung

nhan khuynh thế, thân hình ma quỷ, nhưng lại có vẻ thần thánh không thể xâm phạm.

Chính là Nữ Oa nương nương!

"Sư phụ!" Thấy Nữ Oa, Lâm Hiên cố kìm nén lửa giận ngút trời trong lòng, hành lễ hỏi.

"Có phải con muốn đến Hồng Hoang đại địa, tìm Đế Tuấn, Thái Nhất báo thù lớn cho nhân tộc không?" Nữ Oa ngăn Lâm Hiên lại, nhướng mày cười hỏi.

"Không sai, Đế Tuấn, Thái Nhất lão cẩu, dám đồ sát nhân tộc, ta nhất định sẽ khiến Thiên Đình gà chó không yên, giết sạch không còn một manh giáp!" Ánh mắt Lâm Hiên lạnh lẽo, sát khí đằng đằng nói.

Thấy vậy, Nữ Oa khẽ thở dài, chậm rãi mở miệng nói: "Đồ nhi ngốc, con đã thăng cấp lên Chuẩn Thánh hậu kỳ rồi, lẽ nào không suy luận ra, đại kiếp này là định số của nhân tộc sao?

Ngọc không mài không thành khí, không trải qua phong ba bão táp, làm sao thấy được cầu vồng?

Nhân tộc tuy gặp phải đại kiếp này, nhưng lại khiến họ càng thêm kiên cường, càng thêm hoàn thiện, khí vận càng thêm kéo dài.

Hơn nữa, kiếp nạn của nhân tộc đã xảy ra, không thể vãn hồi, còn Yêu tộc, hừ, khí số sắp tận, vốn dĩ có nhân quả lớn với Vu tộc, chỉ cần đợi đến khi đại kiếp lâm đầu, rồi lại đi giết hại sinh linh Yêu tộc!

Làm như vậy, không chỉ thuận theo đại thế của Thiên Đạo, mà còn có thể thay nhân tộc trút giận, chẳng phải càng tốt hơn sao?" Vì biết rõ Lâm Hiên tốt với nhân tộc, Nữ Oa vì để khuyên giải Lâm Hiên, đã phân tích ra một đống lý do.

Trên thực tế!

Lâm Hiên cũng hiểu rõ, kiếp nạn của nhân tộc là định số, chỉ có trải qua ma nạn này, nhân tộc mới phát triển tốt hơn, mới có thể dần dần trở thành nhân vật chính của thiên địa.

Nhưng hắn vẫn có chút không cam lòng, dù sao kiếp trước hắn là nhân tộc, trong sâu thẳm linh hồn có một mối ràng buộc không thể xóa nhòa với nhân tộc!

"Sư phụ, nếu đã biết kiếp nạn của nhân tộc là định số, tuy sẽ khiến nhân tộc tử vong thảm trọng nhưng cuối cùng lại có lợi cho sự trưởng thành của nhân tộc, vậy tại sao người lại ra tay?" Thay đổi giọng điệu, Lâm Hiên gãi đầu hỏi.

Lúc này, lửa giận trong lòng cũng không còn thịnh vượng như vậy nữa, nhưng dù là Đế Tuấn, Thái Nhất hay Chuẩn Đề, đều phải giết chết, chỉ để báo thù rửa hận cho những nhân tộc đã chết thảm.

"Bởi vì... ta là Thánh mẫu!" Nữ Oa cười khổ lắc đầu.

Nghe vậy, Lâm Hiên trầm mặc.

Đột nhiên nghĩ đến, nhân tộc do Nữ Oa tự tay sáng tạo ra, giống như những đứa con của mình, tận mắt chứng kiến những đứa con bị Yêu tộc tàn sát, người mới là người đáng lẽ phải phẫn nộ nhất a!

Chẳng phải Nữ Oa thà chống lại ý chỉ của Hồng Quân Đạo Tổ, chống lại định số, cũng đã ra tay với Đế Tuấn, Thái Nhất đó sao!

"Sư phụ, khả năng sinh sản của nhân tộc mạnh mẽ, có thể sinh sôi không ngừng, sẽ luôn trường tồn vĩnh cửu.

So với hai tộc Yêu và Vu, đồ nhi lại cảm thấy nhân tộc mới là nhân vật chính của thiên địa!" Lâm Hiên thu lại sự chấn động trong lòng, cười toe toét nói với Nữ Oa.

Như một tia nắng ấm áp, tắm rửa tâm hồn Nữ Oa!

“Đồ nhi ngốc, con nói không sai, nhân tộc kiên cường nhất, cũng thích hợp nhất làm nhân vật chính của thiên địa!” Nữ Oa thông tuệ đến nhường nào, tự nhiên hiểu rõ Lâm Hiên đang an ủi mình một cách gián tiếp.

Vì vậy Nữ Oa nở một nụ cười rạng rỡ, nhìn Lâm Hiên ánh mắt càng thêm nhu hòa, càng thêm dịu dàng!

“Hắc hắc!” Lâm Hiên gãi đầu, cười một cách chất phác, rồi dường như nhớ ra điều gì, hỏi Nữ Oa: “Đúng rồi, Sư phụ, cửa động phủ của mấy nha đầu Vân Tiêu đều có trận pháp, đó là kiệt tác của người sao?” “Ừm!” Nữ Oa cười gật đầu nói: “Mấy nha đầu đó vốn ham chơi, không thích tu luyện, vi sư đành dùng hạ sách này thôi!” Kỳ thực Nữ Oa có một câu chưa nói, đó là sợ Vân Tiêu biết được kiếp nạn của nhân tộc, nếu không với tính cách của nàng, có thể sẽ tham gia vào kiếp nạn đó.

“Ha ha ha!

Người hiểu ta, chỉ có Sư phụ.” Nghe lời Nữ Oa, Lâm Hiên sảng khoái cười lớn, nói: “Sư phụ không ép buộc họ tu luyện thật tốt, sau khi xuất quan ta cũng nhất định sẽ cưỡng chế họ bế quan tu luyện!” “Tên tiểu tử thối này, xem ra ngươi hiểu ta không?

Sư phụ không hiểu, lẽ nào ai hiểu hơn?” Nữ Oa nguýt một cái trách móc.

“Không có mà!” ...

Chương 119

Cùng lúc đó, Lâm Hiên lại không biết, chỉ vì vừa rồi trong lúc phẫn nộ gào thét một tiếng, lúc này cả Hồng Hoang đã hoàn toàn sôi sục.

Trong Tam Thanh Điện ở Côn Luân Sơn.

"...Tiểu hữu Lâm Hiên lại phẫn nộ như vậy, chẳng lẽ là vì chuyện kiếp nạn của nhân tộc hai trăm năm trước?" Thông Thiên Giáo Chủ nhíu mày, mở miệng nói.

"Hừ!

Thật là lố bịch đáng cười, lại dám lớn tiếng nói muốn giết sư đệ Chuẩn Đề, một Thánh Nhân?

Thật không biết sống chết!" Nguyên Thủy Thiên Tôn cười lạnh châm chọc nói.

"Kiếp nạn của nhân tộc là định số, không thể nghịch chuyển!" Lão Tử mặt không biểu cảm, thản nhiên nói.

Lời này, cũng giải thích vì sao ban đầu khi nhân tộc gặp nạn, thân là Giáo chủ của nhân tộc, nhưng lại không ra tay.

"Ta lại thấy sư điệt Lâm Hiên là người chân tính tình, dám yêu dám hận!

Đạo chi một đường, thuận theo tâm ý mà làm.

Thánh Nhân thì sao?

Nếu ngay cả Thánh Nhân cũng không dám đối mặt, chẳng phải thật sự trở thành lũ kiến hôi sao?" Thông Thiên Giáo Chủ nói: "Hừ!

Tam đệ, đã thành Thánh Nhân Quả Vị, lẽ nào không biết thủ đoạn khủng bố của Thánh Nhân sao?

Tiểu nhi Lâm Hiên có tư bản gì mà dám khiêu khích uy nghiêm của Thánh Nhân?" Nguyên Thủy Thiên Tôn lạnh lùng nói.

"Khủng bố thì sao?

Nếu Chuẩn Đề dám làm khó sư điệt Lâm Hiên, Tru Tiên Tứ Kiếm của ta sẽ không khách khí!" "..." "Hồng hoa bạch ngẫu thanh hà diệp, Tam Giáo vốn là một nhà, nào ngờ, nào ngờ...!" Đột nhiên, Lão Tử ung dung thở dài một tiếng, nhưng không nói thêm gì để ngăn cản Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên Giáo Chủ tranh chấp.

Vì ông đã cảm ứng được, Tam Thanh cuối cùng sẽ phải phân chia, mỗi người thành một phái! ...

Tại Tây Phương Cực Lạc Thế Giới, Bồ Đề Thần Thụ sừng sững trên hư không.

Dưới Bồ Đề, thì Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề đang khoanh chân ngồi.

"Đế Tuấn, Thái Nhất, Chuẩn Đề, tất sát, tất sát!!!" Đột nhiên, một đạo lôi âm cuồn cuộn vang vọng khắp cả Hồng Hoang thiên địa truyền đến, uy áp mênh mông quét ngang Hồng Hoang đại địa.

"Hỗn xược!

Tìm chết!!!" Nghe thấy đạo lôi âm đó, Chuẩn Đề đột nhiên mở đôi mắt hỗn độn, đứng dậy, phật quang quanh thân lượn lờ, phía sau một tôn Phật Kim Quang sáng chói.

Thánh Nhân nổi giận, chư thiên biến sắc!

Lúc này, cùng với sự phẫn nộ của Chuẩn Đề, chỉ thấy trên bầu trời, mây đen cuồn cuộn hội tụ, điện giật sấm rền, cuồng phong nổi lên, vô lượng pháp tắc, lực lượng trật tự trong hư không không ngừng chấn động.

Cả một vùng hư không dường như muốn trong chớp mắt bị tiêu

diệt!

"Lâm Hiên hay lắm, lại dám lớn tiếng nói muốn giết ta, làm mất thể diện của ta, thật sự cho rằng ta không dám khiến ngươi tan xương nát thịt sao?" Chuẩn Đề khí thế ngút trời, tay cầm Thất Bảo Diệu Thụ, định đạp lên hỗn độn, đến Oa Hoàng Thiên tìm Lâm Hiên.

"Oong!" Đúng lúc đó, một đạo phật quang huyền diệu bùng nổ, ngăn cản đường đi của Chuẩn Đề.

Sau đó liền truyền đến tiếng của Tiếp Dẫn: "Sư đệ!

Chớ nên xúc động, Lâm Hiên đó là đồ đệ của sư muội Nữ Oa, bình thường vẫn vô cùng yêu thương.

Lần này đến Oa Hoàng Cung, e rằng lại phải đấu một trận với sư muội Nữ Oa sao?!" "Sư huynh đừng cho rằng ta sợ Nữ Oa sao?" Chuẩn Đề lắc lắc Thất Bảo Diệu Thụ trong tay, sắc mặt âm trầm nói.

"Không liên quan đến sợ hay không sợ, không cần thiết, Vu Yêu đại kiếp sắp đến, chúng ta chỉ cần mưu tính thật tốt, ắt có thể đại hưng Tây Phương.

Ta đã suy diễn, Lâm Hiên có nhân quả với Vu Yêu đại chiến, trong lượng kiếp này, lại giết hắn, dù là Sư phụ cũng không thể trách tội chúng ta!" "Hừ!

Tiểu nhi Lâm Hiên, vậy tạm thời cho ngươi sống thêm một thời gian!" Nghe lời Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề mới lạnh lùng hừ một tiếng nói.
...

Bên cạnh Vạn Thọ Sơn, có một bình nguyên rộng lớn mênh mông.

Nơi đó đã trở thành nơi cư trú mới của nhân tộc.

Trải qua hơn hai trăm năm nghỉ ngơi dưỡng sức, cộng thêm khả năng sinh sản mạnh mẽ vốn có của nhân tộc, dân số nhân tộc lại tăng

thêm mấy chục triệu, sinh sôi không ngừng.

"Đế Tuấn, Thái Nhất, Chuẩn Đề, tất sát, tất sát!!!" Khi đạo lôi âm cuồn cuộn truyền đến, người dân nhân tộc đều ngây người tại chỗ. ...

Chương 120

“Kia... kia... tiếng của Thánh phụ!” “Không sai, ta suốt đời sẽ không quên, đó là tiếng của Thánh phụ!” “Thánh phụ quả nhiên luôn quan tâm đến chúng ta!” “Người có âm thanh uy nghiêm hùng hồn đó, chính là Thánh phụ mà chúng ta ngày ngày triều bái sao?

Mạnh mẽ quá!” “Các tiểu oa nhi, Thánh phụ đó chính là thượng tiên đã giáo hóa nhân tộc chúng ta suốt mấy trăm năm, cũng là đệ tử duy nhất của Thánh mẫu Nữ Oa nương nương, làm sao có thể không mạnh chứ?

Hãy để ta kể cho các ngươi nghe những sự tích vĩ đại của Thánh phụ...” “...” Nhân tộc xì xào bàn tán không ngừng, hàng chục triệu người đều nhao nhao nghị luận.

Có người từng gặp Lâm Hiên, có người chưa từng gặp Lâm Hiên!

Nhưng không hề ngoài ý muốn, khi biết được người phát ra đạo lôi âm hùng hồn đó chính là Lâm Hiên, tất cả đều sắc mặt thành kính cung kính.

Cùng lúc đó, Tam tổ nhân tộc Toại Nhân Thị, Hữu Sào Thị, Truy Y Thị càng ra lệnh triệu tập tất cả nhân tộc.

Nhanh chóng, hàng chục triệu nhân tộc liền tề tựu trên bình nguyên.

Tam tổ nhân tộc thì đứng trước tượng Lâm Hiên và Nữ Oa, thần tình thành kính cung kính, triều bái dập đầu trước pho tượng.

“Tử dân nhân tộc của ta, Thánh phụ của ta, từ trước đến nay chưa từng từ bỏ chúng ta!

Ngài phái Thiện Ác Nhị Thi, mời Địa Tiên Chi Tổ hết lòng bảo vệ

tộc ta, giáo hóa tộc ta, đối với tộc ta có ân Thánh lớn như trời!

Giờ đây, Thánh phụ biết tộc ta gặp đại nạn này, càng nổi cơn thịnh nộ như sấm sét, muốn giết chết Yêu tộc Đế Tuấn, Thái Nhất, thậm chí không tiếc đắc tội Thánh Nhân Chuẩn Đề, tất cả đều vì nhân tộc ta.

Ân Thánh này, không kém gì ân tái tạo!

Thế thế đại đại của ta, nhất định phải khắc ghi ân Thánh này!" Toại Nhân Thị đứng trước mặt mọi người, lớn tiếng hô như hồng lôi.

"Thánh phụ Thánh ân!" "Thánh phụ Thánh ân!" "Thánh phụ Thánh ân!" "..." Theo lời Toại Nhân Thị vừa dứt, hàng chục triệu nhân tộc bên dưới đều đồng thanh hô lớn, thái độ thành kính, ánh mắt cung kính.

Tiếng hô vang dội, dường như muốn xuyên thủng mây xanh, truyền khắp Hồng Hoang đại địa hàng ức vạn dặm.

Khiến hàng ức vạn chủng tộc, hàng ức vạn sinh linh Hồng Hoang đều biết, Lâm Hiên chính là Thánh phụ của nhân tộc, Thánh phụ Chí Tôn Vô Thượng!

"Oong!" Đột nhiên, một luồng sức mạnh huyền diệu cuồn cuộn dâng lên từ hàng chục triệu nhân tộc, hóa thành từng sợi quang tuyến, bay về phía tượng Lâm Hiên, cuối cùng nhập vào trong đó, khiến bề mặt pho tượng càng trở nên sáng rực từ ái.

Trong Oa Hoàng Cung, Lâm Hiên đang nhàn đàm với Nữ Oa.

Đột nhiên toàn thân chấn động, mặt lộ vẻ kinh hãi, đồng thời bề mặt cơ thể dường như tản ra một loại quang quyển, chói mắt đoạt mục, nhưng lại có vẻ vô cùng thần thánh.

"...Bảo bối đồ nhi, con làm sao vậy?" Đột nhiên thấy Lâm Hiên như vậy, Nữ Oa kinh hãi vội vàng hỏi.

Đồng thời liên tục bấm ngón tay suy tính, muốn tra xem vì sao Lâm Hiên lại toàn thân phát quang quyển.

"...Tín ngưỡng chi lực!" Lâm Hiên đôi mắt chợt lóe, kinh ngạc nói.

"Tín ngưỡng chi lực?" Nữ Oa nhướng mày, nhưng lại không thể từ thiên cơ suy ra chuyện gì đang xảy ra.

"Không sai!" Lâm Hiên sau khi tiêu hóa tin tức đột nhiên dâng lên, mừng như điên cười nói với Nữ Oa: "Tín ngưỡng chi lực, kỳ thực giống như Thiên Đạo công đức, có thể giúp người tinh tiến tu vi đạo hạnh, cũng có thể tẩy sạch và cường hóa pháp bảo, càng có thể tiêu trừ nghiệp lực.

Nhưng không giống Thiên Đạo công đức, tín ngưỡng chi lực là sức mạnh đặc hữu của nhân tộc!

Chỉ những sinh linh được nhân tộc cung phụng và tín ngưỡng mới có thể có được!" "Oong!" Theo lời Lâm Hiên vừa dứt trong chớp mắt, chỉ thấy trên người Nữ Oa cũng có quang quyển màu trắng bao phủ, chói mắt đoạt mục.

Chính là vì nhân tộc sau khi cung phụng triều bái Lâm Hiên, lại triều bái Nữ Oa nương nương và Địa Tiên Chi Tổ Trấn Nguyên Tử, khiến nàng cũng có được tín ngưỡng chi lực.

"Sư phụ!

Các hài tử nhân tộc, quả nhiên không thể tưởng tượng nổi!" Cảm ứng tín ngưỡng chi lực trong cơ thể, Nữ Oa kinh ngạc hít một hơi khí lạnh, vẻ mặt khó tin nói.

Nàng cũng phát hiện tín ngưỡng chi lực giống như Lâm Hiên đã nói, và Thiên Đạo công đức đều tương tự, kéo dài không dứt, dường như chỉ cần nhân tộc triều bái, là có thể thu hoạch được.

"À, thật sự không thể tưởng tượng nổi!" Lâm Hiên kích động nói.

Trên thực tế!

Nữ Oa không biết, trong đầu Lâm Hiên vừa rồi, đã liên tục vang lên mấy tiếng máy móc của hệ thống: **[Đinh!

Chúc mừng Ký chủ nhận được 10 triệu tín ngưỡng chi lực!]** **[Đinh!

Hệ thống sửa đổi vô hạn đã mở chức năng đổi điểm!]** **[Đinh!

Hệ thống kiểm tra Ký chủ sở hữu Hồng Mông Tử Khí, có thể dùng để đổi 3 tỷ điểm sửa đổi!]** **[Đinh!

Hệ thống kiểm tra Ký chủ sở hữu Hỗn Độn Linh Bảo Thương Khung Thần Xích, có thể dùng để đổi 500 triệu điểm sửa đổi!]** **[Đinh!

Hệ thống kiểm tra Ký chủ sở hữu Hỗn Độn Linh Bảo Tam Thập Lục Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, vì chưa được luyện hóa, không thể đổi!]** **[Đinh!

Chương 121

Hệ thống kiểm tra Ký chủ sở hữu 10 triệu tín ngưỡng chi lực, có thể đổi 100 triệu điểm sửa đổi, tỉ lệ 1:10!]** Trên đây chính là tin tức nhắc nhở của hệ thống.

Đã mở chức năng hệ thống mới, có thể dùng các loại pháp bảo để đổi lấy điểm sửa đổi.

Quan trọng nhất, ngay cả tín ngưỡng chi lực cũng có thể đổi, tỉ lệ 10:1!

Tương đương với việc mở ra một con đường mới để Lâm Hiên kiếm điểm sửa đổi a!

Điều đáng tiếc duy nhất là, các pháp bảo được nâng cấp bằng điểm sửa đổi thường có giá trị đổi thấp.

Ví dụ như Hỗn Độn Linh Bảo Thương Khung Thần Xích, đã tiêu tốn gần 600 triệu điểm sửa đổi mới thăng cấp từ Tiên Thiên Linh Bảo Càn Khôn Xích, nhưng đổi lại chỉ được 500 triệu điểm sửa đổi, lời không bằng lỗ! ...

"Không ngờ, cực phẩm pháp bảo ở Hồng Hoang đại địa tuy ít, nhưng pháp bảo bình thường thì nhiều vô kể!" Lâm Hiên thầm nghĩ trong lòng.

Vì vậy, Lâm Hiên hứng chí bừng bừng cáo biệt Nữ Oa, một mình đi đến Hồng Hoang đại địa.

Mục đích của hắn chỉ có một, sưu tầm các loại thiên tài địa bảo, dùng để đổi lấy điểm sửa đổi.

Đương nhiên!

Trước khi rời đi, Lâm Hiên cũng đã nhiều lần bảo đảm với Nữ Oa,

tuyệt đối sẽ không mạo hiểm đi tìm Đế Tuấn, Thái Nhất và Chuẩn Đề gây phiền phức.

Sau khi đến Hồng Hoang đại địa, Lâm Hiên liền liên tục sưu tầm các loại thiên tài địa bảo, dùng để đổi lấy điểm sửa đổi từ hệ thống.

Hồng Hoang không tính năm, trong chớp mắt lại qua mấy chục năm.

Trong mấy chục năm này, Lâm Hiên khắp nơi sưu tầm thiên tài địa bảo, dù không chém giết sinh linh, nhưng điểm sửa đổi kiếm được cũng lên đến hai, ba trăm triệu, đổi từ vô số thiên tài địa bảo.

Một ngày nọ, Lâm Hiên dưới một dãy núi hùng vĩ, khẽ nhíu mày.

Vì hắn lại phát hiện phía trước có một bóng người, thân hình như ma quỷ, dung nhan như thiên sứ, quanh thân lượn lờ từng luồng pháp tắc Thổ.

"Hậu Thổ đạo hữu!" Lâm Hiên mở miệng gọi.

"À!

Hóa ra là Lâm Hiên đạo hữu!

Nhiều năm không gặp, đạo hạnh của Lâm Hiên đạo hữu càng ngày càng cao sâu khó lường!" Hậu Thổ quay đầu, sau khi thấy Lâm Hiên, đôi mắt khẽ sáng lên, cười nói. ...

Cảm nhận khí thế mênh mông hùng vĩ của Lâm Hiên, Hậu Thổ trong lòng khẽ giật mình.

Mặc dù không thể tra ra cảnh giới đạo hạnh cụ thể của Lâm Hiên, nhưng có thể rõ ràng cảm giác Lâm Hiên mạnh hơn rất nhiều so với lúc ban đầu gặp ở Oa Hoàng Cung, quả thực sâu không lường được.

Uy áp vô hình đó, thậm chí trên người cường giả mạnh nhất Yêu tộc Thái Nhất cũng chưa từng cảm ứng!

“Quả không hổ danh năm xưa dám phát ra lời tuyên bố hùng hồn, muốn giết Đế Tuấn, Thái Nhất, chưa chắc đã không có thực lực này!” Hậu Thổ thầm nghĩ trong lòng.

“Mạo muội hỏi một câu, Hậu Thổ đạo hữu lần này du ngoạn Hồng Hoang đại địa, là vì việc gì?” Đột nhiên, tiếng nói từ tính của Lâm Hiên truyền đến, cắt ngang dòng suy nghĩ của Hậu Thổ.

Hậu Thổ thở dài, u u nói: “Ta vốn đang bế quan tu luyện trong Tổ Vu Điện, nhưng ngẫu nhiên cảm nhận được một trận bi thương, đau lòng không rõ nguyên do, tựa hồ có vạn loại tà ma quấy nhiễu tâm ta.

Hơn nữa, ta cảm ứng được trên Hồng Hoang đại địa tựa hồ có thứ gì đó đang hô hoán ta, vì vậy ta đã xuất quan.

Chỉ đáng tiếc, đã du lịch mấy trăm năm mà vẫn không thể biết được thứ đang hô hoán ta rốt cuộc là gì, ngược lại cảm giác bi thống vô danh đó càng thêm mạnh mẽ, ai!” Cuối cùng, trong mắt Hậu Thổ tản ra khí tức bi lương, khiến người ta liên tiếc!

Nghe lời Hậu Thổ, Lâm Hiên trong lòng khẽ động, lập tức hiểu ra, biết được cơ duyên của Hậu Thổ.

Nhưng Lâm Hiên không nói rõ, chỉ cười nói với Hậu Thổ: “Hậu Thổ đạo hữu, nếu ngươi cũng du lịch Hồng Hoang, không bằng chúng ta cùng nhau du lịch thì sao?

Cũng tốt kết bạn!” “Hả?

À à được thôi!” Đột nhiên nhận được lời mời của Lâm Hiên, Hậu Thổ đầu tiên hơi sững sờ, sau đó mặt hơi đỏ lên gật đầu đồng ý.

Không biết vì sao, trong lòng có chút ngọt ngào!

Trong cõi u minh dường như có một âm thanh đang nói với nàng, đi theo Lâm Hiên, sẽ tìm thấy nguyên nhân khiến nàng bi thương!

“Đúng rồi, Lâm Hiên đạo hữu, ngươi lại vì sao du lịch Hồng Hoang đại địa?” Hậu Thổ cười ngọt ngào với Lâm Hiên, nụ cười như sương hỏi. "Yêu tộc tàn bạo khát máu, tàn nhẫn đồ sát Nhân tộc do Sư phụ ta sáng tạo.

Ta vốn dĩ định xông lên Thiên Đình, khiến Đế Tuấn, Thái Nhất lão cẩu kia hồn phi phách tán, nhưng tiếc rằng thời cơ chưa tới.

Trong lòng ta có chút ưu phiền, bèn xuống hạ giới du lịch giải khuây, đồng thời thu thập một số thiên tài địa bảo!" Đối mặt với câu hỏi của Hậu Thổ, Lâm Hiên cũng không che giấu, cười thản nhiên nói.

Chương 122

Duy chỉ có Hậu Thổ nhận ra, khi Lâm Hiên nói muốn Đế Tuấn, Thái Nhất lão cẩu kia hồn phi phách tán, trong mắt hắn lóe lên một tia sát khí sắc bén, biết Lâm Hiên tuyệt không phải nói đùa!

"Người ấy thật sự tốt với nhân tộc, trách không được nhân tộc lại tôn xưng người là Thánh phụ!" Hậu Thổ thầm nghĩ trong lòng.

"Nếu đã như vậy, vậy ta sẽ cùng Lâm Hiên đạo hữu đi giải khuây vậy, ta có thể giúp ngươi tìm một số thiên tài địa bảo đó." Hậu Thổ cười rạng rỡ nói với Lâm Hiên.

"Rất tốt, đa tạ Hậu Thổ đạo hữu!" Thế là, Lâm Hiên liền cùng Hậu Thổ kết bạn đồng hành.

Lại nói Minh Hà, sau lần thất bại tranh đoạt Hồng Mông Tử Khí của Hồng Vân đạo nhân, liền tức giận quay về U Minh Huyết Hải.

Đồng thời vì Lâm Hiên đã chơi một thủ đoạn trắng trợn sau lưng, đến nỗi ghi hận Lâm Hiên.

Mấy năm nay, Minh Hà khổ sở truy cầu chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La, nhưng vẫn không có kết quả.

Một ngày nọ, ngẫu nhiên có cảm ứng, nhớ lại phương pháp chứng đạo của Lão Tử năm xưa, trong lòng khẽ động.

"Tam Thanh, Tây Phương Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, đều đã lập giáo công đức thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Nếu ta học theo, cũng lập một đại giáo, có thể bằng công đức chứng đạo Thánh Nhân không?" "Hoặc giả như Nữ Oa nương nương, sáng tạo ra một tộc, cũng có thể thành Thánh Nhân Quả Vị không?" Thế là Minh Hà liền dùng Huyết Hải làm căn cơ, thi triển đại thần

thông, tập hợp những oán hồn hình thành sau khi vô số sinh linh chết đi.

Những oán hồn này vốn là vô số sinh linh chết thảm, phiêu đãng giữa thiên địa, bị sự ô uế từ rốn Bàn Cổ hấp dẫn, tụ về U Minh Huyết Hải.

Lúc này, Minh Hà vừa hay dùng chúng làm linh hồn, hội nhập pháp tắc tạo hóa mà hắn lĩnh ngộ từ đại đạo Nữ Oa giảng ở Oa Hoàng Cung năm xưa, cuối cùng đã sáng tạo ra A Tu La tộc.

"Thiên Đạo ở trên, nay ta Minh Hà sáng tạo A Tu La tộc, sau này A Tu La sẽ là một mạch của Huyết Hải, ta Minh Hà là Tổ của A Tu La!" Minh Hà ngẩng đầu lớn tiếng hô.

"A Tu La tộc, lập!" "Oanh long long!" "Hoa lạp!" Thiên Đạo cảm ứng, chỉ thấy trên Huyết Hải, lời Minh Hà vừa dứt, thiên địa chấn động, trên hư không liền ngưng tụ ra kim quang công đức khổng lồ, nhập vào thể nội Minh Hà.

"Oong!" Minh Hà mừng rỡ không thôi, theo công đức mênh mông nhập thể, cảnh giới tu vi của hắn đang điên cuồng bạo trướng, một luồng khí tức ngút trời trong chớp mắt, liền quét ngang cả Hồng Hoang thiên địa.

Cũng trong chớp mắt từ Chuẩn Thánh trung kỳ, một hơi đột phá Chuẩn Thánh hậu kỳ, trảm đi đệ tam Tự Ngã Thi!

Dị động của U Minh Huyết Hải, tự nhiên đã thu hút sự chú ý của không ít Đại Năng, nhao nhao phân ra ý thức đến xem rốt cuộc.

Lại thấy Minh Hà đang học theo Nữ Oa tạo người, dùng đó để thành Thánh Nhân Thiên Đạo!

"Minh Hà lại có thể lĩnh ngộ pháp tắc tạo hóa của Nữ Oa nương nương, cũng có đại trí tuệ." Lão Tử khẽ gật đầu tán thưởng nói.

“Hừ!

Thánh Nhân Thiên Đạo há lại dễ dàng chứng đắc như vậy?

Minh Hà không có Hồng Mông Tử Khí, muốn chứng đạo, nói gì đến dễ dàng?” Nguyên Thủy bĩu môi khinh thường nói.

“Bất kể thế nào, Minh Hà là người có đại nghị lực, đại trí tuệ, không thể xem thường!” Thông Thiên Giáo Chủ nheo nheo mắt nói.

“Thiện tai thiện tai!” Tiếp Dẫn nói.

“...” Các ý thức thể của Thánh Nhân đang nghị luận trong hư không.

“Ha ha ha!

Cuối cùng cũng đột phá rồi!” Lúc này, Minh Hà đạo hạnh đại trướng ngửa mặt lên trời cuồng tiếu, cho rằng có thể nhờ công đức khai thiên mà chứng đắc Hỗn Nguyên Quả Vị.

Nhưng nhanh chóng, nụ cười của hắn chợt tắt.

Vì đợi đến khi công đức tiêu hao hoàn tất, cảnh giới đạo hạnh của hắn cũng chỉ dừng lại ở Chuẩn Thánh hậu kỳ, cũng không thể tiến thêm một bước nào nữa.

“A!” Thấy vậy, Minh Hà sắc mặt dữ tợn, trừng mắt nhìn vô tận thương khung, phẫn nộ quát: “Thiên Đạo bất công, Thiên Đạo bất công a!” Chỉ đáng tiếc, bất kể Minh Hà mắng chửi thế nào, cũng không thể thay đổi cảnh giới đạo hạnh của mình, cuối cùng chỉ có thể một vẻ mặt uất ức quay về Huyết Hải, củng cố cảnh giới bản thân.

Khiến các Thánh cười khẩy, sau đó nhao nhao rời đi!

Sau khi quay về U Minh Huyết Hải, Minh Hà càng thêm không cam lòng.

“Vì đã học theo Nữ Oa nương nương sáng tạo chủng tộc mới mà

không thể chứng đắc Thánh Nhân, vậy ta sẽ lại học theo Tam Thanh, dùng việc lập đại giáo để chứng đạo!" Nghĩ như vậy, Minh Hà liền một lần nữa bay vọt lên trời.

"Thiên Đạo ở trên, nay ta Minh Hà lập A Tu La Giáo, lấy sát làm giáo nghĩa, chủ trương vạn vật trong thiên địa không gì là không thể giết được, giết trời, giết đất, giết Vu, giết Yêu, giết người, giết chúng sinh vạn vật!

Lấy Tiên Thiên Linh Bảo Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên trấn áp khí vận!

A Tu La Giáo, lập!" ...

"Oanh long long!" Theo Minh Hà lập giáo, thiên địa lại oanh nhiên chấn động, từng luồng thiên uy cuồn cuộn tản ra, trong chớp mắt quét ngang Hồng Hoang đại địa.

Trong chớp mắt, ức vạn vạn sinh linh đều cảm nhận được, sát ý vô biên khủng bố tràn ngập trong nội tâm, đều tâm thần chấn động, kinh khủng không rõ nguyên do.

Ai cũng không ngờ, Minh Hà vì muốn chứng đắc Hỗn Nguyên Đại La Quả Vị, lại lấy sát lập giáo!

"Kẻ sát lục nhân quả triền thân, vạn pháp không dung, quả thực không phải người!" Lão Tử sắc mặt khẽ động, đạm mạc nói.

Chương 123

"Hừ!

Lấy sát lập giáo, giết chúng sinh vạn vật, Minh Hà vô duyên với Đạo!" Nguyên Thủy Thiên Tôn sắc mặt sắt lạnh nói.

"Quả không hổ danh là thần thai Tiên Thiên trong U Minh Huyết Hải, sát lục chi ý lại thịnh vượng đến vậy!" Thông Thiên Giáo Chủ lắc đầu nói.

"Thiện tai thiện tai!" Tiếp Dẫn nói.

"..." Một khắc đó, rất nhiều Đại Năng Thánh Nhân đều nhao nhao lắc đầu, biểu thị Minh Hà vì muốn chứng đắc Hỗn Nguyên Quả Vị, đã bị tâm ma thao túng, lại lập ra một giáo phái sát lục như vậy.

Trên U Minh Huyết Hải, Minh Hà ngạo nghễ đứng trên hư không.

"Oanh long long!" Theo A Tu La Giáo thành lập, trên bầu trời quả nhiên lại một lần nữa ngưng tụ kim quang công đức, giáng xuống, nhập vào thể nội Minh Hà.

"Oong!" Được công đức nhập thể, thực lực Minh Hà lại một lần nữa đột phi mãnh tiến, khí thế nhanh chóng bạo trướng, nhanh chóng từ Chuẩn Thánh hậu kỳ bước vào Chuẩn Thánh đại viên mãn, nhưng sau khi đạt đến cảnh giới đó, tu vi lại chợt dừng lại.

Chính là vì kim sắc công đức đã tiêu hao hết!

"Không!!!" Đối với điều này, Minh Hà sắc mặt bi thương, gào thét thảm thiết: "Thiên Đạo bất công a!" "Ha ha ha!

Không có Hồng Mông Tử Khí, Minh Hà cuối cùng cũng không thể chứng đắc Hỗn Nguyên a." Thông Thiên Giáo Chủ như xem kịch, phát ra tiếng cười khẩy.

“Hừ!

Đạo Hỗn Nguyên, há lại dễ dàng chứng đắc như vậy?

Minh Hà đừng có si tâm vọng tưởng nữa!” Nguyên Thủy khinh bỉ nói.

“...” Có thể nói, sau khi phát hiện Minh Hà vẫn không thể chứng đắc Hỗn Nguyên Đạo Quả, các Thánh Nhân đều phát ra tiếng cười khẩy hả hê. ...

Tại một dãy núi nào đó ở Hồng Hoang!

Một nam một nữ đang chậm rãi đi bộ, thần thức mênh mông, quét khắp bốn phía, sưu tầm các loại thiên tài địa bảo, gần như càn quét không còn gì.

“Lâm Hiên đạo hữu, thu thập nhiều thiên tài địa bảo như vậy, rốt cuộc có tác dụng gì?” Hậu Thổ mím môi cười khẽ, hỏi Lâm Hiên.

Cùng Lâm Hiên đi suốt chặng đường, nàng đã thu thập vô số thiên tài địa bảo, đều đưa cho Lâm Hiên, nhưng người sau dường như vẫn cảm thấy không đủ, điên cuồng sưu tầm các loại thiên tài địa bảo, khiến Hậu Thổ kinh ngạc.

“Tác dụng?

Ta muốn luyện chế một kiện Tiên Thiên Pháp Bảo, cần lượng lớn thiên tài địa bảo làm phụ liệu!” Lâm Hiên tùy miệng bịa ra một lý do.

“Oong!” Đúng lúc đó, Hậu Thổ đột nhiên dừng lại, trên mặt lộ ra một tia bi thương.

“Cái cảm giác bi thương đó lại xuất hiện!” Hậu Thổ liên tục nói với Lâm Hiên: “Lần này, nó còn mạnh mẽ hơn, vô cùng bi thương!”
“Bi thương?

Vì sao bi thương?

Đại địa mênh mông, từ khi Hồng Hoang khai tịch đến nay, không biết có bao nhiêu sinh linh, đại năng đã vẫn lạc dưới bầu trời xanh, trên Hậu Thổ này, nhưng chưa từng nghe ai bi thương cả!" Lâm Hiên lời trong lời, ý ẩn sâu xa nói một câu.

"Oong!" Theo lời Lâm Hiên vừa dứt, chỉ thấy Hậu Thổ toàn thân chấn động, trong lòng tự có điều gì đó minh ngộ, nhưng tia minh ngộ đó, lại như một linh quang lóe lên trong lòng, chuyển biến nhanh như chớp rồi biến mất, khiến người ta không thể nắm bắt được dấu vết.

"Vì sao lại bi thương?

Ta vì sao lại bi thương như vậy?" Hậu Thổ thì thầm.

Vừa nói, Hậu Thổ lại bản năng triển khai pháp tắc Thổ, dung hợp thần thức của mình với đại địa mênh mông, hòa nhập vào pháp tắc thiên địa.

Đại địa mênh mông, hậu đức tái vật!

Lúc này, Hậu Thổ lại cảm giác đại địa đang ai minh, đang lạc lệ, đang thống tích.

Vô số sinh linh tử nạn hồn phách phiêu đãng trong thiên địa, không có nơi nương tựa, hóa thành oán khí ngút trời, bao phủ Hồng Hoang đại địa mênh mông vô tận.

"Đại địa bi thương quá, Lâm Hiên, vì sao ta cảm thấy đại địa đang khóc?

Vì sao lại khóc?

Có rất nhiều âm thanh đau khổ than khóc trên Hồng Hoang đại địa, rất nhiều oán khí lan tràn, rất nhiều thần hồn phiêu đãng vô định!" Hậu Thổ quay đầu nhìn Lâm Hiên, đôi mắt lệ quang long lanh nói.

Trong khoảnh khắc, một luồng đại từ bi, bi thiên mẫn nhân khí

tức, từ quanh thân Hậu Thổ tản phát ra.

"Ai, vô số sinh linh tử nạn của Hồng Hoang, sau khi chết hồn phách phân tán giữa thiên địa, không có nơi an thân, không thể siêu thoát, oán khí tích lũy tự nhiên không ít.

Ước chừng đại địa cũng đang bi mẫn những tàn hồn đó đi." Lâm Hiên như có điều chỉ rõ.

Hắn đã biết cơ duyên của Hậu Thổ!

Chương 124

"Không được!" Hậu Thổ đột nhiên rơi lệ, bi thống nói: "Ta phải ngăn chặn tất cả những điều này xảy ra, nhất định phải làm được!" Lời vừa dứt, Hậu Thổ liền triển khai thân hình, lao về phía trước, dường như phía trước có thứ gì đó đang hấp dẫn sâu sắc, đang hô hoán nàng. ...

Huyết Hải do rốn Bàn Cổ hóa thành, là nơi hội tụ bản nguyên tiêu cực của thiên địa, tất cả oán khí, uế khí, sát khí, tà khí của Hồng Hoang đều vô hình trung hướng về đó hội tụ!

Thiên địa không có luân hồi, oán hồn của sinh linh vẫn lạc đều phiêu đãng trong Huyết Hải.

Sau này bị Minh Hà lão tổ lợi dụng, ngưng tụ oán hồn, sáng tạo ra A Tu La tộc.

"A a!

Gà gà gà!" "Hống!

Hống!" "Kiệt kiệt kiệt!" "..." Khi Hậu Thổ đến bên cạnh U Minh Huyết Hải, liền đột nhiên dừng lại, kinh ngạc nhìn U Minh Huyết Hải phía trước.

Chỉ thấy trong Huyết Hải, vô số oán hồn bị hút vào một cổ trận, trong đó đang liều mạng giãy giụa thảm thiết không ngừng.

Sắc mặt dữ tợn, điên cuồng oán độc, trong miệng không ngừng phát ra tiếng kêu thảm thiết hoặc tiếng ai minh.

Chỉ đáng tiếc, dù oán hồn giãy giụa thế nào, chỉ trong chốc lát sẽ bị đại trận nghiền nát thành linh hồn bản nguyên thuần túy, sau đó dần dần bị đại trận cải biến, diễn hóa thành A Tu La tộc.

“Minh Hà đạo nhân, vì sao lại tàn nhẫn đối đãi những oán hồn này như vậy!” Hậu Thổ bi thương thống khổ kêu lên một tiếng, lệ quang long lanh, chảy dọc má, một luồng từ bi, bi thiên mẫn nhân khí tức quét ra.

“Phanh!” Trong Huyết Hải, Minh Hà lão tổ mặc đạo bào huyết y bay lên không.

“Hừ, hóa ra là Hậu Thổ đạo hữu!

Không biết Hậu Thổ đạo hữu đến U Minh Huyết Hải của ta có việc gì?” Minh Hà lão tổ lạnh lùng nói.

“Minh Hà đạo hữu có thể thả những oán hồn này ra không?

Ta không nỡ thấy những oán hồn này bị tiêu diệt, ta có một phương pháp, có thể độ hóa oán hồn!” Hậu Thổ trên mặt lộ ra vẻ không đành lòng, chỉ vào tòa đại trận đó nói.

“Ha ha ha!

Thật là chuyện cười lớn nhất thiên hạ, A Tu La tộc không thể sinh sản, đại trận này chính là căn bản để ta sáng tạo A Tu La tộc, làm sao có thể thả oán hồn được?

Chẳng lẽ Hậu Thổ đạo hữu muốn tộc A Tu La của ta diệt vong sao?” Minh Hà cười lạnh liên tục, đồng thời đạm mạc nói với Hậu Thổ: “Hậu Thổ đạo hữu rời đi đi!” Nghe vậy, Hậu Thổ trong lòng cấp thiết, pháp tắc Thổ đang cuồn cuộn, định đấu một trận với Minh Hà lão tổ!

“Hậu Thổ đạo hữu, cứ giao cho ta, cứ làm việc của mình đi!” “Oanh!” Đột nhiên, một bóng người phá tan hư không, trong chớp mắt liền đứng sừng sững bên cạnh Hậu Thổ.

Chính là Lâm Hiên!

“Hỗn xược!

Tiểu nhi Lâm Hiên, cướp Hồng Mông Tử Khí của ta, hại ta không thể chứng đắc Hỗn Nguyên Đạo Quả, còn dám đến U Minh Huyết Hải của ta?

Hôm nay nhất định sẽ khiến thần hồn ngươi tan biến, luyện thành A Tu La Vương của tộc A Tu La ta!” Vừa thấy Lâm Hiên xuất hiện, Minh Hà lão tổ đột nhiên sát khí bốc lên, phẫn nộ không kìm được gào thét. ...

“Oanh long long!” Theo tiếng Minh Hà giận dữ, lập tức U Minh Huyết Hải huyết thủy cuồn cuộn, cuốn lên từng đạo sóng máu ngập trời, khí tức huyết tinh tràn ngập chu thiên.

Trên hư thiên, mây sấm cuồn cuộn, từng luồng tử khí u u phiêu đãng.

“Hống!

Hống!” Đồng thời, vô cùng vô tận A Tu La tộc dày đặc phiêu ra khỏi U Minh Huyết Hải, lạnh lùng khát máu nhìn chằm chằm Lâm Hiên.

A Tu La tộc này nam thì tuấn dật, nữ thì xinh đẹp, nhưng không ai không phải linh thể hung ngoan khát máu, trong mắt chỉ hiểu được sát lục vô biên vô tận, đã sớm mất đi linh trí.

Minh Hà chân đạp Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên, hai tay phân biệt cầm Nguyên Đồ, A Tỳ hai thanh sát lục chi kiếm, sau lưng vô lượng sinh linh A Tu La tộc phiêu đãng, khí thế như hồng!

“Lâm Hiên đạo hữu, ta giúp ngươi!” Vừa thấy Minh Hà sắp ra tay với Lâm Hiên, Hậu Thổ cũng không còn bận tâm đến cơ duyên của mình, vận chuyển Thổ chi pháp tắc, cuốn động sức mạnh thiên địa, liền xông lên giúp Lâm Hiên đối phó Minh Hà lão tổ.

“Hậu Thổ đạo hữu, tin ta, hãy giành lấy cơ duyên của mình, những chuyện còn lại cứ giao cho ta!” Lâm Hiên khóe miệng khẽ nhếch lên, nhìn chằm chằm hàng ức vạn A Tu La tộc cùng Minh Hà lão tổ, cười cợt nói.

Dù không tu Đế Bá chi khí, nhưng khoảnh khắc này lại tựa như hoàng giả phụ thể, uy nghiêm vô biên, khiến người ta phải tin phục!

“...Được...

được thôi!” Thấy Lâm Hiên như vậy, Hậu Thổ đành gật đầu.

“Ong!” Theo lời Hậu Thổ vừa dứt, Lâm Hiên cũng động thủ.

Chỉ thấy thân hình chợt lóe, liền trực tiếp hóa thành một đạo cầu vồng dài, lướt qua phía trên U Minh Huyết Hải, trong tay không biết từ lúc nào đã xuất hiện một cây thước màu đỏ tía, u quang lưu chuyển, nội hàm Trung Thiên Thế Giới.

Chân đạp hắc sắc thanh liên, hắc khí tràn ngập quanh thân!

Chương 125

Cây thước là Thương Khung Thần Xích, hắc liên là Tam Thập Lục Phẩm Diệt Thế Hắc Liên!

"Sát!

Sát!

Sát!" Minh Hà lão tổ vốn chẳng bao giờ nhân từ mềm lòng, lúc này thấy Lâm Hiên chủ động xông lên, liền gầm lên một tiếng giận dữ, cuốn theo huyết thủy cuồn cuộn, lao về phía Lâm Hiên.

Ức vạn sinh linh A Tu La tộc phía sau cũng nhao nhao nhe nanh cười điên cuồng lao tới, sát ý ngập trời!

"Nhiều A Tu La tộc như vậy, e rằng có thể giúp ta thu hoạch không ít điểm tu cải!" Lâm Hiên khẽ cười một tiếng.

Ngay sau đó, Lâm Hiên tung Thương Khung Thần Xích trong tay lên, ý niệm vừa động, liền thấy Thương Khung Thần Xích trong chớp mắt bạo trướng ức vạn trượng, che trời lấp đất, trên thân tụ tập lực lượng pháp tắc, cuồn cuộn khí tức tịch diệt cổ xưa.

"Đây là pháp bảo gì?" Minh Hà tâm thần chấn động, chăm chú nhìn chằm chằm Thương Khung Thần Xích, không hiểu sao cảm thấy bất an.

"Bá!" Dưới sự khống chế của Lâm Hiên, chỉ thấy Thương Khung Thần Xích khẽ rung động, từng đạo sóng pháp tắc lan rộng ra, cuốn quét U Minh Huyết Hải.

"A!" "Ách!" "Phốc!" "..." Sau đó, dưới ánh mắt kinh hoàng của Minh Hà lão tổ, liền thấy nơi sóng pháp tắc tịch diệt đi qua, vô số sinh linh A Tu La tộc nhao nhao nổ tung thân thể mà chết, hồn quy thiên

địa.

Bất luận là sinh linh A Tu La cấp Thái Ất Kim Tiên, hay cấp Đại La Kim Tiên, dưới pháp tắc tịch diệt cuồn cuộn đó, đều trong khoảnh khắc bị diệt sát, thậm chí không có chút sức phản kháng nào. **[Đinh!

Chúc mừng túc chủ đánh giết sinh linh đạo hạnh Thái Ất Kim Tiên trung kỳ, thu được điểm tu cải 5000!]** **[Đinh!

Chúc mừng túc chủ đánh giết sinh linh đạo hạnh Đại La Kim Tiên sơ kỳ, thu được điểm tu cải 20000!]** "..." Trong đầu Lâm Hiên, không ngừng vang lên tiếng hệ thống cơ giới.

Điểm tu cải cũng đang ùn ùn tăng vọt, chỉ trong chốc lát đã tăng lên mấy ức điểm, biên độ tăng trưởng đáng sợ, quả thực không dám tưởng tượng.

"A!

A!

Lâm Hiên tiểu nhi, chết!

Cho ta chết!" Thấy Lâm Hiên trong chớp mắt đã đánh giết vô số sinh linh A Tu La tộc, Minh Hà nghiến răng nghiến lợi, gầm lên giận dữ khàn cả giọng, liền cầm Nguyên Đồ, A Tỳ hai thanh sát lục chi kiếm, lao về phía Lâm Hiên, khí thế như hồng.

"Chuẩn Thánh đại viên mãn?

Hừ!

Chỉ là vậy thôi!" Đối mặt với Minh Hà lão tổ khí thế ngập trời, Lâm Hiên khinh thường bĩu môi, sau đó vận chuyển pháp tắc chi lực toàn thân, khống chế Thương Khung Thần Xích trên hư không, quét về phía Minh Hà lão tổ.

"Ong!" Uy lực Hỗn Độn Linh Bảo, trong khoảnh khắc triển hiện!

Chỉ thấy Thương Khung Thần Xích phiêu tán xuống hà quang tịch diệt cuồn cuộn, hủy thiên diệt địa, vặn vẹo hư không.

Minh Hà lão tổ tránh không kịp, trong khoảnh khắc đã bị hà quang bao phủ, một luồng pháp tắc tịch diệt hùng vĩ cuồn cuộn, trong nháy mắt nghiền nát nhục thân của hắn.

"Oanh long long!" Ngoài ra, hà quang phiêu tán xuống, còn làm bốc hơi mấy trăm vạn dặm huyết thủy trong U Minh Huyết Hải, huyết sắc thủy khí phiêu đãng.

"Hưu!" Đáng tiếc, sau khi nhục thân Minh Hà bị Thương Khung Thần Xích diệt sát, Nguyên Đồ, A Tỳ hai thanh sát lục chi kiếm cùng Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên, trong nháy mắt độn nhập hư không biến mất không còn tăm hơi.

"Hừ!" Lâm Hiên lạnh lùng hừ một tiếng, liền thu Thương Khung Thích lại.

Hắn hiểu rõ, nhục thân Minh Hà lão tổ tuy bị đánh nát, nhưng hắn vẫn chưa chết.

Bởi vì Minh Hà lão tổ từng dùng huyết hải luyện hóa bốn ức tám ngàn vạn huyết thần tử phân thân, chỉ cần không thể diệt sát bốn ức tám ngàn vạn huyết thần tử, vậy thì Minh Hà sẽ không chết.

Đây cũng là lý do vì sao hậu thế lại có câu 'huyết hải bất khô, Minh Hà bất tử'!

Đương nhiên!

Sau khi Lâm Hiên thể hiện thủ đoạn sấm sét, Minh Hà dù không chết, cũng không dám ngoi đầu lên nữa, dù sao lực chiến đấu của hai bên căn bản không cùng một đẳng cấp.

"Hít!" Thực tế, sau khi Lâm Hiên dễ dàng đánh giết Minh Hà lão tổ, rất nhiều đại năng trên Hồng Hoang đại địa đều hít một hơi khí

lạnh.

Trước đó, cảm giác được U Minh Huyết Hải xuất hiện biến cố lớn, Minh Hà giận dữ, cho nên nhao nhao diễn hóa ý thức thể âm thầm theo dõi.

Kết quả lại thấy Lâm Hiên chỉ cần tế xuất một cây thước, nhẹ nhàng một cái quét qua, liền diệt sát Minh Hà lão tổ Chuẩn Thánh đại viên mãn, lập tức kinh hãi biến sắc.

"Lâm Hiên tiểu hữu quả thực được trời ưu ái, được đạo vận quyến cố, xem cây thần xích kia, e rằng cũng là một kiện Hỗn Độn Linh Bảo a!" Thông Thiên Giáo Chủ hít một hơi khí lạnh nói.

"...Có thể nào sở hữu hai kiện Hỗn Độn Linh Bảo?

Khốn kiếp, một tu sĩ Chuẩn Thánh hậu kỳ, làm sao có thể sở hữu hai kiện Hỗn Độn Linh Bảo?" Nguyên Thủy Thiên Tôn ánh mắt đầy vẻ ghen tị nói.

"Cơ duyên của tiểu tử này, thâm bất khả trắc a!" Lão Tử u u thở dài một tiếng nói.

Chương 126

"Đông phương đại địa, quả nhiên pháp bảo khắp nơi, thiên đạo bất công, đáng tiếc Tây phương đại địa của ta bần tích, ai!" Tiếp Dẫn sắc mặt càng thêm khổ sở nói.

"Hừ!

Lâm Hiên tiểu nhi, không thành Thánh cuối cùng cũng thành lâu nghĩ, cho dù sở hữu hai kiện Hỗn Độn Linh Bảo thì có làm sao?" Chuẩn Đề lạnh lùng hừ nói.

Nhưng nếu nhìn kỹ, lại phát hiện Chuẩn Đề lúc này, trong mắt Phật quang chợt lóe lên một tia kiêng kỵ!

Hỗn Độn Linh Bảo, đó là pháp bảo vô thượng có thể uy hiếp Thánh Nhân!

Chẳng phải hiện tại sáu đại Thánh Nhân, đều chưa từng sở hữu pháp bảo cấp bậc Hỗn Độn Linh Bảo sao? ...

Sâu trong U Minh Huyết Hải!

Minh Hà lão tổ khí tức yếu ớt như tơ, khoanh chân tọa trên Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên, khí tức suy yếu, mắt nhìn chằm chằm phía trên U Minh Huyết Hải, lộ vẻ kiêng kỵ.

"Vì sao, lại đáng sợ đến thế?" Minh Hà lão tổ kinh hãi nói.

Hắn nhớ rõ ràng, khi hà quang cuồn cuộn của thần xích kia đánh tới, không gian tràn ngập pháp tắc tịch diệt, hủy thiên diệt địa.

Pháp lực Chuẩn Thánh đại viên mãn của hắn, thậm chí không có chút sức chống cự nào đã bị nghiền nát nhục thân!

Ngay cả Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên, cũng suýt chút

nữa bị đánh nát, uy năng mạnh mẽ vô biên!

Như vậy, Minh Hà lão tổ đâu dám xông lên trêu chọc Lâm Hiên, hận không thể độn nhập sâu nhất trong U Minh Huyết Hải ức vạn vạn dặm, để tránh Lâm Hiên trong cơn giận dữ, làm bốc hơi U Minh Huyết Hải! ...

Oa Hoàng Thiên, trong Oa Hoàng Cung.

Nữ Oa nương nương tọa trên bồ đoàn, đôi mắt tựa hồ có thể động sát hư không, nhìn U Minh Huyết Hải cách ức vạn dặm.

Bà cũng đã xem cuộc đại chiến giữa Lâm Hiên và Minh Hà lão tổ!

"...Thằng nhóc thối này, lại còn sở hữu thêm một kiện Hỗn Độn Linh Bảo, cây thước kia thật quen thuộc, chẳng phải Tiên Thiên Linh Bảo Càn Khôn Xích từng đạt được cơ duyên đó sao?" "Tiên Thiên Linh Bảo, không rõ vì sao lại biến thành Hỗn Độn Linh Bảo, bảo bối đồ nhi của ta bí mật thật không ít a!" "Không như vậy cũng tốt, vi sư cũng yên tâm rồi!" Nữ Oa lầm bầm nói nhỏ, khóe miệng vẫn luôn mang theo nụ cười hân hoan tự hào.

Thực tế!

Vừa rồi khi dò xét Minh Hà lão tổ sở hữu tu vi Chuẩn Thánh đại viên mãn, suýt chút nữa đã vặn vẹo thời không, đi đánh giết Minh Hà dám trêu chọc bảo bối đồ nhi của bà.

Nhưng thấy Lâm Hiên mặt không đổi sắc, tự tin tràn đầy, Nữ Oa mới không đi!

Kết quả thấy Lâm Hiên tế xuất thần xích, trong chớp mắt nghiền nát nhục thân Minh Hà lão tổ, nhìn đến Nữ Oa cũng phải há hốc mồm! ...

Trên U Minh Huyết Hải, Lâm Hiên sau khi dễ dàng nghiền nát nhục thân Minh Hà lão tổ, liền lùi sang một bên.

Bởi vì hắn cảm giác được, cơ duyên của Hậu Thổ đã tới!

"Oanh long long!" Đột nhiên một luồng uy lực thiên địa cổ xưa, hùng vĩ vô cùng trấn áp xuống, ý từ bi vô tận từ trên thân Hậu Thổ lan tràn về phía Hồng Hoang đại địa.

"Hoa lạp lạp!" Trong nháy mắt, khắp Hồng Hoang vô tận, trời đổ mưa máu, rải khắp đại địa!

Đây là thương khung rơi lệ, chúng sinh đại bi!

"Chuyện gì vậy?

Thiên địa lại đổ mưa máu!" "Thật bi thương, vì sao ta lại cảm thấy bi thương đến thế?" "Thật đau đớn, một cảm giác xé lòng, chưa từng có!" "Oa oa oa!" "..." Ức vạn vạn sinh linh, khi cảm nhận luồng đại bi của thiên địa đó, đều tâm thần chấn động, trong lòng dấy lên từng trận bi thương.

Thậm chí vô số sinh linh, còn khóc gào thảm thiết, tiếng khóc bi ai!

"Ong!" Ngay lúc đó, một đạo thân ảnh sừng sững trên hư thiên, che trời lấp đất, như một người khổng lồ viễn cổ.

Đây là Tổ Vu pháp thiên tượng địa, Hậu Thổ đột nhiên xuất hiện, sừng sững trên đỉnh thương khung.

"Oanh long long!" Trên thân Hậu Thổ tản ra hà quang vô tận, mây lành bay lượn, một luồng khí tức từ bi mẫn thế chúng sinh từ trong cơ thể tản ra, cuốn quét Hồng Hoang.

Hậu Thổ của khoảnh khắc đó, uy thế ngập trời, không hề thua kém Thánh Nhân, thậm chí còn hơn!

"Thiên địa có khuyết, chúng sinh đều khổ.

Oán hồn phiêu đãng, không có nơi nương tựa.

Ta là huyết mạch Bàn Cổ, Tổ Vu Hậu Thổ thị, nay vì thiên hạ

chúng sinh, đương lấy thân diễn hóa thiên địa luân hồi, bổ sung thiên địa.” Hậu Thổ sừng sững trên hư thiên, thanh âm như hồng lôi nói.

Thanh âm hùng vĩ đó, trong khoảnh khắc đã truyền khắp cả Hồng Hoang đại địa, ức vạn vạn sinh linh đều nghe rõ.

Chương 127

"Không!

Không!

Hậu Thổ muội muội, đừng!" "Hậu Thổ muội muội!

Vì sao lại muốn từ bỏ con dân Vu tộc của chúng ta?" "Hậu Thổ Tổ Vu, đừng mà!" "Sao lại thế này?" "..." Vu tộc chi địa, ức vạn con dân Vu tộc, đều lộ vẻ bi thương, nhao nhao kêu gào, thần tình bi thống vô cùng.

Đặc biệt là mười một Tổ Vu còn lại, nước mắt càng giàn giụa, khóc gào thảm thiết!

Ý bi ai, tràn ngập cả Vu tộc! ...

Thiên Đình trên Bất Chu Sơn!

Đế Tuấn cùng Thái Nhất đã xuất quan tề tụ ở đây, phía dưới là các đại Yêu Thần cùng mấy ngàn Yêu Vương.

Nghe đạo âm Hậu Thổ lan khắp Hồng Hoang, Đế Tuấn, Thái Nhất hơi sững lại, trên mặt lại không hiện vẻ đại hỉ, ngược lại thần tình ngưng trọng.

"Phốc thông!" Trong nháy mắt, Đế Tuấn, Thái Nhất thống soái ức vạn sinh linh Yêu tộc, quỳ bái trên mặt đất, thần tình cung kính, đồng thanh hô lớn về phía hư thiên, "Hậu Thổ nương nương từ bi!" "Hậu Thổ nương nương từ bi!" Ức vạn sinh linh Yêu tộc, đều quỳ bái kêu gào!

"Khuông!" Vạn Thọ Sơn, nơi cư ngụ của Nhân tộc.

Mấy chục triệu Nhân tộc, tề tề quỳ xuống đất bái lạy, nước mắt

chảy dài, hô lớn, "Hậu Thổ nương nương từ bi!" Côn Luân Sơn, Tam Thanh đạo quán.

Thái Thanh Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thông Thiên Giáo Chủ, đều tâm thần chấn động.

Sau đó khom lưng hành nửa lễ, "Vì thiên địa chúng sinh diễn hóa Lục Đạo Luân Hồi, hành động này chẳng khác nào Bàn Cổ phụ thần hóa thân Hồng Hoang, Hậu Thổ nương nương từ bi!" Tây Phương Cực Lạc Thế Giới.

Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề tề tề đứng dậy, chắp hai tay, thần tình nghiêm túc, làm Phật lễ nói, "Từ bi của chúng ta là từ bi của Phật, từ bi của Hậu Thổ nương nương, là từ bi vì ức vạn vạn sinh linh, chúng ta không bằng một phần ức vạn đó!" Khoảnh khắc đó, ngay cả Thánh Nhân, cũng tề tề hành nửa lễ về phía Hậu Thổ, vì cực số của thiên địa!

"Hậu Thổ nương nương từ bi!" Thiên hạ sinh linh, bất luận Yêu tộc, Vu tộc, Long tộc hay Nhân tộc, ức vạn chủng tộc, ức vạn vạn sinh linh, đều quỳ bái khấu đầu về phía huyết hải, nước mắt đầm đìa, ý bi thống biểu lộ không nghi ngờ.

Vì cảm thông nỗi khổ của chúng sinh, oán hồn không có nơi nương tựa, nguyện bỏ đi ức vạn năm tu vi, bỏ đi thân phận Tổ Vu, bỏ đi tất cả mọi thứ, lấy thân hóa luân hồi.

Đại từ bi này, thiên địa vì thế mà kính phục!

"Oanh long long!" Thiên đạo cảm ứng, sấm sét cuồn cuộn vang vọng, tia chớp tím tóe lên, gió lớn vô biên thổi quét, tựa như thiên địa đang khóc than ai oán!

"Hóa!" Trên huyết hải, Hậu Thổ khẽ mở môi hồng, lập tức chỉ thấy thiên địa chấn động, một chuỗi tiếng oanh minh trầm thấp truyền

đến.

Lực lượng thần thánh thiên địa cổ xưa, hùng vĩ bùng nổ!

Sau đó lại thấy trên huyết hải, nhục thân Tổ Vu Hậu Thổ oanh nhiên tan nát, diễn hóa thành một bánh xe khổng lồ, sắc thái thần u, bên cạnh tản ra lực lượng luân hồi hùng vĩ đáng sợ.

"Ong!" Một đạo thân ảnh lơ lửng xuất hiện, giống hệt Hậu Thổ, thân hình chợt lóe liền nhập vào trong bánh xe khổng lồ đó, lập tức bánh xe bắt đầu vận chuyển.

"Hoa lạp lạp!" Trong chớp mắt, ức vạn vạn oán hồn phiêu đãng trong huyết hải, nhao nhao tụ tập như tìm thấy nơi quy tụ, tề tề nhập vào trong bánh xe.

Trên hư thiên, kim sắc công đức cuồn cuộn xuất hiện, hùng vĩ vô cùng, chưa từng thấy, còn vĩ đại hơn cả Nữ Oa nương nương tạo người, còn vĩ đại hơn Tam Thanh lập giáo.

"Oanh long long!" Trong khoảnh khắc, công đức tường vân đều nhập vào trong bánh xe, hà quang bạo trướng, một luồng khí tức đáng sợ đến vô biên lan tràn ra, trong chớp mắt cuốn quét Hồng Hoang đại địa.

"Ta là ý chí của Tổ Vu Hậu Thổ, cũng là Bình Tâm nương nương, nay chứng đắc Hỗn Nguyên Đạo Quả, đương vĩnh trấn luân hồi!" "Thiên địa Lục Đạo là luân hồi, U Minh Địa Giới đã khai mở, là nơi luân hồi của chúng sinh!

Lục Đạo có thượng tam đạo: Thiên Đạo, Nhân Đạo, A Tu La Đạo; hạ tam đạo: Súc Sinh Đạo, Ngạ Quỷ Đạo, Địa Ngục Đạo;" Một đạo thanh âm đạm nhiên lan tỏa ra, uy áp quán tuyệt thiên địa.

Uy áp cổ xưa đó, thậm chí còn mạnh hơn cả chúng Thánh Nhân, như thiên đạo gia trì, đáng sợ vô biên!

“Ong!” Khoảnh khắc đó, Hậu Thổ hóa luân hồi, Bình Tâm nương nương trấn U Minh! ...

Sau khi Hậu Thổ hóa luân hồi, ý chí của nàng hóa thành Bình Tâm nương nương, bằng vô lượng công đức chứng đắc Hỗn Nguyên Đạo Quả, trấn áp luân hồi.

Khiến cho chúng sinh Hồng Hoang đại địa, sau khi thân tử đạo tiêu, có nơi luân hồi, được ức vạn vạn sinh linh triều bái!

Sâu trong U Minh Huyết Hải, Minh Hà khí tức suy yếu, nhưng lại ngây người nhìn chằm chằm lên phía trên.

Trực tiếp nghe Bình Tâm nương nương nói Lục Đạo Luân Hồi thượng tam đạo có A Tu La Đạo, Minh Hà lập tức đứng dậy, “...Hậu Thổ đạo hữu!” “Hậu Thổ nương nương từ bi!” Hồi lâu sau, Minh Hà thần tình cung kính, cúi sâu người về phía luân hồi mà triều bái, không còn oán niệm.

Bởi vì trong Lục Đạo do Hậu Thổ hóa thành, trong thượng tam đạo có một A Tu La Đạo, như vậy, sau khi ức vạn vạn oán hồn nhập vào luân hồi, sẽ có khả năng trở thành A Tu La tộc, khiến A Tu La tộc phồn diễn không ngừng.

Như vậy, Minh Hà lại chịu ân lớn của Hậu Thổ!

“Ong!” Trên U Minh Huyết Hải, đợi đến khi Hậu Thổ hóa luân hồi, Bình Tâm nương nương chứng đắc Hỗn Nguyên Đạo Quả xong, Lâm Hiên cũng không trực tiếp rời đi, ý niệm vừa động, liền hóa thành một đạo cầu vồng dài, nhập vào trong bánh xe Lục Đạo Luân Hồi.

Như đột phá một tầng không gian hư vô, Lâm Hiên liền đến một tòa cung điện bên trong!

Chương 128

Chỉ thấy Bình Tâm nương nương khoanh chân tọa trên bồ đoàn, đang tự tiếu phi tiếu nhìn chằm chằm Lâm Hiên.

"Kiến Bình Tâm nương nương!" Lâm Hiên hành lễ nói.

"Lâm Hiên đạo hữu hà tất đa lễ!" Bình Tâm nương nương cười cười nói, "Ta là ý chí của Hậu Thổ hóa thành, ta tức là Hậu Thổ, cũng là Bình Tâm nương nương!

Trước đây nhờ Lâm Hiên đạo hữu điểm tỉnh, Hậu Thổ minh ngộ cơ duyên, mắc nợ Lâm Hiên đạo hữu một nhân quả lớn, đương nhiên ta sẽ trả!" "Như vậy rất tốt, đa tạ Bình Tâm nương nương!" Lâm Hiên khẽ cười một tiếng, cũng không nói thêm gì.

Dù sao mục đích đã đạt, liền hóa thành một đạo cầu vồng dài rời đi.

Đại nhân quả này, tự nhiên Lâm Hiên là đòi cho Phục Hy, dù sao Phục Hy là sư bá của hắn, cũng là người tốt với Lâm Hiên nhất ngoài Nữ Oa. ...

Dưới cây Phù Tang ở Thái Dương Tinh.

Mười vị thiếu niên tụ tập lại một chỗ, chính là mười người con của Đế Tuấn và Minh Ngọc công chúa.

"Đại ca, chúng ta bây giờ xuống Hồng Hoang đại địa chứ?" "Không sai không sai, đại ca, chúng ta xuống đó đồ sát Vu tộc đáng ghét một phen thế nào?" "Đốt chết hết!" "Thái Nhất thúc thúc đã rời đi, chính là thời cơ tốt để chúng ta rời đi!" "..." Các thiếu niên đều hứng thú bừng bừng thảo luận, quanh thân bao phủ Thái Dương Chân Hỏa cuồn cuộn, bẩm sinh đã sở hữu đại thần thông.

“Được, chư vị đệ đệ, ta bây giờ xuất phát!” Thái Tử vung tay lớn, hào sảng hô lên.

“Nhưng đại ca, phụ hoàng đã dặn đi dặn lại chúng ta đừng gây sự, nếu xuống Hồng Hoang gây ra đại họa, chẳng phải sẽ bị phụ hoàng trừng phạt sao?

Vu tộc không yếu hơn Yêu tộc chúng ta, nếu trong đó có đại năng giả, chúng ta sẽ nguy hiểm a!” Lục Áp, người nhỏ tuổi nhất, mặt đầy lo lắng nói.

“Thập đệ, đúng là tên nhát gan!” “Sợ phụ hoàng giáng tội, cứ một mình chịu, sợ gì!

Còn về đại năng giả của Vu tộc, nếu đánh không lại, chúng ta chạy, dựa vào tu vi đạo hạnh của mười huynh đệ chúng ta, sợ Vu tộc không thành sao?” “Nếu sợ, cứ ở lại đây, chúng ta đi!” “Hừ, đồ nhát gan!” “...” Đối với lời của Lục Áp, các thiếu niên còn lại nhao nhao trêu chọc, nói khiến Lục Áp mặt đỏ bừng.

“Thập đệ, trước đây đợi Thái Nhất thúc thúc giảng đạo xong, ngươi mới chịu đi Hồng Hoang đại địa, bây giờ lại lấy đủ lý do từ chối, nếu không đi, cứ ở lại một mình đi!” Thái Tử cũng trừng mắt nhìn Lục Áp nói.

“Ai, mười huynh đệ chúng ta đồng căn, sống chết cùng nhau, đã vậy thì đi, ta sao có thể ở lại một mình?” Lục Áp bất đắc dĩ thở dài nói.

Vậy là, mười vị thiếu niên sau khi bàn bạc, liền cùng nhau lao về phía Hồng Hoang đại địa!

Mười người con của Đế Tuấn Yêu tộc, bản thể đều là Tam Túc Kim Ô, sau khi đặt chân lên Hồng Hoang đại địa, liền không chút kiềm chế, nhao nhao hiện ra bản thể du đãng trên bầu trời.

Bởi vì bẩm sinh đã được Thái Dương Chân Hỏa gia thân, cho nên tựa như mười vầng thái dương, nơi đi qua, đại địa khô héo, cây cỏ đều cháy rụi, tấc cỏ không sinh, rất nhiều sinh linh yếu ớt, dưới sự thiêu đốt nóng bỏng như vậy, càng hóa thành một làn khói bụi.

"Ong!" Ngay lúc đó, dưới gốc cây Bồ Đề Thần Thụ ở Tây Phương Cực Lạc Thế Giới.

Chuẩn Đề đạo nhân mở hai mắt, khóe miệng treo một nụ cười lạnh mưu kế đã thành công.

"Sư đệ, kế sách này quả thực là hạ sách a!" Tiếp Dẫn sắc mặt khổ sở nói.

"Sư huynh, Vu Yêu đại chiến không thể tránh khỏi, kế sách lần này của ta, chẳng qua chỉ hơi tăng tốc tranh đấu, có gì sai đâu?" Chuẩn Đề tranh biện nói.

"Ai!" Đối với điều này, Tiếp Dẫn chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài, sau đó nhắm hai mắt không nói thêm gì.

Côn Luân Sơn, Tam Thanh quán.

"Hừ!

Chuẩn Đề kia uổng công là Thánh Nhân!" Thông Thiên Giáo Chủ mặt đầy phẫn nộ nói.

"Dù Vu Yêu cuối cùng cũng có một trận chiến, nhưng không liên quan đến ức vạn vạn sinh linh, lần này, liền kết hạ đại nhân quả." Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng lạnh lùng nói.

"Thiên địa đại thế, phi chúng ta có thể nghịch chuyển!

Không thể nói, không thể danh trạng!" Lão Tử đạm nhiên nói, ánh mắt vô vi cũng vô tình.

Một vùng sơn mạch nào đó trên Hồng Hoang đại địa.

“Đế Tuấn, Thái Nhất, giết vô số Nhân tộc của ta, thời cơ báo thù cuối cùng cũng đến rồi!” Lâm Hiên tùy tay đổi một gốc linh căn thành điểm tu cải, lạnh lùng liếc nhìn mười vầng thái dương trên trời, ngữ khí đạm mạc nói. ...

Sau đó thân hình chợt lóe, liền hóa thành một đạo cầu vồng dài biến mất ở chân trời!

“Ha ha ha!

Đại ca, mau nhìn sinh linh bên dưới, đều thật yếu ớt a, ngay cả chân hỏa phát ra từ bản thể của chúng ta cũng không chịu nổi!” “Không sai, lần này nhất định phải cho Vu tộc biết chúng ta lợi hại!” “Huynh đệ mau nhìn, phía trước có một bộ lạc Vu tộc, chúng ta qua đó phóng một mồi lửa, đốt cháy bộ lạc Vu tộc đó, để tỏ rõ thần uy của Yêu tộc chúng ta thế nào?” “Rất tốt rất tốt!” “...” Các thiếu niên đang nghị luận, và cuối cùng còn quyết định đi đốt cháy một bộ lạc Vu tộc.

Lục Áp nghiến răng, nhưng nhìn biểu cảm hưng phấn của các ca ca, liền chỉ có thể thở dài, không nói thêm lời nào.

Nhanh chóng!

Mười vầng thái dương đồng loạt hạ xuống Thái Dương Chân Hỏa phía trên bộ lạc Vu tộc.

Chương 129

"Hoa lạp lạp!" Trong chớp mắt, ngọn lửa vô tận, liền bùng cháy dữ dội trong bộ lạc, rất nhiều con dân Vu tộc còn chưa kịp phản ứng, đã bị chân hỏa thiêu đốt, tro bụi hóa thành hư vô, ngay cả hồn phách cũng không thể tồn tại.

"Khốn kiếp!

Những súc sinh kia, dám thiêu đốt tộc nhân của ta!" Đột nhiên một tiếng quát tháo vang lên, như tiếng hồng chung đại lữ vang vọng thiên địa.

Sau đó lại thấy một người khổng lồ thân thể khổng lồ vô cùng, từ bộ lạc sừng sững đứng dậy, tay cầm trượng gỗ đào, khí thế như hồng, một luồng uy áp đạo hạnh Đại La Kim Tiên hậu kỳ cuốn quét thiên địa.

Đó chính là thủ lĩnh của bộ lạc này, cũng là Đại Vu Khoa Phụ của Vu tộc! ...

"Ha ha ha, đại ca, mau nhìn ở đó có một tên đầu lớn, nói chuyện thật to tiếng a!" "Lão tạp mao, la hét gì?

Ngươi có biết ta là thập đại hoàng tử của Yêu tộc không?" "Có gan gì mà dám la hét lớn tiếng với ta như vậy?" "Mau quỳ xuống cầu xin tha thứ, nếu không ta sẽ đốt chết ngươi!" "Đúng, ngươi phải làm tọa kỵ của ta!" "..." Đối mặt với Khoa Phụ khí thế ngập trời, các thiếu niên không những không sợ hãi, ngược lại còn kiêu ngạo la hét, đồng thời càng phóng xuống chân hỏa hùng hùng, thiêu đốt bộ lạc Vu tộc.

"Khốn kiếp!

Tìm chết!!" Thấy con dân bị chân hỏa thiêu đốt thảm thiết, Khoa

Phụ trợn mắt giận dữ, khí thế Đại La Kim Tiên hậu kỳ lan tràn ra, gió lớn thổi quét, thiên địa cũng vì thế mà biến sắc.

Sau đó Khoa Phụ mãnh liệt vung trượng gỗ đào, hung hăng đập về phía mười vầng thái dương, tựa hồ muốn phá vỡ không gian này.

Uy lực đáng sợ đó, khiến các hoàng tử Yêu tộc giật mình, vội vàng lùi lại né tránh.

"Khốn kiếp!

Tàn hại nhiều con dân của ta như vậy, muốn trốn sao?

Chết đi!" Thấy vậy, Khoa Phụ trợn mắt, vận chuyển pháp tắc chi lực toàn thân, liền đuổi theo các hoàng tử Yêu tộc.

"Ha ha ha!

Huynh đệ mau bay, lão tạp mao kia không đuổi kịp chúng ta đâu!" "Không sai, tốc độ của hắn chậm như vậy, làm sao có thể đuổi kịp chúng ta?" "Mệt chết hắn, ha ha ha!" "Đại năng Vu tộc, chỉ vậy thôi, không làm gì được ta!" "Đánh không lại, nhưng cũng không đuổi kịp ta, nếu dừng lại, ta sẽ quay lại đốt chết tộc nhân của ngươi!" "..." Trên bầu trời, mười vị hoàng tử Yêu tộc, cũng là mười vầng thái dương đang nhao nhao nghị luận.

Những lời nói thảo luận đó, khiến Khoa Phụ tức giận không chịu nổi, quát tháo nói, "Đuổi đến chân trời góc biển, ta cũng phải giết chết mấy tên súc sinh này, không chết không nghỉ!" "A lão tạp mao, đuổi ta đi!" "Lão tạp mao cuồng nộ vô năng!" "Không đuổi được đúng không, ha ha ha, tức chết ngươi!" "..." Vậy là, Khoa Phụ mặt trầm xuống, sát khí đằng đằng đuổi giết mười vầng thái dương trên bầu trời, vượt qua vô tận đại sơn, vượt qua vô tận đại hải, vượt qua nhật nguyệt, vượt qua tinh thần.

Mười vầng thái dương bay lượn phía trước, không ngừng bắn

xuống viêm hỏa cuồn cuộn, thiêu đốt Khoa Phụ.

Mặc dù Khoa Phụ dựa vào nhục thân mạnh mẽ vô cùng, có thể dễ dàng kháng lại những Thái Dương Chân Hỏa đó, nhưng dần dần cảm thấy mệt mỏi rã rời, khát nước vô cùng, đợi đến khi khát không chịu nổi, liền tạm thời dừng lại, uống cạn nước Hoàng Hà, uống cạn nước Vị Thủy.

Trong Lăng Tiêu Bảo Điện của Thiên Đình!

Đế Tuấn tâm có cảm ứng, trong lòng không rõ sao lại sản sinh một tia bất an, lập tức nhíu mày.

"Đại ca, có chuyện gì xảy ra sao?" Đông Hoàng Thái Nhất cảm thấy dị thường của Đế Tuấn, mở miệng hỏi.

"Không biết vì sao, trong lòng không rõ sao lại phiền não!

Cơ duyên, lại là một mảnh vặn vẹo hỗn loạn, tựa hồ có đại năng cố ý che đậy thiên cơ!" Đế Tuấn ngưng trọng nói.

Khi tu vi đạt đến cấp bậc của Đế Tuấn, đương nhiên có thể sơ khuy thiên cơ, một khi có đại sự phát sinh, đều có thể mơ hồ cảm ứng được.

Luồng cảm giác bất an đó, vô cùng mãnh liệt!

"Nhị đệ, trước đây khi giảng đạo ở Thái Dương Tinh, có cảm thấy chỗ nào không đúng không?" Đế Tuấn suy nghĩ một lát, trong lòng có chút minh ngộ, liền vội vàng hỏi Đông Hoàng Thái Nhất.

"Chỗ không đúng sao?" Đông Hoàng Thái Nhất nhíu mày, sau đó hai mắt trợn tròn, ngưng trọng nói, "Đại ca, ta suy nghĩ kỹ, tựa hồ các cháu quả thật có chút không đúng, khi ta giảng đạo, chúng cứ nhìn đông nhìn tây, tựa hồ có tâm sự." "Đạp đạp đạp!" Ngay lúc đó, một tiểu yêu vội vàng chạy vào Lăng Tiêu Bảo Điện.

“Khải bẩm Yêu Đế, Đông Hoàng, hoàng tử... hoàng tử xuống Hồng Hoang, ... chạy đến địa bàn Vu tộc gây sự!” Tiểu yêu thần sắc hoảng loạn bẩm báo.

“Ong!” Theo lời của tiểu yêu vừa dứt, trong lòng Đế Tuấn trong nháy mắt minh ngộ.

Thì ra luồng bất an kia, quả thật có liên quan đến thập đại hoàng tử Yêu tộc, có thể sẽ xuất hiện nguy hiểm lớn lao.

“Sưu!” Không kịp nói nhiều, Đế Tuấn liền thân hình chợt lóe, hóa thành một đạo cầu vồng dài bay ngang hư không, lướt về phía địa bàn Vu tộc.

“Đại ca, ta cùng đi!” Đông Hoàng Thái Nhất cũng không chần chừ, theo sau rời đi. ...

Hồng Hoang đại địa!

Khoa Phụ sau khi đuổi theo mười vầng thái dương một hồi lâu, cuối cùng cũng mệt mỏi rã rời, khí tức suy yếu, không còn uy năng ngập trời như lúc ban đầu.

“Ha ha ha!

Chương 130

Đệ đệ mau nhìn, lão tạp mao kia không chịu nổi nữa rồi!" "Hừ!

Đuổi ta lâu như vậy, sớm nên chết rồi!" "Đợi một lát nữa, sẽ đốt chết hắn!" "Được, đốt chết hắn!" "..." Thập đại Kim Ô lộ vẻ hung tợn, gầm lên giận dữ lao về phía Khoa Phụ mệt mỏi rã rời, bùng phát viêm hỏa chân hỏa ngập trời, thiêu đốt nhục thân Khoa Phụ.

"Oanh long long!" Khoa Phụ vốn đã mệt mỏi rã rời, làm sao chịu nổi sự thiêu đốt của mười vầng thái dương?

Cho nên cuối cùng, Khoa Phụ oanh nhiên ngã xuống, trượng gỗ đào trong tay cũng bị hắn tung lên hư không, rơi vào một sơn cốc, hóa thành một rừng đào.

Đến đây, Khoa Phụ truy nhật vong!

"A a a!!!

Khoa Phụ, chết thật thảm!" Đột nhiên, một tiếng kêu gào thảm thiết truyền đến, đồng thời một đạo thân ảnh phi lướt tới.

Chính là Đại Nghệ, Đại Vu của bộ lạc Tổ Vu Hậu Thổ!

Quan hệ của hắn với Khoa Phụ vô cùng thân thiết, cảm ứng được Khoa Phụ gặp nguy hiểm, liền không ngừng nghỉ chạy tới, không ngờ lại chậm một bước.

Lập tức, Đại Nghệ lửa giận ngập trời, sát khí đằng đằng, trong mắt bao phủ vô tận hàn sương, lạnh lùng nhìn chằm chằm mười vầng thái dương, nhìn đến mười vầng thái dương kinh hồn bạt vía.

"Giết huynh đệ của ta, giết con dân của ta, ...tất cả đều đáng chết!" Đại Nghệ gầm lên giận dữ.

“Ong!” Lời vừa dứt, Đại Nghệ liền rút ra một cây cung sau lưng, đặt tên lên dây, nhắm vào một trong những vầng thái dương.

Cung là một kiện Tiên Thiên Linh Bảo cực phẩm Xạ Nhật Cung, tên cũng không phải phàm phẩm, chỉ có mười mũi, màu trắng.

Theo Đại Nghệ kéo cung dây tròn, lập tức thiên địa đại biến, gió lớn nổi lên, nhật nguyệt không còn ánh sáng, mây sấm cuồn cuộn, tựa hồ một mũi tên, có thể xuyên thủng mây trời, có thể xuyên thủng chư thiên vạn giới, uy năng vô biên.

“...Thật đáng sợ!

Mũi tên thật đáng sợ!” “Không tốt, đệ đệ, mau chạy!” “Không!

Không muốn!

Đừng mà!” “...” Đối mặt với mũi tên tựa hồ có thể xuyên thủng hỗn độn, mười vầng thái dương nhao nhao kinh hoàng kêu gào, từng cái từng cái kinh hãi vô cùng, liều mạng chạy về phía sau.

“Chết đi!

Súc sinh!

Tất cả đều chết đi!” Đại Nghệ mặt lộ vẻ hung tợn, gào thét khàn cả giọng.

“Ong!” Lời vừa dứt, Đại Nghệ liền buông dây cung, mũi tên rời dây hóa thành một đạo hàn mang màu trắng, trong chớp mắt liền xé rách hư không, vượt qua tuyên cổ, trực tiếp bắn về phía một trong những vầng thái dương. ...

“A a!

Đừng, ta... ta sắp chết rồi!” Thấy mũi tên uy năng khó lường bắn tới, tựa hồ xé rách hư không tuyên cổ, một vầng thái dương kinh hoàng kêu lên.

Mặc dù sở hữu đạo hạnh Đại La Kim Tiên sơ kỳ, nhưng so với rốt cuộc cũng chỉ là một đứa trẻ, kinh nghiệm đối địch không đủ.

Hơn nữa, uy lực mũi tên này, ngay cả tu sĩ đạo hạnh Chuẩn Thánh sơ kỳ cũng không dám xem thường!

Cho nên kết cục gần như đã định!

"Oanh long long!" Trong chớp mắt, hàn mang xuyên qua một vầng thái dương, phát ra tiếng nổ vang vọng động trời, Thái Dương Chân Hỏa vô tận rơi xuống, thì ra một vầng thái dương đã bị bắn nát!

"A!

Khốn kiếp, dám giết lục đệ của ta!" "Xông lên, đốt chết tên sắt cục kia!" "Đáng chết!" "Giết!" "..." Thấy huynh đệ của mình bị bắn giết, chín vầng thái dương còn lại gầm lên liên tục, sát khí đằng đằng, điên cuồng muốn lao về phía Đại Nghệ tập sát, chân hỏa điên cuồng thiêu đốt, không gian cũng bị thiêu đốt vặn vẹo.

"Hừ!

Một tên cũng không thoát được!" Đại Nghệ tay cầm Xạ Nhật Cung, sắc mặt lạnh lùng, trong mắt sát cơ vô hạn.

Ngay sau đó, hắn lại liên tục đặt tên lên cung, bắn ra.

"Oanh long long!" "Oanh long long!" Mỗi một mũi tên bắn ra, đều có một vầng thái dương bị bắn giết, uy năng kinh thiên động địa.

Chỉ trong chớp mắt, mười vầng thái dương chỉ còn lại hai vầng, cũng là Thái Tử Yêu tộc cùng thập hoàng tử Lục Áp.

"Thập đệ, mau!

Mau chạy, mau quay về Thiên Đình!" "Để phụ thân và Thái Nhất thúc thúc báo thù rửa hận cho huynh đệ của chúng ta!

Nhanh lên!" Thái Tử mãnh liệt đẩy Lục Áp một cái, lại trực tiếp

xông thẳng về phía Đại Nghệ tập sát, chân hỏa cuồn cuộn.

Chương 131

"Ô ô ô!

Đừng, đại ca, đừng mà!" Lục Áp nhỏ tuổi nhất, đau khổ ai hào, thần tình bi thương không thôi.

"Ong!" "Oanh long long!" Ngay lúc đó, lại thấy một đạo hàn mang nữa chợt lóe, bản thể Kim Ô của Thái Tử, cũng bị bắn giết thành công.

Đến đây, trên bầu trời, liền chỉ còn lại Lục Áp!

Nghiến răng, nhẫn nhịn bi thống, liều mạng chạy trốn về phía Yêu tộc.

"Phụ hoàng, Thái Nhất thúc thúc, cứu con!" "Phụ hoàng, Thái Nhất thúc thúc, cứu con!" "..." Vừa liều mạng chạy trốn, Lục Áp vừa liều mạng kêu cứu.

"Súc sinh, chạy đi đâu!!!" Đối với điều này, Đại Nghệ phảng phất như không nghe thấy, đặt lại mũi tên cuối cùng, kéo căng dây cung rồi bắn ra.

"Hưu!" Hàn mang màu trắng xé rách chân trời, như một thanh lợi kiếm rút khỏi vỏ, hư không cũng bị cắt xé tan tành.

Trên bầu trời, mây sấm cuồn cuộn dâng trào, mũi tên bao phủ từng luồng khí tức hủy diệt.

Nhìn thấy, Lục Áp sắp bị hàn mang xuyên qua!

"Đông!" "Đông!

Đông đông đông!" Trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc, liên tiếp mấy đạo tiếng chuông cổ xưa, huyền ảo vang vọng chân trời,

chấn động đến ức vạn vạn sinh linh tâm thần chấn động, đầu óc hoa mắt, đạo tâm gần như bị hủy diệt.

Đồng thời giữa thiên địa, từng đạo sóng năng lượng lan rộng ra, trong chớp mắt liền thấy sóng cuồn cuộn và mũi tên hàn mang kia va chạm vào nhau!

"Oanh long long!" Mây đen cuồn cuộn bị chia cắt, không gian bị phá vỡ, lại dưới lực lượng bản nguyên khôi phục như ban đầu, gió lớn thổi quét, như tận thế giáng lâm, đáng sợ vô biên.

Nhưng rõ ràng biết rằng, mũi tên thứ mười của Đại Nghệ đã bị ngăn cản, và không thể bắn giết Lục Áp.

"Đại Vu Vu tộc, tìm chết!!!" Ngoài chân trời, một tiếng quát tháo vang vọng động trời truyền đến, chấn động hư không, Đế Bá chi khí cuồn cuộn tràn ngập chu thiên, mấy vạn dặm đại địa càng bị uy áp hùng vĩ đó chấn động đến núi sông tan nát.

"Phốc!" Đối mặt với uy áp như vậy, Đại Nghệ kinh hãi không rõ sao, mãnh liệt phun ra tinh huyết.

"Ong!" Ngay lúc đó, hai đạo cầu vồng dài trong chớp mắt đến, xuất hiện bên cạnh Lục Áp, thân ảnh khí thế như hồng, quanh thân bao phủ sát khí vô tận.

Chính là huynh đệ Đế Tuấn, Thái Nhất!

Thì ra, sau khi cảm ứng được bất an trong lòng, Đế Tuấn, Thái Nhất liền phi tốc chạy về phía đó, nhưng không ngờ, lại chậm một bước, mười đứa con, lại trong chớp mắt bị bắn giết mất chín đứa.

Hiện nay chỉ còn lại Lục Áp nhỏ tuổi nhất!

Khiến Đế Tuấn, Thái Nhất tức giận không thể kìm nén, toàn thân sát cơ vô tận bùng lên, khiến thiên địa cũng vì thế mà biến sắc.

“Phụ hoàng, ô ô ô, các ca ca...

đều chết rồi, ô ô ô!” Thấy Đế Tuấn, Thái Nhất, Lục Áp nhỏ tuổi đốn thì như tìm được chỗ dựa, đau khổ khóc gào, nước mắt tủi thân chảy dài, vẻ bi thương khó che giấu.

“A!

Vu tộc, ta muốn tất cả các ngươi chôn cùng con ta, tất cả đều phải bị diệt sát!” Nghe lời của Lục Áp, Đế Tuấn lửa giận ngập trời, sắc mặt hung tợn vô cùng, tựa như một vị Đế Vương vô thượng bạo tẩu.

“Ong!” Lời vừa dứt, Đế Tuấn tế xuất Lạc Thư, Hà Đồ, bao phủ mấy trăm triệu dặm tinh không, lực lượng tinh thần cuồn cuộn bị khuấy động, uy áp hùng vĩ cuốn quét xuống, khí thế vô biên.

“Phốc!!” Bị uy áp này tấn công, Đại Nghệ hoàn toàn không thể chống cự, liên tục thổ ra mấy ngụm tinh huyết, nhục thân khổng lồ càng bán quỳ xuống, khí tức trở nên suy yếu rã rời.

“Chết!” Đế Tuấn sừng sững trên hư không, hữu thủ vung lên, lập tức chỉ thấy Yêu Hoàng Kiếm trong tay chém ra một đạo kiếm khí, hình dạng như trăng khuyết, chói mắt đoạt mục, hàn mang bức người, tựa hồ muốn chém cả Hồng Hoang đại địa thành hai nửa.

“Ha ha ha!

Đế Tuấn, Thái Nhất tiểu nhi, chém giết chín vị hoàng tử của ngươi, ta chết, cũng nhắm mắt rồi, chỉ đáng tiếc không thể chém giết hoàng tử cuối cùng!” Đại Nghệ mặt không sợ hãi, lạnh lùng nhìn chằm chằm đạo kiếm khí đó, một vẻ thị tử như quy.

“Oanh long long!” Đột nhiên, hư không bị xé rách, một đạo thân ảnh đột nhiên hiện ra bên cạnh Đại Nghệ.

Chỉ thấy thân hình hắn như túi da vàng, đỏ như lửa, sáu chân bốn cánh, hỗn độn không mặt mũi, chính là Không Gian Tổ Vu Đế Giang.

Sau khi Đế Giang xuất hiện, đôi bàn tay dày nặng liên tục đánh ra mấy quyền, quyền quyền kèm theo lực lượng pháp tắc không gian huyền ảo, cuốn quét kiếm khí, lại trong chớp mắt di chuyển kiếm khí đến hư không ngoài thiên ngoại.

"Đế Giang, tìm chết!" Đế Tuấn mắt sát cơ vô hạn, quát tháo một tiếng, đánh về phía Đế Giang.

"Ong!" "Oanh long long!" "Đế Tuấn, Thái Nhất tiểu nhi, dám đến địa bàn Vu tộc chúng ta gây sự, lần này tất phải thần hồn câu diệt, không đọa luân hồi!" "Yêu tộc chó má, tất sát!" "Hôm nay chính là ngày chết của các ngươi!" "Chết!" "..." Theo từng tiếng quát tháo truyền đến, lại thấy mười vị Tổ Vu khác nhao nhao đạp đến, các loại pháp tắc chi lực chấn động trong hư không, uy năng cái thế ngập trời.

"Đại ca, ta rút lui trước!" Thấy tình hình này, Đông Hoàng Thái Nhất mắt ngưng lại, vội vàng kéo Đế Tuấn, Lục Áp lùi lại, đồng thời trầm giọng nói, "Nơi đây là địa bàn Vu tộc, một khi giao chiến ở đây, đối với chúng ta vô cùng bất lợi!" "Đợi đến khi ta quay về Thiên Đình, lấy ra Đồ Vu Thần Kiếm, triệu tập ức vạn vạn chiến sĩ Yêu tộc, rồi lại diệt sát Vu tộc!" Đế Tuấn mặc dù lửa giận ngập trời, nhưng cũng hiểu lời của Đông Hoàng Thái Nhất là đúng, cho nên nghiến răng gật đầu, liền thu Lạc Thư, Hà Đồ, mang theo Lục Áp hóa thành cầu vồng dài rời đi. ...

"Khốn kiếp!

Đế Tuấn, Thái Nhất tiểu nhi, chạy đi đâu!" Thấy Đế Tuấn muốn chạy trốn, Hỏa Chi Tổ Vu Chúc Dung trong nháy mắt thi triển pháp thiên tượng địa, nhục thân cao ngất như sơn mạch, vút thẳng lên mây.

Chương 132

Sau đó lại thấy Chúc Dung vung tay lớn, lập tức thiên địa hư không ly hỏa tụ tập, hình thành một khối năng lượng pháp tắc khổng lồ.

"Oanh long long!" Chúc Dung mãnh liệt ném đi, khối năng lượng pháp tắc vượt qua hư không, oanh nhiên đập về phía Đế Tuấn, Thái Nhất.

Nơi khối năng lượng pháp tắc đi qua, hư không đều bị yên diệt, điện chớp sấm rền, uy năng khó lường!

"Đông!

Đông!" Ngay lúc đó, Đông Hoàng Thái Nhất sắc mặt lạnh lùng liên tục gõ Đông Hoàng Chung, bùng phát sóng năng lượng cuồn cuộn, chấn tán khối năng lượng pháp tắc kia.

"Giết!" Thấy vậy, Chúc Dung quanh thân xích sắc ly hỏa hùng hùng, đánh về phía Đế Tuấn, Thái Nhất.

"Chúc Dung, không thể!" Đế Giang vội vàng ngăn Chúc Dung lại, trầm giọng nói, "Phía trước chính là địa bàn Yêu tộc, chúng ta mạo hiểm xông lên, tất sẽ lâm vào khốn cảnh!" "Từ khi Hậu Thổ muội muội rời đi, Thiên Thần Sát Đại Trận của chúng ta không còn hoàn chỉnh, cần đợi Hình Thiên bế quan xuất quan, mới có thể bổ sung vị trí của Hậu Thổ muội muội!" "Hừ!

Đế Tuấn, Thái Nhất tiểu nhi, tạm tha mạng cho các ngươi!" Chúc Dung khí thế cuồn cuộn gầm lên, tiếng như hồng lôi, vang vọng cả Hồng Hoang đại địa.

Thực ra tất cả những gì xảy ra ở đây, đều không chút giữ lại được

các đại năng Hồng Hoang biết.

Đặc biệt là Thánh Nhân, càng hiểu rõ, đại kiếp sắp đến!

Tổ Vu và Đế Tuấn, Thái Nhất tuy tạm thời chưa đánh nhau, nhưng thù của Đại Vu Khoa Phụ, thù của chín vị hoàng tử Yêu tộc thân tử đạo tiêu, tuyệt đối không thể bỏ qua.

Trước cơn bão táp sắp đến, luôn có vẻ bình tĩnh dị thường! ...

Vạn Thọ Sơn, nơi cư trú của Nhân tộc.

Một đạo cầu vồng dài lướt qua hư không, trong chớp mắt liền hạ xuống, quanh thân đạo vận lượn lờ, khí tức phiêu miểu, tựa như thượng tiên giáng lâm.

Nhân tộc cư trú ở đây, nhao nhao ngẩng đầu nhìn lên.

"Đó là ai?" "Hình dáng thật quen thuộc a!" "Không đúng, đó...

đó là Thánh Phụ!" "Thánh Phụ của chúng ta đến rồi!" "Mau, thông báo Tam vị lão tổ, thông báo toàn bộ Nhân tộc, Thánh Phụ của chúng ta giá lâm!" "..." Theo Lâm Hiên từ từ hạ xuống, Nhân tộc nhao nhao hỗn loạn, tiếng kêu gào hân hoan như điên liên miên bất tuyệt.

Mấy chục triệu dân số, nhao nhao chạy về phía tế đàn, trong đó bao gồm cả Tam vị lão tổ của Nhân tộc.

"Ong!" Trong khoảnh khắc, Lâm Hiên liền vững vàng đáp xuống mặt đất, trước mặt hắn, Nhân tộc nhao nhao chạy đến.

"Thánh Phụ!!" Toại Nhân thị, Hữu Sào thị, Truy Y thị, bái lạy Lâm Hiên hô lên, ngữ khí cung kính thành kính.

"Nhanh chóng triệu tập Nhân tộc, ta có chuyện quan trọng muốn cáo tri!" Lâm Hiên gật đầu nói.

"Vâng!" Toại Nhân thị gật đầu, sau đó thanh âm như hồng lôi hô lớn, "Dân chúng Nhân tộc, Thánh Phụ đã đến, mọi người nhanh chóng

gác lại công việc trong tay, đến tế đàn tập hợp!" "Hoa lạp lạp!" Không lâu sau, từng người Nhân tộc liền nhao nhao đạp đến, dày đặc chen chúc trên bình nguyên, ai nấy đều lộ vẻ vui mừng, ngước nhìn Lâm Hiên trên tế đàn, trong ánh mắt tràn đầy vẻ sùng bái cung kính.

"Đại kiếp sắp đến, Vu Yêu đại chiến không thể tránh khỏi!" "Khi đó tất sẽ sinh linh đồ thán, ức vạn vạn sinh linh hủy diệt trong chốc lát, thực lực của các ngươi yếu ớt, vẫn chưa đủ để tự vệ!" "Cho nên trong thời gian Vu Yêu đại chiến, Nhân tộc không được phép ra ngoài, đương phải thủ hộ quanh Vạn Thọ Sơn!" Lâm Hiên sắc mặt bình tĩnh mở miệng nói, thanh âm không lớn, nhưng vừa vặn có thể khiến mỗi một vị Nhân tộc đều nghe rõ, có một loại uy nghiêm không thể nghi ngờ.

"Chúng con xin tuân theo ý chỉ của Thánh Phụ!" "Đúng, chúng con đều nghe Thánh Phụ!" "Quả nhiên Thánh Phụ quan tâm chúng con nhất, biết rõ chúng con có nạn, đặc biệt đến cáo tri!" "Thánh Phụ từ bi!

Thánh Phụ Thánh thọ vô cương!" "..." Nhân tộc phía dưới nhao nhao hô lớn, ngữ khí cung kính vô cùng, tựa hồ đang triều bái tín ngưỡng trong lòng.

"Ong!" Như vậy, quanh thân Lâm Hiên kim quang lấp lánh, lực lượng tín ngưỡng cuồn cuộn tràn ngập thân thể, lại thu hoạch không ít lực lượng tín ngưỡng.

"Năm đó, Yêu tộc đồ sát con dân Nhân tộc của ta, mối thù này không đội trời chung, lần Vu Yêu đại chiến này sắp đến, ta là Thánh Phụ, đương nhiên phải làm gì đó, ít nhất Đế Tuấn, Thái Nhất lão cẩu kia, nhất định phải chết!" "Nga nga!

Thánh Phụ thần uy!" "Thánh Phụ thần uy!

Giết Yêu tộc không còn một mảnh giáp!" "Thánh Phụ Thánh ân,

Thánh Phụ vạn thọ vô cương!" "..." Theo lời Lâm Hiên vừa dứt, Nhân tộc phía dưới lại kích động hô lớn, nhao nhao ca tụng Thánh Phụ Thánh ân.

Sau một trận giao đãi sôi nổi, Lâm Hiên mới cho Nhân tộc nhao nhao tản đi.

Còn hắn thì lơ lửng trên hư không, tế xuất Nhân tộc chí bảo Khổng Động Ấn, hai tay liên tục đánh ra hàng vạn vạn pháp quyết.

Lập tức chỉ thấy giữa thiên địa, vô lượng pháp tắc chi lực, trật tự chi lực dũng nhập vào trong Khổng Động Ấn, khiến Khổng Động Ấn bùng phát hà quang cuồn cuộn.

Hà quang huyền ảo, thâm thúy!

Từng đạo đạo văn trận pháp ẩn hiện, bao phủ cả đại bình nguyên vào trong đó, trên bầu trời thần quang lưu chuyển, rõ ràng là một tầng phòng ngự trận pháp.

"Ong!" Sau khi hoàn thành mọi việc, Lâm Hiên mới giao Khổng Động Ấn cho Nhân tộc Tam Tổ, mở miệng phân phó nói, "Đại trận này là Tiên Thiên Đại Trận, đủ sức chống đỡ sự công kích của tu sĩ Chuẩn Thánh trung kỳ, Khổng Động Ấn là trận nhãn, dùng để khống chế đại trận, các ngươi nhất định phải ghi nhớ không được để Nhân tộc ra ngoài!" "Cẩn tuân Thánh Phụ ý chỉ!" Tam Tổ sắc mặt đại hỉ, liên tục quỳ bái Lâm Hiên hô lên.

"Trấn Nguyên Tử tiền bối..." Lâm Hiên nhìn về phía Ngũ Trang Quán.

"Ý của Lâm Hiên tiểu hữu, ta đã hiểu rõ, cứ yên tâm đi, Nhân tộc cung phụng ta làm Địa Tiên chi tổ, ta tuyệt đối sẽ không ngồi yên không quản, cho dù... thân tiêu đạo vẫn!" Trong hư không, lời của Lâm Hiên còn chưa nói hết, thanh âm phiêu miểu của Trấn Nguyên Tử

đã truyền đến.

"Như vậy rất tốt!" "Ong!" Ngay sau đó, Lâm Hiên cũng không chần chừ lâu, thân hình chợt lóe, lại một lần nữa rời đi.

Chương 133

Chỉ trước khi rời đi, để chân hư đạo nhân, hóa thân thứ ba của mình xuất hiện, cùng Hoàng Trung đạo nhân, Tế Thế đạo nhân cùng nhau thủ hộ Nhân tộc. ...

Thực tế, ngoài Lâm Hiên đang giúp Nhân tộc vượt qua Vu Yêu đại kiếp, trên Hồng Hoang đại địa, ức vạn chủng tộc cũng nhao nhao đưa ra đối sách tương ứng.

Ví dụ như Phượng Hoàng nhất tộc ở Bất Tử Hỏa Sơn, Kỳ Lân nhất tộc ở Cực Tây chi địa đều phong tỏa hư không, nghiêm lệnh con cháu không được phép ra ngoài.

Cả Hồng Hoang thiên địa, đều đang ở trong sự hỗn loạn ngầm.

Ngay lúc đó, trên hư thiên, từng luồng sát khí bắt đầu tụ tập, sát ý vô biên bao phủ chư thiên.

Nếu nhìn kỹ, liền sẽ phát hiện, những sát khí, sát cơ này, và Thượng Cổ Long Hán sơ kiếp có gì khác nhau đâu? ...

Thiên Đình, trong Lăng Tiêu Bảo Điện.

Đế Tuấn, Thái Nhất tọa trên vương vị, Côn Bằng Yêu Sư, Phục Hy Yêu Thánh phân biệt ngồi hai bên phía dưới, các đại Yêu Thần khác, mấy ngàn Yêu Vương phân biệt đứng ở phía dưới nữa, ai nấy đều sắc mặt nghiêm nghị, thần tình ngưng trọng.

Bốn phía tràn ngập một luồng khí tức túc sát nồng đậm!

"Bệ hạ,... có thể vì hài nhi báo thù rửa hận không!" Đột nhiên, Minh Ngọc công chúa loạng choạng chạy vào, thần tình bi thương kêu gào, nước mắt giàn giụa.

Thân là một người mẹ, đột nhiên mất đi chín đứa con ruột thịt,

gần như muốn sụp đổ.

“Lùi xuống đi, chuyện này ta tự có định đoạt!” Đế Tuấn lạnh lùng quát, khí tức Đế Vương vô tình lan tràn.

“Hài nhi, hài nhi đáng thương của ta a, chết thật thảm a!” Minh Ngọc công chúa bi thống khóc gào.

“Hoàng tẩu, các cháu sẽ không chết vô ích đâu, yên tâm đi!” Thái Nhất lạnh lùng nói.

Sau đó Đế Tuấn nháy mắt ra hiệu, để tiểu yêu đỡ Minh Ngọc công chúa xuống.

“Ong!” Ngay lúc đó, Đế Bá chi khí quanh thân Đế Tuấn bùng nổ, hai mắt tràn ngập sát cơ vô tận, sắc mặt đầy túc sát, hư ảnh Tam Túc Kim Ô sau lưng ẩn hiện.

“Động hướng bên Vu tộc như thế nào?

Binh mã Yêu tộc của ta đã chỉnh đốn ra sao rồi?” Đế Tuấn thanh âm như hồng lôi hỏi.

“Khải bẩm Bệ hạ!

Vu tộc đã triệu tập vô số Đại Vu, Vu Tướng, chiến sĩ, đang trên đường đến Bất Chu Sơn của chúng ta, chiến sĩ Yêu tộc của chúng ta, cũng đã triệu tập, đang đợi Bệ hạ một tiếng lệnh hạ, là có thể đạp bằng Vu tộc!” Bạch Trạch, thủ lĩnh của Thập Đại Yêu Thần, tiến lên một bước, cung kính đáp lại.

“Tốt!” Đế Tuấn khẽ gật đầu, sau đó nhìn về phía Phục Hy, Côn Bằng, thần sắc ngưng trọng nói, “Côn Bằng Yêu Sư, Phục Hy Yêu Thánh, trận chiến này liên quan đến sự tồn vong của Yêu tộc ta, hy vọng khi đó có thể hết sức giúp đỡ!” “Đây là một kiếp của ta, tự nhiên sẽ dốc toàn lực!” Phục Hy thần sắc đạm nhiên, khẽ gật đầu nói.

“Hai vị đạo huynh cứ yên tâm, ta đã là Yêu Sư của Yêu tộc, tự nhiên phải vì Yêu tộc mà dốc hết toàn lực, cho dù thân tiêu đạo vẫn cũng không từ!” Côn Bằng cũng hào khí ngất trời hô lên.

Vẻ đại nghĩa lẫm nhiên đó, tựa hồ một khi Vu Yêu khai chiến, hắn sẽ là người đầu tiên xông lên, quyết một trận tử chiến với Vu tộc.

Chỉ có ánh mắt lạnh lẽo không ngừng lóe lên trong mắt, lại khiến Đế Tuấn, Thái Nhất nhíu mày.

Ngầm nghĩ Côn Bằng lão tạp mao, chắc chắn sẽ không dốc toàn lực!

Nhưng hiện tại là thời khắc mấu chốt, cũng không quở trách Côn Bằng.

“Tốt, như vậy thì làm phiền Yêu Sư và Yêu Thánh!” Đế Tuấn tựa hồ vô cùng hài lòng cười nói.

“Ong!” Lời vừa dứt, Đế Tuấn liền ý niệm khẽ động, lập tức chỉ thấy trong hư không phiêu ra hai kiện pháp bảo bảo quang lấp lánh Lạc Thư, Hà Đồ, phiêu lạc trước Côn Bằng.

“Đợi đến khi quyết chiến, Tổ Vu tất nhiên sẽ dốc toàn lực đối phó ta và Thái Nhất, khi đó hai ta khó lòng thoát thân, cần phải nhờ Yêu Sư chủ trì Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, cho nên Lạc Thư, Hà Đồ giao cho Yêu Sư bảo quản!” “?!” Nghe Đế Tuấn nói vậy, Côn Bằng bỗng nhiên tâm kinh.

“Đế Tuấn hành sự xưa nay cẩn thận đa nghi, biết rõ ta đối với Yêu tộc trung thành độ cực thấp, nay lại giao Lạc Thư, Hà Đồ cho ta bảo quản?

Chẳng lẽ muốn giở kế với ta?” “Nhưng nếu ta bây giờ không nhận pháp bảo, huynh đệ bọn họ tất sẽ trở mặt với ta!” “Được, ta muốn xem ngươi muốn giở âm mưu gì!

Cùng lắm tình thế bất lợi, ta liền chạy trốn!" Côn Bằng trong lòng tư tự phân phi, âm thầm quyết định.

Cho nên hắn nhận lấy Lạc Thư, Hà Đồ, một vẻ 'hân hoan như điên' chắp tay về phía Đế Tuấn, Thái Nhất nói, "Đa tạ Đế Tuấn đạo huynh tín nhiệm, ta tất sẽ không phụ sứ mệnh!" "Đại ca!

Côn Bằng lòng dạ khó lường, chưa từng thật tâm quy hàng Yêu tộc chúng ta, vì sao lại muốn giao Lạc Thư, Hà Đồ quan trọng như vậy cho hắn?" Thái Nhất nhíu mày truyền âm hỏi.

"Hừ!

Côn Bằng tiểu tử này quả thật phản phúc vô thường, nhưng cũng chính vì hắn hiểu được gió chiều nào xoay chiều đó, cho nên một khi Yêu tộc chúng ta chiếm ưu thế, hắn sẽ là người trợ giúp tốt nhất!" "Huống hồ, trận chiến này nếu thất bại, Yêu tộc chúng ta tất sẽ không còn tồn tại, ta cần Lạc Thư, Hà Đồ đó có ích gì?" "Trận chiến này, là tranh giành vai chính của thiên địa, không có đường lui nào, không thể cân nhắc bất kỳ hậu quả nào!" Đạo làm Đế Vương, đạo ngự hạ!

"Đại ca nói rất đúng!" Thái Nhất gật đầu.

Chương 134

Vậy là, Đế Tuấn cũng không chần chừ nữa, một tiếng lệnh hạ, liền dẫn dắt chư thiên sinh linh Yêu tộc, khí thế như hồng lao về phía Bất Chu Sơn. ...

Oa Hoàng Thiên, Oa Hoàng Cung.

"Bảo bối đồ nhi, đại kiếp sắp đến,... con thật sự muốn đi ứng kiếp?" Nữ Oa lo lắng nhìn Lâm Hiên, vẻ sầu muộn quan tâm nói.

"Đồ nhi đã kết nhân quả, tự nhiên phải đi hóa giải nhân quả, sư phụ đừng lo lắng, với thực lực của đồ nhi, Đế Tuấn, Thái Nhất lão cẩu kia, lại há sẽ là đối thủ của đồ nhi?" Lâm Hiên biểu tình nhẹ nhõm cười cười nói.

"Ai!" Thấy vậy, Nữ Oa thở dài một tiếng, nói, "Đại huynh đang lâm vào đại kiếp, mắc kẹt ở Thiên Đình, cũng đã kết nhân quả, vi sư lại vô năng vô lực!" "Sư phụ đừng gấp, ta cũng suy đoán kiếp nạn của sư bá, cho nên những năm trước, khi đồ nhi ở U Minh Huyết Hải, liền đã cùng Bình Tâm nương nương đòi lấy nhân quả luân hồi!" "?Ý của con..." Nghe vậy, Nữ Oa tâm thần chấn động, kinh ngạc nhìn Lâm Hiên, trong mắt mỹ mâu tràn đầy vẻ kinh hỉ.

"Không sai!

Như sư phụ đã thấy, mọi việc, đồ nhi tự có phân tấc!" Lâm Hiên khóe miệng khẽ nhếch lên, tạo thành một nụ cười tự tin.

"Không hổ là bảo bối đồ nhi mà vi sư tự hào nhất." "Ong!" Lời vừa dứt, lại thấy Nữ Oa hữu thủ lật một cái, trong hư không xuất hiện hai kiện pháp bảo bảo quang lấp lánh.

Trong đó có một ngọn đèn, một tú cầu!

Rõ ràng là hai kiện Tiên Thiên Linh Bảo cực phẩm Bảo Liên Đăng, Hồng Tú Cầu!

"Hai kiện pháp bảo này, con cứ cầm lấy, cũng tốt để tự bảo toàn bản thân trong đại kiếp!" Nữ Oa dặn dò.

Nghe vậy, Lâm Hiên có chút dở khóc dở cười.

Tùy tay vung một cái, liền trả pháp bảo lại cho Nữ Oa, đồng thời tự tiếu phi tiếu nói với Nữ Oa, "Sư phụ, chẳng lẽ đã quên, trong tay đồ nhi có hai kiện Hỗn Độn Linh Bảo a!" "Ách!

Đúng là vi sư quên mất rồi." Nữ Oa hơi sững lại, khổ sở cười nói.

"Sư phụ, vậy đồ nhi đi Bất Chu Sơn, ứng kiếp đó đây!" "Đợi đã!" "Bá!" Theo lời Nữ Oa vừa dứt, Lâm Hiên liền cảm thấy một trận hương thơm thanh nhã phả vào mặt, một sự dịu dàng ôm vào lòng.

Chính là Nữ Oa đã nhào vào lòng hắn, ôm chặt lấy Lâm Hiên.

"Sư phụ...!" Lâm Hiên tâm thần chấn động, một cảm xúc không rõ tên nảy sinh, khẽ kêu một tiếng.

"Hãy hứa với sư phụ, bảo vệ bản thân thật tốt!

Mãi mãi là bảo bối đồ nhi đáng yêu nhất của sư phụ." Nữ Oa mặt đỏ hồng, thanh âm nhỏ như muỗi kêu nói bên tai Lâm Hiên. ...

Bất Chu Sơn!

Vu Yêu lưỡng tộc đã tụ tập cao thủ ở đây, hai bên nghiêm chỉnh chờ đợi.

Vô số đại năng, đại vu Vu tộc, Yêu tộc tiềm tu nhao nhao xuất hiện, nội tình của hai tộc đều được phô bày, phái ra tất cả các cường giả.

Một trận chiến định đoạt!

Tranh đấu giữa Vu Yêu lưỡng tộc, cũng quyết định ai mới là nhân vật chính của thiên địa Hồng Hoang!

Còn liên quan đến sinh tử của ức vạn vạn sinh linh hai tộc!

Đại chiến sắp nổ ra, trước cơn mưa bão, trên bầu trời sát khí ngập trời tụ tập, che trời lấp đất, bao phủ ức vạn vạn con dân Vu Yêu lưỡng tộc ở Bất Chu Sơn.

Giữa thiên địa, một mảnh túc sát, trầm tịch!

"Oanh!" Ngay khi hai tộc giằng co, đại chiến sắp bùng nổ, Hồng Hoang thiên địa, vô số đại năng nhao nhao phân ra thần thức, dòm ngó mọi động tĩnh ở Bất Chu Sơn, ai nấy đều sắc mặt đạm nhiên, một vẻ việc không liên quan đến mình treo cao.

Duy chỉ có Chuẩn Đề ở phương Tây lộ vẻ hưng phấn, tựa hồ hận không thể thúc giục Vu Yêu nhanh chóng đại chiến.

"Oanh long long!" Phía Vu tộc, đột nhiên một trận chấn động thiên địa, sau đó mười một đạo uy áp cuồn cuộn cuốn quét chư thiên, mười một loại pháp tắc thiên địa bao phủ hư không, sấm sét cuồn cuộn, ly hỏa hừng hực, gió lớn thổi quét, thủy trụ dâng lên...

Ngay sau đó, mười một đạo thân thể vĩ ngạn đạp bước, chư thiên lui nhường!

Chính là mười một Tổ Vu do Đế Giang cầm đầu!

"Oanh long long!" Lại đúng lúc đó, trên bầu trời xích viêm cuồn cuộn, hà quang lấp lánh, hai hư ảnh Tam Túc Kim Ô hiện ra, chân hỏa hùng hùng.

Ngay sau đó, Đế Tuấn, Thái Nhất chân đạp hư không đến, uy áp hùng vĩ, ức vạn vạn sinh linh Yêu tộc phủ phục.

"Đế Tuấn, Thái Nhất tiểu nhi, súc sinh Yêu tộc các ngươi giết con

dân Vu tộc của ta, giết Đại Vu Vu tộc của ta, mối thù này không đội trời chung, không chết không nghỉ!" Đế Giang bước ra giữa đám đông, thanh âm như hồng lôi hô lớn.

Tiếng sấm cuồn cuộn đó tựa hồ xuyên thủng mây trời, trong chớp mắt truyền khắp cả Hồng Hoang đại địa.

"Hừ!" Đế Tuấn lạnh lùng hừ một tiếng, Đế Bá chi khí quanh thân bao phủ, lạnh lùng quét nhìn Đế Giang, hàn thanh quát, "Đế Giang lão cẩu, Đại Vu Đại Nghệ của Vu tộc, bắn giết chín vị hài nhi của ta, thù giết con không đội trời chung, nếu không giao Đại Vu Đại Nghệ ra, ta hôm nay liền suất ức vạn chiến sĩ Yêu tộc, diệt Vu tộc, để truyền thừa ức vạn năm của Vu tộc hủy diệt trong chốc lát!" "Phỉ báng!

Chương 135

Đế Tuấn lão cẩu, mặt dày vô sỉ, bị ức vạn vạn sinh linh thiên địa khinh bỉ, chín tên súc sinh kia, đáng lẽ phải chết thảm!" "Oanh long long!" Hỏa Chi Tổ Vu Chúc Dung bước lên một bước, không chút khách khí mắng chửi Đế Tuấn.

"Ha ha ha!

Không sai, súc sinh Yêu tộc, tất cả đều đáng chết!" Thủy Chi Tổ Vu Cộng Công cũng cười lớn sảng khoái nói, khí thế bàng bạc.

"Đáng tiếc, lại để lại cho Đế Tuấn tiểu nhi một nghiệt chủng!" Mộc Chi Tổ Vu Câu Mang tựa hồ tiếc nuối nói.

"..." Các Tổ Vu còn lại cũng nhao nhao lên tiếng châm chọc.

Như vậy, chiến sĩ Vu tộc đều cười lớn, khí thế bạo trướng, chiến ý đằng đằng.

Yêu tộc thì tức giận đến sắc mặt xanh mét, khí thế lẫm liệt.

"Yêu tộc chó má, hôm nay chính là ngày diệt vong của Vu tộc!" Thái Nhất trợn mắt giận dữ, tay cầm Tiên Thiên Chí Bảo Đông Hoàng Chung, quát tháo.

Tiếng sấm cuồn cuộn, nhật nguyệt không còn ánh sáng, uy áp hùng vĩ cuốn quét chư thiên!

"Đế Giang, không có Thổ Chi Tổ Vu, ta muốn xem Vu tộc làm sao chống lại Yêu tộc hùng vĩ của ta!" Đế Tuấn sắc mặt đầy vẻ túc sát, gầm lên một tiếng, "Yêu dân, theo ta xông lên, giết không còn một mảnh giáp, thần hồn câu diệt!" "Oanh long long!" Theo một tiếng lệnh hạ của Đế Tuấn, sinh linh Yêu tộc vốn đã bị dồn nén một luồng khí, nhao nhao gầm lên giận dữ, gào thét, lao về phía Vu tộc.

Hoặc ở trạng thái hình người, hoặc ở trạng thái bản thể yêu thú, sát khí đằng đằng lao đi. "Hỡi các chiến sĩ Vu tộc, chúng ta vâng theo ý chí của Bàn Cổ phụ thần, đương nhiên phải chấp chưởng Hồng Hoang.

Nay Yêu tộc không biết tự lượng sức, muốn tranh giành chủ tể thiên địa với Vu tộc chúng ta, vậy phải làm sao?" Đế Giang hồng thanh hô lớn.

“Giết!

Giết!

Giết cho gan mật lạnh lẽo, giết diệt tộc!” “Oanh long long!” Vậy là, chiến sĩ Vu tộc, cũng nhao nhao cổ động vĩ lực, dựa vào nhục thân đáng sợ, lao về phía Yêu tộc.

Trong chớp mắt, Bất Chu Sơn liền rơi vào trong cuộc sát lục vô tận.

Ức vạn vạn chiến sĩ Vu Yêu lưỡng tộc, nhao nhao chém giết, chiến hỏa tràn ngập, sát khí tụ tập!

Trong một thời gian, tiếng la giết vang trời, huyết quang tràn ngập, tử khí, sát khí tràn ngập mây trời.

Vô số thần thông, pháp thuật được thi triển ra, vô số pháp bảo quang mang lấp lánh, ngũ sắc rực rỡ, quả thực vô cùng kịch liệt.

Chúc Dung, Cộng Công, Câu Mang, Xa Bỉ Thi bốn vị Tổ Vu liên thủ đối kháng Đông Hoàng Thái Nhất tay cầm Tiên Thiên Chí Bảo, Nhục Thu, Cường Lương hai vị Tổ Vu thì vây công Phục Hy Yêu Thánh, Chúc Cửu Âm, Thiên Ngô hai vị Tổ Vu hợp lực đối phó Côn Bằng Yêu Sư, còn lại Huyền Minh, Hấp Tư cùng Đế Giang thì đối phó Đế Tuấn.

Bất luận là mười một Tổ Vu, hay Đế Tuấn, Thái Nhất, đều sở

hữu đạo hạnh Chuẩn Thánh, lực phá hoại, lực sát thương thập phần đầy đủ.

Để tránh ngộ thương quá nhiều tộc nhân, họ nhao nhao đạp phá hư không, đại chiến trên tinh không hùng vĩ.

"Oanh long long!" "Đông!

Đông!

Đông!" Đại chiến của nhiều cường giả Chuẩn Thánh, tự nhiên không phải tầm thường, các loại pháp tắc chi lực hoành hành, các loại pháp bảo cực phẩm uy năng thông thiên, thất sắc rực rỡ, huyễn thải vô cùng.

Nhưng dưới vẻ đẹp huyễn thải rực rỡ đó, lại là từng vì tinh tú nhỏ bé bị đánh nát, pháp lực cuồng bạo cuốn quét chư thiên, lực phá hoại đáng sợ vô biên.

Từng màn từng màn, nhìn đến các đại năng Hồng Hoang đều tâm kinh.

Ngầm nghĩ nội tình của Vu Yêu lưỡng tộc quả nhiên sâu xa vô cùng, trận đại chiến này, quả thực đáng sợ. ...

Một vùng sơn mạch nơi sinh linh Yêu tộc tập trung dày đặc.

"Oanh long long!" Một luồng linh khí hùng vĩ bàng bạc thổi quét, nơi đi qua, mấy vạn sinh linh Yêu tộc nhao nhao thảm thiết kêu lên, sau đó hóa thành linh hồn thể, phiêu đãng trên hư không, tiếng kêu thảm thiết liên miên, ai oán khắp nơi. ...

Chỉ thấy một đạo nhân quanh thân bao phủ hắc khí hiện ra thân hình, khí tức quanh thân hắn phiêu miểu, tựa hồ hòa hợp với tự nhiên.

Một đôi mắt sắc bén, tựa hồ có thể động xuyên tâm linh, yên diệt đạo tâm của sinh linh, mạnh mẽ vô cùng.

Kẻ bao phủ hắc khí này, chính là Lâm Hiên đã tiềm nhập vào chiến trường Vu Yêu!

Giống như trong các trận chiến đầu tiên của Vu Yêu, hắn lặng lẽ tiềm nhập vào chiến trường Vu Yêu, điên cuồng thu hoạch sinh mệnh của sinh linh Yêu tộc.

Lần này, Lâm Hiên không động thủ với Vu tộc nữa.

Thứ nhất là vì Hậu Thổ của Vu tộc, có chút giao tình với hắn, Bình Tâm nương nương mắc nợ Lâm Hiên một đại nhân quả, nếu giết nhiều chiến sĩ Vu tộc, e rằng nhân quả này sẽ bị tiêu hao hết.

Thứ hai là Yêu tộc đồ sát Nhân tộc, luyện chế Đồ Vu Kiếm, có đại nhân quả với Nhân tộc, Lâm Hiên đánh giết ức vạn vạn sinh linh Yêu tộc, vì Nhân tộc báo thù, không những không bị nhân quả trói buộc, mà còn được khí vận kéo dài.

Chương 136

Như vậy, Lâm Hiên liền không chút e ngại chém giết sinh linh Yêu tộc. **[Đinh!

Chúc mừng túc chủ thành công chém giết sinh linh Thái Ất Kim Tiên hậu kỳ, thu được điểm tu cải 50000!]** **[Đinh!

Chúc mừng túc chủ thành công chém giết sinh linh Thái Ất Kim Tiên trung kỳ, thu được điểm tu cải 30000!]** "..." Theo Lâm Hiên động thủ chém giết sinh linh Yêu tộc, số lượng điểm tu cải cũng đang phi tốc tăng vọt, khiến Lâm Hiên càng sát phạt hăng say.

"Ầm ầm!" Thân hình Lâm Hiên chợt lóe, lại một lần nữa vận chuyển linh khí hùng hậu, diệt sát mấy ngàn sinh linh yêu tộc.

Số điểm tu cải điên cuồng tăng vọt!

Với pháp lực Chuẩn Thánh hậu kỳ hiện tại của Lâm Hiên, việc đánh giết những sinh linh yêu tộc này thật sự quá dễ dàng, nhẹ nhàng đã có thể diệt sát vô số.

Mạnh hơn rất nhiều so với khi còn là Đại La Kim Tiên trước đây.

"Hừ!

Đạo nhân hắc khí kia rốt cuộc là thần thánh phương nào?

Sao dám sát lục chiến sĩ yêu tộc của ta!" Phi Liêm, một trong Thập Đại Yêu Thần của Yêu tộc, gầm lên giận dữ.

Y cảm nhận khí thế Lâm Hiên quanh thân phiêu miểu, lại thực lực thâm bất khả trắc, muốn đánh giết Lâm Hiên.

Chỉ thấy Phi Liêm, thân hươu, đầu như chim sẻ, có sừng, đuôi rắn vằn báo, tay cầm một cây quạt dài hơn sáu thước, trên đó điêu khắc

các loại bảo thạch thuộc tính, trông vô cùng hoa lệ, kỳ thực là một kiện Hậu Thiên Chí Bảo, uy năng khó lường.

Đối mặt với lời quát nạt của Phi Liêm, Lâm Hiên phảng phất như không nghe thấy, vẫn tiếp tục vận chuyển pháp lực hùng mạnh, đánh giết thêm nhiều sinh linh yêu tộc!

"A a!

Tức chết ta rồi!

Yêu nghiệt, muốn chết!" Thấy vậy, Phi Liêm trong lòng chấn nộ, quát một tiếng, liền điên cuồng vung quạt về phía Lâm Hiên.

"Xoạt xoạt!" Từng đạo phong nhận giữa không trung sinh ra, lao tới tấn công Lâm Hiên, cắt xé không khí đến nát vụn.

"Châu chấu đá xe!" Thấy phong nhận lao tới, Lâm Hiên khẽ bĩu môi thờ ơ, sau đó tay phải khẽ điểm vào hư không.

"Ầm ầm!" Trong khoảnh khắc, chỉ thấy giữa thiên địa, vô lượng pháp tắc chi lực hội tụ tới, hùng hậu mênh mông, khí thế ngút trời, mang theo hơi thở hủy diệt, trong nháy mắt nghiền nát phong nhận, thế công vẫn không giảm mà lao tới tấn công nhục thân của Phi Liêm.

Dưới pháp tắc chi lực cuồng bạo, Phi Liêm không hề có chút sức phản kháng nào.

"...Không thể nào!" "...Rốt cuộc là thần thánh phương nào?" Thần hồn yếu ớt của Phi Liêm lơ lửng trên hư không, kinh hãi tột độ nhìn chằm chằm Lâm Hiên mà quát.

"Ồn ào!" "Ong!" "Không!!!" Dưới ánh mắt kinh hoàng của Phi Liêm, chỉ thấy một đạo hàn quang chợt lóe, trong khoảnh khắc đã xuyên thủng thần hồn y, Phi Liêm lập tức hóa thành một làn khói nhẹ, phiêu tán theo gió, hồn quy thiên địa.

Cùng lúc đó, các đại năng đang theo dõi chiến trường Hồng Hoang, thấy cảnh này đều biến sắc.

Đặc biệt là mấy vị Thánh Nhân, càng trầm giọng nghị luận.

"Khí đen quen thuộc kia, Lâm Hiên tiểu nhi!" Nguyên Thủy Thiên Tôn mặt mày lạnh lùng, biểu cảm đạm mạc nói, "Không ở Oa Hoàng Cung trốn tránh đại kiếp, lại chuyên môn đi dính vào nhân quả đại kiếp, đúng là hành vi tìm chết!" "Ai, Lâm Hiên sư điệt trước đây đã từng dính vào nhân quả chiến tranh, nghiệp lực quấn thân, vốn có nguy hiểm thân tiêu đạo vẫn.

Nhưng... mấy trăm năm trước, Yêu tộc vô tình đồ sát Nhân tộc, thiếu Nhân tộc nhân quả, Lâm Hiên sư điệt lại thân là Thánh Phụ Nhân tộc, chịu khí vận Nhân tộc gia trì, nên không sợ nhân quả nghiệp lực của Vu Yêu đại chiến!" Lão Tử vuốt râu, thở dài một hơi nói.

Thân là Giáo Chủ Nhân Giáo, nhưng khí vận Nhân tộc Lâm Hiên lại chiếm cứ tới ba phần, trong lòng y tự nhiên cũng bất mãn.

Nhưng ai bảo Lâm Hiên từng đích thân giáo hóa Nhân tộc, lại nhiều lần giúp đỡ Nhân tộc, khiến y không có gì để làm chứ?

"Không sai!

Đế Tuấn, Thái Nhất tiểu nhi đồ sát Nhân tộc, Hiên tiểu hữu lại là Thánh Phụ Nhân tộc, đây là cuộc chiến báo thù, sao lại dính nghiệp lực vào thân được?" Thông Thiên Giáo Chủ cất tiếng cười sảng khoái nói.

"Hừ!

Chỉ thêm sát lục, sớm muộn gì cũng bị tâm ma mê hoặc, cuối cùng không thể đắc chính quả!" Nguyên Thủy Thiên Tôn vẫn đạm mạc nói.

"Ong!" Đột nhiên, lại một đạo thần thức giáng lâm chân trời Bất Chu Sơn, chính là ý thức thể của Nữ Oa Nương Nương.

Nàng mặt mày lạnh lùng, liếc Nguyên Thủy Thiên Tôn một cái thật lạnh, quát lên: “Nguyên Thủy, lời ngươi nói là có ý gì?

Đồ nhi của ta có đắc chính quả hay không, cần gì ngươi phải chỉ trỏ?” “Nữ Oa,...!” Bị Nữ Oa Nương Nương quát một câu, Nguyên Thủy Thiên Tôn cảm thấy mất mặt, lập tức sắc mặt càng thêm khó coi, định giận dữ quát lại Nữ Oa.

“Nhị đệ!

Đừng nói nhiều nữa!” Đúng lúc đó, Lão Tử lại liếc Nguyên Thủy Thiên Tôn một cái, ngăn cản y.

Sau đó, y lại gật đầu với Nữ Oa Nương Nương nói, “Nữ Oa sư muội!

Chương 137

Vô lượng Thiên Tôn, Nữ Oa sư muội, Lâm Hiên sư điệt tuy không dính nhân quả nghiệp lực, nhưng hiện nay lại đồ sát ức vạn sinh linh Yêu tộc, điều này không nên a!" Tây Phương Thánh Nhân Tiếp Dẫn chắp tay hành lễ Phật giáo nói.

"Không sai!

Nếu Lâm Hiên đi tranh đấu với Đế Tuấn, Thái Nhất, chúng ta cũng không nói gì.

Nhưng lúc này lại đang đối phó với những sinh linh Yêu tộc yếu ớt kia, thật sự không phải hành vi của bậc nhân tử!" Chuẩn Đề cũng lạnh giọng nói.

"Thì đã sao?" Đối mặt với lời nói hơi trách cứ của chư vị Thánh Nhân, Nữ Oa sắc mặt lạnh đi, kiêu ngạo nói, "Đồ nhi của ta làm việc, không cần các ngươi quản!" "Nữ Oa sư muội nói đúng, đây là chuyện của phương Đông ta, liên quan gì đến phương Tây các ngươi?" Thông Thiên Giáo Chủ, người vốn có quan hệ khá tốt với Lâm Hiên, cũng đứng ra nói.

"Hừ!" Thấy Thông Thiên Giáo Chủ xuất diện, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề cũng không nói gì nữa, ánh mắt lóe lên tinh quang.

Trong khi ý thức thể của chư vị Thánh Nhân giáng lâm, Vu Yêu đại chiến vẫn tiếp diễn, và càng lúc càng kịch liệt hơn.

Cuộc chiến đã dần đi vào trạng thái cao trào!

"Ầm ầm!" "Đùng đùng!" "Xoạt xoạt!" "Hô hô!" Trong khoảnh khắc, thần thông, pháp thuật bay đầy trời, hà quang vô tận chợt hiện, trông vô cùng ảo diệu rực rỡ.

Nhưng dưới hà quang mỹ lệ đó, lại có từng sinh mệnh phải bỏ mình!

Thi thể nằm ngổn ngang khắp nơi, mùi máu tanh nồng nặc lan tỏa hàng ức vạn dặm, huyết vụ nhuộm đỏ trời xanh, máu tươi nhuộm đỏ đại địa!

Từng ngọn núi bị đánh nát, từng cây đại thụ chọc trời bị đánh thành phấn vụn!

Đó là chiến trường của những chiến sĩ Vu Yêu bình thường.

Trên tinh không mênh mông vô tận kia, hàng chục Tổ Vu từ cảnh giới Chuẩn Thánh trở lên đang chiến đấu với Đế Tuấn, càng thêm thảm liệt, sức phá hoại hủy thiên diệt địa.

Từng ngôi sao bị đánh nổ, hàng ức vạn dặm không gian bị hủy diệt, pháp tắc chi lực hoành hành, phong bạo trật tự càn quét chư thiên!

Đông Hoàng Thái Nhất ngạo nghễ đứng trên các vì sao, điên cuồng gõ Tiên Thiên Chí Bảo Đông Hoàng Chung, phát ra từng đạo đạo văn cuồn cuộn, nơi nào đạo văn đi qua, vô số tinh thần bị đánh nát, ngay cả bốn vị Tổ Vu đang vây công cũng phải liên tục lùi bước.

Còn Đế Tuấn, thì tay cầm Yêu Hoàng Kiếm, quanh thân đế bá chi khí cuồn cuộn bốc lên, từng đạo kiếm khí pháp tắc sinh ra, dựa vào pháp lực Chuẩn Thánh hậu kỳ, ngay cả không có Đông Hoàng Chung và các chí bảo khác, cũng không hề yếu thế trước ba vị Tổ Vu như Đế Giang.

Lại có Phục Hy, Côn Bằng, những cường giả Chuẩn Thánh trung kỳ đỉnh phong, đang chống đỡ bốn vị Tổ Vu còn lại!

Chiến trường phía dưới!

Lâm Hiên không chút bận tâm, vẫn vùi đầu tiếp tục đồ sát những

sinh linh Yêu tộc kia.

Trong thời gian ngắn ngủi, y đã thu hoạch không dưới 1 tỷ điểm tu cải, có thể thấy y đã chém giết bao nhiêu sinh linh Yêu tộc!

"A!

Lâm Hiên tiểu nhi, đúng là đồ súc sinh!" Rốt cuộc đã có quá nhiều tộc nhân chết thảm, thậm chí ngay cả Yêu Thần Phi Liêm cũng chết thảm trong tay Lâm Hiên, Đế Tuấn, Thái Nhất tự nhiên đã chú ý đến Lâm Hiên.

Đặc biệt khi nhìn thấy luồng khí đen cuồn cuộn đó, càng xác nhận người này chính là Lâm Hiên, vì vậy Đế Tuấn, Thái Nhất đều vô cùng chấn nộ.

"Cường giả Tứ Hải Long Tộc, lúc này không xuất hiện thì còn đợi đến khi nào!" Đế Tuấn ngạo nghễ đứng trên tinh không, hô lớn một tiếng như sấm sét, âm thanh sấm rền cuồn cuộn, vang vọng khắp Hồng Hoang đại địa.

"?" "Tứ Hải Long Tộc?" Đột nhiên nghe tiếng gào của Đế Tuấn, Đế Giang và các Tổ Vu khác đều biến sắc.

Tứ Hải Long Tộc, chẳng phải là Long Tộc, một trong ba chủng tộc lớn thời Thượng Cổ sao?

Tuy lúc này Long Tộc thế lực đã không còn cường đại như thời kỳ đỉnh thịnh Thượng Cổ, nhưng cái gọi là lạc đà gầy còn hơn ngựa béo, ngay cả Long Tộc hiện tại, thực lực cũng không thể xem thường a.

"Ầm ầm!" Đúng lúc đó, chỉ thấy từng đạo khí tức hùng hậu từ chân trời xa truyền đến, khí thế vô biên khôn cùng.

Ngay sau đó, dưới ánh mắt kinh hoàng của tất cả chiến sĩ Vu tộc, lại thấy ngoài chân trời, từng con Thần Long phát ra uy áp mênh mông bay lượn, càn quét phong vân, tuy chưa tới, nhưng đã khiến cuồng

phong nổi lên dữ dội.

“Đáng hận Yêu tộc, lại dám câu kết với Long Tộc!” Đế Giang sắc mặt lạnh lẽo tột độ, phẫn nộ quát.

“Đại ca, để ta đi ngăn cản Long Tộc kia!” Hỏa Chi Tổ Vu Chúc Dung gầm lên một tiếng, vận chuyển ly hỏa pháp tắc chi lực quanh thân, lao về phía Long Tộc.

“Đại ca, ta cũng đi giúp!” Huyền Minh cũng phụ họa nói.

Sau đó liền định thoát khỏi chiến trường, đi chi viện các chiến sĩ Vu tộc phía dưới, để tránh bị Long Tộc kia diệt sát.

“Hừ!

Ngăn cản Long Tộc ư?

Si tâm vọng tưởng!” Đông Hoàng Thái Nhất lạnh lùng quát một tiếng, sau đó liên tục gõ Đông Hoàng Chung.

“Đông!” “Đông!

Đông đông!” Tiếng chuông cổ vang lên, kèm theo đạo văn khủng bố, càn quét chư thiên, dễ dàng trấn động khiến Chúc Dung, Huyền Minh phải lùi về chiến trường, khó lòng thoát thân.

“Thái Nhất tiểu nhi, muốn chết!” Bị ngăn cản, Chúc Dung bạo nộ vô biên, ly hỏa pháp tắc chi lực quanh thân cuồn cuộn bốc lên, hai mắt tràn ngập sát khí.

Chương 138

"Hừ!

Dựa vào ngươi?

Không biết tự lượng sức!" Đối với sự bạo nộ của Chúc Dung, Đông Hoàng Thái Nhất cũng không hề sợ hãi, tiếp tục gõ Đông Hoàng Chung, cùng với Tứ Đại Tổ Vu tiếp tục chiến đấu.

"Đế Tuấn, Thái Nhất ti tiện, sẽ không được chết tử tế!" Thấy các Tổ Vu đều không thể chi viện chiến sĩ Vu tộc phía dưới, Đế Giang giận không kìm được, nghiến răng gầm lên.

Những cường giả Long Tộc đang bay tới kia, đại năng vô số, thậm chí có hàng chục đạo khí tức đều là tu vi Chuẩn Thánh, lại thêm nhục thân Long Tộc cường hãn vô cùng, một khi đến chiến trường, chiến sĩ Vu tộc bình thường, thậm chí cả những Đại Vu, đều có khả năng bị nghiền nát như rơm rạ.

Các Tổ Vu sốt ruột không thôi, nhưng lại đều bị đối thủ cuốn lấy không thể thoát thân, vì vậy từng người một đều tức giận đến nghiến răng nghiến lợi!

Từng người vận chuyển pháp tắc chi lực cuồng bạo, oanh tạc trên tinh không, chiến đấu càng lúc càng kịch liệt!

Chiến trường phía dưới Bất Chu Sơn!

Lâm Hiên vừa chém giết một Yêu Vương Yêu tộc tu vi Đại La Kim Tiên sơ kỳ, liền nghe thấy tiếng gào của Đế Tuấn, sau đó lại dò xét thấy từng đạo khí tức khủng bố đang nhanh chóng tiếp cận từ ngoài chân trời.

Không nghi ngờ gì, đó chính là Long Tộc mà Đế Tuấn đã nói!

“Tứ Hải Long Tộc gia nhập Vu Yêu đại chiến, chẳng lẽ lại xuất hiện hiệu ứng hồ điệp sao?

Đời trước Tứ Hải Long Tộc đâu có xuất hiện ở chiến trường Vu Yêu a!” Lâm Hiên khẽ nhíu mày, thầm nghĩ trong lòng.

Y không khỏi rõ ràng rồi!

Nguyên nhân lớn hơn, có lẽ là vì đời này, Đế Tuấn cưới thê tử là Hải Minh Ngọc công chúa, cho nên đã kết minh với Long Tộc chăng, dù sao Tứ Hải Long Tộc vốn luôn đồng khí liên chi. **[Đinh!

Hệ thống ngẫu nhiên phát bố nhiệm vụ, yêu cầu nhiệm vụ: Ngăn chặn và chém giết cường giả Long Tộc.

Phần thưởng nhiệm vụ: Số điểm tu cải nhận được khi đánh giết sinh linh Long Tộc x10, Tiên Thiên Chí Bảo Thí Thần Thương!]** Đột nhiên!

Trong đầu Lâm Hiên vang lên tiếng nhắc nhở máy móc của hệ thống, lại xuất hiện nhiệm vụ ngẫu nhiên.

Phần thưởng nhiệm vụ lại là số điểm tu cải nhận được khi đánh giết sinh linh Long Tộc x10, cùng với Tiên Thiên Chí Bảo Thí Thần Thương đã sớm biến mất không dấu vết?

Phần thưởng đầu tiên thì không nói, còn Tiên Thiên Chí Bảo Thí Thần Thương, Lâm Hiên thì như sấm sét bên tai.

Đây là pháp bảo do gốc của Hỗn Độn Thanh Liên hóa thành, là pháp bảo sát lục, đánh giết sinh linh không dính nhân quả, là pháp bảo của Ma Tổ Lão Tổ La Hầu thời Viễn Cổ.

Năm xưa, Ma Tổ Lão Tổ La Hầu còn dựa vào pháp bảo này, lực chiến với Đạo Tổ Hồng Quân, Âm Dương Lão Tổ, Càn Khôn Lão Tổ mấy vị đại năng, thành công chém giết Âm Dương Lão Tổ và Càn Khôn Lão Tổ, uy năng khó lường, khủng bố vô biên.

“Thí Thần Thương!

Hay!

Hay!

Hay!” Lâm Hiên nghe tiếng hệ thống, trong lòng mừng như điên, đó chính là pháp bảo mà y tâm niệm đã lâu a, nhất định phải có được.

“Gầm!” “Gầm!” “...” Đột nhiên, từng tiếng rồng gầm truyền đến, cắt đứt suy nghĩ của Lâm Hiên.

Nhìn theo tiếng động, lại thấy hàng ngàn Thần Long cổ xưa xuất hiện trên chiến trường, thân thể khổng lồ che khuất trời đất, khí tức hùng hậu mênh mông.

Tuy số lượng Long Tộc này chỉ có hàng ngàn con, nhưng mỗi con đều có khí tức hùng hậu, thậm chí ít nhất đều có đạo hạnh Đại La Kim Tiên sơ kỳ, trong đó có hàng chục đạo khí tức đạt đến tu vi Chuẩn Thánh.

Sức mạnh đáng sợ!

Ngay cả khi đơn độc đối mặt với Vu Tộc cũng không hề yếu thế, huống chi lúc này còn có ức vạn vạn sinh linh Yêu tộc.

Trên hư thiên, ý thức thể của các đại năng Hồng Hoang đều nghiêng đầu nhìn, tiếng nghị luận xôn xao.

“Không ngờ Đế Tuấn, Thái Nhất lại có hậu thủ như vậy!” Thông Thiên Giáo Chủ nhíu mày, trầm giọng nói.

“Chắc hẳn là vì Đế Tuấn liên hôn với Nam Hải Minh Ngọc công chúa thôi!” Lão Tử mặt không biểu cảm nói!

“Như vậy, sự cân bằng đã bị phá vỡ, tình cảnh của Vu Tộc thập phần bất ổn!” Nguyên Thủy Thiên Tôn cau mày nói.

Tuy y và Thông Thiên Giáo Chủ đều đã lập đại giáo, nhưng Triệt

Giáo của Thông Thiên Giáo Chủ chủ trương giáo hóa ức vạn sinh linh, Xiển Giáo chỉ giáo hóa hữu duyên giả, về cơ bản không thể giáo hóa Vu Yêu hai tộc.

Cho nên Nguyên Thủy Thiên Tôn tự nhiên không hy vọng Vu Yêu đại chiến mất đi cân bằng, đến lúc đó một khi Yêu tộc độc đại, Xiển Giáo có khả năng sẽ bị kiềm chế.

Không giống với Nguyên Thủy Thiên Tôn, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề đều ánh mắt sáng lên, trong lòng thầm mừng rỡ.

"Đánh đi!

Cứ ra sức mà đánh đi, khí vận Huyền Môn phương Đông bị chà đạp như vậy, sớm muộn gì phương Tây ta cũng sẽ đại hưng!" "Gầm!" "Vu tộc tiểu nhi, mau mau đi chết hết đi!" "Vu tộc tiểu nhi, xem bản Long Vương nuốt chửng các ngươi!" "Chết đi!" "Gầm!" Trên chiến trường, hàng ngàn Thần Long đều gầm lên giận dữ, khí tức hùng hậu lan tỏa, càn quét toàn bộ chiến trường, khí thế ngất trời.

Chương 139

Nhìn thấy Thần Long đã bắt đầu phun Long Tức, nghiền nát ức vạn chiến sĩ Vu tộc.

"Ong!" Nhưng đúng lúc đó, một điều bất ngờ lại đột nhiên xuất hiện.

Lại thấy trên hư không mênh mông, không gian xuất hiện một vết nứt kinh khủng dài đến mấy ngàn trượng.

Đen tối, lạnh lẽo!

"Trời ạ!

Kia lại là gì?" "Chết tiệt, chẳng lẽ Yêu tộc đáng ghét lại tìm thêm trợ thủ?" "Vết nứt không gian, ít nhất phải là tu sĩ Chuẩn Thánh trung kỳ mới có thể tạo ra a!" "Ha ha ha!

Nhất định là Yêu tộc chúng ta lại có thêm một trợ thủ nữa rồi, huynh đệ, giết đi!

Diệt sạch Vu tộc!" "..." Cùng với sự xuất hiện của vết nứt không gian, ức vạn vạn chiến sĩ Vu Yêu đều nghị luận.

Chiến sĩ Vu tộc cho rằng đó là một trợ thủ khác của Yêu tộc, vì vậy khí thế trở nên sa sút.

Chiến sĩ Yêu tộc cũng cho rằng đó là trợ thủ của phe mình, vì vậy khí thế càng thêm cao ngạo, chiến ý bừng bừng.

Những đại năng có mặt, không ai là không kinh hãi, cũng đều nghiêng đầu nhìn sang.

"Kẽo kẹt!" Vết nứt ngày càng lớn, cuối cùng, trong vết nứt lạnh lẽo đó, một cái đầu rồng đen khổng lồ xuất hiện, đôi mắt lạnh băng

thờ ơ quét nhìn chiến trường Vu Yêu.

"Ầm ầm!" Không lâu sau, Hắc Long từ vết nứt không gian chui ra, thân thể khổng lồ hùng vĩ, dài đến mấy vạn trượng, quanh thân khí đen bao phủ, khí thế ngất trời.

Đạo hạnh Chuẩn Thánh trung kỳ đỉnh phong!

Trên hư thiên, ý thức thể của chư vị Thánh Nhân đều nhìn nhau.

"Khí tức cổ xưa... chẳng lẽ là Chúc Long, em trai Long Vương thời Thượng Cổ Long Tộc?" Lão Tử sắc mặt hơi ngưng trọng nói.

"Từ khi Long Vương hồn quy thiên địa, liền không còn tin tức của Chúc Long nữa, vốn tưởng rằng cũng đã yên diệt nhân gian, không ngờ lại còn sống!" Nguyên Thủy Thiên Tôn nheo mắt, sắc mặt hơi ngưng trọng nói.

"Ai, nếu chiến trường lại có thêm Chúc Long thực lực không tồi này, e rằng chiến tranh sẽ thật sự biến thành tình thế một chiều mất!" Tiếp Dẫn vẻ mặt khổ sở nói, ánh mắt lóe lên tinh quang.

"Đế Tuấn, Thái Nhất đúng là có chút bản lĩnh, lại có thể mời được Thượng Cổ Chúc Long!" Chuẩn Đề cười nói.

Hiển nhiên, họ đều cho rằng Chúc Long hiện thân, thân là Long Tộc, sẽ đến trợ giúp Yêu tộc.

Dù sao vừa rồi theo tiếng gọi của Đế Tuấn, đã có rất nhiều cao thủ Long Tộc xuất hiện trợ giúp.

Trong số mấy vị Thánh Nhân, Nữ Oa không nói gì, ngược lại khóe miệng hơi nhếch lên, nở một nụ cười rạng rỡ.

"Chẳng lẽ trong đó có điều kỳ lạ?" Thông Thiên Giáo Chủ bắt gặp nụ cười của Nữ Oa, nhíu mày, thầm nghĩ.

"Ầm ầm!" Đúng lúc đó, trên tinh không, Đế Tuấn bùng phát vô

biên đế bá chi khí, tay cầm Yêu Hoàng Kiếm, đẩy lùi Đế Giang và mấy vị Tổ Vu.

Y quét mắt một cái, vừa lúc chạm phải đôi mắt lạnh băng của Chúc Long, lập tức tâm thần chấn động, mặt lộ vẻ vô cùng kinh ngạc.

"?" "Chúc Long?

Không thể nào!

Không thể nào chưa chết!" "Chết tiệt!

Chuyện gì thế này?

Long Nguyên của nó đã bị ta tự bạo rồi, sao lại không chết?!" Đông Hoàng Thái Nhất đội Đông Hoàng Chung trên đỉnh đầu cũng kinh hãi gào lên.

Nếu trong số những người có mặt, ai kinh ngạc nhất về sự xuất hiện của Chúc Long, thì chính là hai huynh đệ Đế Tuấn, Thái Nhất.

Dù sao năm xưa khi tranh đoạt Hồng Mông Tử Khí, Đông Hoàng Thái Nhất truy tìm trong tiểu thế giới hư không đen tối, không địch lại Lâm Hiên, vì muốn thoát khỏi sự truy sát, liền dẫn bạo Long Nguyên của Chúc Long.

Theo lẽ thường, Long Nguyên tự bạo, Chúc Long chắc chắn phải thần hồn câu diệt, vì sao lại có thể xuất hiện ở đây?

"Chúc Long, ma long tội không thể tha, sao không mau cút đi!" Đột nhiên, trong Long Tộc, một con ngũ trảo Thần Long gầm lên giận dữ về phía Chúc Long.

Đó chính là Nam Hải Long Vương, cũng là phụ vương của Minh Ngọc công chúa, sở hữu đạo hạnh Chuẩn Thánh trung kỳ đỉnh phong.

"Ong!" Đúng lúc đó, hư không chợt chấn động.

Ngay sau đó, dưới ánh mắt khó tin của tất cả sinh linh, lại thấy

trên đầu rồng khổng lồ của Chúc Long, có một bóng người đang đứng.

Bóng người đó chắp tay sau lưng, ngạo nghễ đứng trên đầu rồng, một chiếc đạo bào đơn sắc tung bay theo gió, quanh thân khí tức phiêu miểu, đạo vận lượn lờ.

Chỉ đứng ở đó thôi, cũng tựa như hòa làm một với đại tự nhiên, huyền diệu khó tả!

Chương 140

Khoảnh khắc đó!

Tất cả sinh linh đều đồng loạt ngừng tay, cùng nhau nhìn về phía bóng người kia.

“Chủ nhân!!!” Chúc Long cung kính nói, khẽ gọi một tiếng.

“Oa!” Trong tích tắc, toàn bộ chiến trường chìm vào một sự tĩnh lặng chết chóc.

Sau đó lập tức bùng nổ!

“Thần thánh phương nào?

Lại là chủ nhân của ma long!” “Khí thế thật mạnh, tựa như thanh kiếm sắc bén xuất vỏ!” “Chúc Long đáng sợ như vậy, lại trở thành tọa kỵ của y?” “Yêu Đế Lâm Hiên tiểu nhi vừa nãy, chẳng lẽ là đệ tử duy nhất dưới trướng Nữ Oa Nương Nương?” “Hình như y đã chém giết Yêu Thần Phi Liêm của Yêu tộc chúng ta!” “Tê!” “...” Trong khoảnh khắc, chiến trường liền kịch liệt nghị luận, từng người kinh hãi tột độ nhìn chằm chằm Lâm Hiên.

Đặc biệt là những sinh linh Yêu tộc kia, ánh mắt càng tràn ngập vẻ kinh hoàng!

“?Chúc Long lại trở thành tọa kỵ của Lâm Hiên tiểu nhi?” Nguyên Thủy Thiên Tôn trợn hai mắt, vô cùng kinh ngạc nói.

“Oa!

Lâm Hiên tiểu hữu quả nhiên phúc trạch sâu dày, thủ đoạn thông thiên, ngay cả Chúc Long tâm cao khí ngạo, Chuẩn Thánh trung kỳ đỉnh phong cũng có thể thu phục làm tọa kỵ!

Tiện sát ta vậy.” Thông Thiên Giáo Chủ kinh thán nói.

“Tên tiểu tử này...

đạo đồ bất khả hạn lượng!” Lão Tử ánh mắt lóe lên một tia tinh quang, thản nhiên mở miệng nói.

“Thượng Cổ Chúc Long, em trai của Long Vương, tu vi Chuẩn Thánh trung kỳ đỉnh phong, nay lại trở thành tọa kỵ của Lâm Hiên tiểu nhi?

Hắn có đức có tài gì mà được tọa kỵ này?” Chuẩn Đề trong mắt tràn đầy vẻ đố kỵ.

Thân là bậc Thánh Nhân tôn quý, y còn chưa có tọa kỵ cấp Chuẩn Thánh, Lâm Hiên lại có một tôn tọa kỵ tu vi Chuẩn Thánh trung kỳ đỉnh phong?

Có thể nói, khi biết Lâm Hiên là chủ nhân của Chúc Long, trừ Nữ Oa ra, năm vị Thánh Nhân còn lại đều chấn kinh!

Chúc Long a, đó là tồn tại hóa hình sớm hơn cả họ, thời tranh chấp ma đạo Thượng Cổ đã vang danh thiên địa rồi, nay lại trở thành tọa kỵ của Lâm Hiên, ai mà chịu nổi chứ?

Không chỉ Thánh Nhân, ngay cả hàng ngàn cường giả Long Tộc kia, càng kinh nộ liên hồi.

“Hừ!

Chúc Long, thân là một thành viên của Thượng Cổ Long Tộc, lại cam tâm tình nguyện trở thành tọa kỵ của một sinh linh phàm tục, quả thực làm mất hết thể diện của Long Tộc!” Nam Hải Long Vương giận dữ quát.

“Kẻ nghịch phản Long Tộc, một trận chiến này, liền là chiến đấu thần hồn câu diệt!” Đông Hải Long Vương cũng gầm lên về phía

Chúc Long.

“Không xứng làm em trai Long Vương, cũng không xứng là một thành viên của Long Tộc chúng ta!” Tây Hải Long Vương liên tục chấn nộ.

“Hôm nay ta liền vì Long Tộc thanh lý môn hộ!” Bắc Hải Long Vương lạnh lùng nói.

“Ha ha ha!!!” Nghe vậy, Chúc Long lại điên cuồng cười lớn, tiếng cười như sấm rền, chấn động đến màng tai, khiến mấy vạn dặm mây đen phiêu tán, chấn động đến đại địa cũng rung chuyển.

“Long Vương không màng tình nghĩa huynh đệ, giam cầm ta ở Nam Hải U Minh mấy chục vạn năm, không thấy ánh mặt trời, ngày đêm chịu khổ sở nghiệp hỏa thiêu đốt linh hồn.

Long Tộc đều coi ta là phản đồ, hận không thể rút gân ta, lột da ta, uống máu ta.

Long Tộc như vậy, có tư cách gì mà muốn ta quy phục?

Chủ nhân không chấp hiềm khích trước, ban cho ta đại ân, giúp ta đoạt lại Long Nguyên, ân này lớn hơn trời, Chúc Long ta thề sẽ bảo hộ Chủ nhân, vì Chủ nhân mà chiến, dù thân tiêu đạo vẫn thì đã sao?” Trên hư không, Chúc Long gào thét như sấm, chấn nhiếp nội tâm ức vạn vạn sinh linh!

“Hừ!

Nói nhiều vô ích, lên đi, đánh giết Chúc Long và Lâm Hiên tiểu nhi kia!” Nam Hải Long Vương sắc mặt lạnh lẽo, trầm giọng quát.

“Gầm!” “Gầm!” “...” Theo lệnh của Nam Hải Long Vương, chỉ thấy hàng ngàn Thần Long về phía Lâm Hiên phun ra Long Tức cuồn cuộn, vô tận pháp tắc chi lực, trong khoảnh khắc liền càn quét chư thiên.

Năng lượng vô biên hoành hành trong hư không, vắt ngang hư không, nện xuống Lâm Hiên!

"Gầm!!!" Đối mặt với Long Tức cuồn cuộn ập tới, Chúc Long gầm lên một tiếng, sau đó không đợi Lâm Hiên hạ lệnh, liền há miệng rộng như chậu máu, trong miệng khí tức hủy diệt màu đen lan tỏa, giữa thiên địa vô cùng năng lượng càng hội tụ.

"Ầm!" Khoảnh khắc tiếp theo, lại thấy Chúc Long phun ra một ngụm Long Tức, nhưng lại là một đoàn năng lượng chói mắt rực rỡ, u quang lóe lên, bên trong ẩn chứa vô cùng pháp tắc chi lực hủy diệt.

"Ầm ầm!!!" Nhanh chóng, Long Tức của Chúc Long liền va chạm với Long Tức của những Thần Long kia, bùng phát năng lượng vô biên.

Từng đạo năng lượng ba động hủy thiên diệt địa tán ra, cuốn trôi mây đen, cuốn trôi đại địa phân liệt.

Phàm là sinh linh bị năng lượng ba động càn quét, dù là Yêu tộc hay Vu tộc, đều hóa thành phấn vụn, tiêu tán trong hư không, hóa thành một làn khói bay.

"Tứ Hải Long Vương, Lâm Hiên tiểu nhi và Chúc Long kia, làm phiền các ngươi đi đối phó!" Trên tinh không, Đế Tuấn hô về phía Tứ Hải Long Vương.

Chương 141

"Yêu Đế cứ việc yên tâm, ta sẽ vì Long Tộc thanh lý môn hộ!" Nam Hải Long Vương dõng dạc đáp lại.

"Ha ha ha!" Đúng lúc đó, một tiếng cười sảng khoái, vang vọng khắp bầu trời mênh mông, hào sảng vô biên.

Ức vạn vạn sinh linh đều đồng loạt nhìn tới, lại phát hiện người phát ra tiếng cười, chính là Lâm Hiên vẫn luôn ngạo nghễ đứng trên đầu rồng của Chúc Long.

"Đế Tuấn, Thái Nhất, nghịch thiên hành sự, tàn bạo vô nhân, đồ sát hàng vạn vạn sinh mạng Nhân tộc ta, tội không thể tha, người thần cùng phẫn nộ!

Thân là Thánh Phụ Nhân tộc, ta có tất yếu, cũng có trách nhiệm đi báo thù rửa hận!

Vì Nhân tộc đòi lại công đạo!

Tứ Hải Long Tộc, từ sau Long Hán đại kiếp Thượng Cổ, Long Vương trước khi hồn quy thiên địa từng lập lời thề, Long Tộc không còn can thiệp vào chuyện Hồng Hoang đại địa.

Nay lại dấn sâu vào Vu Yêu đại chiến, gây ra nhân quả lượng kiếp, lẽ ra nên bị tru diệt!

Hôm nay, ta, Thánh Phụ Nhân tộc Lâm Hiên, sẽ đại khai sát giới, cùng với Đế Tuấn, Thái Nhất của Yêu tộc, bất tử bất hưu!" Trên đầu rồng, Lâm Hiên hô lớn một tiếng như sấm sét.

Âm thanh sấm rền mênh mông, trong khoảnh khắc liền truyền khắp ức vạn dặm Hồng Hoang đại địa, khiến ức vạn vạn sinh linh đều có thể nghe rõ, đều tâm thần chấn động.

“Ầm ầm!” Tựa như Thiên Đạo có cảm ứng, trên hư thiên, mây đen cuồn cuộn hội tụ, điện chớp sấm rền, cuồng phong nổi lên dữ dội, tia sét màu tím lóe sáng trên đỉnh tầng mây.

Vạn Thọ Sơn, nơi Nhân tộc cư trú.

Ba vị Nhân tộc lão tổ tề tựu, đang bế quan tiềm tu, trên đỉnh đầu ấn Khổng Động giáng xuống từng đoàn hà quang, gia tốc tốc độ tu luyện của họ.

Đột nhiên nghe thấy âm thanh của Lâm Hiên từ ngoài chân trời, ba người đều tâm thần chấn động, hai mắt lóe lên tinh quang.

“Thánh Phụ thánh ân!” Các Nhân tộc lão tổ đều quỳ gối, hướng về hư thiên triều bái khấu đầu, vô cùng thành kính.

“Thánh Phụ thánh ân!!!” Cùng lúc đó, toàn bộ Nhân tộc, tất cả mọi người, đều đồng loạt khấu bái, hô lớn Thánh Phụ thánh ân, đạo âm lượn lờ, từ từ phiêu đãng trên Cửu Tiêu, khiến ức vạn vạn sinh linh Hồng Hoang không ai là không chấn kinh.

Ấy là Nhân tộc cảm tạ đại ân của Lâm Hiên, bái tạ!

“Ong!” Trong chiến trường Bất Chu Sơn, quanh thân Lâm Hiên kim sắc quang mang, hiển lộ vô cùng thần thánh.

Ấy là Lâm Hiên lại thu hoạch được không ít tín ngưỡng chi lực, khí thế càng thêm hùng mạnh, khủng bố khó lường.

“Hừ!” Thấy tình hình này, Lão Tử lại lạnh lùng hừ một tiếng thờ ơ, sắc mặt khó coi, nhưng không nói thêm gì.

Thân là Giáo Chủ Nhân Giáo, y lại chưa từng thu hoạch được tín ngưỡng chi lực của Nhân tộc, ngược lại Lâm Hiên tín ngưỡng chi lực nồng đậm, khí vận kéo dài, tự nhiên thập phần không thoải mái.

“Nữ Oa sư muội, đại huynh ta thân là Giáo Chủ Nhân Giáo, nhưng

lại chưa từng thu hoạch được Nhân tộc cung phụng, Lâm Hiên tự xưng Thánh Phụ Nhân tộc, hưởng khí vận Nhân tộc, e rằng không ổn chứ?" Nguyên Thủy Thiên Tôn nheo mắt, nhìn về phía Nữ Oa Nương Nương mở miệng nói.

"Nhân tộc là do ta sáng tạo ra!" Đối với điều này, Nữ Oa thản nhiên mở miệng.

Tuy chỉ là một câu nói đơn giản, nhưng lại khiến Nguyên Thủy Thiên Tôn đỏ bừng mặt, không tìm ra lý do để phản bác.

"Ầm ầm!" Đột nhiên, thần quang chợt hiện, lại thấy bốn con kim long ngũ trảo thân thể hùng vĩ lượn vòng trên hư không, đôi mắt lạnh băng nhìn chằm chằm Lâm Hiên.

Đó chính là Tứ Hải Long Vương!

Đều là cường giả cùng thời kỳ với Long Vương thời Thượng Cổ, từ sau Long Hán đại chiến, liền luôn tiềm tu ở Tứ Hải, thực lực đột phá mạnh mẽ, đều đạt đến tu vi Chuẩn Thánh trung kỳ đỉnh phong, ngay cả so với Chúc Long, cũng không kém bao nhiêu, vô cùng cường hãn.

"Lâm Hiên tiểu nhi!

Hôm nay chính là lúc ngươi và Chúc Long phản nghịch thân tiêu đạo vẫn!" Nam Hải Long Vương hùng hổ nói.

"Sát!" Đối mặt với lời đe dọa của Nam Hải Long Vương, Lâm Hiên phảng phất như không nghe thấy, ánh mắt khẽ ngưng lại, liền tay phải lật một cái, tế ra Thương Khung Thần Xích.

"Ong!" Nhận được ý chỉ của Lâm Hiên, Chúc Long cũng không trì hoãn, thân thể khẽ vươn ra, liền lao về phía các cường giả Long Tộc.

"Ầm ầm!" Nhanh chóng, Lâm Hiên, Chúc Long và các cường giả Long Tộc đã đại chiến trên một mảnh tinh không khác, đánh cho

phong vân biến ảo, đánh cho tinh thần vỡ nát, không gian bị hủy diệt.

Bản thân Lâm Hiên sở hữu tu vi Chuẩn Thánh hậu kỳ, pháp lực hùng hậu sâu dày, lại tay cầm Hỗn Độn Linh Bảo Thương Khung Thần Xích, lực chiến gần như bạo biểu.

"Ong!" Thương Khung Thần Xích bùng phát vô cùng hà quang, quét về phía các cường giả Long Tộc.

"Hà quang kia có điều quỷ dị, đừng chạm vào!" "Đừng lại gần hà quang màu đỏ đó!" "Tuyệt đối là pháp bảo từ Tiên Thiên Chí Bảo trở lên, uy năng khó lường, tuyệt đối đừng cứng đối cứng!" "..." Thấy Thương Khung Thần Xích phát ra hà quang cuồn cuộn, Tứ Hải Long Vương đều cảm thấy một trận kinh hãi trong lòng, vội vàng nhắc nhở các cường giả Long Tộc phía sau.

"Bành!" "Bành!" "Bành!" Nhưng đáng tiếc, ngay cả khi Tứ Hải Long Vương kịp thời nhắc nhở các cường giả Long Tộc, nhưng hà quang lượn lờ, từ từ cuốn tới, có mấy cường giả Long Tộc tránh né không kịp, bị hà quang bao phủ.

Ngay sau đó, dưới ánh mắt ngơ ngác như khúc gỗ của Tứ Hải Long Vương cùng các cường giả Long Tộc, lại thấy mấy cường giả Long Tộc tu vi Đại La Kim Tiên bị hà quang bao phủ kia, nhục thân cường hãn, "Bành" một tiếng nổ tung, ngay cả thần hồn cũng không thể tồn tại.

Trong khoảnh khắc!

Trên chiến trường tinh không, máu tươi đổ xuống như mưa rào, mùi huyết tinh lan tỏa khắp không khí. **[Đinh!

Chương 142

Chúc mừng túc chủ đánh giết sinh linh tu vi Đại La Kim Tiên trung kỳ, thu được điểm tu cải 3.000.000!]** **[Đinh!

Chúc mừng túc chủ đánh giết sinh linh tu vi Đại La Kim Tiên sơ kỳ, thu được điểm tu cải 2.000.000!]** "..." Cùng với từng tiếng nhắc nhở thanh thúy của hệ thống vang lên, Lâm Hiên lại kiếm được mấy chục triệu điểm tu cải.

Tốc độ tăng trưởng như vậy, còn nhanh hơn rất nhiều so với việc đánh giết những sinh linh Yêu tộc bình thường kia.

Dù sao đánh giết cường giả Long Tộc, hệ thống sẽ thưởng gấp mười lần điểm tu cải!

"?Lại khủng bố đến mức này sao?!" Thấy Lâm Hiên trong khoảnh khắc đã đánh giết mấy vị cường giả trong tộc, Tứ Hải Long Vương vô cùng chấn kinh, đồng thời kiêng dè nhìn Thương Khung Thần Xích trên hư không.

Chỉ trong một chớp mắt, đã đánh giết mấy vị cường giả tu vi Đại La Kim Tiên, uy năng của Thương Khung Thần Xích có thể thấy được một phần.

"Kết trận!" Tứ Hải Long Vương không dám chần chừ, nhìn nhau một cái, liền đồng thanh hô.

"Ầm ầm!" Cùng với âm thanh của Tứ Hải Long Vương vừa dứt, chỉ thấy hàng ngàn Thần Long cuộn mình trên không trung, thân thể hùng vĩ che khuất trời đất.

Chúng chiếm cứ các phương vị theo một quy luật huyền diệu nào đó, quanh thân pháp tắc chi lực cuồn cuộn.

“Ong!” Đến một khắc nào đó, lại thấy trên mỗi con Thần Long đều kim quang lóe sáng, bên dưới thân lại xuất hiện một trận văn khổng lồ, một luồng khí tức hủy diệt hùng hậu từ trung tâm trận văn tuôn trào, khí thế sát lục mênh mông đó, càng khiến sinh linh kinh hồn bạt vía.

“Sát!” Tứ Hải Long Vương chiếm cứ trận nhãn gầm lên một tiếng.

Sau đó đều phun ra Long Nguyên, vô tận pháp tắc chi lực đan xen vào nhau, toàn bộ trận pháp cũng trong khoảnh khắc chuyển động.

“Ong!” Trong chớp mắt, trận pháp cuốn Lâm Hiên và Chúc Long vào trong, vô cùng nghiệp hỏa, tử lôi, cuồng phong giữa không trung sinh ra, lao về phía Lâm Hiên mà nghiền nát.

“Chủ nhân cẩn thận, đây là Long Nguyên Đại Trận, là hung trận Thượng Cổ, do bốn vị cường giả Chuẩn Thánh làm trận nhãn bố trí, ngay cả cường giả Chuẩn Thánh Đại Viên Mãn đỉnh phong tu vi, cũng có nguy hiểm thân vẫn!” Chúc Long gầm lớn nhắc nhở Lâm Hiên, lộ ra vẻ kiêng kỵ.

“Không sao cả!

Hãy xem ta phá Long Nguyên Đại Trận thế nào!” Lâm Hiên vẫy vẫy tay, sau đó ý niệm khẽ động, linh khí mênh mông dũng nhập vào Thương Khung Thần Xích.

“Ong!” Thương Khung Thần Xích tế lên hư thiên, trong khoảnh khắc bạo trướng thành vạn trượng, toàn thân u quang, bên trong ẩn chứa Lưu Ly Trung Thiên Thế Giới.

Sau khi bạo trướng, Thương Khung Thần Xích lại không ngừng chấn động hư không, tán phát hà quang ngất trời, nghiền nát tất cả nghiệp hỏa, tử lôi, cuồng phong vô tận.

Uy lực của Hỗn Độn Linh Bảo, thật khủng bố như vậy!

"Tê!

Thực lực của Chủ nhân càng lúc càng thâm bất khả trắc rồi!" Thấy cảnh này, Chúc Long kinh hãi đến mức hít vào một hơi khí lạnh, từ trong lòng cảm thán.

"Đừng phân tâm!" Lâm Hiên khẽ quát một tiếng.

"Ầm ầm!" Đúng khoảnh khắc lời Lâm Hiên vừa dứt, lại thấy những nghiệp hỏa, tử lôi, cuồng phong vô tận vốn bị Thương Khung Thần Xích hủy diệt kia lại lần nữa giữa không trung sinh ra, uy lực còn mạnh hơn trước một phần.

"Lâm Hiên tiểu nhi, Chúc Long phản đồ!

Long Nguyên Đại Trận, há lại có thể phá giải?

Hãy đợi thần hồn câu diệt đi!" Trên bầu trời, truyền đến tiếng cười nanh ác của Nam Hải Long Vương, tựa hồ chế giễu Lâm Hiên không biết tự lượng sức.

"Gầm!" Thấy vậy, Chúc Long gầm lên một tiếng, vận chuyển thân thể hùng vĩ, xông thẳng vào nghiệp hỏa, tử lôi, cuồng phong kia, khuấy động hư không, quanh thân pháp tắc chi lực hủy diệt bao quanh, trong khoảnh khắc lại lần nữa hủy diệt nghiệp hỏa, tử lôi, cuồng phong.

"Vô dụng thôi!

Long Nguyên Đại Trận, nghiệp hỏa, tử lôi, cuồng phong sinh sôi không ngừng, trừ phi ngươi chết, nếu không sẽ không bao giờ thật sự tiêu tán!" Tây Hải Long Vương cười lạnh nói.

"Ong!" Tựa hồ để chứng minh lời y nói, lại thấy trong hư không, vô cùng nghiệp hỏa, tử lôi, cuồng phong lại lần nữa tuôn ra, càng lúc

càng cường đại.

"Hô!

Chủ nhân, làm sao bây giờ?" Chúc Long vô cùng kiêng kỵ nói.

"Một lực phá vạn pháp!" "Ong!" Lời vừa dứt, lại thấy Lâm Hiên cầm Thương Khung Thần Xích trong tay, vung ra từng đợt hà quang cuồn cuộn về phía hư không, muốn phá giải trận pháp này.

Trên tinh không, ngoài chiến trường của Lâm Hiên, còn có mấy chiến trường khác.

"Đế Tuấn, ăn ta một chiêu!" Đế Giang thân hình chợt lóe, đã xuất hiện cách Đế Tuấn chưa đầy trăm trượng, vận chuyển sức mạnh mênh mông, một quyền oanh ra, tốc độ nhanh đến mức không thể tin nổi, xuyên qua không gian.

Thời gian là tôn, không gian là chủ!

Thân là chủ nhân pháp tắc không gian, tốc độ của Đế Giang, tuyệt đối là đệ nhất dưới Thánh Nhân.

"Thái Nhất tiểu nhi, xem uy lực ly hỏa của ta!" Một bên khác, Hỏa Chi Tổ Vu Chúc Dung cũng gầm lên một tiếng, đồng thời thao túng pháp tắc hỏa chi thiên địa, lao về phía Đông Hoàng Thái Nhất mà nghiền nát, uy năng ngất trời.

Các Tổ Vu còn lại cũng đều thi triển pháp tắc chi lực của mình, công kích đối thủ.

"Ầm ầm!!!" Thấy các Tổ Vu đều bùng phát đại công thế, Đế Tuấn, Thái Nhất cùng Côn Bằng, Phục Hy cũng không cam chịu yếu thế, đều thi triển thần thông của mình, hoặc tế ra pháp bảo, hoặc hái sao bắt nguyệt, chỉ tay bắt các vì sao nhỏ mà ném đi.

Chương 143

Hai bên đánh nhau như lửa cháy dầu sôi!

Vu Yêu đại chiến, kéo dài suốt mấy tháng, vô cùng kịch liệt.

Từng vì sao bị oanh thành phấn vụn, từng dãy núi sông bị đánh nát, ức vạn dặm không gian tinh không bị vặn vẹo, hủy diệt, tái diễn Hỗn Độn.

Ức vạn vạn chiến sĩ hai tộc Vu Yêu vẫn lạc, thi thể nằm ngổn ngang khắp nơi, máu tươi nhuộm đỏ ức vạn dặm đại địa.

Trên bầu trời càng mây đen dày đặc, sát khí lượn lờ, áp bức, lạnh lẽo!

Đến lúc này, hai bên đều bị dục vọng sát lục che mờ hai mắt, ánh mắt tràn ngập sát khí vô tận, chỉ muốn chém giết kẻ địch trước mắt.

Sự thảm liệt của đại chiến này, so với Long Hán đại chiến, chỉ có hơn chứ không kém!

Điều đáng nói là mười một Tổ Vu cùng Đại Vu Hình Thiên, ngưng kết Bàn Cổ Đô Thiên Thần Sát Đại Trận.

Còn Đế Tuấn, Côn Bằng thì tế ra Lạc Thư, Hà Đồ, cũng bố trí Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, đánh cho trời long đất lở, đánh cho không gian vỡ nát, đánh cho nước biển chảy ngược.

Cuối cùng, hai đại trận pháp Thượng Cổ này, lại không ai làm gì được đối phương.

Cả hai đều bị chấn tan!

Như vậy, các cường giả Chuẩn Thánh lại lần nữa tự mình chiến đấu, vô cùng pháp tắc chi lực, thần thông, pháp thuật khủng bố chợt

hiện.

“Vu tộc, ắt phải diệt vong!!!” Trên tinh không, Đế Tuấn quanh thân đế bá chi khí cuồn cuộn bốc lên, mãnh liệt gầm lên một tiếng.

Ngay sau đó, y chậm rãi từ hư không rút ra một thanh đại kiếm.

Thanh kiếm này u quang lưu chuyển, vừa rút ra, liền thấy thiên địa đều tối sầm, ức vạn vạn sinh linh Vu tộc đều tự sinh ra nỗi sợ hãi, bản năng lộ ra vẻ kinh khủng, tựa như gặp phải thiên địch vậy.

Trong Long Nguyên Đại Trận, Lâm Hiên cũng nhíu mày, ngưng vọng thanh đại kiếm trong tay Đế Tuấn.

“Đồ Vu Kiếm!” Lâm Hiên trầm giọng quát, hai mắt sát cơ vô hạn.

“?Đồ Vu Kiếm?

Đó là pháp bảo gì?

Vì sao ta lại cảm thấy một trận tim đập chân run, có một loại cảm giác nguy hiểm rằng dưới một kiếm, có khả năng sẽ bị đâm xuyên nhục thân?” Đế Giang nghe thấy tiếng quát của Lâm Hiên, lập tức trong lòng trầm xuống.

Mười một Tổ Vu, là do Bàn Cổ trọc khí hóa thành, nhục thân trời sinh cường hãn vô địch, ngay cả Tiên Thiên Chí Bảo, cũng chưa chắc đã có thể oanh nát nhục thân, lúc này thấy thanh đại kiếm cổ phác kia, lại tim đập chân run?

“Ha ha ha!

Đế Giang, Vu tộc, chết hết đi!” Đế Tuấn sắc mặt dữ tợn, gào thét nanh ác.

“Xoẹt!” Lời vừa dứt, y liền tay cầm Đồ Vu Kiếm, lao về phía Đế Giang mà sát, khí thế như cầu vồng.

“Hừ!

Đồ Vu Kiếm, nhục thân Tổ Vu ta bất khả phá!" Tổ Vu Hấp Tư lạnh lùng hừ một tiếng, liền trực tiếp nghênh đón Đế Tuấn, muốn dùng nắm đấm cường hãn kẹp theo pháp tắc chi lực để oanh kích Đế Tuấn.

"Bát đệ, không thể!" Đế Giang một trận kinh hãi ập tới, vội vàng gầm lên về phía Hấp Tư.

"Bát ca, tuyệt đối đừng cứng đối cứng với Đồ Vu Kiếm đó a!" Vũ Chi Tổ Vu Huyền Minh cũng kinh hô nói.

"Ha ha ha!

Chết đi!" Đế Tuấn tay cầm Đồ Vu Kiếm, trực tiếp đâm về phía Hấp Tư, đồng thời cười nanh ác gào lên.

"Xiu!" "Phụt!" Một đạo u quang hàn mang lướt qua không trung, dễ dàng phá vỡ nhục thân Hấp Tư, xuyên thấu cơ thể!

"Ách!

Thế nào?!" Tổ Vu Hấp Tư trợn trừng hai mắt, không dám tin nhìn xuống huyết động trên nhục thân, sinh mệnh khí tức đang nhanh chóng trôi đi.

"Ầm ầm!" Trong khoảnh khắc, thân hình Hấp Tư khựng lại, pháp tắc chi lực quanh thân tiêu tán, cũng ầm ầm đổ xuống, giống như một ngọn núi hùng vĩ, đổ ập xuống Hồng Hoang đại địa, phát ra tiếng động chấn động màng tai.

Hấp Tư, một trong mười một Tổ Vu, đã chết!

"Bát đệ, không!!!" "Hấp Tư ca, không!!!" "A a a!!!

Đế Tuấn tiểu nhi!!!" "..." Các Tổ Vu khác khi phát hiện Hấp Tư bị Đồ Vu Kiếm đâm chết, đều gào thét giận dữ, nghiến răng nghiến lợi, thần tình bi thống vô cùng.

Mười hai Tổ Vu, từ khi hóa hình cho đến nay, liền cùng nhau tu luyện, cùng là huyết mạch Bàn Cổ, tâm với tâm tương liên, máu với máu giao hòa, ở bên nhau mấy chục vạn năm, quan hệ vô cùng thân thiết.

Nay, lại thấy huynh đệ tốt đã sớm chiều ở bên nhau chết thảm, lập tức từng người trong lòng dâng lên một luồng khí bi phẫn, hóa thành sát cơ và hận ý cường đại, hùng dũng bùng phát, càn quét thiên địa.

"Đế Tuấn tiểu nhi!

Chương 144

Bất tử bất hưu!!!" "Thái Nhất tiểu nhi, chết!

Chết!" "Côn Bằng lão cẩu, hôm nay tất sát!" "Phục Hy, các ngươi vì chủ của mình, sinh tử vô luận!" "..." Các Tổ Vu do Đế Giang dẫn đầu, đều đồng loạt gầm lên giận dữ, lửa giận ngất trời càn quét chư thiên.

"Ầm ầm!" Ngay sau đó, lại thấy các Tổ Vu từ bỏ phòng ngự, vận chuyển pháp tắc chi lực hùng hậu, điên cuồng phát động công kích như liều mạng, căn bản không màng đến thương thế trên cơ thể.

Trong khoảnh khắc, trên tinh không, khắp nơi đều lan tỏa pháp tắc chi lực cuồng bạo, lực lượng trật tự, hủy diệt từng vì sao một.

Đối mặt với các Tổ Vu vô cùng chấn nộ, Đế Tuấn cũng không dễ chịu, nhanh chóng cũng bị thương.

Đặc biệt Đông Hoàng Thái Nhất, dưới thế công không màng sống chết của bốn vị Tổ Vu, ngay cả khi có Tiên Thiên Chí Bảo Đông Hoàng Chung phòng ngự, cũng bị chấn động đến thổ huyết, khí tức trở nên suy yếu.

"Muốn chết!" Thấy vậy, Đông Hoàng Thái Nhất vô cùng chấn nộ, cũng như phát điên mà tế ra Đông Hoàng Chung, kịch liệt gõ vang tiếng chuông.

"Đông!

Đông!

Đông!" "Đông!

Đông!" Năng lượng ba động vô cùng vô tận khuếch tán, sức mạnh hủy diệt trời đất oanh về phía Chúc Dung và bốn Đại Tổ Vu.

“Phụt!” “Phụt!” “...” Dưới tình huống Đông Hoàng Thái Nhất triệt để bùng phát, các Tổ Vu đều đồng loạt thổ huyết, đặc biệt là Chúc Dung bị trọng điểm chiếu cố, thân thể hùng vĩ của y còn xuất hiện vết nứt, như mạng nhện vậy, tựa hồ tùy thời cũng sẽ vỡ nát.

“Chết đi!

Chết đi!” Đông Hoàng Thái Nhất sắc mặt dữ tợn, hai mắt đỏ rực, tiếp tục liều mạng gõ Đông Hoàng Chung.

“Đông!

Đông!” Đạo văn cuồn cuộn ập về phía Chúc Dung, bao phủ y trong đó, từng đạo năng lượng ba động va đập vào nhục thân y.

“Phụt!

Phụt!” Chúc Dung như chịu trọng kích, liên tục thổ huyết, cuối cùng hai mắt trợn trừng, gầm lớn nói, “Thái Nhất, Đế Tuấn, Yêu tộc cuối cùng cũng không phải nhân vật chính của thiên địa, dã tâm của các ngươi cũng chỉ là một giấc mộng hão huyền mà thôi!” “Ầm ầm!” Lời vừa dứt, lại thấy nhục thân của Tổ Vu Chúc Dung ầm ầm nổ tung, vô số huyết nhục bay tứ tán, lan khắp chu thiên.

Ấy là lại một tôn Tổ Vu thân vẫn đạo tiêu, hồn quy thiên địa!

“Chúc Dung!!!” “Chúc Dung!!!” Đế Giang thấy Chúc Dung cũng thân vẫn, hóa thành huyết vụ khắp trời, lập tức bi thương vô cùng, đều mắt đỏ hoe, liều mạng cùng Đế Tuấn, Thái Nhất chiến đấu.

Cùng lúc đó, chiến trường của Lâm Hiên!

Nghiệp hỏa, tử lôi, cuồng phong cuồn cuộn không ngừng xuất hiện, tựa hồ vô cùng vô tận, uy lực so với ban đầu còn đáng sợ hơn, khuấy động đến không gian cũng bị vặn vẹo.

“Chủ nhân!

Cứ thế này thì căn bản không bao giờ hết được a!" Chúc Long thần tình có chút mỏi mệt nói với Lâm Hiên.

Chiến đấu mấy tháng trời, ngay cả với pháp lực mênh mông của nó, lúc này cũng đã kiệt sức không chịu nổi rồi!

"Ha ha ha!

Lâm Hiên tiểu nhi, Chúc Long, đợi đến khi pháp lực các ngươi hao hết, chính là ngày thân tiêu đạo vẫn!" Trên hư thiên, tiếng gào thét của Nam Hải Long Vương truyền đến, lộ rõ vẻ đắc ý.

"Không sai!

Dựa vào Long Nguyên Đại Trận, ngay cả Lâm Hiên tiểu nhi Chuẩn Thánh hậu kỳ, Chúc Long Chuẩn Thánh trung kỳ đỉnh phong thì đã sao?

Cũng không thể phá giải trận pháp của ta!" Đông Hải Long Vương cũng cười nanh ác nói.

"Đừng nói nhảm, tiếp tục gia tăng pháp lực quán thâu, nhanh chóng giải quyết!" Bắc Hải Long Vương quát.

"Được!" Thế là, dưới mệnh lệnh của Tứ Hải Long Vương, hàng ngàn cường giả Long Tộc tăng cường pháp lực quán thâu vào trận pháp, lập tức khiến uy lực trận pháp càng tăng thêm không ít.

Từng đạo tử lôi thô như vòi nước đang hoành hành, từng đạo cuồng phong ẩn chứa pháp tắc gió đang cắt xé, lại có nghiệp hỏa ẩn chứa pháp tắc lửa đang hừng hực thiêu đốt, uy lực khủng bố khó lường.

Lâm Hiên khẽ nheo hai mắt, nhưng vẫn mặt không chút sợ hãi.

"Hôm nay, hãy để các ngươi xem uy năng chân chính của Thương Khung Thần Xích!" Đột nhiên, âm thanh của Lâm Hiên, giống như

một quả lôi động, vang vọng khắp chiến trường tinh không, khiến hàng ngàn cường giả Long Tộc đều tâm thần chấn động, trong lòng tự nhiên dâng lên một trận kinh hãi.

"Ong!" Ngay sau đó, lại thấy Thương Khung Thần Xích trong tay Lâm Hiên bùng phát thần quang chói mắt, một luồng khí tức sức mạnh đủ để hủy thiên diệt địa lan tỏa ra, nơi nào khí tức đi qua, ức vạn vạn sinh linh đều kinh sợ không thôi.

Khí tức khủng bố đến nhường nào, mới khiến sinh linh từ sâu thẳm linh hồn sinh ra ý sợ hãi như vậy?

Trên hư thiên, khu vực ý thức thể của mấy vị Thánh Nhân!

Khi luồng khí tức hủy diệt bốc lên từ người Lâm Hiên, họ liền cảm ứng được.

"...Bản Nguyên Chi Lực?!" Lão Tử trợn trừng hai mắt, khuôn mặt vốn không biểu cảm, lúc này cũng lộ vẻ kinh ngạc, khó tin mở miệng nói.

Chương 145

“Không thể nào!

Lâm Hiên tiểu nhi chẳng phải đạo hạnh Chuẩn Thánh hậu kỳ sao, sao lại có thể nắm giữ Bản Nguyên Chi Lực?!” Nguyên Thủy Thiên Tôn càng kinh hô nói.

“Từ thời Viễn Cổ, Chuẩn Thánh chưởng khống pháp tắc chi lực, Thánh Nhân chưởng khống Bản Nguyên Chi Lực.

Lâm Hiên tiểu hữu lại có thể với cảnh giới Chuẩn Thánh, chưởng khống Bản Nguyên Chi Lực, thật sự khó mà tin được a!” Thông Thiên Giáo Chủ cũng thu liễm vẻ kiêu ngạo, trịnh trọng nói.

“...Tên tiểu tử thối này, giấu giếm thật kỹ a!” Nữ Oa đôi mắt đẹp sáng rực, sau đó mừng như điên khẽ lẩm bẩm.

“Nếu ta không lầm, Lâm Hiên sư điệt sở dĩ có thể chưởng khống Bản Nguyên Chi Lực, hẳn là có liên quan đến Hỗn Độn Linh Bảo Thương Khung Thần Xích kia!” Tiếp Dẫn nhíu mày, trầm giọng nói.

“Hỗn Độn Linh Bảo, Bản Nguyên Chi Lực, hừ, đúng là tên may mắn!” Chuẩn Đề trong mắt lóe lên hàn mang, trầm giọng nói, ai cũng không biết y đang tính toán gì.

“...” Trừ các Thánh Nhân đang nghị luận xôn xao, hàng ngàn cường giả Long Tộc kia, lúc này cũng ánh mắt kinh sợ, kinh khủng nhìn Lâm Hiên toàn thân phát ra sát khí ngất trời, khí thế như cầu vồng.

Trên người Lâm Hiên, chúng cảm nhận được cảm giác nguy cơ chưa từng có!

“Chuyện gì vậy?

Ta nhìn Lâm Hiên tiểu nhi kia, đều có một loại cảm giác kinh sợ tim đập chân run!" Tây Hải Long Vương trầm giọng nói.

"Ta cũng vậy, khí tức trên người y, tựa như khí tức hủy diệt phiêu miểu mà chỉ Thánh Nhân mới có!" Đông Hải Long Vương cũng ngưng trọng nói.

"Kia rốt cuộc là sức mạnh gì?" Nam Hải Long Vương cũng không còn dáng vẻ cuồng ngạo, ngược lại đồng tử co rút, có chút kinh hoàng nói.

"Sự đã đến nước này, chúng ta không còn đường lui, hoặc là chém giết Lâm Hiên, Chúc Long, hoặc là bị chém giết.

Chư vị, đừng giữ lại nữa, dốc toàn lực đánh giết y!" Bắc Hải Long Vương lạnh giọng gầm lên.

"Được!" Thế là, Tứ Hải Long Vương, cùng với hàng ngàn cao thủ Long Tộc, đều đồng loạt bùng phát lực lượng khủng bố nhất, kích hoạt Long Nguyên Đại Trận.

"Ầm ầm!" Trong nháy mắt, lại thấy vô cùng nghiệp hỏa, tử lôi, cuồng phong, đồng loạt phủ kín trời đất ập về phía Lâm Hiên, uy lực tựa hồ có thể hủy thiên diệt địa.

"Chủ...

Chủ nhân!

Khí tức đó!" Chúc Long cảm ứng khí tức khủng bố đột nhiên biến đổi trên người Lâm Hiên, suýt chút nữa không bị uy áp vô hình kia chấn nhiếp đến quỳ xuống, Long Nguyên trong cơ thể đều đang nhảy lên, kinh khủng vạn phần.

"Sát!!!" Đối với sự kinh sợ của Chúc Long, Lâm Hiên phảng phất như không nghe thấy, hai mắt lạnh băng quét nhìn Tứ Hải Long Vương đang sừng sững ở trận nhãn trên hư không, thân hình chợt lóe,

liền tay cầm Thương Khung Thần Xích lao đến sát phạt.

Như uy năng Thánh Nhân, lời nói ra pháp tắc tuân theo!

Nơi Lâm Hiên đi qua, những nghiệp hỏa, tử lôi, cuồng phong tưởng chừng cuồng bạo hoành hành kia, tựa hồ gặp phải tồn tại khủng bố nhất, lại bản năng thối lui, né tránh sang một bên, không dám đối đầu với Lâm Hiên.

"?" Thấy cảnh này, Tứ Hải Long Vương, hàng ngàn cường giả Long Tộc, đều đồng tử co rút, lộ ra vẻ kinh hoàng thất thố.

Đây là Long Nguyên Đại Trận a, do bốn vị Chuẩn Thánh trung kỳ đỉnh phong Tứ Hải Long Vương chủ trì, do hàng ngàn cường giả Long Tộc tu vi Đại La Kim Tiên kết hợp thành, được xưng là đại trận vô địch dưới Thánh Nhân, thậm chí không kém hơn Bàn Cổ Đồ Thiên Thần Sát Đại Trận bao nhiêu.

Nhưng Long Nguyên Đại Trận uy năng khó lường như vậy, khi đối mặt với Lâm Hiên tấn công, lại lựa chọn không tấn công mà phân tán?

Thậm chí trong một khoảnh khắc nào đó, Tứ Hải Long Vương cảm thấy, người mà chúng đang đối mặt, không phải là một tu sĩ tu vi Chuẩn Thánh hậu kỳ, mà là một Thánh Nhân!

Một Thánh Nhân thần uy khó lường!

"Ong!" Trong khoảnh khắc, Lâm Hiên liền xuất hiện trước mặt Nam Hải Long Vương, đôi mắt Hỗn Độn thờ ơ nhìn y.

".....!!!" Nam Hải Long Vương trừng mắt nhìn Lâm Hiên, kinh khủng đến mức muốn nói gì đó, nhưng lại phát hiện vì quá kinh sợ, đến mức không thể nói ra một câu hoàn chỉnh.

"Long Vương bẩm thừa ý chí Thiên Địa, lập lời thề Long Tộc không được phép can thiệp vào chuyện Hồng Hoang nữa.

Nay Tứ Hải Long Vương, vì kết giao với Đế Tuấn, Thái Nhất, tự ý xuất hải, tham dự vào Vu Yêu đại chiến, lẽ ra nên bị tru diệt!" Lâm Hiên ngạo nghễ đứng trên tinh không, âm thanh đạm mạc nói.

Lúc này, quanh thân y thần quang chợt hiện, khí tức phiêu miểu nhưng lại nội liễm vô cùng khí tức hủy diệt, tựa hồ đang đối với Tứ Hải Long Tộc tiến hành một loại thẩm phán của Thiên Đạo.

"Ong!" Lời vừa dứt, Lâm Hiên cũng không chần chừ nữa, tay cầm Thương Khung Thần Xích, trực tiếp về phía đầu rồng của Nam Hải Long Vương mà mạnh mẽ quét tới.

Một quét này, tựa hồ vắt ngang thời Viễn Cổ, vắt ngang ức vạn dặm hư không, thực sự đánh trúng đầu rồng của Nam Hải Long Vương, Bản Nguyên Chi Lực hủy diệt trong khoảnh khắc bùng phát.

"Ầm ầm!" Khoảnh khắc tiếp theo, lại thấy Nam Hải Long Vương đồng tử trợn trừng, ngay cả tiếng kêu thảm thiết cũng chưa kịp phát ra, liền ầm ầm nổ tung, hóa thành một mảnh huyết vụ lớn, rải xuống Hồng Hoang đại địa.

Một đại cường giả Long Tộc Chuẩn Thánh trung kỳ đỉnh phong, trong khoảnh khắc bạo tẽ, thần hồn câu diệt!

"?!" "Không thể nào... khủng bố đến mức này!" Đông Hải Long Vương kinh khủng nói, bản thể khổng lồ của y đều đang run rẩy.

"Mau chạy!

Chương 146

Đó căn bản không phải sức mạnh của Chuẩn Thánh, đó tuyệt đối... tuyệt đối đã siêu việt cấp bậc Chuẩn Thánh rồi!" Bắc Hải Long Vương kinh khủng gầm lên một tiếng, sau đó thân hình chợt lóe, lại lựa chọn chạy trốn về phía hư không xa xăm.

"Chạy đi!" Các cường giả Long Tộc còn lại thấy Bắc Hải Long Vương cũng đã chạy, tự nhiên cũng hoảng loạn chạy trốn, muốn rời khỏi nơi này, rời khỏi sự tồn tại khủng bố Lâm Hiên.

"Bản Nguyên Chi Lực, sở dĩ được gọi là sức mạnh mà Thánh Nhân mới có thể chưởng khống, bởi vì phi phàm sinh linh không thể nào nắm giữ, uy lực cũng phi phàm sinh linh không thể nào tưởng tượng!" "Chạy sao?

Chạy thế nào?" Lâm Hiên đạm mạc mở miệng nói.

"Ong!" Ngay sau đó, Lâm Hiên ném Thương Khung Thần Xích về phía hư không, lại thấy Thương Khung Thần Xích bùng phát vô cùng Bản Nguyên Chi Lực, trong khoảnh khắc liền bao phủ ức vạn dặm tinh không, tự nhiên cũng bao gồm khu vực của mấy vị Long Vương và các cường giả Long Tộc.

Sau đó, chúng tuyệt vọng phát hiện, dưới sự bao phủ của Thương Khung Thần Xích, lại khó mà đi nổi một tấc, quanh thân tựa hồ bị Bản Nguyên Chi Lực vô hình lôi kéo, giống như sa lầy vào đầm lầy.

"Chết!" Lâm Hiên gầm lên một tiếng, liền vận chuyển pháp lực mênh mông, thân hình lóe lên giữa hư không.

Phàm là nơi y đi qua, lại thấy từng con cường giả Long Tộc bị oanh sát, không những không hề có chút sức phản kháng nào, ngay cả thần hồn cũng bị một quyền của Lâm Hiên ẩn chứa vô cùng sức mạnh

oanh nổ, thật sự là thần hồn câu diệt.

Không chớp mắt, trên tinh không, máu tươi đổ xuống như mưa.

Đó là cảnh tượng xuất hiện do nhục thân của hàng ngàn cường giả Long Tộc bị oanh nổ.

Tinh huyết bay xuống, như sương mưa rơi xuống Hồng Hoang đại địa, lại nhuộm đỏ đại địa.

"Ực!" Chúc Long ngơ ngác như khúc gỗ lơ lửng trên tinh không, lạnh lùng nhìn bóng người ngạo nghễ đứng trên hư thiên, bản năng nuốt nước bọt, hai mắt vô cùng chấn kinh.

Đó đâu phải cá ươn tôm thối, mà là hàng ngàn cường giả Long Tộc a!

Trong đó có bốn vị Tứ Hải Long Vương đạo hạnh Chuẩn Thánh trung kỳ đỉnh phong, vậy mà... vậy mà lại bị Lâm Hiên sau khi bùng phát sức mạnh chém giết như thái rau vậy sao?

Nếu không tận mắt chứng kiến, đánh chết Chúc Long cũng không dám tin, thực sự quá chấn động lòng người.

"Chủ nhân...

Chủ nhân thần uy!" Sau khi phản ứng lại, Chúc Long cao giọng hô.

Đồng thời thân thể khẽ vặn, liền xuất hiện dưới chân Lâm Hiên, nâng Lâm Hiên lên, tựa hồ đang nâng tín ngưỡng của mình vậy, thần tình thành kính cung kính.

Dáng vẻ đó, tựa hồ có thể làm tọa kỵ của Lâm Hiên, chính là điều đáng tự hào nhất.

Ngay cả Chúc Long Chuẩn Thánh trung kỳ đỉnh phong còn chấn kinh đến ngơ ngác như khúc gỗ, huống chi là ức vạn vạn chiến sĩ Vu

Yêu khác.

Lúc này, họ đã sớm ngừng tay, trân trối nhìn bóng người trên hư không, tim đập nhanh hơn, kinh ngạc đến khó tả.

"Oa!" Rất lâu sau, ức vạn vạn chiến sĩ Vu Yêu, đều đồng loạt bùng nổ nghị luận.

"Thật đáng sợ!

Thực lực thật khủng bố!" "Hàng ngàn cường giả Long Tộc a,... vậy mà lại bị đánh giết hết rồi!" "Thần uy như vậy, chẳng lẽ đã thành Thiên Đạo Thánh Nhân quả vị rồi sao?" "Thượng Cổ Long Tộc trước kia trợ giúp Yêu tộc, vậy mà... vậy mà lại bị đồ sát sạch!" "..." "Chậc!

Sức chiến đấu thật cường đại!" Bên ngoài Hư Thiên, trong tinh vân, Thông Thiên Giáo Chủ trong trạng thái ý thức thể hít vào một ngụm khí lạnh, kinh hãi nói.

"Hừ!

Nếu không nhờ vào lực lượng bản nguyên của Hỗn Độn Linh Bảo, thì cũng chỉ là một cỗ sức mạnh hư giả, so với lực lượng bản nguyên mà chúng ta nắm giữ thì kém xa vạn dặm!" Nguyên Thủy Thiên Tôn hừ lạnh một tiếng, có chút khinh thường nói.

"Hỗn Độn Linh Bảo lại đáng sợ đến vậy, quả nhiên uy năng khó lường a!" Tiếp Dẫn từ vùng Tây Phương hoang tàn nghèo nàn của mình, sắc mặt càng thêm bi khổ nói.

"Đáng tiếc, nếu như những pháp bảo này rơi vào tay chúng ta, chiến lực của chúng ta chắc chắn sẽ bạo tăng!" Chuẩn Đề chớp mắt, thấp giọng nói, trong ánh mắt tràn đầy vẻ đố kỵ không hề che giấu.

"Lâm Hiên là bảo bối đồ nhi của ta, cũng là nghịch lân của ta!" Đột nhiên, Nữ Oa Nương Nương thản nhiên mở miệng nói, đồng thời khí tức Thánh Nhân cuồn cuộn bốc lên, lực lượng bản nguyên tạo hóa

vờn quanh thân.

"Ong!" Nghe lời Nữ Oa Nương Nương nói, Nguyên Thủy Thiên Tôn và Chuẩn Đề đều tâm thần chấn động, đôi mắt lóe tinh quang.

Các ngài thông tuệ như vậy, tự nhiên hiểu được ý tứ trong lời Nữ Oa Nương Nương.

Đầu tiên là biểu thị Lâm Hiên là bảo bối đồ nhi của bà, ngụ ý muốn nói với Nguyên Thủy Thiên Tôn rằng, người cùng bối phận với ta, lại tự hạ thấp mình so sánh với Lâm Hiên, chẳng phải là quá mất mặt sao.

Còn câu sau "Lâm Hiên là nghịch lân của ta", thì lại là cảnh cáo Chuẩn Đề, đừng có ý đồ gì với Lâm Hiên, nếu không quyết sẽ bất tử bất hưu!

Một lời hai ý, kinh tỉnh hai vị Thánh!

"Hừ!" Đối với điều này, Nguyên Thủy Thiên Tôn hừ lạnh một tiếng, phất tay áo, liền không nói gì nữa.

Chương 147

Còn Chuẩn Đề thì hàn mang lóe lên, đôi mắt hỗn độn nhìn về phía một chiến trường khác trên Hư Thiên, dường như không nghe thấy lời Nữ Oa nói.

Trên tinh không, Tổ Vu và Đế Tuấn tranh đấu càng ngày càng kịch liệt, đánh nát ức vạn tinh thần, đánh tan thiên địa linh khí, đánh vặn vẹo không gian, xuất hiện một vùng hắc động rộng lớn, sau đó lại được lực lượng bản nguyên tu bổ.

Sát khí trắng bệch đã che mờ tâm trí Đế Tuấn, lúc này, hắn chỉ biết điên cuồng chém giết, chiến đấu, căn bản không chú ý rằng những cường giả Long tộc mà hắn đã hao phí đại giới để mời giúp đỡ, đều đã bị Lâm Hiên đồ sát hết.

Tại Bất Chu Sơn, chiến sĩ hai tộc Vu Yêu tuy vừa rồi bị thần uy của Lâm Hiên chấn nhiếp một phen, nhưng chiến đấu đến mức này đã không còn đường lui, cho nên lại tiếp tục chém giết.

Cùng với thời gian trôi qua, Bất Chu Sơn đã máu chảy thành sông, thi cốt chất thành đống, thực sự là thây ngang khắp nơi, chết thảm vô cùng!

"Gầm!!!" Đột nhiên, trên Hư Thiên, lại một Tổ Vu nữa bị Đồ Vu Kiếm trong tay Đế Tuấn chém giết.

Đồ Vu Kiếm do Đế Tuấn đồ sát hàng vạn nhân tộc, lấy hồn phách và huyết nhục mà đúc thành, quả nhiên là khắc tinh của Tổ Vu, cường hoành đến mức nhục thân Tổ Vu ở dưới kiếm này giống như bị cắt đậu phụ vậy.

"A a a!

Đế Tuấn, Thái Nhất tiểu nhi, ta liều mạng với các ngươi!" Cú Mang Tổ Vu thấy huynh đệ từng người một chết đi, trong lòng bỗng dâng lên vô cùng bi thương, gầm lên một tiếng, liền khu động hai con mộc chi pháp tắc hóa thành mộc long dưới chân, gào thét hung tợn xông về phía Đế Tuấn.

Đồng thời khí tức quanh thân bạo ngược cuồng loạn, dường như đã mất đi khống chế, ức vạn dặm mộc chi pháp tắc hội tụ!

"Đại ca, mau rút lui!

Cú Mang kia muốn tự bạo!!" Đông Hoàng Thái Nhất thấy bộ dạng điên cuồng của Cú Mang, không khỏi trong lòng lạnh lẽo, đồng tử co rút, lớn tiếng gào thét về phía Đế Tuấn.

"Cú Mang, hắn điên rồi!" Thân thể Đế Tuấn được khí bá đạo của đế vương bao quanh, sau khi cảm ứng được sự điên cuồng của Cú Mang, liền vội vàng lướt đi, tránh xa nơi này.

Nhưng Cú Mang đã mang theo ý chí quyết tử, vô cùng kiên quyết, sao có thể dễ dàng để Đế Tuấn đi được.

"Bành!

Bành!" Vì vậy, Cú Mang trợn mắt giận dữ, liền liên tục phun ra mấy ngụm tinh huyết, khí tức cũng càng thêm đáng sợ, lại thiêu đốt nhục thân của mình để đạt được sức mạnh cường đại hơn trong khoảnh khắc.

"Sưu!" Khoảnh khắc, Cú Mang liền phi thân đến chỗ cách Đế Tuấn vạn dặm, điên cuồng gào thét, "Chết đi, ha ha ha, Đế Tuấn tiểu nhi, chết đi, hãy chôn cùng huynh đệ của ta đi!" "Oanh!!!" Một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, thiên địa vì thế mà chấn động, vô tận hư không bị xé rách, vô số tinh thần bị diệt, nơi dư ba quét qua, ức vạn chiến sĩ Vu Yêu đều bị vạ lây, kêu thảm hóa thành một làn khói

thổi bay giữa thiên địa, thân tiêu đạo vẫn.

Nhục thân Tổ Vu cường hoành vô biên, trời sinh đã nắm giữ lực lượng pháp tắc thiên địa, là huyết mạch Bàn Cổ!

Cho nên uy lực tự bạo của họ khó mà tưởng tượng được.

"Đại ca!!!" Đông Hoàng Thái Nhất đầu tiên bị dư ba tự bạo hất văng có chút chật vật, nhưng sau khi phản ứng lại, đôi mắt đỏ rực giận dữ nhìn về phía khu vực Đế Tuấn vừa ở, liều mạng lao tới.

"Khái khái!

Phốc phốc!" Nhanh chóng, Đông Hoàng Thái Nhất đã tìm thấy Đế Tuấn.

Chỉ thấy Đế Tuấn lúc này đã mất đi phong thái hùng bá đế vương ngày nào, ngược lại vô cùng chật vật, khí tức yếu ớt không chịu nổi, trên vai còn xuất hiện một huyết động đen tối, máu vàng đang chảy róc rách, hiển nhiên đã bị thương cực nặng.

"Cú Mang!" Trên chiến trường, Đế Giang, Cộng Công, Huyền Minh, Xa Bỉ Thi bốn vị Tổ Vu còn lại thấy Cú Mang không tiếc tự bạo, không tiếc hồn quy thiên địa, nhất thời bi thống nghiến răng nghiến lợi, đau lòng muốn chết.

"Ha ha ha!

Cú Mang đừng sợ, huynh đệ ta đi cùng ngươi!" Đột nhiên, Xa Bỉ Thi Tổ Vu ngửa mặt lên trời cười điên cuồng, chợt cũng bi hận vô cùng lao về phía Đế Tuấn, Thái Nhất, định đồng quy vu tận.

"Xa Bỉ Thi, đừng!" Đế Giang thấy vậy, liền lớn tiếng gào lên, không gian pháp tắc quanh thân chấn động, định đi ngăn cản Xa Bỉ Thi, nhưng Xa Bỉ Thi đã mang theo ý chí quyết tử, lúc này cũng bắt chước Cú Mang, thiêu đốt sức mạnh nhục thân, lập tức vận tốc cực hạn, trong nháy mắt đã sắp tới bên cạnh Đế Tuấn và Thái Nhất.

“Ai!” Đúng lúc này, một tiếng thở dài u u truyền đến.

Ngay sau đó một thân ảnh chặn trước mặt Xa Bỉ Thi, chính là Phục Hy đang ôm Phục Hy Cầm.

Sắc mặt bình tĩnh nhìn Cú Mang Tổ Vu đang lao tới, hơi lắc đầu nói, “Đây là đại kiếp của ta, cũng là cơ duyên của ta!

Không trốn được, không tránh được!” “Phục Hy, ngươi dám cản ta?

Vậy thì chết đi!” Thấy Phục Hy chặn trước mặt, Xa Bỉ Thi nghiến răng nghiến lợi, gầm lên một tiếng, nổ tung.

Năng lượng cuồng bạo, từ trung tâm lan tràn ra, diệt sạch ức vạn dặm hư không.

“Ong!” Gần như trong khoảnh khắc Xa Bỉ Thi tự bạo, lại thấy một đóa hoa sen đen xuất hiện, ngạo nghễ đứng trên trời cao, bay xuống cuồn cuộn hà quang, lại giữa sức mạnh tự bạo cuồng bạo đang hoành hành, câu đi một tia nguyên thần của Phục Hy.

Như vậy, trong mười một vị Tổ Vu tham chiến, chỉ còn lại Đế Giang, Huyền Minh và Cộng Công!

“Đại huynh!” Thấy Xa Bỉ Thi tự bạo, cướp đi sinh mệnh của Phục Hy, Nữ Oa khẽ gọi một tiếng.

Sau đó lại thở dài nói, “Ai, cũng là thời vận mệnh vận vậy!” “Ong!” Lời vừa dứt, lại thấy Nữ Oa ngọc thủ khẽ điểm một cái, lập tức hư không chấn động, một cây ngọc cầm xé rách hư không, bị bà thu vào.

Đó chính là Tiên Thiên Linh Bảo Phục Hy Cầm của Phục Hy!

“Nữ Oa sư muội tiết ai!” Thông Thiên Giáo Chủ an ủi nói.

“Không sao, tuy thân vẫn, nhưng cũng là cơ duyên của đại huynh!”

Nữ Oa lắc đầu, liền không nói nhiều nữa.

Chương 148

"Oanh long long!" "Ha ha ha, chư vị huynh đệ, đừng sợ, đại ca ta đến đây!" Đột nhiên, trên chiến trường, Đế Giang bi phẫn lớn tiếng gào thét, đồng thời khu động lực lượng không gian pháp tắc cuồng bạo quanh thân, như phát điên lao về phía Đế Tuấn và Thái Nhất, trên mặt tràn đầy vẻ hung tợn và điên cuồng.

Chỉ thấy Đế Giang sau khi chứng kiến các Tổ Vu khác hoặc bị Đồ Vu Kiếm chém giết, hoặc bị Thái Nhất trấn áp, hoặc tự bạo, cùng với ức vạn chiến sĩ Vu tộc trên Bất Chu Sơn chết thảm, thây ngang khắp nơi, liền bi phẫn giao gia, trong lòng hối hận không thôi, tự nhận là tội nhân lớn nhất của Vu tộc, muốn tự bạo, cùng với Đế Tuấn, Thái Nhất tiểu nhi đồng quy vu tận.

"Đế Giang, ngươi dám!" Cảm nhận được hư không chấn động, Đông Hoàng Thái Nhất giận dữ trợn mắt, quát lớn về phía Đế Giang.

Đồng thời điên cuồng gõ Đông Hoàng Chung.

"Đông!" "Đông, đông, đông!" Tiếng chuông cổ xưa vô tận vang lên, kích động từng đạo năng lượng sóng văn, quét về phía Đế Giang, trùng kích nhục thân của Đế Giang.

Chỉ là nhục thân Tổ Vu sao có thể cường hoành đến vậy, huống chi Đế Giang lại là tồn tại cường đại nhất trong các Tổ Vu, cho nên dù đối mặt với những năng lượng sóng văn cuồn cuộn kia, cũng không thể ngăn cản được.

"Côn Bằng Yêu Sư, sao còn không mau tế xuất Lạc Thư, Hà Đồ, giúp chúng ta ngăn cản Đế Giang!" Thấy cả Đông Hoàng Chung cũng không ngăn cản được Đế Giang, Đông Hoàng Thái Nhất lộ vẻ kinh hãi, liền vội vàng gầm lớn về phía Côn Bằng trên Hư Thiên, tiếng như

sấm sét cuồn cuộn, khí thế ngút trời.

"Điên rồi!

Từng kẻ một đều điên rồi!" Côn Bằng trừng mắt nhìn chằm chằm Đế Giang đang muốn tự bạo, đồng tử co rút mạnh, kinh nộ không thôi, sau đó hai tay liên tục kết từng đạo pháp quyết, lợi dụng Chu Thiên Tinh Đấu Kỳ, thao túng chư thiên tinh thần, lớn tiếng gào lên, "Chu Thiên Tinh Thần, nổ tung cho ta!" "Oanh long long!" Cùng với lời Côn Bằng dứt, lại thấy vô số tinh thần bị di chuyển đến trước mặt Đế Giang, ầm ầm nổ tung.

Uy lực nổ tung mang tính hủy diệt, bao phủ toàn bộ nhục thân Đế Giang vào trong, hậu giả dù có nhục thân Tổ Vu cường hoành, dưới uy lực nổ tung này, lại cũng thân tiêu đạo vẫn, thần hồn câu diệt!

Chỉ thấy Côn Bằng sau khi thấy tình thế bất ổn, liền trực tiếp dẫn nổ Chu Thiên Tinh Đấu Kỳ mà mình nắm giữ, oanh sát Đế Giang.

"Đại ca!" "Không!!!

Đế Giang đại ca!" Cộng Công Tổ Vu hệ thủy và Huyền Minh Tổ Vu hệ vũ còn lại, thấy Đế Giang ngay cả cơ hội tự bạo cũng không có, bị Côn Bằng dẫn động ức vạn tinh thần oanh sát, nhất thời nghiến răng nghiến lợi gào lớn một tiếng.

Đặc biệt là Huyền Minh, đôi mắt đỏ rực, trừng mắt nhìn chằm chằm Côn Bằng, "Côn Bằng, ta muốn giết ngươi!" "Ong!" Lời vừa dứt, Huyền Minh liền muốn lao tới giết Côn Bằng.

"Đều là lũ điên, ta không điên cùng các ngươi, ta đi đây!" Sau khi oanh sát Đế Giang, Côn Bằng trước thấy Huyền Minh đang bạo tẩu lao tới.

Lại cảm thấy đại thế Vu Yêu đã qua, nếu còn ở lại, có thể cũng sẽ bị đại kiếp diệt sát.

Cho nên trong cơn kinh nộ, hóa thành Côn Bằng, phù dao trực thượng chín vạn dặm, đoạt đường trốn về hướng Bắc Minh Chi Hải, trong nháy mắt đã biến mất không còn tăm hơi.

"Côn Bằng đáng chết!

Ngươi sẽ không được chết tử tế!" "Nếu trận chiến này không chết, Côn Bằng tạp mao, ta Thái Nhất nhất định sẽ giết ngươi!" Thấy Côn Bằng hoảng loạn bỏ chạy, Đông Hoàng Thái Nhất chấn nộ vô biên, gào thét liên hồi.

Lại nhớ rằng Lạc Thư, Hà Đồ của Đế Tuấn đang ở trong tay đối phương, lúc này lại đã bỏ chạy, hiển nhiên là muốn chiếm cứ những pháp bảo đó.

Nhưng tốc độ của Côn Bằng vô song, gần như có thể sánh với Đế Giang Tổ Vu không gian, một khi đã bỏ chạy, dưới Thánh Nhân, ai có thể đuổi kịp?

Cho nên Đông Hoàng Thái Nhất cũng chỉ có thể gào thét liên hồi, nhưng không làm gì được Côn Bằng.

"A!

A!

Đế Tuấn, Thái Nhất, ta muốn vì các ca ca trả thù!" Tự biết không thể đuổi kịp Côn Bằng, Huyền Minh lại chuyển đôi mắt sát khí đằng đằng của mình sang Đế Tuấn và Thái Nhất.

"Phốc!

Đáng chết!" Đông Hoàng Thái Nhất mạnh mẽ phun ra một ngụm tinh huyết, khí tức quanh thân yếu ớt không chịu nổi.

Chỉ vì thúc đẩy Đông Hoàng Chung, sử dụng pháp lực quá độ, đã gặp phản phệ của Đông Hoàng Chung, cũng lập tức thân thụ trọng

thương.

Nếu như Huyền Minh Tổ Vu cũng lao tới tự bạo, thì chắc chắn sẽ chết cùng Đế Tuấn.

"Tứ Hải Long Vương, các cường giả Long tộc, vì sao không giúp đỡ?" Đông Hoàng Thái Nhất cố nén thương thế, đột nhiên quát lớn.

"Bởi vì… đã sớm hồn quy thiên địa rồi!" "Ong!" Đúng lúc này, một âm thanh thản nhiên phiêu đãng đến, sau đó thân ảnh Lâm Hiên xuất hiện cách Đế Tuấn, Thái Nhất không xa, tay cầm Thương Khung Thần Xích, chân đạp Chúc Long, khí tức quanh thân phiêu diểu, dường như đã sớm hòa làm một với tự nhiên.

Một trận gió nhẹ phất qua, lay động đạo bào màu trắng của Lâm Hiên, khiến hắn trông càng thêm tiên dật!

Ở một bên khác, Huyền Minh vốn định lao tới tự bạo nhục thân, đồng quy vu tận với Đế Tuấn, Thái Nhất, nhưng nhanh chóng bị buộc phải dừng bước.

Bởi vì trên Hư Thiên, đột nhiên xuất hiện một đóa hoa sen đen, bay xuống cuồn cuộn hà quang màu đen, bao phủ lấy nàng.

"…?" Huyền Minh trợn trừng đôi mắt xinh đẹp, kinh nộ giao gia.

Bởi vì nàng phát hiện, dưới sự bao phủ của hà quang màu đen đó, dường như bị hư không trói buộc, không thể nhúc nhích, ngay cả khả năng tự bạo cũng không có.

"Kia… Lâm Hiên đạo nhân?

Chẳng phải đã bị đại trận của các cao thủ Long tộc trấn áp rồi sao?" "Không đúng!

Những cường giả Long tộc kia… khí tức toàn bộ đều biến mất rồi?" "Rốt cuộc là chuyện gì?" Trong nháy mắt, Huyền Minh suy nghĩ

miên man, vô cùng kinh ngạc nhìn bóng lưng Lâm Hiên.

Trước đó, Tổ Vu và Đế Tuấn bạo phát đại chiến ngút trời, trong mắt chỉ có sát khí vô tận, căn bản không có tâm trí đi để ý đến các chiến trường khác, tự nhiên không biết rằng Long tộc đã sớm bị Lâm Hiên đồ sát.

Chương 149

Không chỉ Huyền Minh, mà cả Đông Hoàng Thái Nhất đang còn tỉnh táo lúc này cũng kinh hãi vô cùng nhìn Lâm Hiên.

"…Làm sao có thể không chết!" Đông Hoàng Thái Nhất khó tin gầm lên với Lâm Hiên, "Tứ Hải Long Vương, các cường giả Long tộc trên trời cùng nhau ra tay, kết Long Nguyên Đại Trận, làm sao có thể bình an vô sự?!" "Bởi vì các ngươi không có năng lực để ta chết!" Lâm Hiên thản nhiên cười nói.

"Khụ khụ!

Sao… sao có thể?" Đế Tuấn trong vòng tay Đông Hoàng Thái Nhất đang trọng thương chưa khỏi, từ từ mở mắt, yếu ớt nhưng không dám tin nói, "Tứ Hải Long Vương có đạo hạnh Chuẩn Thánh trung kỳ đỉnh phong a, lại kết Long Nguyên Đại Trận!" "Hừ!

Long Nguyên Đại Trận cỏn con, làm sao có thể giam giữ được chủ nhân của ta?" Chúc Long xen vào, giọng nói thản nhiên nhưng lại ẩn chứa vẻ kiêu hãnh nồng đậm, cười lạnh nói, "Tứ Hải Long Vương kia không biết tự lượng sức mình, dám vây giết chủ nhân của ta, tự nhiên bị chủ nhân của ta chém giết, thần hồn câu diệt, cường giả Long tộc cũng tất cả đều bị diệt!" Có thể trở thành tọa kỵ của Lâm Hiên, tuyệt đối là chuyện đáng tự hào nhất!

Lời của Chúc Long cũng đang nói cho Đế Tuấn, Thái Nhất biết, cường giả Long tộc đã bị Lâm Hiên chém giết, đừng ôm bất kỳ hy vọng nào nữa.

"……" Đế Tuấn thần thức quét qua, quả nhiên trong toàn bộ chiến trường đều không còn cường giả Long tộc, chỉ có khí tức Long tộc đang đổ trong sông máu đỏ trên đại địa.

Thế là, hắn chỉ có thể tin lời Chúc Long nói!

Trong khoảnh khắc, cả hai đều biến sắc tái nhợt, trên mặt lộ vẻ kinh hãi.

Tứ Hải Long Vương và nhiều cường giả Long tộc liên thủ, đều không làm gì được Lâm Hiên, ngược lại bị tiêu diệt, huống chi lúc này cả hai đều đang trọng thương.

"Đế Tuấn, Thái Nhất, còn nhớ câu nói ta đã hét lên khi xuất quan năm đó không?" Lâm Hiên bước lên một bước, lạnh lùng quét mắt nhìn Đế Tuấn, Thái Nhất, cao giọng quát.

"Ong!" Nghe lời Lâm Hiên nói, Đế Tuấn, Thái Nhất đều tâm thần chấn động, không tự chủ nhớ lại tiếng hét của Lâm Hiên đã truyền khắp Hồng Hoang đại địa.

"Đế Tuấn, Thái Nhất, Chuẩn Đề, tất sát, tất sát!!" "Hối hận a!

Nếu năm đó khi ta để Chúc Long đi vây giết, huynh đệ ta cũng đi theo, thì làm sao hắn có cơ hội trưởng thành?

Hối hận, hối hận không kịp a!" Đông Hoàng Thái Nhất ngửa mặt lên trời gào thét.

"Thành vương bại khấu!" Đế Tuấn ngược lại tiêu sái hơn, thản nhiên trả lời một câu, liền nhắm mắt không nói thêm.

"Ong!" "Xoẹt!" Đối với điều này, Lâm Hiên không lưu thủ, giữa ý niệm khẽ động, liền tế xuất Thương Khung Thần Xích quét về phía Đế Tuấn, Thái Nhất.

Thương Khung Thần Xích bùng phát cuồn cuộn hà quang, ẩn chứa vô tận lực lượng bản nguyên, xẹt qua Đế Tuấn, Thái Nhất, cướp đi sinh mệnh, diệt pháp lực, đánh tan hồn phách!

Cho đến đây!

Yêu tộc Yêu Đế Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, thân vẫn, đạo tiêu!

Chỉ còn lại trên hư không, Đông Hoàng Chung, Yêu Hoàng Kiếm, Đồ Vu Kiếm đang chấn động minh âm, phát ra từng đạo ai minh chi âm, dường như đang than khóc chủ nhân ngã xuống.

Lâm Hiên thấy vậy, hơi động dung, tay phải lật một cái, liền tế xuất Thương Khung Thần Xích, định thu lại ba kiện pháp bảo kia.

"Đông!" Nhưng đúng lúc này, lại thấy Đông Hoàng Chung mạnh mẽ chấn động một cái, phát ra ánh sáng hỗn độn mông lung, khí Huyền Hoàng, trong chớp mắt lại xé rách không gian, cuốn lấy Yêu Hoàng Kiếm và Đồ Vu Kiếm, cùng nhau độn vào dòng chảy hỗn loạn của không gian, biến mất không còn tăm hơi.

Ngay cả Lâm Hiên bấm ngón tay diễn toán, cũng không thể suy diễn ra Đông Hoàng Chung sau khi biến mất đã đi đâu!

"Quả nhiên là Tiên Thiên Chí Bảo bạn sinh, pháp bảo có linh, sau khi chủ nhân thân vẫn, lại có thể tự chủ đào vong!" "Đáng tiếc!" Lâm Hiên lắc đầu, liền không nói nhiều nữa.

Pháp bảo có linh, hữu duyên giả đắc chi!

"A!

Yêu Đế, Đông Hoàng, bị Lâm Hiên đánh chết rồi!" "Không!!!

Sao có thể?

Yêu Đế của chúng ta chẳng phải là vô địch sao?" "Ô ô ô!

Chết rồi, tất cả đều chết rồi!" "Đừng đánh nữa!

Đừng đánh nữa!" "Yêu Đế, Đông Hoàng đã ngã xuống, huynh đệ, chúng ta đừng đánh nữa, chạy đi, chạy đi!!" "Ô ô ô!

Đế Giang Tổ Vu, Chúc Dung Tổ Vu, Cú Mang Tổ Vu… đã bỏ mặc

tử dân của chúng ta, hồn quy Phụ Thần sao?" "…" Trên Bất Chu Sơn, ức vạn chiến sĩ Vu Yêu đang gào khóc, thét chói tai.

Một số sinh linh Yêu tộc, thậm chí nghiến răng nghiến lợi liều mạng chạy về phía xa, ngay cả Thiên Đình cũng không dám quay về.

Cùng với việc mấy vị Tổ Vu chết thảm, cùng với Đế Tuấn, Thái Nhất bị đánh chết, sát khí nồng đậm bao phủ trên trời cao đang dần dần tiêu tán, rất nhiều chiến sĩ Vu Yêu đều khôi phục linh trí.

Cho nên khi biết đại chiến thảm khốc, liền lập tức dừng tay!

"Ong!" Đúng lúc tất cả sinh linh đều cho rằng chiến tranh đã kết thúc, một người khổng lồ nguy nga xuất hiện, ngạo nghễ đứng trên Bất Chu Sơn, thủy chi pháp tắc quanh thân vờn quanh, không giống sự dịu dàng của nước thông thường, ngược lại cuồng bạo vô cùng.

Nhìn kỹ lại, người khổng lồ nguy nga kia, chẳng phải là Cộng Công Tổ Vu hệ thủy đang thi triển Pháp Tướng Thiên Địa sao?

"Huyền Minh muội muội, ta đều sai rồi, đại chiến thảm khốc như thế này, giống như tranh chấp nhân vật chính thiên địa của ba tộc Long, Phượng, Kỳ Lân thời thượng cổ, không có người thắng cuối cùng, chỉ có thất bại, chỉ khiến ức vạn tộc nhân thân tiêu đạo vẫn, với tư cách tội nhân, ta không xứng để sống tiếp nữa!" "Vu tộc giao cho muội rồi, nhất định phải sống thật tốt!

Ta đi đây!" "Cộng Công ca ca, đừng!" Dưới hà quang màu đen, Huyền Minh bi hô một tiếng.

Chương 150

"Oanh long long!" Nhưng lời nàng vừa dứt, Cộng Công liền khu động thân thể nguy nga, ầm ầm đâm đầu vào Bất Chu Sơn, trong khoảnh khắc thiên địa đều chấn động.

Thân thể nguy nga của Cộng Công lập tức bị lực va đập đáng sợ chấn thành khối thịt, rơi vãi xuống Hồng Hoang đại địa, như vậy, Cộng Công cũng thân tiêu đạo vẫn.

"Ca ca!" Nhưng đúng lúc này, Bất Chu Sơn lại truyền ra tiếng "rắc rắc".

Ngay sau đó, dưới ánh mắt kinh hãi của tất cả sinh linh, lại thấy thiên trụ Bất Chu Sơn.

Trong khoảnh khắc, lại… lại bị Cộng Công đâm gãy.

"?!

Cộng Công đáng chết!" "Bất Chu Sơn là trụ trời, nay đã gãy lìa, biết làm sao bây giờ?" "Quả nhiên là kẻ vô não, nhục thân Tổ Vu cường hoành đến vậy, tự tìm đường chết thì thôi, lại còn đi đâm gãy Bất Chu Sơn, thật đáng hận!" "…" Các đại năng Hồng Hoang nhao nhao ồn ào, giận dữ mắng Cộng Công quá điên cuồng.

"Sưu!" Thấy Bất Chu Sơn sụp đổ, ngay cả các Thánh Nhân cũng không ngồi yên được nữa, vội vàng rời khỏi đạo trường, gấp rút chạy về phía Bất Chu Sơn.

"Oanh long long!" Cùng với việc Bất Chu Sơn đổ sập, chúng sinh thiên địa Hồng Hoang chỉ cảm thấy thiên địa đều chấn động, trên Hư Thiên, đột nhiên xuất hiện một cái động lớn, lại thấy vô cùng vô tận hỗn độn cuồng phong thổi xuống, hỗn độn nghiệp hỏa dũng xuống.

Đây chính là, xu thế trời sắp sập!

“Không… không hay rồi, mau chạy đi, trời sắp sập rồi!” “Kia?

Kia hỗn độn cuồng phong?

Lại có hỗn độn nghiệp hỏa?

Không!” “Chạy!

Mau chạy đi!” “…” Trong khoảnh khắc, các chiến sĩ Vu Yêu trên Bất Chu Sơn, đều tan tác như chim bay, liều mạng chạy trốn về phía xa.

Đồng thời, cuồng phong hỗn độn và nghiệp hỏa từ đại động trên trời đổ xuống, lan đến đâu ức vạn sinh linh Hồng Hoang, phàm là những kẻ không có đạo hạnh Đại La Kim Tiên, một khi bị những sức mạnh cuồng bạo này bao phủ, liền lập tức thân tiêu đạo vẫn.

“Ong!” Thân hình Lâm Hiên lóe lên, liền cùng Chúc Long đến bên cạnh Huyền Minh, đồng thời ý niệm khẽ động, thu Tam Thập Lục Phẩm Diệt Thế Hắc Liên đang lơ lửng trên đỉnh đầu Huyền Minh lại.

“Ca ca!

Ca ca!!” Sau khi hành động không còn bị trói buộc, Huyền Minh nhìn chiến trường tan hoang phía dưới, không khỏi bi thống khóc lớn, tiếng khóc thê thảm khiến người nghe phải xót xa.

Nhìn theo ánh mắt Huyền Minh, lại thấy dưới Bất Chu Sơn thây ngang khắp nơi, máu chảy thành sông, đại địa sụp đổ, sơn mạch vỡ nát, thê thảm vô cùng.

“Đây chính là chiến tranh!” Lâm Hiên thản nhiên mở miệng nói.

“Các ca ca đều chết rồi, ta… ta còn mặt mũi nào mà sống sót chứ!” Huyền Minh thống khổ hô lên một tiếng, khu động lực lượng pháp tắc, định lao lên Hư Thiên tự bạo.

“Ong!” Nhưng vừa có hành động, lại thấy Lâm Hiên mạnh mẽ vươn đại thủ, ấn giữ nàng lại, như bàn tay khổng lồ chống trời, khiến Huyền Minh một lần nữa không thể nhúc nhích.

“Bất kể nội tâm ngươi đau buồn đến đâu, hiện tại Vu tộc chỉ còn lại một vị Tổ Vu, nếu ngươi cũng chết, e rằng Vu tộc sẽ không còn tồn tại, bị ức vạn chủng tộc Hồng Hoang xâu xé phân liệt, đây có phải là kết quả ngươi muốn không?” Lâm Hiên thanh như hồng lôi, quát lớn về phía Huyền Minh.

“Tuy vừa rồi nhận được ý chí truyền ngôn của Hậu Thổ đạo hữu, muốn ta bảo lưu một tia hỏa chủng của Vu tộc, nhưng nếu ngươi một lòng tìm chết, ta cũng sẽ không can thiệp nữa, lời đã nói hết, tự ngươi lựa chọn đi!” “Ong!” Nghe Lâm Hiên nói đến tử dân Vu tộc, Huyền Minh trợn trừng hai mắt, tuy nội tâm bi phẫn giao gia, nhưng cũng đã không còn ý niệm tìm chết.

A!

Vu tộc hiện nay đã có mười vị Tổ Vu ngã xuống, Hậu Thổ lại đã thân hóa Lục Đạo Luân Hồi, chỉ còn lại một vị Tổ Vu, nếu như nàng cũng chết thảm, thì Vu tộc biết đi đâu về đâu?

“Ta… ta hiểu rồi!

Đại ân của Lâm Hiên đạo hữu, Vu tộc ta vĩnh viễn ghi nhớ trong lòng!” Huyền Minh thu xếp lại tâm tình, chắp tay hành lễ tạ ơn Lâm Hiên.

“Không sao!” Lâm Hiên thản nhiên khoát tay.

Trên thực tế!

Khi Đế Giang vừa tự bạo, trong đầu Lâm Hiên đã vang lên lời truyền âm của Bình Tâm Nương Nương cách ức vạn dặm.

Nguyên văn là thế này.

“Lâm Hiên đạo hữu, cầu xin ngươi vô luận thế nào, cũng phải bảo trụ một tia huyết mạch của Vu tộc, coi như ta thiếu ngươi một nhân quả lớn lao!” Và ngay sau khi lời của Bình Tâm Nương Nương vừa dứt, trong đầu Lâm Hiên lại vang lên tiếng kêu lảnh lót của Hệ thống.

“Đinh!

Hệ thống phát bố nhiệm vụ ngẫu nhiên, yêu cầu nhiệm vụ: Giải cứu Huyền Minh, bảo lưu hỏa chủng Tổ Vu, phần thưởng nhiệm vụ: 3 ức điểm cải tạo!” Như vậy, bất kể là nhân quả từ Bình Tâm Nương Nương, hay 3 ức điểm cải tạo mà Hệ thống nhiệm vụ thưởng, Lâm Hiên đều có trách nhiệm không chối từ đi giải cứu Huyền Minh.

Còn về Cộng Công Tổ Vu kia, cùng với sinh tử của ức vạn chiến sĩ Vu Yêu, thì chẳng liên quan gì đến hắn!

“Trụ trời gãy, địa duy tuyệt; trời nghiêng tây bắc, nhật nguyệt tinh thần dời vị; đất sụt đông nam, thiên hà chi thủy, hỗn độn cuồng phong, nghiệp hỏa từ trên trời đổ xuống, Hồng Hoang e rằng có đại tai nạn, mau chóng đưa tộc nhân còn sống sót rời khỏi đây đi!” “Sưu!” Lời vừa dứt, Lâm Hiên không thèm nhìn Huyền Minh, liền thân hình lóe lên, biến mất tại chỗ.

Huyền Minh nghe vậy gật đầu, hướng về phía Lâm Hiên biến mất cúi người hành lễ, sau đó thanh như hồng lôi hô lên, “Tử dân Vu tộc, đi theo bước chân ta, rời khỏi Bất Chu Sơn!” “Đạp đạp đạp!” Thế là, dưới sự dẫn dắt của Huyền Minh, rất nhiều chiến sĩ Vu tộc còn sống sót, đều nhao nhao rút lui khỏi chiến trường.

Bất Chu Sơn đứt đoạn, bốn phía một mảnh tan hoang, Thiên Hà chi thủy chảy ngược, cuồn cuộn đổ xuống, cuồng phong hỗn độn và nghiệp hỏa bên ngoài cũng thừa cơ tràn vào Hồng Hoang đại địa.

Chương 151

Cái gọi là thủy hỏa vô tình, phàm là nơi Thiên Hà chi thủy, nghiệp hỏa và các năng lượng cuồng bạo khác đi qua, không ít chiến sĩ Vu Yêu còn sống sót đều bị diệt vong.

"Oanh long long!" Tai nạn mới chỉ bắt đầu, càng ngày càng kịch liệt!

Lại nhanh chóng lan tràn khắp Hồng Hoang đại địa, nơi nào nó đi qua, cỏ cây không mọc, sinh linh đều chết thảm, một mảnh thê lương!

Nhìn thấy nghiệp hỏa ngút trời, Thiên Hà chi thủy sắp xâm hại đến bờ Đông Hải.

"Không hay rồi!

Thiên Hà chi thủy kia sắp đến rồi, tử dân Nhân tộc, mau trốn đi!" "Chết tiệt, với lực lượng đáng sợ như vậy, đại trận của ta có thể ngăn cản được không?" "Ngay cả đại trận do Thánh Phụ đích thân bố trí, e rằng cũng khó mà chống cự a!" "Không!

Không thể nào, thần uy của Thánh Phụ cái thế, bố trí chính là tiên thiên trận pháp, sao lại không ngăn cản được năng lượng cuồng bạo kia?" "Bất kể thế nào, tất cả tử dân Nhân tộc, mau trốn đi!" Đối mặt với Thiên Hà cuồn cuộn, nghiệp hỏa, Nhân tộc cũng nhao nhao hỗn loạn, gào thét tìm kiếm nơi an toàn.

Đồng thời kinh hãi nhìn những sức mạnh cuồng bạo dường như có thể hủy diệt tất cả!

"Ong!" Đúng lúc Nhân tộc đang vô cùng hoảng loạn, một con hắc long xé rách hư không, xuất hiện phía trên Vạn Thọ Sơn ở bờ Đông Hải, che trời lấp nhật.

Trên đầu rồng, một thân ảnh ngạo nghễ đứng.

Chính là Lâm Hiên.

Đối mặt với Thiên Hà cuồn cuộn ngút trời, nghiệp hỏa, cuồng phong đang ập đến, Lâm Hiên mặt không chút sợ hãi, ý niệm khẽ động, liền tế xuất Thương Khung Thần Xích.

"Xoẹt!" Thương Khung Thần Xích xuất hiện, trong nháy mắt bạo trướng dài vạn trượng, một Trung Thiên thế giới dần dần diễn hóa, hư không chi môn trên Thần Xích mở ra, bùng phát vô tận hấp lực.

"Hoa lạp lạp!" Ngay sau đó, lại thấy Thiên Hà cuồn cuộn ngút trời, nghiệp hỏa, cuồng phong đều bị hút vào Trung Thiên thế giới kia, cuối cùng biến mất không còn tăm hơi.

Nhân tộc phía dưới thấy Lâm Hiên bạo phát thần thông nghịch thiên như vậy, đều quỳ xuống triều bái.

"Thánh Phụ!" "Lại cứu vớt chúng ta rồi!

Thần uy của Thánh Phụ!" "Thánh ân của Thánh Phụ!

Thánh ân của Thánh Phụ!" "…" Thấy Lâm Hiên đã ngăn cản những năng lượng cuồng bạo kia, Nhân tộc đều hân hoan như phát điên lớn tiếng hô lên, ngữ khí thành kính cung kính.

Cùng lúc đó, trên hư không Bất Chu Sơn, chỉ thấy tử khí Đông ba vạn dặm, từng đóa kim liên tuôn trào, lại là sáu vị Thánh Nhân Hồng Hoang cùng nhau giáng lâm tại đây.

"Chư vị, sự không nên chậm trễ, động thủ đi!" Lão Tử trầm giọng nói một câu.

"Thiện!" Các Thánh Nhân còn lại đều gật đầu.

Thế là, sáu vị Thánh Nhân đều thi triển đại thần thông.

Lão Tử tế xuất Cực Phẩm Tiên Thiên Công Đức Chí Bảo Thiên

Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp, Tiên Thiên Chí Bảo Bàn Cổ Phiên; Nguyên Thủy Thiên Tôn tế xuất Tiên Thiên Chí Bảo Thái Cực Đồ; Thông Thiên Giáo Chủ tế xuất Tru Tiên Tứ Kiếm trấn giữ bốn phương; Nữ Oa tế xuất Tiên Thiên Linh Bảo Càn Khôn Đỉnh; Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề thì phân biệt tế xuất Mười Hai Phẩm Công Đức Kim Liên, Thất Bảo Diệu Thụ.

Cùng với việc các pháp bảo lần lượt được tế xuất, sáu vị Thánh Nhân đều vận dụng lực lượng bản nguyên, thúc đẩy pháp bảo, cuối cùng cũng thành công bịt kín cái lỗ khổng lồ trên hư không kia.

Đến đây, năng lượng cuồng bạo bên ngoài hỗn độn mới không thể tiếp tục đổ xuống.

Nhưng trị ngọn chứ không trị gốc, bởi vì chỉ cần cái lỗ lớn còn đó, thì sớm muộn gì pháp lực Thánh Nhân cũng sẽ hao kiệt, khi đó sẽ bạo phát đại tai nạn.

"Nữ Oa sư muội, đến lúc ngươi ra tay rồi!" Lão Tử nhìn Nữ Oa nói.

"Cần làm phiền chư vị tiếp tục bịt kín Thiên Khuyết Lỗ, ta đi rồi sẽ về ngay!" Nhận được cảm ứng của Thiên Đạo, Nữ Oa cũng hiểu rõ, lúc này muốn giải quyết đại tai nạn của Hồng Hoang, cần phải lợi dụng lực lượng bản nguyên tạo hóa, để vá lại lỗ lớn trên trời.

Cho nên cũng không chần chừ, ý niệm vừa động, liền biến mất tại chỗ.

Cùng lúc đó, Lão Tử cũng không nhàn rỗi.

Trong khi tăng cường pháp lực vào pháp bảo để trấn áp Thiên Khuyết Lỗ, cũng phân chia tâm thần, thi triển đại thần thông, định trụ Tứ Cực thiên địa, sơ lý địa mạch Hồng Hoang, bình định trật tự bị hỗn loạn.

Như vậy, đại tai nạn của Hồng Hoang đại địa mới dần dần bình ổn, nghiệp hỏa vô biên bị dập tắt, cuồng phong hỗn độn bị đánh tan, còn Thiên Hà chi thủy cuồn cuộn thì được dẫn dụ đến vùng biển Thương Mang.

Còn Nữ Oa Nương Nương, sau khi rời đi, trực tiếp bay về Bắc Hải!

Đến Bắc Hải, bà phát hiện có một Huyền Quy, là Huyền Quy đầu tiên giữa thiên địa, thân thể như hòn đảo, bốn chi sừng sững, lại có thể đạp biển mà đi, cao không biết ức vạn trượng.

Nữ Oa tâm có cảm ứng, liền thi triển đại thần thông, chém đứt bốn chi Huyền Quy, gấp rút trở về Bất Chu Sơn, dùng bốn chi Huyền Quy trấn áp Tứ Cực thiên địa.

"Ong!" Có bốn chi Huyền Quy chống đỡ, trời cao cuối cùng không còn đổ sập xuống nữa, mấy vị Thánh Nhân của Lão Tử cũng thở phào nhẹ nhõm.

Ít nhất thiên địa Hồng Hoang không đến nỗi hợp long, không đến nỗi tái diễn Hỗn Độn!

"Chư vị, xin hãy tiếp tục trấn áp Thiên Khuyết Lỗ, ta luyện hóa Ngũ Sắc Thạch!" Nữ Oa cao giọng hô lên.

"Lao Nữ Oa sư muội rồi!" Các Thánh đều gật đầu nói.

"Ong!" Thế là, Nữ Oa tế xuất Càn Khôn Đỉnh, lại lấy ra Ngũ Sắc Thạch, bắt đầu luyện hóa, dùng để lấp đầy lỗ lớn trên trời.

Chương 152

Nơi Nhân tộc cư trú trên Vạn Thọ Sơn.

Lâm Hiên ngạo nghễ đứng trên Hư Thiên, hai tay liên tục kết từng đạo pháp quyết, thúc đẩy Thương Khung Thần Xích, điên cuồng thu nạp nghiệp hỏa, cuồng phong đang ập đến, cùng với Thiên Hà chi thủy nặng như ngàn quân mỗi giọt.

Rất lâu sau, năng lượng cuồng bạo trong phạm vi ức vạn dặm đều bị thu nạp sạch sẽ, sơn hà không còn bị tàn phá, chỉ còn lại tan hoang không chịu nổi, ngoại trừ Nhân tộc được Lâm Hiên bảo vệ, tuyệt đại đa số ức vạn sinh linh còn lại đều hóa thành tro tàn, quay trở lại luân hồi.

"Đại tai nạn đã qua, Nhân tộc tiếp tục tu dưỡng sinh tức, hảo sinh tu luyện." Thấy Nhân tộc không có đại ngại, Lâm Hiên hơi thở phào nhẹ nhõm, sau đó để lại một câu nói, liền chân đạp Chúc Long, một lần nữa gấp rút đi về phía Bất Chu Sơn.

"Thánh ân của Thánh Phụ!

Xin tuân theo ý chỉ của Thánh Phụ!" Nhân tộc dưới sự dẫn dắt của ba vị lão tổ, một lần nữa cùng nhau quỳ bái khấu đầu Lâm Hiên, vô cùng thành kính.

Lâm Hiên sau khi rời đi, trực tiếp bay về Bất Chu Sơn, trên đường đi, tế xuất Thương Khung Thần Xích, điên cuồng hấp nạp những nghiệp hỏa, cuồng phong cùng với Thiên Hà chi thủy kia.

Cũng tiện tay giải cứu không ít sinh linh đang chịu khổ!

Bất Chu Sơn sụp đổ, Thiên Hà chi thủy chảy ngược, nghiệp hỏa hừng hực, cuồng phong cuồn cuộn, quét khắp gần nửa Hồng Hoang

đại địa, không biết đã phá hủy bao nhiêu linh mạch, không biết đã hủy hoại bao nhiêu động thiên phúc địa, càng không biết đã diệt sát bao nhiêu sinh linh vô tội.

"Hồng Hoang, từ trước đến nay kẻ yếu không xứng tồn tại!" Chúc Long thản nhiên nói một câu.

"Vô Lượng Lượng Kiếp trước, những kẻ không thể siêu thoát, đều là kẻ yếu!" Đối với điều này, Lâm Hiên lắc đầu, đầy thâm ý nói.

Lúc đó, đã thấy Bất Chu Sơn, lại thấy Nữ Oa đang trên hư không sử dụng Càn Khôn Đỉnh luyện hóa Ngũ Sắc Thạch.

Còn năm vị Thánh Nhân còn lại, thì đang thúc đẩy pháp bảo, trấn áp Thiên Khuyết Lỗ trên trời!

"Sư phụ!" Lâm Hiên hành lễ với Nữ Oa.

"Đồ nhi ngốc, lại chạy đi Vạn Thọ Sơn?" Thấy Lâm Hiên, trên khuôn mặt vốn nghiêm trọng của Nữ Oa, lộ ra một nụ cười hân hoan, cười hỏi.

"Không sai!

Nhân tộc quá yếu ớt, nếu cứ để Thiên Hà chi thủy xông tới, e rằng đối với Nhân tộc, lại là một trận tai họa diệt đỉnh a!" Lâm Hiên gật đầu nói.

"Hảo hảo hảo, làm tốt lắm, không hổ là bảo bối đồ nhi của vi sư!" Nữ Oa tươi cười rạng rỡ nói.

Sau đó, Lâm Hiên cũng không làm phiền Nữ Oa luyện hóa Ngũ Sắc Thạch nữa, thân hình lóe lên, thi triển đại thần thông, thu đi rất nhiều năng lượng đang hoành hành trên Hồng Hoang đại địa.

Một màn này, khiến trừ Thông Thiên Giáo Chủ ra, mấy vị Thánh Nhân còn lại đều hơi nhíu mày, lộ vẻ không vui.

“Ong!” Đột nhiên, thiên địa Hồng Hoang chấn động, dường như một loại tiên nhạc, đạo âm vang vọng, vô biên lực lượng bản nguyên tạo hóa tràn ngập Hồng Hoang.

“Hợp!” Ngay sau đó, lại thấy Nữ Oa Nương Nương hai tay kết từng đạo pháp quyết, cuồn cuộn lực lượng bản nguyên tạo hóa không ngừng dũng nhập vào ba trăm sáu mươi lăm viên Ngũ Sắc Thạch kia, nhanh chóng khiến những viên Ngũ Sắc Thạch đó dung hợp thành một thể, hình thành một tảng đá khổng lồ vạn trượng, toàn thân lưu quang rực rỡ, ngũ sắc thần quang thịnh vượng.

“Di?

Lại dư ra một viên?” Nữ Oa vừa thở phào nhẹ nhõm, lại kinh ngạc phát hiện, trong tay mình dư ra một viên Ngũ Sắc Thạch, không hề dung nhập vào tảng đá khổng lồ kia.

“Bổ Thiên Thạch ngưng luyện hoàn thành, Ngũ Sắc Thạch này cũng không còn tác dụng!” “Sưu!” Lẩm bẩm một tiếng, Nữ Oa liền tùy tay ném viên Ngũ Sắc Thạch đó xuống Hồng Hoang.

Sau đó chỉ thấy Nữ Oa Nương Nương hai tay nâng lên, liền nhấc tảng đá khổng lồ, đẩy lên trời cao, cuối cùng cũng đã lấp đầy hoàn chỉnh Thiên Khuyết Lỗ trên trời.

“Ừm?

Sao lại dư ra một khối Ngũ Sắc Thạch?

Khí cơ của nó thân cận với ta, chẳng lẽ có đại cơ duyên với ta?” Sau khi Nữ Oa ném ra Ngũ Sắc Thạch, Chuẩn Đề tâm thần khẽ động, liền âm thầm ghi nhớ vị trí của Ngũ Sắc Thạch.

“Ong!” “Ong!” “Ong!” Cùng với việc Nữ Oa Nương Nương thành công lấp đầy Thiên Khuyết Lỗ trên trời, lập tức thiên địa Hồng Hoang, tiên nhạc phiêu đãng, địa dũng kim liên, thiên hoa loạn trụy, ức

vạn vạn đám Thụy Hà hội tụ trên trời cao, hình thành tường vân công đức vô cùng khổng lồ.

"Ha ha ha!

Cuối cùng cũng đến rồi!" Chuẩn Đề phấn khích nhìn chằm chằm đám tường vân công đức kia, trên mặt tràn đầy vẻ hưng phấn.

"Đáng tiếc, công đức bổ thiên lớn lao này, Nữ Oa lại giành được phần lớn nhất!" Nguyên Thủy Thiên Tôn hơi lắc đầu nói.

"Lời của Nhị huynh, Nữ Oa sư muội lĩnh ngộ lực lượng bản nguyên tạo hóa, đáng lẽ là vị Thánh nhân vá trời, giành được phần lớn công đức, chẳng phải là rất bình thường sao?" Thông Thiên Giáo Chủ bĩu môi nói.

Dường như rất không thích lời của Nguyên Thủy Thiên Tôn!

"Đừng nói nhiều!" Lão Tử giận dữ trợn mắt, ngăn cản Nguyên Thủy và Thông Thiên tranh cãi.

Dù sao ở đây còn có mấy vị Thánh Nhân khác, nếu Tam Thanh tranh cãi, chẳng phải tự mình mất mặt sao?

"Ai, không có công đức bổ thiên, lại chia thành bảy phần!" Đúng lúc này, Tiếp Dẫn sắc mặt khổ sở, u u nói một câu.

"Xoẹt!" Chờ lời Tiếp Dẫn dứt, mấy vị Thánh Nhân còn lại, đồng loạt nhìn về phía thân ảnh đang thu nạp năng lượng cuồng bạo ở đằng xa.

"Hừ!" Chuẩn Đề hừ lạnh một tiếng, không nói gì.

Chương 153

Nguyên Thủy Thiên Tôn và Lão Tử cũng sắc mặt hơi biến, càng thêm khó coi.

Thân là Thiên Đạo Thánh Nhân, sao lại không biết, lúc này công đức bổ thiên chia thành bảy phần, ngoại trừ Nữ Oa Nương Nương sẽ giành được phần lớn nhất của tường vân công đức, còn lại năm phần công đức, có một phần, lại bị Lâm Hiên đoạt đi.

Bởi vì trong quá trình bổ thiên, Lâm Hiên thu nạp năng lượng cuồng bạo, làm dịu đại tai nạn của Hồng Hoang thiên địa, Thiên Đạo cảm nhận được đại công của hắn, tự nhiên sẽ có công đức giáng xuống.

Chia công đức, nói không khách khí, tương đương với việc Lâm Hiên đường đường chính chính từ năm phần kia đoạt lấy.

"Ong!" Trên trời cao, bảy đoàn công đức rơi xuống, trong đó phần lớn nhất được Nữ Oa Nương Nương thu nạp, sáu phần còn lại, thì phân biệt rơi vào tay năm vị Thánh Nhân khác cùng với Lâm Hiên.

Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng mấy vị Thánh Nhân tuy sắc mặt khó coi, biết rõ Lâm Hiên đang đoạt lấy công đức của mình, nhưng cũng không nói gì!

Dù sao việc Lâm Hiên làm, chính là giải cứu ức vạn sinh linh Hồng Hoang đang chịu khổ chịu nạn, chẳng lẽ lại trách Lâm Hiên không được đi giải cứu sinh linh sao?

"Cao tọa cửu trọng vân, bồ đoàn đạo chân.

Thiên địa huyền hoàng ngoại, ngô đương chưởng giáo tôn.

Bàn Cổ sinh thái cực, lưỡng nghi tứ tượng tuần.

Nhất đạo truyền Tam Hữu, nhị giáo xiển tiệt phân.

Huyền môn đô lĩnh tụ, nhất khí hóa Hồng Quân.” Đột nhiên, từng đạo đạo âm phiêu diểu truyền đến, lại thấy trên trời cao, thụy khí ngàn vạn, dị hương phảng phất, một lão đạo, tay cầm trúc trượng đạp không, phía sau thì đi theo hai vị đồng tử.

Chính là Hồng Quân Đạo Tổ đích thân đến!

“Đệ tử bái kiến Lão Sư, Lão Sư Thánh thọ vô cương!” Thấy Hồng Quân, các Thánh vội vàng tiến lên hành lễ vấn an, không dám tranh luận về chuyện công đức nữa.

Đối với điều này, Hồng Quân không đáp lời, hai tay kết từng đạo pháp quyết, tế xuất Tạo Hóa Ngọc Điệp lơ lửng trên hư không.

“Oanh long long!” Từng trận tiếng sấm vang lên, sau đó lại thấy Tạo Hóa Ngọc Điệp giáng xuống cuồn cuộn hà quang tạo hóa, bao phủ ức vạn dặm Hồng Hoang đại địa.

Phàm là sinh linh bị hà quang bao phủ, đều đồng loạt khôi phục thương thế, trở nên hoàn hảo như ban đầu, những năng lượng tàn dư đang hoành hành, cũng bị Tạo Hóa Ngọc Điệp hấp nạp.

Đến đây, Hồng Hoang đại địa lại một lần nữa khôi phục yên bình!

Làm xong những điều này, Đạo Tổ Hồng Quân mới nhìn về phía chư vị Thánh Nhân.

“Vu Yêu lưỡng tộc, vì tranh Thiên Địa nhân vật chính, quyết chiến tại Bất Chu Sơn, đồ thán vô hạn sinh linh, cố, không được chấp chưởng Hồng Hoang!” “Chúng sinh tật khổ, đều do tham niệm, nay Vu Yêu lượng kiếp đã qua, không được tranh chấp nữa!” “Đệ tử cẩn tuân ý chỉ của Lão Sư!” Chư vị Thánh Nhân đồng loạt hành lễ đáp ứng.

Đôi mắt hỗn độn của Hồng Quân khép mở, quét nhìn chư vị Thánh

Nhân có mặt, những người bị quét nhìn đều khẽ cúi đầu, không dám nhìn thẳng.

Khi nhìn Lâm Hiên, đôi mắt hỗn độn của Hồng Quân lóe lên, đầy thâm ý.

"Khí tức Tiên Thiên Chí Bảo Sát Thần Thương?" "Ai, e rằng có liên quan đến Tam Thập Lục Phẩm Diệt Thế Hắc Liên mà hắn có được, dù sao Sát Thần Thương chính là do rễ của Hỗn Độn Thanh Liên hóa thành, khí tức đồng căn, kéo dài liên tục." Hồng Quân thầm nghĩ, nhưng cũng không nói nhiều, tiếp tục nhìn về phía chư vị Thánh Nhân, thản nhiên mở miệng nói, "Vu Yêu lượng kiếp đã qua, hai tộc suy yếu là thiên số, sau này Nhân tộc sẽ là Thiên Địa nhân vật chính, các ngươi có thể truyền xuống đạo thống, quảng đại Huyền Môn!" "! Đệ tử cẩn tuân ý chỉ của Lão Sư!" Lão Tử nhìn nhau một cái, ánh mắt phức tạp, ai cũng không biết ai nghĩ gì, đồng loạt gật đầu nói.

Duy có Nữ Oa sắc mặt thản nhiên!

Bởi vì bà chỉ có một đệ tử là Lâm Hiên, cũng không lập đại giáo, không cần quan tâm đến chuyện đạo thống.

"Có một việc, chính là nay Đế Tuấn đã ngã xuống, Thiên Đình vô chủ, sau này đồng tử Hạo Thiên dưới tọa ta sẽ làm Thiên Đế, Dao Trì làm Vương Mẫu, thống ngự ức vạn sinh linh Hồng Hoang, làm Thiên Địa cộng chủ!" Đạo Tổ Hồng Quân ánh mắt nhìn về phía Hạo Thiên và Dao Trì, thản nhiên nói.

"Đệ tử đa tạ Lão Sư!" Nghe lời Hồng Quân nói, chư vị Thánh Nhân sắc mặt hơi biến, ngược lại Hạo Thiên, Dao Trì, hân hoan như phát điên đồng loạt hành lễ tạ ơn Hồng Quân Đạo Tổ.

"Lão Sư, Thiên Đình không có chí bảo trấn áp khí vận, đệ tử lại thực lực yếu ớt, e rằng khó mà ngồi vững Thiên Đế bảo tọa a!" Hạo Thiên ngẩng đầu lộ vẻ khổ sở nói.

“Lời này có lý, huynh muội các ngươi theo ta bên cạnh mấy chục vạn năm, ta lại chưa từng ban xuống pháp bảo, hôm nay liền ban cho các ngươi ba kiện Tiên Thiên Linh Bảo, để trấn Thiên Đình khí vận đi!” “Ong!” Cùng với lời Hồng Quân Đạo Tổ dứt, lại thấy trên hư không lẳng lặng lơ lửng ba kiện Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo cùng với một cây Bàn Đào Thụ sai trĩu quả, ba kiện pháp bảo đó phân biệt là một chiếc gương, một cây cờ cùng với một cây trâm ngọc.

“Đây là Quan Thiên Kính, Tây Phương Tố Sắc Vân Giới Kỳ, Ngọc Trâm, có thể giúp các ngươi trấn áp Thiên Đình khí vận, còn Bàn Đào Thụ, là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Căn, liền ban cho Dao Trì đi.” “Tạ Lão Sư!!” “Các ngươi là sư huynh tỷ của Hạo Thiên, Dao Trì, nên phụ tá Hạo Thiên cùng nhau chấp chưởng thiên địa!” “Ong!” Cuối cùng, Hồng Quân Đạo Tổ để lại một câu nói, liền thân hình lóe lên, biến mất tại chỗ.

“Lâm Hiên đại ca ca!” Chờ Hồng Quân Đạo Tổ rời đi, Dao Trì lập tức lắc mình một cái, hóa thành một thiếu nữ diệu linh, lao vào lòng Lâm Hiên, đôi mắt ngấn nước, tràn đầy vẻ hưng phấn.

“Ha ha ha!

Tiểu nha đầu, thời gian ngắn không gặp, đã thành Vương Mẫu Nương Nương rồi!” Lâm Hiên cưng chiều xoa xoa cái đầu nhỏ của Dao Trì, trêu chọc nói.

“Hi hi!

Ta cũng không biết nha, đều là Lão Sư an bài đó.” Dao Trì nghiêng đầu cười hì hì nói.

Có thể một lần nữa gặp Lâm Hiên, trong lòng nàng giống như ăn mật vậy ngọt ngào.

Ngay cả các Thánh Nhân có mặt, cũng không để ý đến.

Nhưng Hạo Thiên không giống tâm tính tiểu cô nương Dao Trì, tự biết sau này chấp quản Thiên Đình, có lẽ phải nhờ cậy chư vị Thánh Nhân, cho nên vội vàng hành lễ với Lão Tử nói, "Hạo Thiên bái kiến chư vị sư huynh!" "Hạo Thiên sư đệ hà tất như vậy?

Đã làm Thiên Đế, Thiên Địa cộng chủ, thì không cần hành lễ với chúng ta nữa!" Lão Tử khoát tay, mặt không biểu cảm nói, "Chúng ta Tam Thanh có việc truyền thừa đạo thống, xin cáo từ trước!" "Ong!" Lời vừa dứt, Tam Thanh liền thân hình lóe lên, trực tiếp rời khỏi Bất Chu Sơn.

"Chúng ta Tây Phương còn có việc cần xử lý, xin cáo từ trước!" Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề cũng biểu cảm thản nhiên nói một câu, sau đó rời đi.

Chương 154

Như vậy, hiện trường cũng chỉ còn lại Nữ Oa, Lâm Hiên, Chúc Long, Hạo Thiên và Dao Trì.

Thấy chư vị Thánh Nhân không hề nể mặt mà rời đi, Hạo Thiên tức đến tái mặt, siết chặt nắm đấm, nhưng lại vô kế khả thi.

Tâm tư linh lung, sao lại không biết, Lão Tử cùng mấy vị Thánh Nhân đang ban cho vị sư đệ mới tấn chức này một cái hạ mã uy.

Không ngoài việc, "Làm Thiên Địa cộng chủ thì sao?

Chúng ta Thiên Đạo Thánh Nhân không nể mặt là không nể mặt!" "Nữ Oa Nương Nương, Lâm Hiên đạo huynh, Chúc Long đạo huynh!" Hạo Thiên dù sao cũng là Thiên Địa cộng chủ trời sinh, có đại lượng, dù bị mất mặt, nhưng cũng không thể hiện ra quá nhiều, sau đó hành lễ với Nữ Oa, Lâm Hiên và Chúc Long.

"Thời đại Hồng Hoang, vĩnh viễn đều là kẻ cường giả lên tiếng, không có quá nhiều liên quan đến thân phận địa vị, ngươi có hiểu không?" Lâm Hiên nửa cười nửa không nhìn Hạo Thiên, thản nhiên mở miệng nói.

"Ý của Lâm Hiên đạo huynh, Hạo Thiên hiểu rõ, và cũng ghi nhớ trong lòng!" Hạo Thiên trịnh trọng gật đầu.

"Được rồi, đại kiếp vừa qua, Thiên Đình động đãng bất bình, cần đi chỉnh đốn, ta và sư phụ liền về Oa Hoàng Thiên trước, tiểu nha đầu, có thời gian đến Oa Hoàng Thiên làm khách!" Lâm Hiên cười cười nói, sau đó cùng Nữ Oa, Chúc Long hóa thành lưu quang, biến mất nơi chân trời.

"Được nha được nha, ta thích nhất là ở cùng Lâm Hiên đại ca ca!"

Dao Trì phía sau vừa nhảy nhót vừa gọi.

"Hồng Hoang đại địa ngày nay, kẻ khiến ta tôn kính, duy có Lão Sư, Nữ Oa Nương Nương và Lâm Hiên đạo huynh mà thôi!" Hạo Thiên cũng u u thở dài nói.

Trên thực tế, sở dĩ Lâm Hiên vội vã rời đi, là vì có một việc quan trọng, chính là chuẩn bị kiểm kê thu hoạch sau trận đại chiến này.

Sau khi Lâm Hiên rời đi, Hạo Thiên biểu cảm trịnh trọng nhìn Dao Trì, "Muội muội, sau này nếu có thời gian, thì hãy thường xuyên đến Oa Hoàng Cung làm khách, giữa thiên địa, Lâm Hiên đạo huynh đối đãi với ta chân thành nhất!" "Hi hi!

Đó là điều chắc chắn nha, ta thích nhất thích nhất là chơi với Lâm Hiên đại ca ca, lại có Bích Tiêu tỷ tỷ, đều chăm sóc ta nữa!" Dao Trì cười hì hì nói.

"Như vậy rất tốt!" Hạo Thiên gật đầu.

Trên thực tế!

Để Dao Trì thường xuyên đi lại với Lâm Hiên, ngoài việc Lâm Hiên đối xử chân thành, thì cũng là để lôi kéo và giao hảo với Lâm Hiên.

Giao hảo với Lâm Hiên, trên thực tế cũng tương đương với việc giao hảo với Nữ Oa Nương Nương, đối với Hạo Thiên trăm lợi mà không có một hại.

Nhưng Dao Trì lại không có nhiều tâm tư như Hạo Thiên, chỉ đơn thuần muốn đi theo Lâm Hiên, mỗi lần gặp Lâm Hiên, đều cảm thấy trong lòng ngọt ngào, vô cùng vui vẻ.

Oa Hoàng Thiên!

Lâm Hiên cùng nhau trở về tiểu thế giới này.

“Ngươi tiếp tục về động phủ bế quan tu luyện đi!” Lâm Hiên khoát tay với Chúc Long nói.

“Vâng, chủ nhân!” Chúc Long cung kính gật đầu, sau đó thân hình lóe lên, liền trở về một góc của Oa Hoàng Thiên, cũng là một vùng biển, tiếp tục bế quan tu luyện.

Lâm Hiên thì cùng Nữ Oa đi vào Oa Hoàng Cung.

“Không hổ là bảo bối đồ nhi của ta, trong trận đại chiến Vu Yêu, con đã đại phóng dị sắc nha.” Nữ Oa thân mật xoa xoa đầu Lâm Hiên, vẻ mặt tràn đầy kiêu hãnh, cười như mây khói nói.

“Ai bảo sư phụ của ta là vị Thánh Nhân đầu tiên giữa thiên địa ngoài Đạo Tổ chứ, ta cũng không thể làm mất mặt sư phụ được a!” Lâm Hiên nửa đùa nửa thật nói.

Ngữ khí nhẹ nhàng, giống như đang nói chuyện phiếm với người nhà vậy!

“Ha ha ha!” Nghe lời Lâm Hiên nói, Nữ Oa nhíu mày giãn ra, phát ra tiếng cười trong trẻo như chuông bạc, giận dỗi liếc Lâm Hiên một cái nói, “Tiểu tử thối, miệng ngọt.” “Đúng rồi, sư phụ, Phục Hy sư bá bị uy lực tự bạo của Xa Bỉ Thi vạ lây, thân tiêu đạo vẫn, con vừa hay lợi dụng Tam Thập Lục Phẩm Diệt Thế Hắc Liên câu đi một tia nguyên thần.” “Ong!” Lời vừa dứt, Lâm Hiên liền ý niệm khẽ động, tế xuất Tam Thập Lục Phẩm Diệt Thế Hắc Liên.

Tam Thập Lục Phẩm Diệt Thế Hắc Liên xuất hiện, liền lơ lửng giữa hư không, tản mát ra cuồn cuộn đạo vận, mang theo một chút khí tức tà ác, chỉ là khí tức tà ác đó lại vô cùng ôn thuận.

Bên trong đài sen, đang phiêu đãng một tia nguyên thần yếu ớt, chính là một tia nguyên thần của Phục Hy.

“Ai!” Thấy tia nguyên thần đó, Nữ Oa thu lại nụ cười, u u thở dài

nói, “Tuy đây là cơ duyên của đại huynh, nhưng cũng phải để huynh ấy chịu khổ luân hồi a!” “Sư phụ đừng lo lắng, Bình Tâm Nương Nương thiếu đồ nhi hai cái đại nhân quả, chỉ cần đồ nhi đích thân đi một chuyến U Minh Huyết Hải, liền có thể khiến sư bá nguyên thần nhập được luân hồi!” Lâm Hiên nói với Nữ Oa.

“Như vậy rất tốt, bảo bối đồ nhi của ta lợi hại nhất, vi sư cũng không thể so sánh được nữa.” Nữ Oa cười khổ tự giễu một phen, sau đó lại tú mi khẽ nhướn, nghi ngờ hỏi, “Không đúng, Bình Tâm Nương Nương chẳng phải chỉ thiếu một nhân quả lớn sao?

Khi nào lại có thêm một cái?” “Sư phụ lại không biết, ngày đó Tổ Vu Vu tộc hoặc bị trấn áp hoặc tự bạo, chiến sĩ Vu tộc lại càng ngã xuống nhiều, Bình Tâm Nương Nương là do ý chí của Hậu Thổ đạo hữu hóa thành, trong lòng tự nhiên có tử dân Vu tộc, tuy không thể động thủ, nhưng cũng truyền âm cho con, bảo con bảo lưu một tia hỏa chủng của Vu tộc, cố thiếu con thêm một nhân quả nữa!” Lâm Hiên chậm rãi kể, giải thích rõ ngọn nguồn sự việc.

“Nguyên lai là vậy!

Hèn chi không công đi cứu Huyền Minh Tổ Vu kia, vi sư còn tưởng con nhìn trúng sắc đẹp của nàng chứ!” Nữ Oa gật đầu, sau đó trêu chọc nói.

“Sư phụ nói lời đó ở đâu vậy, giữa thiên địa Hồng Hoang, có ai đẹp hơn sư phụ sao?” Lâm Hiên không suy nghĩ đáp.

“Xoẹt!” Đột nhiên nghe lời Lâm Hiên nói, Nữ Oa lập tức đỏ mặt, giận dỗi liếc Lâm Hiên một cái, “Tiểu tử thối, ngay cả sư phụ cũng trêu chọc.” “Nói thật cũng không được sao?

Sư phụ càng ngày càng nghiêm khắc rồi!” Lâm Hiên giả bộ khổ não nói.

“Được được được!

Bảo bối đồ nhi nói gì cũng được!” Thế là, Lâm Hiên lại cùng Nữ Oa trò chuyện phiếm rất lâu, trong Oa Hoàng Cung, còn không ngừng vang lên tiếng cười vui vẻ như thiếu nữ của Nữ Oa.

Khó mà tưởng tượng, Nhân tộc Thánh Mẫu, vị Thiên Đạo Thánh Nhân đầu tiên giữa thiên địa ngoài Hồng Quân Đạo Tổ là Nữ Oa Nương Nương, lại có một mặt vui vẻ như thiếu nữ đến vậy.

Chương 155

Chỉ đáng tiếc, mặt đó.

Dường như vĩnh viễn chỉ thể hiện ra trước mặt Lâm Hiên!

Từ biệt Nữ Oa, Lâm Hiên liền trở về động phủ của mình, bố trí một số trận pháp xong, mới bắt đầu kiểm kê thu hoạch sau trận đại chiến này.

Đầu tiên là về điểm cải tạo!

Lâm Hiên lúc đầu âm thầm lẻn vào chiến trường Vu Yêu, dựa vào thực lực cường hoành, đồ sát vô số sinh linh Yêu tộc, đại khái thu được 1,7 tỷ điểm cải tạo.

Sau đó Long tộc tham gia vào chiến trường Vu Yêu, Lâm Hiên tiếp nhận nhiệm vụ ngẫu nhiên của Hệ thống, ngăn chặn và đồ sát cường giả Long tộc trên trời, dưới sự ban thưởng của Hệ thống, khi đồ sát cường giả Long tộc, có thể thu được điểm cải tạo x10, cho nên thống kê lại, Lâm Hiên lại thu được đại khái 3 tỷ điểm cải tạo.

Cuối cùng lại tiếp nhận một nhiệm vụ ngẫu nhiên của Hệ thống, bảo lưu một tia hỏa chủng của Vu tộc, Hệ thống thưởng 3 ức điểm cải tạo, cùng với sau khi đồ sát Đế Tuấn, Thái Nhất, Hệ thống thưởng 5 ức điểm cải tạo, cộng thêm 8 ức điểm cải tạo.

Lực lượng tín ngưỡng của Nhân tộc cũng đã đổi được 2 ức điểm cải tạo!

Cộng thêm 1,3 tỷ điểm cải tạo mà Lâm Hiên ban đầu còn giữ, bây giờ số điểm cải tạo đã đạt đến một con số đáng sợ. 7 tỷ!

Trọn vẹn hơn 7 tỷ điểm cải tạo!

Đây tuyệt đối là lần đầu tiên Lâm Hiên thu hoạch được nhiều

điểm cải tạo đến vậy, khiến hắn có một loại ảo giác phất lên sau một đêm.

"Ha ha ha!

Cảm giác có hải lượng điểm cải tạo, chỉ một chữ 'sảng'!" Nhìn con số điểm cải tạo dài dằng dặc trên bảng Hệ thống, Lâm Hiên hân hoan như phát điên há miệng cười lớn.

Cần biết, điểm cải tạo đối với Lâm Hiên, vô cùng quan trọng.

Nâng cấp huyết mạch, tẩy rửa khí tức tà ác bạo động của Hắc Liên, nâng cấp pháp bảo, thúc đẩy Tiên Thiên Linh Căn trưởng thành… đều cần dùng điểm cải tạo.

Cùng với việc thực lực Lâm Hiên thăng tiến, những nơi cần dùng điểm cải tạo càng ngày càng nhiều!

Cho nên lúc này thu được hải lượng điểm cải tạo như vậy, Lâm Hiên tự nhiên mừng rỡ không thôi.

Kiểm kê xong điểm cải tạo, Lâm Hiên lại bắt đầu kiểm kê các chiến lợi phẩm khác.

Đầu tiên là cảnh giới của bản thân, sau khi trải qua đại kiếp này, Lâm Hiên đối với Đạo cảm ngộ càng thêm sâu sắc, tu vi Chuẩn Thánh hậu kỳ cũng ẩn ẩn có dấu hiệu nới lỏng, tin rằng chỉ cần có cơ duyên, liền có thể đạt đến cảnh giới Chuẩn Thánh đại viên mãn, cũng là nửa bước Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên cảnh giới.

Cuối cùng là cây trường thương đen tối Sát Thần Thương đang lơ lửng trong thần thức hải của Lâm Hiên!.

Trong động phủ của Lâm Hiên tại Oa Hoàng Thiên.

"Ong!" Theo ý niệm của Lâm Hiên khẽ động, một kiện pháp bảo lẳng lặng lơ lửng giữa hư không.

Pháp bảo này toàn thân tỏa ra ánh sáng đen u ám, vô tận sát khí vờn quanh bề mặt, trông cực kỳ tà ác và lạnh lẽo.

Kiện pháp bảo này chính là Thí Thần Thương, Tiên Thiên Chí Bảo mà hệ thống ban thưởng cho Lâm Hiên sau khi hoàn thành nhiệm vụ tiêu diệt cường giả Long tộc!

Năm xưa, nó từng thuộc về Ma Tổ La Hầu, được hóa thành từ rễ Hỗn Độn Thanh Liên kết hợp với hung sát chi khí giữa trời đất.

Uy năng của nó có thể làm tổn thương Thánh Nhân, là một Tiên Thiên Chí Bảo chuyên về sát phạt.

Giống như hai thanh kiếm Nguyên Đồ và A Tỳ của Minh Hà lão tổ, việc dùng Thí Thần Thương chém giết sinh linh sẽ không dính nhân quả, quả thực vô cùng khủng bố.

Thí Thần Thương vừa xuất hiện giữa hư không, sát khí ngập trời tràn ra, bao trùm khắp động phủ của Lâm Hiên.

May mà hắn đã sớm bố trí đại trận cách ly khí tức động phủ, nếu không luồng sát khí này e rằng sẽ xông ra ngoài, hoành hành trong Oa Hoàng Thiên.

"Không hổ là Cực Phẩm Tiên Thiên Chí Bảo, về sát phạt thậm chí không thua kém Chu Tiên Tứ Kiếm của Thông Thiên giáo chủ.

Sát khí cuồn cuộn này, ngay cả tâm trí ta cũng có chút dao động!" Cảm nhận hung sát tà ác vô biên của Thí Thần Thương, Lâm Hiên từ đáy lòng cảm thán.

"Trong tay ta tuy có vài kiện Hỗn Độn Linh Bảo, nhưng cơ bản đều thuộc loại pháp bảo phụ trợ.

Thí Thần Thương chuyên về sát phạt này, quả thực rất hợp với ta!" "Nếu luyện hóa Thí Thần Thương, e rằng chiến lực của ta sẽ tăng vọt một cấp độ.

Cộng thêm sự gia trì của bản nguyên chi lực hủy diệt từ Thương Khung Thần Xích, khi ấy… đối đầu với Chuẩn Thánh cũng có thể đánh một trận!" Nghĩ vậy, Lâm Hiên trong lòng càng thêm kích động, cũng càng thêm hài lòng với Thí Thần Thương.

Nhưng trước khi luyện hóa Thí Thần Thương, Lâm Hiên định dùng điểm cải tạo để nâng cấp huyết mạch một lần nữa.

Dù sao hiện tại hắn đang có tới bảy mươi tỷ điểm cải tạo, không cần quá keo kiệt, huyết mạch là điều vô cùng cần thiết.

Thế là, Lâm Hiên trước hết mở bảng thuộc tính, kiểm tra một lượt các thay đổi.

Ký chủ: Lâm Hiên.

Cảnh giới thực lực: Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Chương 156

Huyết mạch: Càn Khôn Ma Hổ (tối cao có thể đạt Thánh Nhân cảnh giới).

Điểm cải tạo cần cho huyết mạch cấp tiếp theo: 1 tỷ.

Điểm cải tạo: 70 tỷ 360 triệu.

"Sảng khoái!" Mỗi lần nhìn chuỗi số điểm cải tạo khổng lồ đó, Lâm Hiên đều không khỏi vô cùng phấn khích.

Bảy mươi tỷ điểm cải tạo!

Đúng là bảy mươi tỷ điểm cải tạo, cảm giác giàu có tức thì này, e rằng bất cứ ai cũng sẽ vô cùng kích động và hưng phấn thôi.

"Tiêu hao 1 tỷ điểm cải tạo, thăng cấp huyết mạch!" Sau một trận phấn khích, Lâm Hiên liền hạ lệnh.

"Ong!" Vừa dứt lời Lâm Hiên, số điểm cải tạo giảm đi 1 tỷ.

Đồng thời, Lâm Hiên chỉ cảm thấy một luồng huyết khí cuồn cuộn từ Tử Phủ tuôn ra, trong tích tắc bao trùm toàn thân.

"Hít!" Khi huyết mạch bị luồng huyết khí cổ xưa và mạnh mẽ hơn bao phủ, Lâm Hiên chỉ cảm thấy toàn thân như bị lửa đốt, đau đớn từ sâu thẳm linh hồn, dù đã có tu vi Chuẩn Thánh hậu kỳ, hắn vẫn đau đớn đến không nói nên lời, mặt mũi cũng nhăn nhó.

Không biết bao lâu sau, cảm giác đau đớn đó cuối cùng cũng rút đi như thủy triều.

Huyết mạch của Lâm Hiên càng thêm tinh thuần, ý niệm thông suốt, cảm ngộ về Thiên Địa Đại Đạo càng thêm rõ ràng thấu triệt.

"Hô!

Hệ thống tốt nghìn vạn lần, chỉ có một khuyết điểm là mỗi lần tiến hóa huyết mạch đều khiến người ta đau muốn chết!" Lâm Hiên thở phào một hơi nặng nề, lẩm bẩm.

Nhưng bù lại, sau trận đau đớn này, huyết mạch của Lâm Hiên cuối cùng cũng tiến hóa lên cấp độ Thương Khung Thần Hổ.

Điều đó cũng có nghĩa là Lâm Hiên có thể tu luyện cao nhất đến cấp độ Hỗn Nguyên Hợp Đạo Thánh Nhân, tức cảnh giới của Hồng Quân Đạo Tổ hiện tại.

"Đã đau một lần rồi, cũng chẳng ngại đau thêm lần thứ hai.

Chi bằng tiến hóa thêm một cấp độ huyết mạch nữa đi, dù sao điểm cải tạo cũng đủ!" Nghĩ vậy, Lâm Hiên liền trực tiếp tiêu hao 10 tỷ điểm cải tạo, tiến hóa huyết mạch thành Hỗn Độn Ma Hổ, tối cao có thể tu luyện đến cấp độ Hỗn Nguyên Đại Đạo Thánh Nhân, tức cảnh giới Đại Đạo hư vô mờ mịt.

Trong quá trình đó, cũng như lần trước, Lâm Hiên lại một lần nữa phải chịu đựng nỗi đau đớn phi nhân, nỗi đau thấu tận xương tủy, sâu thẳm linh hồn.

Nhưng theo cảm giác đau đớn dần tiêu tán, Lâm Hiên cũng chính thức hoàn thành việc tiến hóa huyết mạch!

Lúc này, đôi mắt Lâm Hiên ánh lên sắc Hỗn Độn, tựa như có thể thấu thị chư thiên, nhìn xuyên qua hiện tượng để thấy bản chất vạn vật.

Đúng như thi viết: "Nhìn núi không phải núi, nhìn nước không phải nước!" Đạo hạnh pháp lực tuy không tăng cường, nhưng sự lĩnh ngộ về đạo càng thêm sâu sắc, ý niệm thông đạt vô cùng.

Lúc này, bảng thuộc tính của Lâm Hiên cũng lại một lần nữa thay đổi lớn.

Ký chủ: Lâm Hiên.

Cảnh giới thực lực: Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Huyết mạch: Hỗn Độn Ma Hổ (tối cao có thể đạt Hỗn Nguyên Đại Đạo Thánh Nhân cảnh giới).

Điểm cải tạo cần cho huyết mạch cấp tiếp theo: 100 tỷ.

Điểm cải tạo: 59 tỷ 360 triệu.

"Quả nhiên đúng như dự đoán, nếu tiến hóa cấp độ tiếp theo, cần tới 100 tỷ điểm cải tạo." "Xem ra con đường kiếm điểm cải tạo vẫn còn xa và lắm chông gai đây!" Lâm Hiên cười khổ lắc đầu, nhưng không hề nản lòng.

Bởi vì huyết mạch đã tiến hóa thành Hỗn Độn Ma Hổ, tạm thời cũng đủ dùng rồi.

Sau khi hoàn thành tiến hóa huyết mạch, Lâm Hiên lại một lần nữa đánh giá Thí Thần Thương trước mặt.

Một lát sau, Lâm Hiên liên tục kết xuất từng đạo pháp quyết huyền ảo bằng hai tay.

Lập tức, một luồng linh khí mênh mông dũng nhập Thí Thần Thương, không ngừng luyện hóa cấm chế bên trong.

Việc luyện hóa Tiên Thiên Chí Bảo không thể hoàn thành trong một sớm một chiều, nên Lâm Hiên cũng không vội, an tâm chậm rãi luyện hóa. . . .

Trong Tam Thanh Điện trên Côn Luân Sơn.

Tam Thanh vừa trở về từ Bất Chu Sơn, liền tề tựu trong điện, bàn bạc về xu thế Hồng Hoang sắp tới.

"Đại huynh, theo lời lão sư, sau đại chiến Vu Yêu, hai bên đều lưỡng bại câu thương như ba tộc Long, Phượng, Kỳ Lân thời thượng

cổ.

Chương 157

Sau này Nhân tộc sẽ là nhân vật chính của trời đất, bảo chúng ta truyền lại Đạo thống, phát huy Huyền Môn, chẳng lẽ chúng ta phải bắt đầu việc thu đồ đệ sao?" Thông Thiên giáo chủ hăng hái nói.

Tính tình hắn phóng khoáng, ngông nghênh bất tuân, tựa như một thanh kiếm sắc rời vỏ!

Nhưng lại vô cùng nhiệt huyết với việc giáo hóa, ngay cả Triệt Giáo mà hắn lập ra, giáo lý cũng là giáo hóa chúng sinh, không phân biệt xuất thân hay tư chất, nên hắn vô cùng hy vọng vào việc thu đồ đệ.

Chỉ tiếc, Nguyên Thủy Thiên Tôn và Lão Tử đều thích sự thanh tĩnh, không thích sinh linh bước vào Tam Thanh Điện, nên Thông Thiên giáo chủ mãi không thể thu đồ.

Nay có cơ hội này, tự nhiên vô cùng vui mừng.

"Phải!" Lão Tử khẽ gật đầu, rồi trầm giọng nói: "Việc thu đồ đệ, chú trọng cơ duyên.

Ta suy tính, Nhân Giáo của ta chỉ có một đệ tử." "Đại huynh nói rất đúng, thu đồ đệ chú trọng cơ duyên, chú trọng căn cơ.

Kẻ vô duyên với Đại Đạo, thu làm gì?

Ngược lại sẽ làm loạn cả lên!" Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng lên tiếng.

"Lời của Nhị huynh, ta không dám đồng tình.

Chúng ta vốn là tu đạo giả, vốn tranh giành một trong những cơ hội thoát khỏi luân hồi, chứng được Đại Đạo mờ mịt, chúng sinh bình đẳng, căn cơ nông cạn hay không thì có liên quan gì?" Thông Thiên

giáo chủ bĩu môi, không đồng ý với lời Nguyên Thủy Thiên Tôn.

"Thông Thiên,…!" Sắc mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn khó coi, định quát mắng Thông Thiên giáo chủ một trận. . . .

Mặc dù Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên giáo chủ có tranh chấp về việc thu đồ đệ, nhưng cuối cùng cả hai đều thu nhận đệ tử.

Trong đó, Nguyên Thủy Thiên Tôn thu vào Xiển Giáo mười hai đệ tử: Quảng Thành Tử, Xích Tinh Tử, Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân, Thái Ất Chân Nhân, Ngọc Đỉnh Chân Nhân, Linh Bảo Đại Pháp Sư, Hoàng Long Chân Nhân, Phổ Hiền Chân Nhân, Từ Hàng Đạo Nhân, Cụ Lưu Tôn, Đạo Hạnh Thiên Tôn và Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn.

Mười hai người này đều là những kẻ có căn cơ sâu dày, đạo hạnh lẫn tư chất đều xuất chúng.

Mười hai người này, còn được xưng là Xiển Giáo Thập Nhị Kim Tiên.

Đáng nói là, khi Nguyên Thủy Thiên Tôn tuyên bố sẽ thu đồ đệ trên Hồng Hoang đại địa, Nhiên Đăng đạo nhân đã tới, cũng bái nhập môn hạ của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Nguyên Thủy Thiên Tôn thấy hắn cũng là khách nghe giảng ở Tử Tiêu Cung, có đạo hạnh Chuẩn Thánh trung kỳ, nhưng không tiện thu làm đệ tử, liền để hắn đảm nhiệm chức vị Phó Giáo Chủ Xiển Giáo.

Còn Lão Tử, du lịch đến vùng đất cư trú của Nhân tộc ở Vạn Thọ Sơn, ngẫu nhiên gặp một thiếu niên Nhân tộc.

Thấy hắn có căn cốt xuất sắc, quanh thân vờn quanh khí tức vô vi, trong lòng cảm ứng được, Lão Tử liền thu hắn làm đồ đệ, đạo hiệu là Huyền Đô Đại Pháp Sư, cũng là đệ tử duy nhất của Lão Tử.

Về việc Thông Thiên giáo chủ thu đồ đệ, thì lại chấn động cả

Hồng Hoang.

Bởi vì hắn trực tiếp tuyên bố với trời đất Hồng Hoang, Triệt Giáo có giáo vô loại, không phân biệt lông vũ hay sừng sỏ, không phân biệt sinh ra từ ẩm ướt hay trứng, phàm ai có duyên đến Côn Luân Sơn đều có thể làm đệ tử Triệt Giáo.

Cứ như vậy, vô số sinh linh trên Hồng Hoang đại địa lũ lượt kéo đến Côn Luân Sơn, khao khát được bái nhập môn hạ Thánh Nhân.

Thông Thiên giáo chủ cũng không từ chối, trong thời gian ngắn đã thu hơn vạn đệ tử, việc này là do Nguyên Thủy Thiên Tôn và Lão Tử kịch liệt phản đối mà hắn mới thu ít như vậy, nếu không e rằng cả Côn Luân Sơn đã bị đệ tử Triệt Giáo tràn ngập rồi.

Trong số đệ tử Triệt Giáo, có sinh linh của các chủng tộc khác nhau, tu vi cũng không đồng nhất!

Trong đó cũng không ít người có tư chất khá tốt, ví dụ như Đa Bảo đạo nhân, Kim Linh Thánh Mẫu, Vô Đương Thánh Mẫu, Quy Linh Thánh Mẫu, Triệu Công Minh, Ô Vân Tiên, v.v.

Một ngày nọ, Nguyên Thủy Thiên Tôn vừa giảng đạo cho Xiển Giáo Thập Nhị Kim Tiên xong, chợt cảm thấy một trận phiền não.

Đúng lúc lại thấy nhiều đệ tử Triệt Giáo trên Côn Luân Sơn đang ồn ào náo loạn, lập tức trong lòng vô cớ nổi giận.

"Thông Thiên!

Ngươi không quản giáo đệ tử Triệt Giáo, thân là người tu đạo, không tĩnh tâm tiềm tu ngộ đạo, lại cả ngày ồn ào thành một đoàn, còn ra thể thống gì!" Nguyên Thủy Thiên Tôn sắc mặt khó coi quát lớn, tiếng như sấm sét cuồn cuộn, trong nháy mắt truyền khắp cả Côn Luân Sơn.

Uy năng Thánh Nhân quét ngang Côn Luân, khiến vô số đệ tử Triệt

Giáo kinh hãi rụt cổ lại, im thin thít như ve sầu gặp rét.

"A!

Nhị huynh thật là oai phong!" Thông Thiên giáo chủ bị Nguyên Thủy Thiên Tôn quát mắng giữa chốn đông người, lập tức sắc mặt cực kỳ khó coi, cũng không còn giữ thể diện nữa, lớn tiếng như sấm sét quát: "Đệ tử Triệt Giáo ta tu đạo thế nào, không cần Giáo chủ Xiển Giáo ngươi phải xen vào!" "Thông Thiên ngươi có ý gì?

Côn Luân cũng là đạo trường tu đạo của đệ tử Xiển Giáo ta, lũ ẩm sinh noãn hóa của Triệt Giáo ồn ào không ngớt, làm sao khiến người khác tĩnh tâm tu đạo được?" "Đủ rồi!!!" Khi Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên giáo chủ tranh cãi không ngừng, sắc mặt Lão Tử cực kỳ khó coi, trầm giọng quát: "Hoa sen đỏ, ngó sen trắng, lá sen xanh, Tam Giáo vốn là một nhà!

Nay giáo nghĩa bất đồng, đạo đồ khác biệt, để tránh càng nhiều tranh chấp, chi bằng… chúng ta từ đây phân tán đi thôi!" "Ong!" Theo lời Lão Tử dứt xuống, Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên giáo chủ đều tâm thần chấn động.

Bình thường tuy rằng tranh cãi không ngừng, nhưng dù sao cũng là huynh đệ huyết mạch tương liên, khí tức giao dung suốt mấy chục vạn năm, từ khi hóa hình đến nay vẫn luôn không rời xa.

Giờ đây, lại phải phân ly sao?

Chương 158

Dù cho Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên giáo chủ kiêu ngạo đến mấy, lúc này trong lòng cũng trăm mối cảm xúc hỗn độn, muôn vàn khó tả!

"Đại huynh!" Nguyên Thủy Thiên Tôn cao giọng hô một tiếng, muốn nói gì đó nhưng nhanh chóng bị Lão Tử cắt ngang.

"Đừng nói nhiều nữa!" Lão Tử cắt ngang lời Nguyên Thủy Thiên Tôn, bình thản nói: "Môn hạ của ta chỉ có một mình Huyền Đô, có thể vân du bốn biển rồi!" "Ong!" Vừa dứt lời, chỉ thấy trên trời từng đóa tường thụy chi khí sinh ra.

Lão Tử chân đạp những đóa kim liên, dẫn theo Huyền Đô lướt không đi, cuối cùng biến mất không chút dấu vết.

"Dù thế, Côn Luân Sơn, cứ để lại cho Nhị huynh vậy!" Lúc này, Thông Thiên giáo chủ cũng u u nói.

"Ong!" Sau đó, Thông Thiên giáo chủ cũng thi triển đại pháp lực, cuốn theo các đệ tử môn hạ, đạp không rời đi, chỉ để lại Nguyên Thủy Thiên Tôn và Xiển Giáo trên Côn Luân Sơn.

Lão Tử dẫn Huyền Đô, cuối cùng định đạo trường tại Thủ Dương Sơn, lập Cảnh Dương Cung.

Thông Thiên giáo chủ dẫn vạn tiên đến Kim Ngao Đảo ở Đông Hải, lập Bích Du Cung.

Nguyên Thủy Thiên Tôn vì cảm thấy Đại huynh và Thông Thiên rời đi, trong tâm tình thất lạc, cũng rời Tam Thanh Điện, lập Ngọc Hư Cung tại Đông Côn Luân.

Đến đây, Tam Thanh cuối cùng cũng đã phân ly!

Trên thực tế, sau khi biết Nhân tộc sẽ đại hưng, trở thành nhân vật chính của trời đất, các đại năng trên Hồng Hoang đại địa cũng đều nhao nhao truyền lại đạo thống.

Ví dụ như Minh Hà lão tổ của U Minh Huyết Hải, thu nhận Tứ Đại Ma Vương và Tứ Đại Ma Tướng.

Tứ Đại Ma Vương lần lượt là Tự Tại Thiên Ba Tuần, Đại Phạn Thiên, Dục Sắc Thiên và Thấp Bà.

Tứ Đại Ma Tướng thì là Nhân Đà La, Bì Thấp Nô, Lỗ Thác La và Quỷ Mẫu.

Đây chính là những trụ cột mạnh mẽ của A Tu La Giáo, cũng là đệ tử thân truyền của Minh Hà lão tổ, căn cơ thuần túy sâu dày, tư chất xuất sắc.

Lại có Trấn Nguyên Tử, Địa Tiên Chi Tổ ở Vạn Thọ Sơn, cũng từ trong Nhân tộc chọn ra mấy chục người có tư chất xuất sắc, thu làm đệ tử.

Đáng nói là, hai vị Thánh Nhân Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề ở phương Tây, trong việc thu đồ đệ thì lại khá khốn khổ.

Bởi vì đất đai phương Tây cằn cỗi vô cùng, đừng nói đến Tiên Thiên Pháp Bảo, Tiên Thiên Linh Căn, nay ngay cả một sinh linh có căn cơ sâu dày cũng không có." Chuẩn Đề mắt đỏ hoe, bi ai kêu lên với Tiếp Dẫn.

"Ai!" Tiếp Dẫn sắc mặt khổ sở, ung dung thở dài, như than thở nỗi khổ của phương Tây, lại như than thở nỗi khổ của chúng sinh.

"Từ sau cuộc tranh đấu giữa Đạo Tổ và Ma Tổ, phương Tây ta liền suy tàn điêu linh, không thể so sánh với Đông Phương đại địa linh mạch khắp nơi, nhân kiệt địa linh nữa rồi." Nghe vậy, sắc mặt Tiếp Dẫn khó coi, trong đôi mắt Hỗn Độn tràn đầy vẻ bất mãn: "Sư huynh,

nếu đã như vậy, vậy ta sẽ đi Đông Phương đại địa, dù thế nào cũng phải độ được một số đệ tử có căn cơ sâu dày về!" "Ong!" Vừa dứt lời, thân hình hắn chợt lóe lên rồi biến mất tại chỗ, chỉ để lại Tiếp Dẫn với sắc mặt khổ sở. . . .

Hồng Hoang không ghi năm tháng, ngàn năm thời gian trôi đi trong chớp mắt.

Trong ngàn năm này, ngoài việc Thánh Nhân thu đồ đệ, trên Hồng Hoang đại địa còn xảy ra một số việc.

Đó chính là sự phát triển của Nhân tộc!

Không còn hai tộc Vu Yêu tranh đoạt vị trí nhân vật chính Hồng Hoang, dưới sự che chở của khí vận dồi dào, Nhân tộc phát triển cực kỳ nhanh chóng.

Hơn nữa, khả năng sinh sôi nảy nở của Nhân tộc vốn là nhanh nhất trong hàng tỷ chủng tộc.

Vì vậy, sau nhiều năm, dân số Nhân tộc đã tăng vọt lên tới hàng tỷ người!

Dân số tăng vọt, tự nhiên không còn thích hợp chỉ cư trú ở bình nguyên Vạn Thọ Sơn nữa.

Vì vậy, sau khi ba vị Nhân tộc lão tổ thương nghị, thêm vào đó là tham vấn Hoàng Trung Đạo Nhân, Tế Thế Đạo Nhân, Chân Hư Đạo Nhân và Địa Tiên Chi Tổ Trấn Nguyên Tử, Nhân tộc dần dần bắt đầu di cư đến các vùng đất còn lại của Hồng Hoang.

Dân số phân tán, việc quản lý cũng trở nên vô cùng phiền phức.

Để giải quyết vấn đề này, ba vị Nhân tộc lão tổ lại lập ra nhiều bộ lạc, mỗi khu vực là một bộ lạc, cũng là nền tảng cho cấu trúc xã hội thời cổ đại của nhân loại.

Thời đại bộ lạc đến rồi!

Một số bộ lạc nằm ở phía bắc Hồng Hoang đại địa, một số ở phía nam, phân bố rải rác.

Thậm chí có tộc nhân của một số bộ lạc đã kết hợp liên hôn với Vu tộc, sinh ra hậu duệ tự xưng là Vu Nhân, bẩm sinh đã sở hữu ưu điểm cường hãn của Vu tộc, tự cường không ngừng và thông tuệ của Nhân tộc.

Nổi tiếng hơn cả, chính là Cửu Lê bộ lạc, v.v. . . .

Chương 159

Trong động phủ của Lâm Hiên tại Oa Hoàng Thiên.

Chỉ thấy Lâm Hiên khoanh chân ngồi thẳng trên Tam Thập Lục Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, hai mắt kích động và hưng phấn nhìn chằm chằm phía trước.

Theo ánh mắt của Lâm Hiên nhìn tới, một cây trường thương đang lơ lửng giữa hư không.

Cây trường thương được bao phủ trong từng đoàn hắc quang, đạo vận tà mị cuồn cuộn, đầu thương lóe lên hàn quang, tựa như một lợi khí không gì không thể phá.

"Ong!" Một khoảnh khắc nào đó, cây trường thương kịch liệt chuyển động, quanh thân hiện ra hư ảnh, hóa ra đang dần diễn hóa một thế giới.

Đầu tiên là sinh ra tiểu thế giới Hỗn Độn trong thân, sau đó dần có địa hỏa phong thủy, dần có âm dương nhị khí.

Dần dần có núi sông mạch lớn, có hồ nước biển cả, trong nước lại dần có côn trùng bơi lội, sau đó bắt đầu có rừng cây bình nguyên… "Oanh long long!" Một lát sau, chỉ thấy vô lượng pháp tắc chi lực, bản nguyên chi lực, trật tự chi lực dũng nhập vào trung thiên thế giới đó, không ngừng hoàn thiện cấu trúc không gian, cuối cùng biến thành một trung thiên thế giới hoàn chỉnh, tương tự không khác gì thế giới bên trong Thương Khung Thần Xích.

Chỉ khác là trong tiểu thế giới này, khắp nơi tràn ngập sắc túc sát, ngay cả sông suối, ngay cả núi non, cũng tràn ngập sát khí vô cùng, tựa như một trung thiên thế giới mang sát ý ngập trời.

“Ong!” Trung thiên thế giới thành hình, trường thương khẽ động, từng đợt sóng cuồn cuộn hiện ra, đạo vận cuồn cuộn trên bề mặt trường thương, ba chữ nhỏ khoa đẩu ‘Thí Linh Thương’ hiện lên huyền ảo vô biên, bản thân trường thương thì càng thêm huyền ảo và sắc bén.

“Vụt!” Theo ý niệm Lâm Hiên khẽ động, Thí Linh Thương liền xuất hiện trong tay hắn, hòa hợp với khí tức của Lâm Hiên.

Hắc khí cuồn cuộn bay lên không, chiếc đạo bào trắng của hắn cũng bay phấp phới theo gió.

Lúc này, Lâm Hiên trông tựa như một vị Ma Tôn cái thế, lại như một vị Chiến Thần cái thế, khí thế xuyên thấu mây trời.

“Phá!” Để thử nghiệm uy lực của trường thương, Lâm Hiên vận pháp lực, tay cầm trường thương đâm mạnh vào hư không một nhát.

“Bộp!” Trong chớp mắt, không gian bị nghiền nát, một hố đen lớn bằng nắm tay hiện ra.

Chỉ thấy bên trong loạn lưu không gian hoành hành, nhưng theo trường thương đâm vào, ngay cả loạn lưu không gian cũng bị nghiền nát, hóa thành một vùng hư vô.

“Không hổ là Tiên Thiên Chí Bảo Thí Thần Thương thăng cấp thành Hỗn Độn Linh Bảo Thí Linh Thương, lực phá hoại thật đáng sợ.

Lực sát thương khủng bố như vậy, xứng đáng là công kích chí bảo số một Hồng Hoang thiên địa!” “Có sát phạt chí bảo này, chiến lực của ta ắt sẽ thăng lên một đại cấp độ!

Ngay cả Thánh Nhân được Thiên Đạo ý chí gia trì, ta cũng dám thử giao phong một chút!” Thành công thăng cấp Thí Thần Thương, cảm nhận lực sát thương khủng bố của nó, Lâm Hiên mừng như điên, hai mắt tràn đầy vẻ kích động.

Thí Linh Thương cũng giống như Thương Khung Thần Xích, đều có bản nguyên chi lực.

Bản nguyên chi lực của Thương Khung Thích là hủy diệt, còn bản nguyên chi lực của Thí Linh Thương là sát, không gì không thể giết!

Trên thực tế!

Một ngàn năm trước, Lâm Hiên đã bắt đầu luyện hóa Tiên Thiên Chí Bảo Thí Thần Thương.

Ban đầu, Lâm Hiên cứ nghĩ việc luyện hóa Tiên Thiên Chí Bảo e rằng sẽ tốn không ít thời gian.

Kết quả lại khiến Lâm Hiên vô cùng bất ngờ, khi luyện hóa Thí Thần Thương, Tam Thập Lục Phẩm Diệt Thế Hắc Liên dưới chân hắn lại bùng phát hắc khí ngập trời, điên cuồng dũng nhập vào Thí Thần Thương, thậm chí còn giúp tăng tốc luyện hóa.

Chỉ trong vòng trăm năm, hắn đã thành công luyện hóa Thí Thần Thương, quả thực không thể tưởng tượng nổi.

Quan trọng hơn, Lâm Hiên phát hiện, đồng thời khi Thí Thần Thương được luyện hóa, các cấm chế của Tam Thập Lục Phẩm Diệt Thế Hắc Liên cũng được luyện hóa nhanh chóng.

Từ 36 tầng cấm chế ban đầu đã luyện hóa đến 43 tầng cấm chế!

Chỉ cần sáu tầng cấm chế cuối cùng nữa, là có thể triệt để luyện hóa Tam Thập Lục Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, trở thành Chí Cường Pháp Bảo.

Mất trăm năm luyện hóa Thí Thần Thương, lại mất chín trăm năm thăng cấp Thí Thần Thương thành Thí Linh Thương, một ngàn năm cứ thế trôi đi trong chớp mắt.

"Ong!" Theo Lâm Hiên vung tay, các trận pháp trọng trọng trong

động phủ liền tiêu tán.

Hắn cũng sải bước ra khỏi động phủ.

"Ồ?

Mấy nha đầu này cũng xuất quan rồi!" Vừa bước ra khỏi động phủ, Lâm Hiên liền cảm ứng được, Tam Tiêu Tam tỷ muội cùng Hi Hòa, Thường Hi hai tỷ muội, lúc này đang tề tựu trong Oa Hoàng Cung, lắng nghe Nữ Oa giảng giải Tạo Hóa Đại Đạo.

Thân hình chợt lóe, Lâm Hiên đã xuất hiện bên trong Oa Hoàng Cung.

Lúc này, cảm ứng được Lâm Hiên, Nữ Oa cũng dừng giảng đạo, nở nụ cười tươi như gió xuân nhìn Lâm Hiên.

"Ể?

Sư tổ, sao người đột nhiên dừng lại vậy?

Con hình như vừa có chút cảm ngộ đó!" Bích Tiêu nghiêng cái đầu nhỏ, ngây thơ nhìn Nữ Oa hỏi.

Vân Tiêu thì chú ý đến sự thay đổi biểu cảm của Nữ Oa, liền vội vàng theo ánh mắt Nữ Oa nhìn ra phía sau, vừa lúc thấy Lâm Hiên đang khẽ nhếch môi cười.

"Kính chào Sư Tôn!!!" Vân Tiêu vội vàng hành lễ hô lên.

Chương 160

"Vụt!" Theo lời Vân Tiêu dứt, các cô gái còn lại đồng loạt quay đầu, ánh mắt tập trung vào Lâm Hiên.

Kinh ngạc, kích động, hưng phấn!

"Sư Tôn!!!" Trong lúc kích động, Bích Tiêu cao giọng hô một tiếng, vọt người lên, ôm chầm lấy Lâm Hiên, như một con cừu nhỏ treo trên người hắn.

"Tam muội, không được vô lễ!" Thấy Lâm Hiên xuất hiện, Vân Tiêu tuy cũng vô cùng kích động, nhưng vẫn vội vàng quát mắng Bích Tiêu một câu.

"Con không chịu!

Con muốn ôm Sư Tôn, vì con siêu siêu siêu lâu rồi không gặp Sư Tôn, siêu siêu siêu…" Bích Tiêu như một cô bé, ôm chặt lấy cổ Lâm Hiên, mặt đầy ủy khuất nói: "Sư Tôn, cho con ôm một lát đi mà, được không ạ?" "Ha ha ha!

Được được được, nha đầu ngốc!" "Hì hì!

Biết ngay Sư Tôn là tốt nhất mà, Bích Tiêu yêu Sư Tôn nhất!" Được Lâm Hiên cho phép, Bích Tiêu vui vẻ nhảy cẫng lên, thân mật vùi đầu vào lòng Lâm Hiên, dường như rất hưởng thụ cảm giác này.

Nữ Oa thấy tình hình này, không những không trách mắng Bích Tiêu, ngược lại ánh mắt nhu hòa, khóe môi khẽ cười.

Có thể thấy, nàng cũng rất thích khung cảnh ấm áp này, cũng rất yêu quý cô bé Bích Tiêu.

"Sư Tôn, người bế quan lâu như vậy, Bích Tiêu nhớ người lắm đó." Tựa vào lòng Lâm Hiên, Bích Tiêu bĩu môi nhỏ, nũng nịu nói.

“Ha ha ha!” Nghe vậy, Lâm Hiên bật cười, xoa xoa đầu cô bé, nói: “Người tu đạo không kể năm tháng, nghìn vạn năm cũng chỉ là chớp mắt, không gặp mấy năm cũng là chuyện bình thường mà.” “Hì hì, đó là Sư Tôn của người khác thôi.” Bích Tiêu nghịch ngợm lè cái lưỡi nhỏ hồng hồng, cười hì hì nói: “Sư Tôn, người không nhớ con sao?” “Được được được, ta nhớ, nhớ cả!” Thấy Bích Tiêu vui vẻ như vậy, Lâm Hiên cũng tâm tình sảng khoái, sau đó thần thức khẽ động, liền tra xét rõ ràng tình hình của các cô gái.

Trong đó, Tam Tiêu Tam tỷ muội sau khi bế quan, tu vi từ Đại La Kim Tiên sơ kỳ ban đầu đã đột phá lên Đại La Kim Tiên trung kỳ, khí tức ổn định ngưng thực; Hi Hòa, Thường Hi hai tỷ muội thì sau khi nuốt Hoàng Trung Lý quả thực, từ Kim Tiên đã thăng cấp thành Đại La Kim Tiên sơ kỳ, pháp lực cũng vô cùng ngưng thực, cảnh giới ổn định.

“Không tệ không tệ, xem ra mấy nha đầu này trong thời gian bế quan, ít nhất cũng không lười biếng!” Lâm Hiên vui mừng gật đầu.

“Được Sư Tôn yêu thương, chúng con tự nhiên không dám lười biếng giải đãi.” Vân Tiêu nở nụ cười duyên dáng nói.

“Không thể phụ sự kỳ vọng của Sư Tôn!” Quỳnh Tiêu vốn ít nói cũng lên tiếng, đôi mắt long lanh như biết nói.

“Đều nhờ Hoàng Trung Lý quả thực của Sư Tôn.” Hi Hòa mím môi cười nói.

“Đúng vậy, Sư Tôn đối với con là tốt nhất.” Thường Hi cũng nghịch ngợm cười, đôi mắt cong thành hình trăng lưỡi liềm, trông cực kỳ đáng yêu động lòng người.

Phải nói là, thấy Lâm Hiên xuất hiện, các cô gái đều vô cùng hoạt bát, từng người cười vô cùng ngọt ngào, tựa như gặp được đối tượng mình sùng bái nhất.

“Một câu Sư Tôn, hai câu Sư Tôn, lẽ nào bình thường Sư Tổ đối với các con không đủ tốt sao?” Đột nhiên, Nữ Oa u u mở miệng trêu chọc.

Thấy Lâm Hiên và các cô gái trò chuyện vui vẻ, nàng cũng muốn tham gia vào!

“A nha, mấy nha đầu này, toàn bỏ quên Sư Tổ rồi.” Lâm Hiên giả vờ trừng mắt nhìn mấy cô gái, ‘quát mắng’.

“Hì hì!

Làm gì có, con cũng yêu Sư Tổ nhất mà!” Bích Tiêu lanh lợi cổ quái, tuy bình thường trông có vẻ bộc trực, nhưng lại vô cùng biết nhìn sắc mặt.

Thấy ánh mắt Lâm Hiên, liền vội vàng rời khỏi lòng Lâm Hiên, đi đến trước mặt Nữ Oa, thân mật khoác tay nàng, cười hì hì nói: “Sư Tổ cũng cưng con nhất mà!” “Đúng đúng đúng, Sư Tổ vẫn luôn yêu thương, sau này các con phải nhớ kỹ nghe lời Sư Tổ, nghe rõ chưa?” Lâm Hiên nhân đà mà nói, hướng Vân Tiêu và các cô gái dặn dò.

“Đó là điều tất nhiên mà, Sư Tôn không nói thì con vẫn luôn rất nghe lời Sư Tổ mà.” Thường Hi mím môi cười nói.

“Ừm ừm, đúng vậy!” Quỳnh Tiêu cũng gật đầu nói.

Các cô gái còn lại cũng nhao nhao phụ họa.

“Lạc lạc lạc!” Thấy vậy, Nữ Oa vui vẻ khẽ cười, nụ cười như gió xuân ấm áp, tâm tình vô cùng hoan lạc.

Sau khi có Lâm Hiên, trong Oa Hoàng Cung không ngừng truyền ra từng tràng tiếng cười giòn tan như chuông bạc, trông vô cùng náo nhiệt và ấm áp.

“Sư Tôn, Sư Tổ, hiếm khi chúng ta tề tựu một nhà, hay là chúng ta

cùng nhau đi Hồng Hoang đại địa du ngoạn được không ạ?

Con đã lâu lắm lắm rồi không được ra ngoài!" Bích Tiêu đột nhiên mở miệng đề nghị.

"Vụt!" Các cô gái còn lại nghe vậy, cũng lộ vẻ mong chờ, đồng loạt nhìn về phía Lâm Hiên.

"Đừng nhìn ta, có Sư Tổ ở đây, ta đâu có thể quyết định được." Lâm Hiên buông tay, cười như không cười nhìn Nữ Oa.

"Đúng là đồ nhi ngốc nghịch ngợm." Nữ Oa thầm trách yêu trong lòng.

Sau đó lại cười với Vân Tiêu, xua tay nói: "Nếu đã như vậy, vậy thì cùng nhau đi du ngoạn một phen đi!" "Hay quá!

Sư Tổ là tốt nhất nhất!" Nghe vậy, Bích Tiêu càng phấn khích hơn, hôn chụt một cái lên mặt Nữ Oa, kích động không thôi.

Các cô gái còn lại tuy không nói gì, nhưng trong mắt cũng lóe lên vẻ phấn khích.

Còn Lâm Hiên, thấy Bích Tiêu lại đi hôn Nữ Oa, khóe miệng không khỏi khẽ giật giật.

"Hôn ta một cái hoặc ta hôn một cái có phải tốt hơn không!" Thế là, dưới sự dẫn dắt của Lâm Hiên và Nữ Oa, mọi người cùng nhau đi về phía Hồng Hoang đại địa.

Chương 161

Lần này, vì không có chuyện lớn, Lâm Hiên liền lệnh Chúc Long ở lại bảo vệ Oa Hoàng Thiên, không mang theo.

Sau khi đến Hồng Hoang đại địa, các cô gái cứ luôn miệng ríu rít không ngừng, thấy cảnh đẹp là dừng chân vui chơi, vô cùng vui vẻ.

"Ể?

Sư Tôn, Sư Tổ, sao ở đây cũng có Nhân tộc vậy?

Nhân tộc không phải đều cư trú ở bờ biển Đông Hải sao?" Đột nhiên, Bích Tiêu nhìn xuống một bộ lạc Nhân tộc phía dưới, chau mày hỏi Lâm Hiên và Nữ Oa.

Dù sao, trước đại chiến Vu Yêu, trước kiếp nạn của Nhân tộc, các cô gái đã bị Nữ Oa cưỡng chế yêu cầu bế quan, nên đối với những chuyện ở Hồng Hoang thì hoàn toàn không biết gì.

"Những năm gần đây đã xảy ra một vài thay đổi!" Không đợi Lâm Hiên mở miệng, Nữ Oa mím môi cười nói: "Sau nhiều năm phát triển, dân số Nhân tộc nhanh chóng tăng vọt, dần dần khuếch tán khắp Hồng Hoang đại địa, nghiễm nhiên trở thành chủng tộc mạnh nhất Hồng Hoang đại địa!

Cũng dần dần di chuyển từ bờ biển Đông Hải ra, phân thành các bộ lạc lớn nhỏ, tọa lạc ở các nơi trên Hồng Hoang đại địa." "?!" Nghe lời Nữ Oa nói, các cô gái đều kinh ngạc.

Bởi vì trong ký ức của họ, Nhân tộc xuất thế chưa đầy vạn năm, căn cơ nông cạn, dân số thưa thớt, thực lực yếu ớt, làm sao đột nhiên lại trở thành chủng tộc mạnh nhất được?

"Vậy còn hai chủng tộc Vu Yêu thì sao?" Vân Tiêu nhướng mày,

nghi ngờ hỏi.

Nữ Oa trước tiên nhìn Lâm Hiên, thấy khóe môi hắn vẫn luôn treo một nụ cười nhàn nhạt, liền lại mở miệng nói: "Vu Yêu vì tranh đoạt vị trí nhân vật chính của Hồng Hoang thiên địa, từng triển khai đại chiến tại Bất Chu Sơn, dẫn đến sinh linh đồ thán, hàng tỷ sinh linh vẫn lạc, cuối cùng lại lưỡng bại câu thương, lần lượt rút khỏi chiến trường tranh bá, thực lực chỉ còn lại một phần mười." "Sư Tôn cũng đích thân tham gia vào trận đại chiến đó, có gì muốn hỏi, có thể hỏi người!" "Hít!" Nghe Nữ Oa thuật lại, các cô gái đều hít một hơi khí lạnh.

Họ rất rõ, trước khi bế quan, thế lực hai tộc Vu Yêu là cường đại nhất, không chỉ sở hữu vô số cường giả, mà sinh linh trong tộc cũng lên đến hàng tỷ, không một chủng tộc nào trên Hồng Hoang đại địa có thể chống lại.

Giờ đây lại lưỡng bại câu thương, đến mức suy tàn?

Hơn nữa, vì sao Lâm Hiên cũng tham gia vào trận đại chiến đó?

"Sư Tôn,… vì sao người lại tham gia đại chiến ạ?

Tình hình chiến trận thế nào?" Các cô gái đồng loạt nhìn Lâm Hiên hỏi.

"Bởi vì vi sư có chút nhân quả với Đế Tuấn, Thái Nhất kia!" Đối mặt với câu hỏi của Bích Tiêu, Lâm Hiên bình thản cười nói.

Có một số chuyện, Lâm Hiên không hy vọng các cô gái biết, dù sao cũng đã qua rồi, ví dụ như việc Nhân tộc mà hắn vô cùng yêu quý đã bị đồ sát hàng chục triệu, gần như diệt tộc!

"Được rồi, vậy chiến quả thế nào ạ?" Bích Tiêu tâm tư linh lung, nhận thấy sự không tự nhiên của Lâm Hiên, liền chuyển đề tài, không còn xoáy vào việc Lâm Hiên vì sao tham gia đại chiến Vu Yêu nữa, mà

hỏi về chiến quả.

"Sư Tôn lợi hại lắm!" Đột nhiên, Nữ Oa nở nụ cười tươi, mặt lộ vẻ tự hào nói.

"Vụt!" Các cô gái đồng loạt nhìn về phía Nữ Oa, trong đôi mắt đẹp tràn đầy sự tò mò.

"Sư Tổ!

Sư Tổ!

Sư Tôn lợi hại như thế nào ạ?" Bích Tiêu sốt ruột hỏi.

"Các con có từng nghe qua Thượng Cổ Long Hán Đại Chiến chưa?" "Nghe rồi, nghe rồi, là đại chiến giữa ba đại Tiên Thiên chủng tộc thời thượng cổ: Long tộc, Phượng Hoàng tộc và Kỳ Lân tộc mà!" Bích Tiêu gật gật cái đầu nhỏ như gà mổ thóc nói.

"Sư Tổ, chẳng lẽ đại chiến Vu Yêu có liên quan gì đến Long Hán Đại Chiến sao?" Vân Tiêu mắt lóe tinh quang, nghi ngờ nói.

"Đúng vậy!" Nữ Oa cười như khói gật đầu, sau đó cũng không còn câu kéo sự tò mò của các cô gái nữa, kiêu hãnh nói: "Long tộc tàn dư kia, vốn dĩ đã ẩn mình trong Tứ Hải, không hỏi chuyện lớn Hồng Hoang.

Không ngờ Công chúa Minh Ngọc Nam Hải lại kết làm đạo lữ với Yêu Đế Đế Tuấn, ứng lời thỉnh cầu của Đế Tuấn, Long tộc cũng nhúng tay vào đại chiến Vu Yêu.

Tứ Hải Long Vương với tu vi Chuẩn Thánh trung kỳ đỉnh phong cùng xuất hiện, lại có thêm hàng ngàn cao thủ Long tộc từ Đại La Kim Tiên trở lên tham chiến!" "Sư Tôn thấy thế lực Yêu tộc lớn mạnh, Long tộc lại sát khí đằng đằng kéo đến, liền chân đạp Chúc Long, đứng trên hư không, lấy thân một người, ngăn chặn Tứ Hải Long Vương và hàng ngàn cường giả Long tộc kia!" "Hít!" Nghe đến đây,

các cô gái đều hít một hơi khí lạnh, sau đó mặt đầy lo lắng nhìn Nữ Oa, có một loại thôi thúc muốn nghe tiếp ngay lập tức.

Đặc biệt là hình ảnh Lâm Hiên chân đạp Chúc Long, lấy thân một người ngăn chặn Tứ Hải Long Vương và hàng ngàn cường giả Long tộc từ Đại La Kim Tiên trở lên, khiến họ vừa kích động phấn khích lại vừa vô cùng lo lắng.

Phấn khích vì Lâm Hiên tựa như một Chiến Thần cái thế, một mình chống một tộc!

Lo lắng vì địch mạnh như vậy, Lâm Hiên liệu có bị thương không?

"Tứ Hải Long Vương và hàng ngàn cường giả Long tộc, thấy Sư Tôn dám ra mặt ngăn chặn, lập tức trong lòng đại nộ, liền hợp sức tấn công Sư Tôn.

Đồng thời còn bố trí Long Nguyên Đại Trận đủ để vây khốn thậm chí tiêu diệt tu sĩ Chuẩn Thánh hậu kỳ, phát động thế công sắc bén, vây giết Sư Tôn!

Nhưng lại không làm gì được Sư Tôn!" "Trận chiến đó kéo dài suốt mấy tháng trời, cuối cùng Sư Tôn càng bùng phát vô thượng thần thông, phá tan Long Nguyên Đại Trận, tiêu diệt tất cả cường giả Long tộc trước đó, bao gồm cả Tứ Hải Long Vương bại trận muốn bỏ chạy!

Thuận thế chém giết Đế Tuấn, Thái Nhất trên đỉnh tinh không!" Cuối cùng, ngay cả bản thân Nữ Oa cũng ánh mắt lấp lánh vẻ kiêu ngạo vô cùng.

A!

Kẻ duy nhất có chiến tích không thể tưởng tượng nổi như vậy, chính là bảo bối đồ nhi của nàng, làm sao có thể không vô cùng tự hào

được?

“Oa!

Oa!

Chương 162

Sư Tôn thật… thật mạnh!" "Sư Tôn, người cũng quá mạnh rồi!" "Trước diệt Tứ Hải Long Vương Chuẩn Thánh trung kỳ đỉnh phong, sau diệt hàng ngàn cường giả Long tộc tu vi từ Đại La Kim Tiên trở lên, cuối cùng còn chém giết Đế Tuấn, Thái Nhất, hít!

Sư Tôn,… lẽ nào đã thành Thánh Nhân tôn vị rồi sao?" "Thật không thể tin nổi, cứ như truyền thuyết vậy!" "Sư Tôn quả nhiên cường vô địch!" Theo lời Nữ Oa vừa dứt, Vân Tiêu và các cô gái kích động hô lên, đồng thời từng đôi mắt sùng bái nhìn Lâm Hiên, long lanh như nước.

Chiến tích như vậy, tuyệt đối khó mà tưởng tượng được!

Sư Tôn của họ, thật sự mạnh đến không thể tin nổi!

Có một Sư Tôn cường đại như vậy, cảm giác an toàn càng tăng lên gấp bội, loại cảm giác được cường giả Sư Tôn che chở này, khiến các cô gái đều kích động đến đỏ bừng mặt.

Đối với điều này, Lâm Hiên cười lắc đầu, không nói nhiều.

"Ong!" Đúng lúc này, Tam Tiêu Tam tỷ muội đều tâm thần khẽ động, đồng loạt nhìn về một hướng khác, nhíu mày.

"Ba nha đầu các con đã phát hiện ra sao?" Lâm Hiên nghi hoặc hỏi.

"Sư Tôn, con cảm ứng được một luồng khí tức quen thuộc ở hướng đó ạ." Bích Tiêu vội vàng nói.

"Khí tức quen thuộc?" "Ong!" Vừa dứt lời, Lâm Hiên liền triển khai thần thức khổng lồ, trong nháy mắt bao trùm phạm vi hàng tỷ dặm, cẩn thận tra xét một lượt.

Sau đó dường như đã phát hiện ra điều gì đó, khóe môi hắn khẽ

nhếch lên, nở một nụ cười.

"Nếu đã như vậy, vậy chúng ta cứ đi xem sao!" Lâm Hiên cười nói.

"Dạ được!" Thế là, Lâm Hiên cùng mọi người đi về hướng mà Tam Tiêu Tam tỷ muội đã cảm ứng được.

Nhưng mà, mấy vạn năm trước, sinh linh trên Tam Tiên Đảo vẫn chưa khai mở linh trí.

Trên hư không, một đóa tường vân bảy màu lơ lửng, quanh năm trôi nổi phía trên Tam Tiên Đảo, hấp thu tinh hoa của trời đất nhật nguyệt, cuối cùng thành công độ kiếp hóa hình.

Tên là Thái Vân, kết giao với Tam Tiêu Tam tỷ muội trên Tam Tiên Đảo, tình như thủ túc.

Một ngày nọ, Thái Vân vì cảm thấy sự đặc sắc của Hồng Hoang đại địa, liền từ biệt Tam Tiêu, đi du lịch khắp Hồng Hoang đại địa.

Chứng kiến đại chiến Vu Yêu, chứng kiến Nhân tộc đại hưng, Thái Vân cũng dần cảm thấy nhàm chán và cô tịch, "Ai, nhiều năm không gặp, cũng không biết Tam Tiêu thế nào rồi, liệu có còn ở lại Tam Tiên Đảo không." "Hiện nay Thánh Nhân đang trị vì, ta nên trở về khuyên họ cùng ta bái nhập môn hạ Thánh Nhân mới là chính đạo!" Nghĩ vậy, Thái Vân liền vừa đi vừa chạy, chuẩn bị quay về Tam Tiên Đảo.

"Ong!" Nhưng rất nhanh, Thái Vân dừng bước, nhìn về phía xa, đôi mắt mang theo vẻ kiêng dè nồng đậm.

Bởi vì trong cảm ứng của nàng, dường như có mấy luồng khí tức vô cùng cường đại đang lao tới, đặc biệt trong đó có hai luồng khí tức, càng mờ mịt như tơ, tựa như một vị Thiên Đạo đang di động, khiến nàng bản năng có một loại ảo giác tim mình sắp nhảy ra ngoài.

“Thật mạnh!” Thái Vân vô cùng kiêng dè, thấp giọng nói.

Sau đó sắc mặt lại trở nên cổ quái, nàng lẩm bẩm: “Không đúng, trong mấy luồng khí tức này, vì sao lại có ba luồng khí tức quen thuộc đến vậy?” “Vút!” Đúng lúc này, chỉ thấy mấy đạo lưu quang bay đến từ chân trời, hạ xuống trước mặt Thái Vân.

“Thái Vân!… Người ở đây!” Đột nhiên, một giọng nói vô cùng quen thuộc truyền đến, khiến Thái Vân tâm thần chấn động.

Ngẩng đầu nhìn lại, kinh ngạc phát hiện Vân Tiêu đang mở miệng, ngoài ra Quỳnh Tiêu và Bích Tiêu cũng ở bên cạnh nàng.

“Vân Tiêu, Quỳnh Tiêu, Bích Tiêu,… các muội cũng ở Hồng Hoang đại địa sao?” Thái Vân mừng như điên kêu lên, sau đó lại nhìn Nữ Oa và Lâm Hiên, đồng tử lập tức co rụt lại, toàn thân run rẩy, vội vàng hành lễ với Nữ Oa, Lâm Hiên nói: “Thái Vân bái kiến Nữ Oa Nương Nương, bái kiến Lâm Hiên tiền bối!” Nữ Oa Nương Nương a, đó chính là vị Thiên Đạo Thánh Nhân thứ hai từ khi khai thiên lập địa, tạo hóa Nhân tộc, là mẫu thân của hàng tỷ Nhân tộc!

Lại có Lâm Hiên tiền bối, không chỉ là Thánh Phụ Nhân tộc, Thái Vân còn từng chứng kiến người đại phát thần uy trong đại chiến Vu Yêu, liên tiếp chém giết nhiều vị Chuẩn Thánh, thậm chí tiêu diệt hàng ngàn cường giả Long tộc từ Đại La Kim Tiên trở lên, thực lực thâm bất khả trắc, là một đại năng giả chân chính.

Vì vậy, Thái Vân lúc này, không còn giữ được bình tĩnh nữa!

Ngoài việc nhìn thấy Nữ Oa và Lâm Hiên, điều càng khiến Thái Vân kinh ngạc hơn.

Đó chính là phát hiện, thực lực của Tam Tiêu Tam tỷ muội lúc này, đều đã có tiến triển vượt bậc.

Nhớ lúc ban đầu rời Tam Tiên Đảo, họ chỉ có tu vi Kim Tiên trung

kỳ, vốn dĩ không khác biệt nhiều lắm so với nàng.

Nhưng bây giờ, nàng mới vừa vặn đột phá Thái Ất Kim Tiên trung kỳ, mà họ lại đầu đỉnh ẩn ước tam hoa tụ đỉnh, thành tựu quả vị Đại La Kim Tiên rồi sao?

"Sư Tổ, Sư Tôn, con giới thiệu, vị này tên là Thái Vân, là tỷ muội tốt của con ở Tam Tiên Đảo ạ." Bích Tiêu vội vàng giới thiệu với Nữ Oa, Lâm Hiên.

"Thái Vân bái kiến Nữ Oa Nương Nương, bái kiến Lâm Hiên tiền bối!" Thái Vân vội vàng hành lễ vấn an.

"Ừm, tu vi Thái Ất Kim Tiên trung kỳ, tư chất không tệ!" Nữ Oa gật đầu nói.

Bình thường nàng có thể sẽ bỏ đi vẻ cao ngạo của Thánh Nhân trước mặt Lâm Hiên hoặc các cô gái, trông vô cùng hòa ái dễ gần, nhưng trước mặt sinh linh bình thường, nàng vẫn là vị Thánh Nhân chí cao vô thượng đó.

Vẻ uy nghiêm của Thánh Nhân là bẩm sinh!

"Đã là tỷ muội tốt của mấy nha đầu Tam Tiêu, vậy không cần quá câu nệ." Lâm Hiên thì hòa ái hơn một chút, nhưng luồng khí tức mờ mịt quanh thân hắn vẫn khiến Thái Vân có chút e dè. **[Đinh!

Hệ thống phát hành nhiệm vụ ngẫu nhiên, yêu cầu nhiệm vụ: Thu Thái Vân Tiên Tử làm đồ đệ, phần thưởng nhiệm vụ: 1 tỷ điểm cải tạo!]** Đột nhiên, trong não hải Lâm Hiên lại vang lên giọng nói máy móc của hệ thống.

Lại phát hành nhiệm vụ ngẫu nhiên, lại là nhiệm vụ thu đồ đệ.

Chương 163

“Hệ thống, ngươi có cố ý không vậy?

Mỗi lần xuất hiện nữ nhân có tư chất xuất sắc là lại bắt ta thu làm đồ đệ!

Không biết lại tưởng ta ham mê sắc đẹp mà thu đồ đệ mất!” Lâm Hiên thầm lén trợn mắt trắng.

Lúc này, Tam Tiêu Tam tỷ muội và Thái Vân nhiều năm không gặp, nóng lòng kéo nàng sang một bên trò chuyện vui vẻ.

“Ta nhớ sau này Tam Tiêu sở dĩ lên Phong Thần Bảng, ngoài lý do Triệu Công Minh ra, cũng có chút nguyên nhân liên quan đến Thái Vân.

Tuy nàng từ đầu đến cuối đều rất tốt với Tam Tiêu!” “Thôi bỏ đi, cũng là 1 tỷ điểm cải tạo, thu làm đồ đệ cũng không phải không được.

Huống hồ có ta ở đây, chuyện Phong Thần Bảng cũng có thể cải biến một chút!” Nghĩ vậy, Lâm Hiên liền bước lên một bước, nhìn Thái Vân.

“Như lời sư phụ ngươi nói, tư chất khá tốt, lại cùng Tam Tiêu Tam tỷ muội tình như thủ túc, hợp nên có duyên với ta, có thể nhập môn hạ của ta, như hai nữ Hi Hòa, Thường Hi vậy, làm đệ tử ký danh của ta?” Lâm Hiên nhìn Thái Vân, mặt không đổi sắc nói.

Vô cùng nghiêm túc mà nói Thái Vân có duyên với hắn!

“Hả??” Thái Vân vốn dĩ vô cùng sùng bái Lâm Hiên, lúc này đột nhiên nghe Lâm Hiên nguyện ý thu nàng làm đồ đệ, lập tức nội tâm kích động không thôi.

“Phốc thông!” Sau khi phản ứng lại, Thái Vân hầu như không chút do dự, liền quỳ xuống lạy Lâm Hiên, lớn tiếng hô: “Thái Vân bái kiến

Sư Tôn!

Nguyện Sư Tôn sớm ngày chứng đắc Hỗn Nguyên Đạo Quả!" Sau đó lại quỳ xuống lạy Nữ Oa Nương Nương, hô: "Thái Vân bái kiến Sư Tổ, nguyện Sư Tổ Thánh thọ vô cương!" "Được!

Vi sư những năm gần đây cũng không có pháp bảo gì, vậy ban cho con một quả Hoàng Trung Lý quả thực này, dùng nó có thể trong thời gian ngắn đột phá đến tu vi Đại La Kim Tiên sơ kỳ!" Lâm Hiên tùy tay phất một cái, một luồng lực lượng nhẹ nhàng liền nâng Thái Vân dậy.

Đồng thời trước mặt nàng, một quả Hoàng Trung Lý quả thực lẳng lặng lơ lửng, tỏa ra mùi hương u nhã nồng nặc, khiến người ta thèm nhỏ dãi ba thước.

"Ong!" Lúc này, Nữ Oa cũng nở nụ cười duyên dáng, tùy tay tế ra một pháp bảo tặng cho Thái Vân, cười nói: "Đây là Trạc Mục Châu, tuy là Tiên Thiên Linh Bảo phổ thông, nhưng có thể làm thương tổn mắt người, vậy ban cho con đi." "Thái Vân… Thái Vân khấu tạ Sư Tôn, Sư Tổ ban bảo!" Thu hoạch Hoàng Trung Lý quả thực và Trạc Mục Châu, Thái Vân hiển lộ vô cùng kích động, lại vội vàng khấu đầu tạ ơn Lâm Hiên.

Đồng thời thầm nghĩ quả nhiên bái nhập môn hạ Thánh Nhân là chính xác nhất, vừa nhập sư môn đã được chí bảo như vậy.

"Hì hì, tốt quá rồi, sau này muội muội Thái Vân là sư muội của con!" Bích Tiêu linh động trực tiếp tiến lên kéo Thái Vân, cười hì hì nói.

"Muội muội Thái Vân, Sư Tôn, Sư Tổ đối với chúng ta ân trọng như núi, con phải tận tình phụng dưỡng đó nha." Vân Tiêu cũng cười nói.

"Tự nhiên rồi!" Thái Vân liên tục gật đầu nói: "Ân của Sư Tôn,

Sư Tổ, Thái Vân sẽ vĩnh viễn ghi nhớ trong lòng.” Sau đó, Thái Vân liền cùng Tam Tiêu trò chuyện phiếm.

Trong đó nhiều nhất, không gì khác ngoài việc Tam Tiêu không ngừng kể cho Thái Vân nghe Lâm Hiên mạnh mẽ đến nhường nào, yêu thương họ đến nhường nào.

Cũng khiến đôi mắt đẹp của Thái Vân liên tục hiện lên dị sắc, trong đôi mắt nhìn Lâm Hiên càng thêm sùng bái vô cùng. **[Đinh!

Chúc mừng ký chủ đã hoàn thành nhiệm vụ ngẫu nhiên của hệ thống, thưởng 1 tỷ điểm cải tạo!]** Theo Thái Vân bái nhập môn hạ, Lâm Hiên cũng như ý thu hoạch được 1 tỷ điểm cải tạo, lập tức tâm tình đại hảo.

Nhưng nhanh chóng cảm thấy ánh mắt cười như không cười của Nữ Oa khi nhìn về phía hắn.

“Bảo bối đồ nhi, con có cố ý không đó?” Nhanh chóng, giọng nói trêu chọc của Nữ Oa truyền đến.

Đây là Nữ Oa truyền âm cho Lâm Hiên.

“Khái khái!

Đồ nhi ngu độn, không hiểu lời sư phụ nói có ý gì.” Lâm Hiên ho khan lúng túng, ánh mắt có chút lảng tránh nói.

“Con còn định giả vờ với sư phụ à?

Vì sao vi sư thấy mỗi lần con thu đệ tử, đều toàn thu nữ sinh linh?” “Trùng hợp thôi ạ!

Đạo của cơ duyên, kỳ diệu khó lường.” Lâm Hiên chỉ có thể tùy tiện viện cớ nói.

“Thôi thôi, dù sao thu ai làm đệ tử, vi sư cũng không để bụng.” “Hô!” Nghe lời Nữ Oa nói, Lâm Hiên âm thầm thở phào một hơi,

đồng thời thầm mắng: "Cái hệ thống khốn kiếp, toàn cho ta mấy nhiệm vụ ngẫu nhiên vớ vẩn!" "Nếu ta không nhầm, Thái Vân tiên tử kiếp trước, có một thiên phú thần thông, là Thần Chi Thiệt sao?" "Khái khái, có tội, có tội!" Thế là, sau khi thu Thái Vân làm đệ tử ký danh, mọi người lại tiếp tục du ngoạn trên Hồng Hoang đại địa.

Không biết từ lúc nào, đã đến Vạn Thọ Sơn.

Nơi đây, ngoài Ngũ Trang Quán ra, vẫn là trung tâm của Nhân tộc, cũng là nơi ba vị Nhân tộc lão tổ tiềm tu.

Dù cách rất xa, vẫn có thể nhìn thấy trên bình nguyên, hai pho tượng vô cùng nguy nga.

Trong đó, một pho là tượng Nhân tộc Thánh Mẫu Nữ Oa Nương Nương, một pho là tượng Nhân tộc Thánh Phụ Lâm Hiên!

Trước hai pho tượng, hương hỏa không ngừng, thỉnh thoảng lại có Nhân tộc đến cúng bái, thái độ thành kính cung kính.

Trong Ngũ Trang Quán trên Vạn Thọ Sơn!

Trấn Nguyên Tử triệu tập một nhóm đệ tử vừa thu nhận, thần sắc vô cùng nghiêm túc trịnh trọng nói: "Một lát nữa vi sư sẽ có khách quý vạn phần tôn quý tới, các con nhất định phải phụng sự thật tốt, không được chậm trễ!" "Còn nữa, sai người chuẩn bị đủ Nhân Sâm Quả, để chiêu đãi khách quý!" "Các đệ tử còn lại, theo vi sư ra sơn môn, chuẩn bị nghênh tiếp khách quý!" Những đệ tử đó lần đầu tiên thấy sư tôn Trấn Nguyên Tử, người được xưng là Địa Tiên Chi Tổ, lại trịnh trọng đến vậy, còn muốn đích thân đi nghênh tiếp khách quý.

Lập tức, các đệ tử đều kinh hãi và nghi hoặc trong lòng, vị khách quý lần này đến rốt cuộc là thần thánh phương nào?

Chương 164

Sau khi đến gần Vạn Thọ Sơn, Lâm Hiên thần thức quét qua, liền tìm thấy ba vị Nhân tộc lão tổ đang tiềm tu.

"Toại Nhân Thị, Hữu Sào Thị, Truy Y Thị, nhanh chóng xuất hiện, ta có việc quan trọng cần thương lượng với các ngươi!" Lâm Hiên ý niệm khẽ động, liền truyền âm cho ba vị Nhân tộc lão tổ.

"Ong!" Trong một động phủ nào đó, ba vị Nhân tộc lão tổ tâm thần chấn động, đồng loạt mở mắt.

"Thánh Phụ!

Thánh Phụ đang tìm chúng ta!" Toại Nhân Thị kinh hỉ vô cùng nói.

"Không sai, chúng ta nhanh chóng ra ngoài!" Hữu Sào Thị nói.

"Thiện!" Truy Y Thị cũng gật đầu.

Thế là, ba vị lão tổ đồng loạt lóe thân ra, xuất hiện trước mặt Lâm Hiên.

Tam hoa tụ đỉnh, khí thế mênh mông kéo dài, pháp tắc chi lực ẩn hiện, lại bằng đại nghị lực đạt đến tu vi Chuẩn Thánh sơ kỳ rồi.

"Toại Nhân Thị, Hữu Sào Thị, Truy Y Thị bái kiến Thánh Mẫu, Thánh Phụ!" Mặc dù đều đã thành quả vị Chuẩn Thánh sơ kỳ, nhưng ba vị Nhân tộc lão tổ khi thấy Lâm Hiên và Nữ Oa, vẫn vô cùng cung kính hành lễ nói.

Dù sao, không có Nữ Oa và Lâm Hiên, sẽ không có họ, ân đức lớn hơn trời!

"Đi thôi, cùng chúng ta đến Ngũ Trang Quán một chuyến!" Nữ Oa bình thản phất tay nói.

Lập tức một luồng sức mạnh nhu hòa, nâng ba vị lão tổ dậy.

Vâng!

Cứ thế, mọi người cùng nhau đến ngoài sơn môn Ngũ Trang Quán của Trấn Nguyên Tử trên Vạn Thọ Sơn.

"Ong!" Đợi Nữ Oa và Lâm Hiên vừa từ trên không trung hạ xuống, chỉ thấy đất dâng kim liên, trời hoa rơi lả tả, vô tận tiên nhạc du dương vang lên.

Thánh Nhân xuất hành, lời nói tức là pháp tắc, trời đất cùng chúc mừng!

"Kia… kia… Thánh Mẫu và Thánh Phụ!" "Đúng đúng đúng, giống hệt pho tượng, chắc chắn là vậy!" "Không hổ là Thánh Mẫu và Thánh Phụ a, tu vi thông thiên, khí tức mờ mịt lại tựa như ẩn chứa vô cùng đại đạo, quả thực vô cùng cường hãn!" "Có cả ba vị lão tổ Nhân tộc cũng đến rồi!" "Chẳng trách sư tôn lại đích thân ra nghênh tiếp, còn bảo chúng ta chuẩn bị đủ Nhân Sâm Quả!" "…." Theo Lâm Hiên xuất hiện, các đệ tử của Trấn Nguyên Tử ở cổng sơn môn đều thấp giọng nghị luận, vẻ kích động hiện rõ trên mặt.

"Không được vô lễ!" Trấn Nguyên Tử trước hết trừng mắt nhìn các đệ tử đang kích động hưng phấn, sau đó mới bước lên phía trước: "Cung nghênh Nữ Oa Nương Nương đích thân lâm phàm, cùng với Lâm Hiên tiểu hữu, lâu ngày không gặp, tu vi đạo hạnh càng thêm hùng hậu, ta không sao bì kịp!" "Ừm!" Nữ Oa khẽ gật đầu.

"Đa tạ Trấn Nguyên Tử tiền bối đích thân nghênh tiếp." Lâm Hiên cười nói.

"Kính chào Trấn Nguyên Tử tiền bối!" Vân Tiêu và các cô gái thì vội vàng hành lễ vấn an.

"Kính chào Thánh Mẫu, Thánh Phụ, chư vị Thượng Tiên và lão

tổ!" Các đệ tử Nhân tộc phía sau Trấn Nguyên Tử cũng nhao nhao hành lễ hô lớn.

"Đông!" "Ong!" Đồng thời, từng đạo tiên nhạc được tấu lên, tượng trưng cho nghi lễ hoan nghênh cao quý nhất.

Lâm Hiên nhanh chóng được nghênh tiếp vào đại điện.

"Mấy nha đầu, các con cứ ra ngoài du ngoạn trước đi!" Lâm Hiên xua tay với Tam Tiêu nói.

"Hay quá!

Lâu rồi không gặp mấy con tiên hạc kia, hì hì, đã mấy nghìn năm rồi." Bích Tiêu vẻ mặt phấn khích, cười hì hì nói.

"À, con nhớ Vạn Thọ Sơn có không ít linh quả ở nhiều nơi đều rất ngon đó nha, lát nữa con sẽ dẫn các muội đi nếm thử!" Thường Hi cũng đôi mắt long lanh cười nói.

Các cô gái còn lại tuy không nói gì, nhưng cũng vẻ mặt hân hoan háo hức, vui mừng và mong chờ!

Và nhanh chóng nhảy nhót tưng bừng rời đi.

Cứ như vậy, trong đại điện chỉ còn lại Trấn Nguyên Tử, Nữ Oa Nương Nương, Lâm Hiên và ba vị Nhân tộc lão tổ.

"Nương theo đại thế Hồng Hoang, Nhân tộc ắt sẽ hưng thịnh!" Nữ Oa bình thản mở miệng nói: "Cho nên các Thánh Nhân đại năng đều nhao nhao truyền lại đạo thống, thu nhận Nhân tộc làm đệ tử, giáo hóa chúng sinh." "Ngàn năm phát triển, Nhân tộc cường thịnh, nhưng lại phân tán ở các khu vực trên Hồng Hoang, điều này vô cùng bất lợi cho sự đoàn kết phát triển!

Ta thôi diễn, Nhân tộc sẽ sinh ra Tam Hoàng Ngũ Đế, làm cộng chủ Nhân tộc, thống lĩnh Nhân tộc, tiến thêm một bước nữa!" Giọng

Nữ Oa Nương Nương không lớn, nhưng mờ mịt như đạo vận, vờn quanh tai mọi người.

"Thánh Mẫu nói rất đúng!" Toại Nhân Thị gật đầu hành lễ nói.

"Xin hỏi Thánh Mẫu, Tam Hoàng Ngũ Đế kia có định số không?" Hữu Sào Thị vuốt râu hỏi.

"Các ngươi tuy là ba người đầu tiên ta tạo ra, là Tam Tổ Nhân tộc, cũng đã cống hiến rất nhiều cho Nhân tộc, dẫn dắt Nhân tộc đại tiến bộ, nhưng chung quy không có tư chất của hoàng giả!" Giọng Nữ Oa mờ mịt bình thản nói: "Tam Hoàng Ngũ Đế là định số, nhưng người làm Tam Hoàng Ngũ Đế thì không phải định số!" "Phàm ai có đại công đức, đại cống hiến cho Nhân tộc, đều có thể làm cộng chủ Nhân tộc!" Nghe lời Nữ Oa Nương Nương nói, ba vị Nhân tộc lão tổ đồng loạt quỳ xuống bái lạy, lớn tiếng hô: "Chúng con xin tuân theo ý chỉ của Thánh Mẫu!" "Ong!" Đúng lúc này, Lâm Hiên lật tay phải, chỉ thấy hư không khẽ chấn động, một kiện pháp bảo bảo quang lấp lánh lơ lửng giữa hư không.

Đó chính là Nhân tộc Chí Bảo Không Động Ấn!

"Không Động Ấn trấn áp khí vận Nhân tộc, uy năng khó lường.

Sau này nếu Tam Hoàng Ngũ Đế xuất hiện, các ngươi có thể giao nó cho họ bảo quản, dùng Không Động Ấn trấn áp Nhân tộc!" Vừa dứt lời, Lâm Hiên ý niệm khẽ động, Không Động Ấn liền rơi vào tay Toại Nhân Thị.

"Xin tuân theo ý chỉ của Thánh Phụ!" Tam Tổ Nhân tộc lại bái.

Chương 165

Sau đó, Tam Tổ Nhân tộc đồng loạt rời đi, chỉ còn lại Lâm Hiên. . .

.

Về Hạo Thiên, Dao Trì, họ vâng theo ý chỉ của Hồng Quân Đạo Tổ, chưởng quản Thiên Đình, chế định trật tự mới, thu phục các sinh linh Yêu tộc cũ.

Nhưng quá trình đó lại không hề dễ dàng như vậy!

Đặc biệt là một số sinh linh Yêu tộc tự cho mình thanh cao, ngạo khí mười phần, cho rằng Hạo Thiên, Dao Trì chỉ là hai vị đồng tử bên cạnh Đạo Tổ, có tư cách gì để thống ngự họ?

Vì vậy, các Yêu Vương Yêu tộc từ Đại La trở lên đều không thèm để ý đến lời hiệu triệu của Hạo Thiên, Dao Trì, trái lại chiếm núi xưng vương, tự mình bá chiếm một phương.

Hạo Thiên, Dao Trì trong cơn tức giận đã chinh phạt các đại năng Yêu tộc, tuy thu phục được không ít Yêu Vương, nhưng vẫn không thể khiến họ quy phục thật lòng.

Lại có Côn Bằng đạo nhân ở Bắc Minh, tay cầm Lạc Thư, Hà Đồ, hiệu triệu Yêu tộc Hồng Hoang, thậm chí định ở Bắc Minh kiến lập một Thiên Đình mới, một lần nữa thống ngự Yêu tộc.

Mà Côn Bằng sau trận đại chiến Vu Yêu lần trước, liền thu mình ở Bắc Minh, nhưng sau khi sóng gió lắng xuống.

Dã tâm của hắn lại nảy sinh, cộng thêm Lạc Thư, Hà Đồ hai đại Tiên Thiên Linh Bảo có được từ Đế Tuấn, hắn quả thực muốn lập một Thiên Đình Yêu tộc mới, phân đình kháng lễ với Hạo Thiên, Dao Trì.

Hạo Thiên, Dao Trì đối với điều này lại vô cùng bất lực.

Trước hết, uy vọng của họ hoàn toàn không thể so sánh với Yêu Sư Côn Bằng vốn là Yêu tộc.

Hơn nữa, Côn Bằng là cường giả tu vi Chuẩn Thánh trung kỳ đỉnh phong, là một trong ba nghìn khách nghe giảng ở Tử Tiêu Cung, thực lực cường hãn vô biên.

Cứ như vậy, Hạo Thiên, Dao Trì hoàn toàn không làm gì được hắn.

Thế là!

Hai huynh muội cùng nhau quay về Tử Tiêu Cung, thỉnh cầu Đạo Tổ chỉ dạy nên làm thế nào.

"Lão sư, các đại năng Yêu tộc kia ngông nghênh bất tuân, đệ tử khó mà khiến họ thần phục!

Lại còn có Yêu Sư Côn Bằng của Thiên Đình cũ, lại ở Bắc Minh kiến lập Thiên Đình mới, phân đình kháng lễ với chúng đệ tử, đệ tử thật sự không làm gì được." Hạo Thiên nghiến răng, vẻ mặt khổ sở nói.

"Chuyện này ta đã biết!" Hồng Quân Đạo Tổ khí tức mờ mịt, sau đó đạo âm cuồn cuộn, hướng về trời xanh truyền chỉ: "Tam Thanh, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, Nữ Oa, đợi người mau đến Tử Tiêu Cung!" Tử Tiêu Cung tọa lạc giữa Hỗn Độn, tựa như đã tồn tại từ thời viễn cổ.

Nơi đây là đạo tràng của Hồng Quân Đạo Tổ, cũng là nơi Người lần đầu tiên giảng đạo từ khi khai thiên lập địa.

Lúc này!

Trong Tử Tiêu Cung, sáu vị Thánh Nhân tề tựu, phía sau là các đệ tử, còn Hạo Thiên và Dao Trì đứng hai bên.

Duy chỉ có Hồng Quân Đạo Tổ đang tọa trên đạo đài, khí tức hư vô mờ mịt, tựa hồ hòa hợp với trời đất, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, người ta sẽ ngỡ rằng nơi đó chỉ là một khoảng không vô tận.“Hạo Thiên tuy là Thiên Đế, nhưng các sinh linh yêu tộc lại ngoan cố khó thuần, không nghe lệnh.

Các vị là sư huynh sư tỷ của Hạo Thiên, nên hết lòng trợ giúp!” Hồng Quân Đạo Tổ khẽ mở khép đôi mắt hỗn độn, tựa như ẩn chứa vô tận đạo vận, Người thản nhiên nói: “Hạo Thiên, Dao Trì, có phiền não gì thì cùng chư vị sư huynh sư tỷ thương nghị là được, những việc nhỏ nhặt này, đừng quấy rầy sự thanh tĩnh của ta nữa!”“Còn một việc, đó là nhân tộc sẽ hưng thịnh, thiên đạo định số có Tam Hoàng Ngũ Đế trị thế!” Nói xong, Hồng Quân Đạo Tổ đầy ẩn ý nhìn về phía Lâm Hiên, ung dung nói: “Lâm Hiên, ngươi là Thánh Phụ của nhân tộc, có trách nhiệm giáo hóa nhân tộc, việc này cứ giao cho ngươi lo liệu!” “Đệ tử cẩn tuân ý chỉ của Đạo Tổ!” Lâm Hiên khẽ sững sờ, sau đó mừng rỡ, vội vã hành lễ với Hồng Quân.“Xoẹt!” Nghe lời Hồng Quân, sắc mặt Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn khẽ biến, trở nên khó coi.

Lão Tử thân là giáo chủ Nhân Giáo, lẽ ra phải giáo hóa nhân tộc, việc Tam Hoàng Ngũ Đế cũng nên do Người lựa chọn.

Nhưng nay Đạo Tổ lại toàn quyền giao cho Lâm Hiên, hoàn toàn không coi Người là giáo chủ Nhân Giáo.

Còn về Nguyên Thủy Thiên Tôn, bởi vì các đệ tử môn hạ đều là nhân tộc, mỗi người đều có tuệ căn sâu dày, nếu không có gì bất ngờ, họ có cơ hội lớn nhất để đảm nhiệm Tam Hoàng Ngũ Đế của nhân tộc.

Nhưng giờ đây, Lâm Hiên lại toàn quyền phụ trách việc Tam Hoàng Ngũ Đế, với thái độ lãnh đạm thờ ơ thường ngày của y đối với

mình, Lâm Hiên làm sao có thể để đệ tử của Người đảm nhiệm Tam Hoàng Ngũ Đế?

Còn về Thông Thiên Giáo Chủ, đa số đệ tử trong môn đều là loại ẩm sinh noãn hóa, hoặc sinh linh lông vũ sừng nhọn.

Việc Tam Hoàng Ngũ Đế này lại chẳng liên quan gì đến Người!

Nữ Oa càng không nói gì, Tây Phương Lưỡng Thánh (Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn), tự biết đây là việc của Đông Phương đại địa, cũng không thể nhúng tay vào, môn hạ cũng không có đệ tử xuất sắc, cho dù có tranh cũng chẳng thể thắng, đành bỏ qua.“Lão Sư!” Do đó, Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng tiến lên, định nêu ý kiến.

Nhưng lời còn chưa kịp nói, đã bị Hồng Quân Đạo Tổ cắt ngang: “Nhân tộc đang đại hưng, Thánh Nhân không được nhúng tay!” “.....!” Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn cứng họng, sắc mặt biến đổi không ngừng, tựa hồ khó chịu như nuốt phải ruồi bọ, nhưng cuối cùng chỉ đành mặt mày xanh mét đáp: “Chúng ta cẩn tuân pháp chỉ của Lão Sư!” “Ừm!” Hồng Quân Đạo Tổ phảng phất như không nhìn thấy sắc mặt khó coi của Lão Tử, hư không khẽ chấn động, Người liền biến mất, để lại từng đóa kim liên lơ lửng.“Cung tống Lão Sư (Đạo Tổ)!” Chúng nhân đồng thanh hô lớn.

“Chư vị sư huynh sư tỷ, ta và Dao Trì vâng theo ý chỉ của Lão Sư chấp chưởng Thiên Đình, nhưng lại gặp phải khó khăn lớn, mong mấy vị sư huynh, sư tỷ ra tay giúp đỡ một phen.” Đợi Hồng Quân rời đi, Hạo Thiên liền bước lên một bước, hướng về Lão Tử khẩn cầu, thái độ thành khẩn.“Ừm!” Ngoại trừ Nữ Oa và Thông Thiên, sắc mặt các Thánh Nhân còn lại đều tối sầm, trầm mặc không nói, lạnh lùng nhìn Hạo Thiên.

“Sư đệ Hạo Thiên, Oa Hoàng Cung của ta không lập giáo, môn hạ lại chỉ có một mình Lâm Hiên, không thể phái thêm ai nữa.

Nhưng ta vốn là một thành viên của yêu tộc, có thể luyện cho sư đệ một pháp bảo, giúp sư đệ hiệu lệnh quần yêu, khiến những yêu tộc có ý nguyện tự động quy phục Thiên Đình!" Nữ Oa Nương Nương biết Hạo Thiên và Lâm Hiên có quan hệ tốt, liền mở lời trước: "Hơn nữa, ta đã biết Côn Bằng ở Bắc Minh lập tân Thiên Đình, có thể để Lâm Hiên đi giúp dọn dẹp kẻ dị kỷ đó, giải quyết mối lo lớn này, như vậy có được không?" "Xoẹt!" Nghe Nữ Oa Nương Nương nói vậy, hai mắt Hạo Thiên sáng bừng, trong lòng vô cùng kích động.

Dù là pháp bảo có thể hiệu lệnh ức vạn yêu tộc hay Lâm Hiên tương trợ dọn dẹp tân Thiên Đình ở Bắc Minh, đối với y, đều là sự giúp đỡ cực kỳ lớn.

Do đó, Hạo Thiên vội vàng chắp tay hành lễ với Nữ Oa Nương Nương, trịnh trọng hô lớn: "Như vậy là quá tốt, quá tốt!

Hạo Thiên xin tạ Nữ Oa sư tỷ, tạ Lâm Hiên đạo huynh!" Đồng thời, ánh mắt rực sáng nhìn các Thánh Nhân còn lại, hy vọng họ cũng có thể ra tay giúp đỡ."Đây là việc của Đông Phương, không liên quan gì đến Tây Phương ta!" Thấy ánh mắt rực sáng của Hạo Thiên, Chuẩn Đề trong lòng lạnh lẽo, thẳng thừng từ chối: "Huống hồ Tây Phương đại địa của ta cằn cỗi, tu sĩ tư chất bình thường, cũng chẳng có ai khả dụng." "Ầm!" Vừa dứt lời, Chuẩn Đề ý niệm khẽ động, liền trực tiếp rời đi.

Chương 166

“Haizz!

Sư đệ đừng trách!” Tiếp Dẫn cũng thở dài một tiếng với vẻ mặt khổ sở, sau đó cũng biến mất theo.

“Thật đúng là vô sỉ!” Nghe lời Chuẩn Đề, Tam Thanh đồng loạt khẽ mắng một tiếng, cũng không ngờ Chuẩn Đề lại có mặt dày như vậy, trực tiếp lấy lý do việc Đông Tây Phương mà thoái thác.

Sắc mặt Hạo Thiên càng thêm trầm xuống, từng luồng oán giận đột nhiên trỗi dậy, y nắm chặt nắm đấm, nhưng lại chẳng thể làm gì.“Xiển Giáo ta tuy chỉ có mười mấy đệ tử ít ỏi, nhưng cũng có thể phái Quảng Thành Tử, Cụ Lưu Tôn giúp bình định Bắc Minh, thu phục sinh linh yêu tộc Hồng Hoang!” Nguyên Thủy Thiên Tôn tuy sắc mặt không mấy dễ coi, nhưng ngại thể diện Thánh Nhân, cũng chỉ đành nhịn đau phái ra hai đệ tử tương trợ.

Đồng thời, Người đảo mắt một vòng, tinh quang lóe lên, cười nói với Hạo Thiên: “Mà Hạo Thiên sư đệ đừng lo, đệ tử của tam đệ ta đông đảo, số lượng hàng vạn, hẳn có thể cấp cho Thiên Đình nhiều trợ giúp hơn!” “Ầm!” Lời Nguyên Thủy Thiên Tôn vừa dứt, sắc mặt Thông Thiên Giáo Chủ lập tức trở nên âm trầm, Người hung ác trừng mắt nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn một cái.“Xin Thông Thiên sư huynh tương trợ!” Hạo Thiên thấy gió chiều nào xoay chiều đó, vội vàng hành lễ hô với Thông Thiên Giáo Chủ.

“Thôi được rồi, đệ tử Tiệt Giáo ta quả thật đông đảo, nhưng đa số đệ tử nội môn đều cần truyền thừa đạo thống, không thể phái đến Thiên Đình.

Còn về đệ tử ngoại môn, đợi một thời gian nữa, ta sẽ phái một số

đến Thiên Đình nhậm chức!" Nói xong, Thông Thiên Giáo Chủ lại tiếp lời: "Mà môn hạ ta có Đa Bảo, Triệu Công Minh cũng có thể xuất chiến, giúp sư đệ diệt trừ tân Thiên Đình ở Bắc Minh!" "Đa tạ Thông Thiên Giáo Chủ tương trợ!" Sắc mặt Hạo Thiên cuối cùng cũng dịu đi không ít, y chắp tay cúi đầu tạ ơn Thông Thiên Giáo Chủ.Sau đó, Hạo Thiên đặt ánh mắt lên người Lão Tử.

"Môn hạ ta chỉ có một đệ tử là Huyền Đô, thường xuyên hầu hạ bên cạnh ta.

Nhưng vì pháp chỉ của Lão Sư, ta lẽ ra nên giúp đỡ." Lão Tử thản nhiên nói.

"Ầm!" Lời vừa dứt, liền thấy một đạo bạch quang phóng ra, hóa thành một lão đạo sĩ, khoác đạo bào Âm Dương Bát Quái, khí tức mờ mịt.

"Thái Thượng Lão Quân, bái kiến chư vị!" Lão đạo sĩ này tiên phong đạo cốt, chính là thiện thi của Lão Tử, thậm chí còn có tu vi Chuẩn Thánh sơ kỳ đỉnh phong.

"Ừm!" Lão Tử thản nhiên gật đầu, sau đó nói: "Sau này ngươi cứ cư ngụ ở Thiên Đình, giúp sư đệ Hạo Thiên quản lý Thiên Đình!" "Thiện!" Thái Thượng Lão Quân gật đầu.

"Đa tạ Lão Tử sư huynh!" Thấy Thái Thượng Lão Quân là một cường giả Chuẩn Thánh sơ kỳ, Hạo Thiên mừng rỡ khôn xiết, vội vàng chắp tay nói.Chẳng mấy chốc, các Thánh Nhân đều lần lượt rời đi.

Trong Tử Tiêu Cung, chỉ còn lại Hạo Thiên và Lâm Hiên.

"Chư vị đạo hữu, xin mời đến Thiên Đình, ta sẽ cùng chư vị đạo hữu thương nghị việc thảo phạt tân Thiên Đình ở Bắc Minh!" Hạo Thiên khách khí nói với Thái Thượng Lão Quân và những người còn

lại.

“Thiện!” Vì vậy, tất cả cùng nhau gấp rút đến Thiên Đình.“Sư tôn, Hạo Thiên có chút đáng thương a, tuy thân là cộng chủ trời đất, nhưng trước mặt Thánh Nhân lại chẳng được để vào mắt!” Bích Tiêu đang đi theo sau Lâm Hiên, mở miệng truyền âm cho y.

“Dưới Thánh Nhân đều là kiến cỏ, trong mắt một số Thánh Nhân, Hạo Thiên chẳng qua chỉ là một con rối mà thôi.” Lâm Hiên khẽ lắc đầu nói.

“Hì hì, sư tổ của con là tốt nhất, trước mặt con thì giống như đại tỷ tỷ vậy, đối xử với con đặc biệt tốt, đặc biệt dịu dàng đó!” Bích Tiêu cười hì hì nói.

“Sư phụ tâm thiện, vô tranh vô cầu, đối với chúng ta tự nhiên là vô cùng tốt.” Nhớ lại những điều nhỏ nhặt từ khi theo Nữ Oa, trong lòng Lâm Hiên không khỏi dâng lên một dòng cảm xúc ấm áp, khóe miệng y bản năng khẽ cong lên một độ cong.“Lâm Hiên đại ca ca, hì hì, nhìn kìa, có Tam Tiêu, Hi Hòa, Thường Hi tỷ tỷ nữa!” Đột nhiên, Dao Trì bay đến bên cạnh Lâm Hiên, cười hì hì gọi.

“Dao Trì muội muội, sau khi làm cộng chủ Hồng Hoang thì cảm giác thế nào?

Không phải rất oai phong sao?” Bích Tiêu và Dao Trì có quan hệ tốt, vội vàng kéo Dao Trì hỏi.

“Đâu có, Bích Tiêu tỷ tỷ lại chẳng biết, cái Thiên Đình đó như một bãi lầy, ta và ca ca sắp không quản nổi nữa rồi.” Dao Trì bĩu môi, vẻ mặt ủy khuất nói.

“Không sao không sao!” Bích Tiêu thấy Dao Trì ủy khuất, vội vàng lên tiếng an ủi: “Sau này có việc gì không giải quyết được, nhớ nói với tỷ tỷ, tỷ tỷ nhất định sẽ giúp đó.” “Đúng vậy, Dao Trì muội muội,

nếu tỷ tỷ không giúp được thì lại khẩn cầu sư tôn giúp đỡ.” Vân Tiêu cũng an ủi.

Quỳnh Tiêu và Thường Hi cũng lần lượt mở lời an ủi, ngay cả Thái Vân, đệ tử ký danh mới nhất của Lâm Hiên, cũng đau lòng cho Dao Trì, cùng nhau an ủi.

Điều đó cũng khiến Dao Trì vô cùng cảm động, trò chuyện rất vui vẻ với mấy cô gái.“Ầm!” Nhanh chóng, mọi người cùng nhau đến Thiên Đình.

Hạo Thiên ngồi trên ngai vàng, mở lời với Lâm Hiên: “Chư vị đạo huynh, Côn Bằng kia tự cho rằng tu vi cao thâm, lại có được Lạc Thư, Hà Đồ của Yêu Đế Đế Tuấn ở Thiên Đình cũ, đã thu phục không ít tàn dư của Thiên Đình cũ, trong đó có Kế Mông, Thương Dương, Thử Thiết ba vị Yêu Thần quy phục, lập tân Thiên Đình, thanh thế vô cùng lớn, muốn cùng ta chia rẽ đối lập, không thể xem thường được!” “Hắc hắc!

Thiên Đế xin cứ yên tâm, có Cụ Lưu Tôn ta ở đây, nhất định sẽ giết cho không còn mảnh giáp, máu chảy thành sông!” Cụ Lưu Tôn có dáng người khá nhỏ bé, cười nham hiểm nói.

“Không sai, chúng ta tự nhiên sẽ dốc toàn lực tương trợ!” Quảng Thành Tử cũng nghiêm giọng nói.

Thân là đệ tử đầu tiên của Nguyên Thủy Thiên Tôn, hắn có tu vi Đại La Kim Tiên sơ kỳ, lại thừa hưởng sự lãnh ngạo của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

“Hừ!

Vậy thì xem ai giết được nhiều yêu tộc nghiệt chướng hơn!” Triệu Công Minh lạnh lùng nói.

“Sư đệ đừng vội, chúng ta vâng theo pháp chỉ của sư tôn tương

trợ Thiên Đế Hạo Thiên, chỉ cần nghe theo sắp xếp của Thiên Đế là được, đừng cố tạo thêm nhiều sát lục." Đa Bảo đạo nhân có tu vi Đại La Kim Tiên hậu kỳ, khẽ lắc đầu nói."Vậy thì, đa tạ chư vị đạo huynh!" Hạo Thiên gật đầu, sau đó nhìn sang Lâm Hiên và Thái Thượng Lão Quân.

Dù sao Hạo Thiên cũng rất rõ, Quảng Thành Tử tuy đạo hạnh tu vi không tệ, nhưng lần thảo phạt Bắc Minh Thiên Đình này, chủ lực chính là Lâm Hiên và Thái Thượng Lão Quân.

Bởi vì chỉ có cường giả Chuẩn Thánh mới có tư cách giao chiến với Côn Bằng!

Đó mới là yếu tố then chốt quyết định thắng bại của cuộc thảo phạt này.

"Lâm Hiên đạo huynh, Lão Quân, xin đến lúc đó giúp đỡ nhiều, Hạo Thiên vô cùng cảm kích!" Hạo Thiên trịnh trọng nói.

"Vô phương!" Lâm Hiên xua tay nói.

"Lão đạo mọi việc đều nghe theo pháp chỉ của Thiên Đế." Thái Thượng Lão Quân điềm nhiên, không chút biểu cảm đáp.

"Tốt!" Hạo Thiên gật đầu, sau đó giọng nói như sấm sét, hô lớn: "Truyền ý chỉ của ta, triệu tập thiên binh thiên tướng, lập tức xuất binh Bắc Minh, lấy mạng của Côn Bằng!" "Ầm ầm ầm!" Theo lệnh của Hạo Thiên, Thiên Đình nhanh chóng hội tụ vô số sinh linh, có nhân tộc, có yêu tộc, và cả các chủng tộc khác.

Số lượng thiên binh thiên tướng do những sinh linh này hợp thành lên đến hàng trăm triệu.

Chương 167

Sau khi tập hợp binh lực, liền xuất binh Bắc Minh!

Hùng vĩ mênh mông, sát khí ngút trời!Còn về Côn Bằng.

Thuở ban đầu trong Vu Yêu đại chiến, vốn định giúp đỡ Đế Tuấn, Thái Nhất, nhưng về sau cuộc đại chiến, phát hiện các Tổ Vu đều phát điên, từng người điên cuồng tự bạo, ngay cả Phục Hy cũng thân vẫn trong đó.

Đế Tuấn, Thái Nhất đều trọng thương, nhìn thấy cũng có nguy cơ vẫn lạc.

Có Tổ Vu Huyền Minh, lại còn định tự bạo để kéo theo cùng vẫn lạc!

Thấy tình hình này, Côn Bằng tự nhiên lựa chọn hoảng loạn bỏ chạy, thuận thế dẫn nổ Chu Thiên Tinh Đấu Đồ, tạo ra đủ thời gian để trốn thoát, ôm theo hai đại tiên thiên linh bảo Lạc Thư, Hà Đồ mà chạy về Bắc Minh.

Ban đầu, Côn Bằng lo lắng sẽ có Thánh Nhân để mắt đến Lạc Thư, Hà Đồ hai đại tiên thiên linh bảo trong tay, nên vẫn luôn co cụm ở Bắc Minh không dám có động thái bất thường.

Nhưng mấy trăm năm sau, lại phát hiện vẫn không có ai tìm đến gây phiền phức.

Cứ như vậy, Côn Bằng lại bắt đầu rục rịch, thêm vào đó trong tay nắm giữ hai đại pháp bảo Lạc Thư, Hà Đồ, liền tìm mấy vị yêu thần còn sống sót trong Vu Yêu đại chiến như Kế Mông, hoặc uy hiếp hoặc dụ dỗ, thu phục.

Và dưới sự xúi giục của Kế Mông và mấy vị yêu thần, Côn Bằng

thành lập Bắc Minh Thiên Đình, lấy danh nghĩa Thiên Đình cũ của Đế Tuấn, Thái Nhất, cũng chiêu nạp vô số sinh linh yêu tộc.

Trong một thời gian, Bắc Minh Thiên Đình xưng bá một vùng rộng lớn ở Bắc Minh!Yêu Sư Cung Bắc Minh!

"Bẩm Côn Bằng Yêu Sư, tân Thiên Đình Hạo Thiên đang dẫn đại quân, tiến về phía chúng ta, e rằng muốn thảo phạt chúng ta!" Kế Mông quỳ trước mặt Côn Bằng, vẻ mặt ngưng trọng nói.

"Hạo Thiên?" Côn Bằng nhướng mày, nhưng không hề tỏ ra sợ hãi, ngược lại thản nhiên nói: "Tuy thân là cộng chủ Hồng Hoang, nhưng cũng chỉ có tu vi Đại La Kim Tiên hậu kỳ, dưới trướng lại toàn lũ mèo chuột, có bản lĩnh gì mà thảo phạt ta?" "Hạo Thiên hình như đã được chư vị Thánh Nhân tương trợ!" Kế Mông lại nói.

"Gì?!" Nghe lời Kế Mông, Côn Bằng cuối cùng không thể ngồi yên, bật đứng dậy, sắc mặt lạnh lùng nói: "Mau mau báo cáo tình hình chi tiết!" "Rõ!" Kế Mông vội vàng mở miệng: "Theo tin tức từ thám tử, bên cạnh Hạo Thiên có thiện thi của Lão Tử Thánh Nhân là Thái Thượng Lão Quân, lão đạo sĩ này có đạo hạnh Chuẩn Thánh sơ kỳ.

Lại có đệ tử của Nguyên Thủy Thiên Tôn là Quảng Thành Tử, Cụ Lưu Tôn, đệ tử của Thông Thiên Giáo Chủ là Đa Bảo đạo nhân, Triệu Công Minh.

Hơn nữa...

Nữ Oa Nương Nương cũng phái Tam Tiêu tam tỷ muội cùng Hi Hòa, Thường Hi đến tương trợ!""Tam Tiêu?

Vậy có thấy tên tiểu tử Lâm Hiên kia không?" Nghe Tam Tiêu cũng ở trong đó, đồng tử Côn Bằng co rút lại, vẻ mặt lộ rõ sự kiêng kỵ, y vội vàng hỏi.

"Không phát hiện tung tích của Lâm Hiên!" "Hừ!

Thánh Nhân vô liêm sỉ, lại còn giúp tên tiểu tử Hạo Thiên kia như vậy!" Nghe vậy, Côn Bằng khẽ thở phào nhẹ nhõm một hơi, sau đó sắc mặt phủ một tầng sương lạnh, thờ ơ nói: "Nhưng thì sao chứ?

Chỉ cần Thánh Nhân không xuất thủ, ta Côn Bằng không sợ hãi chút nào!""Ầm ầm ầm!" Trên bầu trời Bắc Minh, từng đoàn mây đen tụ tập, cuồng phong nổi lên dữ dội, một cảnh tượng gió mưa sắp tới.

"Vù!" Trong một khoảnh khắc, từ chân trời xa xăm, một đám mây đen kịt kéo đến, nhanh chóng đứng trên Bắc Minh, chính là thiên binh thiên tướng của Thiên Đình do Hạo Thiên dẫn đầu.

Khí thế hùng vĩ, sát khí ngút trời!

"Côn Bằng lão cẩu, còn không mau ra chịu chết?!" Hạo Thiên lơ lửng trên hư không, tay cầm Quan Thiên Kính, đỉnh đầu lơ lửng Tây Phương Tố Sắc Vân Giới Kỳ, khí tức Đại La Kim Tiên hậu kỳ đỉnh phong lan tỏa, khí thế như cầu vồng, giọng nói như sấm sét gầm lên một tiếng.

"Rào rào!" Trong chốc lát, từng mảng mây đen lớn bị thổi tan, những tia sét cuồn cuộn lóe lên giữa bầu trời.

"Quá quắt!

Tiểu tử Hạo Thiên, ai cho ngươi gan, dám đến Bắc Minh ta làm càn!" "Ầm!" Lời vừa dứt, liền thấy một con chim đại bàng che trời lấp đất bay vút lên trời, cuốn theo phong vân, khí thế hùng vĩ mênh mông, mạnh hơn Hạo Thiên gấp vô số lần.

Chính là Côn Bằng đã đạt tu vi Chuẩn Thánh trung kỳ đỉnh phong, chỉ thấy y tay trái nâng Yêu Sư Cung, đỉnh đầu lơ lửng hai đại tiên thiên linh bảo Lạc Thư, Hà Đồ.

Một đôi mắt sắc lạnh quét về phía Hạo Thiên, trên mặt đầy sát cơ vô tận."Vút!" "Vút!" "Vút!" "....." Cùng với sự xuất hiện của Côn

Bằng, liền thấy bên dưới Bắc Minh, ức vạn sinh linh yêu tộc lần lượt bay lên không, đứng sau Côn Bằng, trợn mắt nhìn thiên binh thiên tướng của Hạo Thiên.

"Lão cẩu Côn Bằng, ta Hạo Thiên vâng theo pháp chỉ của Đạo Tổ, đương làm Thiên Đế Thiên Đình, chưởng quản Hồng Hoang thiên địa!" "Thế mà lão cẩu Côn Bằng lại trái nghịch thiên ý, tại đây lập tân Thiên Đình, vọng tưởng định ra trật tự mới, muốn cùng Thiên Đình ta chia rẽ đối lập, thật đúng là si tâm vọng tưởng!" Hạo Thiên tuy rằng vô cùng kiêng kỵ thực lực khủng bố của Côn Bằng, nhưng dù sao y cũng là một Thiên Đế, ẩn ẩn đã có khí chất đế bá bao trùm thân, thêm vào đó chuyến thảo phạt này tràn đầy tự tin, cũng không sợ Côn Bằng."Ha ha ha!" Đối mặt với lời quát mắng sắc lạnh của Hạo Thiên, Côn Bằng cười nham hiểm một tiếng, cuộn lên cơn gió lớn, tựa như vừa nghe được chuyện cực kỳ buồn cười, giọng nói lạnh lùng: "Hồng Hoang đại địa, từ xưa đến nay đều cường giả vi tôn, yêu tộc ta lại càng như vậy.

Tiểu tử Hạo Thiên ngươi chẳng qua chỉ là một tiểu đồng tử bên cạnh Đạo Tổ mà thôi!" "Luận tu vi, ta có đạo hạnh Chuẩn Thánh trung kỳ đỉnh phong.

Luận thân phận uy vọng, ta là Yêu Sư của Thiên Đình cũ.

Luận căn cơ, ta là chim đại bàng đầu tiên trong trời đất, là khách nghe giảng ở Tử Tiêu Cung!

Dựa vào đâu mà Đạo Tổ lại để một tiểu đồng tử ngồi cái vị Thiên Đế đó!" Lời nói của Côn Bằng tựa như sấm sét, vang vọng khắp bầu trời, khiến ức vạn sinh linh Hồng Hoang đều có thể nghe thấy.

Hạo Thiên bị tức đến sắc mặt xanh mét, hai mắt tràn ngập sát cơ vô biên.

Đồng tử!

Lại là đồng tử!

Mặc dù bây giờ đã ngồi lên ngôi vị Thiên Đế tôn quý, nhưng lại bị Thánh Nhân coi là con rối, bị đại năng coi là đồng tử thân phận thấp hèn.

Cứ như vậy, tâm thần Hạo Thiên chấn nộ, y nhìn chằm chằm Côn Bằng: "Ngươi có hai lựa chọn, một là hàng phục ta, hai là giống như Đế Tuấn, Thái Nhất, thân tiêu đạo vẫn, hồn về trời đất đi!""Ha ha ha!

Tiểu tử Hạo Thiên, chẳng lẽ ngươi nghĩ có Thánh Nhân chống lưng là tự cho mình mạnh sao?

Chương 168

Nhìn cho rõ, một kẻ Đại La yếu ớt nhỏ bé, vọng tưởng khiến ta quy hàng?

Có xứng không?" Côn Bằng cười nham hiểm hô lớn.

Mỗi câu nói, mỗi chữ đều như tràn ngập sự châm biếm vô bờ!

"Ha ha ha!

Côn Bằng Yêu Sư nói không sai, tiểu tử Hạo Thiên, có xứng sao?" "Ha ha, thật đúng là giống như một kẻ yếu đuối đang gào thét!" "Vọng tưởng thống ngự Hồng Hoang thiên địa?

Thật đúng là si tâm vọng tưởng!" "Thực lực yếu kém như vậy, xuất thân thấp hèn, lại tự xưng là Thiên Đế, thật đúng là trò cười lớn!" "Ha ha ha!" "....." Cùng với lời Côn Bằng dứt xuống, những sinh linh yêu tộc Bắc Minh phía sau y cũng lần lượt la hét, phát ra những tiếng cười nhạo châm biếm, khiến Hạo Thiên tức giận đến bốc hỏa."Côn Bằng đạo hữu, Thiên Đế Hạo Thiên là Thiên Đế do Đạo Tổ đích thân sắc phong, là định số của thiên đạo, hà cớ gì lại cố chấp không tỉnh ngộ như vậy?" Đột nhiên, Thái Thượng Lão Quân vẫn luôn im lặng bên cạnh Hạo Thiên bước lên một bước, tay cầm phất trần, ung dung mở lời.

"Hừ!" Đối với điều này, Côn Bằng lạnh lùng hừ một tiếng, thờ ơ liếc Thái Thượng Lão Quân một cái rồi nói: "Thái Thượng Lão Quân, ta kính ngươi là thiện thi của Lão Tử Thánh Nhân, sẽ không chấp nhặt với ngươi.

Nhưng nếu ngươi dám vọng tưởng giúp đỡ tiểu tử Hạo Thiên, thì đừng trách ta không khách khí!" "Nếu vậy, lão đạo không còn gì để nói!" Thái Thượng Lão Quân thản nhiên nói.Cùng lúc đó, trên bầu trời

Bắc Minh.

Lâm Hiên ngạo nghễ đứng giữa hư không, chân đạp tường vân, đôi mắt hỗn độn thờ ơ quét nhìn xuống phía dưới.

"Côn Bằng có chút quỷ dị!" "Rõ ràng bản thân y chỉ có tu vi Chuẩn Thánh trung kỳ đỉnh phong, lại rõ ràng biết Hạo Thiên là Thiên Đế do Hồng Quân Đạo Tổ đích thân sắc phong, hơn nữa còn có nhiều Thánh Nhân phái đệ tử ra, biểu lộ thái độ." "Trong nhiều yếu tố bất lợi như vậy, y lại tự tin đến thế?

Sự tự tin đó từ đâu ra?" "Hơn nữa, y tuy ẩn tàng cực sâu, nhưng ta vẫn có thể cảm nhận được, khí tức của y trở nên quỷ dị hơn rất nhiều, có nguyên nhân gì?" Lâm Hiên lẩm bẩm nói nhỏ.

Nhờ công năng ẩn nấp khí tức của Tam Thập Lục Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, Lâm Hiên cho dù đứng trên bầu trời cũng không cần lo lắng Côn Bằng sẽ phát hiện.

Không sai!

Sở dĩ Lâm Hiên không trực tiếp hiện thân, là vì từ xa hàng ức vạn dặm đã phát hiện một chút manh mối của Côn Bằng.

Do đó sau khi thương lượng với Hạo Thiên, y liền ẩn nấp, chờ thời cơ hành động!

Cùng với sự xuất hiện của Côn Bằng, Lâm Hiên càng cảm thấy Côn Bằng có điều bất thường, đặc biệt là pháp lực của y lúc cao lúc thấp, hiển lộ vẻ quỷ dị.

"Đinh!

Hệ thống ngẫu nhiên phát nhiệm vụ, yêu cầu nhiệm vụ: đánh giết Côn Bằng, phần thưởng nhiệm vụ: 600 triệu điểm sửa đổi, một kiện cực phẩm tiên thiên linh bảo!" Đúng lúc này, trong đầu Lâm Hiên lại vang lên giọng nói máy móc của hệ thống.

Quả nhiên hệ thống lại phát ra nhiệm vụ ngẫu nhiên mới, phần thưởng nhiệm vụ lại là tới 600 triệu điểm sửa đổi.

Quan trọng hơn, nhiệm vụ ngẫu nhiên lần này, còn thưởng thêm một kiện cực phẩm tiên thiên linh bảo.

Phần thưởng nhiệm vụ như vậy, còn hậu hĩnh hơn cả khi đánh giết Đế Tuấn, Thái Nhất.

Nếu là nhiệm vụ đơn giản bình thường, hệ thống tuyệt đối sẽ không vô cớ thưởng nhiều điểm sửa đổi như vậy.

Vậy, lần thảo phạt Bắc Minh Thiên Đình này, có khả năng sẽ xuất hiện một chút biến số?"Lão cẩu Côn Bằng, đã cố chấp không tỉnh ngộ như vậy, vậy thì đừng trách ta Hạo Thiên vô tình!" Hạo Thiên mặt mày xanh mét, quanh thân ẩn ẩn tản ra khí chất đế bá, hùng vĩ gầm lên một tiếng: "Chư vị thiên binh thiên tướng Thiên Đình, giết!

Mau giết hết lũ nghiệt chướng này!" "Cố chấp không tỉnh ngộ?

Ta thấy tiểu tử Hạo Thiên ngươi tự mình không biết lượng sức!" Côn Bằng cười lạnh một tiếng, sau đó cũng vung tay lên, hô lớn: "Chiến sĩ Bắc Minh, hãy cho tiểu tử Hạo Thiên kia xem, ai mới có tư cách ngồi lên ngôi vị Thiên Đế tôn quý!" "Giết!!!" Cùng với một tràng tiếng hò hét giết chóc, hai bên cuối cùng đã bắt đầu giao chiến!Theo lệnh của Hạo Thiên và Côn Bằng, chiến sĩ hai bên cuối cùng cũng xông vào chém giết.

"Ầm ầm ầm!" "Rào rào!" "Vù!" Đại chiến bắt đầu, liền thấy trên bầu trời, các loại pháp bảo, pháp thuật bay loạn xạ, năm màu rực rỡ, lộng lẫy vô cùng.

Nhưng ẩn dưới vẻ lộng lẫy đó lại là sát cơ vô tận.

Từng cỗ thi thể từ trên trời rơi xuống, khắp bầu trời tràn ngập mùi máu tanh nồng nặc, phảng phất như đang kể về sự thảm liệt của đại

chiến.

Ức vạn sinh linh đang tàn sát lẫn nhau, vô vàn linh khí tung hoành, không gian dường như cũng bị vặn vẹo, khu vực Bắc Minh phía dưới càng có từng mảng núi non sông ngòi bị oanh thành bột phấn, hàng ức vạn dặm hải vực nước biển cuộn trào.“Tiểu tử Hạo Thiên, chết đi!” Trên hư không, Côn Bằng hiện ra bản thể, khổng lồ uy nghi, che trời lấp đất, một đôi cánh khẽ vỗ, liền có vô số thiên binh thiên tướng bị hất bay.

Những kẻ yếu hơn thì bị cuồng phong xé nát, hoặc bị pháp lực mênh mông diệt sạch, cực kỳ khủng bố.

Thấy tình hình này, đồng tử Hạo Thiên co rút lại, vội vàng cầu cứu Thái Thượng Lão Quân bên cạnh.

“Lão Quân, lão cẩu Côn Bằng kia, cần làm phiền người đối phó rồi!” Hạo Thiên thỉnh cầu Thái Thượng Lão Quân.

“.....” Nghe vậy, khóe miệng Thái Thượng Lão Quân khẽ giật giật, trong lòng lại thầm mắng: “Thân là Thiên Đế Thiên Đình, không giao chiến với Côn Bằng, lại để ta đi sao?

Ta tu vi Chuẩn Thánh sơ kỳ, làm sao đánh lại kẻ tu vi Chuẩn Thánh trung kỳ đỉnh phong chứ?” “Còn có tên Lâm Hiên đáng ghét kia, vốn tưởng có y ở đây, thảo phạt Bắc Minh tuyệt đối sẽ không có bất ngờ, thế mà lúc này lại biến mất không thấy tăm hơi.” Cứ vậy, Thái Thượng Lão Quân ấp úng, nhưng lại không muốn đáp ứng lời thỉnh cầu của Hạo Thiên.“Ầm!” Đúng lúc này, Côn Bằng đã lao đến tấn công, khí tức bao trùm Hạo Thiên và Thái Thượng Lão Quân, sát khí ngút trời, khí thế hùng vĩ.

“Lão Quân!

Còn không mau ra tay?!” Hạo Thiên thấy khí thế Côn Bằng ngút

trời, trong lòng chấn động, lại lần nữa quát về phía Thái Thượng Lão Quân.

"Ai!" Đối với điều này, Thái Thượng Lão Quân thở dài một tiếng, liền tay cầm phất trần, nghênh chiến Côn Bằng.

"Ầm ầm ầm!" Hai bên đại chiến trên hư không, đánh đến nhật nguyệt vô quang, núi sông tan nát.

Nhưng không lâu sau, trong ánh mắt kinh hãi của Hạo Thiên, lại thấy một thân ảnh bay ngược trở về, trông vô cùng thảm hại.

Thân ảnh bay ngược đó, chính là Thái Thượng Lão Quân.

Chương 169

“Khụ khụ!

Thiên Đế, ta không phải đối thủ của Côn Bằng đó, xin thứ lỗi cho lão đạo vô năng!” Thái Thượng Lão Quân ôm vết thương, thảm hại nói với Hạo Thiên.“Gì?!” Thấy tình hình này, Hạo Thiên kinh hãi, hô to gọi Lâm Hiên đến trợ giúp.

“Ầm!” Nhưng đúng lúc này, liền thấy ba thân ảnh lướt ra.

Lần lượt đứng ở ba vị trí khác nhau, tay cầm tiên thiên linh bảo pháp bảo, ngạo nghễ nhìn Côn Bằng.

Chính là Tam Tiêu tam tỷ muội!

“Ha ha ha!

Tam Tiêu, nếu hôm nay có sư tôn của các ngươi ở đây, ta có lẽ sẽ kiêng kỵ ba phần, nhưng chỉ bằng các ngươi, vọng tưởng tranh đấu với ta sao?” Côn Bằng vừa đánh bại Thái Thượng Lão Quân, đang hào khí ngút trời, khí thế như cầu vồng.

Lúc này lại thấy Tam Tiêu tam tỷ muội bay lên trời, bao vây y, dường như muốn giao chiến, liền bật cười nhạo báng: “Chẳng qua chỉ là ba tiểu nha đầu tu vi Đại La Kim Tiên trung kỳ, xem ta làm sao đánh bại các ngươi!” “Hừ!

Lão cẩu Côn Bằng, sao dám cuồng vọng!” Bích Tiêu kêu gào hô lớn, tay cầm Phược Yêu Tác, khí thế như hồng.

“Không sai, chỉ là tu vi Chuẩn Thánh trung kỳ đỉnh phong nhỏ bé, cần gì sư tôn ta phải ra tay?” Vân Tiêu cũng lạnh lùng quát, trong tay Vân Tiêu Tiễn tản ra thần quang sắc bén.

Quỳnh Tiêu thì không nói gì, chỉ lạnh lùng nhìn chằm chằm Côn

Bằng, trong mắt tản ra sát ý nồng đậm.“Hừ!

Nha đầu mồm mép tép nhảy!” Nghe lời Tam Tiêu tam tỷ muội, sắc mặt Côn Bằng trầm xuống, một tia phẫn nộ hiện lên giữa lông mày.

Y thân là khách nghe giảng ở Tử Tiêu Cung, cường giả Chuẩn Thánh trung kỳ đỉnh phong, thế mà giờ lại bị ba tiểu nha đầu tu vi Đại La Kim Tiên trung kỳ khinh thường, tự nhiên không thể chịu nổi.

“Nhị muội, tam muội, kết trận!” Thấy Côn Bằng vận chuyển pháp lực quanh thân, định tấn công, Vân Tiêu liền hô lớn một tiếng.

“Được!” Quỳnh Tiêu, Bích Tiêu đồng thanh đáp.

“Ầm!” Ngay sau đó, Tam Tiêu đồng thời vận chuyển pháp lực, tế xuất pháp bảo trong tay, hai tay liên tục kết ấn pháp quyết.

Lập tức trên hư không, một trận pháp được hình thành, trong khoảnh khắc bao trùm Côn Bằng vào trong.

Chỉ thấy bên trong trận pháp, có vô tận nghiệp hỏa đang hừng hực cháy, có yêu ma quỷ quái đang gào khóc, có kiếm khí sắc bén, hung khí đang va chạm xuyên qua, trông khủng bố vô cùng.

Không nghi ngờ gì!

Trận pháp vô cùng khủng bố đó, chính là Cửu Khúc Hoàng Hà Trận!

Giờ đây Tam Tiêu tam tỷ muội sau khi tu vi đề thăng lên Đại La Kim Tiên trung kỳ, uy lực của Cửu Khúc Hoàng Hà Trận do các nàng bố trí cũng tăng mạnh.

Côn Bằng cho dù có tu vi Chuẩn Thần trung kỳ đỉnh phong, lúc đầu cũng bị uy lực của đại trận đánh cho thảm hại, may mắn cuối cùng y tế xuất Yêu Sư Cung, mới miễn cưỡng đỡ được sát cơ của trận pháp.“Trận pháp gì?

Lại có uy lực như vậy!" Côn Bằng giận dữ gầm lên.

"Hừ!

Lão cẩu Côn Bằng, cho ngươi xem uy lực của Cửu Khúc Hoàng Hà Trận!" Bích Tiêu đắc ý ngẩng cao đầu nhỏ, kêu gào.

Đồng thời gia tăng pháp lực quán thâu, khiến Cửu Khúc Hoàng Hà Trận bộc phát uy lực lớn hơn.

Ở một bên khác, Hạo Thiên thấy Tam Tiêu đại phát thần uy, lại có thể bố trí đại trận trói buộc Côn Bằng, lập tức trong lòng mừng rỡ khôn xiết.

"Chiến sĩ!

Côn Bằng đã bị Tam Tiêu đạo hữu vây khốn, Bắc Minh quần long vô thủ, mọi người theo ta giết a!" "Ầm ầm ầm!" Lời vừa dứt, Hạo Thiên liền tay cầm Quan Thiên Kính, đỉnh đầu lơ lửng Tây Phương Tố Sắc Vân Giới Kỳ xông vào chém giết ức vạn sinh linh yêu tộc.

Chỉ thấy Quan Thiên Kính của Hạo Thiên phóng ra từng đạo kích quang, nơi nào đi qua, những sinh linh yêu tộc đó đều lần lượt bị xuyên thủng thân thể, thảm thiết gào thét rơi xuống.

Còn Tây Phương Tố Sắc Vân Giới Kỳ kia, lại tản ra từng luồng khí tức nhân duyên cuồn cuộn, mỗi lần lay động, đều có thể thu gặt không ít sinh mệnh của sinh linh yêu tộc.

Đa Bảo đạo nhân, Quảng Thành Tử, Cụ Lưu Tôn, Triệu Công Minh cũng lần lượt ra tay, bộc phát thần thông vĩ đại, đánh giết những sinh linh yêu tộc đó.

Trong một thời gian, khí thế bên phía Hạo Thiên đại trướng, giết cho những sinh linh yêu tộc đó hồn phi phách tán."Ầm ầm ầm!" Đột nhiên, trên hư không, Cửu Khúc Hoàng Hà Trận bộc phát từng trận tiếng sấm.

Một luồng khí tức mênh mông hùng vĩ, từ trong trận truyền ra, lại vượt qua Chuẩn Thánh trung kỳ đỉnh phong, đạt đến Chuẩn Thánh hậu kỳ, mạnh hơn vô số lần.

“Tam Tiêu, hôm nay ta Côn Bằng nhất định phải giết các ngươi!” Tiếng gầm giận dữ lửa giận ngút trời của Côn Bằng, từ trong trận truyền ra.

“Không ổn rồi!” Sắc mặt Vân Tiêu biến đổi.

“Y đã đột phá đến Chuẩn Thánh hậu kỳ, đại trận đã không thể giam giữ được nữa!” Bích Tiêu cũng kinh hô.

“Mau rút lui!” Quỳnh Tiêu cũng nghiêm trọng quát.

“Ầm ầm ầm!” Cùng với việc Tam Tiêu rút lui, liền thấy Cửu Khúc Hoàng Hà Trận đột nhiên tan vỡ, sau đó tiêu tán vào hư không.

Lộ ra Côn Bằng sau khi hóa hình, toàn thân bao phủ trong đạo bào màu đen, quanh thân tản ra tà khí đen đặc nồng nặc.“Tam Tiêu, hôm nay trên trời dưới đất, ai cũng không cứu được các ngươi!” Côn Bằng ngạo nghễ đứng trên hư không, quanh thân sát khí cuồn cuộn, khí thế cuồng bạo vô biên, xuyên thẳng mây trời.

Chương 170

Luồng uy áp thuộc về Chuẩn Thánh hậu kỳ đó, trực tiếp áp bức vô số thiên binh thiên tướng đến mức gần như nghẹt thở, suýt chút nữa đạo tâm cũng bị tổn hại.

Ngay cả cường hãn như Tam Tiêu tam tỷ muội, lúc này sắc mặt cũng vô cùng ngưng trọng, chăm chú nhìn Côn Bằng.

Các nàng cũng không ngờ, vốn dĩ dựa vào Cửu Khúc Hoàng Hà Trận, có thể trấn áp Côn Bằng, nhưng y lại đột nhiên bộc phát ra tu vi Chuẩn Thánh hậu kỳ, trong nháy mắt mạnh mẽ đến đáng sợ, cưỡng ép phá vỡ đại trận.

Thật sự là mạnh đến mức không thể tưởng tượng nổi!"Hơn nữa, tiểu tử Hạo Thiên, hôm nay ta liền đánh chết ngươi, đương cái ngôi vị Thiên Đế chí cao vô thượng đó, thì sao nào?" Côn Bằng giọng nói như sấm sét, sắc mặt dữ tợn cuồng tiếu nói.

"Ầm ầm ầm!" Lời vừa dứt, liền thấy Côn Bằng đột nhiên tế xuất Yêu Sư Cung cùng Lạc Thư, Hà Đồ ba đại pháp bảo, giữa hư không tản ra luồng hung sát chi quang cuồn cuộn, tấn công Tam Tiêu.

"Chết tiệt, Côn Bằng này sao lại khủng bố đến vậy?" "Mà bất luận thế nào cũng không thể để Tam Tiêu xảy ra chuyện, nếu không ta làm sao đối mặt với Lâm Hiên đạo huynh?" Hạo Thiên kinh hãi và phẫn nộ trong lòng.

Đồng thời thân hình y lóe lên, liền chặn trước mặt Côn Bằng, tế xuất Tây Phương Tố Sắc Vân Giới Kỳ, tản ra luồng hà quang cuồn cuộn, để cản trở Côn Bằng."Ầm!" Đáng tiếc, Hạo Thiên tuy đứng chắn phía trước đối kháng Côn Bằng.

Nhưng chênh lệch thực lực giữa hai bên thật sự quá lớn.

Do đó sau một tiếng nổ lớn, liền thấy Hạo Thiên bay ngược trở lại, khí thế suy yếu, miệng phun tinh huyết, không còn uy thế đế bá ban đầu.

"Y lại mạnh đến mức này!" Sắc mặt Hạo Thiên vô cùng khó coi, trong lòng chấn kinh.

"Tam Tiêu, chết đi cho ta!" Côn Bằng sau khi đánh bị thương Hạo Thiên, không vội vàng diệt sát, mà ngược lại gầm lên một tiếng, xoay người tấn công Tam Tiêu, sát khí ngút trời, khí thế như cầu vồng.

Đặc biệt quanh thân Côn Bằng đều tản ra tà khí âm u, tựa như ma thần phụ thể, khiến người ta kinh hồn bạt vía."Không có Cửu Khúc Hoàng Hà Trận, ta quyết không thể đánh lại được, nhị muội, tam muội, mau rút lui, ta tạm thời cản y!" Vân Tiêu sắc mặt ngưng trọng, một bên tế xuất Vân Tiêu Tiễn ngăn cản Côn Bằng, một bên quát về phía Quỳnh Tiêu, Bích Tiêu.

"Ha ha ha!

Cản được sao?

Hôm nay một kẻ cũng không thoát!" Côn Bằng xé rách hư không, trong nháy mắt đã tấn công đến bên cạnh Vân Tiêu, tà ý ngút trời, cười nham hiểm gầm lên.

"Ầm!" Đột nhiên, chỉ thấy không gian trước mặt Vân Tiêu một trận vặn vẹo, ngay sau đó liền thấy một thân ảnh khoác đạo bào màu trắng chậm rãi xuất hiện.

Bóng lưng rộng lớn đó, trong khoảnh khắc đã mang lại cho Vân Tiêu cảm giác an toàn nồng đậm!

Tựa như dưới bóng lưng đó, vĩnh viễn không cần lo lắng, không cần sợ hãi, cũng không cần lùi bước.

Chỉ vì có y ở đó!

“Sư tôn!” Đôi mắt long lanh như nước của Vân Tiêu, dịu dàng như nước nhìn thân ảnh trước mặt, khẽ thì thầm.

“A!

Sư tôn!” Quỳnh Tiêu cũng mắt sáng rỡ, hô lên.

“Hì hì, con biết sư tôn nhất định sẽ xuất hiện, có sư tôn ở đây, con không sợ nữa rồi!

Sư tôn, nhớ đánh chết lão cẩu Côn Bằng kia, vừa rồi y ức hiếp con!” Bích Tiêu càng hưng phấn nhảy cẫng lên hô lớn.

Theo nàng, chỉ cần Lâm Hiên xuất hiện, lão cẩu Côn Bằng nhất định phải chết, sư tôn của nàng là vô địch, mạnh nhất!“Côn Bằng, ngàn năm không gặp, sao lại trở nên cuồng ngạo đến vậy?

Vừa mở miệng đã muốn đánh giết ba vị đồ nhi của ta!” Trên hư không, Lâm Hiên ngạo nghễ đứng trước mặt Tam Tiêu tam tỷ muội, khóe miệng nở nụ cười thản nhiên, như cười mà không cười nhìn Côn Bằng khí thế như hồng trước mặt.

Đôi mắt sâu thẳm như tinh thần mênh mông đó, khiến Côn Bằng trong lòng run lên!

“Tiểu tử Lâm Hiên, rốt cuộc Hạo Thiên đã cho ngươi lợi lộc gì, để ngươi đến đánh giết ta?” Côn Bằng sắc mặt âm trầm, trầm giọng quát.

“Ta bây giờ chỉ biết một chuyện, vừa nãy ngươi có phải đã muốn đánh giết ba vị bảo bối đồ nhi của ta không?” Lâm Hiên coi lời Côn Bằng như không nghe thấy, vẫn như cười mà không cười hỏi lại y.

Đôi mắt hỗn độn không lộ ra chút phẫn nộ nào, tựa như bình tĩnh như nước, nhưng luồng khí tức mờ mịt quanh thân lại khiến Côn Bằng vô cùng kiêng kỵ.“Không sai!

Dám bố trí Cửu Khúc Hoàng Hà Trận vây giết ta, hà cớ gì ta không

thể đánh giết các nàng?" Côn Bằng lạnh giọng nói.

"Nguyên nhân rất đơn giản, vì ngươi không xứng!" "Ầm!" Lời vừa dứt, liền thấy thân hình Lâm Hiên lóe lên, liền xuất hiện trước mặt Côn Bằng, nắm đấm tràn ngập pháp lực khủng bố giáng mạnh xuống.

"Bành!" Với tốc độ khủng khiếp như vậy, Côn Bằng căn bản không kịp né tránh, liền bị ăn trọn một quyền, lập tức bị oanh vào trong một dãy núi.

Lực xung kích đáng sợ, lại có thể oanh sập cả dãy núi đó."Gầm!" Không lâu sau, từ trong phế tích dãy núi, Côn Bằng phá đất mà ra, bay vút lên trời, quanh thân cuồn cuộn sát khí, sắc mặt âm trầm vô cùng, trong mắt càng tràn ngập sự chấn nộ vô tận.

"Giết!" Tuy rằng vô cùng kiêng kỵ Lâm Hiên, nhưng Côn Bằng cũng đã bị đánh ra lửa giận, không quản được nhiều nữa, y gầm lên một tiếng, liền tế xuất Yêu Sư Cung, hung hăng đập về phía Lâm Hiên.

Yêu Sư Cung vừa xuất hiện, liền bạo trướng thành lớn vạn trượng, như một dãy núi đập xuống, nặng tựa Thái Sơn.

Trên Yêu Sư Cung, lại có từng tòa sát phạt trận pháp bao quanh, khủng bố vô biên!"Không biết tự lượng sức mình!" Đối mặt với Yêu Sư Cung khí thế hung hăng, Lâm Hiên không hề sợ hãi.

"Ầm!" Cùng với ý niệm của Lâm Hiên khẽ động, liền thấy trên hư không, Thương Khung Thần Xích xuất hiện giữa không trung, hóa thành lớn vạn trượng, bên trong hàm chứa trung thiên thế giới, thần quang lấp lánh.

"Xoẹt!" Thương Khung Thần Xích khẽ rung động, lập tức có vô cùng vô tận thất thải hà quang quét về phía Yêu Sư Cung, lại thu nạp

Yêu Sư Cung vốn uy năng mạnh mẽ vào trong trung thiên thế giới của Thương Khung Thần Xích.

"Gì?!" Thấy cảnh này, Côn Bằng trợn trừng hai mắt, vẻ mặt đầy khó tin.

Chương 171

Bản mệnh pháp bảo Yêu Sư Cung, một kiện cực phẩm tiên thiên linh bảo, lại trực tiếp bị hấp nạp vào trong Thương Khung Thần Xích sao?

Thần thông gì thế này!"Tiểu tử Lâm Hiên, trả Yêu Sư Cung cho ta!

Nếu không hôm nay ta nhất định sẽ bất tử bất hưu với ngươi!" Côn Bằng sắc mặt dữ tợn, gào thét với Lâm Hiên.

"Bất tử bất hưu?

E rằng ngươi không có tư cách đó!" Lâm Hiên thản nhiên mở lời, căn bản không thèm để Côn Bằng vào mắt.

"Hừ, lão cẩu Côn Bằng có tư cách bất tử bất hưu với sư tôn ta sao?" Bích Tiêu từ xa la lớn.

"Sư tôn thần uy!" Quỳnh Tiêu cũng gật đầu.

"Thật đáng thương cho lão cẩu Côn Bằng, trước mặt sư tôn ta lại yếu ớt đến vậy, không chịu nổi một kích!" Thường Hi cũng cười khẩy nói.

"Không sai, sư tôn là mạnh nhất!" Quỳnh Tiêu cũng trịnh trọng nói.

"Lâm Hiên đạo huynh thần uy khó lường, tu vi càng cường hãn, từng một mình chém giết Tứ Hải Long Vương, hung uy ngút trời.

Lão cẩu Côn Bằng, hôm nay chính là lúc ngươi thân tiêu đạo vẫn!" Hạo Thiên cũng ôm vết thương hô lên.

Đồng thời Hạo Thiên cũng thở phào nhẹ nhõm một hơi thật mạnh,

dù sao y cũng rõ, chỉ cần có Lâm Hiên ở đây, lão cẩu Côn Bằng sẽ không cuồng vọng được lâu nữa.“A a a!

Tiểu tử Lâm Hiên, chết đi!

Chết đi cho ta!” Nghe những lời bàn tán và châm biếm của mọi người, Côn Bằng giận đến phát điên, gào thét thảm thiết.“Ầm!” Cùng với tiếng gào thét của Côn Bằng, liền thấy dưới chân y đột nhiên xuất hiện một tòa liên đài, mười hai cánh hoa màu đen u tối phát ra luồng ma khí cuồn cuộn.

Tà ác, hung sát!

Ma khí cuồn cuộn điên cuồng dũng nhập vào thể nội Côn Bằng, không ngừng xâm thực ý thức của y, đồng thời cũng khiến khí thế của Côn Bằng không ngừng tăng vọt, nhanh chóng đạt đến Chuẩn Thánh hậu kỳ đỉnh phong, nhưng vẫn chưa dừng lại.

“Ầm!” Trong một khoảnh khắc, khí thế Côn Bằng lại vọt lên đến Chuẩn Thánh đại viên mãn, tức là cảnh giới Bán Bộ Thánh Nhân.

Côn Bằng lúc này, toàn thân bao phủ trong ma khí nồng đậm, cơn gió lớn thổi khiến hắc bào của y phần phật, một đôi mắt đỏ ngầu âm trầm lạnh lùng khát máu nhìn chằm chằm Lâm Hiên, tựa như đang nhìn con mồi hoàn hảo nhất.“Gì?!

Sao có thể?” Không xa đó, thấy biến hóa đột ngột của Côn Bằng, đồng tử Hạo Thiên co rút lại, kinh ngạc hô: “Lão cẩu Côn Bằng từ khi nào đã đột phá cảnh giới Chuẩn Thánh đại viên mãn?” “Thật... thật đáng sợ!” Bích Tiêu rụt cổ lại, có chút kinh hãi nói.

“Mau nhìn hắc liên dưới chân lão cẩu Côn Bằng, đó chẳng phải Tam Thập Lục Phẩm Diệt Thế Hắc Liên của Ma Tổ La Hầu sao?” Vân Tiêu chỉ vào hắc liên dưới chân Côn Bằng, kinh ngạc nói.

“Thật là khí tức tà ác a, ma khí ngút trời!” Quỳnh Tiêu cũng

nghiêm trọng nói.

Thực ra không chỉ Hạo Thiên và Tam Tiêu, mà các chiến sĩ còn lại trên chiến trường, càng kinh hãi vô cùng mà nhìn chằm chằm Côn Bằng.

Lúc này, họ luôn cảm thấy trái tim đang đập điên cuồng, tựa như bất cứ lúc nào cũng có thể vô cớ vỡ tung.

Đặc biệt khi ma khí quanh thân Côn Bằng cuồn cuộn lan tỏa, càng có một loại khát máu điên cuồng, trong lòng dâng lên sát khí vô biên, tựa như vạn vạn tà niệm đều nảy sinh trong khoảnh khắc.“À!

Côn Bằng, ngươi vì muốn đánh giết ta, lại tế điện cho hắc liên!

Xem ra oán hận của ngươi đối với ta lớn thật a!” Đối mặt với Côn Bằng ma khí ngút trời, đã đột phá tu vi Chuẩn Thánh đại viên mãn, Lâm Hiên lộ ra vẻ mặt “thì ra là vậy”, nhưng không hề có chút sợ hãi nào.

Kỳ thực Lâm Hiên vốn đã cảm thấy có điều bất thường từ Côn Bằng, đặc biệt là luồng khí tức tà ác trên người y, rất tương tự với Tam Thập Lục Phẩm Diệt Thế Hắc Liên.

Do đó sau khi Lâm Hiên cẩn thận điều tra một phen, phát hiện Côn Bằng lại không biết từ đâu có được Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, vô cùng quỷ dị.

Đó cũng là lý do vì sao Lâm Hiên vẫn luôn chần chừ chưa ra tay!

Y muốn xem rốt cuộc át chủ bài của Côn Bằng là gì.

Mãi cho đến khi Côn Bằng vì muốn phá vỡ Cửu Khúc Hoàng Hà Trận, cưỡng ép nâng tu vi lên Chuẩn Thánh hậu kỳ, Lâm Hiên mới biết được hậu thủ chân chính của Côn Bằng.“Kiệt kiệt kiệt, thì sao chứ?

Hồng Hoang thiên địa cường giả vi tôn, chỉ cần có thể đạt được thực lực đủ mạnh, cho dù phải trả cái giá lớn đến đâu ta cũng cam lòng!" Côn Bằng cười nham hiểm nói.

"Kiệt kiệt kiệt, Côn Bằng nói rất đúng, chỉ có thực lực mạnh mẽ, mới là căn bản để sinh tồn!" Côn Bằng lại cười nham hiểm nói.

Trong một lúc, Hạo Thiên kinh hãi trợn tròn hai mắt, khó mà tin nổi nhìn Côn Bằng.

Bởi vì vừa nãy tuy đều là Côn Bằng nói chuyện, nhưng câu cuối cùng đó, rõ ràng không giống lời nói của ý thức Côn Bằng, mà càng giống một tôn ma thần khủng bố đang mở miệng.

Giữa những lời nói, đều bộc phát sát khí cuồn cuộn!".....Chuyện gì vậy?" Hạo Thiên kinh hãi hô.

"Lão cẩu Côn Bằng... trong thân thể lão cẩu Côn Bằng lại có một sinh linh khác cư ngụ?" Bích Tiêu cũng kinh ngạc nói.

"Thật là khí tức tà ác a, ma khí cuồn cuộn, sát khí lượn lờ, quả nhiên giống hệt một ma thần vậy." Vân Tiêu nghiêm trọng mở lời.

Chương 172

"Ầm!" Đúng lúc này, Lâm Hiên bước lên một bước, đối mặt với Côn Bằng đang bị ma khí bao phủ, khí thế Chuẩn Thánh hậu kỳ bỗng nhiên bộc phát ra, xuyên phá mây trời, tựa như một tôn cái thế chiến thần giáng thế!"Vạn sự đều có nhân quả, Côn Bằng vì muốn đạt được thực lực mạnh hơn, lại cần phải tế điện tinh hồn cho hắc liên, từ đó không còn tự do, thật đáng bi đáng than!" Lâm Hiên khẽ mở khép đôi mắt hỗn độn, quét nhìn Côn Bằng, tựa hồ có thể xuyên thấu tâm thần của y.

Mọi hư vọng, trước mặt Lâm Hiên, dường như đều không thể che giấu!

"Hắc liên đó, chẳng qua là một kiện pháp bảo của Ma Tổ La Hầu, bị nhiễm ma khí của Ma Tổ La Hầu mới sinh ra linh trí thành tà linh, có tư cách gì mà cuồng ngạo?" "Ầm ầm ầm!" Cùng với lời Lâm Hiên dứt xuống, liền thấy trên bầu trời từng mảng mây đen tụ tập, sấm sét màu tím lóe lên ầm ầm giữa tầng mây.

Ma khí trên người Côn Bằng càng thêm nồng đậm, cuốn lấy một vùng hư không rộng lớn, tựa hồ bị những lời vừa rồi của Lâm Hiên chọc giận."Kiệt kiệt kiệt, tiểu gia hỏa, lại có thể nhìn thấu lai lịch của ta, thật sự không tệ.

Nuốt chửng tinh hồn của ngươi, e rằng sẽ càng mỹ vị hơn!" Côn Bằng cười tà dị nói.

"Hơn nữa, ta có thể cảm giác được, trong thể nội ngươi, dường như cũng có pháp bảo cùng nguồn gốc với ta.

Nếu như nuốt chửng nó, ta tất nhiên có thể tiến thêm một bước, thậm chí chứng đắc ngôi vị Thánh Nhân mờ mịt kia, đến lúc đó ngay

cả Thánh Nhân cũng không làm gì được ta!" "Rào rào!" Lời vừa dứt, liền thấy thân hình Côn Bằng động đậy, lại cuốn theo ma khí ngút trời, tấn công Lâm Hiên.

Khí thế ngút trời, nơi đi qua ngay cả không gian cũng không ngừng chấn động, dường như không thể chịu đựng được uy áp quanh thân y."Hừ!

Ăn nói ngông cuồng!" Đối mặt với Côn Bằng đạo hạnh Chuẩn Thánh đại viên mãn, Lâm Hiên không chút sợ hãi, ngược lại lạnh lùng quát một tiếng.

Ý niệm khẽ động, thấy Thương Khung Thần Xích thu nhỏ lại, được Lâm Hiên cầm trong tay, lập tức thất thải hà quang bao phủ, khí thế toàn thân bộc phát ra, hiển lộ sự cường hãn vô biên.

"Giết!!!" Côn Bằng sắc mặt âm trầm, gầm lên một tiếng, liền tấn công Lâm Hiên.

Lâm Hiên cũng không cam chịu kém, vận chuyển pháp lực mênh mông, liền cùng đối phương đại chiến.

Trong một lúc, hai người điên cuồng đại chiến trên hư không, pháp lực vô tận hoành hành trên hư không, không gian bị hủy diệt từng đợt.

Ngay cả dư ba cũng hủy diệt vô số núi non sông ngòi, nơi nào đi qua, phàm là sinh linh bị ảnh hưởng, ngay cả tiếng kêu thảm thiết cũng không kịp phát ra, hóa thành từng làn khói bụi, thần hồn câu diệt.

Cường giả như Tam Tiêu, Hạo Thiên, Thái Thượng Lão Quân, v.v., đều không thể không tránh xa, để tránh bị cuốn vào chiến trường."Ầm ầm ầm!" Tiếng thiên lôi vang dội, trời đất đổi sắc vì thế, nhật nguyệt mất đi ánh sáng, từng đạo pháp quyết từ trong tay Lâm Hiên bắn ra.

Tay cầm Thương Khung Thần Xích, mỗi lần vung thần xích, đều

có thể diệt sạch một vùng hư không rộng lớn, đánh cho Côn Bằng khổ không thể tả.

Nhưng nhờ có hà quang của Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên gia trì, cùng với pháp lực Chuẩn Thánh đại viên mãn gia trì, cuối cùng trong đại chiến, Côn Bằng cũng không hề rơi vào thế hạ phong.

"Nếu đây là chiến lực mạnh nhất của ngươi, vậy thì kết quả của cuộc chiến này đã không còn huyền niệm nữa rồi!" Trên hư không, vang vọng giọng nói thản nhiên đầy tự tin của Lâm Hiên, chấn động lòng người!"Hừ!

Tiểu tử Lâm Hiên, đừng có cuồng vọng, xem ta làm sao đánh chết ngươi!" Tà linh hắc liên trong thể nội Côn Bằng gầm lên.

Ma khí cuồn cuộn bao phủ, đồng thời y đột nhiên tế xuất Lạc Thư, Hà Đồ trên hư không, bộc phát ra vô cùng nhân duyên chi khí, lại còn kéo cả chư thiên tinh thần đến, khủng bố vô cùng.

"Đến lúc kết thúc rồi!" Đối mặt với vô số tinh thần bắn tới oanh sát, Lâm Hiên mặt không đổi sắc, thản nhiên nói một câu.

Đồng thời pháp lực vận chuyển, Thương Khung Thần Xích trong tay y càng bộc phát ra thất thải thần quang chói mắt, khí thế trên người cũng đang điên cuồng tăng vọt.

Một luồng sức mạnh huyền ảo vô cùng thần bí, từ trong thể nội Lâm Hiên dâng trào, lực lượng pháp tắc quanh thân đều lần lượt tiêu diệt, lại tiến hóa thành một tầng sức mạnh cao hơn."Gì?!...

Không phải tu vi Chuẩn Thánh hậu kỳ sao, vì sao lại có thể lĩnh ngộ bản nguyên chi lực?!" Tà linh hắc liên trong thể nội Côn Bằng kinh khủng gầm lên, trong ngữ khí tràn đầy sự kinh hoàng.

Bởi vì nó rất rõ ràng, bản nguyên chi lực trên người Lâm Hiên, chính là lực lượng của Thánh Nhân, chỉ có Thánh Nhân Hỗn Nguyên

Đại La Kim Tiên quả vị mới có thể chưởng khống.

Nhưng Lâm Hiên rõ ràng chỉ có tu vi Chuẩn Thánh hậu kỳ, vì sao lại có thể chưởng khống sức mạnh tầng thứ đó?"Không cần biết nhiều như vậy, chết đi!" "Ầm!" Lời vừa dứt, liền thấy thân hình Lâm Hiên lóe lên, lập tức biến mất tại chỗ.

Khi y xuất hiện trở lại, đã ở cách Côn Bằng trăm trượng, đồng thời liên tục vung Thương Khung Thần Xích trong tay.

Lập tức từng luồng bản nguyên chi lực thần thánh lại ẩn chứa khí tức hủy diệt vô tận lan tỏa ra, trong nháy mắt bao trùm Côn Bằng vào trong.

"Không... không!

Không được a!!" Bị bản nguyên chi lực hủy diệt bao phủ, Côn Bằng lộ ra vẻ mặt kinh khủng, không ngừng kêu gào thảm thiết, sắc mặt dữ tợn đến cực điểm, liều mạng muốn giãy dụa thoát ra.

Nhưng, giãy dụa chỉ là phí công vô ích."Ầm ầm ầm!" Một trận tiếng nổ vang trời, liền thấy nhục thân Côn Bằng trực tiếp nổ tung, huyết nhục vô tận tràn ngập giữa hư không, vương vãi xuống đại địa.

Tại nơi Côn Bằng thân tử đạo tiêu, ba kiện pháp bảo lẳng lặng trôi nổi.

Đó chính là Lạc Thư, Hà Đồ cùng Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên đang cuồn cuộn ma khí.

Cùng với cái chết của Côn Bằng, những pháp bảo này, tự nhiên cũng trở thành vật vô chủ.

"Ầm!" Lâm Hiên cũng không chần chừ, vươn tay ra, liền thu Lạc Thư, Hà Đồ vào bên trong Thương Khung Thần Xích.

Không giống như lần trước Chúc Long lợi dụng Lạc Thư, Hà Đồ

tấn công, chúng sẽ tự động chạy trốn về tay Đế Tuấn.“Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, cũng thuộc về ta rồi!” Lâm Hiên hưng phấn cười nói.

“Ầm!” Nhưng đúng lúc này, liền thấy Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên đột nhiên chấn động dữ dội, kích động từng đạo năng lượng sóng đen, một vết nứt không gian xuất hiện.

Trông thấy Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên sắp chui vào vết nứt không gian mà bỏ trốn!

“Trốn?

Chương 173

Vọng tưởng!" "Xoẹt!" Lời Lâm Hiên vừa dứt, y liền mạnh mẽ tế xuất Thương Khung Thần Xích, thứ sau đó trong nháy mắt bộc phát ra vô cùng thất thải hà quang, phong tỏa hư không trong phạm vi vạn dặm.

"Ầm ầm ầm!" Bị Thương Khung Thần Xích trói buộc không gian, Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên hiển nhiên đã vội vàng, điên cuồng muốn thoát ra khỏi không gian, ma khí vô biên điên cuồng dâng trào, uy năng khó lường."Thu!" "Ầm!" Cùng với lời Lâm Hiên dứt, liền thấy cánh cửa hư không trên Thương Khung Thần Xích mở lớn, hấp nạp Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên vào trong.

"Tiếp tục thu phục yêu tộc Bắc Minh, ta đi xử lý Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên!" Lâm Hiên tùy tiện ném lại một câu cho Hạo Thiên, liền thân hình lóe lên, chui vào trung thiên thế giới của Thương Khung Thần Xích.

"Ầm ầm ầm!" Vừa mới tiến vào thế giới của Thương Khung Thần Xích, Lâm Hiên liền thấy Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên lại hóa hình thành một lão đạo sĩ mặt mày âm trầm, đang điên cuồng công kích tiểu thế giới này, muốn phá vỡ thế giới này mà bỏ trốn.

Do đó thấy có vô số núi non sông ngòi bị oanh thành bột phấn, không ít sinh linh cũng gặp tai ương."Ầm!" Lâm Hiên ý niệm khẽ động, trực tiếp điều động bản nguyên chi lực của thế giới này, phong tỏa lão đạo sĩ kia trên hư không.

Cứ như vậy, lão đạo sĩ kia không thể động đậy nữa, chỉ có thể kinh khủng trừng mắt nhìn Lâm Hiên.

Trong thế giới của Thương Khung Thần Xích, Lâm Hiên thân là

chủ nhân, chính là vị thần chí cao vô thượng.

Nếu muốn đánh giết lão đạo sĩ, chẳng qua chỉ là một ý niệm, huống chi là trói buộc, thật sự không thể đơn giản hơn.

"Dựa vào tàn dư ý chí của Ma Tổ La Hầu mà hóa hình, có đạo hạnh tu vi Chuẩn Thánh đại viên mãn.

Bản thể không hổ là Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, được trời ưu ái đặc biệt, có thể hấp thu tinh hoa nhật nguyệt của trời đất." Lâm Hiên khen ngợi cười nói.Sau đó lại hỏi: "Ta có chút tò mò, vì sao ngươi lại có gan xuất hiện trên Hồng Hoang đại địa?

Chẳng lẽ không sợ bị Đạo Tổ phát hiện, rồi bị diệt sát sao?

Dù sao ngươi cũng là pháp bảo của Ma Tổ, tà tính quá nặng!" "Hừ!

Pháp bảo có linh, có khả năng tự động che giấu thiên cơ.

Trừ phi gây ra động tĩnh lớn, nếu không lão già Hồng Quân đừng hòng phát hiện tung tích của ta!" Lão đạo sĩ lạnh lùng hừ một tiếng, âm trầm nói.

"Thì ra là vậy!" Lâm Hiên hiểu rõ gật đầu.

Hóa ra Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên có công năng che giấu thiên cơ, trách nào lúc trước không thể nhìn thấu át chủ bài của Côn Bằng."Tiểu tử Lâm Hiên, hay là ta nhận ngươi làm chủ thì sao?

Cứ như vậy, ngươi có thể có được một trợ thủ Chuẩn Thánh đại viên mãn, có thể giúp ngươi trong thời gian ngắn đột phá tu vi Chuẩn Thánh đại viên mãn!" Đột nhiên, Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên âm trầm dụ hoặc Lâm Hiên.

"Nghe đúng là có sức hấp dẫn, nhưng đáng tiếc... loại tà linh như ngươi, làm sao có thể thật lòng quy hàng?

Do đó... chết đi!" Lâm Hiên khẽ mỉm cười, sau đó sắc mặt lạnh đi, sát ý bộc lộ."Không!

Không!

Tiểu tử Lâm Hiên, không thể diệt sát ta!

Ta là Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên a, diệt sát ta, chẳng khác nào hủy hoại pháp bảo, đó là một kiện cực phẩm tiên thiên linh bảo a, chẳng lẽ ngươi không muốn chiếm hữu sao?" Cảm nhận sát ý nồng đậm đang bừng bừng trên người Lâm Hiên, sắc mặt lão đạo sĩ cuối cùng cũng biến đổi, y liên tục kêu gào.

"Thật đúng là nực cười, ngươi chẳng qua là tà linh do tàn dư ý chí của Ma Tổ La Hầu kết hợp với ma khí của hắc liên mà diễn sinh, ngươi chỉ là một tia tà linh của hắc liên, làm sao có thể đại diện cho hắc liên?" "Ầm!" Lời vừa dứt, Lâm Hiên cũng không chần chừ nữa, ý niệm khẽ động.

Lập tức bản nguyên chi lực cuồn cuộn dâng trào, trực tiếp diệt sát lão đạo sĩ trên hư không.

Sau đó, liền thấy một kiện hắc liên mười hai cánh hoa trôi nổi, tuy vẫn ma khí cuồn cuộn, nhưng đã không còn linh trí nữa."Ầm ầm ầm!" Ngay khi Lâm Hiên hân hoan vươn tay đi lấy Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, một sự cố bất ngờ đột nhiên xảy ra.

Chỉ thấy ấn ký Tam Thập Lục Phẩm Diệt Thế Hắc Liên trên trán y, đột nhiên bắn ra.

Bên trong thế giới Thương Khung Thần Xích.

"Quái lạ?

Ba mươi sáu phẩm Diệt Thế Hắc Liên xuất hiện để làm gì?" Lâm Hiên nhìn Ba mươi sáu phẩm Diệt Thế Hắc Liên đang bắn ra, trong lòng run lên, lộ ra vẻ mặt vô cùng kinh ngạc.

Điều đặc biệt khiến Lâm Hiên cảm thấy vô cùng quỷ dị là sau khi Ba mươi sáu phẩm Diệt Thế Hắc Liên bắn ra, nó liền bay lơ lửng phía trên Thập nhị phẩm Diệt Thế Hắc Liên, ba mươi sáu cánh hoa dữ dội xoay tròn.

Từng luồng ánh sáng đen kịt trôi xuống, bao bọc Thập nhị phẩm Diệt Thế Hắc Liên vào trong!

"...Nuốt... nuốt chửng?!" Lâm Hiên kinh hô một tiếng.

Thế nhưng, sau khi Ba mươi sáu phẩm Diệt Thế Hắc Liên hạ xuống những luồng ánh sáng đen kịt cuồn cuộn, nó lại từ từ nuốt chửng Thập nhị phẩm Diệt Thế Hắc Liên, điên cuồng rút lấy tinh hoa của nó.

Dáng vẻ đó, hệt như một đứa trẻ đói khát, gặp được món ăn ngon nhất, nuốt ngấu nghiến Thập nhị phẩm Diệt Thế Hắc Liên.

Rất lâu sau, Ba mươi sáu phẩm Diệt Thế Hắc Liên cuối cùng cũng nuốt chửng hoàn toàn Thập nhị phẩm Diệt Thế Hắc Liên!

"Ong!" Sau khi nuốt chửng Thập nhị phẩm Diệt Thế Hắc Liên, từ ba mươi sáu cánh hoa kia lại lần nữa dũng ra luồng hắc khí cuồn cuộn, thẳng tắp nhập vào cơ thể Lâm Hiên.

Luồng hắc khí này so với trước kia càng thêm hùng vĩ mênh mông, hệt như vô cùng vô tận.

Chương 174

Chỉ trong khoảnh khắc, Lâm Hiên mất đi quyền kiểm soát cơ thể, sát khí vô tận đột nhiên bùng lên, vạn loại tà niệm sinh sôi, khuôn mặt trở nên âm trầm như rắn độc.

Khắp người ma khí lượn lờ, tựa như hóa thân thành một Ma Tôn cái thế!

"Hít!" Bị tà ý cuồn cuộn xông rửa thần thức, Lâm Hiên chỉ cảm thấy linh hồn tựa như muốn vỡ tung, đau đớn vô cùng. **[Đinh!

Xin hỏi Ký chủ có muốn tiêu hao 1,5 tỷ điểm sửa đổi, tẩy rửa tà ác linh khí trong cơ thể không?]** Ngay khi Lâm Hiên thống khổ không nói nên lời, thần thức chao đảo dưới sự xông rửa của ma khí tà ý, trong đầu cuối cùng cũng vang lên tiếng nhắc nhở của hệ thống.

"Đừng nói nhảm nữa, mau tẩy rửa!" Lâm Hiên gào lên giận dữ.

Hiện giờ bị ma khí tà ý ngập trời thao túng, nếu hệ thống không xuất hiện tẩy rửa ma khí tà ý, e rằng thần thức sẽ thật sự bị hủy diệt, từ đó trở thành một con rối chỉ biết giết chóc.

"Ong!" Theo lời Lâm Hiên vừa dứt, trong biển thần thức của hắn bỗng bùng lên một luồng bạch quang thần thánh, ánh sáng lấp lánh, nơi nó đi qua, những luồng ma khí kia lần lượt bị tẩy rửa luyện hóa, hóa thành linh khí hùng vĩ.

Cũng không biết qua bao lâu, linh khí trong cơ thể Lâm Hiên mới lại lần nữa được tẩy rửa hoàn toàn!

"Oanh long long!" Ma khí tà ý bị thanh trừ, trong cơ thể Lâm Hiên tràn ngập linh khí hùng vĩ, khiến khí thế bùng nổ, cánh cửa Chuẩn Thánh hậu kỳ cuối cùng cũng bị phá vỡ.

Một luồng khí tức hùng vĩ mênh mông, từ trên người Lâm Hiên tán phát ra, trong nháy mắt quét sạch chư thiên!

Trong Trung Thiên thế giới của Thương Khung Thần Xích, ức vạn vạn sinh linh không có linh trí, đều bị uy áp chấn nhiếp mà quỳ rạp trên đất, tựa như đang triều bái Thánh Nhân.

Đồng thời trên không trung tường vân phiêu đãng, tiên nhạc vang lên, tựa như đang cung mừng Lâm Hiên thành công đột phá tới Chuẩn Thánh Đại Viên Mãn, cảnh giới Bán Bộ Thánh Nhân!

"Ong!" Sau khi đột phá, Lâm Hiên khẽ mở mắt, đôi mắt hỗn độn kia sâu thẳm như tinh thần, tựa hồ có thể động sát Cửu Thiên Thập Địa.

Đồng thời pháp lực khắp người nội liễm, thế nhưng lại hùng hậu hơn vô số lần so với trước kia, mạnh hơn không chỉ một chút.

"Ha ha ha!

Tốt!

Tốt!

Tốt!" Cảm nhận pháp lực bành trướng trong cơ thể, Lâm Hiên hưng phấn cười lớn, tiếng cười truyền khắp toàn bộ thế giới Thương Khung Thần Xích.

Nếu ở cảnh giới Chuẩn Thánh hậu kỳ, Lâm Hiên muốn đánh bại Côn Bằng bị tà linh hắc liên phụ thể, cần phải mượn lực lượng hủy diệt bản nguyên của Thương Khung Thần Xích.

Vậy thì lúc này, khi đã đột phá đến cảnh giới Chuẩn Thánh Đại Viên Mãn, dù không cần lực lượng hủy diệt bản nguyên, cũng có thể dễ dàng diệt sát tà linh hắc liên!

Bán Bộ Thánh Nhân!

Mặc dù không thể sánh bằng Thánh Nhân Thiên Đạo chân chính, nhưng Lâm Hiên đang nắm giữ vài kiện cực phẩm pháp bảo, dù có phải đối mặt với Thánh Nhân thật sự, hắn cũng không hề sợ hãi!

"Ong!" Sau khi tu vi đột phá, Lâm Hiên liền định thu Ba mươi sáu phẩm Diệt Thế Hắc Liên lại.

Nhưng hắn chợt trừng mắt, vô cùng kinh ngạc nhìn Ba mươi sáu phẩm Diệt Thế Hắc Liên.

Thuận theo ánh mắt Lâm Hiên nhìn tới, liền sẽ phát hiện, bên trong Diệt Thế Hắc Liên lúc này tựa hồ đang thai nghén một thế giới hỗn độn, bao la vô bờ, hỗn độn chi khí cuồng bạo vô cùng, hỗn độn cự phong đang tàn phá.

Nó hiển nhiên tương tự với hỗn độn trước khi Hồng Hoang chưa khai, cũng bao la vô bờ bến!

"Hít!" Thấy tình hình này, dù với tâm trí của Lâm Hiên, hắn cũng không khỏi hít vào một hơi khí lạnh, vô cùng chấn kinh lẩm bẩm nói: "Nếu Ba mươi sáu phẩm Diệt Thế Hắc Liên thai nghén hỗn độn thành công, chẳng phải ta cũng có thể như Bàn Cổ, trong thế giới hỗn độn này khai tích ra Đại Thiên Địa mới, diễn hóa chư thiên vạn giới, dùng pháp lực vô thượng chứng đạo sao?" "Bàn Cổ khai thiên tích địa, lại thân vẫn diễn hóa vạn vật, ta nếu muốn lấy lực chứng đạo, e rằng cần phải rèn đúc nhục thân cường độ một phen mới được!" Càng nói càng hưng phấn, đến cuối cùng, Lâm Hiên cười đến không khép được miệng!

Không còn cách nào khác, thật sự là Ba mươi sáu phẩm Diệt Thế Hắc Liên mang đến kinh hỉ quá lớn.

Lấy lực chứng đạo a!

Ngay cả Đại Thần Bàn Cổ cũng không làm được, nếu Lâm Hiên

làm được, vậy hắn sẽ trở thành tồn tại có pháp lực mạnh mẽ nhất sau Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên!

Đến lúc đó, nhảy ra khỏi Thiên Đạo Hồng Hoang cũng không thành vấn đề!...

"Ong!" Trên hư thiên Bắc Minh.

Hạo Thiên dẫn theo Thiên binh Thiên tướng, không ngừng thu phục những yêu tộc sinh linh kia.

Đột nhiên, một luồng khí thế uy áp mạnh mẽ đến cực hạn từ bên trong Thương Khung Thần Xích trên bầu trời mênh mông lan tràn ra bốn phương thiên địa.

Ức vạn sinh linh cảm nhận uy áp hùng vĩ này, lại lần lượt bị đè ép xuống đất Bắc Minh, thậm chí không có khả năng bay lên.

Cổ lão, hùng vĩ, tựa như ẩn chứa ý chí vô tận!

"Hít! ...Tồn tại khủng bố bậc nào, uy áp tỏa ra khiến người ta như muốn nghẹt thở!" "Uy áp thật mạnh mẽ đáng sợ, ta cảm thấy linh hồn mình đang run rẩy!" "Uy áp từ trong Thương Khung Thần Xích lan ra, chẳng lẽ Lâm Hiên tiền bối đang đột phá?" "Vốn dĩ Lâm Hiên tiền bối đã có tu vi Chuẩn Thánh hậu kỳ, nếu lại đột phá, chẳng phải sẽ đạt đến Chuẩn Thánh Đại Viên Mãn, cảnh giới Bán Bộ Thánh Nhân sao?" "Hít!

Nếu như vậy, e rằng Lâm Hiên tiền bối sẽ trở thành cường giả mạnh nhất dưới Thánh Nhân rồi!" "..." Ức vạn sinh linh đều đang bàn luận, sùng bái nhìn Thương Khung Thần Xích đang phiêu đãng trên bầu trời.

Chương 175

Đặc biệt Tam Tiêu tam tỷ muội, Hi Hòa, Thường Hi, Dao Trì cùng vài nữ nhân Thái Vân, càng mắt đẹp liên tục, đều rưng rưng nhìn thần xích.

Trong đầu các nàng, càng không tự chủ được mà hiện lên thân ảnh cao ngất của Lâm Hiên!

"Sư tôn, quả thực là đối tượng cả đời ta theo đuổi!"...

Bên trong thế giới Thương Khung Thần Xích.

Ý niệm Lâm Hiên thông suốt, đôi mắt hỗn độn, khí tức toàn thân hư ảo nội liễm, thế nhưng lại tựa như mặt biển tĩnh lặng, chỉ cần hắn muốn, tùy thời có thể hóa thành sóng thần khổng lồ ngập trời.

Bán Bộ Thánh Nhân!

Đơn giản là mạnh đến không thể tin được, giữa lúc giơ tay nhấc chân có thể chưởng khống không gian, giữa lúc hô hấp thổ nạp có thể hô phong hoán vũ, một ý niệm động có thể xuyên qua vô tận hư không. **[Đinh!

Chúc mừng Ký chủ hoàn thành nhiệm vụ ngẫu nhiên của hệ thống, nhận được 500 triệu điểm sửa đổi, nhận được một kiện cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo!]** Đột nhiên, một tiếng hệ thống trong trẻo vang lên.

Thì ra Lâm Hiên lại lần nữa hoàn thành nhiệm vụ ngẫu nhiên của hệ thống, thành công chém giết Côn Bằng. 500 triệu điểm sửa đổi thưởng cho, đã bổ sung một chút vào số điểm sửa đổi mà Lâm Hiên đã tiêu hao khi tẩy rửa ma khí hắc liên trước đó, khiến cho điểm sửa đổi hiện tại của hắn tiếp cận 4,5 tỷ.

Hơn nữa sau thời gian dài như vậy, lực lượng tín ngưỡng từ nhân tộc cũng có 300 triệu, có thể đổi thành 3 tỷ điểm sửa đổi!

Sau khi kiểm tra sơ qua điểm sửa đổi, Lâm Hiên liền dừng ánh mắt trên kiện cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo được thưởng trong biển thần thức.

Đó là một chiếc quạt, được luyện chế từ lông chim phi cầm, nhìn vô cùng huyền diệu.

"Ong!" Theo ý niệm Lâm Hiên vừa động, liền thấy chiếc quạt đã xuất hiện trong tay hắn.

"Phần Thiên Vũ Phiến, một lần quạt có thể phát ra vạn loại hỏa diễm, đốt trời nấu biển, uy năng khó lường!" Chiếc quạt vừa vào tay, Lâm Hiên liền biết lai lịch của nó, lại chính là Phần Thiên Vũ Phiến nổi tiếng lừng lẫy.

Lâm Hiên nhớ rõ, kiếp trước chiếc quạt này ở trong tay Nguyên Thủy Thiên Tôn, nhưng giờ lại thuộc về hắn.

"Không tồi, không tồi!" Lâm Hiên hài lòng gật đầu.

Hắn cũng không vội luyện hóa Phần Thiên Vũ Phiến, ý niệm vừa động, liền từ trong Thương Khung Thần Xích lui ra.

"Ong!" Trong nháy mắt, Lâm Hiên lại lần nữa xuất hiện phía trên Bắc Minh.

Lúc này, Côn Bằng đã thần hồn câu diệt, sau đó trải qua sự nỗ lực chinh phạt của Hạo Thiên và Tam Tiêu, tuyệt đại đa số yêu tộc sinh linh ở Bắc Minh đều lần lượt lựa chọn quy hàng.

Ba đại yêu thần kia, lần lượt bị Thái Thượng Lão Quân trọng thương, bị buộc phải đầu hàng.

Cứ như vậy, Thiên Đình Bắc Minh triệt để tan rã, Thiên binh

Thiên tướng do Hạo Thiên dẫn dắt đã giành được thắng lợi cuối cùng.

“Ong!” Thân hình Lâm Hiên từ từ xuất hiện phía trên hư không.

“Sư tôn!” Quỳnh Tiêu kinh hô một tiếng, sau đó hóa thành một đạo cầu vồng lướt đến bên cạnh Lâm Hiên.

“A nha, Sư tôn ra rồi!” Nghe Quỳnh Tiêu kinh hô, Bích Tiêu cũng nhìn thấy Lâm Hiên, dường như vô cùng kích động mà lao tới.

“Sưu!” Chỉ trong khoảnh khắc, vài nữ tử đều vây quanh Lâm Hiên, từng người một đều vẻ mặt hưng phấn.

“Hi hi, Sư tôn, bây giờ nhìn người thật kỳ lạ nha.” Thường Hi lè lưỡi nhỏ hồng phấn về phía Lâm Hiên, dáng vẻ đáng yêu nói.

“Ồ?

Kỳ lạ thế nào?” Lâm Hiên mỉm cười hỏi.

“Ưm ~! ...

Sư tôn thật phiêu diệu nha, nếu không nhìn bằng mắt thường, đồ nhi cũng không cảm ứng được người, hình như... hình như đã hòa nhập với đại tự nhiên vậy!” Thường Hi nghiêng đầu nhỏ nói.

“Đúng đúng đúng!

Đồ nhi cũng có cảm giác đó!” Bích Tiêu cũng liên tục gật đầu nhỏ nói.

“Ha ha ha!” Nghe vậy, Lâm Hiên sảng khoái cười lớn, cưng chiều xoa xoa đầu nhỏ của nha đầu Bích Tiêu, cười giải thích: “Đó là vì Sư tôn đã đột phá!” “Oa tắc!

Hèn gì, vừa rồi trong Thương Khung Thần Xích truyền ra một luồng uy áp vô cùng hùng vĩ, nhất định là Sư tôn đột phá rồi!” Bích Tiêu hưng phấn hô lên.

“Sư tôn sư tôn, vậy bây giờ người ở cảnh giới nào rồi ạ?” Thái Vân cũng cười hì hì hỏi, đôi mắt tràn ngập vẻ sùng bái và ngưỡng mộ.

“Dưới Thánh Nhân...

Chương 176

vô địch!" Lâm Hiên thản nhiên cười nói, đồng thời một luồng khí thế mạnh mẽ trong nháy mắt quét sạch chư thiên, khiến ức vạn vạn sinh linh đều kinh hãi.

"Hít! ...Thật lợi hại nha." "Đồ nhi biết Sư tôn là lợi hại nhất mà." "Sư tôn, đồ nhi càng ngày càng sùng bái người." "Sư tôn quả nhiên cường đại vô địch." "Lâm Hiên đại ca ca thật tuyệt vời!" "..." Khi cảm nhận được uy áp hùng vĩ trên người Lâm Hiên, vài nha đầu hưng phấn nhảy cẫng lên, không ngừng tíu tít khen ngợi Lâm Hiên, đôi mắt đẹp long lanh, dị sắc liên tục.

Không xa chỗ đó, Hạo Thiên, Thái Thượng Lão Quân cùng với Quảng Thành Tử và các đệ tử khác của hai vị Thánh Nhân, sau khi nghe lời Lâm Hiên nói, càng tâm thần chấn động.

Dưới Thánh Nhân vô địch!

Chẳng phải đã đạt đến cảnh giới Chuẩn Thánh Đại Viên Mãn Bán Bộ Thánh Nhân sao?

Lại thêm trong tay Lâm Hiên có nhiều pháp bảo, thậm chí có cả Hỗn Độn Linh Bảo mà Thánh Nhân cũng chưa từng có, một khi bùng phát, lực chiến đấu kia sẽ đạt đến cấp độ nào?

"Lâm Hiên đạo huynh quả nhiên phúc duyên sâu sắc, có đại cơ duyên vô thượng, sau này nhất định phải giao hảo mới được!" Hạo Thiên thầm nghĩ.

"Sư tôn trước giờ vẫn không ưa Lâm Hiên sư huynh lắm, nhưng Sư tôn cũng có lúc nhìn lầm người a!" Quảng Thành Tử ung dung thở dài nói.

“Không hổ là bạn tốt của Sư tôn, Lâm Hiên sư huynh so với chúng ta, mạnh hơn quá nhiều!” Đa Bảo đạo nhân lộ vẻ khâm phục.

“Không thành Thánh, cuối cùng cũng là lâu nghĩ, Lâm Hiên tuy mạnh, nhưng cũng chỉ có thể khuất phục dưới Thánh Nhân.” Thái Thượng Lão Quân sắc mặt bình tĩnh nói.

“...” Có thể thấy, lời của Lâm Hiên đã khiến rất nhiều cường giả đại năng có mặt đều cảm thán.

Có người kinh ngạc trước thực lực cường hãn của Lâm Hiên, cũng có người cảm thấy dưới Thánh Nhân đều là lâu nghĩ, Lâm Hiên dù mạnh đến mấy, nếu không thành Thánh, cuối cùng cũng chỉ là lâu nghĩ, chỉ là một con lâu nghĩ khỏe mạnh hơn mà thôi.

“Sưu!” Lúc này, thân hình Hạo Thiên lóe lên, liền xuất hiện trước mặt Lâm Hiên.

“Lâm Hiên đạo huynh, lần này có thể hàng phục Thiên Đình Bắc Minh, đánh chết lão cẩu Côn Bằng, công lao của đạo huynh không thể xóa nhòa, Hạo Thiên vô cùng cảm kích!” Hạo Thiên chắp tay hành lễ với Lâm Hiên nói: “Nay Thiên Đình Bắc Minh đã bị diệt, ức vạn yêu tộc quy hàng, ta chuẩn bị tổ chức yến tiệc khánh công tại Lăng Tiêu Bảo Điện, xin đạo huynh cùng đến chúc mừng!” Hắn chủ động tiến lên giao hảo với Lâm Hiên!

“Đây là việc bổn tọa nên làm, yến tiệc khánh công ta sẽ không đi.” Lâm Hiên lắc đầu cười nói: “Chiến dịch lần này kết thúc, ta có việc quan trọng cần đến U Minh Huyết Hải một chuyến.” “...Nếu đã như vậy, vậy ta sẽ không quấy rầy đạo huynh nữa, nhưng Lâm Hiên đạo huynh đối với Thiên Đình ta có đại ân, Thiên Đình ta tùy thời cung kính đợi đạo huynh đến làm khách!” Hạo Thiên nói.

“Đúng nha đúng nha, Lâm Hiên đại ca ca, nhớ có thời gian đến Thiên Đình thăm Dao Trì nha, không thì Dao Trì sẽ rất nhớ người đó.”

Dao Trì cũng nũng nịu kêu Lâm Hiên.

"Ha ha ha, được được được, có thời gian sẽ đến xem!" Lâm Hiên cười hiền, lập tức nói với Tam Tiêu: "Mấy nha đầu các con trước tiên theo Dao Trì về Thiên Đình, Vi Sư có việc quan trọng cần đi cùng Sư tổ." "Ong!" Theo lời Lâm Hiên vừa dứt.

Liền thấy tử khí đông ba vạn dặm, từng đám tường vân trôi xuống, tiên nhạc vô tận vang lên, tiên tử Nghê Thường nhẹ nhàng múa, đất dũng kim liên rực rỡ, đúng là một cảnh tượng thiên địa cùng chúc mừng.

Một thân ảnh từ phương xa đạp mây tới, mắt sáng răng trắng, toàn thân thiên hoa lượn lờ, đẹp đến không thể tả.

Chính là Thánh Nhân Nữ Oa nương nương giá lâm!...

"Cung nghênh Nữ Oa nương nương!" Thấy Nữ Oa xuất hiện, Hạo Thiên liền vội vàng chắp tay đón, ngữ khí cung kính.

"Ừm!" Đối mặt với lễ bái của ức vạn sinh linh, Nữ Oa thản nhiên gật đầu.

Sau đó nhìn về phía Lâm Hiên, mỉm cười nói: "Bảo bối đồ nhi, đến lúc rồi!" "Đồ nhi tự nhiên đã biết!" Lâm Hiên gật đầu, sau đó nhìn về phía Tam Tiêu, dặn dò: "Các con cứ đi Thiên Đình chơi đùa một lúc, đợi Vi Sư xử lý xong một số việc, sẽ đến tìm các con!" "Vâng ạ, đồ nhi nghe lời Sư tôn nhất mà!" Bích Tiêu cười hì hì nói.

"Sư tổ lần này đến, nhất định là cùng Sư tôn đi làm việc quan trọng, đồ nhi tự nhiên sẽ nghe lời." Vân Tiêu cũng gật đầu nói.

"Vậy Sư tôn nhớ xử lý việc sớm một chút, rồi đến Thiên Đình nha." Thường Hi yếu ớt nói.

"Đúng nha, Lâm Hiên đại ca ca, muội ở Thiên Đình trồng cây bàn đào đó, bàn đào đều to lắm nha, rất ngon, đợi người đến ăn nha." Dao

Trì cũng cười nói.

"..." Mấy nha đầu tuy rằng vô cùng không nỡ Lâm Hiên rời đi, nhưng cũng biết Lâm Hiên lần này nhất định là cùng Nữ Oa đi làm việc quan trọng.

Liền vô cùng thể thiếp mà không yêu cầu đi theo!

"Bảo bối đồ nhi, đi thôi!" Nữ Oa mỉm cười với mấy nữ tử, liền phất tay áo, tức thì cuốn lấy Lâm Hiên, biến mất tại Bắc Minh.

Đại thần thông này, lại lần nữa khiến ức vạn sinh linh hô to Nữ Oa nương nương thần uy!

Trên hư thiên, Lâm Hiên và Nữ Oa nương nương sóng vai, chân đạp tường vân lướt về hướng U Minh Huyết Hải.

"Hít!

Bảo bối đồ nhi, vừa nãy Vi Sư không chú ý, ...con lại đột phá đến Chuẩn Thánh Đại Viên Mãn rồi sao?" Đột nhiên, Nữ Oa nương nương hít vào một hơi khí lạnh, vô cùng chấn kinh nhìn Lâm Hiên.

Bởi vì đột nhiên cảm giác được, pháp lực khắp người Lâm Hiên hùng vĩ, đạo vận lượn lờ, khí tức hư ảo, đó là tình huống chỉ xuất hiện ở cường giả đã chạm đến biên duyên Thánh Nhân.

Thậm chí, Nữ Oa nương nương từ trên người Lâm Hiên, cảm nhận được một tia kiêng kỵ!

Có thể khiến Thánh Nhân cũng sinh ra vẻ kiêng kỵ, vậy hắn sẽ có lực chiến đấu khủng bố đến mức nào?

"À, đồ nhi vận khí không tệ, đã đột phá đến Bán Bộ Thánh Nhân!" Lâm Hiên cười hiền lành nói.

"Tốt tốt tốt!

Không hổ là bảo bối đồ nhi mà Vi Sư tự hào nhất." Nữ Oa hân

hoan nói.

Chương 177

Sau đó dường như nghĩ ra điều gì, lại nói tiếp: "Đồ nhi, đã con nay đã thành Bán Bộ Thánh Nhân, có một đạo cơ duyên thành đạo Hồng Mông Tử Khí, chỉ chờ cơ duyên, liền có thể chứng đắc cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La a!" "Hồng Mông Tử Khí?

Có lẽ vậy!" Lâm Hiên cười cười, cũng không nói nhiều.

Bởi vì đối với Lâm Hiên, Hồng Mông Tử Khí thực sự không quan trọng, hắn cũng căn bản không nghĩ đến việc dùng Hồng Mông Tử Khí để thành Thánh Nhân, sẽ không trở thành một quân cờ của Thiên Đạo.

Hắn muốn, dùng lực chứng đạo, khai tích tân thiên địa!

Chỉ là hiện tại không tiện nói với Nữ Oa, để tránh cho nàng lo lắng.

Khi nói chuyện phiếm, rất nhanh đã đến không trung U Minh Huyết Hải.

Khác với lần đầu tiên Lâm Hiên đến U Minh Huyết Hải, lần này U Minh Huyết Hải tuy vẫn đỏ như máu vô cùng, nhưng đã không còn mùi máu tanh nồng nặc, cũng không còn những vong hồn phiêu dạt vô định.

Ngay cả khi thỉnh thoảng xuất hiện vài hồn phách, cũng vô cùng trật tự tiến vào trong Luân Bàn Lục Đạo Luân Hồi.

"Ong!" Khi Lâm Hiên và Nữ Oa hạ xuống U Minh Huyết Hải, liền thấy trên Luân Bàn Lục Đạo xuất hiện một cánh cửa hư không thần quang lấp lánh.

"Nữ Oa sư tỷ, Lâm Hiên tiểu hữu, mời vào một chút!" Bên trong

cánh cửa hư không, truyền ra một giọng nói dễ nghe.

Đây chính là lời của Bình Tâm nương nương!

"Thiện!" Nữ Oa và Lâm Hiên gật đầu, liền thân hình lóe lên, nhập vào cánh cửa hư không, đi vào bên trong Luân Bàn Lục Đạo.

Trên đại điện, Bình Tâm nương nương trong bộ trường quần thanh y đang ưu nhã ngồi.

"Gặp Nữ Oa sư tỷ, Lâm Hiên tiểu hữu!" Bình Tâm nương nương đứng lên cười nói với Lâm Hiên.

"Bình Tâm sư muội, lần này đến, có một việc muốn thương lượng!" Nữ Oa nương nương đáp lễ cười nói.

"Việc sư tỷ nói, ta đã biết rồi." Không ngờ, Bình Tâm nương nương lại cười cười nói: "Về việc Phục Hy đạo hữu luân hồi, vốn là số trời định, tự nhiên không thành vấn đề!" "Huống hồ ta còn thiếu Lâm Hiên tiểu hữu hai đại nhân quả, dù thế nào, việc này ta cũng tự nhiên sẽ toàn lực tương trợ." "Như vậy rất tốt!" Thấy Bình Tâm nương nương nói dễ nghe như vậy, Nữ Oa cũng khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Vốn dĩ nàng vô cùng lo lắng Bình Tâm nương nương sẽ vì thân phận Phục Hy là Yêu Thánh của Yêu tộc mà không đồng ý hoặc gây khó dễ.

Rốt cuộc Phục Hy là Yêu tộc, còn bản thể của Bình Tâm nương nương là Hậu Thổ của Vu tộc, Vu Yêu không đội trời chung, có thù hận không thể đội trời.

"Ong!" Thấy Bình Tâm nương nương đáp ứng, Lâm Hiên cũng không nói gì, ý niệm vừa động, liền tế xuất Ba mươi sáu phẩm Diệt Thế Hắc Liên, thả ra một tia tàn hồn của Phục Hy từ trong đài sen.

Tàn hồn Phục Hy xuất hiện, trông vô cùng suy yếu, tựa hồ tùy thời

đều sẽ tiêu tán.

"Ong!" Ngay lúc đó, liền thấy ngọc thủ của Bình Tâm nương nương đánh ra từng đạo pháp quyết, dùng đại thần thông để ổn định tàn hồn, đồng thời khống chế tàn hồn Phục Hy nhập vào trong luân bàn đang chuyển động kia, tiến vào nhân đạo trong Lục Đạo.

"Đa tạ Bình Tâm nương nương thành toàn!" Thấy tàn hồn Phục Hy luân hồi thành công, Nữ Oa trịnh trọng hành lễ cảm tạ.

"Nữ Oa sư tỷ sao phải như vậy?

Hậu Thổ tuy là Tổ Vu, nhưng trong lòng luôn nghĩ đến ức vạn sinh linh, nếu không cũng sẽ không hóa thân luân hồi, ta là do ý chí của Hậu Thổ hóa thành, kế thừa đạo từ bi thương xót chúng sinh thiên địa của nàng, lại còn thiếu Lâm Hiên tiểu hữu đại nhân quả, tự nhiên sẽ toàn lực tương trợ!" Bình Tâm nương nương cười hiền lành nói.

Đồng thời, một đôi mắt đẹp nhìn Lâm Hiên, trong mắt gợn sóng lăn tăn.

"Lâm Hiên tiểu hữu phúc duyên thật tốt, tu vi e rằng sắp sánh ngang với chúng ta rồi." Bình Tâm nương nương khẽ nói.

"Dưới Thánh Nhân đều là lâu nghĩ, nhìn thì chỉ kém một ly, nhưng lại cách xa vạn dặm!

Làm sao có thể sánh ngang?" Lâm Hiên nửa cười nửa không nói.

...

Cùng lúc đó, tại Bát Cảnh Cung núi Thủ Dương.

Lão Tử sắc mặt khó coi tĩnh khai đôi mắt hỗn độn, một tia lửa giận đột nhiên bùng lên.

"Thằng nhãi Lâm Hiên đáng hận, lại dám treo bỏ vị trí Nhân Giáo giáo chủ của ta, khiến ta mãi không thể từ trong nhân tộc thu hoạch

lực lượng tín ngưỡng gia trì." "Lần này, quyết không để ngươi dễ dàng có được đại công đức giáo hóa!" "Ong!" Lời vừa dứt, liền thấy hai tay Lão Tử đánh ra từng đạo pháp quyết, dập tắt hư không, tựa hồ trong nháy mắt đã truyền đến bên trong Luân Hồi Luân Bàn trên U Minh Huyết Hải.

Thần thông Thánh Nhân, triển lộ vô nghi.

Tại Ngọc Hư Cung Côn Luân Đông.

"Đại huynh chi pháp này thật diệu, để ta trợ một tay!" Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng cười lạnh một tiếng, tức thì thần thông triển hiện, đánh ra từng đạo pháp quyết huyền ảo.

Tại Bích Du Cung đảo Kim Ngao.

"Ai, đại huynh, nhị huynh lại đang làm trò, việc này ta làm sao ra tay được?

Thôi thôi, ta cứ làm người ngoài cuộc vậy!" Thông Thiên Giáo Chủ thở dài nói. ...

Phía Tây, Thánh Cảnh Linh Sơn, dưới Bồ Đề Thần Thụ.

Chương 178

Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề hai vị Thánh Nhân đều tĩnh khai đôi mắt hỗn độn, Phật quang khắp người ẩn hiện, tựa hồ có vô tận thiền ý lượn lờ.

"Sư huynh, có trò hay để xem rồi!" Chuẩn Đề nửa cười nửa không nói, trong ngữ khí càng nhiều vẻ hả hê.

"Lão Tử thân là Nhân Giáo giáo chủ, lại không được khí vận nhân tộc, không cách nào thu hoạch lực lượng tín ngưỡng, bị Lâm Hiên sư điệt treo bỏ!

Nay lại để ta tìm thấy cơ hội rồi a." Tiếp Dẫn sắc mặt đau khổ, thản nhiên nói.

"Sư huynh đừng vội, hành vi lần này của Lão Tử, tự nhiên sẽ chọc giận Nữ Oa nương nương, thậm chí ngay cả Bình Tâm nương nương cũng sẽ ra tay, chúng ta cứ tĩnh lặng quan sát thôi!" Chuẩn Đề nhếch mép cười lạnh nói. ...

Cùng lúc đó!

Tại U Minh Giới của U Minh Huyết Hải, có một cây cầu, chính là Cầu Nại Hà, trên cầu có một Mạnh Bà, chuyên cho tàn hồn uống Mạnh Bà Thang, tẩy rửa mọi thứ của kiếp trước.

"Ong!" Tàn hồn Phục Hy vô cùng suy yếu, dưới một loại sức mạnh nào đó, từ từ bay về phía Cầu Nại Hà, muốn từ Cầu Nại Hà đi đầu thai luân hồi.

"Thánh quang dẫn dắt, đây là...

Thiên Hoàng chuyển thế?!" Mạnh Bà nhìn thấy luồng quang mang trên người Phục Hy, trong lòng khẽ giật mình, tức thì dẫn dắt Phục

Hy qua Cầu Nại Hà.

"Oanh long long!" Ngay lúc đó, liền thấy hư không đột nhiên rung động, không gian U Minh chợt nứt ra, tức thì một bàn tay khổng lồ đánh về phía Phục Hy, khí thế ngập trời, uy năng cái thế.

Luồng khí tức khủng bố cuồn cuộn kia, khiến động tác của Mạnh Bà chợt ngừng lại!

"Hừ, yêu nghiệt phương nào, dám gây sự trong luân hồi?!" Mạnh Bà bạo hống một tiếng, đồng thời ném chiếc thìa múc canh Mạnh Bà Thang về phía hư không, muốn đánh rớt bàn tay khổng lồ kia.

"Cút!" Ai ngờ, trên hư thiên, một tiếng hét cuồn cuộn truyền đến, tựa như ẩn chứa vô cùng pháp lực, trong khoảnh khắc Mạnh Bà liền liên tục lùi lại, sắc mặt tái nhợt vô cùng.

Thì ra nàng đã bị tiếng hét kia làm bị thương!

"...Rốt cuộc là chuyện gì?

Lại đáng sợ đến vậy!" Mạnh Bà trong lòng đại kinh thất sắc, đôi mắt kinh hãi nhìn chằm chằm bàn tay khổng lồ kia.

Mạnh Bà trên Cầu Nại Hà, được Thiên Đạo chiếu cố, ban vô lượng công đức, sớm đã chứng đắc đạo quả Chuẩn Thánh sơ kỳ.

Như vậy mà trước bàn tay khổng lồ kia, lại yếu ớt như một con lâu nghĩ, có thể thấy đó là thần thông do tồn tại đáng sợ đến mức nào phát ra!

"Lão Tử, dám?!" "Oanh long long!" Đột nhiên, kèm theo một tiếng quát chói tai sắc bén vang lên, ba đạo thân ảnh xuất hiện trên Cầu Nại Hà, lần lượt lạnh nhạt quét mắt nhìn bàn tay khổng lồ kia.

Ba đạo thân ảnh này, hiển nhiên chính là Nữ Oa nương nương, Bình Tâm nương nương và Lâm Hiên!

“Nữ Oa sư muội, Phục Hy đạo hữu tức sẽ chuyển thế luân hồi, làm Thiên Hoàng trong Tam Hoàng, đây là pháp chỉ của lão sư, ta tự nhiên không có gì để nói, nhưng ta đã thân là Nhân Giáo giáo chủ, đương nhiên phải được công đức giáo hóa, hy vọng sư muội đừng ngăn cản ta!” Trên U Minh bầu trời, vang lên giọng nói thản nhiên của Lão Tử.

“Đại huynh nói rất đúng, sư muội hà tất phải ngăn cản chúng ta?

Ta cũng sẽ không làm hại Phục Hy đạo hữu, chỉ là xóa bỏ dấu ấn của hắn, gieo lên dấu ấn của chúng ta thôi!” Giọng nói lạnh lùng kiêu ngạo của Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng truyền đến.

“Giáo hóa Tam Hoàng Ngũ Đế, là trách nhiệm của bảo bối đồ nhi Lâm Hiên của ta, hà tất phải nhúng tay!” Nữ Oa nương nương ngạo nghễ đứng trong hư không, mặt không biểu cảm quát.

Đồng thời, lực lượng bản nguyên tạo hóa khắp người nàng lượn lờ, đỉnh đầu đội Tiên Thiên Linh Bảo Sơn Hà Xã Tắc Đồ, chân đạp Hồng Tú Cầu, khí thế Thánh Nhân lan tràn ra.

“Nữ Oa sư muội, đại huynh ta là Nhân Giáo giáo chủ, là chủ của đạo giáo hóa, Lâm Hiên tiểu nhi lại nhiều lần treo bỏ đại huynh ta, đây là đại nhân quả Thánh Nhân!

Sợ ngươi không chịu nổi đi?!” Nguyên Thủy Thiên Tôn quát lên sắc bén.

“Đơn giản là buồn cười!” Đối với điều này, Nữ Oa sắc mặt lạnh lùng, cười khẩy nói: “Nếu bàn về nhân quả, vậy nhân tộc là do ta sáng tạo, Lão Tử, lại có tư cách gì làm Nhân Giáo giáo chủ?

Lập Nhân Giáo thành Thánh, cướp cơ duyên của ta, lại chẳng phải thiếu ta vô vàn nhân quả sao?” “...” Nghe lời Nữ Oa nói, dù là Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng nghẹn lời, không nói được lời phản bác.

“Ai, dù vậy, vậy thì chúng ta cứ dựa vào bản lĩnh của mình vậy!” Lão Tử ung dung nói.

“Oanh long long!” Lời vừa dứt, liền thấy bàn tay khổng lồ kia đánh tới, muốn bắt lấy tàn hồn Phục Hy, xuyên vạn dặm hư không, cấm cố vô tận không gian, bản nguyên chi lực cuồn cuộn lan tràn ra, quả thật khủng bố vô cùng.

“Hừ, ngươi tưởng ta sợ ư?” Nữ Oa nương nương lạnh lùng quát một tiếng, sau đó tế xuất Hồng Tú Cầu, ném về phía bàn tay khổng lồ.

“Ong!” Cùng lúc đó, trên hư không hiện ra một bức Thái Cực Đồ, phân chia thiên địa thành âm dương, hợp long vô tận hư không, trong nháy mắt liền đánh rớt Hồng Tú Cầu, quả thật khủng bố vô biên.

Đó hiển nhiên chính là Thái Cực Đồ Tiên Thiên Chí Bảo do Hồng Quân ban tặng cho Lão Tử, có uy năng phân chia âm dương, cũng có thể bình tức phong thủy hỏa địa, có thể giam cầm người cũng có thể phòng ngự.

“Ong!” Lại một thoáng sau, một lá cờ hiện thân, phiêu đãng theo gió, mỗi lần phiêu đãng, đều có thể cuộn lên lực lượng bản nguyên cuồn cuộn, ngay cả U Minh Giới cũng bị chấn động, tựa như lá cờ kia có thể hủy diệt U Minh Địa Giới vậy.

Đó hiển nhiên là Bàn Cổ Phiên của Nguyên Thủy Thiên Tôn, là Tiên Thiên Chí Bảo mang tính công kích, có thể phá vỡ hỗn độn, công kích đơn thể chỉ kém so với Khai Thiên Thần Phủ.

Bàn Cổ Phiên vừa xuất hiện, liền triển hiện uy năng to lớn, trấn áp Sơn Hà Xã Tắc Đồ trên đỉnh đầu Nữ Oa.

Trong nháy mắt, Nữ Oa nương nương chỉ có thể bị buộc một mình chống lại hai, tế xuất pháp bảo, cùng Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn đấu pháp, đáng tiếc dưới sự liên thủ, Nữ Oa lại chỉ có thể

rơi vào hạ phong.

Chương 179

Đấu pháp khiến U Minh Giới chấn động, ức vạn vạn tàn hồn phát ra tiếng kêu thảm thiết bi thương, không dám đến gần nửa bước.

"Lão Tử, Nguyên Thủy, đừng hòng làm càn ở U Minh của ta!" Thấy tàn hồn bị kinh động, thấy Lão Tử ngang nhiên xông vào Lục Đạo U Minh, Bình Tâm nương nương cuối cùng cũng nổi giận.

"Oanh long long!" Bình Tâm nương nương nổi giận, toàn bộ U Minh Giới đều chấn động, lực lượng bản nguyên cuồn cuộn hội tụ, trong nháy mắt đánh tan bàn tay khổng lồ hư không, đồng thời lực lượng Lục Đạo Luân Hồi dũng hiện, quét sạch chư thiên, thậm chí chấn văng cả Bàn Cổ Phiên và Thái Cực Đồ.

"Bình Tâm nương nương...!" Thấy Bình Tâm nương nương ra tay, Nguyên Thủy và Lão Tử đều chấn nộ.

"Đây là U Minh Giới, ta tức quản lý U Minh Giới, khi nào đến lượt các ngươi làm càn!" Dưới sự gia trì của lực lượng bản nguyên Lục Đạo U Minh, Bình Tâm nương nương khí thế ngập trời, ngạo nghễ đứng trên hư không, khí tức phiêu diệu lại cuồng bạo, ngay cả Lão Tử, Nguyên Thủy, trong khoảnh khắc đó cũng không dám xem thường phong mang của nàng.

Thế nhưng Bình Tâm nương nương tuy rằng thành Thánh muộn nhất, pháp lực cũng thấp nhất, nhưng nàng quản lý U Minh Giới, dưới sự gia trì của lực lượng Lục Đạo Luân Hồi, lực chiến đấu của nàng tuyệt đối vô cùng khủng bố, nếu không cũng không thể trấn áp U Minh rộng lớn như vậy.

"Ong!" Ngay lúc đó, liền thấy một đóa hắc liên ung dung xuất hiện, đứng phía trên tàn hồn Phục Hy, ma khí vừa động, liền cuốn tàn

hồn Phục Hy vào trong, và trong nháy mắt ném tàn hồn Phục Hy vào trong Lục Đạo Luân Hồi.

"Khốn kiếp!

Thằng nhãi Lâm Hiên, ngươi làm gì vậy?!" Thấy cảnh này, Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn đều chấn nộ vô cùng, tiếng gào thét vang vọng khắp U Minh Giới. ...

"Lâm Hiên sư điệt, quả là không phải con người!" Ngay cả với tính cách vô vi của Lão Tử, lúc này cũng chấn nộ vô cùng, giận dữ quát Lâm Hiên.

Thì ra!

Vừa rồi, khi Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng Nữ Oa nương nương, Bình Tâm nương nương liên tục đấu pháp, Lâm Hiên ý niệm khẽ động, liền tế xuất Ba mươi sáu phẩm Diệt Thế Hắc Liên, cuốn lấy tàn hồn Phục Hy, trong nháy mắt đưa hắn nhập vào Nhân Đạo Luân Hồi.

Sự việc xảy ra quá nhanh, đến nỗi khi Lão Tử phản ứng lại, Phục Hy đã nhập vào luân hồi rồi.

Và còn mang theo dấu ấn của Lâm Hiên mà nhập vào luân hồi!

Cứ như vậy, một khi Phục Hy luân hồi chuyển thế, thì sẽ bẩm sinh mang theo dấu ấn của Lâm Hiên, dưới sự cảm ứng của Thiên Đạo, chỉ sẽ nhận đồng lời của Lâm Hiên, và tiếp nhận sự giáo hóa của Lâm Hiên hoặc người do Lâm Hiên chỉ định.

Giáo hóa Tam Hoàng Ngũ Đế, sẽ có đại công đức giáng xuống, tự nhiên cũng sẽ bị Lâm Hiên thu nạp!

Đây cũng là nguyên nhân vì sao Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn không ngại xa ức vạn dặm mà tranh đoạt một phần dấu ấn.

Nhưng rõ ràng, mưu tính bây giờ đã thất bại rồi!

“Ha ha ha!

Không hổ là Lâm Hiên tiểu hữu!” Tại Bích Du Cung đảo Kim Ngao.

Thông Thiên Giáo Chủ xuyên qua ức vạn dặm hư không, nhìn thấy sự việc xảy ra trong U Minh Giới, không khỏi ngửa mặt lên trời cười dài.

Vốn dĩ hắn không đáp ứng lời thỉnh cầu của Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn, vì cảm thấy Lâm Hiên thân là Nhân tộc Thánh Phụ, lại được Hồng Quân Đạo Tổ đích thân chỉ định phụ trách việc Tam Hoàng Ngũ Đế luân hồi chuyển thế, giáo hóa Tam Hoàng Ngũ Đế cũng là chuyện đương nhiên.

Lúc này thấy Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn chịu thiệt, tâm tình của hắn dường như vô cùng vui vẻ!

Phía Tây, Thánh Cảnh Linh Sơn!

“Hừm, thằng nhãi Lâm Hiên tu vi lại thăng tiến nhanh đến vậy, đã đạt đến cảnh giới Bán Bộ Thánh Nhân, nếu không vừa rồi hơi động một chút, đã sớm bị phát giác rồi!” Chuẩn Đề sắc mặt có chút khó coi nói.

“A, tu vi Lâm Hiên sư điệt tiến triển nhanh chóng như thần, thực sự là chưa từng thấy trước đây!” Tiếp Dẫn sắc mặt đau khổ nói.

U Minh Giới, trên Cầu Nại Hà!

Lâm Hiên ngạo nghễ đứng trong hư không, thản nhiên nhìn về phía bầu trời, khóe môi khẽ cong lên một độ cong trêu tức.

“Muốn hổ khẩu đoạt thực?

Cũng phải có bản lĩnh hơn nữa!” Lâm Hiên thầm lẩm bẩm.

Bát Cảnh Cung núi Thủ Dương.

Lão Tử tĩnh khai đôi mắt hỗn độn, sắc mặt vô cùng khó coi, phẫn nộ hừ lạnh một tiếng: "Hừ!

Chuyện này tuyệt đối sẽ không cứ thế bỏ qua!" "Huyền Đô!

Lập tức đến nơi cư trú của nhân tộc, tìm kiếm người Phục Hy luân hồi chuyển thế, tranh thủ để hắn bái ngươi làm sư!" "Đệ tử cẩn tuân pháp chỉ của Sư tôn!" Ngọc Hư Cung Côn Luân Đông.

Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng sắc mặt xanh mét tĩnh khai đôi mắt, quát lên sắc bén: "Thập nhị đệ tử Xiển Giáo nghe lệnh, lập tức đến nơi cư trú của nhân tộc, tìm kiếm người Phục Hy luân hồi chuyển thế, giúp hắn thống lĩnh nhân tộc, lập công lao bất thế!" "Đệ tử cẩn tuân pháp chỉ của Sư tôn!" Quảng Thành Tử đồng loạt đáp lời. ...

"Hai tên Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn này thật vô sỉ, làm mất hết mặt mũi Thánh Nhân!" Theo đấu pháp kết thúc, Nữ Oa nương nương sắc mặt không vui nói.

"Lạc lạc lạc!" Nghe vậy, Bình Tâm nương nương lại đột nhiên cười vang, phát ra tiếng cười như chuông bạc, sau đó nói với Nữ Oa nương nương: "Sư tỷ hà tất phải tức giận?

Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn tuy muốn xóa bỏ dấu ấn của Phục Hy đạo hữu, nhưng chẳng phải cũng không thực hiện được mưu tính của mình sao?" "Thần thông của Lâm Hiên tiểu hữu thật sự lại khiến ta mở rộng tầm mắt a!" Vừa nói, Bình Tâm nương nương nhếch mày cười, nửa cười nửa không nhìn Lâm Hiên, đôi mắt to chớp chớp trêu người.

Chương 180

“Thần thông nhỏ bé, làm sao lọt vào mắt xanh của Bình Tâm nương nương được?” Lâm Hiên gãi đầu, vẻ mặt cười tủm tỉm.

Dáng vẻ đó, hệt như một tiểu tử hiền lành chất phác, khiến Bình Tâm nương nương trực tiếp đảo mắt trắng dã.

“Bảo bối đồ nhi, đại huynh đã đầu thai luân hồi rồi, tiếp theo đành nhờ con vậy.” Nữ Oa vô cùng hiểu Lâm Hiên, biết rằng tên tiểu tử thối trông có vẻ hiền lành chất phác này, thực tế lại vô cùng lanh lợi, nên mím môi cười nói.

“Sư phụ yên tâm đi!” “Ong!” Lời vừa dứt, thân hình Lâm Hiên liền lóe lên, trực tiếp biến mất tại chỗ, thì ra đã đi đến nhân tộc.

“Sư tỷ thật là tìm được một đồ nhi tốt a, xứng đáng là đệ nhất nhân dưới Thánh Nhân!” Đợi Lâm Hiên rời đi, Bình Tâm nương nương chân thành nói với Nữ Oa nương nương đầy ngưỡng mộ.

“À, không nói gì khác, bảo bối đồ nhi của ta, chưa bao giờ khiến ta thất vọng, mỗi lần đều mang đến kinh hỉ liên tục.” Nữ Oa cũng không khiêm tốn, tự hào cười nói.

“Đúng rồi, sư tỷ, Lâm Hiên tiểu hữu nhiều năm như vậy, đã từng tìm đạo lữ chưa?” Đột nhiên, Bình Tâm nương nương dường như vô tình hỏi.

“Bộp!” Nghe lời Bình Tâm nương nương nói, Nữ Oa tâm thần chấn động, trên mặt lộ ra một tia không tự nhiên, ánh mắt cũng có chút né tránh.

Đặc biệt nhớ lại đủ thứ chuyện đã cùng Lâm Hiên trải qua, nàng càng đỏ mặt, thần sắc có chút phức tạp.

“Sư tỷ?” Bình Tâm nương nương khẽ gọi một tiếng, cắt ngang dòng suy nghĩ của Nữ Oa.

“Hả?

Không!

Bảo bối đồ nhi của ta, một lòng hướng đạo, chưa từng có chuyện đạo lữ!” Nữ Oa hoàn hồn, thần sắc có chút không tự nhiên nói.

“Thì ra là vậy, cũng chính vì đại nghị lực này, tu vi của Lâm Hiên tiểu hữu mới có tiến triển thần tốc như vậy đi.” Bình Tâm nương nương lại không hề nghi ngờ, tiếp tục trịnh trọng nói: “Mặc dù tu đạo là quan trọng, nhưng nếu Lâm Hiên tiểu hữu có ý kết đạo lữ, thì ở trong Lục Đạo Luân Hồi của ta, ta nguyện ý cùng hắn kết thành đạo lữ.” “Cái... gì?!” Nghe lời Bình Tâm nương nương không giống đùa, Nữ Oa nương nương trừng mắt, tràn đầy vẻ chấn kinh: “Sư muội, lời này không thể nói lung tung a, quý là Thánh Nhân chi tôn, làm sao có thể cùng hắn kết thành đạo lữ?” Một trận gió nhẹ thổi qua, làm lay động tóc của Bình Tâm nương nương, nàng có chút ngây ngốc nhìn về phía trước.

“Không giấu sư tỷ, ta đối với Lâm Hiên tiểu hữu vừa gặp đã quen, có một cảm giác vô cùng thân thiết, bất kể tu vi bất kể thân phận, ta cũng nguyện ý cùng hắn kết thành đạo lữ, chỉ mong hắn không chê ta là được.” “...” Nữ Oa nhướng mày, nhất thời không biết nói gì, đồng thời cũng cảm thấy trong lòng có chút mất mát.

“Sư tỷ, nếu có thể, xin hãy giúp ta nhắc đến trước mặt Lâm Hiên tiểu hữu?

Có thể thấy, hắn nghe lời sư tỷ nhất.” “Được...

được thôi, đến lúc đó ta sẽ giúp ngươi nói một tiếng!” Nữ Oa có chút hoảng hốt nói.

Sau đó liền vội vàng tìm một cái cớ rời đi.

“Bảo bối đồ nhi a, mị lực của con thật sự không nhỏ, ngay cả Bình Tâm nương nương cũng liên tục có hảo cảm với con, ai, chẳng lẽ... con thật sự nguyện ý rời xa Vi Sư sao?” “Không được, Vi Sư, sau này vẫn là Vi Sư!”...

Thời gian trôi chảy, trong nháy mắt trăm năm tuế nguyệt trôi qua.

Thì ra trong nhân tộc có một bộ lạc tên là Phong Diễm.

Trong bộ lạc có một nữ tử kỳ lạ, sinh ra ở bên bờ Hoa Tư sơn, được những người khác gọi là Hoa Tư thị.

Nữ tử này dung mạo thanh tú thoát tục, tâm địa vô cùng lương thiện, được mọi người trong bộ lạc Phong Diễm yêu mến.

Phía Tây bộ lạc Phong Diễm, tọa lạc một Lôi Trạch, bên trong Lôi Trạch có một sinh linh, thân người đầu rồng, bụng phình to, tiếng trống vang như sấm, nên được gọi là Lôi Thần.

Trong bộ lạc Phong Diễm, từ trước đến nay đều có một truyền thuyết cổ xưa, nói rằng Lôi Thần là thần tiên cư trú trên bầu trời, chưởng khống sấm sét thiên địa Hồng Hoang, trừng phạt mọi kẻ tội ác trên nhân gian, nên bộ lạc gọi Lôi Trạch là cấm địa, bất kỳ ai cũng không được tự ý tiến vào Lôi Trạch, nếu không sẽ bị trục xuất khỏi bộ lạc.

Như những người bình thường khác, Hoa Tư thị từ nhỏ đã nghe những truyền thuyết về Lôi Thần mà lớn lên, đối với Lôi Thần vừa tò mò lại vừa vô cùng sùng bái, chỉ ngại tộc quy, vẫn luôn không dám tiến vào Lôi Trạch.

Một ngày nọ, một đạo bạch mang lóe lên, rơi vào trong Lôi Trạch, vừa khéo bị Hoa Tư đang ngước nhìn trời thấy, dưới sự thúc đẩy của lòng hiếu kỳ không rõ, cuối cùng nàng đã tiến vào bên trong Lôi Trạch.

Sau khi tiến vào Lôi Trạch, Hoa Tư không thấy Lôi Thần, cũng không có sinh linh nào khác, bên trong chỉ có những cây lau sậy cao vút.

"Nha?

Thì ra Lôi Thần là giả sao?" Hoa Tư vẻ mặt thất vọng mà phàn nàn.

"Ong!" Ngay lúc đó, một đạo thải quang kinh động, dưới ánh mắt vô cùng kinh ngạc của Hoa Tư, thải quang lại trong nháy mắt nhập vào bụng nàng, sau đó biến mất không thấy tăm hơi.

Biến cố kỳ dị đột nhiên này, khiến Hoa Tư gần như hồn bay phách lạc, cũng không còn để ý đến việc tiếp tục tìm Lôi Thần trong Lôi Trạch, hoảng hốt trở về bộ lạc Phong Diễm.

Sau khi về bộ lạc, Hoa Tư thị phát hiện bụng mình lại ngày càng lớn, hỏi những người xung quanh mới biết, nàng lại vô cớ mang thai rồi.

Khiến Hoa Tư vô cùng kinh ngạc, thầm nghĩ mình chưa từng kết hợp với ai, sao lại có hài tử?

Nhưng tin tức chưa cưới đã mang thai, lại như gió thổi, truyền khắp toàn bộ bộ lạc, tộc nhân càng kinh sợ nhìn nàng, luôn bàn tán xì xào.

Hoa Tư bất đắc dĩ, đành phải nói rõ tình huống ở Lôi Trạch cho trưởng lão trong tộc, trưởng lão cũng vô cùng kinh ngạc, chỉ nói rằng Hoa Tư có thể đã mang thai một quái vật.

Nhưng bộ lạc Phong Diễm niệm tình Hoa Tư lương thiện, lại không trục xuất nàng đi, mà dựng cho nàng một căn nhà tranh nhỏ bên bờ suối, để nàng tự sinh tự diệt ở đó.

Chương 181

Ban đầu, Hoa Tư có thể tự lực cánh sinh, tìm kiếm một số linh quả thảo dược để ăn, nhưng theo bụng nàng ngày càng lớn, cũng không còn cách nào ra ngoài tìm kiếm thức ăn.

"Ong!" Lúc đó, trên không bộ lạc Phong Diễm, một nam tử tuấn dật mặc đạo bào trắng chân đạp tường vân tới.

Nam tử này chính là Lâm Hiên.

Chỉ thấy hắn đến nơi, cũng không nói nhiều, chỉ phất tay, liền thấy rất nhiều thực vật rơi xuống trước căn nhà tranh nhỏ.

"Hải nha? ...Ai lại tốt bụng như vậy?" "Tự nhiên xuất hiện nhiều thực vật như vậy, thật kỳ diệu!" "Chẳng lẽ Lôi Thần hiển linh?" Thấy vô số thực vật đột nhiên xuất hiện, Hoa Tư vừa kinh hỷ, lại vừa có chút sợ hãi.

Nhưng chờ rất lâu, vẫn không thấy sinh linh nào xuất hiện, nàng liền ngộ ra có lẽ là chuyên môn ban cho nàng, cũng không còn do dự, tiếp tục ăn thực vật.

Sau đó hầu như mỗi ngày, đều có thực vật đột nhiên xuất hiện, Hoa Tư cũng từ chỗ sợ hãi ban đầu, từ từ tiếp nhận và quen dần.

Không lâu sau, Hoa Tư liền sinh hạ một hài tử.

"Ong!" Chỉ thấy khi hài tử vừa sinh ra, một đạo tử quang từ ngoài bầu trời phiêu xuống, nhập vào trong cơ thể hài tử, đồng thời trên không trung thải hà phiêu phiêu, tiên nhạc tấu lên, tiên nữ trên hư thiên nhẹ nhàng múa, từng đóa thiên hoa phiêu lạc, hiển nhiên là cảnh tượng thiên địa cùng chúc mừng.

"Oa oa!" Một tiếng khóc thét vang vọng truyền đến, ẩn ẩn có Thần

Long lượn quanh xà nhà, dị tượng muôn vàn.

“Ai!

Lâm Hiên sư điệt, cuối cùng ta vẫn chậm một bước a!” Trong Bát Cảnh Cung, Lão Tử tĩnh khai đôi mắt, sắc mặt khó coi, ung dung thở dài nói.

“Thằng nhãi Lâm Hiên đáng hận, nếu không phải do dấu ấn của hắn, lại làm sao có thể ẩn đi thiên cơ, khiến chúng ta đều không thể suy ra nơi Thiên Hoàng đản sinh!” Nguyên Thủy Thiên Tôn phẫn nộ mắng chửi.

Theo hài tử đản sinh, các đại năng Hồng Hoang đều có cảm ứng, biểu cảm của họ cũng khác nhau, có người khổ não, có người tức giận, cũng có người hân hỉ.

Bộ lạc Phong Diễm, đột nhiên thấy dị tượng thiên địa, lại tựa như thiên địa cùng chúc mừng, là điềm lành, nên đều vội vàng đến trước căn nhà tranh nhỏ của Hoa Tư.

“Không sai, loại dị tượng này, chính là điềm lành!” “Như vậy, hài tử mà Hoa Tư thị mang thai, có thể là đại năng chuyển thế, không phải quái vật sao?” “Lời này có lý, thì ra ta đã nhầm rồi!” “Bà đỡ ở đâu?

Sao không mau đến giúp đỡ?!” “Được được được!” “...” Người trong bộ lạc Phong Diễm đều bàn luận, sau đó khi xác định hài tử của Hoa Tư là điềm lành, càng trở nên nhiệt tình vô cùng.

“Ong!” Ngay lúc đó, một đoàn tường vân xuất hiện, phía trên có một đạo thân ảnh, từ từ hạ xuống cách căn nhà tranh nhỏ không xa.

“Mau nhìn!

Thượng Tiên!” “Thượng Tiên đến rồi, mọi người mau chóng triều bái, đừng làm phật ý Thượng Tiên!” “Trời ơi, hài tử mà Hoa Tư mang thai rốt cuộc là thần thánh phương nào?

Lại ngay cả Thượng Tiên cũng đích thân giá lâm!" "Không đúng không đúng, mau nhìn rõ một chút, mau lên!

Đó là Thượng Tiên sao?" "...Thánh...

Thánh...

Thánh Phụ?!" "Oa!

Thánh Phụ, thật sự là Thánh Phụ!

Giống hệt tượng điêu khắc, quả nhiên là Thánh Phụ của chúng ta!" "Mau, Thánh Phụ đích thân giá lâm!" "..." Theo Lâm Hiên từ từ hạ xuống, người trong bộ lạc Phong Diễm vô cùng kích động, đều thấp giọng nói chuyện.

Đồng thời đồng loạt quỳ xuống triều bái, thành kính hô vang: "Cung nghênh Thánh Phụ giá lâm!" "Bãi!" Lâm Hiên thản nhiên mở miệng nói.

Đồng thời tay phải phất một cái, liền có pháp lực hùng vĩ, nâng đỡ những tộc nhân Phong Diễm đang triều bái lên.

"Hài tử mà Hoa Tư sinh ra, là đại năng giả chuyển thế, cũng là phúc của nhân tộc, các ngươi không thể lại kỳ thị nàng!" "Ồ!" Nghe lời Lâm Hiên nói, nhân tộc lại xôn xao, đều lần lượt triều bái căn nhà tranh nhỏ của Hoa Tư, cảm ân trời xanh ban đại năng chuyển thế vào bộ lạc Phong Diễm.

Thế là, người trong bộ lạc Phong Diễm với lòng cảm ân, đã đón Hoa Tư cùng hài tử vừa sinh trở về bộ lạc Phong Diễm sinh sống.

"Nói cho Hoa Tư thị, đợi khi hài tử trưởng thành, hãy để hắn đến Lôi Trạch tìm ta!" "Ong!" Lời vừa dứt, thân hình Lâm Hiên liền biến mất tại chỗ, tựa như chưa từng xuất hiện.

Nhưng tất cả mọi người trong bộ lạc Phong Diễm có mặt, trong

lòng đều hiểu rõ, hài tử mà Hoa Tư sinh ra là đại năng chuyển thế, sau này sẽ là người có đại công đức đối với nhân tộc.

Vì vậy trong những ngày tiếp theo, mọi người trong bộ lạc Phong Diễm đều tận tâm giáo dục hài tử.

Sau khi Phục Hy ra đời, cũng biểu hiện vô cùng thông minh, ba ngày biết nói, năm ngày biết đi, thêm một thời gian nữa, lại còn hiểu chuyện, không chỉ có thể phân biệt đúng sai, mà còn có thể giúp trưởng lão bộ lạc xử lý công việc, triển lộ ra những điểm phi phàm.

Nếu không phải Lâm Hiên, e rằng bộ lạc Phong Diễm vẫn sẽ xem Phục Hy là quái vật, bị những biểu hiện bất thường trùng điệp của hắn làm cho kinh hoàng.

Nhưng sau khi được Lâm Hiên nhắc nhở, tộc nhân Phong Diễm không những không kỳ thị Phục Hy, mà còn đối xử vô cùng tốt, tận tâm giáo dục, yêu thương bao bọc.

Đợi đến một ngày Phục Hy trưởng thành, tộc trưởng bộ lạc Phong Diễm lại lấy lý do tuổi già, nhường lại vị trí tộc trưởng cho Phục Hy.

Một ngày nọ, Hoa Tư thị nghe theo lời Lâm Hiên, dẫn Phục Hy vừa trưởng thành lại lần nữa đến Lôi Trạch.

"Nương thân, vì sao lại dẫn con đến nơi này?" Phục Hy nhướng mày, lộ vẻ nghi ngờ.

Chương 182

"Nương dẫn con đi gặp Thánh Phụ của nhân tộc chúng ta, lát nữa con nhất định phải cung kính thành kính đối với Thánh Phụ, không được thất lễ, biết chưa?" Hoa Tư thị ôn hòa mỉm cười, cưng chiều xoa xoa đầu Phục Hy nói.

"Hả?

Nương thân! ...Thánh Phụ của nhân tộc chúng ta ở trong Lôi Trạch sao?" Phục Hy tuy rằng vừa trưởng thành, nhưng cũng từ nhỏ đã nghe chuyện đại ân của Thánh Phụ nhân tộc.

Trong lòng Phục Hy, Thánh Phụ là tiên linh cao cao tại thượng, làm sao lại xuất hiện ở đây?

"Không sai, Thánh Phụ từng dặn dò, đợi khi con trưởng thành, liền dẫn con đến!" Hoa Tư thị gật đầu cười nói.

"Thánh Phụ muốn gặp con?" Phục Hy kích động, mặt đỏ bừng nói.

"Ong!" Đợi Phục Hy lời vừa dứt, liền thấy Lôi Trạch bỗng nhiên xuất hiện một cây cầu vồng dài, vắt ngang không biết ức vạn dặm, đầu cầu rơi xuống trước mặt Phục Hy.

"Thần thông pháp thuật thật lợi hại!" Phục Hy thầm nghĩ trong lòng.

"Hài tử, mau lên đi, Thánh Phụ phái cầu vồng đến đón con kìa!" Hoa Tư thị trước tiên bái cầu vồng một cái, sau đó thúc giục Phục Hy.

"Nga nga, được ạ!" Thế là, Phục Hy bước lên cầu vồng.

Quả nhiên, khi hắn vừa bước lên cầu vồng, cả người từ từ bay lên, cuối cùng cùng với cầu vồng đến trung tâm Lôi Trạch.

Đến nơi, Phục Hy liền thấy, phía trước có một người trẻ tuổi đang khoanh chân ngồi, đôi mắt khẽ nhắm, tựa như hòa nhập vào tự nhiên, khắp người tản ra khí tức huyền ảo, phiêu diệu.

"Đệ tử Phục Hy, bái kiến..." Phục Hy biết người trước mặt chính là Thánh Phụ, ân nhân lớn nhất của nhân tộc, liền chuẩn bị quỳ lạy hành lễ.

Nhưng lời hắn còn chưa dứt, lại phát hiện dù thế nào cũng không thể quỳ xuống, thậm chí ngay cả eo cũng không thể cúi được.

"Con có thể khấu đầu với tiên linh của mình, duy chỉ không thể khấu đầu với ta!" Đột nhiên, người trẻ tuổi từ từ mở mắt, thản nhiên cười nói với Phục Hy.

"Hít!

Thật... thật sâu thẳm ánh mắt, tựa như chỉ một cái nhìn, liền có thể xuyên thấu linh hồn ta, nhìn thấu tiền thế kim sinh của ta vậy!" Vừa tiếp xúc với ánh mắt Lâm Hiên, Phục Hy liền tâm thần chấn động.

Đồng thời cũng vô cùng khó hiểu lời Lâm Hiên nói, gọi là có thể khấu đầu với tiên linh của mình, nhưng duy chỉ không thể khấu đầu với hắn.

"Người đã là Thánh Phụ nhân tộc, con lại là người của nhân tộc, vì sao không thể khấu đầu với người?" Phục Hy đưa ra thắc mắc trong lòng.

"Sau này con sẽ biết!" Lâm Hiên cười thần bí.

Sau đó nói tiếp: "Từ hôm nay trở đi, ta sẽ giảng giải đại đạo cho con, có chỗ nào không hiểu, cũng có thể hỏi ta, ta và con, xưng hô bằng hữu!" "Hả?

Bằng... bằng hữu?" Phục Hy trong lòng đại kinh thất sắc, có chút hoảng sợ.

Hắn từ nhỏ đã hiểu rõ, Thánh Phụ vĩ đại biết bao!

Nay lại muốn hắn cùng Thánh Phụ xưng hô bằng hữu?

Phục Hy càng thêm khó hiểu!

Nhưng Phục Hy cũng không quá xoắn xuýt về điều đó, liền lắng nghe Lâm Hiên giảng giải đại đạo, trong đó đa phần đều là đạo giáo hóa nhân tộc.

Phục Hy nghe đến say mê, trong lòng cũng vỡ lẽ, đối với Lâm Hiên càng thêm tôn kính.

Sau khi được Lâm Hiên truyền nghiệp giải hoặc, năng lực của Phục Hy càng phát triển, quản lý bộ lạc Phong Diễm đâu ra đấy, tài năng của hắn cũng dần dần được không ít bộ lạc xung quanh khâm phục.

Cứ như vậy vài năm sau, Phục Hy lại đến Lôi Trạch, nhưng mày lại khẽ nhíu.

"Thánh Phụ, con có một thắc mắc, không biết người có thể giải đáp không?" Phục Hy hỏi.

"Cứ nói vô phương!" "Thánh Phụ, con ngẫu nhiên phát hiện, con tuy rằng có thể săn bắn trong rừng núi xung quanh, có thể ăn thịt ngon, nhưng theo thời gian trôi qua, số lượng săn bắt lại càng ngày càng ít, con dò xét kỹ mới phát hiện, dã thú trưởng thành cần thời gian, nhưng con lại săn bắn quá thường xuyên!" "Nếu cả tộc dời đi, không những phiền phức vô cùng, còn dễ chiêu dụ một số yêu vật, Thánh Phụ có phương pháp giải quyết không?" "Con còn phát hiện trong sông suối có cá, khả năng sinh sôi nảy nở mạnh, cũng có thể cung cấp cho nhân tộc chúng ta ăn, nhưng người bình thường không hiểu pháp lực lại khó mà bắt được!" Nhìn nụ cười hiền hậu của Lâm Hiên, Phục Hy cũng không còn che giấu, nói hết những thắc mắc trong lòng.

“Con có biết, tiên linh, đều có tọa kỵ sao?

Ví như ta liền có một đầu Chúc Long!” “Phục Hy ngu độn, không hiểu ý tứ của Thánh Phụ.” Phục Hy gãi đầu, tựa hồ có chút ngộ ra, nhưng lại một mảnh mờ mịt, đều không nắm bắt được.

“Thử truy nguyên bản chất, đã có thể săn giết dã thú, vì sao không thể thuần phục dã thú?

Có thể sai người săn bắt những con thú hiền lành, thêm vào việc thuần hóa, lại hà tất phải lo lắng thịt sẽ giảm đi?

Cũng như năm xưa ta từng nói với Toại Nhân thị, đã có thể tạo lửa, vì sao phải bỏ gần cầu xa, đi tìm lửa từ lôi phách toại mộc?” Lời của Lâm Hiên, tựa như một chiếc chìa khóa, giúp Phục Hy mở ra một cánh cửa tâm linh.

Một luồng minh ngộ từ trong lòng dâng lên, khiến Phục Hy như được thể hồ quán đỉnh, cả người đều trở nên khí thế phi phàm.

Chương 183

Về phần phương pháp bắt cá...” “Về đạo bắt cá, ta quả thực biết rõ, nhưng lại không thể nói cho con biết!” Lâm Hiên mặt không biểu tình thản nhiên nói: “Trừ phi con giúp ta làm một việc!” “Hả?” Nghe vậy, Phục Hy hơi sửng sốt, tức thì vội vàng nói: “Thánh Phụ có phân phó gì, xin cứ nói, Phục Hy nhất định sẽ dốc hết toàn lực mà làm.” “Ta thấy con bướm hồ điệp kia rất đẹp, con có thể giúp ta bắt nó không?” Lâm Hiên chỉ vào con bướm hồ điệp bảy màu đang từ từ bay lượn không xa mà nói.

“Hồ điệp?” Nghe lời Lâm Hiên nói, Phục Hy nhíu mày, trong lòng đầy nghi hoặc.

“Thánh Phụ thần thông quảng đại, pháp lực càng hùng mạnh vô biên, nếu thật sự muốn bắt con hồ điệp kia, chẳng phải dễ như trở bàn tay?

Lại hà tất phải để con ra tay?” “Không đúng!

Thánh Phụ đang gián tiếp dạy ta phương pháp bắt cá!” “Đúng rồi, cá ở trong nước, cũng như hồ điệp bay trên không, ta nếu hiểu được phương pháp bắt hồ điệp, tự nhiên cũng sẽ hiểu rõ phương pháp bắt cá!” Nghĩ như vậy, Phục Hy đối với Lâm Hiên càng thêm khâm phục, đồng thời cũng bắt đầu suy tư khổ sở làm sao để bắt hồ điệp.

Liên tiếp mấy ngày trôi qua, Phục Hy đều không có thu hoạch.

Mỗi lần khi hắn muốn đi bắt con hồ điệp kia, thì nó đều vô cùng cảnh giác mà bay đi.

Một ngày nọ, Phục Hy vẫn đang đuổi bắt con hồ điệp bảy màu kia trong rừng thông.

Ngay lúc đó, Phục Hy nhìn thấy con hồ điệp khi bay xuyên qua một khu rừng thông, lại bị mạng nhện giam cầm, tuy đang ra sức giãy giụa, nhưng cũng không thể thoát khỏi sự trói buộc.

“Mạng nhện!

Trói buộc!

Cá!

Trói buộc...” Thấy cảnh này, Phục Hy tựa hồ có điều lĩnh ngộ, thấp giọng không ngừng lẩm bẩm, mắt càng ngày càng sáng, trong lòng càng ngày càng minh ngộ.

Một khoảnh khắc nào đó, hắn đột nhiên mở mắt, kinh hỉ hô lên: “Thánh Phụ, con hiểu rồi, con hiểu phương pháp bắt cá rồi!” “Đừng ồn ào, làm hỏng sự thanh tĩnh của ta!” “Ong!” Theo một luồng linh khí hùng vĩ phất qua, Phục Hy liền bị truyền trở về bộ lạc Phong Diễm.

Trong sự kích động, Phục Hy cũng không hề trì hoãn, liền bắt đầu dựa theo mạng nhện mà biên chế lưới đánh cá, quả nhiên đã bắt được không ít cá.

Sau khi thí nghiệm thành công, Phục Hy liền nhanh chóng truyền thụ phương pháp bắt cá và phương pháp thuần dưỡng dã thú cho bộ lạc Phong Diễm.

Cứ như vậy, bộ lạc Phong Diễm phát triển ngày càng nhanh, các bộ lạc xung quanh cũng lần lượt ngưỡng mộ mà đến quy phục, danh vọng của Phục Hy cũng ngày càng cao.

Vài năm sau!

Nhân tộc trên đại địa Hồng Hoang, đều lần lượt quy phục, Phục Hy càng ở một nơi bằng phẳng, xây dựng tòa thành trì đầu tiên của nhân loại, làm đô thành.

Hắn, càng được tôn xưng là Thiên Hoàng!

Hàm ý là hoàng giả do trời phái xuống để giáo hóa nhân tộc, là cộng chủ của nhân tộc.

Phục Hy tại thành vi Thiên Hoàng hậu, cũng không kiêu ngạo tự đại, mà tận tâm dẫn dắt giáo hóa nhân tộc, khiến nhân tộc phát triển ngày càng nhanh chóng.

Đồng thời cũng ở các bộ lạc thành trì xây dựng Thánh Phụ miếu, để cung phụng Thánh Phụ, ngày ngày hương hỏa không dứt.

Điều này cũng khiến Lâm Hiên thu hoạch được rất nhiều lực lượng tín ngưỡng!

Có lẽ là định số của Thiên Đạo khiến vậy, sau khi Phục Hy thống nhất nhân tộc, các bộ lạc thỉnh thoảng sẽ xuất hiện một số thiên tai, ví như sóng thần, bão tố, động đất và các tai họa tự nhiên khác, vô số nhân tộc vì thế mà vẫn mệnh.

Trong sự khổ não, Phục Hy chỉ có thể lại lần nữa đến Lôi Trạch cầu cứu Lâm Hiên.

"Ý của con, ta đã biết rồi!" Không đợi Phục Hy mở miệng nói, Lâm Hiên liền thản nhiên cười nói: "Nhân tộc nếu muốn tránh tai họa, thì cần phải hiểu rõ thiên thời địa lợi, hiểu được đạo diễn hóa Bát Quái." "Ong!" Lời vừa dứt, Lâm Hiên tùy tay phất một cái, liền thấy trên không trung xuất hiện hai kiện pháp bảo bảo quang lấp lánh.

Từ từ phiêu lạc vào trong tay Phục Hy!

"Đây chính là Lạc Thư, Hà Đồ, là pháp bảo cộng sinh của Yêu Đế Đế Tuấn Yêu tộc năm xưa, có năng lực thôi diễn Bát Quái, sau bị Côn Bằng cướp đi, rồi sau đó Côn Bằng bị ta chém giết, ta mới có được hai bảo vật này!" "Nay, chúng lại hợp lý để con sở hữu!" "...Đa tạ Thánh Phụ tứ bảo!" Phục Hy vô cùng cảm kích.

Sau khi có được Lạc Thư, Hà Đồ, Phục Hy lại trở về đô thành nhân tộc, bắt đầu nghiên cứu Lạc Thư, Hà Đồ.

Thêm vài năm nữa, Phục Hy cuối cùng cũng từ trong Lạc Thư, Hà Đồ mà minh ngộ, học được cách quan sát thiên tượng, hiểu rõ địa pháp, dùng đó để tạo ra đồ quẻ Càn, Đoái, Ly, Chấn, Tốn, Khảm, Cấn, Khôn, gọi là Bát Quái Đồ, dùng âm dương Bát Quái để xiển thích quy luật diễn hóa của vạn vật thiên địa và trật tự nhân luân.

Sau đó lại sáng tạo ra Bát Quái, dùng đó đại diện cho tám loại hiện tượng tự nhiên trời, đất, sấm, gió, lửa, nước, núi, đầm lầy, dùng đó để xiển thuật lý lẽ của vạn sự vạn vật, có thể thôi diễn thiên cơ, xu cát tị hung.

"Oanh long long!" Khi Phục Hy hoàn thành phương pháp thôi diễn Bát Quái, và giúp nhân tộc gặp hung hóa cát hậu, trên không trung vang lên từng trận tiếng sấm.

Tử khí đông ba vạn dặm, thiên vạn đạo tường thụy chi khí rủ xuống, tiên nhạc tấu lên, thiên địa một mảnh tường thụy dị tượng.

Đồng thời trên không trung, càng hội tụ hải lượng công đức kim quang, hóa thành một lớn một nhỏ hai đoàn, lần lượt rơi vào trong cơ thể Phục Hy và giáng xuống Lâm Hiên, nhưng lại bị Lâm Hiên thu nạp vào trong Thương Khung Thần Xích.

Sau khi có được đại lượng công đức, Phục Hy cuối cùng cũng khôi phục tất cả ký ức và tu vi, và nhờ vào công đức to lớn, chứng đắc quả vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Pháp lực tuy không bằng Nữ Oa, nhưng cũng đã chứng đắc đạo quả, từ đó vạn kiếp bất diệt, bất tử bất diệt!

"Các tộc trưởng đại bộ lạc nghe lệnh, ban bố lệnh cầu hiền, phàm ai có đại công với nhân tộc, có thể tiếp nhận đại vị của ta, tiếp tục

giáo hóa nhân tộc, làm Địa Hoàng của nhân tộc!" Sau khi thành Thánh, Phục Hy không hề rời đi, mà ban phát lệnh cầu hiền, tìm kiếm người kế nhiệm cộng chủ nhân tộc tiếp theo. ...

Thì ra trong vô số bộ lạc nhân tộc, có một bộ lạc họ Khương, tọa lạc ở lưu vực Khương Thủy.

Chương 184

Trong bộ lạc họ Khương, có một nữ tử, tên là Nhậm Tự.

Một ngày nọ, Nhậm Tự du ngoạn ở Hoa Sơn, thấy Thần Long, cảm thụ mà mang thai, và sinh ra một người con trai, người con này bẩm sinh bụng trong suốt, quả thật vô cùng thần kỳ.

Nhậm Tự đặt tên cho hắn là Liệt Sơn thị!

Sau khi Liệt Sơn thị ra đời, cũng như Phục Hy, ba ngày biết nói, năm ngày biết đi, từ nhỏ đã triển lộ ra thiên phú phi phàm.

Người trong tộc vô cùng kinh thán!

Không ít người đều từng nghe nói Thiên Hoàng Phục Hy khi sinh ra cũng kỳ dị như vậy, liền đều cảm thấy Liệt Sơn thị cũng là đại năng chuyển thế, vì vậy cũng không kỳ thị hắn, vô cùng yêu mến.

Liệt Sơn thị thông tuệ vô cùng, thấy mỗi ngày tộc nhân ra ngoài hái quả dại càng ngày càng ít, liền khổ sở suy nghĩ rốt cuộc phải làm sao để giải quyết vấn đề này....

Trong lưu vực Khương Thủy.

Liệt Sơn thị ngồi bên bờ sông, ngẩn người nhìn dòng nước chảy cuồn cuộn, trong đầu không ngừng suy tư làm sao để giải quyết nỗi phiền muộn của tộc nhân.

"Đạp đạp đạp!" Ngay lúc đó, một trận tiếng bước chân truyền đến, cắt ngang dòng suy nghĩ của Liệt Sơn thị.

The Liệt Sơn thị quay đầu nhìn theo tiếng động, vừa vặn thấy một tu đạo giả khoác đạo bào trắng đang tiến về phía này.

Khuôn mặt của đối phương tựa như hỗn độn, căn bản không thể

nhìn rõ dung mạo.

Khi bước đi, bước chân thoạt nhìn có vẻ lộn xộn, nhưng lại ẩn chứa vô tận ảo diệu chí lý.

Rõ ràng giẫm trên bãi cỏ, nhưng lại phát ra tiếng bước chân đều đặn, quả là kỳ diệu!

Liệt Sơn thị nhíu mày, thầm nghĩ: "Kẻ nào?

Ta lại không thể nhìn rõ chân dung của người này!

E rằng là một Tiên Linh thượng cổ." Người đó lên tiếng trước hỏi: "Tiểu hữu, ta thấy ngươi tâm sự nặng nề, lại cau mày khổ sở, phải chăng gặp phiền não?" Giọng nói của người kia mang theo chút từ tính, tựa hồ khiến Liệt Sơn thị có một sự thôi thúc muốn thổ lộ hết tâm sự.

Liệt Sơn thị trên gương mặt non nớt lộ ra vẻ ưu sầu, đáp: "Thượng tiên tuệ nhãn, vãn bối quả thật có phiền não.

Vãn bối phiền muộn vì tộc nhân ngày ngày ra ngoài hái quả dại, nhưng chúng ngày càng khan hiếm.

Cứ thế này, e rằng xung quanh sẽ không còn quả dại để hái nữa." Người đó lại hỏi: "Ngươi từng nghe nói về Thiên Hoàng Phục Hy chăng?" Liệt Sơn thị kích động nói: "Từng nghe qua, Phục Hy chính là Cộng chủ Nhân tộc ta.

Người đã giáo hóa Nhân tộc thuần hóa gia cầm dã thú, giáo hóa Nhân tộc phương pháp đánh cá, giáo hóa Nhân tộc thôi diễn thiên cơ, sáng tạo Bát Quái chi pháp.

Người có đại công lao, đại cống hiến với Nhân tộc ta, cũng là người vãn bối kính phục nhất trong đời!" "Nếu dã thú có thể thuần hóa, cớ sao quả dại lại không thể gieo trồng?" Lời của người kia, tựa như một búa tạ nặng nề, giáng mạnh vào lòng Liệt Sơn thị, khiến hắn

có một cảm giác thể hồ quán đỉnh, như thể một cánh cửa lớn đang từ từ mở ra.

Liệt Sơn thị vội vàng "phù thông" quỳ xuống đất, thành khẩn hỏi người kia: "Kính hỏi Thượng tiên, làm sao để gieo trồng quả dại?" Thấy vậy, người kia lại gõ gõ đầu Liệt Sơn thị, lắc đầu cười nói: "Ngu độn thay, ngu độn thay!

Phàm sự đều cần thay đổi cách suy nghĩ để tìm giải pháp.

Nếu ta dạy ngươi cách trồng quả dại, liệu ngươi có từng nghĩ, có thể gieo trồng, không chỉ có quả dại không?" Liệt Sơn thị như có điều giác ngộ, nói: "Thượng tiên minh giám, theo lời Thượng tiên, chẳng lẽ giữa thiên địa có kỳ lạ thực vật có thể gieo trồng?

Mà lại có ích lớn cho Nhân tộc?" "Vậy thì cần ngươi tự mình đi khám phá rồi, thiên cơ bất khả tiết lộ!" "Đa tạ Thượng tiên đã điểm minh đạo lộ cho vãn bối!" Liệt Sơn thị lại khấu bái, sau đó ngẩng đầu lên, nhưng lại phát hiện người kia đã biến mất không còn tăm hơi.

Liệt Sơn thị vội vàng hô: "Kính hỏi Thượng tiên đạo hiệu là gì?

Sau này vãn bối lớn lên, nguyện ý xây miếu vũ, ngày đêm cung phụng Thượng tiên!" Từ trên hư không, đạo âm lượn lờ bay bổng, cửu cửu không tan: "Ba trăm năm giáo hóa tân sinh Nhân tộc, kết nhân quả với Địa Tiên chi tổ, nộ trảm Đế Tuấn, Thái Nhất, truyền phương pháp đánh cá, thuần hóa cho Phục Hy.

Ngu nhi, ngươi có biết ta là ai chăng?" "Thánh phụ!

Đúng vậy, Thánh phụ!" "Liệt Sơn thị khấu kiến Thánh phụ!

Cảm ân đại ân chỉ điểm giáo hóa của Thánh phụ!" Sau khi đoán ra thân phận của người kia, Liệt Sơn thị kích động vô cùng, liền tại chỗ khấu tám mươi mốt cái dập đầu vang dội, lòng cảm ân vô vàn.

Sau đó, Liệt Sơn thị hăm hở trở về bộ lạc Khương Tính, bắt đầu

nghiên cứu làm sao để gieo trồng các loại quả dại và thực vật.

Cuối cùng thiên đạo cảm ứng, lại khiến Liệt Sơn thị tìm ra được nhiều phương pháp gieo trồng quả dại, và tìm ra phương pháp gieo trồng năm loại ngũ cốc.

Ngũ cốc bao gồm đạo, thử, tắc, mạch, thục, đều có thể nấu chín để ăn, có thể no bụng, khiến bộ lạc Khương Tính từ nay không còn phải chịu khổ vì đói kém bệnh tật.

Vì vậy, tộc trưởng bộ lạc Khương Tính đã thiện nhượng ngôi vị, nhường cho Liệt Sơn thị.

Tộc nhân tôn xưng hắn là Thần Nông Gia!

Chuyện Thần Nông trồng ngũ cốc nhanh chóng truyền đến tai Phục Hy.

Phục Hy cảm ứng, liền hiểu đây là truyền thừa giả, cũng là vị Cộng chủ Nhân tộc tiếp theo, nên đã triệu kiến Thần Nông.

Một ngày nọ!

Phục Hy tuyên bố sắp rời đi, sẽ truyền ngôi vị cho Liệt Sơn thị của bộ lạc Khương Tính, tức Thần Nông, và cử hành đại điển thiện vị, tế tự thiên địa cũng như cáo tri Thánh Mẫu, Thánh phụ!

Chương 185

Đại điển truyền vị Cộng chủ Nhân tộc được cử hành tại đô thành Trần Địa.

Tại quảng trường trung tâm Trần Địa, tế đàn đã được xây dựng xong, xung quanh tế đàn sớm đã tụ tập không ít người đức cao vọng trọng của Nhân tộc, đại điển sắp bắt đầu.

"Ông!" Ngay lúc đó, một bóng người lại xuất hiện trước mặt Phục Hy.

"Sư bá!" Lâm Hiên chắp tay hướng Phục Hy gọi.

"Thánh phụ không thể!" Nào ngờ, Phục Hy lại vội vàng tránh đi, đồng thời đáp lễ Lâm Hiên, trịnh trọng nói: "Nay ta tuy mang danh Phục Hy, nhưng đã luân hồi làm người.

Đối với Nhân tộc, ngài là Thánh phụ cao quý, có thiên ân giáo hóa ta, ta sao dám nhận lễ này?" "Thôi được rồi!

Hôm nay ta đến đây, thay Sư phụ trao trả một vật!" Lâm Hiên lắc đầu cười khổ.

Sau đó, bàn tay Lâm Hiên khẽ lật, liền lấy ra một vật, chính là một cây cầm.

"...

Phục Hy Cầm?" Phục Hy hiển nhiên có chút kích động, hưng phấn nhìn về phía Lâm Hiên.

"Không sai, ngày đó sau đại chiến Yêu tộc, Sư phụ liền thu cây cầm này, để đợi một ngày có thể trả lại cho Sư bá." "Vậy thì, thay ta tạ ơn Thánh Mẫu!" Phục Hy thần tình phức tạp, sau đó trịnh trọng nói với Lâm Hiên: "Thánh phụ, sau này nhớ chăm sóc Thánh Mẫu thật tốt,

người ngài quan tâm nhất, chớ nên lạnh nhạt với nàng!" "Đó là tự nhiên!" Sau đó, Phục Hy đi đến tế đàn, tiến hành đại điển truyền vị.

"Hạng mục thứ nhất của Đại điển thiện vị Cộng chủ Nhân tộc, xin Cộng chủ tế thiên!" "Đại điển thiện vị Cộng chủ Nhân tộc..." "..." Nghi thức thiện vị Cộng chủ Nhân tộc vô cùng rườm rà, phức tạp, hơn nữa còn mời ba vị lão tổ Nhân tộc đến chủ trì đại điển.

Ngoài tế thiên, tế địa, tế Thánh Mẫu, Thánh phụ ra, còn cần truyền thụ chí bảo trấn áp khí vận Nhân tộc là Không Động Ấn, mất ròng rã nửa ngày.

"Nay Phục Hy cảm thấy thể lực, tinh lực dần suy yếu, đã không còn sức lực trị lý Nhân tộc, đặc biệt tại đây truyền vị Cộng chủ Nhân tộc cho Đại hiền Thần Nông thị.

Từ nay về sau Thần Nông thị sẽ là Cộng chủ Nhân tộc mới." Phục Hy đứng trên tế đàn, hô lớn.

"Ông!" Chờ đại điển kết thúc, bên ngoài bầu trời, một cầu vồng rực rỡ hiện ra, trên cầu vồng đạo vận lượn lờ, tựa hồ có vô cùng Đại Đạo pháp tắc gia trì.

Thiên địa tự nhiên vang lên từng trận tiên nhạc, từng dải tường thụy, thải hà bay lượn, tiên hạc ngậm quả cùng bay, tiên nữ mặc nghê thường múa lượn, một cảnh giới cực lạc.

Phục Hy đạp lên cầu vồng, dần dần biến mất ở chân trời.

Hắn được thiên đạo tiếp dẫn vào Hỏa Vân Động để tiềm tu, trấn áp khí vận.

Từ đó!

Thiên Hoàng Phục Hy thiện vị, Địa Hoàng Thần Nông trở thành Cộng chủ Nhân tộc. *** Thần Nông tại vị ba mươi lăm năm.

Dưới sự lãnh đạo của hắn, Nhân tộc ngày càng hưng thịnh, cường đại.

Trong nghị sự điện của đô thành Trần Địa của Nhân tộc.

Một vị trưởng lão Nhân tộc tiến lên một bước, hành lễ với Thần Nông, nói: "Cộng chủ, nay Nhân tộc ta ngày càng hưng thịnh, dân số phân bố khắp nơi, nhưng gần đây xuất hiện một số bệnh tật, tỷ lệ phát bệnh và tử vong ngày càng cao.

Nếu cứ tiếp diễn như vậy, có thể sẽ dẫn đến ôn dịch!" Ôn dịch!

Từ này, Nhân tộc không muốn nhắc đến.

Bởi vì mỗi lần ôn dịch bùng phát, Nhân tộc thảm tử hàng vạn, mỗi lần đều gây ra hậu quả không thể lường hết được.

Thần Nông ngồi ngay ngắn trên ngai vàng, nghe lời trưởng lão nói xong, nhíu mày, ngưng giọng nói: "Trưởng lão nói rất đúng, nhưng không biết làm sao giải quyết.

Chư vị có phương pháp nào hay không?" Mọi người nghe vậy, một trận trầm mặc.

Hiển nhiên đối với việc này cũng bó tay không biết làm sao, tạm thời không tìm ra được phương pháp giải quyết tốt hơn, chỉ có một lão giả nhíu mày, ánh mắt lóe lên tinh quang, tựa hồ đã hiểu ra.

Thần Nông tâm tư cẩn mật, ánh mắt như đuốc, vừa vặn bắt được sự biến hóa biểu cảm của vị trưởng lão kia, lập tức vội vàng hỏi: "Trưởng lão Hằng Sơn, đã hiểu ra phương pháp tốt rồi sao?" "...

Vãn bối cũng không biết phương pháp này có thể thực hiện được không." Trưởng lão Hằng Sơn nhíu mày nói.

"Trưởng lão hà tất cố lự, không ngại nói ra để nghe thử?" Đối mặt với câu hỏi của Thần Nông, trưởng lão Hằng Sơn cũng không còn

giấu giếm, ngập ngừng thuật lại: "Mấy năm trước, vãn bối từng thấy một người trong Nhân tộc mắc bệnh, thấy sắp bị bệnh tật giày vò đến chết.

Trong lúc lòng nguội lạnh, hắn lại đi vào một khu rừng, kết quả khi trở về thì lại khỏi bệnh." Nói đến đây, trưởng lão Hằng Sơn lại lộ vẻ khổ sở, tiếp lời: "Nhưng sau đó lại có người mắc bệnh, nuốt loại thảo dược này, lại trúng độc thân vong." "Vì sao lại xuất hiện những hiệu quả khác nhau?" Thần Nông hơi nhíu mày, trong lòng thầm suy tư.

Theo lý mà nói, nếu loại thảo dược kia có thể chữa bệnh, thì không nên có người bệnh ăn vào lại hồi phục, có người bệnh ăn vào lại đẩy nhanh cái chết chứ!

Rốt cuộc nguyên nhân nằm ở chỗ nào?

Cuối cùng, Thần Nông khổ sở suy nghĩ không ra kết quả, liền chỉ có thể phất tay cho mọi người tạm thời rời đi: "Chư vị đều về trước đi suy nghĩ kỹ, ta cũng sẽ nhanh chóng tìm ra phương pháp giải quyết!" "Ông!" Chờ mọi người lần lượt rời đi, lại thấy không gian trong điện một trận vặn vẹo, sau đó một thiếu niên khoác đạo bào trắng xuất hiện.

Lần này, Thần Nông cuối cùng cũng nhìn rõ dung mạo đối phương, quả nhiên giống hệt Thánh phụ mà Nhân tộc ngày đêm cung phụng.

Thần Nông vội vàng bước xuống ngai vàng, hành lễ với Lâm Hiên: "Liệt Sơn thị bái kiến Thánh phụ!" Lâm Hiên đi thẳng vào vấn đề: "Ta đến đây, muốn cáo tri cho ngươi, thảo dược trong núi, đa phần đều có độc, dược hiệu chỉ có tác dụng đối với bệnh tật nhất định, nếu không một khi ăn nhầm, hậu quả khó lường!" "Thì ra là thế!" Nghe lời Lâm Hiên nói, Thần Nông bừng tỉnh đại ngộ, vội vàng hỏi tiếp: "Kính hỏi

Thánh phụ, làm sao để phân biệt thảo dược?" Lâm Hiên nhìn Thần Nông cười như không cười, hỏi ngược lại: "Ngày xưa ngươi làm sao để phân biệt ngũ cốc?" "..." Thần Nông nhíu mày, hồi tưởng lại tình cảnh năm đó phân biệt ngũ cốc.

Chương 186

Thấy Thần Nông khổ tư không ra lời giải, Lâm Hiên lắc đầu, trực tiếp nhắc nhở: “Thực ra nói nghiêm khắc mà nói, đói kém cũng là một loại bệnh của phàm nhân, nếu không được ăn uống, cũng sẽ chết đói!

Giống như bệnh nhân mắc bệnh, nếu không có tư liệu hiệu quả, cũng sẽ chết.

Nhưng thảo dược lại khác với ngũ cốc, độc tính của nó rất lớn, nếu dùng sai, chỉ sẽ làm bệnh tình nặng thêm.

Cho nên nếu muốn cứu chữa người bệnh Nhân tộc, có thể dựa vào hình dạng, công hiệu khác nhau của thảo dược mà phân loại, rồi thử nghiệm từng loại một!” “Ông!” Sau khi được Lâm Hiên nhắc nhở, Thần Nông đột nhiên tâm thần chấn động, lại được thiên đạo cảm ứng, cuối cùng cũng minh ngộ được phương pháp giải quyết.

Thần Nông trịnh trọng nói: “Đa tạ Thánh phụ chỉ điểm, vãn bối đã hiểu mình nên làm gì rồi!” “Câu nói đó, thảo dược có kịch độc, nếu dùng sai, có thể sẽ nguy hiểm đến tính mạng, nên suy nghĩ kỹ trước khi hành động!” Lời vừa dứt, thân hình Lâm Hiên liền tiêu tán trong đại điện, tựa như chưa từng xuất hiện.

Nhưng Thần Nông lại ánh mắt kiên định vô cùng, nhìn khoảng không xanh thẳm bên ngoài điện, trịnh trọng vô cùng nói: “Nếu như có thể có lợi cho sự phát triển của Nhân tộc, có thể chữa trị cho nhiều người bệnh Nhân tộc hơn, ta Liệt Sơn thị dẫu trúng độc thân vong thì có sao?

Vì vạn đời Nhân tộc, con cháu nối tiếp không dứt, dù chết cũng không sao!" “Ông!” Theo lời nói hùng hồn dứt khoát của Thần Nông vừa dứt, lại thấy trong hư không tĩnh lặng trôi nổi một cây tiên, cây

tiên này dài một thước năm tấc, toàn thân màu đen u ám, lại ẩn chứa ánh sáng lưu chuyển, hiển nhiên là vật bất phàm.

Khi Thần Nông thấy, bên tai hắn lại vang lên giọng nói nhàn nhạt của Lâm Hiên: "Đây là Giả Tiên, có công hiệu phân biệt độc tính của cỏ cây, có thể dùng để nghiệm độc, cũng có thể dùng để giám biệt dược tính của bách thảo.

Hãy sử dụng cho tốt nhé!" Thần Nông vội vàng bái tạ: "Tạ ơn Thánh phụ, ân Thánh phụ cao hơn cả trời!" Ngày hôm sau!

Thần Nông giấu mọi người, muốn tự mình ra ngoài một chuyến, liền một mình đạp vào thâm sơn.

Sau đó, lại đi khắp rừng sâu núi thẳm, sông lớn núi lớn, nếm thử thảo dược khắp nơi, cũng nếm thử rất nhiều độc dược.

Thần Nông dựa theo lời nhắc nhở của Lâm Hiên, phân loại tất cả các loại thảo dược đã ăn thành hai loại lớn là có độc và không độc.

Sau đó lại phân thành thảo dược âm tính và dương tính, đồng thời ghi lại công hiệu, năm sinh trưởng, phương pháp dùng cụ thể, v.v.

Cầm Giả Tiên đi khắp nơi, Thần Nông đi qua rất nhiều bộ lạc Nhân tộc, nếm vô số thảo dược.

Chỉ riêng việc tự mình nếm các loại hoa, cỏ, rễ, lá đã có tới ba mươi chín vạn tám nghìn loại, và đã biên soạn bộ y thuật đầu tiên của Hồng Hoang, đặt tên là "Thần Nông Bản Thảo Kinh"!

Lại một ngày nọ, Thần Nông thấy một loại cỏ nhỏ nở hoa vàng, cánh hoa khép mở khẽ động, cảm thấy tò mò, liền đặt lá vào miệng từ từ nhai.

Một lát sau, cảm thấy bụng khó chịu, cúi đầu nhìn xuống, lại thấy bụng trong suốt, có thể nhìn thấy ruột bên trong lại từng đoạn từng đoạn đứt lìa.

Loại thảo dược này chính là Đoạn Tràng Thảo khét tiếng đời sau!

Thần Nông bị hành hạ đau đớn không nói nên lời, ngã xuống đất yếu ớt vô cùng, tựa như có thể chết bất cứ lúc nào.

Trên bầu trời, Lâm Hiên đạp tường vân, nhìn Thần Nông đang đau khổ không ngừng, thở dài nói: "Người có đại nghị lực như vậy, chứng đắc đạo quả cũng là lẽ đương nhiên!" "Ông!" Nói rồi, liền giáng xuống một luồng kim quang, nhập vào thể nội Thần Nông.

Không lâu sau đó, Thần Nông liền tỉnh lại.

"Vừa rồi ta đáng lẽ phải chết, sao lại tỉnh lại được?

Độc tính đã được loại bỏ hoàn toàn?" "Chẳng lẽ..." Thần Nông như hiểu ra, vội vàng hướng về phía thánh địa Vạn Thọ Sơn của Nhân tộc quỳ bái hô lớn: "Đa tạ Thánh phụ đại ân!" *** Sau khi Thần Nông nếm thử vô số thảo dược, liền trở về bộ lạc, một mặt trị lý Nhân tộc, một mặt hoàn thiện bộ "Thần Nông Bản Thảo Kinh" vừa mới biên soạn.

Đáng nhắc tới là Thần Nông có một cô con gái, tên là Nữ Oa.

Không chỉ tên giống với Nữ Oa nương nương, ngay cả dung mạo cũng vô cùng xinh đẹp lộng lẫy.

Nữ Oa tính tình hiếu động, thêm vào Thần Nông bận rộn trị lý các sự vụ lớn nhỏ của Nhân tộc, cũng như cần hoàn thiện "Thần Nông Bản Thảo Kinh", không có nhiều thời gian ở bên cạnh, nên Nữ Oa thích một mình đi du ngoạn.

Một ngày nọ, Nữ Oa như thường lệ, đến bờ biển Đông Hải chơi đùa tắm mát.

Nữ Oa dang hai tay ngọc ngà, hít một hơi thật sâu gió biển, trên mặt nở nụ cười vui vẻ: "Cảnh sắc thật đẹp nha!" Không lâu sau, nụ cười của nàng biến mất, thay vào đó là một vẻ cô đơn.

“Nếu phụ hoàng có thời gian, thường xuyên cùng ta du sơn ngoạn thủy, thì tốt biết bao, thật đáng tiếc!” “Nhưng phụ hoàng thân là Cộng chủ Nhân tộc, ta lại không thể quá ích kỷ.” “Ầm ầm ầm!” Đột nhiên, đúng lúc Nữ Oa đang thì thầm một mình, lại thấy phía trên mặt biển Đông Hải một trận mây đen kéo đến, mặt biển càng cuồn cuộn sóng lớn.

Sóng biển ngập trời tựa hồ có mục đích, lại thẳng tắp lao về phía Nữ Oa!

Nữ Oa, vốn chỉ là một phàm nhân bình thường, thấy cảnh này, kinh hãi hét lên chói tai, sắc mặt tái mét: “A!!!” “Hoa lạp lạp!” Sóng lớn ngập trời cuốn tới, mang theo khí thế khủng bố vô cùng, nhìn thấy sắp nuốt chửng Nữ Oa.

Nếu là một cô gái bình thường, bị sóng biển như vậy nhấn chìm, hậu quả có thể biết trước, khả năng sống sót tuyệt đối vô cùng mong manh.

“Ta... ta sắp chết rồi sao?” “Không được mà, ta không muốn chết, ta muốn trở về gặp phụ hoàng.” “Ai đó, cứu ta với, ta sợ lắm.” Nữ Oa nước mắt lưng tròng, có chút tuyệt vọng kêu lên, nhưng vẫn không thể ngăn cản sóng biển tấn công.

“Ông!” Ngay lúc sóng biển sắp nhấn chìm Nữ Oa, trước mắt nàng chợt lóe lên, lại thấy một thiếu niên khoác đạo bào trắng, khóe miệng mang theo nụ cười nhàn nhạt xuất hiện.

Người kia quay lưng về phía sóng biển ngập trời, tựa hồ không hề phát hiện sóng biển đang tấn công!

“...

Không!

Mau chạy!

Mau chạy đi mà!” “Sóng biển!

Chương 187

Sóng biển đang đến!

Mau chạy!!" Nữ Oa đầu tiên sững sờ, sau đó phản ứng lại, liền sắc mặt đại kinh, vội vàng hô lớn với Lâm Hiên.

Trong phút chốc, nàng lại quên mất chính mình cũng đang trong phạm vi tấn công của sóng biển!

Thậm chí còn không hề nghi ngờ người trước mắt làm sao mà xuất hiện!

Thiếu niên đó nhìn Nữ Oa với đôi mắt sâu thẳm, như vạn vật tinh túy, cười như không cười hỏi: "Sóng biển?

Sóng biển sao?" "...

Phía sau!

A...!" Khi Nữ Oa còn chưa nói xong, lại thấy sóng biển đã ập đến trước mặt, nhìn thấy dù có thế nào cũng không thể thoát được, Nữ Oa càng sợ hãi nhắm chặt mắt ngọc thốt lên tiếng thét chói tai.

Nhưng đã lâu, Nữ Oa vẫn không hề có cảm giác bị nước làm ướt, cũng không có cảm giác bị sóng lớn cuốn đi.

Dưới sự kinh ngạc, Nữ Oa khẽ mở mắt ngọc.

Đập vào mắt nàng, vẫn là khuôn mặt cười như không cười kia, mặt biển phía sau hắn lại một mảnh gió yên sóng lặng, đâu có sóng lớn ngập trời nào?

Nữ Oa trừng lớn mắt ngọc, vô cùng kinh ngạc nói: "...

Chuyện gì vậy?

Sóng biển đâu rồi?" Thiếu niên thản nhiên cười nói: "Tiểu nha

đầu, ở đây đâu có sóng biển, có thể ngươi đã xuất hiện ảo giác rồi, mau về bộ lạc đi." Nữ Oa có chút vội vàng giải thích: "Không thể nào mà, ta... ta rõ ràng đã nhìn thấy sóng biển, che kín cả bầu trời, suýt chút nữa nhấn chìm ta rồi." Đồng thời trong mắt nàng có một chút ủy khuất.

Tựa hồ trách móc người trước mắt không tin mình vậy!

Thiếu niên cười hỏi: "Được rồi, ta tạm tin lời ngươi, vậy ta hỏi, đã có sóng lớn ngập trời như vậy, vì sao ngươi không chạy trốn, lại đẩy ta đi chạy trốn?" "...

Tin ta sao?" Nghe lời thiếu niên nói, Nữ Oa đầu tiên sững sờ, sau đó liền nở nụ cười rạng rỡ, lộ ra vẻ hưng phấn, tựa hồ có người tin tưởng, còn quan trọng hơn cả chính mình vậy.

Người kia lại có chút dở khóc dở cười: "Ngươi chưa trả lời ta!" Nữ Oa còn chưa nói hết câu, trên mặt liền đỏ bừng một vệt ráng hồng ngại ngùng, có chút lúng túng không dám đối diện với người kia: "Bởi vì... bởi vì ta... ta chân mềm nhũn, không cử động được." "Thì ra là thế!" Người kia gật đầu, nhưng không có ý trêu chọc Nữ Oa.

"Ầm ầm ầm!" Ngay lúc đó, lại thấy mặt biển Đông Hải phía sau thiếu niên lại một lần nữa không yên bình.

Một xoáy nước vô cùng khổng lồ xuất hiện trên mặt biển, xoay tròn dữ dội, sức hút đáng sợ lại hút lấy nước biển, không khí, các loại cá xung quanh, hình thành một cơn lốc xoáy.

"Hoa lạp lạp!" Sau khi lốc xoáy xuất hiện, lại tiếp tục tấn công về phía bờ, khí thế ngập trời, ngay cả hư không cũng có thể bị xé rách, quả là khủng bố vô cùng.

Thấy cơn lốc xoáy này, Nữ Oa hai mắt trợn tròn, lộ ra vẻ kinh hãi, run rẩy chỉ vào phía trước.

Nữ Oa sắc mặt tái mét, lại một lần nữa kinh hô: "Cơn... cơn lốc xoáy kia?" *** Đông Hải Long Thái Tử, tính tình ngoan liệt, kiêu căng dâm dật, cuồng vọng tự đại.

Một ngày nọ, đột nhiên muốn ra Hồng Hoang đại địa du ngoạn, liền lén lút trốn ra khỏi Thủy Tinh Cung Đông Hải.

Không lâu sau, vừa ra khỏi mặt biển, lại phát hiện trên bờ vừa vặn có một cô gái Nhân tộc đang tắm mát chơi đùa, lập tức dục niệm nổi lên, liền cuộn sóng lớn ngập trời, muốn cuốn nàng vào đại hải.

Nhìn thấy âm mưu sắp thành công!

Nào ngờ, bất ngờ phát sinh, lại do sóng lớn ngập trời cuốn đi, không rõ nguyên do bị cuốn vào khe nứt không gian, biến mất không còn tăm hơi.

Thay thế hắn trên bờ lại xuất hiện một thiếu niên khoác đạo bào trắng!

Thấy tình hình này, Long Thái Tử trong lòng nổi giận, liền lợi dụng thần thông, tạo ra lốc xoáy, muốn cuốn cả hai người vào trong lốc xoáy, lúc đó chẳng phải muốn làm gì thì làm sao?

Nghĩ vậy, Long Thái Tử liền điều khiển lốc xoáy tấn công về phía bờ.

Long Thái Tử cười lạnh nói: "Hừ!

Dám phá hỏng chuyện tốt của Bản Thái Tử, định cho ngươi biết tay!" "Ông!" Nhưng ngay khoảnh khắc tiếp theo, Long Thái Tử kinh ngạc phát hiện, lốc xoáy mà hắn tạo ra lại biến mất, biến mất giữa không trung kiểu đó.

Ngay cả một chút dấu vết biến mất cũng không có, quả thực đã lật đổ mọi tưởng tượng của hắn!

Long Thái Tử đầu tiên kinh ngạc lẩm bẩm một tiếng, không lâu sau ánh mắt hắn trở nên lạnh lùng, lạnh giọng nói: "Dù thế nào đi nữa, cô gái kia cũng chỉ có thể thuộc về ta!" "Để ta tự mình động thủ, xem yêu ma quỷ quái nào dám giở trò!" "Ầm ầm ầm!" Lời vừa dứt, Long Thái Tử liền không còn che giấu thân thể, trực tiếp phá nước chui lên, lượn lờ trên mặt biển Đông Hải, hung dữ trừng mắt nhìn hai người trên bờ.

"Cô gái kia, Nữ Oa, theo Bản Thái Tử về Long Cung, có thể ban cho ngươi vị Thái Tử Phi, còn thằng nhóc kia, cút ngay cho Bản Thái Tử!" *** Còn Nữ Oa, đối với cơn lốc xoáy khí thế hung hăng tấn công, vốn vô cùng sợ hãi.

Nhưng nhanh chóng lại xuất hiện một cảnh tượng khiến nàng vô cùng kinh ngạc, đó là lốc xoáy lại biến mất giữa không trung, tựa hồ chưa từng xuất hiện.

Chương 188

Nữ Oa không khỏi tự mình hoài nghi: "Chẳng lẽ như hắn nói, ta thật sự xuất hiện ảo giác rồi sao?" "Ầm ầm ầm!" Ngay sau đó, Nữ Oa lại phát hiện, mặt biển Đông Hải đột nhiên vọt lên một vật khổng lồ, thân thể dài hàng trăm trượng, toàn thân kim quang lấp lánh, quanh thân tự tỏa ra khí tức cuồng bạo vô cùng.

Đó chính là một con kim long!

Điều quan trọng nhất là, sau khi con kim long kia xuất hiện, lại hô lớn muốn nàng đi làm Thái Tử Phi?

Nữ Oa tuy trong lòng sợ hãi khi đối mặt với con kim long, nhưng vẫn lệ tiếng từ chối: "Không muốn!" Đồng thời bản năng lùi lại vài bước.

"Hả?!

Một con lâu la nhỏ bé cũng dám từ chối yêu cầu của Bản Thái Tử?" Long Thái Tử ùng ục giận dữ nói, hiển nhiên đã nổi cơn thịnh nộ.

"Ầm ầm ầm!" Theo cơn giận dữ của hắn, lại thấy bầu trời mây đen dày đặc, lôi quang tím chớp lóe, trông vô cùng đáng sợ.

Long Thái Tử cuồng ngạo nhe nanh cười nói: "Đã dám từ chối Bản Thái Tử, vậy thì hãy chuẩn bị chết đi!" khí thế kiêu căng vô cùng.

"Ngươi không chết được đâu!" Ngay lúc đó, thiếu niên vẫn đứng bên cạnh Nữ Oa khẽ xoay người, thản nhiên cười nói với Long Thái Tử.

Đồng thời khóe miệng hắn khẽ nhếch lên, lại mang theo một nụ cười trêu tức.

Khi đôi mắt hỗn độn sắc màu của hắn quét qua Long Thái Tử, lại khiến Long Thái Tử từ sâu thẳm linh hồn cảm thấy một nỗi sợ hãi.

Tựa hồ đối diện với hắn, không phải một thiếu niên bình thường, mà là một Tôn Đại Năng thượng cổ, một tồn tại không thể trêu chọc.

Long Thái Tử tuy cuồng ngạo, nhưng cũng không ngu, biết người trước mắt này, có thể là một vị đại thần thông giả nào đó, cố hỏi: "...

Rốt cuộc là thần thánh phương nào?" Thiếu niên khẽ lắc đầu, thản nhiên cười nói: "Ngươi không có tư cách hỏi thân phận của ta!

Không chỉ vậy, ngay cả phụ vương Ngao Quảng của ngươi, cũng không có tư cách!" "Hống!

Cuồng vọng!

Quả thực cuồng vọng đến cực điểm!" Nghe lời thiếu niên nói, Long Thái Tử chấn nộ vô cùng, gầm lên một tiếng.

"Ta cuồng vọng, bởi vì ta có tư bản để cuồng vọng!" "Ầm ầm ầm!" Lời vừa dứt, Long Thái Tử liền thấy bàn tay phải của thiếu niên khẽ lật, liền trên hư không, xuất hiện một cây xích đen u ám.

Cây xích trong khoảnh khắc liền bạo trướng dài vạn trượng, che kín cả bầu trời, trên thân xích có một cánh cửa không gian thất thải rộng mở.

"Ông!" Khoảnh khắc tiếp theo, dưới ánh mắt kinh hãi vô cùng của Long Thái Tử, lại thấy một cỗ lực hút đáng sợ truyền ra từ cánh cửa không gian thất thải kia.

Sau đó lại thấy nước biển vô lượng vô biên của Đông Hải chảy ngược, lại trong khoảnh khắc bị hút vào trong cánh cửa không gian.

Cây xích kia tựa hồ là một tinh không rộng lớn, ngay cả nước biển vô lượng vô biên, cũng không thể lấp đầy nó.

Trong chốc lát, nước biển của Đông Hải bị rút đi tám chín phần mười, mặt biển cấp tốc hạ xuống, ngay cả Thủy Tinh Cung Đông Hải dưới đáy biển cũng lộ ra khỏi mặt biển.

“.....” Thấy thần thông này, Long Thái Tử suýt nữa không bị hù chết.

“Hống!” “Rốt cuộc là thần thánh phương nào, dám thu nạp nước Đông Hải của ta?” Kèm theo một tiếng gầm giận dữ truyền đến, lại thấy một thân long bào Ngao Quảng bay lên không, phía sau theo sau rất nhiều lính tôm tướng cua Đông Hải, cùng với không ít cự long từ thời viễn cổ còn sống sót.

“Ông!” Thiếu niên khẽ cười, liền dung mạo khẽ biến đổi, khôi phục lại dung mạo vốn có của mình.

Chính là Lâm Hiên!

Đối mặt với ức vạn lính tôm tướng cua Đông Hải và Đông Hải Long Vương Ngao Quảng, Lâm Hiên không chút sợ hãi, ngược lại nhìn đối phương cười như không cười: “Sau khi cường giả Long tộc bị ta đồ sát, lại trở nên lạc phách như vậy, ngay cả một con tiểu long Thái Ất Kim Tiên nhỏ bé, cũng đã làm Đông Hải Long Vương!” “.....

Lâm Hiên!!!” Ngao Quảng vốn khí thế hung hăng, nhưng khi thấy dung mạo Lâm Hiên, lập tức đồng tử co rút, tâm thần chấn động, thần hồn đều hoảng sợ, suýt chút nữa không bị hù chết tươi.

Người khác có lẽ không biết người trước mắt này là ai, thân là Đông Hải Long Vương, hắn sao lại không biết, chính là Lâm Hiên.

Chính là tồn tại khủng bố đã đánh chết Tứ Hải Long Vương, cùng với vô số cao thủ Long tộc từ cấp bậc Đại La Kim Tiên trở lên trong đại chiến Yêu tộc vài nghìn năm trước.

Đối với Long tộc mà nói, tuyệt đối là một tồn tại như ác mộng!

Lúc này, thấy Lâm Hiên, Ngao Quảng không chỉ không có ý báo thù rửa hận, mà còn kinh hãi vô cùng.

Một tồn tại khủng bố không thể trêu chọc! *** "Lâm Hiên?

Phụ vương, đó là kẻ đã đánh chết Tứ Hải Long Vương trước đây của Long tộc ta và vô số cường giả Long tộc, kẻ đã khiến Long tộc ta suy tàn, kẻ đầu sỏ gây tội đó ư?

Vậy thì mau giết hắn đi!" Long Thái Tử thấy Ngao Quảng hiện thân, lập tức có chỗ dựa, lại còn kiêu căng kêu gào với Lâm Hiên.

Nhưng hắn hoàn toàn không chú ý đến sự thay đổi biểu cảm của Ngao Quảng sau khi thấy Lâm Hiên.

"Chát!" "Bành!" Thân hình Ngao Quảng chợt lóe, liền xông đến trước mặt Long Thái Tử, không nói hai lời liền giáng một cái tát mạnh vào mặt hắn.

Sức mạnh đáng sợ, lại đánh cho Long Thái Tử ngã mạnh xuống bãi cát, tạo thành một cái hố sâu to lớn.

Chương 189

Ngao Quảng chấn nộ vô cùng, quát mắng Long Thái Tử trong hố sâu: "Nghịch tử!

Suốt ngày ỷ vào thân phận Long Thái Tử, kiêu căng ngạo mạn, coi thường người khác.

Hôm nay Bản Vương liền phế tu vi của ngươi, tước đoạt thân phận Thái Tử, vĩnh viễn giam cầm trong U Minh Đông Hải!" "Tướng cua!

Mau áp nghịch tử đáng ghét này xuống!" "..." Sau đó, lính tôm tướng cua liền áp giải Long Thái Tử trở về Thủy Tinh Cung.

Cảnh tượng này xảy ra quá đột ngột, khiến rất nhiều lính tôm tướng cua đều không kịp phản ứng, thậm chí từng người một nhìn nhau, không hiểu Ngao Quảng vì sao lại nổi giận với Long Thái Tử, càng không hiểu người trước mắt này rốt cuộc là thần thánh phương nào.

Chỉ có những cường giả có bản thể là cự long, lần lượt rụt cổ, đồng tử mang theo vẻ kinh hãi vô cùng.

Ngao Quảng chắp tay xin lỗi Lâm Hiên, thái độ thành khẩn, không dám bất kính: "Tiền bối Lâm Hiên, Bản Vương giáo tử vô phương, mong tiền bối đại nhân có đại lượng, tha cho ức vạn sinh linh Đông Hải của ta!" Hiển nhiên!

Việc hắn ra tay phế bỏ tu vi và thân phận của Long Thái Tử vừa rồi, đều là làm cho Lâm Hiên xem, mục đích là để Lâm Hiên tuyệt đối đừng giận dữ với Đông Hải.

Lâm Hiên thản nhiên mở miệng hỏi: "Nghe nói Tứ Hải Long tộc,

đã lần lượt quy hàng Thiên Đình, quy phục Hạo Thiên sao?" Ngao Quảng liên tục gật đầu, đồng thời cầu khẩn: "Đúng đúng đúng, Long tộc ta hiện tại thuộc quyền quản hạt của Thiên Đình, phụ trách Hồng Hoang Nhân tộc mưa thuận gió hòa.

Xin tiền bối Lâm Hiên nhìn vào việc Long tộc cần mẫn vì Thiên Đình, vì Thiên Đế mà cống hiến, không còn làm loạn nữa, mà tha cho ta!" Lâm Hiên nói: "Được thôi, ta cũng không làm khó ngươi, nếu được Nữ Oa tha thứ, ta liền tha cho ngươi, thế nào?" "Chát!" Nghe lời Lâm Hiên nói, Ngao Quảng vội vàng chắp tay hành lễ với Nữ Oa: "Nữ Oa nương nương, trước đây ta đã đắc tội nhiều, xin Người lượng thứ, xin nương nương có thể tha cho sinh linh Đông Hải của chúng ta.

Bản Vương nguyện ý dâng lên vô số trân bảo." "Nữ Oa nương nương, tính mạng của ức vạn sinh linh Đông Hải của chúng ta, đều nằm trong một lời nói của Người, xin Người suy nghĩ kỹ!" "Hả?

Ta... ta..." Thật lòng mà nói, từ khi Lâm Hiên thi triển đại thần thông, Ngao Quảng xuất hiện, đối với Lâm Hiên tất cung tất kính, rồi Long Thái Tử bị phế, tất cả đều xảy ra quá đột ngột và quỷ dị.

Đến nỗi bây giờ, Nữ Oa vẫn chưa hoàn hồn.

Cho nên nghe Ngao Quảng cầu xin tha thứ xong, Nữ Oa vội vàng xua tay: "Ta không sao ta không sao, ta sẽ không làm khó người đâu!" "Nữ Oa nương nương từ bi, đa tạ đa tạ!" Lâm Hiên mặt không biểu cảm quát: "Hừ!

Đã vậy thì, mau cút đi!" Đồng thời phất tay áo, lập tức ức vạn tấn nước biển, lại một lần nữa từ trên Thần Xích bầu trời tuôn ra, chảy về Đông Hải, trả lại tất cả nước biển.

Thần thông này, lại một lần nữa chấn nhiếp Ngao Quảng sâu sắc, không dám không tuân theo, lần lượt hốt hoảng sợ sệt chạy về Đông Hải.

Nữ Oa hít một hơi, thấy Lâm Hiên chỉ trong một cái nhấc tay, nhấc chân, có thể quyết định sinh tử của ức vạn sinh linh Đông Hải, cũng như dễ dàng vận chuyển nước Đông Hải, Nữ Oa kinh hãi trợn tròn mắt ngọc, khó tin nhìn Lâm Hiên.

Lâm Hiên nhìn Nữ Oa cười như không cười nói: "Sao?

Trên mặt ta có hoa sao?" "Không không không!" Nữ Oa lắc đầu nhỏ như trống bỏi.

"Phù thông!" Đồng thời, vội vàng quỳ xuống trước Lâm Hiên, thần tình kích động lại vô cùng kính cẩn hô lớn: "Nữ Oa bái kiến Thánh phụ." Người trước mắt này, chính là Thánh phụ a!

Là tồn tại mà từ nhỏ nàng đã ngày đêm bái lạy, là tồn tại che chở Nhân tộc.

Cũng là tồn tại mà Nữ Oa từ nhỏ sùng bái nhất!

Lúc này lại sống sờ sờ xuất hiện trước mặt nàng, Nữ Oa lập tức kích động vô cùng, hai má đỏ bừng. **[Đinh!

Hệ thống phát bố nhiệm vụ ngẫu nhiên, yêu cầu nhiệm vụ: Thu Nữ Oa làm đệ tử, phần thưởng nhiệm vụ: 1 ức điểm tu cải!

Xin hỏi Túc chủ có tiếp nhận không?]** Đột nhiên, trong đầu Lâm Hiên, lại vang lên giọng nói máy móc của hệ thống.

Đối với yêu cầu nhiệm vụ như vậy, Lâm Hiên đã gần như quen thuộc.

Hệ thống hố cha, tựa hồ chỉ cần xuất hiện nữ tính sinh linh có căn cơ tư chất không tệ, đều sẽ xuất hiện lời nhắc nhở như vậy.

Ví dụ như Tam Tiêu, Hi Hòa, Thường Hi, Thải Vân lúc trước.

Lâm Hiên đầu tiên phất phất tay, đỡ Nữ Oa dậy, đồng thời giả vờ trịnh trọng nói: "Ta thấy ngươi tư chất thượng giai, có duyên tu tiên,

có nguyện ý làm ký danh đệ tử của ta, hầu hạ bên ta không?" "Hả?

Làm... làm ký danh đệ tử của Người?

Ký danh đệ tử của Thánh phụ sao?" Nữ Oa tâm thần chấn động, gần như không dám tin.

Nhưng sau khi phản ứng lại, trong lòng kích động vô cùng, hai mắt long lanh nước, vội vàng lại quỳ xuống hành lễ khấu bái.

"Đệ tử Nữ Oa, bái kiến Sư tôn!" **[Đinh!

Chúc mừng Túc chủ đã hoàn thành thành công nhiệm vụ ngẫu nhiên của hệ thống, nhận được phần thưởng 1 ức điểm tu cải!]** Ngay khi Nữ Oa hành lễ quỳ bái xong, trong đầu Lâm Hiên liền lại vang lên lời nhắc nhở của hệ thống.

"Chát!" Lâm Hiên hài lòng gật gật đầu, sau đó đỡ Nữ Oa dậy, đồng thời bàn tay phải lật một cái, liền lấy ra một quả Hoàng Trung Lý, đưa cho Nữ Oa, cười nói: "Quả này là quả Hoàng Trung Lý, chỉ cần nuốt vào, liền có thể trong thời gian cực ngắn thành tựu Đại La Kim Tiên quả vị!

Cũng coi như lễ ra mắt mà vi sư ban tặng cho ngươi vậy." "Cổ họng!" Nghe vậy, Nữ Oa bản năng nuốt nước bọt, đôi mắt to chớp chớp nhìn quả Hoàng Trung Lý trong tay, tuy chưa nuốt vào, nhưng đã ngửi thấy hương quả nồng nàn.

Điều càng khiến Nữ Oa kinh hãi vô cùng là, quả này, lại có thể khiến người ta trong thời gian ngắn tu luyện đến cấp bậc Đại La Kim Tiên sao?

Chương 190

Phải biết rằng, nếu Nhân tộc tu luyện, cần phải bắt đầu tu luyện từ dẫn khí nhập thể, luyện khí hóa thần a.

Tu vi Đại La Kim Tiên, đó là tồn tại cường đại đến mức nào chứ?

Quả thực khiến nàng có thể một bước lên tiên a!

Nghĩ vậy, ánh mắt Nữ Oa nhìn Lâm Hiên càng thêm nhu hòa, long lanh nước, tràn đầy cảm kích.

Sư tôn đối với nàng, thật sự rất tốt rất tốt nha! *** Thiên Đình Bàn Đào Viên.

Trong Bàn Đào Viên, từng cây bàn đào đứng sừng sững, trên cây kết rất nhiều quả bàn đào to lớn.

Hương bàn đào ngào ngạt, khiến người ta nhìn thấy đều chảy nước miếng ba thước.

Tam Tiêu, Hi Hòa, Thường Hi, Thải Vân cùng Dao Trì mấy cô gái đang vui đùa trong Bàn Đào Viên, thỉnh thoảng lại truyền ra từng trận tiếng cười trong trẻo như chuông bạc, tỏ ra vô cùng vui vẻ.

"Đạp đạp đạp!" Đột nhiên, một trận tiếng bước chân truyền đến.

Sau đó thấy một thiếu niên khoác đạo bào trắng dẫn theo một cô gái áo xanh, đang chậm rãi đi về phía này.

Nhìn kỹ lại, lại phát hiện thiếu niên đó chính là Lâm Hiên, còn cô gái bên cạnh, rõ ràng chính là nữ đệ tử Nữ Oa vừa mới thu nhận.

"Ai nha, mọi người mau xem, Sư tôn!

Sư tôn đến rồi kìa." Vân Tiêu mắt tinh nhanh phát hiện ra thân ảnh Lâm Hiên, lập tức hớn hở kêu lên.

“Chát!” Mấy cô gái còn lại nghe vậy, lần lượt quay đầu nhìn theo.

Chờ nhìn thấy Lâm Hiên, trên mặt họ lần lượt lộ ra nụ cười hân hoan vô cùng, và vui vẻ chạy đến.

“Sư tôn, Sư tôn!

Bích Tiêu chào Người ạ.” Bích Tiêu linh động mở đôi mắt long lanh nước, thần tình kích động gọi Lâm Hiên.

Đồng thời vô cùng quen thuộc nhào vào lòng Lâm Hiên, hai tay ngọc ngà còn ôm lấy cổ Lâm Hiên, tỏ ra vô cùng thân mật.

“Sư tôn (Lâm Hiên đại ca ca)!” Mấy cô gái còn lại cũng lần lượt thần tình kích động gọi.

Thường Hi nghiêng đầu nhỏ, vẻ mặt nghi hoặc nhìn Nữ Oa hỏi: “Sư tôn, vị cô nương này là ai vậy?” Mấy cô gái nghe vậy, cũng lần lượt nhìn về phía Nữ Oa.

“Chát!” Bị mấy vị mỹ nữ xinh đẹp như tiên nữ nhìn chằm chằm, Nữ Oa lập tức đỏ mặt, véo vạt áo cúi đầu, tỏ vẻ ngượng ngùng.

Lâm Hiên cười nói: “Vị này tên là Nữ Oa, là ký danh đệ tử vi sư vừa mới thu nhận.” Sau đó lại nhìn về phía Nữ Oa nói: “Mấy vị này lần lượt là các sư tỷ của ngươi, Vân Tiêu, Quỳnh Tiêu, Bích Tiêu, Hi Hòa, Thường Hi, Thải Vân, và vị tiểu nha đầu Dao Trì của Thiên Đình Vương Mẫu nương nương!” “Sau này phải đối xử tốt với nhau, chớ để xảy ra tranh chấp!” Bích Tiêu vừa vùi đầu nhỏ vào lòng Lâm Hiên, vừa cười nói: “Hải nha, Sư tôn cứ yên tâm đi, chúng con luôn đối xử rất hòa thuận mà.” Vân Tiêu khẽ cười một tiếng nói: “Nha, muội muội Nữ Oa xinh đẹp quá, ta nhất định sẽ yêu thương muội.” Quỳnh Tiêu gật đầu nói: “Đại tỷ nói rất đúng.” Dao Trì cũng cười hì hì nói: “Muội muội Nữ Oa, ta đã trồng rất nhiều bàn đào ở đây rồi đó.

Đều đã chín rồi, lát nữa ta dẫn muội đi hái ăn nhé?

Ngon lắm đó nha.” Nữ Oa thấy mấy cô gái đều nhiệt tình, cũng dần dần không còn căng thẳng nữa, gật gật đầu nhỏ nói: “Ân ân, các vị tỷ tỷ thật tốt!” Lâm Hiên buông tiểu nha đầu Bích Tiêu ra, nháy mắt với Vân Tiêu nói: “Vân Tiêu, theo vi sư.” “Hả?

Nga nga, được ạ.” Vân Tiêu đầu tiên hơi sững sờ, sau đó gật gật đầu với Lâm Hiên.

Thế là, Vân Tiêu liền theo sau Lâm Hiên, cùng đi đến một nơi khác trong Bàn Đào Viên.

Vân Tiêu nhếch mày cười hỏi: “Không biết Sư tôn tìm Vân Tiêu có việc gì ạ?” Lâm Hiên mở miệng nói: “Kể từ sau đại chiến Yêu tộc, thiên địa đã định, Nhân tộc đại hưng.

Đáng lẽ phải có Tam Hoàng Ngũ Đế trị thế, Hồng Quân Đạo Tổ đã bảo vi sư phụ trách việc này, giáo hóa Tam Hoàng Ngũ Đế, dẫn dắt Nhân tộc hưng thịnh cường đại.” “Hiện nay Thiên Hoàng Phục Hy đã quy vị, Địa Hoàng Thần Nông đang bế quan chỉnh lý “Thần Nông Bách Thảo Kinh”, Địa Hoàng Thần Nông cũng sắp quy vị, lúc đó Nhân Hoàng Hiên Viên thị sẽ là Cộng chủ chính thức của Nhân tộc.

Ngươi thay vi sư đến Nhân tộc, giáo hóa Hiên Viên và Ngũ Đế của hắn, có thể đạt được đại công đức!

Như vậy có thể giúp ngươi sớm ngày chứng đắc Chuẩn Thánh quả vị!” Nghe vậy, Vân Tiêu kinh ngạc, nói: “Sư tôn, chẳng lẽ Người có việc khác phải đi làm sao?” Theo hiểu biết của Vân Tiêu về Lâm Hiên, nàng biết Sư tôn luôn quan tâm đến sự phát triển của Nhân tộc, nếu không có việc gì khác, Lâm Hiên chắc chắn sẽ tự mình ra tay.

Nay để nàng đi giáo hóa Nhân Hoàng và Ngũ Đế, chẳng phải đại biểu cho việc Lâm Hiên có thể có việc khác sao?

Lâm Hiên trịnh trọng gật gật đầu: “Không sai, vi sư có việc quan

trọng cần đến Tây phương chứng thực một phen." Vân Tiêu nói: "Đã vậy, Vân Tiêu tự nhiên sẽ toàn lực ứng phó, thay Sư tôn giáo hóa Nhân tộc!" "Vân Tiêu, ngươi là đại đệ tử môn hạ của vi sư, cũng là nha đầu mà vi sư trọng dụng nhất.

Trong những ngày vi sư không có mặt, nhớ phải chăm sóc tốt cho các sư muội." "Chát!" Nghe nói mình là nha đầu mà Lâm Hiên trọng dụng nhất, Vân Tiêu đỏ mặt, trong lòng tựa như ăn mật mà ngọt lịm.

Đôi mắt long lanh nước càng chớp chớp nhìn Lâm Hiên, tình tứ như nước, ấm áp như ngọc.

Lời vừa dứt, lại thấy Vân Tiêu nhào vào lòng Lâm Hiên, vùi đầu nhỏ vào ngực Lâm Hiên, tựa như một nha đầu tìm được bến cảng ấm áp vậy: "Sư tôn, Người...

Người cũng là người Vân Tiêu kính yêu nhất!" Hành động bất ngờ của Vân Tiêu khiến Lâm Hiên hơi sững sờ.

Bởi vì trong ấn tượng của hắn, Vân Tiêu là người trưởng thành ổn trọng nhất, cực kỳ ít khi có hành động như vậy.

Có vẻ như nha đầu này, cũng vì thân là đại sư tỷ, bình thường chỉ có thể giả vờ trưởng thành ổn trọng mà thôi.

Lâm Hiên liền xoa xoa đầu nhỏ của nàng.

Chương 191

Sau một hồi lâu, Vân Tiêu mới rời khỏi lòng Lâm Hiên, cười ngọt ngào với Lâm Hiên nói: "Sư tôn, ta cuối cùng cũng biết vì sao tam muội luôn thích chui vào lòng Người rồi, thật sự rất ấm áp nha." Lâm Hiên cười ha hả: "Nha đầu ngốc, vòng tay của vi sư, bất cứ lúc nào cũng luôn rộng mở vì ngươi!" Thế là, Lâm Hiên dẫn Vân Tiêu trở về bên cạnh mấy cô gái, và đại khái nói về việc mình sắp rời đi, để nàng thay thế mình, đến Nhân tộc giáo hóa Tam Hoàng Ngũ Đế, che chở sự an nguy của Nhân tộc.

Sau một hồi dặn dò xong, dưới ánh mắt không nỡ rời đi của mấy nha đầu, thân hình Lâm Hiên chợt lóe, liền hóa thành một dải cầu vồng dài, lướt không bay đi, biến mất tại chỗ.

Sở dĩ Lâm Hiên phải đặc biệt đến Tây phương, là vì hệ thống Vô Hạn Tu Cải đã thăng cấp.

Sau khi thăng cấp, hệ thống Vô Hạn Tu Cải đã mở ra một công năng mới.

Công năng này tên là Cường Hóa Nhục Thân!

Lâm Hiên sau này có thể sử dụng điểm tu cải, không ngừng cường hóa nhục thân của mình.

Điều kiện tiên quyết, chính là cần hấp thu xương cốt tủy tinh cường đại. *** Đất Tây phương.

Lâm Hiên đạp tường vân, ung dung tự tại du đãng giữa núi sông lớn.

"Chẳng trách Chuẩn Đề tên kia suốt ngày mặt dày mày dạn chạy đến Đông phương đại địa để khai quật đệ tử, đất Tây phương quả

thật quá đỗi cằn cỗi!" Dọc đường đi, Lâm Hiên phát hiện linh khí đất Tây phương mỏng manh, sinh linh hiếm hoi, căn cơ nông cạn.

Thậm chí trên một số dãy núi, còn có năng lượng cuồng bạo tàn dư đang hoành hành, không biết là do đại chiến hung thú thượng cổ để lại, hay là do đại chiến Long Hán, hay là do đại chiến Hồng Quân và La Hầu để lại, vẫn đang hoành hành trên một số dãy núi.

Đến nỗi vùng Tây phương vốn là nơi giàu có nhất, nay lại trở nên nghèo nàn không thể tả!

Trên đất Tây phương, Lâm Hiên cũng thấy không ít sinh linh, nhưng đại đa số đều vừa mới hóa hình, hoặc còn chưa khai linh trí.

So với đất Đông phương, sinh linh ở đây thực sự quá yếu ớt.

Lâm Hiên lắc đầu lẩm bẩm: "Thật đáng tiếc, nếu dọc đường có duyên gặp được một số thiên tài địa bảo, có thể dùng để đổi lấy điểm tu cải!" Không biết đã đi bao lâu.

"Rống!" Một ngày nọ, Lâm Hiên đột nhiên nghe thấy trên bầu trời, truyền đến một tiếng gầm giận dữ, tựa như có đại năng đang giao tranh ở phía trên, đánh cho bầu trời mây đen vần vũ, lôi đình tử quang chớp lóe xen kẽ.

"Ông!" Cảm ứng có sinh linh đang giao đấu trong hư không, thần thức khổng lồ của Lâm Hiên triển khai, trong nháy mắt đã nắm rõ tình hình chiến trường.

Lại có một con Kỳ Lân tu vi Thái Ất Kim Tiên hậu kỳ, đang giao tranh với một cô gái thân hình thướt tha, duyên dáng.

Cô gái đó xinh đẹp như hoa, tiên khí bồng bềnh, quanh thân còn bao phủ linh khí tinh túy.

Chỉ thấy cô gái tay cầm một chiếc đại túi, miệng đại túi phát ra từng trận hắc phong cuồn cuộn, thổi cho con Kỳ Lân kia chật vật.

Lâm Hiên nhếch mày, thì thầm: "Ồ?

Thú vị, lại là một sinh linh hóa hình từ Chu Hạm chi, chẳng lẽ là Hạm Chi Tiên đời sau?

Nếu ta không nhầm, Hạm Chi Tiên đời sau lại bị Khương Tử Nha liên thủ với Từ Hàng Đạo Nhân đánh chết, cũng là hảo tỷ muội của Tam Tiêu đó nhỉ!" "Ầm ầm ầm!" Lúc này, trên hư thiên, hai bên đang điên cuồng giao tranh.

Hạm Chi Tiên tế ra Phong Đại, thổi ra từng trận hắc phong cuồn cuộn, cuốn khắp chư thiên, thổi cho Kỳ Lân chật vật không thôi.

Nhưng đối phương cũng không yếu thế, tiếng gầm giận dữ liên miên, chân đạp hỏa vân hùng hùng, há miệng phun ra cự hỏa ngập trời.

Hỏa thế gặp Phong Đại thịnh, tuy rơi vào hạ phong nhưng cũng không dễ dàng bị đánh bại.

"Rống!

Sinh linh hóa hình từ linh dược nhỏ bé, dám ức hiếp đệ đệ của ta?!" Đột nhiên, lại một tiếng gầm giận dữ, từ xa truyền đến, và trong chớp mắt đã đến chiến trường.

Đó là một con Kỳ Lân màu xanh, quanh thân khí tức phiêu diêu, đỉnh đầu ba hoa tụ đỉnh, hiển nhiên là một con Kỳ Lân tu vi Đại La Kim Tiên sơ kỳ, hiểu rõ cách vận dụng lực lượng pháp tắc.

Thấy con Kỳ Lân xanh này xuất hiện, sắc mặt Hạm Chi Tiên hơi biến đổi, mang theo một vẻ hoảng sợ.

Tuy rằng có thể áp chế Hỏa Kỳ Lân vừa rồi, nhưng nàng cũng chỉ là tu vi Thái Ất Kim Tiên đại viên mãn, dựa vào pháp lực cường đại và Phong Đại, mới có thể áp chế Hỏa Kỳ Lân.

Nay lại xuất hiện một con Kỳ Lân xanh tu vi Đại La Kim Tiên sơ kỳ, một khi đối phương liên thủ, tuyệt đối không phải đối thủ!

Vì vậy, Hạm Chi Tiên nảy sinh ý niệm đào thoát.

"Nhị đệ, Tam đệ, Đại ca đến trợ giúp!" "Ông!" Ngay lúc đó, lại thấy chân trời lại có một con Hỏa Kỳ Lân màu đỏ rực đạp hỏa vân, khí thế như hồng, quanh thân hỏa chi pháp tắc lượn lờ, so với con Kỳ Lân xanh vừa rồi càng thêm đáng sợ.

Hiển nhiên đã đạt đến tu vi Đại La Kim Tiên hậu kỳ!

"..." Thấy vậy, Hạm Chi Tiên sắc mặt tái nhợt vô cùng, trong mắt xuất hiện vẻ kinh hãi.

Nếu chỉ có Kỳ Lân xanh và Hỏa Kỳ Lân ban đầu, dựa vào linh bảo Phong Đại, nàng còn có cơ hội lớn để trốn thoát, vậy thì thêm vào con Hỏa Kỳ Lân Đại La Kim Tiên hậu kỳ này, tỷ lệ trốn thoát thành công gần như bằng không.

Vì vậy, khoảnh khắc này, Hạm Chi Tiên gần như tuyệt vọng!

"Ha ha ha, Đại ca, Nhị ca, các huynh đến thật đúng lúc, con nhỏ này không biết tốt xấu, rõ ràng thân là linh dược hóa hình, lại không nguyện ý bị ta nuốt, còn dương ngôn muốn đánh chết ta, chi bằng chúng ta cùng nhau đánh bại nàng, rồi chia nhau ăn thịt đi!" Hỏa Kỳ Lân thấy hai con Kỳ Lân khác đến, lập tức nhe nanh cười nói.

Hạm Chi Tiên sắc mặt tái xanh, lệ tiếng quát: "Hừ!

Chương 192

Ti tiện, vô sỉ.

Thân là Kỳ Lân nhất tộc, đáng lẽ phải là tường thụy chi thú, nay lại nảy sinh lòng tham, không sợ bị Thiên Đạo diệt sao?" "Ha ha ha!" Nghe lời Hạm Chi Tiên nói, ba con Kỳ Lân tựa hồ nghe thấy chuyện cười hay nhất, đều ngửa đầu cười lớn.

Kỳ Lân xanh nhe nanh cười nói: "Con nhỏ kia, không cần quản ta có bị Thiên Đạo diệt hay không, ta chỉ biết, hôm nay ngươi chắc chắn sẽ bị ta chia nhau ăn thịt!" "Rống!" Lời vừa dứt, ba con Kỳ Lân cũng không còn trì hoãn, gầm lên một tiếng, liền cùng nhau lao về phía Hạm Chi Tiên, khí thế hung hăng.

"Chẳng lẽ... ta Hạm Chi Tiên thật sự phải hồn quy về đây sao?" "Tam Tiêu tỷ tỷ, Thải Vân muội muội, e rằng ta thật sự không còn cơ hội gặp lại các tỷ muội nữa rồi!" Cảm nhận được sức mạnh không thể địch lại trên hư không, Hạm Chi Tiên sắc mặt tái nhợt, lộ ra vẻ tuyệt vọng.

Thậm chí còn buông bỏ sự kháng cự, chuẩn bị đón nhận cái chết!

"Ông!" Nhưng khi ba con Kỳ Lân khí thế hung hăng tấn công, lại thấy hư không một trận chấn động, sau đó một bóng người xuất hiện, ngạo nghễ đứng trước mặt Hạm Chi Tiên, đối mặt với ba con Kỳ Lân kia.

Hạm Chi Tiên đột nhiên nhìn bóng lưng vĩ ngạn kia, tâm thần chấn động, lập tức hỏi: "...

Ngươi là ai?" Người kia đầu cũng không quay lại, thản nhiên mở miệng nói: "Ngươi có duyên với ta!" "Bành!" "Bành bành!" Nghe lời người kia nói, trái tim nhỏ bé của Hạm Chi Tiên đập thình thịch, tựa

hồ nghe thấy lời nói động lòng người nhất, ngay cả khuôn mặt nhỏ bé vốn đã tái xanh, cũng hiện lên một vệt đỏ ửng.

Con Hỏa Kỳ Lân tu vi Đại La Kim Tiên hậu kỳ kia quát lên: "Thái!

Tiểu nhi từ đâu đến, dám chặn đường trước mặt bọn ta, chẳng lẽ muốn tìm chết sao?" Kỳ Lân xanh nhe nanh cười nói: "Kiệt kiệt kiệt, Đại ca, tiểu nhi này chắc là muốn anh hùng cứu mỹ nhân đây mà!" Con Hỏa Kỳ Lân nhỏ tuổi nhất gầm lên: "Đại ca, Nhị ca, đừng nói nhảm nữa, cùng nhau ăn thịt hắn đi, chắc huyết nhục của hắn cũng rất ngon!" Thế là, chúng cùng nhau sát khí đằng đằng lao về phía Lâm Hiên. *** "Uy, mau chạy đi, chúng mạnh quá, ta thật sự sẽ bị đánh chết mất!" Thấy ba con Kỳ Lân sát khí đằng đằng tấn công, Hạm Chi Tiên cũng không còn bận tâm đến trái tim loạn nhịp nữa, vội vàng hô lớn với Lâm Hiên.

Đồng thời tế ra Phong Đại, treo lơ lửng trên hư không, phát ra từng trận hắc khí cuồn cuộn, muốn dùng nó để chống lại sự tấn công của ba con Kỳ Lân, tạo thời gian cho Lâm Hiên trốn thoát.

"Châu chấu đá xe, không biết tự lượng sức mình!" "Ầm ầm ầm!" Theo một tiếng quát lớn của con Kỳ Lân mạnh nhất, đồng thời lại thấy trên hư không, một chiếc móng vuốt Kỳ Lân khổng lồ bao phủ lực lượng hỏa chi pháp tắc cuồn cuộn, trấn áp xuống, ngang qua hư không, lại hung hăng đánh bay Phong Đại, mạnh đến mức có chút khó tin.

Hạm Chi Tiên thấy pháp bảo bị đánh bay, lập tức hít một ngụm khí lạnh nói: "Hít!

Mạnh quá!" Trong lời nói tràn đầy vẻ hoảng sợ!

"Ông!" Cùng lúc đó, lại thấy ba con Kỳ Lân đã bao vây chặt Lâm Hiên.

Lúc này, e rằng muốn đột phá vòng vây cũng sẽ trở nên cực kỳ khó khăn.

Ba con Kỳ Lân đồng loạt gầm lên một tiếng: "Chết!" Liền vung móng vuốt sắc nhọn, tấn công Lâm Hiên, tựa hồ muốn xé rách cả không gian.

Hạm Chi Tiên thất thần lẩm bẩm một câu: "Mạng ta, hết rồi!" "Ông!" Đột nhiên, chỉ thấy Lâm Hiên bước lên một bước, bàn tay phải nhẹ nhàng phất về phía ba con Kỳ Lân đang tấn công.

Lập tức một cỗ lực lượng pháp tắc hùng hậu mênh mông tuôn ra, cuốn khắp chư thiên, ngang qua hư không, lại trong khoảnh khắc đánh thẳng vào thân thể ba con Kỳ Lân, đối phương thậm chí còn không có thời gian phản ứng.

"Ầm ầm!" "Ầm ầm!" "..." Liên tiếp ba tiếng nổ vang lên, thấy ba con Kỳ Lân vừa rồi khí thế như hồng, sát khí đằng đằng, đột nhiên động tác cứng lại, nhục thể bùng nổ.

Huyết nhục văng tung tóe, từng đám huyết vụ tràn ngập trong hư không, tựa hồ trời đổ mưa máu, xương cốt ba con Kỳ Lân cũng rơi xuống Hồng Hoang đại địa.

"Chát!" Nhưng theo một chiêu tay của Lâm Hiên, liền thấy xương cốt ba con Kỳ Lân bị thu nạp.

Mọi việc xảy ra quá nhanh chóng, đến nỗi Hạm Chi Tiên vừa mới phản ứng, đã thấy ba con Kỳ Lân vừa rồi trông vô cùng mạnh mẽ, lại bị diệt sát, ngay cả một chút lực kháng cự cũng không có.

Hạm Chi Tiên trợn tròn mắt ngọc, vẻ mặt tràn đầy khó tin: ".....!" Vừa rồi rõ ràng nàng thấy Lâm Hiên chỉ phất phất tay áo mà thôi a, vậy mà lại diệt sát ba con Kỳ Lân thực lực cường đại sao?

Thần thông khủng bố đến mức nào đây?

Lâm Hiên nghiêng đầu, nhìn Hạm Chi Tiên cười như không cười, thản nhiên mở miệng hỏi: “Sao?

Ngạc nhiên sao?” Hạm Chi Tiên có vẻ hoảng sợ hỏi: “Không, ta...

Ngươi... rốt cuộc là thần thánh phương nào?” “Ta tên Lâm Hiên, là Sư tôn của Tam Tiêu ba tỷ muội và Thải Vân!” “Hít! ...Lâm Hiên?

Vị tiền bối Lâm Hiên đã một mình chém Tứ Hải Long Vương, rồi lại chém Đế Tuấn, Thái Nhất, sau đó còn đánh chết Côn Bằng, là đệ tử duy nhất dưới trướng Nữ Oa nương nương sao?” Nghe lời Lâm Hiên nói, biểu cảm của Hạm Chi Tiên từ hoảng sợ biến thành kinh ngạc và kích động.

Thậm chí có vẻ sùng bái nồng nàn, đôi mắt nàng cũng long lanh nước.

Lâm Hiên gật đầu cười nói: “Không sai!

Vừa rồi ta thấy ngươi có duyên, vậy nên, ngươi có nguyện ý bái nhập môn hạ của ta, giống như Thải Vân, trở thành ký danh đệ tử của ta không?” “Thật... thật sao?

Ta cũng có thể bái nhập môn hạ của Người sao?” Hạm Chi Tiên hưng phấn không rõ nguyên do kêu lên.

“Ngươi cảm thấy ta có cần phải nói dối sao?” “Không không không, ta không có ý đó, ta... ta...

Chương 193

ta thật sự quá kích động rồi.” Hạm Chi Tiên vội vàng lắc đầu, đồng thời quỳ xuống hư không trước Lâm Hiên, hô lớn: “Đệ tử Hạm Chi Tiên, bái kiến Sư tôn!” “Tốt!

Được!” Lâm Hiên hài lòng gật gật đầu, lập tức bàn tay phải lật một cái, liền lấy ra quả Hoàng Trung Lý cuối cùng, đưa cho Hạm Chi Tiên cười nói: “Đây là quả của Hoàng Trung Lý thần thụ, một trong Ngũ Đại Tiên Thiên Linh Căn của Hồng Mông.

Kẻ nào nuốt vào, có thể trong thời gian cực ngắn tu luyện đến Đại La Kim Tiên sơ kỳ, coi như là lễ bái sư ta tặng cho ngươi vậy!” Lời vừa dứt, liền thấy quả Hoàng Trung Lý trôi nổi trên lòng bàn tay Hạm Chi Tiên, tỏa ra hương quả nồng nàn, khiến người ta ngửi thấy đều chảy nước miếng ba thước.

Hạm Chi Tiên liên thanh khấu tạ nói: “Hạm Chi Tiên tạ ơn Sư tôn, Sư tôn hậu ái, Hạm Chi Tiên khắc cốt ghi tâm!” “Ông!” Ngay lúc đó, Lâm Hiên lại một chiêu tay lớn, lấy chiếc Phong Đại bị đánh bay vào tay mình.

“Đây là pháp bảo của ngươi sao?” Hạm Chi Tiên đáp: “Khải bẩm Sư tôn, đúng vậy, đây là Phong Đại, có thể phát ra từng trận hắc khí cuồn cuộn, không chỉ có thể làm nhiễu thần thức của đối thủ, mà còn có thể làm suy yếu uy năng pháp bảo của người khác!” “Ừm!

Nghe uy lực không tệ, nhưng lần này bị con Kỳ Lân kia đánh bay, lại làm Phong Đại thủng một lỗ nhỏ.

Nếu vi sư có thời gian, sẽ giúp ngươi luyện hóa lại một lần nhé!” “Hả?

Tạ ơn Sư tôn!” Hạm Chi Tiên cảm kích vô cùng nói.

Đồng thời cũng vô cùng may mắn có thể gặp được một Sư tôn như Lâm Hiên, ngay cả khi vừa mới bái nhập môn hạ của Người, đã nhận được nhiều lợi ích như vậy.

Một Sư tôn như thế này, xứng đáng để kính yêu.

Sau khi hiểu rõ, Lâm Hiên lại hỏi: "Ngươi đến đất Tây phương có việc gì sao?" "Bẩm cáo Sư tôn, đệ tử đến du lịch đất Tây phương." "Đã vậy, thì hãy theo bên cạnh vi sư đi, đợi vi sư giải quyết một số vấn đề, liền dẫn ngươi đi gặp Tam Tiêu, Thải Vân mấy nha đầu." "Vâng!" Thế là, Lâm Hiên dẫn theo Hạm Chi Tiên, tiếp tục đi về phía sâu trong đất Tây phương.

Đáng nhắc tới là.

Dọc đường đi, Lâm Hiên lại phát hiện không ít Kỳ Lân tộc, qua lại giữa núi sông lớn, từng con từng con đều vẻ mặt vội vàng, tựa hồ đang bận rộn việc gì đó.

Điều quỷ dị hơn nữa là, chúng đều ít nhiều bao phủ một chút sát lục khí tức.

Hạm Chi Tiên nhếch mày cười, nghi hoặc hỏi: "Sư tôn, có chút không đúng.

Tộc Kỳ Lân không phải là tường thụy chi thú sao, sao lại có hung sát chi khí bao quanh như vậy?" Lâm Hiên cũng gật gật đầu: "Ừm!

Như ngươi nói, có thể đất Tây phương đã xảy ra một số vấn đề!" Trong lòng mang theo nghi vấn, tiếp tục đi sâu vào đất Tây phương.

Đột nhiên, Lâm Hiên dừng bước.

Hạm Chi Tiên nhíu mày hỏi: "Sư tôn?

Có chuyện gì sao?" Lâm Hiên nheo mắt, ngưng giọng nói: "Trong không khí lại tràn ngập sát khí nồng đậm.

Sinh tồn trong hoàn cảnh như vậy, dễ bị sát khí quấn thân, thậm chí bị sát khí làm mờ tâm trí, biến thành cỗ máy giết chóc!" "?!" Trên một dãy núi ở Tây phương đại địa!

"Sư tôn, sao càng đi sâu vào Tây phương đại địa, sát khí càng trở nên nồng đậm?" Hạm Chi Tiên nhíu mày hỏi Lâm Hiên.

"Vi sư cũng không rõ." Lâm Hiên nheo mắt, từng tia tinh quang lóe lên, ngưng giọng nói: "Việc bất thường tất có dị thường, ta sẽ tiếp tục đi sâu thăm dò một phen!" .....

Tại Tây phương đại địa, dưới cây Bồ đề thần thụ trên Linh Sơn.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, hai vị Thánh Nhân, khoanh chân ngồi trên hư không, khắp thân Phật quang sáng rực, Đạo vận lượn lờ, cảnh tượng Thánh Nhân, phi phàm thoát tục.

"Sư đệ, cực tây chi địa xuất hiện sát khí nồng đậm, đây là điềm chẳng lành, e rằng sẽ gây nguy hại cho Tây phương đại địa của ta, chúng ta có chắc không đi thăm dò rốt cuộc?" Tiếp Dẫn sắc mặt khổ sở, như thể đang bi mẫn chúng sinh, u u mở lời nói.

"Sư huynh chớ vội, ta đã suy tính, Kỳ Lân nhất tộc đang bị sát khí tấn công, trong đó rất nhiều Kỳ Lân bị sát khí nhập thể.

Nếu đợi toàn bộ Kỳ Lân nhất tộc đều bị sát khí xâm nhập, chúng ta lại ra tay, chẳng phải sẽ càng tốt hơn sao?" Chuẩn Đề trong đôi mắt hỗn độn lóe lên kim quang, khẽ mỉm cười nói.

"Ai, nếu như thế, e rằng Kỳ Lân nhất tộc sẽ tự tàn sát lẫn nhau, tổn thất thảm trọng a!

Vốn là Thụy thú mà!" Tiếp Dẫn thở dài một tiếng, đầy tiếc nuối.

"Sư huynh, ta cũng là vì muốn phát triển Tây phương đại giáo của ta thôi.

Nếu có Kỳ Lân nhất tộc gia nhập, tất nhiên sẽ đại hưng, còn gì phải sợ Xiển Giáo, Tiệt Giáo và Nhân Giáo?" Nhưng lời của Tiếp Dẫn chưa dứt, Chuẩn Đề đã nghiến răng nói: "Thiên Đình có Tứ Hải Long tộc gia nhập, Tây phương đại giáo của chúng ta sao không thể thu phục Kỳ Lân nhất tộc?" "Ai!" Nghe vậy, Tiếp Dẫn u u thở dài, không nói thêm gì nữa.

Tiếp Dẫn đã sớm phát hiện sát khí tràn ngập Tây phương đại địa, nhưng lại không chọn ra tay thanh trừ sát khí, mà mưu tính để Kỳ Lân nhất tộc bị sát khí xâm nhiễm, sau đó mới ra tay cứu giúp.

Như vậy, có thể khiến Kỳ Lân nhất tộc quy phục, làm hưng thịnh Tây phương đại giáo! .....

Trên một dãy núi khác, Lâm Hiên và Hạm Chi Tiên đang thong thả bước đi.

Trong lúc đó, họ cũng thấy không ít Kỳ Lân tộc xuất hiện, phát hiện tuyệt đại đa số đều mắt đỏ ngầu, bị từng tầng sát khí bao phủ, như có vạn loại tâm ma giày vò.

Kỳ Lân tộc này tu vi không đồng đều, có Đại La Kim Tiên tu vi, cũng có Kim Tiên tu vi.

"Tìm thấy nguồn gốc rồi!" Đột nhiên, ánh mắt Lâm Hiên sáng lên, thì thầm một tiếng.

Ngay lập tức, hắn quay đầu nói với Hạm Chi Tiên: "Nha đầu, e rằng sẽ có biến cố, con mau vào tiểu thế giới Thương Khung Thần Xích của vi sư trước, đợi vi sư tự mình đi điều tra một phen." "Vâng ạ, sư tôn cẩn thận nha!" Hạm Chi Tiên ngọt ngào cười với Lâm Hiên, rồi thân hình lóe lên, ẩn vào trong Thương Khung Thần Xích.

Chương 194

Lâm Hiên thì ý niệm vừa động, liền hóa thành một đạo cầu vồng dài, trực tiếp lướt về phía trước.

"Oanh long long!" Vừa bay không lâu, Lâm Hiên đã thăm dò trên hư không, mây đen cuồn cuộn, mây đen che kín, từng tiếng sấm vang như muốn điếc tai truyền đến, đồng thời kèm theo sát khí vô cùng nồng đậm, như muốn xâm nhập tâm thần Lâm Hiên.

"Cút!" Lâm Hiên quát khẽ một tiếng, khắp thân thần quang sáng rực, dễ dàng đẩy lùi sát khí.

Không lâu sau, Lâm Hiên cuối cùng cũng đến đỉnh một ngọn núi, cúi đầu nhìn xuống, đôi mắt liền hơi nheo lại, sắc mặt cũng trở nên ngưng trọng.

Chỉ thấy nơi Lâm Hiên nhìn đến, là một bình nguyên rộng lớn.

Trên bình nguyên bao la vô bờ, lại tụ tập vô số Kỳ Lân, đang phủ phục ở đó tu luyện, không ngừng hấp thu sát khí vô cùng nồng đậm, như thể những sát khí đó đối với chúng là một loại đại bổ chi vật.

Trong số Kỳ Lân này, không thiếu những cường giả tu vi Đại La Kim Tiên, thậm chí có mười mấy luồng khí tức đáng sợ, rõ ràng là những Kỳ Lân thượng cổ đã đạt cảnh giới Chuẩn Thánh.

Đặc biệt là con Kỳ Lân màu đen dẫn đầu, khí thế càng hùng vĩ, vô số lực lượng pháp tắc cuồn cuộn bên cạnh, mỗi lần hô hấp, dường như không gian cũng đang rung chuyển, quả thực mạnh đến đáng sợ.

"Chuẩn Thánh Đại Viên Mãn!" Lâm Hiên nheo mắt, thì thầm: "Trong Thượng Cổ Long Hán Đại Chiến, rõ ràng Kỳ Lân nhất tộc phải liên hợp với Phượng Hoàng nhất tộc mới có thể chống lại Long

tộc, theo lý thì nội tình của chúng không bằng Long tộc, sao bây giờ lại xuất hiện nhiều Kỳ Lân tu vi Chuẩn Thánh và một con Kỳ Lân đen Chuẩn Thánh Đại Viên Mãn như vậy?" "Xem ra có liên quan lớn đến những sát khí kia, thậm chí có thể mượn sát khí nồng đậm để tăng cường tu vi của chúng!" Ngay sau đó, Lâm Hiên thu liễm khí tức quanh thân, tiếp tục nhìn về hướng nguồn gốc sát khí.

Lập tức thấy, ở trung tâm bình nguyên rộng lớn, có một trận pháp sừng sững, trên trận pháp có tổng cộng chín chín tám mươi mốt mặt cờ đen, như là trận nhãn của trận pháp.

Trận pháp luôn tỏa ra ánh sáng đen nhàn nhạt, ở giữa trận pháp, có một cái lỗ lớn, bao quanh bởi cầu vồng, như một cánh cổng không gian huyền ảo, quỷ dị.

Chỉ thấy bên trong cánh cổng không gian này tối đen vô quang, như thông đến địa ngục vô tận, lại như thông đến hư vô hỗn độn.

Từng luồng sát khí bàng bạc nồng đậm từ trong cánh cổng không gian đó tuôn ra, cung cấp cho các Kỳ Lân hấp thu.

"Cánh cổng hư không đó thông đến đâu?

Sao lại quỷ dị như vậy, luôn tỏa ra sát khí cuồn cuộn!" Lâm Hiên trong lòng rùng mình, thầm nghĩ.

"A!!!" Đột nhiên, trên đại thảo nguyên xảy ra biến cố.

Chỉ thấy một con Kỳ Lân đỏ lửa tu vi Thái Ất Kim Tiên trung kỳ, mắt đỏ ngầu, khắp thân bốc lên lửa rừng rực, đang gào thét giận dữ, đồng thời khuấy động ngọn lửa quanh thân, điên cuồng bắn ra bốn phía, như muốn thiêu cháy cả đại thảo nguyên.

Dáng vẻ đó, quả thực như bị ác ma quấn thân!

"Tâm trí đã bị sát khí tấn công?" Lâm Hiên ánh mắt ngưng lại, thầm nghĩ.

“Oong!” Lúc này, một bàn tay khổng lồ năng lượng sáng chói xuất hiện giữa không trung, mạnh mẽ chộp lấy con Kỳ Lân đang phát điên kia, bàn tay khổng lồ năng lượng đáng sợ đó trong nháy mắt nghiền nát con Kỳ Lân, hóa thành từng đám huyết vụ, theo gió bay đi.

Điều khiến Lâm Hiên kinh ngạc là, kẻ ra tay đánh chết Kỳ Lân phát điên đó, lại chính là con Kỳ Lân đen Chuẩn Thánh Đại Viên Mãn cường đại kia.

Những Kỳ Lân khác đang lợi dụng sát khí tu hành, lại như đã quen với cảnh tượng này, thậm chí còn không hề mở mắt.

“Sát khí bàng bạc như vậy, ta phải xem xem bên trong rốt cuộc ẩn chứa thứ gì!” Lâm Hiên lạnh lùng nói.

“Oong!” Lời vừa dứt, Lâm Hiên cũng không còn ẩn giấu thân hình, thản nhiên xuất hiện trên đại thảo nguyên. .....

“Bá bá bá!” Sau khi không còn thu liễm khí tức, thân hình Lâm Hiên nhanh chóng bị các Kỳ Lân trên đại bình nguyên phát hiện, lập tức từng đôi mắt to lớn quét đến, ánh mắt lạnh lùng, sát khí lượn lờ.

“Oong!” Đặc biệt là con Kỳ Lân tu vi Chuẩn Thánh Đại Viên Mãn kia, càng trong nháy mắt bay lên không, lạnh lùng nhìn chằm chằm Lâm Hiên, quanh thân tỏa ra uy áp Bán Bộ Thánh Nhân cực kỳ cường hãn, khiến thiên địa cũng vì thế mà biến sắc.

“Lâm Hiên đạo hữu, vì sao lại xuất hiện ở đây?” Mặc Kỳ Lân đôi mắt phủ một tầng băng sương, sát khí lượn lờ, lạnh lùng nhìn chằm chằm Lâm Hiên, hỏi với giọng lạnh lẽo.

Giọng điệu băng lãnh đó, như một cỗ máy giết chóc không có tình cảm!

“Ồ?

Ngươi lại biết ta sao?” Mặc Kỳ Lân vừa gọi thẳng tên Lâm Hiên,

khiến hắn hơi kinh ngạc.

“Hiện giờ ở Hồng Hoang đại địa, phàm là kẻ có chút bản lĩnh, ai mà không biết ngươi?” Mặc Kỳ Lân lăng không nói.

“Không ngờ ta lại nổi tiếng đến vậy!” “Trả lời ta, vì sao lại xuất hiện ở đây?” Đột nhiên, Mặc Kỳ Lân quát lớn một tiếng.

“Oanh long long!” Theo tiếng quát của Mặc Kỳ Lân, thiên địa lập tức chấn động, trên bầu trời mây đen càng dày đặc, sấm sét lóe lên.

“Các ngươi vốn là Thụy thú, lại tự ý lợi dụng sát khí tu luyện, đi ngược lại căn bản của Đạo, chẳng lẽ không nên giải thích trước sao?” Lâm Hiên nheo mắt nói.

“Tộc trưởng!

Nói phét với hắn làm gì?

Trực tiếp đánh chết hắn!” “A, hắn đã phát hiện bí mật của ta, sao có thể để hắn rời đi?” “Đúng!

Đánh chết hắn!

Xương cốt tiêu tán!” “Xem ra khí tức nội liễm, đôi mắt hỗn độn, e rằng cũng đã đạt cấp Chuẩn Thánh, một khi hấp thu tinh huyết của hắn, e rằng thực lực của chúng ta đều sẽ tiến thêm một tầng!” “Tộc trưởng!

Chương 195

Đánh chết hắn!" "Giết!

Giết!

Giết!" "....." Theo lời Lâm Hiên vừa dứt, chỉ thấy những Kỳ Lân kia đều bay lên không, lớn tiếng hô hào, muốn đánh chết Lâm Hiên tại đây.

Đồng thời, Mặc Kỳ Lân dường như bị sát khí mê hoặc, cũng vẻ mặt sát khí đằng đằng nhìn chằm chằm Lâm Hiên, như một thợ săn đang nhìn con mồi yêu thích nhất, khát máu tàn bạo.

"Thú vị!

Quả nhiên đã bị sát khí mê hoặc?

Dù vậy, thì đừng trách ta lại đại khai sát giới, sẽ giết chết tất cả các ngươi!" Trong đôi mắt hỗn độn của Lâm Hiên, một tia hàn mang sắc bén lóe lên, đồng thời khí tức vô biên cuồn cuộn từ khắp thân tỏa ra, uy áp mênh mông. **[Đinh!

Hệ thống phát bố nhiệm vụ ngẫu nhiên, yêu cầu nhiệm vụ: Mạt trừ sát khí Kỳ Lân tộc, phần thưởng nhiệm vụ: 5 tỷ điểm cải tạo, Kỳ Lân tộc thần phục!

Hỏi ký chủ có tiếp nhận không?]** Đột nhiên, trong đầu Lâm Hiên vang lên giọng nói máy móc của hệ thống, lại phát bố nhiệm vụ ngẫu nhiên.

Yêu cầu nhiệm vụ lại hoàn toàn trái ngược với điều Lâm Hiên vừa nói!

Không những không được đánh chết Kỳ Lân tộc, mà còn phải giải cứu sao?

“Ở đây Kỳ Lân đông đảo, tu vi không tầm thường, nếu ta đánh chết tất cả, e rằng cũng có thể đạt được không ít điểm cải tạo, nhưng chắc sẽ không đạt được 5 tỷ nhiều như vậy, lại còn có thể đạt được Kỳ Lân tộc thần phục!” Suy nghĩ kỹ lưỡng một hồi, Lâm Hiên liền tiếp nhận nhiệm vụ ngẫu nhiên.

“Kiệt kiệt kiệt, Lâm Hiên tiểu nhi, đã phát hiện bí mật của tộc ta, thì không thể ở lại!” Mặc Kỳ Lân sắc mặt âm lãnh, cười tà nói.

“Oanh long long!” Lời vừa dứt, Mặc Kỳ Lân khuấy động lực lượng pháp tắc hùng vĩ, tấn công Lâm Hiên, khí thế như hồng.

“Giết!

Giết chết tên đó!” “Giết chết!” “.....” Dưới sự xâm thực của sát khí nồng đậm, vô số Kỳ Lân nhao nhao tấn công Lâm Hiên, trong đôi mắt dường như chỉ còn lại sát khí vô tận.

Thậm chí trong quá trình tấn công, không ít Kỳ Lân tộc đã ra tay trước với tộc nhân của mình.

Hiển nhiên đều đã mất đi lý trí!

“Oong!” Theo sát niệm của Kỳ Lân tộc vừa động, chỉ thấy từ trong hư không chi môn, sát khí tuôn ra càng nồng đậm hơn, như sát khí của Kỳ Lân là ngòi nổ vậy.

“Hừ!

Ta phải xem xem, bên trong rốt cuộc có yêu ma quỷ quái gì!” Lâm Hiên hừ lạnh một tiếng, đồng thời từ giữa lông mày, Tam Thập Lục Phẩm Diệt Thế Hắc Liên bay ra, đứng trên đỉnh đầu, tỏa xuống hà quang đen tối cuồn cuộn, bao phủ Lâm Hiên.

Thân hình lóe lên, trực tiếp xuyên qua hư không, phớt lờ những Kỳ Lân kia, trong nháy mắt đã đến trước hư không chi môn!

“Hỗn đản, đừng để hắn xông vào Thánh địa!” “Đây là cấm địa của Kỳ Lân tộc ta, sao có thể để hắn đi vào!” “Lớn mật!

Lâm Hiên tiểu nhi, chớ có đi vào!” “.....” Thấy Lâm Hiên đến trước hư không chi môn, bất kể là Mặc Kỳ Lân hay những Kỳ Lân khác, trong một khoảnh khắc, đều nổi giận ngút trời.

Từng con mắt đỏ ngầu, sát khí đằng đằng gào thét về phía Lâm Hiên.

Đồng thời khuấy động pháp lực đáng sợ, từng đạo pháp quyết tấn công Lâm Hiên, càng xen lẫn lực lượng pháp tắc kinh khủng!

Như thể Lâm Hiên sắp chạm vào cấm kỵ của Kỳ Lân tộc, muốn cùng Lâm Hiên bất tử bất hưu!

“Nơi đây quả thực quỷ dị!

Sát khí lại nồng đậm đến vậy!” Lâm Hiên nhíu mày, thầm nghĩ.

Khi Lâm Hiên ở trước hư không chi môn, phát hiện sát khí bên trong, như thể có mắt vậy, điên cuồng dũng mãnh ập đến, như muốn ăn mòn linh trí Lâm Hiên!

May mắn có hà quang cuồng bạo tỏa xuống từ Tam Thập Lục Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, khiến sát khí không thể tiến vào.

Đồng thời, Lâm Hiên cũng càng tò mò về vật bên trong hư không chi môn.

Rốt cuộc là thứ gì, hay yêu ma quỷ quái nào, mới có thể phát ra sát khí đáng sợ như vậy?

“Hống!

Lâm Hiên tiểu nhi, chết đi!!!” Đột nhiên, Mặc Kỳ Lân gào thét một tiếng, liền bay ngang hư không, đến trước mặt Lâm Hiên, đồng thời tỏa ra móng vuốt mang hàn quang đen tối tấn công, muốn xé Lâm Hiên

thành từng mảnh. .....

“Giết!!!” Không chỉ Mặc Kỳ Lân, những Kỳ Lân khác cũng nhao nhao gào thét giận dữ, tấn công Lâm Hiên, linh trí đã sớm bị sát khí mê hoặc, chỉ còn biết giết chóc vô tận.

“Hừ!

Nếu không phải vì phần thưởng 5 tỷ điểm cải tạo của hệ thống, các ngươi sẽ hồn quy thiên địa, thần hồn câu diệt!” Cảm nhận sát khí ngút trời, cùng Kỳ Lân tộc đang điên cuồng, Lâm Hiên hừ lạnh một tiếng, thầm nghĩ.

Chương 196

Hắn cũng không chần chừ, thân hình lóe lên, liền ẩn vào trong hư không chi môn, như xuyên qua một tầng rào cản không gian.

Cảnh tượng vừa chuyển, Lâm Hiên phát hiện một không gian khác!

"Tê!" Vừa bước vào thế giới này, Lâm Hiên không khỏi đồng tử co rụt, lộ ra vẻ kinh hãi vô cùng.

Bởi vì theo ánh mắt Lâm Hiên nhìn đi, sẽ thấy đập vào mắt là một thế giới rộng lớn.

Chỉ là thế giới này khác với thế giới Hồng Hoang.

Mặt trăng của thế giới này đỏ hồng đỏ hồng, như phủ một tầng huyết vụ, cả thế giới đều tràn ngập mùi máu tanh nồng nặc.

Nhìn một cái, khắp núi cùng đồng đều là xương trắng ngất trời, có bộ xương lớn như ngọn núi sừng sững, có cái dài như con sông cổ xưa, có những bộ xương trắng tỏa ra ánh sáng trắng lung linh.

Trên từng bộ xương trắng này, sát khí vô tận vây quanh!

Thế giới này, căn bản là một chiến trường thượng cổ.

"Chẳng lẽ, đây là thế giới của Thượng Cổ Hung Thú Đại Chiến?" Lâm Hiên đạm mạc quét mắt nhìn những xương trắng ngất trời, nheo mắt thầm nghĩ.

Bởi vì khi Thượng Cổ Hung Thú Đại Chiến diễn ra, hắn vẫn chưa hóa hình, căn bản không biết chiến trường hung thú đại chiến nằm ở đâu, chỉ biết ở phương Tây, nhưng rốt cuộc chưa từng thấy.

Bây giờ nhìn những xương trắng ngất trời ở đây, Lâm Hiên đoán,

đây chính là chiến trường Thượng Cổ Hung Thú Đại Chiến, những hài cốt đó, chính là hài cốt của những Thượng Cổ Hung Thú!

"Quả nhiên là đại lượng kiếp đầu tiên khi khai thiên, những Thượng Cổ Hung Thú chết thảm ở đây nào chỉ ức vạn, đặc biệt là ngay cả sau mười mấy nguyên hội chết đi, hài cốt vẫn có hung uy như vậy, có thể thấy sinh thời tuyệt đối đại đa số đều là Đại La thậm chí Chuẩn Thánh tồn tại!" "Oanh long long!" Đột nhiên, sát khí của thế giới này, như thể có mắt vậy, điên cuồng tụ tập về phía Lâm Hiên, bàng bạc hùng vĩ.

"Hừ!" Đối với điều này, Lâm Hiên hừ lạnh một tiếng, hai tay liên tục đánh ra mấy đạo pháp quyết.

"Oong!" Trong nháy mắt, chỉ thấy pháp lực cuồn cuộn tuôn ra, nhập vào Tam Thập Lục Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, lập tức Hắc Liên tỏa ra ma khí cuồn cuộn, dễ dàng đẩy lùi những hung sát chi khí kia.

"Nơi đây đối với tu sĩ bình thường mà nói, đều tràn ngập hung sát chi khí cuồn cuộn, là nơi bất tường.

Nhưng...

đối với ta, lại là đại bổ a!" Lâm Hiên nhìn những xương trắng ngất trời khắp núi cùng đồng, khóe miệng hơi nhếch lên, nở một nụ cười hưng phấn.

Bởi vì không lâu trước đây, Vô Hạn Tu Cải Khí đã tiến hành thăng cấp.

Nội dung thăng cấp chính là cho phép Lâm Hiên có thể mượn xương cốt cường hãn của sinh linh để tu luyện nhục thân, tương tự như đạo Luyện thể của kiếp trước.

Vì vậy, Lâm Hiên cũng không còn chần chừ, ý niệm vừa động, lấy ra ba bộ xương Kỳ Lân đã đánh chết trước đó.

“Hệ thống!

Giúp ta luyện hóa xương cốt, bắt đầu rèn luyện nhục thân!” Lâm Hiên đạm nhiên nói.

“Oong!” Theo lời Lâm Hiên vừa dứt, chỉ thấy từ giữa trán hắn bắn ra một luồng quang mang màu tím, bao phủ ba bộ xương cốt kia.

Không lâu sau, chỉ thấy ba bộ xương cốt hóa thành một đống tro tàn, theo gió bay đi.

Lại có một đoàn quang mang từ chỗ xương cốt xuất hiện, nhập vào thể nội Lâm Hiên.

“Kẽo kẹt!” Khi quang mang nhập vào thể nội, Lâm Hiên cảm thấy toàn thân tế bào đều đang hưng phấn nhảy nhót.

Như những đứa trẻ đói bụng vô cùng, điên cuồng thôn phệ đoàn quang mang đó.

Theo quang mang dần dần bị tế bào thôn phệ, nhục thân Lâm Hiên cũng đang tăng cường với tốc độ mắt thường có thể thấy được, nhanh chóng đạt đến cảnh giới Địa Tiên.

“Sảng khoái!!!” Quang mang biến mất, Lâm Hiên thành công củng cố cảnh giới nhục thân ở Địa Tiên chi cảnh, toàn thân tế bào đều nhảy nhót, như tràn ngập lực bùng nổ cuồng bạo.

Cảm giác tràn đầy sức mạnh bùng nổ đó, như thể không cần dùng pháp lực cũng có thể một tay bóp nát dãy núi, khiến Lâm Hiên kích động vô cùng.

Tại Hồng Hoang đại địa, pháp môn tu luyện đại thể có hai loại.

Một loại tương tự như Tam Thanh, chuyên tu Nguyên thần, loại khác thì như Tổ Vu, chỉ tu nhục thân.

Hiện giờ, tu vi Nguyên thần của Lâm Hiên đã đạt đến cảnh giới

Bán Bộ Thánh Nhân, vì vậy hệ thống đã mở ra con đường mới, tu luyện nhục thân.

Một khi Lâm Hiên cũng tu luyện nhục thân đạt đến Bán Bộ Thánh Nhân, thì có thể thử lấy lực chứng Đạo.

"Tu luyện nhục thân tuy rằng vô cùng cường hãn, nhưng cần tiêu hao không ít điểm cải tạo!" Lâm Hiên kiểm tra một lượt điểm cải tạo trên bảng thuộc tính, bất đắc dĩ thở dài nói.

Vừa rồi khi luyện hóa ba bộ xương Kỳ Lân, cường độ nhục thân đạt đến cảnh giới Địa Tiên, nhưng cũng tiêu hao 10 triệu điểm cải tạo.

Nếu tu luyện đến Bán Bộ Thánh Nhân, e rằng điểm cải tạo tiêu hao cũng sẽ là hải lượng.

"Nhiều như vậy cũng vô dụng, điểm cải tạo không đủ thì kiếm thêm, hiện giờ việc cấp bách là nâng cao cường độ nhục thân!" Lâm Hiên thầm nghĩ.

Cứ thế!

Chương 197

Lâm Hiên tiếp tục hao phí điểm cải tạo, lợi dụng xương trắng ngất trời khắp thế giới này, điên cuồng rèn luyện nhục thân.

Địa Tiên -> Địa Tiên trung kỳ -> Địa Tiên hậu kỳ -> Thiên Tiên...

Mười năm thời gian lặng lẽ trôi qua.

Trong khi điểm cải tạo bị tiêu hao ào ào, cường độ nhục thân của Lâm Hiên cũng đang tăng cường với tốc độ kinh khủng.

Một mạch từ Địa Tiên sơ kỳ, tăng vọt đến Chuẩn Thánh hậu kỳ đáng sợ!

"Hống!" Sau khi nhục thân thành công đột phá đến Chuẩn Thánh hậu kỳ, Lâm Hiên hưng phấn gầm lớn một tiếng, lập tức sấm vang chớp giật, như sấm nổ vang vọng khắp thế giới này.

Thậm chí không ít dãy núi xung quanh, còn bị tiếng gầm lớn chấn vỡ, kinh khủng vô biên.

Với cường độ nhục thân như vậy, ngay cả Mười Hai Tổ Vu ngày xưa, Lâm Hiên cũng dám đảm bảo, tuyệt đối không phải đối thủ của hắn.

"Bành!" Gầm lớn một tiếng, dường như không đủ để Lâm Hiên trút hết sự kích động trong lòng, hắn lại mạnh mẽ đấm một quyền xuống đất.

"Oanh long long!" Trong nháy mắt, chỉ thấy đại địa nứt toác ra, như một mạng nhện khổng lồ, lấy quyền đầu làm trung tâm, lan rộng ra bốn phương tám hướng.

Vô số dãy núi sụp đổ, từng khe nứt sâu không thấy đáy xuất hiện, như thể cả thế giới này đều trong nháy mắt bị vỡ nát, kinh khủng đến

khó tưởng tượng.

Một quyền!

Chỉ một quyền, gần như muốn hủy diệt thế giới này, có thể thấy cường hãn nhục thân của Lâm Hiên hiện giờ đã đến mức độ nào.

Thậm chí Lâm Hiên còn đoán, lúc này hắn, ngay cả bị tu sĩ Chuẩn Thánh hậu kỳ dùng Tiên Thiên Linh Bảo oanh kích, cũng có thể không hề hấn gì!

"Chẳng trách Hồng Quân lấy lực chứng Đạo là mạnh nhất, nhưng cũng là khó khăn nhất, rèn luyện nhục thân đơn thuần, e rằng không có sinh linh nào làm được!" Lâm Hiên lẩm bẩm nói. .....

Trong thế giới tràn ngập hung sát chi khí.

Sau khi Lâm Hiên thử nghiệm sức mạnh cường hãn của nhục thân, cuối cùng cũng hài lòng gật đầu.

Hiện giờ, tu vi Nguyên thần là Bán Bộ Thánh Nhân, tu vi nhục thân là Chuẩn Thánh hậu kỳ, nếu xét về lực chiến đấu, dựa trên nguyên lý hai thứ cộng lại lớn hơn rất nhiều so với hai lần, Lâm Hiên lúc này, ngay cả Thánh Nhân, cũng dám một trận, thậm chí giành chiến thắng.

Nhưng khi Lâm Hiên nhìn bảng thuộc tính với điểm cải tạo trống rỗng, lại cười khổ lắc đầu.

Đúng vậy!

Suốt mười năm trời, Lâm Hiên tuy đã nâng tu vi nhục thân lên Chuẩn Thánh hậu kỳ, nhưng điểm cải tạo tích lũy bao nhiêu năm qua, cũng đã tiêu hao sạch sẽ.

Không chỉ mấy chục tỷ điểm cải tạo ban đầu, mà mấy trăm triệu điểm lực lượng tín ngưỡng kia cũng đều được đổi thành điểm cải tạo,

cũng đều đã tiêu hao hết!

Có thể nói, nâng nhục thân lên Chuẩn Thánh hậu kỳ, đã tiêu hao gần trăm tỷ điểm cải tạo.

"Rèn luyện nhục thân, tiêu hao điểm cải tạo quả thực đáng sợ!" Lâm Hiên cười khổ lắc đầu nói.

Đương nhiên!

Rèn luyện nhục thân, ngoài việc tiêu hao một lượng lớn điểm cải tạo ra, còn có những xương trắng ngất trời khắp thế giới này, lúc này cũng đã ít đi đến tám chín phần mười.

Chúng đều vì mất đi tinh túy, hóa thành tro tàn, theo gió bay đi.

Nhưng Lâm Hiên cũng không thực sự quá đau lòng, dù sao đối với hắn, bất kể là điểm cải tạo hay những xương trắng kia, đều dùng để nâng cao tu vi thực lực.

"Thu!" Vì vậy, Lâm Hiên ý niệm vừa động, tế ra Thương Khung Thần Xích, tỏa xuống hà quang cuồn cuộn, bao phủ những xương trắng chưa được hấp thu trên thế giới này, thu nạp tất cả vào nội thế giới của Thần Xích.

Dù sao những xương trắng này tuyệt đại đa số đều là hài cốt của Thượng Cổ Hung Thú tu vi Chuẩn Thánh hoặc Đại La Kim Tiên, ở thế giới bên ngoài cực kỳ khó tìm.

Làm xong mọi việc, Lâm Hiên lại phát hiện một chuyện quỷ dị.

Đó là xương trắng của thế giới này đều đã bị thu đi hết, nhưng hung sát chi khí lại vẫn không giảm, thậm chí không hề thấy loãng đi chút nào.

"Nếu sát khí cứ mãi không tiêu tán, Kỳ Lân tộc bên ngoài chẳng phải sẽ tiếp tục bị sát khí tấn công?" Lâm Hiên nhíu mày, thầm nghĩ.

Hắn không quan tâm đến sự sống chết của Kỳ Lân tộc!

Nhưng điều đó liên quan đến nhiệm vụ ngẫu nhiên của hệ thống a, đó là 5 tỷ điểm cải tạo, có thể giúp hắn rèn luyện ra nhục thân mạnh hơn nữa.

Nếu không thể hoàn thành nhiệm vụ này, Lâm Hiên thực sự sẽ đau lòng.

"Hống!" Đột nhiên, tâm thần Lâm Hiên chấn động, lại nghe thấy một tiếng thú gầm truyền đến, như có thể chấn động tâm linh.

Đồng thời, một luồng khí tức cực kỳ cường hãn, từ sâu dưới lòng đất lan ra.

"Kẽo kẹt kẽo kẹt!" Đại địa vừa bị Lâm Hiên oanh liệt, phát ra tiếng kẽo kẹt, đồng thời những khe nứt càng lúc càng lớn, như thể thế giới này thực sự sắp sụp đổ.

Chương 198

Và hung sát chi khí cuồn cuộn càng từ trong khe nứt bắn ra, quỷ dị vô cùng!

Hiện tượng này rõ ràng có thứ gì đó sắp trồi lên từ lòng đất.

Đối phương rất mạnh!

Dựa theo Lâm Hiên suy đoán về khí tức sinh linh, ít nhất cũng là tu vi Bán Bộ Thánh Nhân, thậm chí rất có khả năng là một tồn tại cấp bậc Thánh Nhân.

"Rốt cuộc là thần thánh phương nào?" Lâm Hiên lơ lửng giữa hư không, đôi mắt hỗn độn lạnh lùng nhìn chằm chằm xuống dưới chân, như muốn nhìn xuyên thấu cả đại địa vô tận.

"Hống!" Lại một tiếng gầm giận dữ truyền đến, đồng thời chỉ thấy bầu trời của thế giới này mây đen dày đặc, sấm sét tím cuồn cuộn đan xen trong tầng mây, gió lớn gào thét.

Ngay cả trên mặt đất cũng không trung nổi lên từng đám Thiên Địa Nghiệp Hỏa, đang hùng dũng thiêu đốt!

"Mạnh quá!!!" Lâm Hiên thu liễm nụ cười cợt nhả, sắc mặt hơi ngưng trọng.

"Oanh long long!" Không lâu sau, chỉ thấy đại địa của thế giới này đều đang dũng động, từng ngọn núi sừng sững bị lật tung, từng con sông lớn bị cắt ngang, thậm chí ngay cả đại dương mênh mông, cũng nổi lên sóng thần cuồn cuộn, kinh khủng vô cùng.

"Hống!" Lại một tiếng gầm chấn động màng tai truyền đến, lực xung kích đáng sợ, thậm chí làm hư không cũng nứt toác ra.

Và một thân thể đáng sợ như đại dương mênh mông lật tung từng

dãy núi lớn, đứng sừng sững trên mặt đất.

"Tê!" Thấy thân thể này, ngay cả với tâm tính của Lâm Hiên, lúc này cũng không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Nếu dùng một từ để hình dung thân thể khổng lồ đó, thì chính là 'lớn'!

Lớn đến không thể tưởng tượng được!

Lâm Hiên từng chứng kiến Pháp Tướng Thiên Địa của Mười Hai Tổ Vu, chúng cũng đã cao chót vót tận mây xanh.

Nhưng so với thân thể trước mắt, căn bản là tiểu vu kiến đại vu, hai bên căn bản không cùng một đẳng cấp.

Thân thể khổng lồ đó trông như Kỳ Lân, lại có một đôi cánh đỏ lửa, chân hỏa đang rừng rực thiêu đốt, cũng có từng mảnh vảy rồng tỏa ra ánh sáng đen tối, đôi mắt như tinh thần.

Đồng thời, Lâm Hiên cũng cuối cùng hiểu vì sao sát khí của thế giới này mãi không tiêu tán!

Bởi vì mỗi lần thân thể đó hô hấp, phát ra, chính là sát khí ngút trời!

Hung thú như thế này!

Lâm Hiên chưa từng thấy!

"Khí tức thuần khiết quá, huyết nhục thuần khiết quá!" Tôn thân thể đáng sợ đó mở miệng nói.

Mỗi một từ, đều như ẩn chứa Đạo vận vô tận, chấn động đến mức hư không cũng bị hủy diệt, hóa thành hư vô vô tận.

Đôi mắt nó lạnh lùng, tàn khốc!

Khi nó lạnh lùng nhìn chằm chằm Lâm Hiên, khiến Lâm Hiên có

cảm giác như bị gai đâm vào lưng, một luồng uy áp Thánh Nhân đáng sợ ập đến.

"Oong!" Thấy tình hình này, Lâm Hiên nheo mắt, ý niệm khẽ động, liền không còn thu liễm, tỏa ra khí tức quanh thân.

Trong nháy mắt, một luồng khí tức cổ xưa, mênh mông, không thua kém gì đối phương tỏa ra, mây đen trên bầu trời đều bị tản đi, cả thế giới đều đang rung chuyển chấn động, như thể có chút không chịu nổi khí tức kinh khủng của Lâm Hiên.

"Thú vị!

Một tiểu nhi Chuẩn Thánh Đại Viên Mãn, lại có thể phát ra khí thế như vậy, không tồi, không tồi!" Thân thể hùng vĩ lại mở miệng nói.

Trong giọng điệu, lại vẫn mang vẻ cao cao tại thượng!

Như thể dù có như vậy, Lâm Hiên trong mắt nó, vẫn chỉ là một con kiến mà thôi.

"Một lão cẩu Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên nhất trọng, có khí thế như vậy, chẳng phải cũng có thể sao?" Đối mặt với giọng điệu cao cao tại thượng của đối phương, Lâm Hiên không cam chịu yếu thế phản bác.

"Lớn mật!" Như thể bị khiêu khích, thân thể hùng vĩ gầm lên như sấm, quát: "Ta chính là Thượng Cổ Hung Thú Chi Hoàng Thần Nghịch, sao ngươi dám gọi ta là lão cẩu?" "Thần Nghịch?

Chẳng trách… ngươi trong Thượng Cổ Hung Thú Đại Chiến lại không chết?" Lâm Hiên đầu tiên chợt hiểu ra, sau đó lại lộ ra vẻ kinh ngạc. .....

Thần Nghịch là Thượng Cổ Hung Thú, cũng là tôn hung thú đầu tiên của thiên địa, là hoàng giả của Thượng Cổ Hung Thú.

Khi thiên địa sơ khai, Thượng Cổ Hung Thú đã tồn tại.

Sau đó sinh ra Tiên Thiên Bách Tộc, vì muốn trừ bỏ những Thượng Cổ Hung Thú hung tàn độc ác, đã liên thủ đại chiến với Thượng Cổ Hung Thú, và đánh bại hung thú, đây là lượng kiếp đầu tiên khi khai thiên.

Trong ấn tượng của Lâm Hiên từ trước đến nay, Thượng Cổ Hung Thú bị đánh bại, Thần Nghịch thân là hoàng giả hung thú, lý lẽ phải bị diệt sát mới đúng.

Vì sao không những không chết?

Chương 199

Lại có tu vi Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên nhất trọng đáng sợ?

"Tiểu nhi, ta không quản ngươi làm sao mà vào được thế giới này, chỉ cần ngươi đồng ý đưa ta ra ngoài, ta sẽ tha cho ngươi không chết, thế nào?" Đột nhiên, Thần Nghịch vốn đang giận dữ, chuyển giọng, lại đạm nhiên nói với Lâm Hiên.

Nhưng giọng điệu cao cao tại thượng đó, như đang ra lệnh cho Lâm Hiên, như thể thực sự có thể quyết định sống chết của hắn.

Lâm Hiên cũng không lấy làm lạ!

Thần Nghịch a, có tu vi Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên nhất trọng, cường hãn vô biên.

Ngay cả ở Hồng Hoang thiên địa, có thể áp chế hắn, cũng chỉ có Hồng Quân và mấy vị Thiên Đạo Thánh Nhân có thể mượn lực Thiên Đạo mà thôi.

Ở Hồng Hoang, cường giả vi tôn, dựa vào thực lực của Thần Nghịch, quả thực có thể khống chế sống chết của ức vạn sinh linh!

Đáng tiếc trong ức vạn sinh linh đó, lại không bao gồm Lâm Hiên.

"Đưa ngươi ra ngoài cũng không phải không thể!" Không ngờ, Lâm Hiên lại khẽ nhếch khóe miệng, nở một nụ cười nói.

"Ồ?

Tiểu nhi, ngươi khá biết điều, có thể nhìn rõ hiện thực." Lông mày Thần Nghịch hơi giãn ra, thái độ cũng dịu đi một chút.

"Thần Nghịch lão cẩu, đã ta đồng ý một điều kiện của ngươi, sao ngươi không đồng ý một điều kiện của ta?" Lâm Hiên lộ ra một nụ

cười vô hại như người và vật nói.

"To gan!" Nghe Lâm Hiên gọi mình là lão cẩu, sát khí quanh thân Thần Nghịch càng nồng đậm hơn, cuồn cuộn sôi trào, thiên địa cũng vì thế mà biến sắc.

Nhưng hắn nhanh chóng kìm nén sự tức giận trong lòng, lạnh lùng nhìn chằm chằm Lâm Hiên nói: "Điều kiện gì?" "Điều kiện thì chưa vội, nói xem vì sao ngươi không thể tự mình ra ngoài?

Lại vì sao bị vây khốn ở đây?" "Hừ!

Nói cho ngươi biết cũng không sao, đó là năm xưa Tiên Thiên Bách Tộc kia, vì muốn trừ diệt Hung Thú nhất tộc của ta, đã đại chiến với chúng ta ở đây, trong lượng kiếp đó, Hung Thú nhất mạch của ta tử thương vô số!

Đương nhiên, chúng cũng tử thương thảm trọng!" "Tiên Thiên Bách Tộc tuy dựa vào ưu thế số lượng, tàn sát ức vạn sinh linh của tộc ta, nhưng lại không làm gì được ta, nên các tộc trưởng Bách Tộc đó đã tự thiêu Nguyên thần, kết Hỗn Độn Đại Trận, phong ấn ta vĩnh viễn ở đây!" Theo lời thuật đạm nhiên của Thần Nghịch, Lâm Hiên cuối cùng cũng hiểu vì sao nơi đây lại xác chết nằm la liệt khắp nơi, quả thực chính là chiến trường Thượng Cổ Hung Thú Đại Chiến.

Còn về việc Thần Nghịch không chết, là vì Tiên Thiên Bách Tộc tuy đã đánh bại Thượng Cổ Hung Thú, nhưng lại không thể giết chết Thần Nghịch, chỉ có thể tự thiêu Nguyên thần, liều chết phong ấn hắn ở đây.

Do đó, Tiên Thiên Bách Tộc tuy chiến thắng, nhưng thủy chung không có tin tức của các tộc trưởng Bách Tộc!

Mọi chuyện, sau khi Thần Nghịch thuật xong, đều được giải thích thông suốt.

“Thì ra là vậy!” Lâm Hiên chợt hiểu ra, thầm gật đầu.

“Tiểu nhi, bây giờ đến lúc ngươi thực hiện lời hứa!” Thần Nghịch có chút mất kiên nhẫn quát.

Hắn đã đợi một ngày, thực sự là đợi quá lâu quá lâu rồi.

“Đừng vội, ngươi còn chưa đồng ý điều kiện của ta!” Lâm Hiên cười nói.

“Hừ!

Tiểu nhi, đừng có được voi đòi tiên.” Thần Nghịch quanh thân hung sát chi khí lượn lờ, lạnh lùng nhìn chằm chằm Lâm Hiên nói: “Nói đi, rốt cuộc điều kiện gì?

Giúp ngươi nâng cao tu vi hay giúp ngươi đánh chết ai?

Nâng cao tu vi ta cũng không có cách nào, dù sao ngươi đã đạt Chuẩn Thánh Đại Viên Mãn, tiếp theo chỉ cần cảm ngộ thiên địa, sớm muộn gì cũng có cơ hội thăng cấp!” “Không không không, ta không cần ngươi giúp ta nâng cao tu vi, cũng không cần ngươi giúp ta đánh chết ai.” Lâm Hiên khẽ lắc đầu, sau đó cười nói: “Ta muốn… ngươi trở thành tọa kỵ của ta!” “Oanh long long!” Theo lời Lâm Hiên vừa dứt, chỉ thấy bầu trời một trận mây sấm cuồn cuộn, vô số sấm sét đan xen trong hư không, không khí càng tràn ngập sát khí nồng đậm cực hạn.

Thần Nghịch không nói gì, lạnh băng băng nhìn chằm chằm Lâm Hiên, đôi mắt hung sát chi khí lượn lờ.

Nhưng Lâm Hiên lại không hề sợ hãi, ngược lại còn cợt nhả nhìn đối phương!

Rất lâu sau!

“Gan của ngươi quả thực lớn, ngươi có biết chọc giận ta thì hậu

quả thế nào không?" Thần Nghịch không chút biểu cảm nói.

Một cường giả tu vi Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên nhất trọng đường đường, hoàng giả của Thượng Cổ Hung Thú, bây giờ lại bị yêu cầu làm tọa kỵ?

Đối với Thần Nghịch mà nói, tuyệt đối là một sự sỉ nhục to lớn!

Lửa giận của hắn đang rừng rực cháy, trong đôi mắt hung sát chi khí càng nồng đậm hơn, lực lượng bản nguyên hung sát cuồn cuộn bắn ra, như muốn nghiền nát thiên địa.

"Thần Nghịch lão cẩu, chọc giận ngươi thì thế nào?" Lâm Hiên nghiêng đầu, như một tên lưu manh, khinh thường liếc nhìn đối phương nói.

Lâm Hiên từ trước đến nay đều là người không phạm ta, ta không phạm người.

Nhưng nếu ai chọc vào hắn, thì sẽ bị trả lại gấp vạn lần, ví dụ như Đế Tuấn, Thái Nhất ngày xưa!

Hiện giờ Thần Nghịch mở miệng ngậm miệng đều là tiểu nhi, thái độ cao cao tại thượng, khiến Lâm Hiên trong lòng khó chịu.

Dù có như vậy, vì sao hắn phải nể mặt?

Chương 200

Vì sao phải đưa hắn ra ngoài?

"Tìm chết!!!" Nghe lời Lâm Hiên, Thần Nghịch cuối cùng cũng bùng phát lửa giận ngút trời, thiên địa cũng vì thế mà biến sắc, vô số hung sát chi khí trong không khí bị dẫn dắt, hình thành lực lượng hung sát cuồn cuộn.

"Oanh long long!" Thánh Nhân một khi nổi giận, thiên địa biến sắc, nhật nguyệt vô quang, sơn hà đại mạch đều vỡ nát.

Lực lượng bản nguyên hung sát bàng bạc đáng sợ, dưới sự thao túng của Thần Nghịch, tấn công Lâm Hiên, như muốn xé Lâm Hiên thành vạn mảnh, khiến thần hồn câu diệt.

Uy năng đó, tuyệt đối không phải một Chuẩn Thánh bình thường có thể chống lại!

"Tiểu đạo nhi!" Lâm Hiên ngưng thị lực lượng bản nguyên hung sát cuồn cuộn đang tấn công, siết chặt nắm đấm, mạnh mẽ đấm một quyền ra, đồng thời quát khẽ: "Phá cho ta!" "Oanh long long!" Trong khoảnh khắc, quyền đầu Lâm Hiên mạnh mẽ đấm vào đoàn lực lượng bản nguyên hung sát kia, phát ra tiếng nổ long trời lở đất, năng lượng dư ba cuồn cuộn tản ra bốn phía, nơi nào đi qua, tất cả sơn xuyên đại hà đều bị hủy diệt, ngay cả hư không vô tận cũng trong nháy mắt biến thành hư vô.

Sức mạnh nhục thân của Lâm Hiên, cường hãn đến không thể tin được.

Không vận dụng pháp lực, chỉ bằng sức mạnh nhục thân, đã oanh tán lực lượng bản nguyên hung sát, uy năng vô biên!

“Hừ!

Chẳng trách khẩu khí cuồng ngạo như vậy, quả thực có chút bản lĩnh, nhưng ngươi phải chết!” Thần Nghịch lạnh lùng quát một tiếng, đồng thời khuấy động thân thể hùng vĩ, tấn công Lâm Hiên, đại dương bị giẫm sụp đổ, dãy núi bị lật tung.

“.....

Ngươi không có tư cách đó!” Lâm Hiên khinh thường nói. .....

Trong thế giới tinh hồng, thiên địa chấn động.

Lực lượng bản nguyên hung sát vô tận đang tàn phá, không gian dường như không thể chịu nổi lực lượng cuồng bạo đó, bị chấn vỡ hủy diệt, sau đó lại khôi phục như cũ.

Lâm Hiên không chút biểu cảm, thân hình liên tục lóe lên, từng quyền đấm ra, oanh tán lực lượng bản nguyên hung sát cuồn cuộn, uy năng khó lường.

“Tiểu nhi, chín tầng trời mười tầng đất, tuyệt không có khả năng sống sót!” Thần Nghịch gào thét liên hồi, tiếng như sấm vang, vang vọng khắp cả thế giới, dấy lên sóng thần cuồn cuộn.

“Thần Nghịch lão cẩu, ngươi sẽ là tôn Thánh Nhân đầu tiên bị ta đánh chết!” Lâm Hiên cũng hào khí vạn trượng, lớn tiếng quát, khí tức quanh thân cuồn cuộn, sức mạnh nhục thân hùng vĩ, ép đến hư không cũng vặn vẹo.

“Giết!” “Oanh long long!” Sau đó, cả hai lại điên cuồng chiến đấu trong thế giới này, sức mạnh vô tận chấn động đến mức thiên địa gần như muốn sụp đổ, lực lượng bản nguyên của thế giới này lan ra, không ngừng củng cố nền tảng thế giới, ngăn chặn thế giới sụp đổ.

Đồng thời trên bầu trời đó, một trận pháp hỗn độn ẩn hiện, tỏa xuống vô tận nhân duyên chi khí, tạo thành một rào cản đáng sợ.

Bất kể Thần Nghịch bạo động tàn phá thế nào, rào cản đó đều không hề hấn gì, thậm chí không nhúc nhích.

Đó chính là đại trận phong ấn do các tộc trưởng Thượng Cổ Bách Tộc liên thủ kết thành.

"Oanh!" Đột nhiên, Thần Nghịch bùng nổ mạnh mẽ, móng vuốt ẩn chứa lực lượng bản nguyên hung sát vô tận, nặng nề đập vào cánh tay Lâm Hiên.

Lực xung kích vô song, đánh bay Lâm Hiên lùi lại, gần như đập đến tận cùng thế giới.

"Ha ha ha!

Tiểu nhi, không có thực lực như vậy, xem ngươi làm sao mà ngông cuồng!" Đánh bay Lâm Hiên xong, Thần Nghịch cười nhe răng, sau đó thân hình lóe lên, lại lần nữa tấn công Lâm Hiên.

Hắn biết rõ, dựa vào tu vi nhục thân Chuẩn Thánh hậu kỳ của Lâm Hiên, dưới một móng vuốt này, khẳng định không thể chết được.

"Khái khái!

Đáng chết, xem ra chỉ dựa vào sức mạnh nhục thân, khó mà chống lại Thần Nghịch tu vi Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên nhất trọng!" Lâm Hiên tuy không bị thương, nhưng cũng bị lực xung kích chấn động đến mức thần hồn có chút choáng váng.

Đồng thời cũng hiểu ra, tu vi nhục thân Chuẩn Thánh hậu kỳ tuy cường hãn vô cùng, nhưng muốn chống lại Thánh Nhân, có chút khó khăn.

Vì vậy, Lâm Hiên ý niệm vừa động, liền lần nữa tế ra Thương Khung Thần Xích, tay phải cầm lấy.

Bề mặt Thương Khung Thần Xích u quang dũng động, từng luồng

lực lượng bản nguyên hủy diệt bàng bạc tuôn vào thể nội Lâm Hiên, khiến quanh thân hắn u quang đại thịnh, như một vầng thái dương đen tối.

"Khí thế đáng sợ quá, tiểu nhi, đó là pháp bảo gì?

Lại có thể bùng phát ra lực lượng bản nguyên hủy diệt!" Nhìn Thương Khung Thần Xích trong tay Lâm Hiên, biểu cảm Thần Nghịch trở nên ngưng trọng, quát lớn.

Đồng thời trong đôi mắt lóe lên tham niệm nồng đậm!

Bởi vì hắn cảm giác được, pháp bảo trong tay Lâm Hiên, cực kỳ có khả năng là Tiên Thiên Chí Bảo thậm chí Hỗn Độn Linh Bảo, nếu hắn sở hữu pháp bảo như vậy, lại dựa vào pháp lực Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên đáng sợ, chắc chắn có thể phá vỡ Hỗn Độn Đại Trận do các tộc trưởng Bách Tộc kết thành.

Đến lúc đó một khi thoát khỏi đây, thiên địa rộng lớn, sao lại không có chỗ dung thân cho hắn?

Nghĩ như vậy, Thần Nghịch càng hưng phấn, trong đôi mắt hung sát chi khí càng nồng đậm hơn.

Nhìn về phía Lâm Hiên, như đang nhìn con mồi ngon nhất!

"Không giấu gì, đây là Hỗn Độn Linh Bảo Thương Khung Thần Xích, có uy năng phá nát hư không, chỉ cần sở hữu pháp bảo này, tất nhiên có thể phá mở Hỗn Độn Đại Trận!" Lâm Hiên nắm bắt được tham niệm của Thần Nghịch, lập tức khóe miệng khẽ nhếch lên, nở một nụ cười cợt nhả.

Chương 201

“Kiệt kiệt kiệt, pháp bảo như vậy, sao một sinh linh Chuẩn Thánh nhỏ bé có thể sở hữu?

Đưa đây!” “Hống!” Thần Nghịch đầu tiên cười nhe răng, sau đó gầm lên một tiếng giận dữ, khuấy động lực lượng bản nguyên hung sát cuồn cuộn, tấn công Lâm Hiên, hung uy ngút trời.

“Được, đã ngươi muốn, đưa cho ngươi thì có làm sao?!” “Oong!” Lời vừa dứt, Lâm Hiên liền mạnh mẽ ném Thương Khung Thần Xích ra.

Lập tức, Thương Khung Thần Xích bành trướng thành kích thước ức vạn trượng, toàn thân lực lượng bản nguyên hủy diệt đang đan xen, và bắn về phía Thần Nghịch, như có thể hủy diệt tất cả.

“Phá cho ta!!!” Thần Nghịch gào thét một tiếng, thân thể khổng lồ hơn cả đại dương đập vào lực lượng bản nguyên hủy diệt cuồn cuộn.

“Oanh long long!” Hư không một tiếng nổ vang, ngay sau đó chỉ thấy lực lượng bản nguyên hủy diệt vô tận với lực xung kích vô song, mạnh mẽ đập vào Thần Nghịch.

Thần Nghịch không địch nổi, trực tiếp bị đánh rơi xuống đại địa, tạo ra một hố trời rộng không biết bao nhiêu vạn dặm, sâu không thể đo lường.

Ngay cả hung sát chi khí lượn lờ trên hư không, trong nháy mắt cũng bị đánh tan rất nhiều.

Uy năng của Thương Khung Thần Xích, kinh khủng khó lường!

“Khái khái!” Rất lâu sau, Thần Nghịch phá đất chui ra, lần nữa lơ lửng giữa hư không.

Lúc này, hắn hóa thành một ông già râu tóc bù xù, trên hai nắm đấm có lực lượng bản nguyên hung sát như nhân duyên bao quanh, khí thế xuyên mây, đôi mắt âm chí lạnh băng băng nhìn chằm chằm Lâm Hiên.

"Tiểu nhi, ta thừa nhận ngươi mạnh, nhưng ngươi căn bản không hiểu chỗ kinh khủng của Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên!" Thần Nghịch lạnh lùng nói.

"Oong!" Theo lời hắn vừa dứt, chỉ thấy bầu trời nứt ra một khe nứt không gian, Thần Nghịch tùy tay chộp một cái, lại từ trong không gian loạn lưu chộp ra từng lưỡi dao không gian, như có thể cắt đôi thiên địa.

"Bắt lưỡi dao không gian bằng tay không?

Thú vị!" Lâm Hiên nheo mắt thầm nghĩ.

Lưỡi dao không gian!

Là sản vật sinh ra trong không gian loạn lưu, có uy năng cắt đôi không gian, ngay cả Đại Năng tu vi Chuẩn Thánh, một khi bị lưỡi dao không gian này cắt trúng, cũng khó mà phục hồi nhục thân, quả thực kinh khủng vô cùng.

Nhưng, muốn bắt được những lưỡi dao không gian như vậy, cũng tuyệt đối không phải chuyện dễ dàng.

Ngay cả Lão Tử và các Thiên Đạo Thánh Nhân khác, cũng không dám đi vào không gian loạn lưu để bắt.

Thần Nghịch có thể bắt được, cũng vì bản thể của hắn là Thượng Cổ Hung Thú đầu tiên, cường hãn không thua kém Mười Hai Tổ Vu, cộng thêm sự gia trì của lực lượng bản nguyên hung sát, mới có thể dễ dàng làm được điều đó.

"Chết!!!" Thần Nghịch quát khẽ một tiếng, liền ném lưỡi dao

không gian về phía Lâm Hiên.

Nơi lưỡi dao không gian đi qua, không gian bị xé ra một vết nứt đáng sợ, bên trong không gian loạn lưu sâu thẳm đáng sợ.

"Giết!" Đối với điều này, Lâm Hiên lại không hề sợ hãi, trực tiếp nghênh đón lưỡi dao không gian tấn công.

Đồng thời Tam Thập Lục Phẩm Diệt Thế Hắc Liên vẫn đứng trên đỉnh đầu, càng bùng phát ma khí cuồn cuộn, lượn lờ quanh Lâm Hiên.

"Oong!" Trong nháy mắt, lưỡi dao không gian đã đến trước mặt Lâm Hiên, nhưng dưới sự cản trở của ma khí cuồn cuộn đó, lại trong nháy mắt ẩn vào hư không biến mất không thấy, như thể chưa từng xuất hiện, không thể gây ra chút thương tổn nào cho Lâm Hiên.

"Đó lại là pháp bảo gì?!" Thấy cảnh này, đồng tử Thần Nghịch co rụt, ngưng giọng gầm lên. .....

"Cũng là một kiện cực phẩm Hỗn Độn Linh Bảo, ngươi không muốn sao?" Lâm Hiên thân hình lóe lên, đã đến trước mặt Thần Nghịch, nửa cười nửa không nhìn đối phương.

"Hừ!

Chỉ cần đánh chết ngươi, tất cả pháp bảo của ngươi, đều thuộc về ta!" Thần Nghịch hừ lạnh một tiếng, đồng thời hai tay mạnh mẽ đấm ra, gào thét giận dữ: "Chết cho ta!" "Oanh!" Đối mặt với nắm đấm ẩn chứa lực lượng bản nguyên hung sát vô tận của Thần Nghịch, Lâm Hiên không hề coi thường, hai tay vây quanh lực lượng bản nguyên hủy diệt và sát lục nghênh đón.

"Oanh long long!" Bốn nắm đấm va chạm, bùng phát lực lượng pháp tắc vô tận, dư ba quét sạch khắp chu thiên, vô số tinh không nhỏ bé rơi rụng, từng dãy núi lớn càng trong nháy mắt biến thành tro tàn.

Đối mặt với lực xung kích đáng sợ, Lâm Hiên bị đánh bay lùi lại,

sắc mặt tái xanh, khí huyết cuồn cuộn.

Còn về Thần Nghịch, thì tóc tai bù xù, khóe miệng vương vãi từng tia tinh huyết, khí tức trở nên suy yếu đi không ít, trên người có từng luồng lực lượng bản nguyên hủy diệt, lực lượng bản nguyên sát lục đang tàn phá.

Từ đó có thể thấy!

Trong trận giao thủ vừa rồi, đối mặt với hai đại lực lượng bản nguyên đột nhiên Lâm Hiên thi triển, Thần Nghịch đã rơi vào thế hạ phong.

"Tốt!

Tốt!

Tiểu nhi, ngươi đã hoàn toàn chọc giận ta!" Thần Nghịch bị thiệt, quanh thân lực lượng bản nguyên hung sát càng đáng sợ hơn, đồng thời tế ra một thanh trường kiếm, tấn công Lâm Hiên.

Thanh trường kiếm này toàn thân bùng phát kim quang cuồn cuộn, như có ức vạn hỗn độn chi khí vây quanh trên đó.

Lại là một thanh Tiên Thiên Linh Bảo!

Chương 202

Một thanh kiếm sát lục cực kỳ quý giá.

"Thần Nghịch kiếm này là ta kết hợp Thần Thạch Hỗn Độn và tinh huyết bản thể của ta mà luyện chế thành, từng chém giết ức vạn sinh linh Bách Tộc, dung hợp vô tận lực lượng bản nguyên hung sát, uy năng không thua kém Tiên Thiên Linh Bảo, hôm nay sẽ dùng máu của ngươi để tẩy rửa địch!" Thần Nghịch gào thét nói.

"Tiểu tiểu Tiên Thiên Linh Bảo, có gì đáng khoe khoang?" Lâm Hiên bĩu môi, đồng thời nghênh đón.

Hai bên lại lần nữa chiến đấu trên hư không.

Sức mạnh của họ thực sự quá đáng sợ, mỗi lần xung kích, đều có vô số tinh thần hoặc rơi rụng hoặc bị nghiền nát, cả thế giới tinh hồng này, lúc này cũng bị đánh cho tan tành.

Cũng không biết đã đánh bao lâu.

Cuối cùng, Lâm Hiên không còn giữ lại, đồng thời tế ra Thương Khung Thần Xích, Tam Thập Lục Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, Thí Linh Thương ba đại Hỗn Độn Linh Bảo, cộng thêm hai đại lực lượng bản nguyên hủy diệt và sát lục, cùng pháp lực Bán Bộ Thánh Nhân, nhục thân Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Lúc này Lâm Hiên, lực chiến đấu đã đạt đến một cảnh giới đáng sợ.

Ngay cả cường hãn như Thần Nghịch, cũng chỉ có phần bị đánh.

"Chết!!!" Đến cuối cùng, Lâm Hiên nắm lấy khoảnh khắc Thần Nghịch thất thần, trực tiếp dùng Thí Linh Thương, pháp bảo sát phạt uy năng khó lường, mạnh mẽ xuyên thủng nhục thân Thần Nghịch,

trong nháy mắt nghiền nát nhục thân hắn, trong nháy mắt hủy diệt Nguyên thần của hắn.

"A!

Ta không cam tâm!

Ta không cam tâm a!!!" Thần Nghịch phát ra tiếng kêu thảm thiết gào thét, nhưng không thể kiềm chế khí tức sinh mệnh tiêu tan, nhanh chóng hóa thành một đám huyết vụ ô uế, bay lượn trên hư không, hóa thành mưa máu.

"Oanh long long!!!" Theo mưa máu bay xuống, ức vạn thực vật trên núi sông lớn đều khô héo, ngay cả đại dương nhiễm máu, cũng trở nên đục ngầu không chịu nổi.

Có thể thấy sự ô uế không chịu nổi của máu Thần Nghịch!

Đồng thời, sau khi Thần Nghịch chết, bộ xương bản thể của hắn cũng nặng nề rơi xuống một ngọn núi, đập nát ngọn núi đó sụp đổ, thiên địa cũng vì thế mà chấn động, có thể thấy thân thể của Thần Nghịch to lớn đến mức nào.

Đến đây, hoàng giả Thượng Cổ Hung Thú, ngay cả Tiên Thiên Bách Tộc cũng không làm gì được, Thần Nghịch sở hữu tu vi Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên nhất trọng.

Thực sự thần hồn câu diệt!!

Cũng là tôn Thánh Nhân đầu tiên Lâm Hiên đánh bại và đánh chết.

Thần Nghịch tuy cũng sở hữu tu vi pháp lực Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, nhưng rốt cuộc không phải Thánh Nhân Thiên Đạo Hồng Hoang, không thể bất tử bất diệt!

Bởi vì Thiên Đạo Thánh Nhân sở dĩ bất tử bất diệt, không nhập vô lượng lượng kiếp.

Bởi vì Thiên Đạo Thánh Nhân Hồng Hoang, khi thành Thánh, đã tế một tia Nguyên thần vào giữa hỗn độn mênh mông, được Thiên Đạo bảo hộ, chỉ cần Thiên Đạo không mất, thì Thiên Đạo Thánh Nhân có thể nhờ tia Nguyên thần đó mà sống lại.

"Oong!" Theo Thần Nghịch bị Thí Linh Thương chém giết, chỉ thấy thanh Thần Nghịch kiếm kia đột nhiên chấn động, như muốn ẩn vào hư không chạy trốn.

"Hừ!

Chủ nhân của ngươi đã bị ta đánh chết, một pháp bảo nhỏ bé, làm sao mà chạy thoát được?" Lâm Hiên hừ lạnh một tiếng, đồng thời đại thủ vươn ra, lập tức có pháp lực bàng bạc cuốn lấy Thần Nghịch kiếm, nắm lấy nó trong tay.

"Tiểu nhi, ngươi sẽ không được chết tử tế!!!" Vừa chộp được Thần Nghịch kiếm, lại nghe thấy trong kiếm truyền ra một tiếng gầm giận dữ đầy oán hận.

Thì ra trên Thần Nghịch kiếm có một tia tàn hồn của Thần Nghịch.

"Chết rồi mà còn không yên, đúng là ồn ào!" Lâm Hiên đạm nhiên nói.

"Oong!" Đồng thời thần thức đáng sợ vừa động, liền xóa sạch tia tàn hồn kia trên Thần Nghịch kiếm, khiến nó trở thành một thanh kiếm sát lục vô chủ.

"Hoa lạp lạp!" Đúng lúc này, Lâm Hiên phát hiện, hung sát chi khí của thế giới này, đang tiêu tan với tốc độ cực nhanh.

Không khí không lâu sau trở nên trong trẻo, không còn hung sát chi khí lượn lờ, ức vạn tinh thần vốn đỏ hồng, cũng dần dần khôi phục màu sắc ban đầu. **[Đinh!

Chúc mừng ký chủ hoàn thành nhiệm vụ ngẫu nhiên của hệ thống,

đạt được 5 tỷ điểm cải tạo!

Kỳ Lân tộc thần phục!]** Đột nhiên, trong đầu Lâm Hiên vang lên giọng nói máy móc của hệ thống.

Trên bảng thuộc tính của hắn, lại có thêm 5 tỷ điểm cải tạo!

Ngoài ra, còn có một phần thưởng khác của nhiệm vụ hệ thống là Kỳ Lân tộc thần phục!

"Cuối cùng lại có điểm cải tạo!" Lâm Hiên nhìn 8 tỷ điểm cải tạo trên bảng thuộc tính, hưng phấn reo lên. (Đánh chết Thần Nghịch thưởng 3 tỷ điểm cải tạo) "Oanh long long!" Đột nhiên, lông mày Lâm Hiên khẽ nhíu, lại thấy từ hư không chi môn ở đằng xa, từng đạo thân ảnh khí tức bàng bạc dũng mãnh lao vào.

Định thần nhìn kỹ, lại là từng con Kỳ Lân cường hãn.

Kẻ dẫn đầu chính là con Kỳ Lân đen Chuẩn Thánh Đại Viên Mãn kia, phía sau có vô số Kỳ Lân khác.

Chương 203

So với trước đây, những Kỳ Lân này tuy khí thế hùng dũng, nhưng trong đôi mắt lại không còn hung sát chi khí, trở nên trong trẻo vô cùng, chân đạp mây lành, bay về phía Lâm Hiên.

"Thượng Cổ Kỳ Lân tộc tộc trưởng Mặc Kỳ Lân, bái kiến Chủ Nhân!" "Bái kiến Chủ Nhân!" "....." Trước mặt Lâm Hiên, sau đó, dưới sự dẫn đầu của Mặc Kỳ Lân, tất cả đồng loạt quỳ lạy khấu bái Lâm Hiên, thái độ vô cùng thành kính.

"Chủ nhân?" Lâm Hiên giả vờ nghi ngờ nói.

"Đúng vậy, Chủ Nhân e rằng không biết....." "Đúng vậy, Chủ Nhân e rằng không biết, thực ra chúng tôi từng tiến vào chiến trường Thượng Cổ Hung Thú Đại Chiến!" Mặc Kỳ Lân thều thào nói: "Chuyện này nói ra thì dài dòng, thực tế là....." Theo lời kể liên tục của Mặc Kỳ Lân, Lâm Hiên cuối cùng cũng hiểu rõ ngọn nguồn toàn bộ sự việc.

Hóa ra, sau Long Hán Đại Kiếp năm đó, Thủy Kỳ Lân hồn quy thiên địa, Mặc Kỳ Lân tuân theo lời thề Thiên Đạo của Thủy Kỳ Lân, giải tán các loại tẩu thú khác, sau đó cả tộc trở về Tây phương đại địa.

Và tìm thấy một dãy núi!

Ban đầu, chúng không hề biết trong đó có một thế giới diễn sinh, nhưng lại phát hiện dãy núi này thỉnh thoảng lại phát tán ra hung sát chi khí.

Vì vậy, Mặc Kỳ Lân liền dẫn theo Kỳ Lân nhất tộc đi theo nguồn gốc hung sát chi khí, tìm đến nơi này.

Để điều tra rõ ràng nguồn gốc hung sát chi khí, Mặc Kỳ Lân liền dẫn Kỳ Lân tộc tiến vào thế giới chiến trường, phát hiện bên trong tràn ngập hung sát chi khí vô tận, và cực kỳ đáng sợ.

Đúng lúc đó, Thần Nghịch vốn bị phong ấn trong thế giới chiến trường xuất hiện, với tu vi Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, quét sạch Kỳ Lân nhất tộc.

Đánh Mặc Kỳ Lân khi đó chỉ có Chuẩn Thánh sơ kỳ trọng thương, nhưng lại không trực tiếp giết chết.

Mà lợi dụng lực lượng bản nguyên hung sát, khống chế Mặc Kỳ Lân và Kỳ Lân nhất tộc, và ra lệnh cho chúng canh giữ xung quanh thế giới chiến trường, một khi có sinh linh khác, phải bắt vào cống nạp cho Thần Nghịch hấp thu tinh huyết.

Cứ như vậy, toàn bộ Kỳ Lân tộc liền bắt đầu làm việc cho Thần Nghịch, không ngừng bắt sinh linh khác đưa vào thế giới chiến trường.

Và Thần Nghịch lo lắng thực lực của Mặc Kỳ Lân không đủ mạnh, thậm chí còn không ngừng quán thâu hung sát chi khí cho hắn, khiến thực lực của hắn cũng đạt được tiến triển phi tốc, nhưng thần thức cũng ngày càng yếu đi.

Thậm chí có một số Kỳ Lân ý thức yếu ớt, trực tiếp xuất hiện trạng thái ma hóa, trong đôi mắt chỉ còn lại sát lục vô tận.

Giống như con Kỳ Lân mất kiểm soát Lâm Hiên đã thấy trước đó, sẽ bị những Kỳ Lân khác đánh chết, để tránh gây hại thêm cho nhiều Kỳ Lân khác.

“Chúng tôi tuân theo di chí của Thủy Kỳ Lân, đáng lẽ phải là Thụy thú, bây giờ lại phạm phải nhân quả sát phạt to lớn như vậy, ai!” Mặc Kỳ Lân bi thống thở dài, sau đó vô cùng cảm kích nhìn Lâm Hiên nói:

“May mắn có Chủ Nhân ngài xuất hiện, đánh chết Thần Nghịch đáng sợ, giải cứu toàn tộc chúng tôi!” “Vì vậy từ nay về sau, ngài chính là đại ân nhân của toàn tộc chúng tôi, cũng là Chủ Nhân duy nhất của toàn tộc chúng tôi!” “Chủ Nhân!” Theo lời Mặc Kỳ Lân vừa dứt, những Kỳ Lân còn lại cũng nhao nhao lớn tiếng kêu lên, tiếng kêu vang vọng, truyền khắp cả thế giới chiến trường.

“Chủ Nhân, sau này phàm là có bất kỳ yêu cầu nào, cứ nói, chúng tôi tuyệt đối vạn tử bất từ!” Mặc Kỳ Lân trịnh trọng nói với Lâm Hiên.

“Vạn tử bất từ!” Các Kỳ Lân nhao nhao gầm lên.

“Ừm!” Lâm Hiên khẽ gật đầu, đồng thời thần thức mênh mông khẽ quét một lượt.

Lại phát hiện trong số Kỳ Lân này, ngoài Mặc Kỳ Lân là Chuẩn Thánh Đại Viên Mãn ra, còn có mười ba tôn Kỳ Lân cũng đạt tu vi Chuẩn Thánh sơ kỳ, có hơn ba nghìn con đạt tu vi Đại La Kim Tiên.

Một thực lực như vậy, nếu đặt ở Hồng Hoang hiện tại, tuyệt đối là thế lực số một.

Ngay cả Vu Yêu sống lại, e rằng cũng không thể tranh giành vị trí bá chủ thiên địa với Kỳ Lân tộc.

Nhưng nếu thực sự đến lúc đó, e rằng Thiên Đạo sẽ không khoanh tay đứng nhìn, Hồng Quân Đạo Tổ sẽ không khoanh tay đứng nhìn, thậm chí ngay cả những Thiên Đạo Thánh Nhân kia cũng sẽ không khoanh tay đứng nhìn.

Nghĩ vậy, Lâm Hiên nói với Mặc Kỳ Lân: “Ta hiện tại tạm thời không có việc gì cần làm, các ngươi cứ tiếp tục ở lại Tây phương đại địa!

Đợi ta có nhu cầu sẽ tìm các ngươi!” “À đúng rồi!

Bất kể lúc nào, không được để tộc nhân gia nhập Tây phương đại giáo!" Lâm Hiên bổ sung.

"Vâng!

Cẩn tuân pháp chỉ của Chủ Nhân!" Mặc Kỳ Lân và các Kỳ Lân đồng thanh đáp.

"Được, vậy cái ai kia, đúng rồi, ngươi, đi theo ta đi!" Đột nhiên, Lâm Hiên chỉ vào một tôn Kỳ Lân toàn thân đỏ lửa, cũng có tu vi Chuẩn Thánh sơ kỳ, đạm nhiên mở lời nói.

"Hả?

À à, cẩn tuân ý chỉ của Chủ Nhân!" Con Kỳ Lân đó đầu tiên sững sờ, sau đó thành kính kinh hoàng gật đầu.

Điều khiến Lâm Hiên hơi kinh ngạc là.

Tiếng của con Kỳ Lân đỏ lửa đó, lại vô cùng êm tai động lòng người, là một con Kỳ Lân cái.

"Ách, tùy tiện chọn một tôn Kỳ Lân đại bộ, lại là Kỳ Lân cái sao?" Lâm Hiên vô ngữ lắc đầu, sau đó nói với Kỳ Lân đỏ lửa: "Ngươi tên là gì?

Sau này ngươi sẽ là tọa kỵ của ta!" "Bẩm báo Chủ Nhân, nô gia tên Hồng Linh." Kỳ Lân đỏ lửa có chút yếu ớt nói.

Giọng điệu đáng thương, lại vô cùng thanh linh êm tai, khiến người ta không khỏi tự chủ mà sinh ra một cỗ dục vọng bảo hộ.

"Được, Hồng Linh, ta nhớ rồi!" Lâm Hiên gật đầu, sau đó vung tay lớn, tế ra Thương Khung Thần Xích, thu thi thể Thần Nghịch đi, sau đó dẫn Hồng Linh rời khỏi thế giới chiến trường.

"Chủ Nhân quả thực thần uy khó lường, ngay cả Thần Nghịch, hung thú hoàng giả đẳng cấp đó cũng có thể chém giết, thần thông cái

thế a!" "A, Thần Nghịch lão cẩu có tu vi Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, mạnh hơn Thủy Kỳ Lân chúng ta vô số lần, lại bị Chủ Nhân chém giết!" "Chủ Nhân thần uy!" "....." Theo Lâm Hiên rời đi, những Kỳ Lân còn lại cũng nhao nhao nghị luận.

Hơn nữa, chúng dùng ánh mắt sùng bái vô tận, nhìn về hướng Lâm Hiên rời đi, như đang nhìn tín ngưỡng tối cao trong lòng mình vậy.

Chương 204

"Tất cả nghe đây!" Đột nhiên, Mặc Kỳ Lân gầm lên như sấm: "Chúng ta mười mấy vạn năm trước đáng lẽ đã hồn quy thiên địa, bị Thần Nghịch lão cẩu thao túng bao nhiêu năm, tàn hại vô số sinh linh, tội ác ngút trời, bây giờ được Chủ Nhân đánh chết Thần Nghịch lão cẩu, giải cứu chúng ta, ban cho chúng ta tân sinh!" "Từ nay về sau, tính mạng của chúng ta chính là của Chủ Nhân, tuyệt đối phục tùng lời của Chủ Nhân, tuyệt đối trung thành với Chủ Nhân!" "Kẻ nào vi phạm lời thề, tất sẽ thần hồn câu diệt, vĩnh không siêu sinh!" "Tuyệt đối phục tùng, tuyệt đối trung thành!" Các Kỳ Lân còn lại nhao nhao lớn tiếng hô lên, âm thanh xuyên mây. .....

Còn về Lâm Hiên, sau khi dẫn Hồng Linh rời khỏi thế giới chiến trường không lâu, trên bầu trời đó, nghênh đón hai đạo thân ảnh.

Nơi họ đi qua, đất dũng kim liên, vạn điều ruy băng rực rỡ bay lượn, từng đóa thiên hoa rơi xuống, đây chính là cảnh tượng Thánh Nhân xuất hành, thiên địa cùng chúc mừng, quả thực huyền diệu vô cùng.

Hiển nhiên, đó chính là Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, hai đại Thánh Nhân của Tây phương đại giáo.

"Sư huynh!

Chuyện gì thế này?" Chuẩn Đề nhíu mày, vẻ mặt nghi hoặc nói: "Vì sao hung sát chi khí ở đây lại biến mất một cách kỳ lạ?

Còn những Kỳ Lân tộc kia, vì sao đều biến mất không thấy?" "Ai, ta vừa rồi diễn Thiên Cơ, lại phát hiện Thiên Cơ vặn vẹo, như có vô thượng vĩ lực đang can nhiễu Thiên Cơ!" Tiếp Dẫn sắc mặt khổ sở, bất đắc dĩ thở dài nói: "Nhưng ta vẫn suy tính được, Kỳ Lân tộc đã ẩn

vào một thế giới diễn sinh, nhưng lại không thể biết thế giới này cụ thể ở đâu!

Xem ra Kỳ Lân tộc không có duyên với Tây phương đại giáo của chúng ta a!" "Không đúng!" Đột nhiên, Chuẩn Đề nhíu mày, nhìn về một hướng khác, kinh ngạc thốt lên: "Tiểu tử Lâm Hiên vì sao lại xuất hiện ở Tây Phương đại địa?

Lại còn cưỡi một con Kỳ Lân?" "Ong!" Lời vừa dứt, Chuẩn Đề liền niệm động, trực tiếp biến mất tại chỗ.

"Ai, sư đệ lại hấp tấp rồi!" Tiếp Dẫn nét mặt đau khổ, thở dài một tiếng, ngay sau đó thân hình chợt lóe, cũng biến mất theo.

Thần thông của Thánh Nhân, trong nháy mắt đã đến khu vực Lâm Hiên đang ở.

Ban đầu, Lâm Hiên đang cưỡi Hồng Linh, nhàn nhã đi giữa những dãy núi.

Đột nhiên hai luồng uy áp mênh mông truyền đến, đồng thời trời đất xuất hiện dị tượng, từng đóa thiên hoa bay lả tả, đất dâng kim liên, tiên nhạc du dương.

"Chủ nhân, ... uy áp của Thánh Nhân!" Cảm nhận được luồng uy áp này, sắc mặt Hồng Linh hơi đổi, dừng bước, trịnh trọng nói với Lâm Hiên.

"Đừng hoảng, ta đã biết!" Lâm Hiên cười nhạt, nhưng không hề để ý.

Sau đó hắn nhìn về phía hư không.

Theo ánh mắt của Lâm Hiên nhìn sang, vừa hay thấy Chuẩn Đề mặt mày âm trầm, Tiếp Dẫn nét mặt đau khổ, đang lơ lửng trên hư không, tựa hồ từ trên cao nhìn xuống Lâm Hiên.

“Tiểu tử Lâm Hiên, vì sao lại xuất hiện ở Tây Phương đại địa của ta?” Chuẩn Đề mặt lạnh như tiền, gắt gao nhìn chằm chằm Lâm Hiên quát hỏi.

“Lời ngươi nói thật nực cười, Hồng Hoang thiên địa do Bàn Cổ khai sáng, ức vạn vạn sinh linh Hồng Hoang đều tôn Hồng Quân Đạo Tổ làm chủ, Tây Phương đại địa của Hồng Hoang từ khi nào đã trở thành của Chuẩn Đề ngươi?” Lâm Hiên đáp lại đầy uy nghiêm.

Vừa mở miệng đã đội cho Chuẩn Đề một cái mũ lớn.

“Đừng có tùy tiện đội mũ cho ta!

Ta và sư huynh lập Tây Phương đại giáo, thay lão sư quản lý Tây Phương đại địa.

Nay ngươi không mời mà đến, chẳng lẽ chúng ta không nên hỏi thăm một chút sao?” Chuẩn Đề cũng không phải kẻ ngốc, liền vội vàng tranh luận.

“Thiên hạ rộng lớn, nơi nào mà không thể đi?

Ta muốn đến Tây Phương, ngươi không có quyền hỏi, ta cũng không cần thông báo cho ngươi!” “.....

Tiểu tử Lâm Hiên, con Kỳ Lân dưới chân ngươi là sao?

Lại có quan hệ gì với Kỳ Lân tộc?” Chuẩn Đề mặt mày âm trầm, quát Lâm Hiên.

“Vậy chuyện của ta và Kỳ Lân tộc thì liên quan gì đến ngươi?” Lâm Hiên bĩu môi nói.

“Hừ!

Tiểu tử Lâm Hiên, liên tục làm ta mất mặt, ngươi nghĩ ta không dám giáo huấn ngươi sao?” Bị Lâm Hiên liên tục cãi lại châm chọc, Chuẩn Đề trong lòng nổi giận, giọng nói như sấm rền.

Đồng thời, một luồng uy áp mênh mông của Thánh Nhân bùng phát, như thủy triều cuồn cuộn ép về phía Lâm Hiên, tựa như vô số núi non sông ngòi đè xuống, e rằng tu sĩ tu vi Chuẩn Thánh hậu kỳ bình thường cũng khó lòng chống lại.

Chỉ tiếc!

Người này là Lâm Hiên, một tồn tại có thể chém giết cả Thần Nghịch có tu vi Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên nhất trọng, thì làm sao lại bị uy áp ảnh hưởng được?

Cho nên dù Chuẩn Đề bùng phát uy áp cuồn cuộn, Lâm Hiên vẫn ung dung không sợ hãi, ngược lại còn cực kỳ bình thản.

"Giáo huấn ta?

Ngươi thật sự cho rằng Thiên Đạo Thánh Nhân là bất tử bất diệt sao?" Lâm Hiên nhàn nhạt thốt ra một câu.

"Ong!" Nghe lời này của Lâm Hiên, Chuẩn Đề trong lòng chấn nộ, đôi mắt hỗn độn càng lóe lên hàn quang vô tận, trong nháy mắt lấy ra Thất Bảo Diệu Thụ.

"Tiểu tử Lâm Hiên, tìm đánh!" Chuẩn Đề quát khẽ một tiếng, vung Thất Bảo Diệu Thụ đánh về phía Lâm Hiên.

Chương 205

"Sư đệ!" Đột nhiên, Tiếp Dẫn vẫn luôn im lặng liền vội vàng quát một tiếng, ngăn Chuẩn Đề lại.

"Đừng hấp tấp!" "Sư huynh, đừng cản ta, tiểu tử này thật đáng ghét, hôm nay ta sẽ thay Nữ Oa sư muội giáo huấn hắn một trận thật tốt, để hắn biết uy lực của Thánh Nhân không thể khinh nhờn!" Chuẩn Đề quát.

"Không được động thủ, đúng như lời Lâm Hiên sư điệt nói, Hồng Hoang đại địa đều do Bàn Cổ đại thần khai sáng, ức vạn vạn sinh linh muốn đi đâu thì đi đó, chúng ta không được hỏi quá nhiều." Tiếp Dẫn giải thích.

Đồng thời chắp tay niệm Phật hiệu với Lâm Hiên nói: "Lâm Hiên sư điệt, mong ngươi thay chúng ta hỏi thăm Nữ Oa sư muội!" "Không đánh thì thôi, lại còn lãng phí thời gian của ta!" Lâm Hiên lầm bầm một câu, sau đó cũng không nói nhiều nữa, vỗ vỗ Hồng Linh, liền tiếp tục đi về phía xa.

Chỉ để lại Chuẩn Đề mặt mày tím tái cùng Tiếp Dẫn nét mặt đau khổ.

"Sư huynh, chúng ta thân là Thánh Nhân chí tôn, lại bị làm mất mặt như thế, vì sao không thể giáo huấn tiểu tử kia?" Chuẩn Đề bất mãn nói.

"Ai!

Sư đệ sao không hiểu?

Ban đầu là chúng ta đường đột rồi, nếu ra tay nữa, e rằng Nữ Oa nương nương sẽ nổi giận.

Lâm Hiên sư điệt là Thánh Phụ của Nhân tộc, được Nhân tộc cung phụng, khí vận dồi dào, nếu kết nhân quả với hắn, sẽ bất lợi lớn cho sự phát triển của Tây Phương đại giáo chúng ta, thậm chí còn kết hạ nhân quả to lớn!" Tiếp Dẫn chậm rãi giải thích.

Không thể không nói, Tiếp Dẫn thật sự tận tâm với Tây Phương đại giáo, mọi nơi đều vì đại giáo mà suy xét, tâm tư vô cùng cẩn trọng!

"Huống hồ, ta có thể cảm ứng được, khí tức của Lâm Hiên sư điệt vô cùng ổn trọng và hùng hậu, dường như đã đạt đến cảnh giới Bán Bộ Thánh Nhân, thậm chí còn mạnh hơn.

Lại thêm hắn đang nắm giữ Hỗn Độn Linh Bảo, e rằng sư đệ ngươi ra tay cũng chưa chắc đã chiếm được lợi thế!" Tiếp Dẫn lại bổ sung thêm.

"?!" Nghe lời Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề trong lòng rùng mình.

Hắn vô cùng rõ ràng, sư huynh mình pháp lực thông thiên, đặc biệt sau khi thành Thánh, càng dựa vào đại nghị lực, đại trí tuệ mà lĩnh ngộ thần thông vô thượng, trong số chư vị Thánh Nhân, e rằng chỉ có Lão Tử mới có thể so sánh được.

Mà ngay cả sư huynh cũng nói tiểu tử Lâm Hiên không thể khinh thường, vậy tu vi của hắn có lẽ thật sự đã đạt đến trình độ đáng sợ.

Bất mãn, Chuẩn Đề hừ lạnh nói: "Hừ!

Không thành Thánh thì cuối cùng cũng là lâu nghĩ, tiểu tử Lâm Hiên dù có đạt tới tu vi Chuẩn Thánh Đại Viên Mãn thì sao?

Dưới Vô Lượng Lượng Kiếp, chẳng phải sẽ hóa thành tro bụi sao?" "Có lẽ vậy!" Tiếp Dẫn thản nhiên gật đầu.

Cùng lúc đó.

Lâm Hiên cười Hồng Linh, tiếp tục đi giữa núi non sông ngòi, đồng thời thấy Hàm Chi Tiên từ trong Thương Khung Thần Xích được phóng ra.

"Hô!

Chủ nhân, người thật sự quá lợi hại, ngay cả Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề hai vị Thánh Nhân cũng không sợ." Hồng Linh cõng Lâm Hiên, nhẹ giọng nói, trong ngữ khí tràn đầy vẻ sùng bái.

Phải biết rằng, vừa nãy khi đối mặt với uy áp của hai đại Thánh Nhân, nó suýt chút nữa không đứng vững được, vậy mà Lâm Hiên lại còn đi khiêu khích đối phương, ung dung không sợ hãi.

Không nói đến những thứ khác, chỉ riêng dũng khí đó thôi cũng đã khiến Hồng Linh vô cùng sùng bái rồi.

"Cái gọi là Thánh Nhân, cũng không bằng Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, đừng quên, Thần Nghịch có tu vi Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên đã bị ta đánh chết!" Lâm Hiên đạm nhiên cười nói: "Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề thân là Thiên Đạo Thánh Nhân, có thể mượn sức mạnh của Thiên Đạo, mạnh hơn Thần Nghịch một chút, nhưng cũng không làm gì được ta!" "Oa tắc, oa tắc!

Không, con... con nghe được sao?" Đột nhiên, Hàm Chi Tiên kinh hô, đôi mắt to long lanh chớp chớp.

"Sư tôn, ... người thật sự đã đánh chết một hung thú có tu vi Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên sao?" Hàm Chi Tiên đôi mắt long lanh nhìn Lâm Hiên, nóng lòng muốn xác nhận.

"Đúng vậy, chủ nhân ở chiến trường thượng cổ hung thú đã đánh chết hung thú hoàng giả Thần Nghịch, giải cứu Kỳ Lân tộc chúng con đó!" Lâm Hiên còn chưa nói gì, Hồng Linh đã hưng phấn nói.

"Oa tắc!

Sư tôn thật sự siêu cấp siêu cấp lợi hại đó!" Hàm Chi Tiên kích động kêu lên, cười đến đôi mắt đẹp cong thành hình lưỡi liềm.

"Chủ nhân còn không sợ cả Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề hai vị Thiên Đạo Thánh Nhân nữa!" Hồng Linh tiếp tục ca ngợi.

"Oa oa oa, Sư tôn thần võ!" Hàm Chi Tiên lại lần nữa kêu lên.

"Còn nữa, còn nữa, chủ nhân....." Thế là, một màn khiến Lâm Hiên câm nín xuất hiện.

Hồng Linh không ngừng kể lể Lâm Hiên mạnh mẽ như thế nào, sau đó Hàm Chi Tiên lại kinh thán liên tục, đôi mắt chớp chớp, lóe lên ánh mắt sùng bái vô cùng.

Rất lâu sau, cuối cùng cũng đến được nhân tộc đô thành Trần Địa, và một đường thông suốt không trở ngại, gặp được mấy nha đầu kia.

Thấy Tam Tiêu tam tỷ muội cùng Thái Vân, Hàm Chi Tiên tự nhiên lại mừng rỡ không thôi.

Dù sao thì trước kia chưa hóa hình đã quen biết nhau, lần này gặp lại, tự nhiên vô cùng hoan hỉ.

Chương 206

"Sư tôn!" Sau khi đùa giỡn một hồi, Vân Tiêu liền đi đến bên cạnh Lâm Hiên.

"Vi sư thấy nhân tộc phát triển không tệ, các con chắc chắn cũng đã bỏ ra không ít sức lực, vi sư vô cùng vui mừng." Lâm Hiên vỗ vỗ đầu nhỏ của Vân Tiêu, chân thành khen ngợi.

"Đệ tử tạ ơn Sư tôn đã khen ngợi, chúng đệ tử không dám phụ kỳ vọng của Sư tôn!" Vân Tiêu cười như khói gật đầu, sau đó tiếp lời nói: "À đúng rồi, Sư tôn, Thần Nông đã xuất quan, sắp cử hành đại điển nhường ngôi, đã mời đệ tử đến xem." "Được, vậy chúng ta cùng đi xem một chút!" Lâm Hiên gật đầu.

Vài ngày sau.

Đại điển tế thiên nhường ngôi chính thức cuối cùng cũng được cử hành, ba vị Lão Tổ Nhân tộc, Địa Tiên Chi Tổ Trấn Nguyên Tử cùng các trưởng lão bộ lạc đều lần lượt đến.

Trung tâm đô thành Trần Địa của Nhân tộc.

Lâm Hiên và Địa Tiên Chi Tổ Trấn Nguyên Tử, kiêu ngạo đứng trước pho tượng, nhìn xuống chúng sinh phía dưới.

Thần Nông và Hiên Viên bước ra, đến trước mặt Lâm Hiên.

Lúc này, tiếng ti nghi cao giọng hô vang.

"Nhân tộc Địa Hoàng nhường ngôi, hạng mục đầu tiên của đại điển tế thiên, tế bái Thương Thiên!" "Nhân tộc....." Theo tiếng ti nghi đặc trưng, hùng hồn vang lên, đại điển tế thiên bắt đầu tiến hành, cho đến cuối cùng, Thần Nông nhường ngôi, chứng đạo Địa Hoàng.

"Ong!" Nghi lễ kết thúc, trời đất đột nhiên chấn động, tử khí kéo

dài ba vạn dặm về phía đông, ức vạn dải lụa màu bay lả tả, tiên nhạc du dương tấu vang, trên hư không còn có tiên tử Nghê Thường múa lượn, tựa hồ thiên địa cùng chúc mừng.

Cùng lúc đó, trên hư không, một đám mây lành công đức khổng lồ ngưng tụ, chia thành hai phần, trong đó phần lớn nhập vào cơ thể Thần Nông, khiến tu vi của hắn một đường bạo tăng, nhanh chóng đạt đến cảnh giới Chuẩn Thánh hậu kỳ, và được ánh sáng công đức bao quanh.

Tuy nhiên, hắn không thể như Phục Hy mà chứng đắc quả vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Nhưng hắn cũng được công đức gia thân, từ đó bất tử bất diệt, không nhập Vô Lượng Lượng Kiếp!

Một phần công đức tường vân khác, hạ xuống Lâm Hiên, bị hắn thu nạp vào trong Thương Khung Thần Xích.

"Ong!" Cùng lúc đó, Lâm Hiên thân hình chợt lóe, liền lơ lửng trên hư không.

"Nhân tộc, Liệt Sơn thị Thần Nông, sau khi nhậm chức Cộng Chủ Nhân tộc, đã tận tâm trị lý Nhân tộc, công tích trác việt.

Nay ta với danh nghĩa Thánh Phụ Nhân tộc, tuyên cáo Thương Thiên: Công đức của Thần Nông đã viên mãn, nên tọa trấn Hỏa Vân Động, cùng với Thiên Hoàng Phục Hy trấn áp khí vận Nhân tộc, hưởng thụ hương hỏa trường tồn của Nhân tộc!" Tiếng Lâm Hiên như sấm hồng, lại tựa như lời của Thiên Đạo.

Trong chớp mắt liền truyền khắp toàn bộ Nhân tộc, truyền khắp toàn bộ Hồng Hoang đại địa, ức vạn vạn sinh linh trong khoảnh khắc đó đều biết, Thiên Hoàng và Địa Hoàng của Nhân tộc đều đã chứng đạo.

“Liệt Sơn thị Thần Nông, cẩn tuân mệnh lệnh của Thánh Phụ!” Thần Nông cúi người hành lễ, lớn tiếng đáp lại.

Ngay sau đó, trên đỉnh thương khung xuất hiện một cầu vồng bảy sắc, Thần Nông đạp lên đó, từ từ bay đi, hướng về Hỏa Vân Động.

Chỉ là trước khi đi đến Hỏa Vân Động, Thần Nông có chút luyến tiếc nhìn xuống phía dưới, nơi đó có một bóng dáng yểu điệu.

Chính là con gái bảo bối Nữ Oa của hắn!

“Thánh Phụ, xin người hãy chăm sóc tốt cho đứa con đáng thương của ta, từ nhỏ đã mất mẹ, ta lại thân là Cộng Chủ Nhân tộc, nhưng lại rất ít thời gian bầu bạn với con bé, thật sự hổ thẹn!” Thần Nông truyền âm cho Lâm Hiên.

“Nữ Oa chính là đệ tử của ta, ta tự nhiên sẽ chăm sóc con bé, ngươi không cần phải lo lắng!” Lâm Hiên trịnh trọng gật đầu.

“Thánh Phụ thánh ân!” Nhanh chóng, Thần Nông liền biến mất ở chân trời, Địa Hoàng Thần Nông quy vị.

“Hiên Viên thị!” Lâm Hiên nhìn về phía Hiên Viên vừa kế vị, nhàn nhạt mở miệng.

“Thánh Phụ có chỉ thị gì?” Hiên Viên diện mạo đường đường bước ra, cung kính hành lễ hỏi Lâm Hiên.

“Đã là Cộng Chủ Nhân tộc, thì phải giáo hóa Nhân tộc, dẫn dắt Nhân tộc đi về con đường phồn vinh hơn!” “Hiên Viên cẩn tuân pháp chỉ của Thánh Phụ!” “Ta suy đoán ngươi sẽ có một kiếp nạn, nên ban cho ngươi một đạo phù, sau này nếu có khó khăn, có thể đốt phù này, ta liền có thể giúp ngươi.” Lâm Hiên nhàn nhạt nói.

“Thánh Phụ thánh ân, Hiên Viên không dám quên!” Hiên Viên liền vội vàng quỳ lạy Lâm Hiên cao giọng hô.

Sau đó, Lâm Hiên cũng không nói nhiều nữa, niệm động, cuốn mấy nha đầu kia đi, liền biến mất không còn tăm hơi.

“Hãy giáo hóa Nhân tộc thật tốt, ta đi đây!” Trấn Nguyên Tử cũng bỏ lại một câu, rồi theo đó rời đi.

Đến đây!

Liệt Sơn thị Thần Nông chứng đắc quả vị Địa Hoàng, tọa trấn Hỏa Vân Động trấn áp khí vận Nhân tộc.

Hiên Viên thị, cũng chính thức trở thành Cộng Chủ Nhân tộc.

Tuy nhiên, Nhân tộc dù có Cộng Chủ, nhưng vẫn do vô số bộ lạc lớn nhỏ hợp thành.

Có một bộ lạc lớn, tên là Cửu Lê bộ lạc.

Nghe đồn Nhân tộc của bộ lạc này, ai nấy thân thể cường tráng, nhục thân vô cùng mạnh mẽ, có thể tay không chiến đấu với dã thú, kẻ mạnh hơn một chút thậm chí có thể dời núi lấp biển.

Nguyên nhân chính là vì Cửu Lê bộ lạc, lân cận Vu tộc, nhiều Nhân tộc của Cửu Lê bộ lạc đã kết hôn với Vu tộc, con cái sinh ra tuy là Nhân tộc, nhưng cũng là Vu tộc, được gọi là Vu Nhân.

Họ sở hữu sự thông tuệ và khả năng sinh sản mạnh mẽ của Nhân tộc, đồng thời cũng có nhục thân và sức mạnh vô cùng cường hãn của Vu tộc.

Chương 207

Thủ lĩnh đương nhiệm của Cửu Lê bộ lạc, chính là Xi Vưu, một Vu Nhân cường đại.

Lúc này, hắn đang ngồi trên cao, sắc mặt âm trầm vô cùng, đôi mắt lóe lên từng tia hàn quang.

"Thương Thiên bất công, Thánh Phụ bất công, vì sao lại muốn để tiểu tử Hiên Viên kia đảm nhiệm Cộng Chủ Nhân tộc?

Chẳng lẽ vì Xi Vưu ta có huyết mạch Vu tộc?" Xi Vưu mặt mày âm trầm, một quyền đấm vào ghế đá, làm ghế đá vỡ vụn, quát lên đầy phẫn nộ.

Hắn sở hữu huyết mạch Vu tộc, bẩm sinh nhục thân vô cùng cường hãn, có thể sánh ngang với Đại Vu bình thường.

Lại kế thừa gien hiếu chiến của Vu tộc, từ trước đến nay đều cho rằng Cộng Chủ Nhân tộc nên do kẻ mạnh nhất đảm nhiệm, Hiên Viên thị kia, hà đức hà năng ngồi trên bảo tọa đó?

Thủ lĩnh Cửu Lê bộ lạc Xi Vưu.

Không phục Hiên Viên làm Cộng Chủ Nhân tộc, nên đã triệu tập đông đảo chiến sĩ Cửu Lê bộ lạc, phát động chiến tranh thảo phạt Hiên Viên.

Đại đa số tộc nhân của Cửu Lê bộ lạc vốn là Vu Nhân được sinh ra từ sự kết hợp giữa Vu tộc và Nhân tộc, bẩm sinh đã kiêu dũng thiện chiến, có thể gọi là cuồng nhân chiến tranh.

Dưới sự trấn áp của võ lực cường đại, nhiều bộ lạc xung quanh cũng chỉ có thể bị buộc phải thần phục Xi Vưu.

Chưa đầy vài năm, Cửu Lê bộ lạc phát triển thần tốc, địa bàn

thậm chí chiếm cứ gần một nửa nơi cư trú của Nhân tộc, trở thành trở lực lớn nhất của Hiên Viên, cũng là kẻ địch lớn nhất.

Hiên Viên kế thừa ý chí thiên địa, vâng mệnh Thánh Phụ, đảm nhiệm Cộng Chủ Nhân tộc, bẩm sinh cũng có khí phách.

Lúc này thấy Xi Vưu nghịch ý trời, lại tàn sát nhiều tử dân.

Hiên Viên liền hô hào Nhân tộc thiên hạ, chống lại Xi Vưu, hai bên liên tục đại chiến.

Nhưng trong đại đa số các cuộc chiến, Cửu Lê bộ lạc kiêu dũng thiện chiến đều giành được thắng lợi, khiến Hiên Viên vô cùng khổ não mà lại không thể làm gì được.

Cùng lúc đó!

Nhân tộc, bộ lạc Thủy Hoàng thị.

Bộ lạc này là một bộ lạc quy mô trung bình dưới sự thống lĩnh của Hiên Viên, dân số không nhỏ, nhưng không có gì đặc biệt.

Tuy nhiên, trong bộ lạc có một căn nhà gỗ đổ nát, người cư trú trong đó lại nổi tiếng khắp gần xa, ngay cả nhiều người ở các bộ lạc xung quanh cũng đều nghe danh, người này chính là Thương Hiệt.

Sở dĩ được nhiều người biết đến như vậy, không phải vì tu vi siêu quần hay trí tuệ thông thiên.

Ngược lại, ai cũng cho rằng hắn cả ngày lêu lổng, không làm việc chính đáng, không luyện võ nghệ, cả ngày trong miệng lẩm bẩm 'tạo tự', mọi người đều biết hắn là kẻ điên.

Một ngày, Thương Hiệt toàn thân chấn động, tựa như đã lĩnh ngộ được điều gì đó, lại lần nữa trốn vào căn nhà gỗ nát để bế quan.

Tròn ba tháng trời, hắn không hề xuất hiện.

Ba tháng sau!

“Ha ha ha!

Thành rồi, cuối cùng cũng thành rồi, ta thành công rồi!

Ha ha ha!” Đột nhiên, trong căn nhà gỗ, truyền ra tiếng cười điên dại khàn cả giọng của Thương Hiệt.

Tiếng cười điên dại này, tự nhiên thu hút sự chú ý của không ít người trong bộ lạc Thủy Hoàng thị, nhao nhao đến xem.

“Thương Hiệt điên, thành công rồi ư?” “A, Thương Hiệt, sẽ không lại phát điên nữa chứ?” “Có chuyện gì mà khiến hắn hưng phấn vậy, sao không ra đây cho mọi người cười một chút?” “Thương Hiệt, có chuyện gì vậy?” Trong đám đông, những tộc nhân kia nhao nhao cười đùa bàn tán.

Thế nhưng đối với mọi lời bàn tán, Thương Hiệt đều làm như không nghe thấy, vừa cười điên dại vừa lao về phía tế đàn trong tộc, tốc độ cực nhanh.

“.....

Tên này phát điên rồi sao?” “Mọi người nhanh theo kịp, tuy Thương Hiệt đầu óc có vấn đề, nhưng ta cũng không thể ngồi yên không quản!” “Đúng đúng đúng, không thể để hắn bị thương!” “Nhanh lên, tất cả nhanh lên!” Mọi người thấy Thương Hiệt như phát điên lao về phía tế đàn, trong lòng liền kinh hãi, cũng vội vàng chạy theo.

Sau khi đến tế đàn, Thương Hiệt không nói hai lời, khoanh chân ngồi trên tế đàn, miệng không ngừng lẩm bẩm, đôi mắt đục ngầu lại càng lúc càng sáng, trong mắt tựa hồ có vô số con kiến đang đan xen, vô cùng huyền diệu.

Đồng thời, đạo vận vờn quanh thân Thương Hiệt, toàn thân tỏa ra từng trận hào quang, hiển lộ ra vẻ thần thánh không thể xâm phạm.

Mọi người đuổi theo đến đây, đều kinh hãi thất sắc.

"Chuyện gì vậy?" "Dáng vẻ Thương Hiệt kỳ lạ quá!" "Đúng vậy, toàn thân đều bùng phát hào quang thần thánh?" "Không biết thế nào, chúng ta mau ngăn hắn lại, đây là tế đàn, không thể mạo phạm!" "Lời này rất có lý!" "Cộp cộp cộp!" Thế là, sau một hồi thương nghị, mọi người cùng nhau xông lên, muốn khiêng Thương Hiệt xuống.

"Ong!" Nhưng đúng lúc đó, trời đất bỗng biến đổi, chỉ thấy trên hư không, từng đạo mây lành hội tụ, tiên nhạc vô tận tấu vang, có từng con tiên hạc ngậm quả bay lượn, cảnh tượng dị thường xuất hiện trên trời.

"Oanh!" Đột nhiên, Thương Hiệt mở mắt, ánh mắt cực kỳ sáng ngời, hai đạo thần quang màu trắng sữa bắn ra từ trong mắt, hai đạo thần quang tựa hồ ẩn chứa uy lực vô thượng, khiến bầu trời cũng bị chia làm đôi, càng chấn động toàn bộ bộ lạc Thủy Hoàng thị.

Ngay sau đó, Thương Hiệt lại có hành động, chỉ thấy hắn từ từ đứng dậy, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, ánh mắt sâu thẳm như tinh thần, tựa hồ có thể thấu hiểu mọi huyền bí của phương thiên địa này.

"Nương theo Lục Đạo Luân Hồi, ta Thương Hiệt, đương là kẻ sáng tạo chữ!

Chương 208

Trải qua bốn mươi năm, cuối cùng đã lĩnh ngộ được đạo sáng tạo chữ!" Thương Hiệt thản nhiên thở dài, trong giọng điệu bình tĩnh lại mang theo chút tang thương.

"Oanh long long!" Khoảnh khắc tiếp theo, Thương Hiệt vung tay, liền thấy trên tế đàn, một đài cao chín trượng từ đất mọc lên, Thương Hiệt lơ lửng, ngồi ngay ngắn trên đó.

Vừa ngồi lên đài cao này, Thương Hiệt đột nhiên toàn thân chấn động, một luồng khí thế khổng lồ từ trong cơ thể tản ra, luồng khí thế đó không hề bá đạo, không hề hung hãn, cũng không hề phiêu diêu, mà ngược lại vô cùng nhu hòa, chính khí, như gió xuân phẩy mặt, tựa như ẩn chứa trí tuệ vô tận.

Thương Hiệt lúc này, tựa như một thư sinh ôn văn nho nhã!

"Ta chính là Thương Hiệt của bộ lạc Thủy Hoàng thị Nhân tộc, nay sáng tạo chữ đã thành, đặc biệt truyền lại cho mọi người, để Nhân tộc phát triển!" Thương Hiệt lớn tiếng hô một tiếng, âm thanh cuồn cuộn như sấm, trong chớp mắt liền truyền khắp toàn bộ Hồng Hoang, khiến ức vạn vạn sinh linh đều nghe rõ ràng.

Chư vị Thánh Nhân, đại năng Hồng Hoang, trong nháy mắt đều nhao nhao quay đầu nhìn.

Ai nấy đều đoán xem Thương Hiệt rốt cuộc muốn làm gì, vì sao một người nhỏ bé như vậy lại có thể bùng phát thiên uy đến thế, thậm chí còn khiến trời đất cùng chúc mừng.

"Nhân!

Nhật!

Nguyệt!

Tinh! .....!" Đúng lúc này, giữa trời đất, lại lần nữa truyền đến âm thanh phiêu diêu của Thương Hiệt.

Đồng thời trên bầu trời, mỗi khi Thương Hiệt đọc ra một chữ, sẽ xuất hiện một phù hiệu kỳ lạ lơ lửng, khiến ức vạn vạn sinh linh đều có thể nhìn thấy.

Những phù hiệu này vô cùng bình thường, nhưng lại tựa hồ ẩn chứa đạo vận vô tận, in sâu vào trong não hải của mỗi một sinh linh.

"Thương Hiệt tạo chữ, văn minh Nhân tộc đại tiến bộ!" Vườn đào tiên Thiên Đình, Lâm Hiên lười biếng tựa vào một gốc cây đào tiên, nhìn những chữ trên bầu trời, khẽ cười nói.

"Phù hiệu huyền diệu như vậy, chính là cái 'chữ" phiêu diêu kia sao?

Thật sự bất phàm." Bát Cảnh Cung núi Thủ Dương, Lão Tử gật đầu nói.

"Không hổ là nhân vật chính chính thống của thiên địa, Nhân tộc quả nhiên nhân tài xuất hiện lớp lớp!" Cung Ngọc Hư núi Côn Luân phía đông, ngay cả Nguyên Thủy Thiên Tôn tâm cao khí ngạo cũng không khỏi từ đáy lòng cảm thán.

Thương Hiệt tạo chữ, chư Thánh, đại năng đều chấn kinh cảm thán.

Cửu Lê bộ lạc, trong đại điện của Xi Vưu.

Xi Vưu ngồi trên bảo tọa, phía dưới là một hán tử khôi ngô đang quỳ.

"Bẩm báo thủ lĩnh, bộ tộc chúng ta đã bố trí đủ binh lực, bất cứ lúc nào cũng có thể công đánh bộ lạc Hữu Hùng, không biết khi nào sẽ

bắt đầu thảo phạt?" Hán tử khôi ngô rụt rè nói.

"Đừng vội!" Xi Vưu phẩy phẩy tay, trầm giọng nói: "Phái người báo cho tiểu tử Hiên Viên kia, Thương Hiệt tạo chữ là sự phát triển vĩ đại của Nhân tộc, có công đức vô biên đối với Nhân tộc, không thể quấy rầy.

Trong thời gian này, Xi Vưu ta nguyện ý đình chiến, chờ Thương Hiệt tạo chữ xong sẽ lại chiến!" Hán tử khôi ngô do dự.

"Còn không mau đi!" Xi Vưu quát.

"Vâng!" Đô thành Trần Địa của Nhân tộc, trong cung điện của Hiên Viên.

"Khải bẩm Cộng Chủ, Xi Vưu đã phái người truyền tin tức, nói rằng nguyện ý đình chiến trong thời gian Thương Hiệt tạo chữ, đợi sau khi Thương Hiệt tạo chữ xong sẽ lại tranh giành ngôi vị Cộng Chủ Nhân tộc." Một chiến sĩ hành lễ với Hiên Viên nói.

"Tốt!

Xi Vưu cũng có chút nhân tính, trả lời hắn rằng, Thương Hiệt tạo chữ xong rồi sẽ lại chiến!" Hiên Viên đầu tiên hơi kinh ngạc, sau đó vui mừng phẩy tay nói.

"Vâng!" Thế là, vì Thương Hiệt tạo chữ, Xi Vưu và Hiên Viên của Nhân tộc tạm thời đình chiến.

Bộ lạc Thủy Hoàng thị, trên tế đàn.

"Phong!

Vũ!

Lôi! ....." Mỗi khi tiếng Thương Hiệt vừa dứt, liền thấy trên hư không, xuất hiện một phù tự phiêu diêu, in sâu vào trong não hải của mỗi một sinh linh.

Đồng thời, vô số đại năng thi triển thần thông thần niệm giáng lâm, đích thân quan sát Thương Hiệt tạo chữ.

"Ong!" Cùng với việc trên bầu trời ngày càng nhiều chữ, khí thế của Thương Hiệt cũng càng lúc càng mạnh mẽ, một luồng khí chất của văn nhân từ trên người hắn thể hiện ra, khí tức văn đạo ngày càng cường đại.

"Oanh long long!" Trên đài cao chín trượng, sau khi Thương Hiệt thốt ra nhiều chữ, đột nhiên toàn thân chấn động, khí thế trong cơ thể bỗng nhiên tăng vọt.

Một đường tăng vọt đến cảnh giới Chuẩn Thánh Đại Viên Mãn mới dừng lại.

Thương Hiệt lúc này, đã tạo ra vô số chữ dày đặc, đôi mắt hắn cũng sáng như tinh thần, sâu thẳm như biển rộng.

Chương 209

Lúc này, Thương Hiệt im bặt không nói, tựa hồ việc tạo chữ đã kết thúc.

Nhưng những chữ trên bầu trời lại mãi không tan đi, tiên nhạc vẫn đang tấu vang, khiến người ta hiểu rõ, việc tạo chữ dường như chưa hoàn thành.

Một ngày, hai ngày, một năm, hai năm!

Vài năm sau, Thương Hiệt vẫn ngồi ngay ngắn trên đài cao, đôi mắt sáng ngời, mãi không nói gì.

"Thương Hiệt có ý gì?" Trên hư không, thần niệm của Nguyên Thủy Thiên Tôn nhíu mày, nói: "Rõ ràng chưa hoàn thành việc tạo chữ, vậy vì sao không nhanh chóng tạo ra những chữ còn lại?" "Đừng vội vàng, chúng ta cứ yên lặng quan sát là được." Lão Tử ý niệm thông đạt, tựa hồ đã hiểu ra, thản nhiên thở dài nói.

"Thương Hiệt này thật sự bất phàm, chưa kết thúc việc tạo chữ đã có cảnh giới Chuẩn Thánh Đại Viên Mãn, nếu đợi tạo chữ xong, e rằng giữa trời đất lại có thêm một vị Thánh Nhân nữa." Chuẩn Đề ánh mắt sáng rực nói, cũng mang theo chút đố kỵ.

Dù sao để chứng đắc Thiên Đạo Thánh Nhân, phải trải qua vô số tai nạn lớn, dựa vào việc mượn công đức của trời mới thành công.

Giờ đây Thương Hiệt, chẳng phải một sinh linh Nhân tộc hậu thiên, lại có cơ hội lớn chứng đắc Hỗn Nguyên Đạo Quả.

Ngoài chư vị Thánh Nhân, các đại năng Hồng Hoang cũng đang thì thầm bàn tán.

Vườn đào tiên Thiên Đình!

“Sư tôn, vì sao Thương Hiệt kia lại đột nhiên dừng lại, vài năm không nói gì?” Vân Tiêu khẽ nhíu mày, nhẹ giọng hỏi Lâm Hiên.

“Bởi vì Thương Hiệt chính là kẻ sáng tạo chữ, ý nghĩa của hắn chính là tạo chữ, nếu việc tạo chữ kết thúc, thì hắn sẽ hồn quy thiên địa!” Lâm Hiên bình tĩnh nói.

“?!” Nghe vậy, Vân Tiêu và mấy cô gái đều kinh hãi.

“Sư tôn, Thương Hiệt vì Nhân tộc mà tạo chữ, dẫn dắt văn minh Nhân tộc đại tiến bộ, có công đức vô biên, không phải nên được công đức gia thân, chứng đắc Hỗn Nguyên Đạo Quả?

Vì sao lại vẫn lạc?” Bích Tiêu có chút sốt ruột nói.

“Đừng nói nhiều, lát nữa mấy nha đầu các con sẽ hiểu!” Lâm Hiên phẩy phẩy tay, ý bảo đừng vội vàng.

“Ong!” Cùng lúc đó, trên đài cao chín trượng, Thương Hiệt lại lần nữa động đậy.

Hắn từ từ mở miệng, mặt không biểu cảm thốt ra chữ cuối cùng.

“Ngã!” “Oanh long long!” Ngay khi tiếng Thương Hiệt vừa dứt, liền thấy trên người Thương Hiệt hiện ra vô tận hào quang, toàn bộ con người hắn cũng dần dần tiêu tán trong hư không, sau đó hóa thành một chữ ‘Ngã’ khổng lồ, cuối cùng cùng vô số chữ trên bầu trời giao thoa, sắp xếp.

Trời đất chấn động, tựa hồ vang lên một loại diệu âm của trời đất.

Những chữ trên bầu trời nhanh chóng dần biến mất, cùng với đó là Thương Hiệt đã hóa thành chữ ‘Ngã’ cũng biến mất.

Thương Hiệt tạo chữ, hóa thân thành ‘Ngã’!

Chữ thành, Thương Hiệt vẫn lạc!

“Thương Hiệt từ bi!” Trên hư không, chư vị Thánh Nhân cùng

nhau hô vang.

“Thương Hiệt từ bi!” Ngay sau đó, ức vạn vạn sinh linh, cảm ứng được Thiên Đạo, cũng đều cảm kích mà quỳ lạy hô vang.

Ngay cả nhiều chiến sĩ của Cửu Lê bộ lạc Nhân tộc, dưới sự dẫn dắt của Xi Vưu, cũng bán quỳ triều bái, cảm ân Thương Hiệt hiến thân tạo chữ, dẫn dắt Nhân tộc đại phát triển.

“Các con đều đã xem rồi chứ?

Thương Hiệt chậm chạp không nói ra chữ cuối cùng, chính là vì đã biết chữ cuối cùng là chữ ‘Ngã’, cũng có nghĩa là hắn sẽ vẫn lạc, thân hóa văn đạo, từ nay chữ không tiêu, Thương Hiệt bất tử!” Lâm Hiên tựa vào một gốc cây đào tiên, ánh mắt phức tạp nói.

Sau khi Thương Hiệt tạo chữ kết thúc, Xi Vưu và Hiên Viên của Nhân tộc lại lần nữa đại chiến.

Giống như trước đây, Xi Vưu dựa vào nhục thân cường hãn cùng binh lực hùng mạnh, dần dần chiếm ưu thế, khiến Hiên Viên vô cùng khổ não.

Vốn định đốt phù lục, cầu Thánh Phụ Lâm Hiên giúp đỡ, nhưng lại cảm thấy chưa đến thời khắc cuối cùng.

Cứ như vậy, Cửu Lê bộ lạc do Xi Vưu dẫn dắt ngày càng bách chiến bách thắng, lại thêm chín chín tám mươi mốt huynh đệ dưới trướng giúp sức, nhanh chóng chiếm cứ một nửa địa bàn Nhân tộc, thật sự đạt đến trình độ chia đôi giang sơn với Hiên Viên.

Chư vị đại năng Hồng Hoang đều biết, Nhân tộc chính là nhân vật chính định sẵn sẽ đại hưng của thiên địa, tự nhiên cũng vô cùng quan tâm đến chiến sự của Nhân tộc.

Côn Luân phía đông, cung Ngọc Hư!

Nguyên Thủy Thiên Tôn mặt không biểu cảm ngồi ngay ngắn trên bồ đoàn.

"Mười hai Kim Tiên, nhanh chóng đến đây, vi sư có việc quan trọng giao cho các ngươi!" Nguyên Thủy Thiên Tôn nhàn nhạt mở miệng.

Lời của Thánh Nhân, lời nói ra pháp tắc tùy theo, trong nháy mắt liền truyền đến tai chư vị đệ tử Xiển Giáo, bọn họ đều vội vàng chạy đến.

Ngay cả Phó Giáo Chủ Nhiên Đăng Đạo Nhân cũng đến.

"Đệ tử bái kiến Sư tôn!" Chúng đệ tử Xiển Giáo hô, cung kính quỳ lạy.

"Ừm!

Chương 210

Đứng dậy cả đi!" Nguyên Thủy Thiên Tôn phẩy phẩy tay, sau đó trịnh trọng nói: "Xi Vưu và Hiên Viên của Nhân tộc đang tranh giành ngôi vị Cộng Chủ, các ngươi có biết không?" "Khải bẩm Sư tôn, đệ tử quả thực có nghe nói, Xi Vưu kia là Vu Nhân được sinh ra từ sự kết hợp giữa Nhân tộc và Vu tộc, bẩm sinh nhục thân vô cùng cường hãn, lại thêm thiên phú dị bẩm, tu vi nhục thân thậm chí không kém gì Đại Vu bình thường, cho nên trong tranh đấu với Hiên Viên, luôn có thể chiếm được ưu thế tuyệt đối." Quảng Thành Tử thân là đại sư huynh chắp tay nói.

"Không tồi!

Xi Vưu quả thực bất phàm, đồ nhi từng thấy hắn, sức mạnh như hổ, dễ dàng dời núi lấp biển, e rằng thủ đoạn đó không kém gì tu sĩ Đại La Kim Tiên trung kỳ đâu!" Cụ Lưu Tôn cũng theo đó mở miệng nói.

"Như vậy, chẳng phải Xi Vưu sẽ đánh bại Hiên Viên, trở thành Cộng Chủ Nhân tộc mới sao?" Thái Ất Chân Nhân nhíu mày nói.

"Nếu thật như thế, thì cũng không liên quan gì đến chúng ta!" Ngọc Đỉnh Chân Nhân bẩm sinh tính tình đạm bạc, ngược lại càng phù hợp với tư tưởng vô vi của Lão Tử.

Ngoài Quảng Thành Tử, những đệ tử Xiển Giáo còn lại cũng nhao nhao mở miệng bày tỏ ý kiến của mình.

Tuy mỗi người mỗi ý, nhưng đều nhất trí cho rằng, trong tranh đấu của Nhân tộc, Xi Vưu sẽ giành được thắng lợi cuối cùng.

Dù sao nhìn từ tình hình chiến tranh, Hiên Viên chưa một lần chiếm được thượng phong.

“Giáo Chủ, không biết người gọi chúng đệ tử đến đây có ý gì?” Nhiên Đăng Đạo Nhân đôi mắt tinh quang lóe lên, nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn hỏi thẳng.

“Cộng Chủ Nhân tộc, đương nhiên có Tam Hoàng Ngũ Đế!” Nguyên Thủy Thiên Tôn trước tiên khách khí gật đầu với Nhiên Đăng Đạo Nhân, sau đó tiếp lời nói: “Thiên Hoàng Phục Hy, Địa Hoàng Thần Nông đều đã chứng đạo, Nhân Hoàng còn chưa chứng đạo, cho nên lần này ta cần các ngươi hạ giới, tham gia vào cuộc tranh giành Cộng Chủ Nhân tộc!” “Thì ra là vậy, vậy xin hỏi Sư tôn, chúng đệ tử nên đi giúp ai?” Quảng Thành Tử hỏi.

“Sư huynh lại ngu độn rồi, chúng ta tự nhiên nên giúp Hiên Viên kia chứ, hắn vốn là Nhân Hoàng được định sẵn, chúng ta chỉ cần giúp hắn bình định Xi Vưu, đợi đến khi Hiên Viên chứng đạo Nhân Hoàng, chúng ta tự nhiên cũng có thể đạt được công đức!” Nguyên Thủy Thiên Tôn còn chưa trả lời, Cụ Lưu Tôn thân hình thấp bé đã chen vào nói.

“Ý gì?

Ai ngu độn rồi?” Quảng Thành Tử dù sao cũng là đại sư huynh, lại kế thừa tính tình kiêu ngạo của Nguyên Thủy Thiên Tôn, vừa nghe sư đệ Cụ Lưu Tôn quát mắng, lập tức mặt lạnh quát Cụ Lưu Tôn.

“Đừng tranh cãi!” Thấy sắp tranh cãi, Nguyên Thủy Thiên Tôn mặt lạnh, quát một tiếng.

Sau đó mới chậm rãi mở miệng nói: “Lần này để các ngươi hạ giới, mục đích là đi giúp Xi Vưu, đánh bại Hiên Viên, giành lấy quả vị Nhân Hoàng!” “?!” Nghe lời Nguyên Thủy Thiên Tôn, Cụ Lưu Tôn trợn tròn mắt, có chút khó tin nói: “Sư tôn, vì sao lại muốn chúng đệ tử đi giúp Xi Vưu kia?

Bộ lạc Cửu Lê do hắn dẫn dắt vốn đang chiếm ưu thế tuyệt đối,

giúp hắn chẳng khác nào gấm thêm hoa, xa không bằng giúp Hiên Viên, đó mới là thực sự giúp đỡ lúc hoạn nạn." "Nếu ta không đoán sai, ý của Giáo Chủ là, bên Hiên Viên đã có người giúp đỡ rồi, nên không cần đến chúng ta nữa." Đột nhiên, Nhiên Đăng Đạo Nhân đôi mắt tinh quang lóe lên, thản nhiên mở miệng nói.

"Không tồi!" Nghe vậy, sắc mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn hơi hòa hoãn một chút, tiếp lời nói: "Hiên Viên là Cộng Chủ Nhân tộc do tiểu tử Lâm Hiên định sẵn, nay Hiên Viên gặp đại nạn, tiểu tử Lâm Hiên chắc chắn sẽ không ngồi yên không quản, cho nên khẳng định sẽ phái môn hạ đệ tử đến giúp Hiên Viên!" "Điều ta muốn làm, chính là giúp Xi Vưu, đánh bại đệ tử của tiểu tử Lâm Hiên, sau đó giúp Xi Vưu chứng đắc quả vị Nhân Hoàng, đoạt lấy đám mây lành công đức kia!" ".....

Chúng đệ tử cẩn tuân pháp chỉ của Sư tôn!" Nghe lời Nguyên Thủy Thiên Tôn, Quảng Thành Tử và mọi người cùng nhau gật đầu nói.

Đảo Kim Ngao, Bích Dao Cung.

Thông Thiên Giáo Chủ đang giảng đạo cho Đa Bảo Đạo Nhân và các đệ tử khác.

"Sư tôn!

Sư tôn!" Đột nhiên, một tiểu yêu nhỏ chạy vào, vẻ mặt vội vã.

"Người tu đạo, kỵ nhất là nóng nảy, sau này không được như vậy nữa!" Thông Thiên Giáo Chủ bị cắt ngang buổi giảng đạo, trước tiên trừng mắt nhìn tiểu yêu kia một cái, sau đó phẩy phẩy tay nói: "Nói đi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" "Bẩm báo Sư tôn, đệ tử vừa nhận được tin tức, Mười hai Kim Tiên của Xiển Giáo cùng Phó Giáo Chủ Nhiên Đăng đã cùng nhau xuống núi!" Tiểu yêu run rẩy nói.

“Ồ?

Xem ra Nguyên Thủy lại muốn nhúng tay vào chuyện Nhân Hoàng rồi!” Thông Thiên Giáo Chủ nhíu mày, thấp giọng nói.

“Sư tôn!

Hiện nay trong Nhân tộc, phái Hiên Viên đang yếu thế, Nguyên Thủy sư bá sẽ không để Mười hai Kim Tiên cùng Phó Giáo Chủ Nhiên Đăng đi giúp Hiên Viên sao?

Để đánh bại Xi Vưu?” Triệu Công Minh chậm rãi nói.

“Sư đệ nói sai rồi, ta lại cho rằng Nguyên Thủy sư bá sẽ giúp Xi Vưu!” Đột nhiên, Đa Bảo Đạo Nhân lắc đầu cười nói: “Bởi vì Hiên Viên là Nhân Hoàng do Lâm Hiên đạo huynh định sẵn, Nguyên Thủy sư bá từ trước đến nay không hợp với Lâm Hiên đạo huynh, hẳn là sẽ không đi giúp Lâm Hiên đạo huynh mới phải!” “Đúng đúng đúng!

Đa Bảo sư huynh nói rất đúng, đệ tử nhận được tin tức nói rằng, hướng Quảng Thành Tử đi tới, chính là Cửu Lê bộ lạc!” Tiểu yêu phối hợp nói.

“Sư huynh đại tài, sư đệ bội phục!” Triệu Công Minh chắp tay cười nói.

“Không sao!” Đa Bảo Đạo Nhân hiền hòa cười, pháp tắc chi lực quanh thân ẩn hiện, sau đó nói với Thông Thiên Giáo Chủ: “Sư tôn, cho dù là vậy, chúng đệ tử có cần phải đến Trần Địa, giúp đỡ phái Hiên Viên kia không?” “Xoẹt!” Chờ Đa Bảo Đạo Nhân vừa dứt lời, chúng đệ tử đều đồng loạt nhìn về phía Thông Thiên Giáo Chủ, chờ đợi người quyết định.

“Ha ha ha!” Không ngờ, Thông Thiên Giáo Chủ không những không trả lời câu hỏi của Đa Bảo Đạo Nhân, mà còn vui vẻ ha ha đại tiếu, tựa hồ vô cùng vui vẻ.

“Đệ tử ngu độn, không biết Sư tôn đang cười chuyện gì?” Triệu Công Minh nói.

“Ta cười nhị huynh ta chấp nhất, đến giờ vẫn không hiểu một đạo lý!” Thông Thiên Giáo Chủ cố nhịn cười, tiếp lời giải thích: “Từ khi ta biết Lâm Hiên sư điệt đến nay, chưa từng thấy hắn chịu thiệt thòi, ngược lại mỗi lần đều hành hạ đối thủ!” “Tam Hoàng Ngũ Đế vốn do Hồng Quân Đạo Tổ chỉ định Lâm Hiên sư điệt phụ trách, Lâm Hiên sư điệt đã định Hiên Viên là Nhân Hoàng, vậy thì nhất định là Nhân Hoàng!” “Xi Vưu không tự lượng sức, đi tranh giành chức vị Nhân Hoàng với Hiên Viên, dù có chiếm thượng phong thì sao?

Chờ mà xem, chỉ cần Lâm Hiên sư điệt ra tay, Xi Vưu bại trận chỉ là chuyện sớm muộn, ta liền không đi tham gia vào chuyện phiền phức này nữa!” Nghe lời Thông Thiên Giáo Chủ, các đệ tử Triệt Giáo có mặt đều kinh ngạc vô cùng.

“Sư tôn, vì sao người lại coi trọng Lâm Hiên sư huynh đến thế?

Dù có mạnh đến đâu, cũng khó mà chống lại Nguyên Thủy sư bá chứ?” Kim Linh Thánh Mẫu nói.

“À Sư tôn, không thể phủ nhận Lâm Hiên sư huynh có đại nghị lực, đại trí tuệ, nhưng lần này Nguyên Thủy sư bá đích thân mưu tính, hắn có ứng phó được không?” Quy Linh Thánh Mẫu cũng theo đó nói.

Các đệ tử còn lại tuy không nói gì, nhưng cũng gật đầu phụ họa.

Chương 211

Hiển nhiên, trong số đó không một ai có mặt tin tưởng Lâm Hiên trong cuộc tranh giành Nhân Hoàng này.

Cũng là chuyện bình thường, dù sao đối thủ của Lâm Hiên chính là Nguyên Thủy Thiên Tôn, một vị Thiên Đạo Thánh Nhân mà.

"Chờ mà xem, Lâm Hiên sư huynh, không hề đơn giản như vậy đâu!" Thông Thiên Giáo Chủ ha ha cười một tiếng, sau đó trịnh trọng dặn dò: "Còn về Triệt Giáo của ta, thì cứ tĩnh quan kỳ biến, đừng tham gia vào cuộc tranh đoạt này!" "Vâng!

Cẩn tuân pháp chỉ của Sư tôn!" Thế là, Phó Giáo Chủ Xiển Giáo Nhiên Đăng Đạo Nhân, dẫn dắt Quảng Thành Tử và Mười hai Kim Tiên xuống núi, một đường thẳng tiến đến Cửu Lê bộ lạc.

Và thuận lợi gặp được thủ lĩnh Cửu Lê bộ lạc Xi Vưu.

"Xi Vưu của Cửu Lê bộ lạc, bái kiến chư vị Thượng Tiên!" Xi Vưu nhìn mười mấy vị đạo nhân trước mặt, hình dáng khác nhau, nhưng khí độ phi phàm, đạo vận vờn quanh thân, liền liên tục cung kính hô.

"Ừm!

Tiểu hữu Xi Vưu không cần đa lễ!" Nhiên Đăng Đạo Nhân gật đầu, sau đó cười nói: "Chúng ta là đệ tử Xiển Giáo, vâng mệnh Nguyên Thủy Giáo Chủ, đến giúp đỡ Cửu Lê bộ lạc các ngươi, cùng nhau đánh bại phái Hiên Viên, đoạt lấy ngôi vị Cộng Chủ Nhân tộc!

Ta là Phó Giáo Chủ Xiển Giáo Nhiên Đăng Đạo Nhân, vị này là Quảng Thành Tử, đứng đầu Mười hai Kim Tiên Xiển Giáo, còn có vị....." Tiếp theo, Nhiên Đăng Đạo Nhân liền giới thiệu hết Quảng

Thành Tử và những người khác một lượt.

Nghe lời Nhiên Đăng Đạo Nhân, đôi mắt Xi Vưu sáng lên, lộ vẻ hưng phấn kích động, liền vội vàng chắp tay hành lễ nói: "Như vậy, xin thay ta cảm tạ Nguyên Thủy Giáo Chủ đã ưu ái!" Nguyên Thủy Thiên Tôn đó!

Đó chính là Giáo Chủ Xiển Giáo, cũng là một trong Tam Thanh, càng là Thiên Đạo Thánh Nhân vô thượng, nắm giữ sinh mệnh của ức vạn vạn sinh linh Hồng Hoang thiên địa.

Nay được người ủng hộ, chẳng phải hành động thảo phạt phái Hiên Viên này là do Thiên Đạo Thánh Nhân chấp thuận sao?

Thậm chí Xi Vưu còn nghi ngờ, liệu mình có phải là Cộng Chủ Nhân tộc được trời định sẵn, nếu không thì vì sao Thiên Đạo Thánh Nhân lại phái môn hạ đệ tử đến giúp đỡ?

Nghĩ như vậy, Xi Vưu càng thêm hưng phấn.

Còn về Mười hai Kim Tiên và Nhiên Đăng Đạo Nhân có thể giúp đỡ được bao nhiêu, đó không phải điều Xi Vưu cần suy nghĩ, dù sao hiện tại hắn đang chiếm ưu thế tuyệt đối trong việc chinh phạt.

Điều Xi Vưu cần, là thái độ của Thiên Đạo Thánh Nhân!

Lúc này, lời nói của Nhiên Đăng, không nghi ngờ gì đã nói cho hắn biết, ngôi vị Cộng Chủ Nhân tộc là có thể nắm lấy, cũng không cần lo lắng sẽ bị Thánh Phụ trách tội!

"Có thể được chư vị Thượng Tiên giúp đỡ, Xi Vưu ta nhất định có thể đánh bại tiểu tử Hiên Viên kia!" Xi Vưu vỗ vỗ ngực, rụt rè nói, khí thế cao ngạo.

"Chuyện nhỏ thôi!

Nhưng tiểu hữu Xi Vưu, chúng ta thân là đệ tử Xiển Giáo, không

nên ra tay với Nhân tộc, cho nên điều chúng ta có thể giúp, chính là ngăn cản Lâm Hiên đạo hữu cùng môn hạ đệ tử của hắn mà thôi." Nhiên Đăng nói.

"Ha ha ha!

Tốt tốt tốt, vậy làm phiền chư vị rồi!" Thế là, để chiêu đãi Nhiên Đăng, Xi Vưu phái người mang nhiều thịt tươi cùng linh quả đến, để họ dùng.

Cùng lúc đó, vườn đào tiên Thiên Đình.

"Sư tôn, cứ thế này thì không được rồi, Hiên Viên căn bản không thể chống đỡ được công kích của Xi Vưu, đang liên tục bại lui kìa!" Vân Tiêu nhíu mày, vội vàng nói với Lâm Hiên.

"À Sư tôn, nếu Hiên Viên bị Xi Vưu đánh bại, để Xi Vưu kia làm Cộng Chủ Nhân tộc, chẳng phải sẽ làm mất mặt Sư tôn sao?" Hi Hòa cũng nhẹ giọng nói.

"Hi hi!

Sư tôn, hay là để con xuống đi, con sẽ dạy dỗ tên Xi Vưu đáng ghét kia một trận thật tốt đó!" Bích Tiêu giơ giơ nắm đấm nhỏ màu hồng, vẻ mặt 'hung ác' nói.

"Được nha, vậy con cũng đi đánh!" Hàm Chi Tiên cũng chen vào nói.

"Được, đã có tâm tư như vậy, thì cứ đi giúp đi!" Đôi mắt Lâm Hiên sâu thẳm sáng ngời, tựa hồ có thể nhìn xuyên vô tận hư không, nhìn thấy Hiên Viên đang đốt phù lục, liền cười nói với mấy cô gái.

"Nga da!

Xuất phát thôi, đánh Xi Vưu thôi!" Bích Tiêu hưng phấn reo hò.

Sau khi được Lâm Hiên cho phép, dưới sự dẫn dắt của Vân Tiêu,

mấy cô gái cùng Kỳ Lân Hồng Linh, hùng dũng tiến về đô thành Trần Địa của Nhân tộc, và gặp được Hiên Viên.

Hiên Viên tự nhiên nhận ra Vân Tiêu, biết các nàng đều là đệ tử của Thánh Phụ Lâm Hiên, nên không dám chậm trễ chút nào, liền vội vàng bước lên hành lễ hô: "Hiên Viên bái kiến chư vị tiên tử!" "Hiên Viên thị, chúng ta vâng lệnh Sư tôn, đến giúp ngươi đánh bại Xi Vưu kia!" Vân Tiêu nói thẳng.

Nghe vậy, trên mặt Hiên Viên đại hỉ, liền vội vàng chắp tay nói: "Có chư vị tiên tử ra tay giúp đỡ, ta nhất định có thể đánh bại Xi Vưu, thống lĩnh lại Nhân tộc!" "Cũng đừng vui mừng quá sớm, theo ta được biết, Xiển Giáo của Nguyên Thủy Thiên Tôn đã phái Mười hai Kim Tiên cùng Phó Giáo Chủ Nhiên Đăng Đạo Nhân đến trợ trận, tức là Thánh Nhân nhúng tay, e rằng chuyện này không đơn giản như vậy có thể giải quyết được!" Vân Tiêu nhàn nhạt mở miệng nói.

"Đúng!

Nhưng cũng đừng lo lắng, đánh nhau thì không bằng ta!" Bích Tiêu giơ giơ nắm đấm nhỏ màu hồng, ngẩng đầu cao ngạo nói, ý chí chiến đấu sục sôi.

"Tốt tốt tốt, làm phiền chư vị tiên tử rồi!" Hiên Viên trịnh trọng gật đầu, thở dài nói: "Ta chưa từng coi thường Xi Vưu kia, hắn kiêu dũng thiện chiến, dưới trướng lại có tám mươi mốt huynh đệ cường hãn, trong các trận đại chiến gần đây, phe ta tổn thất không nhỏ!" "Cho dù là vậy, thì cứ đi khiêu chiến lại, chúng ta sẽ giúp ngươi lấy lại sĩ khí!" Quỳnh Tiêu lạnh lùng nói.

Tính tình đạm mạc, trừ khi đối mặt với Lâm Hiên thì mới thể hiện ra một mặt thiếu nữ, trước các sinh linh khác thì luôn vô cùng lạnh nhạt.

Hầu hết thời gian đều chỉ chú trọng hành động, không nói lời nào!

“Bích Tiêu tiên tử, xin hãy bớt nóng nảy!” Thấy Bích Tiêu khí thế như hồng, Hiên Viên cười khổ nói: “Khoảng thời gian trước, ta đã ước hẹn với Xi Vưu kia, vài ngày sau sẽ tiến hành quyết chiến cuối cùng tại Trục Lộc.

Chương 212

Lúc này nếu mạo hiểm ra kích nữa, lại trái với đạo nghĩa!" "Hừ!

Cho dù là vậy, thì vài ngày sau lại chiến!" Quỳnh Tiêu nhàn nhạt nói.

Thế là, mấy cô gái ở lại Trần Địa vài ngày.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, nhanh chóng đến ngày hẹn.

Một ngày nọ, Hiên Viên dẫn dắt đông đảo chiến sĩ dưới trướng, cùng tộc nhân Cửu Lê bộ lạc và các chiến sĩ thần phục của Xi Vưu, từ xa đối đầu nhau tại Trục Lộc.

Trên cánh đồng rộng lớn, cuồng phong lạnh buốt, không khí ngưng trọng, tràn ngập một mảnh sát ý đằng đằng, hai quân xếp trận hai bên.

"Tiểu tử Hiên Viên, đây chính là trận chiến cuối cùng của chúng ta, hãy xem Xi Vưu ta làm sao lấy thủ cấp của ngươi để tế thiên địa!" Phía Cửu Lê bộ lạc, Xi Vưu cưỡi một con dị thú, đứng trước trận, lớn tiếng hô về phía Hiên Viên: "Ngôi vị Cộng Chủ Nhân tộc, ngươi hà đức hà năng mà ngồi đó?!" "Ong!" Cùng lúc đó, Hiên Viên cũng bước lên phía trước, mặt không biểu cảm nhìn chằm chằm Xi Vưu.

"Lớn mật Xi Vưu, vong ân phụ nghĩa, làm trái ý chỉ của Thánh Phụ, vọng tưởng ngồi lên ngôi vị Cộng Chủ Nhân tộc, gây ra chiến tranh, khiến dân chúng lầm than, sinh linh đồ thán, tội không thể tha!

Hiên Viên ta nhất định phải thay trời hành đạo, chém kẻ đầu sỏ gây họa xuống dưới ngựa!" Hiên Viên khí thế như hồng, ngẩng đầu hô.

"Tiểu tử Hiên Viên, đừng vội đội mũ lớn cho ta, ngôi vị Cộng Chủ Nhân tộc, tự nhiên phải do kẻ có năng lực đảm nhiệm!" Xi Vưu hô.

“Không tồi!” Đột nhiên, lại một âm thanh trong trẻo vang lên.

Chỉ thấy trên hư không, thân ảnh của Quảng Thành Tử và Mười hai Kim Tiên từ từ xuất hiện.

“Hiên Viên thị, chúng ta vâng mệnh Sư tôn, đến giúp Xi Vưu đăng lên ngôi vị Cộng Chủ Nhân tộc, đây là pháp chỉ của Thánh Nhân, chẳng lẽ ngươi nghĩ pháp chỉ của Thánh Nhân, không bằng Thánh Phụ Lâm Hiên sao?” Quảng Thành Tử quát lên với giọng the thé.

Tiếng hắn như sấm, miệng phun cuồng phong, nổ vang trên bầu trời, thần uy khó lường!

Hiên Viên tức đến mức mặt mày tím tái, chỉ vào Quảng Thành Tử nhưng không biết phản bác thế nào.

Dù sao người kia có thể đại diện cho Thánh Nhân, nếu khinh suất nói lời, đó chính là miệt thị uy lực của Thánh Nhân, e rằng sẽ gây ra đại tai nạn cho Nhân tộc.

“Phóng tứ!” Ngay khi Hiên Viên mặt mày tím tái không biết phản bác thế nào, một tiếng quát kiều mị truyền đến, đồng thời trên bầu trời phía Hiên Viên, thân hình Vân Tiêu hiện ra.

Vân Tiêu mặt mày lạnh lùng mở miệng, lạnh nhạt nhìn chằm chằm Quảng Thành Tử, uy nghiêm quát: “Quảng Thành Tử, Sư tôn chúng ta vâng ý chỉ của Đạo Tổ, phụ trách chuyện Tam Hoàng Ngũ Đế, ngược lại ngươi, dám coi thường ý chỉ của Đạo Tổ, không sợ Đạo Tổ trách tội sao?” “Nực cười!

Đạo Tổ tuy để Lâm Hiên phụ trách chuyện Tam Hoàng Ngũ Đế, nhưng lại không nói rõ ai là Tam Hoàng ai là Ngũ Đế, chỉ nói Nhân tộc đương hưng.

Xi Vưu cũng là Nhân tộc, so với Hiên Viên còn có năng lực hơn, vì sao không thể làm Cộng Chủ Nhân tộc?” Quảng Thành Tử lạnh lùng

đáp lại.

Đồng thời cũng vô cùng khéo léo giải thích vì sao Nguyên Thủy Thiên Tôn lại muốn giúp Xi Vưu.

"Đại tỷ, cần gì phải cãi lý với hắn, trực tiếp đánh hắn không phải xong sao!" Bích Tiêu giơ giơ tay hô, trên mặt tràn đầy vẻ hưng phấn, tựa hồ đã sớm nóng lòng muốn xông lên đánh một trận.

"Tam muội nói không sai, đánh thì đánh, cần gì nói lời vô nghĩa!" Quỳnh Tiêu cũng mặt đầy sương lạnh nói.

"Tiểu tử Hiên Viên, giết!" Xi Vưu mặt mày lạnh lùng, gầm lên một tiếng giận dữ, liền dẫn đầu cầm đại khảm đao, xông về phía Hiên Viên.

Thấy vậy, Hiên Viên cũng không hề sợ hãi, tay cầm một thanh kiếm sắc bén đón lên, đồng thời vung tay, lớn tiếng quát: "Giết!" "Giết!!!" Thấy thủ lĩnh hai bên đều đã đánh nhau, những chiến sĩ Nhân tộc còn lại cũng không khách khí nữa, nhao nhao gào thét xông về phía địch.

Trận chiến Trục Lộc từ đó vén màn!

"Quảng Thành Tử, năm đó khi thảo phạt Thiên Đình do Côn Bằng tự lập ở Bắc Minh, ngươi còn không dám trực diện Côn Bằng, chẳng qua chỉ là tiểu xú nhảy nhót, nay lại dám đối mặt với tam tỷ muội ta, tìm đánh sao!" Vân Tiêu lơ lửng trên hư không, tay cầm Vân Tiêu Tiễn, lạnh lùng nhìn Quảng Thành Tử quát.

"Vân Tiêu, ngươi sỉ nhục ta như vậy, ta sẽ không bỏ qua đâu!" Quảng Thành Tử bị Vân Tiêu khinh thường như vậy, trong lòng liền nổi giận, lớn tiếng quát.

"Hừ!

Bằng ngươi sao?" Bích Tiêu giơ giơ Bích Tiêu Tác trong tay, trong

ngữ khí tràn đầy vẻ khinh thường.

"Chư vị sư đệ, cùng ta xông lên!" Quảng Thành Tử mặt mày tím tái, quát khẽ một tiếng, sau đó liền dẫn đầu xông về phía Tam Tiêu tam tỷ muội, khí thế như hồng.

Sau lưng Cụ Lưu Tôn và những người khác, nhìn nhau một cái, cũng đồng loạt xông lên.

Trải qua nhiều năm tu luyện cùng sự tận tâm bồi dưỡng của Nguyên Thủy Thiên Tôn, tu vi tiến triển thần tốc, nay từng người đều đã đạt đến đạo hạnh Đại La Kim Tiên sơ kỳ.

Lại thêm khí tức giữa bọn họ hòa hợp, khi liên thủ có thể bùng phát ra sức chiến đấu càng cường hãn.

Cho nên dù đối mặt với Tam Tiêu tam tỷ muội cũng ung dung không sợ hãi.

"Hi Hòa, Thường Hi, Thái Vân, Hàm Chi Tiên, các ngươi đi đối phó tám mươi mốt huynh đệ dưới trướng Xi Vưu, Mười hai Kim Tiên Xiển Giáo giao cho tam tỷ muội ta!" Cùng với việc chiến đấu sắp triển khai, Vân Tiêu đã phát huy tác dụng của đại tỷ.

Trưởng thành ổn trọng, nhanh chóng phân phối mục tiêu mà mỗi người sẽ đối phó.

Cuối cùng mới trịnh trọng nói với Kỳ Lân Hồng Linh: "Hồng Linh tỷ tỷ, xin hãy tạm thời lược trận, nếu Phó Giáo Chủ Xiển Giáo Nhiên Đăng Đạo Nhân ra tay, ngươi cũng hãy ra tay giúp đỡ!" "Như vậy rất tốt!" Chúng nữ đồng thanh đáp.

Thấy vậy, Vân Tiêu trước tiên gật đầu, sau đó nhìn Quỳnh Tiêu, Bích Tiêu: "Nhị muội, tam muội, bố trí Cửu Khúc Hoàng Hà Trận, nhanh chóng bắt giữ bọn chúng!" "Được, đều nghe lời đại tỷ!" Quỳnh Tiêu, Bích Tiêu khẽ cúi đầu.

Sau đó lại thấy tam tỷ muội cùng lúc tế xuất pháp bảo trong tay, đem Vân Tiêu Tiễn, Quỳnh Tiêu Đấu, Bích Tiêu Tác tế lên trời.

Chương 213

Đồng thời hai tay liên tục đánh ra từng đạo pháp quyết, pháp lực cuồn cuộn dũng vào trong pháp bảo, và nhanh chóng hình thành một đại trận vô cùng cường hãn.

"Chư vị sư đệ, Tam Tiêu tam tỷ muội tuy man hoành vô lý, nhưng Cửu Khúc Hoàng Hà Trận lại không thể khinh thường!" Quảng Thành Tử sắc mặt ngưng trọng nói.

"Không tồi, năm đó bọn họ chính là dựa vào trận Cửu Khúc Hoàng Hà này, vây khốn Côn Bằng, uy lực khó lường." Cụ Lưu Tôn cũng vẻ mặt kiêng kị nói.

Từng tận mắt chứng kiến uy lực của Cửu Khúc Hoàng Hà Trận, tự nhiên kiêng kị không thôi.

Cho nên cất tiếng nhắc nhở các sư huynh đệ còn lại.

Chỉ tiếc, các sư huynh đệ còn lại lại không hề để ý, lộ vẻ cuồng ngạo khinh thường.

"Hừ!

Chẳng qua chỉ là một trận pháp, chẳng lẽ chúng ta Mười hai Kim Tiên lại sợ sao?" Xích Tinh Tử liền mặt mày âm trầm nói.

"Ong!" Lời vừa dứt, hắn liền đội Âm Dương Kính trên đầu, tay cầm Thủy Hỏa Phong, khí thế như hồng dẫn đầu xông vào trong Cửu Khúc Hoàng Hà Trận.

Hắn thân là đệ tử thứ hai của Xiển Giáo, kế thừa tính tình kiêu ngạo của Nguyên Thủy Thiên Tôn, tự cho rằng thực lực cường hãn, lại sở hữu vài món cực phẩm pháp bảo, căn bản không thèm để Tam Tiêu tam tỷ muội vào mắt.

“Xích Tinh Tử sư đệ!” Quảng Thành Tử lớn tiếng hô một tiếng, muốn ngăn cản, nhưng lại phát hiện đối phương đã lọt vào trận rồi.

Không còn cách nào, Quảng Thành Tử đành hô về phía các sư đệ còn lại: “Chư vị sư đệ, Cửu Khúc Hoàng Hà Trận kia biến hóa khó lường, Xích Tinh Tử sư đệ e rằng không phải đối thủ, chúng ta nhanh chóng đến chi viện!” “Chính phải như vậy!” Hoàng Long Chân Nhân trịnh trọng nói.

“Ong!” Trong lúc nói chuyện, hắn cũng tế xuất Vô Cực Châu, Tạo Hóa Châu cùng Tích Địa Châu, hóa thành một đạo lưu quang, chìm vào trong đại trận.

Các sư huynh đệ còn lại thấy vậy, tuy có chút không muốn tiến vào Cửu Khúc Hoàng Hà Trận, nhưng cũng đành phải nhao nhao độn nhập vào trong đại trận, liên thủ với Xích Tinh Tử cùng nhau chống lại đại trận.

Cùng với việc họ tiến vào Cửu Khúc Hoàng Hà Trận, Tam Tiêu tam tỷ muội cười lạnh một tiếng, sau đó kích hoạt đại trận.

“Oanh long long!” Trong khoảnh khắc, chỉ thấy trong trận lôi âm cuồn cuộn, vô số lôi đình lóe sáng giữa đó, từng đạo lôi đình màu tím thô như vòi rồng đánh xuống.

Và kèm theo nghiệp hỏa ngập trời, điên cuồng bùng cháy trong trận.

Mọi loại công kích năng lượng đáng sợ, khiến Mười hai Kim Tiên khổ không tả xiết.

Cùng lúc đó, ở một bên khác của chiến trường.

Cùng với việc chiến tranh nổ ra, Thái Vân, Hàm Chi Tiên cũng nhao nhao bắt đầu động thủ, dẫn tám mươi mốt huynh đệ dưới trướng Xi Vưu ra trước, đại chiến với bọn họ.

Xi Vưu thì đại chiến với Hiên Viên.

"Xông lên cho ta!" "A!" "Giết a!" "Chết đi cho ta!" Trong khoảnh khắc, chiến đấu kịch liệt quét qua toàn bộ bình nguyên Trục Lộc, vô số chiến sĩ gào thét, chém giết với kẻ địch.

Tướng sĩ hai bên, cường giả liền đại chiến, giữa đao quang kiếm ảnh, sát cơ tung hoành, tiếng chém giết, tiếng kêu thảm thiết tràn ngập chiến trường, tranh đấu vô cùng kịch liệt.

"Mười hai Kim Tiên Xiển Giáo, chẳng qua cũng chỉ là mười hai tên cuồng vọng tự đại mà thôi!" Vân Tiêu sắc bén quát, đồng thời gia tăng pháp lực quán thâu.

"Ong!" Cùng với tiếng quát kiều mị của Vân Tiêu truyền ra, liền thấy Cửu Khúc Hoàng Hà Trận vận chuyển kịch liệt, vô số lôi đình đang oanh kích, nghiệp hỏa vô tận đang bùng cháy, càng có sóng thần cuộn trào.

Mười hai Kim Tiên từng người trợn to mắt, mỗi người vung pháp bảo, liều mạng chống lại công kích của đại trận.

Tuy thực lực không tệ, nhưng dưới thế công cường đại của Cửu Khúc Hoàng Hà Trận, cuối cùng đều thất bại, lần lượt bị đánh bay ra khỏi đại trận, trông vô cùng thảm hại.

Thậm chí nếu không có pháp bảo hộ thân, lúc này bọn họ đều đã bị trọng thương!

"Quảng Thành Tử, hôm nay tam tỷ muội ta sẽ thay Nguyên Thủy Thiên Tôn giáo huấn ngươi một trận thật tốt!" Bích Tiêu đạp mây lành, trên mặt mang theo một nét lạnh lùng, nhìn chằm chằm Quảng Thành Tử quát.

"Khụ khụ!" Bị Cửu Khúc Hoàng Hà Trận đánh bại, Quảng Thành Tử mặt mày tím tái, tựa như nuốt phải ruồi bọ, khó chịu vô cùng.

Đặc biệt đối mặt với lời châm chọc lạnh nhạt của Bích Tiêu, càng khiến hắn vừa xấu hổ vừa phẫn nộ.

"Vân Tiêu, Quỳnh Tiêu, Bích Tiêu, đừng có càn rỡ!" Quảng Thành Tử mặt mày tím tái, giận dữ quát.

"Hải nha, rõ ràng đã bị đánh bại rồi, lại còn không tự lượng sức như vậy, Đại tỷ, để con đi đánh chết hắn!" Bích Tiêu vốn tính tình không tốt, lúc này bị Quảng Thành Tử quát mắng, lập tức trong đôi mắt đẹp lộ rõ sát cơ, tay cầm Bích Tiêu Tác tấn công Quảng Thành Tử, khí thế ngập trời.

Thấy tình hình này, Hoàng Long Đạo Nhân đều rụt cổ lại, sau đó vội vàng kéo giãn một khoảng cách nhất định với Quảng Thành Tử, sợ rằng cũng bị liên lụy.

"Một lũ phế vật giả nhân giả nghĩa!" Quảng Thành Tử trong lòng không ngừng mắng chửi.

Hắn biết rõ mình không phải đối thủ của Bích Tiêu, nếu thật sự bị nàng quấn lấy, có thể sẽ gặp nguy hiểm đến tính mạng, nên liền vội vàng lớn tiếng hô về phía hư không: "Nhiên Đăng sư thúc, xin hãy nhanh chóng đến cứu!" "Oanh long long!" Cùng với tiếng Quảng Thành Tử vừa dứt, liền thấy trên bầu trời vang lên một âm thanh sét đánh.

Một đám mây đen bị phân tán ra, lộ ra thân hình Nhiên Đăng Đạo Nhân, mặt không biểu cảm, sắc mặt bình thản.

Pháp tắc chi lực cường hãn vờn quanh thân, ngay cả khi đứng đó, cũng tự mang theo một luồng uy áp đáng sợ, trong nháy mắt quét khắp chiến trường, mang lại cảm giác áp bách cực mạnh cho người ta, tựa hồ đang đối mặt với một tồn tại đáng sợ.

"Tiểu hữu Bích Tiêu, nhìn mặt Lâm Hiên đạo hữu, các ngươi mau

chóng rời đi đi, nếu không đừng trách lão đạo vô tình.” Nhiên Đăng Đạo Nhân mặt không biểu cảm nói.

Ngay cả khi đối mặt với Bích Tiêu khí thế như hồng, hắn cũng bình thản vô cùng.

Chương 214

"Hừ!

Lão cẩu Nhiên Đăng, đối thủ của ngươi là ta!" "Oanh long long!" Đúng lúc này, trên bầu trời vang lên một tiếng sét nổ, sau đó lại thấy một con Kỳ Lân màu lửa đỏ bước đi, chân đạp mây lành, pháp tắc chi lực vờn quanh thân, chính là Hồng Linh có đạo hạnh Chuẩn Thánh sơ kỳ.

"Không phải đối thủ của lão đạo!" Tuy Hồng Linh xuất hiện, thể hiện ra tu vi Chuẩn Thánh sơ kỳ, nhưng Nhiên Đăng vẫn không đổi sắc mặt, tựa hồ căn bản không thèm để Hồng Linh vào mắt.

"Đạo hữu Hồng Linh, ngươi không phải đối thủ của lão đạo, hãy mau rời đi đi!" Trên không trung, Nhiên Đăng Đạo Nhân đạp không đứng thẳng, tay nâng một ngọn đèn lưu ly, ngọn đèn ấy tỏa ra hào quang bảy sắc rực rỡ, quả thật phi phàm.

Y là một trong những thính khách ở Tử Tiêu Cung, sở hữu tu vi Chuẩn Thánh hậu kỳ, cường hoành vô cùng.

Đúng là có tư bản để kiêu ngạo khắp trường!

"Lão cẩu Nhiên Đăng, đừng có sấc láo, để ta Hồng Linh hội ngộ ngươi một trận!" Hồng Linh thân là Kỳ Lân tộc thượng cổ, cũng mang đầy đủ ngạo khí, lúc này lại liên tục bị Nhiên Đăng chọc tức, nhất thời trong lòng nổi giận, kiều quát một tiếng, lao về phía Nhiên Đăng.

Toàn thân Hồng Linh ngọn lửa pháp tắc lưu chuyển, há miệng liền phun ra một đoàn chân hỏa rực cháy, đốt đến mức hư không cũng phải vặn vẹo, vuốt sắc còn cường hoành vô cùng, mỗi một vuốt đều có thể xé rách mây trời.

“Nếu đã cố chấp không nghe, vậy lão đạo sẽ giáo huấn ngươi một phen!” Sắc mặt Nhiên Đăng âm trầm, quát khẽ một tiếng.

“Oanh long long!” Thế là, hai bên đại chiến trên hư không.

Cuộc chiến cấp Chuẩn Thánh mạnh mẽ khủng bố vô cùng, sóng năng lượng cuồn cuộn lan tràn.

Nơi dư ba càn quét tới, những chiến sĩ nhiệt huyết đó đều gặp nạn, vô luận là phe Xi Vưu hay phe Hiên Viên, đều thống khổ không sao tả xiết.

“Hiên Viên, sao không mau rút quân trước?

Cứ tiếp tục thế này chỉ làm tăng thêm thương vong!” Vân Tiêu quay đầu quát lớn về phía Hiên Viên đang đại chiến với Xi Vưu.

“Không sai, dư ba chiến đấu này không phải chiến sĩ nào cũng có thể chống đỡ!” Bích Tiêu cũng lên tiếng hô.

“Oanh long long!” Hiên Viên tay cầm lợi kiếm, cùng với Xi Vưu tay cầm đại khảm đao đang đại khai đại hợp tấn công lẫn nhau, lúc này nghe lời Vân Tiêu nói, nhất thời bạo phát thần lực, tạm thời đẩy Xi Vưu ra.

Nhìn lướt qua, phát hiện trên bình nguyên, quả thật có không ít chiến sĩ nhân tộc vô cớ bị cuốn vào dư ba năng lượng mà kêu thảm thiết liên miên.

“Các chiến sĩ, mau rút lui khỏi nơi này, đừng để bị dư ba liên lụy!” Hiên Viên giơ lợi kiếm trong tay, giơ cao cánh tay hô lớn.

“Các dũng sĩ Cửu Lê, cũng mau rút lui!” Xi Vưu tuy thô kệch hiếu chiến, nhưng không phải kẻ ngu, tự nhiên cũng không muốn nhìn chiến sĩ dưới trướng vô cớ chết thảm, nên cũng hô lớn.

Thế là, dưới mệnh lệnh của Hiên Viên và Xi Vưu, các chiến sĩ hai

bên tạm thời rút lui.

Rời xa chiến trường Chuẩn Thánh!

"Oanh long long!" Ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy trên hư không, Nhiên Đăng Đạo Nhân tay cầm đèn lưu ly đang đại chiến với một con Kỳ Lân toàn thân đỏ rực.

Chân hỏa vô tận đang thiêu đốt, bảy sắc lưu quang uyển chuyển lượn lờ, xé rách cả tầng mây, thỉnh thoảng truyền đến từng trận sấm sét, quả thật cực kỳ kịch liệt.

"Oanh long long!" Rất lâu sau, chỉ thấy Kỳ Lân đỏ rực bị lưu quang bảy sắc đánh trúng, bay ngược ra sau, khí tức cũng trở nên yếu ớt hơn một chút.

Hiển nhiên, đúng như lời Nhiên Đăng nói, Hồng Linh không phải đối thủ của y!

"Tỷ tỷ Hồng Linh, chúng ta đến trợ giúp!" Đột nhiên, một tiếng kiều quát truyền đến.

"Ông!" Một chiếc kéo không trung bạo trướng, trong nháy mắt hóa thành to lớn nghìn trượng, phóng về phía Nhiên Đăng, như muốn cắt y làm đôi.

"Hừ!

Mánh khóe sâu bọ!" Đối mặt với chiếc kéo uy thế cuồn cuộn, sắc mặt Nhiên Đăng bình tĩnh, thản nhiên mở miệng.

"Ông!" Vừa dứt lời, y cũng tế ra chiếc đèn lưu ly trong tay, nhất thời từng đoàn hào quang bảy sắc phiêu lạc, lại đánh hạ chiếc kéo khổng lồ, uy năng khó lường.

"Ha ha ha, tốt tốt!

Không hổ là phó giáo chủ của ta, thực lực thâm bất khả trắc!"

Quảng Thành Tử đang đứng xem chiến một mặt hưng phấn hô lớn.

"Hừ, chẳng qua là không biết tự lượng sức mà thôi, Nhiên Đăng phó giáo chủ cùng bối với sư tôn chúng ta, đều là thính khách Tử Tiêu Cung, tu vi thông thiên, há có thể so bì được?" Xích Tinh Tử lạnh lùng nói.

"Chúng ta đừng nên bàn luận nữa!" Ngọc Đỉnh Chân Nhân lắc đầu cười khổ nói, "Nếu đạo hữu Vân Tiêu còn không biết tự lượng sức, vậy ta, kẻ đã bại trong tay nàng, thì sao đây?" "Vụt!" Nghe lời Ngọc Đỉnh Chân Nhân nói, Quảng Thành Tử và những người vốn đang hưng phấn tột độ, đều cứng đờ nụ cười, khóe miệng giật giật, sắc mặt tái mét vô cùng.

Quả thật không còn mặt mũi nào để bàn luận nữa!

Đặc biệt là cảnh tượng thảm bại trong Cửu Khúc Hoàng Hà Trận vừa rồi, trong lòng vô cùng hổ thẹn.

Mười hai Kim Tiên Xiển giáo, là đệ tử thân truyền của Nguyên Thủy Thiên Tôn, đường đường là môn đồ Thánh Nhân, liên thủ lại, vậy mà lại bị Tam Tiêu ba tỷ muội dưới trướng Lâm Hiên đánh bại hoàn toàn, quả thực đã mất hết thể diện rồi.

"Ông!" Đúng lúc này, Tam Tiêu cùng xông lên hư không, đứng sừng sững bên cạnh Hồng Linh, cùng nhau nhìn chằm chằm Nhiên Đăng.

"Tỷ tỷ Hồng Linh, chúng ta đến trợ giúp một tay!" Vân Tiêu nghiêm nghị nói.

"Không cần lo thân phận mà ra tay, chúng ta không cần khách khí!" Quỳnh Tiêu từng chữ từng câu nói, ngữ khí lạnh như băng.

Chương 215

"Không sai, chúng ta cùng tấu lão cẩu đó!" Bích Tiêu khẽ nhếch mũi, giận dữ quát lớn.

Nàng ta lại há miệng gọi là lão cẩu, khiến khóe miệng Nhiên Đăng hơi giật giật, trong đôi mắt sâu thẳm không để lại dấu vết lóe lên một tia sát cơ lạnh lẽo.

"Mấy vị đạo hữu, niệm tình các ngươi là đệ tử của đạo hữu Lâm Hiên, ta và đạo hữu Lâm Hiên từng có duyên nghe đạo tại Tử Tiêu Cung, có thể tha cho các ngươi một phen, xin hãy mau rời đi!" Nhiên Đăng quát.

"Tha cái đầu chó của ngươi!" Đột nhiên, Bích Tiêu không khách khí chút nào quát lớn.

"Ông!" Vừa dứt lời, nàng liền tế ra Bích Tiêu Tác, hóa thành dài nghìn trượng, bùng phát ánh sáng lạnh lẽo lấp lánh, vờn quanh Nhiên Đăng, muốn trói chặt y lại.

"Hừ!

Nếu đã như vậy, đừng trách lão đạo không nói tình nghĩa!" Nhiên Đăng bạo quát.

"Ông!" Nói xong, y liền niệm chú, từng đạo âm thanh huyền ảo vang ra, tựa như gợn sóng năng lượng, đẩy Bích Tiêu Tác ra.

Thấy tình hình này, Vân Tiêu cũng không ngạc nhiên, nhìn nhau một cái, cùng tế ra pháp bảo, một lần nữa thi triển Cửu Khúc Hoàng Hà Trận uy lực cường hoành, vây khốn Nhiên Đăng vào trong đó.

"Oanh long long!" Trong nháy mắt, nghiệp hỏa vô tận, lôi đình cuồng loạn, điên cuồng tấn công Nhiên Đăng Đạo Nhân, uy lực cường

hoành vô cùng.

Nhưng Nhiên Đăng cũng không phải kẻ tầm thường, đối mặt với Cửu Khúc Hoàng Hà Trận, y không dám lơ là chút nào, tế ra đèn lưu ly cùng nhiều pháp bảo khác để chống đỡ.

Hai bên lại một lần nữa kịch liệt tranh đấu!

Hồng Linh thì không ngừng phun ra chân hỏa rực cháy, thiêu đốt Nhiên Đăng, làm trợ lực.

"Oanh long long!" Cuộc tranh đấu vô cùng khủng bố, nhìn thấy tầng mây vô tận đều bị xé rách, khiến đại địa cũng rung chuyển không ngừng, còn có không ít chiến sĩ bị cuốn vào trong.

Bất đắc dĩ, Hiên Viên và Xi Vưu chỉ có thể buộc các chiến sĩ rút lui vài vạn dặm, chờ đợi Nhiên Đăng và Tam Tiêu phân định thắng bại.

"Oanh long long!" Một ngày sau, một bóng người chật vật từ trong Cửu Khúc Hoàng Hà Trận vọt ra, chính là Nhiên Đăng Đạo Nhân phá trận mà ra.

Chỉ là lúc này, y khác hẳn lúc mới vào trận, không chỉ trở nên chật vật không chịu nổi, khí tức toàn thân hỗn loạn không ngừng, tựa hồ đã bị thương không nhẹ.

"Rút lui trước!" Nhiên Đăng sau khi ra ngoài, cũng không dừng lại nữa, quát lớn với Quảng Thành Tử, thân hình lóe lên biến mất tại chỗ.

"Ông!" Đồng thời, Tam Tiêu ba tỷ muội cùng Hồng Linh thân hình cũng hiện ra, mấy nữ sắc mặt có chút tái nhợt, khí tức toàn thân kích động hỗn loạn, nhìn ra được cũng tiêu hao vô cùng nghiêm trọng.

"Rút lui!" Vân Tiêu vẫy tay về phía Hiên Viên, rồi cũng đạp tường vân, tạm thời rút lui.

Xi Vưu và Hiên Viên nghe lời Nhiên Đăng và Vân Tiêu, liền chỉ có thể gật đầu, chỉ đành hạ lệnh thu quân.

"Tam Tiêu đáng hận, sớm muộn gì cũng phải cho các ngươi biết tay!" Quảng Thành Tử giận dữ thầm nói một tiếng, sau đó dẫn chư vị sư đệ rút lui.

Cứ như vậy, cuộc chiến Trục Lộc tạm thời rơi vào thế giằng co, không ai giành được ưu thế lớn. ...

Kim Ngao Đảo Bích Dao Cung.

Thông Thiên Giáo Chủ vừa thu thần thức về, trên mặt liền lộ ra một nụ cười hỉ duyệt.

"Sư tôn, có chuyện gì mà Người vui đến vậy?

Có phải liên quan đến cuộc chiến của Nhân tộc?" Triệu Công Minh vẫn luôn hầu hạ bên cạnh Thông Thiên Giáo Chủ thấy vậy, không khỏi gãi đầu hỏi.

"Ha ha ha!

Không sai, Nhiên Đăng kia từng là một trong những kẻ cùng ta nghe đạo ở Tử Tiêu Cung, tu vi còn đạt tới Chuẩn Thánh hậu kỳ, thần thông pháp bảo vô số, vậy mà vẫn bị Tam Tiêu tỷ muội dưới trướng sư điệt Lâm Hiên bày ra Cửu Khúc Hoàng Hà Trận cản lại, chật vật không chịu nổi!" Thông Thiên Giáo Chủ cười vang nói.

Nói rồi, Thông Thiên Giáo Chủ nửa cười nửa không nhìn về phía Triệu Công Minh, "Công Minh à, ta nhớ ngày xưa, mấy nha đầu Tam Tiêu là đệ tử nhỏ hơn con đúng không?" "Khụ khụ!

Bẩm sư tôn, đúng vậy." Khóe miệng Triệu Công Minh giật giật, có chút xấu hổ nói.

"Ai, ta là sư tôn, lẽ nào năng lực giáo dục không đủ, hay con

không có thiên phú?

Sao tu vi của con lại tiến bộ chậm chạp như vậy, mà mấy nha đầu Tam Tiêu lại thần tốc đến thế?

Ta đường đường là Thiên Đạo Thánh Nhân, thật đáng xấu hổ a." Thông Thiên Giáo Chủ thản nhiên than thở, trong mắt lại lóe lên một tia giảo hoạt.

"Vụt!" Nghe lời Thông Thiên Giáo Chủ nói, Triệu Công Minh lập tức đỏ bừng mặt, ấp úng không nói nên lời.

"Ha ha ha!

Đồ tiểu tử hỗn xược, xem ngươi bình thường còn dám lười biếng không?

Lần này có bị đả kích đến mức không chịu nổi không?" Thấy Triệu Công Minh bẽ mặt như vậy, Thông Thiên Giáo Chủ trong lòng vô cùng vui vẻ.

"Sư tôn, con sau này nhất định sẽ nỗ lực tu luyện!" Triệu Công Minh nghẹn nửa ngày, chỉ đành trịnh trọng nói.

Chương 216

"Ừm!

Căn nguyên cơ duyên quan trọng, nhưng nỗ lực hậu thiên cũng rất quan trọng." Thông Thiên Giáo Chủ giả vờ bình tĩnh nói.

"Vâng!" ...

Đông Côn Luân Ngọc Hư Cung.

Nguyên Thủy Thiên Tôn thu hồi thần thức, sắc mặt tái mét, trong đôi mắt hỗn độn không ngừng lóe lên một tia phẫn nộ.

Toàn thân còn tràn ngập hỏa khí nồng đậm.

"Tiểu tử Lâm Hiên, dám làm mất mặt ta như vậy, chuyện này tuyệt đối chưa xong đâu!" Nguyên Thủy Thiên Tôn mặt mày âm trầm, nheo mắt lạnh giọng nói.

"Nam Cực Tiên Ông, Vân Trung Tử, mau đến Ngọc Hư Cung!" "Ông!" Theo mệnh lệnh của Nguyên Thủy Thiên Tôn, nhanh chóng thấy một lão già trông như ông lão và một trung niên bước vào, lần lượt là Nam Cực Tiên Ông và Vân Trung Tử.

Cả hai đều là đệ tử ký danh của Nguyên Thủy Thiên Tôn, nhưng pháp lực tu vi tuyệt đối không thua kém Mười hai Kim Tiên.

Đặc biệt là Nam Cực Tiên Ông, tu vi còn thâm hậu cường hoành, sớm đã đạt tới cảnh giới Đại La Kim Tiên Đại Viên Mãn, sắp chứng Chuẩn Thánh cường giả, Vân Trung Tử cũng phi thường bất phàm, sở hữu tu vi Đại La Kim Tiên trung kỳ.

Sở dĩ không trở thành Mười hai Kim Tiên Xiển giáo, nguyên nhân chủ yếu là Nguyên Thủy Thiên Tôn chú trọng căn nguyên, cả hai đều không phải huyết mạch chính thống, nên không được xếp vào Mười

hai Kim Tiên.

"Đệ tử bái kiến Sư tôn!" Sau khi bước vào đại điện, Nam Cực Tiên Ông và Vân Trung Tử cùng nhau hành lễ với Nguyên Thủy Thiên Tôn.

"Ừm!

Đứng dậy đi!" Nguyên Thủy Thiên Tôn thản nhiên phất tay, sau đó mở miệng nói thẳng, "Ta gọi các ngươi đến đây, muốn các ngươi lập tức đi đến Nhân tộc, giúp các sư huynh của các ngươi đánh bại Tam Tiêu, đánh bại Hiên Viên, giúp Xi Vưu đăng lên ngôi vị Cộng Chủ Nhân tộc!" "Đánh bại Tam Tiêu?

Sư tôn, theo đệ tử được biết, ba tỷ muội Tam Tiêu này là đệ tử của Đạo huynh Lâm Hiên phải không?" Nam Cực Tiên Ông nhướng mày trắng bệch, nghi ngờ hỏi.

"Hừ!

Chính là tiểu tử Lâm Hiên đó, nhiều lần làm mất mặt ta, lần này tất yếu phải cho y một chút giáo huấn!" Nguyên Thủy Thiên Tôn sắc mặt lạnh hẳn, nghiêm nghị nói.

Thánh Nhân nổi giận, thiên địa biến sắc!

Cảm nhận được hỏa khí của Nguyên Thủy Thiên Tôn, Nam Cực Tiên Ông và Vân Trung Tử tâm thần chấn động, vội vàng khúm núm gật đầu đáp lại, "Đệ tử xin tuân theo ý chỉ của Sư tôn!" "Đi đi!

Khắc cốt ghi tâm phải cẩn thận Cửu Khúc Hoàng Hà Trận của Tam Tiêu, đại trận này là Tiên Thiên đại trận, ngay cả tu sĩ Chuẩn Thánh bị nhốt trong đó cũng sẽ chịu trọng thương, các ngươi có thể liên thủ dùng pháp bảo phá trận, hoặc tìm ra trận nhãn mà phá, tuyệt đối không được sơ suất, làm mất mặt Xiển giáo ta!" Nguyên Thủy Thiên Tôn phất tay dặn dò.

“Chúng đệ tử tự nhiên sẽ dốc hết toàn lực tương trợ!” Nam Cực Tiên Ông và Vân Trung Tử nhìn nhau một cái, đồng loạt gật đầu nói.

“Ông!” Vừa dứt lời, thân hình liền lóe lên, hóa thành hai đạo lưu quang, bay về hướng Trục Lộc của Nhân tộc.

“Tiểu tử Lâm Hiên, lần tranh giành Nhân tộc Cộng Chủ này, tất sẽ khiến ngươi biết uy nghiêm của Thánh Nhân là không thể xâm phạm!” Nguyên Thủy Thiên Tôn lạnh lùng nói. ...

Thiên Đình Lăng Tiêu Bảo Điện.

Hạo Thiên đang ngồi trên ngai vàng Thiên Đế, phía dưới y, tụ tập không ít tiên linh.

Những tiên linh này phần lớn đều ngưỡng mộ danh tiếng mà đến nương tựa Thiên Đình, về cơ bản đều là tán tiên, ví dụ như Khai Sơn Lão Tổ, Cửu Thiên Huyền Nữ, v.v.

“Thiên Đình có chư vị tiên hữu gia nhập, nhất định sẽ càng thêm cường thịnh!” Có nhiều tán tiên thực lực cường hoành như vậy gia nhập, tâm tình Hạo Thiên đại hảo, mở miệng cười nói.

“Đạp đạp đạp!” Đột nhiên, một thiên binh vội vàng chạy vào, quỳ lạy Hạo Thiên mà hô, “Bẩm báo Thiên Đế, Lâm Hiên… Thượng tiên Lâm Hiên đến, có chuyện muốn gặp Người!” “Vụt!” Nghe nói Lâm Hiên tự mình đến, Hạo Thiên vốn luôn nghiêm túc bá đạo lập tức đứng dậy, trên mặt lần đầu tiên lộ ra vẻ kích động.

“Mau!

Mau theo ta đi nghênh tiếp Đạo huynh Lâm Hiên!” Hạo Thiên có chút kích động nói.

“Ông!” Vừa dứt lời, liền thấy trên hành lang bên ngoài Lăng Tiêu Bảo Điện, một bóng người đang thong thả bước đến.

Khí tức toàn thân phiêu diểu hư vô, mỗi bước đi đều tựa như ẩn chứa đạo vận vô tận, chỉ riêng việc đi lại thôi cũng đủ để hấp dẫn ánh mắt của chư tiên, như thể trong khoảnh khắc, cả thế giới đều mất đi sắc màu, chỉ còn lại một điểm sáng đang di chuyển.

Khóe miệng y luôn mang theo nụ cười nhạt, tự tin nhưng không mất đi vẻ tuấn tú!

Người này, chính là Lâm Hiên.

"Bái kiến Đạo huynh Lâm Hiên!" Hạo Thiên bước xuống ngai vàng, chắp tay hô lớn với Lâm Hiên, thái độ vô cùng thành khẩn.

Dù sao trong mắt Hạo Thiên, Lâm Hiên tuyệt đối là một trong những tiên linh đáng kính nhất, và y luôn lấy lễ vãn bối mà đối đãi.

"Hạo Thiên Thiên Đế, ta lần này đến đây, là có một việc muốn nói!" Ngay cả khi đối mặt với Hạo Thiên Thiên Đế, kẻ đang nắm giữ sinh tử của hàng ức vạn sinh linh, Lâm Hiên cũng thản nhiên cười, đáp lễ.

"Đạo huynh Lâm Hiên có chuyện gì cứ nói thẳng, chỉ cần ta Hạo Thiên có thể làm được, tuyệt đối nghĩa bất dung từ." Hạo Thiên vội vàng nói.

Vô luận là sự điểm tỉnh năm xưa của Lâm Hiên, sau này Lâm Hiên giúp y bình định Bắc Minh Thiên Đình, đều là đại ân đối với y.

Chương 217

Do đó, Hạo Thiên đã mắc nợ Lâm Hiên vài đại nhân quả.

"Tốt, vậy ta sẽ nói thẳng!" Lâm Hiên cũng không khách khí, trực tiếp nhìn Hạo Thiên, khẽ cười nói, "Ta hy vọng Thiên Đế sẽ nhường cho ta một vị tiên linh!" Nói xong, Lâm Hiên liền đưa ánh mắt về phía Cửu Thiên Huyền Nữ, ý tứ rõ ràng không cần nói.

"Ta… ta?" Đối mặt với đôi mắt sâu thẳm như tinh thần của Lâm Hiên, Cửu Thiên Huyền Nữ tâm thần chấn động, có chút khó tin.

"Tuy không biết Đạo huynh Lâm Hiên muốn tiên hữu Cửu Thiên Huyền Nữ có việc gì, nhưng ta đã đồng ý rồi, tiếp theo xem ý của Huyền Nữ, dù sao ta cũng không thể cưỡng ép yêu cầu." Mặc dù bị Lâm Hiên xin đi Cửu Thiên Huyền Nữ, một tiên linh tu vi Đại La Kim Tiên trung kỳ, Hạo Thiên ít nhiều cũng có chút xót xa, nhưng ai bảo đối tượng là Đạo huynh Lâm Hiên, kẻ đã nhiều lần giúp đỡ y chứ?

Nên y chỉ đành nén đau mà đồng ý.

"Ta… ta nguyện ý đi theo Đạo huynh Lâm Hiên!" Thấy nụ cười rạng rỡ như ánh dương của Lâm Hiên, tim Cửu Thiên Huyền Nữ đột nhiên đập nhanh hơn một chút, đỏ mặt gật đầu nói. ...

Thiên Đình Bàn Đào Viên.

"Đạo huynh Lâm Hiên, không biết có gì phân phó?" Trong Bàn Đào Viên của Thiên Đình, Cửu Thiên Huyền Nữ dung mạo kiều diễm, khí chất tiên khí ngời ngời nhìn Lâm Hiên, nở nụ cười tươi hỏi.

Cửu Thiên Huyền Nữ tuy là một tán tiên, nhưng cũng nghe danh Lâm Hiên đại danh.

Nàng biết vị này là một trong những thính khách của Tử Tiêu

Cung, đệ tử duy nhất của Nữ Oa, từng lực trảm Tứ Hải Long Vương, cường giả Long tộc Thượng Thiên, đại năng Côn Bằng Hồng Hoang, ngay cả Hạo Thiên, kẻ đang là chúa tể Hồng Hoang hiện tại, cũng đối với Lâm Hiên cung kính vạn phần.

Nên đối với đại năng truyền kỳ như vậy, Cửu Thiên Huyền Nữ cũng không thể không ôm thái độ cung kính, thâm sợ ngôn ngữ bất cẩn làm phật ý người kia!

"Ta hy vọng ngươi đi đến Nhân tộc, giúp mấy nha đầu dưới trướng ta, đánh bại Xi Vưu và các đệ tử Xiển giáo!" Lâm Hiên cũng không giấu giếm, mở miệng nói thẳng.

"Chuyện này ta cũng có nghe nói qua, nhưng các đệ tử dưới trướng Nguyên Thủy Thánh Nhân thực lực cường hoành, lại có nhiều pháp bảo cực phẩm hộ thân, ta e rằng không phải đối thủ của họ!" Cửu Thiên Huyền Nữ nhíu mày ngọc, có chút khó xử nói.

"Không cần lo lắng, những tiểu tử Xiển giáo đó, ta tự nhiên có cách đối phó!" Lâm Hiên lắc đầu, thản nhiên cười nói, "Lần này đi, tất yếu phải đi qua Ba Lưu Sơn ở Đông Hải, trong núi đó có một thần thú tên là Quỳ Ngưu, thần thú này phòng ngự cường hoành, ngươi có thể giết nó lấy da, luyện chế thành trống chiến, giao cho Hiên Viên và nói với hắn, vật này khi đối kháng Xi Vưu, tất sẽ có ích." "Ông!" Vừa dứt lời, chỉ thấy Lâm Hiên lật bàn tay, trong lòng bàn tay lộ ra một pháp bảo.

Chỉ thấy pháp bảo này bảo quang lấp lánh, lại ẩn chứa từng tia sát lục khí tức, chính là một thanh kiếm sát lục.

Khi nó xuất hiện, cả hư không đều như trong nháy mắt trở nên túc sát, sát khí cuồn cuộn tràn ngập, từng đạo kiếm khí sắc bén vô cùng, không ngừng xuyên qua hư không, quả thật phi phàm.

Thanh bảo kiếm này, chính là Thần Nghịch Kiếm mà Lâm Hiên đã

đoạt được khi đánh giết Thần Nghịch năm xưa!

Để tăng cường uy lực của pháp bảo này, Lâm Hiên trực tiếp tiêu tốn tới bảy trăm vạn điểm tu cải, nâng cấp phẩm giai của nó lên thành Tiên Thiên Chí Bảo, uy lực còn thắng hơn trước, tuyệt đối không kém gì Tứ Kiếm Tru Tiên của Thông Thiên Giáo Chủ.

"Thật đáng sợ kiếm sát phạt!" Khi Thần Nghịch Kiếm xuất hiện, Cửu Thiên Huyền Nữ liền tâm thần rùng mình, thầm thì nói.

"Thanh kiếm này cũng mang đi, và giao cho Kỳ Lân Hồng Linh, để nàng dùng thanh kiếm này đối phó với tên Nhiên Đăng kia." Lâm Hiên phất tay, Thần Nghịch Kiếm liền vững vàng rơi vào tay Cửu Thiên Huyền Nữ, xúc cảm lạnh lẽo khiến nàng run rẩy toàn thân.

"Huyền Nữ xin tuân theo phân phó của Đạo huynh Lâm Hiên!" Cửu Thiên Huyền Nữ vội vàng gật đầu nói.

"Đi đi!" Lâm Hiên phất tay, khẽ cười, bổ sung, "Nếu lần này trong tranh đấu biểu hiện xuất sắc, có thể nhập môn hạ của ta, làm đệ tử ký danh của ta!" "Vụt!" Nghe lời Lâm Hiên nói, Cửu Thiên Huyền Nữ đầu tiên thân thể run lên, sau đó đôi mắt long lanh càng lóe lên vẻ kích động vô cùng.

Nàng không phải một tán tu bình thường, nếu thật sự có thể bái nhập môn hạ của Lâm Hiên, sau này đạo đồ chắc chắn sẽ càng xa vời.

Lâm Hiên tuy không phải Thiên Đạo Thánh Nhân, nhưng ở Hồng Hoang Thiên Địa cũng hung danh hiển hách, tu vi thông thiên, có thể xưng là đệ nhất nhân dưới Thánh Nhân, trên người sở hữu vô số chí bảo.

Đệ tử dưới trướng y càng từng người căn cơ thâm hậu, vô luận là Tam Tiêu ba tỷ muội, hay Hi Hòa, đều tu vi cường hoành, thậm chí có thể ổn áp đệ tử Thánh Nhân một đầu.

Đại năng như vậy, chính là điều Cửu Thiên Huyền Nữ đang theo đuổi!

“Huyền Nữ tự nhiên sẽ dốc toàn lực!” Cửu Thiên Huyền Nữ vội vàng chắp tay hô lớn với Lâm Hiên.

“Ừm!

Đi đi!” “Ông!” Sau đó, Cửu Thiên Huyền Nữ nhận được mệnh lệnh của Lâm Hiên liền mang theo Thần Nghịch Kiếm, hóa thành một đạo lưu quang, biến mất trong Bàn Đào Viên, chỉ còn lại Lâm Hiên một mình dựa vào một cây bàn đào.

Chờ sau khi Cửu Thiên Huyền Nữ rời đi, Lâm Hiên tùy tay hái một quả bàn đào to lớn, cắn một miếng.

Đôi mắt hỗn độn của y, lại như có thể nhìn xuyên qua hư không vô tận.

“Lão già Nguyên Thủy, còn muốn đấu với ta?

Vậy thì đừng trách ta làm mất mặt ngươi!” Nói xong, liền nuốt xong quả bàn đào.

“Đạp đạp đạp!” Đột nhiên, một trận tiếng bước chân nhẹ nhàng truyền đến, kèm theo một trận hương thơm thoang thoảng.

“Đại ca ca Lâm Hiên!” Ngay sau đó, liền thấy Dao Trì bước sen nhẹ nhàng, nhảy nhót chạy về phía Lâm Hiên.

“Nha đầu, không phải đang bế quan đột phá Đại La Kim Tiên trung kỳ sao?

Sao lại chạy ra rồi?” Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo, trắng nõn có thể véo ra nước của Dao Trì, Lâm Hiên khẽ cười nói.

“Ai nha, đột phá đều tùy duyên mà.” Ánh mắt Dao Trì có chút né tránh, xấu hổ thè chiếc lưỡi nhỏ nhắn màu hồng, sau đó oán giận nhìn

Lâm Hiên, yếu ớt nói, "Đại ca ca Lâm Hiên không cho Dao Trì đi theo tỷ tỷ Vân Tiêu tham gia tranh đấu Nhân tộc, Dao Trì buồn chán lắm." "Nha đầu ngốc, đừng quên, bây giờ muội là Vương Mẫu nương nương của Thiên Đình, quản lý ức vạn sinh linh, nếu muội ra tay, ý nghĩa đại diện lại khác rồi!" Lâm Hiên véo véo chiếc mũi nhỏ của nàng, cưng chiều cười nói, "Ta tuy không sợ lão già Nguyên Thủy đó, nhưng Hạo Thiên vừa mới chấp chưởng Thiên Đình, mạo nhiên đắc tội người kia, đâu có lợi gì!" "Hừ hừ, ta không sợ Nguyên Thủy Thánh Nhân đâu nha." Dao Trì ngẩng cái đầu nhỏ lên, một mặt kiêu ngạo nói.

Dù sao Dao Trì hiện tại, không còn là hình dáng tiểu cô nương như Lâm Hiên lần đầu tiên gặp ở Tử Tiêu Cung nữa.

Chương 218

Ngược lại, Dao Trì lúc này, tuy mang tâm tính trẻ con, nhưng thân thể đã trưởng thành, chỗ cần lớn thì lớn, chỗ cần thướt tha thì thướt tha, có thể xưng là sở hữu thân hình ma quỷ, khuôn mặt nhỏ nhắn có phần non nớt hơn một chút.

Lúc này lại mặc một bộ y phục dạ yến màu lam nhạt, khi ngẩng cái đầu nhỏ lên, càng khiến thân hình hoàn mỹ lộ rõ không sót chút nào, khiến Lâm Hiên cũng hơi ngẩn ngơ.

Đồng thời thầm than tiểu nha đầu vậy mà cũng đã trưởng thành rồi. ...

Thủ Dương Sơn Bát Cảnh Cung.

Lão Tử vốn đang giảng giải đại đạo cho Huyền Đô Đại Pháp Sư.

Trong một khoảnh khắc nào đó, y đột nhiên dừng lại, sắc mặt hơi biến đổi.

"Sư tôn, có chuyện gì vậy ạ?" Huyền Đô Đại Pháp Sư tâm tư linh lung, sát ngôn quan sắc, thấy sắc mặt Lão Tử hơi biến, vội vàng mở miệng hỏi.

"Ai!

Là chuyện của Sư thúc Nguyên Thủy." Lão Tử lắc đầu, sau đó nói với Huyền Đô Đại Pháp Sư, "Huyền Đô, đã là thỉnh cầu của Sư thúc, lần này con hãy xuống núi một chuyến, đi đến Nhân tộc, giúp Xi Vưu đoạt lấy ngôi vị Cộng Chủ Nhân tộc." "?

Sư tôn, không phải Người đã nói sẽ không can thiệp vào cuộc chiến Cộng Chủ Nhân tộc lần này sao?" Huyền Đô Đại Pháp Sư nghi ngờ hỏi.

Dù sao trước đó Lão Tử quả thật đã nói, cuộc chiến Cộng Chủ Nhân tộc, không nên can thiệp, bởi vì thân là Giáo chủ Nhân giáo, nếu giúp sai một bên, thì sau này sẽ ảnh hưởng đến uy nghiêm của y.

"Sư thúc cũng là Thiên Đạo Thánh Nhân, Giáo chủ Xiển giáo, nếu để Sư diệt Lâm Hiên làm mất mặt thì không hay." Lão Tử thản nhiên giải thích.

"Nếu đã như vậy, đệ tử xin tuân theo pháp chỉ của Sư tôn!" Huyền Đô Đại Pháp Sư gật đầu nói.

Là đệ tử duy nhất của Lão Tử, đệ nhất nhân dưới Tam Thanh, không chỉ sở hữu nhiều pháp bảo cường hoành, tu vi bản thân còn đạt tới đạo hạnh Chuẩn Thánh sơ kỳ, có thể xưng là chí cường giả đời thứ hai của Tam Giáo.

Chỉ là Lão Tử vô vi, không thích tranh đấu, mới khiến Huyền Đô ngày ngày hầu hạ, không tham gia vào bất kỳ nhân quả nào.

Nếu không, uy danh tuyệt đối sẽ đè bẹp Mười hai Kim Tiên Xiển giáo, thủ đồ Tam Thanh, đâu phải hư danh.

Đây cũng là lý do vì sao vừa rồi Nguyên Thủy Thiên Tôn lại liên hệ Lão Tử, để y gọi Huyền Đô Đại Pháp Sư ra tay tương trợ.

Chỉ là!

Trận tranh đấu này, Nguyên Thủy Thiên Tôn thật sự có thể giành được chiến thắng cuối cùng? ...

Còn về Cửu Thiên Huyền Nữ, sau khi nhận được phân phó của Lâm Hiên, liền một mạch bay về phía Trần Địa.

Trên đường đi qua Đông Hải, không lâu sau thấy một hòn đảo nhỏ.

Hòn đảo này quy mô không lớn, nhưng lại tựa như một ngọn đồi nhỏ, cây cối rậm rạp um tùm.

Đảo này tên là Ba Lưu Sơn, là nơi cư trú của thần thú Quỳ Ngưu.

"Tu vi Thái Ất Kim Tiên trung kỳ, cũng không tệ!" Thần thức khổng lồ của Cửu Thiên Huyền Nữ vừa quét qua, liền tìm thấy con thần thú cường hoành đó, đồng thời biết rõ thực lực của đối phương.

"Bành!" Đột nhiên, khi Cửu Thiên Huyền Nữ đến gần hòn đảo, mặt biển bị hất tung, một cột sóng khổng lồ cuồn cuộn ập đến.

Đồng thời trên mặt biển, một luồng khí tức hùng vĩ từ đó dâng lên.

"Gầm!" Một tiếng gầm lớn, tựa rồng ngâm lại tựa hổ gào, lại tựa tiếng gầm thét của một loài hung thú viễn cổ nào đó, ngay sau đó thấy một thân ảnh khổng lồ vọt ra khỏi mặt biển, ngạo nghễ đứng trên hư không lạnh lùng nhìn chằm chằm Cửu Thiên Huyền Nữ.

Chỉ thấy con thú này hình dáng như trâu rừng, toàn thân xanh xám không sừng, chỉ có một chân.

"Hoa lạp lạp!" Chờ con hung thú đó xuất thủy, nhất thời bầu trời u ám, một trận mưa lớn dội xuống, đôi mắt thần thú bùng phát ra hai đạo thần quang, như nhật nguyệt, gầm lên một tiếng giận dữ, hung uy ngút trời.

Con thú này, chính là Quỳ Ngưu, cũng chính là mục tiêu của Cửu Thiên Huyền Nữ lần này!

"Thần thú Quỳ Ngưu, không sai, chính là ngươi!" Cửu Thiên Huyền Nữ kiều quát một tiếng, rút trường kiếm trong tay ra, đâm về phía Quỳ Ngưu.

Kiếm khí sắc bén xé rách hư không, trong tích tắc liền đến trước mặt Quỳ Ngưu.

"Gầm!" Quỳ Ngưu gầm lớn một tiếng, mang theo hung khí vô tận, dưới chân đạp sóng biển cuồn cuộn, nghênh đón kiếm khí.

“Oanh long long!” Trong chớp mắt, Quỳ Ngưu và kiếm khí sắc bén va chạm vào nhau, lại không có cảnh tượng kiếm khí chém nát thân thể như trong tưởng tượng, ngược lại kiếm khí bị đánh bật và tiêu tán, Quỳ Ngưu lại không hề hấn gì.

“Phòng ngự thật cường đại!” Cửu Thiên Huyền Nữ nheo mắt, thầm nghĩ trong lòng.

“Hừ, phòng ngự có mạnh đến đâu, cũng chỉ là một thần thú tu vi Thái Ất Kim Tiên trung kỳ, xem ta làm sao đánh giết ngươi!” “Xoẹt!” Vừa dứt lời, Cửu Thiên Huyền Nữ liền tay cầm lợi kiếm, phóng về phía Quỳ Ngưu.

“Oanh long long!” “Bành bành bành!” Một loạt tiếng động lớn, vang vọng khắp vùng biển, khiến không ít sinh linh xung quanh đều kinh hãi, không dám đến gần.

Ngay cả Đông Hải Long Vương Ngao Quảng, cũng cảm nhận được cuộc tranh đấu đang diễn ra ở đây.

Chương 219

Y biết rằng cuộc chiến này tuyệt đối không đơn giản, tự biết thực lực yếu kém, nên cũng không dám tiến lên thăm dò.

"Oanh long long!" Quỳ Ngưu tuy phòng ngự cường hoành, nhưng cũng chỉ là tu vi Thái Ất Kim Tiên trung kỳ, dưới một đợt tấn công sắc bén của Cửu Thiên Huyền Nữ, nhanh chóng lộ ra sơ hở, bị lợi kiếm của Cửu Thiên Huyền Nữ đâm xuyên tim.

"Gầm!" Theo tiếng tim bị đâm xuyên, Quỳ Ngưu gào thét một tiếng, đổ xuống, rơi xuống mặt biển, trước tiên tạo ra những cột sóng khổng lồ.

"Ông!" Cửu Thiên Huyền Nữ đột nhiên tế ra lợi kiếm, ngọc thủ kết từng đạo pháp quyết, nhanh chóng lột lớp da bên ngoài của Quỳ Ngưu, rồi thu lại, tiếp tục hướng về phía Nhân tộc.

Nhân tộc, đô thành Trần Địa.

"Tốt tốt tốt!" Trong nghị sự sảnh Nhân tộc, Hiên Viên nhìn xuống Vân Tiêu và các tiên gia khác, trên mặt lộ ra vẻ hưng phấn, trong lòng thầm nghĩ, "Thánh phụ đã phái nhiều tiên gia cường giả đến trợ giúp như vậy, ta nhất định sẽ chiến thắng Xi Vưu kia!" Thì ra thời gian trước, sau cuộc thăm dò đầu tiên giữa hai bên ở Trục Lộc, cả hai bên đều không chiếm được ưu thế.

Hiên Viên lúc đó vô cùng lo lắng, cảm thấy bên Xi Vưu liên tiếp xuất hiện không ít thượng tiên, lại có nhiều đệ tử Thánh Nhân đến trợ giúp, nếu không sẽ bại dưới tay Xi Vưu.

Nhưng nhanh chóng, Hiên Viên đã yên tâm.

Bởi vì khi Nam Cực Tiên Ông và các thượng tiên khác đến bộ lạc

Cửu Lê, bên phe hắn, cũng có Cửu Thiên Huyền Nữ cùng các đạo nhân Hoàng Trung, Chân Hư, Tế Thế từ Tổ Địa Nhân tộc đến trợ giúp.

Trước tiên phải nói, ba vị đạo nhân này đều là tam thi của Thánh phụ Lâm Hiên, sở hữu tu vi Đại La Kim Tiên Đại Viên Mãn, lực chiến cường hoành vô cùng.

Lại có Cửu Thiên Huyền Nữ, cũng sở hữu tu vi Đại La Kim Tiên trung kỳ, quan trọng hơn là mang theo Tiên Thiên Chí Bảo Thần Nghịch Kiếm mà Thánh phụ Lâm Hiên từng ban tặng, và giao cho Hồng Linh.

Cứ như vậy, lực chiến của Hồng Linh trong nháy mắt bạo trướng lên một tầng cấp độ vô cùng khủng bố!

Lại có Tam Tiêu ba tỷ muội có thể bày ra Cửu Khúc Hoàng Hà Trận, có Thải Vân, Hi Hòa và các thượng tiên khác, đều tu vi thông thiên.

"Quả nhiên, nội tình của Thánh phụ tuyệt đối không thua kém những vị Thánh Nhân kia!" Hiên Viên thầm nghĩ trong lòng.

"Đạp đạp đạp!" Đột nhiên, chỉ thấy bên ngoài đại điện một binh sĩ vội vàng chạy vào, quỳ một gối xuống trước Hiên Viên hô, "Bẩm báo Cộng Chủ, Xi Vưu kia đã phái người đưa chiến thiếp!" "Ồ?

Mau mau dâng lên!" Nghe vậy, Hiên Viên nheo mắt, lạnh giọng nói.

Ngay sau đó, hắn xem chiến thiếp mà binh sĩ đưa đến, sắc mặt trở nên ngưng trọng.

"Chư vị thượng tiên, Xi Vưu kia hẹn chúng ta một tháng sau, tại Trục Lộc tiến hành quyết chiến cuối cùng, kẻ thắng làm vua kẻ bại làm giặc!" Hiên Viên đại khái thuật lại nội dung chiến thiếp cho Vân

Tiêu.

“Chiến thì chiến!” Quỳnh Tiêu lạnh như băng nói.

“Hiên Viên biết chư vị thượng tiên tu vi thần thông cái thế, nhưng cũng không thể khinh suất được, theo thám tử báo lại, Xi Vưu kia không chỉ có phó giáo chủ Xiển giáo cùng Mười hai Kim Tiên tương trợ, mà còn có Nam Cực Tiên Ông, Vân Trung Tử cùng đệ tử thứ nhất của Thánh Nhân Lão Tử là Huyền Đô Đại Pháp Sư tương trợ, chiến lực cường hoành.” Trên mặt Hiên Viên lộ ra một tia lo lắng.

Huyền Đô Đại Pháp Sư tăng viện cho Xi Vưu, cũng là tin tức hắn vừa mới nhận được!

“Hừ!

Thì sao chứ?

Giờ ta có chủ nhân tặng cho Thần Nghịch Kiếm, tên Nhiên Đăng lão cẩu ra tay, ta cũng chẳng sợ gì!” Hồng Linh đã hóa thành hình người, một thân váy dài màu đỏ lạnh giọng nói.

Năm xưa không địch lại Nhiên Đăng Đạo Nhân, nàng ta cảm thấy phẫn nộ, nhưng lại bất lực.

Giờ đây tay nắm Tiên Thiên Chí Bảo Thần Nghịch Kiếm, nàng ta có tuyệt đối tự tin để một trận chiến với Nhiên Đăng lão cẩu đó!

“Không sai, Huyền Đô Đại Pháp Sư kia xưng là thủ đồ Tam Thanh, thần thông quảng đại, chẳng lẽ có thể phá được Cửu Khúc Hoàng Hà Trận của tỷ muội chúng ta?” Bích Tiêu cũng ngẩng cái đầu nhỏ lên nói.

“Đệ tử Thánh Nhân thì sao?

Đối với sư tôn của chúng ta mà nói, cũng chẳng qua là những con kiến nhỏ mà thôi.” Thường Hi cũng lên tiếng hô.

“Không sai, sư tôn của ta cũng là đệ tử Thánh Nhân a, có thể so sánh với sư tôn của ta sao?” Hi Hòa cũng phụ họa nói.

Có thể thấy, mấy nữ đối với Lâm Hiên đều có sự tự tin và sùng bái mù quáng.

Hiên Viên sau khi nghe lời mấy nữ nói, cũng tự tin tăng bội, gật đầu, sau đó phất tay nói, “Truyền lệnh của ta, chỉnh đốn đại quân, chuẩn bị tốt tất cả lương thực trang bị, lập tức phát binh Trục Lộc, thề phải đánh bại Xi Vưu!” “Xin tuân thánh lệnh của Cộng Chủ!” Phía dưới một số trưởng lão nhân tộc đồng loạt đáp lại.

Thế là, dưới sự thống soái của Hiên Viên, vô số chiến sĩ cùng nhau tiến về Trục Lộc.

Một trận đại chiến kinh thiên, đang được ấp ủ, sắp bùng nổ! ...

Bàn Cổ Điện.

Kể từ sau đại chiến Vu Yêu, Vu tộc suy yếu, nhưng vẫn có Huyền Minh Tổ Vu tồn tại, cộng thêm vài vị Đại Vu đỉnh cấp tọa trấn, nên cũng không thế lực nhỏ nào dám đánh chủ ý vào đó.

Lúc này, bên ngoài Bàn Cổ Điện, Hình Thiên, Cửu Anh, Quỷ Xa, Phong Bá, Vũ Sư và vài vị Đại Vu khác tề tựu ở đây.

Ngoài ra, còn có một hán tử vạm vỡ như tháp sắt là Xi Vưu!

Vốn Xi Vưu là Vu nhân sinh ra từ sự kết hợp giữa Vu tộc và Nhân tộc, sở hữu huyết mạch Vu tộc, lần này trong cuộc tranh giành Cộng Chủ Nhân tộc với Hiên Viên, tuy đã có thêm nhiều môn đồ Thánh Nhân giúp đỡ, nhưng y vẫn cảm thấy chưa đủ bảo hiểm, nên đã đến Bàn Cổ Điện tìm kiếm sự giúp đỡ của Vu tộc.

Chương 220

"Xi Vưu, ngươi có biết vì sao Vu tộc chúng ta còn tồn tại đến bây giờ, ngoài việc có Huyền Minh và các Tổ Vu khác che chở, nguyên nhân lớn hơn là vì Thượng tiên Lâm Hiên đã nhúng tay vào, trong đại chiến Vu Yêu đã đánh giết Tứ Hải Long Vương, cường giả Long tộc Thượng Thiên và cuối cùng chém giết Đế Tuấn, Thái Nhất, mới khiến chúng ta có cơ hội tồn tại?" Hình Thiên sắc mặt lạnh lẽo, giận dữ nhìn Xi Vưu mà quát lớn.

Hình Thiên thân là Tổ Vu Hậu Thổ đỉnh cấp năm xưa, lực chiến vô cùng cường hoành, ngay cả các Đại Vu bình thường cũng đối với y kính trọng có thừa, lời y nói cũng có đầy đủ uy nghiêm.

"Không sai, Xi Vưu, ngươi tuy cũng có huyết mạch Vu tộc, nhưng Thượng tiên Lâm Hiên có đại ân với chúng ta, lần này Người đã đích thân chỉ định Hiên Viên làm Nhân tộc Cộng Chủ, làm sao chúng ta có thể ra tay được?

Một khi đã ra tay là chống lại Thượng tiên Lâm Hiên!

Đây chính là hành động vong ân bội nghĩa!" Đại Vu Cửu Anh cũng lạnh giọng nói.

"……" Các Đại Vu còn lại cũng lần lượt bày tỏ, không thể làm trái ý chỉ của Thượng tiên Lâm Hiên.

Nghe vậy, sắc mặt Xi Vưu hơi biến, nhưng không hề tức giận.

Ngược lại chắp tay hành lễ với Hình Thiên, lắp bắp nói, "Chư vị!

Thượng tiên Lâm Hiên quả thật có đại ân với Vu tộc chúng ta, ta cũng chưa từng quên đại ân của Thượng tiên Lâm Hiên, nhưng việc tranh giành Cộng Chủ Nhân tộc, là việc được Thiên Đạo Thánh Nhân

cho phép a, lúc này có Nguyên Thủy Thánh Nhân cùng các đệ tử của Thánh Nhân Lão Tử đến tương trợ, chứng tỏ ta mới là kẻ nên làm Cộng Chủ Nhân tộc!" "Hơn nữa, ta từ trước đến nay chưa từng không phục Thượng tiên Lâm Hiên, chỉ không phục tiểu tử Hiên Viên kia, cảm thấy hắn không có tư cách đảm nhiệm Cộng Chủ Nhân tộc!" "Lại nói, nếu ta trở thành Cộng Chủ Nhân tộc, nhất định có thể trên phạm vi lớn khiến Nhân Vu hòa bình chung sống, huyết mạch dung hợp, khiến tất cả mọi người đều như bộ lạc Cửu Lê mà tràn đầy huyết mạch Nhân Vu, đến lúc đó Vu tộc chúng ta sẽ hùng mạnh, lại là cơ hội tốt để quật khởi!" "Cuối cùng, chuyện này ta đã bẩm báo Huyền Minh Tổ Vu, Người tự nhiên cũng đã ngầm chấp thuận." Theo lời Xi Vưu dứt xuống, các Đại Vu đều im lặng.

Mấy lý do Xi Vưu đưa ra trước đó, đều có thể phản bác một hai.

Nhưng việc Vu tộc hùng mạnh, quật khởi và hai lý do Huyền Minh Tổ Vu đồng ý, thì khó mà phản bác được.

Dù sao thân là Đại Vu Vu tộc, nguyện vọng duy nhất là hy vọng Vu tộc có thể có cơ hội quật khởi một lần nữa, có thể một lần nữa thống trị Hồng Hoang đại địa.

Lại nói sau đại chiến Vu Yêu, Hậu Thổ Tổ Vu đã thân hóa Lục Đạo Luân Hồi, không còn là Vu nữa, trong số các Tổ Vu chỉ còn lại Huyền Minh Tổ Vu.

Kể từ đó, Huyền Minh liền bế quan trong Bàn Cổ Điện, không còn quản lý sự vụ Vu tộc, nhưng lời của nàng vẫn là mệnh lệnh mà các Đại Vu không thể không nghe theo.

"Lần này ta trở về, chính là hy vọng chư vị huynh đệ có thể xuống núi giúp ta một tay, cơ hội như vậy không thể bỏ lỡ a!" Xi Vưu trịnh trọng nói.

"Không cần nói nhiều!" Đột nhiên, Hình Thiên sắc mặt lạnh hẳn,

phất tay về phía Xi Vưu nói, "Ta Hình Thiên từ trước đến nay không phải một kẻ tiểu nhân vong ân bội nghĩa, cũng tuyệt đối sẽ không làm trái ý Thượng tiên Lâm Hiên, người có đại ân với Vu tộc chúng ta, lần này ngươi muốn thế nào thì thế, ta đoạn nhiên sẽ không giúp đỡ!" "Đạp đạp đạp!" Vừa dứt lời, Hình Thiên quay đầu bước vào Bàn Cổ Điện, quả quyết không giúp đỡ.

"……" Thấy vậy, Xi Vưu cắn răng, lộ vẻ khó xử, há miệng lại không biết nói gì.

"Xi Vưu nói cũng không sai, chưa biết chừng đây thật sự là cơ hội để Vu tộc chúng ta một lần nữa quật khởi.

Thôi vậy, Hình Thiên đã không muốn ra tay, vậy cứ để hắn ở lại trấn giữ Bàn Cổ Điện, ta cùng Phong Bá, Vũ Sư sẽ đi theo ngươi một chuyến, thế nào?" Đang lúc Xi Vưu trong lòng buồn bực không thôi, Cửu Anh ở bên cạnh trực tiếp mở miệng nói.

"Quá tốt rồi, quá tốt rồi!" Núi cùng nước tận tưởng không lối, bỗng nhiên hoa mận nở rộ một làng!

Xi Vưu cứ tưởng lần này đến cầu cứu Bàn Cổ Điện có thể sẽ không thu hoạch được gì, không ngờ Cửu Anh lại mở miệng đồng ý, nhất thời trong lòng đại hỉ.

Thế là, Cửu Anh liền cùng Xi Vưu rời khỏi Bàn Cổ Điện, bay nhanh về hướng bộ lạc Cửu Lê.

Đồng thời chỉnh đốn đại quân, lập tức tiến đến Trục Lộc, chuẩn bị đại chiến cuối cùng với Hiên Viên.

Nơi sâu nhất trong Bàn Cổ Điện!

"Ai!" Huyền Minh mở mắt, trong đôi mắt đẹp lộ ra một tia bi thương và bất đắc dĩ, khẽ thở dài nói, "Vu tộc suy yếu, chư vị huynh đệ tỷ muội chỉ còn lại ta, nếu không dẫn dắt tử dân đi tiếp, ta còn có

mặt mũi nào mà sống sót?

Đạo huynh Lâm Hiên, xin đừng trách tiểu muội đã ngầm chấp thuận a!" "Vu tộc thế yếu, tiểu muội cũng thực sự chỉ là hành động bất đắc dĩ a!" Huyền Minh tuy đang tĩnh tu trong Bàn Cổ Điện, nhưng cuộc tranh giành Cộng Chủ Nhân tộc trên Hồng Hoang đại địa, tự nhiên không thể giấu được cường giả Tổ Vu, lời khuyên của Xi Vưu, đặc biệt là việc Vu tộc có một cơ hội nhất định để quật khởi trở lại, quả thực đã khiến nàng động lòng.

Dù sao đối với nàng, không gì quan trọng hơn việc khiến Vu tộc quật khởi trở lại, ngay cả khi làm như vậy có thể khiến Lâm Hiên không vui! ...

Trong chớp mắt, mười ngày thời gian lặng lẽ trôi qua.

Cuối cùng đã đến lúc Xi Vưu và Hiên Viên đại chiến cuối cùng, chiến trường hai bên được chọn tại bình nguyên Trục Lộc hoang vu.

Ngày đó, nhân mã hai bên lần lượt tụ tập ở hai phía Trục Lộc, xa xa đối đầu nhau.

"Hoa lạp lạp!" Từng trận cuồng phong thổi đến, xé rách má các chiến sĩ.

Mây đen trên bầu trời cũng dày đặc bao phủ, trong không khí tựa như tràn ngập sắc thái túc sát nồng đậm.

Trong chốc lát, nhiều đại năng Hồng Hoang đều lần lượt phân ra thần niệm đến thăm dò tình hình đại chiến, trong đó có chư vị Thánh Nhân, dù sao Nhân tộc đại hưng, ngôi vị Cộng Chủ Nhân tộc, liên quan đến truyền thừa đạo thống, cũng liên quan đến xu hướng vị thế của Hồng Hoang thiên địa.

Bên Xi Vưu, có tám mươi mốt huynh đệ dưới trướng, từng người vạm vỡ như tháp sắt, khí thế hung hãn.

Lại có Mười hai Kim Tiên của Xiển giáo, phó giáo chủ Nhiên Đăng Đạo Nhân, Nam Cực Tiên Ông, Vân Trung Tử, cùng các Đại Vu Vu tộc mà Xi Vưu vừa mời về là Cửu Anh, Phong Bá, Vũ Sư, có thể nói là đội hình xa hoa.

Phía Hiên Viên cũng không hề kém cạnh.

Có Cửu Thiên Huyền Nữ, Tam Tiêu ba tỷ muội, Hi Hòa, Thường Hi, Thải Vân, Hồng Linh, Hạm Chi Tiên và các đệ tử khác của Lâm Hiên, cùng với đạo nhân Hoàng Trung, Tế Thế, Chân Hư, từng người khí tức hùng vĩ. ...

"Hô hô hô!" Trên bình nguyên Trục Lộc, cuồng phong đang gào thét, mây cuộn mây tan.

Chương 221

"Tiểu tử Hiên Viên, ta phụng mệnh Nguyên Thủy Thánh Nhân và Lão Tử Thánh Nhân, phải chấp chưởng Nhân tộc, làm Cộng Chủ Nhân tộc, nếu ngươi cố chấp không nghe, đừng trách ta Xi Vưu đưa ngươi vào u minh luân hồi!" Xi Vưu thân hình vạm vỡ cưỡi một con hung thú, giơ một thanh đại đao màu đỏ máu, sắc bén hiếu chiến, thản nhiên bước ra khỏi hàng ngũ, há miệng hô lớn về phía Hiên Viên.

"Xi Vưu vô sỉ, uổng làm Nhân tộc!

Chúng ta Nhân tộc tôn Thiên Tôn Địa tôn Thánh Mẫu Thánh phụ, lại chưa từng tôn Tam Thanh, giờ đây lại tôn phụng Nguyên Thủy, Lão Tử Thánh Nhân, đơn giản là làm mất hết thể diện của Nhân tộc chúng ta!" Hiên Viên tay cầm Hiên Viên Kiếm, ngẩng đầu sải bước tiến ra, đối diện Xi Vưu, nghiêm nghị quát lớn, lời lẽ chính trực!

"Không sai, Xi Vưu, Thánh phụ đã đích thân để Hiên Viên làm Cộng Chủ Nhân tộc, vậy mà ngươi lại mê hoặc lòng người, khiêu chiến tranh giành, khiến Nhân tộc chúng ta sinh linh đồ thán, làm sao ngươi đối mặt với Thánh phụ?

Làm sao ngươi đối mặt với Nhân tộc?" Đột nhiên, sau khi lời của Hiên Viên dứt xuống, một lão giả bên cạnh y hô lớn.

Đó là một trưởng lão Nhân tộc, một lòng thờ phụng Thánh phụ Lâm Hiên, tự nhiên không có ý kiến gì về việc Lâm Hiên chỉ định Hiên Viên làm Cộng Chủ Nhân tộc, ngược lại vô cùng căm ghét những việc làm của Xi Vưu.

"Thánh phụ đối đãi với chúng ta như con cái ruột thịt, mọi nơi đều mưu tính cho Nhân tộc chúng ta, thay chúng ta che gió chắn mưa, hết lòng giáo hóa Nhân tộc, giờ đây Xi Vưu lại làm trái ý chỉ của Thánh

phụ, trời đất không dung!" Lại một trưởng lão Nhân tộc khác hô lớn.

"Vụt!" Nghe những lời quát mắng của mấy vị trưởng lão Nhân tộc, sắc mặt Xi Vưu tái mét, đôi mắt như chuông đồng âm chí vô cùng.

Uy vọng của Thánh phụ Lâm Hiên trong Nhân tộc mọi người đều biết, y là ân nhân vĩ đại mà ai ai cũng kính trọng, thậm chí không chút khách khí mà nói, nếu không có Thánh phụ, sẽ không có Nhân tộc hiện tại.

Xi Vưu, cũng đối với Lâm Hiên kính trọng!

"Đừng có vu khống!" Tiếng Xi Vưu như sấm sét, giận dữ quát lớn với Hiên Viên, "Cộng Chủ Nhân tộc là kẻ có năng lực thì ngồi, ta kính trọng Thánh phụ, nhưng không phục tiểu tử Hiên Viên, hắn có đức có năng gì mà làm Cộng Chủ Nhân tộc?

Nếu trận chiến này ta thắng, ta tự nhiên sẽ đích thân tạ tội với Thánh phụ, vạn tử không từ!" "Nếu ta bại, vậy ta cũng thua tâm phục khẩu phục!" Thì ra Xi Vưu đại trí như ngu, thô trong có tế, chỉ bằng một đoạn lời nói đơn giản, không chỉ bày tỏ sự kính trọng Thánh phụ Lâm Hiên, mà còn bày tỏ chỉ không phục riêng Hiên Viên mà thôi.

"Lão cẩu Xi Vưu, lải nhải cái gì?

Muốn đánh thì đánh!" Đột nhiên, Bích Tiêu vốn có tính nóng nảy ngẩng cái đầu nhỏ lên, một mặt kiêu ngạo hô lớn, khí thế hùng hồn.

"Tiểu nha đầu, đừng có phóng túng!" "Ông!" Vừa dứt lời, chỉ thấy bên phía Xi Vưu, một trung niên nhân mặc đạo bào hô lớn, ngay sau đó đạp tường vân xuất hiện.

"Thái, lão tạp mao nào dám huấn xích bản tiên nữ!" Bích Tiêu lật bàn tay, lấy Bích Tiêu Tác ra, quật vài cái trong hư không, lạnh giọng quát.

“Ba ba!” Kèm theo tiếng Bích Tiêu Tác quật trong hư không, nhất thời thấy hư không đều bị quật ra từng vết nứt, quả thật khủng bố vô cùng.

Từ đó có thể thấy Bích Tiêu Tác cường hoành!

Vân Trung Tử thấy cảnh này, cũng tâm thần kinh hãi, đôi mắt hơi nheo lại, lộ ra vẻ kiêng kỵ.

“Pháp bảo thật cường hoành, e rằng là Tiên Thiên Linh Bảo cực phẩm!” Vân Trung Tử thầm nghĩ.

Đương nhiên, kiêng kỵ thì kiêng kỵ, nhưng không có nghĩa là Vân Trung Tử sẽ sợ hãi!

“Ta là đệ tử ký danh của Nguyên Thủy Thiên Tôn, Vân Trung Tử!” Vân Trung Tử hô lớn.

“A!

Kệ ngươi là Vân Trung Tử hay Quảng Thành Tử, xem đánh đây!” “Xoẹt!” Không ngờ, Bích Tiêu vừa dứt lời trong nháy mắt, hóa thành một đạo lưu quang, tốc độ cực nhanh bay lên trên Vân Trung Tử, một roi quật thẳng vào Vân Trung Tử, như muốn quật rách không gian.

Vân Trung Tử cũng không ngờ Bích Tiêu lại nóng nảy như vậy, lại không nói một lời đã khai chiến, nên trong lúc hoảng loạn vội vàng thân ảnh lóe lên, né sang một bên, suýt soát né được Bích Tiêu Tác.

“Hừ!

Nếu đã như vậy, đừng trách ta lấy lớn hiếp nhỏ!” Vân Trung Tử lạnh giọng quát, cũng tế ra vũ khí của mình là Chiếu Yêu Kiếm.

Chỉ thấy thanh kiếm này dài khoảng ba thước, thân kiếm toàn thân phát ra ánh sáng u ám lạnh lẽo, nhìn qua vô cùng phi phàm.

“Ông!” Bảo kiếm ra khỏi vỏ, phát ra từng trận âm thanh rít gào,

khiến không khí cũng không dám đến gần.

"Chiến!" Vân Trung Tử quát khẽ một tiếng, cũng lao về phía Bích Tiêu, hai bên lập tức giao chiến trên không trung, từng trận sấm sét chớp giật, vô số kiếm khí tung hoành giao cắt, vô cùng kịch liệt.

Luận tu vi, hai người đều là tu vi Đại La Kim Tiên trung kỳ, nhưng Bích Tiêu lại là Đại La Kim Tiên trung kỳ đỉnh phong, sắp bước vào Đại La Kim Tiên hậu kỳ, nên pháp lực sẽ hùng hậu hơn một chút, chênh lệch không lớn.

Luận pháp bảo, Vân Trung Tử sở hữu Chiếu Yêu Kiếm, Chiếu Yêu Giám, còn Bích Tiêu thì sở hữu Tiên Thiên Linh Bảo cực phẩm Bích Tiêu Tác.

Nên tổng hợp các yếu tố, Vân Trung Tử tuy lực chiến không tệ, nhưng vẫn rơi vào hạ phong, bị Bích Tiêu áp chế đến mức chật vật.

"Lão tạp mao Vân Tử, cút xuống đây!" Sau khi tranh đấu một lát, trong tầng mây truyền đến tiếng kiều quát của Bích Tiêu.

"Ba!" Theo lời Bích Tiêu dứt, thấy hư không một đạo hàn quang lóe lên, thân ảnh Vân Trung Tử bị ném xuống mặt đất.

Những người đang đứng xem hơi ngẩn ra, sau đó nhìn thấy một cảnh tượng vô cùng chấn động.

Chỉ thấy Vân Trung Tử chật vật đứng dậy từ dưới đất, trên mặt lại xuất hiện một vết máu thịt be bét, từng giọt máu chảy ra, trên vết thương có tia điện tím kêu tí tách.

"Hít!" Thấy cảnh này, những người xem đều hít một hơi khí lạnh, thầm than lực chiến của Bích Tiêu cường hoành, đồng thời cũng nhìn Vân Trung Tử với ánh mắt đồng tình.

Ai không chọc, cứ đi chọc vị cô nãi nãi này, tiên tử ra tay, vết thương không nghiêm trọng, nhưng mặt mũi cũng mất hết rồi a!

“Lão tạp mao Vân, có muốn chiến nữa không?!” Bích Tiêu đạp tường vân, tay cầm Bích Tiêu Tác, ngẩng cái đầu nhỏ lên, như một con công nhỏ giành chiến thắng, ý chí chiến đấu cao ngút hô lớn.

Chương 222

"Ta thua rồi!" Thần tình Vân Trung Tử có chút hoảng hốt, đôi mắt vô hồn nói, "Ta tự nhận không phải đối thủ của Bích Tiêu tiên tử, bây giờ ta sẽ rời đi!" "Ông!" Nói xong câu đó, Vân Trung Tử liền không còn mặt mũi nào để ở lại đây, hóa thành một đạo cầu vồng dài xuyên qua hư không, biến mất ở chân trời.

Các đệ tử Xiển giáo còn lại thấy vậy, cũng đều há hốc mồm, nhưng không biết nói gì.

Dù sao Vân Trung Tử quả thật đã bại, bị Bích Tiêu quật một roi vào mặt, có thể nói là mất mặt đến cùng cực, đổi lại là ai cũng không có mặt mũi ở lại a.

"Hừ!

Còn có lão tạp mao nào dám chiến với bản tiên nữ không?!" Sau khi đánh bại Vân Trung Tử, Bích Tiêu một mặt ý khí phong phát, hô lớn. ...

"Khốn kiếp!

Bích Tiêu thật đáng hận a!" Quảng Thành Tử nhìn Bích Tiêu ý khí phong phát, ngạo thị quần hùng trên hư không, sắc mặt âm trầm đến mức sắp nhỏ ra nước, trầm giọng quát.

Tuy vô cùng phẫn hận Bích Tiêu, nhưng y lại không dám xông ra, bởi vì ngay cả khi sở hữu Phiên Thiên Ấn, y cũng không phải đối thủ của Bích Tiêu.

Nếu mạo hiểm ra tay, e rằng cũng chỉ sẽ bị đánh bại hoàn toàn, làm mất hết mặt mũi!

"Bích Tiêu tiên tử, để ta hội ngộ nàng!" "Ông!" Đột nhiên, một

tiếng quát lớn vang lên, đồng thời một đạo lưu quang xuyên qua hư không, rơi xuống tầng mây đối diện Bích Tiêu.

Chỉ thấy người này sắc mặt âm chí, trên người khoác một chiếc áo thú, trông vô cùng mạnh mẽ kiện tráng.

Chính là Phong Bá, người mà Xi Vưu đã đến Bàn Cổ Điện tìm kiếm giúp đỡ!

Là một Đại Vu đỉnh cấp từng tham gia đại chiến Vu Yêu, lực chiến của y có thể sánh ngang với tu sĩ Chuẩn Thánh sơ kỳ, chưởng khống thiên địa đại phong.

"Lại là lão tạp mao nào?" Bích Tiêu ngẩng cái đầu nhỏ lên chất vấn.

Nhưng cảm nhận được uy áp hùng vĩ không ngừng phát ra từ đối phương, Bích Tiêu thu liễm vẻ khinh thường, sắc mặt trở nên ngưng trọng.

"Ta là Đại Vu Vu tộc Phong Bá!" Phong Bá giọng khàn khàn nói, "Bích Tiêu tiên tử, Thượng tiên Lâm Hiên có đại ân với Vu tộc chúng ta, lát nữa ta tất nhiên sẽ không làm hại nàng, nhưng nếu tiên tử bại trận, xin hãy mau rời đi!" "Hừ!

Vậy ngươi cũng phải đánh bại ta đã!" Bích Tiêu sắc mặt giận dữ, trầm mặt quát.

"Ông!" Đúng lúc này, chỉ thấy hư không một trận vặn vẹo, ngay sau đó thấy một bóng người từ từ xuất hiện trước mặt Bích Tiêu.

Chỉ thấy y mặc một bộ đạo bào màu vàng kim, trên mặt mang theo nụ cười nhạt, toàn thân tràn ngập pháp lực hùng vĩ mênh mông.

Chính là một trong tam thi của Lâm Hiên, đạo nhân Hoàng Trung, tu vi pháp lực đã đạt tới cảnh giới Đại La Kim Tiên Đại Viên Mãn.

“Bích Tiêu tiên tử, người này không bằng giao cho ta Hoàng Trung Đạo Nhân đối phó thế nào?” Hoàng Trung Đạo Nhân cười nói với Bích Tiêu.

“……Được rồi!” Nếu là người khác mở miệng, Bích Tiêu sẽ không nhường, nhưng dù sao đây là một trong tam thi của Lâm Hiên, nàng sẽ cho y một chút thể diện.

“Ta là Hoàng Trung Đạo Nhân!” Hoàng Trung Đạo Nhân quay đầu, nhìn Phong Bá khí thế như hồng thản nhiên nói, “Lần này cứ để ta làm đối thủ của ngươi đi!” “Tốt lắm!” Phong Bá hô lớn.

“Ông!” Theo lời y dứt, chỉ thấy hai tay y liên tục kết pháp quyết, từng đạo đạo văn huyền ảo bắn lên tầng mây.

“Hoa lạp lạp!” Khoảnh khắc tiếp theo, trong ánh mắt kiêng kỵ của mọi người, chỉ thấy mây cuộn mây tan, không khí trước tiên trở nên nóng bức, sau đó từng trận gió lớn đột nhiên xuất hiện, càn quét, trong chớp mắt, không ít chiến sĩ Nhân tộc bị hất tung.

Trong những cơn gió lớn đó xen lẫn từng đạo phong nhận, khi thổi qua, như vô số lưỡi đao cắt xẻ.

“Mau rút lui khỏi nơi này, đừng để bị liên lụy!” “Phụt!

A!

Chân của ta!” “Không!

Không a!” “Gió lớn thật khủng khiếp, mau chạy!” “……” Để tránh cho những cơn gió lớn bất ngờ xuất hiện gây ra quá nhiều thương hại, Hiên Viên vội vàng hạ lệnh chiến sĩ rút lui một chút.

Tuy nhiên ngay cả như vậy, cũng có không ít chiến sĩ bị liên lụy, chết thảm dưới từng đạo phong nhận.

“Hoa lạp lạp!” Hoàng Trung Đạo Nhân ở trung tâm cơn gió lớn,

lại có đầy trời phong nhận tấn công, như muốn xé nát hư không, khủng bố vô cùng.

Nhưng đối mặt với cơn gió lớn khủng bố và vô tận phong nhận, sắc mặt Hoàng Trung Đạo Nhân bình thản như nước, không hề có chút sợ hãi nào, ngược lại thản nhiên cười.

"Ông!" Trong nháy mắt, chỉ thấy sau lưng Hoàng Trung Đạo Nhân, hiện ra một cây cự thụ cao ngút trời, cây này cành lá sum suê, từng cành cây đung đưa theo gió, không ngừng lắc lư.

Tựa như hàng vạn vạn xúc tu đang điên cuồng quất đánh, chỉ trong chớp mắt, thấy cơn gió lớn do Phong Bá hình thành bị đánh tan, thế giới lại trở về yên tĩnh, nếu không có những vết tích bị gió lớn càn quét trên mặt đất, cứ như chưa từng có cơn gió lớn nào xuất hiện vậy.

"Thần thụ thật cường hoành!" Phong Bá thâm biết uy lực của cơn gió lớn do mình triệu hoán, nhưng trong chớp mắt đã bị cành cây đánh tan, nên nhất thời một mặt ngưng trọng nhìn Hoàng Trung Đạo Nhân, không dám lơ là chút nào.

"Chiến!" Sau khi đánh tan cơn gió lớn, Hoàng Trung Đạo Nhân quát khẽ một tiếng, đồng thời hai tay liên tục kết vài đạo pháp quyết.

Pháp lực cuồn cuộn quán thâu vào thần thụ Hoàng Trung Lý phía sau, ngay sau đó thấy vô số cành cây của thần thụ Hoàng Trung Lý điên cuồng quất đánh, lao về phía Phong Bá.

Nhất thời khắp trời đất đều là ánh sáng lạnh lẽo của cành cây quất đánh, dày đặc không kẽ hở!

Chương 223

"A!!!" Không lâu sau, mọi người liền nghe thấy Phong Bá truyền đến một tiếng kêu thảm thiết, sau đó thân ảnh y bị đánh bay ra ngoài, khi ở trên không trung liền mạnh mẽ phun ra một ngụm tinh huyết, khí tức toàn thân cũng trở nên yếu ớt hơn không ít.

Hiển nhiên!

Trong cuộc giao phong vừa rồi, y không địch lại Hoàng Trung Đạo Nhân, đã bị trọng thương.

"Phong Bá!!" "Xoẹt!" Một tàn ảnh lướt qua, vững vàng đỡ lấy Phong Bá đang bay ngược trở về.

Chính là một vị Đại Vu đỉnh cấp khác của Vu tộc, Vũ Sư.

"Phong Bá, ngươi không sao chứ?" Vũ Sư một mặt lo lắng nhìn Phong Bá hỏi.

Y và Phong Bá đều là Đại Vu của Vu tộc, hai người thân như huynh đệ, từ nhỏ đã ở bên nhau, ngay cả khi đại chiến Vu Yêu năm xưa, cũng kề vai chiến đấu, quan hệ vô cùng thân thiết.

Lúc này thấy Phong Bá bị thương, tự nhiên vô cùng quan tâm.

"Khụ khụ!" Phong Bá ho khan vài tiếng yếu ớt, sau đó từ từ mở mắt, lau một vệt máu ở khóe miệng, nở nụ cười toe toét, "Ta…… ta không sao, Hoàng Trung Đạo Nhân đạo pháp cường hoành, ta tự nhận không phải đối thủ!" "Yên tâm đi, ta sẽ giúp ngươi báo thù!

Khuôn mặt này, ta Vũ Sư nhất định phải đòi lại!" Vũ Sư một mặt kiên định nói.

Đồng thời ánh mắt sắc bén nhìn về phía Hoàng Trung Đạo Nhân, lạnh lùng nói, "Hoàng Trung Đạo Nhân, đã làm huynh đệ ta bị thương,

tiếp theo để ta hội ngộ ngươi!" "Ngươi không phải đối thủ của ta!" Không ngờ, đối mặt với lời khiêu khích của Vũ Sư, Hoàng Trung Đạo Nhân khẽ lắc đầu nói.

"……Hừ, chưa đánh làm sao biết?" Vũ Sư lạnh hừ một tiếng, có chút không phục nói.

Thực tế y vô cùng rõ ràng, thực lực của y và Phong Bá không khác biệt là mấy, nếu ngay cả Phong Bá cũng không đánh lại Hoàng Trung Đạo Nhân, vậy thì y ra trận, cũng vô ích.

Nhưng mặc dù vậy, Vũ Sư vẫn kiên trì muốn đấu một trận với Hoàng Trung Đạo Nhân!

Không vì gì khác, chỉ vì đối phương đã làm huynh đệ tốt của y bị thương!

"Rầm!" Trên hư không, Vũ Sư đang thao túng trận đại vũ bàng bạc, đột nhiên như gặp trọng thương, cả người bị vô số cành cây quất cho bay ngược về phía trận doanh của Xi Vưu.

"Khụ khụ!" Vũ Sư cố nén thương thế, ngẩng đầu nhìn Hoàng Trung Đạo Nhân đang kiêu ngạo đứng trên hư không, mặt không chút biểu cảm, có chút suy yếu lên tiếng: "Quả nhiên mạnh mẽ, ta thua rồi!" "Xoẹt!" Vừa dứt lời, Vũ Sư liền lóe mình đến bên cạnh Phong Bá, dìu Phong Bá rời khỏi chiến trường.

"Phong Bá, Vũ Sư!" Đột nhiên, Cửu Anh cao giọng hô một tiếng.

"Cửu Anh, huynh đệ ta đã bị đánh bại, liền không còn mặt mũi ở lại, xin thứ lỗi huynh đệ ta không thể giúp được!" Phong Bá và Vũ Sư đồng thanh nói, sau đó hóa thành hai đạo cầu vồng dài, bay khỏi chiến trường.

"……" Thấy tình hình này, sắc mặt Xi Vưu hơi trầm xuống, sau đó nhìn về phía Đại Vu Cửu Anh.

“Tùy các ngươi, ta không có quyền can thiệp!” Cửu Anh bất đắc dĩ nói.

Xi Vưu nghe vậy trầm mặc một lát, sau đó đột nhiên ngẩng đầu, lạnh băng nhìn chằm chằm Hiên Viên, gầm lên một tiếng giận dữ: “Chiến sĩ Cửu Lê, xông lên, đánh bại Hiên Viên!

Chiến!” “Chiến!!!” Cùng với tiếng gào thét của Xi Vưu, các chiến sĩ còn lại đều đồng loạt gầm lên.

“Ầm ầm ầm!” Đồng thời, cũng không chần chừ nữa, đồng loạt vung vũ khí, xông thẳng về phía Hiên Viên.

Không định tiếp tục thăm dò Hiên Viên nữa.

Bởi lẽ nếu các Đại Vu phe mình hoặc đệ tử Xiển giáo bị đánh bại từng người một, e rằng sẽ mất đi trợ lực mạnh mẽ, khi đó phe Hiên Viên sẽ giành chiến thắng cuối cùng.

Mặc dù vậy, chi bằng nhân lúc đệ tử Xiển giáo đông đảo, tiên hành phát động, lợi dụng ưu thế số lượng, vây công Bích Tiêu!

“Ong!” Quả nhiên, cùng lúc Xi Vưu xông về phía Hiên Viên, các đệ tử Xiển giáo nhìn nhau một cái, cũng đồng loạt xông về phía Tam Tiêu và Hoàng Trung Đạo Nhân.

Bởi vì ít nhất đều có tu vi Đại La Kim Tiên, thực lực cường hãn, sức phá hoại khủng khiếp, nên để tránh dư ba làm hại thêm nhiều chiến sĩ Nhân tộc, cuối cùng họ chọn chiến trường trên hư không.

“Ầm ầm ầm!” Tu vi Đại La Kim Tiên, cho dù đặt trong toàn bộ Hồng Hoang thiên địa, đều là tồn tại chấn nhiếp một phương.

Lúc này lại có nhiều cường giả tu vi Đại La Kim Tiên chiến đấu trên tinh không, tự nhiên vô cùng kịch liệt, lôi đình tử sắc cuồn cuộn đang lóe lên.

Từng tầng mây đen hội tụ, rồi nhanh chóng bị đánh tan.

Thậm chí từng ngôi sao cũng bị lay động, hư không bị đánh cho tiêu diệt, nhật nguyệt cũng lu mờ.

Thân là thủ đồ của Mười Hai Kim Tiên Xiển giáo, Quảng Thành Tử tay cầm Phiên Thiên Ấn, không ngừng tế ra Phiên Thiên Ấn, hóa thành một dãy núi hùng vĩ, oanh kích Tam Tiêu, dường như muốn hủy thiên diệt địa, uy năng ngút trời.

Đồng thời đỉnh đầu Lạc Phách Chung, từng luồng khí tà mị bay ra, dường như sở hữu uy năng câu hồn đoạt phách, lực chiến đấu triệt để bùng nổ.

Xích Tinh Tử thân khoác áo bát quái tử thụ y, cũng sử dụng Âm Dương Kính, bắn ra từng đạo thần quang, bắn về phía Hoàng Trung Đạo Nhân, uy năng ngút trời.

Nam Cực Tiên Ông, Cụ Lưu Tôn, Ngọc Đỉnh Chân Nhân cùng các đệ tử Xiển giáo khác, đồng loạt thi triển thần thông, đại chiến với Vân Tiêu.

Trong phút chốc, trên toàn bộ tinh không, các loại pháp thuật cường hãn, pháp bảo mạnh mẽ đang va chạm kịch liệt, bùng phát ra ánh sáng bảy màu rực rỡ, chiếu sáng toàn bộ Trục Lộc bình nguyên.

Đương nhiên, ngoài các cường giả tu vi Đại La Kim Tiên đang đại chiến thì ở dưới Trục Lộc bình nguyên, các chiến sĩ Nhân tộc cũng giao phong.

"Giết a!" "Giết nha, cho ta đi chết đi!" "Ta chết cũng đừng hòng sống yên, rống!" "A, không tốt." Tiếng la hét vô tận, tiếng chém giết vang vọng khắp Trục Lộc bình nguyên.

Chương 224

Kèm theo tiếng kêu thảm thiết, từng chiến sĩ Nhân tộc ngã xuống trong vũng máu, máu đỏ tươi chảy tràn trên mặt đất, dường như thật sự tạo thành biển máu.

Những thi thể còn trải dài khắp núi đồi, như một địa ngục trần gian.

Các chiến sĩ Nhân tộc đều mắt đỏ ngầu, điên cuồng tranh đấu, không hề nương tay.

"Hiên Viên tiểu nhi, nạp mạng!" Đột nhiên, một tiếng gầm thét truyền đến, đó là Xi Vưu tay cầm đại đao màu đỏ máu cưỡi một đầu hung thú, xông thẳng về phía Hiên Viên, hung uy ngút trời, khi hung thú xông lên, phàm là chiến sĩ nào cản đường, đều bị hất tung, lộ rõ sức mạnh vô cùng.

"Hừ!

Xi Vưu, hôm nay ta liền chém đầu ngươi, để tế vong hồn của chiến sĩ!" Hiên Viên tiện tay đánh ngã một chiến sĩ bộ lạc Cửu Lê, tay cầm Hiên Viên Kiếm lạnh lùng nhìn chằm chằm Xi Vưu quát.

"Giết!" "Ầm ầm ầm!" Trong chớp mắt, hai người xông vào nhau, chiến đấu vô cùng kịch liệt, từng trận đao quang kiếm ảnh, đại đao đỏ máu vung lên, Hiên Viên Kiếm không ngừng đâm chém.

Không chiến đấu được bao lâu, Hiên Viên dần lộ ra dấu hiệu thất bại, bị áp chế vô cùng chật vật.

Tuy văn thao vũ lược, nhưng so với Vu nhân Xi Vưu, lực chiến đấu kém hơn rất nhiều.

"Ha ha ha!

Hiên Viên tiểu nhi, chết!" Xi Vưu hào khí vạn trượng gầm lên một tiếng, công thế càng thêm kịch liệt.

"Hừ!" Hiên Viên sắc mặt lạnh lùng, hừ lạnh một tiếng, sau đó quát về phía tướng sĩ phía sau: "Các tướng sĩ, đánh trống trận!" …..

"Hắc, hát!" "Hắc, hát!" "……" Dưới lệnh của Hiên Viên, một toán chiến sĩ khiêng tám mươi mặt trống trận xuất hiện, phân bố khắp bốn phía chiến trường Trục Lộc, mỗi mặt trống đều vô cùng to lớn, mặt trống nhẵn bóng, thần quang ẩn hiện.

"Bá!" Sau khi trống trận xuất hiện, tám mươi chiến sĩ thân hình vạm vỡ, khỏe mạnh tay cầm dùi trống, ra sức đập dùi trống vào trống trận.

"Đông!

Đông!" "Đông!

Đông!" Tám mươi mặt trống trận cùng lúc vang lên, tiếng trống chấn động muốn điếc tai, chấn động lòng người, đối với chiến sĩ phe Hiên Viên, nghe được tiếng trống này, dường như có vô tận sức mạnh, vô tận ý chí chiến đấu, khí thế ngút trời cường hãn.

Nhưng chiến sĩ phe Xi Vưu, nghe được tiếng trống này, ai nấy đều tâm thần chấn động, dường như có vạn ngàn tâm ma loạn lòng, một cỗ cảm giác bất an tự nhiên nảy sinh, ý chí chiến đấu suy sụp.

"Giết!

Giết cho kinh hồn bạt vía!" "Xi Vưu nghịch thánh phụ, đáng bị xử quyết, để cảnh cáo kẻ ngoan cố!" "Giết a!!!" "……" Trong từng trận tiếng chém giết, chiến sĩ phe Hiên Viên càng đánh càng hăng, thậm chí trong chốc lát đã đánh lùi chiến sĩ phe Xi Vưu năm trăm dặm, vô số chiến sĩ thảm tử dưới đao quang kiếm ảnh.

Ngay cả Hiên Viên, khi nghe tiếng trống, cũng bùng phát vô tận ý

chí chiến đấu, tay cầm Hiên Viên Kiếm sắc bén, đại chiến với Xi Vưu.

Ban đầu ở thế yếu, nhưng sau khi khí thế tăng vọt, liền dần dần ngang tài ngang sức với Xi Vưu.

"Đáng ghét, tiếng trống gì vậy?

Ngay cả ta cũng cảm thấy tâm ma loạn lòng!" Xi Vưu ánh mắt lạnh băng, thầm nghĩ.

Nhưng không biết, tiếng trống này chính là do Cửu Thiên Huyền Nữ chém giết thần thú Quỳ Ngưu, dùng da thú trên thân nó mà luyện chế thành, sở hữu uy năng cổ vũ sĩ khí.

"Đông!" "Đông!" "……" Cùng với tiếng trống trận không ngừng vang vọng chiến trường, thì thấy phe Xi Vưu liên tục bại lui, trong chớp mắt đã bại lui năm trăm dặm.

"Chặn lại!

Tất cả cho ta chặn lại, ai còn lùi nửa bước, ta lấy mạng chó của kẻ đó!" Thấy tình hình này, sắc mặt Xi Vưu âm trầm, gầm thét điên cuồng về phía chiến sĩ phe mình, tiếng như hồng lôi, khí tức cuồng bạo như hung thú, vang vọng toàn bộ chiến trường.

"Ha ha ha!

Xi Vưu, hôm nay chắc chắn bại không nghi ngờ gì!" Hiên Viên tay cầm Hiên Viên Kiếm sắc bén, khí thế hừng hực nhìn chằm chằm Xi Vưu, cất tiếng cười lớn: "Các tướng sĩ, Xi Vưu bại thế đã thành, mọi người cùng ta xông lên, giết cho không còn manh giáp!" "Xông a!!!" Thế là, dưới sự dẫn dắt của Hiên Viên, các chiến sĩ lại triển khai một vòng xông pha mới, chiến trường vô cùng thảm liệt.

Cùng lúc đó.

Một chiến trường khác trên tinh không, cũng vô cùng kịch liệt.

Hàng chục cường giả tu vi Đại La Kim Tiên trở lên cũng đang kịch liệt chiến đấu, vô số ánh sáng rực rỡ lóe lên, lôi đình tử sắc chấn động, lưu ly bảy màu, khí chất nhân uân vờn quanh, trông vô cùng huyễn ảo.

Nhưng dưới vẻ huyễn ảo diệu mục đó, khắp nơi đều ẩn chứa sát cơ vô tận.

Bởi vì những ánh sáng huyễn ảo đó, đều do pháp quyết cường hãn, pháp bảo va chạm mà bùng phát, uy lực vô cùng mạnh mẽ.

"Nhị muội, Tam muội, kết trận!" Vân Tiêu sau khi dùng Vân Tiêu Tiễn đánh bay Phiên Thiên Ấn của Quảng Thành Tử, quay đầu gọi lớn về phía Quỳnh Tiêu, Bích Tiêu: "Được!" Quỳnh Tiêu, Bích Tiêu đồng loạt gật đầu, sau đó không hẹn mà cùng tế ra Quỳnh Tiêu Đấu, Bích Tiêu Tác trong tay, bắn lên hư không, sau đó đồng loạt hai tay kết từng đạo pháp quyết huyền ảo.

"Ong!" Trong khoảnh khắc, một đại trận hùng vĩ hình thành, và bao phủ Mười Hai Kim Tiên của Xiển giáo vào trong.

"Đáng chết, Cửu Khúc Hoàng Hà Trận rốt cuộc là chuyện gì?

Uy lực cường hãn vô cùng!" Quảng Thành Tử quát lên một tiếng chói tai.

Đồng thời đỉnh đầu Lạc Phách Chung, giáng xuống từng luồng hà quang bao phủ thân thể mình, Phiên Thiên Ấn trong tay càng bạo trướng đến ngàn trượng, không ngừng oanh kích Cửu Khúc Hoàng Hà Trận, nhưng căn bản không thể làm gì đại trận.

Chương 225

"Nếu ta không lầm thì Cửu Khúc Hoàng Hà Trận là tiên thiên đại trận, không thể phá bằng man lực, chỉ có thể tìm ra trận nhãn." Ngọc Đỉnh Chân Nhân nheo mắt, từng tia tinh mang lóe lên nói.

"Quan trọng là trận nhãn ở đâu?" Cụ Lưu Tôn thân hình thấp bé vội vàng quát lên.

"Tiên đừng nói nhiều như vậy, hiện tại việc cấp bách là chặn đứng công kích của đại trận!" Hoàng Long Chân Nhân gầm lên.

"……" Trong phút chốc, Mười Hai Kim Tiên Xiển giáo lại đồng loạt thi triển đại thần thông, chống đỡ sự tấn công của Cửu Khúc Hoàng Hà Trận.

Ngoài Cửu Khúc Hoàng Hà Trận ra, một bên khác Nam Cực Tiên Ông cũng đại chiến với Chân Hư Đạo Nhân.

Nam Cực Tiên Ông tay cầm ban cưu quyền trượng, không ngừng oanh kích Chân Hư Đạo Nhân, vô tận thần quang chợt hiện, dường như sở hữu uy năng hủy thiên diệt địa, cường hãn vô cùng.

Chân Hư Đạo Nhân cũng không hề sợ hãi, Phược Linh Tác trong tay kích động trên hư không, Phược Linh Tác như trường xà nhẹ nhàng linh hoạt, chặn đứng thần quang ở bên ngoài.

Cả hai đều là cường giả tu vi Đại La Kim Tiên đại viên mãn, chiến đấu cũng vô cùng kịch liệt, đánh cho tầng mây đoạn liệt, đánh cho hư không vặn vẹo, trong chốc lát khó mà phân ra thắng bại.

Ngoài ra.

Đại Vu Cửu Anh, còn hiển lộ ra bản thể, sở hữu chín cái đầu, mỗi cái đầu đều có mấy trăm trượng lớn nhỏ, vừa có thể phun lửa, lại vừa

có thể phun nước, lại có thể bắn ra lôi điện và các loại năng lượng khác, cường hãn vô cùng, chiến lực đỉnh cấp đại vu hiển lộ rõ ràng.

Đối thủ của y là Hoàng Trung Đạo Nhân, phía sau Hoàng Trung Lý Thần Thụ hiện ra, vô số cành cây quất trên hư không, chống đỡ công kích của Cửu Anh, mật không kẽ hở, trông vô cùng nhẹ nhàng.

Từ đó có thể thấy, Hoàng Trung Đạo Nhân mạnh hơn một chút!

Đương nhiên, trên chiến trường tinh không, chiến đấu kịch liệt nhất, không gì bằng hai chiến trường khác.

Lần lượt là Huyền Đô Đại Pháp Sư và Tế Thế Đạo Nhân, Phó giáo chủ Xiển giáo Nhiên Đăng Đạo Nhân và Kỳ Lân Hồng Linh.

Huyền Đô Đại Pháp Sư là đệ tử duy nhất của Lão Tử, là thủ đồ Tam Thanh, thực lực tự nhiên không cần bàn cãi, đã sớm đạt đến Đại La Kim Tiên đại viên mãn, ngay cả cường giả tu vi Chuẩn Thánh sơ kỳ bình thường, cũng không thể làm gì y, lực chiến đấu tuyệt cường.

Tế Thế Đạo Nhân thân là thiện thi của Lâm Hiên, cũng sở hữu tu vi Đại La Kim Tiên đại viên mãn, mức độ pháp lực hùng hậu không hề kém cạnh Huyền Đô Đại Pháp Sư, chiêu thức tinh diệu, tự nhiên cũng không kém.

Còn về Nhiên Đăng Đạo Nhân, càng sở hữu đạo hạnh Chuẩn Thánh trung kỳ, pháp lực hùng hậu, là cường giả mạnh nhất tại đây, mỗi lần ra tay đều khiến hư không tiêu diệt, khiến tinh thần vỡ vụn.

Nhưng Hồng Linh cũng không cam chịu kém cỏi, trước đây quả thực kém Nhiên Đăng không ít, nhưng sau khi được Lâm Hiên ban cho Thần Nghịch Kiếm, chiến lực tăng vọt, đặc biệt là Thần Nghịch Kiếm bao quanh khí hung sát cuồn cuộn, càng khiến Hồng Linh khi đối chiến với Nhiên Đăng Đạo Nhân, luôn có thể bùng phát vô tận khí hung sát, đánh cho Nhiên Đăng Đạo Nhân có chút khổ không kể xiết, không hề

rơi vào thế hạ phong.

"Ầm ầm ầm!" Chiến đấu đang tiếp diễn, chiến trường Trục Lộc huyết khí tràn ngập, từng cỗ thi thể ngã xuống đất, máu đỏ tươi đang chảy, dường như máu chảy thành sông.

Hai bên đều mắt đỏ ngầu, trong con ngươi tinh hồng dường như chỉ còn lại sát lục vô tận. …..

"Hồng Linh nữ oa, ngươi không phải đối thủ của lão đạo, nếu không mau rời đi, lão đạo chắc chắn sẽ không khách khí với ngươi nữa!" Trên tinh không, Nhiên Đăng Đạo Nhân dường như đã bị đánh cho bốc hỏa, ánh mắt lạnh băng nhìn chằm chằm Hồng Linh, giận dữ quát.

Đồng thời Lưu Ly Đăng trong tay bùng phát vạn trượng hà quang, tràn ngập hư không, huyễn thải đoạt mục.

"Nhiên Đăng lão cẩu, sao lại nói năng xướng quyết như vậy?" "Xoẹt!" Một đạo hàn mang lướt qua hư không, như xé rách vĩnh cổ, trong khoảnh khắc, đạo hàn mang đó liền lướt qua trước mặt Nhiên Đăng, khiến y vội vàng chật vật né tránh.

Đồng thời trên hư không, vang vọng tiếng cười khẩy của Hồng Linh.

Chính là Hồng Linh vừa nãy tay cầm Thần Nghịch Kiếm, một kiếm chém ra, kiếm khí khủng bố hóa thành hàn mang lóe lên, suýt chút nữa đã cắt đôi nhục thân của Nhiên Đăng Đạo Nhân.

"Hừ!" Đối với điều này, Nhiên Đăng Đạo Nhân mặt âm trầm, hừ lạnh một tiếng, liền vận chuyển toàn thân pháp lực hùng hậu, lại lần nữa đại chiến với Hồng Linh, hai bên đánh cho tinh thần vỡ nát, đánh cho hư không vặn vẹo, vô cùng kịch liệt.

Không biết đã bao lâu, ánh mắt Hồng Linh ngưng lại, nắm lấy một

sơ hở của Nhiên Đăng Đạo Nhân, Thần Nghịch Kiếm trong tay bùng phát hàn quang u ám đen kịt, mãnh liệt đâm về phía Nhiên Đăng Đạo Nhân.

"Phốc!" "A!!!" Dưới đạo hàn mang rực rỡ đó, Nhiên Đăng Đạo Nhân căn bản không kịp né tránh, liền bị kiếm khí của Thần Nghịch Kiếm xuyên thủng nhục thân, cả người kêu thảm một tiếng, rơi thẳng xuống mặt đất, trông vô cùng chật vật. …..

Một bên khác, Đại Vu Cửu Anh đỉnh cấp, sở hữu chín cái đầu, mỗi cái đầu đều phun ra phong vũ lôi điện, trông vô cùng cường hãn.

Nhưng đối thủ của y là Hoàng Trung Đạo Nhân lại luôn mặt không đổi sắc, thần sắc đạm nhiên.

Sau khi nghe tiếng kêu thảm của Nhiên Đăng Đạo Nhân, Hoàng Trung Đạo Nhân đạm nhiên nói: "Vu tộc các ngươi không nên tham dự đại chiến lần này." "Ong!" Vừa dứt lời, thì thấy Hoàng Trung Đạo Nhân ý niệm vừa động, pháp lực bàng bạc trong cơ thể kích động, lập tức Hoàng Trung Lý Thần Thụ phía sau bùng phát vô tận thần quang, ức vạn cành cây trong hư không vung vẩy quất đánh, trong khoảnh khắc phá tan phòng ngự của Cửu Anh.

Vô số cành cây mang theo thần quang, ra sức quất vào đầu Cửu Anh.

"Rầm!" "Rầm!" "……" Trong nháy mắt, ba cái đầu của Cửu Anh bị quất nát, huyết khí tràn ngập hư không, sáu cái đầu còn lại cũng bị thương nghiêm trọng, khí tức suy yếu, như gặp trọng thương.

"A!!!" Gặp trọng thương như vậy, Cửu Anh không thể chịu đựng được nữa, mang theo sáu cái đầu bị thương, rơi thẳng xuống Trục Lộc bình nguyên.

Từ đầu đến cuối, Hoàng Trung Đạo Nhân đều thần sắc đạm nhiên,

không vui không buồn.

Dường như đánh bại Cửu Anh, đối với y, không phải chuyện dễ dàng. …..

Một phương khác, Nam Cực Tiên Ông tay cầm ban cưu quyền trượng, đại chiến với Chân Hư Đạo Nhân, từng đạo pháp quyết thần thông hoành hành trên không trung, trông vô cùng kịch liệt.

Chương 226

“Thực lực tuy mạnh hơn Mười Hai Kim Tiên Xiển giáo một chút, nhưng cũng không phải đối thủ của ta!” Chân Hư Đạo Nhân đạm nhiên lên tiếng.

“Ong!” Vừa dứt lời, thì thấy Chân Hư Đạo Nhân mãnh liệt tế ra Phược Linh Tác, bùng phát vô tận hà quang, hóa thành một đạo lưu quang, trong chớp mắt trói chặt Nam Cực Tiên Ông.

“Gì?

Vừa nãy ngươi lại không dùng toàn lực!” Nam Cực Tiên Ông hai mắt trợn tròn, có chút khó tin quát lên.

“Xoẹt!” Dù có gầm thét cũng vô ích, bởi vì Phược Linh Tác đã trói chặt y.

Hơn nữa Nam Cực Tiên Ông phát hiện, sau khi bị Phược Linh Tác trói chặt, Phược Linh Tác liền thần quang lưu chuyển, dường như ngay cả pháp lực của y cũng bị trói buộc.

Thậm chí không thể vận dụng chút pháp lực nào, cuối cùng chỉ có thể thẳng tắp rơi xuống mặt đất, đập ra một cái hố sâu to lớn.

Cứ như vậy, các đệ tử Xiển giáo và Đại Vu Cửu Anh đều lần lượt thất bại.

Chỉ còn lại Mười Hai Kim Tiên Xiển giáo và Huyền Đô Đại Pháp Sư đang kịch chiến với Vân Tiêu.

“Ầm ầm ầm!” Đột nhiên, trên chiến trường phía dưới, cũng xuất hiện biến hóa to lớn.

Chính là 81 huynh đệ của Xi Vưu, đột nhiên phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Nhìn kỹ lại, thì ra khi liên thủ chống lại Thái Vân, Hàm Chi Tiên, Nữ Oa, Hi Hòa và Thường Hi, các cô gái đột nhiên bùng phát, đánh ra thần thông cường hãn, chém đầu toàn bộ 81 huynh đệ đó.

Cứ như vậy, huynh đệ Xi Vưu đều thân thủ phân ly, thảm tử tại chỗ.

"Không!!!" Thấy cảnh này, Xi Vưu vô cùng chấn nộ, cả người hung khí ngút trời, trừng mắt nhìn chằm chằm những cái đầu tròn vo đó, nghiến răng ken két.

Phải biết rằng 81 huynh đệ đó, từ nhỏ đã là huynh đệ tốt của y, tình cảm vô cùng sâu đậm.

Nay thấy tất cả đều thảm tử, Xi Vưu dường như nổi giận đùng đùng.

"Chết!" "Tất cả phải chết!" "Tất cả mọi người phải chết!

Thánh phụ, Nhân tộc cộng chủ, tất cả đều phải chết!" "Ta muốn tất cả mọi người chôn cùng!

Tất cả chôn cùng a!" Vô cùng phẫn nộ, Xi Vưu cuối cùng cũng điên cuồng, chỉ thấy y gầm thét không thành tiếng.

Đồng thời tay cầm đại đao đỏ máu, điên cuồng vung vẩy, phàm là sinh linh nào trước mắt, đều bị y chém bay, không kể tộc nhân của bộ lạc Cửu Lê, hay là chiến sĩ phe Hiên Viên.

Rõ ràng, Xi Vưu đã hoàn toàn điên cuồng, căn bản không phân biệt địch ta, trong mắt chỉ có sát lục vô tận.

"Thủ lĩnh điên rồi, mau chạy!

Mau chạy a!" "Đừng đến gần thủ lĩnh, y điên rồi!" "Bại rồi, ta bại rồi!

Thất bại hoàn toàn rồi!" "Mau chạy!" "……" Cùng với Xi Vưu

phát điên, chiến sĩ dưới trướng y, cũng sợ hãi đến hồn vía lên mây, cộng thêm có Hiên Viên truy sát, đã sớm sợ đến hồn bay phách lạc, chỉ có thể điên cuồng chạy trốn.

Cây đổ bầy khỉ tan, tường đổ mọi người đẩy!

Xi Vưu thất bại, chiến sĩ dưới trướng y, tự nhiên đồng loạt bỏ chạy, không còn lòng dạ chiến đấu nữa.

"Các tướng sĩ, Xi Vưu bại thế đã thành, kẻ đầu hàng không giết!" Hiên Viên tay cầm Hiên Viên Kiếm, khí thế ngút trời, lớn tiếng hô.

"Kẻ đầu hàng không giết!!!" Phía sau, các chiến sĩ dưới trướng cũng đồng thanh gầm lên như hồng lôi.

"Hoa lạp lạp!" "Đừng giết ta, ta đầu hàng, ta đầu hàng!" "Ta cũng đầu hàng, đừng giết ta!" "……" Nghe nói kẻ đầu hàng không giết, chiến sĩ dưới trướng Xi Vưu, đều đồng loạt chọn đầu hàng.

Dù sao đại đa số người, sở dĩ tham dự trận chiến Trục Lộc lần này, đều bị Xi Vưu cưỡng ép, là phu tù của các bộ lạc bị Xi Vưu đánh bại trước đó.

"Tốt!" Hiên Viên hưng phấn gật đầu, sau đó liền tay cầm Hiên Viên Kiếm, lại lần nữa xông về phía Xi Vưu, để tránh kẻ đó giết thêm nhiều chiến sĩ.

"Rầm!" Không ngờ, Hiên Viên bị Xi Vưu một đao chém bay ngược trở lại, thổ ra máu tươi, trông có vẻ suy yếu thảm hại.

Chính Xi Vưu đang trong trạng thái điên cuồng, chiến lực tăng vọt, Hiên Viên căn bản không phải đối thủ của y.

Không hề khoa trương chút nào, lúc này Xi Vưu, chiến lực tuyệt đối có thể sánh ngang cường giả tu vi Đại La Kim Tiên hậu kỳ bình thường, cái loại không sợ chết, cực kỳ khó đối phó.

“Xi Vưu lão cẩu, chết!” Thấy Xi Vưu đang đại sát tứ phương, Cửu Thiên Huyền Nữ và Hi Hòa không thể nhìn nổi nữa, nhìn nhau một cái, liền đồng loạt xông về phía Xi Vưu vây giết. …..

“Ầm ầm ầm!” Trong khoảnh khắc, Cửu Thiên Huyền Nữ và Hi Hòa liên thủ đối phó Xi Vưu, đánh xuống từng luồng thần lôi cuồn cuộn, oanh kích lên thân Xi Vưu.

Vô tận lôi đình oanh kích lên thân Xi Vưu, kẻ đó lại chỉ run rẩy một cái, cũng không bị thương, ngược lại ánh mắt âm u, nhìn chằm chằm Cửu Thiên Huyền Nữ.

“Chết!” “Chết!

Tất cả đều phải chết!” Xi Vưu ngữ khí âm lãnh, như âm thanh phát ra từ ác ma dưới Cửu U địa ngục.

Chương 227

"Rống!" Vừa dứt lời, thì thấy Xi Vưu đột nhiên gầm lên một tiếng, liền tay cầm đại đao đỏ máu, xông về phía các cô gái tấn công, hung uy ngút trời, quanh thân tràn ngập khí hung sát cuồn cuộn.

"Xi Vưu sở hữu huyết mạch Vu tộc, nhục thân trời sinh cường hãn vô cùng, pháp bảo tầm thường đều khó mà làm bị thương!" Váy áo Cửu Thiên Huyền Nữ bay phấp phới, một bên sử dụng Cửu Thiên Trù Đoạn để quấy nhiễu công thế của Xi Vưu, một bên hô về phía Thái Vân, Hi Hòa: "Ta chính diện chống đỡ, các ngươi ở sườn tìm cơ hội!

Nhất định phải cắt đứt đầu y!" "Được!" Nghe lời của Cửu Thiên Huyền Nữ, Hi Hòa và Thường Hi nhìn nhau, đồng loạt gật đầu.

"Ong!" Trong lúc nói chuyện, Cửu Thiên Huyền Nữ đã bay đến trước mặt Xi Vưu, hai vai khoác Cửu Thiên Trù Đoạn, không ngừng vung vẩy, hà quang vờn quanh, phong tỏa Xi Vưu đang điên cuồng.

"Ầm ầm ầm!" Cùng lúc đó, Hi Hòa và Thường Hi thì làm theo lời Cửu Thiên Huyền Nữ vừa nói, ở sườn tìm cơ hội tấn công Xi Vưu.

Hai bên chiến đấu kịch liệt như vậy.

"Bây giờ!" Đột nhiên, Cửu Thiên Huyền Nữ lớn tiếng hô.

"Xoẹt!" Thì thấy Cửu Thiên Trù Đoạn trên hai vai đột nhiên tế ra, bao bọc Xi Vưu lại, kẻ đó chỉ có thể điên cuồng giãy giụa trong trù đoạn, nhưng tạm thời không thể thoát ra được.

Thấy tình hình này, ánh mắt Hi Hòa, Thường Hi, Thái Vân và Nữ Oa lạnh đi, đồng loạt đánh ra từng đạo phong nhận sắc bén.

"Hưu!" "Hưu!" Từng đạo phong nhận xé rách hư không, trong

khoảnh khắc đã đến trước mặt Xi Vưu, sau đó lướt qua cổ y.

"Đông!" Chỉ thấy đầu Xi Vưu bị đánh bật, rơi xuống đất, lăn ra xa mấy chục mét, vết thương trên cổ y to bằng miệng chén, máu đỏ tươi phun ra như suối.

Xi Vưu không có đầu lại không chết, vẫn vô định tay cầm đại đao đỏ máu, điên cuồng chém vào không khí, như một cỗ máy ủi, đi đến đâu, những chiến sĩ bình thường đều bị chém đứt ngang lưng hoặc thân thủ dị chỗ.

"Ong!" Sắc mặt Cửu Thiên Huyền Nữ ngưng trọng, hai tay liên tục đánh ra mấy đạo pháp quyết, lập tức một cỗ pháp lực bàng bạc nhập vào cổ Xi Vưu.

"Phốc thông!" Một lát sau, thi thể Xi Vưu mới mềm nhũn ngã xuống đất, biến thành một cỗ thi thể không đầu, sinh mệnh khí tức cũng hoàn toàn biến mất.

Đến đây!

Xi Vưu thực sự thân tiêu đạo vẫn, hồn quy đại địa!

"Ha ha ha, tốt tốt!

Mấy vị tiên tử thần thông cái thế!" Thấy Xi Vưu bị chém giết tại chỗ, Hiên Viên hưng phấn gầm lên, sau đó vội vàng quay đầu quát về phía các chiến sĩ còn lại: "Các tướng sĩ, Xi Vưu đã chết, bộ lạc Cửu Lê quần long vô thủ, tiếp theo là lúc ta bình định Cửu Lê, cùng ta xông lên a!" "Xông a!!!" "Hoa lạp lạp!" Dưới sự dẫn dắt của Hiên Viên, chiến sĩ khí thế ngút trời, đồng loạt xông thẳng vào những chiến sĩ bộ lạc Cửu Lê kia.

Sau khi Xi Vưu trận vong, 81 huynh đệ dưới trướng y trận vong, chiến sĩ bộ lạc Cửu Lê đã sớm mất đi ý chí chiến đấu, như những con gà chọi thất bại, ủ rũ rầu rĩ.

Thế nên rất nhanh, chiến trường đã thể hiện xu thế một chiều.

Cùng lúc đó!

Trên tinh không, Huyền Đô Đại Pháp Sư đang cùng Tế Thế Đạo Nhân tranh đấu, các loại pháp thuật hoành hành, các loại thần thông đối chọi, đánh cho trời đất tối tăm, đánh cho mây đen tan tác.

Không thể không nói, Huyền Đô Đại Pháp Sư thân là đệ tử duy nhất của Lão Tử, thực lực vô cùng cường hãn, thần thông bí thuật đa dạng, ngay cả với thực lực cường hãn như Tế Thế Đạo Nhân, cũng trong chốc lát không thể làm gì kẻ đó.

"Huyền Đô!

Nam Cực Tiên Ông, Vân Trung Tử của Xiển giáo, Đại Vu Phong Bá, Vũ Sư của Vu tộc, Xi Vưu Cửu Lê đều lần lượt thất bại, trên mặt đất Xi Vưu cũng đã bị chém giết, đại thế đã mất, ngươi không mau hàng phục sao?" Tế Thế Đạo Nhân một bên vận chuyển pháp lực bàng bạc công kích Huyền Đô Đại Pháp Sư, một bên quát.

"Xi Vưu quả thực đại thế đã mất, nhưng hôm nay cuộc chiến của ta, thắng bại đã không còn liên quan đến ta!" Huyền Đô Đại Pháp Sư sắc mặt tái mét, lớn tiếng hô.

"Hảo Huyền Đô, ngươi nhất định phải phân ra thắng bại với ta sao?" Tế Thế Đạo Nhân lạnh lùng nói.

"Chính xác!" Huyền Đô Đại Pháp Sư gật đầu, đôi mắt vô cùng lạnh lùng.

"Ong!" Ngay sau đó, thì thấy Huyền Đô Đại Pháp Sư môi khẽ động, dường như đang niệm chú ngữ.

Một tòa linh lung bảo tháp chậm rãi xuất hiện, và nhanh chóng bay lượn trên đỉnh đầu Huyền Đô Đại Pháp Sư.

Chỉ thấy tòa bảo tháp này tổng cộng có chín tầng, mỗi tầng đều tản mát kim quang, hơn nữa còn có khí công đức vờn quanh, bảo tháp tràn ngập khí huyền hoàng, trông huyền diệu lại càng huyền diệu.

Tòa bảo tháp này, chính là công đức chí bảo của Lão Tử, còn được xưng là Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp phòng ngự vô địch.

Sau khi bảo tháp xuất hiện, liền đứng trên đỉnh đầu Huyền Đô Đại Pháp Sư, vô tận khí huyền hoàng rủ xuống, bao phủ Huyền Đô Đại Pháp Sư, khiến y trông thần thánh không thể xâm phạm.

"Hảo gia hỏa, không ngờ Lão Tử lại giao cho ngươi cả pháp bảo này!" Tế Thế Đạo Nhân có nhãn lực phi phàm, tự nhiên nhận ra đây là Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp, là công đức chí bảo.

"Trận chiến này, ta chắc chắn thắng!" Tế ra Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp, Huyền Đô Đại Pháp Sư tự tin đại tăng, kiêu ngạo đứng trên hư không, lạnh lùng nhìn Tế Thế Đạo Nhân.

Trong mắt y, sau khi tế ra bảo tháp, liền vạn pháp bất xâm, chư tà bất nhiễu, tiên thiên ở thế bất bại.

Dù Tế Thế Đạo Nhân có cường hãn đến đâu, chỉ cần chưa bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, liền không thể phá vỡ phòng ngự của y.

"Huyền Đô, đừng có ngông cuồng!" Không ngờ!

Đối mặt với sự ngông cuồng của Huyền Đô Đại Pháp Sư, Tế Thế Đạo Nhân lại không hề sợ hãi, ngược lại lạnh giọng quát: "Tiếp theo ta sẽ cho ngươi biết, Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp cũng không phải là phòng ngự tuyệt đối vô địch!" "Ong!" Vừa dứt lời, thì thấy trong cơ thể Tế Thế Đạo Nhân đột nhiên bay ra 49 viên châu ngọc phát ra kim quang lưu ly bảy màu.

Mỗi một viên châu ngọc dường như đều sở hữu một thế giới trong đó, bề mặt càng có đạo vận vờn quanh, sau khi bay ra trên hư không liền hình thành một trận hình huyền ảo, hà quang lưu ly cuồn cuộn đang lóe lên.

Chương 228

Pháp bảo đó, chính là Hỗn Độn Linh Bảo Càn Khôn Lưu Ly Châu.

"Ầm ầm ầm!" Pháp bảo này vừa xuất hiện, chỉ thấy thiên địa biến sắc, mây đen cuồn cuộn từ trên bầu trời bị sức mạnh to lớn kéo đến, từng đoàn bao phủ Huyền Đô Đại Pháp Sư, lôi đình đan xen trong tầng mây, dường như có uy năng hủy thiên diệt địa.

"Gì? …… Pháp bảo gì vậy?" Huyền Đô Đại Pháp Sư vừa nãy còn vẻ mặt kiêu ngạo, lập tức biến sắc, trợn tròn mắt, có chút kinh hãi nhìn 49 viên châu ngọc kia. …..

Không hiểu vì sao, nhìn những viên châu ngọc phát ra hà quang lưu ly bảy màu kia, Huyền Đô Đại Pháp Sư có một loại bất an khó tả.

Dường như dưới pháp bảo khủng bố như vậy, Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp trên đỉnh đầu y cũng không thể chống đỡ được.

"Hít!

Tế Thế Đạo Nhân có pháp bảo gì vậy?

Cảm giác thật mạnh a!" Cửu Thiên Huyền Nữ vừa chém giết Xi Vưu xong, khẽ nhíu mày, nhìn về phía Tế Thế Đạo Nhân, thấp giọng nói, trong đôi mắt đẹp tràn ngập vẻ kiêng dè.

"Ta nhập môn khá muộn, cũng không biết là pháp bảo gì!" Thái Vân xua tay cười khổ nói.

"Đừng nhìn ta, ta còn muộn hơn nữa!" Nữ Oa thè lưỡi nhỏ hồng phấn nói.

"Bá!" Lập tức, Thái Vân và các cô gái khác đều đồng loạt hướng ánh mắt về phía Hi Hòa, Thường Hi.

Dù sao ngoài Tam Tiêu tam tỷ muội ra, các cô là những người bái nhập môn hạ của Lâm Hiên sớm nhất, có lẽ sẽ biết một chút.

Cảm nhận được ánh mắt của các cô gái, Hi Hòa, Thường Hi hơi sững lại, sau đó lộ ra nụ cười khổ.

"Có lẽ chỉ có Tam Tiêu tỷ tỷ mới biết thôi, bởi vì khi chúng ta bái nhập môn hạ sư tôn, người đã chém đi thiện thi rồi, nên chúng ta cũng không biết pháp bảo của Tế Thế Đạo Nhân." Hi Hòa cười khổ nói.

"Đúng vậy, khi ta bái sư, sư tôn đã là đạo hạnh Chuẩn Thánh sơ kỳ rồi." Thường Hi cũng phụ họa nói.

Nghe vậy, các cô gái chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu, tiếp tục nhìn chiến trường phía trên.

"Ong!" Trong ánh mắt của họ, thì thấy trên tinh không, Tế Thế Đạo Nhân cuối cùng cũng có hành động.

Kẻ đó hai tay liên tục kết mấy đạo pháp quyết, nhập vào 49 viên Càn Khôn Lưu Ly Châu kia, lập tức các viên châu bùng phát vô tận hà quang lưu ly.

"Xoẹt!" "Xoẹt!" "……" Trong khoảnh khắc tiếp theo, thì thấy những viên châu ngọc đó dường như mọc mắt vậy, hóa thành từng đạo lưu quang, mãnh liệt đập vào Huyền Đô Đại Pháp Sư.

"Bất kể là pháp bảo gì, Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp của sư tôn ta cũng sẽ không bị phá vỡ phòng ngự!" Huyền Đô Đại Pháp Sư lớn tiếng hô, đồng thời pháp lực bàng bạc cuồn cuộn chảy vào Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp, khiến hà quang rủ xuống của nó càng thêm nồng đậm.

"Ầm ầm ầm!" Rất nhanh, Càn Khôn Lưu Ly Châu đồng loạt oanh kích lên hà quang, bùng phát tiếng oanh kích chấn động muốn điếc tai.

Đồng thời chấn động ra dư ba, thậm chí thổi bay các vì sao xung

quanh cũng bị lay chuyển, mây đen cuồn cuộn càng trong khoảnh khắc tiêu tán, toàn bộ Trục Lộc bình nguyên đều trong khoảnh khắc rung lắc dữ dội, dường như bất cứ lúc nào cũng sẽ sụp đổ.

Cũng khiến sắc mặt Hiên Viên biến đổi, vội vàng hạ lệnh chiến sĩ tạm thời rút lui khỏi chiến trường, để tránh bị vạ lây.

"Ầm ầm ầm!" Từng viên Càn Khôn Lưu Ly Châu nối tiếp nhau oanh kích lên hà quang rủ xuống của Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp, mỗi lần oanh kích, đều khiến thân hình Huyền Đô Đại Pháp Sư chấn động dữ dội, pháp lực trong cơ thể càng trở nên hỗn loạn vô cùng.

"Phốc!" Cuối cùng, khi viên Càn Khôn Lưu Ly Châu thứ ba mươi oanh kích lên hà quang, Huyền Đô Đại Pháp Sư cuối cùng cũng không chống đỡ nổi, mãnh liệt thổ ra một ngụm máu tươi, khí thế suy yếu đi rất nhiều.

Kéo theo hà quang rủ xuống của Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp cũng trở nên ảm đạm vô cùng, dường như bất cứ lúc nào cũng sẽ tiêu tán, bảo tháp cũng đang lung lay sắp đổ.

"Sao… sao có thể?" "Rõ ràng… rõ ràng Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp của sư tôn lực phòng ngự vô địch mà!" Huyền Đô Đại Pháp Sư mắt đỏ ngầu, không cam tâm gầm lên một tiếng.

"Ầm ầm ầm!" Trong khoảnh khắc tiếp theo, thì thấy Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp rơi thẳng xuống, hà quang không còn, dường như đã bị trọng thương.

Huyền Đô Đại Pháp Sư càng bị một viên Càn Khôn Lưu Ly Châu đập trúng cánh tay phải, đến nỗi cánh tay phải của y nổ tung, hóa thành một đoàn huyết vụ, bay lượn xuống mặt đất.

Trên vết thương của y, còn có hà quang lưu ly lưu chuyển, dường

như có thần lực đang phá hoại, khó mà hồi phục.

Huyền Đô Đại Pháp Sư ôm vết thương, sắc mặt tái nhợt, vì cơn đau thấu tim, mặt mày đều vặn vẹo.

"Phòng ngự của Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp, tuyệt đối không phải là vô địch!" "Ong!" Tế Thế Đạo Nhân thản nhiên thốt ra một câu, sau đó ý niệm khẽ động, liền thu 49 viên Càn Khôn Lưu Ly Châu kia lại.

"Hít!!!" Thấy cảnh này, Thái Vân, Hi Hòa và các cô gái khác phía dưới đều đồng loạt hít vào một hơi khí lạnh.

"Thiện thi của sư tôn thật mạnh a!" Nữ Oa trợn tròn đôi mắt đẹp, kinh ngạc nói.

"Không, chính xác hơn là, thiện thi của sư tôn mạnh, pháp bảo mà y nắm giữ còn mạnh hơn, mạnh đến mức có chút không thể tưởng tượng nổi!" Hi Hòa lẩm bẩm nói.

"A, ngay cả Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp được xưng là lực phòng ngự vô địch cũng không chống đỡ nổi sự oanh kích của y, đó rốt cuộc là pháp bảo cực phẩm khủng bố đến mức nào a!" Thường Hi cũng thè lưỡi nhỏ hồng phấn, kinh ngạc vô cùng nói.

"Ta… ta đột nhiên nghĩ, nếu sư tôn tay cầm pháp bảo này, liệu có vô địch dưới Thánh Nhân không?" Thái Vân nuốt nước miếng nói.

"Sự mạnh mẽ của sư tôn, không phải chúng ta có thể tưởng tượng a!" Hàm Chi Tiên cũng cảm thán nói.

Chương 229

"Lâm Hiên thượng tiên không hổ là đại năng vô thượng mà Thiên Đế cũng phải hành lễ, nếu có thể bái nhập môn hạ người, đó chính là phúc phận của ta!" Cửu Thiên Huyền Nữ cũng thầm nghĩ.

Không thể không nói, Càn Khôn Lưu Ly Châu mà Tế Thế Đạo Nhân tế ra, quả thực đã chấn động vô số người.

Ngay cả Hiên Viên, người đã ngồi vững vị trí Nhân tộc cộng chủ, lúc này cũng liên tục hít vào khí lạnh, vô cùng kính phục Lâm Hiên.

Dù sao một thiện thi mà đã cường hãn đến vậy.

Nếu là bản tôn, chẳng phải còn cường hãn đến mức không thể tưởng tượng nổi sao?

"Ầm ầm ầm!" Đúng lúc mọi người đều kinh hãi trước sự cường hãn của pháp bảo Tế Thế Đạo Nhân thì chiến trường cuối cùng truyền đến từng trận tiếng nổ ầm ầm.

Chính là Cửu Khúc Hoàng Hà Trận do Tam Tiêu tam tỷ muội ngưng kết, xuất hiện dị động mới.

"Đại tỷ, Nhị tỷ, các chiến trường khác đều đã kết thúc, và đều giành đại thắng, chúng ta cũng đừng giấu nghề nữa!" Bích Tiêu kiêu ngạo đứng trên hư không, kiều thanh lớn tiếng hô.

"Như vậy rất tốt!" Quỳnh Tiêu khẽ gật đầu.

"Được!" Vân Tiêu tiện tay đánh ra mấy đạo pháp quyết, đạm nhiên gật đầu nói: "Nếu đã vậy, chúng ta liền kích hoạt Tam Tài uy năng!" "Tam Tiêu, đừng có cuồng vọng, đợi chúng ta phá trận ra, nhất định sẽ trọng thương các ngươi!" Trong trận, Quảng Thành Tử lớn tiếng quát.

Đồng thời tế ra Phiên Thiên Ấn, điên cuồng oanh kích Cửu Khúc Hoàng Hà Trận, muốn phá vỡ sự trói buộc của đại trận.

"Hừ!

Si tâm vọng tưởng!" Đối với điều này, sắc mặt Vân Tiêu đạm nhiên nói: "Cửu Khúc Hoàng Hà Trận do tỷ muội ta bố trí, ẩn chứa đạo Tam Tài, bao hàm huyền diệu của thiên địa, trong đó có hoặc tiên đan, bế tiên quyết, có thể mất thần của tiên, tước hồn của tiên, hãm hình của tiên, mất khí của tiên, tang bản nguyên của tiên, mất thân thể của tiên, phàm tu tiên giả nhập vào trận này thành phàm nhân, phàm nhân nhập vào trận này chết, trong Cửu Khúc không có đường thẳng, khúc cạn kỳ diệu của tạo hóa, thiển cạn bí ẩn của thần tiên." "Trước đây chúng ta chỉ kích hoạt chưa đến một phần mười uy lực của Cửu Khúc Hoàng Hà Trận, tiếp theo liền để các ngươi xem uy năng của Cửu Khúc Hoàng Hà Trận!" "Ong!" Vừa dứt lời, thì thấy Tam Tiêu đồng loạt môi khẽ động, hai tay liên tục kết từng đạo pháp quyết huyền ảo, pháp lực cuồn cuộn nhập vào đại trận.

Trong khoảnh khắc, Cửu Khúc Hoàng Hà Trận bùng phát hàn quang chói mắt, vô tận hà quang bay lượn, hóa thành phong lôi hung hiểm nhất, vô chỗ không có, oanh kích lên thân Mười Hai Kim Tiên Xiển giáo. …..

"Ầm ầm ầm!" Trong Cửu Khúc Hoàng Hà Trận, Mười Hai Kim Tiên Xiển giáo tâm thần chấn động, đột nhiên phát hiện trong trận vô tận thần lôi lóe lên, oanh kích, mang theo lực lượng vạn quân của lôi đình.

"Chặn lại!

Nhất định phải chặn lại!" Quảng Thành Tử sắc mặt âm trầm đến sắp nhỏ ra nước, gầm thét liên tục.

"Không được a!

Phong lôi quá đáng sợ rồi, dựa vào thực lực của ta căn bản không chặn được!" Ngọc Đỉnh Chân Nhân vội vàng gầm lên.

"Ầm ầm ầm!" Đúng lúc đó, lại vô tận phong lôi chợt hiện, quỷ thần khó lường, từ bốn phương tám hướng oanh kích đến.

Lần này, Mười Hai Kim Tiên Xiển giáo căn bản không thể chống đỡ được.

Đồng loạt bị phong lôi đánh trúng.

Trong khoảnh khắc, thì thấy Tam Hoa trên đỉnh đầu bị tước, Ngũ Khí trong ngực cũng bị diệt, trong nháy mắt từng người như gặp trọng thương, thổ ra máu tươi, khí tức suy yếu đến cực điểm.

Thậm chí khí tức hỗn loạn vô cùng, dường như căn cơ cũng bị tổn hại.

Nếu lại gặp phong lôi oanh kích, e rằng ngay cả cảnh giới của bản thân cũng không giữ được, thậm chí sẽ bị đánh rớt tu vi Đại La Kim Tiên sơ kỳ.

"Không!!!" Cảm ứng pháp lực trong cơ thể đang điên cuồng trôi đi, Quảng Thành Tử gầm thét điên cuồng.

Cụ Lưu Tôn và các Kim Tiên khác cũng đều lộ ra vẻ mặt kinh khủng.

Dù sao nếu cảnh giới bị tước mất, e rằng cả đời cũng không ngẩng đầu lên được, thậm chí sẽ có nỗi sợ hãi Tam Tiêu từ sâu thẳm linh hồn, khi đó đạo tâm bất ổn, vĩnh viễn cũng không có cách nào chứng đắc quả vị.

"Ong!" Đúng lúc đó, chỉ thấy chân trời đột nhiên tuôn ra từng đóa kim liên, tử khí đông lai ba vạn dặm, vô số kim sắc liên hoa từ trên bầu trời bay lượn, trên mặt đất càng tuôn ra từng đóa kim liên, trong hư không có hư ảnh, như vô số tiên tử mặc y phục vũ múa, thật là

một cảnh tượng thiên địa cộng mừng.

Có thể xuất hiện cảnh tượng như vậy, chính là Thánh Nhân xuất hiện, thiên địa dị thải phân trình.

"Phóng Tứ!!!" Cùng với dị tượng thiên địa xuất hiện, kèm theo một tiếng gầm thét ẩn chứa uy nghiêm cuồn cuộn.

Tiếng lôi đình cuồn cuộn, ngay cả bầu trời cũng chấn động, dường như gặp phải uy áp to lớn.

Chỉ trong khoảnh khắc, thì thấy một thân ảnh, từ ngoài hư không vô tận bước đi, một bước vạn dặm, trong chớp mắt, đã đến trên tinh không của Trục Lộc bình nguyên.

Chỉ thấy người đó có tướng mạo trung niên, quanh thân đạo vận vờn quanh, khí tức phiêu miểu.

Rõ ràng đứng ở đó, nhưng dường như hòa mình vào tự nhiên, nếu không nhìn kỹ, căn bản không thể nhìn thấy sự tồn tại của y.

Người này, chính là Giáo chủ Xiển giáo, Thiên Đạo Thánh Nhân Nguyên Thủy Thiên Tôn!

"Sư tôn, cứu ta!" Quảng Thành Tử cảm ứng khí tức Nguyên Thủy Thiên Tôn xong, đầu tiên là mừng rỡ, sau đó vội vàng lớn tiếng kêu.

"Khẩn cầu sư tôn giải cứu chúng con!" Từ Hàng Đạo Nhân cũng kêu lên.

"……" Trong khoảnh khắc, Mười Hai Kim Tiên Xiển giáo đều đồng loạt cầu cứu, dường như những kẻ thất bại thảm hại.

Chương 230

Nguyên Thủy Thiên Tôn chân đạp tường vân, kiêu ngạo đứng trên hư không, sắc mặt bình tĩnh, chỉ trong đôi mắt mang theo từng tia phẫn nộ.

Đôi mắt hỗn độn nhìn về phía Tam Tiêu tam tỷ muội ở trận nhãn Cửu Khúc Hoàng Hà Trận, đạm nhiên lên tiếng: "Tam Tiêu, không mau triệt đi đại trận sao?!" Ngữ khí không thể nghi ngờ đó, dường như đang ra lệnh cho Tam Tiêu vậy, trông vô cùng cao ngạo.

"Gì?

Nguyên Thủy Thiên Tôn lại đích thân đến?" Trên Trục Lộc bình nguyên, Thái Vân vừa thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn đến, tâm thần chấn động, kiêng dè nói.

"Sao… sao có thể?

Lại là Thiên Đạo Thánh Nhân cao cao tại thượng a, vì sao lại xuất hiện ở đây?" Cửu Thiên Huyền Nữ cũng kinh ngạc vô cùng nói.

"Đáng ghét, rõ ràng là Thiên Đạo Thánh Nhân, vì sao lại muốn can thiệp vào chuyện này?" Hi Hòa, Thường Hi cũng đồng thanh bất phục nói.

"……" Có thể thấy, cùng với sự hiện diện của Nguyên Thủy Thiên Tôn, sự việc lại xuất hiện biến cố lớn.

Vốn dĩ đệ tử Xiển giáo, Huyền Đô Đại Pháp Sư, Xi Vưu, Đại Vu Vu tộc đều đã bị đánh bại, Hiên Viên đã định sẵn sẽ là người chiến thắng.

Nhưng hiện tại đường đường là Nguyên Thủy Thiên Tôn giáng lâm, e rằng lại sẽ xuất hiện rất nhiều biến cố.

“Hừ!

Dựa vào cái gì?” Không ngờ, đối mặt với Nguyên Thủy Thiên Tôn, Bích Tiêu cũng không hề sợ hãi, ngược lại ngẩng đầu nhỏ lớn tiếng hỏi lại: “Chẳng lẽ Xiển giáo muốn che trời?

Đánh tiểu không xong thì gọi lão ra sao?” “Oa!” Cùng với lời phản bác của Bích Tiêu, toàn bộ chiến trường đều chìm vào một trận xôn xao.

Tất cả mọi người đều sững sờ nhìn Bích Tiêu, vẻ mặt tràn ngập khó tin. …..

Lại dám phản bác Nguyên Thủy Thiên Tôn?

“Bích Tiêu, ngươi đang tìm chết!” Quảng Thành Tử nhe răng cười nói.

“Ngay cả sư tôn của ta cũng dám phản bác, trên trời dưới đất, tuyệt đối không có khả năng ngươi sống sót!” Cụ Lưu Tôn cũng lạnh lùng quát.

“Uy nghiêm của Thánh Nhân, sao có thể bị mắng?” Từ Hàng Đạo Nhân cũng lạnh giọng quát.

“……” Các Kim Tiên khác cũng đồng loạt giận dữ mắng Bích Tiêu không biết trời cao đất rộng, ngay cả sư tôn cũng dám mắng.

Đặc biệt là Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Khi nghe lời phản bác của Bích Tiêu, sắc mặt hơi biến đổi, đôi mắt hỗn độn lóe lên từng tia hàn mang, dường như trong mắt đang ủ dột một cơn bão táp cuồng bạo.

“Có biết không, ngay cả sư tôn Lâm Hiên tiểu nhi của ngươi ở đây, cũng không dám nói chuyện với ta như vậy sao?” Nguyên Thủy Thiên Tôn lạnh giọng nói.

Đồng thời uy áp Thánh Nhân cuồn cuộn tản mát ra, tràn ngập chu thiên.

Chỉ trong khoảnh khắc, khiến Tam Tiêu tam tỷ muội như rơi vào hầm băng, dường như toàn bộ hồn phách đều muốn bị rút ra khỏi cơ thể.

Sau đó Cửu Khúc Hoàng Hà Trận cũng dần dần suy yếu, đến nỗi Mười Hai Kim Tiên Xiển giáo tìm được cơ hội, thoát ra khỏi đó, từng người tuy chật vật vô cùng, nhưng trên mặt cũng lộ ra vẻ hưng phấn.

Dù sao bây giờ sư tôn đã đến, vậy thì dù Cửu Khúc Hoàng Hà Trận của Tam Tiêu có cường hãn đến đâu, cũng tuyệt đối sẽ gặp trọng thương.

Đặc biệt là Bích Tiêu, lại dám mắng sư tôn, đơn giản là tìm chết.

"Ngươi dám gọi sư tôn ta là tiểu nhi?

Vậy ta không thể gọi ngươi là lão cẩu sao?" Bích Tiêu là kẻ từ nhỏ đã không sợ trời không sợ đất.

Khi nghe Nguyên Thủy Thiên Tôn gọi Lâm Hiên là tiểu nhi, lập tức nổi giận.

Trực ngôn không úy kỵ gọi Nguyên Thủy Thiên Tôn là lão cẩu, khiến tất cả tiên linh và chiến sĩ Nhân loại có mặt đều mắt tròn miệng há.

"Bích Tiêu tiên tử cũng… cũng quá gan lớn rồi a!" "A, thật sự khó mà tưởng tượng, lại dám mắng cả Thánh Nhân!" "Không hổ là đệ tử của Thánh phụ, mắng hay lắm!" "Nhưng Nguyên Thủy Thiên Tôn là Thánh Nhân a, thần thông khó lường, được xưng là tồn tại bất tử bất diệt, Bích Tiêu tiên tử chẳng phải gặp phiền phức lớn rồi sao?" "Chỉ là phiền phức thôi sao, phiền phức còn lớn hơn nhiều!" "Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng thật đáng ghét, lại lấy lớn hiếp nhỏ, sư phụ ta, thực

sự không phải là người.” “Suỵt!

Đừng nói nhiều!” “……” …..

“Nguyên Thủy Thiên Tôn, ngài cũng là Thánh Nhân, là tồn tại cùng bối với sư tổ chúng con, lẽ nào muốn làm khó tỷ muội chúng con?” Thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn tản mát uy áp cuồn cuộn, Vân Tiêu tâm thần rùng mình, vội vàng trừng mắt nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn lớn tiếng quát.

“Ong!” Đột nhiên, vốn dĩ Thái Vân ở phía dưới, trong khoảnh khắc, cũng đồng loạt bay lên hư không, cùng Tam Tiêu tam tỷ muội đứng kề vai, đồng loạt đối mặt với Nguyên Thủy Thiên Tôn.

“Vân Tiêu tỷ tỷ nói không sai, Nguyên Thủy Thiên Tôn, cao quý là Thánh Nhân, lẽ nào muốn lấy lớn hiếp nhỏ không thành?” Hi Hòa cũng lạnh mặt kêu lên.

“Dù có như vậy, tỷ muội chúng con cũng không sợ!” Thường Hi cũng nói chắc nịch, ung dung không sợ hãi.

“Mau xuống đi!” Nghe lời của Hi Hòa, Vân Tiêu trong lòng giật mình, vội vàng trừng mắt quát: “Chuyện này không liên quan đến các ngươi, mau xuống đi!” Dù sao cũng lo lắng, nếu Nguyên Thủy Thiên Tôn nổi giận, sẽ giận lây sang Thái Vân, nếu thật sự như vậy, mình thực sự sẽ thành tội nhân rồi.

“Vân Tiêu tỷ tỷ, chẳng lẽ tỷ nghĩ ta là loại người sẽ trốn tránh sao?” Không, đã đến lúc này rồi, Thường Hi còn có tâm trạng thè lưỡi nhỏ hồng phấn cười nói.

Chương 231

"Đúng vậy, ta muốn cùng Tam Tiêu tỷ tỷ đồng cam cộng khổ, không sợ!" Thái Vân cũng ngữ khí kiên định nói.

"…… Hà tất phải vậy chứ?" Vân Tiêu cắn nhẹ môi hồng, hai mắt ba quang lưu chuyển, nội tâm cảm động vô cùng nói.

Một luồng hơi ấm, từ nội tâm của cô tuôn trào, chảy ra khắp tứ chi bách hài.

Đây mới là tình cảm tỷ muội chân chính chứ!

Dù đối phương là Thiên Đạo Thánh Nhân, một ý niệm cũng có thể đánh giết tồn tại vô thượng, họ cũng ung dung không sợ hãi, nguyện ý chọn cùng nhau đối mặt.

"Hừ!

Đủ rồi chưa?" Đột nhiên, một âm thanh lạnh lùng truyền đến, dường như từ vĩnh cổ, chấn nhiếp vào lòng mỗi sinh linh.

Rõ ràng chỉ là một câu nói hết sức bình thường, nhưng lại ẩn chứa uy năng vô tận.

Chính là uy Thánh Nhân, lời nói pháp tùy.

Chính Nguyên Thủy Thiên Tôn thấy Vân Tiêu đoàn kết như vậy, lại không hề sợ hãi, lập tức trong lòng tuôn ra một cỗ lửa giận, lạnh lùng nhìn chằm chằm các cô gái.

"Tam Tiêu, các ngươi làm bị thương đệ tử của ta, lại còn dám sỉ nhục ta, hôm nay sư tổ của các ngươi, cũng không cứu được các ngươi!" Nguyên Thủy Thiên Tôn lạnh mặt nói.

"Ong!" Đột nhiên, ba đạo lưu quang lóe lên, rơi xuống trước mặt

Vân Tiêu, trực diện Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Ba người chính là ba thiện thi của Lâm Hiên, quanh thân đều bao quanh đạo vận cuồn cuộn, phía sau bản mệnh pháp bảo ẩn hiện.

Phược Linh Tác thần quang vờn quanh, Càn Khôn Lưu Ly Châu hà quang lưu ly bảy màu thịnh đằng, Hoàng Trung Lý Thần Thụ vạn cây cành phát ra u quang, khí thế bàng bạc cuồn cuộn.

"Các ngươi cũng muốn cản ta sao?" Thấy Tế Thế Đạo Nhân, sắc mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn lạnh đi, trầm giọng nói: "Các ngươi nên biết, nếu các ngươi bị ta đánh giết, Lâm Hiên tiểu nhi e rằng cả đời cũng không thể chứng đắc đạo quả vô thượng!" "Đây chính là đạo của chúng ta!

Tuân theo đạo của bản tôn!" Tế Thế Đạo Nhân trên đỉnh đầu 49 viên Càn Khôn Lưu Ly Châu, đạm nhiên cười nói.

"Sống, không phải do chúng ta nắm giữ; chết, ắt sẽ do chúng ta nắm giữ!" Hoàng Trung Đạo Nhân phía sau Hoàng Trung Lý Thần Thụ ẩn hiện, cành cây trong hư không điên cuồng vung vẩy.

"Chúng ta không có tự ngã, chỉ có bản tôn!" Chân Hư Đạo Nhân tay cầm Phược Linh Tác, thản nhiên lớn tiếng cười nói.

"Ha ha ha, tốt!

Tốt!" Nghe vậy, Nguyên Thủy Thiên Tôn giận quá hóa cười, sát cơ trong đôi mắt hỗn độn lóe lên.

Liên tiếp bị cản trở, y thực sự đã nổi giận, đã động sát cơ.

"Nếu đã vậy, vậy thì tất cả hãy cùng nhập U Minh Luân Hồi đi!" "Ong!" Vừa dứt lời, Nguyên Thủy Thiên Tôn liền giơ tay phải lên, trong tay cầm một đoàn năng lượng quang đoàn, bùng phát ánh sáng rực rỡ, lại tràn ngập tử khí vô tận.

Nếu đoàn năng lượng này oanh kích, e rằng Vân Tiêu và các cô gái đều sẽ bị tiêu diệt, không hề có ngoại lệ, không thể chống đỡ được.

Dù sao thủ đoạn Thánh Nhân, nào đâu có thể chống cự được.

"Ha ha ha!

Sư tôn, xin mau chóng đánh giết các cô ta!" Quảng Thành Tử nhe răng cười nói.

"Dám nghịch sư tôn của chúng ta, nghịch Thánh Nhân, đáng bị tru diệt!" Từ Hàng Đạo Nhân cũng mặt mày vặn vẹo nói.

"Không biết sống chết!" Xích Tinh Tử lạnh giọng nói.

"……" Trong mắt Mười Hai Kim Tiên Xiển giáo, Vân Tiêu lần này chắc chắn sẽ chết, nên đều cười.

"Ầm ầm ầm!" Trong khoảnh khắc, thì thấy thiên địa đều chấn động, trên bầu trời lôi đình tử sắc lóe lên, thiên địa uy lực cuồn cuộn bao trùm.

Mây đen vốn tụ lại, càng trong khoảnh khắc bị tiêu diệt, dường như ngay cả hư không cũng trở nên tĩnh lặng.

Một cỗ uy áp cổ lão, bàng bạc quét sạch chư thiên.

Dường như đã tồn tại từ vĩnh cổ!

Cảm ứng dị tượng khủng bố như vậy, Mười Hai Kim Tiên Xiển giáo, Nam Cực Tiên Ông, Hiên Viên, vô số chiến sĩ Nhân tộc, trong khoảnh khắc, đều trợn tròn mắt, có chút kinh hãi nhìn về phía bầu trời.

Ở nơi ánh mắt nhìn tới ngoài bầu trời, thì thấy một thân ảnh đang từ trên bầu trời từng bước một đi về phía Trục Lộc bình nguyên.

Bước chân của y nhìn có vẻ chậm, thực tế lại vô cùng nhẹ nhàng, một bước vạn dặm.

Không mấy bước, đã đến trên tinh không, đến trước mặt Vân Tiêu.

Khóe môi của y luôn mang theo nụ cười nhàn nhạt, quanh thân bao quanh đạo vận phiêu miểu, dường như quanh thân y đều bao quanh một đại thiên thế giới, đang diễn hóa chư thiên vạn vật vậy, trông vô cùng huyền diệu khó lường.

Đặc biệt là đôi mắt, màu hỗn độn, phàm là sinh linh nào nhìn vào đôi mắt đó, đều không khỏi kinh hồn bạt vía, dường như đã nhìn thấy quá khứ, hiện tại, tương lai của y!

Rốt cuộc là tồn tại khủng bố đến mức nào?

Chương 232

"…… Lâm Hiên!!!" Quảng Thành Tử trợn tròn mắt, kinh ngạc vô cùng nói.

"Hảo… hảo đáng sợ khí tức!" Xích Tinh Tử nuốt nước miếng, đôi mắt mang theo vẻ kinh khủng, không khỏi tự chủ nói.

"Hít!

Trước mặt người, ta lại cảm thấy nhỏ bé đến vậy!" Cụ Lưu Tôn cũng tâm thần chấn động nói.

"……" Có thể thấy, cùng với sự xuất hiện của Lâm Hiên, Mười Hai Kim Tiên Xiển giáo từ vẻ mặt kinh hỉ ban đầu, giờ đây đều biến thành kinh khủng khó tả.

Rõ ràng sư tôn của họ đang ở đó, nhưng bản năng lại sợ hãi, đó là một loại sợ hãi từ sâu thẳm linh hồn, loại sợ hãi khi đối mặt với tồn tại vô thượng.

Trái ngược với sắc mặt của Mười Hai Kim Tiên Xiển giáo, tự nhiên là Vân Tiêu.

Khi nhìn Lâm Hiên, các cô gái đều đồng loạt mặt lộ vẻ mừng rỡ, đôi mắt long lanh, lóe lên vẻ kích động vô cùng.

"Sư tôn!" Các cô gái vô cùng kích động, thấp giọng lẩm bẩm nói.

…..

Trên không Trục Lộc bình nguyên.

Lâm Hiên hai tay chắp sau lưng, kiêu ngạo đứng đó, khóe môi mang theo nụ cười nhàn nhạt, sắc mặt bình tĩnh nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn.

“Lâm Hiên tiểu nhi, ngươi xuất hiện rồi!” Nguyên Thủy Thiên Tôn đôi mắt hỗn độn khẽ nheo lại, nhìn chằm chằm Lâm Hiên lên tiếng.

Nếu nhìn kỹ, sẽ phát hiện lúc này Nguyên Thủy Thiên Tôn, trong đôi mắt lóe lên một tia kiêng dè.

Thân là Thánh Nhân, ý niệm thông đạt, ngay cả sinh linh cách ức vạn dặm, cũng có thể dễ dàng phát hiện.

Nhưng ngay cả khi Lâm Hiên xuất hiện trên bầu trời, y cũng không thể phát hiện tung tích Lâm Hiên, khí tức của kẻ đó nội liễm phiêu miểu, lại dễ dàng tránh né sự dò xét của y.

Hơn nữa bây giờ sau khi thấy Lâm Hiên, càng phát hiện đạo vận quanh thân Lâm Hiên ẩn hiện, không gian xung quanh dường như đang ẩn ẩn vặn vẹo, dường như không thể chịu đựng được sự giáng lâm của bản tôn Lâm Hiên.

Từ đó có thể thấy pháp lực của Lâm Hiên hùng hậu đến mức nào!

Thậm chí Nguyên Thủy Thiên Tôn còn cảm ứng được, lúc này Lâm Hiên, trong cơ thể ẩn chứa một cỗ sức mạnh khủng khiếp khác, cỗ lực lượng đó dường như đủ để hủy thiên diệt địa, cường hãn đến mức ngay cả y cũng tâm tồn vẻ kiêng dè.

“Không ngờ trong thời gian ngắn không gặp, Lâm Hiên tiểu nhi lại cường hãn đến vậy!” “E rằng bây giờ trong Hồng Hoang thiên địa ức vạn vạn sinh linh, tuyệt đối là cường giả chí cường dưới Thánh Nhân!” “Nhưng dù sao cũng không phải Thiên Đạo Thánh Nhân, chung quy cũng chỉ là một con kiến lớn hơn một chút!” Nói như vậy, sắc mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn đạm nhiên nhìn chằm chằm Lâm Hiên.

“Chẳng lẽ ta không nên xuất hiện?” Đối mặt với Nguyên Thủy Thiên Tôn sắc mặt lạnh lùng, Lâm Hiên ung dung không sợ hãi, vẫn

mang theo nụ cười nhàn nhạt.

Thậm chí nếu nhìn kỹ, sẽ phát hiện nụ cười khóe môi y mang vẻ lạnh nhạt, ẩn chứa sự lạnh lẽo khinh miệt.

“Lâm Hiên tiểu nhi, ta cũng không lấy lớn hiếp nhỏ, nhưng bây giờ đệ tử của ngươi Tam Tiêu bày Cửu Khúc Hoàng Hà Trận, làm thương đệ tử Xiển giáo của ta, sỉ nhục ta, làm ta mất mặt, ngươi định cho ta một lời giải thích thế nào?!” Nguyên Thủy Thiên Tôn lạnh lùng nói.

“Giải thích?

Ngươi cần giải thích thế nào?” Lâm Hiên cười, nụ cười lộ ra hai hàm răng trắng muốt.

“Hừ!

Đệ tử của ngươi vô lễ như vậy, sỉ nhục Thánh Nhân, đáng lẽ phải thần hồn câu diệt, nhưng ta niệm tình ngươi là đệ tử của Nữ Oa sư muội, lại là đệ tử của ngươi, nên ta nghĩ, tự đương tước đi Tam Hoa, phế bỏ cảnh giới tu vi của Tam Tiêu!” Nguyên Thủy Thiên Tôn lớn tiếng nói.

Một phen lời nói đầy nghĩa khí, dường như hình phạt như vậy, đối với Vân Tiêu là quá nhẹ.

Vừa cho Nữ Oa nương nương mặt mũi, lại như lẽ đương nhiên.

“Oa!” Nghe lời của Nguyên Thủy Thiên Tôn, Vân Tiêu đều tâm thần chấn động, sắc mặt hơi biến đổi.

Phế bỏ cảnh giới tu vi, tương đương với làm tổn hại đạo tâm của họ, nghiêm trọng có thể cả đời khó mà đột phá được nữa.

Hình phạt như vậy, đơn giản là ngang với việc lấy mạng.

“Sư tôn…!” Bích Tiêu cắn nhẹ môi, đôi mắt to long lanh nhìn về phía Lâm Hiên, có chút nức nở.

Nhưng lại bị Lâm Hiên đưa tay ngắt lời, ý muốn cô an tĩnh lại.

“Lão cẩu!” Đột nhiên, một cảnh tượng khiến tất cả sinh linh đều kinh ngạc xuất hiện.

Chỉ thấy Lâm Hiên sắc mặt bình tĩnh nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn, trong miệng khinh miêu đạm tả thốt ra hai chữ.

Lão cẩu!

Âm thanh của y không lớn, nhưng dường như ẩn chứa một loại thần lực nào đó, trong khoảnh khắc truyền khắp ức vạn dặm, khiến ức vạn vạn sinh linh và Nhân tộc đều có thể nghe rõ ràng.

Chỉ trong khoảnh khắc, tất cả sinh linh đều sững lại.

Tĩnh!

Chương 233

Yên tĩnh như chết, không ai lên tiếng, không có tiên linh nói chuyện, thậm chí dường như trong khoảnh khắc, ngay cả gió cũng ngừng thổi.

"Oa!" Đợi đến khi phản ứng lại, tất cả đều xôn xao.

"Gì?! …… Ta không nghe nhầm đấy chứ?" "Lâm Hiên… lại dám công khai sỉ nhục Nguyên Thủy Thiên Tôn?" "Thánh phụ sỉ nhục Nguyên Thủy Thiên Tôn là lão cẩu?" "Hít! …… E rằng thực sự đã chọc vào ổ kiến lửa rồi a!" "Lâm Hiên… dám sỉ nhục sư tôn, chắc chắn phải chết!" "Nữ Oa nương nương cũng không cứu được!" "……" Từng trận tiếng nghị luận kịch liệt, vang vọng khắp Trục Lộc bình nguyên.

Tất cả mọi người đều kinh ngạc vô cùng.

Ngay cả Vân Tiêu và các cô gái, cũng trợn tròn đôi mắt đẹp, có chút khó tin nhìn Lâm Hiên, sau đó sự kinh ngạc trong mắt, dần dần chuyển hóa thành kích động, trong mắt ánh lên dị thải liên tục.

Chính là sư tôn của họ!

Một vị vô cùng bao che khuyết điểm, một vị bất kể khi nào ở đâu cũng sẽ bảo vệ họ, một vị vì họ mà dám đắc tội Thiên Đạo Thánh Nhân.

Trong khoảnh khắc, trong lòng các cô gái chỉ có một ý niệm.

"Có được sư tôn như vậy, còn cầu gì nữa!" Đương nhiên!

Đối với hai chữ của Lâm Hiên, người chấn động nhất, chính là bản thân Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Đôi mắt y trợn tròn, dường như nghi ngờ mình không nghe nhầm.

Nhưng hai chữ đó trong đầu, lại quanh quẩn mãi, cộng thêm thái độ đạm nhiên của Lâm Hiên khi nói hai chữ đó, càng hoàn toàn không coi y ra gì.

Đầu tiên là ngạc nhiên, kinh ngạc, sau đó là chấn nộ, vô tận chấn nộ!

Trước đây Bích Tiêu gọi là lão cẩu thì có thể coi là đối phương còn nhỏ không hiểu chuyện, chỉ cần giáo huấn một trận là được.

Nhưng Lâm Hiên thì khác, là Thánh phụ Nhân tộc, đệ tử duy nhất của Nữ Oa nương nương, một trong những khách nghe Tử Tiêu Cung, cường giả chí cường Chuẩn Thánh đại viên mãn, thậm chí ở một mức độ nào đó, bối phận cũng gần như ngang hàng với y rồi.

Nay lại công khai sỉ nhục là lão cẩu, sự vũ nhục như vậy, không khác gì sự khiêu khích lớn nhất đối với y.

"Gì?

Không phải ngươi nói đệ tử của ta sỉ nhục ngươi, muốn tước Tam Hoa, phế cảnh giới sao?" Nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn sắc mặt tái mét đến cực điểm, Lâm Hiên cười ha ha, tiếp lời: "Nay ta cũng sỉ nhục ngươi rồi, có bản lĩnh thì ngươi cứ phế bỏ tu vi cảnh giới của ta đi!" "Lâm Hiên tiểu nhi… ngươi thực sự nghĩ ta không dám ra tay?" Nguyên Thủy Thiên Tôn đôi mắt khẽ nheo lại, sát cơ vô tận đang ủ dột, lạnh băng nhìn chằm chằm Lâm Hiên nói.

"Vì sao lại ồn ào như vậy?" Lâm Hiên khinh miệt cười, lên tiếng tiếp lời: "Thân là Thiên Đạo Thánh Nhân, lại bỏ sĩ diện, muốn ra tay với đệ tử của ta.

Thiên Đạo Thánh Nhân như vậy, thực sự đã ném hết mặt mũi rồi!" "Còn nói muốn phế bỏ tu vi cảnh giới của đệ tử ta, ta hỏi một câu, ngươi… xứng sao?" Lời nói của Lâm Hiên, dường như một cây

búa nặng vạn cân, ra sức gõ vào lòng mỗi sinh linh, khiến họ kinh ngạc đến mức không nói nên lời.

Lời nói này, tương đương với việc đang giáo huấn Thánh Nhân a!

Dám hỏi Hồng Hoang thiên địa, có tư cách giáo huấn Thiên Đạo Thánh Nhân, trừ Hồng Quân Đạo Tổ ra, còn ai?

Ân oán như vậy, e rằng Nguyên Thủy Thiên Tôn tuyệt đối sẽ không bỏ qua!

"Ong!" Quả nhiên, đợi đến khi lời nói của Lâm Hiên vừa dứt, thì thấy bản nguyên chi lực quanh thân Nguyên Thủy Thiên Tôn cuồn cuộn dâng lên, pháp lực bàng bạc hùng hậu bùng phát ra, trực tiếp khiến thiên địa đều trong khoảnh khắc tối sầm lại, dường như ngay cả nhật nguyệt cũng chỉ có thể ẩn mình.

Thánh nhân nổi giận, chư thần phải tránh!

Nguyên Thủy Thiên Tôn, thân là Thiên Đạo Thánh Nhân, vẫn luôn là tồn tại cao cao tại thượng.

Giờ đây bị Lâm Hiên nhục mạ như vậy, tự nhiên vô cùng phẫn nộ.

Đồng thời, uy áp hùng vĩ bàng bạc được phóng thích, tựa như tinh thần đè ép, trực tiếp khiến người ta không thở nổi, ngay cả tâm thần cũng gần như bị hủy diệt.

Cảm nhận được luồng uy áp mênh mông này, sắc mặt Vân Tiêu biến đổi.

Tuy không phải Nguyên Thủy Thiên Tôn cố ý nhắm vào, nhưng chỉ dư ba thôi cũng khiến khí tức của nàng hỗn loạn, suýt chút nữa không thể duy trì mà rơi xuống. "Hừ!" Đúng lúc đó, lại nghe thấy Lâm Hiên hừ lạnh một tiếng.

Uy áp đáng sợ của Nguyên Thủy Thiên Tôn lập tức tiêu tán, tựa

như chưa từng xuất hiện.

Trên thực tế, nó đã bị Lâm Hiên hừ lạnh một tiếng, đánh tan trong bóng tối! "Xuống dưới trước đi!" Lâm Hiên không quay đầu lại, bình thản nói với Vân Tiêu. "Nhưng, Sư tôn..." Vân Tiêu hơi do dự, nhưng thấy Lâm Hiên phất tay, ý bảo không cần lo lắng. "Vậy Sư tôn hãy cẩn thận!" Thấy động tác của Lâm Hiên, Vân Tiêu chỉ có thể gật đầu, sau đó thân hình chợt lóe, hóa thành từng đạo lưu quang, đáp xuống mặt đất.

Nhưng đôi mắt đẹp long lanh vẫn luôn dõi theo Lâm Hiên, chú ý nhất cử nhất động của người sau. "Hôm nay ta sẽ thay Nữ Oa sư muội dạy dỗ tiểu nhi ngươi một trận!" Nguyên Thủy Thiên Tôn sắc mặt tái xanh, lạnh lùng nói.

Chương 234

"Ong!" Vừa nói, ý niệm vừa động, liền tế ra một cây cờ huyền ảo.

Cây cờ này lóe lên ánh sáng rực rỡ, thần quang lưu chuyển trên đó, tựa như vạn pháp áo nghĩa được khắc họa, vô cùng huyền diệu.

Đó chính là tiên thiên chí bảo mạnh nhất Bàn Cổ Phiên, tương truyền cây cờ này sở hữu sức mạnh phá nát thời không, khai thiên lập địa, có thể thống ngự vạn pháp áo nghĩa, khiến thiên địa tái tạo.

Sau khi Bàn Cổ Phiên xuất hiện, nó bắn lên bầu trời, rủ xuống vạn đạo hào quang bàng bạc, quét về phía Lâm Hiên.

Mỗi đạo hào quang đó dường như đều ẩn chứa uy năng hủy diệt trời đất.

Khi quét xuống, càng khiến thiên địa chấn động, không gian bị vặn vẹo hủy diệt, tựa hồ muốn tái diễn hỗn độn, khủng bố vô biên. "Dạy dỗ ta?

Đơn giản là nằm mơ giữa ban ngày!" Đối mặt với hào quang đáng sợ, Lâm Hiên không hề sợ hãi, ngược lại còn cười lạnh một tiếng. "Ong!" Ngay sau đó, Lâm Hiên ý niệm khẽ động, liền tế ra Thương Khung Thần Xích, phóng lên bầu trời.

Chỉ thấy Thương Khung Thần Xích bên ngoài hiện lên thần quang, trong khoảnh khắc hóa thành vạn trượng lớn nhỏ, không ngừng tự chủ huy động, đánh tan hào quang từ Bàn Cổ Phiên rủ xuống, trông vô cùng dễ dàng, tựa như không tốn chút sức lực nào.

Sau đó, Thương Khung Thần Xích và Bàn Cổ Phiên giao chiến trên bầu trời.

Trong chốc lát, cả bầu trời trở nên vô cùng rực rỡ, ánh sáng chói

lòa, vô số thần quang lấp lánh, kèm theo tiếng sấm cuồn cuộn.

Từng ngôi sao nhỏ bé bị nát vụn dưới sự đối chiến của hai kiện cực phẩm pháp bảo, bị dư ba xung kích thành tro bụi, không gian biến dạng khó coi, thậm chí cả Trục Lộc bình nguyên phía dưới cũng rung chuyển không ngừng, mặt đất nứt ra từng rãnh sâu hoắm, lộ ra cảnh tượng thâm u, tựa như thông thẳng tới Cửu U Địa Ngục.

Chỉ là cuộc đối quyết giữa các pháp bảo, Lâm Hiên và Nguyên Thủy Thiên Tôn đều chưa tự mình động thủ. "Hừ!

Chí bảo như thế, giữ trong tay chỉ tổ phí của trời!" Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn Thương Khung Thần Xích có thần uy khó lường, hai mắt lóe lên vẻ tham lam, sau đó lạnh giọng quát. "Chẳng lẽ ngươi cấp sao?

Ngươi cũng xứng!" Đã xé rách mặt rồi, Lâm Hiên tự nhiên cũng không chút cố kỵ, lạnh lùng châm chọc. "Hỗn xược!" Nghe vậy, lòng Nguyên Thủy Thiên Tôn chùng xuống, sau đó tay phải lật một cái, liền lấy ra một kiện pháp bảo ánh bảo quang lấp lánh, là một cây ngọc.

Chính là một kiện pháp bảo khác: Tam Bảo Ngọc Như Ý!

Chỗ cán của Như Ý có chín con kim long năm móng đang bay lượn khác nhau, không con nào giống con nào, chín con kim long đều có thần vận riêng, xuyên hành trong tường vân, mỗi vảy rồng, râu rồng đều hiển hiện rõ ràng, vạn luồng kim quang lấp lánh trên thân rồng, thân rồng rung động, cổ cong đầu ngẩng vút lên không, râu rồng mắt rồng giận dữ trương ra, miệng rộng râu dài, móng vuốt sắc bén, có thế không thể cản phá.

Pháp bảo này cũng là một kiện cực phẩm tiên thiên linh bảo, hơn nữa còn ẩn chứa ý nghĩa: "Bát hoang lục hợp, duy ngô độc tôn." Lại còn có uy năng sơ lý thiên cơ!

Khi Nguyên Thủy Thiên Tôn cầm Tam Bảo Ngọc Như Ý, toàn thân khí thế bốc lên, tựa như một vầng minh nguyệt rực rỡ, chói mắt đoạt hồn, bản nguyên chi lực cuồn cuộn quanh thân, tàn phá khắp nơi.

Cũng khiến không gian quanh thân bị hủy diệt hết lần này đến lần khác.

Uy Thánh nhân, mạnh mẽ không thể lường! "Ầm ầm!" Khoảnh khắc tiếp theo, Nguyên Thủy Thiên Tôn cầm Tam Bảo Ngọc Như Ý, đột nhiên quét ngang về phía đầu Lâm Hiên, đánh tan không gian, tựa như xuyên việt hư không, trong nháy mắt đã đến trước mặt Lâm Hiên. "Thiên Đạo Thánh Nhân, ta Lâm Hiên ngược lại muốn lĩnh giáo!" Sắc mặt Lâm Hiên hơi lạnh, khẽ quát một tiếng. "Ong!" Ngay sau đó, Lâm Hiên cả người biến mất tại chỗ, đợi đến khi xuất hiện lần nữa, đã ở phía sau Nguyên Thủy Thiên Tôn, nắm chặt nắm đấm, hung hăng đấm thẳng vào trán đối phương.

Nắm đấm ẩn chứa vô cùng hủy diệt bản nguyên chi lực, chấn động cả ức vạn dặm tinh không đều rung chuyển.

Nhưng khi Lâm Hiên sắp đánh trúng Nguyên Thủy Thiên Tôn, đối phương đột nhiên xoay người, dùng Tam Bảo Ngọc Như Ý trong tay để đỡ nắm đấm của Lâm Hiên. "Ầm ầm!" Khi nắm đấm ẩn chứa hủy diệt bản nguyên chi lực, va chạm mạnh mẽ với cực phẩm tiên thiên linh bảo Tam Bảo Ngọc Như Ý, liền phát ra một tiếng sấm trầm đục.

Từng đợt dư ba cuồn cuộn lập tức tán ra.

Nơi dư ba đi qua, tất cả không gian đều bị hủy diệt, một vùng tối đen, hóa thành vô tận hư vô.

Trục Lộc bình nguyên phía dưới càng như bị cày xới, trở nên tan nát, từng dãy núi lớn ở xa cũng trong nháy mắt vỡ vụn, nước biển đại dương đảo ngược, ức vạn tinh thần hóa thành tro bụi, nhật nguyệt di chuyển.

Chịu đòn nặng như vậy, Lâm Hiên lùi lại mấy vạn dặm, khí tức hỗn loạn.

Nhưng Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng không khá hơn là bao, bị lực xung kích khủng bố đánh bay mấy chục vạn dặm, đánh tan từng đám mây đen, khí thế vốn như cầu vồng cũng rung chuyển không ngừng, tựa hồ yếu đi rất nhiều.

Tất cả.

Tự nhiên là công lao của nhục thân Lâm Hiên.

Kể từ khi nhục thân tu luyện đến cảnh giới Chuẩn Thánh hậu kỳ, nhục thân của Lâm Hiên đơn giản là mạnh đến đáng sợ, mạnh đến mức ngay cả Tổ Vu cũng phải ghen tị.

Nhục thân vô cùng cường hãn, lại thêm một quyền ẩn chứa hủy diệt bản nguyên chi lực, uy lực có thể thấy rõ.

Chương 235

"Lâm Hiên tiểu nhi, hôm nay ngươi chắc chắn bại!" Bị Lâm Hiên đánh bay mấy chục vạn dặm, có chút chật vật, Nguyên Thủy Thiên Tôn ngoài kinh hãi ra, còn vô cùng phẫn nộ.

Đường đường là một Thiên Đạo Thánh Nhân, giờ đây lại bị Lâm Hiên đánh bay, mất mặt mũi, đơn giản là sự sỉ nhục lớn nhất.

Bởi vậy, Nguyên Thủy Thiên Tôn đã hoàn toàn nổi giận! "Vút!" Vừa dứt lời, Nguyên Thủy Thiên Tôn thân hình khẽ động, trực tiếp vượt qua mấy chục vạn dặm, trong nháy mắt đã đến trước mặt Lâm Hiên, cầm Tam Bảo Ngọc Như Ý, hung hăng đập xuống Lâm Hiên, tựa như ẩn chứa ức vạn quân lực.

Thấy vậy, Lâm Hiên không hề sợ hãi, cũng hung hăng đấm ra một quyền. "Ầm ầm!" Khoảnh khắc tiếp theo, nắm đấm của Lâm Hiên lại va chạm với Tam Bảo Ngọc Như Ý, phát ra từng đợt sóng năng lượng, càn quét chư thiên, trong nháy mắt phá hủy vô số tinh thần.

Từng chút dư ba tán ra mặt đất, thậm chí còn khiến chiến sĩ bị thổi bay người ngựa ngửa nghiêng, chật vật không chịu nổi.

Lâm Hiên và Nguyên Thủy Thiên Tôn đã cố ý bảo vệ, nếu không dù chỉ một tia dư ba sức mạnh, e rằng cũng sẽ trong nháy mắt bị đánh chết, hồn phi phách tán, không có chút sức phản kháng nào.

Giống như trước đó, Lâm Hiên và Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng bay ngược lại.

Nhưng hai bên đều không thể làm gì đối phương.

Nhưng Lâm Hiên dù sao cũng có nhục thân vô cùng cường hãn, còn cường hãn hơn cả nhục thân của Tổ Vu, bởi vậy tương đối mà

nói, khá hơn Nguyên Thủy Thiên Tôn một chút, không đến mức chật vật như vậy.

Cứ như vậy, Nguyên Thủy Thiên Tôn thực sự bị đánh cho nổi giận, quát khẽ một tiếng rồi lại lần nữa tấn công Lâm Hiên, trong lúc ý niệm khẽ động còn tế ra mấy kiện pháp bảo cường hãn.

Chẳng hạn như Ngọc Thanh Hạp, Tử Ngọ Hạnh Hoàng Kỳ và Chư Thiên Khánh Vân.

Mấy kiện pháp bảo đều lấp lánh bảo quang, thần quang lưu chuyển, tựa hồ đang kể về sự phi phàm của chúng.

Khi tế ra hư không, càng khiến không gian chấn động liên tục.

Có thể thấy, Nguyên Thủy Thiên Tôn lúc này đã động thật, thề phải đánh bại thậm chí giết chết Lâm Hiên, để giải tỏa nỗi phẫn uất trong lòng. "Ong!" Đúng lúc Nguyên Thủy Thiên Tôn sắp hoàn toàn bùng nổ, thậm chí không tiếc mượn Thiên Đạo chi lực, nhanh chóng đánh bại Lâm Hiên, thì hư không một trận chấn động.

Sau đó khí tím Đông tới ba vạn dặm, vô số đạo âm lượn lờ bay ra, cầu vồng bay lượn, đất vọt kim liên, trời hoa rơi rụng, một cảnh tượng thiên địa cùng chúc mừng.

Hiển nhiên, lại có một vị Thiên Đạo Thánh Nhân khác đã đến.

Chúng sinh linh nhận được một loại cảm ứng nào đó, ngẩng đầu nhìn về một hướng chân trời, liền phát hiện một thân ảnh yêu kiều đang bay lượn, nhìn có vẻ chậm rãi, nhưng thực tế trong chớp mắt đã đến chiến trường tinh không.

Dung nhan tinh xảo, tựa như pho tượng hoàn mỹ nhất, dung mạo thiên sứ, thân hình ma quỷ, tiên khí lượn lờ quanh người, đạo vận phiêu miểu.

Chính là Nữ Oa Nương Nương, vị Thánh Nhân đầu tiên sau Hồng

Quân Đạo Tổ, cũng là Thánh Mẫu chí cao vô thượng của Nhân tộc. "Bái kiến Thánh Mẫu Nương Nương!" Thấy Nữ Oa Nương Nương, Hiên Viên và các chiến sĩ Nhân tộc còn sống sót phía dưới đều quỳ lạy khấu đầu, thái độ thành kính cung kính. "Tuyệt quá rồi, Sư tổ tới rồi!" Bích Tiêu mắt sáng rỡ, mừng rỡ hô lên. "Hô!

Bây giờ không cần lo lắng nữa rồi!" Vân Tiêu cũng thở phào một hơi nặng nề. "Nhưng mà, e rằng ta lo lắng quá rồi, dù sao trong lúc giao thủ với Nguyên Thủy Thiên Tôn vừa nãy, Sư tôn của chúng ta không những không bị yếu thế, mà còn ẩn ẩn chiếm thượng phong đó!" Thường Hi cười nhẹ nói. "Chà, Sư tôn của ta là lợi hại nhất!" Hạm Chi Tiên cũng cười hì hì nói.

Có thể thấy, khi thấy Nữ Oa Nương Nương, mấy cô gái đều thở phào nhẹ nhõm, ít nhất không cần lo lắng Lâm Hiên sẽ gặp chuyện.

Dù sao, Nguyên Thủy Thiên Tôn thân là Thiên Đạo Thánh Nhân, thần thông quảng đại, thủ đoạn khó lường, biết đâu Lâm Hiên thật sự không phải đối thủ.

Trái ngược với mấy cô gái, Thập Nhị Kim Tiên của Xiển Giáo, sau khi thấy Nữ Oa Nương Nương, đều tâm thần chấn động, trong mắt lóe lên vẻ kiêng kỵ.

Vừa nãy chính mắt họ thấy Lâm Hiên khi đối chiến với sư tôn, vô cùng cường hãn, không hề bị yếu thế chút nào.

Giờ đây lại thêm Nữ Oa Nương Nương, nếu liên thủ, e rằng sư tôn của họ cũng sẽ có nguy hiểm nhất định.

Nếu Nguyên Thủy Thiên Tôn không đối đầu với Lâm Hiên và Nữ Oa Nương Nương, thì người gây ra tranh chấp chẳng phải sẽ gặp họa sao?

Cứ như vậy, Quảng Thành Tử mắt lóe lên, thậm chí nảy sinh ý

niệm rút lui. "Sư phụ!" Thấy Nữ Oa Nương Nương, Lâm Hiên nhếch miệng cười, gãi gãi sau gáy, cười tủm tỉm gọi.

Dáng vẻ hiền lành thật thà đó khiến người ta kinh ngạc không thôi.

Dù sao biểu hiện của Lâm Hiên vừa nãy, tuyệt đối không thể hiền lành thật thà, ngược lại còn bá đạo vô biên, ngạo cốt tranh tranh.

Trực diện Thiên Đạo Thánh Nhân, giữa chúng nhục mạ Thiên Đạo Thánh Nhân, lực chiến Thiên Đạo Thánh Nhân!

Mỗi một cử động đều thể hiện khí phách hùng vĩ vô thượng của hắn, chấn nhiếp ức vạn sinh linh chư thiên, làm sao có thể là một tiểu tử hiền lành được?

Chương 236

"Bảo bối đồ nhi, không sao chứ?" Nữ Oa Nương Nương trước tiên gật đầu, sau đó lo lắng nhìn Lâm Hiên hỏi. "Không sao không sao, lão cẩu đó cũng chỉ là miệng cứng thôi, thực lực thì cũng bình thường, làm sao thương được đồ nhi?" Lâm Hiên cười nhạt một tiếng, phất tay nói vẻ không quan tâm. "Ong!" Nghe lời Lâm Hiên, Nữ Oa Nương Nương nở nụ cười rạng rỡ, đôi mắt đẹp cong thành hình trăng lưỡi liềm, trông rất vui vẻ.

Nhưng Nguyên Thủy Thiên Tôn thì lại khác.

Đặc biệt khi nghe từ 'lão cẩu', sắc mặt hắn càng lạnh đi, sát khí quanh thân bỗng nổi lên, trong mắt lộ rõ sát cơ. "Nữ Oa sư muội,...

đồ nhi mà ngươi dạy dỗ thật hay ho!" Nguyên Thủy Thiên Tôn giọng nói lạnh băng, lạnh lùng quát, "Dám giữa chúng nhục mạ sư bá, chẳng lẽ đệ tử môn hạ sư muội đều như vậy sao?" "Ầm ầm!" Đột nhiên, Nữ Oa Nương Nương thân hình chấn động, trực tiếp tế ra cực phẩm pháp bảo Hồng Tú Cầu, Bảo Liên Đăng, Sơn Hà Xã Tắc Đồ, đạo vận cuồn cuộn quanh thân, pháp lực bàng bạc càng chấn động tinh không, đôi mắt trở nên lạnh lùng u ám, tựa hồ ẩn chứa vô cùng nộ hỏa. "Nguyên Thủy!

Ta dạy dỗ đệ tử của ta thế nào, cần gì ngươi chỉ điểm?

Nếu ngươi còn dám nói đồ nhi của ta không đúng, hôm nay dù có đánh cho Hồng Hoang đại địa trở về hỗn độn, ta cũng sẽ không bỏ qua!" Nữ Oa Nương Nương phẫn nộ quát.

Sự phẫn nộ của nàng khiến tâm thần Nguyên Thủy Thiên Tôn đều chấn động.

Tuyệt đối không ngờ, Nữ Oa Nương Nương lại bao che đồ đệ độc

nhất của mình đến mức này, mức độ bao che đơn giản còn nghiêm trọng hơn cả Lâm Hiên bao che Vân Tiêu.

Quả nhiên không phải người một nhà thì không vào một cửa, tình cảm bao che đều là một mạch truyền thừa.

Chỉ vì Lâm Hiên một phen nói năng, lại khiến Nữ Oa nói ra lời "không bỏ qua", thái độ kiên định, không hề có chút ý đùa giỡn. "Ong!" Đúng lúc Nguyên Thủy Thiên Tôn trầm mặt, âm thầm mưu tính xem có nên tranh đấu một trận với Lâm Hiên và Nữ Oa, thì lại một trận tiên âm lượn lờ, khí tím Đông tới ba vạn dặm, đất vọt kim liên, trời hoa rơi rụng cảnh tượng xuất hiện.

Sau đó, Lão Tử tay chống gậy, chân đạp tường vân, đang bay lướt tới.

Lại thấy thiên địa một mảnh dị thải phân trình, có một vị Thánh Nhân.

Người đến chính là đồ đệ đầu tiên của Hồng Quân Đạo Tổ, đứng đầu Tam Thanh, Lão Tử Thánh Nhân.

Chỉ thấy hắn chân đạp tường vân, trong nháy mắt đã đến chiến trường tinh không. "Ong!" Sau khi đến chiến trường, Lão Tử không nói chuyện với Nguyên Thủy Thiên Tôn, khẽ lay gậy, lập tức một đạo thần quang xé rách hư không, trực tiếp bay đến trước mặt Huyền Đô Đại Pháp Sư, người cách đó không xa đã mất một cánh tay.

Đó chính là một viên tiên đan thần quang lưu chuyển. "Đây là Tăng Nguyên Đan, mau nuốt xuống đi!" Lão Tử bình thản nói. "Tạ Sư tôn!" Sắc mặt Huyền Đô Đại Pháp Sư tái nhợt, vội vàng hành lễ với Lão Tử, sau đó nuốt đan dược xuống. "Ong!" Khoảnh khắc nuốt đan dược, quanh thân hắn chợt lóe lên ánh sáng rực rỡ, cả người đều được bao phủ trong từng trận hào quang, đặc biệt ở chỗ cánh tay bị đứt, lại có một luồng khí tức nhân duyên lượn lờ.

Không lâu sau, ánh sáng rực rỡ dần tan đi.

Sau đó thấy cánh tay ban đầu bị mất của Huyền Đô Đại Pháp Sư, lúc này lại dần mọc trở lại, pháp lực của Huyền Đô Đại Pháp Sư cũng khôi phục rất nhiều, quả thật vô cùng thần diệu.

Lão Tử hài lòng gật đầu, sau đó mới nhìn về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn. "Đại huynh, người đến đúng lúc rồi!" Nguyên Thủy Thiên Tôn trên mặt lộ vẻ mừng rỡ, hô lên với Lão Tử, "Lâm Hiên tiểu nhi cả gan làm bậy, dám làm thương Huyền Đô sư điệt, suýt chút nữa khiến Huyền Đô sư điệt mất đi căn cơ, thật sự đáng ghét." Không thể không nói, Nguyên Thủy Thiên Tôn kéo thù hận rất tốt, vừa mở miệng không phải vì mình đòi công đạo, mà là vì Huyền Đô Đại Pháp Sư đòi công đạo.

Bởi vì hắn biết rõ trong lòng Lão Tử, Huyền Đô Đại Pháp Sư là đệ tử duy nhất, mức độ yêu quý của hắn thậm chí không kém gì Nữ Oa Nương Nương yêu quý Lâm Hiên, đều coi là người thân nhất. "Rắc!" Quả nhiên không ngoài dự đoán, theo lời Nguyên Thủy Thiên Tôn vừa dứt, trên khuôn mặt vốn vô vi của Lão Tử, lúc này cũng lóe lên một tia phẫn nộ.

Sắc mặt nghiêm nghị quét về phía Lâm Hiên và Nữ Oa Nương Nương, một luồng uy áp hùng vĩ như tinh thần càn quét chư thiên. "Ầm ầm!" Dù chỉ là sắc mặt Lão Tử hơi biến đổi, cũng khiến thiên địa chấn động, bầu trời sấm sét lóe lên.

Thân là đứng đầu Tam Thanh, đồ đệ đầu tiên của Đạo Tổ, thực lực của Lão Tử sớm đã đạt đến mức thông thiên triệt địa, pháp lực lại càng là mạnh mẽ đáng sợ nhất trong các vị Thánh Nhân.

Khi nhìn về phía Lâm Hiên, càng khiến Lâm Hiên có một loại cảm giác áp bách như thiên địa đè nặng. "Lão Tử sư huynh, ta hy vọng huynh có thể phân biệt phải trái, đừng nghe lời tiểu nhân!" Đột nhiên,

sắc mặt Nữ Oa Nương Nương hơi lạnh, nhìn Lão Tử lạnh giọng nói, "Chuyện Tam Hoàng Ngũ Đế của Nhân tộc, là Đạo Tổ đích thân định do Lâm Hiên phụ trách, Nguyên Thủy vì tranh đoạt khí vận, không tiếc phái đệ tử trong môn phái đến gây rối, lúc này sau khi bị đánh bại lại còn vu vạ, thật sự làm mất mặt Thánh Nhân." "Nữ Oa, đừng nói bừa!" Nguyên Thủy Thiên Tôn sắc mặt tái xanh, trừng mắt nhìn Nữ Oa Nương Nương, trầm giọng quát, "Tam Hoàng Ngũ Đế tuy do Lâm Hiên tiểu nhi phụ trách, nhưng chỉ phụ trách giáo hóa Tam Hoàng Ngũ Đế, không phụ trách chọn lựa Tam Hoàng Ngũ Đế!" "Tam Hoàng Ngũ Đế quan hệ đến sự hưng thịnh của Nhân tộc, tự nhiên kẻ có năng lực sẽ đảm nhiệm, Xi Vưu vốn mạnh hơn Hiên Viên, sau lưng lại có sự ủng hộ của Vu tộc, đáng lẽ phải là Nhân tộc Cộng Chủ, nhưng Lâm Hiên tiểu nhi lại tự tư, cố tình để Hiên Viên đi làm Nhân tộc Cộng Chủ, mới dẫn đến đại chiến, khiến Nhân tộc sinh linh đồ thán, đây là đại nhân quả, căn bản không xứng làm Nhân tộc Thánh Phụ!" Nguyên Thủy Thiên Tôn nói năng đường hoàng, đầy vẻ đại nghĩa lẫm nhiên.

Dường như Lâm Hiên chọn Hiên Viên làm Nhân tộc Cộng Chủ, thật sự đã trái với ý trời, gây ra đại nhân quả vậy.

Ngược lại, lời nói này khiến Nữ Oa Nương Nương pháp lực chấn động, suýt chút nữa không nhịn được muốn trực tiếp động thủ. "Đơn giản là cái trò cười lớn nhất thiên hạ, ta có xứng làm Nhân tộc Thánh Phụ hay không, cần ngươi nói sao?" Đột nhiên, Lâm Hiên bước lên một bước, vẻ mặt châm chọc nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn, bình thản cười nói, "Tranh chấp Nhân tộc Cộng Chủ, vốn là chuyện nội bộ của Nhân tộc, nhưng lão cẩu ngươi lại dẫn đầu phái đệ tử môn hạ tăng viện cho Xi Vưu, dẫn đến đại chiến liên miên, chiến hỏa khắp nơi." "Nguyên Thủy lão cẩu, ta hỏi lại một câu, chuyện Nhân tộc Cộng Chủ, liên quan gì đến ngươi?" "Ầm ầm!" Khi Lâm Hiên nói xong câu cuối cùng, dưới sự dẫn dắt của khí cơ, thiên địa lập tức biến đổi dữ

dội, trên bầu trời thần lôi cuồn cuộn.

Ngược lại, lời nói này tựa như chất vấn Nguyên Thủy Thiên Tôn, cũng tựa như truy cứu tội lỗi.

Liên tiếp gọi 'lão cẩu', khiến sắc mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn khó coi đến cực điểm, pháp lực hùng vĩ quanh thân chấn động, bản nguyên chi lực càng ẩn hiện.

Chương 237

Tựa hồ chỉ cần một lời không hợp, hắn sẽ lại đại chiến một trận với Lâm Hiên. "Ai!" Đột nhiên, Lão Tử thản nhiên thở dài một hơi, đầy ẩn ý nhìn về phía Lâm Hiên, vẻ mặt vô cảm nói, "Lâm Hiên sư điệt, chuyện Nhân tộc Cộng Chủ đã kết thúc, chúng ta không nên tiếp tục ở lại, nhưng ở đây ta muốn nhắc đến một chuyện." "Ta là Giáo chủ Nhân Giáo, đương nhiên phải hưởng khí vận của Nhân tộc, xin hãy giao Không Động Ấn cho ta!" "Chát!" Nghe lời Lão Tử nói, hai mắt Lâm Hiên khẽ nheo lại, từng luồng tinh mang lóe lên.

Thầm nghĩ Lão Tử quả nhiên không cần thể diện, lại dám vào lúc này đòi Không Động Ấn, rõ ràng là ý: Nếu giao Không Động Ấn ra, ta sẽ rời đi, không can thiệp vào chuyện này nữa.

Nếu không giao Nhân tộc chí bảo Không Động Ấn cho ta, vậy ta sẽ không bỏ qua.

Từ một tầng ý nghĩa khác, điều này tương đương với uy hiếp.

Dù sao Nguyên Thủy Thiên Tôn vốn là Thiên Đạo Thánh Nhân, thần thông quảng đại, thực lực cường hãn.

Nếu lại thêm vị chí cường đứng đầu Tam Thanh, đại chiến, Lâm Hiên e rằng sẽ chịu thiệt lớn. "Lão Tử sư bá, chẳng lẽ người đã quên, Giáo chủ Nhân Giáo cũng đã cướp đoạt khí vận của Sư phụ ta, do đó chứng đắc Hỗn Nguyên Đạo Quả, vốn là vị trí Giáo chủ bị cướp đoạt, nay lại muốn hưởng thụ khí vận Nhân tộc?

Người cảm thấy như vậy thật sự thích hợp sao?" Lâm Hiên khóe miệng khẽ nhếch lên, nở một nụ cười châm chọc. "Ta là Giáo chủ Nhân Giáo, là ý trời đã định, nói gì đến cướp đoạt?" Sắc mặt Lão Tử hơi biến đổi, trầm giọng nói.

Chuyện này thực ra vẫn luôn là nỗi lòng của Lão Tử.

Bởi vì trong mắt hắn, đây là một chuyện cực kỳ mất thể diện.

Nữ Oa Nương Nương sáng tạo Nhân tộc, lại nhờ Nhân tộc mà chứng đắc Hỗn Nguyên Quả Vị, khiến Lão Tử vẫn luôn cảm thấy mình đã thua Nữ Oa Nương Nương một bước trên con đường thành Thánh.

Giờ đây lại một lần nữa bị Lâm Hiên nhắc đến, trong mắt hỗn độn của hắn bỗng nổi lên nộ khí. "Không Động Ấn là của ta có được, cũng là Nhân tộc chí bảo,... ngươi không có tư cách lấy đi!" "Không Động Ấn là của ta có được, cũng là Nhân tộc chí bảo,... ngươi không có tư cách lấy đi!" Mỗi một chữ, một câu, đều tựa như một đạo thần lôi, vang vọng trong lòng tất cả sinh linh.

Lão Tử, khi nghe những lời này, sắc mặt càng trở nên tái xanh, thậm chí biến thành âm trầm. "Lâm Hiên sư điệt, có lúc ngươi phải học cách tôn sư trọng đạo!" Lão Tử hai mắt khẽ nheo lại, lạnh giọng nói với Lâm Hiên. "Đa tạ Lão Tử sư bá nhắc nhở, nhưng ta vẫn luôn kính trọng Sư phụ ta!" Lâm Hiên nhếch miệng cười nói. "Hừ!" Nghe lời này, khí tức quanh thân Lão Tử cứng lại, hừ lạnh một tiếng, lập tức cả mảnh hư không đều trở nên băng lạnh, sinh linh trong phạm vi ức vạn dặm đều cảm giác như rơi vào hầm băng, có một luồng khí lạnh lẽo từ sâu thẳm linh hồn dâng lên.

Thánh Nhân nổi giận, thiên địa biến đổi dữ dội! "Nếu Lâm Hiên sư điệt không muốn giao Không Động Ấn ra, chúng ta e rằng phải đánh một trận rồi!" Lão Tử vẻ mặt vô cảm nói. "Không sai!" Lúc này, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng mang vẻ mặt kinh hỉ, bước lên một bước, lớn tiếng nói, "Lâm Hiên tiểu nhi, Nữ Oa sư muội, ta khuyên các ngươi tốt nhất nên biết điều một chút, nếu không đừng trách chúng ta không nể tình đồng môn!" "Hừ!

Thật sự cho rằng ta sợ sao?!" Nữ Oa Nương Nương sắc mặt lạnh lùng, chân đạp Hồng Tú Cầu, đầu đội Sơn Hà Xã Tắc Đồ, đã sớm chuẩn bị sẵn sàng tranh đấu. "Ong!" Đúng lúc đó, Lâm Hiên cũng động.

Chỉ thấy ý niệm khẽ động, lập tức một cây trường thương chậm rãi xuất hiện.

Khoảnh khắc cây trường thương này xuất hiện, hư không đều chấn động kịch liệt, cuồn cuộn sát lục bản nguyên chi lực ngập trời lan tỏa khắp chư thiên, tựa hồ có vô cùng sát ý đang tràn ngập.

Một luồng sát lục bản nguyên chi lực cường hãn xuyên thủng tầng mây!

Trường thương khẽ rung động, liền thấy không gian xung quanh đều bị hủy diệt, hóa thành một vùng hư vô rộng lớn.

Đặc biệt luồng sát lục bản nguyên chi lực đó, càng khiến người ta nhìn vào đều cảm giác muốn sa vào ma đạo, tựa hồ trong lòng chỉ còn ý niệm sát lục vô cùng tận. "Hít!

Đó là pháp bảo gì?" "Chuyện gì vậy?

Trong ý thức hải của ta, dục vọng sát phạt đột nhiên trở nên thật nồng đậm, thật khát máu!" "Chết tiệt, đó chắc chắn là một cây sát phạt chí bảo!" "Chí bảo thật cường hãn, thật đáng sợ!" "Trời ơi, cây trường thương đó tuyệt đối là sát phạt chí bảo, thậm chí không kém Tru Tiên Tứ Kiếm của Thông Thiên Giáo Chủ đâu!" "Lâm Hiên làm sao có được sát phạt chí bảo như vậy?" Hầu như khoảnh khắc trường thương xuất hiện, ức vạn sinh linh đều bị chấn động.

Thật khó có thể tưởng tượng, rốt cuộc là sát phạt chí bảo đáng sợ đến mức nào, mới khiến chư thiên đều tràn ngập sát lục bản nguyên chi lực, thậm chí còn khiến trong đầu đầy rẫy ý niệm sát phạt.

Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn, khi cây trường thương này xuất hiện, đều tâm thần chấn động, hai mắt ngưng lại, lộ vẻ kiêng kỵ.

Đặc biệt khi nhìn đầu thương lạnh lẽo của trường thương, linh hồn còn có một chút run rẩy.

Tựa hồ cây trường thương này, ngay cả cũng có thể gây thương tổn, thậm chí có thể xuyên thủng nhục thân!

Kể từ khi tấn thăng thành Thiên Đạo Thánh Nhân, liền đại biểu cho bất tử bất diệt, cùng tồn tại với thiên địa, làm sao từng xuất hiện sự run rẩy như vậy? "Muốn chiến, vậy thì chiến!" "Ong!" Vừa dứt lời, cây trường thương tỏa ra sát lục bản nguyên chi lực u ám màu đen rơi vào tay Lâm Hiên.

Chương 238

Người sau cầm trường thương, tựa như Thượng Cổ Chiến Thần phụ thể, pháp lực bàng bạc cuồn cuộn, đôi mắt hỗn độn mang theo vô cùng sát cơ, cả người khí thế tựa hồ có thể xuyên thủng hỗn độn, mạnh đến mức khiến người ta kinh hãi.

Thân ảnh ngạo nghễ đứng trong hư không đó, khiến ức vạn sinh linh đều ngây người.

Tồn tại đáng sợ đến mức nào, mới có thể có khí thế xuyên nhật như vậy?

Một cây trường thương trong tay, trực diện hai vị Thiên Đạo Thánh Nhân.

Không hề sợ hãi!

Trên Trục Lộc bình nguyên, mấy cô gái Vân Tiêu đang không rời mắt nhìn Lâm Hiên.

Đến khi thấy Lâm Hiên tay cầm Thí Linh Thương, không hề sợ hãi trực diện Nguyên Thủy Thiên Tôn và Lão Tử Thánh Nhân, đôi mắt đẹp long lanh, dị thải liên tục. "Không hổ là Sư tôn, đơn giản là quá ngầu!" Bích Tiêu hai mắt long lanh, tựa như một tiểu mê muội, đầy sao nhỏ nhìn Lâm Hiên, khẽ nói thầm. "Hào tình cái thế như vậy, chỉ có Sư tôn ta thôi." Vân Tiêu cũng biểu cảm kích động nói, trái tim nhỏ đập thình thịch. "Ban đầu cứ nghĩ Sư tôn của ta là chí cường giả dưới Thánh Nhân, bây giờ nhìn thì coi thường Sư tôn rồi, trực diện Thánh Nhân cũng không hề thua kém!" Thải Vân âm thầm nuốt nước bọt, đầy vẻ sùng bái nói. "Sư tôn lợi hại nhất!" Quỳnh Tiêu lời nói không nhiều, nhưng lại đại diện cho lời nói chân thật nhất trong lòng. "Sư tôn tựa như Chiến Thần phụ thể, quá ngầu rồi." Hai chị em Hi Hòa,

Thường Hi cũng mắt sáng rực nói.

Có thể thấy, khi thấy Lâm Hiên dáng vẻ như vậy, mấy cô gái đều tâm tình dâng trào, từng trái tim nhỏ đập loạn xạ, hận không thể lao tới hô lớn 'Sư tôn đẹp trai!' Ngược lại, khi thấy Lâm Hiên dáng vẻ bá khí lăng tuyệt như vậy, Thập Nhị Kim Tiên của Xiển Giáo thì sắc mặt tái xanh, trong mắt tràn ngập vẻ kiêng kỵ nồng đậm.

Thậm chí không dám trực diện nhìn Lâm Hiên, chỉ cảm thấy người sau mạnh đến mức không thể tin được.

Rõ ràng là cùng bối phận, nhưng lại mạnh hơn rất rất nhiều, ngay cả đệ tử của Lâm Hiên còn không đánh lại, huống chi là bản thân Lâm Hiên.

Thậm chí còn cảm thấy, Lâm Hiên lúc này, chiến đấu lực tuyệt đối không thua sư tôn của họ là Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Đặc biệt luồng uy áp hùng vĩ đó, không hề kém sư tôn chút nào! "Khoảng cách quá lớn, không thể so sánh!" Quảng Thành Tử có chút chua chát nói.

Ngay cả kiêu ngạo như hắn, lúc này cũng không thể không thừa nhận mình còn xa mới bằng một phần vạn của Lâm Hiên.

Mặc kệ Thập Nhị Kim Tiên của Xiển Giáo thế nào.

Trên tinh không, Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn lạnh lùng nhìn chằm chằm Lâm Hiên, cảm nhận pháp lực bành trướng hùng hậu của Lâm Hiên, tất cả đều tâm thần chấn động, vẻ mặt ngưng trọng. "Lâm Hiên tiểu nhi, chẳng lẽ ngươi cho rằng có tuyệt cường Hỗn Độn Linh Bảo, thì có thể chiến một trận với Thiên Đạo Thánh Nhân như chúng ta sao?" Nguyên Thủy Thiên Tôn quát lên một tiếng. "Ồn ào, muốn đánh thì đánh, nói nhảm!" Lâm Hiên vung Thí Linh Thương trong tay, bình thản nói.

Tay cầm Hỗn Độn Linh Bảo Thí Linh Thương, pháp lực Chuẩn Thánh Đại Viên Mãn, tu vi nhục thân Chuẩn Thánh hậu kỳ, đầu đội cực phẩm Hỗn Độn Linh Bảo Tam Thập Lục Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, lại thêm Thương Khung Thần Xích.

Lâm Hiên lúc này, tuyệt đối không hề sợ Nguyên Thủy Thiên Tôn và Lão Tử.

Dù không thể giết chết họ, cũng tuyệt đối có thể đứng ở thế bất bại, đó chính là tự tin của Lâm Hiên. "Hừ!

Nếu đã như vậy, vậy thì chiến một trận!" Lão Tử sắc mặt âm trầm, quát khẽ một tiếng. "Ong!" Vừa dứt lời, liền tế ra tiên thiên chí bảo Thái Cực Đồ, bắn lên bầu trời, hình thành đồ trận âm dương che trời lấp đất, bao phủ chư thiên.

Một trận chiến Thánh Nhân, dường như có thể bùng phát bất cứ lúc nào! "Ầm ầm!" Đột nhiên, trên bầu trời vang lên một trận tiếng sấm huyền ảo, vang vọng khắp Hồng Hoang thiên địa.

Đồng thời, một luồng uy áp cổ xưa, hùng vĩ, tựa như từ hỗn độn viễn cổ giáng xuống, trong chớp mắt đã càn quét chư thiên vạn giới.

Ức vạn sinh linh đều cảm thấy tâm thần chấn động, ngay cả Lâm Hiên và Lão Tử trên tinh không cũng cau mày. "Chuyện Tam Hoàng Ngũ Đế, do Lâm Hiên phụ trách, các ngươi hãy mau chóng quay về, đừng gây tranh chấp nữa!" Ngay sau đó, một đạo âm phiêu miểu giáng xuống.

Chính là Hồng Quân Đạo Tổ hạ xuống đạo âm, lượn lờ chư thiên không tan.

Nghe lời này, Lão Tử vừa tế ra Thái Cực Đồ tâm thần chấn động, sau đó vội vàng hành lễ với bầu trời nói, "Đệ tử cẩn tuân pháp chỉ của Lão Sư!" Vừa dứt lời, liền có chút không cam lòng phất tay áo, thu hồi

thần thông pháp bảo, cuốn theo Huyền Đô Đại Pháp Sư rời đi, tựa như chưa từng xuất hiện vậy. "Nhưng...

Lão Sư..." Ngược lại, Nguyên Thủy Thiên Tôn có chút không cam lòng, mở miệng muốn nói gì đó. "Hừ!" Nhưng lời Nguyên Thủy Thiên Tôn còn chưa dứt, liền im bặt, và hừ một tiếng trầm đục.

Khí thế cũng đột nhiên ngưng trệ, tựa như chịu một loại trọng thương nào đó, sắc mặt khó coi đến cực điểm.

Chương 239

"Cẩn tuân pháp chỉ của Lão Sư!" Nguyên Thủy Thiên Tôn hít sâu một hơi, sau đó hành lễ với bầu trời hô lên.

Những người có mặt đều không phải kẻ ngốc, tự nhiên biết Nguyên Thủy Thiên Tôn sở dĩ hừ một tiếng trầm đục, khí thế suy yếu, rất có thể là bị Hồng Quân Đạo Tổ trừng phạt.

Đặc biệt Thập Nhị Kim Tiên của Xiển Giáo, trong khoảnh khắc, càng rụt cổ lại, trong mắt phát ra vẻ kiêng kỵ, không dám thở mạnh. "Ta đi đây!" Nguyên Thủy Thiên Tôn lạnh lùng trừng mắt nhìn Thập Nhị Kim Tiên và Nhiên Đăng môn hạ, lạnh giọng quát. "Ong!" Vừa dứt lời, liền thân hình khẽ động, trực tiếp xé rách hư không biến mất tại chỗ, không còn mặt mũi nào để tiếp tục ở lại.

Phó Giáo chủ Xiển Giáo Nhiên Đăng Đạo Nhân, Thập Nhị Kim Tiên của Xiển Giáo, Nam Cực Tiên Ông... cũng đều hóa thành lưu quang bay đi.

Cùng với Cửu Anh của Vu tộc đã bị thương từ sớm, cũng nhân cơ hội chuồn đi.

Cứ như vậy, trên chiến trường, cũng chỉ còn lại mạch của Lâm Hiên và Hiên Viên cùng các chiến sĩ Nhân tộc. "Hãy cai trị Nhân tộc thật tốt, dẫn dắt Nhân tộc đi lên con đường tốt đẹp hơn!" Sau khi các tiên linh kia rời đi, Lâm Hiên hô lên với Hiên Viên. "Cẩn tuân pháp chỉ của Thánh Phụ!" Hiên Viên không dám không tuân theo, vội vàng hành lễ hô lớn với Lâm Hiên. "Tất cả theo vi sư trở về!" Sau khi giải tán Hiên Viên, Lâm Hiên lại quay đầu nhìn về phía Vân Tiêu nói. "Ong!" Nói rồi, Lâm Hiên liền thi triển đại thần thông, mang theo Vân Tiêu, cùng với Nữ Oa bay lướt về phía Oa Hoàng Thiên.

Đáng nói là, ngoài Vân Tiêu ra, ngay cả Cửu Thiên Huyền Nữ, Hoàng Trung Đạo Nhân, Tế Thế Đạo Nhân, Chân Hư Đạo Nhân cũng đi theo sau.

Nhanh chóng, liền trở về Oa Hoàng Thiên. "Trước tìm một động phủ để ở, đừng xuống hạ giới nữa!" Lâm Hiên phái ba thi của Tế Thế Đạo Nhân đi, và nghiêm túc yêu cầu không được xuống hạ giới nữa.

Bởi vì Lâm Hiên tiếp theo, sẽ có chuyện trọng đại cần làm.

Oa Hoàng Cung.

Nữ Oa Nương Nương ngồi đoan trang trên đạo đài, khóe miệng luôn nở nụ cười từ hòa.

Hiển nhiên, đối với việc gặp lại Vân Tiêu, tâm trạng của nàng vô cùng vui vẻ. "Hi hi!

Lâu rồi không gặp Sư tổ, Sư tổ càng ngày càng xinh đẹp đó!" Bích Tiêu nhảy tưng tưng đến bên Nữ Oa, thân mật khoác tay đối phương cười hì hì nói. "Không sai không sai, Sư tổ là người xinh đẹp nhất Hồng Hoang thiên địa đó." Thường Hi cũng cười nháy mắt nói. "Được rồi được rồi!

Mấy con quỷ lanh lợi này, toàn học cái trò của Sư tôn các ngươi." Nữ Oa Nương Nương lườm nguýt trách mắng, nhưng nụ cười ở khóe miệng lại chưa từng biến mất.

Có thể thấy, nàng rất thích những lời khen này. "Trước chiến tranh ta từng hứa, giờ đây ta thực hiện lời hứa, nếu ngươi đồng ý, có thể bái nhập môn hạ của ta, trở thành ký danh đệ tử của ta!" Nhân lúc mấy cô gái đang trò chuyện vui vẻ với Nữ Oa Nương Nương, Lâm Hiên quay đầu nhìn về phía Cửu Thiên Huyền Nữ vẻ mặt câu nệ, cười nhẹ nói. "Phốc thông!" Không ngờ, vừa dứt lời Lâm Hiên, Cửu Thiên Huyền Nữ "phốc thông" một tiếng quỳ xuống, vô cùng thành

khẩn khấu đầu hô lên với Lâm Hiên, "Đệ tử Cửu Thiên Huyền Nữ, bái kiến Sư tôn, bái kiến Sư tổ!" "Tốt tốt, đứng lên đi!" Lâm Hiên hài lòng gật đầu, sau đó phất tay áo, liền phát ra một luồng sức mạnh nhu hòa, đỡ nàng dậy.

Nhưng sau đó Lâm Hiên tự mình hiểu ra, trên mặt lộ ra vẻ xấu hổ. "Ong!" Đúng lúc đó, Nữ Oa Nương Nương ngọc thủ khẽ phất, sau đó trong không khí lơ lửng mấy kiện pháp bảo ánh bảo quang lấp lánh.

Tuy không phải cực phẩm tiên thiên linh bảo, nhưng đều là cực phẩm hậu thiên chí bảo, phẩm chất không tệ. "Đã bái nhập môn hạ đồ nhi ngốc của ta, vậy thì mấy pháp bảo này tặng cho ngươi!" Nữ Oa Nương Nương cười nói với Cửu Thiên Huyền Nữ.

Sau đó đôi mắt đẹp nhìn về phía Lâm Hiên, khóe miệng mang theo nụ cười như có như không.

Dáng vẻ đó, tựa hồ đang nói, "Ta thân là Sư tổ đã tặng pháp bảo, Sư tôn thì sao đây?" "Lạc lạc lạc!" Thấy biểu cảm này của Nữ Oa Nương Nương, mấy cô gái Vân Tiêu đều bật cười như chuông bạc.

Sau đó đều tập trung ánh mắt vào Lâm Hiên. "Khụ khụ!" Bị từng đôi mắt đẹp nhìn chằm chằm, Lâm Hiên xấu hổ gãi đầu.

Sau đó nhìn về phía Cửu Thiên Huyền Nữ, hắng giọng nói, "Huyền Nữ, đợi vi sư tìm được pháp bảo thích hợp rồi sẽ tặng cho ngươi!" "Huyền Nữ có thể bái nhập môn hạ Sư tôn, đã là phúc phận lớn nhất của đệ tử rồi, đâu dám đòi pháp bảo?" Cửu Thiên Huyền Nữ vội vàng nói. "Lạc lạc lạc!" Mấy cô gái kia nghe vậy, lại lần nữa cười khúc khích.

Ngay cả Nữ Oa Nương Nương cũng có chút nhịn không được cười. "Thằng nhóc thối, thấy bình thường lúc nào cũng có nhiều cực phẩm pháp bảo như vậy, giờ thì đến pháp bảo cho đệ tử cũng không lấy ra được phải không!" Nữ Oa thầm nghĩ trong lòng.

Chương 240

Vậy là!

Sau khi thu Cửu Thiên Huyền Nữ làm đệ tử, số lượng đệ tử môn hạ Lâm Hiên đã đạt tới chín người.

Phân biệt là Tam Tiêu Tam Tỷ Muội, hai chị em Hi Hòa, Thường Hi, Thải Vân Tiên Tử, Hạm Chi Tiên, và Cửu Thiên Huyền Nữ.

Đương nhiên, ngoài ra, còn có một tọa kỵ là Hồng Linh.

Có thể thấy, những người vây quanh hắn đều là các tiên tử xinh đẹp như hoa, đều là cực phẩm mỹ nữ, cũng khiến Nữ Oa Nương Nương thỉnh thoảng lại trêu chọc Lâm Hiên, cho rằng hắn cố ý thu nữ sinh linh làm đệ tử, mặc dù căn nguyên của mỗi vị đệ tử đều không tệ.

Trên không một dãy núi nào đó ở Hồng Hoang đại địa.

Trên một đám tường vân, một thân ảnh hiện ra.

Chỉ thấy quanh thân hắn phật quang lượn lờ, sở hữu một đôi mắt hỗn độn, tựa như trong cơ thể có một Tối Thượng Cổ Phật.

Chính là Chuẩn Đề Đạo Nhân, một trong hai vị Thánh Nhân phương Tây.

Lúc này, sắc mặt hắn khó coi, thậm chí mang theo một tia âm hiểm. "Hừ, không ngờ Lâm Hiên tiểu nhi tu vi tiến triển thần tốc đến vậy, không những đạt đến Chuẩn Thánh Đại Viên Mãn, trong tay hắn lại còn sở hữu một kiện sát phạt chí bảo!" "Hơn nữa khi giao thủ với Nguyên Thủy, lại không hề yếu thế chút nào, tựa hồ nhục thân tu vi của hắn cũng vô cùng cường hãn!" Cứ như vậy, sắc mặt Chuẩn Đề Đạo Nhân càng trở nên âm trầm, gần như sắp rỉ nước ra.

Thậm chí mơ hồ cảm giác được, nếu lúc này đối đầu với Lâm Hiên, dù dựa vào Thiên Đạo chi lực, cũng có khả năng sẽ bại.

Khi đại chiến ở Trục Lộc bình nguyên, Chuẩn Đề Đạo Nhân cũng dùng thần niệm quan sát, và biết được chiến đấu lực khủng bố của Lâm Hiên. "Rõ ràng Thánh Nhân dưới đều là sâu kiến, vì sao chiến đấu lực của tiểu nhi đó lại khủng bố đến vậy?" Chuẩn Đề khẽ mắng một tiếng. "Ong!" Đột nhiên, một đạo quang trụ từ dãy núi cách đó không xa phóng thẳng lên trời, ngũ sắc rực rỡ, trông vô cùng huyền ảo.

Thấy đạo quang trụ này, Chuẩn Đề Đạo Nhân tâm trung khẽ động. "Nơi đây lại có thần quang như vậy hiện ra?

Để ta xem là vật gì!" "Ong!" Vừa dứt lời, Chuẩn Đề liền bấm ngón tay suy diễn.

Một lát sau, mở đôi mắt hỗn độn ra, hai mắt sáng quắc, quét tan vẻ âm u trước đó, thậm chí trở nên vô cùng hưng phấn. "Vút!" Sau đó thân hình chợt lóe, đã nóng lòng bay lướt về phía quang trụ.

Nhanh chóng, Chuẩn Đề Đạo Nhân đã đến giữa dãy núi, phát hiện quang trụ phát ra từ một sơn cốc trong dãy núi.

Sơn cốc đó lại sở hữu một tọa tiên thiên trận pháp, trận pháp vô cùng huyền ảo, tựa như ẩn chứa huyền diệu chí lý, dù đứng ngoài trận pháp, Chuẩn Đề vẫn có thể cảm ứng được trong trận pháp có ma khí cuồn cuộn đang tán ra. "Ong!" Chuẩn Đề Đạo Nhân vô cùng hân hỉ, hai tay liên tục đánh ra mấy đạo pháp quyết, nhập vào đại trận, mỗi đạo pháp quyết đều vô cùng huyền ảo. "Ầm ầm!" Một lát sau, tiên thiên đại trận bị hắn dùng sức mạnh vĩ đại phá vỡ, lộ ra cảnh tượng bên trong sơn cốc.

Chỉ thấy bên trong sơn cốc, khắp nơi đều tràn ngập tử khí, tựa như ở đó, căn bản không thể có sinh linh tồn tại. "Còn không mau hiện

thân!" Không ngờ, Chuẩn Đề Đạo Nhân lại sắc mặt lạnh lùng, lạnh giọng quát vào sơn cốc đó một tiếng, ẩn chứa đạo vận cuồn cuộn, xung kích khiến tử khí tứ tán, khiến cả sơn cốc đều khẽ rung chuyển. "Hoa lạp lạp!" Theo lời Chuẩn Đề Đạo Nhân vừa dứt, tử khí trong sơn cốc lại như có ý thức, nhanh chóng hội tụ, và nhanh chóng hình thành một con hung thú.

Chính là một con thần long thân thể vô cùng to lớn, sở hữu chín móng vuốt chí cao, vảy rồng quanh thân thỉnh thoảng phiêu ra từng luồng tử khí, đôi mắt trống rỗng lại càng có thể xuyên thấu tâm thần người khác.

Nếu quan sát kỹ, sẽ phát hiện khí thế như cầu vồng của nó, lại còn chứng đắc cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, còn đáng sợ hơn vô số lần so với khi Long Hán đại chiến. "Hừ!

Long Vương, ngươi vẫn chưa chết!" Nhìn con thần long dài vạn trượng trước mắt, Chuẩn Đề Đạo Nhân không những không ngạc nhiên, ngược lại còn cười lạnh nói. "Thánh Nhân!

Thần thánh phương nào?

Lại cũng đã đạt cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên!" Thần long ngẩng cái đầu to lớn, mắt lóe lên vẻ ngạc nhiên, hỏi Chuẩn Đề. "Ta là đồ đệ của Hồng Quân Đạo Tổ, đệ tử Huyền Môn, Chuẩn Đề Thánh Nhân đây!" Chuẩn Đề lớn tiếng nói. "Hồng Quân...

Hồng Quân... không ngờ lại thành Đạo Tổ?

Vậy Ma Tổ La Hầu đi đâu rồi?" Long Vương tựa hồ ngạc nhiên, tiếp đó mở miệng hỏi.

Âm thanh của hắn như sấm hồng, vang dội vô cùng, khí thế bàng bạc.

Chương 241

"Năm đó ma đạo tranh chấp..." Chuẩn Đề Đạo Nhân mắt lóe lên tinh mang, chậm rãi kể cho Long Vương nghe những chuyện sau đó. "Ai!" Nghe lời Chuẩn Đề Đạo Nhân, Long Vương nặng nề thở dài nói, "Không ngờ, không ngờ Long tộc của ta lại sa sút đến mức này, nhưng cũng tốt, dù sao cũng tuân theo ý chí của ta, trấn thủ Tứ Hải!" "Long Vương, kỳ thực không phải vậy, ban đầu Long tộc cao thủ rất đông, ít nhất theo ta được biết, cường giả cấp bậc Chuẩn Thánh cũng có mười mấy vị, và còn có cường giả Đại La hàng trên trời, chỉ tiếc..." Nói đến đây, Chuẩn Đề Đạo Nhân dừng lại, thản nhiên thở dài một hơi. "Chỉ tiếc?" Long Vương trừng mắt giận dữ, liên tục hỏi. "Trước đó ta không nói rằng sau khi Long tộc, Phượng Hoàng tộc, Kỳ Lân tộc rút khỏi vũ đài Hồng Hoang, thì Vu Yêu chấp chưởng Hồng Hoang thiên địa, và mở ra đại chiến lượng kiếp sao?

Trong trận chiến đó, thực ra Long tộc cũng tham gia, và Tứ Hải Long Vương, cường giả Long tộc trên trời, đều vẫn lạc trong trận chiến đó!" Chuẩn Đề Đạo Nhân mắt ngưng lại, đột nhiên nhấn mạnh ngữ khí nói, "Kẻ chém giết đó, chính là Lâm Hiên tiểu nhi!" "Ầm ầm!" Theo lời Chuẩn Đề Đạo Nhân vừa dứt, Long Vương quanh thân khí thế chấn động, lập tức thiên địa biến đổi dữ dội, cuồn cuộn thần lôi hội tụ, trong phạm vi ức vạn dặm đều đất rung núi chuyển. "Lâm Hiên tiểu nhi lại là thần thánh phương nào?

Dám đồ sát tử dân của ta như vậy!" Long Vương quát lên hỏi. "Là đệ tử duy nhất của Nữ Oa Nương Nương, sở hữu tu vi bán bộ Hỗn Nguyên, trong tay nắm giữ Hỗn Độn Linh Bảo, chiến đấu lực vô cùng cường hãn, ngay cả ta, e rằng cũng không thể làm gì hắn." "Nữ Oa Nương Nương, chính là sư muội của ta, cũng là đệ tử thứ tư của

Hồng Quân Đạo Tổ, tu vi ngang với ta!" Chuẩn Đề Đạo Nhân liên tục nói. "Gầm!" Đột nhiên, Long Vương gầm lên một tiếng giận dữ, tiếng sấm cuồn cuộn, vang vọng chân trời. "Lâm Hiên tiểu nhi, giết tử dân của ta, chắc chắn thần hồn câu diệt!!!" "Ong!" Sau một tiếng gầm giận dữ, Long Vương liền thân thể vươn ra, thẳng tắp xông lên trời, bay lướt về phía Tứ Hải, cuốn theo tử khí ngập trời.

Thấy tình hình này, Chuẩn Đề Đạo Nhân khóe miệng khẽ nhếch lên, nở một nụ cười lạnh lùng đắc ý vì âm mưu thành công. "Lâm Hiên tiểu nhi, có rắc rối rồi, hãy tận hưởng đi!" Hóa ra!

Chuẩn Đề Đạo Nhân sau khi thấy quang trụ, đã suy diễn một phen.

Phát hiện một bí mật trọng đại, chính là Long Vương của Thượng Cổ Long tộc, lại chưa chết, hay nói chính xác hơn, chưa chết hẳn.

Bởi vì khi hồn quy thiên địa, tựa hồ có một luồng nguyên thần rơi vào trong sơn cốc.

Sau đó sơn cốc có một tọa tiên thiên đại trận, có thể không ngừng hấp thu tử khí giữa thiên địa, không ngừng thai nghén nguyên thần của Long Vương, cuối cùng người sau không những ngưng tụ lại nhục thân, mà còn nhờ vô lượng tử khí tích tụ trong Hồng Hoang thiên địa mấy chục vạn năm, đột phá tu vi Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, chưởng khống tử khí bản nguyên chi lực, được trời ưu ái.

Nhưng Long Vương lúc này, chỉ là một luồng nguyên thần của Long Vương hóa thành, linh trí bẩm sinh không toàn vẹn, càng giống một đứa trẻ có thực lực cường hãn, dễ bị dụ hoặc nhất, căn bản không thể tự mình phân biệt phải trái.

Bởi vậy Chuẩn Đề Đạo Nhân liền mượn cơ hội này mưu tính, định để Long Vương đi tìm Lâm Hiên gây rắc rối.

Tử Tiêu Cung!

Khi Long Vương mang theo tử khí ngập trời bay về Tứ Hải, Hồng Quân Đạo Tổ khẽ mở đôi mắt hỗn độn, tựa như nhìn xuyên ức vạn dặm hư không, nhìn Long Vương. "Tiên thiên đại trận, người chưởng khống tử khí bản nguyên chi lực, xem ra Hồng Hoang thiên địa còn có nhiều điều chưa biết." "Nhưng Chuẩn Đề, hành động này e rằng sẽ gây ra đại nhân quả!" Oa Hoàng Cung.

Sau khi Lâm Hiên thu Cửu Thiên Huyền Nữ làm đệ tử thứ chín, mấy cô gái lại ở trong điện đùa giỡn rất lâu, rồi mới dần dần tản đi.

Nhanh chóng, trong đại điện, chỉ còn lại Lâm Hiên và Nữ Oa Nương Nương. "Ta cũng đã lâu không được ở riêng một mình!" Nữ Oa Nương Nương nhìn Lâm Hiên, có chút oán trách nói. "Là lỗi của đồ nhi, đồ nhi đáng lẽ nên thông cảm cho Sư tôn hơn mới phải." Lâm Hiên gãi gãi đầu cười tủm tỉm nói. "Thôi được rồi, giờ con cũng đã thu nhiều đệ tử, vậy thì nên có không gian riêng, vi sư cũng sẽ không hỏi quá nhiều." Nữ Oa Nương Nương lắc đầu cười.

Ngay sau đó, như nghĩ ra điều gì, nàng nhìn Lâm Hiên với nụ cười như có như không, khiến người sau nhìn đến mức trong lòng có chút chột dạ. "Sư phụ, người cứ nhìn con mãi, không sợ con sẽ đỏ mặt sao?" Lâm Hiên hắc hắc cười nói. "Đi sang một bên đi, ta đột nhiên nghĩ ra một chuyện vô cùng thú vị!" Nữ Oa lườm nguýt Lâm Hiên, sau đó cười nói, trong đôi mắt đẹp lại lóe lên một tia ranh mãnh.

Đúng lúc một tia ranh mãnh đó, lại bị Lâm Hiên bắt lấy.

Lập tức trong lòng hắn rùng mình, có một dự cảm không lành. "Sư phụ, chuyện thú vị gì vậy?" Đối mặt với ánh mắt hứng thú bừng bừng của Nữ Oa, Lâm Hiên chỉ có thể cứng rắn hỏi. "Liên quan đến Bình Tâm Nương Nương đó." Nữ Oa nở nụ cười rạng rỡ, sau đó cười nói, "Nàng ấy từng hỏi ta, con đã có đạo lữ hay chưa, nếu chưa có, thì có thể làm đạo lữ của con!" "?!" Nghe Nữ Oa nói vậy, Lâm Hiên giật

mình một cái lớn, cả người đều có chút không bình tĩnh.

Dù với tu vi bán bộ Thánh Nhân, hắn cũng suýt chút nữa nghi ngờ mình nghe nhầm.

Bình Tâm Nương Nương à!

Đó là ai?

Đó chính là ý chí của Tổ Vu Hậu Thổ hóa thành, thừa hưởng ý chí thiên địa, tồn tại chưởng khống Lục Đạo Luân Hồi, lại còn là cường giả cấp bậc Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Quan trọng hơn, Bình Tâm Nương Nương được công đức luân hồi đại tạo hóa, thực lực của nàng thậm chí còn cường hãn hơn cả Thiên Đạo Thánh Nhân bình thường.

Tồn tại như vậy, lại dám thẳng thắn nói muốn kết làm đạo lữ với hắn?

Với thân hình ma quỷ, dung mạo thiên sứ của Bình Tâm Nương Nương, Lâm Hiên không thể bình tĩnh nổi.

Chương 242

"Bảo bối đồ nhi, Bình Tâm Nương Nương kim khẩu ngọc ngôn, không phải nói đùa đâu." Nữ Oa nhìn Lâm Hiên với nụ cười như có như không nói.

Dù lời nói là vậy, nhưng trong mắt nàng lại lóe lên một tia thất vọng. "Sư phụ nghĩ nhiều rồi!" Không ngờ, sau khi phản ứng lại, Lâm Hiên lại vội vàng lắc đầu, cười khổ nói, "Đồ nhi từng hứa với Sư bá, phải thật lòng bầu bạn bên người, lại sao có thể nhập trụ U Minh Luân Hồi đó được?" "Rắc!" Nghe lời Lâm Hiên nói, Nữ Oa vốn có chút buồn bã, đột nhiên mắt sáng rỡ, ánh mắt càng trở nên nhu hòa, khóe miệng còn nở một nụ cười ngọt ngào.

Tựa như ăn mật ong vậy, trong lòng có chút ngọt ngào.

Nàng giả vờ nghiêm túc nói, "Đó là Bình Tâm Nương Nương đó, đồ nhi, con thật sự nguyện ý vì bầu bạn với vi sư mà từ bỏ việc kết làm đạo lữ với nàng sao?" "Sư phụ!" Lâm Hiên thu lại nụ cười, trịnh trọng nhìn Nữ Oa, ngưng giọng nói, "Nếu Bình Tâm Nương Nương thật sự muốn kết làm đạo lữ với con, vậy thì hãy theo con là được, dù sao con cũng không muốn cứ mãi ở trong U Minh Luân Hồi!" "Phốc xuy ~!" Nghe vậy, Nữ Oa không giả vờ được nữa, "phốc xuy" một tiếng bật cười.

Đồng thời lườm nguýt Lâm Hiên, đầy ý cười nói, "Thằng nhóc thối, dám nói muốn Bình Tâm Nương Nương theo con nhập trụ Oa Hoàng Thiên à?

Dù sao người ta cũng là người chưởng khống luân hồi đó chứ!" "Vậy thì hết cách rồi, tuy Bình Tâm Nương Nương cũng khá xinh đẹp, nhưng tiếc là đồ nhi lại hữu duyên vô phận với nàng." Lâm Hiên thở

dài nói.

Đồng thời trong đầu không khỏi hiện lên dung nhan kiều mỹ của Bình Tâm Nương Nương, trong lòng có chút nóng rực.

Nếu thật sự nguyện ý kết hợp với nàng, có vẻ cũng không tồi chút nào! "Được rồi được rồi!" Sau khi có được câu trả lời vừa ý, Nữ Oa Nương Nương tâm trạng đại hảo, tiếp tục chuyển đề tài, hỏi Lâm Hiên, "Đúng rồi, bảo bối đồ nhi, bây giờ con đã đạt Chuẩn Thánh Đại Viên Mãn, tiếp theo sẽ chứng đạo Hỗn Nguyên!" "Nếu vi sư không nhớ lầm, trong tay con vừa hay có một đạo Hồng Mông Tử Khí, có muốn mượn Hồng Mông Tử Khí để chứng đắc Thiên Đạo Thánh Nhân tôn vị không?" Thiên Đạo Thánh Nhân, hàm ý là Thánh Nhân được Thiên Đạo công nhận!

Một khi trở thành Thiên Đạo Thánh Nhân, chỉ cần ở trong Hồng Hoang thiên địa, liền có thể mượn Thiên Đạo chi lực, sở hữu chiến đấu lực siêu việt tầm thường, mà cường giả Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên bình thường không thể sánh bằng.

Đó cũng là lý do vì sao Lâm Hiên ban đầu khi đối trận Hung Thú Hoàng Giả Thần Nghịch thì có thể dễ dàng tàn sát đối phương.

Nhưng khi đối trận Nguyên Thủy Thiên Tôn, lại chỉ có thể ẩn ẩn chiếm thượng phong.

Trong đó ngoài việc pháp lực Nguyên Thủy Thiên Tôn vốn hùng hậu hơn Thần Nghịch một chút, quan trọng hơn là Nguyên Thủy Thiên Tôn có thể mượn Thiên Đạo chi lực.

Thiên Đạo Thánh Nhân, cùng tồn tại với trời, bất tử bất diệt, không thể khinh thường! "Sư phụ, đồ nhi xác thực có một đạo Hồng Mông Tử Khí!" Lâm Hiên gật đầu, sau đó chuyển giọng, trịnh trọng nói, "Chỉ tiếc, từ trước đến giờ, đồ nhi chưa từng cảm ứng được Hồng Mông Tử Khí có chút biến hóa nào, e rằng khó có thể mượn

Hồng Mông Tử Khí để thành Thiên Đạo Thánh Nhân!" "Ai, vậy thì có chút đáng tiếc rồi!" Nghe vậy, Nữ Oa u oán thở dài một hơi, sau đó nói, "Nếu có thể thành Thiên Đạo Thánh Nhân, liền bất tử bất diệt, lại càng có thể mượn Thiên Đạo chi lực để ứng phó địch, mạnh hơn không chỉ một chút đâu!" "Chắc là cơ duyên của đồ nhi không đủ thôi!" Lâm Hiên cười khổ nói.

Trên thực tế.

Lâm Hiên căn bản không có ý định mượn Hồng Mông Tử Khí để thành Thiên Đạo Thánh Nhân.

Bởi vì hắn rất rõ ràng, nếu lấy Hồng Mông Tử Khí thành Thiên Đạo Thánh Nhân, thì nguyên thần phải gửi gắm vào Thiên Đạo, chịu Thiên Đạo quản hạt, thậm chí cuối cùng có thể sẽ mất đi tự do, trở thành một con rối của Thiên Đạo, vĩnh viễn không có cách nào siêu việt Thiên Đạo.

Đối với con đường thành Thánh, Lâm Hiên sớm đã có dự định.

Chính là Dĩ Lực Chứng Đạo!

Giống như Bàn Cổ Đại Thần, dựa vào sức mạnh vô thượng, khai mở tân thiên địa, thành chí cường Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Vừa hay, hệ thống trước đó đã mở chức năng dùng điểm tu sửa để cường hóa nhục thân, cũng đang giúp Lâm Hiên tốt hơn trong việc Dĩ Lực Chứng Đạo.

Hiện tại, tu vi nhục thân của hắn đã đạt Chuẩn Thánh hậu kỳ, chỉ cần luyện hóa thêm nhiều cốt giá, nâng cao tu vi nhục thân đến Chuẩn Thánh Đại Viên Mãn, vậy thì có thể tam thi hợp nhất, dùng sức mạnh vô thượng để chứng đắc Hỗn Nguyên Đạo Quả.

Nhưng tất cả những điều này, Lâm Hiên cũng không vội vàng nói cho Nữ Oa, giống như tất cả các hệ thống tu sửa vô hạn khác.

Không phải không tin Nữ Oa, mà là không cần thiết! "Dám mưu tính sư phụ của ta, món nợ này, sớm muộn gì cũng phải tính toán rõ ràng!" Lâm Hiên thầm nghĩ trong lòng. "Bảo bối đồ nhi, nếu không định dùng Hồng Mông Tử Khí thành Thánh, vậy con muốn đi con đường thành Thánh nào?" Nữ Oa ánh mắt nhu hòa nhìn Lâm Hiên, vẻ mặt quan tâm hỏi, "Bây giờ con cũng đã thành công chém đi tam thi, chẳng lẽ định Tam Thi chứng đạo?" Trong mắt Nữ Oa, nếu Lâm Hiên có thể Tam Thi chứng đạo, thì quả thực cũng là một con đường chứng đạo không tồi.

Bởi vì Tam Thi chứng đạo, sau khi thành Thánh thì pháp lực hùng hậu hơn công đức thành Thánh một chút, chỉ là không thể mượn Thiên Đạo chi lực, chiến đấu lực sẽ không cường hãn như vậy mà thôi.

Không ngờ, đợi Nữ Oa nói xong, Lâm Hiên lại lắc đầu. "Không!" Lâm Hiên nhìn hư không ngoài điện, ánh mắt thâm thúy, giọng nói mạnh mẽ vang dội, "Đồ nhi định Dĩ Lực Chứng Đạo!" "Rắc!" Nghe lời này, sắc mặt Nữ Oa biến đổi, kinh hãi nhìn Lâm Hiên.

Trong đôi mắt đẹp, tràn đầy vẻ không thể tin được. "Bảo bối đồ nhi,... con xác định không phải đang nói đùa với vi sư đó chứ?" "Sư phụ, người thấy đồ nhi giống đang nói đùa sao?" Lâm Hiên nghiêm túc nói, "Đồ nhi biết, Dĩ Lực Chứng Đạo tuyệt không dễ dàng, cần phải thực hiện hành động vĩ đại khai thiên lập địa, cần nhục thân vô cùng cường hãn, nên đồ nhi cũng đã tu luyện nhục thân, bây giờ tu vi nhục thân không hề yếu!" "Bảo bối đồ nhi!" Thấy Lâm Hiên không giống đang nói đùa, Nữ Oa Nương Nương cũng biểu cảm ngưng trọng, ngưng giọng nói, "Dĩ Lực Chứng Đạo, tuy rằng là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên có pháp lực hùng hậu nhất, nhưng cũng là khó nhất, cho đến nay, chưa từng có sinh linh nào làm được cả!" "Thậm chí... thậm chí ngay cả Bàn Cổ Đại Thần, cũng đã vẫn lạc khi Dĩ Lực Chứng Đạo!" "Sư phụ, Bàn Cổ Đại Thần Dĩ Lực Chứng Đạo sở dĩ vẫn lạc,

là vì Người chứng đắc vô thượng đại đạo, Hỗn Nguyên Đại Đạo Thánh Nhân, tu vi đồ nhi không cường hãn đến vậy, chỉ chứng Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên mà thôi." Lâm Hiên giải thích. "Bất kể thế nào, con đường Dĩ Lực Chứng Đạo vô cùng gian nan, con phải suy nghĩ thật kỹ đó." Nữ Oa vẻ mặt lo lắng nói. "Sư phụ, người cứ yên tâm đi, đồ nhi từ trước đến nay đã từng làm chuyện gì mà không nắm chắc bao giờ?" Lâm Hiên khóe miệng khẽ nhếch lên, nở một nụ cười tự tin.

Thấy nụ cười của Lâm Hiên, trái tim Nữ Oa khẽ rung động.

Tựa hồ thật sự như Lâm Hiên đã nói, từ khi hóa hình đến nay, bất kể làm việc gì, đều luôn làm một cách có trật tự, chưa từng chịu thiệt thòi.

Chỉ đơn giản vì phúc duyên sâu sắc sao?

Chương 243

Cứ như vậy, Nữ Oa Nương Nương cũng yên tâm không ít, nhưng vẫn dặn dò, "Bảo bối đồ nhi, nếu con cảm thấy Dĩ Lực Chứng Đạo không ổn, thì Tam Thi chứng đạo đi, đó cũng là pháp môn chứng đạo của Hồng Quân Lão Sư, con đường đó không hề kém." "Vâng, cẩn tuân pháp chỉ của Sư phụ!" Lâm Hiên gật đầu nói. "Hừ, lại khách sáo với vi sư sao?" "Đâu có, chỉ là thấy không khí nặng nề quá, đồ nhi muốn làm dịu lại thôi mà." Lâm Hiên nhếch miệng cười nói. "Phốc xuy!" Nhìn nụ cười không đứng đắn của Lâm Hiên, Nữ Oa nguyên bản nhận chân đích biểu tình, cũng lập tức tan biến, "phốc xuy" một tiếng bật cười, lườm nguýt trách mắng.

Vậy là, Nữ Oa lại cùng Lâm Hiên trò chuyện.

Cùng lúc đó, Đông Hải Long Cung.

Tứ hải Long Vương đều quỳ lạy dưới đất, trên long ỷ phía trước, thì ngồi một người mặc đạo bào màu xám, quanh thân bị tử khí cuồn cuộn bao phủ, lan tỏa bên cạnh, tựa như không có khí tức sinh mệnh, chỉ do vô cùng vô tận tử khí tổ hợp thành.

Hiển nhiên đó chính là Long Vương đã thành công mượn vô cùng tử khí ngưng tụ nhục thân, và chứng đắc quả vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên. "Đông Hải Long Vương Ngao Quảng, Nam Hải Long Vương Ngao Khâm, Tây Hải Long Vương Ngao Nhuận, Bắc Hải Long Vương Ngao Thuận, bái kiến Lão Tổ!" Tứ Hải Long Vương đồng thanh hô lên.

Trong ngữ khí tràn đầy vẻ kích động nồng đậm.

Dù thế nào cũng không ngờ, Lão Tổ Long tộc lại sống lại, chứng đắc quả vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Phải biết rằng, Tứ Hải lúc này, sau khi vô số cường giả vẫn lạc trong đại chiến Vu Yêu, đã hoàn toàn suy tàn, cường giả mạnh nhất cũng chỉ có tu vi Thái Ất Kim Tiên, bởi vậy để tìm kiếm sự sống sót trên Hồng Hoang đại địa, đều lựa chọn hạ thấp cái đầu cao quý, đầu dựa vào Thiên Đình.

Giờ đây Long Vương phục sinh, chẳng phải có thể một lần nữa dẫn dắt Long tộc đặt chân lên Hồng Hoang đại địa, tiếp tục làm đại tộc tiên thiên vô thượng đó sao? "Vậy ai là cường giả mạnh nhất Long tộc bây giờ?" Long Vương ngồi đoan trang trên long ỷ, sắc mặt âm trầm hỏi. "Khải bẩm Lão Tổ, vâng, từ sau đại chiến Vu Yêu..." Ngao Quảng, người đứng đầu Tứ Hải Long Vương vừa định giải thích, lại bị Long Vương cắt ngang. "Chuyện đại chiến Vu Yêu, ta đã biết rồi, đừng nói nhiều nữa." Long Vương nghiêm nghị nói, "Thằng Lâm Hiên tiểu nhi đó, ta nhất định sẽ khiến hắn hồn phi phách tán, thần hồn câu diệt!" "Lão Tổ thần uy, nhất định có thể dẫn dắt Long tộc chúng ta một lần nữa bước lên đỉnh phong." Ngao Quảng cung kính hô lên. "Không sai, có Lão Tổ ở đây, Lâm Hiên tiểu nhi chắc chắn chết!" Bắc Hải Long Vương Ngao Thuận cũng hô lên. "Nhưng Lão Tổ, Lâm Hiên tiểu nhi là đệ tử duy nhất dưới trướng Nữ Oa Nương Nương, muốn giết hắn, không dễ đâu." Tây Hải Long Vương Ngao Nhuận cau mày, ngưng giọng nói. "Hừ!" Đột nhiên, Long Vương hừ lạnh một tiếng, lập tức Đông Hải chấn động, nước biển cuồn cuộn, sóng thần ngập trời, thần uy cái thế. "Mặc kệ Lâm Hiên tiểu nhi là đệ tử của ai, đều phải thần hồn câu diệt!" "Còn nữa, thân là một mạch Long tộc tôn quý vô cùng, lại dám lựa chọn đầu dựa vào Thiên Đình?" Câu nói cuối cùng, giọng Long Vương trở nên lạnh lẽo vô cùng, khiến Tứ Hải Long Vương đều như rơi vào hầm băng, sống lưng phát lạnh. "Khải bẩm Lão Tổ, chúng con cũng là bất đắc dĩ a!" Cảm nhận được nộ hỏa của Long Vương, Ngao Quảng vội vàng khấu đầu hô lớn, "Long tộc chúng con bây giờ đã hoàn toàn suy tàn, cường giả mạnh

nhất trong tộc cũng chỉ có tu vi Thái Ất Kim Tiên, tu vi yếu ớt như vậy, làm sao trấn áp Tứ Hải?

Chỉ có thể dựa dẫm vào Thiên Đình, nhờ vào uy nghiêm của Thiên Đình, mới có thể chiếm giữ Tứ Hải, duy trì huyết mạch Long tộc a!" "A, Lão Tổ đừng nổi giận, chúng con cũng không còn cách nào khác!" Ngao Thuận cũng hô theo. "Nhân tộc đại hưng, phía sau có mấy vị Thánh Nhân chống lưng; Hạo Thiên, Dao Trì chưởng quản Hồng Hoang thiên địa, phía sau càng có Hồng Quân Đạo Tổ chống lưng, Long tộc chúng con, nếu không dựa dẫm Thiên Đình, e rằng sẽ không còn đất dung thân nữa." Ngao Khâm cũng lệ chảy đầy mặt bi ai hô. "Ong!" Đợi Tứ Hải Long Vương nói xong, Long Vương đôi mắt tràn ngập nộ hỏa nồng đậm, trên người khí thế hùng vĩ, cổ xưa bốc lên, tựa như từ thời tuyên cổ vậy, vô cùng cường hãn. "Vì ta đã trở về, vậy thì Long tộc sẽ không còn phải dựa dẫm vào ai nữa!" Long Vương ngạo khí lẫm nhiên, đứng dậy, lớn tiếng tuyên bố, "Đầu tiên, sẽ bắt đầu từ Lâm Hiên tiểu nhi và Thiên Đình đó, ta muốn cho ức vạn vạn sinh linh Hồng Hoang đều biết, Long tộc mới là chủng tộc mạnh nhất, và sau này cũng vậy!" "Lão Tổ thần uy!" Tứ Hải Long Vương thần tình kích động, đồng loạt cao giọng hô lên.

Tại Nữ Oa Thiên, trong động phủ của Lâm Hiên.

Kể từ khi trở về từ Nữ Oa Cung, Lâm Hiên vẫn luôn tiêu hao điểm tu cải để luyện hóa thi cốt Thần Nghịch, mượn cơ hội này để đột phá cảnh giới Chuẩn Thánh Đại Viên Mãn của nhục thân.

Nhưng Thần Nghịch dù sao cũng là chí cường giả tu vi Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, thi cốt của hắn cũng phi thường bất phàm, dù tiêu hao một lượng lớn điểm tu cải, cũng cần không ít thời gian.

Vì vậy, Lâm Hiên chỉ có thể từ từ luyện hóa!

Nhưng khi bế quan chưa được mấy ngày, y đã bị làm phiền.

Là nha đầu Bích Tiêu hứng thú bừng bừng chạy đến, có chuyện muốn tìm y.

Dù sao luyện hóa thi cốt Thần Nghịch cũng không vội trong chốc lát, nên Lâm Hiên liền cho nha đầu vào động phủ!

"Nha đầu, chạy đến hứng khởi như vậy, có chuyện gì muốn nói với vi sư đây?" Lâm Hiên xoa xoa cái đầu nhỏ của Bích Tiêu, ánh mắt đầy cưng chiều hỏi.

"Hi hi!" Bị Lâm Hiên xoa đầu nhỏ, Bích Tiêu tỏ vẻ hưởng thụ, đôi mắt đẹp đều cong thành hình lưỡi liềm.

"Sư tôn, là chuyện của muội muội Dao Trì đó ạ." Bích Tiêu cười hì hì nhìn Lâm Hiên, ngọt ngào mở miệng nói, "Muội muội Dao Trì đã đích thân đến Nữ Oa Thiên rồi ạ!" "Ồ?

Nha đầu nhỏ đó đã chưởng quản Thiên Đình rồi mà còn có thời gian sao?" Lâm Hiên cười tùy tiện hỏi.

"Là Bàn Đào Đại Hội đó ạ, muội muội Dao Trì muốn tổ chức một Bàn Đào Đại Hội, sẽ mời các đại năng của Hồng Hoang đại địa đến dự tiệc, để bày tỏ thành ý mời Sư tôn, nên đặc biệt đích thân đến ạ." Bích Tiêu cười rạng rỡ nói.

"Bàn Đào Đại Hội?" Nghe vậy, Lâm Hiên khẽ nhướng mày.

Về Bàn Đào Đại Hội, kiếp trước y cũng từng nghe nói, dù sao lúc Tôn Ngộ Không đại náo Thiên Cung, cũng có liên quan đến Bàn Đào Đại Hội.

Chẳng qua không ngờ, Bàn Đào Đại Hội lại có sớm như vậy.

"Sư tôn, người đi cùng đồ nhi có được không ạ?" Bích Tiêu thân mật khoác tay Lâm Hiên, khẽ lay lay làm nũng nói.

Chương 244

"Lại thèm ăn rồi sao?" Lâm Hiên dở khóc dở cười gõ nhẹ vào đầu nhỏ của Bích Tiêu nói.

Y vẫn chưa quên, trước đây khi giáo hóa Thiên Hoàng Phục Hy và Địa Hoàng Thần Nông, mấy nha đầu này vẫn luôn ở Thiên Đình, và cư trú dài hạn trong Bàn Đào Viên, ăn không ít Bàn Đào của Dao Trì.

"Hi hi, ai bảo Bàn Đào mà muội muội Dao Trì trồng ngon như vậy chứ, đồ nhi thích ăn mà, Sư tôn, người đi cùng đồ nhi có được không ạ." "Chụt!" Lời vừa dứt, chỉ thấy Bích Tiêu vòng tay ngọc ôm cổ Lâm Hiên, cả người dán chặt vào lòng y.

Thậm chí cặp non mềm kiêu ngạo kia cũng áp sát vào y.

Cũng khiến y nhất thời tâm viên ý mã, thầm kêu nha đầu nhỏ đã lớn rồi.

"Được, được, được, con xuống trước đi, vi sư đồng ý!" Lâm Hiên có chút tránh né ánh mắt nói.

"Chụt!" Đột nhiên, Bích Tiêu lại hôn Lâm Hiên một cái, khuôn mặt ngây thơ vô tội cười nói, "Biết Sư tôn là tốt nhất mà, yêu Sư tôn nhất nhất nhất luôn!" "Lạch bạch, lạch bạch!" Nói xong, Bích Tiêu liền nhảy nhót rời đi, chỉ còn lại Lâm Hiên một mình ngây tại chỗ.

Trên mặt vẫn còn lưu lại dư hương!

"Thật sự, càng ngày càng phóng túng rồi!" Rất lâu sau, Lâm Hiên hồi thần, khóe miệng không tự chủ cong lên một nụ cười, lẩm bẩm nói, "Không, ta rất thích cái sự phóng túng này!" Thế là, dưới sự làm phiền của Bích Tiêu, Lâm Hiên chỉ có thể chọn xuất quan.

Sau khi đến Nữ Oa Cung lần nữa, y phát hiện lúc này các cô gái

đều đã tụ tập ở đây, trong đó có cả nha đầu Dao Trì.

Kể từ khi chưởng quản Thiên Đình, trên người Dao Trì dần dần có một luồng uy nghi, trở nên thành thục hơn đôi chút.

"Lâm Hiên đại ca ca!" Không, khi nhìn thấy Lâm Hiên, Dao Trì vội vàng ngọt ngào gọi một tiếng, cười tươi như một cô bé nhỏ được kẹo vậy.

Từ đó có thể thấy, cũng chỉ khi ở trước mặt Lâm Hiên, nàng mới biểu hiện như một nha đầu.

"Sư phụ!" Lâm Hiên trước tiên hành lễ vấn an Nữ Oa một câu, sau đó mới nhìn về phía Dao Trì, nửa đùa nửa thật nói, "Nha đầu Dao Trì, con lại muốn tổ chức Bàn Đào Đại Hội à?

Có chừa cho ta vài trái đào lớn, ngọt không đó?

Nếu không có thì ta không đi đâu." "Có ạ có ạ, Lâm Hiên đại ca ca, ta đã chừa cho huynh những trái Bàn Đào lớn nhất và ngọt nhất rồi đó ạ!" Tựa như sợ Lâm Hiên sẽ từ chối đến dự tiệc, Dao Trì vội vàng sốt sắng đáp lại.

"Ồ?

Vừa nãy không phải con nói đã chừa cho ta những trái đào ngon nhất sao?" Đột nhiên, Nữ Oa Nương Nương đang khoanh chân ngồi trên đạo đài cũng hóng hớt nói theo.

".....Không, đều đã chừa rồi ạ, đều chừa những trái ngon nhất cho cả hai người ạ." Bị Nữ Oa Nương Nương trêu chọc vài câu, Dao Trì lập tức đỏ bừng mặt, hoảng loạn giải thích.

"Ha ha ha!" Nhìn thấy Dao Trì dáng vẻ như vậy, Vân Tiêu và các cô gái khác có mặt đều không ngừng cười khúc khích, phát ra từng trận tiếng cười trong trẻo như chuông bạc.

Thế là, dưới sự dẫn dắt của Dao Trì, các cô gái cùng nhau bay về phía Thiên Đình.

Ngay cả Nữ Oa Nương Nương cũng ứng lời mời mà đi.

Đương nhiên!

Thực tế, Bàn Đào Đại Hội lần này, Dao Trì không chỉ mời Nữ Oa Nương Nương và Lâm Hiên, mà còn mời các vị đại năng nổi tiếng trong Hồng Hoang Thiên Địa.

Trong đó, ngoài các vị Thánh Nhân chắc chắn đã nhận lời mời, còn có Địa Tiên Chi Tổ Trấn Nguyên Tử, U Minh Huyết Hải Minh Hà Đạo Nhân, ba vị lão tổ Nhân tộc, cùng với các tán tiên thực lực cường hãn ở khắp nơi.

Khi Lâm Hiên đến Thiên Đình, Bàn Đào Đại Hội vẫn chưa bắt đầu, nên tạm thời y cư trú tại Dao Trì Cung.

Lúc nhàn rỗi, Nữ Oa liền giảng giải Đại Đạo cho các cô gái.

Lâm Hiên thì cứ có thời gian là lại tiêu hao điểm tu cải, để luyện hóa thi cốt Thần Nghịch, tiến độ cũng không chậm.

Cứ như vậy vài ngày sau, Bàn Đào Đại Hội cuối cùng cũng sắp bắt đầu.

Hạo Thiên vận pháp bào màu vàng kim, sang quý nhưng không kém phần nho nhã, quanh thân đã bao phủ từng luồng đế bá khí hư ảo, rõ ràng có tư thái của một Thiên Đế.

Dao Trì thì vận bộ nghê thường xa hoa, đầu đội tử kim quan, khí tức hư ảo nhưng lại không linh.

Cả hai cùng ngồi trên cao vị, phía dưới thì có rất nhiều vị trí, được xếp đặt riêng biệt.

"Thánh Nhân Lão Tử cùng đệ tử Huyền Đô Đại Pháp Sư đã đến!"

Đột nhiên, ti nghi cao giọng hô to.

"Vút!" Nghe lời này, Hạo Thiên và Dao Trì vội vàng đứng dậy, nghênh đón Thánh Nhân.

"Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng môn hạ Thập Nhị Kim Tiên của Xiển Giáo đã đến!" Nhanh chóng, lại có một tiếng hô truyền đến, là Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Không chỉ vậy, trong khoảng thời gian ngắn tiếp theo, Thông Thiên Giáo Chủ, Trấn Nguyên Tử, Minh Hà Đạo Nhân và các vị khác đều lần lượt đến.

Nữ Oa Nương Nương cũng cùng Lâm Hiên xuất hiện, lần lượt an tọa vào vị trí.

Không nghi ngờ gì, vị trí ngay dưới các vị Thiên Đạo Thánh Nhân chính là nơi Lâm Hiên an tọa, và cũng không có bất kỳ tiên linh nào có dị nghị gì.

"Khách khứa đã đông đủ chưa?" Hạo Thiên vẫy một ti nghi, trầm giọng hỏi.

"Khởi bẩm Thiên Đế, cơ bản đều đã đủ rồi, nhưng.....

Chương 245

nhưng Tứ Hải Long Vương vẫn chưa đến ạ!" Ti nghi kia có chút ấp a ấp úng nói.

"Báo cáo rồi sao?" Bạch Bình hỏi.

"Không.

Trong tám năm qua, gia tộc họ Hồ không có ai tin tưởng.

Ngoài ra, ngay cả khi Hồ Cường mất tích, bên kia cũng sẽ không chấp nhận trong vòng 24 giờ." Lâm Hiên nhìn một đống ảnh trên bàn cà phê, tùy tiện hỏi Thái Thụy Mẫn vài câu: "Tôi hình như nghe nói những bức ảnh này được đặt trong phòng Hồ Cường và sẽ không bị lấy đi.

Ông không thấy những bức ảnh này đặt ở đó rất kỳ lạ sao?" Thái Thụy Mẫn đi khắp nơi nhìn ngó, không biết thiếu gì trong một tiếng rưỡi, nhưng những bức ảnh đó biến thành những bức ảnh, khiến ông ta cảm thấy sự mất tích của gia đình họ Hồ có thể liên quan đến những bức ảnh mà Hồ Cường đã chụp.

"Tạm thời sẽ không gặp nguy hiểm." Lâm Hiên: "Dương Huy đã chết.

Bây giờ chỉ có Hồ Cường biết bộ phim này sẽ sụp đổ.

Còn về cha mẹ Hồ Cường, có lẽ họ đang tìm con trai và quên khóa cửa phòng, hoặc là cả hai đều đã bị khống chế." "Nếu là như vậy, chỉ cần bắt được Hồ Cường.

Tại sao lại không buông tha hai ông bà già?" "Chỉ là suy đoán của tôi, tôi nghĩ là vì lo lắng cha mẹ Hồ Cường sẽ đi báo cảnh sát." Anh ta đã ở nhà Hồ Cường từ tối đến 9 giờ.

Về cơ bản, có thể xác định ba người trong gia đình Hồ đều đã bị khống chế.

Tôi nên làm gì?

Mặc dù An Thành nhỏ, nhưng tìm vài người không hề dễ dàng.

Ba người đã khóa cửa phòng và rời khỏi nhà Hồ Cường.

Chỉ vừa ra khỏi cổng khu dân cư.

Một nhân vật quen thuộc trên con đường rợp bóng cây bên trái đã thu hút sự chú ý của Lâm Hiên.

Mạc Diễm, tại sao lại xuất hiện gần nhà Hồ Cường?

Gần như đồng thời, Thái Thụy Mẫn cũng tìm thấy Mạc Ngôn.

"Ông không để tôi đến phế tích Tây Sơn tìm Đổng Thần sao?" Thái Thụy Mẫn hỏi: "Tôi vừa nãy vẫn ở bên gia đình Hồ Cường, cũng không hỏi tình hình hiện trường của ông thế nào." "Đổng Thần không có ở đó." Lâm Hiên đi đến trước công trường, sau đó đại khái đã nói cho họ biết.

"Ông không thấy công trường đó bí ẩn sao?" Thái Thụy Mẫn, kể từ lần trước đến thế giới đó, ông ta cảm thấy nơi đó rất kỳ lạ.

Chỉ là một công trường xây dựng.

Trừ khi bên trong có những thứ không thể nói thành lời, nếu không thì không cần thiết phải ngăn cản cái chết.

"Chồng tôi là một nhà từ thiện nổi tiếng, sẽ không làm những việc vi phạm pháp luật." Bạch Bình tiên phong đứng ra bảo vệ chủ nhân.

Thái Thụy Mẫn cười, cũng không tranh cãi phẩm chất của Lạc Cơ.

"Ông lại đi đến công trường xây dựng sao?" Lâm Hiên hỏi, bởi vì

đang nhìn, không thể giấu ba người trong gia tộc họ Hồ.

Mục tiêu quá lớn, ở khách sạn càng không thể.

Ai dám công khai giam giữ ba người như vậy.

Trừ Đổng Thần và thủ hạ của ông ta, không còn ai khác.

Lâm Hiên nghi ngờ Đổng Thần không phải không có lý.

Thứ nhất, Dương Huy rơi từ tòa nhà xuống.

Nghi ngờ hành vi của Đổng Thần.

Một con số mơ hồ có thể không rõ ràng với những người khác, nhưng vẫn có thể cho ra, chỉ vì mơ hồ, bất kỳ ai cung cấp nó cho người khác cũng sẽ bị bác bỏ.

Không thể dùng làm bằng chứng, vì vậy không trực tiếp hỏi Đổng Thần.

Tám năm trước xảy ra tai nạn xe container từ một gia đình khác.

Mặc dù không biết biển số xe, nhưng cũng nghi ngờ cha Lạc Cơ đã giấu một số thứ ở An Thành.

Tung tích của xe tải không phải vì chịu đựng sự cố, để che giấu nội dung container, sau đó liên quan đến tai nạn xe cộ.

Những người liên quan đều không có nguyên nhân tai nạn.

Rừng trúc và tuyết phủ lấp tàn tích của khu định cư đã biến mất từ lâu.

Trong rừng trúc có một cái giếng cổ.

Một cái giếng cổ được bao quanh bởi đá hoa cương màu xanh.

Chương 246

Đá hoa cương bị nứt và phủ tuyết.

Miệng giếng không đáy, đã bị bỏ hoang từ lâu.

Đáy giếng khô cạn.

Cái giếng sâu vài chục dặm, đáy giếng tối tăm không có lỗ.

Ở phía nam đáy giếng, có một tia sáng xuyên qua khe cửa đá.

Vì xây dựng mật thất, hoặc một nhà tù.

Vì trong một mật thất có rất nhiều công cụ tra tấn tù nhân.

Một người đàn ông tóc rối bời, máu tươi dính đầy người, bị xích sắt còng tay và buộc vào tường.

Hai tay của người đàn ông này bị một sợi xích sắt treo lên, cả cơ thể đều đung đưa.

Ánh lửa yếu ớt, nhưng đủ để phân biệt người này.

Cổ tay sẽ nặng trĩu.

Ai sẽ là người có cổ tay nặng trĩu vô song của phái Kỳ Sơn, vài ngày trước vẫn còn ở trong võ thuật, hôm nay lại bị khóa ở đó?

Khúc sẽ không lay chuyển được, đứng giữa ông chủ và người thứ tư trong "Tứ Sa".

Nhìn về phía tây, thấy Lâm Hiên ngồi trên giường đá, giường trải chăn khô, nhắm mắt.

Bên cạnh Lâm Hiên, một người trẻ tuổi khéo léo ngồi xổm xuống, trong tay cầm một cái bình sứ đen.

Người trẻ tuổi Lâm Hiên.

Lâm Hiên bây giờ đã trở lại trạng thái bình thường, ngoài mái tóc rối bù và nửa thân trên chỉ mặc một chiếc áo choàng rất rộng rãi.

Lâm Hiên nhìn Khúc Giang Trung không chớp mắt, đôi mắt đầy phấn khích và vui sướng.

Đột nhiên, một con rắn vàng óng được đặt trong bình, bên trong có hàng trăm loại thuốc độc, con rắn thò đầu ra, đột nhiên cắn vào tay Lâm Hiên.

Cơ thể Lâm Hiên đột nhiên thở ra khí tức màu đen, đồng tử co rút lại trong tích tắc, mắt gần như hoàn toàn trắng bệch.

Nọc độc rắn vàng óng tiếp tục lan rộng trong cơ thể Lâm Hiên, con rắn vàng óng dần dần mờ đi thành màu trắng.

Lần cuối cùng.

Khi con rắn vàng óng truyền tất cả độc trong cơ thể nó vào Hồ Thiệu Tùng, Hồ Thiệu Tùng đã thay đổi vẻ ngoài trong thời gian ngắn.

Cơ thể Lâm Hiên đột nhiên trở nên lớn hơn, chiếc áo choàng rộng rãi bây giờ quá nhỏ.

Sắc mặt lạnh lùng, răng nanh sắc nhọn, làn da đen cam cực kỳ cứng rắn, cơ thể phát ra khí tức ma quỷ.

Nhưng vẫn thông minh.

Lâm Hiên trước đây, một lần và lần này, sau một loạt hành động, đều đã thực hiện nhiều động tác tương tự, hoàn toàn có thể kiểm soát chất độc trong cơ thể để hòa tan.

Lâm Hiên cố gắng vận hành gối, hơi thở màu đen dần dần biến mất, cơ thể dần dần hồi phục.

Lâm Hiên nhìn con rắn vàng đã chết, đặt nó vào miệng.

Tiếng ríu rít lúc này đặc biệt chói tai, nhưng Lâm Hiên vẫn nở nụ

cười hưng phấn.

Cảnh tượng kỳ lạ kinh khủng chỉ kéo dài một thời gian, Lâm Hiên lại yên lặng ngồi xuống, nhìn tiếng ca trầm trọng.

Trên tay anh ta vẫn không có vết sẹo nào có thể nhìn thấy.

Trong phòng giam im lặng, chỉ có tiếng động rung động thỉnh thoảng.

Lâm Hiên mở mắt mỉm cười.

Lâm Hiên đi đến bên cạnh Lâm Hiên.

Đưa tay ra, chạm vào đầu Lâm Hiên.

"Thật thông minh, thật đáng yêu." Lâm Hiên đối với mọi thứ đều không thấy, chỉ cười nhìn Khúc Hạc Trung, Lâm Hiên không quan tâm.

Bây giờ, một con chuột đột nhiên chui vào khe cửa đá.

Sếp của "Tứ Trư" lập tức tiến lên bắt con chuột, và lấy ra một phong thư bọc giấy dầu từ miệng hơi mở của nó.

Sau khi ông chủ lấy ra giấy dầu, ông ta cung kính đưa thư cho Lâm Hiên.

Chương 247

"Chuyện gì vậy?

Không thông báo rồi sao?" Nghe nói Tứ Hải Long Vương chưa đến, sắc mặt Hạo Thiên lập tức khó coi.

Các vị Thánh Nhân, đại năng có mặt đã lần lượt đến, vậy mà Tứ Hải Long Vương dưới sự cai quản của mình lại không đến?

Không nể mặt, cảm thấy mình tôn quý hơn các vị Thánh Nhân, đại năng sao?

Chọn xuất hiện cuối cùng mới được sao!

Kể từ khi thành lập Thiên Đình đến nay, Hạo Thiên vẫn luôn không có quá nhiều uy nghiêm.

Trước tiên không thu phục được tàn đảng Thiên Đình cũ, sau đó khi đối mặt với Bắc Minh Thiên Đình do Côn Bằng thành lập, lại còn phải cầu xin Đạo Tổ giúp đỡ, rồi để Lâm Hiên và những người khác ra tay tương trợ, khiến Hạo Thiên thường xuyên bị các tiên linh thầm thì rằng mọi thứ đều dựa vào các đại năng khác.

Vì vậy, mọi người đều chỉ trỏ, khiến Hạo Thiên vô cùng tức giận.

Lần này Dao Trì muốn tổ chức Bàn Đào Đại Hội, đặc biệt triệu hồi các cường giả trấn thủ các nơi về, để các đại năng Thánh Nhân xem, Thiên Đình cũng không phải không có cường giả.

Lúc này lại nghe nói Tứ Hải Long Vương đến chậm, làm sao hắn không tức giận?

"Ca ca, có chuyện gì vậy?" Tựa như cảm thấy sắc mặt Hạo Thiên hơi biến, Dao Trì đè thấp giọng hỏi.

“Hừ, đám Tứ Hải Long Vương kia được mời mà mãi không đến!” Mắt Hạo Thiên lóe lên một tia lạnh lẽo, đế bá khí quanh thân lượn lờ, trầm giọng nói, “Sớm muộn gì ta cũng phải cho bọn chúng một bài học!” “Đến giờ rồi, ta muốn tuyên bố Bàn Đào Đại Hội bắt đầu đây!” Dao Trì lắc đầu cười nói.

“Ừm, cứ theo ý muội muội!” Hạo Thiên gật đầu nói.

Thế là, Dao Trì chậm rãi đứng dậy, nhìn xung quanh các tiên linh, khẽ mở đôi môi đỏ mọng, nhẹ giọng nói, “Đa tạ chư vị thượng tiên đã nể mặt, có thể rút chút thời gian quý báu trong đạo đồ tu tiên bận rộn để đến tham gia Bàn Đào Đại Hội lần này, Dao Trì vô cùng cảm kích.....” “Ầm ầm!” Lời Dao Trì còn chưa dứt, đột nhiên từng trận tiếng sấm nổ vang, đồng thời một luồng tử khí kinh khủng rộng lớn quét ngang chư thiên, tựa hồ Thiên Địa cũng sắp bị bao trùm, kinh khủng vô cùng.

Một cảnh tượng như vậy xảy ra, khiến các đại năng có mặt đều biến sắc.

Ngay cả các vị Thánh Nhân có mặt, cũng nhướng mày, nghi ngờ nhìn về phía bên ngoài bầu trời.

“Uy áp thật đáng sợ!” “A, ta..... ta sắp bị uy áp ép cho quỳ rạp xuống đất rồi!” “Thật cường hãn, uy áp như vậy, e là không thua kém Thánh Nhân a!” “Phụt!” “Rốt cuộc là thần thánh phương nào?

Lại kinh khủng như vậy!” “.....” Trong nháy mắt, toàn bộ Bàn Đào Đại Hội đều hỗn loạn, tiếng nghị luận không ngớt bên tai.

Thậm chí một số tiên linh yếu hơn sau khi chịu uy áp kinh khủng như vậy, còn trực tiếp thổ huyết, hoặc quỳ rạp xuống đất run rẩy, tựa như có một luồng cảm giác sợ hãi từ sâu thẳm linh hồn đang lan tràn.

Có kẻ còn tệ hơn, trực tiếp đạo tâm tan vỡ, từ đó về sau không

cách nào đột phá nữa.

Không có cách nào, uy áp cổ xưa kia quá kinh khủng, rộng lớn, cổ lão, tràn ngập tử khí nồng đậm, như vạn ngàn tâm ma tác loạn.

"Chuyện gì vậy?" Lão Tử nhíu mày, đôi mắt hỗn độn quét về phía bầu trời, tựa hồ có thể xuyên thấu hàng tỷ dặm hư không.

"Tử khí cường hãn quá, Hồng Hoang Thiên Địa khi nào lại xuất hiện tồn tại đáng sợ như vậy?!" Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng híp mắt, chăm chú nhìn về phía bầu trời.

"Tử khí bản nguyên chi lực?

Thú vị, thú vị!" Ngược lại Thông Thiên Giáo Chủ, khi cảm ứng luồng tử khí bản nguyên chi lực hùng vĩ rộng lớn kia, liền nhếch miệng cười, tựa hồ vô cùng hứng thú.

Bởi vì bản thân y cũng tu luyện đạo sát phạt, pháp bảo chứng đạo lại chủ về sát phạt Tru Tiên Tứ Kiếm, tự nhiên đối với tử khí nồng đậm cảm thấy hứng thú.

Tiếp Dẫn thì vẫn sắc mặt khổ sở, hai tay chắp lại làm Phật kệ.

Duy độc Chuẩn Đề Đạo Nhân, khi cảm ứng tử khí kinh khủng, trong mắt lóe lên một tia âm hiểm, tựa như âm mưu đã đắc thắng vậy.

"Sinh linh này tu vi e là đã đạt đến cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, trong Hồng Hoang Thiên Địa hiện nay, chẳng lẽ lại có tiên linh mà ta và các Thánh Nhân khác không biết cũng đạt tới cảnh giới này sao?" Nữ Oa Nương Nương đang an tọa bên cạnh Lâm Hiên, tú mi nhíu chặt, nghi ngờ hỏi.

"Ta cũng không rõ!" Lâm Hiên nhún vai tỏ vẻ không biết.

"Rốt cuộc là đại năng phương nào, dám đến Thiên Đình ta gây sự?!" Đột nhiên, Hạo Thiên đứng dậy, ngạo nghễ nhìn bầu trời, lạnh

giọng quát mắng, tiếng như hồng lôi, cuồn cuộn lan ra.

Dưới sự gia trì của đế bá khí, lời hắn nói tựa hồ ẩn chứa một loại đế vương khí, uy nghiêm khó dò.

"Kiệt kiệt kiệt!" Theo lời Hạo Thiên vừa dứt, chỉ thấy trên bầu trời, không gian đột nhiên bị xé rách, sau đó năm đạo thân ảnh chậm rãi bước ra.

Trong đó, kẻ dẫn đầu là một đạo nhân áo bào xám, khuôn mặt âm hiểm, như một con độc xà đang ẩn phục, quanh thân tràn ngập tử khí hùng vĩ vô cùng.

Đằng sau đạo nhân áo bào xám, chính là Tứ Hải Long Vương.

Không nghi ngờ gì, đạo nhân này chính là Long Vương vừa được phục sinh kia.

"Vị đạo huynh này, vì sao lại đến Thiên Đình ta gây sự?" Hạo Thiên trực diện Long Vương, nghiêm nghị quát.

Đồng thời cũng nhìn Tứ Hải Long Vương phía sau Long Vương, lập tức sắc mặt trầm xuống, trong mắt lóe lên một tia nộ hỏa.

Nhưng ngại Long Vương cường hãn đang ở trước mặt, nên không trực tiếp phát tác.

Chương 248

Đương nhiên, Hạo Thiên cũng không hề e ngại Long Vương tràn ngập tử khí kia.

Dù đối phương có khả năng chứng đắc quả vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên siêu cấp cường giả, hắn cũng không sợ hãi.

Trước không nói hắn nhậm chức Thiên Đế là do Đạo Tổ Hồng Quân tự mình chỉ điểm, các Thánh Nhân có mặt, có đến sáu vị, đều là Thiên Đạo Thánh Nhân vô cùng cường hãn.

Có họ trấn áp ở đây, lẽ nào cần phải lo lắng kẻ áo bào xám kia?

Đó cũng là chỗ dựa của Hạo Thiên!

"Ngươi chính là Hạo Thiên?" Long Vương cười như không cười hỏi, đối với lời hỏi của Hạo Thiên xem như không nghe thấy.

"Chính là ta!" Hạo Thiên lớn tiếng đáp lại.

"Hừ!

Chẳng qua chỉ là tiểu nhi tu vi Đại La Kim Tiên, có tư cách gì mà làm cộng chủ Hồng Hoang?!" Đột nhiên, ngữ khí Long Vương biến đổi, quát mắng dữ dằn nói, "Hảo đảm, dám thu tử dân Long tộc của ta làm thần tử, ta thấy Thiên Đình cũng không cần phải tồn tại nữa!" "Oa!" Theo lời Long Vương vừa dứt, các đại năng có mặt tại Bàn Đào Đại Hội đều ồ lên một trận.

"Rốt cuộc là thần thánh phương nào?

Dám nói chuyện với Hạo Thiên Thiên Đế như vậy!" "Cường giả Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, cũng không dám càn rỡ đến thế chứ!" "Nghe nói Long tộc, chẳng lẽ là một vị đại năng nào đó còn sót lại của Thượng Cổ Long tộc?" "Có khả năng!" "....." Các đại năng tiên quan

đều xì xào bàn tán, đoán mò thân phận của Long Vương.

Hạo Thiên, khi nghe lời Long Vương nói, sắc mặt lập tức đại biến, trở nên xanh mét vô cùng, đồng thời trong mắt tràn ngập nộ hỏa hừng hực.

Tại hiện trường Bàn Đào Đại Hội Thiên Đình.

Sắc mặt Hạo Thiên âm trầm xanh mét nhìn chằm chằm Long Vương, lửa giận trong mắt bừng bừng thiêu đốt.

Đường đường là Thiên Đế, phụng mệnh Đạo Tổ chưởng quản Hồng Hoang Thiên Địa, nay lại bị quát mắng như vậy, quả thật là mất hết thể diện.

"Thiên Binh Thiên Tướng đâu?!" Hạo Thiên lạnh giọng quát lớn.

"Mạt tướng có mặt!" "Ong!" Theo lời Hạo Thiên vừa dứt, chỉ thấy Thiên Đình bay ra từng đạo lưu quang, mỗi một thân ảnh đều khí tức hùng vĩ, số lượng có đến hàng vạn.

Không nghi ngờ gì, những thân ảnh này chính là Thiên Binh Thiên Tướng bảo vệ Thiên Đình, mỗi một vị ít nhất đều có tu vi Thiên Tiên.

"Ta không quản ngươi là thần thánh phương nào, cũng không quản ngươi có ân oán gì với Long tộc, hôm nay ngươi sỉ nhục ta như vậy, đáng tru diệt!" Hạo Thiên quanh thân đế bá khí lượn lờ, trầm giọng gầm lên, "Thiên Binh Thiên Tướng, còn không mau bắt lấy hắn!" "Ong!" Trong chớp mắt, Thiên Binh Thiên Tướng tay cầm vũ khí, cùng nhau tấn công Long Vương, khí thế như hồng.

"Ha ha ha!

Tốt, hôm nay ta sẽ đại khai sát giới, cho ức vạn sinh linh Hồng Hoang biết, ta đã trở lại!" Long Vương mặt mày dữ tợn, quanh thân tử khí lan tràn, lạnh lùng cười nói.

“Khoan đã!” Đột nhiên, một tiếng quát trầm ổn vang vọng, như đạo âm rộng lớn, trong chớp mắt liền quét ngang toàn bộ Thiên Đình, khiến khí tức Long Vương đột nhiên chững lại, cũng khiến Thiên Binh Thiên Tướng dừng lại tại chỗ, tâm thần đều chấn động.

Dưới ánh mắt nghi ngờ của tất cả các tiên linh, chỉ thấy Thánh Nhân Lão Tử chậm rãi đứng dậy, mặt không biểu cảm nhìn Long Vương.

“Vị đạo hữu vừa diễn, chính là Long Vương của Thượng Cổ Long tộc?” Lão Tử bình thản hỏi.

“Không sai!” Long Vương khẽ gật đầu, tử khí cuồn cuộn cuồn cuộn, chăm chú nhìn Lão Tử, lạnh giọng hỏi, “Chẳng lẽ ngươi muốn ngăn cản ta?

Dù ngươi cũng là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, ta cũng không sợ!” “Không, ta chỉ có chút hiếu kỳ, vì sao ngươi lại phục sinh, và vì sao lại xuất hiện ở Thiên Đình, có mục đích gì?” Lão Tử khẽ lắc đầu nói.

“Ta có cần phải nói cho ngươi biết sao?

Ngươi là thứ gì?” Long Vương cuồng ngạo vô cùng nói, tử khí ngập trời quét ngang chư thiên, thậm chí khiến Thiên Đình trong khoảnh khắc trở nên ảm đạm.

Pháp lực của cường giả Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên bùng phát ra, cường hãn vô biên!

Tại hiện trường, trừ các vị Thiên Đạo Thánh Nhân và một số ít tiên linh như Lâm Hiên chỉ khẽ nhíu mày, các tiên linh còn lại đều biến sắc, lòng sinh sợ hãi.

Không ngờ, Long Vương trong truyền thuyết Thượng Cổ, lại phục sinh.

Chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Lần này đến Thiên Đình, tựa hồ là tìm thù.

Nếu thật sự đại chiến ở đây, e là dư ba cũng sẽ khiến rất nhiều tiên linh gặp nạn.

"Phóng tứ!" Đột nhiên, Nguyên Thủy Thiên Tôn sắc mặt xanh mét, mạnh mẽ đứng dậy, ý niệm khẽ động, liền tế ra Bàn Cổ Phiên, chỉ thấy Bàn Cổ Phiên thần quang lượn lờ, khẽ lay động, lại thổi tan cuồn cuộn tử khí.

"Long Vương!

Ngươi chỉ là một tu sĩ Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, không coi Thiên Đạo Thánh Nhân ra gì, có tư cách gì ở đây mà nói lời cuồng ngôn?" "Hiểu chuyện thì mau cút đi, nếu không hôm nay ta Nguyên Thủy nhất định sẽ khiến ngươi hồn quy thiên địa, thần hồn câu diệt lần nữa!" Nguyên Thủy Thiên Tôn tiếng như sấm rền, lớn tiếng quát mắng.

Y tâm cao khí ngạo, không thể nhìn Long Vương ngang ngược như vậy, nên tự mình ra tay.

"Không sai, Long Vương, hôm nay chư vị Thiên Đạo Thánh Nhân ở đây, dù ngươi có thù oán gì, nhưng không sao, nếu ngươi dám làm loạn, e là sẽ bị chúng ta các Thánh Nhân trấn áp đó!" Ngay lúc đó, Chuẩn Đề Đạo Nhân vẫn luôn mang nụ cười lạnh ở khóe miệng, đột nhiên đứng dậy, lớn tiếng hô về phía Long Vương trên bầu trời.

Đồng thời Chuẩn Đề Đạo Nhân quanh thân Phật quang chợt hiện, tựa như một tôn từ bi từ bi, khiến không ít tiên linh đều sinh ra ý niệm muốn quỳ bái.

Chương 249

Còn Long Vương, vốn dĩ tử khí ngập trời, sau khi nghe lời Chuẩn Đề Đạo Nhân nói, ánh mắt thâm ý nhìn đối phương một cái, tựa như đã đưa ra một quyết định nào đó.

Ngay sau đó, giọng nói khàn khàn nói, "Chuyện Thiên Đình và Long tộc ta, ta nể mặt các vị Thiên Đạo Thánh Nhân, có thể tạm không bàn tới, nhưng có một chuyện, hôm nay nhất định phải giải quyết cho xong!" "Có chuyện gì?" Chuẩn Đề Đạo Nhân vội vàng hỏi.

Dáng vẻ sốt sắng kia, tựa như sợ Long Vương không nói vậy, đồng thời trong mắt hắn còn lóe lên một tia âm hiểm.

"Lâm Hiên tiểu nhi đâu?!" "Gầm!" Long Vương gầm lên một tiếng giận dữ, tiếng như sấm rền hô lên, tử khí ngập trời lại lần nữa lan tràn chư thiên.

Ai cũng có thể nghe ra y có huyết hải thâm thù với Lâm Hiên.

Các đại năng có mặt, phần lớn đều đã trải qua trận Vu Yêu Đại Chiến, chỉ cần suy nghĩ một chút liền rõ.

Long Vương ghi hận Lâm Hiên, e là có liên quan đến trận Vu Yêu Đại Chiến kia, dù sao Lâm Hiên khi đó, đã có thể chém giết Tứ Hải Long Vương và các cường giả Long tộc trên Đại La Kim Tiên tu vi trở lên, khiến Long tộc trong nháy mắt sụp đổ thần đàn, luân lạc thành chủng tộc ti tiện.

Thậm chí chỉ có thể nương tựa vào Thiên Đình để sống sót!

Vì vậy, nói Lâm Hiên đã hủy diệt Long tộc cũng không sai, dù sao nếu Tứ Hải Long Vương và các cường giả Long tộc trên Thượng Thiên còn đó, Long tộc nhất định là một đại chủng tộc trong Hồng

Hoang Thiên Địa, không có chủng tộc nào dám khinh thường.

"Lâm Hiên tiểu nhi, Long Vương gọi ngươi kìa!" Chuẩn Đề Đạo Nhân cười như không cười nhìn về phía Lâm Hiên, mang theo vẻ hả hê.

"Hảo đảm!

Chuẩn Đề, chẳng lẽ ngươi muốn đồ nhi của ta đại chiến với Long Vương đó sao?" Nữ Oa Nương Nương trong lòng nổi giận, mạnh mẽ đứng dậy, quát lớn về phía Chuẩn Đề Đạo Nhân.

"Nữ Oa sư muội, lời này sai rồi!" Đột nhiên, không ngờ, vừa nãy còn giận đùng đùng với Long Vương, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng thay đổi thái độ, nhìn Nữ Oa Nương Nương cười nói, "Chuyện Lâm Hiên tiểu nhi đã sát hại nhiều cường giả Long tộc, chúng ta đều biết rõ, đây là ân oán cá nhân giữa Long Vương và Lâm Hiên tiểu nhi, tu đạo giả có ân báo ân, có oán báo oán, chẳng phải là chuyện bình thường sao?" "Nguyên Thủy, ...!" Nữ Oa Nương Nương nghẹn lời.

Nàng cũng biết rõ, Lâm Hiên đã sát hại nhiều cường giả Long tộc như vậy, kết thù oán không đội trời chung với Long tộc, e là khó mà giải quyết ổn thỏa.

Vì vậy Nữ Oa Nương Nương lập tức bước lên một bước, chắn trước mặt Lâm Hiên, khí thế như hồng nhìn chằm chằm Long Vương.

"Lâm Hiên là đồ nhi của ta, nếu muốn bất lợi với nó, thì phải bước qua xác ta trước đã!" Nữ Oa Nương Nương mặt mày lạnh lẽo quát, "Ta muốn xem Long Vương đáng lẽ đã hồn quy thiên địa kia, có chỗ nào cường hãn!" "Ong!" Lời vừa dứt, chỉ thấy trên đỉnh đầu Nữ Oa Nương Nương Sơn Hà Xã Tắc Đồ bay lên, thần quang uyển chuyển, khí thế như hồng.

Nàng định thay Lâm Hiên ra tay tranh đấu với Long Vương!

“Sư phụ, chuyện này cứ giao cho đồ nhi xử lý đi ạ!” Đột nhiên, một bàn tay đặt lên vai Nữ Oa Nương Nương, đồng thời truyền đến một giọng nói bình thản tự tin.

Quay đầu nhìn lại, vừa vặn thấy Lâm Hiên không biết từ lúc nào đã đứng dậy.

“Lâm Hiên, không mau ngồi xuống đi?!

Vi sư có thể đối phó được!” Thấy Lâm Hiên đứng dậy, Nữ Oa quở trách trừng mắt nhìn y nói, “Vi sư thân là Thiên Đạo Thánh Nhân, Long Vương kia pháp lực thông thiên, chỉ cần vi sư mượn nhờ Thiên Đạo chi lực, cũng có nắm chắc rất lớn để đánh bại hắn.” Cảm nhận ánh mắt đầy quan tâm của Nữ Oa, Lâm Hiên trong lòng ấm áp, khóe miệng không tự giác nở một nụ cười ấm áp.

Đúng vậy!

Từ khi bắt đầu bái làm sư phụ, mỗi lần xảy ra chuyện, nàng luôn thích chắn trước mặt y.

Tựa như ở đó, dù trời có sập, nàng cũng sẽ giúp y gánh vác.

Sự cưng chiều của nàng đối với Lâm Hiên, thật sự gần như đã đạt đến mức độ mù quáng, không cho phép Lâm Hiên có nửa điểm nguy hiểm.

“Sư phụ, Tứ Hải Long Vương là do đồ nhi chém giết, cường giả Thượng Thiên Long tộc cũng là do đồ nhi sát hại, đây là nhân quả lớn của đồ nhi, nay Long Vương sống lại đến tìm thù, dù thế nào đi nữa, cũng nên do đồ nhi tự mình giải quyết!” Lâm Hiên đôi mắt chăm chú nhìn Nữ Oa, khanh thương hữu lực nói.

Ngữ khí vô cùng kiên định!

Tựa như, đồ nhi của nàng đã lớn rồi, có thể gánh vác tất cả nhân quả!

".....Ai, vậy vi sư sẽ ở một bên giúp con lược trận!" Nữ Oa Nương Nương thấy ánh mắt kiên định của Lâm Hiên, lập tức trong lòng ngưng lại, tựa hồ đã hiểu ra, sau đó thở dài một hơi nói.

"Tốt quá, vậy đồ nhi càng không phải kiêng dè gì, dù sao cũng có sư phụ ở đây mà!" Lâm Hiên nhếch miệng cười, thoải mái nói. **[Đinh!

Hệ thống phát ra nhiệm vụ ngẫu nhiên, yêu cầu nhiệm vụ: Sát hại Long Vương, phần thưởng nhiệm vụ: 3 tỷ điểm tu cải!

Xin hỏi ký chủ có chấp nhận không?]** Ngay lúc đó, trong đầu Lâm Hiên chợt vang lên một giọng nói máy móc của hệ thống.

Lại phát ra nhiệm vụ mới, yêu cầu nhiệm vụ không phải đánh bại Long Vương, mà là sát hại!

Cần biết rằng, Long Vương là tu vi Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, chưởng khống tử khí bản nguyên chi lực, pháp lực so với Thần Nghịch còn cường hãn hơn đôi chút.

Ngay cả Thiên Đạo Thánh Nhân bình thường, muốn đánh bại cũng vô cùng khó khăn, đừng nói là sát hại!

"Thần Nghịch là cường giả Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên đầu tiên bị ta sát hại, vậy thì kẻ tiếp theo chính là hắn!" Suy nghĩ như vậy, Lâm Hiên ý niệm khẽ động, thầm nói, "Chấp nhận!" "Ầm ầm!" Đột nhiên, trên bầu trời, Long Vương đôi mắt âm hiểm, chăm chú nhìn Lâm Hiên, hàn quang chớp động.

Tử khí hùng vĩ rộng lớn quanh thân cuồn cuộn cuồn cuộn, thậm chí khiến sấm sét nổ vang, nhật nguyệt vô quang.

"Ngươi chính là Lâm Hiên tiểu nhi?" Long Vương ánh mắt lạnh băng nhìn Lâm Hiên, sát cơ vô tận lan tràn quanh thân, lạnh giọng hỏi.

"Đã sớm biết rồi, hà tất phải hỏi thêm một lần?" Lâm Hiên trước

tiên đưa cho Nữ Oa Nương Nương một ánh mắt trấn an, sau đó mới ung dung nhìn về phía Long Vương trên bầu trời, giọng nói bình tĩnh.

Chương 250

Dù đối mặt với tử khí ngập trời, trên mặt y cũng không thấy chút sợ hãi nào.

"Sư tôn, cẩn thận đó ạ!" Ở bàn tiệc không xa, nha đầu Bích Tiêu khuôn mặt lo lắng cao giọng hô lên.

"Lâm Hiên đại ca ca, Long Vương đáng ghét quá, dám quấy phá Bàn Đào Đại Hội của chúng ta, lát nữa huynh nhớ phải dạy dỗ hắn thật tốt đó nha!" Dao Trì cũng hô lên.

"Sư tôn, nhất định nhất định phải cẩn thận nha!" Vân Tiêu cũng cắn cắn môi, thấp giọng lẩm bẩm, "Bởi vì, đồ nhi.....

đồ nhi không muốn thấy người gặp chuyện." "Cũng không tin vi sư sao?" Lâm Hiên liếc nhìn Vân Tiêu một cái, trêu chọc cười nói, vẻ mặt thoải mái tự tại, hoàn toàn không có dáng vẻ đại địch đương đầu.

"Gầm!" Đột nhiên, Long Vương trên bầu trời gầm lên một tiếng giận dữ, từng đạo năng lượng ba động lan ra, ẩn chứa tử khí bản nguyên chi lực đáng sợ, lan tràn chư thiên.

"Lâm Hiên tiểu nhi, sát hại nhiều tử dân của ta, hôm nay ta Long Vương ở đây, nhất định phải nghiền xương thành tro ngươi, khiến ngươi hồn phi phách tán!" Long Vương gầm lên liên hồi nói.

"Hừ!

Vậy xem ngươi có bản lĩnh đó không!" Lâm Hiên lạnh lùng hừ một tiếng, khí thế như hồng đáp lại.

"Ong!" Lời vừa dứt, chỉ thấy thân hình Lâm Hiên chợt lóe, khi xuất hiện lần nữa, y đã ở trên bầu trời, đối mặt với Long Vương quanh thân tử khí lượn lờ.

Khoảnh khắc này, dù là Lâm Hiên hay Long Vương, khí thế đều hùng vĩ rộng lớn, khiến vô tận mây đen đều tan biến, ngay cả không gian cũng bị vặn vẹo lại, tựa hồ bất cứ lúc nào cũng có thể bị khí thế hủy diệt.

"Khoan đã!" Ngay khi khí thế sắp đạt đến đỉnh điểm, đại chiến sắp bùng nổ, một giọng nói ngang tàng truyền đến.

Các tiên linh tìm theo tiếng nhìn lại, vừa vặn thấy Thông Thiên Giáo Chủ vẫn luôn im lặng đã đứng dậy.

Y thần tình bình thản, nhìn Lâm Hiên rồi lại nhìn Long Vương, cười như không cười nói, "Hai vị đều pháp lực cường hãn, thần thông cái thế, nếu đại chiến trên Thiên Đình, e là sẽ khiến Thiên Đình tan nát, ta tin Hồng Quân lão sư sẽ không muốn thấy điều đó!" "Không bằng hai vị đến tinh không đại chiến thì sao?" "Vút!" Nghe lời Thông Thiên Giáo Chủ nói, Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn và mấy vị Thánh Nhân khác, đều vô cùng kinh ngạc nhìn Thông Thiên Giáo Chủ.

Không hiểu vì sao y lại đột nhiên tốt bụng như vậy, có tâm tư đi quan tâm tình hình Thiên Đình của Hạo Thiên?

Đặc biệt là Hạo Thiên, lúc này càng vô cùng cảm kích nhìn Thông Thiên Giáo Chủ.

"Ta không vấn đề gì!" Lâm Hiên khóe miệng khẽ nhếch lên, cong thành một nụ cười trêu tức.

Đồng thời đôi mắt tinh mang chớp động.

Thì ra vừa nãy Thông Thiên Giáo Chủ đã truyền âm cho y.

Lời gốc là, "Lâm Hiên sư điệt, lát nữa đại chiến trên tinh không, ta sẽ ở một bên cơ động, nếu ngươi không địch lại Long Vương, ta sẽ ra tay bày Tru Tiên Kiếm Trận, tru sát hắn!" "Tru Tiên Kiếm Trận là đại trận sát phạt vô thượng, nếu bày ở Thiên Đình, e là sẽ chọc giận lão

sư!" Đó cũng là lý do vì sao Thông Thiên Giáo Chủ lại mở miệng yêu cầu Lâm Hiên đến tinh không đại chiến.

"Không sai, Lâm Hiên tiểu nhi, Long Vương, Thiên Đình là nơi lão sư vô cùng coi trọng, lên tinh không mà tranh đấu đi!" Chuẩn Đề Đạo Nhân cũng lớn tiếng hô, đồng thời nháy mắt với Long Vương.

Vốn dĩ Long Vương không cần phải lo lắng Thiên Đình có bị ảnh hưởng hay không, nhưng nhìn ánh mắt Chuẩn Đề Đạo Nhân, cùng với các Thiên Đạo Thánh Nhân khác đang ở một bên hổ thị đam đam.

Y lo lắng nếu không đến tinh không đại chiến, e là sẽ chọc giận quần chúng, thậm chí khiến các Thiên Đạo Thánh Nhân vây công, lúc đó e là khó mà thoát thân.

Vì vậy Long Vương cuối cùng cũng khẽ gật đầu, trầm giọng đáp lại, "Được!" "Ong!" Lời vừa dứt, thân hình Long Vương chợt lóe, xuyên không đến trên tinh không.

Lâm Hiên tự nhiên cũng hóa thành một đạo lưu quang, chợt lóe trên tinh không, đối đầu từ xa với Long Vương.

Các đại năng Thánh Nhân còn lại có mặt, cũng lần lượt rời khỏi chỗ ngồi, đi đến tinh không để quan sát trận đại chiến kinh thiên này.

Trên tinh không, Tiếp Dẫn Đạo Nhân đột nhiên tâm thần chấn động, tựa hồ cảm ứng được điều gì đó, sắc mặt càng thêm khổ sở, nhíu mày chặt nhìn Chuẩn Đề bên cạnh hỏi.

"Sư huynh vì sao lại hỏi như vậy?" Chuẩn Đề khẽ nhướng mày nói.

Y không thừa nhận cũng không phủ nhận.

"Ai, nếu thật sự quen biết Long Vương kia, và còn xúi giục hắn tranh đấu với Lâm Hiên sư điệt, e là chuyện này nghiêm trọng rồi!" "Ta suy đoán, e là sẽ có một trận đại hạo kiếp, nhân quả khởi nguồn,

chính là Lâm Hiên sư điệt đó!" Tiếp Dẫn Đạo Nhân trong lòng, sắc mặt trở nên vô cùng ngưng trọng.

Chuẩn Đề, sau khi nghe lời sư huynh nói, càng tâm thần chấn động, đôi mắt chớp động tinh mang.

Y tự nhiên biết sư huynh không bao giờ nói đùa, đã nói như vậy, vậy có nghĩa là nhất định sẽ có đại hạo kiếp.

"Sư huynh đừng vội, chúng ta đã là Thiên Đạo Thánh Nhân, chính là tồn tại bất tử bất diệt, lại có gì phải lo lắng!" Chuẩn Đề Đạo Nhân tự tin truyền âm nói.

"Ai, hy vọng là như vậy!" Tiếp Dẫn sắc mặt khổ sở nói.

Nhưng không nói nhiều nữa!

"Ầm ầm!" Khi đang truyền âm cho nhau, chỉ thấy ngoài tinh không không xa, từng trận điện chớp sấm rền.

Là Lâm Hiên và Long Vương sắp khai chiến.

"Hừ, tu vi Chuẩn Thánh Đại Viên Mãn, trách không được có thể sát hại tử dân của ta!" Giọng Long Vương lạnh băng, lạnh giọng quát Lâm Hiên.

"Sai rồi, khi đó tru sát Tứ Hải Long Vương, ta còn chưa đạt tu vi Chuẩn Thánh Đại Viên Mãn, nhưng bọn chúng quá yếu, bị ta giết như gà mổ chó, nên không cần tu vi mạnh hơn!" Lâm Hiên lạnh lùng cười nói.

Năng lực trào phúng điểm tối đa!

Chương 251

"Ong!" Quả nhiên, theo lời Lâm Hiên vừa dứt, chỉ thấy Long Vương chấn nộ vô cùng, khuôn mặt âm hiểm vô cùng, trong mắt lạnh lẽo tràn ngập lửa giận.

"Lâm Hiên tiểu nhi, sát hại tử dân của ta, còn giải cứu tên đệ đệ đáng chết Chúc Long của ta làm tọa kỵ!

Hôm nay, ngươi phải chết!" Long Vương sát khí đằng đằng gào thét nói.

"Ầm ầm!" Trong lúc nói, chỉ thấy Long Vương cuối cùng cũng động thủ, trực tiếp khôi phục bản thể, biến thành một con thần long viễn cổ dài đến mấy vạn trượng, chín móng vuốt tỏa ra u quang lạnh lẽo, từng phiến vảy rồng đều tràn ngập tử khí bản nguyên chi lực nồng đậm.

Giữa lúc đuôi rồng vẫy động, chấn động đến Thiên Địa đều đang lay chuyển, không ít tinh thần xung quanh, còn bị đuôi rồng quét trúng, trong nháy mắt bạo liệt hóa thành phấn vụn.

"Ngông cuồng, dựa vào cái gì?" Lâm Hiên khinh thường cười một tiếng, đồng thời ý niệm khẽ động.

"Ong!" Ngay sau đó, chỉ thấy một đóa liên hoa màu đen từ giữa trán Lâm Hiên bắn ra, hóa thành một đóa Tam Thập Lục Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, phiêu đãng trên đỉnh đầu Lâm Hiên, buông xuống cuồn cuộn hà quang, bao phủ Lâm Hiên trong đó.

Tựa như Lâm Hiên lúc này, vạn pháp bất xâm, chư tà bất nhiễu, lực phòng ngự cường hãn vô cùng.

Đồng thời Lâm Hiên hai tay lật một cái, lập tức thấy một cây

trường thương xuất hiện, một luồng sát lục khí tức từ Lâm Hiên làm trung tâm, lan tràn ra bốn phía, trong nháy mắt quét ngang chư thiên.

Thậm chí ngay cả tử khí vốn đang lan tràn trên hư không, dưới sự xung kích của sát lục khí tức ngập trời, cũng lần lượt tan biến.

"Kia là cây trường thương ẩn chứa sát lục bản nguyên chi lực!" Nguyên Thủy Thiên Tôn liếc mắt nhận ra cây trường thương trong tay Lâm Hiên, híp mắt ngưng giọng nói.

"Ừm, có thể lại là một kiện Hỗn Độn Linh Bảo!" Lão Tử cũng gật đầu nói.

Đồng thời trong mắt cả hai, đều lóe lên một tia chấn kinh và kiêng kị.

Kinh ngạc vì Lâm Hiên tựa như có thể sản xuất pháp bảo vậy, liên tiếp xuất hiện Hỗn Độn Linh Bảo, mỗi một kiện đều uy lực cường hãn vô biên, dù là Thương Khung Thần Xích, Tam Thập Lục Phẩm Diệt Thế Hắc Liên hay nay là cây Thí Linh Thương này, đều vượt xa tưởng tượng của họ.

Kiêng kị vì chiến lực kinh khủng của Lâm Hiên, dưới sự gia trì của rất nhiều cực phẩm pháp bảo, tuy chỉ là tu vi Chuẩn Thánh Đại Viên Mãn, nhưng lại có chiến lực không thua kém Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

"Lâm Hiên sư điệt thật sự càng ngày càng thần bí, cũng càng ngày càng cường đại!" Nhìn Lâm Hiên khí thế như hồng, Thông Thiên Giáo Chủ có chút bất đắc dĩ.

Còn nhớ, ban đầu ở cửa Tử Tiêu Cung, lần đầu tiên nhìn thấy Lâm Hiên, y chỉ là một tiểu yêu tu vi Đại La Kim Tiên sơ kỳ, không ngờ mấy năm sau, đã trưởng thành đến mức này.

Thậm chí Thông Thiên Giáo Chủ còn cảm nhận được một tia nguy

hiểm từ Lâm Hiên, loại nguy hiểm mà tựa như chỉ khi gặp cường giả mạnh hơn mới xuất hiện.

Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề hai vị Tây Phương Thánh Nhân, thì nhìn nhau một cái, im lặng không nói, đôi mắt chớp động ánh sáng dị thường.

"Khí tức pháp bảo thật đáng sợ!" Thấy Lâm Hiên tay cầm Thí Linh Thương, đôi mắt to lớn của Long Vương ngưng lại, trong lòng thầm rùng mình nói.

Đặc biệt là sát lục bản nguyên chi lực thỉnh thoảng tỏa ra từ cây trường thương, càng khiến Long Vương trong lòng sinh ra kiêng kị, không dám tùy tiện liều mạng.

"Hừ, pháp bảo cường hãn thì sao?

Chỉ cần chưa đặt chân vào Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, thì không đủ sức phát huy toàn bộ uy lực của cực phẩm pháp bảo!

Pháp bảo như vậy, đáng lẽ phải thuộc về ta!" "Ong!" Suy nghĩ như vậy, Long Vương cũng không chần chừ nữa, gầm lên một tiếng giận dữ, liền cuồn cuộn vô lượng tử khí bản nguyên chi lực quanh thân, tấn công Lâm Hiên.

Chín cái móng vuốt hóa thành lợi khí sắc bén nhất, ẩn chứa tử khí bản nguyên chi lực nồng đậm, xé rách hư không Thiên Địa, uy năng ngập trời!

Đối với điều này, Lâm Hiên không hề e ngại, tay cầm Thí Linh Thương, đại chiến với Long Vương.

"Ầm ầm!" Trận chiến vô cùng kịch liệt, đánh nát tinh thần, đánh xê dịch tinh không, đánh hủy diệt không gian.

Vô lượng năng lượng dư ba tán loạn ra, nơi nào nó đi qua đều hình thành một vùng hư vô, trên tinh không điện chớp sấm rền, vô tận tử

khí bản nguyên chi lực và sát lục bản nguyên chi lực đan xen vào nhau.

Long Vương vốn có tu vi Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên nhất trọng, gần như đạt đỉnh phong nhất trọng, pháp lực so với Thần Nghịch còn hùng hậu hơn đôi chút.

Cộng thêm việc lợi dụng tử khí bản nguyên chi lực ngưng tụ nhục thân sau, nhục thân cường hãn vô cùng, thậm chí còn cường hãn hơn so với lúc bản thân y vẫn còn sống năm xưa.

Như vậy, Long Vương trong lúc giao chiến với Lâm Hiên không hề e ngại, đại khai đại hợp.

Miệng lớn như chậu máu còn liên tục phun ra Long Tức, hỏa diễm cuồn cuộn thiêu đốt trong hư không, tử khí bản nguyên chi lực lượn lờ chư thiên, dưới một móng vuốt, vô số tinh thần nhỏ bé đều bị xé rách, thần uy khó dò.

Đương nhiên!

Long Vương quả thật vô cùng cường hãn đáng sợ, nhưng Lâm Hiên cũng không kém.

Không chỉ có tu vi Chuẩn Thánh Đại Viên Mãn, nhục thân cũng có tu vi Chuẩn Thánh Hậu Kỳ, còn đội Tam Thập Lục Phẩm Diệt Thế Hắc Liên trên đầu, tay cầm Hỗn Độn Linh Bảo Thí Linh Thương.

Khi chiến đấu, y không ngừng tế ra Thí Linh Thương đâm về phía Long Vương, tựa như xuyên thấu vô tận hư không, nơi hàn mang đến, cuồn cuộn sóng đen, xoáy không gian thành hắc động, tựa như hư không bị đâm phải sắp diễn lại hỗn độn vậy, Long Vương cũng không dám né tránh phong mang.

"Ầm ầm!" Trên tinh không, từng trận sấm rền vang lên, từng đạo quang mang huyền ảo chói mắt chớp động, từng quả tinh thần còn bị

sức mạnh khủng bố hoặc xé rách hoặc nghiền nát.

Từng mảng không gian lớn còn bị hủy diệt, lộ ra từng hắc động tựa hồ có thể nuốt chửng vạn vật.

Nhìn kỹ lại!

Chỉ thấy Lâm Hiên đang đội Tam Thập Lục Phẩm Diệt Thế Hắc Liên trên đầu, tay cầm Thí Linh Thương, đại chiến một trận với Long Vương thân thể dài mấy vạn trượng, đánh đến nhật nguyệt vô quang.

Chương 252

Sát lục bản nguyên chi lực và tử khí bản nguyên chi lực còn đang đan xen vào nhau, khủng bố vô biên.

"Ong!" Đột nhiên, chỉ thấy Long Vương một móng vuốt tóm lấy một quả tinh thần khổng lồ, mạnh mẽ ném về phía Lâm Hiên, tựa như thiên thạch rơi xuống, mang theo hỏa diễm hùng vĩ.

Nhưng đối mặt với tinh thần thế đáng sợ như vậy, Lâm Hiên mặt không đổi sắc, Thí Linh Thương trong tay mạnh mẽ đâm ra.

Trong tích tắc, Thí Linh Thương liền xuyên qua vô tận hư không, dễ dàng đâm xuyên quả tinh thần kia, sau đó quả tinh thần mạnh mẽ bạo liệt, vô số mảnh đá văng tứ phía, rơi xuống Hồng Hoang đại địa.

Nhưng nhanh chóng bị các vị Thánh Nhân có mặt tùy tay phất một cái, đánh tan các mảnh đá, tránh gây họa cho ức vạn sinh linh phía dưới.

"Hít!

Đều thật đáng sợ, chỉ tùy tiện cầm tinh thần, giơ tay nhấc chân là có thể hủy thiên diệt địa, hủy diệt không gian!" "Long Vương nhục thân cường hãn, là chí cường giả tu vi Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, chưởng khống tử khí bản nguyên chi lực, vốn dĩ ta cho rằng trận chiến này sẽ nhanh chóng kết thúc với việc Lâm Hiên Thượng Tiên thất bại, sau đó Nữ Oa Nương Nương ra tay cứu giúp, nhưng không ngờ lại là một trận tranh đấu thế quân lực địch!" "A, Lâm Hiên Thượng Tiên rõ ràng chỉ có tu vi Chuẩn Thánh Đại Viên Mãn mà, vậy mà pháp lực lại hùng hậu như vậy, còn nắm giữ sát lục bản nguyên chi lực, mạnh đến khó tin a!" "Hừ!

Cũng không nhìn pháp bảo trong tay Lâm Hiên Thượng Tiên, đó là

chí bảo sát phạt vô thượng a, lực tấn công tuyệt đối có thể xưng Hồng Hoang Thiên Địa đệ nhất, có chiến lực như vậy là bình thường!" "Không không không, trừ lực tấn công ra, Tam Thập Lục Phẩm Diệt Thế Hắc Liên trên đỉnh đầu Lâm Hiên Thượng Tiên lực phòng ngự cũng vô cùng khủng bố!" "Không sai, từ khi bắt đầu tranh đấu đến nay, y vẫn khí thế như hồng, khí tức không hề hỗn loạn, đều là nhờ hà quang buông xuống từ Hắc Liên đó!" "Hít!

Chỉ có thể nói Lâm Hiên Thượng Tiên trừ pháp lực bản thân hùng hậu ra, pháp bảo cũng thật sự cường đại a!" "....." Những đại năng, tán tiên ứng lời mời đến tham gia Bàn Đào Đại Hội lần này, đều xì xào bàn tán.

Đặc biệt đối với chiến lực của Lâm Hiên, càng kinh thán vô cùng!

Ban đầu, dù thế nào cũng không ngờ, Lâm Hiên lại có thể lấy tu vi Chuẩn Thánh Đại Viên Mãn để đại chiến với Long Vương.

Nay nhìn lại, thì đã đánh giá thấp Lâm Hiên.

Chiến lực của y, vượt xa tưởng tượng của họ!

"Ta cảm thấy thực lực Lâm Hiên sư điệt e là còn xa mới đến mức này!" Đột nhiên, ánh mắt Lão Tử như điện, chăm chú nhìn Lâm Hiên đang vân đạm phong khinh trên chiến trường, thấp giọng mở miệng nói.

"Hừ!" Nguyên Thủy Thiên Tôn nghe vậy, chỉ lạnh lùng hừ một tiếng, nhưng không hề phản bác.

Có thể thấy y cũng công nhận lời nói kia của Lão Tử.

Trừ y ra, mấy vị Thánh Nhân khác cũng ánh mắt chớp chớp nhìn chằm chằm chiến trường, thần sắc khác nhau.

Nữ Oa Nương Nương thì khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Thông Thiên Giáo Chủ thì lẩm bẩm một câu, "Xem ra Tru Tiên Tứ Kiếm của ta sẽ không có dịp ra tay rồi!" Còn về hai vị Tây Phương Thánh Nhân, sắc mặt Tiếp Dẫn càng thêm khổ sở, duy Chuẩn Đề sắc mặt âm trầm, tựa như nuốt phải ruồi bọ vậy khó chịu.

"Long Vương, nếu ngươi chỉ có chút thực lực này, vậy cuộc chiến cũng không cần tiếp tục nữa!" Lâm Hiên ngạo nghễ đứng trên bầu trời, tay cầm Thí Linh Thương, sát lục bản nguyên chi lực quanh thân lan tràn, khí thế như hồng gầm lên.

"Tiểu nhi cuồng vọng, để ngươi xem thần thông của Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên!" Thân là cường giả Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, lại chưởng khống tử khí bản nguyên chi lực, Long Vương thấy mãi không hạ được Lâm Hiên, mỗi lần tấn công đều bị đối phương dễ dàng hóa giải, lập tức giận dữ vô cùng.

Khí tức khủng bố toàn thân trong nháy mắt bùng phát ra, pháp lực cuồn cuộn hùng vĩ.

"Ong!" Ngay sau đó, chỉ thấy Long Vương mạnh mẽ há to cái miệng khổng lồ, trong miệng tỏa ra hàn mang chói mắt đoạt mục, một đoàn năng lượng quang đoàn ẩn chứa tử khí bản nguyên chi lực vô tận đang hình thành.

Năng lượng quang đoàn bên trong tựa hồ ẩn chứa uy lực vô tận, tử khí bản nguyên chi lực đan xen trong đó.

Dù cách xa hàng tỷ dặm, không ít đại năng ở xa đều cảm thấy một trận tâm kinh đảm chiến.

Tựa như năng lượng quang đoàn kia nếu bắn về phía họ, sẽ trong nháy mắt bị hủy diệt, ngay cả chút sức phản kháng cũng không có.

Đó là một luồng sức mạnh khiến người ta sợ hãi, đang được ủ chứa.

“Sức mạnh thật đáng sợ!” “Toàn lực một kích của cường giả Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, e là hàng tỷ dặm tinh không đều sẽ bị hủy diệt a!” “Nếu ban đầu thật sự đại chiến ở Thiên Đình, e là Thiên Đình cũng sẽ bị dư ba chiến đấu hủy diệt rồi!” “A, đều quá mạnh mẽ rồi, mạnh đến khó tin!” “.....” Các tiên linh đều kinh thán nói.

“Ầm ầm!” Đột nhiên, chỉ thấy Long Vương cuối cùng cũng bắn năng lượng quang đoàn trong miệng về phía Lâm Hiên, quang đoàn tỏa ra hàn mang chói mắt đoạt mục.

Quang đoàn tựa như một cỗ máy nghiền nát vậy, nơi nó đi qua, từng mảng không gian đều bị hủy diệt, từng quả tinh thần xung quanh bị oanh nát, vạn vật tịch diệt, không có chút sinh cơ nào.

“Sát!” Đối mặt với quang đoàn hủy thiên diệt địa như vậy, Lâm Hiên ánh mắt lạnh lẽo, sau đó thấp giọng quát một tiếng.

“Ong!” Trong chớp mắt, chỉ thấy pháp lực hùng vĩ trong cơ thể Lâm Hiên cuồn cuộn dâng trào vào Thí Linh Thương, khiến Thí Linh Thương bùng phát u u thần quang, Thí Linh Thương trong nháy mắt bạo trướng dài vạn trượng, toàn thân hàn mang chớp động, sát lục bản nguyên chi lực lượn lờ gấp mấy lần so với trước.

Sau khi bạo trướng, Thí Linh Thương được Lâm Hiên tế ra, mạnh mẽ đâm về phía quang đoàn.

“Ong!” Không có tiếng nổ lớn chói tai, không có hiện tượng dư ba năng lượng xung kích tán loạn ra.

Ngược lại Thí Linh Thương tựa như xuyên qua một tầng màng mỏng, trong chớp mắt đã xuyên thủng quang đoàn.

Năng lượng vô tận ẩn chứa trong quang đoàn kia ngay khi bị xuyên thủng, lại tựa hồ biến mất giữa không trung, không hề có chút dấu vết nào.

Đồng thời Thí Linh Thương thế đi không giảm, trực tiếp xuyên thủng thân thể Long Vương.

"Không! !!" Thân thể bị xuyên thủng, Long Vương đôi mắt trợn trừng, có chút kinh hãi gầm lên một tiếng lớn.

Đồng thời cúi đầu nhìn lại, vừa vặn thấy trên thân thể y nơi bị Thí Linh Thương xuyên thủng, lại xuất hiện một cái huyết động khổng lồ đáng sợ, máu tươi đen ngòm phun trào như suối, trên vết thương còn có cuồn cuộn sát lục bản nguyên chi lực đang hoành hành.

Chương 253

Long Vương chỉ cảm thấy sinh mệnh khí tức đang nhanh chóng trôi đi, nguyên thần tựa hồ đang nhanh chóng bị phân liệt, bị nghiền nát.

"Ong!" Không lâu sau, Thí Linh Thương triệt để xuyên thấu thân thể Long Vương, hóa thành một đạo lưu quang, từ sau lưng Long Vương bắn ra.

"Ầm ầm!" "A! !!" Long Vương hét lên thảm thiết, gầm lên giận dữ.

Nhưng rốt cuộc cũng không ngăn cản được thân thể mình bị sát lục bản nguyên chi lực xâm thực, cuối cùng Long Vương không cam tâm gầm lên một tiếng lớn, sau đó toàn bộ nhục thân ầm ầm bạo tạc, huyết vụ đen ngòm lan tràn tinh không, mưa máu đổ xuống như trút.

Không, một đoàn năng lượng thể màu xám mờ mịt, từ nhục thân Long Vương chui ra, muốn xé rách không gian đào thoát đi.

"Hừ!

Nhục thân bị diệt, nguyên thần còn vọng tưởng đào thoát?" Thấy đoàn năng lượng thể màu xám mờ mịt kia, Lâm Hiên lạnh lùng cười một tiếng, sau đó ý niệm khẽ động, Thí Linh Thương lại lần nữa hóa thành một đạo hàn mang, bắn ra, trong tích tắc liền xuyên thủng vô tận hư không.

"Ông!" Một đạo hàn quang xẹt ngang hư không vô tận, xuyên thủng, nghiền nát đoàn năng lượng xám mịt mù thoát ra từ thể nội Long Vương, triệt để hóa thành một làn khói nhẹ, tiêu tán giữa trời đất.

Không nghi ngờ gì nữa, đoàn năng lượng xám mịt mù kia chính là nguyên thần mà Long Vương muốn chạy trốn. **[Đinh!

Chúc mừng ký chủ hoàn thành nhiệm vụ ngẫu nhiên của hệ thống, nhận được 3 tỷ điểm tu cải!]** Đột nhiên, trong đầu Lâm Hiên lại vang lên tiếng nhắc nhở trong trẻo của hệ thống.

Đồng thời cũng chứng tỏ Long Vương đã thật sự vẫn lạc.

Nhưng Lâm Hiên không vội vàng xem xét điểm tu cải, ý niệm vừa động, liền tế ra Thương Khung Thần Xích.

"Ông!" Thương Khung Thần Xích vừa xuất hiện, dưới sự điều khiển của Lâm Hiên liền lập tức bành trướng đến mấy vạn trượng, bề mặt thần xích xuất hiện một vết nứt không gian dài vạn dặm, đột ngột hướng về hài cốt Long Vương quét tới, nhanh chóng thu hài cốt vào thế giới bên trong thần xích.

Làm xong xuôi, Lâm Hiên mới hài lòng gật đầu.

"3 tỷ điểm tu cải, cùng một bộ hài cốt thần long tu vi Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, Long Vương, lễ vật ngươi tặng thật đúng lúc!" Khóe môi Lâm Hiên khẽ nhếch lên, nở một nụ cười vui vẻ.

"Ầm ầm ầm!" Đúng lúc này, trên bầu trời bỗng vang lên từng trận tiếng sấm rền, chớp giật không ngừng, dường như muốn chiếu sáng cả tinh không.

Một luồng cảm ứng huyền ảo vô danh xuất hiện trong đầu Lâm Hiên, dường như đang báo cho hắn biết về một số nhân quả.

Lâm Hiên khẽ nhắm hai mắt, tỉ mỉ cảm nhận nhân quả huyền ảo kia.

Rất lâu sau, hắn mới đột ngột mở mắt, ánh mắt trở nên băng lạnh, sát cơ vô cùng đang được ủ chứa, lực lượng bản nguyên sát lục quanh thân mãi không tan đi.

“Chuẩn Đề lão cẩu, có nhân quả nghiệp lực như thế này giáng xuống, xem ngươi có thể nhảy nhót được bao lâu!” Lâm Hiên khẽ cười lạnh thầm nghĩ.

“Vụt!” Lời vừa dứt, thân hình Lâm Hiên chợt lóe, thu hồi pháp bảo, hóa thành một đạo lưu quang chớp động trước mặt Nữ Oa Nương Nương.

“Sư phụ, đồ nhi biểu hiện có được không ạ?” Lâm Hiên gãi gãi sau gáy, cười toét miệng, mỉm cười hỏi.

Nụ cười chất phác, thật thà đó, cùng với vẻ ngạo khí ngút trời, lực chém Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên vừa rồi, quả thực như hai người khác biệt.

Rõ ràng chiến lực cường hãn vô biên, dù đối mặt với Long Vương tu vi Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, cũng không hề sợ hãi, đánh giết tồn tại khủng bố đó, thế mà giờ phút này lại tỏ ra chất phác.

Nếu không tận mắt chứng kiến Lâm Hiên bá tuyệt lăng thiên, ngược sát Long Vương như thế nào, e rằng thật sự sẽ lầm tưởng hắn vô hại.

“Không hổ là bảo bối đồ nhi của vi sư, cũng khiến vi sư kiêu hãnh!” Đối mặt với Lâm Hiên đang mỉm cười, đôi mắt Nữ Oa Nương Nương dịu dàng như nước, tràn đầy vẻ an ủi và tự hào.

Từng có lúc, đồ nhi mới vừa hóa hình.

Chớp mắt một cái, vậy mà đã có thể chém giết cường giả chí cường Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, thực lực cường hãn đến mức Nữ Oa cũng phải kinh thán.

Dáng người ngạo nghễ đó, còn khiến Nữ Oa có một loại cảm giác muốn bảo hộ ngược lại!

“Ha ha ha!

Lâm Hiên sư điệt, mạnh thật!" Lúc này, Thông Thiên Giáo Chủ cũng bước tới một bước, sảng khoái cười nói với Lâm Hiên.

Cũng từ tận đáy lòng cảm thán Lâm Hiên thật sự rất mạnh.

Đặc biệt sau khi tận mắt chứng kiến trận đại chiến kinh thiên động địa giữa Lâm Hiên và Long Vương vừa rồi, cái nhìn trong lòng y về Lâm Hiên cũng đã thay đổi.

Nếu Thông Thiên Giáo Chủ trước kia xem Lâm Hiên như một tiểu hữu, vậy giờ đây y thật sự coi Lâm Hiên như một tồn tại đồng bối.

Vô luận là chiến lực, hay cách đối nhân xử thế, đều được Thông Thiên Giáo Chủ công nhận!

"Không còn cách nào, chỉ có thể là Long Vương quá yếu thôi!" Đối mặt với lời khen của Thông Thiên Giáo Chủ, Lâm Hiên nhún vai, vẻ mặt vô tội.

Khiến khóe môi Thông Thiên Giáo Chủ giật giật, vừa dở khóc dở cười nhìn Lâm Hiên.

Long Vương quá yếu?

Chương 254

Đó chính là cường giả Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên chính hiệu đó, tuy không có Thiên Đạo chi lực gia trì, không thể sánh bằng Thiên Đạo Thánh Nhân bình thường, nhưng cũng mạnh hơn vô số lần so với tu sĩ tu vi Chuẩn Thánh Đại Viên Mãn.

Trong toàn bộ Hồng Hoang Thiên Địa, đạt đến Chuẩn Thánh Đại Viên Mãn, trừ Lâm Hiên ra, cũng chỉ có Minh Hà Lão Tổ dựa vào lượng lớn công đức mà đột phá lúc trước.

"Minh Hà đạo hữu, ngươi thấy Long Vương có yếu không?" Không biết là vô tình hay cố ý, Thông Thiên Giáo Chủ đột nhiên quay đầu mỉm cười hỏi Minh Hà Lão Tổ đang ở không xa.

"?" Bị đột ngột hỏi, Minh Hà Lão Tổ đầu tiên ngớ người ra, sau đó thầm nuốt nước bọt, khóe môi giật giật cười gượng gạo, "Long Vương là cường giả Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, ta sao có thể là đối thủ của y chứ!" "Lâm Hiên sư điệt, nghe xem, quá yếu ư?

Rõ ràng là quá mạnh mẽ đó!" "À thì ra là vậy, vậy thì ta quá mạnh vậy!" Lâm Hiên ra vẻ bừng tỉnh đại ngộ, bình thản gật đầu.

"Phụt!" Nghe Lâm Hiên nói vậy, Thông Thiên Giáo Chủ suýt chút nữa phun ra một ngụm máu già.

Hóa ra Lâm Hiên chưa bao giờ có ý định khiêm tốn, sở dĩ nói Long Vương quá yếu, chỉ là để nhấn mạnh rằng bản thân hắn quá mạnh mà thôi.

"Phì!" Nữ Oa Nương Nương đứng bên cạnh, sau khi nghe đoạn đối thoại giữa Lâm Hiên và Thông Thiên Giáo Chủ, càng nở một nụ cười rạng rỡ, nụ cười như gió xuân, lay động lòng người.

Bảo bối đồ nhi này, thật sự đã mang lại quá nhiều quá nhiều kinh hỉ, quá nhiều quá nhiều niềm vui.

"Không thể một mình đánh giết Long Vương cũng tốt, ta cũng không cần phải lén lút ra tay làm tiểu nhân!" Thông Thiên Giáo Chủ cười toét miệng nói.

Vậy mà y lại nói ra tâm tư muốn giúp Lâm Hiên ngay từ đầu!

"Hành vi này, ngày sau tất có quả báo!" Lâm Hiên nửa cười nửa không nhìn Thông Thiên Giáo Chủ, nói một câu đầy thâm ý.

Câu nói này, khiến các vị Thánh Nhân xung quanh đều ngơ ngác, không hiểu Lâm Hiên muốn nói gì.

Bản thân Thông Thiên Giáo Chủ, cũng nghe mà mờ mịt.

Nhưng y đã sớm chứng đắc đạo quả Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, tuy không rõ ý cụ thể của Lâm Hiên, nhưng Thông Thiên Giáo Chủ mơ hồ cảm ứng được, ngày sau thật sự có thể xuất hiện nhân quả mà Lâm Hiên đã nói.

"Sư tôn!!" "Ông!" Đột nhiên, mấy đạo thân ảnh bay vút tới.

Nhìn kỹ lại, chính là mấy nha đầu Vân Tiêu, lần lượt bay đến trước mặt Lâm Hiên với vẻ mặt quan tâm.

"Sư tôn, người không sao chứ ạ?" Bích Tiêu đôi mắt ướt át hỏi.

"Không tận mắt chứng kiến đại chiến sao?

Vi sư còn chưa phí sức lực, làm sao có chuyện được?" Lâm Hiên cười ha hả nói.

"Tốt quá rồi, biết ngay sư tôn là mạnh nhất mà!" Bích Tiêu thở phào nhẹ nhõm, sau đó cười hì hì nói.

"Sư tôn vẫn luôn là mạnh nhất!" Quỳnh Tiêu nói ngắn gọn.

Giọng điệu nhìn có vẻ bình tĩnh, nhưng thực chất khi nhìn về phía Lâm Hiên, đôi mắt nàng lại gợn sóng lấp lánh.

"Lâm Hiên đại ca ca, hù, không sao là tốt rồi." Dao Trì cũng thở phào, vẻ mặt vẫn còn kinh hãi chưa định.

Dù sao trận đại chiến vừa rồi quả thực quá kinh khủng, chỉ riêng dư ba cũng đã đánh nát tinh không khắp nơi, vô số tinh thần bị nghiền thành phấn vụn, trời đất biến sắc.

Loại chiến đấu cường độ này, dù các nàng đều tin tưởng thực lực Lâm Hiên cường hãn, cũng không khỏi lo lắng Lâm Hiên sẽ bị thương.

Giờ thấy Lâm Hiên bình an vô sự, các nàng liền yên lòng!

"Lâm Hiên đạo huynh thần uy mạc trắc, Hạo Thiên hôm nay thật sự đã được chứng kiến một trận đại chiến kinh thiên!" "Ông!" Đột nhiên, Thiên Đế Hạo Thiên cũng đạp tường vân đến, từ tận đáy lòng cảm thán Lâm Hiên.

Phía sau Hạo Thiên, theo sau không ít Đại Năng, Tán Tiên, lúc này nhìn về phía Lâm Hiên ánh mắt đều tràn đầy vẻ tôn kính và sùng bái.

Lâm Hiên tuy chỉ có tu vi Chuẩn Thánh Đại Viên Mãn, nhưng lại có thể ngược sát cường giả Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, thân phận tuyệt đối sánh ngang với mấy vị Thiên Đạo Thánh Nhân kia.

Vì vậy những Tán Tiên, Đại Năng đó đều nhao nhao tiến lên kết giao với Lâm Hiên, hy vọng có thể nhận được sự ưu ái của hắn.

Không chừng có thể được thu làm đệ tử, hoặc ít nhất cũng có ấn tượng tốt hơn.

Nhưng ở không xa, Chuẩn Đề Đạo Nhân lại sắc mặt tái mét, âm trầm.

Đặc biệt khi thấy Lâm Hiên đại triển thần uy, đánh giết Long Vương, ngay cả nguyên thần cũng không thể chạy thoát, trong lòng y càng thêm kiêng kỵ nhưng lại thầm tiếc nuối.

Bởi vì y từng chứng kiến Lâm Hiên tranh đấu với Nguyên Thủy Thiên Tôn, chỉ tưởng rằng Lâm Hiên và Nguyên Thủy Thiên Tôn đánh nhau bất phân thắng bại, nhưng Nguyên Thủy Thiên Tôn nể mặt Nữ Oa Nương Nương nên không dùng toàn lực, dù sao lúc đó Nguyên Thủy Thiên Tôn quả thật chưa vận dụng Thiên Đạo chi lực.

Nhưng không ngờ, chiến lực của Lâm Hiên lại đáng sợ đến vậy, thật sự có thể đánh giết Long Vương.

Khiến cho mưu đồ của y trở thành bong bóng xà phòng.

Và vừa rồi, y mơ hồ cảm ứng được từ thiên cơ, quả thật đã kết đại nhân quả với Lâm Hiên, thậm chí sẽ có đại kiếp nạn.

"Hừ!

Có đại kiếp nạn thì sao?

Chương 255

Ta là Thiên Đạo Thánh Nhân, tồn tại bất tử bất diệt, chẳng lẽ lại sợ không thành?!" Chuẩn Đề thầm nghĩ trong lòng, đồng thời cũng đang mưu tính kế hoạch mới.

Theo Long Vương bị Lâm Hiên dùng thủ đoạn sấm sét đánh giết, trời đất lại khôi phục sáng sủa, Bàn Đào Đại Hội của Thiên Đình cũng tiếp tục diễn ra.

Không chút nghi ngờ, Lâm Hiên trở thành tiêu điểm của các tiên linh.

Không ít Đại Năng, Tán Tiên đều nhao nhao tiến lên vấn an, khiến uy vọng của Lâm Hiên không hề thua kém các vị Thánh Nhân.

Đợi đến khi Bàn Đào Đại Hội kết thúc, Lâm Hiên cũng không trực tiếp trở về Oa Hoàng Thiên, trong lòng vừa động, tạm biệt Nữ Oa Nương Nương và mấy nữ đệ tử Vân Tiêu, một mình đi đến nơi Nhân tộc cư trú.

Kể từ sau trận đại chiến ở Trục Lộc bình nguyên với Xi Vưu, dưới sự giúp đỡ của Lâm Hiên, giành được thắng lợi vĩ đại, Hiên Viên liền chính thức trở thành Cộng Chủ Nhân Tộc, được vô số bộ lạc ủng hộ.

Hiên Viên cũng nhờ vào tài trí thông minh, dẫn dắt Nhân tộc tiến lên, phát triển vô cùng thần tốc.

Nhưng chẳng mấy chốc Hiên Viên lại có một phiền não mới.

Lần này, phiền não của y không phải vì có dị tộc xâm lược, cũng không phải vì trong nội bộ Nhân tộc xuất hiện phản loạn, mà là có một cô con gái.

Nếu chỉ là một đứa trẻ bình thường, vui mừng còn không kịp, tự nhiên sẽ không phiền não.

Mấu chốt là cô con gái này rất không tầm thường.

Mỗi lần con gái của y đi đến đâu, đều như bị viêm hỏa xâm thực, trong vòng mấy trăm dặm đều trở nên khô hạn vô cùng, những hoa cỏ cây cối đó cũng đều héo úa, mất đi độ ẩm.

Nếu con gái y đi đến ruộng đồng, thì vạn vật sẽ khô héo, sẽ khiến Nhân tộc mất mùa.

Dị tượng như vậy khiến không ít Nhân tộc khổ không kể xiết, cũng khiến Hiên Viên đau đầu không thôi.

Dù sao đó là con gái của y, tự nhiên không thể giết được!

Vì vậy để giải quyết vấn đề này, Hiên Viên chỉ có thể để con gái mình cư trú trong một sơn cốc, và nghiêm lệnh không được đi ra ngoài.

"Ông!" Một ngày nọ, Lâm Hiên đạp tường vân, chậm rãi đến phía trên một sơn cốc vô danh.

"Quả nhiên như lời truyền thuyết, xưa có nữ tên Bạt, nước nào nàng đến đều đại hạn, đất đỏ ngàn dặm, trời không mưa!" Lâm Hiên khẽ gật đầu lẩm bẩm.

Đồng thời trong đầu hắn không khỏi nhớ lại câu chuyện thần thoại nghe được ở kiếp trước, kể rằng Hiên Viên có một cô con gái tên là Nữ Bạt, nơi nào nàng đi qua, vạn vật khô héo, trời không mưa.

"Vì 100 triệu điểm tu cải của hệ thống, thu làm đệ tử cũng không sao!" Lâm Hiên lẩm bẩm nói.

Thì ra.

Khi Lâm Hiên đang tham gia Bàn Đào Đại Hội, trong đầu hắn đột

nhiên lại vang lên tiếng nhắc nhở của hệ thống, hóa ra lại có một nhiệm vụ mới.

Nội dung nhiệm vụ là chiêu thu nữ đệ tử, mục tiêu chính là Nữ Bạt, cũng là con gái của Hoàng Đế Hiên Viên.

Đó cũng là lý do vì sao Lâm Hiên sau khi rời khỏi Bàn Đào Đại Hội lại trực tiếp đến Nhân tộc.

"Ông!" Ngay sau đó, thần thức hùng hậu của Lâm Hiên thi triển ra, lập tức bao phủ toàn bộ sơn cốc, và trong nháy mắt đã tìm thấy nơi Nữ Bạt đang ở.

Nàng ta dường như đang bế quan tu luyện trong một sơn động trong sơn cốc, đất đai xung quanh khô cằn, như một mạng nhện khổng lồ lan rộng ra bốn phía, thậm chí không khí xung quanh cũng không có chút hơi ẩm nào.

Phải nói, Nữ Bạt cũng là một người đáng thương, từ nhỏ vì lý do bản thân mà bị tộc nhân xa lánh.

Ngay cả phụ hoàng Hiên Viên của nàng, cũng đã rất lâu không gặp mặt.

Sau khi trưởng thành, lại càng trực tiếp bị đẩy vào sơn cốc hoang vu không người, mỗi ngày Nữ Bạt có thể làm, chính là không ngừng tiềm tu, bởi vì chỉ có trong lúc tiềm tu, nàng mới có thể quên đi sự trôi chảy của thời gian.

"Ông!" Đột nhiên, Nữ Bạt mạnh mẽ mở mắt, đôi mắt đẹp nhìn chằm chằm về phía trước.

Bởi vì nàng phát hiện, lúc này có một đạo nhân ảnh đang đứng ở cửa sơn động, nửa cười nửa không nhìn nàng.

Đạo thân ảnh đó vô cùng quen thuộc!

Ít nhất từ nhỏ đến lớn, Nữ Bạt mỗi năm đều nhìn thấy rất nhiều lần, hoặc chính xác hơn, là nhìn thấy rất nhiều lần tượng của hắn.

Nàng cũng từng vô số lần quỳ xuống trước tượng, không ngừng cầu khẩn rằng có thể trở thành người bình thường.

"Thánh...

Thánh phụ!" Nữ Bạt trợn tròn đôi mắt đẹp, khó tin lẩm bẩm.

"Phụt thông!" Đợi đến khi phản ứng lại, nàng vội vàng quỳ lạy Lâm Hiên, "Nữ Bạt Nhân tộc bái kiến Thánh phụ!

Thánh phụ thánh thọ vô cương!" "Ừm!

Đứng dậy đi!" Lâm Hiên phất phất tay cười nói.

Nhưng không ngờ, Nữ Bạt lại khẽ lắc đầu, đôi mắt ướt át nhìn Lâm Hiên, trong mắt tràn đầy vẻ khẩn cầu, nước mắt trào ra khỏi khóe mắt, chảy dài trên má, lê hoa đái vũ mà nói với Lâm Hiên, "Thánh phụ, Nữ Bạt có một chuyện muốn cầu, mong Thánh phụ có thể đáp ứng!" "Đông đông!" Lời vừa dứt, như thể sợ Lâm Hiên không đồng ý, Nữ Bạt lại "đông đông" dập đầu.

Chương 256

"Ông!" Thấy tình hình này, Lâm Hiên nhíu mày, ý niệm khẽ động, lập tức có một luồng sức mạnh nhu hòa đỡ Nữ Bạt dậy, khiến nàng dù thế nào cũng không thể khuỵu gối quỳ lạy.

"Nỗi khổ của ngươi, ta đã biết!" Nhìn Nữ Bạt đang lê hoa đái vũ, yếu ớt đáng thương, Lâm Hiên trong lòng khẽ động, dịu giọng nói.

"Xin Thánh phụ giúp Nữ Bạt một tay!" Nữ Bạt yếu ớt nhìn Lâm Hiên, khẩn cầu nói.

"Đó là thần thông trời sinh của ngươi, ta, cũng không có cách nào loại bỏ hoàn toàn!" Lâm Hiên bình thản mở miệng nói.

"Vụt!" Nghe Lâm Hiên nói vậy, sắc mặt Nữ Bạt lập tức tái nhợt, cả người đều có chút lung lay sắp ngã, dường như tia lửa hy vọng trong mắt cũng đã tiêu tán, như thể nàng đã mất đi sắc màu đối với cuộc sống.

Dù sao nàng rất rõ, Lâm Hiên là Thánh phụ Nhân tộc, sở hữu thần thông thông thiên triệt địa.

Nhưng giờ ngay cả hắn, cũng không có cách nào chữa trị năng lực đáng ghét đó, trong trời đất này còn ai có thể loại bỏ khuyết điểm của nàng?

"Nhưng cũng đừng vội!" Thấy Nữ Bạt thần tình như vậy, Lâm Hiên vội vàng mở miệng nói lần nữa, "Thực ra thần thông trời sinh của ngươi, sở hữu uy lực vĩ đại, vì sao nhất định phải chấp nhất loại bỏ nó?

Nếu vận dụng thích đáng, không những không phải là ràng buộc của ngươi, ngược lại sẽ trở thành chiến lực chí cường!" "Ta chỉ

không thể loại bỏ hoàn toàn, nhưng không nói là không thể phong ấn nó!" "Phụt thông!" Đợi đến khi Lâm Hiên nói xong, lại thấy Nữ Bạt "phụt thông" một tiếng quỳ xuống lần nữa, ai cầu nói, "Khẩn cầu Thánh phụ có thể phong ấn nó, Nữ Bạt sẽ mãi mãi khắc ghi trong lòng." "Nữ Bạt, ngươi có nguyện ý bái ta làm sư, trở thành ký danh đệ tử môn hạ ta?" Đột nhiên, Lâm Hiên cũng không còn vòng vo tam quốc nữa, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

"?!" Nghe Lâm Hiên muốn thu mình làm ký danh đệ tử, Nữ Bạt suýt chút nữa không phản ứng kịp.

Đợi đến khi phản ứng lại, nàng vô cùng kích động che miệng nhỏ, vẻ mặt không thể tin được.

Thánh phụ a!

Đó là Thánh phụ mà Nhân tộc ngày ngày triều bái, sở hữu đại thần thông thông thiên triệt địa, có ân huệ to lớn với Nhân tộc, là tín ngưỡng của tất cả Nhân tộc.

Nay lại muốn thu nàng làm ký danh đệ tử?

Khoảnh khắc này, Nữ Bạt cảm thấy hạnh phúc đến mức quá đỗi đột ngột, đến nỗi có chút bối rối không biết phải làm sao.

Đó là loại cảm giác khi con người trong tuyệt vọng, đột nhiên xuất hiện hy vọng mới!

"Sao?

Chẳng lẽ không nguyện ý?

Nếu không nguyện ý, ta cũng sẽ không ép buộc, vẫn sẽ giúp ngươi phong ấn năng lực đó!" Lâm Hiên nửa cười nửa không nhìn Nữ Bạt nói.

"Nguyện ý!

Nữ Bạt nguyện ý!

Đây là phúc phận to lớn của Nữ Bạt!" Nữ Bạt hoàn hồn, vội vàng hướng Lâm Hiên hành tam khấu cửu bái bái sư đại lễ, đồng thời cao giọng hô, "Đệ tử Nữ Bạt, bái kiến Sư tôn!" "Tốt tốt tốt!" "Ông!" Lời vừa dứt, lại thấy Lâm Hiên tùy tay vung lên, lần nữa đỡ Nữ Bạt dậy.

Đồng thời Lâm Hiên không nói thêm gì nữa, hai tay kết từng đạo pháp quyết huyền ảo, trực tiếp ngưng kết thành một tòa đại trận huyền diệu trong hư không, sau đó theo ý niệm của Lâm Hiên vừa động, lại thấy tòa đại trận huyền diệu kia trực tiếp đi vào thể nội Nữ Bạt.

"Đại trận phong ấn này, có thể phong ấn năng lực trong cơ thể ngươi, đợi đến khi đạo hạnh tu vi đột phá đến Đại La Kim Tiên thì phong ấn sẽ giải khai!" Lâm Hiên cười cười giải thích, "Nhưng ngay cả khi đạt đến cảnh giới tu vi Đại La Kim Tiên, cũng không cần lo lắng, lúc đó ngươi đã có thể tự do nắm giữ năng lực, thu phóng tự nhiên rồi!" "Ô ô ô!" Nhưng không ngờ, theo lời Lâm Hiên vừa dứt, Nữ Bạt lại "anh anh anh" khóc nức nở, từng giọt lệ châu như trân châu chảy dài trên má, rơi xuống đất, "tí tách tí tách".

"Khóc đi, khóc thật lớn tiếng ra!

Khóc hết những uất ức của ngươi ra, sau này không được khóc nữa, bởi vì có vi sư ở đây, sẽ không để ngươi phải chịu uất ức nữa!" Lâm Hiên khẽ xoa đầu nhỏ của Nữ Bạt, dịu giọng nói.

"Ô ô!" Lời Lâm Hiên nói, dường như một chiếc chìa khóa, đã mở ra một cánh cửa đã bị đè nén, Nữ Bạt càng khóc nức nở hơn.

Thậm chí đến cuối cùng, nàng còn được Lâm Hiên ôm vào lòng, mặc cho nàng khóc lóc.

Cho đến nay, Lâm Hiên tổng cộng đã thu mười vị đệ tử, đều là

mười vị nữ đệ tử, nhưng bất kể Tam Tiêu tam tỷ muội, Thái Vân, Hi Hòa, về cơ bản đều một đời thuận buồm xuôi gió kể từ khi hóa hình.

Chỉ có Nữ Bạt trước mắt, dường như đã nếm trải đủ lạnh ấm nhân gian, chịu đựng đủ ánh mắt dị thường của người đời.

Nhiều năm qua, nàng vẫn luôn sống một mình, bầu bạn với nàng, chính là sự lạnh lẽo cô độc.

Đối với Nữ Bạt, Lâm Hiên càng thêm thương xót, càng thêm đau lòng.

"Đi thôi!

Ta đưa ngươi đi gặp phụ hoàng!" Rất lâu rất lâu sau đó, thấy Nữ Bạt đã ngừng khóc, Lâm Hiên vỗ vỗ vai nhỏ của nàng cười nói.

"Nga nga, tốt ạ!" Nghe Lâm Hiên nói, Nữ Bạt mới phản ứng lại, vội vàng hoảng loạn rời khỏi vòng tay ấm áp của Lâm Hiên, đỏ mặt gật đầu.

Thế là, dưới sự dẫn dắt của Lâm Hiên, chẳng mấy chốc đã đến đô thành của Nhân tộc.

Và trong nghị sự sảnh đã gặp Hiên Viên đang bận rộn không ngừng.

"Hiên Viên bái kiến Thánh phụ!" Thấy Lâm Hiên, Hiên Viên vội vàng dừng công việc trong tay, hành lễ vấn an Lâm Hiên.

Đồng thời cũng nhìn thấy Nữ Bạt bên cạnh Lâm Hiên, lập tức hai mắt sáng ngời, trong mắt tràn đầy vẻ kích động.

Dù sao đó là con gái ruột của y mà!

Chương 257

Nếu không phải tình thế bất đắc dĩ, y sao nỡ lòng nào lại đẩy Nữ Bạt đến sơn cốc sống một mình?

Lúc này lần nữa thấy Nữ Bạt đi theo Lâm Hiên, trong lòng Hiên Viên đã mơ hồ có chút suy đoán.

Quả nhiên không ngoài dự đoán.

Chẳng mấy chốc Lâm Hiên mở miệng, "Hiên Viên, con gái ngươi Nữ Bạt đã bái ta làm sư, sẽ theo ta đến Oa Hoàng Thiên tu hành, ngươi có đồng ý không?" "Đồng ý!

Đồng ý!

Đó là phúc phận của tiểu nữ, phúc phận của tiểu nữ a!" Hiên Viên vô cùng kích động gật đầu, đồng thời hốc mắt đỏ hoe, lại vì Nữ Bạt được bái Lâm Hiên làm sư mà cảm thấy vô cùng kích động, vui mừng.

"Ừm, phụ nữ các ngươi hãy đoàn tụ cho tốt, vài ngày nữa, nàng sẽ cùng ta rời đi." Lâm Hiên khẽ cười, sau đó bổ sung, "À phải rồi, năng lực của nàng đã được ta tạm thời phong ấn, ngươi cũng không cần lo lắng sẽ gây ra hạn hán trăm vạn dặm nữa!" "Tốt tốt tốt, Thánh phụ thánh ân, Hiên Viên không dám quên!" Thế là, để Nữ Bạt đoàn tụ với Hiên Viên, Lâm Hiên tạm thời ở lại đô thành.

Đầu tiên xem xét một lượt điểm tu cải trên bảng điều khiển hệ thống, sau đó lại tiếp tục luyện hóa hài cốt Thần Nghịch, không ngừng cường hóa nhục thân của mình.

"Xem ra có cần phải bế quan một phen rồi, hài cốt Thần Nghịch, Long Vương hai đại Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, cộng thêm gần trăm tỷ điểm tu cải, hẳn là đủ để ta chống đỡ việc tu luyện nhục thân

đến Chuẩn Thánh Đại Viên Mãn!" Lâm Hiên thầm mưu tính trong lòng.

Oa Hoàng Thiên, Oa Hoàng Cung.

Lâm Hiên nhanh chóng giới thiệu Nữ Bạt cho Nữ Oa Nương Nương và mấy nha đầu Vân Tiêu làm quen.

Sau đó mở miệng nói với Vân Tiêu, "Vân Tiêu, vi sư có việc quan trọng cần con làm!" "Sư tôn cứ việc phân phó, đệ tử nhất định tận tâm tận lực làm!" Vân Tiêu vội vàng nói.

"Tốt, vi sư muốn bế quan một thời gian, vì vậy trong thời gian vi sư bế quan, con, Quỳnh Tiêu, Bích Tiêu, ba tỷ muội cùng nhau hạ giới, thay vi sư giáo hóa Nhân tộc Ngũ Đế, tiếp tục dẫn dắt Nhân tộc phát triển!" Lâm Hiên nói dứt khoát.

"Oa!" Nghe Lâm Hiên nói, Vân Tiêu đều có chút kinh ngạc.

Đồng thời trên mặt lộ ra vẻ không nỡ rời xa.

Bởi vì một khi Lâm Hiên bế quan, các nàng lại không có cách nào gặp được Lâm Hiên.

"Sư tôn, lần này người bế quan bao lâu vậy ạ?" Thường Hi chu môi nhỏ, đôi mắt tràn đầy vẻ không nỡ hỏi.

"Tạm thời không rõ!

Nhưng các con thân là sư tỷ, hãy ghi nhớ phải chăm sóc tốt Nữ Bạt." Lâm Hiên dặn dò.

"Chắc chắn rồi ạ, con cũng rất thích Nữ Bạt sư muội mà!" Bích Tiêu nhảy ra, vẻ mặt cười hì hì nói.

Chỉ là trong đôi mắt, vẫn còn mang vẻ không nỡ, nhưng bị cố gắng kìm nén không thể hiện ra.

Phải nói, Bích Tiêu tuy bình thường đại đại liệt liệt nhất, nhưng

thực chất lại là người tỉ mỉ nhất, không muốn để Lâm Hiên khi bế quan phải lo lắng.

"Tốt, vậy vi sư đi đây!" "Ông!" Theo lời Lâm Hiên vừa dứt, thân hình hắn cũng dần dần biến mất tại chỗ, đã trở về động phủ tiến hành bế quan.

Sau khi trở về động phủ, Lâm Hiên tế ra Tam Thập Lục Phẩm Diệt Thế Hắc Liên đứng dưới thân, khoanh chân ngồi trên đài sen.

Đồng thời ý niệm khẽ động, bắt đầu xem xét hài cốt Thần Nghịch trong Thương Khung Thần Xích, phát hiện bộ hài cốt to lớn uy nghi đó đã được luyện hóa một phần, nhưng vẫn bao bọc bởi một đoàn ánh sáng chói mắt, tin rằng sẽ không lâu nữa sẽ bị luyện hóa triệt để.

Ngoài ra, còn có hài cốt Long Vương đang yên tĩnh nằm trên mặt đất.

"Tiêu hao điểm tu cải để luyện hóa!" Lâm Hiên thầm niệm trong lòng.

"Ông!" Theo lời hắn vừa dứt, lại thấy từng đạo thần quang dũng hiện, bao bọc lấy hài cốt Thần Nghịch và Long Vương, bắt đầu luyện hóa.

Cùng lúc đó, điểm tu cải trên bảng thuộc tính hệ thống cũng đang tiêu hao nhanh chóng.

Tu chân vô tuế nguyệt, Hồng Hoang bất ký niên!

Cũng không biết đã bao lâu, Lâm Hiên thong thả mở mắt, khóe môi mang theo một nụ cười vui mừng.

"Ông!" "Ông!" Trong chớp mắt, lại thấy hai đoàn quang đoàn huyền ảo, từ Thương Khung Thần Xích bắn ra, đi vào thể nội Lâm Hiên.

Dường như ấm áp như đang tắm dưới ánh nắng mặt trời, ấm áp dễ chịu.

Và cùng lúc đó, trong thể nội Lâm Hiên phát ra tiếng "tí tách" như đậu nổ, hóa ra nhục thân của hắn đang không ngừng cường hóa, từ mỗi một tế bào của cơ thể, mỗi một cơ quan, máu huyết, da thịt.

Bất cứ nơi nào quang đoàn ấm áp đó đi qua, nhục thân của hắn đều đang cường hóa nhanh chóng.

Dường như mỗi một tế bào, đều có thể bùng phát ra sức mạnh vô cùng.

Không cần vận dụng pháp lực, đơn thuần dựa vào nhục thân, đã mạnh đến đáng sợ.

Cứ như vậy!

Thời gian trôi qua từng chút một, tu vi nhục thân của Lâm Hiên cũng đang tăng cường nhanh chóng, gần như có thể thấy bằng mắt thường.

"Bùm!" Không biết đã bao lâu, trong thể nội Lâm Hiên phát ra một tiếng vang trầm đục, dường như đã phá vỡ một bình cảnh nào đó.

Chương 258

"Ông!" Ngay sau đó, lấy Lâm Hiên làm trung tâm, một luồng khí thế mênh mông, cường hãn lan tỏa ra, trong nháy mắt đã quét sạch toàn bộ Oa Hoàng Thiên, trời đất đều chấn động.

"…Uy áp thật cường hãn!" Trong Oa Hoàng Cung, Nữ Oa Nương Nương vốn đang tiềm tu lĩnh ngộ đạo đột nhiên mở mắt đẹp, vẻ mặt kinh ngạc lẩm bẩm, "Dường như một con hung thú vừa ra đời, khí tức man hoang như vậy, chẳng lẽ nhục thân tu vi của bảo bối đồ nhi của ta lại đột phá rồi?" "Nếu đúng là vậy, chẳng phải nhục thân tu vi của nó cũng đã đạt đến Chuẩn Thánh Đại Viên Mãn rồi sao?" "Không hổ là bảo bối đồ nhi của ta,... tiến triển quả thật thần tốc!" Một góc Oa Hoàng Thiên, có một hồ nước vô cùng to lớn.

Chúc Long đang tiềm tu trong động phủ dưới hồ nước, đột nhiên cảm ứng được luồng khí thế mênh mông đó, lập tức trợn tròn mắt, kinh thán nói, "Khí thế thật đáng sợ, dường như là một luồng khí thế nhục thân, phải đạt đến tu vi nhục thân đáng sợ đến mức nào, mới có thể bùng phát ra khí thế như vậy?" "Ngay cả Thập Nhị Tổ Vu của Vu tộc lúc trước cũng không có khí thế như vậy đâu!" "Chủ nhân quả nhiên cường hãn vô cùng!" Trong một động thiên phúc địa khác của Oa Hoàng Thiên.

Thái Vân và mấy nữ đệ tử khác đang giảng giải đại đạo cho tiểu sư muội Nữ Bạt.

Đột nhiên cảm nhận được khí thế này, các nàng đều rùng mình, sau đó lộ vẻ vui mừng.

"Khí thế thật cường hãn, nhìn hướng này, hẳn là do Sư tôn phát ra!" Thái Vân vui mừng hô.

“Chắc chắn Sư tôn đã đột phá tu vi rồi!” Hạm Chi Tiên cũng hưng phấn hô.

“Nhục thân tu vi của Chủ nhân vốn đã đạt đến Chuẩn Thánh hậu kỳ, giờ nếu lại đột phá, chẳng phải đã đạt đến Chuẩn Thánh Đại Viên Mãn sao?

Theo ta được biết, toàn bộ Hồng Hoang Thiên Địa, đều chưa từng có tiên linh nào tu luyện nhục thân tu vi đến Chuẩn Thánh Đại Viên Mãn cả!” Hồng Linh nhíu mày, khó tin nói.

“Oa tắc, thật sao?

Nếu đúng là vậy, chẳng phải Sư tôn của ta lại phá vỡ một kỷ lục nữa sao?” Nữ Bạt hứng thú trùng trùng hô.

“Sư tôn thật sự rất mạnh!” Nữ Bạt có chút yếu ớt nói.

“…” Cùng lúc đó, trong động phủ của Lâm Hiên.

Lâm Hiên khoanh chân ngồi trên Tam Thập Lục Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, khí thế bành trướng mênh mông.

Nếu nhìn kỹ, sẽ kinh ngạc phát hiện, lúc này Lâm Hiên, mỗi một tế bào trên người đều đang nhảy nhót, mỗi một tế bào đều ẩn chứa sức mạnh đủ để hủy thiên diệt địa.

“Rầm!

Rầm!

Rầm!” Trong thể nội hắn, truyền ra từng tiếng sấm trầm đục, hóa ra trái tim hắn đang đập không ngừng, mỗi lần đập, đều như một đạo thần lôi nổ vang.

Mặc dù Lâm Hiên bề ngoài không có thay đổi, nhưng lúc này, quả thật nhục thân tu vi đã thành công đột phá Chuẩn Thánh Đại Viên Mãn.

Sức mạnh nhục thân của hắn, quả thực đã đạt đến mức độ không thể tưởng tượng nổi.

"Ông!" Rất lâu sau, Lâm Hiên chậm rãi mở mắt, đôi mắt bùng phát ra hai đạo tinh mang, dường như có thể xuyên thủng ức vạn dặm hư không.

Trái tim hắn cũng đã khôi phục nhịp đập bình thường, không còn phát ra tiếng thần lôi cuồn cuộn nữa.

Nhưng Lâm Hiên lại có một cảm giác huyền diệu, lúc này, nếu hắn bùng phát toàn lực, một quyền đánh ra, có thể lập tức hủy diệt hơn nửa Oa Hoàng Thiên, thậm chí toàn bộ Oa Hoàng Thiên cũng sẽ lập tức sụp đổ tan rã, trở về hỗn độn.

Lực lượng bản nguyên của tiểu thế giới này, căn bản không chịu nổi một quyền!

Loại sức mạnh mênh mông cường hãn đó, quả thực không giống như thứ mà sinh linh có thể sở hữu.

Chuẩn Thánh Đại Viên Mãn nhục thân tu vi!

E rằng ngay cả Tiên Thiên Linh Bảo bình thường, cũng không thể phá vỡ phòng ngự của Lâm Hiên, thậm chí sẽ bị hắn một quyền đánh nát.

Nếu nhục thân ở Chuẩn Thánh hậu kỳ là một vũng nước, vậy nhục thân Chuẩn Thánh Đại Viên Mãn chính là một dòng sông, hai bên chênh lệch không chỉ một chút mà là vô lượng bội.

"Ông!" Lâm Hiên khẽ nắm chặt nắm đấm, lại phát hiện không gian trong lòng bàn tay, vậy mà lập tức bị bóp nát.

Không hề vận dụng chút pháp lực nào, chỉ đơn thuần dựa vào sức mạnh nhục thân.

“Hít!

Thật mạnh!!!” Thấy vậy, ngay cả Lâm Hiên cũng không khỏi hít một hơi khí lạnh, kinh thán nói, “Ta vậy mà có thể cảm giác được mỗi một tế bào đều ẩn chứa sức mạnh đáng sợ, e rằng nếu ta chỉ dùng nhục thân toàn lực một kích, cũng có thể đánh một cường giả tu vi Chuẩn Thánh hậu kỳ thành thịt nát!” Mạnh!

Quả thực mạnh đến không thể tin được, ngay cả Lâm Hiên, cũng bị sức mạnh đáng sợ ẩn chứa trong cơ thể chấn động.

Nhục thân tu vi đột phá đến Chuẩn Thánh Đại Viên Mãn, không chỉ sức mạnh cường đại vô số lần, mà lực phòng ngự của hắn cũng mạnh đến khó tưởng tượng, e rằng cũng đủ sánh ngang với cường độ của Tiên Thiên Linh Bảo bình thường.

“Ai, điều đáng tiếc duy nhất, là điểm tu cải của ta a!” Sau khi hưng phấn vì nhục thân tu vi đột phá, Lâm Hiên nhìn 300 triệu điểm tu cải còn lại trên bảng thuộc tính, lại bất đắc dĩ thở dài.

Lần luyện hóa hài cốt Long Vương, Thần Nghịch này, vậy mà đã tiêu tốn đến hơn 9 tỷ điểm tu cải, quả thực như một cái động không đáy, điên cuồng hấp thụ điểm tu cải.

“Vốn tưởng rằng 10 tỷ điểm tu cải, đủ ta dùng rất lâu, nhưng lại cứ thế tiêu hao hết, xem ra con đường kiếm điểm tu cải, vẫn còn gian nan dài lâu!” Lâm Hiên cười khổ lắc đầu.

Sau đó lại thích ứng một phen với sức mạnh bạo tăng trong cơ thể, mới đứng dậy, sải bước ra khỏi động phủ.

“Vụt!

Chương 259

Vụt!" Đúng lúc Lâm Hiên bước ra khỏi động phủ, lại thấy mấy đạo lưu quang bay vút tới.

Nhìn kỹ lại, phát hiện chính là Thái Vân và mấy nha đầu kia, thậm chí ngay cả Tam Tiêu tam tỷ muội cũng ở trong đó.

Thấy vậy, Lâm Hiên nhíu mày, bấm ngón tay tính toán một phen.

"Nga?

Quả nhiên Hồng Hoang bất ký niên, không bế quan một lần, lại trôi qua ngần ấy năm!" Lâm Hiên lẩm bẩm nói.

Hắn thôi diễn ra, lúc này Hồng Hoang đại địa, sớm đã lấy Nhân tộc làm chủ.

Nhân tộc phát triển vô cùng thần tốc, đặc biệt sau khi Hiên Viên thiện vị, Nhân tộc lại trải qua thời kỳ Ngũ Đế, và con trai Đại Vũ là Khải còn khai sáng chế độ chính quyền nô lệ, thành lập Hạ triều.

Nhưng Hạ triều sau khi trải qua hơn 500 năm thời kỳ phồn vinh cường thịnh, cuối cùng lại vì vị thống trị cuối cùng của Hạ triều là Hạ Kiệt tàn bạo vô độ, ức hiếp bá tánh, là một bạo quân đích thực.

Sau đó Kiệt bị Thương Thang dẫn dắt các bộ lạc Nhân tộc liên thủ phản kháng, lật đổ Hạ triều đã thống trị Nhân tộc suốt hơn 500 năm, thành lập Thương triều càng phồn vinh hơn.

Khi Lâm Hiên xuất quan, Thương triều cũng đã trải qua mấy trăm năm, hiện tại là Trụ Vương của Thương triều đang chấp chính.

"Thương triều, Trụ Vương!

Chẳng lẽ thời đại Phong Thần sắp đến?" Lâm Hiên nhíu mày,

thầm nghĩ trong lòng.

"Vụt!

Vụt!" Đúng lúc này, lại thấy Vân Tiêu và mấy nữ đệ tử đồng loạt đến trước mặt Lâm Hiên, từng người vẻ mặt hưng phấn, toát ra nụ cười ngọt ngào.

"Sư tôn, người đã xuất quan rồi!" Bích Tiêu "bộp" một tiếng nhào vào lòng Lâm Hiên, vẻ mặt uất ức nói.

"Nếu không xuất quan nữa e rằng có nha đầu nào đó sẽ khóc sưng mũi mất!" Lâm Hiên véo véo mũi nhỏ của Bích Tiêu, cười ha hả nói.

"Hi hi, Sư tôn làm sao biết Bích Tiêu tỷ tỷ trước đó có khóc sưng mũi vậy ạ?" Thường Hi chu môi cười hì hì nói, trong đôi mắt đẹp lóe lên một tia giảo hoạt, bổ sung, "Bích Tiêu tỷ tỷ trước đó vì nhớ Sư tôn, thật sự có khóc sưng mũi đó nha!" "Ai nha, Thường Hi muốn ăn đòn không?" Bích Tiêu thoát khỏi vòng tay Lâm Hiên, vẻ mặt giận dữ trừng Thường Hi mắng.

Nói xong còn giơ giơ nắm tay nhỏ màu hồng, vẻ mặt như muốn nói "đánh ta đi".

"Ai yo ai yo, mau nhìn kìa, Bích Tiêu tỷ tỷ giận đến mức sưng mặt lên rồi!" Thường Hi vừa né tránh vừa nhảy nhót chạy ra sau lưng Vân Tiêu, vẻ mặt uất ức nói với Vân Tiêu, "Vân Tiêu tỷ tỷ,... phải giúp muội chặn Bích Tiêu tỷ tỷ nha." "Ta không chặn đâu, ai bảo ngươi chọc Tam muội?" Vân Tiêu tao nhã cười nói.

"Hừ hừ!" Nghe vậy, Bích Tiêu vẻ mặt hậm hực trừng Thường Hi, khóe môi mang theo nụ cười 'tà mị'.

"Vụt!" Nàng không nói gì, thân hình chợt lóe, đã đến trước mặt Thường Hi, đưa ma trảo không ngừng cù vào người nàng ta, khiến Thường Hi "lạc lạc lạc" cười không ngừng.

“Bích Tiêu tỷ tỷ tha cho muội đi, muội sai rồi muội sai rồi!” “Đừng mà!

Đừng... a!” “Lạc lạc lạc!

Đừng...

đừng cù nữa.” “…” Nhìn mấy nha đầu đang đùa giỡn cùng nhau, Lâm Hiên mỉm cười an ủi.

Sau đó lại xem xét, mấy nha đầu, trừ Hồng Linh vốn đã có tu vi Chuẩn Thánh sơ kỳ.

Tam Tiêu tam tỷ muội cùng với Hi Hòa, Thường Hi, Cửu Thiên Huyền Nữ, đều đã đạt đến Đại La Kim Tiên hậu kỳ, đặc biệt Vân Tiêu, còn mơ hồ chạm đến lực lượng pháp tắc, cũng có nghĩa là sắp có thể trảm tam thi chứng đắc quả vị Chuẩn Thánh.

Hạm Chi Tiên, Thái Vân, Nữ Bạt đều là tu vi Đại La Kim Tiên sơ kỳ đỉnh phong, tin rằng cũng sẽ nhanh chóng đột phá đến Đại La Kim Tiên trung kỳ.

Chỉ có đệ tử nhỏ nhất là Nữ Bạt tu vi kém một chút, chỉ có Kim Tiên sơ kỳ.

Nhưng điều này cũng rất bình thường, dù sao Nữ Bạt bái nhập môn hạ Lâm Hiên muộn nhất, là Nhân tộc, dưới điều kiện không có Hoàng Trung Lý quả thực, có thể trong hơn ngàn năm ngắn ngủi, tu vi tiến triển thần tốc như vậy, đều là nhờ có Vân Tiêu tận tâm giáo đạo.

“Sư tôn, Nhân tộc Ngũ Đế đã giáo hóa hoàn thành, sau đó thiên giáng đại công đức, đã được đệ tử thu giữ, giờ xin giao cho Sư tôn!” Đột nhiên, Vân Tiêu mỉm cười nói với Lâm Hiên.

Lời vừa dứt, lại thấy nàng vẫy vẫy tay, lập tức một luồng công đức chi quang khổng lồ dũng mãnh đổ về phía Lâm Hiên.

“Đây là công lao của tam tỷ muội các con!” Thấy vậy, Lâm Hiên khẽ lắc đầu cười nói, sau đó đại thủ vung lên, liền chia công đức thành ba phần, lần lượt đánh vào thể nội tam tỷ muội Vân Tiêu, khiến quanh thân các nàng kim quang lấp lánh, hiển lộ vẻ thần thánh vô cùng.

Mà công đức gia thân, có thể giảm đi rất nhiều nhân quả nghiệp lực, cũng có thể tăng cường tu vi của các nàng.

Được sự gia trì của công đức này, tin rằng các nàng sẽ nhanh chóng trảm thi, chứng đắc quả vị Chuẩn Thánh.

Còn về Thái Vân, thấy lượng lớn công đức đi vào thể nội Tam Tiêu, cũng không hề ghen tị.

Bởi vì nàng rất rõ, tất cả đều là Tam Tiêu đáng được nhận, dù sao Tam Tiêu đã hạ giới hao phí hơn trăm năm thời gian để giáo hóa Nhân tộc, công lao không thể không kể.

“Đi thôi, tất cả cùng vi sư đi diện kiến sư tổ!” Lâm Hiên đại thủ vung lên, sảng khoái cười nói.

Chương 260

Phong Thần sắp đến, Lâm Hiên lại cần phải mưu tính kỹ càng một phen rồi.

Trong Oa Hoàng Cung.

Lâm Hiên dẫn theo Vân Tiêu và các nữ đệ tử, đồng loạt đi vào.

"Bái kiến Sư phụ (Sư tổ)!" Thấy Nữ Oa Nương Nương, Lâm Hiên và Vân Tiêu đồng loạt hành lễ hô.

"Không tệ không tệ!" Nữ Oa Nương Nương mở mắt đẹp, nhìn Lâm Hiên, đôi mắt lóe lên ánh sáng khác thường, hài lòng gật đầu.

Ngay cả cường đại như nàng, lúc này vậy mà cũng cảm nhận được một luồng sức mạnh bành trướng đang dũng động trên người Lâm Hiên, dường như trong thể nội hắn ẩn chứa một luồng sức mạnh cực kỳ đáng sợ, một khi triệt để bùng phát ra, e rằng thật sự đủ để hủy thiên diệt địa, so với trước khi bế quan thì cường hãn hơn quá nhiều.

Khiến Nữ Oa Nương Nương không khỏi thầm nghĩ trong lòng, nếu tranh đấu với Lâm Hiên, dù sử dụng Thiên Đạo chi lực, liệu Lâm Hiên có phải là đối thủ?

Cuối cùng lại phát hiện, có lẽ thật sự không đánh lại Lâm Hiên, mà sẽ bị đánh bại hoàn toàn.

"Bảo bối đồ nhi, thật sự đã siêu việt vi sư rồi a!" "Điểm cuối đạo đồ của con rốt cuộc ở đâu?

Con còn có thể đi đến bước nào nữa?

Vi sư thật sự rất tò mò!" "Biển sao trời không thể giam cầm được con, e rằng Hồng Hoang Thiên Địa cũng không thể giam cầm được

con, tương lai của con, lại sẽ đạt đến mức độ đáng sợ nào?" Trong chớp mắt, trong lòng Nữ Oa Nương Nương lóe lên vô số ý niệm.

"Sư phụ, con bế quan một thời gian, mấy nha đầu này không gây phiền phức gì cho người chứ?" Lâm Hiên mỉm cười hỏi Nữ Oa Nương Nương.

"Không có không có, chắc chắn không có đâu ạ!" Nghe Lâm Hiên nói, Nữ Oa Nương Nương còn chưa kịp trả lời, Bích Tiêu đứng một bên vội vàng hô, ánh mắt có chút né tránh.

"Nga?

Thật sự không gây ra thị phi nào sao?" Lâm Hiên nửa cười nửa không nhìn Bích Tiêu, đôi mắt hỗn độn kia, dường như có thể xuyên thủng tâm linh của nàng ta, nhìn đến nỗi Bích Tiêu đỏ bừng mặt, vội vàng cúi đầu ấp úng.

"Thực ra... thực ra có một chuyện ạ!" Cảm nhận ánh mắt nóng rực của Lâm Hiên, Bích Tiêu nói lắp bắp, có chút yếu ớt, "Lúc trước con cùng đại tỷ, nhị tỷ ở Nhân tộc giáo hóa Ngũ Đế thì, từng gặp một vị tán tu xưng là Khổng Tuyên, đã xảy ra mâu thuẫn và đánh nhau, tu vi y cường hãn, lại còn có thể sử dụng ngũ sắc hào quang, nhưng lại không phải đối thủ của con, đã bị con giáo huấn một trận ra trò!" "Nhưng mà, Thánh Nhân Chuẩn Đề của phương Tây đột nhiên xuất hiện, nói có duyên với Khổng Tuyên đó, thấy con làm bị thương Khổng Tuyên, y muốn giáo huấn con, sau đó Sư tổ xuất hiện, quát lui Thánh Nhân Chuẩn Đề!" Bích Tiêu tuy đã thuật lại sự việc, nhưng lại không nói vì sao lại xảy ra mâu thuẫn với Khổng Tuyên!

Lâm Hiên không cần hỏi cũng đoán được, chắc chắn nha đầu này đã dùng lời lẽ xúc phạm Khổng Tuyên, sau đó mới đại đả xuất thủ, thậm chí dựa vào gan to dám mắng Nguyên Thủy Thiên Tôn là "lão cẩu", e rằng khi Chuẩn Đề xuất hiện, nàng cũng không hề khách khí,

nên mới khiến Chuẩn Đề nổi giận muốn ra tay giáo huấn.

Nhưng, Lâm Hiên không định hỏi nguyên nhân, bởi vì đệ tử của hắn làm việc, không cần phải cho người khác bất kỳ lý do nào!

"Thực ra cũng không phiền não, Chuẩn Đề cũng từng tranh đấu với ta!" Lúc này, Nữ Oa Nương Nương hiền từ cười nói.

Khi nhìn về phía Bích Tiêu và mấy nữ đệ tử khác, trong mắt nàng tràn đầy vẻ cưng chiều.

"Sư tôn, con... con sai rồi." Bích Tiêu nhìn Lâm Hiên không nói một lời, lập tức hoảng hốt, vội vàng cúi đầu nói.

"Sai?

Có gì mà sai?" Lâm Hiên vẫn nửa cười nửa không nhìn Bích Tiêu, lên tiếng hỏi.

"...Không nên không hợp một lời đã đại đả xuất thủ với Khổng Tuyên, cũng... cũng không nên nhục mạ Thánh Nhân Chuẩn Đề!" Bích Tiêu lè lưỡi nhỏ màu hồng nói.

Quả nhiên không ngoài dự đoán!

Giống như Lâm Hiên đã đoán, nha đầu Bích Tiêu này, thật sự ngay cả Chuẩn Đề cũng mắng.

"Sư tôn, cũng tại con không trông chừng Tam muội, nếu Sư tôn muốn trừng phạt Tam muội, con cũng nguyện ý cùng chịu phạt!" Đột nhiên, Vân Tiêu bước lên một bước, cắn răng nói với Lâm Hiên.

"Con cũng vậy!" Quỳnh Tiêu cũng đứng ra nói.

"Đạp đạp!" Ngay sau đó, bao gồm Nữ Bạt, tất cả đều lần lượt đứng ra, muốn cùng Bích Tiêu chịu chung hình phạt.

"…Làm gì vậy?

Vi sư khi nào nói muốn trừng phạt Bích Tiêu?" Thấy từng người một tình tỷ muội thắm thiết, Lâm Hiên có chút dở khóc dở cười nói.

"Hả?

Thật... thật sự không trừng phạt con sao?" Bích Tiêu có chút khó tin nói.

Dù sao chuyện này từ đầu đến cuối đều là lỗi của nàng, nếu Lâm Hiên muốn trừng phạt thì cũng là chuyện bình thường.

"Ghi nhớ!" Đột nhiên, Lâm Hiên thu lại nụ cười trên mặt, nhìn quét qua mấy nữ đệ tử, trịnh trọng mở miệng nói, "Trong Hồng Hoang Thiên Địa, nếu có kẻ nào dám gây sự, cứ việc đánh cho đến chết, không cần quan tâm đối phương có bối cảnh gì, bởi vì đối phương bối cảnh có cường hãn đến mấy, vi sư cũng không sợ, nếu đánh không lại thì chạy trước, chạy về đây với vi sư, vi sư tự sẽ thay các con đòi lại công đạo!" "Đệ tử môn hạ của ta Lâm Hiên, không đến lượt bất kỳ sinh linh nào đi khi dễ!" "Vi sư, luôn giúp người thân chứ không giúp lý!" "Vụt!" Từng chữ trong lời nói của Lâm Hiên, đều rõ ràng lọt vào tai mấy nữ đệ tử, khắc sâu vào lòng các nàng.

Trong chớp mắt, Vân Tiêu đều sắc mặt đỏ bừng, mắt đẹp như tơ, tràn ngập vẻ hưng phấn và kích động vô biên.

Chương 261

Đó chính là sư tôn của các nàng a!

Từ khi bái nhập sư môn đến nay, người chưa bao giờ trách tội, chưa bao giờ truy cứu các nàng từng phạm lỗi lầm gì.

Chỉ biết, tuyệt đối không thể để các nàng chịu thiệt thòi, bất kể ai chọc ghẹo các nàng, người đều sẽ nghĩa nhiên ra tay, dù đối phương là một Thiên Đạo Thánh Nhân.

Dáng vẻ bao che đó, lại khiến mấy nữ đệ tử tâm tình kích động, tim đập nhanh hơn.

"Có sư như thế, còn cầu gì nữa?" "Sư tôn, người thật sự rất tốt với con." Bích Tiêu kích động đến mức khóe mắt rưng rưng nước, nỉ non với Lâm Hiên.

"Bởi vì vi sư đều học từ sư tổ, sư tổ cũng cực kỳ bao che!" Nhưng không ngờ, Lâm Hiên lại cười ha hả, nửa đùa nửa thật nói.

"Thằng nhóc thối, ngay cả vi sư cũng dám trêu chọc!" Nữ Oa Nương Nương trách yêu lườm Lâm Hiên một cái, nhưng lại không hề có ý trách mắng.

"Ông!" Đột nhiên, bên ngoài Oa Hoàng Cung, một đạo lưu quang bay vút tới, rơi xuống trước mặt Nữ Oa Nương Nương.

Nhìn kỹ lại, đạo lưu quang đó vậy mà là một đạo thần niệm, phía trên đạo vận quấn quanh, viết dòng chữ 'Nữ Oa, Lâm Hiên tốc Tử Tiêu Cung'.

Thần niệm dừng lại chưa được chốc lát, liền tự động tiêu tán.

Hóa ra Hồng Quân Đạo Tổ thần thông quảng đại đang triệu tập Nữ Oa Nương Nương và Lâm Hiên.

“Đến rồi!” Thấy vậy, Lâm Hiên lại mắt sáng lên.

Bởi vì hắn rất rõ, Hồng Quân Đạo Tổ lần này truyền thần niệm, tất nhiên là để các nàng đi thảo luận chuyện Phong Thần.

Tử Tiêu Cung vẫn trang nghiêm, cổ kính, mang theo một luồng uy thế trầm trọng, cứ như vậy yên tĩnh sừng sững giữa hỗn độn, dường như vĩnh viễn tồn tại từ thời khai thiên.

“Ông!” Hai đạo trường hồng bay vút tới, chính là Lâm Hiên và Nữ Oa Nương Nương.

“Bảo bối đồ nhi, lần này Lão sư tìm ta có việc gì quan trọng?” Nữ Oa Nương Nương quay đầu khẽ hỏi Lâm Hiên.

Không biết từ khi nào, dường như dần dần lấy Lâm Hiên làm trung tâm, có việc cũng sẽ tự chủ động hỏi Lâm Hiên trước.

“Sư phụ, con vừa mới xuất quan, sao mà biết được?” Lâm Hiên xòe tay về phía Nữ Oa Nương Nương, vẻ mặt mỉm cười nói.

“À phải rồi, vi sư còn quên mất bảo bối đồ nhi đã bế quan ngàn năm.” “Ông!” Đột nhiên, ở không xa lại có mấy đạo trường hồng bay vụt tới, hóa ra chính là Tam Thanh cùng với Hạo Thiên, Dao Trì và hai vị Thánh Nhân phương Tây.

“Nữ Oa Nương Nương, Lâm Hiên đại ca ca!” Dao Trì thấy Lâm Hiên, đôi mắt đẹp sáng lên, vội vàng tiến lên vấn an.

“Nữ Oa Nương Nương, Lâm Hiên đạo huynh!” “Nữ Oa sư muội, Lâm Hiên sư điệt!” “…” Đợi đến lúc đó, mọi người lần lượt chào hỏi nhau.

Hạo Thiên, Dao Trì, Thông Thiên Giáo Chủ có quan hệ tốt với Lâm Hiên, liền tiến lên cùng Lâm Hiên hàn huyên giao lưu.

Còn về Lão Tử thì mặt không biểu cảm, vẻ mặt vô vi ngạo nghễ

đứng đó.

Nguyên Thủy Thiên Tôn, Chuẩn Đề Đạo Nhân thấy Lâm Hiên, ánh mắt lại trở nên lạnh nhạt, khẽ hừ một tiếng không nói gì thêm.

"Rầm!" Đột nhiên, lại thấy cánh cổng Tử Tiêu Cung dày nặng kia tự động mở ra, các vị tiên thấy vậy đều bước vào, lần nữa đến trong điện Tử Tiêu Cung quen thuộc.

"Cố ý sao?" Bước vào đại điện, Lâm Hiên khẽ nheo hai mắt, lộ ra một nụ cười trêu tức.

Hóa ra ở nơi ánh mắt Lâm Hiên nhìn đến, phát hiện trên mặt đất vốn chỉ có sáu bồ đoàn, lúc này lại biến thành chín bồ đoàn, mỗi bồ đoàn đều đạo vận quấn quanh, dường như có vạn loại thần thông huyền ảo tồn tại.

Tam Thanh tuy có chút để ý đến việc số lượng bồ đoàn tăng lên, nhưng cũng không nói nhiều, liền trực tiếp ngồi ngay ngắn trên bồ đoàn của mình.

"Bảo bối đồ nhi, có muốn ngồi bên cạnh vi sư không?" Nữ Oa Nương Nương hỏi Lâm Hiên.

"Sư phụ, không cần như vậy, con ngồi cùng tiểu hữu Hạo Thiên một bên cũng được." Lâm Hiên cười ha hả nói.

Nghe vậy, Nữ Oa Nương Nương gật đầu cũng không kiên trì.

Chẳng mấy chốc các vị đều ngồi xuống, bên cạnh Lâm Hiên thì ngồi Chuẩn Đề và Dao Trì, Hạo Thiên ngồi ở vị trí cuối cùng.

Hóa ra nha đầu Dao Trì thấy Lâm Hiên, đã đẩy huynh trưởng của mình ra sau cùng, nhất quyết muốn ngồi bên cạnh Lâm Hiên.

"Ông!" Có lẽ vì các vị Thánh Nhân và Lâm Hiên đều đã đến đông đủ, thân hình mờ ảo của Hồng Quân dần dần xuất hiện trên đạo đài,

trên người y không hề có bất kỳ khí thế cường hãn, hùng vĩ nào, dường như vô cùng bình đạm, vô cùng bình thường, như một lão nhân phổ thông.

Chỉ có đôi mắt hỗn độn kia, lại có thể xuyên thủng tâm linh, xuyên thủng ức vạn dặm hư không, thậm chí xuyên thủng Cửu Thiên Thập Địa.

Đây là tượng trưng của phản phác quy chân, cũng đại biểu cho đạo hạnh tu vi của Hồng Quân lại tăng cường rất nhiều.

"Hỗn Nguyên Hợp Đạo Thánh Nhân!

Quả nhiên cường hãn vô biên!" Lâm Hiên khoanh chân ngồi trên bồ đoàn, cảm ứng khí tức mờ ảo trên người Hồng Quân Đạo Tổ, trong lòng không khỏi kinh thán.

Cảnh giới Hỗn Nguyên Hợp Đạo Thánh Nhân, là một cảnh giới còn mạnh hơn Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Hiện tại toàn bộ Hồng Hoang Thiên Địa, chỉ có Hồng Quân Đạo Tổ đạt tới!

Chương 262

Nhưng Lâm Hiên lại biết, Hồng Quân Đạo Tổ sở dĩ có thể đạt đến Hỗn Nguyên Hợp Đạo Thánh Nhân, là do xả thân hợp đạo, được Thiên Đạo gia trì, mới có thể thần tốc đạt được như vậy.

Sau khi hợp đạo, Hồng Quân Đạo Tổ ngoài việc là người phát ngôn của Thiên Đạo, còn là một con rối, thuộc về con rối của Hồng Hoang Thiên Đạo, ngày sau vĩnh viễn cũng không thể siêu thoát Thiên Đạo.

Đương nhiên!

Thiên Đạo Thánh Nhân của Hồng Hoang Thiên Địa cũng như vậy, sau khi lợi dụng Hồng Mông Tử Khí chứng đắc đạo quả Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, đã trở thành quân cờ của Hồng Hoang Thiên Đạo, thậm chí có thể coi là người quản lý Hồng Hoang, thay Thiên Đạo hành sự.

"Chúng con bái kiến Lão sư!" Thấy Hồng Quân Đạo Tổ xuất hiện, các vị Thánh Nhân và Hạo Thiên đều hành lễ vấn an.

"Ừm!

Không cần đa lễ!" Trên đạo đài, Hồng Quân mặt không biểu cảm gật đầu.

Giọng điệu mang theo vẻ uy nghiêm trầm trọng, nhưng lại như một tiên linh không có cảm xúc đang nói chuyện, bởi vì Hồng Quân Đạo Tổ càng ngày càng dung thân hợp đạo thể hiện ra.

"Kính xin hỏi Lão sư, lần này triệu kiến chúng con là vì việc gì?" Không đợi các tiên linh khác mở miệng, Lão Tử liền lên tiếng hỏi Hồng Quân Lão Tổ.

Mà ngầm chứng tỏ mình là đại sư huynh của các vị Thánh Nhân, thân phận đệ tử đầu tiên của Huyền Môn.

"Sau Yêu Lượng Kiếp, Nhân tộc đại hưng, Tam Hoàng Ngũ Đế trị thế, đây là thiên số." Hồng Quân Đạo Tổ mặt không đổi sắc nói, trầm giọng, "Lần này ta triệu tập các ngươi, chủ yếu là Lượng Kiếp kế tiếp sắp giáng lâm, lần Lượng Kiếp này ứng vào môn hạ các Thánh!" "Vụt!" Nghe Hồng Quân Đạo Tổ nói vậy, các vị Thánh Nhân đều sắc mặt biến đổi, đặc biệt Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên Giáo Chủ, càng lập tức sắc mặt tái mét.

Bởi vì chúng tiên đều biết, môn hạ Nữ Oa Nương Nương chỉ có một vị đệ tử là Lâm Hiên, thêm vào đó đệ tử của Lâm Hiên cũng không quá mười vị, tuy có khả năng ứng kiếp, nhưng vì Lâm Hiên là tồn tại sánh ngang Thánh Nhân nên không cần quá lo lắng.

Lão Tử chỉ có một vị đệ tử là Huyền Đô Đại Pháp Sư, càng không cần lo lắng Lượng Kiếp này.

Hai vị Thánh Nhân của Tây Phương Giáo, môn hạ cũng không có mấy đệ tử, sớm đã cảm ứng được, chỉ cần qua Lượng Kiếp này, sẽ là lúc Tây Phương Giáo đại hưng, vì vậy cũng không lo lắng về Lượng Kiếp.

Chỉ có Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên Giáo Chủ.

Thông Thiên Giáo Chủ thì khỏi phải nói, môn hạ vạn tiên triều bái, vì giáo nghĩa "hữu giáo vô loại", đệ tử Tiệt Giáo vô số, lần Lượng Kiếp này chắc chắn sẽ phải nhập.

Môn hạ Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng có Thập Nhị Kim Tiên của Xiển Giáo cùng các đệ tử khác, Nam Cực Tiên Ông, Vân Trung Tử và các ký danh đệ tử không ít.

Từ đó có thể thấy, khả năng ứng kiếp cũng là lớn nhất!

“Kính xin hỏi Lão sư, nếu Lượng Kiếp này giáng xuống môn hạ các Thánh, ai sẽ là người ứng kiếp, chúng con lại phải ứng phó thế nào?” Nguyên Thủy Thiên Tôn trong lòng rùng mình trước chuyện Lượng Kiếp, vì vậy lập tức đứng dậy hỏi.

Nghe vậy, Thông Thiên Giáo Chủ cũng chăm chú nhìn Hồng Quân Đạo Tổ, sợ rằng sẽ bỏ lỡ một số lời nói quan trọng.

“Hồng Hoang thế giới, Nhân tộc là nhân vật chính của trời đất, nhưng Thiên Đình mới là chính thống của Tam Giới, Lượng Kiếp kế tiếp là Phong Thần Kiếp, chỉ vì lúc Tam Hoàng Ngũ Đế, đệ tử Xiển Giáo tự mình phạm sát kiếp, lấy đệ tử môn hạ Thánh Nhân làm tiên phong, Hồng Hoang Chuẩn Thánh trở xuống đều ở trong Lượng Kiếp, các tiên sau khi chết chân linh sẽ nhập Phong Thần Bảng, để phong chính thần, cung Thiên Đình sai sử tiện hoàn thiện trật tự Tam Giới!” Hồng Quân bình thản mở miệng nói.

“?!” Nghe lời Đạo Tổ nói, sắc mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn đại biến, khó chịu như ăn phải ruồi bọ.

Đặc biệt khi nghe nói người ứng kiếp lần này, chính là đệ tử môn hạ của y, sắc mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn càng khó coi đến cực điểm.

Chuẩn Thánh trở xuống đều ở trong Lượng Kiếp!

Môn hạ y hiện giờ chỉ có Nam Cực Tiên Ông có tu vi Chuẩn Thánh sơ kỳ, mười hai Kim Tiên còn lại cùng Vân Trung Tử đều chưa đạt cảnh giới Đại La, nói như vậy, chẳng phải gần như tất cả đệ tử môn hạ của y đều phải ứng kiếp sao?

Hiển nhiên, đối với Nguyên Thủy Thiên Tôn, đây không phải là một tin tức tốt.

Theo lời Hồng Quân Đạo Tổ vừa dứt, khóe môi Thông Thiên Giáo

Chủ giật giật, lại thầm may mắn, dường như lần ứng kiếp này, không liên quan đến đệ tử môn hạ của y.

"Lão sư, đệ tử có một chuyện!" Nguyên Thủy Thiên Tôn sắc mặt tái mét, lần nữa hỏi Hồng Quân Đạo Tổ, "Vì sao chỉ có đệ tử môn hạ của con cần ứng kiếp?

Lúc Tam Hoàng Ngũ Đế, đệ tử môn hạ Lâm Hiên sư điệt cũng tham dự tranh đấu, đã phạm sát kiếp!" "Nguyên Thủy!

Lời này có ý gì?" Nữ Oa Nương Nương sắc mặt biến đổi, giận dữ nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn, cao giọng quát, trong đôi mắt đẹp càng tràn ngập cơn thịnh nộ.

Nghe lời Nguyên Thủy Thiên Tôn nói, rõ ràng là muốn đổ họa sang phía đông, muốn kéo đệ tử môn hạ của Lâm Hiên vào kiếp, hành vi như vậy, quả thực vô cùng độc ác.

Nếu không phải Hồng Quân Đạo Tổ ở đây, Nữ Oa thậm chí sẽ nhịn không được tranh đấu một trận với Nguyên Thủy lão cẩu, không chết không ngừng cũng không sợ!

Nhưng Lâm Hiên thì sắc mặt bình thản, khóe môi vẫn luôn mang theo một nụ cười nửa vời.

Khi nhìn về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn, đôi mắt hắn càng như nhìn một con tiểu sửu đang nhảy nhót.

"Đừng tranh chấp!" Hồng Quân Đạo Tổ giọng nói hơi lạnh, quát ngăn Nữ Oa Nương Nương và Nguyên Thủy Thiên Tôn đang muốn tranh luận, bình thản mở miệng nói, "Đệ tử Lâm Hiên tiểu hữu tuy cũng tham dự Tam Hoàng Ngũ Đế, nhưng có công giáo hóa Nhân tộc, Lâm Hiên tiểu hữu lại không lập giáo, cũng không phải Thiên Đạo Thánh Nhân, tự nhiên sẽ không ứng kiếp!" "…" Nghe lời Hồng Quân Đạo Tổ nói, da mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn đều giật giật mạnh, đôi

mắt hiện lên vẻ âm trầm vô cùng.

Còn Nữ Oa Nương Nương, cuối cùng cũng nở một nụ cười rạng rỡ, khẽ thở phào nhẹ nhõm.

"Lúc Tam Hoàng Ngũ Đế, Xiển Giáo tự mình phạm sát kiếp tuy là chính yếu, nhưng đây là Đại Lượng Kiếp, Nữ Oa không lập giáo tự nhiên được loại trừ, còn lại Nhân, Tiệt và Tây Phương Giáo đều ở trong Lượng Kiếp!" Dưới ánh mắt chấn kinh của chư Thánh, Hồng Quân Đạo Tổ lại tiếp tục mở miệng nói, "Chúng tiên phân thành ba đẳng, kẻ căn cốt sâu dày thì thành Tiên Đạo; kẻ căn cốt bạc yếu thì thành Thần Đạo; kẻ căn cốt kém cỏi thì thành Nhân Đạo, rồi lại nhập luân hồi!

Còn ngoài ba loại này ra, kẻ không có công đức, cũng không có khí vận, nếu ở trong ứng kiếp, thì sẽ hóa thành tro bụi!" "?!" Nghe lời này, Lão Tử vốn vẻ mặt thờ ơ không liên quan đến mình, Tây Phương Nhị Thánh cùng Thông Thiên Giáo Chủ, cũng lập tức sắc mặt không được tốt lắm.

Vốn tưởng rằng chỉ có Xiển Giáo của Nguyên Thủy Thiên Tôn sẽ nhập kiếp, nhưng không ngờ Hồng Quân Đạo Tổ lại nói đệ tử môn hạ của các vị kia cũng sẽ nhập kiếp, chỉ là không phải người ứng kiếp chính yếu.

Trong số các vị có mặt!

Chương 263

Nữ Oa Nương Nương sau khi nghe nói đệ tử môn hạ của mình không nhập kiếp, lập tức sắc mặt bình tĩnh, không nói thêm gì nữa.

Các vị Thánh Nhân còn lại, không một ai ngoại lệ, đều sắc mặt âm trầm.

Lâm Hiên và Nữ Oa Nương Nương giống nhau như đúc, khóe môi vẫn luôn mang theo nụ cười nhàn nhạt.

Nếu nói ai trong số những người có mặt là hưng phấn nhất, chính là Hạo Thiên và Dao Trì.

Bởi vì vừa rồi Hồng Quân Đạo Tổ đã nói, lần Lượng Kiếp này, phàm là kẻ bị đánh giết, đều sẽ nhập Phong Thần Bảng, sẽ tiến vào Thiên Đình nhậm chức, tùy Thiên Đình sai sử.

Nói như vậy, chẳng phải tương đương với việc tăng cường vô hạn thực lực của Thiên Đình sao?

Có thể nói, lần Lượng Kiếp này, trừ Nữ Oa Nương Nương ra các vị Thánh Nhân đều chịu thiệt thòi, chỉ có Hạo Thiên và Dao Trì chiếm hết tiện nghi.

"Kính xin hỏi Lão sư, Lượng Kiếp này có cách hóa giải không?" Lão Tử sắc mặt tái mét chắp tay hỏi.

Môn hạ y chỉ có một vị đệ tử là Huyền Đô Đại Pháp Sư.

Nếu trong Lượng Kiếp xảy ra ý ngoài, e rằng ngay cả đạo thống cũng sẽ mất đi, Lão Tử tự nhiên không nguyện ý nhìn thấy.

"Lượng Kiếp không thể giải!" Hồng Quân Đạo Tổ sắc mặt băng lạnh nói.

“Ông!” Nói xong, Hồng Quân Đạo Tổ cũng không quản sắc mặt khó coi của chư vị Thánh Nhân, ống tay áo lớn khẽ phất, lập tức lại thấy trong không khí đang lẳng lặng lơ lửng hai kiện pháp bảo, hai kiện pháp bảo đều bảo quang lấp lánh, thần quang dũng hiện, hiển lộ vẻ vô cùng bất phàm.

Trong hai kiện pháp bảo, một kiện là một khối bảng văn, một kiện là một cây tiên, từng luồng quang huy thần đạo lấp lánh giữa chúng.

“Ừm?!” Linh bảo đột nhiên xuất hiện lập tức thu hút sự chú ý của chư Thánh, những người phản ứng nhanh tự nhiên biết hai kiện pháp bảo này có khả năng là chí bảo của Lượng Kiếp này, nếu có thể nắm giữ hai kiện pháp bảo này, e rằng có thể chiếm giữ ưu thế cực lớn trong Lượng Kiếp.

“Hai kiện pháp bảo này, là Phong Thần Bảng và Đả Thần Tiên, cố danh tư nghĩa, Phong Thần Bảng thu nạp chân linh của tiên linh tử vong, Đả Thần Tiên thì có thể đánh chư thần, uy lực bất phàm, đều là pháp bảo của Lượng Kiếp!” Hồng Quân Đạo Tổ bình thản nói.

“Đạp đạp đạp!” Nghe lời Hồng Quân Đạo Tổ nói, Lão Tử đột nhiên đứng dậy, chắp tay hô với Hồng Quân Đạo Tổ, “Lão sư, Phong Thần Bảng và Đả Thần Tiên là pháp bảo Lượng Kiếp, Nhân Giáo con cũng ứng kiếp, lại là đại sư huynh Huyền Môn, có thể do con chưởng quản không?” “Vụt!” Thấy Lão Tử vội vã đứng dậy thỉnh cầu như vậy, là đại sư huynh Huyền Môn, các vị Thánh Nhân còn lại đều sắc mặt biến đổi, sau đó sắc mặt tái mét.

“Phì!

Lão Tử vô sỉ!” “Bình thường không thấy nhận mình là đại sư huynh Huyền Môn, lúc này có lợi thì người đầu tiên nhảy ra, thật đúng là không biết xấu hổ!” “Lão Tử đáng ghét, vậy mà lại nhanh chân chiếm trước!” “…” Trong chớp mắt, các vị Thánh Nhân đều thầm

mắng Lão Tử vô sỉ trong lòng.

Chỉ có Lâm Hiên khẽ bĩu môi, vẻ mặt trêu tức.

"Người ứng kiếp là đệ tử môn hạ Nguyên Thủy, vì vậy Phong Thần Bảng, Đả Thần Tiên đương nhiên do Xiển Giáo bảo quản!" Nhưng không ngờ, Hồng Quân Đạo Tổ lại phớt lờ lời thỉnh cầu của Lão Tử, bình thản nói với Nguyên Thủy Thiên Tôn.

"?!" Nguyên Thủy Thiên Tôn vốn có chút sắc mặt tái mét, lúc này nghe lời Đạo Tổ nói, lập tức trong lòng đại hỷ, vội vàng hành lễ hô to với Hồng Quân Đạo Tổ, "Lão sư thánh minh!" Nói xong, y liền vội vàng tiến lên nhận Đả Thần Tiên và Phong Thần Bảng, để lại Lão Tử sắc mặt âm trầm đứng tại chỗ.

"Lão sư...!" Lão Tử không cam lòng, còn muốn nói thêm, nhưng bị Đạo Tổ cắt ngang.

"Không được nói nhiều, người sở hữu Phong Thần Bảng, Đả Thần Tiên, là thiên định số, không thể nghịch chuyển!" Hồng Quân giọng điệu hơi lạnh nói.

Nghe vậy, Lão Tử tuy vạn phần không cam tâm, nhưng cũng không dám nói thêm.

Cứ như vậy, Phong Thần Bảng, Đả Thần Tiên liền rơi vào tay Nguyên Thủy Thiên Tôn.

"Bố cục đã bắt đầu, rốt cuộc ai mới có thể cười đến cuối cùng?" Nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn vẻ mặt đắc ý, khóe môi Lâm Hiên khẽ nhếch lên, nở một nụ cười trêu tức.

"Được rồi, ai không có việc gì thì cứ về trước, Lâm Hiên tiểu hữu, tạm thời ở lại!" Thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn đã cầm Phong Thần Bảng, Hồng Quân Đạo Tổ khẽ phất tay áo, nhàn nhạt mở lời.

Các vị Thánh Nhân đều nghi hoặc nhìn về phía Lâm Hiên, không rõ

vì sao lão sư lại giữ y ở lại một mình, nhưng cũng không nói thêm gì, liền rời đi.

"Bảo bối đồ nhi, vi sư đợi con ngoài Tử Tiêu Cung!" Nữ Oa nương nương thầm truyền âm cho Lâm Hiên.

"Được ạ!" Lâm Hiên khẽ nhíu mày, nhìn Hồng Quân Đạo Tổ mặt không biểu cảm, sau đó mới đáp lại Nữ Oa nương nương.

"Ong!" Ngoài Tử Tiêu Cung, hai vị Thánh Nhân Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cùng bay đi.

"Sư huynh, vì sao Đạo Tổ lại tìm tiểu nhi Lâm Hiên?" Chuẩn Đề nhíu chặt mày, ngưng trọng hỏi.

"Nếu ta không lầm, lão sư có thể vì vấn đề thực lực của bản thân Lâm Hiên!" Tiếp Dẫn mặt mày khổ sở, trầm ngâm một lát rồi tiếp lời, "Có lẽ sư đệ không chú ý, lần gặp này, ta cảm ứng được khí thế của Lâm Hiên sư điệt càng lúc càng bành trướng, sức mạnh toàn thân cường hãn, dường như lại có đột phá!

Huống chi năm đó khi Côn Bằng và Đế Tuấn phục sát Hồng Vân Đạo Nhân, Lâm Hiên sư điệt cũng có mặt, càng thu hoạch được cơ hội thành Thánh là Hồng Mông Tử Khí!

Chắc hẳn lần này, lão sư liền tìm Lâm Hiên sư điệt để bàn về chuyện này!" Không thể không nói, Tiếp Dẫn tuy luôn giữ vẻ mặt khổ sở, như thể bi mẫn thiên hạ, nhưng thực chất đạo hạnh thâm sâu không kém Lão Tử, tâm tư cẩn mật, sở hữu trí tuệ vĩ đại.

Chỉ trong một niệm, y đã đại khái đoán được Hồng Quân Đạo Tổ tìm Lâm Hiên có việc gì.

"Hồng Mông Tử Khí!" Nghĩ đến đây, Chuẩn Đề Đạo Nhân sắc mặt hơi lạnh, lạnh giọng nói, "Đạo Hồng Mông Tử Khí đó là tiểu nhi Lâm Hiên đánh cắp, làm sao có thể mượn nó để chứng đạo!" "Ai, sư

đệ chớ chấp, Hồng Mông Tử Khí vốn là kẻ hữu duyên được.

Lâm Hiên sư điệt đã nắm giữ Hồng Mông Tử Khí bao năm nay mà không hề hấn gì, e rằng là có duyên, nếu mượn Hồng Mông Tử Khí này chứng đắc quả vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, cũng là có khả năng đó!" Tiếp Dẫn thong dong than thở, "Chỉ là sư đệ, con có nhân quả rất lớn với Lâm Hiên đó, nếu y chứng đạo Hỗn Nguyên, e rằng sẽ bất lợi cho con!" "Hừ!

Thì sao chứ?

Có thể đánh chết ta sao?" Chuẩn Đề Đạo Nhân lạnh giọng nói.

Chương 264

"Ai!" Đối với điều này, Tiếp Dẫn cũng không nói thêm gì nữa, cùng Chuẩn Đề bay về phía Tây.

Trong Tử Tiêu Cung!

Chẳng mấy chốc, các vị Thánh Nhân đều rời đi, trong đại điện trống trải chỉ còn lại Lâm Hiên và Hồng Quân Đạo Tổ đang đoan tọa trên đạo đài.

"Xin hỏi Đạo Tổ tìm ta có việc gì?" Lâm Hiên chắp tay hỏi Hồng Quân.

"Đại Đạo năm mươi, Thiên Diễn bốn chín, trốn đi một, dưới Thiên Đạo, hợp lẽ phải có chín vị Thánh Nhân Thiên Đạo, cũng có chín đạo Hồng Mông Tử Khí!

Chín là cực hạn, nếu chín vị Thánh Nhân Thiên Đạo đều xuất hiện, Hồng Hoang sẽ bước vào thời đại Mạt Pháp, từ đó Thánh Nhân không xuất hiện, vạn pháp không tồn tại!

Ta là người phát ngôn của Thiên Đạo, đáng lẽ ra phải có bảy đạo Hồng Mông Tử Khí, và các Thánh Nhân Thiên Đạo trong môn phái!

Dưới cơ duyên xảo hợp, Lâm Hiên tiểu hữu, con lại nắm giữ một đạo Hồng Mông Tử Khí, nhưng lại không thể chứng đạo Thánh Nhân Thiên Đạo!" Đối mặt với câu hỏi của Lâm Hiên, Hồng Quân Đạo Tổ nhàn nhạt mở lời.

Đồng thời, y cũng thuật lại một số ẩn bí của Hồng Hoang, ví như Thiên Địa Hồng Hoang chỉ có thể tồn tại chín vị Thánh Nhân Thiên Đạo, trong đó Huyền Môn chỉ có thể sở hữu sáu vị.

Nghe vậy, Lâm Hiên nhíu mày, trong lòng hơi động.

Thành thật mà nói, ngay cả ở kiếp trước, y cũng không hề biết có chuyện này.

Y chỉ biết Thánh Nhân Thiên Đạo ở Hồng Hoang có Tam Thanh, Tây Phương Nhị Thánh và Nữ Oa nương nương, còn lại hoàn toàn không biết, vậy mà giờ Hồng Quân Đạo Tổ lại nói sẽ có chín vị Thánh Nhân Thiên Đạo?

"Xin hỏi Đạo Tổ, vậy trừ đạo Hồng Mông Tử Khí trong tay ta ra, hai đạo Hồng Mông Tử Khí còn lại đang ở đâu?" Lâm Hiên vẻ mặt ngưng trọng, mở lời hỏi.

"Thiên cơ bất khả tiết lộ, ngay cả ta cũng không thể dễ dàng nói ra!" Hồng Quân Đạo Tổ khẽ lắc đầu, sau đó trịnh trọng nói với Lâm Hiên, "Lâm Hiên tiểu hữu, lần này ta giữ con lại, là muốn bàn bạc với con một chuyện!" "Chuyện gì?" Lâm Hiên hỏi.

"Nếu con muốn dùng Hồng Mông Tử Khí để chứng đạo, thì lập tức phải đoạn tuyệt quan hệ sư đồ với Nữ Oa, không được tiếp tục làm đệ tử Huyền Môn!" Hồng Quân Đạo Tổ vẻ mặt ngưng trọng nói.

Vẻ mặt ngưng trọng đó, dường như đang e dè điều gì!

Khiến Lâm Hiên trong lòng càng thêm nghi hoặc.

Hồng Quân Đạo Tổ đã Hợp Đạo, sở hữu tu vi cường hãn của Thánh Nhân Hỗn Nguyên Hợp Đạo, vậy mà còn có điều gì có thể khiến y e dè?

Hai đạo Hồng Mông Tử Khí còn lại kia đã đi đâu?

Và vì sao một khi chín vị Thánh Nhân Thiên Đạo xuất hiện, Thiên Địa Hồng Hoang sẽ bước vào thời đại Mạt Pháp?

Kiếp trước chẳng phải là thời đại Mạt Pháp sao, mà cũng chưa từng nghe nói ba vị Thánh Nhân Thiên Đạo còn lại là phương nào thần thánh!

Trong lòng, Lâm Hiên suy nghĩ miên man, thầm mưu tính.

"Được!" Rất lâu sau, Lâm Hiên đột nhiên ngẩng đầu, nhìn chằm chằm Hồng Quân Đạo Tổ, trầm giọng nói, "Ta sẽ tuân theo pháp chỉ của Đạo Tổ, nếu dùng Hồng Mông Tử Khí để chứng đạo, liền sẽ thoát ly Huyền Môn!" Thực tế!

Lâm Hiên lại chưa từng dùng Hồng Mông Tử Khí để chứng đạo Hỗn Nguyên, cũng chưa từng muốn đoạn tuyệt quan hệ sư đồ với Nữ Oa nương nương.

Nhưng lời nói của Hồng Quân Đạo Tổ lại khơi dậy hứng thú của Lâm Hiên, khiến y cảm thấy tò mò về hai đạo Hồng Mông Tử Khí thần bí còn lại!

"Đạo Tổ, hay là ta đưa đạo Hồng Mông Tử Khí đó cho ngài nhé?!" Đột nhiên, Lâm Hiên đảo tròng mắt, trực tiếp toe toét cười với Hồng Quân Đạo Tổ.

"Ong!" Theo lời nói của Lâm Hiên vừa dứt, chỉ thấy một luồng khí thể màu tím từ giữa mi tâm y bắn ra, lẳng lặng lơ lửng trong không khí, đạo vận quanh quẩn.

"Không được!" Không ngờ, Hồng Quân Đạo Tổ lại khẽ lắc đầu, đồng thời có chút e dè nhìn đạo Hồng Mông Tử Khí đang lơ lửng trong hư không.

Y vội vàng tiếp lời Lâm Hiên, "Lâm Hiên tiểu hữu, mau thu nó lại!" Thậm chí Lâm Hiên còn phát hiện, khoảnh khắc đạo Hồng Mông Tử Khí xuất hiện, trong đôi mắt hỗn độn của Hồng Quân Đạo Tổ lóe lên một tia hoảng loạn, như thể vừa chứng kiến một cảnh tượng cực kỳ khủng khiếp.

"Ong!" Trong lúc Lâm Hiên ý niệm chuyển động, y lại thu Hồng Mông Tử Khí lại, đồng thời trong lòng lại dâng lên sóng to gió lớn.

Hoảng loạn!

Không sai, Lâm Hiên vừa vặn bắt được tia hoảng loạn trong mắt Hồng Quân Đạo Tổ.

Rốt cuộc y đang e dè điều gì?

Chỉ một đạo Hồng Mông Tử Khí sao?

Rõ ràng năm đó đã ban cho các vị Thánh Nhân, vì sao bây giờ lại cực kỳ e dè Hồng Mông Tử Khí?

Nếu không phải e dè Hồng Mông Tử Khí, thì là gì khác?

Trong khoảnh khắc, Lâm Hiên nhận ra, Thiên Địa Hồng Hoang dường như không hề đơn giản như trong tưởng tượng, thậm chí trong đó còn ẩn chứa bí mật kinh người, một bí mật mà ngay cả Hồng Quân cũng phải e dè.

"Đạo Tổ, rốt cuộc là chuyện gì?" Trong lòng Lâm Hiên tràn ngập nghi hoặc, liền trực tiếp mở lời hỏi Hồng Quân.

Thực tế!

Sở dĩ Lâm Hiên vừa nãy đảo tròng mắt, lại hào phóng muốn đưa Hồng Mông Tử Khí cho Hồng Quân Đạo Tổ.

Chương 265

Nguyên nhân đầu tiên là mặc dù đạo Hồng Mông Tử Khí đó ở trong tay Lâm Hiên, nhưng từ trước đến nay y đều không dùng được, y biết bí mật của Hồng Mông Tử Khí là mảnh vỡ Thiên Đạo, tất nhiên sẽ không lợi dụng Hồng Mông Tử Khí để chứng đạo Hỗn Nguyên.

Cũng sẽ không cho phép đệ tử của mình dùng Hồng Mông Tử Khí để chứng đạo!

Nguyên nhân thứ hai, nếu giao Hồng Mông Tử Khí cho Hồng Quân Đạo Tổ, thì y sẽ thiếu một nhân quả cực lớn, nhân quả với Hồng Quân Đạo Tổ, e rằng sẽ là nhân quả lớn nhất trong Thiên Địa Hồng Hoang.

Như vậy, sau này Lâm Hiên làm việc cũng sẽ có thêm nhiều chỗ dựa.

Chỉ là, Lâm Hiên dù thế nào cũng không ngờ, Hồng Quân khi nhìn thấy đạo Hồng Mông Tử Khí lại có biểu hiện như vậy, lại xuất hiện vẻ e dè và hoảng loạn.

"Thiên cơ bất khả tiết lộ!

Lâm Hiên tiểu hữu nếu không có việc gì, thì cứ rời đi đi!" Không ngờ, đối mặt với câu hỏi của Lâm Hiên, Hồng Quân Đạo Tổ phất phất tay áo, nhàn nhạt mở lời.

Y lại trực tiếp hạ lệnh đuổi khách với Lâm Hiên!

Càng khiến Lâm Hiên trăm mối khó hiểu, trong lòng muôn phần nghi hoặc.

"Cẩn tuân pháp chỉ của Đạo Tổ!" Nhưng Lâm Hiên cũng không tiếp tục hỏi quá nhiều, liền xoay người rời đi.

“Hồng Quân Huyền Môn Thánh Nhân Thiên Đạo chỉ có sáu vị, và năm đó khi Tử Tiêu Cung giảng đạo, cũng chỉ thiết lập sáu bồ đoàn, chứng minh thật sự chỉ chiêu thu sáu vị đệ tử!

Nhưng vì sao lại ban xuống bảy đạo Hồng Mông Tử Khí?

Lại còn ban cho Hồng Vân Đạo Nhân không hề liên quan gì đến Huyền Môn?

Thậm chí năm đó khi Côn Bằng, Đế Tuấn phục sát Hồng Vân Đạo Nhân, Hồng Quân cũng chẳng hề hỏi đến?

Thật sự Hồng Mông Tử Khí chỉ dành cho kẻ hữu duyên đạt được?

Bây giờ biết ta sắp chứng đạo Hỗn Nguyên, lại cố ý bảo ta đừng dùng Hồng Mông Tử Khí để chứng đạo, nếu không sẽ bắt ta rời khỏi Huyền Môn, trong đó lại có ẩn tình gì?

Hai vị Thánh Nhân Thiên Đạo còn lại kia đã chứng đạo chưa?” Khi rời khỏi Tử Tiêu Cung, trong đầu Lâm Hiên suy nghĩ miên man, hồi tưởng lại đủ thứ liên quan đến Hồng Mông Tử Khí.

Cùng với những suy tư đó, y càng lúc càng phát hiện mọi chuyện, dường như đều có một sợi dây, một sợi dây kết nối tất cả mọi chuyện, đang kết nối toàn bộ bí mật của Thiên Địa Hồng Hoang.

Lâm Hiên mơ hồ cảm thấy, chuyện Hồng Mông Tử Khí tuyệt đối không đơn giản như vậy.

Chỉ là lúc này y không thể điều tra rõ ràng mà thôi.

“Bất kể thế nào, chỉ có thực lực bản thân cường hãn, mới có thể trường tồn vĩnh viễn trong Thiên Địa Đại Thế!” Lâm Hiên lắc đầu, trong lòng thầm lẩm bẩm.

Chẳng mấy chốc, Lâm Hiên bước ra khỏi Tử Tiêu Cung, nhìn thấy Nữ Oa nương nương và Dao Trì đang trò chuyện nhỏ nhẹ ở không xa.

“Lâm Hiên đại ca ca, ra rồi kìa!” Thấy Lâm Hiên xuất hiện, Dao Trì liền ríu rít chạy tới, hỏi Lâm Hiên.

“Ừm!” Lâm Hiên xoa xoa đầu cô bé rồi gật đầu.

“Hi hi, Lâm Hiên đại ca ca, vừa nãy em nói với Nữ Oa nương nương rồi, muốn đến Oa Hoàng Thiên làm khách đó nha, như vậy có thể tiếp tục ở bên Lâm Hiên đại ca ca!” Dao Trì cười đến đôi mắt đẹp cong thành vầng trăng khuyết, đắc ý nói.

“Như vậy quá tốt rồi, mấy nha đầu Vân Tiêu kia thỉnh thoảng lại nhắc đến con trước mặt ta đây này!” Nữ Oa nương nương ở một bên mỉm cười nói.

Có thể thấy, bà cũng rất yêu thích nha đầu Dao Trì.

“Không thành vấn đề, lúc nào cũng hoan nghênh!” Thấy Dao Trì cười như hoa, Lâm Hiên cười ha hả nói.

Thế là, Lâm Hiên và Nữ Oa nương nương liền cùng nhau bay về phía Oa Hoàng Thiên.

“Bảo bối đồ nhi, lão sư lần này tìm con có chuyện gì?” Đột nhiên, Nữ Oa nương nương truyền âm hỏi.

“Hả?

Cũng không có gì, Đạo Tổ thấy đồ nhi tu vi tiến triển thần tốc, hỏi đệ tử khi nào thì chứng đạo thôi ạ!” Lâm Hiên tùy tiện tìm một cái cớ để lấp liếm.

Y không hy vọng Nữ Oa nương nương biết được bí mật về Hồng Mông Tử Khí.

Dù sao Nữ Oa nương nương cũng là Thánh Nhân Thiên Đạo, cũng đã bị cuốn vào bí mật này, nói ra chỉ khiến Nữ Oa nương nương lo lắng.

Cho nên Lâm Hiên cảm thấy, có một số chuyện không biết còn hơn là biết!

Sau khi về Oa Hoàng Thiên, Lâm Hiên đoán Phong Thần vẫn chưa đến, liền trực tiếp ở trong Oa Hoàng Cung, giảng đạo cho Vân Tiêu, chờ đợi lượng kiếp, sau đó mới tính toán.

Từ sau Tam Hoàng Ngũ Đế, Nhân tộc đại hưng, bất kể dân số hay kỹ thuật nắm giữ đều phát triển thần tốc.

Chỉ tiếc là, vương triều nhà Thương cường đại ngày nay cũng đã dần suy tàn, đi xuống dốc.

Người thống trị đương thời Trụ Vương tàn bạo vô nhân, chèn ép bá tánh, thực thi bạo chính, khiến dân chúng lầm than.

Mặc dù các lộ chư hầu vẫn tôn sùng Thiên Tử, năm năm triều bái, nhưng sau nhiều năm, họ cũng đã tự tích lũy được thực lực khổng lồ, thế lực các phương chư hầu trong bóng tối nhanh chóng lan rộng, dã tâm ngày càng bành trướng.

Chương 266

Trong đó, bốn vị chư hầu có thế lực mạnh nhất.

Bốn vị chư hầu lần lượt bá chiếm bốn khu vực lớn đông nam tây bắc của vương triều nhà Thương, mỗi người trấn giữ một phương, dẫn dắt hai trăm chư hầu quốc thuộc hạ, bảo vệ vương đô Triều Ca của vương triều nhà Thương!

Kể từ sau vương triều nhà Thương, đô thành Nhân tộc không còn là Trần Địa mà đổi thành Triều Ca.

Triều Ca hiện nay là đô thành Nhân tộc, là nơi Thiên Tử ở, trong vương cung còn có Nhân tộc Chí Bảo Khổng Động Ấn lẳng lặng lơ lửng, vô lượng khí vận từ bốn phương tám hướng hội tụ, có một cỗ khí thế bá đạo uy nghiêm từ Triều Ca phát ra, quét ngang bốn phương, đây chính là thế của Nhân tộc Nhân Hoàng, uy của Thiên Tử.

Chỉ là nếu quan sát kỹ, sẽ phát hiện trên Chí Bảo Khổng Động Ấn lúc này đang có không ít quỷ mị quấn quanh, tham lam nhìn chằm chằm Khổng Động Ấn.

Và cùng với việc yêu ma quỷ quái tăng lên, khiến thần quang trên Khổng Động Ấn dần tối đi, khí vận tiêu tán, dường như có xu thế phân băng ly tán.

Lúc này, trong Long Đức Điện ở Triều Ca, đại triều hội đang được long trọng cử hành, các phương văn võ bá quan, và các chư hầu tề tựu, từng người vẻ mặt túc mục, trang nghiêm đứng thẳng, ngưng vọng Thiên Tử cao cao tại thượng.

Trên cao, Thiên Tử đang đoan tọa.

Một nam tử trung niên mặc trang phục thêu rồng vàng hoa lệ, vẻ

mặt bạo ngược, ánh mắt lạnh lẽo.

Chính là người thống trị hiện tại của vương triều nhà Thương, cũng là Thiên Tử tối cao vô thượng của Nhân tộc, Đế Tân, còn được xưng là Trụ Vương!

"Thần Thương Dung, khấu kiến Bệ hạ!" Đột nhiên, trong số văn võ bá quan, một lão giả bước lên một bước, cung kính quỳ bái Trụ Vương, lớn tiếng hô, "Thần là Tướng quốc, thống lĩnh bá quan, nay có một việc không dám không tâu!" Người này tên là Thương Dung, là Thừa Tướng của vương triều nhà Thương đương kim, một người dưới vạn người trên, lại là nguyên lão ba triều, trong quần thần uy vọng cực cao, lại có nhân duyên tốt, phẩm đức thượng giai, được bá quan kính trọng.

Cho nên lúc này khi ông ta mở lời, văn võ bá quan đều thần tình nghiêm túc, lẳng lặng lắng nghe, không ai dám nói nhiều.

"Thừa Tướng không cần đa lễ, có việc gì muốn bẩm báo thì cứ nói!" Trên cao, Trụ Vương đoan tọa, mặt không đổi sắc vẫy tay về phía Thương Dung, giọng nói không lạnh không nhạt.

"Khải bẩm Bệ hạ, nửa tháng nữa là ngày Thánh đản của Nữ Oa nương nương và Thánh phụ, thần khẩn cầu Bệ hạ đích thân dẫn bá quan đến Tổ địa dâng hương cầu phúc cho Thánh phụ Thánh mẫu, hộ mệnh cho Đại Thương ta thiên thu vạn đại, quốc vận kéo dài vạn năm không dứt!" Thương Dung vẻ mặt từ tường, thành kính hành lễ với Trụ Vương nói.

"À!" Quần thần nghe vậy, cũng đều nhìn về phía Trụ Vương, chờ đợi y chỉ thị.

Trụ Vương nghe lời Thương Dung nói, tuy ánh mắt bạo ngược, nhưng cũng thâm tri Thánh mẫu Nữ Oa nương nương và Thánh phụ có uy vọng cực cao trong Nhân tộc, thậm chí còn cao hơn vị Nhân

Hoàng, cho nên liền mỉm cười gật đầu.

"Vậy cứ theo lời Thừa Tướng, phái người chuẩn bị, nửa tháng sau tiến hành lễ triều bái!" Trụ Vương phất tay áo lớn, lãng tiếng nói.

"Bệ hạ thánh minh!" Thương Dung cùng bá quan và các chư hầu đồng thanh hô.

Thế là, nửa tháng sau.

Trụ Vương dẫn theo văn võ bá quan, cùng các chư hầu đến Tổ địa Nhân tộc, cũng là bờ biển Vạn Thọ Sơn.

Đáng nói là, Nhân tộc vì cảm ơn thánh ân của Thánh mẫu và Thánh phụ.

Năm đó từng xây dựng một ngôi đại miếu tại bờ biển Vạn Thọ Sơn, xưng là Thánh Miếu, phụng thờ Thánh mẫu Nữ Oa nương nương và Thánh phụ Lâm Hiên thượng tiên, Nhân tộc ngày ngày triều bái.

"Khải bẩm Bệ hạ, Thánh Miếu ở phía trước vài dặm, xin Bệ hạ xuống ngựa đi bộ, để biểu lộ sự tôn kính của Bệ hạ đối với Thánh mẫu, Thánh phụ!" Đột nhiên, Thương Dung vẫn luôn đi theo xe ngựa mở lời hô.

Trong xe ngựa, Trụ Vương nghe vậy, sắc mặt hơi biến, một tia bạo ngược khí tức sinh ra trong mắt.

Sở dĩ y đồng ý cùng Thương Dung đi triều bái Thánh mẫu, Thánh phụ, thứ nhất là vì uy vọng của Thương Dung trong triều chính, nể mặt ông ta một chút, thứ hai là vì Nữ Oa nương nương và Lâm Hiên thượng tiên là ân nhân của Nhân tộc, triều bái một phen cũng không sao.

Nhưng bây giờ chỉ còn vài dặm, lại muốn người thống trị Nhân tộc đường đường phải xuống ngựa đi bộ?

Khiến Trụ Vương cảm thấy uy nghiêm của mình bị khiêu khích.

Y là cộng chủ Nhân tộc, là Thiên Mệnh Chi Tử, vì sao phải xuống ngựa đi bộ!

Thế là, giọng nói băng lãnh của Trụ Vương truyền ra từ trong xe ngựa, "Quả nhân thân thể hơi không khỏe, không tiện đi bộ!" ".....!" Nghe lời Trụ Vương nói, Thương Dung sắc mặt cứng lại, vội vàng lại mở lời, "Bệ hạ, đi bộ vài dặm đến Thánh Miếu là tập tục do tổ tiên thượng cổ truyền lại, mong Bệ hạ suy nghĩ kỹ!" "Hừ!" Trụ Vương sắc mặt hơi lạnh, trực tiếp hừ lạnh một tiếng, "Đã nói thân thể không khỏe, làm sao đi bộ được?

Sao không mau chóng lên đường!" Nhưng theo lời Trụ Vương dứt, xe ngựa lại không tiếp tục tiến lên.

Điều đó càng khiến Trụ Vương sắc mặt khó coi hơn, trực tiếp quát khẽ một tiếng, "Hả?

Muốn quả nhân nói lại lần nữa sao?!" Ngoài xe ngựa, Thương Dung vẻ mặt khó coi, chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài, ra lệnh xe ngựa tiếp tục tiến lên.

"Đạp đạp đạp!" Phía sau không xa Đế Tân, bốn vị đại chư hầu từ trên ngựa nhảy xuống, đi bộ.

Nhưng lại phát hiện Trụ Vương vẫn không xuống xe ngựa, xem ra y định cứ ngồi xe ngựa đi thẳng đến Thánh Miếu, khiến mọi người nhìn nhau.

"Vì sao Bệ hạ không xuống xe ngựa?!" Đông Bá Hầu Khương Hoành Sở gọi một binh sĩ, trầm giọng hỏi.

"Bẩm báo Đông Bá Hầu, vì... vì Bệ hạ thân thể không khỏe, không tiện đi bộ!" Binh sĩ đó vội vàng mở lời nói.

"Hồ đồ!

Thật là hồ đồ!" Nghe vậy, Đông Bá Hầu sắc mặt biến đổi, mặt âm trầm nói, "Đi đến Thánh Miếu, cách đó vài dặm phải xuống ngựa đi bộ, để bày tỏ thành ý của Nhân tộc, đây là tập tục tổ tiên truyền lại, sao có thể đoạn tuyệt được?" "Thừa Tướng Thương Dung ở bên Bệ hạ, lẽ nào không khuyên giải Bệ hạ sao?" Tây Bá Hầu Cơ Xương nhíu mày, ngưng trọng hỏi.

"Khuyên...

Chương 267

khuyên rồi, nhưng Bệ hạ đã mắng Thừa Tướng đại nhân, cho nên... cho nên Thừa Tướng đại nhân cũng không có cách nào!" Nghe vậy, bốn vị đại chư hầu nhìn nhau.

"Hay là chúng ta đi khuyên một chút?" Bắc Bá Hầu Sùng Hầu Hổ ủ ê gợi ý.

"Như vậy quá tốt rồi, Thánh mẫu Thánh phụ có thiên ân cực lớn đối với Nhân tộc chúng ta, nên dùng thái độ thành kính nhất mà đối đãi." Nam Bá Hầu Ngạc Sùng Vũ gật đầu nói.

Thế là, bốn vị đại chư hầu nhanh chóng bước đến bên xe ngựa của Trụ Vương, ra hiệu xe ngựa dừng lại trước.

"Vì sao lại dừng lại?

Mệnh lệnh của quả nhân không còn hiệu lực nữa sao?!" Trong xe ngựa, giọng nói băng lãnh của Trụ Vương truyền ra, và lần này, còn tràn ngập một tia sát cơ, lan tỏa khắp xe ngựa, khiến người ta kinh hồn bạt vía.

"Khải bẩm Bệ hạ, thần Cơ Xương cho rằng, triều bái Thánh mẫu, Thánh phụ là đại sự, nên thành kính mà đối đãi, đi bộ vài dặm đến Thánh Miếu là tập tục tổ tiên định ra, chúng ta không thể trái nghịch được ạ!" Cơ Xương dẫn đầu chắp tay hô.

"Lời Tây Bá Hầu nói rất đúng, thần Ngạc Sùng Vũ cũng cho rằng đi bộ là tốt nhất!" Nam Bá Hầu Ngạc Sùng Vũ cũng hô.

"Thần cũng tán đồng lời của hai vị Bá Hầu!" Bắc Bá Hầu Sùng Hầu Hổ phụ họa nói.

"Thần cũng vậy!" Đông Bá Hầu Khương Hoành Sở cũng mở lời

nói.

Trong khoảnh khắc, bốn vị đại chư hầu đều đồng thanh khuyên Trụ Vương xuống xe ngựa đi bộ.

Nghe lời của bốn vị đại chư hầu, Trụ Vương vốn đang ung dung nằm trong xe ngựa, đột nhiên đoan tọa, trên mặt sát khí chợt sinh, hai mắt phủ một lớp sương lạnh, khí tức bạo ngược, như một con dã thú.

"Phóng tứ!!!" Giây tiếp theo, lại nghe Trụ Vương đột nhiên bạo quát một tiếng, vén rèm xe ngựa, giận dữ trừng mắt nhìn bốn vị đại chư hầu và Thừa Tướng Thương Dung bên cạnh xe ngựa, lạnh giọng quát, "Tiếp tục tiến lên, ai còn muốn quả nhân xuống ngựa đi bộ, nếu không đừng trách quả nhân không khách khí!" "....." Nghe vậy, bốn vị đại chư hầu nhìn nhau, sắc mặt vô cùng khó coi.

Nhưng ngại Trụ Vương hung tàn, chỉ có thể cắn răng, không dám nói thêm lời nào.

Thế là, theo mệnh lệnh của Trụ Vương, xe ngựa tiếp tục tiến lên, một đường đi về phía Thánh Miếu.

Lại đi một lúc lâu, đoàn xe ngựa nhanh chóng đến bờ biển, từ xa đã thấy Thánh Miếu nguy nga sừng sững, thỉnh thoảng có một số Nhân tộc ra vào triều bái.

"Ong!" Đột nhiên, sự cố phát sinh.

Chỉ thấy từng trận cuồng phong cuồn cuộn không ngừng xuất hiện, cuốn theo vô số bụi trần, lan tràn trong không khí.

Chỉ trong khoảnh khắc, những người đi phía trước hoàn toàn không nhìn thấy cảnh tượng phía trước nữa, không thể nhìn thấy năm ngón tay, cũng không nhìn thấy cảnh vật cách xa một trăm mét, cuồng phong nổi lên dữ dội, thổi khiến binh sĩ đau rát má.

Ngay cả những con ngựa, đi lại cũng vô cùng khó khăn, cuồng

phong kia như một bức bình phong, ngăn cản việc tiếp tục tiến lên.

"Hô hô hô!" Đột nhiên, từng trận cuồng phong không ngừng xuất hiện, thổi quét trên con đường Trụ Vương đang đi.

Và cùng với thời gian trôi qua, cuồng phong càng lúc càng lớn, cuốn lấy mọi thứ.

Chỉ trong khoảnh khắc, không ít binh sĩ bị thổi đến người ngã ngựa đổ, đoàn xe cũng lập tức hỗn loạn, tiếng ồn ào vang lên khắp nơi.

"Chuyện gì vậy?!" Trụ Vương vốn đang ngồi trong xe ngựa, nhưng lại bị cuồng phong đột nhiên nổi lên thổi khiến xe ngựa chao đảo không ngừng, điều đó khiến Trụ Vương vô cùng giận dữ, y quát lớn một tiếng về phía ngoài xe.

"Khải bẩm Bệ hạ, cuồng phong!

Đột nhiên nổi lên cuồng phong, cuốn lấy chúng thần, khiến xe ngựa không thể tiếp tục tiến lên!" Ngoài xe ngựa, Thương Dung vẫn luôn đứng hầu đáp lớn.

Điều kỳ lạ nhất là, tuy cuồng phong nổi lên dữ dội, thổi đến người ngã ngựa đổ, nhưng lại có vẻ hơi quỷ dị.

Bởi vì một số văn thần và chư hầu đi theo đoàn xe phía trước lại không hề bị ảnh hưởng bởi cuồng phong.

Ví như Thừa Tướng Thương Dung, bên cạnh ông ta không hề có chút gió nào.

Dường như những cơn gió đó có linh thức, cố ý không thổi quét, hiển hiện vô cùng huyền diệu và quỷ dị.

"Hô hô!" Lúc đó, một trận cuồng phong ập đến, lại hất tung xe ngựa của Trụ Vương, y thậm chí còn không kịp phản ứng, ngã xuống

đất, sau đó vô số bụi trần trong khoảnh khắc thổi quét lên người Trụ Vương, khiến y trông vô cùng lôi thôi, không còn vẻ ngoài hoa lệ như trước.

"Mau lên!

Bệ hạ ngã rồi, mau đỡ Bệ hạ dậy, mau!" Thương Dung thấy vậy, đầu tiên là kinh hãi, sau đó lớn tiếng hô với binh sĩ bên cạnh.

"Đạp đạp đạp!" Mấy vị binh sĩ tuy cũng bị thổi đến lôi thôi lếch thếch, nhưng vẫn cứng đầu cứng cổ đi đỡ Trụ Vương.

"Khụ khụ!" Trụ Vương phía sau, che miệng ho khan không ngừng, bởi vì vừa rồi ngã xuống, không ít bụi bẩn đã xộc vào miệng y, khiến y hít phải không ít bụi trần.

Như vậy, Trụ Vương giận không kìm được, quát lớn, "Cuồng phong rốt cuộc là chuyện gì?

Vì sao lại đột nhiên xuất hiện?!" "Bệ hạ, thần có một việc không biết có nên nói hay không!" Tây Bá Hầu Cơ Xương bước lên một bước, trước mặt Đế Tân, hành lễ nói.

"Có chuyện gì thì mau nói!" Trụ Vương vừa dùng vải che miệng, vừa không kiên nhẫn nói.

"Nhìn xem, sắp đến Thánh Miếu rồi, kết quả lại đột nhiên xuất hiện cuồng phong, trước đó hoàn toàn không có điềm báo, thần cho rằng trận cuồng phong này có lẽ là tiên linh Thánh mẫu, Thánh phụ muốn ban cho chúng ta sự trừng phạt!" Cơ Xương ngưng trọng nói.

Chương 268

"Lời Tây Bá Hầu nói có lý, thần cũng cho rằng trận cuồng phong này là do Bệ hạ không chịu xuống ngựa đi bộ, nên đã khiến Thánh mẫu, Thánh phụ không vui." Đông Bá Hầu Khương Hoành Sở tiếp lời nói.

Bởi vì họ cũng phát hiện ra điểm quỷ dị.

Cuồng phong không chỉ không có chút điềm báo nào, khi thổi quét lại không hề gây ảnh hưởng gì đến bản thân họ, thậm chí cuồng phong lớn như vậy, lại không hề làm lay động một góc áo.

Nhưng lại thổi không ít binh sĩ đến người ngã ngựa đổ, thậm chí còn lật tung xe ngựa của Đế Tân.

Hiện tượng quỷ dị như vậy, lập tức khiến họ liên tưởng, có thể là do Đế Tân trước đó không nghe lời khuyên, không chịu đi bộ, dẫn đến việc Thánh mẫu, Thánh phụ giáng xuống trừng phạt.

Nếu không thì, làm sao giải thích được cảnh tượng quỷ dị này?

"Phóng tứ!" Nhưng ngay khi lời Khương Hoành Sở và Cơ Xương vừa dứt, lại nghe một tiếng quát giận truyền đến.

Đồng thời chỉ thấy một văn thần vẻ mặt âm trầm, dáng vẻ có chút miệng nhọn tai khỉ bước tới.

Sau đó, y giận dữ trừng mắt nhìn Cơ Xương và Khương Hoành Sở một cái, rồi cung kính hành lễ với Đế Tân nói, "Bệ hạ là Thiên Tử Chí Tôn, hơn nữa lại thân thể hơi không khỏe, thành tâm đến triều bái Thánh mẫu, Thánh phụ, ngồi xe ngựa cũng là lẽ đương nhiên.

Nhưng Thánh mẫu, Thánh phụ không những không lĩnh tình, trái lại còn giáng xuống cuồng phong ngăn cản, hất tung xe ngựa, khiến

Bệ hạ lôi thôi như vậy, đây là đại bất kính!

Thánh mẫu, Thánh phụ được Nhân tộc triều bái, lại có tư cách gì mà làm như vậy?!" Y nghĩa chính ngôn từ hô.

Mỗi một câu nói, nghe đều như đang thay Đế Tân suy nghĩ, đều như đang đứng ở góc độ của Đế Tân mà thuật lại, một vẻ mặt đại nghĩa lẫm nhiên.

"Phí Trọng!

Gan lớn, dám nói Thánh mẫu, Thánh phụ không đúng sao?!" Nghe lời Phí Trọng nói, bốn vị đại chư hầu và Thừa Tướng Thương Dung đều sắc mặt đại biến.

Trong đó Thương Dung càng tức đến sắc mặt tái xanh, giận dữ trừng mắt nhìn y quát, "Thánh mẫu sáng tạo ra chúng ta, Thánh phụ mấy lần cứu vớt Nhân tộc, tất cả đều là những tồn tại cần được Nhân tộc đời đời cung phụng!

Ngươi dám nói không đúng sao?!" "Người đâu!

Lôi nghịch thần tặc tử này xuống giam!" "Đạp đạp đạp!" Theo lời Thương Dung dứt, chỉ thấy mấy vị binh sĩ đội cuồng phong chạy nhanh lên, muốn bắt Phí Trọng.

Nhưng Phí Trọng lại quỳ rạp xuống trước Đế Tân, bi thương cao hô, "Bệ hạ tha mạng, Phí Trọng một lòng vì Bệ hạ suy nghĩ, Phí Trọng trung tâm cảnh cảnh, Thiên địa có thể giám chứng ạ!" "Hừ!

Có những nghịch thần như vậy, vương triều nhà Thương mới dần suy tàn, người đâu, áp xuống!" Thương Dung lớn tiếng quát.

"Không sai, Phí Trọng, ngươi dám nói Thánh mẫu, Thánh phụ không đúng sao?!" Cơ Xương cũng phẫn nộ quát.

"Sao không mau chóng áp xuống!" Khương Hoành Sở thì hô với

binh sĩ.

"Vâng!" Binh sĩ gật đầu, định áp Phí Trọng xuống.

Thấy vậy, Phí Trọng cũng có chút hoảng sợ, y biết lúc này, là đang đánh cược, cược Đế Tân sẽ không trơ mắt nhìn y bị áp xuống.

"Dừng tay!" Quả nhiên, ngay khi binh sĩ sắp áp giải y đi, Đế Tân vẫn luôn im lặng không nói bỗng mở lời.

Sắc mặt y âm trầm vô cùng, trong mắt khí tức bạo ngược quanh quẩn, toàn thân còn tràn ngập một cỗ khí thế đế vương bá đạo.

"Phí Trọng nói không sai!" Trụ Vương Đế Tân lạnh giọng mở lời, "Quả nhân thành tâm thành ý đến triều bái Thánh mẫu, Thánh phụ, nhưng lại giáng xuống cuồng phong ngăn cản quả nhân, hất tung xe ngựa của quả nhân, rõ ràng là muốn quả nhân không cần phải đến Thánh Miếu nữa!

Nếu đã vậy, truyền lệnh của quả nhân, lệnh cho chiến sĩ thu dọn, quay về đường cũ, từ nay không còn đến Thánh Miếu nữa!

Vương triều nhà Thương cũng không được phép triều bái Thánh mẫu, Thánh phụ nữa!" "Oanh long long!" Theo lời Đế Tân dứt, chỉ thấy trên không trung đột nhiên mây đen giăng kín, mây sét cuồn cuộn hội tụ, điện chớp sấm vang, như thể một cảnh tượng tận thế giáng lâm.

Bốn vị đại chư hầu và Thừa Tướng Thương Dung, sắc mặt càng đại biến, lộ vẻ kinh hãi.

Tất cả đều vô cùng chấn kinh nhìn Trụ Vương Đế Tân, khó mà tưởng tượng được y lại có thể nói ra những lời đại nghịch bất đạo như vậy, thậm chí còn trực ngôn sau này sẽ không còn triều bái Thánh mẫu, Thánh phụ nữa.

"Bệ hạ, không được, không được ạ!" Nghe lời Trụ Vương nói,

Thương Dung đại kinh thất sắc, kinh hãi hô với Trụ Vương, "Thánh mẫu, Thánh phụ là tín ngưỡng của Nhân tộc chúng ta, tổ tiên Nhân tộc từng nói nhất định phải triều bái Thánh mẫu, Thánh phụ, chúng ta làm sao có thể không đến triều bái?

Xin Bệ hạ suy nghĩ kỹ rồi hành động!

Xin Bệ hạ suy nghĩ kỹ rồi hành động!" Theo lời Thương Dung dứt, bốn vị đại chư hầu và văn võ bá quan phía sau cũng đều khấu đầu hô, tiếng vang như hồng lôi.

"Ong!" Đúng lúc đó, chỉ thấy cuồng phong vốn đang nổi lên dữ dội đột nhiên biến mất, như thể đồng thời, biến mất trong không khí, ngay cả một tia dấu vết cũng không có, vô cùng quỷ dị.

Ở không xa, Thánh Miếu với đạo vận quanh quẩn kia vẫn sừng sững tọa lạc, như thể trường tồn vĩnh cửu!

"Hừ!

Nếu đã muốn quả nhân triều bái, vì sao lại ngăn cản quả nhân?" Thấy cuồng phong tan đi, Đế Tân vẻ mặt âm trầm, lạnh lùng quát với Thương Dung, "Đừng nói nhiều nữa, sau này dân chúng vương triều nhà Thương của ta, không được phép đến Thánh Miếu Tổ địa triều bái nữa!

Còn về các miếu thờ Thánh mẫu, Thánh phụ trong các chư hầu quốc và trong thành Triều Ca, thì vẫn có thể triều bái!" Thực tế!

Nếu không phải thấy có nhiều đại thần đang khổ sở ai cầu, e rằng Đế Tân không chỉ sẽ ra lệnh cấm chỉ việc đến Thánh Miếu Tổ địa triều bái Thánh mẫu, Thánh phụ, mà còn sẽ cấm chỉ cả trong triều lẫn ngoài triều đều không được phép triều bái, thậm chí sẽ trong cơn giận dữ, phá bỏ các miếu thờ Thánh phụ, Thánh mẫu ở khắp nơi trong Nhân tộc.

Dù sao trong mắt Đế Tân, y là Thiên Tử, là con của Thương Thiên, chấp chưởng vận mệnh Nhân tộc, cho dù đối phương là Thánh mẫu, Thánh phụ thì sao?

Chương 269

Bị làm mất mặt, mất thể diện như vậy, tự nhiên khiến y giận không kìm được.

Không thể không nói, Đế Tân đúng là một bạo quân!

Bất kể Lâm Hiên hay Nữ Oa nương nương, đều đã hơn nghìn năm không xuất hiện, những Nhân tộc kính trọng họ khi đó, trừ một số đại năng tu sĩ, còn lại gần như đều đã bước vào Luân Hồi, dẫn đến uy vọng của họ trong Nhân tộc giảm sút nhanh chóng.

Đặc biệt là trong lòng Đế Tân, đối với Lâm Hiên và Nữ Oa nương nương sớm đã mất đi lòng kính sợ.

Y cho rằng, y là người thống trị Nhân tộc đương thời, Thánh mẫu, Thánh phụ cứ tiếp tục làm thần tiên, không liên quan đến nhau, nước sông không phạm nước giếng, căn bản không cần sợ hãi.

"Bệ hạ, không được đâu ạ, bây giờ cuồng phong đã tan đi, chi bằng chúng ta tiếp tục đến triều bái Thánh mẫu, Thánh phụ, thỉnh tội với họ, Thánh phụ Thánh mẫu từ bi, nhất định sẽ bỏ qua chuyện cũ!" Đột nhiên, Tây Bá Hầu Cơ Xương lớn tiếng hô.

"Phóng tứ!" Không ngờ, Phí Trọng vừa nãy bị kẹt lại lại đứng ra, giận dữ trừng mắt nhìn Tây Bá Hầu Cơ Xương quát, "Bệ hạ là Thiên Mệnh Chi Tử, thân phận tối cao vô thượng, lại muốn Bệ hạ đi thỉnh tội với họ?

Tây Bá Hầu ngươi có ý đồ gì?" Không chỉ Phí Trọng, mà cả Đế Tân, khi nghe lời Cơ Xương nói, sắc mặt cũng biến đổi, sát cơ ẩn hiện trong hai mắt.

"Nghịch thần Phí Trọng, ta thấy ngươi muốn chết!" "Leng keng!"

Lúc đó, Khương Hoành Sở đột nhiên đứng dậy, rút bội kiếm bên hông ra, muốn chém đầu Phí Trọng.

"Dừng tay!" Thấy tình hình này, Trụ Vương Đế Tân vội vàng nổi giận quát một tiếng, "Lập tức ban sư hồi triều, ai còn dám nói thêm lời nào, quả nhân nhất định sẽ chém đầu người đó, máu tươi ba thước, tru di cửu tộc, xác chất đầy đồng!" "À!" Nghe lời Đế Tân nói, văn võ bá quan và các chư hầu có mặt đều sắc mặt đại biến vô cùng.

Ngay cả bốn vị đại chư hầu và Thương Dung, cũng đều đồng tử co rụt, há miệng, nhưng không nói thêm lời nào nữa.

Bởi vì họ rất rõ, Đế Tân xưa nay là người sát phạt quả đoán, nếu còn mở lời, nhất định sẽ bị chém giết, thậm chí sẽ liên lụy đến người nhà.

Thế là, trong bất đắc dĩ, họ đành phải nhẫn nhịn nuốt giận, không nói thêm gì nữa.

Thế là, dưới mệnh lệnh của Đế Tân, đại đội nhân mã đều cùng nhau quay về Triều Ca.

Sau khi Đế Tân rời đi, trên khung trời, một đạo Phật quang chợt hiện, ngay sau đó chỉ thấy thân ảnh Chuẩn Đề Đạo Nhân chậm rãi xuất hiện giữa tầng mây.

Hiển nhiên, sở dĩ Đế Tân vừa rồi gặp phải cuồng phong, chính là kiệt tác của y.

"Tiểu nhi Lâm Hiên, bây giờ Nhân Hoàng Nhân tộc không còn thừa nhận thân phận Thánh phụ của ngươi nữa, từ nay về sau ngươi sẽ không thể hưởng thụ khí vận Nhân tộc!

Và Đông phương Xiển Giáo, Tiệt Giáo, Phong Thần sắp đến, cũng sẽ gặp tai ương!" "Ong!" Lời vừa dứt trong khoảnh khắc, chỉ thấy Chuẩn Đề Đạo Nhân khẽ phất tay, đánh ra một đạo quang mang màu

đen, bắn về phía Đế Tân trong xe ngựa.

Quang mang màu đen nhanh đến không thể tin nổi, trong nháy mắt đã nhập vào thể nội Đế Tân.

Thánh Nhân ra tay, kinh khủng đến mức nào?

Nhân tộc trong đoàn xe, tự nhiên không cách nào phát hiện.

Ngay cả bản thân Đế Tân, cũng không hề cảm giác được.

Chỉ là thân hình y run lên một cái, sau đó cảm thấy trong cơ thể tràn ngập một cỗ sát ý bàng bạc, dường như càng lúc càng tàn bạo, càng lúc càng hung ác.

"Ong!" Trên khung trời, Chuẩn Đề Đạo Nhân làm xong mọi chuyện, liền thân hình lóe lên, trực tiếp biến mất trên tầng mây, như thể chưa từng xuất hiện.

"Ong!" Ngay khi Chuẩn Đề Đạo Nhân vừa rời đi, chỉ thấy trong hư không một trận vặn vẹo, sau đó hiện ra một thân ảnh.

Nhìn kỹ lại, chính là Lâm Hiên.

Sau khi xuất hiện, y hàm ý sâu xa nhìn thoáng qua hư không ở không xa, sau đó khóe miệng khẽ nhếch lên, tạo thành một nụ cười trêu tức.

"Chuẩn Đề a Chuẩn Đề, hy vọng ngươi tiếp tục làm điều xấu, nếu không nhân quả giữa ta và ngươi làm sao có thể sâu đậm hơn được?

Hiện tại Phong Thần sắp đến, thiên cơ hỗn loạn, ngay cả các vị Thánh Nhân cũng không thể từ trong thiên cơ mờ mịt mà nhìn thấu được chút tình hình nào, có lẽ họ hoàn toàn không biết, vương triều nhà Thương sắp diệt vong!

Lực lượng tín ngưỡng của vương triều nhà Thương đối với ta đã không còn tác dụng, ngược lại, làm như vậy, ta liền có thể nhúng tay

vào chuyện lượng kiếp, Chuẩn Đề lão cẩu, ta thật sự phải cảm ơn ngươi mới đúng!" Lâm Hiên khóe miệng khẽ cười, thấp giọng lẩm bẩm.

Điều mà Chuẩn Đề Đạo Nhân không hề biết, Lâm Hiên lần này đến, thực ra mục đích cũng giống như Chuẩn Đề Đạo Nhân, là muốn ngăn cản Đế Tân đến Thánh Miếu triều bái.

Bởi vì Lâm Hiên kiếp trước nhớ rất rõ, sau khi Đế Tân đến miếu thờ Nữ Oa, y đã khắc một bài thơ ở đó, một bài thơ ngâm vịnh Nữ Oa nương nương.

Đối với điều này, Lâm Hiên đương nhiên không cho phép.

Thế là y hạ giới, định ngăn cản Đế Tân, nhưng lại vừa vặn phát hiện ra tung tích của Chuẩn Đề Đạo Nhân, thế là Lâm Hiên tế ra Tam Thập Lục Phẩm Diệt Thế Hắc Liên che giấu khí tức, lẳng lặng theo dõi xem Chuẩn Đề muốn làm gì.

Không ngờ đối phương lại làm điều mà Lâm Hiên muốn làm, lại giáng xuống cuồng phong, ngăn cản Đế Tân, tự cho rằng mình rất có tâm kế mà chia cắt Thương Dung cùng các văn thần chư hầu Nhân tộc tín phụng Lâm Hiên, đổ họa cho Lâm Hiên và Nữ Oa nương nương.

Ai ngờ, thông minh lại bị thông minh hại!

Làm như vậy, không chỉ làm sâu đậm nhân quả với Lâm Hiên, mà còn tương đương với việc giúp Lâm Hiên một tay!

Trên khung trời, Lâm Hiên ngạo nghễ đứng.

"Không biết thứ mà Chuẩn Đề kia bắn vào thể nội Đế Tân rốt cuộc là vật gì?

Lại tràn ngập khí tức tàn bạo, ngay cả ta cũng không thể thôi diễn ra!" Lâm Hiên thầm lẩm bẩm.

Chương 270

Bởi vì vừa rồi khi Đế Tân quay về Triều Ca, Chuẩn Đề Đạo Nhân đã đánh ra một đạo hắc mang, nhập vào thể nội y.

Đế Tân cùng văn võ bá quan Nhân tộc, các vị chư hầu tuy không thể phát giác, nhưng lại bị Lâm Hiên dễ dàng bắt được, đồng thời y cũng rất tò mò Chuẩn Đề đã bắn ra thứ gì, và muốn làm gì với Đế Tân.

"Xem ra như vậy, e rằng y muốn gieo con cờ vào Đế Tân rồi!" Nghĩ vậy, Lâm Hiên khóe miệng khẽ nhếch lên, tạo thành một nụ cười trêu tức.

"Ong!" Ngay sau đó, Lâm Hiên lật tay, lập tức chỉ thấy trong lòng bàn tay rộng rãi của y chợt xuất hiện một viên Linh Châu.

Viên Linh Châu này bề mặt phát ra một tia ánh sáng tím mờ ảo, mang theo một tia khí tức thần bí và linh động, không ngừng nhảy nhót trong tay Lâm Hiên.

"Nếu kỳ bàn đã bày ra, tiếp theo là lúc mỗi người tự bố cục!" "Ong!" Lời vừa dứt, chỉ thấy Lâm Hiên vung tay, lập tức viên châu đó hóa thành một đạo linh quang bắn ra, xuyên qua vô tận hư không trong khoảnh khắc, sau đó nhập vào Nhân tộc.

Viên châu đó, tên là Linh Châu Tử, là bảo vật Lâm Hiên đã xin từ Nữ Oa nương nương, dùng nó để bố cục.

Linh Châu Tử, cũng chính là Na Tra!

Sau khi bắn Linh Châu Tử về phía Nhân tộc, Lâm Hiên đạp tường vân, từng bước từng bước đi về phía khung trời, trong nháy mắt biến mất không thấy.

“Oanh long long!” Đồng thời, trong Ngọc Hư Cung ở Đông Côn Luân.

Nguyên Thủy Thiên Tôn vốn nhắm chặt mắt, đang thần du hư thiên, cảm ngộ Thiên Địa tự nhiên.

Nhưng trong một khoảnh khắc nào đó, như thể cảm ứng được điều gì, y đột nhiên mở to đôi mắt hỗn độn, đồng thời nhíu mày, thầm nghĩ, “Chẳng lẽ đó chính là người ứng kiếp?” “Thái Ất Chân Nhân!”, Nguyên Thủy Thiên Tôn liền hô hoán Thái Ất Chân Nhân môn hạ Xiển Giáo.

“Đệ tử bái kiến Sư tôn, không biết Sư tôn tìm đệ tử có việc gì?” Sau khi đến, Thái Ất Chân Nhân liền cung kính hành lễ với Nguyên Thủy Thiên Tôn hô.

“Mau đến Trần Đường Quan, thu đệ tam tử của Lý Tịnh làm đồ đệ, đó là người ứng kiếp của lượng kiếp, sở hữu khí vận cực lớn, có lẽ có thể giúp con độ qua lượng kiếp này!” Nguyên Thủy Thiên Tôn phất phất tay, ngưng trọng nói.

“Đệ tử cẩn tuân pháp chỉ của Sư tôn!” Thái Ất Chân Nhân trên mặt lộ vẻ mừng rỡ, vội vàng khấu đầu tạ ơn.

Theo lời Nguyên Thủy Thiên Tôn nói, chỉ cần đi thu Linh Châu Tử làm đệ tử, chẳng phải có thể bình an vô sự độ qua lượng kiếp sao?

“Bất kể thế nào, ta cũng phải là người thắng lợi lớn nhất trong lượng kiếp Phong Thần!” Đợi Thái Ất Chân Nhân rời đi, trong đôi mắt hỗn độn của Nguyên Thủy Thiên Tôn lóe lên tinh quang, y nhìn về phía vô tận hư không, thấp giọng lẩm bẩm.

Trong Bích Hà Cung trên đảo Kim Ngao.

Thông Thiên Giáo Chủ bấm tay tính toán, cũng đã thôi diễn tình hình bên Trần Đường Quan, liền gọi đệ tử Triệu Công Minh đến.

“Triệu Công Minh, lập tức đến Trần Đường Quan, thu đệ tam tử làm đồ nhi, y có thể giúp ngươi bình an vô sự trong lượng kiếp!” Thông Thiên Giáo Chủ ngưng trọng nói.

“Đệ tử cẩn tuân pháp chỉ của Sư tôn!” Triệu Công Minh vội vàng hành lễ hô.

“Ong!” Sau đó, Triệu Công Minh cũng thân hình lóe lên, biến mất tại chỗ.

Trong Bát Cảnh Cung ở Thủ Dương Sơn.

Lão Tử đang ung dung luyện đan, Đại Pháp Sư Huyền Đô bên cạnh thì quạt gió thổi lửa, nhàn nhã tự tại.

Đột nhiên, Lão Tử dừng luyện đan, hai mắt lóe lên.

“Người ứng kiếp đâu chỉ một người, không cần thiết phải tranh đoạt!” Sau khi ưu tư than thở một tiếng, Lão Tử lại tiếp tục bảo Đại Pháp Sư Huyền Đô tăng thêm hỏa lực, tiếp tục luyện đan.

Có thể thấy, sau khi Lâm Hiên bắn ra Linh Châu Tử, dưới sự tiết lộ của thiên cơ, các vị Thánh Nhân đều lần lượt hành động.

Trong khoảnh khắc, dường như ván cờ cuối cùng đã có quân rơi xuống.

Một ván cờ do các vị Thánh Nhân bố trí, đang được triển khai, cuộc đấu trí cũng đã bắt đầu!

Trần Đường Quan, là một trong những cửa ải trọng yếu thuộc vương triều nhà Thương, trong thành dân số đông đúc, còn đóng quân mười vạn, tiếp giáp Đông Hải, là một hùng quan hiểm yếu.

Toàn bộ Trần Đường Quan như một con quái vật khổng lồ, trấn giữ ở đó, phòng ngự một số chư hầu có dị tâm.

Tổng binh Trần Đường Quan lúc này tên là Lý Tịnh, võ nghệ cao

cường, văn thao vũ lược, lại trung tâm cảnh cảnh với Ân Thương, Lý gia cũng là thế gia lâu đời của vương triều nhà Thương, rất được quân vương tín nhiệm.

Lý Tịnh có hai người con trai, đều là nhân trung long phượng, từ nhỏ đã thể hiện tài văn võ phi phàm, bất kể Kim Trá hay Mộc Trá đều rất thông tuệ.

Khiến Lý Tịnh vô cùng mừng rỡ, thầm nghĩ Lý gia đã có người kế tục.

Nhưng gần đây Lý Tịnh lại có một chuyện phiền não.

Vợ ông lại mang thai, vốn dĩ mang thai là một chuyện vui, nhưng lần mang thai này của vợ ông lại có vẻ rất bất thường.

Nhà ai mà mang thai lại mang thai suốt ba năm sáu tháng không sinh?

Thậm chí Lý Tịnh từng nghi ngờ, đứa con vợ mình mang là quỷ mị quái vật.

"A!" "A!" "....." Một ngày nọ, vợ Lý Tịnh cuối cùng cũng sinh, trong phòng không ngừng truyền ra tiếng la hét đau đớn, như thể xé lòng xé phổi, khiến Lý Tịnh ngoài phòng vô cùng lo lắng, đã có hai lần trải nghiệm làm cha, ông cũng đứng ngồi không yên.

Ông ta sốt ruột đi đi lại lại ngoài cửa, hận không thể lập tức xông vào xem tình hình vợ con bây giờ ra sao.

Chương 271

"Vẫn chưa sinh?

Mang thai ba năm sáu tháng rồi, đừng có chuyện gì xảy ra mới tốt chứ!" Lý Tịnh lo đến vã mồ hôi lạnh.

"Ong!" Đột nhiên, một cột sáng chói lọi từ trong phòng sinh bay lên, trực xung vân tiêu.

"Rầm!" Đồng thời, bà đỡ đột nhiên đẩy cửa phòng ra, dẫn theo mấy người phụ nữ vội vàng chạy ra ngoài.

Vừa chạy vừa lớn tiếng hô trong miệng.

"A!" "Yêu quái, yêu quái a!" "Sợ chết người rồi!" "....." Trên mặt lộ ra vẻ kinh khủng và hoảng sợ, như thể vừa nhìn thấy quỷ quái ma vật vậy.

"Hỏng rồi!" Thấy tình hình này, trong lòng Lý Tịnh giật thót, thầm nghĩ quả nhiên đứa con mang thai hơn ba năm này là yêu nghiệt.

Mặc kệ vợ mình vẫn còn trong phòng, Lý Tịnh cũng không kịp trách mắng bà đỡ, thân hình lóe lên, nhanh chóng xông vào phòng sinh, đồng thời rút bảo kiếm đeo bên người ra.

".....!" Lý Tịnh xông vào phòng, liền thấy vợ mình sắc mặt tái nhợt không chút huyết sắc, vô cùng suy yếu nằm trên giường, đang gắng sức mở mắt, nhìn về phía chiếc bàn phía trước.

Thuận theo ánh mắt của vợ, Lý Tịnh nhìn thấy, lúc này trên chiếc bàn đó, lại có một khối thịt đang phát ra ánh sáng đỏ rực, đang hưng phấn nhảy nhót, hoàn toàn không có dáng vẻ của một đứa trẻ.

"Keng!" Thấy vậy, đồng tử Lý Tịnh co rút, đột nhiên vung bảo kiếm xông về phía khối thịt đó, đồng thời giận dữ quát, "Yêu nghiệt,

dám vào cửa Lý gia ta, xem ta chém ngươi!" "Vút!" Lý Tịnh dù sao cũng là Tổng binh Trần Đường Quan, võ lực bản thân không hề yếu, trong nháy mắt đã cầm bảo kiếm, nhanh chóng xông đến trước khối thịt đó, vung kiếm muốn chém giết nó.

Đương nhiên!

Cũng không trách Lý Tịnh lại hung tàn như vậy, thực sự khối thịt phát ra ánh sáng đỏ rực kia quá quỷ dị, lại ở trong bụng vợ ông suốt ba năm sáu tháng, nên ông mới cho rằng đây là yêu nghiệt, nhất định phải trừ bỏ.

"Không!

Đừng mà!" Thấy Lý Tịnh cầm bảo kiếm chém ngang khối thịt, vợ ông đang nằm trên giường, sắc mặt tái nhợt, yếu ớt kêu lên, giọng nói bi thương.

Đối với bà mà nói, bất kể sinh ra thứ gì, dù sao cũng là mang thai mấy năm mới sinh, cốt nhục tương liên máu mủ tình thâm, làm sao có thể nhẫn tâm nhìn khối thịt bị chém thành hai nửa?

Chỉ là, vợ Lý Tịnh hiển nhiên không có cách nào ngăn cản Lý Tịnh!

"Ong!" Thế là giây tiếp theo, khối thịt đó bị bảo kiếm chém trúng.

Đột nhiên, khối thịt bị chém trúng, một cỗ đạo âm vang vọng hư thiên, vô cùng vô tận quang mang màu đỏ bạo dũng ra, đột nhiên xông phá mái nhà, hóa thành một đám mây đỏ, trong khoảnh khắc bao phủ toàn bộ Trần Đường Quan, dẫn vô số bá tánh chú ý.

".....

Chuyện gì vậy?" "Quang mang màu đỏ kia?" "Hồng mang xung thiên, chẳng lẽ báo hiệu điều gì?" "Đi đi đi, đại nhân Lý Tịnh bình thường đối đãi chúng ta không tệ, mau chóng đi xem có chuyện gì!"

“.....” Vô số bá tánh, quan viên trong thành đều bàn tán xôn xao, thậm chí có người còn chạy thẳng đến phủ đệ Lý Tịnh, muốn biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

“Ồ?

Xuất thế rồi?” Cách Trần Đường Quan vài vạn dặm, có một đám mây, trên đám mây Thái Ất Chân Nhân hiên ngang khoanh chân ngồi, theo hồng mang xuất hiện, y mở mắt, thân hình lóe lên, liền bước đi về phía Trần Đường Quan.

“Linh Châu Tử, vi sư đây rồi!” Ở một bên khác, Triệu Công Minh cũng gãi đầu cười lớn, đồng thời đuổi theo.

“Ong!” Đồng thời khi đang đuổi đến phủ Tổng binh Trần Đường Quan, một đạo cầu vồng dài cũng lướt qua hư không.

Có thể thấy, cùng với Linh Châu Tử giáng thế, toàn bộ Trần Đường Quan đều chấn động.

Đồng thời, trong phủ Tổng binh.

Sau khi Lý Tịnh hung hăng chém một kiếm vào khối thịt, đột nhiên bùng phát hồng mang màu đỏ chói mắt, khiến y bản năng lùi lại vài bước, chắn trước mặt vợ, và căn bản không thể mở mắt.

Đợi hồng mang biến mất, Lý Tịnh mới mở mắt, quay đầu nhìn thấy vợ không sao, mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng Lý Tịnh lại phát hiện vợ mình, lúc này đang nhìn chằm chằm về phía trước, dường như tràn ngập vẻ hưng phấn và kích động.

“Phụ thân, mẫu thân!” Đột nhiên, một giọng nói trong trẻo non nớt truyền đến.

“Vút!” Lý Tịnh sững người, vội vàng quay đầu, nhìn về phía chiếc

bàn.

Lập tức nhìn thấy một đứa trẻ chừng hai ba tuổi, đang từ trên bàn nhảy xuống, đang dùng đôi mắt to linh động nhìn ông.

".....

Lại biến thành một đứa trẻ rồi?" Lý Tịnh sắc mặt hơi biến.

"Vút!" Đúng lúc đó, chỉ thấy đứa trẻ đó đột nhiên nhảy một cái, về phía Lý Tịnh.

Ông bản năng đỡ lấy, ôm đứa trẻ vào lòng, lập tức một cỗ cảm giác thân cận huyết mạch tương liên truyền đến, khiến Lý Tịnh cuối cùng cũng xác định đây thực sự là con mình, không khỏi thở phào nhẹ nhõm, vui mừng vô cùng.

Trên không Trần Đường Quan.

Thái Ất Chân Nhân ngạo nghễ đứng đó, tiên phong đạo cốt, như một vị tiên nhân đắc đạo.

Chỉ là, nếu nhìn kỹ, sẽ phát hiện, lúc này Thái Ất Chân Nhân hơi nhíu mày, lộ ra một tia uất hận.

Chương 272

"Hai vị đạo hữu đã đến rồi, vì sao không hiện thân hội tụ!" Thái Ất Chân Nhân ngẩng đầu nhìn, đôi mắt sắc bén tự động xuyên qua ức vạn dặm hư không, nhìn xuyên qua vô tận tầng mây.

"Ong!" Theo lời Thái Ất Chân Nhân dứt, chỉ thấy trong tầng mây, thân ảnh Triệu Công Minh chậm rãi hiện ra.

Và ở một hướng khác, lại một thân ảnh xuất hiện.

Thân hình uyển chuyển, dung mạo như thiên sứ, toàn thân quanh quẩn một cỗ tiên khí không linh, đẹp đến rung động lòng người.

Chính là Tam Tiêu đại tỷ Vân Tiêu!

"Linh Châu Tử có duyên với ta, hợp lẽ là đồ nhi của ta, không biết hai vị đạo hữu đến đây có việc gì?" Thái Ất Chân Nhân sắc mặt âm trầm, ngưng trọng chất vấn.

"Nực cười!

Sư tôn ta từng nói, Linh Châu Tử có duyên với ta, có thể bái ta làm sư!" Triệu Công Minh châm biếm nói.

"Thái Ất đạo hữu, đại huynh, Linh Châu Tử có duyên với ta, không biết hai vị có thể nhường một bước không?" Vân Tiêu nhàn nhạt cười nói.

Cô cũng không chọc thủng việc Linh Châu Tử là do Lâm Hiên ném vào Lý Tịnh, tròng mắt chuyển động, đang có mục đích khác.

"Hừ!

Nếu đã vậy, chúng ta liền đấu một trận!" Thái Ất Chân Nhân hừ lạnh một tiếng, trực tiếp tế ra Cửu Long Thần Hỏa Tráo, lơ lửng trên

đỉnh đầu.

"Như vậy quá tốt rồi!" Thấy vậy, Triệu Công Minh cũng không hề sợ hãi, khẽ cười nói, "Nhưng đây là đất Trần Đường Quan, nếu chúng ta tranh đấu, nhất định sẽ dẫn đến sinh linh Nhân tộc phía dưới lầm than, chi bằng chiến một trận trên tinh không thì sao?" "Đại huynh nói có lý!" Vân Tiêu khẽ cười, nhàn nhạt gật đầu.

"Ong!" Thế là, ba người đều hóa thành một đạo cầu vồng dài, bay thẳng lên tinh không.

"Gầm gừ!" Sau khi lên tinh không, Thái Ất Chân Nhân không còn giấu giếm, ý niệm khẽ động, pháp lực hồn hậu rót vào Cửu Long Thần Hỏa Tráo.

Lập tức thấy trong hư không, ba hư ảnh hỏa long màu đỏ rực hiện ra, gầm thét liên hồi, miệng phun Tam Muội Chân Hỏa, thiêu đốt vô tận hư không, uy năng cường hãn vô cùng.

"Tiểu đạo nhi!" Đột nhiên, Triệu Công Minh lạnh quát một tiếng, "Ra!" "Ong!" Ngay sau đó, chỉ thấy trên hư không, không ngừng xuất hiện một sợi dây thừng, sợi dây này bảo quang óng ánh, thần quang lưu chuyển trên bề mặt, ẩn chứa một loại thần uy cực lớn.

Sau khi sợi dây xuất hiện, chỉ thấy ba con hỏa long vừa nãy kiêu ngạo lăng không, lại bản năng lùi lại rất xa, như thể vô cùng sợ hãi sợi dây đó.

Cảnh tượng này, khiến Thái Ất Chân Nhân nhíu mày, trong lòng kinh ngạc xen lẫn nghi ngờ!

"Đây là Phược Long Tác, vừa vặn khắc chế Cửu Long Thần Hỏa Tráo!" Triệu Công Minh cười cười nói.

"Vút!" Theo lời nói dứt, chỉ thấy Phược Long Tác đột nhiên vọt ra, hóa thành một đạo lưu quang, lại trong nháy mắt trói chặt ba con

hỏa long của Thái Ất Chân Nhân, y vùng vẫy kịch liệt nhưng cuối cùng vẫn không có kết quả.

"Hừ!

Đừng có càn rỡ!" Thái Ất Chân Nhân ánh mắt chợt lóe, sau đó lại tế ra vài kiện pháp bảo, lần lượt là Càn Khôn Quyển, Hỏa Tiêm Thương, Phong Hỏa Luân và Hỗn Thiên Lăng.

Mỗi một kiện pháp bảo đều thần quang quanh quẩn, hiển hiện vô cùng bất phàm!

Thế là, Thái Ất Chân Nhân dựa vào pháp bảo cường hãn, đại chiến với Triệu Công Minh, pháp lực cuồn cuộn kích động, khiến hư không đều chấn động không ngừng, mây đen cuồn cuộn bị thổi tan, ức vạn dặm tinh không đều tràn ngập năng lượng cuồng bạo.

Ở một bên khác, Vân Tiêu thấy vài kiện pháp bảo Thái Ất Chân Nhân tế ra, đôi mắt đẹp hơi sáng lên.

"Sư tôn quả nhiên thần cơ diệu toán a!" "Triệu Công Minh, ngươi dựa vào gì mà dám tranh làm sư tôn của Linh Châu Tử với ta?

Vọng tưởng!" Thái Ất Chân Nhân tay cầm các loại pháp bảo, khí thế như hồng, lớn tiếng quát trên khung trời.

"Hừ!

Vậy thì cứ thử xem!" Triệu Công Minh lạnh hừ một tiếng.

Thế là, hai bên lại tiếp tục đại chiến.

Triệu Công Minh là cường giả tu vi Đại La Kim Tiên hậu kỳ đỉnh phong, pháp lực hồn hậu vô biên, mạnh hơn Thái Ất Chân Nhân không ít.

Dù Thái Ất Chân Nhân cũng có tu vi Đại La Kim Tiên trung kỳ đỉnh phong, nhưng lại không đỡ nổi pháp bảo trong tay ông ta quá

nhiều, cho nên đánh nhau, ngược lại nhất thời khó phân thắng bại.

"Bây giờ!" Đột nhiên, Vân Tiêu vẫn luôn đứng một bên quan chiến, ánh mắt ngưng lại, sau đó pháp lực bàng bạc khắp người kích động xuất ra, chấn động đến hư không đều chao đảo.

Tu vi Đại La Kim Tiên Đại Viên Mãn, triển lộ không chút che giấu!

Mạnh hơn Triệu Công Minh và Thái Ất Chân Nhân rất nhiều.

"Ong!" Đồng thời khi tán phát pháp lực bành trướng, Vân Tiêu không hề do dự, đột nhiên tế ra Vân Tiêu Tiễn, hóa thành to lớn nghìn trượng, bắn về phía Thái Ất Chân Nhân, hung uy cuồn cuộn.

"Không tốt, Vân Tiêu đáng ghét, lại làm chuyện đánh lén!" Thái Ất Chân Nhân sắc mặt biến đổi, thấp giọng quát, định né tránh.

Nhưng đã quá muộn, Vân Tiêu Tiễn trực tiếp cắt đi một đóa tam hoa trên đỉnh đầu Thái Ất Chân Nhân, khí tức của y lập tức suy yếu đi không ít.

"Ong!" Nhưng Vân Tiêu một khi đã ra tay, sẽ không dễ dàng bỏ qua, cho nên tiếp đó, lại thấy cô lật tay, lần nữa tế ra một kiện pháp bảo.

Chương 273

Lại là một sợi dây thừng, sợi dây này toàn thân phát ra u quang, vô cùng bất phàm.

"Hưu!" Sau khi sợi dây xuất hiện, trực tiếp hóa thành một đạo lưu quang, trong nháy mắt cuốn lấy vài kiện pháp bảo của Thái Ất Chân Nhân đang lơ lửng trong hư không, sau đó quay về trong tay Vân Tiêu.

Trong số những kiện pháp bảo đó, hiển nhiên bao gồm Cửu Long Thần Hỏa Tráo, Hỗn Thiên Lăng, Càn Khôn Quyển, Phong Hỏa Luân và Hỏa Tiêm Thương!

Nhìn kỹ lại, hiển nhiên phát hiện, sợi dây mà Vân Tiêu tế ra, lại chính là bản mệnh pháp bảo Vân Tiêu Tác của Bích Tiêu, sở hữu uy năng trói buộc vạn vật Thiên Địa!

"Thái quá!

Vô sỉ Vân Tiêu, ngươi dám đoạt pháp bảo của ta!" Thấy pháp bảo bị đoạt đi, Thái Ất Chân Nhân giận không kìm được, pháp lực khắp người cuồn cuộn kích động, mắt đỏ rực, cũng không màng đến thương thế, định xông đến tập sát Vân Tiêu, nộ hỏa xung thiên.

"Ha ha ha!

Vân Tiêu muội muội làm rất đẹp, để vi huynh dạy dỗ tên này một trận!" Nhưng đúng lúc đó, Triệu Công Minh lại xông lên, vận dụng pháp lực càng đáng sợ hơn, không ngừng công kích Thái Ất Chân Nhân, khiến y căn bản không thể tự lo được cho mình.

"Ong!" Đối với điều này, Vân Tiêu khẽ cười, ý niệm vừa động, thu hồi Vân Tiêu Tiễn và Bích Tiêu Tác, sau đó từ trong ngực lấy ra một đoàn năng lượng màu đen, nhập vào vài kiện pháp bảo trong Bích

Tiêu Tác.

Tiếp đó, thân hình cô lóe lên, lại trực tiếp biến mất tại chỗ.

Giây tiếp theo lại xuất hiện trong phủ Tổng binh Trần Đường Quan.

Đoàn năng lượng màu đen mà Vân Tiêu lấy ra, hiển nhiên là một tia năng lượng rút ra từ Tam Thập Lục Phẩm Diệt Thế Hắc Liên.

Khi năng lượng màu đen nhập vào Cửu Long Thần Hỏa Tráo và vài kiện pháp bảo, lại trong khoảnh khắc xóa bỏ lạc ấn nguyên thần của Thái Ất Chân Nhân trên pháp bảo, khiến pháp bảo trở thành vật vô chủ.

"Phốc!" Trong khoảnh khắc, Thái Ất Chân Nhân thổ tinh huyết, cả người đều trở nên khí tức suy yếu, như bị trọng thương.

Nhưng lúc này Triệu Công Minh vẫn đang công kích, cho nên Thái Ất Chân Nhân chỉ có thể tiếp tục cứng đầu cứng cổ chống đỡ, trông vô cùng lôi thôi.

Trong phủ Tổng binh Trần Đường Quan.

Lý Tịnh đang vui mừng không thôi chơi đùa với đứa con mới sinh, đột nhiên có hạ nhân bẩm báo ngoài cửa có một vị tiên tử đến.

Nghe vậy, Lý Tịnh vội vàng ra nghênh đón.

"Tổng binh Trần Đường Quan Lý Tịnh, bái kiến Thượng Tiên!" Nhìn Vân Tiêu tiên khí quanh quẩn trước mắt, Lý Tịnh vội vàng hành lễ hô.

"Ta là Vân Tiêu, thủ đồ của Lâm Hiên thượng tiên môn hạ Nữ Oa nương nương!" Vân Tiêu tự giới thiệu.

"Xì!" Nghe vậy, Lý Tịnh hít một hơi khí lạnh, kinh hãi nhìn Vân Tiêu, ngay lập tức thần tình trở nên vô cùng cung kính.

“Thì ra là thủ đồ của Thánh phụ, mau mau xin mời ngồi!

Nếu Lý Tịnh tiếp đón không chu đáo, xin Thượng Tiên thứ lỗi!” Lý Tịnh cung kính nói.

“Lần này ta phụng mệnh Sư tôn đến, cáo tri ngươi, đệ tam tử kia, là tiên linh chuyển thế, sau này sẽ có đại tác vi!

Tuy không có duyên sư đồ với ta, nhưng y cũng hợp lẽ nên sở hữu vài kiện pháp bảo!” “Ong!” Lời vừa dứt, Vân Tiêu lại mặt không đổi sắc đưa vài kiện pháp bảo vừa cướp được từ Thái Ất Chân Nhân cho Lý Tịnh, cười nói, “Vài kiện pháp bảo này, lần lượt là Cửu Long Thần Hỏa Tráo, Càn Khôn Quyển, Hỏa Tiêm Thương, Phong Hỏa Luân và Hỗn Thiên Lăng!” “.....

Đa tạ Thượng Tiên tứ bảo, đa tạ Thánh phụ tứ bảo!” Nghe vậy, Lý Tịnh kích động không thôi, vội vàng quỳ hai gối xuống, liên tục nói lời tạ ơn Vân Tiêu, thần tình kích động không ngừng.

“Ừm!

Đứa trẻ đó có tên chưa?” Vân Tiêu lại nhàn nhạt gật đầu hỏi.

“Vẫn chưa đặt tên, xin Thượng Tiên ban tên!” “Được, như Sư tôn đã nói, sau này liền gọi là Na Tra!” “Na Tra, Na Tra, rất tốt, rất tốt!” Lý Tịnh lại lần nữa liên tục kích động nói.

“Ngươi hãy tận tâm dạy dỗ, đợi vài năm nữa lớn thêm một chút, ta sẽ dạy y một số võ thuật, pháp thuật, ghi nhớ, tuy ta không có duyên sư đồ với y, nhưng y cũng không được phép bái nhập môn hạ của bất kỳ ai khác!” “Ong!” Nói xong câu đó, Vân Tiêu thân hình lóe lên, trực tiếp biến mất trong không khí.

“Lý Tịnh cẩn tuân mệnh lệnh của Thượng Tiên!” Lý Tịnh lớn tiếng hô.

Đồng thời thần tình kích động vô cùng.

Ban đầu còn cho rằng đứa con của mình là một yêu nghiệt, muốn chém giết nó, để tránh sau này lớn lên làm họa một phương.

Không ngờ lại là tiên linh chuyển thế, có quan hệ với Thánh phụ, ngay cả thủ đồ của Thánh phụ cũng hạ giới ban bảo.

Thấy vậy, Lý Tịnh kích động vô cùng, lớn tiếng cười vang.

"Ong!" Ngay khi Vân Tiêu rời đi không lâu, trên khung trời lại có hai đạo cầu vồng dài bay đến, đáp xuống trong phủ Tổng binh.

Thấy vậy, Lý Tịnh biết chắc chắn lại có vị tiên linh nào đó giáng lâm, cho nên vội vàng bước lên nghênh đón.

Quả nhiên, đợi quang mang tan đi, lập tức thấy hai vị đạo nhân đứng trong đình viện, trong đó một người ngạo khí lẫm liệt, một người thì... lôi thôi lếch thếch không ngừng!

"Tổng binh Trần Đường Quan Lý Tịnh, bái kiến hai vị Thượng Tiên!" Tuy không biết vì sao vị Thượng Tiên kia lại lôi thôi lếch thếch, nhưng Lý Tịnh cũng không hỏi nhiều, chắp tay hành lễ vấn an.

Chương 274

“Ta là Thái Ất Chân Nhân, đệ tử môn hạ Thánh Nhân Nguyên Thủy Thiên Tôn, đệ tam tử kia có duyên sư đồ với ta, hợp lẽ là đồ nhi môn hạ của ta!” Thái Ất Chân Nhân hít sâu một hơi, cố gắng bình ổn khí tức của mình, sau đó nói ra ý định với Lý Tịnh.

“Thật là nói bậy nói bạ!” Không ngờ, Triệu Công Minh lại lạnh hừ một tiếng, trầm giọng nói, “Ta là Triệu Công Minh, đệ tử môn hạ Thánh Nhân Thông Thiên Giáo Chủ, Lý Tịnh, đứa con của ngươi hợp lẽ là đồ nhi của ta!” Nghe Triệu Công Minh và Thái Ất Chân Nhân nói, Lý Tĩnh nhất thời ngạc nhiên.

Đối với lời của hai vị Thượng tiên, tự nhiên là tin sâu sắc không chút nghi ngờ, dù sao cũng tin rằng giữa trời đất này không có vị tiên linh nào dám mạo nhận đệ tử Thánh nhân.

Cũng không có lý do để lừa gạt!

Nhưng mà, tuy Na Tra không có sư tôn, song Vân Tiêu Thượng tiên, đại đồ đệ của Thánh phụ, vừa mới dặn dò Na Tra không được bái nhập bất kỳ môn hạ nào.

Như vậy, Lý Tĩnh chỉ đành cười khổ, con trai mình lại trở thành miếng bánh thơm!"Lý Tĩnh?" Thái Ất Chân Nhân tựa hồ nhận thấy Lý Tĩnh có gì đó không ổn, liền hỏi dồn. "Không dám giấu hai vị Thượng tiên, vừa rồi Vân Tiêu Thượng tiên, đại đồ đệ của Thánh phụ, đã đến ban tên cho khuyển tử, và ban cho khuyển tử vài kiện pháp bảo, ân tình lớn như trời, Lý Tĩnh này sao dám quên!" "Vân Tiêu Thượng tiên đã dặn Lý Tĩnh rằng không được để khuyển tử bái nhập bất kỳ môn hạ nào, cho nên... cho nên đối với yêu cầu của hai vị Thượng tiên, Lý Tĩnh chỉ đành xin lỗi!" "Ong!" Vừa nói, như sợ Thái Ất Chân Nhân

không tin, Lý Tĩnh lấy ra vài kiện pháp bảo, nhất thời thần quang pháp bảo lưu chuyển, chiếu sáng cả đình viện. "Phụt!" Nhìn thấy mấy kiện pháp bảo, Thái Ất Chân Nhân tức đến mức phun ra một ngụm tinh huyết, trừng đôi mắt phẫn nộ, trầm giọng quát, "Hay cho Vân Tiêu, dám đoạt pháp bảo của ta tặng cho Lý Tĩnh, Thái Ất Chân Nhân ta nhất định sẽ không chết không thôi với ngươi!" "À?" Nghe vậy, Lý Tĩnh kinh hãi biến sắc, tâm thần chấn động.

Hóa ra những pháp bảo này lại là của Thái Ất Chân Nhân, một trong mười hai Kim Tiên của Xiển giáo dưới trướng Nguyên Thủy Thiên Tôn?

Vậy vì sao Vân Tiêu lại ban cho Na Tra?

Vân Tiêu là đại đồ đệ của Nhân tộc Thánh phụ, chắc sẽ không lừa gạt chứ?

Nghĩ vậy, Lý Tĩnh trong lòng suy tư miên man, thầm tính toán. "Lý Tĩnh, pháp bảo của ta!" "Ong!" Đột nhiên, Thái Ất Chân Nhân giận dữ trừng Lý Tĩnh, trầm giọng quát, "Pháp bảo của ta là của ta, sao còn không mau...?" "Ong!" Vừa nói, Thái Ất Chân Nhân phát ra uy áp mênh mông, tức thì quét ngang toàn bộ Trần Đường Quan, khiến vô số bá tánh đều run rẩy, mặt mày tái mét.

Bản thân Lý Tĩnh càng sợ hãi không thôi, nhìn chằm chằm Thái Ất Chân Nhân đang bạo nộ, lưỡng lự không biết có nên trả lại pháp bảo cho ông ta hay không.

Nếu không thì, cả Trần Đường Quan sẽ bị cơn thịnh nộ thiêu rụi? "Lớn mật!" Đột nhiên, Triệu Công Minh ở một bên mở miệng.

Sau khi suy tư một lát, liền giận dữ nhìn Thái Ất, trầm giọng quát, "Thái Ất Chân Nhân, sao dám làm càn với Nhân tộc?

Pháp bảo này là do muội muội Vân Tiêu của ta đoạt lấy, nếu

ngươi không phục, cứ việc đến tìm muội ấy, hà cớ gì lại làm khó Lý Tĩnh?" Đồng thời, Triệu Công Minh thầm nghĩ, muội muội à Vân Tiêu muội muội, đã sự tình như vậy, vi huynh giúp một tay thì có sao?

Lượng kiếp này, vi huynh sẽ cố gắng vì muội!" "Triệu Công Minh!

Ngươi bao che à?

Đừng quên mệnh lệnh sư tôn đã ban!" Thái Ất Chân Nhân mặt mày khó coi quát. "Hừ!

Đó là chuyện của ta!

Tóm lại, tốt nhất là ngươi mau rời đi, nếu không đừng trách ta không nể mặt Sư bá Nguyên Thủy!" Triệu Công Minh vung tay, trực tiếp tế ra Phược Long Tác một lần nữa, lượn lờ trên hư không.

Như thể chỉ cần Thái Ất Chân Nhân nói thêm lời nào, lập tức sẽ ra tay, trói gô ông ta, làm mất mặt ông ta! "...Hừ!

Chuyện này chưa xong đâu!" Pháp lực của Thái Ất Chân Nhân vốn không bằng Triệu Công Minh, nay pháp bảo bị đoạt, Nguyên thần lạc ấn bị tổn thương, thương thế không nhẹ, không thể nào là đối thủ của Triệu Công Minh.

Cho nên sau khi hừ lạnh một tiếng, mang theo vẻ phẫn uất, ông ta hóa thành một đạo cầu vồng dài, vụt lên hư không. "Thật...

Ngay cả vi huynh cũng bị muội lừa gạt a!" Triệu Công Minh bất lực lắc đầu cười nói.

Ngay sau đó thân hình ông ta chợt lóe, cũng biến mất trong đình viện, chỉ còn lại Lý Tĩnh ngây ngốc đứng đó.

Vốn dĩ ông ta tưởng Thái Ất Chân Nhân bị đoạt pháp bảo sẽ nổi cơn lôi đình, đang chìm trong sự giằng xé có nên trả lại pháp bảo hay

không.

Không ngờ Triệu Công Minh lại đột nhiên bùng phát, quát lui Thái Ất Chân Nhân, và cũng không nhắc đến chuyện pháp bảo nữa. "Thánh nhân thì như thế nào?

Ta là Nhân tộc, đương nhiên phải tôn Thánh phụ, Thánh mẫu!

Đã là pháp bảo do Vân Tiêu Thượng tiên, đại đồ đệ của Thánh phụ ban tặng, ta liền có trách nhiệm bảo toàn, giữ lại cho khuyển tử!" Nghĩ vậy, Lý Tĩnh cũng không nói thêm lời nào, thu pháp bảo lại. ...

Sau khi Thái Ất Chân Nhân rời đi, ông ta một mạch trở về Ngọc Hư Cung ở Đông Côn Luân diện kiến Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Và kể lại mọi chuyện chi tiết cho Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Chương 275

"Lớn mật!!!" Nghe đệ tử Thái Ất Chân Nhân thuật lại, Nguyên Thủy Thiên Tôn nổi giận, một luồng uy áp mênh mông quét khắp chư thiên, khiến trời đất chấn động, mây đen dày đặc vạn dặm ngoài, sấm sét cuồn cuộn.

Khiến không ít sinh linh đều quỳ rạp trên đất, run rẩy, không dám ngẩng đầu! "Sư tôn, xin Người đòi lại công đạo cho đệ tử!" Thái Ất Chân Nhân mặt mày đau khổ, khẽ khàng cầu xin.

Nơi nào còn khí tức tiên phong đạo cốt, càng giống một đứa trẻ bị bắt nạt về nhà mách mẹ vậy. "Hừ!

Lâm Hiên tiểu nhi, ba lần bảy lượt đối đầu với ta, lượng kiếp phong thần vốn dĩ không liên quan đến hắn, nay lại khiến đệ tử ta lâm vào lượng kiếp, thật là tự mình chuốc lấy!" Nguyên Thủy Thiên Tôn hừ lạnh nói.

Đồng thời đổi cách suy nghĩ một chút, phát hiện chuyện này cũng không hoàn toàn là xấu!

Thái Ất Chân Nhân tuy bị mất mặt, nhưng lại khiến đệ tử của Lâm Hiên dính vào nhân quả, lâm vào lượng kiếp.

Và Nguyên Thủy Thiên Tôn rõ ràng, bất kể Vân Tiêu tam tỷ muội hay Hi Hòa, dường như đều chưa đạt đến tu vi Chuẩn Thánh.

Nếu đã như vậy, theo lời Hồng Quân Đạo Tổ, dưới lượng kiếp này, phàm là tu sĩ dưới Chuẩn Thánh, đều có thể lên Phong Thần Bảng.

Vậy chẳng phải đệ tử dưới trướng Lâm Hiên, cũng có thể bị đánh giết, nhập vào Phong Thần Bảng đó sao? "Hãy về tiềm tu dưỡng

thương đi, lượng kiếp sắp đến, đừng gây sự nữa!" Nghĩ vậy, Nguyên Thủy Thiên Tôn liền vẫy tay về phía Thái Ất Chân Nhân, ý bảo ông ta hãy đi trước. "Sư tôn, vậy pháp bảo của đệ tử...?" Thái Ất Chân Nhân trong lòng giật mình, liền hỏi dồn. "Pháp bảo của ngươi, vi sư sau này có cơ hội tự sẽ giúp ngươi đoạt lại, được rồi, chuyện này đừng nhắc lại nữa, đi đi!" Nguyên Thủy Thiên Tôn hai mắt lóe lên vô cùng tinh mang, thản nhiên nói. "...Đệ tử xin tuân theo pháp chỉ của sư tôn!" Thái Ất Chân Nhân có chút không cam lòng, nhưng nhìn thấy một tia thiếu kiên nhẫn trong ánh mắt Nguyên Thủy Thiên Tôn, nhất thời tâm thần run lên, vội vàng cáo từ.

Đành phải chịu một phen thiệt thòi lớn! ...

Trong Oa Hoàng Cung.

Lâm Hiên và Nữ Oa Nương Nương ngồi đối diện nhau. "Bảo bối đồ nhi, rõ ràng lượng kiếp này không liên quan đến con, vì sao lại để Vân Tiêu dính vào nhân quả?" Nữ Oa Nương Nương đôi mắt đẹp ba quang lưu chuyển, nhìn Lâm Hiên nghi ngờ hỏi. "Sư phụ, Người không thấy ván cờ đã bố trí xong, nhưng quân cờ lại quá ít sao?

Đồ nhi muốn thêm chút thú vị cho ván cờ thôi mà!" Lâm Hiên gãi gãi đầu, vẻ mặt tươi cười nói. ... "Thằng nhóc thối, vi sư càng ngày càng không hiểu con!" Nữ Oa trách mắng, lườm Lâm Hiên một cái.

Chỉ là trong ngữ khí, lại không có chút ý trách cứ nào, ngược lại còn mang theo vẻ tự hào. "Sư phụ, một ván cờ hay, nếu không có người phá quấy, thì nhàm chán biết bao?" Lâm Hiên cười cười nói. "Bộp!" Lời vừa dứt, Lâm Hiên tùy tiện nhặt một quân cờ đen, đặt xuống giữa một bàn cờ.

Bàn cờ này chính là do Lâm Hiên sáng tạo ra, lúc rảnh rỗi dùng để đánh cờ vây với Nữ Oa giết thời gian, và cũng đã dạy bà cách đánh cờ vây. "Được được được, dù sao thì bất kể con làm gì, vi sư cũng ủng

hộ!" Nữ Oa khẽ cười, rồi đặt xuống một quân cờ trắng. "Oa!

Sư phụ, người không phải mới học đánh cờ vây sao, mà đã lợi hại như vậy?

Quân đen của con sắp bị ăn hết rồi." Lâm Hiên giả vờ kinh ngạc nói. "Hừ hừ, con nghĩ vi sư là người ăn chay chắc?

Thua nhiều lần như vậy, cũng phải thắng một lần chứ!" Nữ Oa ngẩng đầu lên, vẻ mặt đắc ý cười nói.

Nụ cười như gió xuân, sưởi ấm tâm hồn Lâm Hiên! ...

Trong Long Đức Đại Điện ở Triều Ca.

Trụ Vương Đế Tân vẻ mặt âm trầm ngồi trên vương vị, ánh mắt u tối, một luồng hung sát khí lượn lờ, đầy vẻ bạo lệ.

Đặc biệt là nhớ lại sự sỉ nhục gặp phải trên đường đến Thánh Miếu, Đế Tân vô cùng tức giận, trong mắt lửa giận bùng cháy. "Đáng hận Lâm Hiên, có tư cách gì mà làm Nhân tộc Thánh phụ?!" Đế Tân lạnh lùng quát.

Chương 276

Đồng thời toàn thân đều bao phủ một tầng khí đen, như ma khí cuồn cuộn lượn lờ, căn bản không giống một Nhân tộc bình thường, càng giống một ma đầu đang ẩn phục. "Khải bẩm Bệ hạ, Phí Trọng đại nhân cầu kiến!" Đột nhiên, bên ngoài điện truyền đến tiếng thị vệ bẩm báo. "Phí Trọng?" Trụ Vương ý niệm khẽ động, thu lại luồng khí đen cuồn cuộn.

Hồi đó, khi tứ đại chư hầu và Thừa tướng Thương Dung đều hết sức khuyên can đừng đắc tội Thánh phụ, Thánh mẫu, chỉ có một mình Phí Trọng đứng ra, giúp nói giúp. "Người này đúng là tâm phúc của quả nhân!" Khóe miệng Trụ Vương khẽ nhếch lên, tạo thành một nụ cười tà mị lạnh lùng, thầm nghĩ. "Truyền!" Thế là, ông ta liền cho người sau vào. "Tội thần Phí Trọng, khấu kiến Bệ hạ!" Vào điện xong, Phí Trọng vội vàng quỳ hai gối xuống đất, dập đầu lạy Đế Tân. "Có tội gì mà nói?" Đế Tân nhíu mày, thản nhiên hỏi. "Thần to gan, vô ý đắc tội tứ đại chư hầu đông nam tây bắc và Thừa tướng Thương Dung đại nhân, thần hoảng sợ a, họ đều là trọng thần trong triều, thần làm sao chống lại được?" Phí Trọng mắt đỏ hoe, vẻ mặt như vạn chết không từ mà kêu lên. "Hừ!" Nghe lời Phí Trọng, Đế Tân mặt mày trầm xuống, vẫy tay, trước hết ra hiệu, rồi mới tiếp tục trầm giọng nói, "Trọng thần trong triều thì như thế nào?

Chẳng lẽ lại hơn lời của quả nhân sao?" "Quả nhân nói không có tội, thì là không có tội!" "Thần bái tạ thánh ân của Bệ hạ, nguyện Bệ hạ thánh thọ vô cương!" Trong mắt Phí Trọng lóe lên một tia tinh mang, sau đó giả vờ vẻ thành hoàng thành khủng, liên tục kêu lên với Đế Tân.

Cái dáng vẻ đó, đúng là một kẻ nô tài! "Bệ hạ, khi thần vào cửa

lớn, phát hiện Bệ hạ rất ưu sầu, thần to gan hỏi một câu, Bệ hạ có gì đáng sầu?" Phí Trọng lại mở miệng hỏi. "Hừ!

Hiện nay tứ đại chư hầu đều nắm trọng binh, Thừa tướng Thương Dung quyền khuynh triều chính, quả nhân tuy là người cai trị Nhân tộc, nhưng vẫn phải e dè, làm sao không sầu?" "Thì ra là vậy!" Phí Trọng gật đầu, sau đó mắt đảo một vòng, như thể đã hiểu ra, hai mắt sáng lên, vội vàng nói với Đế Tân, "Khải bẩm Bệ hạ, thần có một kế, có lẽ có thể giải mối ưu sầu của Bệ hạ." "Ồ?

Mau nói xem!" Nghe vậy, trên mặt Đế Tân lộ vẻ vui mừng, nóng lòng hỏi. "Bệ hạ nghĩ, thế lực của Ký Châu Hầu Tô Hộ như thế nào?" Phí Trọng không vội nói phương pháp gì, mà hỏi Tô Hộ một cách khó hiểu. "Ký Châu Hầu Tô Hộ, là thần cốt cán của quả nhân, Ký Châu cũng là một hầu quốc chiến lược quan trọng của triều Thương của quả nhân, tuy không thể sánh với tứ đại chư hầu, nhưng cũng là một kẻ kiệt xuất trong số các chư hầu!" Đế Tân thản nhiên phân tích. "Không sai, thần cũng thấy Tô Hộ dù không bằng tứ đại chư hầu, nhưng quả thực cũng không tầm thường!" Phí Trọng gật đầu, rồi tiếp lời, "Thần nghe nói, Tô Hộ có một người con gái, tên là Đát Kỷ, truyền rằng Đát Kỷ dung mạo đẹp như tiên, nghiêng nước nghiêng thành, ở đất Ký Châu không ai không biết không ai không hay, đều xem nàng là tiên nữ hạ phàm, sở hữu vẻ đẹp vô song!" "Bệ hạ vì sao không nạp nàng làm tần phi, kết thân gia với Tô Hộ, như vậy, Tô Hộ liền có thể vì Bệ hạ mà dùng, cộng thêm Khương Hoàng hậu đứng sau lưng Đông Bá Hầu Khương Hoằng Sở, vậy thì Bệ hạ cần phải lo lắng gì mấy vị bá hầu còn lại nữa?" "Bệ hạ vừa có được một tuyệt thế giai nhân, há chẳng phải mỹ mãn sao?" Phải nói, Phí Trọng tuy là gian thần, nhưng cũng có đầu óc nhất định, phân tích tình hình triều Thương hết sức thấu đáo.

Ngôn ngữ giữa ông ta cực kỳ có sức mê hoặc, nắm đúng trọng

điểm để dụ hoặc Đế Tân.

Nghe lời Phí Trọng, mắt Đế Tân khẽ sáng lên, thầm hô phương pháp này thật tuyệt. "Hahahahaha!

Hay, không hổ là thần cốt cán của quả nhân, kế này thật diệu!" Đế Tân cất tiếng cười lớn.

Ngay sau đó vung tay một cái, trầm giọng ra lệnh, "Truyền lệnh của quả nhân, gọi Tô Hộ nhập cung yết kiến!" "Vâng!" Thế là, Phí Trọng hớn hở đi ra ngoài.

Truyền Ký Châu Hầu Tô Hộ vào cung. "Ký Châu Hầu Tô Hộ bái kiến Bệ hạ!" Tô Hộ hành lễ hô lớn. "Tô Hộ mau mau mời!" Đế Tân giả vờ trọng thị Tô Hộ, đích thân đi xuống vương vị đỡ Tô Hộ dậy, khiến Tô Hộ hoảng sợ. "Quả nhân nghe Phí Trọng nói, ái khanh có một con gái, tên là Đát Kỷ, dung mạo xinh đẹp, vẫn chưa có hôn phối?" Đế Tân nói thẳng vào vấn đề, hỏi thẳng. "Bụp!" Nghe lời này, mắt Tô Hộ trợn tròn, sắc mặt biến đổi, trong lòng thầm hô không ổn.

Nhưng không biểu hiện quá nhiều điều bất thường, hướng Đế Tân chắp tay nói, "Khải bẩm Bệ hạ, tiểu nữ dung mạo quả thực bình thường, tuổi tác còn nhỏ, chưa từng nghĩ đến chuyện hôn phối!" "Dù vậy, Tô Hộ nghĩ sao về việc kết thông gia với quả nhân?" Đế Tân cười nói. "...Tiểu nữ còn non dại..." Tô Hộ sắc mặt sốt ruột, vội vàng muốn mở miệng giải thích từ chối. "Lớn mật!

Tô Hộ, Bệ hạ có thể nhìn trúng con gái ngươi, đó là phúc phận, sao dám không đồng ý?" Đột nhiên, Phí Trọng ở một bên trầm giọng quát. "Hay cho Phí Trọng, đúng là tên cẩu tặc!" Tô Hộ trong lòng mắng không ngừng.

Người khác không rõ Đế Tân là loại người gì, chẳng lẽ ông ta không biết sao?

Hoàn toàn là một bạo quân hoang dâm vô độ.

Nếu con gái mình rơi vào tay ông ta, há lại có kết cục tốt đẹp sao?

Cho nên Tô Hộ kiên quyết không đẩy con gái mình vào hố lửa.

Đồng thời cũng hận Phí Trọng thấu xương, tiểu nhân gian trá, bày kế như vậy, nhất định sẽ không được chết tử tế! ...

Chương 277

"Thịch thịch thịch!" Tô Hộ vẻ mặt âm trầm bước ra khỏi Long Đức Đại Điện, quanh thân tràn ngập lửa giận vô hạn, như một ngọn núi lửa sắp phun trào.

Hóa ra vừa rồi qua sự xúi giục của Phí Trọng, Trụ Vương Đế Tân đã bạo nộ, cưỡng chế yêu cầu Đát Kỷ phải nhập Trụ Vương Cung, nếu không sẽ phát binh tấn công Ký Châu.

Dưới sự uy hiếp này, Tô Hộ tức giận đến mức không thể kiềm chế, nhưng lại không thể làm gì được!

Đành phải tạm thời đồng ý. "Hôn quân!

Đúng là hôn quân!" "Nghe lời gièm pha của tiểu nhân, hoang dâm vô độ, ức hiếp bá tánh, khiến bá tánh lầm than, bất kính với Thánh mẫu Thánh phụ, sớm muộn gì cả triều Thương cũng sẽ hủy trong tay hắn!" "Lại có tên tiểu nhân Phí Trọng đó, sớm muộn gì cũng không được chết tử tế, gặp báo ứng!" Suốt dọc đường, Tô Hộ cứ mắng mỏ không ngừng, vẻ mặt vô cùng phẫn nộ.

Nhanh chóng, Tô Hộ trở về Ký Châu, và kể lại chuyện này cho người con gái khuynh quốc khuynh thành Đát Kỷ. "Phụ thân đại nhân, không được a, nữ nhi vạn vạn không thể gả cho tên hôn quân đó a!

Loại quân vương đó, phụ thân chẳng lẽ không biết sao?" "Nữ nhi nếu rơi vào tay hắn, sợ rằng còn bi thảm hơn cả cái chết a!" Đát Kỷ đáng thương rưng rưng nước mắt nói. "Ai, nữ nhi, vi phụ làm sao lại không biết, chỉ là... chỉ là vi phụ cũng không còn cách nào a, mệnh lệnh của quân vương làm sao dám làm trái?

Nếu không đồng ý, e rằng sẽ bị coi là kẻ phản loạn mà xử trí a!" Tô Hộ vẻ mặt bi thương nói. "Ô ô ô!

Không muốn!

Nữ nhi không muốn!" Đát Kỷ nước mắt giàn giụa, khóc lóc thê lương. "Ong!" Đột nhiên, hư không bên cạnh chợt vặn vẹo, sau đó một bóng người dần dần hiện ra.

Chỉ thấy dung mạo xinh đẹp như hoa, sắc đẹp không hề kém cạnh Đát Kỷ, trên người còn có một luồng khí tức tiên linh phiêu dật lượn lờ, càng hiện rõ vẻ tiên khí mười phần, có khí chất độc đáo.

Chỉ tiếc là, sắc mặt lạnh nhạt, như một khối băng vạn năm không tan, quanh thân tỏa ra khí tức lãnh đạm. "...Dám hỏi Thượng tiên đến đây vì việc gì?" Nhìn thấy người đó, Tô Hộ trong lòng run lên, vội vàng che chắn trước Đát Kỷ, cảnh giác nhìn người đó, ngưng giọng hỏi. "Ta là Quỳnh Tiêu, nhị đồ đệ của Lâm Hiên Thượng tiên dưới trướng Nữ Oa Nương Nương!" Quỳnh Tiêu sắc mặt thản nhiên mở miệng nói. "Hả?" Nghe vậy, Tô Hộ bản năng kêu lên kinh ngạc, vội vàng kéo Đát Kỷ hành lễ nói, "Ký Châu Hầu Tô Hộ Nhân tộc bái kiến Quỳnh Tiêu Thượng tiên!" Nhị đồ đệ của Thánh phụ!

Lại là nhị đồ đệ của Thánh phụ a, không chỉ liệt vào hàng tiên ban, càng truyền rằng là tiên linh, Tô Hộ tự nhiên cung kính không thôi. "Nỗi phiền não của các ngươi, ta đã biết rồi!" Quỳnh Tiêu vẫn vẻ mặt thản nhiên lạnh nhạt, như không hề có chút tình cảm nào, lạnh lùng nói, "Lần này, ta phụng pháp chỉ của sư tôn, đến đây thu Đát Kỷ làm tiểu sư muội!" "Hoa lạp!" Nghe Quỳnh Tiêu nói vậy, Tô Hộ toàn thân chấn động, ngay sau đó lộ ra vẻ mừng như điên, cả người đều hưng phấn không thôi.

Ngay cả Đát Kỷ phía sau, khi nghe mình được làm đồ đệ, cũng vui mừng đến phát khóc. "Đát Kỷ, ngươi có nguyện ý trở thành đệ tử của sư tôn Lâm Hiên Thượng tiên của ta không?" Quỳnh Tiêu sắc mặt thản nhiên hỏi. "Nguyện ý!

Nguyện ý!

Đát Kỷ nguyện ý!" Đát Kỷ vừa khẽ nức nở, vừa vội vàng quỳ xuống liên tục gật đầu nói. "Tốt, theo ta đi thôi!" "Quỳnh Tiêu Thượng tiên, cái đó...

Tô Hộ có một chuyện!" Thấy Quỳnh Tiêu định đưa Đát Kỷ đi, Tô Hộ trong lòng sốt ruột, vội vàng mở miệng nói, "Hôn quân Đế Tân đã ra lệnh, muốn ta giao con gái Đát Kỷ vào cung, nếu Đát Kỷ rời đi lúc này, e rằng tên hôn quân đó sẽ bất lợi cho Ký Châu của ta a!" "Mạng ta mỏng, chết không đáng tiếc, nhưng vạn vạn bá tánh của Ký Châu làm sao đây!" "Quỳnh Tiêu Thượng tiên, xin hãy cứu phụ thân ta và bá tánh trong thành đi!" Lúc này, Đát Kỷ cũng mở miệng cầu xin. "Yên tâm!

Sư tôn của ta đã sớm có an bài!

Đế Tân tạm thời sẽ không động thủ với Ký Châu!" Quỳnh Tiêu thản nhiên mở miệng nói. "Như vậy thì tốt quá, như vậy thì tốt quá!" Nghe vậy, Tô Hộ vui mừng vô cùng, lại liên tục hành lễ tạ ơn Quỳnh Tiêu. "Ong!" Đối với điều này, Quỳnh Tiêu không nói thêm lời nào, phất tay áo một cái, liền cuốn Đát Kỷ rời khỏi Ký Châu, hóa thành một đạo cầu vồng dài, vụt lên không trung.

Trong một sơn mạch nào đó của triều Thương có một động phủ.

Trong động phủ có ba sinh linh yêu tộc cư trú lâu năm, lần lượt là hồ ly tinh, tỳ bà tinh và trĩ kê tinh.

Ba yêu đã tu hành ngàn năm trong động phủ, đều sở hữu tu vi Thiên Tiên đỉnh phong. "Ong!" Một ngày, động phủ đón một đạo bào giả trung niên, dung mạo phi phàm, tiên phong đạo cốt, quanh thân lượn lờ tiên khí phiêu diêu.

Nhìn kỹ, sẽ phát hiện người này chính là Quảng Thành Tử đạo

nhân, thủ đồ của mười hai Kim Tiên dưới trướng Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Chương 278

"Hồ ly tinh, tỳ bà tinh, trĩ kê tinh đâu?!" Quảng Thành Tử đứng ở cửa động, tiếng như hồng lôi mà quát. "Xoẹt!" "Xoẹt!" "..." Theo tiếng Quảng Thành Tử dứt lời, chỉ thấy trong động phủ, ba bóng người vụt đến, mỗi người đều dung mạo bình thường, nhưng mắt mị hoặc như tơ, như thể tu luyện đạo mị hoặc, đặc biệt là đôi mắt mị hoặc đó, khiến người ta nhìn vào không nhịn được muốn thân cận. "Người nào?

Tìm ta có việc gì?" Cửu Vĩ Hồ Ly Tinh khẽ nhướn mày, lạnh lùng hỏi. "Ta là Quảng Thành Tử, thủ đồ của Thượng Thanh Nguyên Thủy Thiên Tôn!" Quảng Thành Tử kiêu ngạo tự báo gia môn. "Bụp!" Nghe danh tính Quảng Thành Tử, ba vị yêu tộc sinh linh đều biến sắc mặt, vội vàng thu lại mị lực, hành lễ vấn an, "Tiểu yêu bái kiến Quảng Thành Tử Thượng tiên!" "Các ngươi tu hành ngàn năm, có thể đạt cảnh giới Thiên Tiên, căn cơ cũng không tệ, nếu nguyện ý giúp ta làm một việc, ta có thể bảo đảm các ngươi đột phá đến tu vi Kim Tiên!" Quảng Thành Tử mang theo ngữ khí không thể nghi ngờ nói.

Tuy nói là nhờ giúp đỡ, nhưng trong ngữ khí lại mang theo một tia uy hiếp.

Như thể nếu không chịu giúp, ông ta sẽ dùng thủ đoạn sấm sét đánh giết. "Không biết Thượng tiên muốn ta làm việc gì?" Ba vị yêu linh ngưng giọng hỏi. "Đơn giản..." Thấy ba vị yêu linh đồng ý, Quảng Thành Tử liền kể lại mọi việc. "Được, chúng ta xin tuân theo pháp chỉ của Thượng tiên!" Hồ Ly Tinh gật đầu đáp ứng. "Ong!" Sau đó, Quảng Thành Tử hóa thành lưu quang, biến mất tại chỗ. "Đại tỷ, chúng ta thật sự muốn đi mê hoặc Trụ Vương đó sao?" Trĩ Kê Tinh vuốt ve tóc cười nói. "Trụ Vương quý là người cai trị Nhân tộc, chúng

ta đến đó phục thị cũng có thể." Tỳ Bà Tinh nói. "Hừ, đừng nói nhiều nữa, đã là ý chỉ của Quảng Thành Tử Thượng tiên và Thiên Tôn, chúng ta cứ làm theo thôi, chẳng lẽ không muốn đạt được tôn vị Kim Tiên sao?" Hồ Ly Tinh lạnh lùng nói. "Đều theo lời Đại tỷ." "Ong!" Thế là, ba vị yêu linh dung mạo xấu xí hóa thành cầu vồng dài, vụt bay về hướng Triều Ca, đô thành của Ân Thương, quanh thân lượn lờ mị lực. ...

Trong Long Đức Đại Điện ở Triều Ca. "Thịch thịch thịch!" Phí Trọng vội vã đi vào. "Chuyện gì mà hoảng hốt như vậy?" Đế Tân lườm Phí Trọng một cái hỏi. "Khải bẩm Bệ hạ, đại sự không ổn!" Phí Trọng giả vờ vẻ mặt sốt ruột, sau đó giận dữ nói với Đế Tân, "Vừa rồi Tô Hộ truyền tin tức, nói rằng con gái hắn Đát Kỷ... ai!" Nói xong, Phí Trọng thản nhiên thở dài một hơi, rồi tiếp lời, "Lại bị cướp đi rồi!" "Cái gì?!" Đế Tân vốn không mấy để ý, chợt đứng phắt dậy, trên mặt tràn đầy lửa giận, như thể tức giận đến cực điểm, hướng Phí Trọng giận dữ hỏi, "Rốt cuộc là kẻ nào, dám cướp đi phi tử do quả nhân chỉ định?

Quả nhân nhất định phải tru di cửu tộc, khiến kẻ đó cầu sinh không được cầu tử không xong!" "...E rằng không được a!" Phí Trọng giả vờ lắp bắp nói. "Không mau nói!

Rốt cuộc là thần thánh phương nào?

Dám ngay cả người của quả nhân cũng cướp đi!" Đế Tân chấn nộ quát. "Khải bẩm Bệ hạ...

Thánh phụ Lâm Hiên Thượng tiên!" Phí Trọng nghiến răng nghiến lợi, như thể khó khăn lắm mới nói ra, "Thánh phụ Lâm Hiên, muốn thu Đát Kỷ làm đồ đệ, liền phái nhị đệ tử Quỳnh Tiêu tiên tử, đưa Đát Kỷ đi rồi!" "Lâm Hiên!" Nghe tin Thánh phụ phái người đưa Đát Kỷ đi, Đế Tân giận đến mức không thể kiềm chế, cả người như một

ngọn núi lửa phun trào, lửa giận ngút trời, ánh mắt băng giá. "Truyền lệnh của quả nhân, trong toàn bộ quốc gia triều Thương, tất cả miếu thờ Thánh phụ đều phải phá bỏ, kẻ nào dám giữ lại miếu thờ Thánh phụ, quả nhân nhất định sẽ tru di cửu tộc, diệt môn!" Sau một trận chấn nộ, Đế Tân rít lên gầm thét, như một con mãnh thú đang gầm rống thê lương, ngay cả Phí Trọng cũng giật mình.

Nhưng sau khi phản ứng lại, ông ta lại lộ ra nụ cười đắc ý vì kế đã thành. "À, Bệ hạ, có một chuyện, vậy Tô Hộ đó, nên xử trí thế nào?

Đát Kỷ là con gái của hắn, nay lại ngay cả con gái mình cũng không bảo vệ được, cũng có tội liên đới a!" Phí Trọng nói. "Hừ!

Chuyện này đừng nhắc lại nữa, Tô Hộ tuy có tội, nhưng là đại chư hầu của triều Thương, không thể động đến một cách tùy tiện!" "Và chuyện Đát Kỷ bị cướp đi cũng phải trấn áp xuống, đừng để truyền ra ngoài!" Đế Tân tuy bạo ngược chuyên quyền, nhưng không phải là kẻ ngu ngốc.

Vốn dĩ cưỡng đoạt con gái Tô Hộ có thể bỏ qua, nhưng nếu lại phát binh đánh dẹp Tô Hộ, chẳng phải là nói cho thiên hạ Nhân tộc biết, Đế Tân muốn lấy phi tử nhưng bị Thánh phụ cướp đi, cho nên giận cá chém thớt với Tô Hộ sao?

Như vậy, Nhân tộc thiên hạ sẽ nhìn nhận thế nào? "..." Nghe vậy, Phí Trọng nhíu mày, có vẻ không cam tâm, nhưng vẫn gật đầu nói, "Thần lĩnh chỉ!" Sau đó, Phí Trọng mang theo mệnh lệnh của Đế Tân rời đi, và truyền đạt cho các chư hầu, nhất định phải với tốc độ nhanh nhất phá bỏ miếu thờ Thánh phụ Lâm Hiên, nếu không tru di cửu tộc, diệt toàn gia! "Sao lại có thể như vậy?" Khi tứ đại chư hầu và Thương Dung biết tin tức này, đều tâm thần chấn động, vội vàng cùng nhau vào cung muốn triều kiến Đế Tân.

Nhưng lại bị Phí Trọng chặn lại ở cửa. "Phí Trọng, ngươi dám

ngăn cản chúng ta?" Thương Dung giận đến tái mặt, trừng mắt nhìn Phí Trọng, trong mắt sát khí bùng lên.

Chương 279

Xét về tư lịch, ông ta là nguyên lão ba triều, phụ tá hai đời tiên vương!

Xét về chức vị, là Thừa tướng dưới một người trên vạn người!

Nay lại bị tên tiểu tử Phí Trọng chặn ở ngoài, nhất thời lửa giận ngút trời. "Thừa tướng đại nhân đừng trách, Phí Trọng tự nhiên không dám ngăn cản ngài, nhưng đây là tử lệnh do Bệ hạ ban xuống, bất kể là ai cũng không được phép vào, miễn kiến văn võ bá quan và các chư hầu, mệnh trời khó cưỡng, Phí Trọng cũng thực sự bất đắc dĩ a!" Phí Trọng cười như không cười nói.

Dù đối mặt với tứ đại chư hầu và Thương Dung đang giận dữ, cũng không hề sợ hãi!

Bởi vì, ông ta biết rõ, người đứng sau mình, chính là Bệ hạ chí cao vô thượng! "...Đơn giản là lớn mật!" Cơ Xương trong lòng trầm xuống, các miếu thờ Thánh phụ đang bị phá bỏ hàng loạt, nhất thời lửa giận bùng lên, một tay đẩy Phí Trọng ngã xuống đất, khiến ông ta lăn vài vòng trên đất.

Ông ta vốn xuất thân võ tướng, sức lực cực lớn, một cái đẩy như vậy, Phí Trọng làm sao chống đỡ nổi?

Cho nên ông ta chật vật ngã sập cửa điện. "Ta đi!

Bệ hạ nếu có trách tội, ta Cơ Xương nguyện ý một mình gánh chịu!" Cơ Xương trầm giọng nói. "Không, lần này là chúng ta cùng nhau đến, Bệ hạ nếu muốn trách tội, chúng ta tự nhiên cùng gánh chịu!" Đông Bá Hầu Khương Hoằng Sở thản nhiên nói. "Lời của Đông Bá Hầu có lý, miếu thờ Thánh phụ vô cùng quan trọng, chúng ta cũng thực sự bất đắc dĩ, hy vọng Bệ hạ có thể lượng thứ!" Sùng Hầu

Hổ cũng nói theo. "Thịch thịch thịch!" Sau đó, họ cùng nhau bước qua Phí Trọng đang ngã dưới đất, sải bước vào điện, vừa hay nhìn thấy Đế Tân đang ngồi thẳng thớm trên vương vị.

Chỉ thấy ông ta sắc mặt âm trầm, hai mắt phủ một tầng hàn sương, lạnh nhạt quét nhìn. "Các vị hầu gia, Thừa tướng, có việc gì quan trọng tìm quả nhân?" Đế Tân cố nén lửa giận trong lòng, thản nhiên hỏi. "Khải bẩm Bệ hạ, Thánh phụ có ân lớn với Nhân tộc, từ Tam Hoàng Ngũ Đế đến nay, đều ngày đêm được Nhân tộc cung phụng, không thể phá bỏ a!" Thương Dung quỳ rạp trên đất, lớn tiếng kêu lên. ... "Mong Bệ hạ tam tư hậu hành a!" Tứ đại chư hầu cũng đồng loạt quỳ xuống lớn tiếng kêu. "Quả nhân biết Thánh phụ có đại ân với Nhân tộc, nhưng quả nhân hôm qua đã nằm mơ, lại mơ thấy Thánh phụ cầm đại khảm đao, chặt đầu quả nhân, đây là điềm báo bất tường, cho nên quả nhân chỉ có thể phá bỏ miếu Thánh phụ, không liên quan đến Thánh phụ đó!" "Chuyện này đừng nhắc lại nữa!" Đế Tân tùy ý kiếm một cớ, rồi vẫy tay nói. "Sao lại có thể như vậy?

Thánh phụ từ bi, sao có thể bất lợi với Bệ hạ?" Cơ Xương vội vàng kêu lên, "Hiện nay nếu thật sự phá bỏ miếu Thánh phụ, e rằng mới chính là chọc giận Thánh phụ a!" "Câm miệng!!!" Không ngờ, khi lời Cơ Xương vừa dứt, Đế Tân đột nhiên vỗ án, đôi mắt giận dữ trừng Cơ Xương, hai mắt sát cơ bùng lên, lạnh lùng quát, "Trong lòng ngươi, Thánh phụ phiêu diêu vô tung đó, lại cao quý hơn Bệ hạ quả nhân sao?" "..." Cơ Xương ấp úng, nhưng không nói nên lời. "Được rồi!

Đều lui xuống cho quả nhân!

Sau này kẻ nào nếu không có ý chỉ của quả nhân, tự ý xông vào Long Đức Điện, đừng trách quả nhân không nể tình, bất kể là một phương chư hầu, hay trọng thần trong triều, giết!!!" "Ai!" Tứ đại chư hầu và Thương Dung nhìn nhau, đồng loạt thở dài, rồi mặt mày khổ

sở, không nói thêm lời nào mà lui xuống. ... "Rắc rắc rắc!" Trong phủ đệ Phí Trọng.

Thỉnh thoảng lại truyền đến từng trận tiếng vật phẩm bị đập vỡ, khiến những hạ nhân đó không dám đến gần chút nào.

Lúc này, trong phòng Phí Trọng, Phí Trọng đang vẻ mặt chấn nộ ném chiếc chén rượu bằng đồng trong tay xuống đất.

Đồng thời mặt mày âm tối nguyền rủa, "Cơ Xương, sẽ có một ngày, ta sẽ giết ngươi, mối thù ngày hôm nay, ngày sau Phí Trọng ta nhất định phải gấp trăm lần, vạn lần trả lại!" "Và tứ đại chư hầu, Thương Dung, sớm muộn gì cũng có một ngày bị ta giẫm dưới chân, lúc đó chết tiệt chúng nó!

Nhất định phải cầu sinh không được cầu tử không xong!" "Đáng ghét!

Thật đáng ghét a!" Hóa ra, vào ban ngày, Phí Trọng phụng ý chỉ của Đế Tân, ngăn chặn tứ đại chư hầu và Thương Dung, không cho họ vào đại điện.

Nhưng lại bị Cơ Xương một tay đẩy ngã, trông chật vật không chịu nổi.

Sau đó Phí Trọng đến tìm Đế Tân than khổ, nhưng không ngờ ông ta lại trực tiếp mắng chửi một trận, đúng là đồ phế vật, ngay cả Cơ Xương cũng không ngăn nổi.

Nếu không phải Đế Tân thấy ông ta còn có chút hữu dụng, e rằng đã trực tiếp đánh giết ông ta rồi!

Tất cả, lại càng khiến Phí Trọng căm hận tứ đại chư hầu và Thương Dung, thậm chí hận không thể gặm xương họ, uống máu họ, để giải mối hận trong lòng. "Ong!" Đột nhiên, ba luồng khí tức uẩn uất xuyên qua cửa sổ, phiêu đãng vào trong phòng, sau đó hóa thành

hình người trước mặt Phí Trọng.

Nhìn kỹ, chính là Hồ Ly Tinh, Tỳ Bà Tinh và Trĩ Kê Tinh. "...Yêu quái...

Yêu quái...!" "Phốc thông!" Phí Trọng vốn đang trong trạng thái chấn nộ, đột nhiên thấy ba bóng người xuất hiện, nhất thời đồng tử co lại, lộ ra vẻ mặt kinh hãi.

Chương 280

Thậm chí bản năng lùi lại, đụng ngã bàn ghế ngã xuống đất, trông chật vật không thôi, như một tên hề nhảy nhót vậy. "...Ai?

Vì sao lại tự ý xông vào phủ đệ Phí Trọng ta?" Phí Trọng kinh hãi chỉ vào họ, lớn tiếng kêu lên. "Hừ!

Đại tỷ, con người này quả thật nhát gan như vậy, nhưng lại gian xảo vô cùng!" Tỳ Bà Tinh khinh thường liếc Phí Trọng một cái nói. "Ngươi tưởng cố ý lớn tiếng gào thét, có thể dẫn thị vệ trong phủ chú ý sao?

Đơn giản là nực cười!" Trĩ Kê Tinh khoanh tay trước ngực, như thể nhìn lũ kiến mà nhìn Phí Trọng, cười khẩy nói. "Thôi được rồi!" Hồ Ly Tinh trừng mắt, sau đó lạnh nhạt nhìn Phí Trọng, trầm giọng nói, "Trong vòng trăm dặm, đều đã bị chị em ta bố trí kết giới, ngươi có gào thét thế nào cũng vô dụng!" "Không biết...

Không biết ba vị Thượng tiên tìm tiểu nhân có việc gì?

Muốn bao nhiêu tiền tài cứ việc nói, Phí Trọng tuyệt đối có bao nhiêu sẽ lấy ra bấy nhiêu, tuyệt đối không từ chối!" Phí Trọng thấy kế mưu bị vạch trần, sau đó tâm thần run lên, vội vàng nói. "Ngươi nghĩ ta cần những tiền tài của Nhân tộc đó sao?" Trĩ Kê Tinh cười khẩy nói. "Vậy dám hỏi ba vị Thượng tiên, tìm tiểu nhân có việc gì?" "Đưa ta vào cung diện kiến Bệ hạ!" Hồ Ly Tinh lạnh nhạt nói. "...Các vị muốn bất lợi với Bệ hạ sao?

Bệ hạ là Cửu Ngũ Chí Tôn, là chân mệnh thiên tử a, Phí Trọng...

Phí Trọng không dám!" Phí Trọng tưởng ba người phụ nữ muốn hãm hại Đế Tân, vội vàng dập đầu cầu xin tha thứ. "Yên tâm, ta sẽ không làm gì Đế Tân, chỉ cần ngươi đưa ta vào gặp là được!" Hồ Ly

Tinh thản nhiên nói. "Nghe thấy chưa?

Nếu không ta sẽ ăn thịt ngươi!" Trĩ Kê Tinh vừa nói, cố ý hiện ra bản thể, chính là Cửu Đầu Trĩ Kê, mỗi cái đầu đều hung hãn vô cùng, như mãnh thú vậy.

Thấy vậy, Phí Trọng sợ đến mức suýt ngất đi, cả người đều run rẩy. "Được được được, Phí Trọng sẽ đưa các vị vào!" "Như vậy thì tốt quá!" Thế là, sau một phen sắp đặt của Phí Trọng, họ cùng nhau vào cung, và sử dụng mị lực, thành công mê hoặc Đế Tân.

Hồ Ly Tinh, Trĩ Kê Tinh và Tỳ Bà Tinh còn được Trụ Vương phong làm quý phi, được Đế Tân sủng ái và yêu chiều sâu sắc.

Như vậy, dưới sự mê hoặc của ba vị yêu linh, Đế Tân ngày càng tàn bạo, cả ngày không lên triều, quanh năm lưu lại trong tẩm cung của ba vị yêu linh, phế bỏ triều chính, khiến văn võ bá quan vô cùng bất mãn.

Và với sự giúp đỡ của họ, chức vị của Phí Trọng ngày càng cao, ngày càng được Đế Tân trọng thị, trở thành tâm phúc thực sự của Đế Tân, quyền lực ngút trời.

Một điều đáng nói là vấn đề phá bỏ miếu thờ Thánh phụ!

Ban đầu, dưới mệnh lệnh bá đạo của Đế Tân, binh sĩ chỉ có thể tuân theo mệnh lệnh của ông ta, đi phá bỏ miếu thờ Thánh phụ.

Dù dân chúng phẫn nộ khắp nơi, nhưng ông ta vẫn bất chấp, cố gắng cưỡng chế phá bỏ tất cả miếu thờ Thánh phụ trên cả nước!

Nhưng ngay khi binh sĩ phá bỏ miếu thờ Thánh phụ, lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Họ phát hiện, mỗi một miếu thờ Thánh phụ đều bao phủ một tầng thần quang nhàn nhạt, phàm là binh sĩ muốn phá bỏ miếu thờ Thánh phụ, đều hoàn toàn không thể đến gần miếu thờ Thánh phụ, chỉ có

những bá tánh bình thường mới có thể đến gần.

Sau đó Đế Tân nổi giận, cho người tìm kiếm khắp nơi những người tài năng dị sĩ, thề phải phá bỏ miếu thờ Thánh phụ, nhưng đối mặt với thần quang tỏa ra từ toàn bộ miếu thờ Thánh phụ, những người tài năng dị sĩ đó còn thảm hơn binh sĩ bình thường.

Vừa mới đến gần miếu thờ Thánh phụ, liền bị thần quang đánh trúng, sau đó hóa thành tro bụi!

Khi Đế Tân biết tin này, vừa kinh vừa giận, nhưng lại không thể làm gì được.

Cho nên cuối cùng, Đế Tân lại đành phải để miếu thờ Thánh phụ tiếp tục sừng sững giữa Nhân tộc, chỉ nghiêm cấm bá tánh tiếp tục triều bái Thánh phụ, ai bị phát hiện sẽ bị trừng phạt nghiêm khắc.

Chỉ tiếc là, bá tánh đối với mệnh lệnh của Đế Tân như không nghe thấy, vẫn có bá tánh Nhân tộc không ngớt đến triều bái Thánh phụ. ...

Điều khiến Đế Tân phẫn nộ hơn nữa, là những binh sĩ đó rõ ràng nhìn thấy bá tánh đến triều bái Thánh phụ, nhưng lại coi như không thấy, hoàn toàn không để ý, như thể ngầm đồng ý hành vi của họ.

Cộng thêm tứ đại chư hầu và Thừa tướng, văn võ bá quan, đều đồng loạt đứng ra phản đối phá bỏ miếu thờ Thánh phụ.

Thấy vậy, Đế Tân giận đến mức không thể kiềm chế, nhưng chỉ có thể nuốt đắng nuốt cay, coi như ngầm đồng ý sự tồn tại của miếu thờ Thánh phụ.

Một ngày!

Trưởng tử của Tây Bá Hầu Cơ Xương là Bá Ấp Khảo bị Hồ Ly Tinh dùng kế lừa vào tẩm cung, và cố ý cởi quần áo, lớn tiếng kêu la, dẫn thị vệ đến, bắt giữ Bá Ấp Khảo.

Sau đó Hồ Ly Tinh lại khóc lóc tố cáo với Trụ Vương, Bá Ấp Khảo nhìn trộm sắc đẹp của nàng, muốn cưỡng ép chiếm đoạt.

Chương 281

Nghe vậy, Đế Tân chấn nộ, không nói hai lời, phái người bắt giữ Bá Ấp Khảo vô tội. "Hay cho Bá Ấp Khảo!

Ngay cả phi tử của quả nhân cũng dám tơ tưởng, đúng là ăn gan hùm mật báo!" Đế Tân hai mắt trợn tròn, giận dữ trừng Bá Ấp Khảo quát. "Bệ hạ, thần oan uổng a, thần oan uổng a!" Bá Ấp Khảo quỳ rạp trên đất, không ngừng khóc lóc cầu xin. "Oan uổng?

Bệ hạ, thân thiếp đã bị nhìn thấy hết, thiếp thân không sống nổi nữa, ô ô ô, nếu không phải thị vệ kịp thời đến, thiếp thân... thiếp thân e rằng...

ô ô ô!" Phải nói, Hồ Ly Tinh quả thực là một diễn viên cực kỳ xuất sắc, vẻ mặt đáng thương khi khóc lóc, tiếng khóc thê lương đó, người nghe rơi lệ, kẻ thấy đau lòng. "Yên tâm, quả nhân nhất định sẽ đòi lại công đạo cho mỹ nhân!" Đế Tân vẻ mặt sủng nịnh vỗ vỗ vai Hồ Ly Tinh, sau đó quay đầu lại, trừng Bá Ấp Khảo đầy sát khí, rít lên quát, "Bá Ấp Khảo, thân là trưởng tử của Cơ Xương, lại phạm phải tội ác tày trời như vậy, đáng phải liên lụy cửu tộc!" "Người đâu!

Đem hắn xuống, nấu thịt hắn thành canh, đem cho Cơ Xương ăn, quả nhân muốn cho Cơ Xương hiểu rõ, triều Thương này là do quả nhân quyết định!" "Bộp!" Nghe lời nói lạnh lùng vô nhân tính của Đế Tân, ngay cả Phí Trọng ở một bên cũng rùng mình khiếp sợ, thầm nghĩ sự độc ác của Đế Tân, quả thực vô song trên đời.

Nhưng chỉ có Hồ Ly Tinh, không những không sợ hãi, ngược lại khóe miệng khẽ nhếch lên, tạo thành một nụ cười khát máu, như thể rất thích thú với cách trừng trị của Đế Tân. "Hôn quân!

Đế Tân, đồ hôn quân, bạo quân, hoang dâm vô độ, sủng hạnh nữ

tử lòng dạ rắn rết, nghe lời gièm pha của tiểu nhân, sớm muộn gì cũng có một ngày triều Thương sẽ bại trong tay ngươi!" "Thiên đạo chí công, thiên lý sáng tỏ, hãy chờ xem, báo ứng sắp đến rồi, sắp đến rồi!" Nghe Đế Tân muốn nấu mình thành canh uy hiếp phụ thân, Bá Ấp Khảo nhất thời mặt mày vặn vẹo, gào thét thê lương, không ngừng nguyền rủa Trụ Vương. ... "Thịch thịch thịch!" Tây Bá Hầu Cơ Xương vội vã bước vào đại điện, hướng Đế Tân triều bái hô, "Cơ Xương bái kiến Bệ hạ, không biết Bệ hạ sai người nhanh chóng triệu Cơ Xương đến, vì việc gì?" Ban đầu, sau sự kiện miếu thờ Thánh phụ bị phá bỏ, Cơ Xương đã trở về Tây Kỳ, nghiêm lệnh Tây Kỳ không được phá bỏ miếu thờ Thánh phụ, cũng không được báo cáo cho Đế Tân. (Bá Ấp Khảo đang làm con tin ở Triều Ca) Nhưng không lâu sau, Đế Tân phái người nhanh chóng triệu ông ta về Triều Ca, nói có việc quan trọng cần bàn, cho nên Cơ Xương vội vàng đến. "Tây Bá Hầu, Cơ gia đời đời trấn giữ Tây Kỳ, có công lao bất thế, quả nhân thực sự vất vả cho ngươi!" Đế Tân cười như không cười nói. "Cơ Xương hoảng sợ, trấn giữ Tây Kỳ, bảo vệ triều Thương, là bổn phận của Cơ Xương, hà dám nói vất vả!" Cơ Xương sợ hãi hành lễ.

Đồng thời trong lòng vô cùng nghi ngờ, không hiểu vì sao Đế Tân lại đột nhiên nói những lời này. "Người đâu, Tây Bá Hầu đã ngàn dặm xa xôi đến, phong trần mệt mỏi, sao còn không mau dâng lên món canh thịt do quả nhân tự tay nấu, đưa cho Tây Bá Hầu dùng?" Đột nhiên, Đế Tân tiếng như hồng lôi mà quát. "Thịch thịch thịch!" Theo lời Đế Tân dứt, chỉ thấy một thị vệ bưng một bát canh thịt lớn bước lên, dâng cho Tây Bá Hầu, canh thịt bốc hơi nóng hôi hổi, như vừa mới nấu xong không lâu. "...Cơ Xương tạ ơn Bệ hạ ban thưởng!" Tuy không hiểu vì sao Đế Tân lại đột nhiên ban canh thịt, nhưng đã là mệnh lệnh của Đế Tân, Cơ Xương cũng không thể không ăn hết bát canh thịt.

Sau đó cảm thấy món thịt đó vô cùng kỳ lạ, khi nuốt miếng đầu tiên, tâm thần chấn động, như thể linh hồn sắp thoát khỏi cơ thể, trái tim đau như dao cắt.

Nhưng rõ ràng lại không phải độc dược! "Người đâu!

Đem hắn xuống!!!" Đột nhiên, Đế Tân vốn đang cười tươi, sắc mặt biến đổi, giận dữ quát. "Thịch thịch thịch!" Ngay sau đó, một đội thị vệ xông lên, bắt giữ Tây Bá Hầu Cơ Xương. "...Bệ hạ có ý gì?" Cơ Xương có chút kinh hãi, trong lòng thầm kêu không ổn, nhưng chỉ có thể giả vờ trấn tĩnh mà hỏi. "Có ý gì?

Hahahahaha!

Ngươi có từng biết, trưởng tử Bá Ấp Khảo của ngươi đã làm gì không?

Thân là thần tử, lại dám tơ tưởng phi tử của quả nhân, đúng là tội đáng vạn chết!" Nói rồi, Đế Tân lại cười lạnh nhìn Cơ Xương, lộ ra một nụ cười tàn độc hỏi, "Ngươi có biết món canh thịt vừa rồi là gì không?" "Oanh long long!" Theo lời Đế Tân dứt, chỉ thấy ngoài đại điện trời quang mây tạnh lại nổ vang sét đánh, một đạo lôi đình vang vọng tận trời.

Cơ Xương ý niệm khẽ động, nhất thời hai mắt trợn tròn, trừng trừng nhìn bát canh thịt đổ trên đất, đồng tử co giật nhanh chóng, khó tin nói, "Chẳng lẽ... chẳng lẽ...!" "Hahahahaha!

Không sai, đó chính là Bá Ấp Khảo bị nấu thành thịt cho ngươi ăn, chính là canh thịt trưởng tử của ngươi!" Đế Tân nhe nanh cười lớn. "A!!!" "Đế Tân, ngươi sẽ không được chết tử tế!

Sẽ không được chết tử tế a!" "Hôn quân vô đạo, bạo quân, sớm muộn gì cũng sẽ bị!

Sớm muộn gì cũng sẽ bị ngũ lôi oanh đỉnh!" "Đồ ác ma, đồ ma

quỷ!!!" Nghe lời Đế Tân, Cơ Xương nhất thời bạo phát, gào thét thê lương, mắng chửi không ngừng, giọng điệu bi thương phẫn nộ, như một con sư tử nổi điên. "Đem hắn xuống!!!" Đế Tân sắc mặt lạnh lùng, vung tay một cái, trầm giọng ra lệnh. "Thịch thịch thịch!" Thế là, Cơ Xương trực tiếp bị giam cầm.

Chương 282

Đế Tân thì tiếp tục cùng Hồ Ly Tinh quấn quýt bên nhau, ngày ngày yến tiệc ca hát, không màng triều chính, lại không biết lúc này triều Thương, đang đi theo xu thế suy tàn nhanh chóng.

Vô số bá tánh sớm đã bất mãn, thỉnh thoảng có người đứng ra mắng chửi Đế Tân.

Một hạt giống phản kháng, dần dần nảy mầm trong bá tánh! ...

Hai năm sau, các thần tử của bộ lạc Chu ở Tây Kỳ mang theo vô số cống phẩm đến Triều Ca, hy vọng có thể chuộc lại hầu gia.

Lúc này Đế Tân, đã mê muội tâm trí, cả ngày chìm đắm trong sắc đẹp, tự nhiên không mấy để ý đến Cơ Xương, liền vui vẻ chấp nhận những cống phẩm đó, thả Cơ Xương về.

Trở về Tây Kỳ, Cơ Xương oán hận Đế Tân vô cùng, hận không thể ăn thịt ông ta, uống máu ông ta.

Cho nên dưới cơn thịnh nộ, Cơ Xương bắt đầu ngấm ngầm tích lũy thực lực, chuẩn bị làm phản.

Và trong những ngày sau đó, các thần tử của Đế Tân dường như đều cố ý kinh doanh vùng rộng lớn phía đông nam, bỏ qua tộc Chu hùng cứ hai phía bắc, Cơ Xương trước hết thôn tính Kính, sau đó bình định các bộ lạc trên bình nguyên Mật Tu, Nguyễn; càng vượt Hoàng Hà, chinh phục các bộ lạc Lê, Khan, v.v., các bộ lạc Ngu, Nhuế phía nam Hoàng Hà cũng đã theo gió quy phụ, thế lực của người Chu dần dần uy hiếp khu vực trung tâm nhà Thương.

Thủ đô của người Chu từ Kỳ Địa dời về Ấp Phong, quốc lực nhanh chóng cường thịnh.

Lúc này Trụ Vương lại tiếp tục chìm đắm trong tửu sắc, bá tánh đối với hành vi của ông ta ngày càng oán thán, càng có một số chư hầu công khai phản bội.

Triều Thương đang ở trong một tình thế lung lay, bất cứ lúc nào cũng có thể bùng phát đại chiến! ...

Lại nói Trần Đường Quan.

Ba năm sau, Na Tra, con trai thứ ba của Lý Tĩnh, cũng đã sáu tuổi, đúng vào cái tuổi hiếu động, thích nghịch ngợm của trẻ con.

Một ngày Na Tra nhân lúc cha mẹ không chú ý, lại lén lút lẻn ra ngoài, du ngoạn ở bờ biển, và lặn xuống biển nghịch nước.

Nhưng Na Tra vốn là Linh Châu Tử chuyển thế, trời sinh có sức lực lớn, trong tay lại có Hỗn Thiên Lăng pháp bảo.

Khi nghịch nước, lại không ngờ khuấy động nước biển long trời lở đất, từng xoáy nước khổng lồ hình thành trên mặt biển.

Thấy tình hình này, Na Tra càng hứng thú hơn! "Hahahahaha!

Vui quá!

Vui thật!" Na Tra mang theo nụ cười ngây thơ vang vọng, rồi tiếp tục vung vẩy Hỗn Thiên Lăng, khuấy nước biển đục ngầu không chịu nổi, khiến không ít sinh linh dưới biển đều chết thảm trong những xoáy nước đục ngầu đó.

Thậm chí dựa vào sức mạnh của Hỗn Thiên Lăng, ngay cả Đông Hải Long Cung ở sâu dưới đáy biển cũng đang rung chuyển, chấn động không thôi. "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Sao Long Cung lại chấn động?

Sao còn không mau cho lính tôm tướng cua đi điều tra?!" Đông Hải Long Vương Ngao Quảng đại nộ, lớn tiếng gầm thét.

Vốn dĩ ngàn năm trước, Long tộc Long Vương sống lại trở về, Ngao Quảng tưởng Long tộc sẽ nhờ đó mà lần nữa hưng thịnh, sẽ trở lại Hồng Hoang, trở thành chủng tộc chí cao vô thượng.

Nhưng ai ngờ, trên Bàn Đào Đại Hội, Long Vương tìm Lâm Hiên tiểu nhi báo thù, nhưng lại không địch lại Lâm Hiên tiểu nhi, ngược lại bị hắn vô tình đánh chết.

Thấy Long Vương bị giết chết ngay tại chỗ, Ngao Quảng kinh hãi không thôi, tưởng rằng chắc chắn sẽ chết, nhưng không ngờ Lâm Hiên căn bản không để ý đến ông ta và ba vị Long Vương khác, như thể một con kiến sẽ không gây chú ý cho một con voi vậy.

Ngược lại Hạo Thiên, đã trừng phạt ông ta một trận nặng nề, nhưng cũng không tiêu diệt ông ta.

Sau khi trở về Đông Hải, Ngao Quảng tổng cộng đã an phận ngàn năm không dám ra ngoài!

Nhưng nay lại có người khuấy động Đông Hải, khiến Long Cung cũng rung chuyển, Ngao Quảng tự nhiên giận không thể kiềm chế. ... "Xoẹt!" Một vị tướng cua bay đến trước mặt Đông Hải Long Vương Ngao Quảng, hành lễ hô, "Khải bẩm Long Vương, Đông Hải của chúng ta tiếp giáp Trần Đường Quan của Nhân tộc, lại có một đứa trẻ Nhân tộc đang chơi đùa nghịch nước, không biết dùng pháp bảo gì, lại có thể làm sóng biển cuộn trào, hình thành vô số xoáy nước dưới đáy biển!" "Đông Hải của chúng ta lại có vô số sinh linh bị cuốn vào xoáy nước, chết thương vô số!" "Cái gì?

Lại có chuyện này?" Ngao Quảng sắc mặt trầm xuống, trong lòng thầm giận. "Ong!" Đúng lúc này, Tam Thái Tử của Long Vương bước đến, trong mắt mang theo một tia ngoan độc, hướng Ngao Quảng hành lễ nói, "Phụ vương, sao không để hài nhi đi xử lý việc này?" "Pháp bảo trong tay đứa trẻ đó có thể cực kỳ phi phàm, nếu ngươi đi xử lý,

nhất định phải cẩn thận!" Nói xong, Ngao Quảng hai mắt khẽ híp lại, nhìn sâu vào Tam Thái Tử một cái, trầm giọng nói, "Huống hồ đối phương có pháp bảo cường hãn như vậy, lai lịch có thể không đơn giản, không thể tùy tiện như Đại ca của ngươi, nếu không gây ra đại địch, ta cũng không cứu được ngươi!" Long tộc bây giờ thế yếu, Ngao Quảng cũng không còn cách nào!

Năm xưa Long Thái Tử suýt chút nữa dìm chết con gái Thần Nông là Nữ Oa, đã chọc ra Lâm Hiên đại ma đầu, trực tiếp thi triển đại thần thông, rút cạn cả nước Đông Hải.

Nếu không phải cuối cùng hắn đột nhiên phát hiện lương tâm, không làm khó, e rằng cả Đông Hải đã bị diệt vong. "Hài nhi xin tuân theo phân phó của phụ vương!" Tam Thái Tử Ngao Bính nghe vậy, sắc mặt khẽ trầm xuống, khi Ngao Quảng không dễ phát hiện, trong mắt lóe lên một tia hàn quang ngoan lệ.

Từ nhỏ lớn lên cùng Đại ca, đối với Đại ca kính trọng vô cùng, nay Đại ca lại vì chuyện lần trước, bị giam cầm ở nơi sâu thẳm U Minh của Đông Hải cho đến nay.

Chương 283

Khiến tâm tính Ngao Bính đại biến, trở nên vô cùng ngoan độc, hung tàn, thậm chí đôi khi lén Ngao Quảng đến nhân gian, nuốt chửng Nhân tộc để giải mối hận trong lòng.

Cho nên lần này đối với đứa trẻ xuất hiện trên mặt biển, Ngao Bính không hề có ý định buông tha đối phương. "Thịt trẻ con là ngon nhất!" Ngao Bính trong lòng âm thầm nghĩ.

Cho nên sau khi nhận được mệnh lệnh của Ngao Quảng, Ngao Bính nhanh chóng bước ra khỏi Long Cung, hướng Dạ Xoa tâm phúc của mình nói, "Dẫn một ít lính tôm tướng cua lên, bắt đứa trẻ đang chơi đùa nghịch nước đó cho bản thái tử!" "Vâng!" "Xoẹt!" Dạ Xoa thân hình chợt lóe, xé toạc thủy vực bay về phía mặt biển, phía sau còn có không ít lính tôm tướng cua theo sau.

Không ngờ, không lâu sau, có lính tôm tướng cua quay về bẩm báo, Dạ Xoa đã bị đối phương đánh chết, lại còn chết thương không ít lính tôm tướng cua. "Đồ phế vật!

Nhiều lính tôm tướng cua như vậy, lại ngay cả một đứa trẻ cũng không giải quyết được!

Cần các ngươi làm gì?!" Ngao Bính nghe cấp dưới bẩm báo, không khỏi sắc mặt tái mét, trong mắt mang theo một tia ngoan lệ tàn nhẫn, gầm thét, "Bản thái tử phải xem rốt cuộc là kẻ nào lại kiêu ngạo như vậy, không coi bản thái tử ra gì, không coi Long tộc ta ra gì!" "Ong!" Lời vừa dứt, Ngao Bính thân hình chợt lóe, trong nước hóa thành cầu vồng dài, vụt bay về phía mặt biển.

Nhanh chóng đến mặt biển.

Vừa hay thấy Na Tra đang dùng Hỗn Thiên Lăng chơi đùa trên mặt

biển, thỉnh thoảng tiếng cười ngây thơ của cậu bé vang vọng, vẻ mặt vô cùng vui vẻ.

Đồng thời, vì Hỗn Thiên Lăng của Na Tra cuốn động, khiến mặt biển xuất hiện vô số xoáy nước, nước biển càng trở nên đục ngầu không chịu nổi, khiến không ít sinh linh dưới biển đều chết thảm trong đó.

Nhưng cậu bé lại như thể không nhìn thấy. "Thái!

Đồ tiểu nhi đáng hận, tức chết ta rồi!" Thấy tình hình này, Ngao Quảng hiển nhiên lửa giận ngút trời, phẫn nộ gầm lên một tiếng, "Gầm!" Đột nhiên bùng phát một tiếng long ngâm kinh thiên, vang vọng khắp bốn phương hải vực, tràn ngập lửa giận vô tận. "Ong!" Ngay sau đó, Ngao Bính trực tiếp hóa thành bản thể, dài đến mấy trăm trượng, bay lên không trung, cuốn theo vô số sóng biển, giẫm lên bọt sóng, từ trên cao nhìn xuống đứa trẻ đó. "...Người nào?" Na Tra vốn đang chơi đùa vui vẻ trên mặt biển, không ngờ ngẩng đầu nhìn lên, thấy thần long chân chính đang giận dữ trừng mình trên bọt sóng, không khỏi kêu lên. "Nghiệt chướng lớn mật, quấy nhiễu Đông Hải của ta, giết hại vô số sinh linh Đông Hải của ta, giết chết tâm phúc Tầm Hải Dạ Xoa của ta, tội đáng tru!" Ngao Bính phun ra tiếng người, ngoan lệ trừng Na Tra lớn tiếng quát. "Hừ!" Đối với điều này, Na Tra vốn hiếu động cực kỳ, tự nhiên không cam chịu yếu thế, ngẩng cái đầu nhỏ lên kêu gào, "Ta còn tưởng ai, hóa ra là để báo thù cho cái tên xấu xí vừa rồi, đã như vậy, thì đánh đi!" "Ong!" Vừa nói, Na Tra càng không ngừng vung vẩy Hỗn Thiên Lăng, khiến mặt biển động loạn bất an, từng đợt sóng biển bị cuốn lên, khuấy động Đông Hải không được yên ổn. "Tìm chết!" Thấy tình hình này, Ngao Bính đại nộ, không thể nhịn nổi lửa giận trong lòng nữa, hét lớn một tiếng, lao xuống Na Tra, móng rồng khổng lồ mang theo uy thế ngút trời, đánh thẳng xuống, như muốn xé Na Tra thành mảnh vụn.

Ngao Bính tuy không cường hãn, nhưng cũng có tu vi Huyền Tiên, uy thế khi lao xuống cũng không thể xem thường.

Huống hồ trong mắt Ngao Bính, đối phương dù có mạnh đến đâu, cũng chỉ là một đứa trẻ, chỉ dựa vào pháp bảo cường đại mới khuấy động Đông Hải mà thôi. "Giết nó, đoạt pháp bảo của nó, dùng cho ta!" Ngao Bính trong lòng thầm nghĩ. "Thái, ta Na Tra không sợ!" Na Tra giẫm nước đứng thẳng, ngạo nghễ quát Ngao Bính.

Nếu là một đứa trẻ bình thường, có lẽ đã sớm bị uy thế của Ngao Bính làm cho chấn động sợ hãi, nhưng Na Tra là ai?

Là Linh Châu Tử giáng thế, lại ứng với sát tinh đầu tiên trong sát kiếp, trời sinh đã sở hữu sức mạnh to lớn.

Lúc này thấy Ngao Bính phát ra hung uy như vậy, nhất thời khiến Na Tra trong lòng hung khí đại thịnh, thậm chí bùng phát một tiếng gầm thét, tiếng như hồng lôi, quét ngang phong vân. "Oanh long long!" Ngay sau đó, chỉ thấy Na Tra chân đạp Hỗn Thiên Lăng, đột nhiên bay lên, hiểm hóc tránh được Ngao Bính. "Hay cho tiểu nghiệt long, dám đánh ta?" Na Tra giận quát một tiếng, trên khuôn mặt non nớt càng hiện lộ một tia uất hận, sức mạnh vô hạn trong cơ thể cuồn cuộn bùng phát, hét lớn, "Hôm nay nhất định phải rút gân rồng của ngươi!" "(Được được) Oanh long long!" Sau đó, hai bên đại chiến không ngừng trên không trung, sức mạnh hung mãnh cuồn cuộn dũng động, dư ba tản mác ra, càng cuốn lên từng đợt sóng biển, cuốn lên từng đợt sóng lớn.

Ngao Bính tuy sở hữu tu vi Huyền Tiên, nhưng khi đối mặt với Na Tra sức mạnh bạo tăng, tay cầm Hỗn Thiên Lăng, lại kém một chút, nhanh chóng bị Na Tra áp đảo. "Không!!!" Cuối cùng, Ngao Bính thảm thiết kêu một tiếng, lại bị Na Tra tế ra Hỗn Thiên Lăng, trói gô không thể động đậy, chỉ có thể ánh mắt âm lãnh giận dữ trừng Na Tra, lớn

tiếng gào thét, "Tiểu tạp chủng, ngươi có biết ta là Tam Thái Tử Ngao Bính của Đông Hải Long Cung không, nếu không thả ta ra, phụ vương ta, Long tộc nhất định sẽ không tha cho ngươi!" "Dám nhục mạ ta?" Na Tra lần nữa bị nhục mạ, nhất thời trên khuôn mặt non nớt bùng lên một tia hung sát khí, rít lên quát, "Mặc kệ Long tộc, hôm nay tiểu gia rút gân rồng của ngươi thì sao?!" "Nghiệt chướng!

Ngươi dám sao?!" Nghe lời Na Tra nói, Ngao Bính vừa kinh vừa giận, trợn mắt nhìn Na Tra gầm lên.

"Hừ!

Ta có gì mà không dám?

Ta muốn rút gân rồng của ngươi!" Na Tra vốn nhỏ tuổi không hiểu chuyện, trời không sợ đất không sợ.

Sự uy hiếp của Ngao Bính càng khiến hắn thêm phẫn nộ vô cùng.

"Ong!" Lời vừa dứt, chỉ thấy Na Tra lại tế ra một pháp bảo nữa, là một cái vòng sắt, chỉ thấy cái vòng sắt ấy bảo quang lấp lánh, thần quang lưu chuyển.

Hiển nhiên, đó chính là Càn Khôn Quyển, một trong những pháp bảo Vân Tiêu đã tặng năm xưa!

Chờ đến khi Càn Khôn Quyển xuất hiện, "xẹt" một cái, nó đã trói chặt đầu rồng của Ngao Bính.

Thêm việc thân rồng đã bị Hỗn Thiên Lăng trói buộc, như vậy, Ngao Bính khó lòng cử động thêm được chút nào.

"Không...

Chương 284

không được!

Rút gân rồng của ta, ngươi gánh không nổi đâu, cả Trần Đường Quan cũng gánh không nổi!" Ngao Bính lúc này thật sự hoảng sợ, vội vàng kêu lớn, hy vọng có thể khuyên nhủ Na Tra.

Nhưng không ngờ, lời đe dọa Trần Đường Quan lại khiến ánh mắt Na Tra lạnh đi.

"Ong!" Ngay sau đó, chỉ thấy Na Tra giậm nhẹ một cái, liền nhảy vọt lên, ngồi trên đầu rồng của Ngao Bính, lạnh lùng quát: "…Dám uy hiếp Trần Đường Quan, tìm chết!" "Xoẹt!" Lời vừa dứt, Na Tra thật sự đã rút gân rồng của Ngao Bính, và để trút giận, còn hung hăng đấm mấy quyền vào đầu hắn.

Thế là, thấy Ngao Bính toàn thân đẫm máu, mềm nhũn rơi xuống, đập cả mặt biển thành một hố lớn, vô số sóng biển bị tung lên, vùng biển bán kính vài dặm cũng bị nhuộm thành màu đỏ máu.

"Ầm ầm!" Cùng lúc đó, trên bầu trời đổ mưa, "ào ào" trút xuống mặt biển.

"Hừ, không biết sống chết!" Na Tra liếc nhìn Ngao Bính đang thoi thóp nằm trên mặt biển, lạnh lùng hừ một tiếng, rồi không nói thêm gì nữa, bàn tay nhỏ bé kéo sợi gân rồng dài mấy trượng, còn vương vất mùi máu tanh, đi về phía bờ biển.

"…Ngươi là thần thánh phương nào?" Ngao Bính đổ gục trên mặt biển, thoi thóp, miễn cưỡng ngẩng đầu hỏi Na Tra, ánh mắt cực kỳ độc địa.

"Hừ!

Nghe đây, tiểu gia chính là con trai thứ ba của Trần Đường Quan Tổng binh Lý Tĩnh đó!

Có bản lĩnh thì đến tìm tiểu gia báo thù đi!" Na Tra ngẩng đầu kiêu ngạo hét lên.

Sau đó, hắn không thèm để ý đến Ngao Bính nữa, vác sợi gân rồng to hơn thân thể mình gấp bội, sải bước trở về hướng Trần Đường Quan!

"…Ngươi sẽ có báo ứng!" Ngao Bính gầm nhẹ một tiếng, sau đó thân thể khẽ động, mượn chút sức lực cuối cùng, lặn xuống Long Cung.

Trên mặt biển, khắp nơi tràn ngập mùi máu tanh nồng nặc, dưới đáy biển vô số sinh linh bị giết hại, xác chết trôi nổi trong nước.

Trong Oa Hoàng Cung.

Lâm Hiên đang cùng Nữ Oa nương nương đánh cờ vây.

Đột nhiên, hắn như có điều cảm ứng.

Khóe môi khẽ cong lên, vẽ thành một nụ cười trêu tức.

"Vân Tiêu, mau đến Oa Hoàng Cung gặp ta!" Lâm Hiên chỉ khẽ mấp máy môi, truyền âm cho Vân Tiêu.

"Sắp bắt đầu rồi sao?" Nữ Oa thấy Lâm Hiên hành động như vậy, lông mày lập tức nhướn lên, ngưng trọng hỏi.

"Sát tinh đầu tiên đã xuất hiện, Cơ Xương nhẫn nhục chịu đựng bấy lâu, cũng đã rục rịch hành động, hơn nữa mấy yêu linh bên Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng đã dần khống chế Đế Tân, Phong Thần sắp đến!" Lâm Hiên gật đầu cười nói.

"Quả thực là một cuộc sát phạt lớn, không biết cuối cùng sẽ ra sao!" Nữ Oa triển nhan cười nói.

“Vậy tất nhiên là phải có đồ nhi rồi!” “Đồ nhi thật là!” Nữ Oa nương nương trách yêu liếc Lâm Hiên một cái.

“Ong!” Đột nhiên, một đạo trường hồng xé rách hư không, nhanh chóng bay đến Oa Hoàng Cung.

Chính là Vân Tiêu với bộ nghê thường màu xanh lam phiêu dật.

“Con bái kiến Sư Tổ, Sư Tôn!” Vân Tiêu hành lễ vấn an.

“Vân Tiêu, ba năm đã đến, tiểu tử Linh Châu Tử kia ở hạ giới đã gây họa rồi, con hãy đi xử lý đi!” Lâm Hiên cười nói.

“Đồ nhi cẩn tuân pháp chỉ của Sư Tôn.” Nói rồi, Vân Tiêu định rời đi.

“Ong!” Nhưng đúng lúc đó, chỉ thấy Lâm Hiên lật tay một cái, ngay sau đó thấy một pháp bảo lơ lửng trong không khí.

Pháp bảo này vừa xuất hiện, toàn bộ Oa Hoàng Cung dường như chìm vào một luồng sát ý cổ xưa, tựa hồ sát cơ vô tận đang tràn ngập.

Nhìn kỹ lại, sẽ phát hiện pháp bảo Lâm Hiên lấy ra, chính là Thần Nghịch Kiếm, một thanh Tiên Thiên Chí Bảo chủ về sát phạt!

“Con vừa là đệ tử đứng đầu môn hạ ta, lại theo vi sư bấy nhiêu năm, thanh Thần Nghịch Kiếm này liền ban cho con vậy.

Sau này hãy dùng nó cho tốt, phàm là kẻ nào không có mắt dám trêu chọc, cứ việc chém giết đi!” Lâm Hiên phất tay áo, hào sảng nói.

“Sao?!” Nghe lời Lâm Hiên nói, Vân Tiêu trợn tròn đôi mắt, tràn đầy vẻ kinh ngạc vô cùng.

Đối với Thần Nghịch Kiếm này, nàng rất rõ.

Đó là một thanh thần binh lợi khí chân chính, bội kiếm của hung thú hoàng giả Thần Nghịch thời thượng cổ, lại càng là một trong số ít Tiên Thiên Chí Bảo về sát phạt.

Thuở trước trong đại chiến Trục Lộc, Hồng Linh từng cầm thanh thần kiếm này, đánh cho Nhiên Đăng Đạo Nhân chật vật không chịu nổi, uy lực cực kỳ cường hoành.

Giờ đây, Lâm Hiên lại ban cho nàng pháp bảo này?

Là ban cho chứ không phải cho mượn!

"Đến cả Tiên Thiên Chí Bảo cũng chê sao?" Lâm Hiên cười như không cười nhìn Vân Tiêu với đôi mắt long lanh nước, trêu ghẹo.

Chương 285

"Không, không ạ!" Nghe vậy, Vân Tiêu hoàn hồn, vội vàng đỏ mặt lắc đầu, sau đó lầm bầm: "Quá quý giá rồi, Sư Tôn vì sao lại muốn ban cho đồ nhi ạ?" "Nha đầu ngốc, con phải nhớ kỹ, ra ngoài con đại diện cho Sư Tôn, cũng đại diện cho Sư Tổ ta, nếu trên tay không có pháp bảo tốt, há chẳng phải để các Thánh nhân khinh thường sao?" Lúc này, Nữ Oa nương nương tiến lên, xoa đầu nhỏ của Vân Tiêu, hiền từ cười nói.

"Đồ nhi cẩn ký lời dạy của Sư Tôn và Sư Tổ!" Vân Tiêu trịnh trọng gật đầu, sau đó lóe thân rời đi.

"Bảo bối đồ nhi, món đồ con tặng cho nha đầu Vân Tiêu kia, chính là một Tiên Thiên Chí Bảo sát phạt cường hoành đó, nàng ấy có thể khống chế được sao?" Chờ Vân Tiêu rời đi, Nữ Oa nương nương nhíu mày, hỏi khẽ.

"Sư phụ cứ yên tâm đi, Thần Nghịch Kiếm đã sớm bị luyện hóa, hung tính cũng đã bị hàng phục, tuyệt đối không dám phản phệ Vân Tiêu!" Lâm Hiên cất tiếng cười sảng khoái.

"Thôi được rồi, dù sao con cũng có chừng mực mà!" Sau đó, nàng lại tiếp tục đánh cờ vây, vẻ mặt ung dung tự tại.

Cùng lúc đó.

Trong Đông Hải Long Cung.

Chỉ thấy Long Vương Tam Thái tử Ngao Bính, lúc này đang yếu ớt nằm trong cung điện, toàn thân phủ đầy máu đỏ tươi, khí tức suy yếu, tựa hồ thoi thóp.

Đặc biệt, trên lưng hắn còn xuất hiện một vết thương dài mấy

trượng!

Ở phía trước, Đông Hải Long Vương Ngao Quảng thì sắc mặt âm trầm, dường như sắp nhỏ ra nước, đôi mắt phủ một tầng sương lạnh dày đặc, từng luồng hung khí phát ra, tựa hồ như một con hung thú muốn ăn thịt người.

Ngọn lửa giận dữ vô tận, tựa hồ đang tràn ngập khắp toàn thân hắn!

“Na Tra giỏi lắm, dám rút gân rồng của hài nhi ta!

Mối thù này không báo, ta Ngao Quảng thề không làm rồng nữa!” “Người đâu, lập tức điểm binh, cùng ta đến Trần Đường Quan!” Ngao Quảng giận đến cực điểm, gầm lên một tiếng, tiếng như sấm sét, khiến nước biển Đông Hải đều cuộn trào sóng lớn.

Tại Tổng binh phủ Trần Đường Quan.

Lý Tĩnh rất khó khăn mới sắp xếp được chút thời gian, trong đình viện dạy dỗ Kim Tra, Mộc Tra luyện tập võ nghệ, chỉ bảo cách cai quản binh sĩ, thương yêu bách tính, v.v.

“Phụ thân đại nhân, con về rồi!

Con về rồi!” Đột nhiên, bên ngoài đình viện truyền đến tiếng gọi hân hoan non nớt nhưng đầy vẻ ngây thơ của Na Tra.

“Thằng nhóc thối này, cuối cùng cũng về!

Suốt ngày lén lút chạy ra ngoài...” Lý Tĩnh nghe tiếng gọi của Na Tra, đầu tiên là vui mừng, sau đó giả vờ nghiêm khắc.

Sau đó liền quay đầu lại, định “dạy dỗ” hắn một trận, để Na Tra sau này đừng có lén lút chạy ra ngoài nữa.

Nhưng chờ đến khi Lý Tĩnh quay đầu nhìn Na Tra, thì lại ngây người.

Hay nói chính xác hơn, khi nhìn thấy sợi gân rồng dài mấy trượng trong tay hắn, ông ta càng co giật khóe miệng, đồng tử co rút mạnh.

"Na Tra, trên tay đệ cầm cái gì vậy?" Mộc Tra dừng vung kiếm gỗ, hỏi Na Tra.

"Đầy máu me, ghê quá!" Kim Tra nhíu mày, vẻ mặt chán ghét nói.

"Nghịch tử, không mau thành thật khai ra, đó là thứ gì?" Lý Tĩnh mơ hồ có cảm giác không lành, liền nghiêm khắc quát Na Tra một tiếng hỏi.

"Bộp!" Nghe vậy, Na Tra tiện tay quăng sợi gân rồng xuống đất, ngẩng cái đầu nhỏ, vẻ mặt đắc ý nhìn Lý Tĩnh, cười hì hì nói: "Phụ thân, hài nhi ở Đông Hải gặp một con thần long, nó dám nói lời cuồng ngôn muốn đánh hài nhi!

Nó không phải là đối thủ của hài nhi, bị hài nhi đánh bại, sau đó rút gân rồng ra, định mang về bảo mẫu thân nấu canh cho hài nhi uống!" Lời nói hết sức ngây thơ tự nhiên, tựa hồ thật sự muốn mang gân rồng nấu canh uống vậy!

"Vụt!" Nghe lời Na Tra nói, sắc mặt Lý Tĩnh biến đổi ngay lập tức, trở nên tái mét, càng thêm lo lắng vô cùng.

"Thần long...

Thằng nhóc này gây họa lớn rồi!" Lý Tĩnh tức đến tái mặt, quát lên.

Nói rồi, ông ta định lấy roi mây ra đánh cho Na Tra một trận.

"Đạp đạp đạp!" Nhưng đúng lúc đó, một thị vệ nhỏ chạy vào từ bên ngoài đình viện, hành lễ với Lý Tĩnh và hô lớn: "Khải bẩm Tổng binh đại nhân, đại sự không ổn rồi!

Đông Hải Long Vương đang dẫn theo vô số lính tôm tướng cua

đến, la hét đòi chúng ta giao Na Tra ra, nếu không sẽ nhấn chìm Trần Đường Quan!" "Gì?!" Nghe vậy, sắc mặt Lý Tĩnh đại biến, cũng không còn bận tâm đến việc trừng phạt Na Tra nữa.

Vội vàng quay đầu nói với Kim Tra, Mộc Tra: "Giữ chặt thằng nhóc thối này lại, đừng để nó ra ngoài!

Vi phụ có việc quan trọng cần ra ngoài một chuyến!" Nói xong liền vội vàng chạy ra ngoài.

Chờ Lý Tĩnh đến cửa Trần Đường Quan, thì thấy lúc này nước biển Đông Hải đang sôi trào, vô số sóng biển dâng lên giữa không trung, vô tận nước biển đang cuộn trào dữ dội.

Trên những con sóng đó, Đông Hải Long Vương Ngao Quảng đang kiêu hãnh đứng sừng sững, bên cạnh còn có vô số sinh linh Đông Hải tay cầm các loại vũ khí, khí thế như hồng.

"Đông Hải Long Vương, hành động này là vì sao?

Đây là trọng địa của Nhân tộc, chẳng lẽ ngươi muốn khai chiến với Nhân tộc sao?" Lý Tĩnh sải bước đi ra, nhìn thẳng Ngao Quảng, lớn tiếng quát.

"Ngươi chính là Trần Đường Quan Tổng binh Lý Tĩnh?" Ngao Quảng sắc mặt âm trầm, đôi mắt độc ác nhìn chằm chằm Lý Tĩnh hỏi.

Chương 286

"Chính phải!" "Được!

Bản vương cho ngươi thời hạn một ngày, giao Na Tra ra, nếu không bản vương tất sẽ nhấn chìm Trần Đường Quan, khiến dân chúng Trần Đường Quan không sống nổi!" Ngao Quảng lớn tiếng uy hiếp.

"Cái gì?!" "Trời ơi... vì sao vậy?" "Trần Đường Quan ta xưa nay nước giếng không phạm nước sông với Đông Hải, vì sao lại muốn nhấn chìm chúng ta?" "Lượng nước biển bàng bạc như vậy, nếu thật sự đổ xuống, e rằng Trần Đường Quan chúng ta sẽ bị nhấn chìm hoàn toàn mất!" "Tổng binh đại nhân, xin hãy cứu chúng tôi với!" "..." Đối mặt với lời đe dọa của Ngao Quảng, những bách tính đang vây xem đều biến sắc, trở nên kinh sợ không thôi, sau đó lớn tiếng bàn tán, cầu xin.

"Ngao Quảng!

Hài nhi của ta tuổi còn nhỏ, nếu có điều gì không phải, ta làm phụ thân sẽ gánh chịu, hà cớ gì phải làm khó toàn bộ bách tính vô tội của Trần Đường Quan?" Lý Tĩnh đầy trung khí quát lên.

Đồng thời kiêu hãnh đứng phía trước, định gánh chịu mọi trách nhiệm!

"Ha ha ha!" Nghe lời Lý Tĩnh nói, Ngao Quảng giận quá hóa cười, lạnh lùng nhìn Lý Tĩnh, trầm giọng nói: "Con trai ngươi, dám rút gân rồng của con trai ta, giết hại vô số sinh linh Đông Hải của ta!

Mối thù này không báo, bản vương sao có thể đứng vững giữa trời đất?" "Yên tâm, con không dạy thì lỗi của cha.

Đợi bản vương xử lý Na Tra xong, sẽ từ từ tính sổ với ngươi!" "Ngao Quảng!

Ngươi muốn đối phó ta thế nào cũng được, nhưng bách tính vô tội của Trần Đường Quan và hài nhi của ta, nếu ngươi dám động đến nửa phần, ta tất sẽ cầu cáo Thiên Đình, đòi lại công đạo!" Lý Tĩnh sắc mặt tái mét, lớn tiếng quát.

"Chuyện này dù Thiên Đình xuất diện, ta Ngao Quảng cũng đứng vững lẽ phải!" "Xoẹt!" Đột nhiên, theo lời Ngao Quảng vừa dứt, chỉ thấy một thân ảnh nhỏ bé nhanh chóng phi bôn từ xa đến, tốc độ cực nhanh, thoáng chốc đã đến bên cạnh Lý Tĩnh.

Chính là Na Tra, kiếp sau của Linh Châu Tử.

Lúc này trên mặt hắn lộ ra một vẻ thành thục, tựa hồ đã hiểu rõ mình đã gây họa.

"Đông Hải Long Vương, một người làm một người chịu, gân rồng của con trai ngươi là Na Tra ta rút, có gì thì cứ tìm ta, không liên quan đến phụ thân ta và bách tính Trần Đường Quan!" Na Tra lớn tiếng quát.

"Ầm ầm!" Theo sự xuất hiện của Na Tra, thần sắc Ngao Quảng càng thêm âm lãnh, tựa như một con rắn độc muốn nuốt chửng người, sóng biển cuộn trào quanh người càng thêm hung mãnh, sôi sục không ngừng.

"Tiểu súc sinh, ngươi cuối cùng cũng ra rồi!" Ngao Quảng ánh mắt sắc lạnh, nheo mắt cười nhìn chằm chằm Na Tra quát.

"Hỗn trướng!

Vi phụ không bảo con ở nhà sao?

Chạy ra đây làm gì?!" Thấy Na Tra xuất hiện, sắc mặt Lý Tĩnh đại biến, giận dữ quát mắng hắn, đồng thời trong lòng vô cùng lo lắng.

Tình phụ tử vô bờ!

Không như tình mẹ hiền từ, không như gió xuân ấm áp, nhưng lại cũng vô tư!

Lý Tĩnh tuy vô cùng nghiêm khắc với Na Tra, nhưng tận đáy lòng lại rất mực yêu thương con.

Lúc này thấy hắn xuất hiện, biết rõ hậu quả sẽ nghiêm trọng, liền nóng ruột không thôi.

"Phụ thân, gân rồng là hài nhi rút, hài nhi nguyện ý gánh chịu mọi hậu quả." Na Tra tuy mặt mũi non nớt, nhưng lời nói lại vang dội có lực, dứt khoát rành mạch.

"Hỗn trướng!

Gánh chịu hậu quả gì chứ?

Mau cút về cho ta!

Chuyện của người lớn..." Lý Tĩnh lớn tiếng quát, sau đó lại nói với mấy tên hộ vệ: "Còn không mau mang nghịch tử này về cho ta!" "Vâng!" "Khoan đã!" Đột nhiên, giọng nói lạnh lẽo của Ngao Quảng lại truyền đến, hắn cười lạnh liên tục nhìn Lý Tĩnh: "Lý Tĩnh, nếu hôm nay ngươi không giao Na Tra ra, bản vương tuyệt đối sẽ nhấn chìm Trần Đường Quan, khiến vô số bách tính Nhân tộc cùng chịu chết!" "Xì!

Rồng thối, ta đi với ngươi là được, hà cớ gì dám động đến bách tính vô tội của Trần Đường Quan ta?" "Xoẹt!" Không ngờ, chỉ thấy thân hình Na Tra lóe lên, tránh khỏi mấy tên hộ vệ, xông thẳng ra phía trước, nhìn thẳng vào Ngao Quảng đang đứng cao ngất.

"Không, hài nhi, hài nhi đáng thương của ta!" Đột nhiên, một tiếng bi hô truyền đến.

Nghe tiếng mà nhìn, chỉ thấy mẫu thân của Na Tra đang vội vã chạy tới, mặt đẫm lệ.

Hiển nhiên đã biết chuyện của Na Tra.

"Hài nhi, mau đến đây với mẫu thân, mẫu thân thà chết cũng không để ngươi bị bắt đi!" Mẫu thân Na Tra chạy đến trước mặt hắn, một tay ôm chặt Na Tra, tựa hồ như bảo vệ con trai độc nhất mà che chở hắn trong lòng.

"Ầm ầm!" Đột nhiên, trời đất rung chuyển, nước biển Đông Hải cuồn cuộn dâng lên, tựa hồ che khuất trời đất, bao trùm gần nửa Trần Đường Quan.

Nếu nước biển mênh mông này đổ xuống, e rằng cả Trần Đường Quan đều không thể thoát khỏi kiếp nạn.

"Vì đã không giao Na Tra ra, vậy thì đừng trách bản vương vô tình!" Ngao Quảng dường như đã mất kiên nhẫn, lạnh lùng quát lớn một tiếng, định nhấn chìm toàn bộ Trần Đường Quan.

"Con đi với ngươi!" "Xoẹt!" Lời vừa dứt, chỉ thấy Na Tra chợt nhảy ra khỏi vòng tay mẫu thân, nhanh chóng xông ra phía trước, chặn lại trước toàn bộ Trần Đường Quan.

Đồng thời, một tiếng động nhỏ vang lên, Na Tra không biết từ đâu lấy ra một con chủy thủ sắc bén, hàn quang lóe lên.

Trong đôi mắt linh động nhưng không kém phần kiên định ấy, lóe lên vẻ quyết tuyệt.

Chương 287

Na Tra quay đầu nhìn Lý Tĩnh và mẫu thân một cái, lớn tiếng quát: "Hôm nay, ta không còn là hài nhi của người nữa, không còn chút quan hệ nào với Trần Đường Quan nữa!" "Xoẹt!" Nói rồi, chỉ thấy Na Tra mạnh mẽ cầm chủy thủ cắt vào cánh tay mình, hắn tự tay cắt xuống một miếng thịt, sau đó lại lột một khúc xương, giọng nói kiên định mạnh mẽ hét lên: "Cha sinh ta, mẹ dưỡng ta, hôm nay Na Tra ta liền cắt thịt trả cha, lột xương trả mẹ!" "Không!!!" Thấy tình hình này, mẫu thân Na Tra thét lên một tiếng thảm thiết, sau đó ngất xỉu đi.

Lý Tĩnh vội vàng tiến lên đỡ phu nhân dậy, đồng thời mắt đỏ ngầu, chết trừng trừng nhìn Na Tra, hận không thể thay hắn cắt thịt lóc xương.

"Ong!" Đột nhiên, chỉ thấy trên hư không, một thân ảnh từ từ xuất hiện, sở hữu phong tư tuyệt đẹp, giai nhân khuynh thế, cũng như tiên nữ đầy linh khí, quanh thân tiên linh khí tức lượn lờ.

Chính là Vân Tiêu!

Sau khi xuất hiện, nàng cũng không nói nhiều, bàn tay lớn khẽ phất một cái, Na Tra mất đi hai tay hai chân đã được thu lại.

"…Ngươi là thần thánh phương nào?" Thấy Vân Tiêu, tâm thần Ngao Quảng chấn động, tựa hồ sâu trong linh hồn đều hiện lên vẻ kinh sợ, chết trừng trừng nhìn Vân Tiêu quát.

Bởi vì hắn cảm ứng được, khí tức đối phương phiêu diêu, đạo vận lượn lờ, tu vi tuyệt đối mạnh hơn hắn vô số lần.

"Lý Tĩnh, bái kiến Vân Tiêu Thượng Tiên!" Khi Ngao Quảng còn đang kinh hãi vạn phần, thì Lý Tĩnh đã nhận ra Vân Tiêu, vội vàng hành lễ hô lớn.

“Ngươi không cần lo lắng, đây là kiếp nạn tất yếu của Linh Châu Tử chuyển thế, đợi sau kiếp nạn, hắn nhất định sẽ có một phen hành động!” Vân Tiêu thản nhiên nói với Lý Tĩnh.

“Như vậy thì quá tốt, quá tốt!” Lý Tĩnh vội vàng gật đầu.

“Cái gì?!” Lúc này, Ngao Quảng rốt cuộc cũng nghe được cuộc đối thoại với Vân Tiêu, tâm thần rùng mình, kinh sợ nhìn Vân Tiêu: “… Vân Tiêu Thượng Tiên, đệ tử đứng đầu của Lâm Hiên?” “Còn không mau cút đi!” Vân Tiêu mặt không biểu cảm liếc Ngao Quảng một cái, quát lạnh.

“…” Nghe vậy, thần sắc Ngao Quảng phức tạp, tựa hồ không cam lòng, nhưng lại bất lực.

Vân Tiêu tuy không phải Lâm Hiên, không đến mức khiến hắn sợ chết khiếp, nhưng nàng cũng là đệ tử đứng đầu của Lâm Hiên, chuyện này cực kỳ có thể là do Lâm Hiên tự tay sắp đặt.

Nếu tiếp tục dây dưa, e rằng không những không thể giúp Ngao Bính báo thù rửa hận, mà ngay cả toàn bộ Đông Hải cũng sẽ bị chôn vùi.

Đối phương thật sự quá đáng sợ, hoàn toàn không phải Đông Hải có thể chống lại.

Sau khi cân nhắc kỹ lưỡng một phen, Ngao Quảng chỉ có thể nghiến răng nghiến lợi, lẽo đẽo dẫn theo vô số lính tôm tướng cua quay về Đông Hải trong vẻ mặt ủ rũ.

“Trời ơi!

Mọi người mau nhìn kìa, tiên tử kia thật phiêu dật quá!” “À, vừa rồi người ấy chỉ phất tay một cái đã thu Na Tra đi rồi.” “Mà hình như vừa rồi Na Tra là Linh Châu Tử chuyển thế?

Vậy chẳng phải Na Tra là tiên linh chuyển thế sao?” “Không chỉ

vậy đâu, đó là đệ tử đứng đầu của Lâm Hiên, chẳng phải là đệ tử của Thánh Phụ chúng ta sao?" "Mau mau mau, bái kiến Vân Tiêu Thượng Tiên!" "Cảm tạ Vân Tiêu Thượng Tiên đã giải cứu Trần Đường Quan của chúng ta!" "Thánh ân của Vân Tiêu Thượng Tiên vô bờ!" "…" Đột nhiên, sau khi Nhân tộc Trần Đường Quan phía dưới phản ứng lại, đều quỳ xuống khấu đầu bái lạy Vân Tiêu, thái độ vô cùng thành kính.

Lại có không ít người, lớn tiếng hô to "Vân Tiêu Thượng Tiên Thánh thọ vô cương" ở đó.

Để cảm tạ Vân Tiêu đã đuổi Ngao Quảng đi, giải cứu Trần Đường Quan.

"Vân Tiêu Thượng Tiên, nghịch tử của ta…!" Lý Tĩnh có chút ấp a ấp úng nhìn Vân Tiêu, muốn hỏi điều gì đó.

Đối với điều này, Vân Tiêu dường như đã nhìn thấu tâm tư của ông ta.

Thản nhiên nói: "Na Tra tuy là Linh Châu Tử chuyển thế, nhưng cũng là do vợ ngươi mang thai sinh ra, vẫn là hài nhi của ngươi!

Còn về sự an toàn, không cần lo lắng, ta tự sẽ tạo một nhục thân mới cho hắn!" "Ong!" Lời vừa dứt, chỉ thấy Vân Tiêu hóa thành một đạo trường hồng, bay vút về phía bầu trời, trong nháy mắt đã biến mất khỏi chân trời.

"Tốt, tốt lắm, không sao là tốt rồi!" Lý Tĩnh mắt đỏ hoe, nhưng lại vô cùng vui mừng.

Ít nhất hài nhi Na Tra, có Vân Tiêu ở đó, cũng không còn nguy hiểm tính mạng, và nguy cơ của Trần Đường Quan cũng đã được giải trừ, ông ta vui mừng khôn xiết.

Sau khi Na Tra bị Vân Tiêu mang đi, ở kinh đô Nhân tộc Triều Ca

cũng xảy ra đại sự.

Trong vương cung Triều Ca.

Trụ Vương vẫn đắm chìm trong mỹ sắc, suốt ngày quấn quýt bên tửu nhục ao cá, không hỏi việc triều chính, không quan tâm bách tính.

Bị con hồ ly tinh kia mê hoặc đến quay cuồng, khiến văn võ bá quan than thở oán trách.

Một ngày nọ, Trụ Vương đang cùng hồ ly tinh chơi trốn tìm trong tẩm cung, tiếng cười đùa mê hoặc vang vọng.

"Bệ hạ, chúng thiếp ngày ngày chơi đùa như vậy, thiếp thân có chút chán rồi!" Hồ ly tinh mắt đẹp như tơ, hướng Trụ Vương miệng thổ lan hương, khẽ nói.

Đồng thời, một luồng mị hoặc chi lực cổ xưa chui vào não hải của Đế Tân.

Đế Tân đôi mắt nhanh chóng trở nên mê mang, cười tà mị ôm hồ ly tinh vào lòng, cười tà mị nói: "Vậy ái phi có phương pháp vui chơi nào tốt hơn không?" "Bệ hạ, thiếp thân không dám!

Thiếp thân sợ hành động này bị các đại thần biết được, e rằng lại sẽ trách cứ thiếp thân mê hoặc Bệ hạ, đại tội này thiếp thân không gánh nổi đâu." "Phóng tứ!

Kẻ nào dám nói lời xấu về ái phi, quả nhân nhất định tru diệt cửu tộc, cho đầu người rơi xuống đất!" Đế Tân ánh mắt lạnh đi, hung sát chi khí phát ra, quát lớn.

"Bệ hạ, hay là chúng ta xây một Lộc Đài và Lộc Uyển?

Rót đầy mỹ tửu vào trong, sau đó chiêu mộ vô số nữ tử xinh đẹp khắp thiên hạ vào, như vậy rượu ngon gái đẹp, chỉ để Đại vương vui chơi, há chẳng phải mỹ diệu lắm sao?" Hồ ly tinh cười khúc khích

nói.

Một đôi mắt mị hoặc lại lóe lên vẻ khát máu!

Chương 288

“Ha ha ha!

Kế sách này rất hay, rất hay a!” Đế Tân hai mắt sáng rực, liên tục cười nói.

Trên đại điện Long Đức Điện.

Trụ Vương Đế Tân hiếm hoi xuất hiện trên vương vị, phía dưới thì xếp hàng chỉnh tề văn võ bá quan.

Trong số đó, Phí Trọng, người đã sớm trở thành tâm phúc của Đế Tân, lúc này đang đứng ở hàng bên phải phía dưới.

“Bệ hạ đã mấy năm không thượng triều, nay lại triệu tập chúng thần, chẳng lẽ Bệ hạ đã hồi tâm chuyển ý, tiếp tục chuyên tâm trị lý quốc gia rồi sao?” “Ta thấy rất có khả năng, hiện giờ các chư hầu được phân phong, Tây Bá Hầu Cơ Xương ngấm ngầm tích trữ thực lực, ẩn hiện ý tạo phản, e rằng Bệ hạ cũng đã nhận ra!” “Nếu thật vậy, thì lãng tử hồi đầu đáng giá ngàn vàng a!” “Ài, chỉ mong Bệ hạ không còn mê đắm rượu ngon gái đẹp là được, nếu không triều Thương của ta sẽ nguy ngập mất!” “Suỵt!

Đừng nói nhiều nữa, cẩn thận Bệ hạ không vui!” “…” Triều hội còn chưa bắt đầu, văn võ bá quan đứng phía dưới đều đang bàn tán xì xào.

Trong đó, điều được bàn tán nhiều nhất không gì khác ngoài việc Đế Tân những năm gần đây đắm chìm trong nữ sắc, suốt ngày không thượng triều, và cả chuyện Tây Bá Hầu Cơ Xương sau khi được thả về Tây Kỳ.

“Ồn ào ồn ào thành thể thống gì?

Tất cả câm miệng!" Thấy đám đại thần phía dưới ồn ào không chịu nổi, sắc mặt Đế Tân hơi trầm xuống, lộ vẻ vô cùng khó chịu, lớn tiếng quát.

"Vụt!" Nghe tiếng quát bá đạo của Đế Tân, quần thần không ai dám nói thêm lời nào, từng người đều trang nghiêm chờ đợi Đế Tân hạ lệnh.

"Triều hội hôm nay, quả nhân có một chuyện quan trọng muốn tuyên bố." Đế Tân hơi bình phục tâm tình, khôi phục vẻ mặt bình tĩnh, rồi trầm giọng nói: "Phí Trọng, hãy thay quả nhân tuyên bố chuyện này!" "Tuân lệnh, Bệ hạ!" Lập tức, trong hàng ngũ có một nam tử thân hình gầy nhỏ, mặt mũi có chút hèn mọn bước ra, chính là tiểu nhân Phí Trọng.

Từ khi trở thành hồng nhân bên cạnh Đế Tân, quyền lực của hắn ngày càng tăng, giờ đây trong toàn bộ triều chính, hắn được coi là một người dưới vạn người trên, ngay cả các đại chư hầu và Thừa tướng Thương Dung cũng không dám trêu chọc hắn.

Bởi vì chuyện Cơ Xương ăn canh thịt con trai, vẫn còn rõ mồn một trước mắt.

Tuy nhìn có vẻ là do mấy vị phi tử làm, nhưng mọi người đều biết rõ, phía sau chuyện này chắc chắn có Phí Trọng giở trò.

Chỉ vì Cơ Xương và Phí Trọng có thù sâu, mà Phí Trọng lại đi lại rất thân thiết với ba vị phi tử được sủng ái kia.

Phí Trọng bước lớn ra sau đó, tay thò vào ống tay áo lấy ra một tờ giấy vải, mở ra rồi lớn tiếng tuyên đọc: "Quả nhân tức vị Thiên tử, nhưng hậu cung lại trống vắng, con nối dõi thưa thớt.

Nay truyền lệnh cho các chư hầu khắp nơi, mỗi người tiến cống một trăm mỹ nữ, để sung thực hậu cung, giải nỗi lo của quả nhân!"

“Gì?” “…Thế này sao được?” “Bệ hạ, vạn vạn không thể được!

Hiện giờ loạn tượng đã dần hiện, Cơ Xương còn ngấm ngầm tích trữ sức mạnh, ẩn hiện ý mưu phản, các nơi không ngừng có chư hầu làm loạn.

Lúc này nên lấy giang sơn xã tắc làm trọng!” Thương Dung vừa nghe, lập tức mặt già đỏ bừng, cấp thiết kêu lên.

“Ài, Bệ hạ hãy nghĩ kỹ lại đi ạ!” “Bệ hạ không thể trầm mê nữ sắc, giang sơn mới là quan trọng!” “Bệ hạ, tuyệt đối không thể tin lời sàm ngôn của tiểu nhân, e rằng có kẻ muốn hại Đại Thương của chúng ta!” Theo lời Thương Dung vừa dứt, lập tức lại có không ít đại thần đứng ra, đồng thanh hô lớn.

Từ đó có thể thấy, tuyệt đại đa số các đại thần đều trung thành với Đại Thương, một lòng một dạ, chính là những vị trung lương chi thần.

Chỉ tiếc!

Đế Tân lúc này, trong mắt toàn là mỹ nữ, toàn là hồ ly tinh, sao có thể để ý đến những lời trung ngôn của các đại thần này?

Cho nên khi nghe các đại thần đều đứng ra phản đối, sắc mặt hắn lập tức trầm xuống, đôi mắt phủ một tầng sương lạnh, tựa hồ có vô cùng phẫn nộ đang tích tụ.

“Há có lý đó?

Trước mặt Thiên tử, há dung các ngươi hồ ngôn loạn ngữ?” Đế Tân còn chưa mở miệng, trung thực “cẩu chân tử” Phí Trọng lại nhảy ra, giận dữ nhìn Thương Dung cùng các văn võ bá quan, mặt mũi hung tợn quát: “Thiên tử là Cửu Ngũ Chí Tôn, nay tìm kiếm mỹ nữ sung thực hậu cung, sinh thêm con cái để truyền thừa đại nghiệp vạn năm của Đại Thương, giờ các ngươi lại dám đứng ra cản trở, có ý gì?

Chẳng lẽ không muốn Bệ hạ con cháu đầy nhà, không muốn đại nghiệp triều Thương được truyền thừa vạn năm sao?" Không thể không nói, cái miệng lưỡi của Phí Trọng thật sự không phải tầm thường.

Vừa mở miệng, đã chụp cho Thương Dung một cái mũ lớn, thậm chí còn lôi cả đại nghiệp triều Thương ra, miệng thì nói là vì Trụ Vương muốn sinh sôi con cái.

"Phí Trọng, tiểu nhân vô sỉ!" Thương Dung mặt già đỏ bừng, vô cùng phẫn nộ trừng Phí Trọng, tức đến ho sù sụ.

"Phí Trọng, sàm ngôn liên miên, cổ hoặc Bệ hạ, họa loạn triều cương, nguy hại Ân Thương, đáng chết không thể được!" Lại có một đại thần khác đứng ra quát.

"…" Nhất thời, trong triều các quan ồn ào, chia thành hai phái.

Trong đó một phái lấy Phí Trọng làm thủ lĩnh, một phái lấy Thừa tướng Thương Dung làm thủ lĩnh, đều lớn tiếng la hét, trợn mắt nhìn nhau.

Lại có những trung thần kích động, còn đứng ra lớn tiếng quát mắng Phí Trọng, Vưu Hồn và mấy tên gian thần khác, đồng thời lấy cái chết để minh chứng, thỉnh cầu Trụ Vương chém giết mấy tên gian thần do Phí Trọng cầm đầu.

Cảnh tượng như vậy, khiến Phí Trọng tức đến toàn thân run rẩy, sắc mặt tái mét như sắp nhỏ ra nước.

"Đủ rồi!!!" Đột nhiên, một tiếng quát như sấm sét bùng nổ truyền đến.

Chính là Đế Tân vẫn im lặng bấy lâu chợt đứng dậy, đôi mắt lạnh lẽo tràn ngập sát cơ nồng nặc, quét qua tất cả văn võ bá quan phía dưới.

“Quả nhân quý là Thiên tử, là kẻ thống trị ức vạn Nhân tộc thiên hạ, nay tuyển mấy mỹ nữ tiến cung, có gì mà các ngươi cản trở?

Chuyện này đã định đoạt, giao cho Phí Trọng đi làm, kẻ nào dám nói nhiều nữa, quả nhân tru diệt cửu tộc, tuyệt không nói suông!” “Bệ hạ…” Thương Dung không cam lòng, vội vàng muốn tiếp tục khuyên nhủ.

“Thương Dung!

Chương 289

Quả nhân kính trọng ngươi là nguyên lão ba triều, đức cao vọng trọng, vẫn luôn đối đãi ngươi vô cùng tôn kính, nhưng đừng có nhầm lẫn thân phận!" "Chuyện này đã xong, không có việc gì thì bãi triều!" Không ngờ, lời Thương Dung còn chưa dứt, Đế Tân đã lạnh lùng quát một tiếng, khiến lời Thương Dung đột ngột dừng lại, ông ta ngây người đứng tại chỗ nhìn Đế Tân đang trong trạng thái bạo nộ.

"…Thần cáo thoái!" Thấy đôi mắt Đế Tân tràn ngập sát ý lạnh lẽo, tâm thần Thương Dung chấn động, sau đó âm thầm thở dài một tiếng, không nói thêm gì nữa, phất tay áo lớn bước rời đi.

"Thần đẳng cáo thoái!" Các đại thần phe phái thân cận Thương Dung hơn, cũng chỉ có thể nghiến răng nghiến lợi, cùng theo Thương Dung rời đi.

Chỉ còn lại Phí Trọng, cùng những kẻ khác, đều mang theo nụ cười châm chọc, lộ rõ vẻ đắc ý.

Trong tẩm cung của Trụ Vương.

Chỉ có một mình hắn, ngay cả hồ ly tinh cũng đã bị cho lui.

Lúc này, vẻ không vui trên mặt Đế Tân đều biến mất hết, sắc mặt phẫn nộ cũng đột nhiên tan biến, thay vào đó là vẻ lạnh nhạt uy nghiêm, ánh mắt lóe lên từng tia tinh mang, tựa hồ là một đôi tinh thần chi mâu, có thể nhìn thấu chư thiên, quả thực vô cùng huyền ảo.

"Đại kiếp sắp đến, thần phật khắp trời đều đang tính toán, tấm lưới khổng lồ đã giăng ra, nếu đã vậy, quả nhân tranh đấu một phen thì có sao?" "Nguyên Thủy Thiên Tôn phái Quảng Thành Tử sắp xếp ba con tiểu yêu linh nhập cung, Lâm Hiên cố ý thu Đát Kỷ làm đệ tử, Thông Thiên, Chuẩn Đề đều hổ thị đán đán, hừ, thật là một cái lưới

lớn a!

Không, như vậy mới càng thêm thú vị!" "Ong!" Lời vừa dứt, chỉ thấy Đế Tân khoanh chân ngồi xuống, quanh thân đạo vận lượn lờ, một luồng ma khí đen kịt cổ xưa sinh ra, tựa hồ có ức vạn ma linh đang cung vệ, hiển thị vẻ vô cùng quỷ mị.

Nếu để chư vị Thánh nhân nhìn thấy, e rằng sẽ kinh hãi lớn.

Rõ ràng chỉ là kẻ thống trị Nhân tộc, chỉ là một Nhân tộc bình thường, vì sao lại sở hữu đạo vận thâm bất khả trắc như vậy?

"Ầm ầm!" Cùng với Đế Tân khoanh chân ngồi xuống, chỉ thấy trên người hắn cuồn cuộn tà linh chi khí sinh ra, nhanh chóng lan tràn, tựa như một tấm lưới, bay về phía trên Triều Ca.

Chẳng mấy chốc, chỉ thấy phía trên Triều Ca, bắt đầu bị bao phủ trong từng tầng yêu khí vô hình, hiển hiện vẻ tà mị không thôi.

Hung sát chi khí cuồn cuộn lan tràn, tựa hồ ở đây đã hình thành nơi đại kiếp nạn.

Cảnh tượng này, ngay lập tức kinh động chư vị Thánh nhân.

Trong Bát Cảnh Cung núi Thủ Dương.

"…Khí tức thật quỷ dị, hung ác vô cùng, tựa hồ có ức vạn yêu linh hội tụ, uy lực của nó thậm chí ảnh hưởng đến vận khí của toàn bộ Nhân tộc, rốt cuộc là thần thánh phương nào lại có thủ đoạn như vậy?

Chẳng lẽ lượng kiếp đã đến, nên thiên địa hội tụ hung sát chi khí?" Lão Tử chợt mở đôi mắt hỗn độn.

Một đôi mắt sắc bén, tựa hồ có thể xuyên thấu ức vạn dặm hư không, nhìn cảnh tượng trên bầu trời Triều Ca.

Trong Bích Du Cung đảo Kim Ngao.

Thông Thiên Giáo Chủ tự có điều cảm ứng, vội vàng thăm dò

Triều Ca, liền phát hiện luồng yêu khí mênh mông bàng bạc, lan tràn khắp chư thiên, đôi mắt lập tức nheo lại.

"Lão sư từng nói, lượng kiếp này là Phong Thần Kiếp, tu sĩ dưới Chuẩn Thánh đều có khả năng nhập kiếp.

Nhưng vì sao ta thấy mức độ sát phạt của yêu khí, ngay cả cường giả tu vi Chuẩn Thánh đỉnh phong bình thường cũng có khả năng vẫn lạc?

Rốt cuộc là có vấn đề ở đâu?" Thông Thiên Giáo Chủ thì thầm.

Bản thân ông ấy nắm giữ sát phạt bản nguyên chi lực, lại còn có Tru Tiên Tứ Kiếm, cực kỳ mẫn cảm với yêu khí.

Lúc này quan sát yêu khí ở Triều Ca xong, trong lòng rùng mình.

Trong Ngọc Hư Cung núi Côn Luân phía Đông.

Nguyên Thủy Thiên Tôn chợt mở đôi mắt hỗn độn, lóe lên từng tia tinh mang, xuyên qua ức vạn dặm hư không, nhìn luồng yêu linh chi khí cuồn cuộn trên bầu trời Triều Ca, lông mày hơi nhíu lại.

"Ba con yêu linh kia, tu vi không hề yếu ớt, đoạn nhiên không thể sinh ra khí tức như ma thần hàng lâm, vì sao?

Chẳng lẽ lần Phong Thần Kiếp này, so với kiếp đó, Long Hán đại kiếp còn khủng bố hơn?

Dù sao đi nữa, ta cũng phải trở thành người thắng lớn nhất!" Nói rồi, Nguyên Thủy Thiên Tôn lại nhanh chóng nhắm mắt, tiếp tục trầm tư mưu tính.

Ở vùng đất nghèo nàn phía Tây, trong Linh Sơn.

"Sư huynh, yêu khí trên bầu trời Triều Ca thật nồng đậm, ngay cả đệ cũng cảm thấy kinh hãi!" Chuẩn Đề Đạo Nhân nhíu chặt mày, ngưng trọng nói.

“Không sai, có vẻ rất không ổn!” Tiếp Dẫn sắc mặt vẫn đầy khổ sở, đồng thời trầm giọng nói: “Lão sư rõ ràng từng nói, lượng kiếp này không liên quan đến tu sĩ tu vi Chuẩn Thánh, nhưng ta thấy luồng yêu khí kia, e rằng ngay cả Thiên Đạo Thánh Nhân cũng có thể bị nuốt chửng, huống chi là dưới Chuẩn Thánh?

Nếu Hồng Hoang xuất hiện đại biến loạn, Lão sư ắt sẽ có biểu thị, chúng ta lo lắng cũng vô ích.” “Sư huynh, vậy chúng ta nên làm gì?” Chuẩn Đề tiếp tục hỏi.

“Đừng vội, chúng ta hãy cứ yên lặng quan sát diễn biến.

Ta đoán, sau lượng kiếp này, Tây Phương chúng ta sẽ có cơ hội đại hưng!

Đáng tiếc, lượng kiếp sắp đến, thiên cơ hỗn loạn, không thể suy đoán ra người ứng kiếp.” Chuẩn Đề bất lực nói.

“Ai!” Trong Oa Hoàng Cung.

Vốn dĩ, Lâm Hiên đang cùng Nữ Oa nương nương đánh cờ vây, vẻ mặt vô cùng ung dung tự tại.

Chương 290

Nhưng theo sau khi luồng yêu khí bàng bạc trên bầu trời Triều Ca sinh ra, Lâm Hiên và Nữ Oa đều hơi chấn động, trên mặt đều lộ ra vẻ kinh ngạc.

"Bảo bối đồ nhi, con có cảm ứng được không?" Nữ Oa nương nương đặt quân cờ xuống, vẻ mặt trịnh trọng nhìn Lâm Hiên hỏi.

"Không sai!" Lâm Hiên gật đầu, sau đó đôi mắt hơi nheo lại, trầm giọng nói: "Triều Ca đột nhiên xuất hiện yêu khí bàng bạc mênh mông như vậy, mức độ nồng đậm của nó thậm chí ngay cả tu sĩ Chuẩn Thánh đại viên mãn cũng không dám khinh thường, e rằng lượng kiếp đã xuất hiện đại biến cố!" "Lượng kiếp xuất hiện biến cố?...

Sao có thể?

Lão sư rõ ràng đã nói, lần Phong Thần Kiếp này, chỉ nên ứng vào môn hạ Thánh nhân có tu vi dưới Chuẩn Thánh thôi mà!" Nữ Oa kinh ngạc hỏi.

Nghe vậy.

Lâm Hiên cũng không vội, đôi mắt hỗn độn, nhìn chằm chằm luồng yêu khí mênh mông kia, tư lự bay bổng.

Rất lâu sau, trong não hải Lâm Hiên linh quang chợt lóe, hắn dường như đã hiểu ra.

Hắn bình tĩnh cười nói với Nữ Oa: "Sư phụ cứ yên tâm đi, nếu lượng kiếp thật sự xuất hiện đại biến cố, e rằng Hồng Quân Đạo Tổ sẽ không ngồi yên mà bỏ mặc!" "Cái đó cũng phải, vi sư đã quá sốt ruột rồi!" Nữ Oa cười khổ nói.

Nhưng nàng không hề phát hiện, trong ánh mắt Lâm Hiên lóe lên

một vẻ ngưng trọng.

Bởi vì vừa rồi trong não hải Lâm Hiên linh quang chợt lóe, hắn đột nhiên nhớ lại lời Hồng Quân đã nói với hắn năm xưa.

"Hồng Hoang thiên địa, có chín vị Thiên Đạo Thánh nhân, Huyền Môn có sáu!

Ba vị Thiên Đạo Thánh nhân còn lại không được thuộc về Huyền Môn.

Nếu chín vị Thiên Đạo Thánh nhân cùng xuất hiện, thì Hồng Hoang thiên địa sẽ tái diễn hỗn độn, tiến vào thời đại mạt pháp, khi đó tu sĩ không còn tồn tại, Nhân tộc vĩnh hưng." "Càng ngày càng thú vị rồi!" Lâm Hiên thầm nghĩ trong lòng.

Tử Tiêu Cung, trong đại điện tuyên cổ vĩnh tồn.

Hồng Quân Đạo Tổ đang ngồi trên đạo đài, đôi mắt hỗn độn khép mở một cái, trong chớp mắt đã thu tất cả sự vật của Hồng Hoang thiên địa vào trong đó.

Đối với luồng yêu khí quỷ dị xuất hiện trên bầu trời Triều Ca, ông ấy dường như đã biết ngay từ đầu.

Nhưng lại không có quá nhiều biến động biểu cảm, tựa hồ đã sớm vô tình vô dục.

"Vốn tưởng rằng phải đến lượng kiếp tiếp theo mới xuất hiện, không ngờ nhanh đến vậy!

Những kẻ không nên có thì cuối cùng vẫn sẽ có mặt!" Sau khi lệnh tuyển mỹ của Trụ Vương Đế Tân được ban ra, nhanh chóng truyền đến tai các chư hầu khắp nơi.

Tám trăm chư hầu phản ứng không giống nhau, một số chư hầu lo lắng, kinh nghi bất định; các chư hầu cường đại thì lại vô cùng cuồng

hỉ.

Những năm gần đây!

Cùng với sự thối nát vô năng của Đế Tân, đắm chìm trong rượu sắc, không quan tâm triều chính, khiến các chư hầu đều ngấm ngầm tích trữ thế lực, thậm chí có một số chư hầu gan lớn hơn, còn bí mật chiêu binh mãi mã, tích lũy thế lực.

Cùng với thế lực chư hầu không ngừng khuếch trương, một số chư hầu dần dần nảy sinh dã tâm bồng bột, ngày càng bành trướng.

Thậm chí rất nhiều chư hầu đã sớm không còn thỏa mãn với chút quyền lợi và lãnh địa trên tay mình.

Lần này Đế Tân đột nhiên ban bố chiếu lệnh tuyển mỹ, không nghi ngờ gì nữa, tương đương với việc ban cho họ một cái cớ, một cái cớ để tạo phản.

Cho nên theo sau khi lệnh thư của Trụ Vương từng cái một truyền đến, liền có hơn hai mươi nước chư hầu vừa và nhỏ không nhịn được nhảy ra tạo phản, thanh thế hùng mạnh, liên tiếp công chiếm mấy thành trì.

Khi tin tức này truyền đến tai Đế Tân, hắn lạnh lùng cười một tiếng, triệu tập văn võ bá quan, lại một lần nữa thương nghị chuyện này.

"Bệ hạ, thần cho rằng, sở dĩ các nước chư hầu tạo phản, là vì chuyện Bệ hạ tuyển mỹ nhập cung.

Nếu Bệ hạ thu hồi thánh mệnh, không tuyển mỹ nữa, như vậy, các nước chư hầu tạo phản kia, liền không còn cớ, tự nhiên sẽ dừng tay cầu hòa!" Thương Dung bước lên một bước, chắp tay hành lễ với Đế Tân nói.

"Khải bẩm Bệ hạ, thần cũng có thể cùng các nước chư hầu tạo

phản bắt tay giảng hòa!" Theo lời Thương Dung vừa dứt, lại có một đại thần khác đứng ra lớn tiếng hô.

"Bệ hạ, thần lại cho rằng, các nước chư hầu nhìn có vẻ thanh thế hùng mạnh, nhưng thực ra đều là những kẻ ỷ mạnh hiếp yếu, hành vi tạo phản này chẳng qua là tìm chết!" Thấy Thương Dung phát biểu, Phí Trọng, kẻ vốn bất hòa với ông ta, lại nhảy ra, lớn tiếng hô với Đế Tân: "Cho nên thần cho rằng, nếu không 'giết gà dọa khỉ', sẽ có thêm nhiều nước chư hầu đứng ra tạo phản.

Nếu mỗi một nước chư hầu đều tạo phản mà chúng ta đều giảng hòa với họ, thì uy nghiêm của Ân Thương ta còn ở đâu?

Vậy nên thần xin Bệ hạ hãy lập tức phát binh, thảo phạt các nước chư hầu tạo phản, để họ biết rằng, Nhân tộc vẫn lấy Ân Thương làm chủ!" "Không sai!" Đế Tân hài lòng gật đầu với Phí Trọng, sau đó hỏi: "Nếu đã vậy, vậy thì cử người đi chinh phạt, chỉ không biết Phí Trọng có nhân tuyển nào không?" "Vốn thần kiến nghị để Văn Thái Sư đi chinh phạt quân phản loạn, nhưng đáng tiếc Văn Thái Sư đang bình loạn ở phương Bắc, Võ Thành Vương Hoàng Phi Hổ Vương gia lại phải trấn giữ Triều Ca.

Như vậy, thần cho rằng có thể để Đông Bá Hầu Khương Hoành Sở Hầu gia dẫn binh đi trấn áp!" Phí Trọng thao thao bất tuyệt nói.

"Ha ha ha!

Tốt, không hổ là trọng thần của quả nhân, kế sách này rất hay!

Khương Hoành Sở Hầu gia văn thao vũ lược, có kinh nghiệm chỉ huy binh lính cực kỳ phong phú, để ông ấy đi trấn áp chư hầu làm loạn, quả là thượng sách!" Đế Tân gần như không thèm nhìn Thương Dung, cười lớn ca ngợi.

Sau đó liền lớn tiếng ra lệnh: "Truyền lệnh của quả nhân, ra lệnh

Đông Bá Hầu Khương Hoành Sở thống lĩnh binh mã, chuẩn bị lương thực, lập tức thảo phạt các chư hầu tạo phản!

Quả nhân muốn cho tám trăm chư hầu biết, thiên hạ là thiên hạ của quả nhân!" "Vâng!" Thế là, dưới lệnh của Đế Tân, Khương Hoành Sở chỉ có thể bị buộc dẫn binh đi trấn áp các chư hầu tạo phản.

Chương 291

Từ đầu đến cuối, Đế Tân đều gạt Thương Dung và các trung thần khác sang một bên, không thèm để ý.

Cũng khiến Thương Dung cùng chư vị đại thần khác sắc mặt khó coi.

Trên thực tế.

Sở dĩ Phí Trọng hết sức tiến cử Đông Bá Hầu Khương Hoành Sở đi dẹp loạn, ngoài việc biết Khương Hoành Sở thế lực mạnh mẽ, còn có một nguyên nhân quan trọng.

Chính là Khương Hoành Sở có một cô con gái, đó là vợ của Đế Tân, là chính thất, cũng là Khương Hoàng Hậu đương kim của triều Ân Thương.

Khương Hoàng Hậu quản lý hậu cung của Đế Tân, tuy không có thực quyền, nhưng cũng có uy vọng lớn, điều này rất bất lợi cho một số hành động của ba con yêu linh trong hậu cung.

Hành động này của Phí Trọng, chính là "nhất tiễn hạ song điêu"!

Chờ Khương Hoành Sở chinh phạt chư hầu, hắn có thể sắp đặt tội danh tạo phản cho ông ta, sau đó diệt trừ.

Khương Hoàng Hậu một khi mất đi chỗ dựa lớn nhất, thì cũng chỉ là một nữ tử bình thường, chỉ cần thi triển chút tiểu kế, cũng có thể khiến Đế Tân phế bỏ nàng, đưa hồ ly tinh lên ngôi chính thất, nhúng tay vào triều chính.

Không thể không nói, Phí Trọng quả thực quỷ kế đa đoan!

Tây Kỳ, trong Tây Bá Hầu phủ.

Từ sau tai ương lao ngục hơn hai năm, Cơ Xương đã sớm có chút tóc bạc, nhưng vẫn hiển lộ tinh thần khỏe mạnh, đôi mắt tinh mang lóe lên, càng không ngừng lộ ra từng luồng hàn quang lạnh lẽo.

Tựa hồ trong mắt ông ta, ẩn chứa thù hận vô cùng vô tận!

Và không lúc nào, trong não hải Cơ Xương, không hiện lên chuyện năm xưa ở Long Đức Điện, ăn canh thịt Bá Ấp Khảo, mãi không xua đi được, như một cơn ác mộng vây quanh.

Cũng khiến Cơ Xương không lúc nào không muốn báo thù rửa hận, muốn xé xác bạo quân Trụ Vương thành vạn đoạn.

"Phát nhi, con thấy chiếu lệnh tuyển mỹ nhập cung của Thiên tử thế nào?" Cơ Xương thu lại sát cơ vô tận trong mắt, nhìn về phía người con trai duy nhất còn lại là Cơ Phát hỏi.

"Vâng!" Cơ Phát hơi gật đầu, sau đó bước lên một bước, chắp tay hành lễ với Cơ Xương nói: "Hài nhi cho rằng, đây là cơ hội tốt của chúng ta!

Hôn quân vô đạo, họa loạn xã tắc, hài nhi cho rằng cơ hội của chúng ta đã đến rồi.

Lúc này chúng ta nên liên lạc với tứ đại chư hầu, dùng thế tứ phương hợp vây, phát binh Triều Ca, bức bách hôn quân kia thoái vị!

Để báo thù rửa hận cho đại ca!" Cơ Phát đôi mắt tinh mang lóe lên, thao thao bất tuyệt nói.

"Lời con nói quả thật có lý!" Cơ Xương hiển nhiên vô cùng hài lòng với Cơ Phát.

Mặc dù Cơ Xương có hai người con trai, nhưng Bá Ấp Khảo tuy là trưởng tử, đầu óc lại đơn giản, gặp chuyện không hiểu uyển chuyển, quá mức thẳng thắn, về phương diện quân sự cũng không bằng Cơ Phát.

Cho nên ban đầu khi đưa con trai đến Triều Ca làm con tin, ông ta mới chọn để Bá Ấp Khảo ở lại Triều Ca.

"Không, Nam Bá Hầu và Bắc Bá Hầu thì được, nhưng Đông Bá Hầu Khương Hoành Sở, lại là phụ thân của Khương Hoàng Hậu đương kim, giờ là quốc trượng, sao có thể liên thủ với chúng ta?" Cơ Xương nhíu chặt mày, trầm giọng nói.

"Phụ thân đừng vội!" Nghe vậy, Cơ Phát vẻ mặt tự tin, tiếp tục trầm giọng nói: "Theo những gì hài nhi biết, hôn quân kia suốt ngày quấn quýt bên mấy vị phi tử, lạnh nhạt với Khương Hoàng Hậu, khiến Khương Hoành Sở Hầu gia vô cùng bất mãn.

Hơn nữa, ba vị phi tử được sủng ái kia, đều có quan hệ cực tốt với tiểu nhân Phí Trọng đáng chết.

Dựa vào tính tình tâm ngoan thủ lạt của hắn, sao có thể để Khương Hoàng Hậu tiếp tục quản lý hậu cung?

Cho nên hài nhi cho rằng, sớm muộn gì hắn cũng sẽ ra tay với Khương Hoàng Hậu hoặc Khương Hoành Sở Hầu gia.

Đến lúc đó chính là cơ hội để chúng ta khuyên giải Khương Hoành Sở Hầu gia!" Không thể không nói, Cơ Phát quả nhiên là một minh quân.

Mỗi câu nói đều nhắm thẳng vào trọng tâm, nhìn thấu mọi hư ảo, trực tiếp đi vào điểm mấu chốt, có tầm nhìn xa trông rộng.

Thậm chí còn nhìn thấu cục diện Triều Ca một cách rõ ràng.

Nghe xong những lời của Cơ Phát, Cơ Xương cuối cùng trên mặt cũng lộ ra một nụ cười hài lòng, ít nhất còn có một người con trai, không khiến ông thất vọng.

"Được, theo lời con nói, vi phụ sẽ trước tiên bí mật phái người đi liên lạc với Nam Bá Hầu và Bắc Bá Hầu, ngấm ngầm thương lượng

chuyện này!" Cơ Xương đập bàn, một chùy định âm nói.

"Phụ thân, trước đó, để đề phòng Nam Bá Hầu và Bắc Bá Hầu sinh biến, chúng ta phải luôn sẵn sàng chuẩn bị chiến tranh!" Cơ Phát lại một lần nữa nhắc nhở.

"Không sai!" Trong Ngọc Hư Cung núi Côn Luân phía Đông.

Nguyên Thủy Thiên Tôn sau khi trở về từ Tử Tiêu Cung, biết Phong Thần sắp đến, lại tay cầm Đả Thần Tiên và Phong Thần Bảng, biết rằng những người ứng kiếp chính yếu, chính là người của Xiển Giáo.

Trải qua một phen thôi diễn, dưới sự hiển lộ của thiên cơ, ông ấy lại chiêu thu hai đệ tử, đều là người ứng kiếp đã được trời định.

Một người là Khương Tử Nha, một người là Thân Công Báo.

Hai người cùng bái nhập môn hạ Xiển Giáo, cùng bối với Quảng Thành Tử và Thập Nhị Kim Tiên.

Chỉ có điều tư chất lại khác nhau, Thân Công Báo tư chất tu đạo cực tốt, chỉ trong vài chục năm ngắn ngủi, đã tu luyện đến cảnh giới Thiên Tiên sơ kỳ, căn cơ sâu dày.

Chương 292

Nhưng Khương Tử Nha thì hoàn toàn ngược lại.

Tu luyện mấy chục năm, nhưng ngay cả cảnh giới Địa Tiên tu vi cũng không có, ngược lại suốt ngày khi Nguyên Thủy Thiên Tôn giảng đạo thì lắc đầu nguầy nguậy, thần du thiên ngoại, căn bản không nghe lọt tai.

Cuối cùng Nguyên Thủy Thiên Tôn không thể nhìn nổi nữa, đã tiêu phí vô số linh dược và các loại thiên tài địa bảo, cưỡng ép nâng tu vi Khương Tử Nha lên tu vi Địa Tiên hậu kỳ, nhưng cũng chỉ đến thế, vẫn mãi không thể bước vào hàng ngũ Thiên Tiên.

Nguyên Thủy Thiên Tôn đối với Khương Tử Nha hết mực sủng ái như vậy, tự nhiên khiến phần lớn đệ tử Xiển Giáo đều vô cùng bất mãn với ông ta, càng không hiểu vì sao Nguyên Thủy Thiên Tôn lại chiêu thu một đệ tử tư chất ngu độn như vậy.

Còn ban cho nhiều tài nguyên tu luyện đến thế!

Một ngày nọ!

Nguyên Thủy Thiên Tôn lại đang giảng giải Đại Đạo cho phần lớn đệ tử.

Đột nhiên phát hiện trên bầu trời lóe lên một tia thần quang, Phong Thần Bảng và Đả Thần Tiên cũng hơi chấn động.

"Cuối cùng cũng đến rồi!" Đối với điều này, Nguyên Thủy Thiên Tôn hiểu rõ, biết Phong Thần lượng kiếp đã đến, cho nên đột nhiên dừng giảng đạo.

Đôi mắt sâu thẳm như tinh thần đại hải, nhìn về phía Khương Tử Nha đang ngơ ngẩn.

“Tử Nha, ngươi đã nhập môn hạ Xiển Giáo của ta bao nhiêu năm rồi?” Nguyên Thủy Thiên Tôn mặt không biểu cảm nhìn Khương Tử Nha vẻ ngoài già nua vô cùng hỏi.

“Gì?!” Khương Tử Nha vốn đang thần du hư không, đột nhiên bị Nguyên Thủy Thiên Tôn gọi, lập tức hoàn hồn.

Sau đó nhìn vẻ mặt không biểu cảm của Nguyên Thủy Thiên Tôn, trong lòng hơi kinh hãi.

Ông ta cả đời lười biếng, đến tuổi trung niên mới tình cờ bái nhập tiên môn, nhưng vì vấn đề tư chất, mãi không tu luyện được đến Địa Tiên, cuối cùng phải dựa vào vô số thiên tài địa bảo mà Nguyên Thủy Thiên Tôn ban tặng, mới đạt được tu vi Địa Tiên hậu kỳ.

Lúc này bị Nguyên Thủy Thiên Tôn hỏi về thời gian nhập môn, ông ta lại nghĩ rằng có lẽ Nguyên Thủy Thiên Tôn muốn đuổi mình xuống núi.

Vậy là Khương Tử Nha cung kính hành lễ nói: “Khải bẩm Sư Tôn, đệ tử nhập giáo đã tròn năm mươi hai năm rồi!” “Ừm!” Nguyên Thủy Thiên Tôn hơi gật đầu, sau đó tiếp lời: “Vi sư suy đoán, đời này ngươi vô duyên với tiên đạo, hãy xuống núi đi.

Cơ duyên của ngươi hẳn là ở trong Nhân tộc!” “Sư Tôn đừng mà, đệ tử tuy ngu độn, nhưng lại một lòng hướng đạo, đã sớm coi nhẹ công danh lợi lộc phàm tục, khẩn cầu lão sư đừng đuổi đệ tử đi ạ!” Khương Tử Nha vừa nghe quả đúng như mình nghĩ, không khỏi biến sắc, vội vàng khấu đầu hô lớn.

“Phì!” “Thằng nhóc ngu độn cuối cùng cũng bị đuổi đi rồi!” “Thật phí của sư tôn bao nhiêu thiên tài địa bảo!” “Tư chất ngu độn như vậy, quả thực không thể tu thành chính quả!” “Như vậy cũng tốt, dù sao hắn cũng luôn lắc đầu nguầy nguậy, không nghe sư tôn giảng đạo.” Thấy Khương Tử Nha sắp bị đuổi đi, các đệ tử còn lại có mặt

đều cười hả hê.

Thậm chí ngay cả Thập Nhị Kim Tiên của Xiển Giáo, lúc này khóe miệng cũng mang theo vẻ châm chọc, họ đã sớm không ưa Khương Tử Nha.

"Vi sư lúc nào muốn trục xuất ngươi khỏi sư môn?" Nguyên Thủy Thiên Tôn sắc mặt trầm xuống, trừng Khương Tử Nha một cái, sau đó thản nhiên nói: "Lần này trở về Nhân tộc, là có đại cơ duyên ở thân, đừng để bỏ lỡ đại cơ duyên này!" "Ong!" Lời vừa dứt, chỉ thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn phất tay áo một cái, lập tức thấy trong hư không đột nhiên xuất hiện hai kiện pháp bảo bảo quang lấp lánh.

Nhìn kỹ lại, chính là Đả Thần Tiên và Phong Thần Bảng.

"Hai vật này lần lượt là Phong Thần Bảng và Đả Thần Tiên!" Sau khi trao hai kiện pháp bảo cho Khương Tử Nha, Nguyên Thủy Thiên Tôn lại tiếp tục nói: "Đả Thần Tiên trên có thể đánh mãn thiên thần phật, dưới có thể đánh hôn quân vô đạo, uy lực mạc trắc!

Còn về Phong Thần Bảng, sau này ngươi tự sẽ hiểu!

Đi đi!" "Ong!" Lời vừa dứt, chỉ thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn khẽ phất tay, liền dấy lên một luồng pháp lực bàng bạc, cuốn Khương Tử Nha biến mất tại chỗ.

Cảnh tượng này, khiến Thập Nhị Kim Tiên của Xiển Giáo và phần lớn đệ tử Xiển Giáo đỏ mắt không thôi.

Đặc biệt là Thân Công Báo, càng nghiến răng nghiến lợi, ghen tỵ vô cùng.

Hắn cùng Khương Tử Nha cùng bái nhập Xiển Giáo, tư chất cực tốt, chỉ trong vài chục năm ngắn ngủi đã tu luyện đến cảnh giới Thiên Tiên sơ kỳ, pháp lực hùng hậu vô cùng.

Nhưng lại mãi không được Nguyên Thủy Thiên Tôn coi trọng,

ngược lại Khương Tử Nha tư chất cực kém, lại liên tục được Nguyên Thủy Thiên Tôn yêu mến, trước tiên ban tặng vô số thiên tài địa bảo giúp đạt tu vi Địa Tiên hậu kỳ, giờ lại ban Đả Thần Tiên và Phong Thần Bảng cùng các pháp bảo cực phẩm khác, khiến Thân Công Báo ghen tỵ vô cùng.

"Khương Tử Nha giỏi thật, đức hạnh thế nào mà lại khiến Sư Tôn coi trọng đến vậy?" Thân Công Báo thầm nghĩ trong lòng.

Đương nhiên!

Trên thực tế, không chỉ riêng Thân Công Báo, mà các đệ tử có mặt ở đó cũng vô cùng ghen tỵ, thầm nghĩ Sư Tôn thiên vị.

Trong vương cung Triều Ca.

Cùng với lệnh tuyển mỹ nhập cung của Trụ Vương được truyền đạt, các chư hầu tuy vô cùng phản đối, nhưng tuyệt đại đa số chư hầu lại không có dũng khí tạo phản, nên chỉ có thể ngoan ngoãn tìm kiếm nữ tử trong lãnh địa của mình, rồi đưa vào cung.

Nhất thời, trong thành Triều Ca tiếng chim oanh chim én hót vang, rất nhiều nữ tử đều tiến vào hậu cung, để Trụ Vương hưởng lạc.

Sau khi có thêm nhiều nữ tử gia nhập, Trụ Vương càng đắm chìm trong ôn nhu hương, tựa hồ hoàn toàn biến thành hôn quân, suốt ngày không thượng triều.

Như vậy, một đám lão thần Ân Thương do Thương Dung cầm đầu, đau lòng căm phẫn, ngày ngày muốn vào kiến Trụ Vương, nhưng mỗi lần đều bị tiểu nhân Phí Trọng cản ở ngoài.

Cuối cùng có một lần, Thương Dung trong cơn phẫn nộ, một tay đẩy Phí Trọng ra, xông vào nội cung.

Nhưng hành động này, lại triệt để chọc giận Đế Tân, không những chém giết mấy vị đại thần, mà còn cưỡng lệnh Thương Dung đức cao

vọng trọng cáo lão về quê.

Cũng khiến thế lực của Phí Trọng, trong triều càng ngày càng mạnh, gần như một tay che trời.

Trừ Hoàng Phi Hổ và một số tướng quân nắm giữ thực quyền ra, các đại thần còn lại, không ai dám bất kính với hắn.

Chương 293

Tin tức này, như gió bay, nhanh chóng truyền đến tai các chư hầu khắp nơi.

Trừ một số chư hầu trung thành chết mực với Ân Thương ra, các chư hầu còn lại đều không khỏi cười lạnh trong lòng, thầm nghĩ thời kỳ diệt vong của Trụ Vương sắp đến.

Tại phủ đệ Ký Châu của Tô Hộ, một ngày nọ, đón tiếp hai vị khách nhân bí ẩn, cùng Tô Hộ thương đàm trong khách sảnh.

Nhìn kỹ lại, hóa ra hai người này chính là Cơ Phát, con trai văn thao vũ lược của Tây Bá Hầu Cơ Xương đã cải trang, cùng Bắc Bá Hầu Sùng Hầu Hổ.

"Chẳng hay nhị vị đến đây vì việc gì?" Tô Hộ vừa tự tay rót trà cho hai người, vừa thử dò hỏi.

Kể từ khi ái nữ Đát Kỷ được Thánh phụ Lâm Hiên Thượng tiên thu làm đệ tử, có Thánh phụ chống lưng, Tô Hộ liền tự tin mười phần, ra sức phát triển sản nghiệp Ký Châu, khiến bách tính Ký Châu đều hết lời ca ngợi.

Đối với những chuyện xảy ra trong Triều Ca, tuy có biết, nhưng Tô Hộ cũng chẳng để tâm.

Thậm chí cả lệnh chiêu thu mỹ nữ của Trụ Vương, Tô Hộ cũng lạnh nhạt từ chối, chẳng hề nể mặt Đế Tân chút nào.

Nhưng Tô Hộ lại không có ý xưng vương xưng đế, chỉ muốn chiếm cứ một phương, an phận ở một góc.

"Không giấu gì Tô Hầu gia, ta lần này đến bái phỏng là nhận lời ủy thác của phụ thân!" Cơ Phát nhẹ nhàng nhấp một ngụm trà thơm,

đoạn cười nói với Tô Hộ, "Phụ thân ta vô cùng cảm thấy Đế Tân tiểu nhi hôn dung vô đạo, nay gian tặc triều Ân Thương hoành hành, Đế Tân suốt ngày chìm đắm trong tửu sắc, đây chính là điềm báo khí số Ân Thương sắp tận.

Vì thế, phụ thân ta nương theo ý chí thiên đạo, muốn liên hợp Bắc Bá Hầu Sùng Hầu Hổ hầu gia cùng Nam Bá Hầu Ngạc Sùng Vũ, cùng nhau mang binh tiến đánh Triều Ca, bức bách tên Đế Tân kia thoái vị nhường hiền!" "?!" Nghe Cơ Phát nói lời nhẹ bẫng, Tô Hộ lại biến sắc mặt, bản năng kinh hô thành tiếng.

".....Nổi dậy tạo phản?!" Tô Hộ kinh ngạc kêu lên.

Tuy đối với những việc Đế Tân làm vô cùng khinh thường, thậm chí căm ghét, hận không thể Đế Tân bị ngũ lôi oanh đỉnh.

Nhưng dù sao cũng là lão thần Ân Thương, đối với Ân Thương cũng trung thành tận tụy, nay lại nghe Cơ Phát muốn tạo phản, lật đổ triều đại Ân Thương, liền vô cùng chấn động.

"Vạn vạn không thể, vạn vạn không thể a!

Đế Tân tuy hôn dung vô đạo, nhưng là chân mệnh thiên tử, ta đây thân là thần tử, lại làm sao có thể cải triều soán vị?" Sau khi phản ứng lại, Tô Hộ liền vội vàng xua tay nói.

"Keng!" Đột nhiên, Sùng Hầu Hổ một bên rút bảo kiếm đeo bên hông ra, thân hình khôi ngô đột nhiên đứng dậy, nhìn chằm chằm Tô Hộ, lạnh nhạt cười nói, "Tô Hầu gia, ngươi thấy bảo kiếm trong tay ta có đủ sắc bén không?" "Lớn mật Sùng Hầu Hổ, ngươi không phải đang uy hiếp ta chứ?

Đừng quên, đây là Ký Châu, ta là Ký Châu Hầu!" Nghe lời Sùng Hầu Hổ, Tô Hộ ánh mắt lạnh đi, đập bàn, giận dữ nhìn hắn.

Dù đối mặt với bảo kiếm sắc bén kia, cũng không hề sợ hãi.

“Hai vị hầu gia đừng vội!” Đối với tình huống này, Cơ Phát lại tỏ ra vô cùng trầm tĩnh, như thể đã sớm dự liệu được.

Y vẫy tay ý bảo hai người bình tĩnh lại.

Sau đó mới mở miệng tiếp tục nói với Tô Hộ, “Đế Tân hôn dung vô đạo, tin lời tiểu nhân gièm pha, suốt ngày không thượng triều, hôn quân như thế, khiến bách tính khổ không kể xiết, tiếng than oán vang khắp nơi!” “Càng đáng hận hơn, Đế Tân lại hạ lệnh phá hủy miếu thờ Thánh phụ, nghiêm cấm bái lạy Thánh phụ, đây là hành động đại nghịch bất đạo.

Tổ tiên nhân tộc ta, ba Hoàng năm Đế kia, cũng là do Thánh phụ đích thân chỉ định, thống soái nhân tộc, giáo hóa nhân tộc, là ân nhân của nhân tộc ta.

Nay Đế Tân lại hôn dung, điều đó báo hiệu khí số Ân Thương sắp tận!” “Chẳng lẽ Tô Hầu gia đành lòng nhìn miếu Thánh phụ bị phá bỏ, nhìn bách tính vô tội tiếp tục chịu khổ chịu nạn sao?

Ta thân là người, đương nhiên phải tri ân báo đáp.

Nay nếu nghe theo mệnh lệnh của Đế Tân, vậy Thánh phụ sẽ đặt vào vị trí nào?

Cơ Phát ta tuy bất tài, nhưng thực sự cũng không thể nào nhìn tên Đế Tân hôn dung kia tiếp tục làm xằng làm bậy, tàn hại bách tính vô tội!” Lời lẽ của Cơ Phát có thể nói là khanh thương hữu lực, đại nghĩa lẫm nhiên.

Lại thêm tài ăn nói đầy sức lay động, nhất thời khiến Tô Hộ động lòng.

Đặc biệt khi y liên tục nhấn mạnh đại ân của Thánh phụ Lâm Hiên, Tô Hộ trong lòng càng xúc động.

Bởi vì con gái mình đã trở thành đệ tử của Thánh phụ, nếu không

hành động, há chẳng phải có lỗi với Thánh phụ sao?

"Chuyện này liên quan trọng đại, hãy cho ta suy nghĩ kỹ thêm một phen!" Tô Hộ cau mày thật chặt, nghiêm nghị nói với Cơ Phát, "Nhưng đừng lo, bất kể Tô Hộ ta có đồng ý cùng ngươi tạo phản hay không, ta Tô Hộ tuyệt đối sẽ không đem chuyện thương đàm hôm nay nói cho tên Đế Tân kia!" "Tốt, lời của Tô Hầu gia, Cơ Phát ta tự nhiên tin tưởng không chút nghi ngờ!" Cơ Phát tự tin cười nói.

"Ta Sùng Hầu Hổ cũng là người trung nghĩa, nhưng đại thế thiên hạ không thể thay đổi, khí số Ân Thương đã tận, ta đây đương nhiên phải thuận ứng thiên đạo mà hành!" Dứt lời, Sùng Hầu Hổ liền cùng Cơ Phát rời đi.

Để lại Tô Hộ trong trầm tư.

Nhưng khi Tô Hộ đang suy tính, lại có thám tử đến bẩm báo rằng, vì không chịu dâng mỹ nữ lên cho Đế Tân, đã chọc giận Đế Tân.

Tên này đã điều binh khiển tướng, lệnh Nam Bá Hầu Ngạc Sùng Vũ suất lĩnh đại quân, tấn công Ký Châu, thống soái hai mươi vạn binh mã, thanh thế cuồn cuộn, như muốn một hơi san bằng Ký Châu!

"Hay cho tên Cơ Phát này, thì ra là tiên lễ hậu binh rồi!" Tô Hộ nhớ lại lời của Cơ Phát, nhất thời hiểu ra, hóa ra tên này sớm đã biết Đế Tân sẽ phái binh tấn công Ký Châu.

Cho nên mới đi trước một bước, chiêu an mình.

Nếu như mình không chịu cùng nhau khởi binh tạo phản, vậy thì Ngạc Sùng Vũ sẽ suất binh tấn công Ký Châu, tiêu diệt mình.

Như vậy, Tô Hộ chỉ có hai lựa chọn!

Thứ nhất là không chọn tạo phản, nhưng như vậy, cũng vì chuyện tuyển mỹ nữ nhập cung mà chọc giận Đế Tân, tên này đã phái binh tấn công Ký Châu.

Chương 294

Thứ hai là liên thủ với Cơ Phát và Sùng Hầu Hổ, cùng nhau khởi binh tạo phản, tấn công Triều Ca.

Không chút nghi ngờ, Tô Hộ cuối cùng đã chọn lối thoát thứ hai.

Bởi vì Ký Châu chỉ có mười vạn binh mã, nếu như Ngạc Sùng Vũ thật sự suất lĩnh hai mươi vạn binh mã tấn công, Ký Châu thực sự có khả năng bị san bằng.

Vậy thì chi bằng liên thủ với Tây Bá Hầu Cơ Xương, phản lại tên Đế Tân kia.

Như vậy sẽ có cơ hội, để bách tính trong thành được sống an toàn.

Thế là, Ký Châu Hầu Tô Hộ, Bắc Bá Hầu Sùng Hầu Hổ, Tây Bá Hầu Cơ Xương, Nam Bá Hầu Ngạc Sùng Vũ, âm thầm liên thủ, tìm kiếm thời cơ tốt nhất để khởi binh tạo phản.

Thời cơ tốt nhất đó, không gì khác chính là liên hợp với Đông Bá Hầu Khương Hằng Sở, vị chư hầu cuối cùng trong Tứ đại chư hầu.

Trong khoảng thời gian này, để che mắt thiên hạ, không bị Đế Tân phát giác kế hoạch sớm, Nam Bá Hầu Ngạc Sùng Vũ vẫn sẽ dẫn hai mươi vạn đại quân tấn công Ký Châu, chỉ là theo như đã định, chỉ giả vờ tấn công, cũng làm bộ làm tịch thôi.

Thỉnh thoảng lại khiêu chiến vài câu dưới thành Ký Châu, sau đó lại rút về đóng trại, cứ thế tuần hoàn không ngừng.

Trong tẩm cung của Hồ Ly Tinh ở Triều Ca.

Hồ Ly Tinh vừa cùng Trụ Vương đại chiến một trận sảng khoái, đang ôm nhau nằm trên giường mềm.

“Bệ hạ, thiếp thân nghe nói gần đây có không ít chư hầu đều khởi binh tạo phản?” Hồ Ly Tinh vừa dùng mái tóc trêu chọc Đế Tân, vừa quyến rũ cười hỏi.

“Hừ!

Những tên tiểu tốt nhảy nhót ấy, Quả nhân nhất định sẽ cho chúng xem hay!” Đế Tân lạnh lùng hừ một tiếng, giọng điệu băng giá quát.

Trong Long Đức Điện Triều Ca.

“Khải bẩm Bệ hạ, Khương Hằng Sở hầu gia trấn áp chư hầu tạo phản, đại thắng trở về!” Đột nhiên, một thị vệ lớn tiếng hô, âm thanh trong trẻo vang vọng cả Long Đức Điện.

Tại đó, các quan văn võ đều đưa mắt nhìn, trên mặt lộ ra vẻ hân hoan và kích động.

Ân Thương dần suy yếu, các quan văn võ ai nấy đều sốt ruột, nay Khương Hằng Sở hầu gia đã thành công trấn áp loạn lạc trở về, tựa như một tin vui.

“Không hổ danh Đông Bá Hầu chinh chiến thiện xạ, chỉ trong vài tháng ngắn ngủi đã trấn áp được chư hầu loạn lạc!” “A, Ân Thương ta có chư hầu như thế, đương nhiên sẽ lưu truyền trăm đời vậy!” “Khương Hằng Sở hầu gia quả nhiên là cột trụ của Ân Thương quốc a!” “Nay chiến loạn khắp nơi, Khương Hằng Sở hầu gia lần này giành được đại thắng lợi, quả là đã tiêm một liều thuốc trấn an cho tử dân Ân Thương!” “.....” Cùng lúc Khương Hằng Sở bước vào Long Đức Điện, những quan văn võ trong điện đều nghiêng mình nhìn, trong ánh mắt đều mang vẻ kích động và hưng phấn.

Nhưng cũng có một số đại thần biểu cảm không giống nhau.

Đặc biệt là Phí Trọng, Vưu Hồn, khi nhìn Khương Hằng Sở, khóe miệng hơi nhếch lên, thậm chí còn nở một nụ cười lạnh lùng, mang

theo vẻ âm hiểm hả hê.

"Thần không phụ Bệ hạ ủy thác, cuối cùng đã bình định được Lưu Hằng Hầu, Cảng Kinh Hầu cùng hơn chục vị hầu gia tạo phản!" Bước vào đại điện, Khương Hằng Sở liền chắp tay hành lễ với Đế Tân.

Nhưng không ngờ, trên mặt Đế Tân không những không xuất hiện biểu cảm vui mừng như tưởng tượng, trái lại mặt mày lạnh lùng tuấn tú, đôi mắt tràn ngập sát khí nồng đậm.

"Người đâu!

Giải Đông Bá Hầu xuống!!" Đột nhiên, Đế Tân mạnh mẽ đứng dậy, phất tay áo, trầm giọng quát.

"Đạp đạp đạp!" Theo lệnh của Đế Tân, liền thấy không ít thị vệ tay cầm vũ khí xông vào, như thể đã có chuẩn bị từ trước, nhanh chóng khống chế Khương Hằng Sở.

Cảnh này xảy ra vô cùng nhanh chóng, đến nỗi không ít đại thần đều chưa kịp phản ứng.

Thậm chí cả Khương Hằng Sở bản thân cũng ngạc nhiên, có chút không hiểu sao lại nhìn Đế Tân.

"Bệ hạ, thần lao khổ bình loạn, tắm máu sa trường, nay khải hoàn trở về, có tội gì?

Bệ hạ lại sai người bắt giữ vi thần?" Khương Hằng Sở đôi mắt gắt gao nhìn chằm chằm Đế Tân, giọng khàn khàn quát.

".....Chuyện gì vậy?" "Đông Bá Hầu Khương Hằng Sở hầu gia là đại công thần của Ân Thương ta, tại sao... tại sao lại muốn bắt giữ hắn?" "Bệ hạ, có phải có hiểu lầm?" "Xin Bệ hạ minh xét a, Đông Bá Hầu là đại công thần, sao có thể bắt giữ?" "Rốt cuộc là chuyện gì?" "....." Thấy Đông Bá Hầu Khương Hằng Sở bị bắt giữ, nhất thời các

quan văn võ tại đó đều xì xào bàn tán.

Thậm chí không ít đại thần bước ra khỏi hàng, quỳ xuống cầu xin Đế Tân, khẩn cầu tra rõ sự thật.

"Hừ!" Đối với điều này, Đế Tân lại mặt không biểu cảm lạnh lùng hừ một tiếng, sau đó từ trong tay áo lấy ra một phần văn án, tùy tiện ném trước mặt Khương Hằng Sở, lạnh nhạt vô cùng mở miệng nói, "Khương Hằng Sở, có nhận ra đây là vật gì không?" "Rầm!" Thấy văn án kia, sắc mặt Khương Hằng Sở đều biến đổi, trở nên có chút tái nhợt.

"Bệ hạ, thần oan uổng a, tuy đây là văn án Cơ Xương ngầm phái người đưa cho thần, muốn cùng thần tạo phản, nhưng thần chưa từng đồng ý a!" Khương Hằng Sở ngẩng đầu nhìn chằm chằm Đế Tân, lớn tiếng hô.

"Hừ!

Khương Hằng Sở, chứng cứ rành rành, đừng có biện giải." Đột nhiên, Phí Trọng thân hình gầy nhỏ, tướng mạo ti tiện lại một bước đạp ra, cười lạnh nhìn Khương Hằng Sở, cười nanh ác nói, "Ngươi được Bệ hạ coi trọng như vậy, giao cho ngươi đại sự bình định loạn lạc, lại còn nể mặt Khương Hoàng hậu, nhiều lần trọng dụng, nay lại muốn phản bội Bệ hạ, phản bội Ân Thương!" "Khương Hằng Sở, ngươi có biết tội không?!" Phí Trọng như nghĩa chính ngôn từ quát.

"Cẩu tặc Phí Trọng, đừng có nói càn, ta Khương Hằng Sở đối với Ân Thương trung thành tận tụy, chưa từng có dị tâm, còn ngươi tiểu nhân, ngày ngày bên cạnh Bệ hạ gièm pha, nhiễu loạn triều cương, lòng dạ đáng chém!" Khương Hằng Sở lệ thanh quát.

"Câm miệng!" Lúc này, Đế Tân mạnh mẽ đứng dậy, từ trên cao nhìn xuống, lạnh lùng nhìn chằm chằm Khương Hằng Sở, giọng điệu lạnh nhạt nói, "Khương Hằng Sở, Quả nhân niệm ngươi nhiều năm vì

Ân Thương hiệu lực, lần này sẽ tha cho ngươi một mạng!" Vừa nói, Đế Tân lại đảo mắt nhìn các quan văn võ khác, lớn tiếng nói, "Truyền lệnh của Quả nhân, áp Đông Bá Hầu Khương Hằng Sở xuống, giam vào đại lao, bắt hắn giao binh phù.

Đồng thời Khương Hoàng hậu vì cha ruột có liên quan đến việc tạo phản, lập tức bị phế truất!" "Hoa lạp lạp!" Theo tiếng nói của Đế Tân, các quan văn võ tại đó đều ồ lên.

Chương 295

Ai nấy đều khó tin nhìn Đế Tân.

"Ha ha ha!" Đột nhiên, Khương Hằng Sở vừa rồi còn quỳ rạp dưới đất, mạnh mẽ đứng dậy, nhìn chằm chằm Đế Tân, ánh mắt tràn ngập tuyệt vọng, lại phá lên cười lớn.

Tiếng cười kia tràn ngập vô tận thất vọng và bi thương, "Đế Tân tiểu nhi, vu khống ta như thế, chẳng qua không muốn chiếm binh phù thôi.

Chỉ tiếc a, người không bằng trời!

Trước khi tiến vào Triều Ca, ta đã giao binh phù cho nhi tử Khương Văn Hoán của ta, lệnh hắn mang binh phù trở về phong địa!

Nếu ta có chuyện gì, hắn sẽ lập tức trở thành Đông Bá Hầu mới, sẽ liên thủ với Tây Bá Hầu Cơ Xương!

Khí số Ân Thương đã tận, thời điểm cải triều đổi đại đã đến, đây chính là thiên định số!" "Rầm!" Cuối cùng, Khương Hằng Sở còn gầm lên một tiếng, sau đó mạnh mẽ rút bảo kiếm của một thị vệ bên cạnh, lưỡi kiếm sắc bén cứa vào cổ mình.

Máu đỏ tươi văng tung tóe, hóa thành một trận mưa máu!

Thi thể Khương Hằng Sở cũng mềm nhũn đổ xuống Long Đức Điện, nhuộm đỏ một mảng lớn mặt đất.

Dù đã chết, Khương Hằng Sở vẫn trừng lớn mắt, gắt gao nhìn chằm chằm Đế Tân, khiến người ta chấn động kinh tâm.

"Bốp!" Thấy tình hình này, Đế Tân tức giận đập mạnh vào long ỷ, sắc mặt tái mét vô cùng.

“Hay cho tên Đông Bá Hầu, thì ra đã sớm chuẩn bị rồi, thật đáng hận!” Đế Tân tức giận gầm lên một tiếng, sau đó lớn tiếng hô, “Truyền lệnh của Quả nhân, lệnh Văn Thái Sư hồi Triều Ca, chuẩn bị thảo phạt Đông Tây Bá Hầu!” Theo một tiếng lệnh của Đế Tân, cả Ân Thương lại bắt đầu động loạn.

Tây Kỳ!

Cơ Xương nghe tin Khương Hằng Sở đã tự vẫn, biết chuyện tạo phản đã bại lộ, liền một không làm hai không nghỉ, trực tiếp giương cao cờ nghĩa, phất lên đại kỳ tạo phản, hiệu là Chu.

Cơ Xương tự phong là Chu Văn Vương, thống soái vô số chiến sĩ Tây Kỳ, bắt đầu cuộc hành trình thảo phạt Triều Ca.

Lại có Khương Văn Hoán, biết tin phụ thân đã chết, ngoài sự chấn nộ, cũng khởi binh tạo phản, tuyên bố muốn xé xác Đế Tân vạn đoạn.

Nhất thời, cả Ân Thương đều trong tình trạng bất ổn, chiến hỏa bùng nổ khắp nơi.

Sau khi Khương Tử Nha rời khỏi Ngọc Hư Cung, liền một đường tiến về Triều Ca, muốn tìm một cố nhân ở nhân gian.

Đến Triều Ca, cuối cùng cũng tìm được Tống Dị Nhân, nghĩa huynh thuở nhỏ.

Không thể không nói, Tống Dị Nhân đối đãi Khương Tử Nha vô cùng tốt, thấy huynh đệ đến, trước tiên thịnh tình khoản đãi một phen, sau đó lại chẳng nói hai lời liền bỏ tiền ra giúp đỡ Khương Tử Nha.

Chỉ tiếc, cũng không biết có phải ý trời.

Khương Tử Nha lại luôn gặp vận khí cực kém, ví như lúc đầu buôn bán gạo và bột, lại có thể đột nhiên gặp mưa lớn, khiến gạo và bột đều bị ướt, chỉ có thể xám xịt chạy về.

Cuối cùng Khương Tử Nha thực sự tức giận, đành quay lại làm việc sở trường nhất là bói toán.

Tuy tu vi không phải đại hành, nhưng cũng sở hữu tu vi Địa Tiên hậu kỳ, bẩm sinh đối với việc xem bói rất có kiến giải, như thế này, xem bói cho những phàm nhân một phen thì không thành vấn đề.

Cứ thế, dần dần, danh tiếng của Khương Tử Nha ở Triều Ca ngày càng lớn, thậm chí sau này không ít người đều trực tiếp gọi là hoạt thần tiên.

Một ngày nọ, Khương Tử Nha như cũ ngồi đoan đoan trên sạp hàng, lão thần tại tại lắc đầu.

"Đạp đạp đạp!" Lúc đó, một bóng người bước đi vững vàng với những bước chân nhẹ nhàng nhanh chóng đi đến.

Chỉ thấy người này khí thế bất phàm, tuy nhìn có vẻ lớn tuổi nhưng cũng không quá già nua, đặc biệt trong đôi mắt đục ngầu, thỉnh thoảng lại lóe lên tinh quang.

"Khương đại sư, không biết ta có thể ngồi xuống nói chuyện với ngài không?" Người đó cười nói với Khương Tử Nha.

"Ân?" Nghe vậy, Khương Tử Nha ngẩng đầu, nhìn người đó, trước tiên cau mày, sau đó cười nói, "Tự nhiên có thể, Tỷ Can Thừa tướng!" Không sai!

Người đó chính là Tỷ Can, cũng là thúc phụ của Trụ Vương, nay đang giữ chức Thừa tướng.

"Ta thấy Khương đại sư là người thực sự có bản lĩnh, nay nếu ta ngồi đây, không nói gì, không biết ngài có thể nhìn ra được gì không?" Tỷ Can hai mắt gắt gao nhìn chằm chằm Khương Tử Nha, nghiêm nghị hỏi.

"Thừa tướng đại nhân có một trái tim?" Khương Tử Nha tuệ nhãn

như cự, một cái nhìn xuyên thấu tâm tư của Tỷ Can, cười khẽ nói, "Truyền thuyết trên thế gian có một loại trái tim, bẩm sinh có bảy lỗ, có thể giao lưu với vạn vật thế giới, có thể khiến đôi mắt phá tan mọi huyễn thuật, cũng có thể nhìn rõ bản chất hư vọng của vạn vật thế gian!" "Rầm!" Nghe lời Khương Tử Nha, Tỷ Can tâm thần chấn động, sau đó trên mặt lộ ra vẻ đại hỉ, thầm nghĩ quả nhiên không tìm nhầm người.

Vì thế liền vội vàng hạ thấp giọng nói với Khương Tử Nha, "Khương đại sư, nếu đã như vậy, không biết có thể giúp ta một tay không?

Giúp Ân Thương một tay?" "Tỷ Can Thừa tướng là trọng thần của Ân Thương, một người dưới vạn người trên, nếu chuyện người làm không được, ta một tiểu tiểu mệnh tiên sinh làm sao làm được?" Khương Tử Nha cười khổ lắc đầu.

"Khương đại sư, chuyện này sự quan trọng yếu, xin ngài giúp đỡ a!" "Dù vậy, Tỷ Can Thừa tướng hãy nói trước là chuyện gì, ta xem có thể giúp được không." Thấy Tỷ Can lo lắng như vậy, Khương Tử Nha không nỡ lòng, trầm ngâm một lát sau khẽ nói.

"Bệ hạ chìm đắm trong tửu trì nhục lâm, không thượng triều, các đại thần ta ngày ngày đến cầu kiến không được, sau đó trong một lần ngẫu nhiên, ta lại phát hiện ra một bí mật lớn." Nói rồi, Tỷ Can hạ thấp giọng, giọng nói lạnh nhạt đầy phẫn nộ nói, "Thì ra ba vị phi tử được Bệ hạ sủng ái nhất, lại… lại là Hồ Ly Tinh, Tỳ Bà Tinh và Trĩ Kê Tinh a!" "?!" Nghe vậy, Khương Tử Nha vốn dĩ trầm tĩnh, mặt lộ vẻ vô cùng kinh ngạc.

Thực sự không ngờ, trong vương cung lại có mấy vị yêu linh, lại là những phi tử được Trụ Vương sủng ái nhất.

"Chẳng trách ta nghe nói những năm gần đây, Trụ Vương suốt

ngày không thượng triều, ngày ngày chìm đắm trong tửu trì nhục lâm, khiến bách tính thiên hạ oán thán khắp nơi, hóa ra là bị yêu vật mê hoặc lòng!" Khương Tử Nha tự liên hệ với chuyện sư tôn cho mình xuống núi, chuyện cơ duyên của mình.

Vì thế Khương Tử Nha thu lại nụ cười trên mặt, nhìn Tỷ Can, trở nên vô cùng trịnh trọng nói, "Vậy Tỷ Can Thừa tướng muốn ta làm việc gì?" "Khương đại sư thần thông cái thế, lần này, Tỷ Can hi vọng Khương đại sư có thể hiển hiện thần thông, hàng phục mấy vị yêu vật kia, giải cứu Bệ hạ ra khỏi đó, giải cứu Ân Thương!" Tỷ Can vô cùng trịnh trọng nói.

Chương 296

“.....!” Khương Tử Nha cười khổ lắc đầu, “Không giấu gì Tỷ Can Thừa tướng, ta tuy có chút đạo hạnh, nhưng vô cùng yếu ớt, e rằng không phải đối thủ của ba con yêu linh kia a!” “Khương đại sư, chẳng lẽ ngài thực sự cam lòng nhìn Ân Thương ngày càng suy tàn, đến nỗi bách tính sinh linh đồ thán, khổ không kể xiết, sau đó cải triều đổi đại sao?” Tỷ Can vô cùng sốt ruột nói.

“Ai!” Đối với điều này, Khương Tử Nha thở dài một tiếng.

Nhìn quanh những bách tính qua lại trên đường phố, nhìn những người ăn mày đáng thương ở góc phố, trong mắt lóe lên ánh sáng khác thường.

“Nếu đã như vậy, ta liền theo Thừa tướng vào cung, dù có liều cả cái mạng già này, cũng phải tiêu diệt mấy con yêu linh kia!” Khương Tử Nha cắn răng, cuối cùng đồng ý giúp đỡ.

“Tốt tốt tốt, Khương đại sư từ bi!” Nghe Khương Tử Nha gật đầu đồng ý, Tỷ Can vô cùng hưng phấn nói.

Thế là, Tỷ Can liền dẫn Khương Tử Nha vào cung, y đã giúp Khương Tử Nha mưu cầu được một chức quan nhỏ, tạm thời cư trú trong phủ Tỷ Can.

Hai người đều đang chờ đợi thời cơ thích hợp, để hàng phục ba con yêu linh kia.

Cùng lúc đó.

Trong phủ Phí Trọng đón một vị khách, một trung niên nhân tiên khí phiêu diêu, tiên phong đạo cốt.

Được Phí Trọng tôn là Thượng tiên!

Nếu Khương Tử Nha ở đây, nhìn thấy người đó, e rằng sẽ kinh hô thành tiếng, bởi vì không ai khác, chính là Thân Công Báo, người cùng Khương Tử Nha bái nhập môn hạ Nguyên Thủy Thiên Tôn năm xưa.

Nhưng năm xưa sau khi Khương Tử Nha xuống núi, ngọn lửa đố kỵ trong lòng Thân Công Báo mãi không nguôi ngoai.

Vì thế hắn cũng lén lút xuống núi, đồng thời sau khi ngầm mắng Nguyên Thủy Thiên Tôn bạc bẽo, cũng đến Triều Ca, muốn hưởng thụ một phen nhân luân chi nhạc ở nhân gian, liền trực tiếp tìm đến Phí Trọng.

Phí Trọng cảm thấy Thân Công Báo pháp lực cao thâm, thực sự là nhân sĩ tu tiên, trong lòng vô cùng sùng bái.

Hai người vừa gặp đã hợp, câu kết lẫn nhau.

Phí Trọng cũng giúp Thân Công Báo mưu cầu một chức vị ở Trụ Vương, để hắn nhập triều làm quan.

Sau đó, Thân Công Báo còn từ miệng Phí Trọng, biết được chuyện ba con yêu linh kia, và Thân Công Báo đã đích thân diện kiến Hồ Ly Tinh.

Hồ Ly Tinh biết Thân Công Báo là đệ tử môn hạ Nguyên Thủy Thiên Tôn thì vô cùng hân hoan.

Bởi vì năm xưa sở dĩ nhập cung, là do Quảng Thành Tử hứa hẹn, nay thấy Thân Công Báo, tự nhiên vô cùng hân hoan, biết Xiển Giáo cũng không hề quên mình, Quảng Thành Tử hứa hẹn khẳng định sẽ thực hiện.

Cho nên sau khi gặp mặt, không hẹn mà hợp, cùng một giuộc.

Oa Hoàng Cung.

Lâm Hiên ngồi khoanh chân trên bồ đoàn, phía sau hắn là Nữ Oa

nương nương khép hờ đôi mắt mỹ miều, thần du hư không.

Phía trước hắn là mấy tiểu nha đầu đang cười mây lành.

"Đạo bất khả danh trạng, nhưng lại có hình thể của nó....." Lâm Hiên khẩu thổ đạo âm, giảng đạo cho mấy tiểu nha đầu.

Mấy tiểu nha đầu cũng nghe đến say mê, lúc thì mặt mày hân hoan, lúc thì mặt mày ưu sầu, vạn loại biểu cảm.

Vào một khắc nào đó, Lâm Hiên chợt dừng lại, lông mày hơi nhếch lên.

"Sư tôn, sao đột nhiên dừng lại?" Bích Tiêu tĩnh mở mắt, nghi ngờ hỏi Lâm Hiên.

Vừa rồi đang nghe đến say mê, trong lòng đối với đạo lý giải càng thêm sâu sắc, càng thêm ý niệm thông suốt, lại thấy Lâm Hiên ngừng giảng đạo, nhất thời bất mãn bĩu môi nhỏ màu hồng.

Mấy tiểu nha đầu khác tuy không nói gì, nhưng cũng nhao nhao nhìn về phía Lâm Hiên.

Duy chỉ có Nữ Oa nương nương, vẫn nhắm mắt dưỡng thần, như thể đã ngủ rồi.

"Sư phó, lát nữa phiền người giảng đạo cho mấy nha đầu, đồ nhi có việc phải ra ngoài một chuyến!" Lâm Hiên không để ý đến Bích Tiêu, xoay người hành lễ với Nữ Oa nương nương nói.

"Đi đi!

Nhưng nay Triều Ca yêu khí trùng thiên, lan tràn hư không, e rằng lượng kiếp có biến, ngươi cũng nhất định phải cẩn thận một chút." Nữ Oa nương nương như thể đã sớm biết, gật đầu với Lâm Hiên, sau đó lại ân cần dặn dò một phen.

"Vô phương, thiên hạ rộng lớn, đồ nhi ta tự nhiên không có nơi

nào không thể đến!" Lâm Hiên cười nhạt một tiếng.

"Ông!" Theo lời Lâm Hiên, liền thấy hư không hơi vặn vẹo, sau đó thân hình Lâm Hiên liền biến mất tại chỗ, đã rời đi.

"Sư tổ, Sư tôn đi đến đô thành nhân tộc Triều Ca làm gì vậy ạ?" Bích Tiêu trừng đôi mắt to tròn long lanh, hỏi Nữ Oa nương nương.

"Bích Tiêu tỷ tỷ, ngốc quá, nhất định là vì chuyện lượng kiếp lần này mà.!" Nữ Oa nương nương còn chưa trả lời, Thường Hi bên cạnh liền cười hì hì đùa cợt nói.

"Không sai!" Nữ Oa nương nương tĩnh mở đôi mắt hỗn độn, đầy yêu thương nhìn mấy nữ đệ tử, mở miệng nói, "Phong Thần lượng kiếp sắp đến, Sư tôn đã hạ giới mưu tính rồi!" "Sư tổ, hay là con cũng xuống dưới được không ạ?" Bích Tiêu mắt đảo một vòng, sau đó cười nói.

"Không được!" Chỉ tiếc, đối với thỉnh cầu của nàng, Nữ Oa nương nương hiếm khi từ chối.

"Được...

Chương 297

được rồi!" Bích Tiêu nghe vậy, nhất thời ủ rũ cụp đầu, vẻ mặt bất đắc dĩ nói.

Thế là, Nữ Oa nương nương lại tiếp tục giảng giải đại đạo cho các nàng.

Cùng lúc đó.

Trong vương cung Triều Ca, phủ Tỷ Can.

Tỷ Can và Khương Tử Nha tụ tập ở đây.

"Khương đại sư, có nắm chắc đối phó ba con yêu linh kia không?" Tỷ Can sắc mặt ngưng trọng, hỏi Khương Tử Nha.

"Đều là yêu linh tu hành ngàn năm, thần khó đoán, không thể khinh thường.

Nhưng ta có Đả Thần Tiên trong tay, chắc là có thể đối phó!" Khương Tử Nha vuốt vuốt bộ râu trắng dài dưới cằm, trầm ngâm một lát sau mới trịnh trọng nói.

"Tốt, như vậy rất tốt!" Nghe vậy, Tỷ Can mặt lộ vẻ vui mừng, sau đó tiếp lời nói, "Đêm nay Bệ hạ sẽ mời ba con yêu linh kia thưởng nguyệt, ta sẽ tìm cách giữ chân Bệ hạ, sau đó nhờ Khương đại sư ra tay trước tiêu diệt ba con yêu linh kia!" "Thậm chí dù không tiêu diệt được ba con yêu linh, chỉ cần khiến chúng hiện nguyên hình, để Bệ hạ biết chúng là yêu vật hóa thân cũng được!" "Được!" Khương Tử Nha gật đầu.

Tu vi của hắn tuy chỉ có Địa Tiên hậu kỳ, được dùng vô số thiên tài địa bảo bồi đắp, nhưng có cực phẩm pháp bảo Đả Thần Tiên trong tay, cũng không sợ ba con yêu linh kia.

Thế là, sau khi định ra kế hoạch, Tỷ Can liền chạy thẳng đến tẩm thất Trụ Vương, còn Khương Tử Nha thì lặng lẽ mai phục trên con đường mà ba con yêu linh kia nhất định sẽ đi qua để thưởng nguyệt, làm xong mọi chuẩn bị.

Tối hôm đó, trăng sáng sao thưa, quạ bay về nam.

Là một đêm trăng rất đẹp.

Hồ Ly Tinh, Tỳ Bà Tinh và Trĩ Kê Tinh mặc xiêm y lộng lẫy, có mấy cung nữ đi kèm, bước đi thướt tha.

Tuy dung mạo rất đỗi bình thường, nhưng đều mắt mị như tơ, tỏ ra vô cùng quyến rũ.

Chẳng mấy chốc, Hồ Ly Tinh đã đến chỗ Khương Tử Nha mai phục.

"Bây giờ!" Khương Tử Nha vẫn luôn chờ thời cơ, khi cảm thấy thời cơ đến, liền mạnh mẽ phi thân từ trong giả sơn bên cạnh lao ra, tay cầm Đả Thần Tiên, mạnh mẽ quật về phía ba con yêu vật.

"Soạt!" Đả Thần Tiên lóe lên hàn quang kinh người, nơi nó đi qua, ngay cả hư không cũng phải tránh né.

Ba con yêu vật thấy Đả Thần Tiên quật tới, liền kinh hô một tiếng, lăn lộn bò vội sang một bên, tỏ ra vô cùng hoảng loạn.

".....Kẻ nào?" Hồ Ly Tinh gắt gao nhìn chằm chằm Đả Thần Tiên bảo quang rực rỡ kia, có chút kinh hồn chưa định.

Vừa rồi, suýt nữa bị Đả Thần Tiên kia quật trúng.

Căn cứ vào cảm ứng đối với Đả Thần Tiên, tuyệt đối là một kiện pháp bảo cực kỳ cường đại, thậm chí có khả năng là Tiên Thiên Linh Bảo trong truyền thuyết.

Dù chỉ nhìn thôi, cũng khiến Hồ Ly Tinh thần hồn run rẩy, như

nhìn thấy vũ khí khủng khiếp nhất, trên mặt lộ ra vẻ kinh hoàng vô cùng.

"Lớn mật, ...dám tập kích bản phi?" Tỳ Bà Tinh quanh thân yêu khí lượn lờ, giận dữ nhìn Khương Tử Nha quát.

"Ông!" Đột nhiên, Trĩ Kê Tinh nhẹ nhàng thở ra một luồng khí đen, trong nháy mắt xuyên qua các cung nữ, khiến tất cả đều ngất xỉu.

Sau đó mới nhìn về phía Khương Tử Nha, sắc mặt âm trầm, phía sau chín cái đầu Trĩ Kê như ẩn như hiện, mỗi cái đầu đều mang vẻ hung ác khát máu, nhìn chằm chằm Khương Tử Nha, như nhìn một món ăn ngon.

"Hai vị tỷ tỷ, sao lại phí lời với hắn làm gì, đã dám tập kích chúng ta, nhất định là những kẻ phương sĩ.

Để chúng ta nuốt chửng hắn chẳng phải rất tốt sao?" Trĩ Kê Tinh liếm liếm đôi môi đỏ mọng, vẻ mặt thèm thuồng cười nói.

"Khoan đã!" Không ngờ, Hồ Ly Tinh lại xua xua tay, ý bảo đừng vội vàng.

Sau đó nhìn về phía Khương Tử Nha, lạnh giọng nói, "Vị Thượng tiên này, ta và ngươi không oán không thù, vì sao lại tập kích chúng ta?" "Hừ, yêu nghiệt!" Đối với điều này, Khương Tử Nha lại sắc mặt dữ tợn, vừa vận chuyển pháp lực bàng bạc quanh thân, vừa giận dữ quát, "Các ngươi tu hành tà mị chi thuật, dùng nó để làm hại nhân gian, mê hoặc người thống trị nhân tộc, hôm nay ta Khương Tử Nha liền thay trời hành đạo tiêu diệt các ngươi!" "Ông!" Lời vừa dứt, liền thấy Khương Tử Nha tay cầm Đả Thần Tiên, nhanh chóng tập sát Hồ Ly Tinh.

Đả Thần Tiên bùng phát thần quang vô tận, mỗi một nhát roi quật vào không khí, đều như có thể đánh tan linh hồn của sinh linh, vô cùng

khủng bố.

Hồ Ly Tinh nhìn nhau.

“Lão đạo, nếu ngươi còn cố chấp bức bách, đừng trách ta không khách khí!” Trĩ Kê Tinh phía sau chín cái đầu Trĩ Kê như ẩn như hiện, vừa né tránh Đả Thần Tiên, vừa giọng nói lạnh lùng quát Khương Tử Nha.

“Ha ha ha!

Không khách khí?

Vậy thì thử xem!” Khương Tử Nha tay cầm Đả Thần Tiên, khí thế như hồng, pháp lực quanh thân cuồn cuộn, lớn tiếng hô.

“Bốp bốp!” Vừa nói, lại vô cùng sắc bén dùng Đả Thần Tiên, quật Hồ Ly Tinh, hung uy ngút trời, như muốn đánh chết nàng.

“Hồ Tử!” Thấy thế, Hồ Ly Tinh ánh mắt lạnh đi, quanh thân yêu khí lượn lờ, định ra tay.

“Khoan đã!” Đột nhiên, một tiếng quát lớn vang lên.

Đồng thời nghe tiếng nhìn theo, liền thấy một trung niên nhân mặc đạo bào đang phi lược đến bên này, tốc độ cực nhanh, chớp mắt đã đến.

Chương 298

Nhìn kỹ lại, hóa ra là Thân Công Báo.

"Thân Công Báo bái kiến mấy vị nương nương!" Vừa đến nơi, Thân Công Báo không hề nhắc đến chuyện Hồ Ly Tinh là yêu vật, cười nói với Hồ Ly Tinh, lại trực tiếp xưng hô là nương nương.

Như thể không biết các nàng là yêu vật.

"Thân Công Báo?!" Thấy người này, Khương Tử Nha tâm thần rúng động, sau đó hơi vẩy Đả Thần Tiên trong tay, đôi mắt lóe lên tinh quang, gắt gao nhìn chằm chằm Thân Công Báo.

Tuy Thân Công Báo trên danh nghĩa là đồng môn sư huynh đệ, nhưng Khương Tử Nha chưa từng cảm thấy đối phương tốt với mình.

Đặc biệt lúc trước ở Xiển Giáo, tên này càng ỷ vào tu vi thâm hậu, thỉnh thoảng lại bắt nạt mình, khiến Khương Tử Nha đối với thái độ của Thân Công Báo không mấy tốt đẹp.

Lúc này lại thấy hắn xuất hiện, nhất thời trong lòng thầm kêu không ổn.

"Khương Tử Nha, ngươi vô cớ xuất hiện trong vương cung Triều Ca, ra tay với mấy vị nương nương, ngươi có biết tội không?" Thân Công Báo giận dữ nhìn Khương Tử Nha, vẻ mặt đại nghĩa lẫm nhiên quát.

"Ân?!" Nghe vậy, sắc mặt Khương Tử Nha hơi biến, sau đó trầm giọng quát, "Thân Công Báo, sợ ngươi bị mù rồi?

Ba cái gọi là phi tử kia, rõ ràng là do Hồ Ly Tinh, Tỳ Bà Tinh và Trĩ Kê Tinh huyễn hóa thành!" "Đừng có nói càn!

Rõ ràng đều là người bình thường, sao trong miệng ngươi lại biến thành yêu vật?

Ngươi thật lớn mật, dám ám sát ba vị nương nương, bị ta nhìn thấy, không những không có ý hối cải, lại còn cứng miệng như thế, ta thấy ngươi quá lâu không được giáo huấn, mới khiến tính tình ngày nay thay đổi lớn!" Thân Công Báo khóe miệng hơi nhếch lên, nở một nụ cười quát.

Và mỗi chữ mỗi câu, đều như đứng trên chân lý, trực tiếp giận mắng Khương Tử Nha.

".....Đúng là mù!" Khương Tử Nha nhìn lên bầu trời, phát hiện lúc này trăng sáng dần lên, trong lòng sốt ruột không thôi.

Bởi vì theo hẹn với Tỷ Can Thừa tướng, Tỷ Can sẽ giữ chân Trụ Vương một lúc, còn mình sẽ đánh chết ba con yêu vật, hoặc khiến chúng hiện hình.

Nhưng nay thời gian trôi qua nhanh chóng, lại bị Thân Công Báo cản trở và mắng chửi.

"Thân Công Báo, ngươi thực sự không chịu nhường đường?!" Khương Tử Nha trong lòng nóng vội, liền lạnh lùng nhìn chằm chằm Thân Công Báo quát.

"Khương Tử Nha, ta thấy ngươi mới là kẻ chấp mê bất ngộ.

Nếu muốn động thủ, ta không ngại cho ngươi quay lại những ngày tháng bị ta giáo huấn ở Ngọc Hư Cung!" Thân Công Báo cười nanh ác nói.

Xem ra, như muốn chọc giận Khương Tử Nha.

Khương Tử Nha vốn dĩ vô cùng thông tuệ, nhưng trong tình huống này, cũng biết quyết không thể trì hoãn thêm nữa, nếu không một khi Trụ Vương đến, ba con yêu vật không hiện hình, vậy thì thảm rồi.

“Hừ!

Vậy đừng trách ta không nói tình đồng môn!” Khương Tử Nha lạnh lùng hừ một tiếng, liền tay cầm Đả Thần Tiên, quật về phía Thân Công Báo.

“Ông!” Tiên Thiên Linh Bảo Đả Thần Tiên, tuy vẫn chưa được Khương Tử Nha luyện hóa, nhưng dù sao cũng là người ứng kiếp của lượng kiếp, vốn dĩ phải nắm giữ Đả Thần Tiên, cho nên Đả Thần Tiên trong tay hắn, cũng có thể bùng phát ra uy lực vô cùng cường hãn.

“Bốp bốp!” Khương Tử Nha tay cầm Đả Thần Tiên, tuy chỉ có tu vi Địa Tiên hậu kỳ, nhưng cũng vô cùng cường hãn, cùng với Thân Công Báo tu vi Thiên Tiên đánh nhau trên không trung khó phân thắng bại.

Nhưng nhìn kỹ lại, sẽ phát hiện, Thân Công Báo tuy đang đánh với Khương Tử Nha, nhưng luôn có chút bảo lưu, chỉ muốn giữ chân Khương Tử Nha.

Điều này khiến Khương Tử Nha cắn răng!

“Tên khốn kiếp, nhất định phải đánh chết ba con yêu vật kia!” Khương Tử Nha trong lòng thầm rủa.

“Ông!” Thế là, Khương Tử Nha tìm một cơ hội, dùng Đả Thần Tiên mạnh mẽ bức lui Thân Công Báo, sau đó liền hóa thành một đạo lưu quang, mạnh mẽ bắn về phía Hồ Ly Tinh, mang theo sát khí vô tận, Đả Thần Tiên trong tay càng bùng phát thần quang rực rỡ vô cùng, như muốn đánh cho nàng hồn phi phách tán.

“A!!!” “Không... không muốn a!!!” Thấy tình hình này, ba con yêu vật rõ ràng có cơ hội né tránh, nhưng lại không né tránh, trái lại kinh hô một tiếng, như thể chịu sự kinh hãi tột độ, hoa dung thất sắc.

“Chết đi!!” Khương Tử Nha ánh mắt lạnh đi, giận dữ quát.

“Dừng tay!!!” Nhưng đột nhiên, một tiếng quát lớn tràn ngập vô tận phẫn nộ truyền đến, thanh âm như hồng lôi, cuồn cuộn tới, khiến thân hình Khương Tử Nha khựng lại.

Khoảnh khắc đó, cơ hội đánh chết Hồ Ly Tinh đã mất đi.

Bởi vì khoảnh khắc đó, Thân Công Báo lại một lần nữa đứng trước mặt Khương Tử Nha, và như thể mục đích của hắn đã đạt được, không còn bảo lưu nữa, đột nhiên bùng phát pháp lực bành trướng, vận dụng thần thông vô thượng, trong chốc lát, đã bắt giữ Khương Tử Nha.

“Đơn giản là quá ngông cuồng!” “Đạp đạp đạp!” Kèm theo một trận tiếng bước chân gấp gáp, liền thấy một đám người do Trụ Vương dẫn đầu bước đến, Tỷ Can đi theo phía sau, sắc mặt có chút tái nhợt.

Trụ Vương thì sắc mặt tái mét vô cùng, trong đôi mắt phủ một tầng hàn sương, như một con hung thú muốn ăn thịt người.

Bên cạnh hắn, đi theo là Phí Trọng và những kẻ khác đang cười tà.

“Lớn mật Khương Tử Nha, Bệ hạ ban thưởng quan chức, có đại ân với ngươi, nay lại muốn tàn hại ba vị nương nương, lòng lang dạ sói, đồ vong ân phụ nghĩa, uổng xưng Thượng tiên!” Phí Trọng đột nhiên bước một bước ra, cười lạnh nhìn Khương Tử Nha lớn tiếng quát.

“Đặng đặng đặng!” Lúc đó, Tỷ Can cũng không chần chừ nữa, liền vội vàng bước đến trước mặt Trụ Vương quỳ xuống.

Chương 299

"Khải bẩm Bệ hạ, hành động này của Khương Tử Nha, là do thần hạ khẩn cầu hắn đi làm!" Tỷ Can quỳ rạp dưới chân Trụ Vương, lớn tiếng nói.

"?!" Nghe vậy, Trụ Vương Đế Tân tỏ ra vô cùng kinh ngạc, chấn động không thôi nhìn Tỷ Can.

Trong đôi mắt tràn ngập vẻ khó tin nồng đậm, lạnh giọng nói, "Vương thúc, hành động này có ý nghĩa gì?

Vì sao lại muốn Khương Tử Nha ám sát phi tử của Quả nhân?" "Bệ hạ có chỗ không biết, thần hạ có một trái tim thất khiếu linh lung, bẩm sinh đã có thể nhìn xuyên thấu mọi hư vọng, biết ba vị nương nương là do Hồ Ly Tinh, Tỳ Bà Tinh và Trĩ Kê Tinh hóa thành.

Nhìn thì như là hầu hạ Bệ hạ, thực chất là để làm hại Ân Thương ta, làm hại Bệ hạ a!" Tỷ Can ngữ khí thành khẩn lớn tiếng hô.

"Phóng tứ!" Đột nhiên, Phí Trọng mạnh mẽ nhảy ra, giận dữ chỉ vào Tỷ Can, lệ thanh quát, "Tỷ Can Thừa tướng, đừng có nói càn.

Ba vị nương nương xinh đẹp như hoa, nhập cung mấy năm nay, chưa từng ra khỏi cung môn, chưa từng tham gia vào việc triều chính!

Đừng nói là do yêu vật hóa thành, ngay cả một người cũng chưa từng làm hại, vu khống như thế, đặt thể diện của Bệ hạ vào đâu?

Nếu đêm nay Khương Tử Nha tàn sát ba vị nương nương, ngươi có thể gánh vác được tội danh không?" Nghe lời Phí Trọng, sắc mặt Trụ Vương càng thêm tái mét, như sắp chảy nước, đôi mắt càng phủ một tầng hàn sương, khiến người ta nhìn vào như rơi vào hầm băng.

"Vương thúc, ta kính trọng Vương thúc, tạm thời không truy cứu

trách nhiệm của ngươi, nhưng ngươi có chứng cứ gì, rằng ba vị nương nương là do yêu vật hóa thành?" Đế Tân hít một hơi thật sâu, sau đó trầm giọng hỏi Tỷ Can.

"Bệ hạ, thiếp thân oan uổng a!" Trĩ Kê Tinh lớn tiếng hô.

"Thiếp thân làm sao có thể là yêu vật?

Bệ hạ minh xét a!" Tỳ Bà Tinh cũng mắt đỏ hoe, vẻ mặt như chịu sự ủy khuất tột độ nói.

"Vừa rồi nếu không phải Thân Công Báo kịp thời đến, Bệ hạ có lẽ chỉ có thể nhìn thấy thi thể lạnh lẽo của thiếp thân thôi." Hồ Ly Tinh cũng vẻ mặt yếu đuối nói.

Vừa nói vừa lệ rơi lã chã trên má, tỏ ra vô cùng ủy khuất đáng thương.

Thấy tình hình này, Trụ Vương càng thêm chấn nộ, sát ý tràn ngập quanh thân.

"Yêu vật, đừng có mê hoặc người khác nữa!" Đột nhiên, Khương Tử Nha quát lớn.

Tuy bị Thân Công Báo khống chế, nhưng vẫn có thể nói chuyện.

Lại thấy Tỷ Can muốn gánh chịu tất cả, nhất thời đại nộ, lệ thanh quát.

"Có chứng cứ?" Đế Tân chuyển ánh mắt về phía Khương Tử Nha, lạnh nhạt mở miệng hỏi.

Giọng nói tuy nghe có vẻ không lạnh không nhạt, nhưng lại ẩn chứa sát khí vô tận, như thể chỉ cần Khương Tử Nha trả lời không tốt, hắn sẽ triệt để bùng phát.

"Bệ hạ đừng vội, trong tay ta có một mặt gương, chỉ cần soi một chút, liền có thể biết ai là yêu vật!" Khương Tử Nha thề thốt nói.

“Khải bẩm Bệ hạ, xin đừng nghe Khương Tử Nha nói bậy, hắn muốn ám sát ba vị nương nương, tâm tư độc ác, nay lại muốn dùng gương soi ba vị nương nương, rõ ràng có khả năng lại sẽ bất lợi cho các nàng, cho nên xin Bệ hạ suy nghĩ kỹ a!” Nghe lời Khương Tử Nha, Phí Trọng sắc mặt biến đổi, sau đó liền vội vàng đứng ra hô.

Thực ra không chỉ Phí Trọng một mình, có Thân Công Báo và ba vị nương nương, khi nghe lời Khương Tử Nha, cũng sắc mặt hơi biến.

Đặc biệt là ba con yêu vật kia, trong lòng càng hoảng loạn.

Đều đã biết Khương Tử Nha là đệ tử môn hạ Nguyên Thủy Thiên Tôn, sở hữu thần thông quảng đại, trong tay lại còn có Đả Thần Tiên đẳng cấp cực phẩm pháp bảo.

Ai mà biết trong tay hắn có thật sự có gương, có thể nhẹ nhàng soi một cái, khiến các nàng hiện nguyên hình không?

“Câm miệng!” Không ngờ, Đế Tân lại lạnh lùng quát Phí Trọng một tiếng, sau đó lại nhìn về phía Thân Công Báo, lạnh nhạt ra lệnh nói, “Buông hắn ra, Quả nhân muốn xem xem, phi tử của Quả nhân, có phải yêu vật không!” “Nhưng, Khương Tử Nha, Quả nhân nói trước với ngươi.

Nếu phi tử của Quả nhân không phải yêu vật, bất kể ngươi là thần thánh phương nào, là đệ tử của ai, hôm nay Quả nhân nhất định sẽ khiến ngươi thần hồn câu diệt!” Lời của Đế Tân tỏ ra vô cùng trịnh trọng, lại mang theo vẻ không thể nghi ngờ.

Thân Công Báo chần chừ không thôi, nhưng lại không dám từ chối quá đáng, chỉ có thể buông Khương Tử Nha ra.

“Bệ hạ.....” Hồ Ly Tinh sắc mặt sốt ruột, định nói gì đó với Trụ Vương.

Nhưng lời của nàng còn chưa dứt, đã bị ánh mắt lạnh nhạt của

Trụ Vương ngăn lại, sợ đến tâm thần rúng động, không dám nói thêm nữa.

"Ông!" Được buông ra, Khương Tử Nha sắc mặt vui mừng, liền vội vàng từ trong tay áo lấy ra một mặt gương cũ kỹ, mặt gương nhẵn bóng, lóe lên từng tia kim quang, soi về phía Hồ Ly Tinh.

"Bệ hạ xin xem, đây chính là Hồ Ly Tinh!" Khương Tử Nha tự tin cười nói.

Nhưng, hắn nhanh chóng phát hiện ra điều không đúng.

Đặc biệt tên tiểu nhân Phí Trọng kia, sau khi hơi ngẩn ra một lát, lại cười lạnh không thôi với hắn, mang theo vẻ hả hê.

Lại có Tỷ Can, sắc mặt cũng lập tức đại biến, trở nên vô cùng khó coi.

"Chuyện gì vậy?" Khương Tử Nha cúi xuống, liền nhìn vào gương.

Chỉ một thoáng, sắc mặt đại biến, mang theo vẻ kinh ngạc không gì sánh được, "Không thể nào, sao lại như vậy? .....Sao lại không soi ra được?" Thì ra, khi Khương Tử Nha soi gương vào Hồ Ly Tinh, lại phát hiện trong gương vẫn phản chiếu hình người, không hề có biến hóa.

Chương 300

Ba con yêu vật, càng không có chút biến hóa nào, đừng nói là hiện nguyên hình.

"Chuyện gì vậy?!" Không chỉ Khương Tử Nha, ngay cả Thân Công Báo, lúc này trong lòng cũng tràn ngập vẻ kinh ngạc.

Hắn cũng không hiểu, vì sao Khương Tử Nha không thể soi ra nguyên hình của Hồ Ly Tinh?

Chẳng lẽ tu vi của nàng đã cao thâm đến mức gương cũng không soi ra được nguyên hình rồi?

Chẳng lẽ có vị tiên linh đại năng nào động thủ chân tay?

Ai cũng không chú ý, sắc mặt Đế Tân vẫn luôn vô cùng bình tĩnh, như thể đối với kết quả như vậy vô cùng thản nhiên, không hề cảm thấy bất ngờ.

"Khương Tử Nha, ngươi có lời gì muốn nói?" Đế Tân sắc mặt bình tĩnh nhìn Khương Tử Nha, lạnh nhạt mở miệng hỏi.

"Không nên a, sao lại không soi ra được?" Khương Tử Nha cau mày thật chặt, vẻ mặt đầy khó hiểu.

Gương này là do Nguyên Thủy Thiên Tôn ban cho năm xưa, có thể soi ra bản thể của tất cả yêu vật, chưa từng có ngoại lệ.

Nguyên Thủy Thiên Tôn là đường đường Thánh Nhân, lại làm sao có thể lừa dối?

Vậy rốt cuộc là chuyện gì?

"Người đâu, giam Khương Tử Nha vào thiên lao, chọn ngày chém đầu thị chúng!" Thấy Khương Tử Nha sắc mặt ngẩn ngơ, Đế Tân

phất tay áo, lớn tiếng quát.

“Không!

Khương Tử Nha là do thần hạ thỉnh cầu trừ yêu, Bệ hạ nếu muốn đổ tội, hãy đổ tội cho thần hạ đi!” Thấy thị vệ muốn áp giải Khương Tử Nha đi, Tỷ Can liền vội vàng bước lên hai bước chặn lại những thị vệ kia, sau đó quay đầu về phía Đế Tân sắc mặt tái mét lớn tiếng hô.

“.....!” Thấy tình hình này, những thị vệ kia nhất thời ngẩn người.

Phải biết rằng, người trước mặt này, chính là Tỷ Can, nay là Thừa tướng đại nhân, cũng là thúc phụ ruột của Đế Tân, địa vị cao quyền trọng, lại là người thực sự sở hữu huyết thống hoàng tộc.

“Vương thúc, sao lại đến nông nỗi này?” Đế Tân liếc nhìn Tỷ Can một cái, lạnh nhạt mở miệng nói, “Tìm một vài thuật sĩ giang hồ đến gây sự, Quả nhân tự nhiên sẽ không quên, yên tâm đi, lát nữa sẽ đến lượt ngươi chịu trừng phạt.....” Đột nhiên!

Nói đến đây, Đế Tân như có cảm ứng, lại đột nhiên dừng lại, sắc mặt hơi biến, đồng tử trong mắt hơi co giật, như thể đã phát hiện ra điều gì.

Sau đó lần đầu tiên thần sắc ngưng trọng nhìn lên bầu trời, quanh thân tràn ngập khí thế cường đại.

Khí thế này vừa xuất hiện, nhất thời khiến Thân Công Báo, Khương Tử Nha thậm chí cả ba vị yêu linh kia, đều không khỏi tâm thần chấn động.

Bởi vì thân là người tu đạo, họ cảm nhận sâu sắc rằng, Đế Tân lúc này, như một đại dương mênh mông, sâu không lường được.

Pháp lực thần thông quảng đại, quỷ thần khó dò.

Vẻ mặt đó, căn bản không giống một đế vương nhân gian bình thường, càng giống một tồn tại siêu cấp khủng bố, một đại năng vô thượng mà họ chỉ có thể ngưỡng mộ.

“Làm sao có thể?

Đế Tân, lại là một tu tiên giả?” Khương Tử Nha tâm thần chấn động, vô cùng kinh ngạc.

“.....Khí tức thật mạnh, thật đáng sợ!

Tuyệt đối không phải đế vương bình thường!” Thân Công Báo sắc mặt âm trầm, trong lòng thầm nghĩ.

Thậm chí trong một khoảnh khắc nào đó, thậm chí sở dĩ ba con yêu linh vừa rồi không bị gương của Khương Tử Nha soi ra bản thể, có khả năng, là do Đế Tân đã động tay chân trong bóng tối.

Dựa vào khí tức chí cường vô tận kia, tu vi cao thâm khó lường, lại làm sao có thể không nhìn xuyên thấu bản thể yêu vật của ba con yêu linh?

Vậy vì sao lại giả vờ không biết, ngược lại bao che, thậm chí ngầm giúp đỡ?

Khoảnh khắc đó, Thân Công Báo bị Đế Tân chấn nhiếp sâu sắc.

“Người này lúc này vì sao lại bùng phát khí thế?

Cứ nhìn chằm chằm bầu trời mãi?” Hầu hết tất cả mọi người có mặt đều thắc mắc.

“Ông!” Đột nhiên, thiên địa hơi chấn động, sau đó liền thấy trên bầu trời mây lành phiêu đãng, khí uân cuồn cuộn giáng xuống, trên hư không thỉnh thoảng có tia sét xuất hiện, thiên địa dị thái phân trình, như thể đã xảy ra đại sự.

Sau đó trong sự kinh ngạc vô bờ của Khương Tử Nha, lại thấy

trên bầu trời, một đạo nhân trẻ tuổi đang từ từ đạp bộ đi xuống.

Khóe miệng hắn luôn mang theo một nụ cười nhạt, nhìn hư không, trông có vẻ đi rất chậm, nhưng thực tế mỗi bước đều xa vạn ức dặm.

Trong chốc lát, đã đến vương cung.

“Sao... sao lại như vậy?” “Người như thế này, lại có thể xuất hiện?

Để làm gì đây?” Thân Công Báo tâm thần chấn động, suy nghĩ miên man, không ngừng suy tư.

Chương 301

Ngay cả Khương Tử Nha lúc này cũng vô cùng kinh ngạc.

Nhìn kỹ lại, hóa ra người này chính là Lâm Hiên!

"Bái kiến Thánh phụ!!!" Theo sự xuất hiện của Lâm Hiên, những người phàm tục có mặt tại đó, bao gồm cả Tỷ Can, đều chắp tay hành lễ hô.

Ngay cả Khương Tử Nha và Thân Công Báo thân là tu tiên giả, khi đối mặt với Lâm Hiên cũng không dám có thái độ kiêu ngạo, đều chắp tay hành lễ, thần sắc cung kính.

Dù sao Lâm Hiên tuy chưa chứng đạo Hỗn Nguyên, nhưng lại là tu sĩ Chuẩn Thánh đại viên mãn thực sự, thực lực quỷ thần khó lường, thậm chí ngay cả Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên Long Vương cũng từng bị hắn chém giết.

Trong lòng vạn vạn sinh linh Hồng Hoang, thực lực của Lâm Hiên không hề thua kém Thiên Đạo Thánh Nhân.

Đặc biệt trong uy vọng của nhân tộc, càng chí cao vô thượng!

"Thực sự không ngờ, ngươi lại đích thân đến!" Thấy Lâm Hiên, Đế Tân đôi mắt lóe lên một tia ngưng trọng, sau đó gắt gao nhìn Lâm Hiên nói.

Có thể nói, trong tất cả sinh linh có mặt, chỉ có hắn đối với Lâm Hiên là không hề sợ hãi.

Và nghe giọng điệu, như thể đã sớm biết Lâm Hiên, tự nhiên cũng biết Lâm Hiên cường đại, vô cùng bí ẩn.

"Ta cũng không ngờ, ngươi lại xuất hiện nhanh như vậy!" Lâm Hiên như cười như không nhìn Đế Tân, lạnh nhạt mở miệng cười nói.

“Ông!” Nghe lời Lâm Hiên, Đế Tân đôi mắt hơi ngưng lại, tức khắc lộ ra nụ cười đùa cợt.

“Xem ra ngươi đã sớm biết sự tồn tại của ta!” Đế Tân quanh thân đạo vận lượn lờ, nhìn có vẻ nhẹ bẫng, nhưng thực chất pháp lực bành trướng đang kích động, chỉ cần Lâm Hiên có chút dị động, e rằng sẽ bùng phát chiến lực mạnh nhất trong nháy mắt.

Biểu hiện của Đế Tân khi đối mặt với Lâm Hiên, rõ ràng, người trước mặt này, tuy chưa chứng đắc tôn vị Thiên Đạo Thánh Nhân, nhưng chiến lực của hắn cường hãn vô biên, thậm chí khiến hắn cũng cảm thấy vô cùng kiêng kỵ, thậm chí vô cùng ngưng trọng.

“Ngươi và ta tất nhiên sẽ có một trận chiến, nhưng không phải bây giờ!” Lâm Hiên nhìn sâu vào Đế Tân một cái, lạnh nhạt mở miệng nói.

“Đã biết ta tạm thời sẽ không có trận chiến này, vậy vì sao ngươi đến?” “Vì!” Vừa nói, Lâm Hiên chỉ vào Khương Tử Nha đang bị thị vệ khống chế, lạnh nhạt cười nói, “Hắn là người ứng kiếp của lượng kiếp, không thể động vào!” “Người thì có thể đưa đi, nhưng không biết có thể giao Hồng Mông Tử Khí ra không?

Dù sao ngươi cũng không dùng!” Đế Tân nheo mắt lại, ngưng trọng nhìn Lâm Hiên hỏi.

“Hồng Mông Tử Khí ngươi có giao ra, cũng không mang đi được, hà tất phải đa thử nhất cử?” Lâm Hiên chỉ vào bầu trời, như có ý chỉ cười nói.

Nghe vậy, Đế Tân như hiểu ra, sắc mặt hơi biến.

Nhưng cuối cùng chỉ lạnh lùng hừ một tiếng, không nói thêm nữa.

“Ông!” Thấy thế, Lâm Hiên lớn tiếng cười vang, sau đó phất tay áo, liền kích động một luồng pháp lực bàng bạc, cuốn lấy Khương Tử Nha, trong chớp mắt biến mất tại chỗ, như thể chưa từng xuất hiện.

Chỉ còn lại Thân Công Báo và Đế Tân sắc mặt âm trầm.

“Lâm Hiên!

Tốt, ta sẽ sớm gặp lại ngươi!” Đế Tân đôi mắt như hỗn độn gắt gao nhìn chằm chằm bầu trời, như muốn xuyên thấu vạn ức dặm hư không, nhìn bóng lưng Lâm Hiên, lạnh nhạt lẩm bẩm.

“Bệ...

Bệ hạ!

Ta biết sai rồi, ta biết sai rồi!” “Phốc thông!” Đột nhiên, ba con yêu linh vừa rồi vẫn đang trong trạng thái ngẩn ngơ, mạnh mẽ quỳ rạp xuống đất, vẻ mặt hoảng sợ hô.

Trong một ngọn núi lớn ở Tây Kỳ.

Lâm Hiên tùy tay ném Khương Tử Nha sang một bên.

“Tử Nha cảm tạ Lâm Hiên Thượng tiên cứu mạng chi ân!” Khương Tử Nha liền vội vàng đứng dậy chắp tay hành lễ tạ ơn Lâm Hiên.

Thái độ tỏ ra vô cùng thành khẩn!

“Phong Thần Bảng và Đả Thần Tiên đang ở trong tay ngươi?” Lâm Hiên liếc nhìn Khương Tử Nha, lạnh nhạt mở miệng hỏi.

“Đúng vậy!

Hai kiện pháp bảo này là do Sư tôn ban tặng, do Tử Nha bảo quản.” Khương Tử Nha không dám giấu giếm chút nào, thành thật nói.

“Vậy Thân Công Báo sư đệ thì sao?” “Đúng vậy, Thân Công Báo năm xưa cùng Tử Nha bái nhập môn hạ Xiển Giáo, nhưng hắn hình như vẫn luôn không ưa Tử Nha, lúc ở Xiển Giáo đã luôn đối đầu với Tử Nha!” Khương Tử Nha gật đầu nói.

“Nếu Nguyên Thủy Thiên Tôn đã giao Phong Thần Bảng và Đả Thần Tiên cho ngươi, vì sao lại phái Thân Công Báo xuống núi?

Ngươi không thấy kỳ lạ sao?” Đột nhiên, Lâm Hiên một câu nói đầy ẩn ý, tức khắc như cười như không nhìn Khương Tử Nha.

“.....Tử Nha ngu độn, không hiểu Lâm Hiên Thượng tiên có ý gì?” Khương Tử Nha cau mày thật chặt, vẻ mặt đầy nghi ngờ.

Đối với điều này, Lâm Hiên không nói gì, tiếp tục nhìn Khương Tử Nha.

Người sau bị nhìn đến tâm thần chấn động, suy nghĩ miên man, không ngừng suy tư ý tứ trong lời nói vừa rồi của Lâm Hiên.

Chương 302

Một lúc lâu sau, đôi mắt hơi sáng lên, như đã hiểu ý Lâm Hiên muốn biểu đạt, nhưng tức khắc lại hơi lắc đầu, tỏ ra có chút không tin.

"Như lời Lâm Hiên Thượng tiên nói, Sư tôn đã giao Phong Thần Bảng và Đả Thần Tiên cho ta, tức là coi trọng Tử Nha, không thể nào nghi ngờ Tử Nha!" Khương Tử Nha lắc đầu, trịnh trọng mở miệng nói, "Nhất định là Thân Công Báo xưa nay vẫn luôn đối đầu với Tử Nha, cho nên lần này xuống núi, là để đối phó với Tử Nha." Ý của hắn rất rõ ràng.

Sở dĩ Thân Công Báo xuống núi làm khó mình, không liên quan đến Nguyên Thủy Thiên Tôn, tuyệt đối là ý của Thân Công Báo.

Thực tế, cũng chính như Khương Tử Nha nói, Thân Công Báo xuống núi vốn là để làm khó hắn, vì Thân Công Báo vô cùng ghen tị khi hắn được Nguyên Thủy Thiên Tôn coi trọng.

Chỉ tiếc, Lâm Hiên không định để Khương Tử Nha nghĩ như vậy.

Vì thế ngay sau đó, Lâm Hiên hơi cười, hữu tay khẽ phất, nhất thời trên hư không liền hiển lộ ra một bức họa diện.

Trong bức họa diện đó, xuất hiện một hang núi.

Trong hang núi xuất hiện ba con yêu linh.

".....Bản thể của ba vị phi tử bên cạnh Đế Tân, động phủ của Hồ Ly Tinh, Tỳ Bà Tinh và Trĩ Kê Tinh!" Khương Tử Nha hơi ngạc nhiên nói.

"Tiếp tục xem!" Lâm Hiên cười nói.

Sau đó, dưới ánh mắt chấn động vô cùng của Khương Tử Nha, lại

thấy trong động phủ, hư không một trận vặn vẹo, sau đó một bóng người vô cùng quen thuộc từ từ xuất hiện, hóa ra lại là Đại sư huynh Quảng Thành Tử mà hắn bình thường vẫn luôn vô cùng kính trọng.

Sau đó Quảng Thành Tử nói một phen với Hồ Ly Tinh, Hồ Ly Tinh liền bay đi.

"Vì sao?

Vì sao lại như vậy?" Thấy cảnh này, thân hình Khương Tử Nha run lên, không dám tin lẩm bẩm.

Dường như đối với cảnh này tỏ ra vạn phần không dám tin.

"Nếu Nguyên Thủy Thiên Tôn tin tưởng ngươi như vậy, sẽ để Thân Công Báo xuống núi đến hoàng cung, chuyên môn đối phó với ngươi?

Vì sao Đại sư huynh Quảng Thành Tử của ngươi lại xuất hiện trong động hồ ly, lại tỏ ra vô cùng quen thuộc với con hồ ly đó?

Sau đó vì sao trong hoàng cung ngươi lại bị Hồ Ly Tinh nhắm vào, suýt nữa bị tên Đế Tân kia áp giải xuống, muốn chém đầu?

Lại nữa, vì sao vào thời khắc then chốt, Sư tôn của ngươi lại không hề xuất hiện giải cứu?" Lâm Hiên khảng khái nói.

Mỗi một câu nói, đều như một cái búa tạ nặng nề, mạnh mẽ gõ vào lòng Khương Tử Nha, khiến người sau khó chịu đến mức sắp nghẹt thở, nhưng lại hoàn toàn không tìm ra lý do phản bác.

Bởi vì hắn phát hiện mỗi một câu Lâm Hiên nói, đều vô cùng có lý, đều là sự thật.

"Sư tôn!

Vì sao lại làm như vậy?" Cuối cùng, Khương Tử Nha ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, đầy bi thương gầm lên một câu, giọng nói tràn ngập

nỗi buồn vô biên.

Nỗi buồn đó, như thể bị người mình kính trọng nhất phản bội.

"Lời đã đến đây, ngươi hãy suy nghĩ một phen đi!" Lâm Hiên thấy mục đích đã đạt được, khóe miệng liền hơi nhếch lên, nở một nụ cười đùa cợt, nói với Khương Tử Nha, "Cuối cùng nhắc nhở ngươi một câu, phượng minh Kỳ Sơn, Triều Ca tất vong!" "Ông!" Dứt lời, thân hình Lâm Hiên khẽ động, trực tiếp biến mất tại chỗ.

Chỉ còn lại Khương Tử Nha sắc mặt đau khổ, nửa quỳ trên đất, như chịu sự đả kích rất lớn, đả kích từ trong tâm hồn.

"Sư tôn, đã không tin tưởng con như vậy, vì sao lại để con xuống núi?

Vì sao không dứt khoát một chút, trực tiếp để Thân Công Báo xuống núi?" Sau đó hắn lại nhớ đến câu nói cuối cùng của Lâm Hiên trước khi rời đi.

Phượng minh Kỳ Sơn, Triều Ca tất vong!

Chẳng phải có nghĩa là, thời gian thay đổi triều đại đã đến, vị minh quân mới, sẽ xuất hiện ở Tây Kỳ sao?

"Tốt, nếu đã như vậy, ta liền đi Tây Kỳ, vĩnh viễn không thần phục Triều Ca!" Khương Tử Nha tâm thần rúng động, sau đó dữ tợn hô.

Sau khi đưa ra quyết định, Khương Tử Nha trực tiếp vội vàng đi về phía Tây Kỳ đã nổi dậy tạo phản.

Khổ thân Nguyên Thủy Thiên Tôn, không biết rằng, Khương Tử Nha mà mình coi trọng nhất, đã bị ly gián, đang đi về phía Tây Kỳ, ngược lại với ý định ban đầu.

"Ông!" Lâm Hiên sau khi rời khỏi Khương Tử Nha, cũng không

trực tiếp trở về Oa Hoàng Cung, ngạo nghễ đứng trên bầu trời Tây Kỳ.

"Oanh long long!" Đột nhiên, thiên địa kịch biến, mây đen cuồn cuộn tụ lại, trong mây đen lôi đình màu tím không ngừng lóe lên, từng đạo tia sét ngang trời giáng xuống.

Lôi đình cuồn cuộn tụ lại, như thể đã xảy ra đại sự thiên địa.

"Ông!" Thấy tình hình này, ý niệm Lâm Hiên khẽ động, biết rằng đã đến lúc quân cờ tiếp theo phải xuất thế.

Thế là chỉ thấy Lâm Hiên ngạo nghễ đứng trên bầu trời, hai tay liên tục kết từng đạo pháp quyết huyền ảo, khiến lôi đình tụ lại càng thêm nồng đậm, từng đạo lôi đình nhảy múa, như vô cùng hưng phấn.

"Vạn pháp như lôi, tụ!" Đột nhiên, Lâm Hiên mạnh mẽ khẽ quát một tiếng.

"Oanh long long!" Theo tiếng Lâm Hiên vừa dứt, liền thấy sức mạnh lôi đình vô tận tụ lại, sau đó hình thành một quả cầu lôi đình, sau đó bên trong có lôi đình vô tận đang đan xen, lại tản mát thần quang cuồn cuộn, như đang thai nghén điều gì.

Chương 303

"Oanh long long!" "Oa oa!!" Sau một trận điện chớp sấm vang dữ dội, lại truyền đến một trận tiếng trẻ con khóc thét.

Liền thấy quả cầu lôi đình nổ tung, một hài nhi quanh thân lượn lờ lôi điện cuồn cuộn xuất hiện, trên mi tâm hắn lại xuất hiện ấn ký lôi điện, trông vô cùng huyền ảo.

"Đi đi!

Lôi Chấn Tử!" "Ông!" Thấy đứa nhỏ này, Lâm Hiên hơi cười, sau đó phất tay áo, nhất thời liền thấy hài nhi hơi lóe lên, liền biến mất không thấy đâu.

Lại nói về phía Tây Bá Hầu, Cơ Xương cùng con trai Cơ Phát đã phản lại Trụ Vương, dẫn quân nam hạ.

Dù hành quân gian nan, nhưng so với những ngày tháng trong ngục, quả là tự do biết bao.

Hiện giờ, Đông Bá Hầu tự sát trước Long Đức Điện khiến các lộ chư hầu hoang mang bất an, sợ rằng kẻ xui xẻo tiếp theo sẽ là mình.

Từng người một hô hào muốn học theo Tây Bá Hầu mà phản lại, bởi chỉ có như vậy mới mong được chút hơi thở.

Chỉ là, họ lại không có thực lực như Tây Bá Hầu, sợ rằng chưa kịp dựng cờ nổi dậy đã bị Trụ Vương dẹp loạn.

Lúc ấy, Tây Bá Hầu và Cơ Phát dù đã rời xa Triều Ca, nhưng ánh mắt vẫn không dám rời đi, luôn theo dõi động tĩnh.

Không, hôm nay hai người họ cũng đang thảo luận về tình hình hiện tại.

Người đầu tiên cất tiếng nói là Cơ Phát, ngay từ đầu đã khuyên Tây Bá Hầu từ bỏ sự ngu trung, tái định thiên hạ.

Chỉ thấy Cơ Phát đang cùng Tây Bá Hầu hành quân phía trước, quay đầu nhìn về hướng Triều Ca: "Phụ thân, theo con thấy, đây chính là lúc chúng ta nên từ bỏ danh hiệu 'phản quân' mà lập lại vương triều!" Phàm đã đánh trận, bao giờ cũng phải chú trọng danh nghĩa, không thể tùy tiện gây chuyện, khiến người khác không bằng lòng.

Hiện giờ Trụ Vương hôn quân, tàn bạo chuyên quyền, các lộ chư hầu đều có dị tâm, chỉ khổ nỗi thực lực không đủ, không dám manh động, chẳng phải đây là cơ hội tốt để chiêu hiền đãi sĩ sao?

Cơ Phát quả không hổ là tướng mạo đế vương trời sinh, chỉ phân tích sơ qua đã nói trúng tim đen.

Chỉ tiếc là phụ thân của hắn lại không quả quyết như con trai.

Vừa nghe xong, Cơ Xương liền tỏ vẻ không vui, lông mày nhíu lại thành hình chữ "xuyên", trong mắt ẩn chứa vài phần sợ hãi: "Con lại nói lung tung rồi!

Gia tộc chúng ta tuy đã làm chuyện 'phản quân', nhưng trên danh nghĩa chẳng phải vẫn có chữ 'Thương' sao?

Nếu thật sự làm theo lời con, chẳng phải sẽ không còn đường quay đầu nữa!" Nói đoạn, Cơ Xương lại tự mình thở dài, lộ ra vẻ mặt hối hận.

Nhìn vào, Cơ Phát cuối cùng cũng hiểu ra, phụ thân hắn cuối cùng vẫn không có chí lớn, chỉ mong ẩn mình ở một nơi nào đó, thoát khỏi sự truy sát của Trụ Vương là đủ rồi.

Chỉ là, làm sao có thể dễ dàng như vậy?

"Khả hận!

Khả hận!

Thật sự đáng hận!" Hiện giờ, thống soái đại quân vẫn do Cơ Xương nắm giữ, dù Cơ Phát là con trai cũng không thể điều động các tướng sĩ, đành lòng thở dài trong lòng, một lần lại một lần mắng phụ thân bất tranh.

"Ai… thôi thôi, cuối cùng Tây Bá Hầu vẫn là Tây Bá Hầu, ta dù có hùng tài đại lược cũng đành bất lực…" Trong lòng lại một lần nữa thở dài, Cơ Phát cũng không còn muốn nói chuyện với lão phụ thân nữa, cúi đầu chuyên tâm lên đường.

Đại Thương chia thành bốn đô, bốn vị bá hầu đông nam tây bắc được phong đất ở các nơi.

Nhưng hiện giờ đã phản lại triều Thương, đương nhiên chỉ có thể tìm đường khác.

Hạo Kinh chính là nơi đến.

Hồng Hoang vạn năm, sau đại chiến Vu Yêu, bất kể là tộc Vu hay tộc Yêu đều thi triển thần thông, tạo nên một cuộc đối quyết hung hãn chưa từng có.

Sau này tuy kết thúc bằng sự ra tay của Lâm Hiên, nhưng cuộc tranh chấp giữa hai tộc cũng để lại cho Thần Châu những vết sẹo không thể xóa nhòa, nổi tiếng nhất là con sông Hoàng Hà chia cắt toàn bộ đại lục Thần Châu thành hai nửa.

Thần Châu vốn là một thể, các giới tương thông, dù có nguồn nước ngầm ngăn cách nhưng cuối cùng vẫn có thể vượt qua, không như Hoàng Hà hiểm ác.

Tương truyền, năm xưa Đông Hoàng Thái Nhất của Yêu tộc và thủ lĩnh Vu tộc Cộng Công tranh đấu, đánh một trận trời đất mịt mù, chỉ một tay liền có thể xé rách khung trời, khiến nhật nguyệt phủ bụi.

Hoàng Hà cũng chính là do trận đấu pháp đó mà hình thành.

Có thơ làm chứng: Hoàng Hà chi thủy thiên thượng lai, bôn lưu đáo hải bất phục hồi.

Cái "thiên" đó, đúng là "trên trời"; cái biển đó, lại không phải biển tầm thường.

Đông Hoàng Thái Nhất và Cộng Công đấu pháp đã đánh vỡ trời đất, khiến Dao Trì trên trời và Luân Hồi Địa Ngục tương liên.

Hoàng Hà chảy từ Dao Trì, nguyên chảy đến Huyết Hải.

Vật trên trời sao có thể như phàm gian?

Chỉ là Nịch Thủy trong Dao Trì lại khác với những kỳ vật của Thiên Đình, không những không có công đức tạo hóa hay tác dụng tăng cường pháp lực mà ngược lại còn đặc biệt hung hiểm.

Chữ "nịch" trong Nịch Thủy có nghĩa là "chìm", Nịch Thủy cũng có khả năng nhấn chìm vạn vật.

Chương 304

Đừng nói thuyền bè thông thường, ngay cả một cánh lông ngỗng, cũng không thể nổi trong nước.

Còn ý nghĩa của Huyết Hải thì dễ hiểu hơn, "Huyết Hải", cố danh tư nghĩa, là biển được tạo thành từ tiên huyết.

Chỉ là những dòng máu này đều là máu của những ác nhân, càng làm tăng thêm vài phần hung hiểm.

Huyết Hải tồn tại trong Luân Hồi Địa Ngục.

Từ sau khi Bàn Cổ đại thần vẫn lạc, Người đã chia thế giới làm hai nửa.

Dương khí nhẹ bay lên thành trời; âm khí nặng lắng xuống thành đất; sau đó Thiên Đạo đại biểu Hồng Quân lại chia Trọc khí thêm một tầng, hạ xuống dưới Địa giới, gọi là Địa Ngục; đây chính là hình thái sơ khai của Tam Giới.

Thuở ban đầu, Thiên Giới do Yêu tộc chấp chưởng, Địa Giới do Vu tộc chiếm cứ, lẽ ra nên yên bình.

Chỉ là, sau này các đại năng của Yêu tộc không may vẫn lạc, thế lực Vu Yêu mất cân bằng, từ đó dẫn đến đại chiến Vu Yêu vang danh kim cổ.

Vô số anh tài Vu Yêu vẫn lạc trong đại chiến này, tiên huyết của họ cũng theo Thiên Giới, Địa Giới chảy xuống Địa Ngục.

Tam Giới sơ định, Hồng Quân vốn muốn lấy Thiên Giới làm chủ thể, Địa Ngục để thẩm phán, đặc biệt dùng thần thông vô thượng bao phủ Địa Ngục, phi vị Thánh Nhân đều không thể thoát khỏi.

Có thể thấy, khi những cường giả danh tiếng kim cổ, tiên huyết và

thi thể của họ cùng với linh thức rơi vào Địa Ngục thì oán niệm sẽ kinh khủng đến mức nào?

Vạn năm trôi qua, dù linh thức của những cường giả năm xưa đã không còn, nhưng oán niệm đó vẫn luôn bám víu vào Huyết Hải.

Cũng có thể nói, mỗi giọt máu trong Huyết Hải đều là oán niệm của những cường giả Vu Yêu đã vẫn lạc, có thể nói là hung hiểm không kém gì Nịch Thủy.

Nhưng cũng chính sự hung hiểm này đã khiến Cơ Phát hạ quyết tâm đến đó, chỉ cần có thể đến được bờ bên kia của Hoàng Hà, thì đại quân triều Thương sẽ không thể truy sát nữa, đó mới là an toàn thực sự.

Hạo Kinh, chính là thành trì gần Hoàng Hà nhất, nằm ở phía bắc Hoàng Hà.

Đã gần hai tháng kể từ khi quân đội nam hạ, dù có trì hoãn trên đường, cuối cùng cũng đến nơi.

Hoàng Hà hung hiểm, không thua gì mãnh thú trong núi, nên càng gần Hoàng Hà, dân cư xung quanh càng thưa thớt.

Cơ Phát ngồi trên lưng ngựa, dù có thể thấy vài nóc nhà, nhưng cũng không hề hoang tàn, không chút sinh khí.

Có lẽ tiếng vó ngựa của quân đội đã làm phiền những gia đình đang nghỉ ngơi, vài bà lão chống gậy, lần lượt từ trong nhà bước ra, nhìn động tĩnh bên ngoài.

Nơi này quả thật thê lương, Cơ Phát nhìn một lượt, thấy mấy bà lão thân thể còng lưng, trên mặt còn hằn vài nếp nhăn sâu hoắm như những vết dao khắc trên mặt.

Có lẽ con cháu trong nhà thấy họ đã gần đất xa trời, liền bỏ rơi ở đây, chỉ chờ ngày tàn, nhắm mắt xuôi tay.

Dù vậy có vẻ con cháu của bà lão không thương xót, nhưng đó cũng là một hành động bất đắc dĩ.

Bên bờ Hoàng Hà không chỉ hung hiểm, mà đất đai ngấm nước sông cũng không dung người đặt chân đến.

Thử hỏi, nếu có lựa chọn thứ hai, ai lại muốn rời bỏ quê hương, làm kẻ phiêu bạt?

Hơn nữa, những ngày gần đây Trụ Vương không chỉ giết chóc, mà còn đại hành chiến tranh, bất kể thành trì nào cũng không yên ổn.

Dù vậy, những phụ nữ và con cháu đó vẫn cam nguyện rời đi, có thể thấy nơi này thực sự khổ sở.

Cơ Phát nghĩ đến những điều đó, trong lòng càng lập hoành nguyện, thề phải lật đổ Đế Tân, để bách tính thiên hạ có một chốn an cư!

"Phụ thân, đây chính là Hạo Kinh, phía trước là Hoàng Hà trong truyền thuyết, con tạm thời đi hỏi mấy bà lão xem nên làm thế nào?" Nói đoạn, Cơ Phát cũng đã xuống ngựa, chạy về phía mấy nóc nhà đó.

Tây Bá Hầu dù là thống soái ba quân, lại là phụ thân của Cơ Phát, nhưng lại không có khí phách như Cơ Phát, nên phàm mọi chuyện đều hỏi ý kiến con, nhưng cuối cùng cũng chỉ hỏi, chứ cũng không đưa ra được ý kiến gì, coi như đó là lễ tiết giữa con trai và phụ thân vậy.

Còn về Cơ Xương?

Một lát sau thấy cuối cùng cũng đến Hoàng Hà, trong lòng luôn mong có thể vượt qua hiểm địa này.

Thấy con trai chủ động xin đi hỏi mấy bà lão xem có cách nào không, đương nhiên liền gật đầu đồng ý, sao lại cản trở?

"Đi đi." Cơ Xương chỉ khẽ gật đầu, cũng che mặt nhìn, mong con

trai có thể hỏi ra được ý kiến gì.

Vì thấy có nhà dân, Cơ Phát mới dừng hành quân, nên đã bỏ ngựa, đi bộ lên phía trước, cũng không mất nhiều thời gian đã đến trước mặt mấy bà lão.

Vừa nãy nhìn từ trên ngựa, đã cảm thấy các bà lão rất già nua.

Đến gần, lại càng kinh ngạc vì tuổi tác của họ.

Ước chừng bảy tám bà lão, nhìn từ mặt mày đều đầy đốm đồi mồi, khí vàng úa hiện rõ trên mặt, hệt như những người chết, ngay cả đôi mắt cũng đục ngầu, không chút thần thái.

"Hoắc!" Những lời đã chuẩn bị sẵn, Cơ Phát cũng vì dáng vẻ của mấy người mà quên sạch trong đầu, không biết nên hỏi thế nào cho phải.

Nhưng, không đợi Cơ Phát mở miệng, mấy bà lão đã cất lời trước: "Chàng trai trẻ thấy chúng ta sao lại không biết lễ tiết?

Chỉ đứng nguyên tại chỗ mà không hành lễ?

Chương 305

Chẳng lẽ đã quên lời dạy của Thánh Phụ và chúng ta rồi sao!" "Thánh Phụ" trong miệng bà lão không nghi ngờ gì chính là Lâm Hiên.

Nữ Oa tạo người, Lâm Hiên giáo hóa, công lao của hai người đối với nhân tộc không thể phân định cao thấp, bất kể ai nhắc đến tên Lâm Hiên đều nên mang theo một phần kính trọng.

Nhưng không hiểu sao, Cơ Phát sau khi nghe từ "Thánh Phụ" từ miệng mấy người đó, lại cảm thấy ý oán hận.

"Vạn lần không nên như vậy!

Vạn lần không nên như vậy!" Hắn cũng có thể coi là đầu óc thông tuệ, chỉ một câu nói chưa dứt, trong lòng đã nảy sinh cảnh giác, không tự giác lùi lại vài bước, cách xa mấy bà lão một chút.

Nhưng mấy bà lão đó, lại đi theo sau khi Cơ Phát lùi lại, miệng không ngừng mắng chửi, hệt như Cơ Phát là một tiểu tử vô lễ, khiến họ bất mãn.

Những lời mắng chửi đó truyền vào tai hắn, chỉ khiến hắn cảm thấy một trận khó chịu, trong đầu ồn ào không ngừng, chỉ cảm thấy một trận choáng váng buồn nôn, hận không thể nôn cả tỳ vị của mình ra mới hả.

Đợi sau khi Cơ Phát lộ ra dáng vẻ đó, dáng vẻ của mấy bà lão cũng hoàn toàn thay đổi, từ mặt đất bỗng sinh ra một luồng cuồng phong, cuốn bay đất cát, bao phủ xung quanh.

Thân thể bà lão cũng theo lớp đất vàng đó từng chút một thoát lớp vỏ ngoài, từ chân bắt đầu, kéo dài đến cổ, cuối cùng chỉ còn lại một cái đầu.

Nhưng, sau cái đầu, sự biến hóa của bà lão vẫn không dừng lại, hoặc mọc ra hai cái sừng, hoặc mọc ra vảy, căn bản không còn hình người, ác quỷ trong địa phủ cũng không hơn gì.

Thực tế, đó quả thật là những "ác quỷ" thoát ra từ địa phủ.

Huyết Hải dung chứa tiên huyết của các cường giả Vu Yêu, dù Hồng Quân đã dùng thần thông bao phủ, phi vị Thánh Nhân không thể thoát thân.

Nhưng thế gian rộng lớn, vẫn sẽ có vài trường hợp ngoại lệ.

Ví như Thiên Bồng Nguyên Soái trên Thiên Đình.

Nịch Thủy hung hiểm, dù là Kim Tiên cũng không dám đảm bảo có thể đi lại trong Nịch Thủy, nhưng Thiên Bồng Nguyên Soái lại là một Thiên Tiên có thể tùy ý nô đùa trong Nịch Thủy.

Những bà lão đang vây khốn Cơ Phát trước mặt chính là những "kẻ may mắn" trong Huyết Hải, chỉ là pháp lực còn lại của những "kẻ may mắn" này, so với nguyên bản thì đã kém đi không biết bao nhiêu.

"Cầu tiên hoa." "Diệp!

Diệp!

Diệp!" Tiếng kêu quái dị phát ra từ miệng mấy yêu vật, trong đó có một tiếng kêu the thé càng thêm sắc bén: "Lâm Hiên tiểu cẩu!

Năm xưa ngươi tự cho mình khí vận gia thân, ức hiếp tộc ta, đánh chúng ta xuống vực sâu Huyết Hải.

Nhưng ngươi không biết bí pháp của tộc ta, dù chỉ còn lại một giọt tinh huyết, chỉ cần có thể tìm lại nhục thân, liền có thể hồi phục tu hành.

Đến khi pháp lực của ta đầy đủ, chính là lúc ngươi phải bỏ mạng dưới tay ta!" Hóa ra, những yêu vật này đều là những kẻ thù bị Lâm

Hiên đích thân đánh bại trong đại chiến Vu Yêu, khó trách khi nhắc đến "Thánh Phụ" lại lộ ra vẻ cừu hận.

Thôi, mấy yêu vật liền chuẩn bị vận pháp thuật, nhập vào thể nội Cơ Phát, đoạt lấy thân thể hắn.

Không ngờ, trên trời bỗng hiện ra vài đạo kinh lôi, đánh thẳng vào người chúng, khiến những thân hình vừa bay lên đã bị đánh rơi xuống đất.

Không chỉ vậy, sau khi rơi xuống đất, lại có vài tiếng sấm vang lên, đánh vào Huyền Môn.

Khổ thân mấy yêu vật, bước đầu tiên báo thù còn chưa bắt đầu đã bị chân linh tan biến, từ đó tan thành mây khói.

Còn về mấy đạo kinh lôi đó, không cần nói cũng biết là do Lâm Hiên làm.

Bàn cờ mà hắn khổ tâm bày bố sao có thể bị mấy kẻ tiểu tốt phá hoại?

Dù năm xưa thực lực của mấy yêu vật đó cũng không kém Lâm Hiên bao nhiêu, nhưng Hồng Hoang vạn năm trôi qua, sự tiến bộ của Lâm Hiên đã vượt xa năm xưa, còn mấy yêu vật này lại chịu đựng đủ mọi khổ nạn trong Huyết Hải, sự chênh lệch giữa hai bên có thể thấy rõ.

Sau khi hạ xuống mấy đạo kinh lôi, Lâm Hiên nhìn Hoàng Hà phía sau Cơ Phát cũng nhíu mày.

Sự hiểm ác của Hoàng Hà hắn không phải không biết, ngay cả Mười Hai Kim Tiên môn hạ Xiển Giáo cũng không dám tùy tiện đặt chân đến, huống chi là những phàm nhân này?

Hắn còn cần tìm một biện pháp ổn thỏa.

Muốn nói, với năng lực của Lâm Hiên, tạm thời trấn áp hiểm ý trong Huyết Hải và Nịch Thủy cũng không khó.

Nhưng nếu thật sự thi triển thần thông, động tĩnh cũng sẽ rất lớn.

Ván cờ lần này liên lụy rất rộng, chỉ cần một chút động tĩnh cũng sẽ thu hút sự chú ý của nhiều bên, đành phải đổi một cách khác vậy.

Hoàng Hà chia làm hai đoạn, một là Nịch Thủy, hai là Huyết Hải.

Nịch Thủy thì trước đây hắn từng có ơn với Hạo Thiên Thượng Đế, nhờ giúp đỡ cũng không phải chuyện khó.

Chỉ có Huyết Hải… thì lại nên làm thế nào đây?

Việc đại quân Cơ Xương vượt sông Hoàng Hà khiến Lâm Hiên khó xử.

Nhưng trên thực tế, chuyện này khó, cũng không phải khó ở bản thân sự việc, mà khó ở một người.

Chương 306

Huyết Hải cuối cùng vẫn thuộc quyền quản lý của Lục Đạo Địa Ngục, Lục Đạo lại do Bình Tâm Nương Nương quản lý.

Bình Tâm Nương Nương, trước đây lại có nhiều nhân quả với Lâm Hiên, nhờ giúp đỡ, thật sự khiến Lâm Hiên không biết nên mở lời thế nào… Bình Tâm Nương Nương tuy tính tình lạnh lùng, không thích gần gũi người khác, nhưng lại đặc biệt có tình cảm với Lâm Hiên.

Những năm đầu, Nữ Oa thậm chí còn mượn lời để nhắc đến việc nàng muốn cùng đại đệ tử Lâm Hiên kết làm đạo lữ, nhưng lại bị Lâm Hiên khéo léo từ chối.

Dù pháp lực có cao cường đến đâu, cũng không thể không có tâm tư con gái.

Khó khăn lắm mới hạ thấp thể diện, chủ động thân cận với người khác, vậy mà lại bị từ chối, khó tránh khỏi trong lòng sinh ra vài phần phẫn nộ với Lâm Hiên.

Không, vừa rồi Lâm Hiên vừa ra tay hạ xuống vài đạo kinh lôi, Bình Tâm Nương Nương trong Địa Ngục đã cảm giác được, bắt đầu vận pháp lực, khuấy động Huyết Hải dưới đáy Hoàng Hà, rõ ràng là muốn Lâm Hiên thấy.

Còn về Lâm Hiên, đương nhiên không phải kẻ ngốc, hắn cũng hiểu tâm ý của nàng, nhưng thực sự không có hứng thú với việc đó.

Cũng không phải dung mạo Bình Tâm Nương Nương xấu xí, phàm những cảnh giới đó, đa phần đều là xác thịt, không chuyển niệm ý trong lòng sao?

Thực ra là Lâm Hiên đã để tâm đến Nữ Oa Thánh Nhân, không dám có ý niệm với người khác.

Bình Tâm Nương Nương dưới Huyết Hải thấy mình làm như vậy mà Lâm Hiên không hề động đậy, chỉ đứng ngoài Tam Thập Tam Thiên, cũng không xuống đó, trong lòng càng thêm tức giận, không khỏi lại tăng thêm vài phần pháp lực rót vào Huyết Hải.

Trong chốc lát, bờ sông Hoàng Hà càng thêm hiểm ác, hai bên bờ sông bỗng sinh ra vài đội quân quỷ mị, mỗi con đều tỏa ra sát khí, trông hệt như hung thần.

Lâm Hiên nhìn những biến cố bên dưới mà cũng một trận ảo não, rõ ràng hắn và nàng từng có quan hệ, sao không thể tiến thêm một bước nữa?

Nếu sớm hơn một chút đã nhờ người khác truyền lời thì đã không đến mức khó xử như vậy.

Nhìn xuống, những quỷ mị đã bắt đầu xông về phía đại quân Cơ Phát đang dừng ở xa.

Đây quả là sự phi phàm của Huyết Hải, từ lúc những yêu vật sơ khai hiện hình, vận pháp thuật, thổi động cát vàng ven bờ, không chỉ vây Cơ Phát ở giữa, mà còn che mắt đại quân phía sau.

Hơn ba mươi vạn người, vậy mà những quỷ mị trong Huyết Hải xông về phía họ, lại không hề hay biết.

Bất đắc dĩ, Lâm Hiên vốn đang băn khoăn về mối quan hệ với Bình Tâm Nương Nương cũng đành phải ra tay.

Những quỷ mị này tuy không thành khí hậu đối với hắn, nhưng đối với ba mươi vạn phàm nhân thì trọng lượng lại rất lớn.

Chỉ thấy hắn trừng mắt, ngưng tụ một luồng kim quang, trên người tiếng sấm rền vang, phát ra âm thanh "oanh long".

Sau đó, hắn vung tay phải, từ trên trời giáng xuống vạn đạo tấn lôi, mỗi đạo đều chính xác đánh vào người những quỷ mị đó.

Với pháp lực của Lâm Hiên hiện tại, đối phó với những con quỷ này đơn giản như giết một con kiến.

Do đó, dù những đạo lôi phạt giáng xuống mảnh như sợi tóc, nhưng cũng không một con quỷ nào thoát khỏi sự trừng trị của Lâm Hiên.

Trong chốc lát, tiếng sấm dừng lại, xung quanh Hoàng Hà cũng trở lại như cũ.

Cơ Phát, đại quân phía sau Cơ Xương cũng đều bình tĩnh lại, chỉ cảm thấy vừa rồi đã gặp một giấc ác mộng, hiện tại tỉnh dậy cũng đều không nhớ gì nữa.

Phiền phức của Cơ Phát đã giải quyết, nhưng phiền phức của Lâm Hiên lại đến.

Hai lần liên tiếp ra tay trong địa giới của Bình Tâm Nương Nương, nếu không vào đó nói chuyện với nàng một phen, thì quả thật hắn không xứng với danh hiệu đó.

"Thôi đi!

Thôi đi!

Ta hôm nay lên cung nàng một chuyến, chẳng lẽ nàng lại ăn thịt ta sao!" Ai cũng không biết, Lâm Hiên ngày thường khí phách ngút trời, dù đối diện với Nguyên Thủy, Lão Tử và các Thánh Nhân khác cũng chưa từng có ý sợ hãi, vậy mà lại e dè một nữ tử như vậy, ngay cả gặp một mặt cũng phải tìm cớ mới dám bước đi.

Một bên Lâm Hiên đau đầu không thôi vì Bình Tâm Nương Nương, nhưng bên kia Bình Tâm Nương Nương lại vui mừng không ngớt vì Lâm Hiên.

Trước tiên nàng trang điểm thật đẹp, sau đó lại bày ra yến tiệc trong cung, dáng vẻ như muốn chiêu đãi Lâm Hiên thật chu đáo.

Vừa vặn rẽ Huyết Hải, rơi vào trong cung, Lâm Hiên bị khí thế của Bình Tâm Nương Nương làm cho giật mình.

Nào là bàn đào thọ yến của Dao Mẫu, nào là trúc nhạc do Tử Vi tặng, nào là quả cây Nhân Sâm, thịt rồng từ Tây Hải, đó đâu phải là cuộc gặp gỡ bình thường?

Rõ ràng là muốn giữ hắn lại đây rồi.

Bình Tâm Nương Nương cũng là tâm tư phụ nữ, vừa nãy còn làm mặt nặng mày nhẹ với Lâm Hiên trên Huyết Hải, bây giờ thấy hắn có thể xuống đó, lập tức thay đổi vẻ mặt.

Chỉ là vẻ mặt đó, trong mắt Lâm Hiên lại không bằng lúc nãy… "Nương nương gần đây vẫn khỏe chứ?" Lâm Hiên cũng rất lanh lợi, sợ Bình Tâm Nương Nương gây khó dễ, thi pháp thuật giữ hắn lại trong Huyết Hải vạn năm, nên vẫn đứng ở xa không dám lại gần, chỉ cười tủm tỉm, hỏi thăm.

Lâm Hiên vừa rồi còn anh hùng khí khái, vậy mà khi đứng trước mặt Bình Tâm, lại lộ ra vẻ mặt e dè.

Đáng thương cho Bình Tâm đã phải lòng hắn, nhưng tình cảm đó cuối cùng vẫn chỉ là tình cảm đơn phương, không thể tiến thêm một bước như ý nguyện.

Hồng Hoang vạn năm, đã có bao nhiêu người cầu ái Bình Tâm?

Nhưng luôn bị nàng lạnh nhạt từ chối, chỉ là không ngờ, khi nàng cầu ái người khác, lại cũng rơi vào tình cảnh tương tự, thật khiến người ta thất vọng không thôi.

Chương 307

"Sao thế!

Sợ ta sao?

Cứ phải đứng xa ta như vậy sao?" Nói đoạn, Bình Tâm cũng không khỏi sinh ra vài phần oán ý, không phải Nữ Oa đã quen biết hắn sớm hơn một chút, nếu không không biết hắn sẽ để tâm đến ai!

Phụ nữ hay ghen, lời nói này không hề giả dối chút nào.

Càng nhắc đến Nữ Oa, trong lòng Bình Tâm càng tức giận.

Khó khăn lắm mới một mình trải qua Hồng Hoang vạn năm, cuối cùng cũng có một người lọt vào mắt xanh, vậy mà lại bị người khác nhanh chân chiếm trước sao?

Muốn nói, Nữ Oa cũng không phải không khổ sở, nhưng nàng từ khi sinh ra đã có Phục Hy huynh trưởng bên cạnh, sau đó lại có Lâm Hiên làm đồ đệ, rồi sau nữa lại lập Nhân Giáo, thụ hưởng ức vạn hương hỏa.

Nào có giống nàng, thoát ly trong Lục Đạo, suốt ngày cô đơn lạnh lẽo, ngay cả một người bạn để trò chuyện cũng không có… Vốn dĩ, sự đố kỵ của phụ nữ cũng không cần màng đến được mất, chỉ cầu trong lòng được thống khoái là được.

Nhưng trớ trêu thay đối phương lại là Nữ Oa, không chỉ thoát thân thành Thánh, mà còn có ơn điểm hóa với nàng, căn bản không thể đánh mắng.

Chỉ có thể nén cục tức, từng chút một dồn nén trong lòng, không thể phát tác.

Chỉ là, cục tức, nếu nén lâu trong lòng, ngày tháng dài, cũng sẽ dần

dần biến thành ma chướng.

Không ngày sau bị tâm ma khốn nhiễu, phải phát tác ra mới được.

Có lẽ hôm nay Lâm Hiên đã phạm phải phong thủy, không gặp may, khó khăn lắm mới hạ xuống mây, vậy mà lại không muốn thân cận với nàng, khiến nàng đầy rẫy bất mãn, đang phát tác ra… "Ta hỏi lại một lần nữa!

Ngươi có bằng lòng lại gần ta không!" Lại một tiếng kiều hót, Bình Tâm Nương Nương thấy trên mặt Lâm Hiên vẫn còn vẻ khó xử, lập tức động thủ.

Chỉ thấy nàng rút trâm ngọc trên đầu, vung tay múa, mỗi động tác đều mang theo ý lạnh lẽo, chính là vận lực Lục Đạo.

Phàm những người tu hành, thành Thánh Nhân là mục tiêu cuối cùng, nhưng con đường thành Thánh của mỗi người lại không giống nhau.

Đại Đạo ba nghìn, chỉ lấy một gáo, đó chính là đạo lý.

Nữ Oa dùng phương pháp xả thân nhập Thiên Đạo; Lâm Hiên học theo Bàn Cổ lấy lực chứng đạo cũng là một phương pháp; còn con đường chứng đạo của Bình Tâm Nương Nương lại khác với hai người họ.

Lúc Hỗn Độn ban sơ, Bàn Cổ khai thiên tích địa, chia trời đất.

Sau đó Hồng Quân lại vâng theo ý chỉ Thiên Đạo, phân chia Địa Giới thêm một lần nữa, phía dưới là Địa Ngục.

Phàm nhân cuối cùng đều cho rằng Địa Ngục là nơi Hồng Quân dùng đại thần thông khai tịch, nhưng không biết rằng Lục Đạo Luân Hồi tồn tại trong Địa Ngục lại không phải do Hồng Quân tạo ra, mà thực chất là do Bàn Cổ để lại.

Hồng Quân chỉ mượn tay, lấy Lục Đạo làm cơ sở, đặt nền móng cho Tam Giới mà thôi.

Bình Tâm Nương Nương lại cư ngụ bên cạnh Lục Đạo, vạn năm trôi qua, trên người nàng cũng nhiễm khí Luân Hồi.

Khi đối địch, liền có thể khu sử Lục Đạo chi lực.

Chỉ cần ở trong Địa Ngục, dù Thiên Đạo Thánh Nhân đích thân xuống đó, cũng tuyệt đối không thể có kết cục tốt đẹp.

Bởi vậy, dù Lâm Hiên pháp lực và nhục thân đều đã đạt đến vị trí Chuẩn Thánh, hiện thấy Bình Tâm nổi giận, cũng không thể không cẩn thận ứng đối.

Trâm cài đầu nàng vừa rút ra, mỗi khi vung vẩy lại tỏa ra ý lạnh lẽo, chính là pháp lực của Luân Hồi phát tác!

Hai chữ "Luân Hồi" chủ tể sinh tử.

Dù thế gian có nhiều cường nhân đi chăng nữa, vì sao một khi nhập Luân Hồi lại không thấy tăm tích?

Nguyên nhân là ở trước cửa Luân Hồi, pháp lực vô dụng, tất cả đều nhập vào bằng linh thức.

Dù có bản lĩnh đến mấy, một khi thoát ly nhục thân, linh thức sẽ chịu vạn loại cương phong thổi quét, nếu không phải bất tử bất diệt như Thánh Nhân, cùng Thiên Đạo tồn tại, thì bất kỳ ai cũng không thể thoát khỏi bản lĩnh của Bình Tâm!

Sau khi linh thức tiêu vong, nhục thân của những cường giả đó lại bị ném vào Huyết Hải, càng làm cho Huyết Hải thêm phần hung hiểm, đó cũng là lý do vì sao Lâm Hiên lại cẩn thận như vậy.

"A!

A!

A!” Liên tiếp ba tiếng “a” vang lên, Lâm Hiên liền trực tiếp tế ra Sơn Hà Xã Tắc Đồ mà Nữ Oa Thánh Nhân đã giao cho hắn.

Đồ này là Tiên Thiên Linh Bảo, trải qua vạn năm Nữ Oa luyện hóa, tự thành một thế giới.

Lâm Hiên ẩn thân trong đó, cũng có thể thoát khỏi sự kéo giật của Luân Hồi Môn đối với linh thức.

Cùng lúc đó, trong Ốc Hoàng Cung, Nữ Oa vốn đang hơi mệt mỏi nằm trên giường ngọc, trong lòng bỗng sinh ra cảm ứng.

Sơn Hà Xã Tắc Đồ là chí bảo liên quan đến tính mạng của nàng, hiện Lâm Hiên vận dùng pháp bảo này, sao nàng có thể không biết?

Ngay lập tức, nàng liền xua đi vẻ mệt mỏi, phi thân đến.

Chương 308

Thực lực của nàng càng được dự đoán là đệ nhất nhân dưới Thánh Nhân, vậy nhân vật nào có thể khiến đồ đệ của nàng phải dùng đến Sơn Hà Xã Tắc Đồ?

"Chẳng lẽ Nguyên Thủy lão cẩu lại gây khó dễ cho đồ đệ ta!" Lông mày xinh đẹp nhíu lại, trên mặt Nữ Oa thêm vài phần phẫn nộ, nhìn về phía Ngọc Hư Cung dưới núi Côn Luân.

Trước đây, Nguyên Thủy lão cẩu đã từng gây khó dễ cho đồ nhi của nàng, hiện đang là lúc đồ nhi của nàng thành Thánh, sao lại không sinh kế?

Nghĩ đoạn, Nữ Oa liền ngồi dậy, chuẩn bị sai Quỳnh Tiêu đến Ngọc Hư Cung nói chuyện với lão cẩu kia!

Chuyện Phong Thần, đây là do Hồng Quân Đại Pháp Sư đích thân sắc mệnh, Lâm Hiên lại mượn Phong Thần để thành Thánh, vốn là thuận ứng thiên lý.

Nhưng lão cẩu kia ba lần năm lượt từ giữa gây khó dễ.

Nếu không phải Lâm Hiên vẫn luôn khuyên ngăn, e rằng Nữ Oa đã sớm ném tú cầu lên Ngọc Hư Cung, đập nát cửa điện rồi!

"Sư tôn…" Chính lúc nàng sắp ra khỏi cung, bỗng nghe một đạo truyền âm đến, chính là giọng nói của Lâm Hiên.

Hóa ra hắn vừa bận ứng đối với Lục Đạo chi lực của Bình Tâm Nương Nương, chỉ lo vận Sơn Hà Xã Tắc Đồ ẩn thân trong đó.

Hiện tại thân hình đã ổn định, biết đồ này có quan hệ với sư tôn, nên mới vội vàng truyền âm đi, đừng để xảy ra đại động can qua.

"Đồ nhi có thể nói cho ta biết, không phải Nguyên Thủy lão cẩu

lại gây khó dễ cho con sao!

Ta đi san bằng Ngọc Hư Cung, cũng để xem thủ đoạn của ta!

Đừng tưởng môn hạ Nữ Oa ta dễ bị ức hiếp như vậy!" Lâm Hiên ở bên cạnh Nữ Oa đã không biết bao nhiêu ngày tháng, lại là đệ tử nhập môn duy nhất, mối quan hệ giữa hai người có thể thấy rõ.

Dù Nguyên Thủy gây khó dễ, Nữ Oa hôm nay cũng nhất định phải trút giận cho đồ nhi!

Thấy vậy, Lâm Hiên cũng có vài phần hoảng loạn, dù không sợ Nguyên Thủy, nhưng vào lúc Phong Thần này, cũng không nên gây thêm thị phi, liền vội vàng an ủi Nữ Oa: "Sư tôn cứ yên tâm, với Nguyên Thủy lão cẩu đó, lại không làm gì được con.

Đồ nhi sở dĩ vận dùng pháp bảo của sư tôn, cũng chỉ là đã nhập vào mộ Luân Hồi của Bình Tâm Nương Nương.

Con dù cũng có vài kiện linh bảo, nhưng chỉ có thể dùng làm sát khí, không bảo vệ được linh thức, nên mới kinh động đến sư tôn…" Hóa ra, công dụng của linh bảo cũng khác nhau, có loại chủ công, có loại chủ phòng, hoặc công phòng kiêm bị.

Ví như Thái Cực Đồ treo trên đầu Lão Tử, khai thiên tích địa, định thủy phong hỏa; nhưng lại có tác dụng bao la vạn tượng, phân thanh lý trọc.

Đối địch bình thường, chỉ cần tế Thái Cực Đồ treo cao trên đỉnh đầu, liền vạn pháp bất xâm, đứng ở vị trí bất bại.

So với đó, chí bảo trong tay Lâm Hiên lại kém hơn.

Nghe xong lời giải thích của Lâm Hiên, Nữ Oa cũng tạm gác lại lửa giận, chỉ đối với chuyện Bình Tâm Nương Nương, lại cảm thấy khá đau đầu.

Trước đây nàng cũng từng tìm cách, muốn làm mai, thúc đẩy Bình Tâm và Lâm Hiên kết làm đạo lữ.

Nhưng Lâm Hiên đã để tâm đến chuyện khác, Nữ Oa cũng không phải không biết, cũng giống Lâm Hiên, từ tận đáy lòng nàng cũng dành cho đồ nhi bảo bối này một thứ tình cảm khác biệt.

Sau đó, Lâm Hiên khéo léo từ chối Bình Tâm, khiến Bình Tâm và hắn bất mãn, những ngày nàng đến Ốc Hoàng Cung cũng dần dần ít đi.

Vốn dĩ chuyện này nên kết thúc ở đây, nhưng không ngờ, lại gặp phải nạn Cơ Phát vượt sông, phi phải nhờ Bình Tâm giúp đỡ mới được.

"Ai… đồ nhi của ta, cũng thật là xui xẻo…" Kế hoạch của Thánh Nhân, không cần thời gian, chỉ cần một cái nhìn, liền có thể thấy rõ tương lai.

Nữ Oa tự biết Bình Tâm cuối cùng cũng có một đoạn nhân quả với Lâm Hiên, không tiện cản trở, chỉ có thể thở dài một tiếng, mặc kệ cho chuyện đó diễn ra.

Còn về Lâm Hiên và Bình Tâm Nương Nương, Sơn Hà Xã Tắc Đồ tuy không bằng Thái Cực Đồ trên đầu Lão Tử, nhưng với việc cả hai đều không phải Thánh Nhân tu hành, cũng đủ để ứng phó với Lục Đạo chi lực.

Dù trâm cài trên tay Bình Tâm Nương Nương có phát lực mạnh đến đâu, Lâm Hiên chỉ lo trốn trong Sơn Hà Xã Tắc Đồ, nàng cũng không làm gì được.

Không lâu sau, Bình Tâm Nương Nương tự biết cứ tiếp tục như vậy cũng vô ích, liền thu hồi thần thông, dọn một chiếc ghế dài, ngồi thẳng trước bức đồ, cũng không nói gì, chỉ nhìn chằm chằm Lâm

Hiên.

Hai người dừng động tĩnh, Huyết Hải cũng cuối cùng trở lại bình lặng.

Nhưng động tĩnh khi Bình Tâm Nương Nương thi pháp vừa rồi, lại truyền xuống dưới đáy Hoàng Hà và ven bờ sông.

Vốn dĩ sau khi Lâm Hiên hạ lôi phạt, đại quân Cơ Phát đã hồi phục tâm trí, nay lại thấy trong nước sông bỗng cuộn lên những con sóng xanh, và thỉnh thoảng kèm theo tiếng quỷ khóc sói gào, tự giác Hoàng Hà hiểm ác, càng không dám tùy tiện đặt chân đến.

Đặc biệt là phụ thân của Cơ Phát, Cơ Xương, nhút nhát sợ sệt, không hiểu sự lý.

Trong lòng chỉ mong có thể ẩn náu một nơi nào đó, không cầu phong hầu, chỉ mong bảo toàn tính mạng.

Lại nhìn, hiện giờ trong bốn vị bá hầu đông tây nam bắc chỉ còn sót lại một, Đế Tân dù tàn bạo, nhưng lúc đó cũng nên bận rộn thu phục các vùng đất phong mới phải, tạm thời không có công phu đối phó với họ.

Chỉ cần đối với Đế Tân tỏ ra ngoan ngoãn, thì cũng sẽ không gặp khó khăn.

Tuy là phản quân, nhưng vẫn chưa treo danh hiệu "phản quân", chỉ dẫn quân đội nam hành.

Nếu thật sự muốn lấy thủ cấp của hắn, đồng nghĩa với việc bức vua.

Tây Bá Hầu là thủ lĩnh trong tứ đại bá hầu, binh hùng tướng mạnh, lãnh thổ rộng lớn, Đế Tân thật sự quyết tâm muốn bắt hắn cũng không phải chuyện dễ dàng.

Chương 309

Đó cũng là lý do vì sao Cơ Xương cho đến tận bây giờ, vẫn còn tâm tư muốn lưu lại Đại Thương, vì hắn đoán chắc Đế Tân không có lực lượng để động thủ với mình.

Nhưng, tin tức truyền từ Triều Ca lại không như vậy.

Hôm đó, Lâm Hiên và Đế Tân gặp mặt, sau khi đối phương vạch trần thân phận của nhau, Đát Kỷ và ba hồ ly tinh cùng Thân Công Báo bốn người đều lo lắng bất an.

Vốn dĩ cho rằng mọi kế hoạch đều nằm trong tầm tay, không ngờ lại gây ra phiền phức như vậy.

Sau khi trở về, Đế Tân vẫn như thường lệ, dâm ô loạn lạc, không màng chính sự, suốt ngày đắm chìm trong tửu trì nhục lâm, cùng ba vị nương nương hậu cung sống cuộc đời trụy lạc.

Chỉ là, so với trước đây, có chút khác biệt.

Đát Kỷ và ba người kia, đã hiểu rõ Đế Tân không phải quân vương tầm thường, cũng không dám tuân theo ý chỉ của Quảng Thành Tử trước đây, mà ở trước mặt Đế Tân ngoan ngoãn như những con chó nhỏ, sợ rằng chỉ cần làm sai một chút, sẽ gây ra sự bất mãn của hắn, rơi vào cảnh hồn phi phách tán.

Còn về Thân Công Báo?

Sau khi chứng kiến thực lực của Đế Tân, không dám mở miệng, lại càng không dám tùy tiện rời đi?

Chỉ có thể suốt ngày mang vẻ mặt khổ sở, ở trong nhà Phí Trọng mà không làm gì.

Mỗi khi nghĩ đến chuyện này, hắn đều không nhịn được mà muốn

ra tay trừng trị Phí Trọng một trận.

Nếu không phải vì hắn, sao lại dính phải những phiền phức như vậy?

Nếu không phải vì phải đến Hiển Khánh Điện, sao lại gặp phải sát tinh như vậy?

"Hừ!

Phí Trọng!

Ngươi sống cũng không thoải mái chút nào!" Khác với sự lo lắng đầy mình của Thân Công Báo, Phí Trọng lại vui vẻ hơn nhiều.

Hắn vốn là một mạng cỏ rác, hôm nay chẳng phải nhờ vào sự ban thưởng của Đế Tân sao?

Cho nên, thực lực của Đế Tân càng mạnh, hắn càng có vốn để khoa trương.

Còn về Thân Công Báo thì là vì một câu nói.

Ngày đó chứng kiến thực lực của Đế Tân, Thân Công Báo đã nói nguyên văn: "Nhân vật này?

Ta tuy không nhìn thấu pháp lực của hắn ra sao, nhưng cũng có thể phân biệt được khí thế của hắn không kém Thánh Phụ.

Chỉ riêng uy áp vô ý gian phóng ra đã đạt đến cảnh giới này, cũng không kém sư tôn của ta bao nhiêu." Nguyên Thủy Thiên Tôn là nhân vật cỡ nào?

Thánh Nhân Xiển Giáo, chưởng môn Ngọc Hư, đệ tử môn hạ của ông, chỉ cần phái ra một người là có thể tung hoành nhân gian.

Nhưng hiện giờ, vị đế vương mà hắn đang phụng sự, lại có thực lực của một giáo chủ?

Sao lại không khiến Phí Trọng vui mừng khôn xiết?

Có lẽ, ngày sau hắn cũng có thể giống như Thân Công Báo, hành xử như một tiên nhân!

Không chỉ tiên nhân, mà còn phải là thống soái Thiên Đình, chấp chưởng một phương!

Đó cũng chính là giấc mơ giữa ban ngày của Phí Trọng đã chọc giận Thân Công Báo đang đầy oán hận.

Vốn dĩ chỉ định trừng phạt hắn một chút, nay thấy trên mặt hắn nụ cười rạng rỡ như vậy, liền trở nên không khách khí nữa.

Hắn khẽ mở môi dưới, từ trong miệng phun ra một thanh phi kiếm, thẳng tắp lao về phía Phí Trọng, rõ ràng là muốn hắn phải chịu khổ một chút, để thu lại nụ cười trên mặt mới được.

Kiếm phong sắc bén như lưỡi dao, lại nhanh nhẹn như ánh sáng, không đợi Phí Trọng kịp nhận ra, phi kiếm của Thân Công Báo đã cắt đứt búi tóc trên đầu hắn.

Búi tóc rơi xuống đất, Phí Trọng tóc tai bù xù, cuối cùng cũng phản ứng lại, bất kể cuộc sống sau này thế nào, trước mắt vị đại nhân này cần phải được hầu hạ cẩn thận.

Nhưng vẻ mặt của Thân Công Báo, lại rõ ràng muốn cho hắn một bài học.

Phi kiếm không ngừng, lại quay đầu đâm vào quần áo trên người hắn.

Mũi kiếm thỉnh thoảng xuyên qua quần áo, đâm vào da thịt hắn, tuy không chí mạng, nhưng cũng đau đớn khó chịu.

Không muốn tiếp tục chịu khổ, hắn đành vừa bỏ chạy, vừa cầu xin Thân Công Báo tha mạng: “Thượng Tiên tha mạng, Thượng Tiên

tha mạng a, ta thực sự không biết Trụ Vương lại có thủ đoạn như vậy, hại Thượng Tiên bị giam cầm ở đây.

Chỉ cần Thượng Tiên bằng lòng tha cho ta, ta sẽ đi cầu xin Trụ Vương, để ngài thả Thượng Tiên đi…" Nghe lời nói của Phí Trọng, Thân Công Báo lại hừ một tiếng lạnh lùng từ mũi.

Đế Tân đã bộc lộ thực lực, tâm tư của hắn sao có thể bị lay chuyển?

Cầu xin hắn sao?

Sao có thể đồng ý!

Chương 310

Sở dĩ không muốn thả hắn đi, chẳng phải vì Ngọc Hư Cung phía sau sao?

Cảnh giới Kim Tiên, tuy ở những đạo sĩ tầm thường đã là tu vi phi thường rồi, nhưng trong mắt Lâm Hiên, Đế Tân thì lại là thứ gì?

Hiện giờ đang là lúc Phong Thần, Đế Tân có mưu đồ riêng, lẽ ra nên tập trung vào Khương Tử Nha, người đang cầm Đả Thần Tiên và Phong Thần Bảng mới phải, sao lại gây khó dễ cho hắn?

Trừ bỏ thân phận là chưởng giáo đại lão gia Nguyên Thủy Thiên Tôn của Ngọc Hư Cung, Thân Công Báo thực sự không nghĩ ra được lý do nào khác.

"…Đáng đánh!

Đáng đánh!" Trong lòng tuy như gương sáng, nhưng trong cổ họng, cục tức lại phải trút ra mới được.

Hắn cũng không thèm để ý đến bố cục của Thánh Nhân, dù sao cũng không nhảy ra khỏi cục diện đó được, chi bằng cứ làm theo ý mình trong đó!

Miệng thì nói Phí Trọng "đáng đánh", pháp lực trên tay lại càng tăng lên, khiến Phí Trọng khổ không nói nên lời.

Cuối cùng, chạy cũng không còn sức lực, hắn liền trực tiếp nằm lì trên mặt đất, mặc cho Thân Công Báo trút giận lên người.

Một lúc lâu sau, Thân Công Báo cũng cuối cùng dừng động tác.

Phí Trọng trên dưới cũng không còn chỗ nào lành lặn, đều là những vết thương bầm tím, lại lộ ra vài phần máu đỏ thẫm.

“Tuyên!

Phí Trọng, Thân Công Báo lên triều nhận chỉ!” Nhưng vừa mới dừng lại, bên ngoài truyền đến vài tiếng bước chân gấp gáp, sau đó lại truyền đến một giọng nói như vậy.

Hóa ra Trụ Vương sai người gọi lên triều, nhưng vì sao không sớm không muộn, cứ đợi sau khi giáo huấn Phí Trọng mới triệu tập?

Sự thông minh của Thân Công Báo không chỉ thể hiện ở tu hành nghe đạo, mà đối với việc so đo mưu mẹo chốn cung đình hắn cũng tự cho mình là giỏi.

Hắn lập tức hiểu ra Đế Tân cố ý làm vậy, mục đích là để cục tức trong lòng hắn được trút ra!

Chỉ là không biết, triệu lên triều lại để làm gì… Tuy không hiểu, nhưng Thân Công Báo cũng không nói nhiều, chỉ gật đầu, hô ra bên ngoài một câu: “Biết rồi…” Nói đoạn, hắn cũng sửa soạn, chuẩn bị đưa Phí Trọng lên triều.

Nhưng lúc đó Phí Trọng lại khóc lóc, trong miệng còn hô: “Thượng Tiên cứu ta, Thượng Tiên cứu ta…” Triều Thương lấy lễ trị quốc, lễ quân thần, lễ phụ tử, lễ thê thiếp, đủ mọi lễ tiết, rất phức tạp.

Trong đó, lễ tiết rắc rối nhất là lễ quân thần.

Phàm làm thần tử lên triều, đều phải dung quang hoa phát, trang phục tuy không yêu cầu triều phục, nhưng cũng phải chỉnh tề sạch sẽ.

Hiện giờ Phí Trọng lại có dáng vẻ thê thảm như vậy.

Tóc tai bù xù, trên người đầy vết thương, thoạt nhìn cứ ngỡ là ác quỷ vừa trốn thoát từ địa phủ ra.

Nếu thật sự với dáng vẻ đó mà lên triều, đừng nói Trụ Vương có

trách tội hay không, chỉ riêng những đại thần trong triều và sự giễu cợt của họ cũng đủ để hắn chịu đựng rồi.

Đến lúc đó, lại có người hữu tâm niệm ra vài câu, Phí Trọng rõ ràng là cố ý làm vậy, có ý bất tôn Trụ Vương, nên mới dùng dáng vẻ đó để lên triều.

"Thượng Tiên có thể cứu ta chứ a…" "Oa" một tiếng sau, Phí Trọng liền trực tiếp phủ phục dưới chân Thân Công Báo.

Nhưng Thân Công Báo nào có không biết?

Đế Tân căn bản sẽ không quan tâm đến việc Phí Trọng có tuân theo lễ tiết trong lần thượng triều này hay không, nếu không thì hắn cũng sẽ không chọn lúc giáo huấn Phí Trọng để triệu vào điện.

Với thủ đoạn của hắn mà che giấu vết thương trên người Phí Trọng, chẳng lẽ Đế Tân thật sự không nhìn ra sao?

Cho nên Thân Công Báo cũng lười phiền, trực tiếp nói: "Yên tâm, Trụ Vương tuyệt đối sẽ không làm gì ngươi.

Ngươi cứ như vậy lên triều, những thần tử trong triều sẽ gây khó dễ cho ngươi, nhưng Trụ Vương không nói gì, thì họ làm gì được ngươi?" "Nhưng, nhưng…" Phí Trọng định nói tiếp, nhưng thấy trên mặt Thân Công Báo đã lộ ra vẻ mất kiên nhẫn, cũng đành ngượng ngùng cúi đầu, quay người thay một bộ quần áo khác, chuẩn bị xuất phát.

Phí Trọng khác với các chư hầu được phong đất, hắn chỉ nhậm chức ở Triều Ca, nên từ nhà đến Long Đức Điện (nơi Đế Tân cùng quần thần nghị sự việc quan trọng) cũng không tốn bao nhiêu thời gian.

Hai người cũng không cưỡi ngựa, chỉ đi bộ, ước chừng nửa canh giờ đã đến trước Long Đức Điện.

Điện này tuy có chữ "Long", nhưng trang trí và kiến trúc lại không thấy khí phách của rồng thật, ngược lại, những thân rồng điêu khắc trên cột đá đều bị xích sắt quấn quanh, hệt như bị giam cầm ở đây vậy.

Vật vốn mang ý cát tường, nhìn qua lại hiển hiện vài phần hung sát chi khí.

"Trụ Vương…" Lại một giọng the thé, tên thái giám vừa truyền lời cho Thân Công Báo và Phí Trọng đang phe phẩy phất trần, ngửa đầu, từ cổ họng hô lên một câu như vậy.

Đế Vương đi lại, đương nhiên phải chú trọng sự khác biệt, khí phách không thể kém hơn kẻ dưới.

Chỉ thấy hai hàng thái giám cuộn vải đỏ, trải từ chính môn Long Đức Điện xuống.

Đế Tân mặc triều phục, đầu đội ngọc liêm rủ xuống nghe, bên cạnh là Đát Kỷ và ba người kia, thật là khí phái phi thường!

Nhưng, Thân Công Báo lại từng chú ý, Long Đức Điện không phải xây trên mặt đất bằng phẳng, mà được xây bằng những khối gạch đá chất thành bậc thang, nâng tòa điện lên cao.

Những bậc thang nâng Long Đức Điện, lại vừa vặn có số bội của ba mươi ba, và số bội đó, lại có một con số ba khác!

Chương 311

Nếu không phải Thân Công Báo đã từng nhận ra thực lực của Đế Tân, có lẽ hắn sẽ bỏ qua, coi là một sự ngẫu nhiên.

Nhưng thấy thực lực của Đế Tân không hề kém sư phụ của mình bao nhiêu, tâm tư hắn không khỏi chuyển động vài lần.

Ba mươi ba?

Ngoài Tam Thập Tam Thiên, là nơi ở của Thánh Nhân.

Mục đích Đế Tân xây Long Đức Điện này, lẽ ra là muốn biến Long Đức Điện thành cung điện Thánh Nhân ngoài Tam Thập Tam Thiên.

Còn về con số ba đó?

Dưới môn hạ Hồng Quân Đại Giảng Sư, lại có Lục Thánh, Đạo Thượng Tam Thanh, Tây Phương Nhị Phật, và một Nữ Oa Thánh Mẫu của Nhân Giáo.

Tây Phương Nhị Thánh không thuộc Đạo thống Đông Thổ, tự thành Phật Quốc, nên không nằm trong cảnh giới phương Đông.

Còn Nữ Oa, lại thuộc phái nữ, tuy là Thánh Nhân phương Đông, nhưng cuối cùng cũng không nằm trong số đó.

Duy chỉ còn lại Tam Thanh, vừa vặn ứng với con số "ba" trên bậc thang!

"Hay cho Đế Tân!

Quả nhiên là muốn triển khai một hoành đồ bá nghiệp!

Tam Thập Tam Thiên ngoài ba, trừ Tử Tiêu Cung của Hồng Quân Đại Giảng Sư, ta thực sự không thể tìm được một nơi nào khác có thể

sánh ngang!

Người này nhất định là một kẻ điên, ta phải tránh xa hắn một chút mới được!" Muốn nói, với thực lực của Đế Tân, đấu một trận với Tam Thanh cũng không đến nỗi thất thế.

Nhưng bây giờ hắn lại đánh chủ ý lên Hồng Quân, sư phụ của Tam Thanh sao?

Không phải kẻ điên thì là gì?

Hiểu rõ trước sau, Thân Công Báo cũng bắt đầu nhíu mày, thỉnh thoảng dùng thần thức tra xét xung quanh, mong tìm được một cơ hội thích hợp, để thoát khỏi Long Đức Điện.

Hắn thề sẽ tử thủ trong Ngọc Hư Cung, không bao giờ tùy tiện đặt chân đến Địa Giới nữa.

Nhưng tiếng trống đánh vang dội, Đế Tân lại luôn đặt ánh mắt lên người hắn.

Thân Công Báo chỉ cảm thấy một luồng uy áp bao trùm toàn thân, khiến hắn không dám manh động.

"Thật không biết nhân vật như vậy lại bị ván cờ này cuốn vào làm gì?" "Thân Công Báo!

Phí Trọng!

Lên phía trước nhận chỉ!" Mắng thì mắng, nhưng chuyện cần làm vẫn phải làm cẩn thận.

Giọng nói của thái giám vang lên, giọng điệu đặc trưng truyền khắp Long Đức Điện.

Thân Công Báo cũng đành tạm gác những tạp niệm trong đầu, tiến lên gần Đế Tân, muốn xem rốt cuộc hắn muốn dùng thủ đoạn gì.

Nhưng, Phí Trọng lại tiến lên nhận chỉ, quỳ gối xuống đất, hai tay

vòng lại khấu đầu, lòng bàn tay phủ đất, rõ ràng thể hiện lễ tiết của Đại Thương.

Theo lý, Trụ Vương vô đạo, đã không biết phế bỏ bao nhiêu luật lệnh, ngay cả lễ nhạc, e rằng cũng đã quên sạch, Phí Trọng lại cần gì phải hành đại lễ này?

Hóa ra, vì vết thương trên mặt do bị Thân Công Báo giáo huấn.

Nếu là trên người thì cũng không sao, dưới lớp quần áo che đậy không nhìn thấy.

Nhưng vết thương trên mặt, và mái tóc bị cắt cụt, lại không thể che giấu được.

Vốn dĩ các triều thần đều bận bái kiến Trụ Vương, mắt không nhìn về phía Phí Trọng.

Thêm vào đó hắn cố ý che giấu, nên cũng không ai phát hiện.

Nhưng hiện tại tất cả mọi người đều đứng dàn hàng, duy nhất Phí Trọng một mình phủ phục trên đất, các triều thần đó sao có thể không nhìn rõ?

Phí Trọng tiểu nhân ngày thường kết oán với không ít người, những người trong triều thấy hắn thê thảm như vậy, lại không một ai tiến lên hỏi rõ chuyện gì, tất cả đều che ống tay áo, che đi hành động cười trộm không nhã nhặn.

"Tốt!

Tốt!

Tốt!" Quỳ trên đất, hai tai nghe những lời giễu cợt của những người đó, Phí Trọng cũng ghi từng người một vào lòng, chỉ chờ ngày sau hắn thăng quan tiến chức, nhất định phải cho họ nếm thử thủ đoạn của mình!

“Phí Trọng!

Ngươi hộ giá ba vị nương nương có công, không tiếc thân mình phạm hiểm, vì ái phi của quả nhân mà ngăn cản sát khí.

Quả nhân cũng không phải kẻ vô tình, niệm công lao, đặc biệt ban thưởng chức Hộ Quốc Công!” “Hoắc!” Tất cả mọi người có mặt, sau khi nghe đều kinh ngạc.

Chương 312

Vị trí thừa tướng trong triều Thương tuy có, nhưng người thực sự nắm quyền, lại chỉ có Văn Võ Tả Hữu Thừa Tướng.

Những ngày trước, vị trí thừa tướng trong triều tuy trống, nhưng cũng ngầm được mặc định là do hai vị bá hầu đông tây nắm giữ, các đại sự trong triều đều do hai người họ kiểm soát.

Hiện tại, trong bốn vị bá hầu đông nam tây bắc, ba người đã đi, chỉ còn lại Tây Bá Hầu Cơ Xương vẫn tồn tại trên đời, nhưng hắn cũng đã dẫn đại quân nam hạ, không còn tôn trọng Trụ Vương nữa.

Hai vị trí thừa tướng trong triều, lại bị bỏ trống.

Thế nhân đều đoán Trụ Vương hôn quân vô đạo, động tĩnh của hắn đương nhiên cũng sẽ bị người đời khinh bỉ.

Chức Hộ Quốc Công, tuy không được coi trọng như Văn Võ Thừa Tướng, nhưng cũng chỉ xếp dưới hai vị đó.

Một Phí Trọng, ngày thường chỉ giỏi nịnh nọt, lại có đức gì tài gì, mà có thể ngồi vào vị trí đó?

Vì vậy, không đợi Phí Trọng vui mừng, các thần tử dưới triều đều đồng loạt hô: "Bệ hạ không thể!" Sau tiếng hô, lại càng lộ ra vẻ mặt đau khổ, hô về phía Đế Tân: "Bệ hạ vạn lần không thể!

Thần không biết Phí Trọng tiểu nhân, sinh bình không làm việc ích lợi, chỉ mong gây sự.

Tuyệt đối không thể để hắn ngồi vào vị trí này…" Trong đám đông, người hô lớn nhất chính là Tỷ Can.

Tỷ Can tuy không có chức vị trong triều, nhưng dù sao cũng là hoàng thúc của Trụ Vương, so với giang sơn Đại Thương, hắn chỉ

một lòng trung thành, không dung được nửa hạt cát nào, sợ rằng ngày sau triều Thương sẽ bị hủy hoại trong tay tiểu nhân.

"Phí Trọng tên này, chỉ nhìn tướng mạo, đã là một tên đầu trộm đuôi cướp.

Những việc hắn làm, đều lấy mình làm trung tâm, trong lòng nào có nửa phần giang sơn?

Trước đây Thánh Phụ đã ban lệnh, nhà đế vương, tuy có thiết lập Văn Võ Thừa Tướng để bảo vệ trong ngoài triều đình, nhưng lại phải có người có đạo pháp cao thâm đích thân phong chức Hộ Quốc Công, để dẹp trừ yêu nhân làm loạn triều chính mới được!" "Cho nên!

Vị trí Hộ Quốc Công, nên do Thánh Phụ đích thân chỉ định, sao có thể tùy tiện tìm một người – Phí Trọng mà ngồi vào đó?" Lời của Tỷ Can đã nói hết tâm tư của quần thần.

Những năm đầu Nhân Giáo mới lập, tàn dư Vu Yêu bất mãn với hành động của Thánh Phụ, làm hại nhân gian, không ít quân vương minh trí đã bị hủy hoại dưới tay yêu nhân.

Vì vậy, Thánh Phụ cũng đã cân nhắc, đặc biệt sai đệ tử môn hạ, xuống trú tại các vương triều, không màng chính sự, chỉ lo hàng yêu, bảo vệ sự thái bình của nhân gian.

Vị trí Hộ Quốc Công, cũng chính vì thế mà ra đời.

Sau này, Vu Yêu tan biến, đệ tử Thánh Phụ cũng trở về Ốc Hoàng Cung.

Nhưng chức vị Hộ Quốc Công, lại được duy trì.

Dù thế gian không còn đại yêu hoành hành như trước, nhưng cũng có những tiểu yêu tham lam triều đình, thỉnh thoảng đòi hỏi chút lợi lộc.

Vị trí Hộ Quốc Công, vốn dĩ là để phục yêu hàng ma, bảo vệ quốc vận xương long.

Vị trí đó, sao có thể để Phí Trọng ngồi lên?

Đừng nói đến hành vi tiểu nhân, cũng đừng nói đến đạo pháp bất thông của hắn, chỉ riêng việc hắn kết thành bè phái với ba yêu quái trong hậu cung, mê hoặc Trụ Vương đã không được rồi!

Kẻ vốn dĩ phải hàng yêu trừ ma, lại đi kết giao với yêu quái?

Nếu bị Thánh Phụ biết được, sao còn có thể dung thứ cho nhân tộc chúng ta?

"Bệ hạ, vạn vạn không thể a!" Trong lòng ý niệm lóe lên, sắc mặt đau khổ càng tăng thêm vài phần, chỉ mong Trụ Vương có thể thu hồi thành ý.

Nếu thật sự có thể quay đầu, đương đình đâm đầu chết ở Long Đức Điện thì có là gì?

Nói xong, Tỷ Can liền trực tiếp nói ra tiếng lòng của mình, thẳng lưng đối diện với Trụ Vương mà nói: "Tỷ Can trung tâm, từ khi sinh ra có một quả tâm gọi là Linh Lung chi Tâm, có thể phân biệt bản tướng vạn vật thế gian.

Ba vị nương nương phía sau Đại Vương, đều là yêu tinh biến hóa.

Phí Trọng tiểu nhân, lại vô liêm sỉ, không những không báo đáp ơn Đại Vương đề bạt, lại còn lấy đó làm vinh, thân cận ba yêu tinh, chỉ muốn làm loạn triều cương.

Nếu Đại Vương chấp mê bất ngộ, thần sẽ đâm đầu chết trước điện đường!

Thần sẽ dùng máu của Tỷ Can để thức tỉnh Đại Vương!" Đạo quân thần, khắc sâu trong lòng Tỷ Can.

Có lẽ hành động như vậy, cũng có thể coi là ngu trung, nhưng Tỷ Can dám cảm động thiên hạ, một mình cứu vãn sinh linh, cũng là một công đức.

Nhưng hiện giờ lại không như thế gian thái bình đó, lấy công đức cũng do thiên ý.

Một khi Phong Thần, ngũ hành thác loạn, Tam Giới không thuộc quyền quản lý của nó.

Công đức mà Tỷ Can lập ra, cũng không được ban thưởng.

Huống chi, Đế Tân vốn dĩ không phải phàm nhân, có năng lực che trời, không bị quấy nhiễu.

Sự khổ tâm của Tỷ Can, cuối cùng cũng uổng phí.

Và cũng chính vì lời nói của Tỷ Can hôm nay, đã hoàn toàn giải khai diễn biến Phong Thần.

Chương 313

Sau lời nói của Tỷ Can, Trụ Vương không những không bị mắng tỉnh, mà ý ngu muội lại càng tăng thêm vài phần.

Hắn ngồi trên long ỷ, lạnh lùng hừ một tiếng, đưa tay chỉ vào mũi Tỷ Can mà mắng: "Hay cho Tỷ Can!

Quả nhân vốn vì quyền vị hoàng thúc của ngươi, nhiều chuyện cũng không thèm để ý.

Nhưng ngươi cứ tái đi tái lại, ba lần bốn lượt khiêu khích quả nhân, chẳng lẽ thật sự cho rằng quả nhân không dám động thủ với ngươi sao!" Triều Thương lấy lễ trị quốc, lễ quân thần, lễ trưởng bối.

Tỷ Can trước Long Đức Điện tuy là thần tử của Trụ Vương, nhưng về vai vế lại thực sự là thúc phụ của hắn.

Phàm là trưởng bối, đều phải đối đãi bằng lễ tiết cao nhất, dù là quân vương, cũng không nằm ngoài quy tắc đó.

Trụ Vương trước mặt các thần tử trong triều, lại dám mắng chửi thúc phụ của mình.

Bị người ngoài nhìn vào, thật là nhục nhã không thôi, mọi người đều than thở: "Đại Thương vong rồi, Đại Thương vong rồi…" Cũng may Tỷ Can trung tâm, nếu đổi là người khác gặp chuyện này, e rằng đã sớm phất áo bỏ đi.

Duy chỉ có hắn không cam lòng, lại tiếp tục đối diện với Trụ Vương, đứng thẳng tắp, mặt mày nghiêm nghị: "Vừa rồi Tỷ Can trong miệng nếu có nửa câu hoang ngôn, nhất định sẽ bị trời đánh sét đánh, không được chết yên!

Còn nếu Đại Vương có ba vị nương nương, thật sự là hồ yêu,

thần có thể đương đình chém đầu họ!" "…Tỷ Can!

Gan lớn lắm!" Thần thông của Đế Tân, sao lại không biết thân phận của Đát Kỷ và ba người kia?

Chỉ là hắn có kế hoạch khác, không thèm để ý mà thôi.

Nhưng Tỷ Can, lại muốn cắt đứt con đường phía trước của hắn, Đế Tân sao có thể dung thứ?

"Tỷ Can!

Ngươi nói ba vị ái phi của quả nhân đều là yêu quái, vậy ngươi biết bằng cách nào?" Ngay lập tức, Đế Tân chuyển mắt, cũng sinh ra chủ ý, mở miệng hỏi Tỷ Can.

"Thần tự có Thất Khiếu Linh Lung Chi Tâm, có thể phân biệt bản tướng vạn vật thế gian.

Do từ tâm mà nhìn, tự nhiên hiển hiện ra dáng vẻ yêu tinh." "Ồ?

Có chuyện đó sao?" Trên mặt Đế Tân đầy vẻ trêu tức, lại nhìn sang Đát Kỷ đang ngồi bên cạnh.

Đát Kỷ hiểu ý, tiếp lời hai người, mở miệng hỏi Tỷ Can: "Tỷ Can đại nhân chỉ nói miệng thì khó tin.

Ngươi nói ta là hồ yêu, ta lại không có Thất Khiếu Linh Lung Tâm đó, vô cớ vu khống ta, vậy làm sao có thể phân biệt thật giả?

Ngày đó một đạo nhân dùng gương đồng Đạo gia chiếu ta chẳng phải cũng là dáng vẻ một nữ tử sao?

Vậy làm sao chứng minh lời ngươi nói?" Đát Kỷ quả không hổ là người cơ mẫn, ba lời hai ý đã khiến Tỷ Can không có lời nào để nói.

Hồ yêu, có thể Thất Khiếu Linh Lung Tâm lại chỉ có một, người khác làm sao có thể biết được?

Lại nói Khương Tử Nha dùng gương chiếu yêu chiếu chân dung Đát Kỷ, cũng đều hiển hiện dáng vẻ một nữ nhân, không phải yêu vật như trong miệng hắn nói.

Điều đó đã khiến hắn rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan.

Công công có lý, bà bà cũng có lý vậy.

Nhưng cuối cùng, không phải ai cũng có lý sao?

"Vậy thì nên làm thế nào cho phải!" Tỷ Can trợn mày lạnh lùng đối đáp.

Đát Kỷ đang ngồi thẳng bên cạnh Trụ Vương lại không hề bận tâm, kiều mị cười một tiếng, nói: "Chuyện này, có một kết quả, cũng rất đơn giản.

Đã Tỷ Can đại nhân nói ta là hồ yêu, đã dùng Thất Khiếu Linh Lung Tâm trong thể nội để đoán định, vậy thì đào quả Linh Lung Tâm đó ra để chứng thực là được rồi.

Nếu thật sự có thể từ trong lồng ngực đào ra một thứ không giống với người thường, thì ta sẽ lập tức tự sát tại điện thượng!" Lời nói cuối cùng, giọng Đát Kỷ cũng thêm vài phần sắc lạnh.

Ba chị em nàng, từ khi được Trụ Vương sủng ái, trên dưới triều đình, dù có lời oán trách, nhưng nào có ai như Tỷ Can không thức thời vụ?

Lại còn tìm đạo nhân muốn chặt đầu nàng.

Khẩu khí như vậy, sao lại có thể nhịn được?

Hiện thấy Trụ Vương cũng đã bất mãn với Tỷ Can, quyết định muốn lấy mạng hắn, Đát Kỷ sao lại không nắm bắt cơ hội?

Muốn nói Tỷ Can cũng thật sự là người cứng nhắc.

Nghe xong lời của Đát Kỷ, hắn liền thật sự cầm dao của một võ

tướng trên điện, quỳ trên đất mở rộng vạt áo, chuẩn bị mổ lồng ngực của mình.

Một câu nói của người thường, làm sao có thể coi là thật?

Huống chi là hồ ly còn giỏi lừa gạt phàm nhân hơn?

“Tốt!

Chương 314

Chư vị đại thần có thể làm chứng cho ta!

Chỉ cần ta có thể lấy ra một quả Thất Khiếu Linh Lung Chi Tâm, ba yêu tinh sẽ tự sát tại điện thượng!" Nói xong, hắn cũng không trì hoãn, trực tiếp cầm dao, "phốc xích" một tiếng, lưỡi dao trắng ngần đi vào da thịt, phun ra một luồng tiên huyết, chính xác phun vào mặt Đát Kỷ đang đứng trước mặt Tỷ Can.

Đát Kỷ không nhịn được mà mím môi, nếm thử mùi vị máu của kẻ thù.

"Tỷ Can đại nhân!

Chỉ một nhát dao đó ta làm sao có thể nhìn rõ?

Tiểu nữ sinh tính nhút nhát, không thích nhìn thấy màu đỏ.

Hay là đào cả quả Linh Lung Tâm đó ra mới được." Đát Kỷ đó làm sao mà không nhìn rõ?

Yêu tinh như nàng, cũng có thể dùng chút pháp lực.

Sở dĩ nói như vậy, không phải sợ Tỷ Can chết không đủ triệt để, mà cố ý kích hắn mà thôi.

Từ khi Tỷ Can sinh ra ý niệm đó, hắn đã không định sống sót rời khỏi Long Đức Điện.

Tuy biết Đát Kỷ cố ý, nhưng con dao trên tay hắn cũng không dừng lại, lại nhẫn tâm đâm sâu vào một lần nữa.

Các đại thần trên triều, nhìn thấy thảm trạng của Tỷ Can, lại nhìn thấy vẻ mặt lạnh lùng của Đế Tân trên long ỷ, trong lòng lập tức lạnh đi một đoạn lớn.

Đó đâu phải là muốn Tỷ Can chứng minh lời nói?

Rõ ràng là muốn lấy mạng hắn!

Ngay lập tức, mọi người cũng đều im lặng, không dám tiếp tục xem Đát Kỷ diễn kịch nữa.

"Oa nha nha!" Sau tiếng hét, Tỷ Can cố nhịn đau đớn trên người, đưa tay phải thẳng thừng cắm vào lồng ngực vừa bị dao phá ra, lại dùng sức một chút ở cánh tay, vậy mà lại cứng rắn kéo ra một vật từ trong lồng ngực.

Vật đó, chính là quả Thất Khiếu Linh Lung Chi Tâm.

Mà, tim của Tỷ Can quả thật phi phàm, bất kể là tim lợn, tim gà hay tim vịt, đều chỉ là một khối thịt màu đỏ.

Vậy mà vật lấy ra từ trong lồng ngực hắn, lại có hình dạng như vậy, vuông vức, lăng lăng khả khả, mỗi góc có một khiếu, quả thật là vật bất thường.

"Chư vị đại thần!

Hãy xem thật giả lời ta nói!" Sau khi tự mình đào quả Linh Lung Tâm ra, Tỷ Can cũng vội vàng cầm đến cho các đại thần trên triều xem, để họ nhìn rõ, xem Linh Lung Tâm này có thật không!

Chỉ là, những người đó nào có ai không hiểu ý?

Rõ ràng là muốn bảo vệ ba yêu tinh đó, lại dám mở mắt ra mà nhìn?

Nhìn rồi, cũng không dám không tin Thất Khiếu… Bất đắc dĩ, Tỷ Can cũng đành hai tay nâng Thất Khiếu Linh Lung Tâm, từng bước một leo lên bậc thang, trình cho Trụ Vương xem.

Chỉ là vừa đào tim ra chưa đi được mấy bước, hắn đã lảo đảo ngã xuống đất, không còn bước đi được nữa.

Đát Kỷ thấy vậy, không khỏi cười khẩy một tiếng, biến hóa thành dáng vẻ hồ ly, cúi mình ngồi xuống đất, từ tay Tỷ Can đoạt lấy quả Thất Khiếu Linh Lung Tâm, đặt trước mắt mà cẩn thận ngắm nhìn.

Sau khi nhìn một lúc, lại bỗng đưa lên miệng, há miệng cắn một miếng, rồi mới vứt quả Linh Lung Tâm xuống đất, giễu cợt Tỷ Can: "Ta từng nghe nói thế gian có người khác thường, tâm thanh thất khiếu, có thể phân biệt bản tướng vạn vật thế gian.

Tuy là phàm nhân, nhưng bản lĩnh phân biệt yêu ma lại mạnh hơn cả tiên nhân trên trời vài phần.

Vừa rồi ta xem, quả tim mà Hoàng thúc đào từ trong lồng ngực ra tuy cũng là Linh Lung chi thể, nhưng lại thiếu một khiếu, chỉ có Lục Khiếu." "Thất Khiếu Linh Lung Tâm, quả tim của Hoàng thúc có hình dạng lăng lăng khả khả, trên dưới trái phải, mỗi bên chiếm một khiếu, tổng cộng có bảy khiếu.

Bảy khiếu, lại chia thành bảy màu 'xích cam vàng lục thanh lam tử'.

Chư vị đại thần phàm có thể lên nhìn xem, Hoàng thúc tự cho mình là Thất Khiếu Linh Lung, nhưng thật sự đã đào quả tim của mình ra rồi, lại thiếu một khiếu.

Bởi vậy lời nói vừa rồi lại không được tính…" Ngay lập tức, những đại thần vốn nhắm mắt không dám nhìn mới dám mở mắt ra, lần lượt đi đến bên cạnh Tỷ Can, cẩn thận quan sát quả Linh Lung Tâm bị vứt trên đất.

"Dường như quả thật như lời nương nương nói, tim tuy khác với người thường, nhưng lại thiếu một khiếu, không được tính, không được tính…" "Hồ!

Tim thiếu một khiếu, rõ ràng vừa rồi đã ăn vào bụng một khiếu

rồi!" Đáng thương cho Tỷ Can, trung thành với Trụ Vương đến mức này, can não đồ địa, lại rơi vào kết cục thê thảm như vậy, thật sự đáng thương đáng tiếc.

"Tỷ Can đừng có hồ đồ!

Rõ ràng từ đầu đã vu khống nương nương.

Lục khiếu thì lục khiếu!

Thất khiếu thì thất khiếu!

Sao lại có thể hồ đồ như vậy!" Người nói chính là Phí Trọng vừa được Trụ Vương ban thưởng chức Hộ Quốc Công.

Trụ Vương coi trọng hắn, chẳng phải nhờ phúc phận của Đát Kỷ sao?

Chương 315

Vậy sao lại không bảo vệ chủ?

Sợ Đát Kỷ không vui, e rằng hắn có thể quỳ xuống gọi Đát Kỷ một tiếng nương thân cũng không biết xấu hổ.

"!!!" Rõ ràng đã đào tim ra trình cho Trụ Vương xem, nhưng hắn vẫn không hề thay đổi sắc mặt, một bộ dáng mặc kệ Đát Kỷ phân xử.

Tỷ Can cuối cùng cũng bàng hoàng tỉnh ngộ, hóa ra người cần tỉnh táo ngay từ đầu không phải là Trụ Vương, a… Ngay lập tức, hắn ô hô một tiếng "Đế Tân vô đạo, thiên vong Đại Thương, Đế Tân vô đạo, thiên vong Đại Thương", sau đó cũng không màng đến quả Linh Lung Tâm đang được các quần thần truyền tay nhau xem, phất thân chạy về phía ngoài điện.

Phí Trọng thấy hắn muốn chạy, liền hô to gọi thị vệ bên ngoài đến cản lại.

Nhưng cũng lúc đó, Thân Công Báo vốn chỉ đứng ngoài quan sát lại bỗng động.

Hắn đưa tay cản Phí Trọng lại, mở miệng nói: "Không cần Hộ Quốc Công đại giá, để bần đạo ra tay." Phí Trọng không nói nên lời, tuy Thân Công Báo trong miệng hô một câu "Hộ Quốc Công", nhưng cũng biết rõ trình độ của hắn, vị Thượng Tiên trước mặt này thật sự không coi hắn ra gì.

Hắn đành nhìn về phía Đế Tân một cái.

Thấy y gật đầu ngầm đồng ý, đã vậy thì Phí Trọng cũng vui vẻ đỡ tốn công, không cần phiền phức.

Tỷ Can rời Long Đức Điện, một đường lảo đảo, loạng choạng đi

vào chợ.

Những tiểu thương vốn đang bày hàng trên phố thấy đột nhiên xông ra một người đầy máu, ngực có một cái lỗ thủng, liền cho rằng là yêu quái.

Nếu không phải yêu quái thì người bình thường sao có thể mất tim mà vẫn đi đứng được?

Tỷ Can có Thất Khiếu Linh Lung Tâm, khác với người thường, nên đương nhiên cũng phải có điều dị thường.

Mất Linh Lung Tâm rồi vẫn có thể đi lại trong nhân gian, quả là phi phàm.

Nhưng dù có phi phàm đến mấy, y rốt cuộc cũng là phàm nhân.

Dù có thể đi lại, nhưng cũng chẳng được lâu.

Cuối cùng vẫn phải dùng thủ đoạn nào đó mới bảo toàn được tính mạng.

Sớm hôm đó, khi Tỷ Can vừa tìm đến Khương Tử Nha, Khương Tử Nha đã nhìn ra vận rủi sắp đến, thọ mệnh chẳng còn bao lâu.

Ông đã đặc biệt dùng sách chiêm bói để xem một quẻ, biết được hung hiểm, bèn tìm ra một pháp tử cầu cứu.

Trong dân gian có câu tục ngữ, lừa người lừa mình, vừa lừa người khác, lại lừa chính mình.

Mới nghe qua thì đó chỉ là một câu tục ngữ, làm sao có thể liên quan đến Tỷ Can?

Nhưng không biết rằng, lời nói cũ được truyền lại từ lâu cũng không phải không có đạo lý.

Muốn lừa người, trước tiên phải lừa chính mình.

Lời nói dối thốt ra mà ngay cả bản thân cũng không tin thì làm sao lừa được người khác?

Tỷ Can mất tim, muốn sống, phải tự lừa mình rằng người ta không có tim cũng có thể sống.

Để hoàn thành thuật lừa gạt này, cần phải có ba người cùng lúc lừa gạt mới được.

Ba người này cũng không thể là ba người tùy tiện.

Nếu chỉ là ba người bạn tốt, ai cũng biết đối phương đang hô "không tim cũng sống" để bảo toàn tính mạng, thì sao có thể dễ dàng như vậy?

Trước tiên, ba người phải là người không quen biết Tỷ Can, và Tỷ Can cũng không quen biết họ.

Sau đó, ba người cũng nên là một lão nhân, một nam tử cường tráng và một ấu đồng, lần lượt đại diện cho ba cảnh giới sinh, lão, tử của đời người.

Như vậy mới hoàn thiện.

Lúc đó Khương Tử Nha đã dặn dò rồi, Tỷ Can cũng vội vàng ra phố tìm lão nhân, hài tử và thanh niên.

Thật trùng hợp, khi Tỷ Can vừa vào phố, để tránh các tiểu thương, vừa hay còn lại một lão phụ, một hài tử và một thanh niên.

Tỷ Can thấy vậy, bèn lần lượt tiến lên hỏi câu "Người mất tim có thể sống được không?".

Ba người kia vốn cho rằng có yêu quái lên phố ăn thịt người, trong lòng kinh hãi không thôi.

Thấy y đứng trước mặt, họ đã chuẩn bị liều mạng, nhưng không ngờ y không há miệng ăn thịt người, chỉ hỏi một câu hỏi kỳ quái như

vậy.

Dù thấy kỳ lạ, nhưng cuối cùng họ cũng biết mình không bị ăn thịt, nên phần nào yên tâm hơn.

Trước tiên, lão phụ mở miệng lẩm bẩm: “Lão già nhà ta, suốt ngày ăn rượu chơi cờ, chẳng màng đến nỗi khổ buôn bán của ta bên ngoài.

Mỗi lần về nhà, chỉ biết đòi tiền rượu.

Đúng là đồ không tim không phổi, có lẽ, không tim cũng sống được.” Rồi y đáp lại Tỷ Can một câu: “Không tim cũng sống được.” Sau khi câu “không tim cũng sống được” đầu tiên truyền vào Tỷ Can, thật kỳ lạ, cái lỗ thủng vốn đang chảy máu trên người y bỗng nhiên ngừng lại, vết mổ trên ngực cũng không còn đau đớn.

Chương 316

Thấy vậy, Tỷ Can cũng thầm nghĩ trong lòng "Khương Tử Nha quả nhiên là thần nhân!", rồi quay sang nhìn thanh niên, muốn nghe câu "không tim cũng sống được" thứ hai.

Nam tử kia thấy lão phụ đáp lời người trước mặt xong cũng thấy điều kỳ diệu.

Tuy trước ngực người này có một cái lỗ thủng, không có gì bên trong, nhưng không phải vẫn đứng yên ổn trước mặt sao?

Dù sắc mặt không rạng rỡ, nhưng không phải vẫn sống tốt sao?

Hẳn là "không tim cũng sống được", thế là y cũng đọc bốn chữ ấy cho Tỷ Can nghe.

Đây là câu "không tim cũng sống được" thứ hai.

Từ khi nam tử đọc ra bốn chữ ấy, thân thể Tỷ Can lại có biến cố.

Vết thương vốn bị mổ ra bắt đầu dần dần lành lại, chẳng mấy chốc, ngoài chút máu đen ban đầu, y đã không còn chỗ nào khác biệt so với người thường.

Bây giờ chỉ còn lại một người, chính là đứa trẻ khoảng bảy tám tuổi kia.

Thấy Tỷ Can đến gần, nó cũng không ngẩng đầu nhìn, chỉ nghịch mấy cây rau muống rỗng ruột trên sạp, miệng lẩm bẩm: "Rau rau, rau muống đã lớn rồi, không có tim nên sống được; nhưng người từ khi sinh ra đã có tim, đâu giống rau?

Vậy nên, rau muống không tim sống được, người không tim không sống được." Thật kỳ lạ, sau khi đứa trẻ nói xong "người không tim không sống được", Tỷ Can bỗng "bịch" một tiếng, ngã thẳng xuống

đất, ngưng thở.

Ba tiếng "không tim cũng sống được" thiếu một không được.

Cho dù chỉ thiếu một tiếng, nói sai một câu, Tỷ Can rốt cuộc cũng sẽ bị tước đi linh trí.

Lạ thay, lòng dũng cảm của đứa trẻ này không giống người lớn.

Cả lão phụ và thanh niên khi mới thấy Tỷ Can đều giật mình, nhưng đứa trẻ lại cứ như không có chuyện gì, thật là kỳ lạ.

Sau khi Tỷ Can ngã xuống, trên mặt đứa trẻ lại hiện lên một vẻ ngoan độc, trong lòng thầm nghĩ: "Đáng đời Tỷ Can xui xẻo, trong chợ không còn ai khác, chỉ có thể hỏi ta.

Ta biết nghe ba tiếng 'không tim cũng sống được' có thể giữ được tính mạng, nhưng ta cố tình muốn nghe một điều khác!" Thì ra, đứa trẻ không phải ai khác, chính là Thân Công Báo biến hóa thành.

Từ khi chặn được Phí Trọng, hắn đã đi theo Tỷ Can, hóa thân trước và mai phục ở đây, mục đích là để Tỷ Can chết trên con phố này.

Nhưng sau khi Tỷ Can chết, lại xảy ra một chuyện khiến Thân Công Báo không ngờ tới.

Linh phách của Tỷ Can không đi vào Luân Hồi, mà bay đến bên Khương Tử Nha, nhập vào Phong Thần Bảng.

Khương Tử Nha được Lâm Hiên "chỉ điểm", từ Triều Ca xuất phát, vội vã đến Nam Miễn, hội họp với đại quân Tây Bá Hầu.

Bởi tự biết mình đang trong thời gian chạy trốn, chưa ổn định, nên ông cũng không vội vàng, chỉ bỏ ra ít bạc, mua một con hoàng ngưu từ tay lão nông, chất đồ lên lưng ngưu, ung dung đi.

Nhưng bỗng nhiên một đạo kim quang lóe lên, bay vào trong lòng

ông, khiến ông giật nảy mình.

Tưởng có địch nhân xâm phạm, ông vội nhảy xuống xe, xem đạo kim quang đó cuối cùng đã va vào đâu.

Nhưng kiểm tra thì không thấy vết thương, tưởng không có chuyện gì.

Sau đó, chợt nhớ đến vật trong lòng là Phong Thần Bảng, vội vàng mở ra xem, thì thấy trên thiên thư vốn không có chữ nào lại xuất hiện thêm hai chữ "Tỷ Can".

Từ đó, người đầu tiên trên Phong Thần Bảng cuối cùng đã xuất hiện.

Cùng lúc đó, trong Tử Tiêu Cung, Hồng Quân Đạo Nhân tỉnh lại từ trạng thái nhập định, trong lòng có điều suy nghĩ, đưa đôi mắt nhìn về phàm gian, rồi lại nhắm mắt lại.

Sau Hồng Quân Đạo Nhân, Thái Thượng Tam Thanh và Nữ Oa Thánh Nhân cũng có cảm giác, vuốt tay bấm ngón, thôi diễn thiên cơ, trong lòng hiểu rằng Phong Thần đã bắt đầu, cần phải tính toán.

Dưới Thánh Nhân, đạo hạnh của Lâm Hiên và Bình Tâm Nương Nương là sâu nhất.

Tuy không bằng Thánh Nhân, nhưng cũng đã đạt đến trình độ vô hạn gần với Thánh Nhân.

Lâm Hiên và Bình Tâm Nương Nương nhìn thấy Phong Thần Bảng, đều giật mình, thầm nghĩ: "Sao có thể?" Rồi nhìn nhau một cái, hiểu ý đối phương, dừng lại cảnh tượng khó xử.

Lâm Hiên trước tiên mở Sơn Hà Xã Tắc Đồ bước ra, Bình Tâm Nương Nương cũng thu hồi Luân Hồi Chi Lực, hai người cùng bàn đại sự.

“Chuyện này, nàng thấy sao?” Lâm Hiên vừa bước ra khỏi đồ đã liền mở miệng hỏi Bình Tâm Nương Nương.

Phong Thần Bảng tuy là Thánh Vật, nhưng cũng không có năng lực như Thái Cực Đồ hay Càn Khôn Đồ.

Nó là một danh sách Phong Thần do bảy vị Thánh Nhân thương lượng để định ra ba trăm sáu mươi vị lên bảng.

Đệ tử tam giáo hạ phàm để hoàn thành sát kiếp, cho đến khi ba trăm sáu mươi vị Phong Thần trên bảng đã đủ, lượng kiếp mới kết thúc.

Nhưng bảy Thánh chưa hề ký tên vào danh sách, chỉ do Hồng Quân Đạo Nhân truyền lời, sao trên bảng lại đột nhiên có thêm một người?

Lại còn là một phàm nhân?

Chẳng trách hai người họ lại kỳ lạ.

Chương 317

Đối với phàm nhân, thần tiên chỉ là một khái niệm, nhưng đối với những người tu đạo, lại có thể phân biệt rõ ràng.

Hai chữ "thần tiên" vốn nên đọc riêng ra, thần là thần, tiên là tiên.

Địa Tiên, Thiên Tiên, cho đến Đại La Kim Tiên, đều thuộc hàng tiên nhân, có được thân thể tự tại.

Chỉ cần tu hành, con đường thành Thánh tuy mịt mờ, nhưng cũng luôn có một phần cơ hội.

Nhưng chữ "thần" kia, lại giống như một cái gông cùm, khóa chặt trên người.

Phàm là người bị bảy Thánh ký tên lên Phong Thần Bảng, cuối cùng đều sẽ bị tước đi Tam Hoa trên đỉnh đầu, tán tận tu vi, chân linh bay vào bảng, vĩnh viễn vô duyên với Đại Đạo.

Chỉ xét riêng một điểm này, bất kể bảy Thánh đã ký tên ai lên bảng hay chưa, Tỷ Can cũng không nên vào Phong Thần Bảng mới phải.

Bởi y là thân phận phàm nhân, trên người không có nửa điểm pháp lực, trong lòng cũng không có nửa điểm đạo hạnh.

Lên bảng không phải bị ràng buộc Đại Đạo như tiên nhân, ngược lại còn chiếm hết tiện nghi.

"Chuyện này ta cũng không biết..." Bình Tâm Nương Nương chấp chưởng Luân Hồi, sinh tử của phàm nhân cũng nên do nàng kiểm soát mới phải.

Nay xảy ra sự cố ngoài ý muốn, Lâm Hiên hỏi nàng cũng là đúng.

Nhưng nàng cũng chỉ lắc đầu, không hiểu tại sao.

Thánh Nhân và Chuẩn Thánh, tuy chỉ cách nhau một bước, nhưng lại có sự chênh lệch một trời một vực.

Một ngày chưa thành Thánh Nhân, một ngày chưa thể nhìn thấu mọi biến cố thiên hạ.

Lâm Hiên và Bình Tâm Nương Nương dù pháp lực cao cường, cũng không thể nắm giữ tiên cơ, chỉ có thể tĩnh quan kỳ biến.

"Hiện tại Phong Thần Bảng đã xuất hiện, cũng nên làm chính sự.

Chuyện quan hệ của hai ta, sau này hãy bàn.

Ta biết ngươi xuống Huyết Hải, không ngoài việc Cơ Phát gặp khó khăn khi qua sông, muốn mượn pháp bảo của ta.

Nếu ngươi chịu mở lời với ta, ta sao lại từ chối?

Nhưng ngươi lại vừa muốn cầu ta, lại vừa không muốn thân cận với ta, thật khiến ta trong lòng tức giận..." Vừa nói, trên mặt Bình Tâm Nương Nương hiện lên vài phần oán giận, kết hợp với dung nhan tuyệt đẹp kia, dù Lâm Hiên định lực có sâu đến mấy, cũng khó tránh khỏi tâm viên ý mã.

Lâm Hiên lại lo nghĩ đến Sư tôn, không dám sinh ra ý niệm khác với nữ tử này, chỉ có thể vận pháp lực, cố gắng nuốt lại lời đã hứa là sẽ không lạnh nhạt như vậy nữa.

Nhưng động tĩnh này lại khiến Bình Tâm Nương Nương không vui.

Khi đưa pháp bảo, nàng cố ý thêm vài thủ đoạn, khiến pháp bảo mang theo cả mùi tanh của Huyết Hải bám lên người Lâm Hiên.

Lâm Hiên hoàn toàn có thể dùng Sơn Hà Xã Tắc Đồ để tách biệt mùi tanh hôi của Huyết Hải, nhưng thấy sắc mặt nàng, y không dám làm vậy, chỉ đành tỏ vẻ chật vật.

Sự nhường nhịn của Lâm Hiên rốt cuộc cũng không uổng phí, làm nàng bớt giận.

Bình Tâm Nương Nương lại cất giọng dịu dàng, nói về công dụng của pháp bảo: "Vật này tên là Huyền Minh Châu, do ta tập hợp Luân Hồi Chi Lực của Lục Đạo và linh phách của cường giả Vu Yêu trong Huyết Hải mà luyện thành.

Khi dùng, chỉ cần rót pháp lực vào, phóng ra khí tức Lục Đạo chứa bên trong Huyền Minh Châu, liền có thể trấn áp sự sôi trào của Huyết Hải, bảo toàn đại quân Cơ Phát an nhiên qua sông." Huyết Hải hiểm ác, hiểm nguy như những vong hồn trong biển.

Huyền Minh Châu lại được luyện thành từ Luân Hồi Chi Lực chuyên khắc chế vong hồn, tuy không phải Tiên Thiên Linh Bảo, nhưng trong việc này, lại có tác dụng còn hơn cả Tiên Thiên Linh Bảo.

"Tốt, ta đã biết." Sau khi đáp lời, Lâm Hiên cũng thu châu tử, vội vàng tách Huyết Hải ra, rời khỏi nơi này, sợ rằng lại đột nhiên làm Bình Tâm Nương Nương không hài lòng, lại bị nàng làm khó dễ.

Trên Thiên Đình, thanh nhạc du dương, tiên khí lượn lờ, thật là một cảnh quan mỹ lệ tuyệt trần.

Dao Trì Thánh Mẫu và Hạo Thiên Thượng Đế, hai người đang ngồi trên bồ đoàn, đấu pháp huyền ảo.

Một bên đỉnh đầu hiện ra hùng binh vạn dặm, uy phong lẫm liệt; một bên tràn ra phong hỏa lôi điện, giao hòa lẫn nhau.

Hai người bất phân thắng bại, chỉ là đang tỷ thí.

"Bẩm!

Thượng Tiên Lâm Hiên cầu kiến trong Oa Hoàng Cung." Đột nhiên một thị vệ đội mũ trắng, mặc áo trắng bước vào trước cung, cúi

mình vái lạy, bẩm báo với Ngọc Hoàng và Vương Mẫu rằng Lâm Hiên cầu kiến.

Hai người vốn đang đấu pháp gay cấn, khó phân cao thấp, bỗng bị người quấy rầy mất hứng, khó tránh khỏi ý trách tội.

Nhưng lại nghe là Lâm Hiên, liền vội vàng thu lại tâm tư.

Không chỉ vì trước kia Lâm Hiên có ơn với hai người, lại còn vì Lâm Hiên thực sự là đại đệ tử đầu tiên dưới trướng Nữ Oa.

Chỉ riêng tu vi của y, dù chưa thành Thánh Nhân, nhưng trong tranh đấu với Nguyên Thủy không hề yếu thế, đã đủ để khiến họ kính trọng.

"Mau mời Thượng Tiên vào!" Ngọc Đế và Vương Mẫu cũng không đấu pháp nữa, vội đứng dậy đi ra ngoài cung nghênh đón, vừa hay gặp Lâm Hiên.

Chương 318

Miệng họ liên tục nói: "Thượng Tiên sao lại có nhã hứng đến Thiên Đình của ta?" Ai mà chẳng biết phàm giới đang Phong Thần, Lâm Hiên lại mượn lần Phong Thần này để thành Thánh, lẽ ra phải bận rộn sao lại có thời gian nhàn rỗi?

Lần này đến Thiên Đình, nhất định có việc cần cầu.

Chỉ là không biết, với đại năng của Lâm Hiên, y cầu việc gì?

Nếu quá khó khăn, thì nên làm sao cho phải?

Dường như nhìn thấu tâm ý của Hạo Thiên, Lâm Hiên cũng cười ha hả, đáp lại: "Chuyến này, ta có việc cầu Thượng Đế.

Trụ Vương vô đạo, Cơ Phát khởi binh, thuận theo thiên ý.

Nhưng không ngờ, họa Vu Yêu năm xưa đã phá hủy nịch thủy hà đạo của Thiên Đình, khiến nịch thủy chảy vào Hoàng Hà, chặn đường đại quân Cơ Phát nam tiến.

Lần này ta đến đây, chính là muốn mượn một người của Thượng Đế, giúp đại quân Cơ Phát vượt sông." "Có phải Thiên Bồng?" Hạo Thiên Thượng Đế hỏi Lâm Hiên.

"Chính là Thiên Bồng!" Thiên thượng một ngày, hạ giới một năm.

Lâm Hiên lần này đi mượn người, tuy không tốn bao nhiêu công sức, nhưng dưới hạ giới cũng đã trôi qua nửa tháng.

Lúc này, Văn Trọng được Trụ Vương điều động đã ban sư hồi triều, dưới lệnh của Đế Tân, hiệp đồng với Phí Trọng và Thân Công Báo hai người cùng nam hạ thảo phạt đại quân Tây Bá Hầu.

Phía Tây Bá Hầu sau khi nghe tin này, nhân tâm hoang mang, cả

ngày lẫn đêm không thể chợp mắt.

Bỏ xứ ly hương, lao khổ bôn ba, chưa kịp nghỉ ngơi, lại có Văn Trọng sát phạt.

Rõ ràng Trụ Vương vô đạo, hôn dung nghịch hành, phản bội y chẳng khác nào thay trời hành đạo.

Nhưng khẩu hiệu "thay trời hành đạo" còn chưa kịp hô vang, lại sắp bị vây khốn trước sông Hoàng Hà, mất mạng, chẳng phải quá ủy khuất sao?

Thấy ba quân dị thường, Cơ Xương trong lòng cũng hoảng sợ.

Quân sĩ ra trận, lẽ ra phải khí thế ngất trời, nhưng giờ đây, chưa thấy quân địch đã tự mình mất đi ý niệm liều mạng, há chẳng phải thắng thua không còn ý nghĩa sao?

Y biết Văn Trọng ghét ác như thù.

Kẻ nào phản bội Đế Tân, y sẽ tự tay hành hình, chém đầu trước chúng, không có nửa điểm thương lượng.

Lại biết Văn Trọng không phải người phàm.

Thuở nhỏ từng bái Vô Đương Thánh Mẫu trên Kim Linh Sơn làm sư phụ.

Sau này không thể tĩnh tâm tu đạo, nên bị Vô Đương Thánh Mẫu khiển xuống núi, phò tá Đại Thương.

Nhưng dù vậy, một thân thần thông của y cũng không phải người thường có thể chống đỡ, lại càng có đệ tử Nguyên Thủy của Ngọc Hư Cung là Thân Công Báo tương trợ, làm sao có thể ngăn cản?

Trong lòng kinh hoảng, Cơ Xương lập tức mất chủ ý, không biết phải làm sao cho tốt.

Y thầm oán trách Cơ Phát, nếu không phải nó xúi giục, thì đâu có

thảm bại như ngày hôm nay?

Ra khỏi lao, học Phí Trọng, đối xử tốt với Trụ Vương, chẳng phải vẫn giữ được tước vị Tây Bá Hầu, được vạn người tôn sùng sao?

"Thằng nhóc này thật sự đã hại ta thảm rồi!

Hôm nay nếu không đưa ra được chủ ý, ta sẽ chém ngươi trước mặt mọi người, sau đó ôm đầu lâu của ngươi chia cho Văn Trọng, đổ hết tội lỗi lên ngươi, may ra có thể đổi lại được một mạng!" Ngay lúc đó, Cơ Xương đã quyết định, chỉ là chủ ý này thật sự khiến người ta lạnh lòng.

Hổ dữ còn không ăn thịt con, nhưng Cơ Xương vì để bảo toàn tính mạng của mình, lại có thể làm ra chuyện như vậy.

Cơ Phát tự biết bản tính của phụ vương mình, nhát gan sợ sệt, không phải kẻ làm việc đại sự.

Lúc này đại quân áp sát, y đang cần tìm một kế sách.

Thấy phụ vương tâm tư chuyển động, lông mày hiện ra vài phần oán trách, y liền đoán định phụ vương muốn trách tội, nên cũng không vội trả lời, chỉ kéo dài thời gian, mở miệng nói lung tung để ổn định quân tâm rồi tính tiếp.

Mấy ngày trước, khi đến Hoàng Hà, từng xảy ra dị trạng.

Một trận cát vàng thổi qua, ba mươi vạn đại quân lại đồng loạt rơi vào trạng thái ngủ say.

Sau khi tỉnh lại, lại không một ai nhớ rõ cảnh tượng lúc đó.

Kỳ thực, đó là Lâm Hiên thấy oán linh Hoàng Hà xông vào đại quân, nên đã giáng lôi phạt.

Nhưng không ai biết điều đó, chỉ để Cơ Phát tùy ý nói: "Thật ra ngày đó không phải ngẫu nhiên, nhi tử được Thánh Nhân giáo huấn,

truyền vào trong mộng cảnh, mới có dị trạng như vậy...

Trong mộng cảnh, Thánh Nhân lại dặn dò nhi tử, Trụ Vương nghịch thiên, Đại Thương tất vong.

Thánh Nhân dặn đi dặn lại ta phải làm tốt phận sự của mình, tuyệt đối đừng sợ hãi...” Một lời nói như vậy, quả nhiên đã khơi dậy lại sĩ khí của ba quân đang xuống dốc.

Dù sao đi nữa, Thánh Nhân chính là tồn tại tối cao trên thế gian, ngay cả Nhân Giáo, chẳng phải cũng do Nữ Oa Thánh Nhân sáng lập sao?

Chương 319

Nay có các vị Thánh Nhân trấn áp khí vận, dù Văn Trọng có hung tàn đến mấy, thì có gì phải sợ?

Chẳng lẽ y có thể chống lại Thánh Nhân sao?

Nghe lời này, Cơ Xương tâm thần cũng dần ổn định lại.

Vì nhi tử của mình được Thánh Nhân chỉ điểm, y nên nghe theo lời nó mới phải.

Tuyệt đối không được nảy sinh ý niệm muốn hy sinh con nữa, nếu không chọc giận Thánh Nhân, y cũng không gánh nổi.

Cơ Xương thật sự đáng cười.

Vừa mới quyết định dùng tính mạng của con trai để đổi lấy mạng mình, giờ lại nghe có Thánh Nhân liên quan, liền lập tức thay đổi chủ ý.

Cơ Xương vừa đáng cười, lại vừa bởi địa vị phi phàm, chỉ cần một lời nói, có thể khiến vạn người quay đầu.

Sau đó, Cơ Xương lại nảy sinh lòng hiếu kỳ, hỏi con trai vị Thánh Nhân nào đã thác mộng cho nó, để y dẫn ba quân đến bái lạy, cảm tạ ân Thánh Nhân.

Tình huống này tuy hợp lý, nhưng Cơ Phát vốn chỉ nói lung tung, lấy đâu ra thân phận Thánh Nhân thật sự?

Nghĩ đến công lao Nữ Oa tạo người, vừa định mở miệng hô danh hiệu Nữ Oa Thánh Nhân, nhưng lại nghĩ, Thượng Tiên Lâm Hiên môn hạ Nữ Oa thường trú lại nhân gian, vạn nhất mượn danh hiệu của nàng, sau này bị người khác vạch trần thì không hay.

Y lại nghĩ đến Tam Thanh Thánh Nhân, nhưng ba vị Thánh này và Cơ Phát vốn có xích mích từ lâu, nên lại thôi.

Cuối cùng chỉ còn lại hai đạo Tây Phương.

Chỉ có Phật Quốc Tây Phương bế thế không tranh, không dễ bị vạch trần.

Thế là y nói với Cơ Xương danh hiệu của họ: "Bẩm Phụ vương, là hai vị Thánh Nhân Tây Phương đã thác mộng cho con." Vốn dĩ màn nói dối của Cơ Phát nên kết thúc ở đây, nhưng chỉ một câu nói của y lại gây thêm rất nhiều biến cố cho Phong Thần Chi Chiến.

Thế gian tổng cộng có sáu Thánh, gồm Nữ Oa Thánh Nhân, Tam Thanh Thánh Nhân, và Tây Phương Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn.

Thuở Hồng Hoang, bất kể Nữ Oa hay Tam Thanh, đều nghe đạo dưới trướng Hồng Quân, là chính thống Thiên Đạo.

Chỉ có Tây Phương Nhị Thánh hậu thiên đắc đạo, không chiếm khí vận.

Cơ Phát cho rằng Phật Quốc Tây Phương bế thế không tranh, các Thánh Nhân không chú ý đến thế sự phàm trần.

Nhưng thực tế lại không phải vì họ không tranh giành chính thống Thiên Đạo, mà chỉ là bất lực mà thôi.

Nhưng hiện tại Phong Thần đã bắt đầu, phàm gian lại có thêm nhiều biến cố.

Ngay cả Thánh Nhân dù thấu hiểu thiên ý, cũng không thể ngăn cản quá nhiều.

Nhân giáo tương tranh, vốn nên thuận theo tự nhiên, Xiển Giáo và Tiệt Giáo là lực lượng chính, không có chuyện của Phật Giáo.

Vốn dĩ nên như vậy, và vĩnh viễn nên như vậy.

Nhưng một câu "nhi tử từng được Tây Phương Nhị Thánh thác mộng cho" của Cơ Phát lại kéo tranh chấp của nhân giáo vào Phật Quốc.

Sau đó Cơ Xương lại dẫn ba quân hướng về Tây Phương bái lạy, càng thêm khí vận cho Tây Phương.

Cùng lúc đó, các Thánh đều có cảm giác, lần lượt nhìn về Tây Phương, thần thái mỗi người một vẻ.

Người đầu tiên chính là đại sư huynh của thất Thánh, Lão Tử.

Ngài ngồi một bên đan lô, phe phẩy bồ phiến, miệng hơi có vẻ kinh ngạc, sau đó lại khẽ mỉm cười, tiếp tục trông coi đan lô.

Tiếp đó là Nguyên Thủy, trên mặt tuy hiện vẻ giận dữ, nhưng cũng thoáng qua rồi biến mất, lại nhập định.

Sau đó là Thông Thiên và Nữ Oa, trong mắt đều lóe lên vẻ không vui.

Lâm Hiên mượn lần Phong Thần này chứng đạo, Xiển Giáo và Tiệt Giáo hoàn thành sát kiếp ở đây, đây là thiên ý, vốn không nên có Phật Giáo liên quan vào.

Nhưng một tiếng hô của Cơ Phát lại hoàn toàn làm đảo lộn cục diện, khiến ván cờ vốn đã hỗn độn lại càng thêm loạn.

"Không được, ta phải thôi diễn lại thiên cơ mới được." Trong lòng lo lắng cho đồ nhi, Nữ Oa Thánh Nhân cũng chỉnh lại thân mình, ngồi ngay ngắn trước ngọc thạch sàng, tay bấm niệm chú, thôi diễn thiên cơ.

Mất một lúc lâu, Thánh Nhân tỉnh lại, nhưng vẻ lo lắng trên mặt càng đậm thêm vài phần, nàng thầm nghĩ: "Lần Phong Thần này e rằng phi thường, nhưng ta xem xét cục diện, lại không tiện truyền tin cho đồ nhi của ta.

Nếu không sẽ làm loạn tiến trình, e rằng lại gây phiền phức." "Thôi vậy thôi vậy, dù sao với thần thông của đồ nhi ta, dù có hung hiểm, nhưng cuối cùng cũng sẽ chứng đắc Đại Đạo.

Ta cứ xem như không biết thì hơn..." Nói xong, Nữ Oa Thánh Nhân cũng thả lỏng tâm thái, lại sai các cung nữ ca múa, xem cho vui.

Bốn Thánh đã xong, còn lại Lâm Hiên, nhưng y lại không thể bình tĩnh như bốn vị Thánh Nhân kia.

Trong lòng lập tức nổi lên một ngọn lửa giận, hai mắt bùng ra một đạo tinh quang.

Vốn dĩ hai giáo tương tranh là thiên số, nhưng vì một câu nói của Cơ Phát, lại vô duyên vô cớ chia cho Phật Giáo một phần khí vận, khiến họ có chỗ đứng trong Phong Thần Đại Chiến, gây ra thêm biến cố, lại càng thêm chông gai trên con đường thành Thánh.

Chương 320

Thực sự khiến người ta tức giận, trong miệng không khỏi mắng chửi Cơ Xương.

"Lão cẩu Cơ Xương, thật đáng giết!

Đáng giết!" Vốn định xuống phàm gian giúp đại quân Cơ Phát vượt Hoàng Hà, Lâm Hiên cũng dừng bước lại.

Y quyết phải khiến Cơ Xương nếm mùi đau khổ rồi mới xuống phàm gian.

Tại Tây Phương Phật Quốc, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn hai người thấy khí vận nhân gian vô duyên vô cớ chia cho Phật Giáo, không khỏi đại hỉ trong lòng, hô lên: "Đại thiện!" Rồi lại có sự sắp xếp khác, chuẩn bị sai đệ tử môn hạ can thiệp vào chuyện nhân gian.

Chỉ thấy Chuẩn Đề Đạo Nhân từ Thất Bảo Diệu Thụ trên tay mình hái xuống một chiếc lá, truyền triệu Nhiên Đăng Cổ Phật và Phật Như Lai đến trước mặt, dặn dò hai người.

"Phật Giáo của ta từ khi sơ sinh vẫn luôn yếu kém dưới Tam Thanh.

Nay đại quân Cơ Phát tự phát hoành nguyện quy về giáo ta, chính là đại vận của giáo ta.

Hai người có thể đợi đến khi Cơ Phát lập quốc thì hạ phàm truyền giáo.

Ta sẽ tự chọn một Phật tử làm Vị Lai Phật cho Phật Giáo ta.

Hai người cứ giao chiếc lá này cho nó, tự khắc sẽ hiểu rõ." Phật Giáo vốn nên có ba vị Phật Chủ: một là Quá Khứ Phật, một là Hiện Tại Phật, một là Vị Lai Phật.

Ba vị Phật Chủ tề tụ một đường mới hoàn chỉnh.

Đáng tiếc, Tây Phương Nhị Thánh không phải chính thống Thiên Đạo, thủy chung vẫn kém Tam Thanh một bậc, nên chỉ sinh ra Quá Khứ Phật Nhiên Đăng và Hiện Tại Phật Như Lai, Vị Lai Phật không thể hiện thân.

Hôm nay một tiếng hô của Cơ Phát, lại không ngờ xúc tiến Phật Giáo hoàn chỉnh.

Vốn dĩ, sau khi cây bồ đề khô héo, ba ngàn năm sau, ở phàm giới sẽ sinh ra một linh hầu, có duyên phận sâu sắc với Nữ Oa Thánh Nhân.

Có thể thu nó vào môn hạ, thân cận với Nữ Oa, sau đó định linh hầu đó làm vị Phật Chủ cho Phật Giáo, có thể bảo đảm Phật Giáo hưng thịnh.

Nay tự có cơ duyên, sao lại cam tâm buông bỏ, cứ phải đợi ba ngàn năm sau?

Thế nên mới có sự sắp xếp này.

Đến đây, kế sách của Thánh Nhân đã hoàn tất, chỉ đợi yên tĩnh, tiếp tục theo dõi tranh đấu nhân gian.

Văn Trọng tuy không nắm giữ được Đại Đạo tuyệt đỉnh, nhưng đệ tử môn hạ Vô Đương Thánh Mẫu đâu phải đơn giản?

Một thân pháp lực cũng thật lợi hại, lại có linh thú Mặc Kỳ Lân dưới trướng trợ lực, lại cầm Thư Hùng Song Tiên trong tay, thật sự là một cao thủ.

Hành quân vạn dặm, thoáng chốc đã đến.

Bên kia vừa nghe thấy tiếng vó ngựa phi, chớp mắt cờ hiệu Đại Thương đã ở trước mặt Cơ Phát.

Văn Trọng tuy là người tu đạo, nhưng tính khí lại không đạm bạc tự tại như đạo nhân bình thường.

Ngược lại, y bộc phát như sấm sét, hệt như một dũng sĩ trong quân đội.

Thấy quân phản quốc của Cơ Xương ở trước mắt, sao có thể không mắng chửi một trận?

Hai tay cầm tiên, thẳng tắp chỉ vào Cơ Xương trên đầu ngựa, tiếng sấm sét chấn động tai, miệng liên tục hạch tội: "Cơ Xương tiểu nhi!

Bình thường ta sao không nhìn ra ngươi có dã tâm lang sói!

Đại Vương đối đãi ngươi không bạc, nhưng ngươi sao lại làm ra loại hành vi vô sỉ này!" Nếu là ngày thường, Cơ Xương chắc chắn đã sợ vỡ mật.

Nhưng nay thời thế khác xưa, có Thánh Nhân trấn áp khí vận cho y, Thiên Đạo đang vận hành, y sao lại phải sợ?

Y hừ lạnh mấy tiếng, trực tiếp đáp trả, lời lẽ bình thản, nói rằng Trụ Vương nghịch thiên phạt đạo, hôn dung nghịch hành, trăm họ lầm than.

Nay Cơ Xương hành động, không phải là thuận ứng Thiên Đạo sao?

"Thả chó mà nói!" Nghe Cơ Xương nói, Văn Trọng trong lòng càng bốc hỏa, lại vung tiên chỉ, thúc tọa kỵ dưới háng xông lên phía trước, quyết phải chém đầu y.

Thật kỳ lạ, Mặc Kỳ Lân vốn to bằng con hổ dưới trướng Văn Trọng sau khi xông vào trận lại bỗng nhiên theo gió mà phóng lớn, biến thành to bằng ngọn núi, xông vào quân trung của Cơ Xương.

Trong chớp mắt, trăm sinh mạng đã chui vào miệng nó.

Đáng thương cho quân trung của Cơ Xương dù đông người, nhưng rốt cuộc cũng chỉ là phàm phu tục tử, làm sao ngăn cản được?

Chỉ có thể bỏ chạy tứ tán.

Nhưng một khi chạy trốn, trận hình cũng loạn, khiến Mặc Kỳ Lân ăn càng hăng say hơn.

Vài ngụm xuống, lại trăm sinh mạng nữa.

Thấy sắp xông đến trước mặt Cơ Xương, Lâm Hiên liền biết, nếu không ra tay nữa, e rằng sẽ làm hỏng đại sự.

Chương 321

Y liền đứng trên mây, bấm tay niệm chú, đọc một chữ "Định".

Thân hình Mặc Kỳ Lân cũng cấp tốc thu nhỏ, hình dáng vốn to bằng ngọn núi đã bị thủ đoạn của Lâm Hiên hóa thành một con mèo nhỏ.

Ngay cả Văn Trọng cũng bị định trụ thân hình, không thể động đậy nữa, chỉ có thể trừng mắt, há miệng.

"Ai dám quấy nhiễu hành phạt của ta!

Dám đứng ra chịu chết không!" Văn Trọng biết kẻ dùng thủ đoạn này có thực lực vượt xa mình, nhưng y cũng một tấm xích đảm, rốt cuộc không sợ hãi.

Tất cả là vì Vô Đương Thánh Mẫu từng dặn dò, hiện tại là lúc Phong Thần, nhân gian tranh chấp, ngay cả tiên nhân cũng không thể can thiệp, nếu không sẽ uổng sinh nhân quả, sau này chân linh tất sẽ lên Phong Thần Bảng một lần.

Vì thế y mới có thể không kiêng nể gì.

Chỉ là y không biết, những người có thần thông phi phàm trên thế gian, dù có thấu hiểu thiên cơ, biết mình vô duyên với Phong Thần Bảng, cũng vẫn có thể nhảy ra khỏi bàn cờ.

Dù không thể làm người cầm cờ, nhưng cũng có thể không bị người khác thao túng.

Lâm Hiên, chính là một trong số đó.

Sau khi định trụ Văn Trọng, y cũng không che giấu, trực tiếp từ trên vân điên hạ xuống, hiện ra bên cạnh mọi người...

Phàm là đệ tử nhân giáo, ai lại không biết chân dung của Lâm Hiên?

Bất kể đại quân Cơ Xương, hay hậu nhân của Văn Trọng, đều xuống ngựa quỳ bái.

Duy chỉ có Thân Công Báo và Văn Trọng hai người, cùng là tu đạo, tuy có phân chia cao thấp tu vi với Lâm Hiên, nhưng cũng đã thoát khỏi thân phận phàm nhân, không cần phải quỳ lạy.

"Cơ Xương rời khỏi Triều Ca, vượt Hoàng Hà tự lập Tây Chu, đối đầu với Đế Tân cùng diễn cảnh tranh chấp nhân gian, đây là thiên số, không thể nghịch.

Hôm nay ta định thần thông này, không nhằm gây khó dễ cho ai, chỉ cần họ vượt qua Hoàng Hà, ta sẽ rời đi." Nói xong, Lâm Hiên lấy ra Huyền Minh Châu có được từ chỗ Bình Tâm Nương Nương, ném lên phía trên Hoàng Hà, niệm pháp lực.

Quả nhiên như lời Bình Tâm Nương Nương nói, Lục Đạo Chi Lực vừa hiện, các vong hồn trong Hoàng Hà đều trở nên yên tĩnh, không dám gây rối.

Sau đó, Lâm Hiên lại sai Thiên Bồng trên mây hạ phàm, muốn y thi triển thủ đoạn.

Chỉ thấy y miệng liên tục há hốc, thân hình phóng lớn mãnh liệt, cho đến khi cao vạn trượng mới dừng lại, ngã ngửa ra nằm ngang trên Hoàng Hà, để đại quân Cơ Xương giẫm lên thân thể y mà vượt qua Hoàng Hà.

Nịch thủy tự có một lực hút, ngay cả lông trắng bay lơ lửng cũng phải chìm xuống đáy nước mới thôi.

Duy chỉ có Thiên Bồng được nịch thủy yêu thích, có thể dùng nhục thân nổi trên mặt nước.

Dùng pháp này giúp đại quân Cơ Xương qua sông, tuy không nhã nhặn, nhưng cũng là một biện pháp.

"Sao còn chưa lên!" Lại nói Cơ Xương và những người khác, tuy được "Thánh Nhân chống lưng", nhưng lại trực tiếp giẫm hai chân lên thân thiên thần, cũng có phần không dám.

Họ chỉ có thể rụt rè đứng trước, không dám tiến lên, cho đến khi Thiên Bồng sốt ruột, mới bước đi.

Nhưng dù vậy, họ đi lại cũng rất cẩn thận, không dám vượt quá giới hạn.

Ngay lúc đó, bỗng từ phía bắc cuộn đến một cỗ sát khí, sát khí hung hãn, chưa từng thấy trước đây, hệt như đại ma giáng thế, trực tiếp khiến người ta sinh lòng kính sợ, quỳ rạp xuống đất, không dám ngẩng đầu.

Lâm Hiên nhận ra, đó chính là Trụ Vương Đế Tân, đến để gây khó dễ cho y.

Tuy Cơ Phát sau này lập ra triều Chu, đối đầu với triều Thương cách nhau hai bờ Hoàng Hà, phân tranh, đây là thiên số, không thể ngăn cản.

Nhưng Đế Tân lại có thể từ đó mà gây khó dễ, trước Hoàng Hà bày kế, để sau này xoay chuyển thiên cơ, đoạt lấy con đường thành đạo của Lâm Hiên, thay thế y đứng trên đỉnh cao.

Lâm Hiên cũng biết tâm ý của hắn.

Kế sách đã giáng xuống đầu mình, sao có thể để hắn toại nguyện?

Thấy sát khí bức đến, y không lùi mà tiến, một bước xông lên, đối đầu trực diện một kích.

Một kích này, hai người đều không sử dụng pháp bảo, chỉ dùng

pháp lực đối chọi.

Sau cú đối chọi, hai người đều lùi lại một bước, không ai chiếm được tiện nghi.

Những người phía dưới lại ngây ngốc nhìn.

Đặc biệt là quân sĩ do Văn Trọng suất lĩnh, càng thêm chấn kinh.

Trụ Vương, người từ trước đến nay bị người ngoài gán cho danh hiệu hôn quân, lại có thủ đoạn như vậy?

Trong nhất thời mọi người xôn xao, không biết ai đúng ai sai.

Tâm tư phàm nhân tự nhiên không ở trình độ của hai đại năng nhân trên đỉnh đầu kia.

Đế Tân lại nói một câu với Lâm Hiên, trong miệng phát ra tiếng líu lo, như tiếng kêu của vạn con muỗi, vừa nhìn đã thấy không phải của chính đạo: “Lâm Hiên tiểu nhi!

Chương 322

Ta khuyên ngươi đừng tự tiện!

Nếu không lát nữa ta dùng chân công phu, khiến ngươi mất mặt trước chúng nhân thì không hay đâu." Thực ra hai người, tu vi đạo hạnh đều ở Chuẩn Thánh hậu kỳ, trên thực lực, cũng ngang tài ngang sức, không phân cao thấp.

Sở dĩ như vậy, chẳng qua là muốn đấu khẩu cho sướng miệng trước.

Lâm Hiên sao lại để ý đến những lời đó?

Y không tranh cãi, trực tiếp ra tay.

Nhưng cách y ra tay lại thực sự có vài phần coi thường Đế Tân.

Y cũng không lấy ra linh bảo, chỉ dùng tay vung lên, từ lùm trúc xa xa bay đến một cây gậy trúc.

Sau đó y cầm nó trong tay, nhúng một ít nước Hoàng Hà, rồi chỉ vào Đế Tân.

Lúc này Đế Tân thấy vậy cũng tức giận.

Rõ ràng hai người thực lực tương đương, y lại dám kiêu ngạo như vậy.

Nhưng thấy vẻ ngạo mạn của Lâm Hiên, hắn lại đành chịu.

Nếu dùng linh bảo để đối địch với Lâm Hiên, cho dù thắng cũng mang tiếng xấu hổ.

Giả như lại thua trong tay y, từ đó về sau hắn sẽ không ngẩng đầu lên được trước mặt Lâm Hiên.

Hắn đành học theo y, cũng lấy một cây gậy trúc đối chọi với Lâm

Hiên.

Hai người cầm gậy trúc trông bề ngoài không khác biệt, nhưng thực tế lại khác xa.

Nguyên nhân chính là Lâm Hiên vừa dùng gậy trúc nhúng một ít nước Hoàng Hà.

Nước này, tuy có điểm bất thường, nhưng với tu vi của Đế Tân, cũng không đủ gây phiền phức.

Kẻ thực sự khiến hắn phiền não chính là Bình Tâm Nương Nương dưới Hoàng Hà, trong Huyết Hải!

Từ lâu đã nghe đồn Bình Tâm và Lâm Hiên có mối quan hệ sâu sắc, hôm nay nhìn thấy, quả nhiên là vậy.

Vừa rồi Lâm Hiên dùng gậy trúc chạm vào nước, Bình Tâm liền từ đáy Huyết Hải vận pháp lực, quán nhập tu vi của mình vào cây gậy trúc.

Hiện tại Đế Tân, tuy chỉ đối mặt với Lâm Hiên một người, nhưng thực tế lại đang đối phó với thêm nửa vị Bình Tâm Nương Nương nữa.

Hai người đối chọi như một cán cân.

Vốn dĩ đang cân bằng, giờ Bình Tâm Nương Nương đột nhiên nhúng tay vào, Đế Tân làm sao đối phó?

Chỉ thấy Lâm Hiên hô một tiếng, giơ gậy trúc định đánh vào mặt Đế Tân.

Một gậy thoạt nhìn thì không có gì, nhưng thực tế lại vô cùng hung hiểm.

Vừa có công lực của Lâm Hiên, vừa có Lục Đạo Chi Lực của Bình Tâm Nương Nương.

Mỗi một gậy đánh xuống, Đế Tân đều chỉ cảm thấy trước mặt xuất hiện một cỗ lực kéo, trực tiếp khiến tam hồn thất phách như muốn rời khỏi thân.

Sau một hồi giao chiến, Đế Tân cũng khổ sở, khó khăn lắm mới nắm được cơ hội lùi sang một bên, rồi phá miệng lớn mắng Lâm Hiên: "Thằng chó con, đồ không biết liêm sỉ, chỉ biết ỷ đông hiếp yếu, lấy ít thắng nhiều thì có bản lĩnh gì!

Ngươi bỏ gậy trúc xuống, lấy bản mệnh pháp bảo ra mà đấu với ta một trận xem nào!" Đã có thể lấy nhiều đánh ít, Lâm Hiên sao lại làm chuyện ngu xuẩn?

Y cố tình khiến hắn "ngậm bồ hòn làm ngọt", có khổ không nói được, phải chịu thiệt thòi, để cho hắn một bài học xem sao.

Bình Tâm Nương Nương ở trong Huyết Hải, có Lục Đạo Luân Hồi làm lá chắn.

Ngay cả Thánh Nhân ở Thiên Giới thân mình hạ phàm, cũng có thể dựa vào Lục Đạo Chi Lực, đấu ngang ngửa với Thánh Nhân, không đến mức rơi vào thế yếu.

Vì thế, hắn biết Lâm Hiên có Bình Tâm Nương Nương trợ giúp, nhưng cũng không dám khẩu vô che đậy.

Hắn thậm chí mắng cả vị dưới đáy Huyết Hải kia luôn, sợ rằng nàng sẽ thẹn quá hóa giận, bất chấp việc hai đánh một mất mặt cũng phải trấn áp hắn vào Luân Hồi.

Vốn định hôm nay cho Lâm Hiên một bài học, diễn một vở kịch hay để kích thích sĩ khí đại quân của mình, Đế Tân cũng lâm vào tình thế tiến thoái lưỡng nan.

Rút lui ư?

Lâm Hiên hôm nay đã bày ra khí thế bảo vệ đại quân Cơ Phát, giờ

mà tan rã, chẳng phải khí vận Đại Thương sẽ rơi vào tay Tân Hoàng sao?

Nhưng không rút lui ư?

Lâu dần, hắn cũng sẽ bị hai kẻ gian Lâm Hiên và Bình Tâm kia ép buộc, mất mặt, cũng không được gì.

Một là thể diện, một là khí vận.

Chương 323

Dù là cái nào, cũng khiến Đế Tân khó mà lựa chọn, chết cũng phải suy tính kỹ lưỡng.

Một bên khác, Lâm Hiên cũng nhìn thấu tâm ý của Đế Tân, biết hắn đang do dự, cũng không cố kỵ, chỉ vung gậy trúc lại đánh về phía mặt hắn.

Trong lòng y thầm nghĩ: "Đã không biết lựa chọn, vậy ta giúp ngươi lựa chọn!" Chiêu chiêu thức thức càng hung mãnh hơn, pháp tướng ác quỷ, hoặc nanh vuốt, hoặc hung ác, đều lao về phía Đế Tân.

Thấy sắp cắn vào người Đế Tân, hắn cũng trong lòng độc ác, trong miệng lạnh lùng hừ một tiếng "Oa Táo", hạ quyết tâm muốn cùng Lâm Hiên đấu tranh một phen.

Chỉ thấy hắn bỏ gậy trúc, từ trong ngực lấy ra một lá cờ nhỏ hình tam giác màu đỏ máu, miệng lẩm bẩm chú ngữ.

Từ trong lá cờ cũng vọt ra vạn vạn đại quân vong hồn, trực tiếp đối chọi với các ác quỷ hiện ra từ gậy trúc của Lâm Hiên.

Hai bên va chạm, vừa hay triệt tiêu lẫn nhau.

Sau đó, Lâm Hiên cũng cười ha hả, thu hồi gậy trúc, đứng trên mây, mở miệng nói với Đế Tân: "Ta cứ tưởng ngươi có thủ đoạn lớn lao đến mức nào, hóa ra cũng chỉ có thế này, chỉ có thế này thôi." Một lời của Lâm Hiên khiến mặt Đế Tân đỏ bừng, không chỉ vì y dùng gậy trúc đối phó với mình, mà lại phải dùng pháp bảo mới chống lại được.

Hai là hắn lại không dám nói đến chuyện Lâm Hiên và Bình Tâm Nương Nương hợp lực, chỉ có thể tỏ ra bất lực trước mặt mọi người.

"Hứ!" Hắn hô một tiếng, chỉ vào Lâm Hiên, không khách khí nói:

“Hai ta ai mà chẳng biết chuyện gì đang xảy ra?

Ngươi chỉ nói với phàm nhân mà không biết xấu hổ!

Đúng là đồ không biết liêm sỉ!” Lâm Hiên bị vạch trần cũng không thấy ngượng, lại chẳng xem thể diện quan trọng như người khác?

Chỉ cần chiếm được tiện nghi là đủ rồi, nên y lười nói thêm lời vô nghĩa, lại một gậy đánh tới, quyết phá hủy pháp bảo trên tay Đế Tân!

Nhưng lúc đó, trên vân điên, bỗng nhiên có tiếng Phạm âm vang xuống, tựa hồ điềm lành Tây Phương chợt hiện.

Thiên nữ rải hoa, Thiên Long Bát Bộ, lần lượt hiện ra trước mặt mọi người.

Sau đó, lại có hai đạo nhân, một người ngồi Cửu Phẩm Liên Hoa, một người cầm Thất Bảo Diệu Thụ ngũ sắc, chính là hai vị Thánh Nhân Tây Phương Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn.

Một câu “Tây Phương Thánh Nhân thác mộng cho con” từ miệng Cơ Phát đã khiến khí vận nhân giáo vô duyên vô cớ chia cho Phật Giáo một phần.

Hai người họ cũng nên có đóng góp gì đó cho đại quân Cơ Phát.

Vốn dĩ, họ đã định chủ ý, đợi đến khi Cơ Phát lập quốc, liền sai Phật tử hạ phàm, giúp Cơ Phát đối đầu với ma quân của Trụ Vương.

Còn chuyện qua sông hôm nay, lẽ ra nên do Lâm Hiên làm, nhưng không ngờ Đế Tân đột nhiên quấy phá, làm loạn chủ ý của họ, nên họ mới hạ phàm, chỉ để ngăn cản hai người tranh chấp.

Lẽ ra, đây cũng là một chuyện tốt.

Nhưng Chuẩn Đề nhìn Lâm Hiên một cái, lộ ra vài phần tâm tư.

Trước đó, y từng bày kế hại người, nhưng lại bị phá chiêu.

Tuy không có trở ngại lớn, nhưng với thân phận Thánh Nhân mà bày kế hại người lại không chiếm được tiện nghi, quả thực là mất mặt.

Từ đó về sau, mỗi khi gặp lại Lâm Hiên, y khó tránh khỏi phải gây khó dễ một phen.

Đôi mắt y chuyển động, bèn giơ Thất Bảo Diệu Thụ trong tay lên, muốn cùng Lâm Hiên tranh đấu một chút trước mặt mọi người.

Tuy là tranh đấu, nhưng cũng cần có một danh nghĩa cho phải, nếu không phàm nhân chỉ cho rằng Thánh Nhân lấy thân phận cao quý đi gây khó dễ cho một tiểu bối, há chẳng phải làm loạn cương thường, khiến người ta chê cười sao?

Dứt lời, y lại định mượn chuyện đại quân Cơ Phát qua sông để làm bài viết, trên mặt cười nói với Lâm Hiên: "Lâm Hiên tiểu hữu, ta nghe nói dưới Oa Hoàng Cung có một vị tài năng xuất chúng, chỉ nghe danh đã lừng lẫy, hôm nay gặp mặt, quả nhiên phi thường.

Lão đạo ta thường ở trong Phật Quốc, lẽ ra không hỏi chuyện phàm trần, nhưng hôm nay gặp Lâm Hiên tiểu hữu, khó nén lòng ngứa nghề, liệu có thể tỷ thí một phen chăng?" Lâm Hiên làm sao không biết tâm ý của y?

Tây Phương Phật Giáo, chỉ dựa vào tài nói lưỡi, một lời nói diệu kỳ, lại phun ra liên hoa.

Đặc biệt là Chuẩn Đề này, tuy là Thánh Nhân, nhưng lại tâm địa nhỏ mọn, không hề có nửa điểm uy nghiêm của Thánh Nhân, chỉ như một kẻ tiểu nhân, khắp nơi bày mưu tính kế với người khác.

Hiện tại chẳng phải là y đang ghi hận chuyện trước đó bị mình chọc giận, cố ý báo thù sao?

Không, Lâm Hiên ngược lại không để tâm.

Chuẩn Đề gây khó dễ, y cũng không tin lão cẩu này có thể làm gì.

Ngay lập tức y liền đồng ý, một luồng khí phách ngạo nghễ bùng lên trong lòng, khí khái hào hùng, bộc lộ hết thảy.

"Hôm nay ngươi mượn chuyện qua sông này để gây khó dễ cho ta, khiến Thánh Phụ Nhân Giáo ta mất uy phong trước mặt phàm nhân.

Nhưng ta tuyệt đối không để ngươi toại nguyện, ngược lại sẽ đấu với ngươi một trận, xem ai mạnh ai yếu!" Trong lòng nghĩ vậy, y cũng liền nói, một chữ "Tốt" thoát ra từ khóe miệng, rồi lại hỏi y: "Chỉ là không biết, ngươi định tỷ thí với ta như thế nào!" Hai người chỉ lo khoe khoang bản lĩnh với nhau, lại bỏ quên Đế Tân.

Không có Thánh Nhân ra mặt, Đế Tân mà ra mặt thì làm sao chiếm được lợi thế?

Thấy Chuẩn Đề chỉ muốn gây khó dễ cho Lâm Hiên, hắn cũng dứt khoát hạ vân đầu, rơi xuống quân trung, xem kịch cho vui.

Lại nói Chuẩn Đề, thấy Lâm Hiên đồng ý, trong lòng tự vui mừng.

Chương 324

Tên này tuy có nhiều pháp bảo, nhưng lại không có vật gì mang điềm lành, chỉ có thần binh lợi khí dùng để sát nhân.

Dùng để độ người, lại không thuận tay, không bằng Thất Bảo Diệu Thụ trong tay y.

Chỉ cần ném xuống Hoàng Hà, liền có thể tách biệt nịch thủy và Huyết Hải hai đạo, đủ cho đại quân Cơ Phát qua sông.

Trong lòng nghĩ vậy, Chuẩn Đề cũng nói ra, nói: "Hai ta, đều vì Cơ Phát qua sông, vậy chúng ta lấy việc đại quân qua sông làm đề tài, mỗi người thi triển thần thông thế nào?" Nói xong, y cũng không thèm quản Lâm Hiên có đồng ý hay không, tay cầm Thất Bảo Diệu Thụ nhẹ nhàng vung một cái, chạm vào người Thiên Bồng, một đạo tường quang bao lấy Thiên Bồng và những quân tướng đang ở đó, đưa họ trở lại bờ.

Đáng thương cho Thiên Bồng, cũng tức đến nổ phổi.

Lâm Hiên sai y giúp Cơ Phát qua sông, thi triển thần thông, cuối cùng đại quân cũng đã leo lên người y, thấy sắp đến bờ bên kia rồi, ai ngờ lại gặp chuyện này.

Thất Bảo Diệu Thụ vung một cái, y và đại quân lại quay trở lại.

Sớm biết phiền phức như vậy, y xuống làm gì?

Bị coi như một món đồ chơi mà đùa giỡn sao?

Thiên Bồng trong lòng có oán hận, nhưng hai người kia đều là Chuẩn Thánh viên mãn, ai dám đắc tội?

Y chỉ có thể ném cục tức vào đất, dậm chân một cái thật mạnh, khiến mặt đất dưới chân nứt toác thành bốn năm mảnh, mới coi như

hả giận.

Lâm Hiên nghe động tĩnh, liếc nhìn Thiên Bồng một cái, rồi thôi.

Y lại nhìn về phía Chuẩn Đề, miệng ngưng lại, đồng ý.

Một bên khác, trước Luân Hồi, Bình Tâm Nương Nương, chỉ ở dưới đáy biển nghe lời nói.

Biết Chuẩn Đề hôm nay nhất định muốn gây khó dễ cho Lâm Hiên, nàng vừa định ló đầu ra, lại bị Lâm Hiên truyền lời đến, bảo yên ổn ở đó.

Thế là nàng cũng học theo Đế Tân, làm một người đứng ngoài quan sát.

"Vậy bắt đầu đi?" Chuẩn Đề nói trước, như đã chuẩn bị, ném Thất Bảo Diệu Thụ trong tay xuống Hoàng Hà.

Cây thần theo nước mà lớn lên, nước Hoàng Hà càng cuồn cuộn, Thần Thụ càng vươn cao, chẳng mấy chốc đã hoàn toàn cắm rễ vào lòng Hoàng Hà, ngăn cách nước sông trên dưới.

Dù nịch thủy có nặng đến mấy, cũng không thể nhấn chìm cây đại thụ ngất trời này; mặc cho Huyết Hải có hung hiểm đến mấy, cũng không thể đánh đổ pháp khí của Thánh Nhân.

Thần thông này vừa thi triển, trên mặt Chuẩn Đề hiện lên vẻ đắc ý, muốn xem Lâm Hiên còn làm sao thắng được.

Dù linh bảo có nhiều đến mấy, cũng chỉ là vật sát phạt.

Có Sơn Hà Xã Tắc Đồ trong tay, nhưng đó cũng là vật của Nữ Oa, mượn dùng đồ này, lại tốn pháp lực?

Ngay lập tức y nhắm hai mắt lại, chỉ cúi đầu.

Nhưng đúng lúc đó, Bình Tâm Nương Nương lại không nhịn được mà ra tay.

Thì ra lão cẩu Chuẩn Đề này, dưới đáy sông lại lén lút hành động, thật quá không biết xấu hổ!

Nếu chỉ là ngăn cách nước sông, Bình Tâm Nương Nương đã nghe lời Lâm Hiên rồi, nhưng sau khi cắm rễ Thất Bảo Diệu Thụ xuống đáy sông, y lại còn sai khiến rễ cây lan theo Huyết Hải, lén lút xâm nhập cảnh giới Luân Hồi, ý đồ mượn pháp lực tu thân của nàng.

Điều này chẳng khác nào cởi bỏ y phục của nàng, trộm nhìn phong cảnh dưới thân nàng!

Bình Tâm Nương Nương vốn tính khí không tốt, Chuẩn Đề lại còn lấn lướt như vậy, sao có thể tiếp tục nhịn?

Nàng lạnh lùng hừ một tiếng, bay vọt ra khỏi Huyết Hải, xông đến trước mặt Chuẩn Đề.

Vừa lộ diện, đã "lão cẩu lão cẩu" mà mắng chửi.

Chuẩn Đề dù trong lòng biết mình sai, nhưng bị người ta mắng chửi trước mặt, y sao có thể giữ được thể diện?

Y cũng giận dữ xung thiên, muốn ra tay dạy dỗ Bình Tâm Nương Nương.

Lâm Hiên lúc này cũng không nhịn được hành vi vô liêm sỉ như Chuẩn Đề.

Tranh đấu thì tranh đấu, y chỉ tưởng là gây khó dễ cho mình, sao lại làm ra chuyện vô sỉ như vậy?

Lâm Hiên vừa định động thủ, huynh đệ của Chuẩn Đề là Tiếp Dẫn lại giá liên đài bay đến trước mặt, trên mặt hiện vẻ khổ sở, khuyên nhủ Lâm Hiên.

Nhưng khi mở miệng, y lại không hề nhắc đến hành vi tiểu nhân của Chuẩn Đề, chỉ khuyên Lâm Hiên bớt giận, nói rằng "trời sinh ra ở

đâu, tự khắc sẽ có phân giải".

Thế là, trận đấu pháp vốn đơn giản đã leo thang thành bốn người đối đầu, không ai chịu nhường ai.

Đế Tân nhìn vào, cũng cười lạnh liên tục, trong lòng thầm nghĩ: "Tây Phương Nhị Thánh tuy vô sỉ, nhưng cũng đúng như ý nguyện của ta.

Hôm nay ta muốn xem kết cục thế nào!" Tuy hai người đều có thần thông, dù chưa thành Thánh Nhân, nhưng cũng có uy lực không thua Thánh Nhân.

Nhưng sự mạnh mẽ của Bình Tâm lại không giống họ, mạnh mẽ ở bản thân, mà mạnh mẽ ở Luân Hồi Chi Lực.

Chương 325

Nếu ở dưới Huyết Hải, trước mộ Luân Hồi, hai người kia có thể thực sự chiếm được tiện nghi.

Nhưng giờ Bình Tâm Nương Nương đã nhảy ra khỏi đáy biển, thực lực đã yếu đi một đoạn lớn, làm sao đối đầu được với hai người kia?

Điều Đế Tân đang nghĩ, Lâm Hiên sao lại không biết?

Trong lòng y nảy sinh cảm giác không lành, cũng không thực sự đón đỡ chiêu thức của hai kẻ vô liêm sỉ kia, tâm thần chuyển về Oa Hoàng Cung, báo cáo tình hình với Sư tôn.

Nữ Oa sau khi nghe Lâm Hiên giải thích thì tức giận trong lòng, sao có thể không tức giận được?

Không chỉ vì hành vi vô sỉ của Tây Phương Nhị Thánh vốn đã khiến Nữ Oa Nương Nương bất mãn, mà hai kẻ vô liêm sỉ đó còn cố tình gây khó dễ cho Lâm Hiên và Bình Tâm Nương Nương.

Một người là đệ tử nhập môn từ thuở Hồng Hoang, một người lại là em gái có đại cơ duyên với mình.

Thế nên thấy họ gặp khó khăn, nàng lập tức thân mình hạ phàm, lao thẳng đến bờ Hoàng Hà.

Lần này xuống vốn là để chống lưng cho đệ tử, nên Nữ Oa cũng không khoe khoang như Tây Phương Nhị Thánh khi hạ phàm, nào là Phật quang lấp lánh, nào là khí trường mười phần.

Nàng chỉ cuộn một kiện pháp khí, từ trên trời lao thẳng xuống đầu Chuẩn Đề.

Chuẩn Đề sao lại chịu thiệt?

Y vận pháp thuật, trên đầu hiện ra một trận phòng hộ lá cây xanh.

Tú Cầu của Nữ Oa Nương Nương chỉ lướt qua người y, không hề gây tổn thương mảy may.

Nhưng nàng không bỏ qua.

Nữ Oa lại chỉ vào Lâm Hiên, từ trong lòng phóng ra một vật, hình dạng màu huyền hoàng, dài bốn phương, chính là bản mệnh pháp khí của Nữ Oa: Sơn Hà Xã Tắc Đồ.

Chỉ thấy nàng cầm đồ này, múa hai tay, đồ này theo đó mà rung chuyển.

Mỗi lần rung động, một khoảng thời không tùy theo đó mà vỡ nát, lộ ra bản tướng hoang vu.

Chuẩn Đề nhìn thấy, trong lòng cũng kinh hoàng.

Nghe đồn nàng là chính thống Thiên Đạo đã định từ sớm, pháp khí trong tay thật lợi hại.

Ta và Nữ Oa tuy cùng là Thánh Nhân, nhưng trên pháp bảo lại kém nàng không biết bao nhiêu.

Đồ này mới sơ hiện uy thế, đã phá hủy bức tường phàm gian.

Thất Bảo Diệu Thụ của ta tuy cũng có thần thông như vậy, nhưng lại không thể dễ dàng như thế.

Thánh Nhân, phải nhảy ra ngoài ngũ hành, nhân quả không vướng vào thân.

Chuẩn Đề cũng nên lục căn thanh tịnh, không sinh ba niệm "tham, sân, si".

Nhưng vừa thấy Nữ Oa hiển lộ bản lĩnh, trong lòng y lập tức sinh ra một phần đố kỵ, thật mất thân phận Thánh Nhân.

“Đạo huynh trợ ta!” Biết Nữ Oa không dễ đối phó, Chuẩn Đề cũng mở miệng cầu cứu Tiếp Dẫn Đạo Nhân, chuẩn bị cùng đạo huynh của mình bao vây Nữ Oa, lấy hai đối một.

Nhưng Lâm Hiên và Bình Tâm Nương Nương hai người cũng không phải kẻ ăn chay.

Họ lần lượt vận pháp bảo, đứng bên cạnh Nữ Oa, quyết tâm đối đầu với hai kẻ vô liêm sỉ kia.

Thấy Thánh Nhân chi chiến sắp bùng nổ, nhưng trên trời lại vang lên một tiếng cười, một đạo nhân áo tím, cưỡi hạc từ phương Tây đến, đầu tóc búi cao, lưng đeo bốn thanh kiếm, chính là Tiệt Giáo Giáo Chủ Thông Thiên Đạo Nhân.

Y vừa xuống tiên hạc, đứng bên cạnh Nữ Oa, đối mặt với Tây Phương Nhị Thánh, miệng còn nói: “Hai vị có lý gì?” Bất kể Tiếp Dẫn hay Chuẩn Đề, thấy Thông Thiên hạ phàm, trên mặt đều lộ vẻ khổ sở.

Vốn dĩ hai người họ đối đầu với Nữ Oa, Lâm Hiên, Bình Tâm Nương Nương ba người đã không ổn, nay lại thêm một Thông Thiên nữa thì sao mà tốt được?

Họ chỉ có thể ấp úng, thu lại thần thông, miệng đáp: “Đạo huynh có lý rồi.” Sau đó, trên mây lại có hai đạo khí hạ xuống, một là thanh khí, Lão Tử cưỡi ngưu chống gậy; một là bạch khí, Nguyên Thủy cùng hai đồng tử đứng trên vân đầu.

Sau khi hai người hạ phàm, đều không ngoại lệ, đứng bên cạnh Nữ Oa.

Con đường thành Thánh của ba người ít nhiều đều có liên quan đến Nữ Oa, lẽ ra phải gọi Nữ Oa một tiếng “sư muội”.

Tuy trước đó họ từng gây sự khá lớn với “tiểu sư muội” này, nhưng đó cũng chỉ là chuyện nội bộ gia đình, không đến lượt Tây

Phương Nhị Thánh can thiệp vào.

Từ đó cũng thấy, Tam Thanh liên thủ cùng Nữ Oa, bốn Thánh cùng một lòng, bài trừ Phật Giáo Tây Phương.

Đây cũng là nguyên nhân khiến Phật Giáo từ khi thành lập đến nay vẫn chưa gặp vận may.

"Hai vị đạo huynh lần này hạ phàm, không biết là vì cớ gì?

Ta vừa nãy cùng sư muội ta so tài, ta ở trên trời nhìn rõ ràng cũng khiến ta ngứa nghề, không biết có thể thỉnh giáo một phen chăng?" Lão Tử từ lưng thanh ngưu nhảy xuống, chống gậy cười khẽ.

Trong lúc nói, trên đầu ngài cũng hiện ra Thái Cực Đồ và Càn Khôn Đồ cùng các chí bảo khác, trực tiếp muốn làm khó Tây Phương Nhị Thánh.

Chương 326

Nói về linh bảo, tiện nhất là những linh bảo bình thường, nhưng Tiên Thiên Linh Bảo lại mạnh hơn một bậc so với loại trên, rồi đến Hỗn Độn Tiên Thiên Linh Bảo, lại càng mạnh hơn một bậc nữa.

Vật mà Thánh Nhân nắm giữ, tự nhiên không phải vật tầm thường, đều là linh bảo thượng phẩm.

Nhưng ngay cả trong linh bảo thượng phẩm, cũng phải phân ra quý tiện.

So sánh Thái Cực Đồ trong tay Lão Tử với Sơn Hà Xã Tắc Đồ trong tay Nữ Oa, Thái Cực Đồ tự sinh âm dương, định địa phong thủy, tái tạo thế giới, lại có thể trấn áp khí vận thiên hạ, quả thật không vật nào sánh bằng; còn Sơn Hà Xã Tắc Đồ trong tay Nữ Oa, tuy cũng là Hỗn Độn Tiên Thiên Linh Bảo, nhưng chỉ có công hiệu giúp người ẩn thân trong đó, vạn pháp bất xâm.

Ra khỏi đồ, lại không có tác dụng gì.

Vậy nên, Thái Cực Đồ trên tay Lão Tử, chính là tôn quý nhất trong các linh bảo.

Cầm Thái Cực Đồ trong tay, ngài chính là đại sư huynh dưới trướng Hồng Quân.

Còn Thất Bảo Diệu Thụ và Cửu Phẩm Liên Hoa trong tay hai Thánh Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn, lại còn không bằng linh bảo của Nữ Oa Thánh Nhân, làm sao dám kiêu ngạo với Lão Tử?

Vì thế, thấy Lão Tử phát uy, họ cũng ngậm miệng.

Mặc dù miệng không nói gì, nhưng nếu thực sự động thủ, hai người họ đối một cũng không địch nổi.

Dù sao cũng tốt hơn là bị một gậy đánh vào người, phải không?

Hôm nay Lục Thánh tề tựu, những người phía dưới cũng nhìn ngây ngốc.

Bình thường những đại năng này chỉ được thờ cúng trong miếu để hưởng hương hỏa, ai từng thực sự nhìn thấy chân nhân?

Hôm nay không chỉ nhìn thấy, mà còn chứng kiến cả lời nói và hành động của các Thánh Nhân, hóa ra thần tiên trên trời cũng giống phàm nhân, câu tâm đấu giác (đấu đá nội bộ) a...

Lập tức, sự tín ngưỡng đối với Lục Thánh cũng tiêu tan không ít, không còn nhiệt thành như trước.

Lục Thánh tuy trong lòng có cảm giác, nhưng cũng không hề để tâm.

Theo quan điểm của họ, phàm nhân tục tử chẳng khác gì heo chó, điều họ quan tâm chỉ là có thể tìm được một phần niềm vui trong ván cờ nhân gian này hay không.

Quả thật Đại Đạo vô tình, ngay cả Thánh Nhân cũng học Đại Đạo, không có một phần nhân tình.

Thấy cục diện đã ổn định, Lão Tử thân là đại sư huynh cũng nên nói vài lời.

Lần hạ phàm này, không chỉ là để ngăn cản Nữ Oa và Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề tranh chấp, mà còn là để bàn chính sự, chính là diễn biến của Phong Thần.

Mấy ngày trước, linh phách Tỷ Can bỗng bay lên Phong Thần Bảng.

Tuy các Thánh Nhân kinh ngạc, nhưng cũng thoáng thôi diễn một chút, liền hiểu rõ thiên cơ, biết được hậu sự sẽ ra sao.

Lão Tử lần này đến, cũng là vì chuyện sau này của Phong Thần.

Y thầm vuốt râu, miệng nói: "Hiện tại người đầu tiên trên Phong Thần Bảng đã xuất hiện, chúng ta cũng nên bàn bạc chuyện này, ký tên người lên bảng, thôi thúc chuyện phàm gian, cũng để tránh làm lỡ thiên cơ, kẻo bị Hồng Quân Lão Sư trách tội, không gánh nổi." Khi nói, không biết Lão Tử hữu ý hay vô ý, cứ thỉnh thoảng lại nhìn về phía Tây Phương Nhị Thánh, muốn hai người họ trước tiên biểu thái.

Ý đồ cũng rất rõ ràng, chính là muốn nhân chuyện Phong Thần này mà gài bẫy Tây Phương Nhị Thánh một vố thật đau.

Hai người đó ai mà không tinh minh, làm sao không biết tâm ý của Lão Tử?

Chỉ là, hai người họ cũng là Thánh Nhân, sao lại cam chịu bị người ta gài bẫy?

Phật Giáo từ khi thành lập đến nay, bị Tam Thanh bài xích, Tây Phương Nhị Thánh khổ sở phản kháng, nhưng vẫn luôn ngại vì trong tay không có linh bảo như Thái Cực Đồ để trấn áp khí vận, chỉ đành cam chịu suy tàn, hương hỏa mãi không hưng thịnh.

Vốn dĩ, chính vì như vậy, nên lần Phong Thần này Phật Giáo có thể tiếp tục bế tỏa Phật Quốc, không hỏi thế sự.

Nhưng một câu "Tây Phương Nhị Thánh thác mộng cho ta" của Cơ Phát lại vô duyên vô cớ kéo cho Phật Quốc một phần khí vận, khiến họ có thể tham gia vào cuộc chiến Phong Thần.

Chuyện Phong Thần Bảng, quả thật hung hiểm.

Chỉ cần chân danh bị Thánh Nhân ký tên lên bảng, sau này chân linh nhất định phải lên bảng một chuyến, từ đó tu vi dừng lại, vĩnh viễn vô duyên với Đại Đạo.

Nhưng cũng không thể chỉ nói đến điểm xấu.

Tiệt Giáo và Xiển Giáo tranh chấp, tranh giành hương hỏa môn hạ.

Ai thắng, liền có thể bảo toàn giáo phái hưng thịnh, thậm chí cuối cùng, thế gian chỉ còn lại một giáo, giáo chủ sẽ đạt được đại công đức, có thể tiến thêm một bước trên Thánh Nhân.

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn hai người, cũng có ý định của riêng mình.

Không nhập Phong Thần, Phật Giáo liền chỉ là tiểu giáo, cuối cùng vẫn bị Tam Thanh bắt nạt; nhập Phong Thần, tuy có phong hiểm, nhưng cũng có thêm một phần ý chí liều mạng.

Chỉ là Tây Phương Nhị Thánh không ngờ rằng, phong hiểm lại đến nhanh như vậy, khiến họ trở tay không kịp.

Phong Thần Bảng cần phải ký tên ba trăm sáu mươi người mới có thể kết thúc sát kiếp này.

Hiện tại tranh chấp Phong Thần, từ hai giáo biến thành ba giáo, số người cũng nên do ba vị giáo chủ cùng nhau ký tên mới phải.

Chương 327

Lão Tử sao lại cứ thiên vị hỏi họ?

Lời nói và hành động của Lão Tử, quả thật khiến Chuẩn Đề sinh lòng oán hận.

Nhưng hiện tại Tứ Thánh Đông Phương đều đứng cùng một phe, cùng một lòng, y cũng không dám phóng tứ.

Chỉ đành chuyển động tâm tư, trước tiên tìm một lý do để kéo dài chuyện Phong Thần này ra.

Chỉ thấy y đôi mắt chuyển động, tính kế trong lòng, dùng phàm nhân phía dưới làm cái cớ, nói với Lão Tử: "Đạo huynh nói tuy có lý, nhưng việc Tỷ Can lên bảng cũng chỉ là ngoài ý muốn, không thể coi là thật.

Hiện tại Cơ Phát vừa khởi binh, đại chiến còn chưa bắt đầu.

Sớm ký tên vào danh sách lên bảng, cũng chỉ là vô dụng.

Chỉ khi nào hai quân thực sự phân định thắng thua, bàn bạc lại cũng không muộn." Lão Tử chấp chưởng Nhân Giáo, tuy là giáo chủ một giáo, nhưng vì thiên ý đã định, Nhân Giáo là nhân vật chính của trận chiến này, tự có Nhân Hoàng thống soái, không đến lượt Lão Tử nhúng tay vào.

Chuyện này vốn không liên quan đến ngài.

Lần Phong Thần này, chỉ cần tĩnh quan kỳ biến là đủ rồi, không nên học các giáo chủ khác mà tranh đấu lẫn nhau.

Nhưng trong đó Nguyên Thủy lại giở mánh khóe.

Y biết Lão Tử cũng giống mình, đều không ưa Lâm Hiên và Nữ

Oa, liền cố ý lôi kéo Lão Tử, muốn mượn lần Phong Thần này để gây khó dễ cho hai người.

Nữ Oa còn chưa đáng lo, hai người họ thật sự có thể làm lớn chuyện đến vậy.

Thì ra là Lâm Hiên, đại đệ tử của Nữ Oa.

Kẻ này liên tiếp dùng tu vi Chuẩn Thánh mà vả mặt Thánh Nhân, pháp bảo trong tay lại không ngừng tuôn ra, thực sự có quá nhiều điều bất ngờ.

Nếu thực sự để y an nhiên thành Thánh, e rằng ngay cả vị trí đại sư huynh của Lão Tử cũng phải nhường cho y.

Vì thế, hai người họ cũng hạ kế.

Tuy Lâm Hiên mượn Phong Thần thành Thánh là thiên ý, không thể nghịch, nhưng hai người họ cũng có thể trước khi y thành Thánh, gây thêm nhiều phiền phức, làm suy yếu thực lực của y.

Không đến mức sau khi Phong Thần, lại không thể định đoạt được nữa.

Nhưng sau đó, Phật Giáo lại đột nhiên bị kéo vào, càng khiến ngoài Lâm Hiên ra, họ còn cảnh giác với cả Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn.

Thuở xưa Lão Tử hóa hồ vi Phật, tự lập Tiểu Thừa Phật Giáo, tuy không thể so sánh với Tây Phương Phật Quốc về sự tôn quý, nhưng có Thái Cực Đồ và Càn Khôn Đồ hai kiện linh bảo trấn áp khí vận, cũng luôn có thể lấy nhỏ thắng lớn.

Tiểu Thừa áp Đại Thừa.

Nếu để họ mượn lần Phong Thần này mà lật mình, vậy công đức mà Lão Tử lập nên thuở ban đầu cũng sẽ thành miếng mồi ngon.

Lão Tử sao có thể không tức giận?

Chuyện này Lão Tử biết, Nguyên Thủy biết, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn cũng đều biết.

Vì thế Lão Tử mới bức bách gay gắt, còn Chuẩn Đề thì né tránh khéo léo.

"Đại chiến chưa bắt đầu?

Đừng lấy cớ!

Nếu hai người không muốn dùng Phật tử môn hạ ký tên lên bảng, vậy ta sẽ thay hai người quyết định, ký hết môn hạ vào đó!" Lão Tử tựa hồ ỷ vào thân phận đại sư huynh mà ngang ngược không ai bằng.

Thấy Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn cứ im lặng, ngài cũng mất kiên nhẫn, dứt khoát vén tay áo, vẽ ra bút mực, muốn thay Tây Phương Nhị Thánh ký tên.

Phong Thần Bảng tuy không có uy năng như linh bảo trong tay Thánh Nhân, nhưng cũng ẩn chứa thiên ý.

Chỉ cần danh tự được ký lên đó, Thánh Nhân cũng không thể hối hận.

Lão Tử vừa định ra tay, Tây Phương Nhị Thánh liền vội vàng ngăn cản, ra sức ngăn hành vi của ngài.

Nếu không, với Phật tử của Phật Quốc bị ký hết lên bảng, chiếm hết ba trăm năm mươi chín vị trí còn lại, Phật Quốc chẳng phải hữu danh vô thực, chẳng khác gì diệt giáo sao?

Chuẩn Đề vội vàng cuốn Cơ Phát đưa sang bờ đối diện Hoàng Hà, thu hồi Thất Bảo Diệu Thụ, cầm trong tay.

Ánh sáng sông lấp lánh, cao lớn hùng vĩ; sau đó Tiếp Dẫn Đạo Nhân cũng khoanh chân ngồi trên Cửu Phẩm Liên Hoa, hai tay chắp lại, nhắm mắt lắng nghe, vẻ mặt hiện lên sự khổ sở.

Lão Tử thấy hai người như vậy, cũng cười dài ha hả.

Ngài sai Thanh Ngưu dưới trướng hóa thành hình người, lấy vòng Kim Cương Trạc trên người đưa cho Lão Tử.

Vật này tên là Kim Cương Trạc, là vật Lão Tử hóa hồ khi xưa.

Tuy không phải Tiên Thiên Linh Bảo trên Phân Bảo Nham thuở hỗn độn sơ khai, nhưng dưới sự gia trì của đại công đức, so với Tiên Thiên Linh Bảo cũng không kém là bao.

Chương 328

Chỉ thấy Lão Tử ném Kim Cương Trạc lên đầu, cùng Thái Cực Đồ lần lượt bảo vệ quanh thân ngài.

Sau đó triển khai Nhật Nguyệt Càn Khôn Đồ, chống gậy bước vào trong đồ, cười nói với Tây Phương Nhị Thánh: "Đã hai vị đạo hữu không muốn, ta cũng không miễn cưỡng.

Chỉ cần hai người có thể bước vào đồ của ta, rồi bình an đi ra, ta sẽ làm theo lời đã nói, chuyện ký tên lên bảng, nhất quyết không đổi." Một lời của Lão Tử sau đó khiến sắc mặt Chuẩn Đề đỏ bừng.

Là đại sư huynh, sao ngài lại có thể coi thường người khác như vậy?

Ngài đường đường là Thánh Nhân, lại nói ra câu "chỉ cần ta có thể bình an rời khỏi tay ngươi thì ta sẽ làm theo lời ngươi nói" sao?

"Tốt!

Tốt!

Tốt!" Chuẩn Đề liên tục hô ba tiếng "tốt", rồi cũng bước vào trong đồ.

Sau đó Tiếp Dẫn Đạo Nhân trong miệng niệm một câu "Ta không vào địa ngục thì ai vào địa ngục", rồi cũng bước vào trong đồ.

Các vị Thánh Nhân còn lại cùng Lâm Hiên, Bình Tâm Nương Nương, Đế Tân và những người khác đều nhìn nhau.

Từ lâu đã nghe Lão Tử thực sự là đệ nhất Thánh Nhân, nhưng cũng không nên hung tàn đến mức này mới phải.

Một mình địch hai, hoàn toàn hiển lộ vẻ bá đạo.

Sau khi vài người nhìn nhau, đều dùng thần thức quán nhập vào trong đồ, muốn xem trận tranh đấu rốt cuộc diễn ra như thế nào.

Nhưng Lão Tử tựa hồ cố ý không cho họ xem.

Ngay cả Lâm Hiên và những người khác dù có nhìn, cũng chỉ thấy một tấm Nhật Nguyệt Càn Khôn Đồ lơ lửng trên không trung, không thấy cảnh tượng bên trong ra sao.

Một lát sau, cuối cùng cũng có động tĩnh.

Từ trong đồ bay ra hai người, một Chuẩn Đề, một Tiếp Dẫn.

Lúc này thân thể hai người, so với vừa rồi, đều đã biến đổi, mỗi người đều chật vật không chịu nổi.

Cửu Phẩm Liên Hoa dưới tòa Tiếp Dẫn đã mất ba phẩm, chỉ còn lại sáu phẩm; Thất Bảo Diệu Thụ của Chuẩn Đề cũng hiện lên vẻ khô héo, không còn sinh cơ, đâu còn ra dáng linh bảo nữa?

"Chẳng lẽ, Lão Tử thắng rồi?

Cũng quá uy mãnh rồi nhỉ?" Một mình đấu hai, giữ vị trí Đại sư huynh, thế mà chỉ cần một người cũng có thể vững vàng trấn áp hai vị Thánh nhân, không lẽ lại đơn giản như vậy sao.

Mọi người đều cho rằng hôm nay Lão Tử muốn hai vị Thánh nhân phương Tây lên Phong Thần Bảng, nhưng không ngờ, hai vị Thánh nhân kia lại quay đầu buông lời ác ý với Lão Tử: "Lão Tử phải nhớ kỹ, sau này không được ngăn cản Phật tử của ta hạ phàm truyền bá giáo nghĩa nữa!

Việc Phong Thần này, cũng phải đợi sau khi Phật quốc của ta có Phật hiện thế rồi mới bàn bạc lại!" Lúc này lại thấy Lão Tử, từ trong Thái Cực Đồ vang lên một tiếng cười nhạt, nói "biết rồi, biết rồi", rồi cũng rời đi trước một bước.

Từ đầu đến cuối, từ khi Lão Tử triển khai Thái Cực Đồ rồi biến mất, nhưng các Thánh nhân bao gồm cả Lâm Hiên, đều nghe ra từ tiếng cười vừa rồi của Lão Tử trong đồ có sự hụt hơi, ý tứ sức lực đã dồn nén đến cực điểm, hiển nhiên trận chiến vừa rồi cũng không hề dễ dàng.

Đương nhiên, sau trận chiến này, danh hiệu Thái Thượng Đạo Đức Chân Quân cũng truyền khắp Tam Giới, thế nhân chỉ biết trên đầu có Thánh nhân, nhưng không biết bản lĩnh giữa các Thánh nhân cũng chia làm ba sáu chín đẳng, Lão Tử thật sự là đệ nhất nhân thiên hạ!

Sau khi Lão Tử rời đi, Nguyên Thủy cũng dẫn theo đồng tử cưỡi mây bay đi, sau đó, Thông Thiên và Nữ Oa đạo biệt Lâm Hiên rồi cũng trở về chỗ cũ.

Chỉ có Bồ Đề, Lâm Hiên lại cười nhạt một tiếng, chặn lại thân hình của y, miệng nói: "Không biết ngài còn nhớ giao ước với ta không?

Vừa rồi bị Lão Tử làm gián đoạn, nhưng ta vẫn luôn ghi nhớ trong lòng, đạo trưởng ngứa tay, ta cũng đang nhịn một bụng khí, chi bằng chúng ta lại tỉ thí một trận?" Tên Bồ Đề vô liêm sỉ vừa rồi tuy bị Lão Tử giáo huấn một trận, nhưng Lâm Hiên trong lòng lại không thoải mái.

Một là, người ra tay không phải y, Bồ Đề từ trong Thái Cực Đồ đi ra biến thành bộ dạng mũi xanh mặt sưng, nhưng sự hả hê ấy đâu phải do Lâm Hiên trút giận?

Một nguyên nhân khác là, vừa rồi Lão Tử ra tay, dùng Nhật Nguyệt Càn Khôn Đồ ngăn cách sạch sẽ cảnh tượng bên trong, bất kỳ ai cũng không thể nhìn thấy y ra tay.

Trong lòng Lâm Hiên tự cảm thấy bất mãn, làm ra chuyện 'ném đá

xuống giếng’.

Cũng không đợi Bồ Đề trả lời trước, y đã tự mình lẩm bẩm, miệng nói: “Ta Lâm Hiên một hậu bối, lại cũng có thể khiến Thánh nhân phải e dè ta, Thánh nhân Nữ Oa là sư tôn của ta, ngài lại cùng sư tôn ta đồng là Thánh nhân, ta lý nên gọi ngài một tiếng sư thúc mới phải.

Ta biết sư thúc không e dè ta, chỉ là không tiện thật sự ra tay làm hại tính mạng của ta, cho nên mới ban đại ân, đặc biệt tha cho ta…” Lâm Hiên lẩm bẩm một hồi, nói một đống thứ, thoạt nghe thì như đang khen ngợi thần thông của Bồ Đề, nhưng ngẫm kỹ lại thì thấy không đúng, nếu y thật sự rộng lượng như vậy, vừa rồi lại cố ý gây khó dễ cho Lâm Hiên làm gì?

Nếu không phải Nữ Oa hạ phàm, thật không biết sẽ sinh ra bao nhiêu chuyện rắc rối nữa.

Sau đó, hai bên đều lấy ra pháp bảo của mình, bày ra trận thế muốn quyết đấu cao thấp trước sông Hoàng Hà.

Lâm Hiên một phen lời nói, bề ngoài thì khen ngợi Bồ Đề, nhưng ngầm thì lại đang giải thích với những người dưới đất rằng Bồ Đề là kẻ “bắt nạt kẻ yếu, sợ kẻ mạnh”.

Từ việc Lão Tử gọi trận, rồi lại ức hiếp Lâm Hiên, cũng là vì Lâm Hiên chưa chứng Đại Đạo, nên mới bị lão già đó ức hiếp.

Hiện giờ, Lâm Hiên lại một tiếng “áp nhỏ” một tiếng “áp nhỏ” gọi mãi, càng làm vững thêm tội danh bắt nạt kẻ yếu, vốn dĩ Phật giáo Tây Thổ không nổi danh bằng Tam Thanh giáo, nếu hôm nay lại để bị vu oan như vậy, làm hỏng cái nhìn của vị Nhân Hoàng tương lai và Phật giáo, e rằng sau này Phật tử truyền giáo cũng không dễ dàng, Bồ Đề tức giận, cũng chỉ có thể thuận theo ý tứ của Lâm Hiên mà tiếp tục diễn kịch.

Chỉ là, vừa mới đấu pháp với Lão Tử xong, ngay cả kiện Hỗn Độn Tiên Thiên Linh Bảo duy nhất trong tay y cũng suýt bị đánh nát bét.

Bồ Đề tranh đấu với Lâm Hiên, thắng thua cũng khó đoán, miễn cưỡng mà đồng ý, vạn nhất lại mất mặt trước mọi người, thì biết làm sao?

Chương 329

Cho nên một Thánh nhân đường đường, đối mặt với lời khiêu khích của Lâm Hiên, lại có thể cân nhắc được mất.

Nhưng ngay lúc đó, Lâm Hiên lại làm động tĩnh, đứng bên bờ Hoàng Hà, nói với Bồ Đề trên trời: "Sớm đã nghe nói sư thúc trong tay có một Linh Bảo, tên là Thất Bảo Diệu Thụ, là cây cối đầu tiên sinh ra giữa trời đất vào thuở Hỗn Độn, sau này được sư thúc có được, luyện thành pháp bảo, rất thiện về độ hóa con người.

Phàm nhân báo ứng nhân quả, cho dù trói buộc trên thân sâu đậm đến mấy, cũng không thể chống lại Thất Bảo Diệu Thụ chỉ cần lướt qua trên thân người, liền có thể rửa sạch nhân quả, giúp người tăng đạo hạnh." Lời Lâm Hiên nói không sai, trong Phật quốc, tổng cộng có hai Linh Bảo, một là Thất Bảo Diệu Thụ trên tay Bồ Đề, một là Cửu Phẩm Liên Hoa dưới tòa Tiếp Dẫn đạo nhân.

Hai Linh Bảo này tuy không hung mãnh như Thái Cực Đồ, nhưng ở chỗ huyền diệu độ hóa con người, thì ngay cả thánh vật của Tam Thanh cũng không thể sánh bằng… Phật quốc lấy "độ nhân" làm áo nghĩa, muốn đưa chúng sinh trong bể khổ nhân gian quay đầu là bờ, nhưng việc quay đầu đó lại dễ dàng sao?

Phàm nhân bước vào bể khổ, nhân quả vây thân, cho dù muốn quay đầu, nhưng nhân quả cũng không buông tha, chính Linh Bảo trong tay Bồ Đề có thể giúp người tăng đạo hạnh, siêu thoát tự tại.

Người tu hành trên thế gian, có thể có điểm khác biệt, nhưng pháp lực và đạo hạnh lại không thể thiếu một trong hai.

Giống như thầy bói mệnh, tuy không thiếu sót, nhìn thấu thiên cơ, nhưng nếu không có pháp lực tránh đời cũng không thể siêu thoát.

Thất Bảo Diệu Thụ quét sạch nhân quả phàm nhân, Tiếp Dẫn đạo nhân lại dùng Cửu Phẩm Liên Hoa độ người qua bể khổ, đó là đại thiện.

Hai chữ "Tiếp Dẫn" của Tiếp Dẫn đạo nhân, cũng từ đây mà có.

Sau khi biện giải thần thông của Bồ Đề với mọi người, Lâm Hiên lại mở miệng nói với Bồ Đề: "Nếu sư thúc có thủ đoạn như vậy, hà cớ gì không dùng đại thủ đoạn độ hóa vong hồn trong nước Hoàng Hà?

Một là khiến chúng sinh thiện ý, không gây khó dễ cho đại quân Cơ Phát, hai là lại tăng thêm thực lực cho Phật quốc, há chẳng phải rất tốt đẹp sao?" Phật giáo tự có âm thanh huyễn hoặc, bất kể là đại yêu, chỉ cần tiến vào Phật quốc, nghe vạn đạo kinh thư kia, cũng sẽ như phàm nhân bị chuốc mê hương, mất đi tâm trí, chỉ có thể nghe Phật tử sai khiến.

Xem ra, với thủ đoạn của Bồ Đề và Tiếp Dẫn, một người cứu người, một người độ người, lại khá là phong quang.

Bởi vì thủ đoạn của Tam Thanh, dù hung mãnh, nhưng không tiện lợi bằng việc độ người như vậy, có lẽ Tam Thanh cũng biết điều này, nên cố ý chèn ép, khiến họ không thể thu nhận môn đồ, chỉ có thể sinh ra thủ đoạn bài diện như thế.

Tọa kỵ của Phật tử tuy nhiều, nhưng phần lớn đều bị cưỡng ép bắt về, không phải người của Phật quốc, đây cũng là lý do khiến Bồ Đề và Tiếp Dẫn ngày ngày tâm hoảng.

"Không biết sư thúc có nguyện ý làm việc thiện không?

Nếu không nguyện, phần công đức này ta xin được nhận trước vậy." Vong hồn Huyết Hải, tuy tăng thêm hiểm nguy cho nước Hoàng Hà, nhưng Lâm Hiên lại biết, cái hiểm nguy đó, đồng thời cũng là một

bức tường thành.

Hiện giờ Cơ Phát vừa mới chạy thoát đến đây, bảo toàn được tính mạng, có Hoàng Hà làm hào rãnh, đại quân Đế Tân cũng không thể vượt qua, vừa vặn để họ nghỉ ngơi chỉnh đốn.

Đợi thời cơ thích hợp, lại đi thảo phạt Đế Tân, cũng là một chuyện tốt.

Nếu hôm nay Bồ Đề thật sự phá vỡ bức tường thành này, đại quân Văn Trọng sẽ không kiêng nể gì mà xông thẳng đến trước mặt Cơ Phát, làm sao ngăn cản được?

Bồ Đề cũng hiểu đạo lý này, không muốn ra tay, hơn nữa Huyết Hải lại thuộc về Bình Tâm Nương Nương quản lý, với quan hệ giữa Lâm Hiên và Bình Tâm Nương Nương, muốn Huyết Hải yên bình trở lại, há chẳng phải chỉ là một câu nói sao?

Sao phải gây thêm phiền phức?

Hiện giờ Bồ Đề đã đặt cược toàn bộ vào Cơ Phát, nếu xảy ra ngoài ý muốn, cảnh tượng Phật giáo đại hưng quang huy Bồ Đề cũng sẽ không bao giờ thấy được nữa.

Cho nên dù Lâm Hiên bức bách, y cũng cắn răng kiên quyết, quyết không ra tay.

Chỉ là, lúc này, Lâm Hiên thay đổi khẩu phong, lại chỉ nói muốn Bồ Đề độ hóa những Vu Yêu đã sinh ra linh trí trong Huyết Hải, thà rằng dưới sự dẫn dắt của y, vong hồn trong biển hành động có quy củ, cũng sẽ không gây phiền phức gì.

Đến đây, Bồ Đề không còn lý do gì nữa, nhảy xuống, trước nước Hoàng Hà, triển khai Linh Bảo, bắt đầu thi pháp.

Nhưng vừa thi pháp, lại vừa hay rơi vào bẫy của Lâm Hiên, mục tiêu Lâm Hiên nhắm đến lại không phải bản thân Bồ Đề, mà là Thất

Bảo Diệu Thụ trong tay y.

Vốn dĩ, từ lúc ban đầu đối đầu với Bồ Đề, hệ thống trong cơ thể Lâm Hiên đột nhiên "tích" một tiếng, rồi phát ra chỉ lệnh nhiệm vụ: **[Chỉ cần có thể phá hủy pháp bảo trong tay Bồ Đề, ký chủ sẽ nhận được 100 triệu điểm thăng cấp pháp bảo.]** "Điểm thăng cấp pháp bảo?" Phần thưởng kiểu này Lâm Hiên quả thật lần đầu tiên nhìn thấy, tuy có kinh ngạc, nhưng cũng không định từ chối.

Bởi vì từ khi trọng sinh đến nay, hệ thống này đã cho y quá nhiều kinh hỉ, thật không có lý do gì để từ chối.

Huống chi, mục tiêu lần này chỉ là pháp khí của Thánh nhân, chứ không phải bản thân Thánh nhân, độ khó cũng không quá cao.

Sở dĩ phải khiến Bồ Đề xuống Huyết Hải đó, cũng là vì có Bình Tâm Nương Nương tương trợ, càng tiết kiệm sức lực hơn.

Ngay từ khoảnh khắc bắt đầu tính kế Bồ Đề, Lâm Hiên đã lén lút truyền âm cho Bình Tâm, muốn điều động lực lượng Luân Hồi và Huyết Hải, nhất định phải làm ô uế Linh Bảo trong tay Bồ Đề.

Pháp bảo lại không phức tạp như công pháp mà người tu đạo tu luyện.

Pháp bảo dùng để giết người, gọi là ác bảo; pháp bảo dùng để độ người, gọi là thiện bảo.

Thái Cực Đồ trong tay Lão Tử, tuy có khả năng tái diễn thiên địa, nhưng sát nghiệt mà nó gây ra quá nhiều, cũng chỉ có thể xếp vào hàng ác bảo.

Muốn hủy pháp khí của người khác, phương pháp cũng đơn giản.

Ác bảo thì dùng thiện bảo để độ hóa, thiện bảo thì dùng ác bảo để làm ô uế.

Chỉ là khi thực hiện, cũng cần cẩn thận, đừng để thiện bảo chưa kịp độ ác bảo, mà lại bị ác bảo làm ô uế mất thiện bảo.

Với thần thông của Bồ Đề, rồi xem xét phẩm cấp của Thất Bảo Diệu Thụ, muốn dùng ác bảo làm ô uế nó, cũng không phải là một chuyện dễ dàng.

Nhưng, Lâm Hiên đã tính kế trước, lại thêm sự giằng co, chuyện này thật sự có khả năng, dùng sức mạnh Huyết Hải làm ô uế Thất Bảo Diệu Thụ, để đạt được mục đích của Lâm Hiên là hủy pháp khí của Bồ Đề.

Bởi vậy, Bồ Đề vừa triển khai Thất Bảo, Lâm Hiên liền kề bên Bình Tâm cùng đến bên cạnh Bồ Đề, miệng lấy cớ "trợ giúp sư thúc hành thiện", nhưng lại lén lút giở trò với Thất Bảo Diệu Thụ.

Chương 330

Trước tiên, Lâm Hiên tế xuất pháp khí mạnh nhất của mình là Tam Thập Lục Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, lặng lẽ vận vào trong Huyết Hải, giấu dưới gốc Thất Bảo Diệu Thụ.

Ngay sau đó, Bình Tâm Nương Nương cũng tế xuất tiểu Luân Hồi Mô Phỏng do mình chế tạo, cùng với Hắc Liên đồng thời rơi xuống chỗ Thất Bảo Diệu Thụ cắm rễ.

Đồng thời, lại mượn vong hồn Huyết Hải, tập hợp những Vu Yêu đó lại trước gốc Thất Bảo Diệu Thụ.

Bồ Đề sớm đã biết Lâm Hiên sẽ không có ý tốt, nên cũng luôn đề phòng.

Ngay từ khoảnh khắc Hắc Liên được tế ra, y đã cảm giác được, vội vàng rót pháp lực vào Thất Bảo Diệu Thụ, khiến cành lá của nó càng thêm tươi tốt, rũ bỏ tinh thần, phía dưới lan đến địa ngục, phía trên vươn tới Tây Thổ.

Lập tức đại môn Phật quốc mở rộng, kim quang bốn phía, ức vạn Phật hiển hình trên cây, Phật quang lóe sáng, cùng với đại thụ ngút trời tương phụ tương thành, lại cũng chống đỡ được thủ đoạn của Lâm Hiên, thậm chí còn áp chế Lâm Hiên một đầu.

Vốn dĩ Lâm Hiên định dùng ác bảo làm ô uế thiện bảo của Bồ Đề, nhưng không ngờ, y lại có thể ở nơi đây, mượn sức mạnh của toàn bộ Phật giáo.

Lâm Hiên lại không phải Thánh nhân, làm sao có bản lĩnh như vậy, một mình địch lại uy thế của một giáo phái?

Chỉ là y khó coi mặt, không biết nên làm sao cho phải.

Bồ Đề nghe vậy trong lòng cũng sững sờ, trong lòng cười lạnh nói: "Ta biết tiểu tử ngươi không dễ đối phó, nhưng thật sự cho rằng ta không có mưu kế sao?

Thấy ta đấu pháp với Lão Tử, uy năng Linh Bảo mất đi một nửa, cố ý 'ném đá xuống giếng', nhưng lại làm sao biết được Phật pháp của ta huyền diệu thế nào?

Một hạt cát một chiếc lá, tự thành một quốc độ, Thất Bảo Diệu Thụ của ta chính là căn cơ của Phật giáo, cho nên Phật quốc của ta cũng nên mọc trên cây của ta!

Ta dùng sức một giáo phái trấn áp pháp khí của hai người, ta ngược lại muốn xem ngươi làm sao ngăn cản!" Phật quang càng mạnh, áp lực trong lòng Lâm Hiên càng lớn, chỉ cảm thấy pháp bảo vốn đã luyện bằng tâm huyết, liên hệ với y càng ngày càng mờ nhạt.

Vốn dĩ những sợi liên kết với Hắc Liên như dây xích sắt, nay đã bị Phật quang tước nhỏ như sợi tóc.

Lâm Hiên lúc này chỉ cảm thấy, như người câm ăn hoàng liên, có khổ mà không nói ra được.

Vốn đã quyết ý muốn khiêu khích Bồ Đề, hiệp đồng Bình Tâm Nương Nương cùng thực hiện một kế, nhưng không ngờ, lại 'mưu sự bất thành, còn rước họa vào thân', tự mình hại mình rồi.

Không chỉ pháp bảo của Lâm Hiên, tiểu Luân Hồi Mô Phỏng do Bình Tâm Nương Nương chế tạo cũng bị Thất Bảo Diệu Thụ kia áp xuống dưới, không thể thoát thân ra được.

Còn những vong hồn Vu Yêu bị Bình Tâm Nương Nương điều khiển, khi đến bên cạnh Thất Bảo Diệu Thụ, cũng bị âm Phật do ức vạn Cẩu Đà Phạm trên cây xướng lên mê hoặc tâm trí, quy y Phật.

Đây là lần đầu tiên Lâm Hiên từ khi xuất đạo đến nay phải chịu

một thiệt thòi lớn như vậy, sự tức giận trong lòng làm sao chịu đựng nổi?

Y chỉ muốn dứt khoát bỏ đi tu vi trên người, cũng phải trút cho hả cái cục tức trong lòng này!

Nhưng nghĩ đến lại có Bình Tâm Nương Nương ở bên cạnh, sợ liên lụy đến nàng, nên chỉ đành bỏ qua.

Nhưng Bình Tâm lần này là vì, Tam Thập Lục Phẩm Diệt Thế Hắc Liên tuy trân quý, nhưng Lâm Hiên có hệ thống trong tay, cũng không có gì đáng ngại lớn.

Bình Tâm Nương Nương lại khác, tu vi của nàng đều từ Lục Đạo Luân Hồi Chi Mộ dưới địa ngục mà có, sau vạn năm tôi luyện, cuối cùng mới có thể luyện ra Luân Hồi Mô Phỏng phẩm, vì thế đã rót vào đó nửa thân tu vi.

Nếu như mất đi, e rằng sẽ trực tiếp từ vị trí Chuẩn Thánh rớt xuống hàng Kim Tiên, hậu quả như vậy, Lâm Hiên sao có thể trơ mắt nhìn nó xảy ra?

Chỉ thấy hai mắt y ngưng tụ một phần huyết sắc, khí tức cũng theo đó mà thở dốc dồn dập, không nhìn Bồ Đề, quay đầu nhìn Đế Tân, người Thánh nhân hạ phàm chỉ làm người bàng quan, nói: "Ta cùng ngươi có thể liên thủ, ngăn chặn Phật quốc trên cây kia, ta tự làm ô uế pháp bảo của y, sau đó Thất Bảo Diệu Thụ đương nhiên sẽ thuộc về ngươi!" Hiện giờ, Lâm Hiên cũng thật sự đã đỏ mắt, không màng đến việc Đế Tân sẽ tranh giành con đường thành Thánh với y trên con đường Phong Thần sau này, chỉ cần thoát khỏi cảnh khốn cùng này.

Chỉ là, Đế Tân lại mỉm cười trên mặt, không để ý, pháp khí của Thánh nhân tuy tốt, nhưng quả thực y không dám ra tay lấy.

Nếu không, sau này Bồ Đề báo thù, y làm sao chịu nổi?

Thất Bảo Diệu Thụ, là bảo vật lập cơ của Phật giáo, nếu hôm nay Lâm Hiên thật sự cướp đi thánh vật này, khí vận Phật giáo tự sẽ bị tước đi một nửa, Bồ Đề há lại không có lý do để đoạt lại sao?

Hơn nữa, sau này Phong Thần hoàn tất, Đế Tân sớm muộn gì cũng phải đối đầu với Lâm Hiên một lần, hiện tại Bồ Đề tước đi thực lực, cũng coi như khiến Đế Tân sau này bớt đi chút phiền phức.

Bởi vậy y không nguyện ra tay, chỉ cười ha ha một tiếng, rồi quay về cung.

Phía Bồ Đề thấy Đế Tân đi rồi, trong lòng cũng liên tục cười lạnh: "Hắn cũng đã nhìn ra Phật giáo của ta nhập thế, khí vận hưng thịnh, không thể ngăn cản." Ngay lúc đó, y càng ra lệnh cho Cẩu Đà Phạm âm trên cây càng vang rõ, trong lúc giằng co với Lâm Hiên càng chiếm thế thượng phong.

Mắt thấy Tam Thập Lục Phẩm Diệt Thế Hắc Liên sắp tán hết ma tính, sắp rơi vào tay Bồ Đề, Thánh nhân Nữ Oa lại truyền âm từ trời xuống, nói với Lâm Hiên và Bình Tâm Nương Nương hai người.

Chỉ là ý tứ đó, lại không như Lâm Hiên nghĩ, lại muốn hai người buông bỏ Linh Bảo trong tay.

"Sư tôn có ý gì!

Vì sao lại muốn tiện nghi cho lão cẩu Bồ Đề kia!

Đồ nhi thật sự không hiểu!" Lâm Hiên tự tôn trọng Nữ Oa, Diệt Thế Hắc Liên rơi vào tay Bồ Đề cũng chỉ có thể trách kỹ năng không bằng người, nhưng lại còn cố ý kéo theo Bình Tâm, dốc sức giúp đỡ, lại còn hại tu vi của nàng, đây là đạo lý gì?

Bởi vậy, Lâm Hiên cũng lần đầu tiên vì Nữ Oa mà không đồng ý, nhất định phải có một lời giải thích.

Thánh nhân Nữ Oa thấy Lâm Hiên như vậy, cũng chỉ thở dài, biết tính tình đồ nhi của mình, chịu thiệt thì được, nhưng không muốn liên lụy người khác.

Nhưng từ trong miệng Cơ Phát một câu "Thánh nhân phương Tây thác mộng cho ta", Phật giáo đại hưng đã thành định số, không thể làm trái.

Phật giáo tự thiếu Linh Bảo để trấn áp khí vận.

Chương 331

Tam Thập Lục Phẩm Diệt Thế Hắc Liên trong tay Lâm Hiên và Cửu Phẩm Liên Hoa dưới tòa Tiếp Dẫn vốn thuộc cùng một loại vật, chỉ là một cái diệt thế, một cái cứu thế, tác dụng khác nhau, chỉ có hai thứ này kết hợp lại mới là viên mãn.

Vốn dĩ, ác bảo do Lâm Hiên nắm giữ, thiện bảo do Tiếp Dẫn sở hữu, pháp bảo mỗi cái thuộc về hai người, cũng không thấy phân nhiễu, không gây nhân quả.

Nhưng từ khi Lâm Hiên trong lòng có ý tính kế Bồ Đề, ác bảo thuộc về Tiếp Dẫn, đó là thiên ý.

Nữ Oa đồng là Thánh nhân, cũng không thể ngăn cản, nếu không nhân quả sau này, tuy không giáng xuống thân y, nhưng lại giáng xuống đầu Lâm Hiên.

Lâm Hiên, và Bình Tâm Nương Nương, tuy cũng tu hành vạn năm, nhưng lại có thiên ý chú định, suốt đời không thể bước vào cảnh giới Thánh nhân, chỉ có thể khổ sở trông giữ Lục Đạo Luân Hồi, làm người chấp chưởng địa ngục, đối diện với Thiên Đạo, không phân quý tiện.

Tuy không tự do như Thánh nhân, nhưng trên thực lực lại không kém Hồng Quân bao nhiêu.

Chỉ là muốn thoát thân khỏi đó, không bị giam cầm dưới đất, khổ luyện tiểu Lục Đạo Luân Hồi, là để thoát khỏi ràng buộc, cũng như Thánh nhân hành tẩu nhân gian.

Nhưng hôm nay xem ra, rốt cuộc cũng chỉ là một giấc mộng hão.

Việc Bồ Đề đoạt tu vi này, vừa là chuyện tốt, lại vừa là chuyện

xấu.

Chuyện tốt là từ nay về sau, địa ngục có thêm vị chủ nhân mới, luân hồi cuối cùng cũng có người chấp chưởng, vong hồn không đến nỗi trôi dạt vào Huyết Hải, không có nơi an nghỉ; nhưng chuyện xấu là, Bình Tâm Nương Nương sau này sẽ thật sự hóa thân vào thế gian, không thể rời khỏi địa ngục, chỉ có thể sống một cuộc sống khô khan vô vị.

Cũng thật đáng thương, dù thiên địa rộng lớn đến đâu, nhưng bị giam cầm ở một nơi, không có ai bầu bạn, cũng chẳng phải là cô đơn thê lương sao.

Hai người đều biết thiên ý, đều muốn nghịch lại, nhưng Thiên Đạo bá đạo, chỉ đành bất lực.

Thật sự muốn siêu thoát tự tại, cũng chỉ có thể học theo Bàn Cổ, hóa thân Hỗn Độn, tách rời thế giới, sắp xếp lại trật tự.

"Đồ đệ biết." "Bình Tâm biết." Hai người nghe Nữ Oa nói rõ duyên do, trong lòng cũng sinh bi thương.

Phàm nhân đều cho rằng tiên nhân tự tại, nào ngờ, cho dù chứng đắc Thánh nhân, nhảy khỏi bàn cờ, cũng có thể chỉ là quân cờ của người khác.

"Hôm nay ta hại tu vi của ngươi, cũng không thể bù đắp lại.

Lâm Hiên tự biết có lỗi với ngươi, không biết phải bồi thường thế nào, chỉ là sau Phong Thần, ta sẽ ở địa ngục bầu bạn với ngươi vạn năm, để ngươi cũng không đến nỗi quá cô đơn!" Lâm Hiên lập tức thề thốt, chỉ cầu Bình Tâm vui lòng.

Mặc dù Hồng Hoang không tính năm tháng, nhưng vạn năm, lại là một lượng kiếp nữa, Lâm Hiên lại sẵn sàng từ bỏ cơ hội, có thể thấy tình nghĩa sâu đậm.

Bình Tâm nghe những lời này, cũng không đến nỗi quá thương tâm như vừa rồi, trong mắt lóe lên vài phần sắc thái, nói với Lâm Hiên một câu "Ta ghi nhớ rồi, sau Phong Thần, lại đến bầu bạn với ta" rồi cũng từ bỏ tiểu Lục Đạo kia, trở về địa ngục.

Kể từ đó, Lâm Hiên cũng từ bỏ Tam Thập Lục Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, cưỡi mây bay thẳng lên Oa Hoàng Cung.

Chỉ còn lại Bồ Đề và Tiếp Dẫn hai người miệng nói cười, hô "Đại thiện, đại thiện".

Phật quốc lập giáo lấy "độ nhân" làm giáo nghĩa, nhưng việc độ người lại khá phiền phức, cần phải hành trong bể khổ kia.

Hiện giờ có tiểu Lục Đạo do Bình Tâm Nương Nương nắm giữ, liền có thể thoát khỏi bể khổ, tự thành luân hồi, tiết kiệm không ít phiền phức, cũng khó trách họ lại vui mừng như vậy.

"Đạo huynh có thể giúp ta!" Trong lòng sốt ruột, không đợi quay về, Bồ Đề liền từ dưới gốc cây lấy ra tiểu Luân Hồi Mô Phỏng ném vào trong Phật quốc, sau đó lại dùng pháp lực điểm thông, chia nó thành sáu đạo.

Chỉ thấy một luồng sáng chói lóe lên, sáu cánh cửa của lục đạo lần lượt hiện ra trên dưới Phật quốc, hoặc thánh quang lấp lánh, hoặc sát khí tràn ngập.

Đến đây Huyết Hải lại sinh ra dị tượng, từng luồng vong hồn bay ra khỏi thân thể, chui vào trong sáu cánh đại môn.

Cũng lạ, những vong hồn này sau khi tiến vào trong môn, đều thân hình tiêu tán, hóa thành tinh linh, dung nhập vào trong bùn đất thiên địa bên trong môn.

Lại bị Tiếp Dẫn rót pháp lực vào, từ trong bùn đất bò ra đủ loại quái vật, có kẻ tướng mạo xấu xí, có kẻ uyển chuyển tư thái, có kẻ

thân người đầu thú, nhưng không một ai có bộ dạng người thường.

Hai đại Thánh nhân một phen làm vậy, hiển nhiên trên thế gian lại sinh ra các chủng tộc khác ngoài Vu Yêu và ba tộc người.

Trời giáng đại ân, sau đó sinh ra công đức, vì Bồ Đề và Tiếp Dẫn mà tăng thêm pháp lực đạo hạnh.

Bình Tâm và Lâm Hiên hai người thấy hai lão cẩu này hành động đại vận như vậy, đều đồng loạt phun một bãi nước bọt, nhổ xuống đất, nhưng cũng không làm thêm động thái nào, chỉ vùi đầu.

Bồ Đề và Tiếp Dẫn hai người cũng thấy vậy, không để ý, lại lần lượt dùng tay điểm lên sáu cánh cửa lục đạo, lần lượt là: Tiểu Thiên Đạo, Tiểu Nhân Đạo, Tiểu A Tu La Đạo, Tiểu Ác Quỷ Đạo, Tiểu Súc Sinh Đạo, Tiểu Ngạ Quỷ Đạo, Tiểu Địa Ngục Đạo.

Sau khi sách lập tiểu lục đạo, hai người lại nhìn nhau mỉm cười, nói: "Hôm nay Phật giáo đại hưng, lấy tiểu lục đạo làm cơ sở, lại có Linh Bảo trấn áp khí vận, chắc hẳn thiên ý là vậy.

Chỉ là nếu sau này, dù phàm nhân nhập Phật quốc của ta, cũng có thể lập tức chứng vị, không cần phải chịu khổ từ Bình Tâm nữa." Nói xong, hai Thánh nhân hướng về mảnh đất mà Cơ Phát và mọi người đang chiếm cứ rải một vạt hà quang.

Vốn là một vùng hoang vu, lại bình địa mọc lên thành trì, không khác gì Đại Thương ở bờ đối diện.

Tuy nhân khói còn ít, nhưng cũng không còn chỗ nào khác biệt nữa.

Phàm nhân nhìn thấy thần thông của Thánh nhân, biết được lợi ích, đều lập tức hành lễ, miệng hô ân từ.

Hai Thánh nhân thấy từ dưới đó sinh ra tín ngưỡng, lại cười lớn, nhưng không nói lời nào, vung hai tay, tiêu biến thân hình, rồi rời đi.

Địa giới lại qua ba năm, Cơ Phát cũng đã lập tân quốc, tên là Tây Kỳ, tự xưng Võ Vương.

Quốc hiệu vừa vang, liền có vô số danh sĩ đổ xô về Cơ Phát.

Chương 332

Trong một thời gian, dưới trướng Cơ Phát cũng có không ít chí sĩ.

Đến lúc nên thảo phạt Đế Tân, nhưng vẫn không thấy động tĩnh.

Các đại thần trên triều, đều tò mò, trước đình tấu hỏi.

Chỉ thấy một lão giả râu bạc, mở miệng nói: "Trụ Vương hôn dung, dân chúng triều Thương đều oán hận thấu trời.

Chúng thần chúng ta, sớm đã thuận theo lời kêu gọi 'thuận thiên' của Đại Vương mà về đầu quân, sao lại không thấy động tĩnh gì?

Chẳng lẽ, những lời Đại Vương nói hồi đầu, chỉ là để lừa gạt chúng thần sao?" "Thật lớn mật!" Lão giả vừa mới buông lời oán trách Cơ Phát, phía dưới lại có một người liên tục phát ra tiếng.

Lão giả chỉ thấy tiếng người truyền từ dưới đất lên, không thấy ai chuyển động thân hình, liền biết người này là ai, chính là một đạo nhân lùn ở Bích Du Cung, môn hạ của Thông Thiên.

Người này không có tên, chỉ có phương hiệu là Thổ Hành Tôn.

Chiều cao của người bình thường, tuy có khác biệt, nhưng cũng chỉ trong khoảng một mét, ngẩng đầu lên vẫn có thể nhìn thấy người.

Chỉ có Thổ Hành Tôn lại khác, chiều cao không đến một mét, tám phần mười cũng là quá nhiều.

Nhìn vào mắt y, chỉ thấy sáu mươi phần trăm, tùy tiện kéo một người trong đám đông ra, cũng có thể gấp đôi.

Cho nên khi nghe y nói, cũng phải cúi lưng xuống, nếu không sẽ như lão giả kia, chỉ nghe thấy tiếng mà không thấy người.

"Tâm ý của Võ Vương, sao có thể dung thứ cho kẻ phỉ báng?

Dưới mệnh của Thánh nhân, lẽ nào lại có sự trái ý?

Sở dĩ không nguyện hôm nay phạt Trụ, chỉ là thiên cơ chưa đến, không thể hành động." Chữ "thiên cơ" này, quả thật là một thứ tốt, phàm là có người trách cứ, chỉ cần đẩy tội danh lên "thiên ý", thì mọi chuyện đều ổn.

Dù sao cũng chỉ có Thánh nhân mới có thể nhìn thấu thiên ý, phàm nhân muốn tìm hiểu đến cùng, nhưng cũng năng lực có hạn, không biết thiên ý.

Chỉ là người trên thế gian lại có phân biệt tiên nhân và phàm nhân, hai bên suy đoán về thiên ý cũng không cùng một khái niệm.

Bởi vậy, thiên ý trong miệng Thổ Hành Tôn trong mắt lão giả râu bạc kia cũng chỉ là một cái cớ.

Bởi ba năm qua, những đạo nhân này không biết đã dùng bao nhiêu lần "thiên ý" để lấp liếm các văn thần.

Mới nghe, có thể có lý, nhưng lâu dần, cũng sẽ chán.

Hôm nay, khi lão giả đã chán, không đợi Thổ Hành Tôn đọc hết lời lẽ trong miệng, liền không khách khí: "Nói bậy!

Nào có thiên ý!

Theo ta thấy, bách tính hoang phế, oán khí trùng thiên, chỉ đợi đại quân Tây Kỳ xông vào bờ bên kia Hoàng Hà, giải phóng họ, đó mới gọi là thiên ý!

Chứ cứ như ngươi, chó má ở trong triều đình, ngày ngày bầu bạn với rượu, ca múa đối đáp, thì có cái thiên ý chó má gì!" Cũng khó trách lão nhân lại oán hận Thổ Hành Tôn như vậy, vốn dĩ từ khi Thổ Hành Tôn vào Tây Kỳ ngày nào cũng làm gì?

Người tu đạo, thanh tâm quả dục, không vui không buồn vì vật

chất, đó là bản chất của đạo nhân.

Lại thêm môn hạ của Thông Thiên, trong Bích Du Cung, giới luật càng nghiêm khắc.

Thật không dễ dàng mới có thể hạ sơn, sao lại sa đà vào nhiều thứ mới lạ như vậy?

Tự nhiên là sẽ sa đọa.

Nhưng sa đọa trong đó, rốt cuộc là chuyện của y.

Đổi lại là người khác, không ít sẽ mất đi vẻ sáng sủa, cho rằng môn hạ của Thánh nhân đều có đức tính như vậy, khó tránh làm tổn hại đến danh tiếng sư tôn.

Y cũng giận dữ nhảy dựng lên, chỉ vào mũi lão giả mắng: "Lão già kia!

Dám hủy hoại ta như vậy, hôm nay ta không làm ngươi phải khó coi thì không được!" Nói xong, y lại nhéo một cái thủ quyết, thân hình nhoáng một cái, lao thẳng xuống đất, toàn bộ thân thể chìm vào trong gạch xanh ngói đá.

Lần nữa hiện thân, lại từ dưới đất lộ ra một cánh tay, vừa vặn túm lấy cổ chân lão nhân vừa mắng y, kéo lão xuống đất, chỉ duy nhất để lại cái đầu, trên bục.

Thổ Hành Tôn tuy thân hình nhỏ bé, nhưng một thân súc địa chi thuật lại vô cùng lợi hại, chui vào trong đất, như cá gặp nước vậy nhẹ nhàng.

Tuy chỉ là Địa Tiên chi lưu, nhưng thủ đoạn này, Kim Tiên bình thường cũng không thể sánh bằng.

Đáng thương thay lão đầu kia chỉ là một phàm nhân, lại phải chịu khổ, miệng thì không ngừng chửi bới, đem tất cả những lời lẽ ô uế đã

học trong đời đều ném lên người Thổ Hành Tôn, khiến đạo nhân kia cũng kêu oai oái.

Thổ Hành Tôn vốn tính khí bất ổn, tuy tu đạo, nhưng lại như phàm nhân vậy thích tranh đấu, thích gây sự, thích bực bội.

Hiện giờ có người ngay trước mặt mắng vào người y, làm sao y có thể nhẫn nhịn?

Y liền lấy ra sợi dây thừng buộc ở eo, quấn vào cổ lão đầu, rồi lại ném sợi dây qua xà nhà, từ đầu kia kéo xuống sợi dây.

Chỉ nghe một tiếng "sưu", lão đầu thân thể phá đất mà ra, bị treo lủng lẳng trên xà nhà.

Chương 333

Thổ Hành Tôn cũng chuẩn bị dùng thủ đoạn này, đem lão treo sống trên đại đường, cũng để những người bình thường bất mãn với y xem thủ đoạn của Đạo gia.

Trên triều đình phe phái đông đúc, Thổ Hành Tôn dùng thủ đoạn độc ác hạng thấp, bên phe lão đầu sao có thể chỉ đứng nhìn?

Họ chia thành hai nhóm, một nhóm vung đao qua, vây Thổ Hành Tôn vào giữa; nhóm còn lại thì chạy về phía lão đầu, chuẩn bị đi giải cứu lão đầu kia.

Chỉ là Thổ Hành Tôn cũng thật không tầm thường, bất kể phe nào, y cũng đều không coi ra gì.

Y trước tiên hô một tiếng "Định" vào những người đang vây quanh mình, những người đó liền bị định thân thuật định tại chỗ không thể nhúc nhích.

Sau đó y lại kéo một cái ghế, thản nhiên ngồi lên đó, ôm một bầu rượu, vừa uống rượu vừa nhìn những phàm nhân kia đi cứu lão đầu.

Vật mà Thổ Hành Tôn dùng để treo lão đầu tuy là dây lưng lấy ra từ eo, nhưng cũng không phải vật phàm, mà là một kiện pháp bảo, tên là "Khổn Tiên Thằng".

Tuy trong mắt những nhân vật như Lâm Hiên, tên pháp bảo này có vẻ hơi tầm thường, nhưng đối với phàm nhân, thì đó thật sự không phải vật phàm.

Nhìn chỉ là một sợi dây thừng bình thường, nhưng đao kiếm chém lên đó, lại chỉ thấy bật ngược trở lại, không lưu lại vết thương.

Cho dù dùng sức mạnh đến đâu, sợi dây vẫn liền một khối, không

thấy đứt đoạn.

Cuối cùng Võ Vương mở miệng, thay lão đầu cầu tình với Thổ Hành Tôn: "Dù sao cũng là người của triều đình, không nên quá nhỏ mọn.

Đạo trưởng trừng phạt một chút là được rồi, hà cớ gì phải lấy mạng người?" Đến đây, Thổ Hành Tôn mới chịu bỏ qua, thu lại thần thông.

Cũng không biết là vì rượu tính đang nồng, hay thật sự tâm tính là vậy, y liền ngay trước đình lẩm bẩm: "Nếu không phải Phong Thần đang diễn ra, sư tôn hạ lệnh ta hạ phàm trợ giúp Nhân Hoàng, bằng không chỉ là một phàm nhân, cho dù thật sự ngồi lên ngôi vị hoàng đế, Đạo gia ta cũng không thèm điều khiển!" Mọi người trên triều, nghe lời này, đều nhìn nhau, không biết nên nói gì.

Chỉ đành trơ mắt nhìn Thổ Hành Tôn lảo đảo bước đi, ôm bầu rượu, lắc lư về phía hầm rượu.

Đúng như câu nói, Thiên Đạo có mệnh, nhân quả luân hồi, một nắm một thả, đều không thể thoát.

Thổ Hành Tôn cẩn thận tuân theo thiên mệnh, nghe được pháp chỉ của Thông Thiên, chỉ cần hạ phàm trải qua Phong Thần, cũng sẽ được hưởng lượng kiếp tiếp theo.

Nhưng trời lại không như vậy, hôm nay ở trên triều y lại nói ra lời cuồng ngôn, lại gieo xuống khổ quả cho sau này.

Sau khi Thổ Hành Tôn rời khỏi triều đường, bất kể các thần dân dưới triều hay Võ Vương trên cao, trên mặt đều chuyển thành sắc âm lệ.

Bị một lời nói mà dâng trào lửa giận trong lòng, mọi người đều thống mắng y: "Tự ỷ vào thân phận mà ức hiếp chúng ta, sau này nhất

định sẽ phải trả giá!" Xong, Cơ Phát cũng tuyên bố bãi triều.

Dù có bao nhiêu tấu chương cần phê duyệt, Võ Vương cũng hoàn toàn không còn tâm tình nữa.

Y liền thay hai người tùy tùng, lên vài con tuấn mã, đi ra khỏi cung, cũng là để tìm chút thú vui, giải tỏa tâm tình.

Cũng không biết là thiên ý khiến vậy, một đường đi, Võ Vương lại vô tri vô giác đến bên bờ Hoàng Hà, thấy nước sông cuồn cuộn, cũng có hình dáng Thánh nhân đang đấu pháp ở đây.

Lời cổ nhân nói thật không sai, thân phận càng cao, tầm nhìn càng xa, tu vi của Thánh nhân đủ để thông thiên, cũng không thấy kiêu căng như Thổ Hành Tôn.

Ngược lại, những môn hạ của Thánh nhân, trong bình mực không thấy đầy, mới ra vẻ ngông cuồng, lảo đảo ghê gớm.

Hiện tại Phong Thần đang diễn ra, Nhân Hoàng là tối tôn, Kim Tiên hạ phàm, cũng không thể vô lễ với Nhân Hoàng.

Cơ Phát biết đạo lý này, chỉ là thực lực yếu hơn người, lại không làm gì được, chỉ đành bỏ qua, trong lòng sinh cảm thán.

Chính lúc này, khóe mắt y chợt thấy một lão giả, đầu đội mũ rơm, ngồi bên bờ Hoàng Hà, tay cầm một cần câu, dường như đang câu cá.

Hoàng Hà này, lại không phải là nước sông bình thường, sông này hợp lưu hai dòng ác thủy, một là nước chết, hai là Huyết Hải.

Bất kể là dòng nào, đều không thể có sinh vật sống tồn tại trong đó.

Lão giả cầm cần câu ở đây, lại có thể câu được thứ gì?

Trong lòng hiếu kỳ, Cơ Phát cũng ra lệnh cho tùy tùng cùng đi đến bên cạnh lão nhân.

Nhìn kỹ lại, y lại phát hiện, trên cần câu của lão nhân, lại chỉ treo một sợi dây nhỏ, dưới sợi dây nhỏ đó, đừng nói đến cá, ngay cả lưỡi câu cũng không thấy.

Câu cá thì câu được thứ gì?

Cơ Phát nhìn thấy, cũng cho rằng người này chỉ là một kẻ ngốc, vừa định rời đi, nhưng lại thấy trong Hoàng Hà đột nhiên nổi lên một đợt sóng, đánh vào chân y, khiến y dừng bước.

Lúc đó, Hoàng Hà hung hiểm, dù chỉ ở bờ sông, nhưng những vong hồn trong nước cũng có thể dâng lên.

Không chừng lão nhân lơ đễnh một cái, vận may lại kém hơn chút, gặp vong hồn tìm mồi, liền bị chúng ăn vào bụng.

Cũng là Cơ Phát tốt bụng, nhắc nhở lão nhân một câu, chỉ thấy y mở miệng nói: "Lão bá, nơi này hung hiểm, trong nước lại không có cá.

Ở đây câu cá, không những không được gì, ngược lại còn có khả năng mất mạng.

Đến lúc đó không phải từ trong sông câu được vật, mà là vật trong sông câu được lão." Nếu là người khác, nghe lời Cơ Phát có lẽ sẽ không tin, nhưng cũng nên cẩn thận một chút.

Thế nhưng lão nhân không những không lùi lại một bước khỏi bờ sông, ngược lại còn tiến thêm một bước, di chuyển chân, trêu chọc hỏi Cơ Phát: "Nước sông thì hung hiểm thế nào?

Chương 334

Ta từ sáng đến giờ vẫn ngồi câu ở đây, chẳng phải vẫn sống sờ sờ trước mặt ngươi sao?" "Lớn mật!

Ngươi có biết người này là thân phận gì không!

Dám dùng giọng điệu khinh miệt mà trả lời!" Không đợi Cơ Phát đáp lời, tùy tùng bên cạnh đã quát mắng trước.

Lão giả nghe lời này, trên mặt lại sinh ra một phần ý chế giễu: "Võ Vương Tây Kỳ, thì sao chứ?

Vốn dĩ lấy danh nghĩa vì dân lập quốc, cũng nên là một vị minh quân, nhưng không ngờ, việc vì dân chưa làm được một việc gì, đã học được oai nghiêm của Trụ Vương rồi sao?" "Hừ?" Cuối cùng, lão giả lại từ trong mũi hừ ra một luồng khí lạnh, tỏ vẻ khinh thường Cơ Phát.

Cơ Phát thấy vậy, đoán định lão nhân tất không tầm thường, vội vàng quát hai người tùy tùng xuống, quỳ bái xuống đất, rồi giải thích.

Nhưng, giải thích nữa, cũng chẳng bằng không giải thích.

"Việc đã làm, không phải không làm sao?

Chỉ biết chiêu mộ dưới trướng, nhưng không biết hưng binh thảo phạt Trụ Vương." "Tốt!

Nếu đã có tấm lòng vì dân thỉnh nguyện, vậy ta hỏi ngươi, sao không thấy xuất binh nam hạ?

Chỉ cứ đờ đẫn trên triều mà ca múa thái bình!" Thực ra không phải Cơ Phát không muốn, chuyện này lại có nỗi khổ riêng.

Ban đầu sở dĩ kích động phụ thân y phản lại Trụ Vương, cũng

không phải vì thấy Trụ Vương hôn dung, mà là thấy chúng sinh thiên hạ quả thực tật khổ, mới tự phát nguyện lớn, mong giải cứu thiên hạ này.

Nhưng, thật sự muốn biến những chuyện trong lòng thành hiện thực, lại không dễ dàng như vậy, nguyên nhân cũng có hai.

Một là Hoàng Hà hung hiểm, tuy làm bức tường thành, bảo vệ Tây Kỳ không bị đại quân Văn Trọng tấn công, nhưng hiện tại, Cơ Phát đã ổn định cục diện, lại cũng không thể vượt qua Hoàng Hà.

Còn việc trước đây có người đầu quân, đều là do Cơ Phát thỉnh đệ tử của hai Thánh nhân phương Tây ra, đặc biệt giúp họ vượt sông.

Còn nguyên nhân khác, cũng là vì những người đầu quân này, tuy mỗi người đều công phu lợi hại, không phải người thường, nhưng cũng chỉ là công phu lợi hại, trong lòng lại không có mưu kế, chỉ có thể dẫn tướng, không một ai có thể đảm đương được danh xưng nguyên soái.

Chờ Cơ Phát nói ra duyên do xong, lão nhân đang nghe nói chuyện lại ha ha cười một tiếng, giãn mày giãn mặt, dùng tay chỉ vào Hoàng Hà trước mắt, bảo y nhìn: "Hôm nay hai ta gặp nhau, chính là lúc hiểm nguy của Hoàng Hà tiêu tan!" Cũng lạ, từ khi lão nhân chỉ tay xong, nước chết trong Hoàng Hà đột nhiên lao thẳng lên trời, từ dưới lên trên, trở về Dao Trì; còn Huyết Hải, cũng từ dưới dũng mãnh chảy đi, trở về bên cạnh Bình Tâm.

Kể từ đó, Hoàng Hà khô cạn, tất cả hiểm nguy đều tan biến, chỉ để lại một con hào sâu không thể nhìn thấy đáy, hiện ra trong mắt Cơ Phát.

Nước chết Hoàng Hà tuy đã tan đi, nhưng con hào này, e rằng cũng khó mà vượt qua.

Đại quân Tây Kỳ, đều do thân thể huyết nhục phàm nhân tạo thành, lại không phải dòng tiên nhân, có thể tế pháp bảo, bay từ trên không.

Bởi vậy, thấy vậy, Cơ Phát cũng gặp khó khăn, trong miệng lẩm bẩm: "Cứ thế này, lại cũng khó mà vượt qua…" Lúc đó, lão nhân lại chỉ tay lên trời, lại nói một từ: "Xem nữa!" Trên trời lại đột nhiên trở nên sấm sét ầm ĩ, mây đen giăng kín, ngẩng đầu nhìn lên, lại có vài con Thanh Long lượn lờ trong mây, lập tức sinh ra bạo vũ.

Kỳ lạ hơn, nước mưa này, cũng không phân tán đi nơi khác, chỉ rơi xuống trong Hoàng Hà khô cạn.

Ước chừng hai canh giờ, Hoàng Hà lại nước sông tràn ngập, đủ sức ngập đến chân Cơ Phát, mới dừng lại.

Ngay lúc Cơ Phát tràn đầy hiếu kỳ, muốn hỏi đáp với lão nhân kia, lại thấy cần câu trên tay lão, đột nhiên động đậy.

Cái cần câu không lưỡi không mồi kia, thật sự câu được một con cá lớn?

Chuyện lạ liên tiếp, Cơ Phát cũng không vội hỏi trước, dứt khoát ngồi xuống đất, xem cần câu của lão nhân rốt cuộc câu được cá gì.

Lão giả trên bờ kéo cần câu trong tay, cũng không tốn sức, đem con cá kéo lên.

Cơ Phát nhìn kỹ lại, cũng không khỏi bật cười thành tiếng.

Hóa ra con cá ngốc nghếch kia, lại dùng miệng cắn dây câu, kéo sợi dây quấn quanh thân nó một vòng.

Đến khi phát hiện, muốn thoát thân, nhưng bị sợi dây quấn chặt thân thể, lại làm sao có thể trốn thoát?

Đây mới là nguyên nhân lão nhân có thể thu hoạch.

Bằng không thật sự có thần thông như vậy, có thể dùng kiểu câu cá như vậy, cũng chỉ là phí công vô ích.

Lão nhân thấy vậy, cũng ha ha cười lớn, học theo lời Cơ Phát gọi con cá bị sợi dây nhỏ trói kia là "cá ngốc".

Sau đó y lại vươn tay cởi sợi dây nhỏ, thả con cá ngốc kia trở lại sông.

"Ai, tiền bối sao lại như vậy?" Vốn dĩ không thể câu được cá, lại thật sự bị lão nhân câu được.

Cứ thế này mà thả đi, chẳng phải quá đáng tiếc sao?

Cơ Phát lại làm sao biết, lão nhân căn bản không phải đang câu cá, chỉ là đang đợi y, nên mới vô vị chống một cái cần câu, giết thời gian.

Chỉ là nếu thật sự nói đúng sự thật, khó tránh sẽ khiến người nghe có chút coi thường.

Cái gọi là cao nhân, tất phải nghiêm túc, có quy củ, chẳng lẽ lại chỉ là lúc đấu pháp?

Há chẳng phải có chút, không có khí chất cao nhân sao?

Chương 335

Bởi vậy, lão nhân cũng ha ha cười một tiếng, nhẹ giọng đáp: "Con cá này tuy khó cắn câu, nhưng cũng là nhờ trời giáng cam lộ, là con cá đầu tiên vào được nước Hoàng Hà.

Há cần phải mang về nhà, vào trong bụng ta, mới đáng quý sao?" Quả nhiên, lời vừa nói ra, cách nhìn của Cơ Phát đối với lão nhân lại thay đổi, trong lòng xưng tán: "Quả nhiên là cao nhân đắc đạo, không giống với phàm phu tục tử như ta." Sau khi xưng tán, y lại vẫn chưa hỏi danh hào của lão nhân, lại càng thêm vài phần cung kính, hướng lão hỏi: "Vãn bối không biết quý danh của ngài, xin tiền bối cho biết." "Môn hạ Ngọc Hư, họ Khương tên Thượng, còn có tên là Tử Nha." "Thì ra là Khương Thượng tiền bối, xin tiền bối nhận của vãn bối một bái nữa." Lần bái này, lại khác với lần bái vừa rồi.

Lão nhân với y, hôm nay vì hai nỗi phiền não mà đến, một là Hoàng Hà hung hiểm, hai là thiếu thống soái trong quân.

Hiện tại vấn đề Hoàng Hà đã được giải quyết, tự nhiên chỉ còn lại thống soái.

Đại quân Tây Kỳ đang thiếu tướng tài, hiện giờ thần thông của ngài như vậy, chính là có thể lĩnh tam quân, thảo phạt Trụ Vương, khiến thiên hạ chúng sinh một mảnh yên tĩnh!

Bởi vậy, lần bái này, cũng là hành lễ quân vương bái soái, không chỉ đơn giản là vái chào, mà là hai tay đan vào nhau, tay phải đè lên tay trái, hai đầu gối khuỵu xuống, đầu gối chạm đất, lòng bàn tay trái lại đè lên đất, cúi đầu, khấu đầu ba lần, rồi mới đứng dậy, thỉnh nguyện với lão giả: "Kính xin tiền bối thống lĩnh Tây Kỳ của ta, xuất quân bắc thượng, thảo phạt Trụ Vương!" Khương Thượng trong cuộc Phong

Thần này, vốn dĩ là nhân vật chính, Nhân Hoàng đã thỉnh, lại làm sao có thể từ chối?

Cơ Phát thấy y đồng ý, trong lòng cũng vui mừng, miệng phụng nịnh: "Có tiên sinh trợ giúp ta, thế là có thể sớm bình định Triều Ca!" Đến đây, hai người cũng quay về cung.

Suốt dọc đường, Cơ Phát cũng đem tất cả sự hiếu kỳ trong lòng về những dị tượng vừa rồi mà hỏi ra: "Sao mà vừa gặp Khương Thượng, nước chết và Huyết Hải đều đồng loạt tan đi?

Có thể thấy Hoàng Hà hiểm ác, tiên nhân bình thường muốn vượt sông cũng cần vạn phần cẩn thận mới được.

Chẳng lẽ, thần thông của lão nhân, cũng có uy lực của giáo chủ?" Nhưng y lại nghĩ, nếu thật sự là giáo chủ, sao lại hạ phàm?

Chẳng lẽ đó là thủ đoạn của Thánh Phụ Lâm Hiên?

Điểm này, Cơ Phát cũng thật sự đoán được đại khái.

Chuyện này tuy không phải do Lâm Hiên làm, nhưng cũng không thoát khỏi quan hệ với y, đều do người khác sắp xếp.

Khương Tử Nha nắm giữ Đả Thần Tiên và việc Phong Thần Bảng phong thần, lại ở bên cạnh Cơ Phát, trợ giúp y bình định Triều Ca.

Vậy thì khi Cơ Phát và Khương Tử Nha gặp mặt, cũng chính là lúc khí số Tây Kỳ viên mãn.

Vừa hay có thể hưng binh bắc thượng.

Còn về Hoàng Hà?

Khí số Tây Kỳ viên mãn, cũng tự nhiên không cần ngăn cách hai quân giao tranh, nên tự động tan đi.

Nước chết chảy về Dao Trì, Huyết Hải thì về địa ngục.

Bởi Lâm Hiên cũng đã sớm chào hỏi hai bên, chỉ cần Khương Tử Nha và Cơ Phát gặp mặt, họ cũng sẽ tự mình ra tay, thu hồi hiểm nguy đó.

Cơ Phát suốt đường tò mò, đều cho rằng những thần tích này là do Khương Tử Nha thi triển, nhưng lại làm sao biết người trước mắt căn bản không có thủ đoạn đó, chỉ là hưởng công lao của người khác.

Nhưng, Cơ Phát đã tâng bốc y lên vị trí cao như vậy, y lại phải thừa nhận công lao không phải của mình, khó tránh trên mặt có chút không giữ nổi, chỉ đành chọn một cách trung dung, đẩy lên thiên ý.

Lần này, Cơ Phát cũng tin.

Dù sao thì thiên ý trong miệng Khương Tử Nha và thiên ý trong miệng Thổ Hành Tôn, tuy đều là một ý, nhưng những chuyện xảy ra trước và sau hai người lại khác nhau.

Cơ Phát nếu không tin, thì độ khó cũng không nhỏ.

Sau khi nói về thiên ý, hai người lại tùy tiện nói chuyện, khoảng chừng nửa canh giờ?

Xong chuyện vương triều, vừa về cung, Cơ Phát triệu tập chúng thần, giới thiệu vị lương thần vừa chiêu mộ được.

Đầu tiên là cảnh tượng bên bờ Hoàng Hà, khiến chúng thần một trận kinh ngạc; lại nói về thân phận của lão nhân, môn hạ của Nguyên Thủy, trước Ngọc Hư Cung, quả là chính thống, khiến chúng thần một trận tán thưởng.

Nhưng đúng lúc đó, lại có một âm thanh khịt mũi truyền đến, hiển lộ vài phần bất kính đối với Khương Thượng.

Mọi người nhìn sang, thấy một người nhỏ bé, không đi bộ trên đất, mà chỉ chui rúc trong đất, trên tay lại ôm một bầu rượu, vẻ mặt say xỉn.

Thì ra là Thổ Hành Tôn nghe thấy động tĩnh trên triều, trong lòng hiếu kỳ, muốn xem chuyện gì.

Nhưng vừa đến trước cung, lại chỉ nghe chúng thần trên triều chỉ tán thưởng thân phận Ngọc Hư của lão nhân, lại vừa mới gặp xích mích trên điện, trong lòng sinh bất mãn, mượn men rượu, trực tiếp chửi mắng.

"Đệ tử Ngọc Hư đức cao vọng trọng, tiên phong đạo cốt, chẳng lẽ người Bích Du Cung ta lại kém hơn không được sao!

Lão già kia, ngươi có dám tỉ thí với ta một trận không?

Cũng để mấy kẻ mắt mù này xem rốt cuộc đệ tử môn hạ Thánh nhân nào mới lợi hại!" Thổ Hành Tôn cũng thật sự đã uống say không ít, không đợi ngẩng đầu lên nhìn xem lão đạo kia là ai, chỉ nghe lời nói của chúng thần, muốn so tài với Khương Thượng.

"Thổ Hành Tôn!

Ngươi thật quá càn rỡ!

Tiền bối ta khó khăn lắm mới khẩn thiết thỉnh về, lại để ngươi làm loạn như một tên điên chỉ biết uống rượu sao!" Sớm đã ghi nhớ trong lòng vẻ bất kính của Thổ Hành Tôn đối với mình, hiện tại lại thấy y làm loạn như vậy, Cơ Phát cũng không màng đến thân phận tiên nhân của y, trực tiếp mắng.

Phía trước cũng đã giải thích, Thổ Hành Tôn người này, tuy tu đạo, nhưng lại như phàm nhân vậy, thích tranh đấu, thích gây sự, thích bực bội.

Vốn dĩ y chỉ tức giận không hiểu, cùng là môn hạ Thánh nhân, vì sao chúng thần chỉ tâng bốc Ngọc Hư mà không để ý đến y, nên mới than vãn vài tiếng, không định thật sự ra tay.

Chương 336

Nhưng hiện tại Cơ Phát vừa mắng, y thật sự đã bị mắng đến bốc hỏa, ném bầu rượu trong tay đi, lấy Khổn Tiên Thằng ở eo ra, nhéo một cái thủ quyết, chui xuống đất, chuẩn bị dùng dây thừng trói Khương Tử Nha lại, cũng để Cơ Phát xem kỹ xem, rốt cuộc đệ tử môn hạ Thánh nhân nào mới lợi hại!

Khương Tử Nha tuy không phải là người có thiên phú tu hành, nhưng từ khi bái nhập môn hạ Ngọc Hư, Nguyên Thủy vẫn luôn dùng thiên tài địa bảo bồi dưỡng, thay đổi tư chất ngu độn của y, để y có thể bước lên con đường tu hành.

Bởi vậy, Khương Tử Nha cũng ít nhiều có chút pháp lực, không như phàm nhân dễ bị trói buộc.

Thấy Thổ Hành Tôn từ dưới đất xông lên, y liền nhảy phóc lên, hai chân di chuyển đến một nơi khác, khiến y lao hụt.

Thổ Hành Tôn lúc này tửu ý vẫn chưa tỉnh, chỉ vì tức giận mất mặt, lại chui vào trong đất, vung dây thừng muốn đi trói đạo nhân kia.

Nhưng vốn dĩ đã say mèm thì làm sao sánh bằng Khương Thượng đang tỉnh táo?

Y vừa mới nhảy thân mình chuẩn bị chui xuống đất, đột nhiên từ trên người Khương Tử Nha bay ra ba lá cờ nhỏ, cắm vào chỗ Thổ Hành Tôn trên đất.

Lúc đầu Thổ Hành Tôn đang định đâm xuống đất, lại không như mọi khi nhẹ nhàng như cá gặp nước, chỉ cảm thấy đầu mình như chạm vào đá kim cương.

Một tiếng "quang đương" trầm đục vang lên, Thổ Hành Tôn chỉ

cảm thấy đầu đau nhói, sau đó một trận choáng váng, rồi ngã vật xuống đất.

Thổ Hành Tôn dùng súc địa chi thuật chui xuống đất, Khương Tử Nha trên đất lại bố trí một trận pháp, nhân lúc y say rượu, lén lút đổi trụ, chôn khí cụ bằng sắt cứng dưới đất, cũng khiến pháp thuật của y mất đi hiệu quả vốn có.

Hôm nay Võ Vương đã bái y làm soái, Khương Tử Nha cũng nên ra oai trước mặt mọi người, cũng để họ xem bản lĩnh của y thế nào.

Bằng không, đợi sau này thật sự dẫn tướng giết địch, chiến tranh, lại có nhiều đại tướng không phục y, thì làm sao tốt được?

Bởi vậy Thổ Hành Tôn cũng đâm vào chỗ hiểm, coi như y xui xẻo.

Chỉ thấy Khương Tử Nha lại vận pháp lực, từ eo tế xuất Đả Thần Tiên, hướng về phía Ngọc Hư Cung bái đi ba bái, miệng niệm lệnh: "Hôm nay đồ nhi bất hiếu, không dám làm nhục mặt sư phụ, nên mới tế xuất Đả Thần Tiên trừng phạt kẻ gây sát khí, cũng để sau này y không dám không phục ta, ở trong tam quân mà khiêu khích sĩ khí của ta." Xong, Khương Tử Nha lại cầm Đả Thần Tiên, gõ vào lưng Thổ Hành Tôn ba roi.

Chỉ thấy Thổ Hành Tôn đang nằm trên đất sau ba roi, cũng ba lần há miệng, lần lượt phun ra ba đạo huyền hoàng chi khí, đó chính là pháp lực mà y đã tu luyện trong Bích Du Cung.

Không thể không nói, Khương Tử Nha cũng thật độc ác.

Người khác chỉ khiêu khích thôi, y lại muốn phế tu vi của người ta.

Hành động như vậy, môn hạ Thánh nhân, lại có gì khác biệt với tà giáo?

Đáng thương thay Thổ Hành Tôn lúc này cũng đã tỉnh rượu.

Vừa nhìn rõ chuyện gì đã xảy ra, y lập tức giận không thể át.

Khương Tử Nha ỷ vào thánh nhân ban tặng, tâm địa độc ác như vậy, Thổ Hành Tôn há có thể bỏ qua?

Y lại nhảy phóc lên, một tay cầm Khổn Tiên Thằng, một tay lại biến ra cây Bá Vương Thương, bày ra tư thế muốn liều mạng với Khương Tử Nha.

Thực lực hai người vốn ngang nhau, vừa rồi Khương Tử Nha sở dĩ có thể thắng Thổ Hành Tôn cũng là vì Thổ Hành Tôn chưa tỉnh rượu, lại mượn uy lực của pháp bảo, mới chiếm được tiện nghi.

Nhưng đợi Thổ Hành Tôn thật sự muốn liều mạng, Khương Tử Nha lại không có kinh nghiệm đấu pháp với người khác, dưới sự hoảng loạn tay chân, cũng khó tránh bách lộ sơ hở, bị Thổ Hành Tôn một thương đâm tới, nhắm thẳng vào yết hầu y mà giết.

Mắt thấy tướng tài vừa được Cơ Phát chọn lại sắp bị người giết ngay trên triều, trong lòng Cơ Phát cũng đại cấp, liên tục mở miệng kêu: "Thổ Hành Tôn không được!" Tiếp đó y lại lao đến trước mặt Khương Tử Nha, chắn trước mũi thương, muốn thay Khương Tử Nha chịu một kích của Thổ Hành Tôn.

Cơ Phát tuy không có pháp lực, nhưng y lại đang giữ vị trí Nhân Hoàng, khí vận gia thân, mỗi khi gặp chuyện, luôn có người trợ giúp.

Chỉ nghe trên triều một tiếng rống chói tai vang lên, sau đó lại một cây Cửu Xỉ Đinh Bá chặn ngang một sát chiêu.

"Thiên Bồng Nguyên Soái trợ giúp Nhân Hoàng!

Xem ai dám càn rỡ!" Nguyên Thiên Bồng sau khi nhận ủy thác của Lâm Hiên, suất lĩnh thiên vạn thủy quân thu lại nước chết, bốn bề không có việc gì, cũng thường hay ở phàm gian.

Từng độ hóa Nhân Hoàng, cũng đã định trước có một phen cơ

duyên với y, liền nhân cơ hội đến thăm, nhưng không ngờ, lại vừa hay gặp chuyện như vậy, liền ra tay.

Thiên Bồng Nguyên Soái tuy chịu sự quản thúc của Thiên Đình, nhưng một thân thực lực, cũng không thể coi thường.

Thổ Hành Tôn tuy bái sư Thánh nhân, nhưng môn hạ Thánh nhân cũng phải phân cao thấp.

Y, đương nhiên không phải đối thủ của Thiên Bồng, cũng trước tiên trong lòng đã chùn bước, không tiện tiếp tục ra tay.

Thổ Hành Tôn tuy thu lại thần thông, nhưng Thiên Bồng không muốn bỏ qua cho y.

Hiện giờ Phong Thần đang diễn ra, môn hạ Thánh nhân, cũng phải tuân theo thiên ý.

Nếu đổi sang thời điểm khác, Thổ Hành Tôn có phạm tội lớn đến đâu, Thiên Bồng cũng chỉ dám bẩm báo Ngọc Đế, rồi do Ngọc Đế đem tội trạng của Thổ Hành Tôn cáo với Thông Thiên giáo chủ, tuyệt đối không dám làm như vậy.

Thổ Hành Tôn cũng tự biết mình đuối lý.

Bất kể Khương Thượng hay Cơ Phát, cả hai đều là nhân vật chính của cuộc Phong Thần lần này.

Nếu như thật sự làm họ bị thương, việc Phong Thần lại sẽ tiến hành thế nào?

Đừng nói là y không gánh nổi trách nhiệm, e rằng ngay cả sư phụ y cũng không gánh nổi.

Chương 337

Nhưng đuổi lý thì đuổi lý, nếu thật sự muốn y trước mặt mọi người xin lỗi hai người đó, thì quả thực là mất mặt, còn khó chịu hơn chết.

Thiên Bồng thật sự muốn hỏi tội, nhưng y lại không phải đại năng như Lâm Hiên, cũng không có cái gan đó, chỉ đành nói vài lời khó nghe: "Miếu của Võ Vương lớn, thực sự không coi trọng tiểu thần như ta.

Trong lòng ta lại sinh khí, thêm nhiều bực bội, nên mới cùng Khương Thượng so tài.

Chỉ là, lão già kia không chịu đòn, mới vài hiệp đã bại trận, ta lại đang hứng thú, nhất thời không thu lại pháp lực, mới có hiểu lầm như vậy." "Nếu Nguyên Soái không còn chuyện gì khác, ta cũng xin cáo từ đây, tránh cho sau này lại tìm ta gây phiền phức, khiến ta lo lắng." Sau đó, Thổ Hành Tôn cũng không đợi Thiên Bồng có đồng ý hay không, liền cưỡi mây bay đi khỏi nơi đó.

Để lại Thiên Bồng không đuổi cũng không được, mà đuổi cũng không được.

"Đuổi?" Y biết đó là người Bích Du Cung, dù có kém cỏi đến đâu, cũng là đệ tử Thánh nhân, pháp lực áp chế một đầu, nhưng lại làm sao ra tay?

"Không đuổi?" Nhưng khi y hạ phàm, quần thần và mọi người đều ngưỡng mộ, cứ để y rời đi, há chẳng phải khiến chúng thần xem thường sao?

Chỉ coi là 'bề ngoài mạnh mẽ, bên trong khô cạn'.

Ngay lúc Thiên Bồng Nguyên Soái đang ưu tư, Cơ Phát lại nhìn ra tâm tư của y, liền giải vây nói: "Nguyên Soái khó khăn lắm mới có được tâm tình nhàn rỗi, có thể hạ phàm lưu lại vài ngày, hà cớ gì phải để người kia làm hỏng tâm tình?

Chi bằng cứ ở lại trong cung của ta thật tốt, cũng thường xuyên nếm thử thú vị nhân gian?" Thiên Bồng Nguyên Soái thống lĩnh Thiên Hà Thủy Quân, một thân thủ đoạn hành quân luyện binh cũng được Tam Giới xưng tán.

Đại quân dưới trướng Cơ Phát tuy đã đông đủ nhân số, nhưng lại không thể bày ra trận doanh, đánh trận chỉ biết liều mạng xông thẳng về phía trước, không thể uy mãnh như khi có trận thế.

Thiên Bồng trong lòng cũng cảm thấy sau này có lẽ sẽ có việc cần đến Nhân Hoàng, hiện tại biết tâm tư của y, cũng không phí chút sức lực nào, làm gì có lý do để từ chối?

Y liền sảng khoái đồng ý, cả hai bên đều vui mừng trong lòng.

Nhưng hai niềm vui đó, lại tương phản với Thổ Hành Tôn vừa chạy ra khỏi triều đình của Cơ Phát.

Lúc này y đang ưu sầu trùng trùng, không biết nên làm thế nào cho phải.

Thông Thiên giáo chủ vốn thấy y nghe đạo vô tâm, không lĩnh hội ý nghĩa, mới biết tâm ý y không ở trong cung, không chịu nổi thanh tịnh, liền hạ lệnh cho y hạ phàm, trợ giúp Nhân Hoàng.

Nhưng không ngờ, sau khi say rượu, y lại gây ra chuyện như vậy, thậm chí còn một thương chỉ về phía Võ Vương, suýt chút nữa làm hại tính mạng của y, gây ra đại họa.

Sau đó, miệng lại không chịu nhận thua, dỗi bỏ đi, nhưng lại không có chỗ nào để đi.

Trở về Bích Du Cung?

Trong lòng Thổ Hành Tôn tuy cũng có một cách, nhưng lại sợ sư tôn hỏi, biết được nhân quả, trách tội xuống.

Y đành lưu lại nhân gian, chỉ cưỡi mây bay lượn giữa các thành, nhưng nhìn xuống, lại chỉ cảm thấy bách tính nước Tây Kỳ ở phía nam Hoàng Hà dường như cũng như các đại thần trên triều, bất mãn với y, chỉ trỏ.

Vốn đã một bụng khí, làm sao y chịu tiếp tục ở lại?

Y chửi một tiếng, liền rời khỏi Hoàng Hà, đi về phía bắc, địa bàn của Đế Tân.

Từng nghe phàm gian có một thành trì, tên là Triều Ca, phồn hoa nhất.

Y cũng không biết Triều Ca so với Tây Kỳ thì khác biệt thế nào, mang theo hiếu kỳ, hỏi người phương hướng, liền thẳng tiến Triều Ca.

Vừa nhìn thấy cửa thành, lại thấy khí phái của nó, bên ngoài thành binh lính trấn giữ, ai nấy khí vũ hiên ngang.

Trong thành người đông như mắc cửi, chợ búa phồn thịnh, nào có như lời Cơ Phát nói, Đế Tân chỉ hoang dâm, không màng bách tính.

Nào ngờ, Trụ Vương tàn bạo, nhưng cũng không thể giết hết người trong thiên hạ.

Tự nhiên có người giàu có, có người bần hàn.

Lại thêm Cơ Phát lập quốc, lại có Cẩu Đà trợ giúp phàm nhân vượt sông.

Phàm là những người cảm thấy không thoải mái dưới trướng Đế Tân đều đã chạy về Tây Kỳ.

Nơi đó làm gì có dân oán?

Nếu Thổ Hành Tôn có thể sớm hơn vài ngày, cũng có thể phân biệt được ai mới là minh quân.

Chỉ là hiện tại, tâm tư của y lại không chỉ đặt trên người chúng sinh thiên hạ, mà chuyển sang một quán rượu trong thành.

Thổ Hành Tôn coi rượu như mệnh, ở Tây Kỳ cũng đã thấy.

Hiện tại trong lòng phiền muộn, chẳng phải chính là lúc tốt để mượn rượu giải sầu sao?

Ngay lập tức y liền nhảy thẳng từ đầu mây xuống, thẳng tiến đến quán rượu đang tỏa hương rượu kia.

Quả thật Thổ Hành Tôn đang say bí tỉ, cũng không màng đến ánh mắt của phàm nhân, trực tiếp nhảy từ trên trời xuống, rơi thẳng vào một chiếc bàn trống trong quán rượu.

Khiến tiểu nhị trong quán liên tục sợ hãi, cho rằng có tiên nhân nào đó đang đấu pháp với yêu ma, bị đánh rơi xuống.

Cũng không trách y lại nghĩ như vậy, trong ấn tượng của phàm nhân, thần tiên cả ngày chẳng phải đều bận rộn hàng yêu trừ ma sao?

Chương 338

“Tiểu nhị!

Đờ đẫn làm gì!

Mau mau đưa rượu ngon món ngon lên cho đại gia đây!

Chẳng lẽ muốn nhịn đói chết Đạo gia sao?!” Tiểu nhị vốn đã bị dọa đến ngây người, lại nghe một tiếng quát, lần này không chỉ hai chân mềm nhũn, ngay cả đầu gối cũng hóa thành bùn nhão, không chống đỡ nổi trọng lượng cơ thể, “phốc thông” một tiếng, quỳ rạp xuống đất.

Thổ Hành Tôn thấy vậy lại nổi giận, quát lớn: “Sao hả?

Không hiểu Đạo gia nói chuyện, cảm thấy lão gia ta không xứng uống rượu sao!

Chẳng phải muốn ta tự ra tay sau mới chịu đem rượu và món ăn lên cho ta sao!” Từ lúc y vào quán, những người trong quán đã trải qua sự kinh ngạc ban đầu, đều cúi đầu bàn tán.

Chuyện về chiều cao của y, rõ ràng nghe thấy tiếng nói, nhìn tướng mạo, cũng là người lớn, chỉ là sao lại thấp lùn như vậy?

Thổ Hành Tôn thường xuyên tức giận vì chuyện này, chỉ hận mẹ y năm xưa không cho y một thân thể tốt.

Nhưng hận thì hận, lại cũng không cấm được lời người khác nói.

Trong lòng y tự thấy bực bội, lại thêm tiểu nhị trong quán vẫn luôn coi lời y nói như gió thoảng bên tai, cuối cùng y cũng không nhịn nổi, ra tay, nắm lấy eo, thi triển pháp thuật, chia Khổn Tiên Thằng thành vài đoạn, lần lượt bay đến người những người đó, trói chặt mắt cá chân họ, đem họ treo lên xà nhà.

Những người sống sờ sờ, lại biến thành từng hàng xác chết, thật là buồn cười.

Đương nhiên, Thổ Hành Tôn cũng chỉ là dạy dỗ một chút, cũng không thật sự ra tay sát hại.

Thấy những phàm nhân kia miệng hô "Đạo gia tha mạng, Đạo gia tha mạng", y cũng nới lỏng thân thể họ, thả họ xuống.

Những người đó sau trận giáo huấn này, cũng không dám ở lại tầng một nữa, tự động chạy toán loạn xuống dưới.

Tầng hai vốn đầy người, lúc này lại chỉ còn lại một mình Thổ Hành Tôn.

Không đúng, chỉ còn lại hai người.

Trong hai người đó, một là Thổ Hành Tôn, người kia lại là một nam tử mặc áo sam màu xám, ngồi ở góc.

Bởi vị trí người này thực sự ẩn khuất, nên lúc đầu y chưa chú ý.

Không lâu sau, tiểu nhị cũng bưng rượu món ăn lên.

Thổ Hành Tôn thấy món ngon, cũng không có tâm tư để ý đến người kia, vươn tay vồ lấy trên bàn, như một con tham ăn vậy.

Không mất bao lâu, rượu món ăn đủ cho vài người trên bàn đều đã vào bụng y, nhưng vẫn chưa thỏa mãn, lại gọi tiểu nhị, lên thêm một bữa nữa.

"Đạo trưởng, rượu món ăn của Triều Ca ta có ngon không?" Ngay lúc Thổ Hành Tôn nhàn rỗi không có việc gì đang đợi tiểu nhị dọn món lên, nam tử vừa bị Thổ Hành Tôn lãng quên kia lại chủ động bắt chuyện với y.

Thổ Hành Tôn nghe lời người kia nói trong tai cũng thấy hiếu kỳ.

Người bình thường thấy thủ đoạn vừa rồi của y, lẽ ra đã bị dọa

vỡ mật rồi mới phải.

Người này sao lại to gan dám ở lại, lại còn dám nói chuyện với y?

Chẳng lẽ, không sợ y không vui, cũng để hắn như một cái xác bị treo lên đó sao?

Thổ Hành Tôn cũng hiểu ra, "Người có hành động như vậy, chẳng phải là người phi thường sao?" Có thể từ trong miệng nói ra lời "Triều Ca ta", lại sẽ là thân phận người thường sao?

"Thứ đồ gì nữa?

Đạo gia ta ăn rượu ăn món ăn thì có liên quan gì đến ngươi!" Có lẽ Thổ Hành Tôn lại uống rượu đến hỏng cả đầu óc, người kia cũng không hề đắc tội y, y lại trực tiếp mắng.

Cũng may người kia tính khí tốt, không so đo với y, bằng không với bộ dạng hiện tại của y, e rằng lại phải chịu thiệt.

Thổ Hành Tôn thấy sau khi mắng xong, nam tử kia cũng không giận, y ít nhiều cũng thấy hơi vô lễ, lại mở miệng, hỏi tên của y, cũng là để sửa lại lời lẽ, bù đắp lại.

"Tại hạ, Thân Công Báo." "Ngươi!" Nam tử kia vừa trả lời, lại trực tiếp khiến Thổ Hành Tôn kinh hô thành tiếng.

Cũng không phải danh tiếng Thân Công Báo vang xa, khiến Thổ Hành Tôn toát mồ hôi lạnh.

Bởi vì thân phận Ngọc Hư, vừa rồi ở Tây Kỳ y đã gây khó dễ với Khương Tử Nha môn hạ Ngọc Hư, hiện tại lại xuất hiện một Thân Công Báo?

Nếu không phải cố tình đợi ở đây, thì sao lại có chuyện trùng hợp đến vậy?

Sau khi kinh hãi, Thổ Hành Tôn vừa định ra tay, nhưng lại nghe

chuyện rằng, môn hạ Nguyên Thủy lại có thêm hai đệ tử nổi danh, một người tên là Thân Công Báo, không đến ngàn năm công phu, đã tu thành Kim Tiên, cũng là thiên tài chi lưu...

Khương Tử Nha, dù nổi danh, nhưng lại không bằng Thân Công Báo ở điểm này.

Thân Công Báo dùng ngàn năm tu luyện đạt tới Kim Tiên, còn Khương Tử Nha vì ngu dốt, dù được Nguyên Thủy sủng ái sâu sắc, không tiếc dùng thiên tài địa bảo rót vào cơ thể, nhưng không thông đạo tu hành, ngàn năm trôi qua mới chỉ có tu vi Tiên nhân bình thường.

Ngay cả Thổ Hành Tôn, kẻ vốn không thích nghe đạo, tu vi cũng hơn Khương Tử Nha một bậc, đủ biết thiên phú của Khương Tử Nha kém cỏi đến mức nào.

Chương 339

Chỉ là, dù hai người nổi tiếng ở những nơi khác nhau, nhưng xét cho cùng đều là đệ tử của Ngọc Hư.

Vừa rồi Thổ Hành Tôn đã làm nhục sư đệ, giờ lại gặp sư huynh, nếu không tìm cách trả thù, gã thật sự không tin.

Muốn động thủ, nhưng tu vi cả hai lại chênh lệch một phẩm giai, lẽ nào lại ra tay?

Thổ Hành Tôn bèn dùng một thủ đoạn, chuồn đi, âm thầm vận một pháp quyết, để lại một hình ảnh giả để nói chuyện, nhân lúc Thân Công Báo không chú ý, lại dùng thuật độn thổ chạy xa ngàn dặm.

Thân Công Báo vốn không định ra tay, sao ngờ Thổ Hành Tôn lại bỏ chạy?

Vì thế cũng bị mất cảnh giác, để Thổ Hành Tôn thoát đi.

Nhưng hôm nay, Thân Công Báo vốn đang chờ đợi, muốn thuyết phục đối phương về dưới trướng Trụ Vương.

Giờ chưa kịp mở lời, Thổ Hành Tôn đã biến mất, Thân Công Báo làm sao chịu được?

Liền vội vàng lần theo dấu vết mà truy đuổi.

Tu vi của Thân Công Báo vốn cao hơn Thổ Hành Tôn một phẩm giai.

Thuật độn thổ của Thổ Hành Tôn tuy lợi hại, nhưng cuối cùng vẫn bị đuổi kịp.

Thân Công Báo thấy bóng dáng liền vội kêu lên: "Đạo hữu xin dừng bước..." chỉ mong Thổ Hành Tôn có thể dừng lại nghe một lời.

Nhưng cũng lạ, Thân Công Báo cũng không biết mình đã đắc tội gì, vừa lộ diện, Thổ Hành Tôn lại bỏ chạy.

Bất đắc dĩ, đành phải tiếp tục truy đuổi, cho đến khi cả hai đều kiệt sức, cuối cùng mới dừng lại, nhìn nhau.

Người đầu tiên mở miệng là Thân Công Báo, kẻ vẫn luôn đuổi theo Thổ Hành Tôn, vừa thở hổn hển vừa hỏi: "Đạo huynh vì sao thấy ta lại bỏ đi?

Chẳng lẽ ta có chỗ nào đắc tội đạo huynh sao?" Hôm nay, Thân Công Báo cũng triệt để thấy được thủ đoạn của Bích Du Cung, đệ tử cùng dưới trướng Thánh Nhân, quả nhiên khó phân cao thấp.

Dù tu vi áp chế, nhưng muốn thực sự bắt được, cũng không dễ dàng như vậy.

Kể từ đó, Thân Công Báo cũng nên thay đổi cách nhìn về Thông Thiên trong lòng.

Trước giờ cứ nghĩ trong Tam Thanh, Thông Thiên là người đứng cuối, tu vi cũng yếu nhất.

Nhưng hôm nay thấy đệ tử dưới trướng thì lại không phải như vậy, Thánh Nhân thần thông, không đơn giản như những kẻ tiểu nhân như y nhìn nhận.

"Đạo huynh, có thể nghe ta một lời..." "Nghe cái chó má gì!" Vừa định nói thêm, Thân Công Báo bỗng nghe thấy một luồng oán khí cùng lời mắng chửi, liền ngớ người ra, không hiểu nguyên do.

Đang định hỏi, lại nghe Thổ Hành Tôn nói: "Chẳng phải đạo gia ta tửu ý chưa tiêu, nhân lúc hồ đồ mà làm nhục sư đệ kia sao?

Nhưng đạo gia ta cũng bị Thiên Bồng huấn xích rồi, làm sao!

Nếu thật sự muốn động thủ với ta, đạo gia ta dù không địch lại

ngươi, cũng nhất định phải thỉnh giáo vài chiêu!" Nói xong, Thổ Hành Tôn liền rút ra Khổn Tiên Thừng và Bá Vương Thương, định đánh về phía Thân Công Báo.

Thân Công Báo nghe được chữ "đệ" từ trong miệng Thổ Hành Tôn, cũng phần nào hiểu rõ sự hiểu lầm trong đó, liền vẫy tay về phía Thổ Hành Tôn nói: "Không biết sư đệ của đạo huynh có phải Khương Tử Nha không?

Nếu thật sự là vậy, vậy chúng ta thật sự có một sự hiểu lầm lớn rồi!" "Hiểu lầm?" Thổ Hành Tôn không giấu vẻ cảnh giác, không muốn tin lời Thân Công Báo.

"Thật sự là hiểu lầm lớn mà!" Thấy Thổ Hành Tôn không tin, Thân Công Báo liền kể hết ân oán giữa mình và Khương Tử Nha cho Thổ Hành Tôn nghe, từ lúc hai người lên núi bái sư cho đến những trải nghiệm trong ngàn năm qua, từng câu từng chữ đều xuất phát từ đáy lòng.

Mỗi khi nhắc đến tên Khương Tử Nha, trên mặt Thân Công Báo đều lộ vẻ đố kỵ, rõ ràng là cùng lúc bái sư, vì sao sư tôn lại thiên vị Khương Tử Nha như vậy?

Kẻ thù của kẻ thù là bạn, cả hai đều vô cùng bất mãn với Khương Tử Nha.

Bây giờ lại nói chuyện với nhau, có chung chủ đề, sao có thể không trò chuyện thật chân tình?

Chỉ thiếu nước ôm nhau một cái, cùng than vãn số phận bi thảm của mình.

"Đạo huynh!

Ta thật không ngờ hai chúng ta lại hợp ý như vậy.

Hôm nay để ta làm chủ, chúng ta hãy cùng nhau uống một trận thật

sảng khoái!" Thân Công Báo có ý muốn lôi kéo Thổ Hành Tôn, giờ lại đang trò chuyện rất vui vẻ, làm sao không biết nắm bắt cơ hội?

Trở lại Triều Ca, hai người đi thẳng đến tửu lầu, gọi món ăn, uống như hũ chìm.

Triều Ca không như Tây Kỳ mới thành lập, nơi này lịch sử lâu đời, các loại văn hóa rượu đều thuộc hàng thượng phẩm.

Lại thêm Trụ Vương thích rượu, càng khiến các tửu gia phải dốc sức làm ra rượu ngon.

Một vò xuống bụng, Thổ Hành Tôn cũng uống đến vui vẻ, trực hô: "Rượu ngon!

Rượu ngon!" "Đạo huynh đừng vội, hôm nay chúng ta sẽ uống một trận thật đã đời ở đây." Sau khi chào tiểu nhị và được mang thêm vài vò rượu ngon, Thân Công Báo cũng mở lời, tò mò hỏi Thổ Hành Tôn về một sư đệ.

Thân Công Báo vốn có phần nhút nhát, tự biết tu vi còn cạn, nên không thích gây sự với người khác, có thể nói là một kẻ nhát gan.

Chương 340

Vậy sao lại ra tay với Thổ Hành Tôn?

Chẳng lẽ, bộ dạng trước đây đều là giả vờ?

Xuống núi rồi thì lộ nguyên hình sao?

Sau đó, y còn tò mò một chuyện.

Vừa rồi Thân Công Báo cũng đã thấy thủ đoạn của Thổ Hành Tôn, một thân thuật độn thổ huyền diệu tinh thâm như vậy, Khương Tử Nha ra tay cũng tuyệt đối không thể chiếm được lợi lộc gì.

Vậy sao lại nghe nói Thổ Hành Tôn từng chịu thiệt thòi khi giao đấu với Khương Tử Nha?

Chẳng lẽ, Khương Tử Nha cũng đã tiến vào hàng ngũ Kim Tiên?

"A tặc!

Ngươi?" Thấy Thân Công Báo nhìn mình như kẻ thù, Thổ Hành Tôn cũng không nhịn được mà châm chọc, rồi giải thích: "Chẳng phải lúc đó ta uống say quá, ngay cả khẩu quyết dùng pháp bảo cũng đọc sai sao?

Bằng không, ngươi sao có thể là đối thủ của ta?" Thổ Hành Tôn không thích chuyện tu vi, khi Thông Thiên giảng đạo, gã chỉ ngáp ngủ, hoàn toàn không nghe lọt tai.

Bằng không, đệ tử Thánh Nhân mà chỉ có tu vi Thiên Tiên, chẳng phải quá yếu sao?

Vả lại, cũng không phải ai cũng như Khương Tử Nha, ngu đến mức không chịu nổi.

Nhưng, Khương Tử Nha vì được Nguyên Thủy sủng ái, không

tiếc dùng đủ loại bảo bối rót vào cơ thể, nên xét cho cùng, tu vi của Thổ Hành Tôn và Khương Tử Nha cũng chỉ tương đương, ngang tài ngang sức, không phân trên dưới.

Nói như vậy, những lời từ miệng Thổ Hành Tôn nói ra ít nhiều có phần không đáng tin.

Sau khi nói xong, gã cũng thấy hơi xấu hổ, bèn chuyển đề tài sang chuyện khác, để không quá mất mặt: "Chỉ là Khương Tử Nha có một pháp bảo, thật sự phiền phức, hình như chuyên khắc chế thuật độn thổ của ta thì phải." "Pháp bảo?" Thân Công Báo và Khương Tử Nha vốn là đồng môn, làm sao Thân Công Báo lại không biết pháp bảo trong tay Khương Tử Nha?

Y biết trước khi xuống núi, sư tôn đã trao Phong Thần Bảng và Đả Thần Tiên cho Khương Tử Nha để chủ trì việc phong thần.

Hai bảo bối này tuy không phải vật tầm thường, nhưng công hiệu đơn nhất, không có tác dụng lớn.

Sở dĩ khiến các sư huynh đệ đỏ mắt, không phải vì bản thân hai bảo bối, mà là công đức lớn lao ẩn chứa phía sau chúng.

Khương Tử Nha làm sao có thể dùng hai vật này mà khiến Thổ Hành Tôn chịu thiệt?

"Pháp bảo?" "Là một lá cờ nhỏ màu huyền hoàng, lần đầu gặp nó, ta có thể thoát tay, rơi xuống đất.

Nhưng nó lại phân thành ba mặt, tạo thành một hình tam giác quanh chân ta.

Ta vừa thi triển độn thổ từ dưới đất chui lên, đã bị nó trói chặt lấy chân, đầu ta như thể va vào đá kim cương vậy, đất dưới chân cũng không còn mềm xốp như trước nữa..." Thuật độn thổ của Thổ Hành Tôn truyền từ Thông Thiên giáo chủ, từ khi học được đến nay trăm

lần thử trăm lần linh nghiệm, chưa từng thấy mất hiệu lực.

Chỉ duy khi gặp ba lá cờ nhỏ này, chúng lại như khắc tinh vậy, khiến gã không có cách nào chống cự, Thổ Hành Tôn vẫn nhớ rất rõ.

Trước đây, không phải là gã chưa từng gặp người dùng pháp bảo đối phó, nhưng cuối cùng đều là kỹ năng cao hơn một bậc, chiếm được lợi của người khác.

Chỉ duy nhất một lần này là chịu thiệt thòi lớn.

"Thần vật!

Thần vật!

Sư tôn lại còn giao bảo bối này cho y!

Sư tôn lại còn giao bảo bối này cho y!" Không hiểu vì sao, chỉ nghe Thổ Hành Tôn miêu tả một lượt, Thân Công Báo liền thất thố cả người, trong miệng lẩm bẩm, vẻ mặt hiện rõ sự kinh ngạc, trong mắt còn lóe lên vẻ đố kỵ, chỉ hận Nguyên Thủy đã trao tất cả ân huệ vào tay Khương Tử Nha!

Lá cờ nhỏ màu huyền hoàng kia không chỉ là một pháp khí tầm thường, mà là vật Hồng Quân tặng cho Nguyên Thủy trên Phân Bảo Nham, có tên là Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ, một kiện Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo!

Lá cờ này là vật do đóa sen đầu tiên giữa trời đất hóa thành vào thuở Hỗn Độn sơ khai, được Hồng Quân thu về luyện chế.

Thân sen biến thành Tam Thập Lục Phẩm Diệt Thế Hắc Liên; đài sen biến thành Cửu Phẩm Liên Hoa; lá sen lại hóa thành Ngũ Phương Kỳ Xí, chia ra: Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ, Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ, Ly Địa Diễm Hỏa Kỳ, Tố Sắc Vân Giới Kỳ, Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ.

Ngũ Phương Kỳ cùng cai quản năm phương đông, nam, tây, bắc, trung, mỗi cái đều có năng lực thông thiên.

Trong đó lại lấy Hạnh Hoàng Kỳ chủ trì trung ương, tác dụng mạnh nhất, giống như Thái Cực Đồ của Lão Tử, có thể diễn ra phong, hỏa, lôi, điện, quả thực vô địch.

Thần vật như vậy, cũng chỉ có trong tay Thánh Nhân mới có thể phát huy công hiệu, vì thế nó cũng trở thành bản mệnh pháp bảo của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Nhưng sao Nguyên Thủy lại đem nó tặng cho Khương Tử Nha để hộ thân?

Dù có thiên vị Khương Tử Nha, cũng nên có giới hạn chứ, sao có thể chia sẻ như vậy!

Trong lòng Thân Công Báo sinh ra cảm ứng, y cũng nghĩ đến những gì mình đã trải qua ở Ngọc Hư Cung.

Dù có nghe đạo chăm chú đến đâu, cuối cùng cũng không được sư tôn một lời khen ngợi, để Khương Tử Nha chiếm hết mọi lợi lộc!

"Có khi nào, đạo trưởng..." Thổ Hành Tôn, thấy Thân Công Báo khó xử mãi, cuối cùng cũng mở miệng, định an ủi vài câu.

Chương 341

Nhưng vì gã không giỏi ăn nói, không thể xoa dịu được tâm tình của đối phương, ngược lại còn nói trúng vào chỗ đau, khiến Thân Công Báo trừng mắt giận dữ nhìn Thổ Hành Tôn, đôi mắt chỉ thiếu điều bốc lửa, muốn thiêu rụi kẻ trước mặt thành tro tàn.

Thân Công Báo nổi danh ở hai điểm: một là tư chất thượng giai, chỉ dùng nửa năm đã tu thành cảnh giới Kim Tiên; hai là bản tướng của y là một con báo đen, phi thường.

Nguyên Thủy vì người thân thành đạo, nên đối với Yêu tộc vẫn luôn không thích, đệ tử dưới trướng đều là hình người, không thấy chủng tộc khác.

Vì thế khi Thân Công Báo bái nhập Ngọc Hư môn hạ, không ít người đã kinh ngạc lớn, cho rằng y cuối cùng cũng thay đổi tính tình.

Nhưng không ngờ, vị yêu tiên duy nhất lại thê thảm đến vậy...

Thật sự khiến người ta không khỏi thở dài.

Kỳ thực vạn vật bản tướng, vô luận là vu, yêu hay nhân thân, tu hành một đạo cũng không có phân biệt.

Chỉ là con người cuối cùng không muốn buông bỏ sự chấp niệm trong lòng.

Điều đó cũng khiến Thân Công Báo vẫn luôn để tâm đến bản thân của mình, giống như Thổ Hành Tôn không thích bị người khác nhắc đến chiều cao vậy, đều là cùng một đạo lý.

Chỉ là, Thân Công Báo vốn không nhỏ mọn như Thổ Hành Tôn.

Y biết Thổ Hành Tôn vô ý, nên nhanh chóng gạt bỏ hận ý, tiếp tục đàm luận: “Không biết đạo huynh tiếp theo có định làm gì?

Tiếp tục vui chơi nhân gian, hay quay về Bích Du Cung?" Thời điểm Phong Thần đang diễn ra, ở lại nhân gian hưởng lạc sẽ kéo theo nhiều nhân quả, chỉ cần lơ là một chút sẽ bị nhân quả quấn thân.

Thổ Hành Tôn lại tự biết mình không phải là người cẩn thận, nên không muốn ở lại nhân gian lâu dài.

Nhưng quay về Bích Du Cung?

Có Thánh Nhân che chở, chỉ cần không ra khỏi cửa cung thì luôn tự tại.

Nhưng trong cung quy củ lại nhiều, đã ở ngoài vui chơi rồi, làm sao có thể tĩnh tâm lại được?

Vì thế, Thổ Hành Tôn cũng không còn chỗ nào để đi, không biết phải làm sao.

Gã bèn hỏi Thân Công Báo: "Không biết đạo trưởng đang ở đâu?

Có thể kết bạn với ta không?" Thân Công Báo đã bận rộn bao lâu, chẳng phải vì câu nói này sao?

Hiện thấy đối phương hỏi, y lập tức đồng ý: "Đạo huynh quả nhiên hợp ý ta, có thể cùng ta bái kiến Trụ Vương!" "?

Trụ Vương?

Không được!

Không được!

Tuyệt đối không được!" Vừa định đứng dậy, Thổ Hành Tôn bỗng nghe thấy hai chữ "Trụ Vương", liền ngồi phắt xuống, lắc đầu quầy quậy, từ chối.

Sư tôn đã sai gã xuống phàm, đặc biệt để phò tá Võ Vương.

Giờ tuy có xích mích với y, nhưng cũng không nên quay lưng đầu

quân cho đối thủ của Võ Vương.

Hôm nay tuy không thấy dân chúng oán hận ngút trời như lời đồn, nhưng gã vẫn cảm thấy bất ổn trong lòng, không thể chấp nhận lời Thân Công Báo.

Chỉ là, vừa rồi đã ăn uống của người ta một bữa, Thổ Hành Tôn cũng không tiện từ chối quá cứng rắn.

Gã bèn lấy lệnh của Thông Thiên làm lá chắn, nói với Thân Công Báo: "Đạo trưởng vạn lần không thể, sư tôn mệnh ta hạ phàm phò tá Nhân Hoàng, ta làm sao có thể chuyển thân đầu chí Nhân Hoàng địch thủ đương trung?

Thực không thỏa đáng, không thỏa đáng..." Thân Công Báo là người thế nào?

Không chỉ tư chất thông minh trên đường tu hành, mà ngay cả trong đối nhân xử thế cũng không kém cạnh ai.

Với cái miệng tài tình, biện luận sắc sảo, còn hơn cả Phật tử miệng nở hoa sen.

Đôi mắt y khẽ đảo, liền tìm ra lý do cho Thổ Hành Tôn: "Đạo huynh nói vậy sai rồi, giáo chủ chỉ mệnh ngươi xuống phò tá Nhân Hoàng, chứ đâu có nói là Nhân Hoàng nào.

Chẳng phải ngay từ đầu, ngươi đã tìm nhầm đối tượng rồi sao?" "Nhân Hoàng nào?

Chẳng lẽ trên đời có hai Nhân Hoàng sao?" Sau một hồi Thân Công Báo nói, Thổ Hành Tôn ngớ người ra, không hiểu lời y có ý gì.

Cơ Phát được Thánh Nhân chỉ định, lại được vạn dân tôn sùng, ngôi vị Nhân Hoàng lý lẽ phải là của y.

Đâu ra Nhân Hoàng thứ hai?

“Sai rồi, sai rồi, đạo huynh nói vậy kỳ lạ quá...

Thiên ý khó dò, ngôi vị Nhân Hoàng lại có hai cái.

Nếu thật sự chỉ có một, vậy hà cớ gì phải có một trận Phong Thần?

Chương 342

Mục đích chẳng phải là tranh giành ngôi vị Nhân Hoàng sao?" Nghe Thân Công Báo biện giải, Thổ Hành Tôn lại không cho là thật, trong miệng liền cãi lại: "Cái gọi là Nhân Hoàng, lẽ ra phải được trăm họ yêu mến.

Hiện tại lòng người đang hướng về Tây Kỳ, còn Đế Tân thì sao?

Tam Hoàng Ngũ Đế kia, vị nào mà không được lòng người hướng về?

Đế Tân làm bậy, người thần cùng phẫn nộ, đạo trưởng muốn lừa ta, cũng nên cho ta một lý do hợp lý chứ." Thổ Hành Tôn lại nuốt một ngụm rượu, chỉ coi đó là lời nói bậy, không để tâm, cười ha ha, lông mày nhíu lại, tâm thần hoàn toàn đặt vào chén rượu trong tay.

"Đạo huynh có điều không biết..." Lại một hồi biện luận dài dòng, Thân Công Báo mở miệng, trong miệng cũng lẩm bẩm nói: "Đạo huynh lại chưa từng thấy sự tích của các Nhân Hoàng tiền nhiệm ở phàm gian sao?

Chỉ nghe đồn đãi, làm sao có thể coi là thật?

Chính cái gọi là, kẻ thắng làm vua, kẻ bại làm giặc.

Ngươi cho rằng Tam Hoàng Ngũ Đế được người ta tôn sùng nên mới thành Nhân Hoàng, nhưng lại không nghĩ rằng, phải thành Nhân Hoàng rồi mới được người ta tôn sùng sao?" "Ta lại hỏi, trong mắt Thánh Nhân, nhìn phàm nhân như thế nào?" Một câu hỏi này, lại khiến Thổ Hành Tôn khó mở lời.

Trời đất bất nhân, coi vạn vật như chó rơm.

Thánh Nhân bất nhân, coi trăm họ như lợn gà.

Vậy thì, phàm nhân lại vì sao phải lập miếu vũ ở phàm gian, dùng hương hỏa cúng bái?

Chẳng phải có đại thần thông, trong chớp mắt có thể phán định sinh tử phú quý sao?

Thánh Nhân như vậy, Nhân Hoàng cũng lẽ ra phải như vậy.

Trăm họ yêu mến, không thể thúc đẩy Nhân Hoàng ra đời, mà là vì Nhân Hoàng ra đời, cho nên trăm họ mới yêu mến.

Hai điều này tuy kết quả giống nhau, nhưng trình tự trước sau khác nhau, lại phân ra hai ý nghĩa khác biệt.

Thổ Hành Tôn nghĩ đến đây, ban đầu chỉ cảm thấy Thân Công Báo nói toàn lời nhảm nhí, bây giờ cũng ít nhiều có chút hoảng hốt, quay đầu nhìn về hướng Triều Ca.

"Đạo huynh nếu vẫn không tin lời ta, cũng có thể cùng ta tiến cung kiến Trụ Vương!" "Dù sao thì ta cũng không có chỗ nào để đi, đi theo nhìn xem cũng có sao đâu!" Nói rồi, hai người liền cưỡi mây, bay về phía Triều Ca.

Trên đường, Thổ Hành Tôn cũng luôn nhìn khắp bốn phía, muốn xem Đế Tân rốt cuộc đã làm những tội nghiệt gì mà lại khiến người ta căm hận đến vậy.

Thậm chí, còn có người chuyên môn liệt kê tội trạng của y, phân phát khắp nơi, cùng nhau chỉ trích, mắng nhiếc.

"Đi ngược thiên đạo, không lập đàn vị Thánh Nhân", Thổ Hành Tôn tự mình là người tu đạo, cũng biết đàn vị Thánh Nhân cùng lắm chỉ thêm chút hương hỏa cho Thánh Nhân, cũng không thể biểu đạt thiên ý.

Lại thêm thân là đệ tử của Thông Thiên, y cũng biết trong mắt Thánh Nhân, trăm họ như lợn gà, không đi cúng bái cũng chẳng ảnh

hưởng gì.

"Trăm họ thực không đủ ăn, không đủ mặc".

Trước đây gã cũng thấy rồi, những bá tánh nghèo khổ kia đều đã trốn sang bờ bên kia sông Hoàng Hà.

Thổ Hành Tôn hiện tại, tự nhiên cũng không thấy.

Chỉ coi như lời nói suông.

Ngoài hai điểm trên, còn có "sủng ái hậu cung", không dẫn đến việc nước Đại Thương suy yếu, chư hầu chia cắt, hầu như mỗi ngày đều xảy ra chiến tranh liên miên.

Nhưng "đông nam tây bắc, tứ đại bá hầu, đã đi ba, chỉ còn một người sống sót trên đời", gã cũng không thấy.

Còn về "sủng ái hậu cung"?

Lại đúng với tính cách của Thổ Hành Tôn và những người như gã.

Cái gọi là mỹ nhân, chẳng phải nên được người khác yêu chiều sao?

Nếu Trụ Vương thật sự không quan tâm, thật sự bạo ngược cướp bóc của cải, vậy Thổ Hành Tôn cũng không để tâm như người thường.

"Thế nào?" Thấy Thổ Hành Tôn dò xét suốt đường, Thân Công Báo đoán ra ý của gã, bèn hỏi.

Hiện tại nước Đại Thương thái bình dân an, mọi tệ đoan đều bị quét sạch sang bờ bên kia sông Hoàng Hà, muốn bới lông tìm vết, cũng không dễ dàng tìm ra rắc rối.

Vì thế khi nói chuyện với Thổ Hành Tôn, y cũng lộ vẻ đắc ý.

"Nơi đây, lại khác với lời đồn bên ngoài...

Chỉ là, ngôi vị Nhân Hoàng...” Thổ Hành Tôn tuy đã thấy cảnh tượng triều Thương, nhưng lại có chút lo lắng về lời dặn của sư phụ trước khi xuất cung.

Ngày ấy, Thông Thiên giáo chủ ngồi trên đại tọa chưởng giáo, đang giảng đạo cho các đệ tử trong môn.

Các sư huynh đệ đều được Thánh Nhân truyền xướng, như nhập mộng cảnh, mê như say.

Chỉ duy Thổ Hành Tôn một mình ngồi khoanh chân dưới chiếu, tâm thần xao động, thỉnh thoảng nhìn ra ngoài, hiển nhiên là không được đại đạo.

Thông Thiên nhìn một cái, biết được phương pháp của đồ nhi.

Chương 343

Sư phụ Hồng Quân đã có lời rằng, lần phong thần này hung hiểm, trừ vị trí Thánh Nhân, tất cả đều không thể khinh suất nhúng tay vào, bằng không chỉ cần một chút sơ suất, liền sẽ vẫn lạc trong đó.

Các Thánh Nhân lại đều là giáo chủ, tuy siêu thoát ngũ hành, nhưng cũng không thể để đệ tử mình chết uổng.

Vì thế đã mở Linh Cung, dùng đại pháp lực bảo hộ đệ tử, chỉ cần không ra khỏi cửa cung, thì cũng có thể khiến phiền phức không tìm đến.

Chỉ là, tâm ý của Thánh Nhân, không phải ai cũng có thể lĩnh ngộ được.

Thổ Hành Tôn chính là một ví dụ.

Thông Thiên trong lòng sinh lòng tiếc nuối, nhưng cũng chỉ biết bất đắc dĩ.

Nếu cứ nhốt gã trong cung, sau này phàm tâm lại thắng, lén lút chạy xuống núi thì cũng không hay.

Chi bằng trực tiếp chỉ cho gã một nơi để đi, tuy nguy hiểm, nhưng cũng hơn là một mình gã tự tiện xông bừa.

Vì thế, sau khi nhìn thấu tâm tư của Thổ Hành Tôn, Thông Thiên giáo chủ cũng dừng việc truyền đạo, dặn dò Thổ Hành Tôn kỹ càng: "Ta biết con chán cảnh thanh tịnh trong cung, tự thích xuống núi hưởng lạc.

Ta cũng không nói không thể xuống núi, nhưng phải biết rằng phàm gian hung hiểm, không như bình thường.

Lần xuống núi này, con có thể đến Tây Kỳ, phò tá Nhân Hoàng,

hoặc có thể tránh được tai ương...” Thổ Hành Tôn chính là vì khắc ghi lời của Thông Thiên giáo chủ, cho nên mới khó xử như vậy sau khi rời Tây Kỳ.

Tương tự, đây cũng là nguồn gốc của sự lo lắng của gã hiện tại.

“Chẳng lẽ, sư phụ sai sao?” “Hừ!” Ngay lúc Thân Công Báo đang vội vàng bày tỏ thái độ với Thổ Hành Tôn, lại bỗng có một tiếng nói từ xa truyền đến, chui vào tai hai người.

Sư phụ của Thổ Hành Tôn chính là Thông Thiên giáo chủ, Thánh Nhân của Tiệt Giáo, sao có thể sai được?

Thổ Hành Tôn trong lòng vốn đang do dự, cũng không kịp nhìn xem là ai, liền trực tiếp giận dữ mắng lại.

“Thần thông của Thánh Nhân tuy không tầm thường, nhưng cũng không có nghĩa là lời nói trong miệng đã thành chân lý!

Hôm nay ta liền muốn lớn tiếng tuyên bố, ngôi vị Nhân Hoàng do trời định, nhưng ta cũng muốn thử tranh một phen!

Xem rốt cuộc ai mới là người chiến thắng!” Tiếng nói của người này như sấm cuộn, khí thế mười phần, hai chân giẫm trên mặt đất, nhưng lại như chống trời, càng hiển lộ khí phách.

Trong chốc lát, Thổ Hành Tôn thật sự bị chấn động tinh thần, quên mất lời mắng vừa rồi.

Nhanh chóng phản ứng lại, Thổ Hành Tôn lại mở miệng, nói: “Ngươi là thân phận gì, dám cả gan vọng suy Thánh ý!” “Quả nhân chính là Đế Tân, ta cũng là Nhân Hoàng!” “Cái gì!” Thổ Hành Tôn kinh hãi, thật sự không dám tin nổi.

Đế Tân, kẻ trong miệng mọi người là nghịch hành đạo suy, hoang dâm vô độ, lại có bộ dạng như thế này sao?

Trong khoảnh khắc, gã thật sự suýt chút nữa đã tin lời của Thân Công Báo và Đế Tân.

Thật ra khí phách của Võ Vương và Trụ Vương quá khác biệt, như trời và đất vậy.

Võ Vương thấy người, chỉ biết quỳ bái, để cầu người kia về dưới trướng.

Người khác vừa tốt bụng giúp đỡ, lại sinh lòng cảm kích quỳ bái tiếp.

Hành động như vậy, sao xứng với hai chữ "Nhân Hoàng"?

Còn nhìn Trụ Vương, y chất vấn trời, hai chân giẫm trên mặt đất, tay chỉ khung trời, một mực hiển lộ bản sắc kiêu hùng, quả thực là uy vũ của một đại tướng.

So sánh hai bên, chỉ riêng về khí phách, Võ Vương đã kém Trụ Vương một bậc rồi.

Chỉ là, lời sư tôn dạy dỗ khiến gã cảnh giác, khí phách chỉ là khí phách, cũng không thể dùng làm bằng chứng cho ngôi vị "Nhân Hoàng".

Bằng không, hổ gầm trong núi, trăm thú không dám tiến lên, nhưng vị vua trong rừng đó, sao lại bị phàm nhân bắt được?

Vì thế Thổ Hành Tôn cũng không vội vàng, lại hỏi Đế Tân: "Đã là Nhân Hoàng, vậy có bằng chứng gì để chứng minh việc này?

Chỉ dựa vào lời nói suông, ta nghe và tin, chẳng phải quá vội vàng sao?" Đến lúc này, Thổ Hành Tôn thật sự đã thay đổi chủ ý.

So với việc phải chịu thiệt thòi dưới tay Võ Vương, đầu quân cho Đế Tân cũng là một việc tốt.

Sở dĩ chưa đồng ý, chỉ là vì nhớ đến lời giáo huấn của Thông

Thiên, không tiện tùy tiện thay đổi lời nói.

Chỉ cần Đế Tân có thể đưa ra một lý lẽ, thì mọi chuyện sau đó sẽ dễ tính toán hơn.

Lần này Đế Tân vì điều này, hao tốn thêm lời nói thì có gì mà không được?

Thổ Hành Tôn đối với y tuy chỉ là một tiểu nhân vật, nhưng phía sau lại có liên quan đến cả Tiệt Giáo.

Trong Bích Du Cung, đầy rẫy sư huynh đệ, có thể mượn tay gã mà kéo toàn bộ Tiệt Giáo vào, để góp sức cho cuộc tranh giành ngôi vị Nhân Hoàng giữa y và Cơ Phát.

Đương nhiên, kế hoạch lần này của Đế Tân, Thổ Hành Tôn lại không hề hay biết, gã chỉ đứng ngây tại chỗ, nhìn về phía Đế Tân, chờ đợi lời giải thích của y.

Lại thấy Đế Tân mở miệng, ngẩng đầu hỏi: "Ta hỏi, lần phong thần này là do ai sắp đặt?" "Thánh Phụ Nhân Giáo Lâm Hiên!" Thổ Hành Tôn từng nghe sư phụ nhắc đến, thiên đạo tự thành Lục Thánh, là tiên thiên; nhưng lại có một người, không kém gì họ, cần phải trải qua vạn kiếp ở nhân gian, mới có thể thành Thánh.

Chương 344

Lần lượng kiếp này tuy là Phong Thần, nhưng thực tế lại là lúc Lâm Hiên đã độ vạn kiếp, sắp thành Thánh.

Còn về Phong Thần?

Cũng chỉ là một trò vui mừng cho Lâm Hiên thành Thánh mà thôi.

"Lời này có lẽ không sai, nhưng sư tôn lại bỏ quên ta ở bên ngoài!" Bỗng Đế Tân vận pháp lực, hiển lộ chân thân, từ ngực bay ra một lá cờ nhỏ màu huyết sắc.

Lại có một chuỗi đầu lâu bạch ngọc xâu thành hạt châu bay lơ lửng trên đỉnh đầu Đế Tân.

Rồi từ dưới đất sinh ra mây đen, nâng đỡ hai chân Đế Tân, đưa y bay đến tận chân trời.

Chỉ thấy sau đó, Đế Tân chắp hai tay sau lưng, mặt hướng về phía Oa Hoàng Cung, trong miệng lẩm bẩm: "Thiên đạo cùng thiết lập Thất Thánh, bất cứ ai cũng không thể trái nghịch.

Chỉ là vị Thánh Nhân thứ bảy vẫn còn đang tranh chấp.

Cũng không phải định số, ta liền có thể mượn công đức, tranh đoạt vị Thánh Nhân đó.

Bằng không lần này cũng không nên là lúc ta xuất thế, lại ra tay, uổng phí biết bao kế hoạch của ta!" Lời này của Đế Tân, và Lâm Hiên trong Oa Hoàng Cung, đều biết tình cảnh này.

Bản tướng của Đế Tân là đại tướng dưới trướng Hoàng Mi lão tổ, thực lực phi thường.

Từ sau kế hoạch Lục Áp những năm đầu, y vẫn luôn tiềm phục

nhân gian, chờ đợi cơ hội.

Vốn dĩ nên xuất thế vào lượng kiếp tiếp theo để gây khó dễ cho Lục Áp, nhưng lại cảm ứng được thiên ý, Lâm Hiên chứng đạo, cùng mệnh mạch tương ứng.

Y có thể dùng thủ đoạn, cướp lấy vị trí đó, nên mới xuất thế sớm, và đoạt xá Trụ Vương.

Lần này, Lâm Hiên và Đế Tân tranh đấu, là mượn sự trùng hợp của thiên ý.

Thánh Nhân, cũng không thể mạo hiểm can thiệp vào cuộc tranh đấu của hai người.

Tự y nghĩ, Đế Tân cũng không cần sợ Nữ Oa Thánh Nhân trong Oa Hoàng Cung, chỉ cần khiêu khích Lâm Hiên, mạo phạm Nữ Oa, thì Nữ Oa cũng không thể làm gì y.

Chỉ là, Thánh Nhân rốt cuộc vẫn là Thánh Nhân.

Bình thường, ai khi hướng về Oa Hoàng Cung mà không cung kính?

Chỉ cần có chút không vui, cũng chỉ thoáng qua trong lòng, không dám lưu lại lâu.

Nhưng hôm nay, Đế Tân không những khi hướng về Oa Hoàng Cung thì lộ vẻ khiêu khích, mà còn dùng linh thức thăm dò đại điện bên trong.

Nữ Oa Thánh Nhân thân là một nữ tử, làm sao có thể để người khác nhìn trộm khuê phòng?

Thiên đạo có chướng ngại, nhưng Nữ Oa cũng nhất định phải trừng trị y một phen!

Lại thấy Đế Tân dùng linh thức thăm dò, Nữ Oa dường như cũng

giận dữ.

Nàng phất tay một cái, từ trên tường cung bay ra một vật.

Ngón tay ngọc triển ra, cũng khẽ lắc.

Thật kỳ lạ, khi Nữ Oa Thánh Nhân lắc vật đó, Đế Tân và Thân Công Báo ở dưới đất đều tâm thần bất ổn, toàn thân như không còn xương cốt mà mềm nhũn ra, đầu gối khẽ nhũn, suýt chút nữa đã quỳ bái về phía Oa Hoàng Cung.

Đế Tân bất ngờ chịu thiệt, mất đi uy nghiêm, cũng không nhịn được mà hừ lạnh một tiếng, trong lòng mắng Nữ Oa: "Hay cho Nữ Oa!

Dám dùng vật giả đối phó ta, hại ta suýt chút nữa mất mặt.

Đợi ta sau này thành Thánh, thoát khỏi thân yêu, xem ta sẽ đối phó ngươi thế nào!" Hóa ra, vật Nữ Oa cầm vừa rồi chính là Chiêu Yêu Phiên.

Nữ Oa tuy lập Nhân Giáo, nhưng cuối cùng cũng là thân yêu thành Thánh, lẽ ra phải là giáo chủ của Yêu tộc.

Chỉ sau trận Vu Yêu đại chiến, nhân tài hai tộc tiêu điều, Yêu tộc không còn, Nữ Oa cũng không còn giữ vị trí giáo chủ.

Nhưng thuở sơ khai, vì để che chở chủng tộc, nàng đặc biệt luyện chế một pháp bảo, dùng để chiêu vạn yêu, lánh nạn vào Oa Hoàng Cung.

Dù sau này có biến cố, Yêu tộc đại bại, nhưng Chiêu Yêu Phiên lại còn lưu lại, vừa hay dùng làm pháp khí trừng trị Đế Tân.

Dù Đế Tân pháp lực cao cường, tu vi đã đạt đến Chuẩn Thánh, nhưng trên Chiêu Yêu Phiên có tinh huyết của các yêu tiên tổ.

Vì thế, phàm là thân yêu, một ngày chưa thành Thánh Nhân, tổng

phải chịu sự trói buộc của Chiêu Yêu Phiên.

Dù tu vi cao hơn, cũng không khiến sự trói buộc yếu đi.

“Hôm nay ta xem y có nhớ bài học không!

Dám cả gan như vậy, ta nhất định phải khiến y quỳ xuống hướng về Oa Hoàng Cung mới được!” Nữ Oa tuy là nữ tử, nhưng tính khí lại không kém nam tử là bao, trong lòng căm hận mắng thầm.

Quả nhiên, kể từ đó, Đế Tân tuy vẫn còn bất mãn trên mặt, nhưng cũng không dám phóng tứ, thu lại ánh mắt.

Chương 345

Sau đó, Đế Tân cũng giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, vung tay áo một cái, cuộn hai đạo mây đen cuốn lấy Thân Công Báo và Thổ Hành Tôn chuẩn bị quay về cung.

Nhưng cũng chính lúc đó, trên trời lại vang lên một tiếng quát lớn, mắng Đế Tân: "Tiểu nhi Đế Tân!

Chớ có bỏ chạy!" Vừa rồi Đế Tân mạo phạm Oa Hoàng Cung ngoài ba mươi ba tầng trời, chọc giận không chỉ Nữ Oa nương nương, chủ nhân của Oa Hoàng Cung, mà còn cả Lâm Hiên.

Nếu là bình thường, Lâm Hiên cũng lười chấp nhặt với Đế Tân, dù sao sau này hai người cũng sẽ có một trận giao đấu.

Việc này bây giờ chỉ lãng phí công phu.

Nhưng y lại làm nhục Nữ Oa Thánh Nhân, rõ ràng là khuê phòng của nữ nhân, nhưng lại nhìn một cách tứ vô kỵ đạn như vậy, thật sự vô lễ.

Lâm Hiên há có lý nào không giáo huấn y?

Kể từ đó, Lâm Hiên cũng hạ phàm gian, ngăn chặn hành động của ba người.

Đế Tân thấy Lâm Hiên, trong lòng thầm kêu tốt.

Vừa rồi chịu thiệt trong tay Nữ Oa, không làm gì được Thánh Nhân, đúng lúc này liền lấy đệ tử của nàng ra để trút giận!

Trong chớp mắt, y đưa Thân Công Báo và Thổ Hành Tôn ra bên ngoài, để lát nữa khi giao đấu với Lâm Hiên không phải bảo vệ hai người họ, làm phân tâm.

Sau đó lại tế xuất pháp bảo, ném lá cờ nhỏ màu huyết sắc kia và mười hai đầu lâu bạch ngọc xâu thành chuỗi hạt châu.

Lâm Hiên cũng biết hàng, thấy hai vật đều không tầm thường, trên mặt cũng thêm vài phần cẩn trọng.

Vừa rồi y chịu thiệt trong tay Bồ Đề, mất đi Hỗn Độn Tiên Thiên Linh Bảo Tam Thập Lục Phẩm Diệt Thế Hắc Liên.

Dù trong tay cũng có pháp bảo, nhưng uy lực lại không bằng trước đây, giao đấu với Đế Tân ít nhiều cũng tốn sức.

Năm xưa Đế Tân cũng là một nhân vật lớn, một thân tu vi thông thiên, không kém gì Hoàng Mi.

Sau khi Hoàng Mi vẫn lạc trong Vu Yêu đại chiến, toàn bộ pháp khí của y lại rơi vào tay Đế Tân, càng thêm hung mãnh.

Trước hết là lá cờ nhỏ màu huyết sắc kia, toàn thân u hồng, phát ra huyết quang.

Phàm nhân nhìn một cái, liền cảm thấy hồn phách không giữ được, trong cơ thể có thứ gì đó bay vào, vốn có thủ đoạn nhiếp hồn.

Dù Lâm Hiên đạo hạnh cao thâm, nhưng vạn nhất trúng chiêu, cũng phải phân thân, thật sự không ổn.

Còn mười hai đầu lâu bạch ngọc kia, chính là sau Vu Yêu đại chiến, Đế Tân lấy được từ trên thân mười hai Tổ Vu đã vẫn lạc.

Y sắp xếp, dùng pháp lực luyện chế, cũng có thể hóa ra trận hung hiểm nhất thiên địa, Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận.

Đương nhiên, chỉ có xương cốt của Tổ Vu, không phải toàn bộ thực lực của Tổ Vu.

Đại trận hóa ra từ đó uy lực cũng giảm đi rất nhiều.

Bằng không nếu thật sự như vậy, Thánh Nhân hạ phàm cũng phải

tránh xa ba tấc, không dám khinh suất bước vào.

Chỉ có Thông Thiên giáo chủ, lại cầm Tru Tiên Kiếm, Lục Tiên, Hãm Tiên, Tuyệt Tiên Tứ Kiếm cùng Tru Tiên Trận Đồ cùng diễn ra một trận sát trận khác của thiên địa mới có thể chống lại.

Vì thế, hôm nay Lâm Hiên cũng không sợ hãi, chỉ ngẩng đầu đứng thẳng, chờ Đế Tân ra chiêu.

Đế Tân cũng biết thần thông của Lâm Hiên như thế nào.

Muốn dùng thủ đoạn tầm thường mà bắt được y, chẳng khác nào kẻ si mê nằm mộng.

Thật sự muốn khiến y chịu thiệt, phải dùng sát chiêu mới được.

Chỉ thấy y ném huyết kỳ ra, bay đến dưới chân Lâm Hiên.

Trong miệng lẩm bẩm chú ngữ, huyết kỳ liền theo gió mà lớn lên, nhanh chóng từ lớn bằng lòng bàn tay biến thành cao hơn một người.

Sau đó trong đó lại truyền ra lực hút, kéo Lâm Hiên muốn lôi vào trong.

Chỉ là, Lâm Hiên tự tin vào thần thông của mình, lại không sợ hãi, không hề chống cự, ngược lại còn tiến thêm một bước, đi về phía huyết kỳ.

Đế Tân thấy vậy liền cười lạnh liên tục, trên mặt lộ vẻ giận dữ: "Đúng là kẻ tài cao gan lớn!

Hôm nay ta xem ngươi có thật sự có bản lĩnh đó không!" Phàm là tu vi Chuẩn Thánh, đấu pháp tự nhiên không thể sánh với tu sĩ bình thường, chỉ ném pháp bảo ra, dùng pháp lực mà so cao thấp.

Chuẩn Thánh tuy không bất tử bất diệt như Thánh Nhân, nhưng cũng gần như vậy, tương đương với nửa bước đã đạp vào ngưỡng cửa thiên đạo, chỉ chờ cơ duyên đến, đẩy nốt nửa bước còn lại vào

trong.

Vì thế, chỉ dùng pháp bảo để đối phó cũng có nhiều nguy hiểm.

Nếu học theo tu sĩ bình thường, e rằng đấu vài năm cũng không phân được cao thấp.

Chỉ khi tế xuất trận pháp, lại dùng linh bảo làm trận nhãn để đối địch, mới có thể gây thương tổn bản thân người khác, tranh giành tính mạng.

Chương 346

Đế Tân và Lâm Hiên hai người tu vi ngang tài ngang sức.

Nếu Lâm Hiên Tam Thập Lục Phẩm Diệt Thế Hắc Liên chưa bị Chuẩn Đề đoạt đi, thì y có thể kiêu ngạo cũng không sao.

Nhưng hiện tại pháp bảo đã mất, lại còn cố chấp như vậy?

E là coi thường Đế Tân rồi.

Cùng là Chuẩn Thánh, chưa động thủ đã bị đối xử như vậy, trong lòng Đế Tân sao có thể không giận?

Sau một tiếng gào thét lớn, y cũng bước vào trận, đối diện với Lâm Hiên.

Lá cờ nhỏ màu huyết sắc kia, cũng có danh tiếng riêng.

Thuở Hỗn Độn sơ khai, trời đất sinh ra một đóa sen, được Hồng Quân thu về, luyện thành pháp bảo.

Trong đó năm lá sen, hóa thành Ngũ Sắc Kỳ Xí.

Một trong số đó, chính là một trong Ngũ Phương Kỳ.

Ngũ Phương Kỳ lấy Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ ở trung phương làm tôn, nhưng điều đó không có nghĩa là Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ trong tay Đế Tân kém cỏi.

Xá lợi hào quang, định tâm tĩnh khí, mọi tà ma tránh xa, vạn pháp bất xâm, đó chính là tác dụng của Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ.

Theo công hiệu, nó lẽ ra phải là một pháp bảo hộ tâm trí phòng hộ.

Nhưng Đế Tân lại bất mãn với nó, dùng mười hai đầu lâu bạch ngọc kia, tế thành hung trận.

Mỗi ngày dùng sát khí của đại trận rót vào nó, lâu dần, một bảo vật thiện lương cũng từ từ biến thành ác bảo.

Sau đó, Đế Tân lại thu thập vong hồn vu yêu trong thế gian, dẫn chúng vào trong huyết kỳ.

Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ, vốn là một thiện bảo, cuối cùng cũng hoàn toàn biến đổi, ngay cả màu xanh vốn có cũng dần dần chuyển thành huyết sắc.

Lâm Hiên vừa nhập trận, thấy không ít những người quen.

Năm xưa y cũng từng trải qua Vu Yêu đại chiến, lại tạo ra vô tận sát kiếp.

Trong đó những vong hồn lại chủ yếu là của những cường giả vu yêu đã vẫn lạc.

Vì thế, vừa gặp mặt, Lâm Hiên liền giết chóc say sưa, đúng như tâm tư của Đế Tân.

Sau đó Đế Tân cũng nhập trận, ném ra mười hai đầu lâu bạch ngọc, hóa thành mười hai Tổ Vu, cùng nhau xông về phía Lâm Hiên.

Đầu tiên là Đế Giang giương cánh đại bàng, ra tay như tia chớp, trực tiếp lao vào đôi mắt Lâm Hiên; tiếp theo là Cộng Công, Chúc Dung thao luyện thủy hỏa, mỗi người hóa thành trường long, xông về phía lưng Lâm Hiên; lại có Huyền Minh, Hậu Thổ, tay cầm kiếm nhận, từ hai bên tấn công vào hai cánh tay Lâm Hiên.

Mười hai Tổ Vu đều thi triển thần thông, lại có vong hồn huyết kỳ ở bên cạnh hỗ trợ.

Từ khí thế mà xem, Lâm Hiên quả thực vô cùng hung hiểm.

Đặc biệt là Đế Tân ẩn nấp trong bóng tối, thỉnh thoảng lại dùng thủ đoạn đánh lén, càng khiến Lâm Hiên không thể ứng phó, tay chân

luống cuống.

Nhưng Lâm Hiên tuy tạm thời bị áp chế, lại không hề vội vàng.

Y có thể kiêu ngạo như vậy, tự có kế hoạch.

Y không học theo kẻ ngốc mà mạo hiểm nhập trận, chỉ để tìm cơ hội ra tay.

Những gì Đế Tân dựa vào, không ngoài Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ, cùng với Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận hóa thành từ mười hai khối bạch ngọc cốt đầu.

Ngoài ra tuy có Hậu Thiên Đại Chủng pháp bảo, nhưng lại yếu hơn hai vật kia không ít, không có tác dụng với Lâm Hiên.

Muốn phá trận, đương nhiên phải dùng trận pháp để phá.

Lâm Hiên tuy không biết Tru Tiên Kiếm Trận, một sát trận khác của Hồng Hoang, nhưng **đạo của y, cũng giống như Bàn Cổ, lấy lực chứng đạo.

Trong vô hình, y cũng có chút cơ duyên với Bàn Cổ, đồng thời có thể thi triển Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận**.

Thật kỳ lạ, trận pháp bình thường đều dùng trận khắc chế để nghênh chiến.

Nhưng Lâm Hiên lại cố ý dùng Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận để nghênh chiến Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, thật sự là kỳ quái.

Chỉ thấy Lâm Hiên hai tay giang rộng, khí thôn sơn hà.

Từ trên thân y bay ra mười hai đoàn huyết nhục, trong trận không ngừng lớn lên.

Chẳng mấy chốc, liền biến thành mười hai Tổ Vu.

Đế Giang đối đầu Đế Giang, Huyền Minh đối đầu Huyền Minh, Hậu Thổ đối đầu Hậu Thổ, thật sự là kỳ dị vô cùng.

Chương 347

Đế Tân từng nghĩ Lâm Hiên sẽ có vạn loại thủ đoạn để đối phó, nhưng lại không ngờ đến kiểu này.

Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, là đại trận do Bàn Cổ thi triển khi chứng đạo.

Sau này Bàn Cổ vẫn lạc, nhục thân hóa thành mười hai Tổ Vu, cho nên chỉ cần tập hợp đủ mười hai Tổ Vu, liền có thể tái diễn hung trận số một Hồng Hoang.

Y may mắn có được xương cốt Tổ Vu, nhưng Lâm Hiên lại dựa vào cái gì?

Ở điểm này Đế Tân vô tri, y lánh đời nhiều năm, hiểu biết về bên ngoài không nhiều.

Sau Vu Yêu đại chiến liền ẩn mình, phong bế lục thức, làm sao biết được về Lâm Hiên?

Lâm Hiên từng thân mình lao vào cuộc tranh chấp Vu Yêu, chứng kiến Tổ Vu vẫn lạc, vừa hay có vài giọt tinh huyết Tổ Vu dung nhập vào cơ thể y, khiến y tăng thêm mạnh mẽ.

Với đại năng của Bàn Cổ, lấy lực chứng đạo còn phải chịu kết cục vẫn lạc.

Sau này muốn học theo, làm sao có thể thoát khỏi sự trừng trị của thiên đạo?

May mắn có được tinh huyết Tổ Vu, y liền tìm ra một phương pháp trung hòa, đã muốn học Bàn Cổ, vậy thì học cho triệt để, tái tạo uy năng của đại thần Bàn Cổ.

Bàn Cổ vẫn lạc, nhục thân hóa thành mười hai Tổ Vu, nguyên

thần lại hóa thành Tam Thanh.

Lâm Hiên cũng có thể trước tiên dung nhập thân mình thành Bàn Cổ, lấy đó chứng đạo.

Sau đó lại thôn phệ Tam Thanh, nguyên thần quy vị, ký thác thân mình vào Bàn Cổ.

Sau này thiên kiếp lại giáng xuống, nếu thất bại, cũng có Bàn Cổ che chắn tai ương, cũng có thể giữ lại tính mạng.

Phương pháp này hoặc là dị thường kinh người, từ xưa đến nay, cũng không có ai có được phương pháp như vậy.

Nhưng tất cả đều vì độ khó mà chỉ có thể từ bỏ.

Chỉ Lâm Hiên lại khác người, y tự có hệ thống thần bí, chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ, có thể cung cấp điểm sửa đổi để biến tất cả những phương pháp trong đầu thành sự thật.

Từ khi may mắn có được huyết mạch Tổ Vu ban đầu, y đã dùng hệ thống để cải thiện thể chất bản thân.

Hiện nay cũng đã có thành quả, tuy việc cải tạo nhục thân Bàn Cổ vẫn chưa viên mãn, nhưng cũng không còn xa lắm.

Cho nên mới có thể thi triển được Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận.

Thậm chí, hung trận số một Hồng Hoang do Lâm Hiên thi triển còn thắng vài phần so với hung trận do Đế Tân thi triển.

Đế Giang do Lâm Hiên hóa thành và Đế Giang dưới trướng Đế Tân tranh đấu đã thấy rõ sự khác biệt.

Vì huyết kỳ không phải pháp bảo của Lâm Hiên, cho nên Đế Giang do y hóa thành thi triển không bị trói buộc gì.

Sau một trận tranh đấu với bạch cốt, mất đi nguyên khí, y có thể

nuốt vài vong hồn để bổ sung.

Nhưng bạch cốt lại chịu chế ngự của Đế Tân, không thể làm như vậy.

Trong tình hình kẻ thì mạnh lên, kẻ thì yếu đi, sao có thể chống lại được?

Chỉ thấy Lâm Hiên dùng tay chỉ một cái, một đạo kích quang đánh về phía bạch cốt cung hoàn.

Bạch cốt lại một lần nữa hóa thành bạch cốt.

Đế Tân thấy không ổn, vội vàng muốn thu hồi, nhưng Lâm Hiên làm sao có thể cho y cơ hội?

Phải biết rằng, Lâm Hiên lấy nhục thân Bàn Cổ chứng đạo, cần phải tái tạo nhục thân Bàn Cổ mới được.

Tổ Vu lại là thuốc tốt để tái tạo nhục thân Bàn Cổ, dù chỉ là một khối xương cốt, cũng tuyệt đối không thể bỏ qua.

Vì thế, khi Lâm Hiên cầm chân Đế Tân, Đế Giang cũng trực tiếp nuốt chửng bạch cốt vào bụng.

Chỉ nghe thấy tiếng "kèn kẹt" vang lên, thân hình Đế Giang cũng bạo tăng, đôi cánh sau lưng càng thêm rộng lớn.

Lâm Hiên có tinh huyết Tổ Vu, Đế Tân có Tổ Vu và ngọc cốt, bất cứ ai nuốt chửng ai vào bụng đều là đại bổ.

Đế Giang có biến hóa như vậy, cũng thuộc về lẽ thường.

Sau khi nuốt bạch cốt, Đế Giang cũng đến bên cạnh Huyền Minh và Hậu Thổ, giúp đỡ hai vị đạo hữu.

Ý chí gào thét càn quét mây trời, pháp lực vận chuyển, quét ngang tất cả.

Vốn dĩ Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận của Lâm Hiên đã thắng đại trận của Đế Tân một bậc, giờ lại là mười hai đối mười một, thắng thua tự nhiên càng nhanh hơn.

Chẳng mấy chốc, những ngọc cốt còn lại cũng lần lượt bị nuốt chửng.

Tất cả Tổ Vu đều khí diễm bức người, khó lòng tự chế, ngửa mặt lên trời trường khiếu, trong miệng hô lớn: "Chúng ta, quả là được Bàn Cổ đại thần che chở, thiên đạo khó tiêu diệt, lại có thể làm gì được chúng ta!" Người thì vui mừng, người thì buồn rầu.

Chương 348

Lâm Hiên có được tâm huyết của Đế Tân, cuối cùng cũng khiến con đường tái tạo nhục thân Bàn Cổ tiến thêm một bước.

Còn Đế Tân thấy tâm huyết của mình đều bị người khác đoạt mất lại sinh ra tức giận, liền sử dụng bản lĩnh gia truyền đánh về phía Lâm Hiên.

Y rút pháp bảo Hậu Thiên Đại Lung của Hoàng Mi ra, chụp xuống đầu Lâm Hiên, muốn thu y đi.

Nhưng Lâm Hiên lại đâu dễ đối phó như vậy?

Hai tay y hóa thành một cặp kéo, cắt về phía Hậu Thiên Đại Lung.

Dù Hậu Thiên Đại Lung cũng là một linh bảo, nhục thân Lâm Hiên đã ở giai đoạn Chuẩn Thánh hậu kỳ, lại phân ra mười hai Tổ Vu dùng để nghênh địch, không có huyết mạch Bàn Cổ, dường như không thể cắt đứt được linh bảo đó.

Hai tay Lâm Hiên bám vào Hậu Thiên Đại Lung, không những không thể phá vỡ nó, ngược lại hai cánh tay lại bị nó hút vào, không thể thoát thân.

Ngay lúc đó, Đế Tân lại sử dụng một linh bảo khác, đâm về phía ngực Lâm Hiên.

Vật này, Lâm Hiên lại không thể nhận ra thân phận là gì.

Nhưng có thể được Đế Tân tế xuất, cũng không phải vật tầm thường, tự nhiên y không dám tự mình tiếp nhận.

Liền vội vàng hô hoán mười hai Tổ Vu: "Đạo huynh có thể giúp ta!" Mười hai Tổ Vu nghe lời đều vội vàng xông đến.

Nhưng pháp bảo của Hoàng Mi lại lợi hại, sau khi mười hai Tổ Vu đến, không những không thể cứu Lâm Hiên, ngược lại cũng bị hút vào trong Hậu Thiên Đại Lung, không thể thoát thân.

Bất đắc dĩ, y cũng chỉ có thể thi triển thần thông, mỗi người hóa thành một thể, cuối cùng dung hợp thành chân thân Bàn Cổ.

Chỉ thấy một người khổng lồ thông thiên, đứng thẳng, chống đỡ một mảnh thế giới trong không gian của Hậu Thiên Đại Lung, cứng rắn chống phá đại lung ra một lỗ hổng.

Đế Tân biết năng lực của Bàn Cổ.

Tuy hiện tại vẫn chưa hoàn toàn, nhưng Hậu Thiên Đại Lung cũng không thể chống đỡ được.

Y liền thả Lâm Hiên và mười hai Tổ Vu ra.

Đã mất ngọc cốt, nếu lại mất thêm một Hậu Thiên Đại Lung, thật sự là tổn thất quá lớn.

Nhưng Đế Tân lại không biết, việc mười hai Tổ Vu hóa thân thành nhục thân Bàn Cổ cuối cùng không thể duy trì lâu.

Hiện tại chúng chỉ là do tinh huyết và ngọc cốt hóa thành, pháp lực không bằng nguyên bản.

Tuy có thể vận dụng đại thần thông, nhưng cũng tổn hao phi thường, chỉ vừa chống phá Hậu Thiên Đại Lung đã tốn rất nhiều khí lực.

Vừa thoát khỏi đại lung, chúng liền bay vào trong cơ thể Lâm Hiên để hồi phục.

Đế Tân nhìn thấy trong mắt cũng rất tức giận.

Nếu vừa rồi có thể chống đỡ thêm một chút, chưa chắc đã không thể phản khách thành chủ, đoạt lấy mười hai Tổ Vu của Lâm Hiên!

Chỉ là, trên đời lại không có từ "hối hận".

Sai rồi thì chỉ có thể sai, không thể vãn hồi được.

"Tiểu nhi Lâm Hiên!

Ngươi có dám định chiêu với ta nữa không!" Sau khi cực kỳ tức giận, Đế Tân lại một lần nữa vận Hậu Thiên Đại Lung, chuẩn bị dùng thủ pháp vừa rồi để hút Lâm Hiên vào trong.

Nhưng không ngờ, Lâm Hiên lại xoay người dùng tay hóa một cái, tạo ra một lỗ hổng trong trận pháp do Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ tạo thành, phi thân thoát ra ngoài.

Lần này Lâm Hiên đã đoạt được ngọc cốt Tổ Vu từ tay Đế Tân, chiếm được lợi lộc.

Tiếp tục tranh đấu nữa, trong tay y lại không có pháp bảo, cũng chỉ hòa nhau, không cần thiết phải phí thời gian nữa, chi bằng rời đi thì hơn.

Y có thể quay về Oa Hoàng Cung, cùng sư tôn hỗ trợ, giúp mười hai Tổ Vu khôi phục nguyên khí, khiến thực lực tăng thêm một bậc.

Lâm Hiên bình thường chịu nhiều kẻ địch, khi thành Thánh, tự nhiên sẽ phạm phải kiếp nạn.

Chỉ khi trước khi Phong Thần kết thúc, y hoàn thành nhục thân Bàn Cổ, lại dùng Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận để trấn trận, mới có thể bảo toàn được.

Vì thế, việc chính sự quan trọng, y cũng không quản Đế Tân ở dưới đang chửi bới ầm ĩ.

Khi Lâm Hiên quay về Oa Hoàng Cung, Nữ Oa nhìn một cái, lại thấy trên thân y khí huyền hoàng càng thắng vài phần.

Nàng sớm biết đồ nhi có dã tâm bừng bừng, học Bàn Cổ lấy lực

chứng đạo.

Nay thấy y như vậy, cũng biết y đã tiến gần hơn một bước đến Bàn Cổ, tự nhiên vui mừng.

"Đồ nhi lần này lại có cơ duyên gì sao?" Nữ Oa ngồi dậy từ trên tháp, đôi mắt hàm xuân, mỉm cười nói với Lâm Hiên.

Giờ phút này Lâm Hiên cũng đang vui vẻ, thấy Nữ Oa hỏi, y cười hai tiếng, rồi đáp lại: "Bẩm sư phụ, lần này đồ đệ đã chiếm được lợi lộc từ tay Đế Tân, chính là muốn sư phụ cùng đồ đệ luyện hóa chúng." Ngọc cốt Tổ Vu tuy đã được Đế Giang và những người khác nuốt vào bụng, khiến thực lực của họ tăng mạnh.

Chương 349

Theo lý, sau lần này, nhục thân Bàn Cổ cũng nên càng tiếp cận hoàn mỹ hơn một chút.

Nhưng có một điểm, đó là, cùng với sự dung hợp của huyết cốt, mười hai Tổ Vu vốn bị Lâm Hiên áp chế bằng tu vi bản thân, lại tự mình nảy sinh ý muốn thoát ly khỏi nhục thân Lâm Hiên, có chút không ổn.

Sau khi Bàn Cổ vẫn lạc, nguyên thần hóa thành Tam Thanh, nhục thân hóa thành Tổ Vu.

Vì thế Vu tộc tuy cường hoành, nhưng cuối cùng vẫn không thể chứng đạo Hỗn Nguyên.

Cái gọi là, Tổ Vu không tu ra nguyên thần, vừa là chuyện xấu, vừa là chuyện tốt.

Lý do chuyện xấu là, tu vi thông thiên, nhưng cũng chỉ có thể dừng lại ở cảnh giới Chuẩn Thánh, không cách nào leo lên đại đạo.

Còn về chuyện tốt, đó là không có nguyên thần, chỉ có linh thức dung nhập vào huyết mạch cơ thể.

Dù có gây ra tội nghiệt lớn đến đâu, chỉ cần lại có đủ pháp lực, liền có thể một lần nữa đánh thức linh thức, sống lại.

Lâm Hiên đối với phương pháp này cũng đã sớm có suy tính.

Một mặt rèn luyện nhục thân, một mặt dùng nguyên thần để tìm kiếm trong những huyết mạch đã dung nhập vào cơ thể, nhằm phá hủy linh thức của Tổ Vu.

Vừa làm vừa chơi, Lâm Hiên hành sự cũng khá tự tại.

Dù sao tu vi của y vẫn còn đó, mười hai Tổ Vu lại đã vẫn lạc ngàn năm.

Dưới sự chênh lệch thực lực, Lâm Hiên một mình địch mười hai cũng chiếm thế thượng phong.

Trận chiến kéo dài này lẽ ra phải tiếp tục mãi, nhưng kể từ khi Đế Giang và những người khác nuốt chửng mười hai khối ngọc cốt, lại cùng nhau ngưng tụ nhục thân Bàn Cổ chống phá Hậu Thiên Đại Lung, linh thức của mười hai Tổ Vu vốn luôn bị Lâm Hiên áp chế lại đột ngột phản đòn kịch liệt.

Vì thế, Lâm Hiên mới mở miệng cầu cứu Nữ Oa.

"Không sao, đồ nhi trong cơ thể có rắc rối như vậy, ta liền giúp con!" Lâm Hiên tuy là đại đệ tử dưới trướng Nữ Oa, nhưng bình thường Nữ Oa Thánh Nhân cũng chưa từng chỉ dạy nhiều về tu vi cho y.

Có hai nguyên nhân: một là con đường chứng đạo của Lâm Hiên không giống của mình.

Nàng có lòng chỉ đạo, nhưng lại không có kinh nghiệm, chỉ sợ lời nói chân thành lại làm hại tiền đồ của y.

Còn về nguyên nhân thứ hai, thì sau khi Lâm Hiên bái sư, y chưa từng dựa dẫm vào sư phụ.

Trên phương diện tu vi, y cũng tiến triển thần tốc, căn bản không có gì phải lo lắng.

Cho nên, Nữ Oa cũng dùng phương thức "nuôi thả" để mặc cho y trưởng thành.

Hiện tại nếu không phải Lâm Hiên chủ động nói ra, Nữ Oa cũng không biết trong cơ thể đồ nhi đã xảy ra biến cố gì.

“Chung!” Nữ Oa thân yêu thành Thánh, đương nhiên là giáo chủ của Yêu tộc.

Ngày nay, Yêu tộc suy tàn, chỉ còn lại vài kẻ không thành khí sống sót trên đời, không còn vẻ huy hoàng năm xưa.

Vì thế Nữ Oa cũng lười biếng, không bằng một mình nàng, thật là thanh nhàn.

Nhưng, dù sao nàng cũng xuất thân từ Yêu tộc.

Khi Vu Yêu đại chiến, Nữ Oa ngại thân phận, không tiện ra tay gây khó dễ cho Vu tộc.

Nhưng những việc hậu sự của Yêu tộc, lại do nàng lo liệu.

Hô một tiếng “Chung!”, liền thấy một vật bay từ trên xuống, chạy đến trong tay Nữ Oa.

Chiếc chuông linh dáng vẻ cổ kính, toàn thân xanh biếc u tĩnh, phía trên khắc bốn chữ lớn, nhìn kỹ lại biết bốn chữ đó là “Đông Hoàng Thái Nhất”!

Hóa ra, chiếc chuông đó năm xưa là vật do đại Thánh Yêu tộc Đông Hoàng Thái Nhất nắm giữ.

Sau khi đại Thánh vẫn lạc, trải qua trăm nghìn lần luân chuyển, cuối cùng lại đến tay Nữ Oa.

Cái gọi là, chiếc chuông đó cũng là một bảo bối.

Người khác có được, cũng phải tước bỏ linh trí do Đông Hoàng Thái Nhất để lại, khôi phục lại diện mạo ban đầu của chiếc chuông, cuối cùng gia công luyện chế, để một linh bảo đã mất chủ nhân lại có chủ nhân mới.

Nhưng Nữ Oa nghĩ đến, Đông Hoàng Thái Nhất và nàng cùng thuộc Yêu tộc, lại thêm việc thống lĩnh Yêu tộc cũng đã tốn không ít

khí lực.

Nàng cũng chỉ giữ lại chiếc chuông, ném vào Oa Hoàng Cung, làm một vật trang trí.

Không ngờ hành động thiện lương ngày đó, lại vừa hay giải quyết khốn cảnh hôm nay của Lâm Hiên.

Mười hai Tổ Vu sớm đã dung nhập vào cơ thể Lâm Hiên từ lâu, thân hình và khí tức, đều đã hóa thành bộ dạng của Lâm Hiên.

Chỉ cần muốn ẩn nấp, thần thông của Thánh Nhân cũng không thể tra xét ra.

Nhưng chỉ duy có chiếc chuông đó, lại có thể dụ chúng ra, không vì gì khác, chính là vì hai chữ "Đông Hoàng Thái Nhất".

Chương 350

Trong Vu Yêu đại chiến, Vu tộc lấy mười hai Tổ Vu làm thủ lĩnh, Yêu tộc lấy Đông Hoàng Thái Nhất làm thủ lĩnh, mỗi bên dẫn dắt tộc nhân xông vào chém giết lẫn nhau.

Cũng chính vì thế, mười hai Tổ Vu chỉ cần nghe thấy khí tức của đại Thánh Yêu tộc liền sẽ không nhịn được mà nhảy ra khỏi cơ thể, tìm kẻ thù để trả thù, tái quyết cao thấp.

Vả lại, Đông Hoàng Thái Nhất từng dẫn trăm vạn yêu binh đồ sát Vu tộc, sự phẫn hận của Tổ Vu đối với y sao có thể hình dung được?

Dù biết khí tức đó chỉ là một vật chết, nhưng cũng không thể nhịn được mà bỏ qua.

Nữ Oa vừa dùng yêu lực rót vào trong chuông, kích hoạt ấn ký của Đông Hoàng Thái Nhất còn lưu lại trong chuông.

Mười hai Tổ Vu liền lần lượt thoát ra khỏi thân Lâm Hiên, hiển hiện thân hình.

Huyền Minh, Hậu Thổ, Cộng Công, Chúc Dung, đều lần lượt mở miệng mắng chửi Đông Hoàng Thái Nhất: "Chim nhân đồ sát tử tôn của ta, hôm nay ta muốn đánh tan nguyên thần của ngươi, đánh cho hồn phi phách tán, vĩnh viễn không thể siêu sinh!" Đông Hoàng Thái Nhất sớm đã chết không thể chết hơn trong Vu Yêu đại chiến.

Được yêu lực của Nữ Oa phù trì, người hiện ra trong Đông Hoàng Chung, kẻ thân mặc hoàng bào, ngồi ngay ngắn trên vương vị, cũng chỉ là một tàn tướng, trừ việc làm theo bản năng ra, không thể sinh ra nửa điểm linh trí nữa.

Bằng không, chỉ cần Tổ Vu hiện thân, Đông Hoàng Thái Nhất sẽ

không nhịn được mà cầm chuông đánh trả, chứ không như bây giờ, ánh mắt đờ đẫn, chỉ liếc nhìn Tổ Vu.

"Xem chiêu!" Trong số Tổ Vu, Đế Giang có tính nóng nảy nhất, và cũng là người nhanh nhất.

Đôi cánh sau lưng vừa giương ra, liền bay tám vạn dặm.

Vừa mới hô "xem chiêu" với Đông Hoàng Thái Nhất, liền trực tiếp xông vào trong chuông, dùng nhục thân đánh nhau với y.

Đông Hoàng Thái Nhất vốn là Yêu tộc, nhục thân không yếu, lại là loài chim, tốc độ tuy không bằng Đế Giang nhưng cũng không kém là bao.

Thấy Đế Giang tấn công, một tay đỡ lấy, tay còn lại nắm Đông Hoàng Chung, ném thẳng vào mặt Đế Giang.

Nhục thân Đế Giang tuy mạnh, nhưng thực lực rốt cuộc vẫn chưa hồi phục.

Bị chuông đập, thật sự có chút choáng váng, đứng sững tại chỗ.

Đông Hoàng Thái Nhất, lại chỉ là một đạo ấn ký, chỉ làm việc theo bản năng.

Thấy Đế Giang lùi lại, y cũng thu tay, không công kích nữa.

Nhưng sau đó, Cộng Công, Chúc Dung và những người khác cũng tức thì xông vào, cùng Đế Giang nghênh chiến Đông Hoàng.

Cả hai bên đều bị tổn thương nặng về thực lực.

Đông Hoàng Thái Nhất tuy có linh bảo trong tay, nhưng lại không có thần trí, một thân thủ đoạn không cách nào thi triển.

Lại thêm Tổ Vu có số lượng nhiều hơn, y cũng chỉ đành thất bại, cuối cùng bị Đế Giang và những người khác, mỗi người một ngụm, ăn luôn nguyên thần.

“Xưa kia tự dựa vào pháp bảo, ức hiếp Vu tộc ta, hôm nay xem ngươi còn kiêu căng được nữa không!” Kể từ đó, Đông Hoàng Thái Nhất hoàn toàn biến mất sạch sẽ khỏi thế gian, ngay cả một chút ấn ký nguyên thần cuối cùng cũng không còn tồn tại.

Đại Thánh Yêu tộc, chỉ cách Thánh Nhân một bước, lại bị người khác chia nhau ăn thịt, thật không thể thê lương hơn, thực sự khiến người ta không khỏi cảm thán.

Thánh Nhân, Chuẩn Thánh.

Lâm Hiên nửa bước đã đạp vào cánh cửa lớn của thiên đạo, nhưng một ngày chưa thành Thánh Nhân, cuối cùng vẫn có hiểm nguy vẫn mệnh.

Hiện tại thấy vậy, y càng kiên định hạ quyết tâm.

Trận chiến Phong Thần, cơ duyên ở phía trước, nhất định phải nắm chặt lấy, không thể để xảy ra chuyện gì nữa.

“Đế Giang!

Và những người khác, các ngươi đều nhờ công lao của ta mới từ cõi chết sống lại.

Giờ đã thành công, lại muốn phản bội ta, chẳng phải quá tiểu nhân sao!” Lâm Hiên vươn tay chỉ về phía Đế Giang và những người khác, mở miệng mắng chửi.

Kế hoạch của Lâm Hiên là thu phục bọn họ, nhưng không ngờ giữa chừng Tổ Vu lại bỗng sinh thần trí, khiến kế hoạch thất bại.

Món ngon do “ngũ cửu linh” ủ ra, lại phải rơi vào miệng người khác sao?

Y làm sao có thể bỏ qua được?

Từ góc nhìn của Lâm Hiên mà xem thì đúng là như vậy.

Nhưng nếu từ góc nhìn của Tổ Vu mà xem thì lại là một chuyện khác.

Vu tộc không như Yêu tộc, không sinh nguyên thần, linh thức dung nhập vào huyết mạch.

Tuy nhiên không như Thánh Nhân, nhưng cũng được coi là một dạng bất tử bất diệt khác.

Sở dĩ Lâm Hiên khổ tâm bố cục, chỉ là để mượn chân thân Bàn Cổ, chẳng phải là đang làm gì sao?

Dù y nói có vẻ đường hoàng đến đâu, nhưng cuối cùng cũng không phải là thực lực không mạnh, kế hoạch không thành lại bị người khác tính kế.

Chương 351

Vì thế, Đế Giang và những người khác cũng cười ha ha, châm chọc Lâm Hiên: "Theo ta thấy, ngươi cũng chỉ là một tiểu nhân trộm gà mà thôi.

Bớt những lời hay ho đó đi, nếu thật sự muốn làm gì, chi bằng dưới tay thấy được bản lĩnh thật sự rồi hãy bàn luận!" Đế Giang cũng biết, từ khi thoát ra khỏi cơ thể Lâm Hiên, kết cục của họ đã định sẵn.

Tổ Vu tuy có mười hai người, nhưng tu vi đều bị tổn thất, không bằng một phần mười so với trước.

Lâm Hiên lại đang ở trạng thái toàn thắng, không kém gì ban đầu.

Lại thêm bên cạnh còn có Nữ Oa tọa trấn, muốn chạy trốn, cũng không thể thoát được.

Chỉ là khoanh tay chịu trói, thân phận Tổ Vu là vậy, lại có ai không phải là kẻ tâm cao khí ngạo?

Dù không địch lại Lâm Hiên, cuối cùng thất bại, cũng phải thử tranh đấu một phen mới được.

Nói rồi, Đế Giang cũng gào thét xông lên, dẫn đầu trận chiến.

Hai bên lại có Huyền Minh và Hậu Thổ làm phụ trợ.

Chín người còn lại cũng từ bốn phía bao vây, chiêu chiêu đều nhắm thẳng vào yếu hại của Lâm Hiên.

Nữ Oa thấy vậy cũng lo lắng cho sự an nguy của đồ nhi, liền ra tay, từ trên đầu lấy ra chiếc trâm ngọc, ném về phía Đế Giang.

Tốc độ Đế Giang tuy nhanh, nhưng uy của Thánh Nhân, gã cũng không thể chống lại.

Trâm ngọc nhanh chóng đuổi kịp bóng dáng Đế Giang, xuyên từ sau lưng đến trước ngực.

Chỉ nghe thấy tiếng "phụt" một tiếng, Đế Giang cũng theo tiếng mà đổ xuống, một lần nữa hóa thành một đoàn tinh huyết và một khối ngọc cốt lơ lửng trong không trung.

Mười một Tổ Vu còn lại khi giao thủ với Lâm Hiên cũng cảm thấy áp lực bội phần.

Kẻ trước mắt tuy là hậu bối, nhưng một thân thực lực lại vô cùng lợi hại, luôn dùng đạo pháp bao bọc quanh người, chu toàn khắp nơi, tìm cơ hội, như vỗ một chưởng vào lưng.

Cũng kỳ lạ, nhục thân Tổ Vu, do Bàn Cổ hóa thành, Yêu tộc cũng không kịp.

Pháp khí bình thường đánh vào người, cũng chỉ khiến đau đớn khó chịu, không tổn hại đến căn bản.

Nhưng chưởng của Lâm Hiên đánh ra, ban đầu không đau, nhưng sau đó luôn quán chú vào trong cơ thể, mỗi khi đến thời điểm then chốt, liền phát tác, như thuốc độc vậy, khóa chặt pháp lực, khiến Tổ Vu không thể thi triển nửa điểm thần thông.

Sau một hồi giao đấu, Tổ Vu cũng quát lớn dừng lại, cùng nhau bàn bạc nói: "Đã đạo pháp của y cổ quái, vậy chúng ta không dùng đạo pháp để định cao thấp, chỉ dựa vào nhục thân mà phân thắng thua!" "Tự nhiên là như vậy..." Mọi người đều tán thành, lời này đúng ý của họ.

Mười hai Tổ Vu do nhục thân Bàn Cổ hóa thành.

Khi tụ hợp lại một chỗ, tự có thể tái hóa ra nhục thân Bàn Cổ.

Dưới lệnh của vài người, lại hiện ra cảnh tượng khi giao đấu với Đế Tân.

Tổ Vu hóa thành tay mắt, lại có người hợp thành thân thể, tương hỗ giao dung, cuối cùng hiển lộ ra một người khổng lồ áo vàng kinh người, thân cao vạn trượng, chân giẫm dưới đất, đầu đội trời cao.

Chỉ thiếu trong tay một chiếc Búa Khai Thiên, liền có thể tái hiện cảnh tượng hùng vĩ của đại thần Bàn Cổ khai thiên tích địa vào thuở Hỗn Độn sơ khai.

"Tiểu nhi Lâm Hiên!

Ngươi có dám tranh với ta nữa không!" Sau khi Tổ Vu hóa thân thành Bàn Cổ, đôi mắt y liền hội tụ vào Lâm Hiên, quát lớn.

Bàn Cổ vẫn lạc, nhục thân hóa thành mười hai Tổ Vu.

Tương tự, mười hai Tổ Vu cũng có thể tái hóa thành Bàn Cổ.

Khi dung hợp thành một thể, Thánh Nhân cũng có thể tranh đấu một phen.

Đương nhiên, tiền đề là tu vi vẫn còn, mới có thể khiến Thánh Nhân phải lui.

Chỉ với tu vi hiện tại, khiêu chiến với Lâm Hiên, quả thực có chút tự lượng sức rồi.

Huống chi Đế Giang đã bị đánh trở về nguyên hình, thiếu một người, nhục thân Bàn Cổ đó, uy lực càng giảm đi một tầng.

Vì thế, thấy Tổ Vu khiêu khích, Lâm Hiên cũng không sợ hãi.

Y cũng học theo bộ dạng của họ, kéo cao thân hình, hóa thành một người khổng lồ khác, cùng nhau đánh nhau.

Trong chốc lát, bộ dạng của hai người, cũng khiến mọi người xung quanh vây xem, nghiêng mắt nhìn, trong miệng càng không ngừng cảm thán.

Kẻ đầu tiên chịu ảnh hưởng chính là Đế Tân, kẻ vừa giao đấu một

trận với Lâm Hiên dưới đất.

Trong lòng y căm hận không nguôi, phẫn nộ mắng: "Tiểu nhi Lâm Hiên!

Cái sỉ nhục ngày hôm nay ta nhất định sẽ ghi nhớ trong lòng, đợi sau này sẽ tính sổ với ngươi!" Sau Đế Tân, lại đến hai người Thân Công Báo và Thổ Hành Tôn, những người đã theo dõi cuộc giao đấu giữa Đế Tân và Lâm Hiên, nhìn nhau một cái, trong lòng than thở: "Sớm nghe nói dưới Oa Hoàng Cung có một thần nhân, tuy chưa chứng đạo, nhưng tu vi lại thông thiên, tung hoành thế gian khó có địch thủ.

Vừa rồi tuy thấy y động thủ với Trụ Vương, nhưng lại chỉ ở trong trận, ta không quan sát được.

Chương 352

Bây giờ lại nhìn, quả thực lợi hại!" Loại cự hóa chi thuật này Thân Công Báo tuy cũng biết, nhưng y cũng chỉ có thể kéo cao thân hình lên ngàn trượng, chứ không thể như Lâm Hiên, đứng sừng sững giữa trời đất.

"Lại là người này!" Lại một tiếng thở dài khác, lại truyền ra từ Đâu Suất Cung.

Nguyên thần Bàn Cổ phân hóa thành Tam Thanh, là thủ lĩnh của Tam Thanh.

Lão Tử đối với bộ dạng của Bàn Cổ cũng có một sự hiểu biết sâu sắc.

Oa Hoàng Cung vừa có động tĩnh, lập tức minh liễu, biết Lâm Hiên định làm gì, trong lòng sinh cảnh giác.

Địa vị Thánh Nhân, cũng có phân cao thấp.

Tam Thanh do Bàn Cổ hóa thành, lẽ ra là chính thống, còn Tây Phương Nhị Thánh thì lại cách biệt bên ngoài.

Lão Tử lại tự mình nắm giữ hai thần vật Âm Dương Thái Cực Đồ và Nhật Nguyệt Càn Khôn Đồ, được tôn làm sư huynh của các Thánh Nhân.

Nhưng Lâm Hiên thành Thánh, tự có toàn bộ nhục thân Bàn Cổ.

Lão Tử, vị đại sư huynh kia, cũng nên nhường lại cho Lâm Hiên.

Thứ nhất, Lâm Hiên có được nhục thân Bàn Cổ, đó cũng là chính thống, có thể xếp trước Tây Phương Nhị Thánh.

Thứ hai, Tam Thanh do nguyên thần Bàn Cổ phân hóa, một phân

thành ba.

Nhưng Lâm Hiên lại có được toàn bộ, nếu thật sự muốn lấy đó thành Thánh, Lão Tử dù có thiên đạo đệ nhất chí bảo trong tay, cũng không địch lại Lâm Hiên.

Ngay lập tức, Lão Tử cũng không thể ngồi yên được nữa.

Trong lòng sinh ra một tia bất ổn, vừa lo lắng, vừa sợ hãi.

Thành Thánh tiên thiên, lại phải đợi sau khi Lâm Hiên thành Thánh mà gọi một hậu bối là sư huynh?

Lão Tử làm sao có thể nhẫn nhịn được?

Hai vị Thánh Nhân muốn ra tay, nhưng dù ở nhân gian hay thiên giới, có biết bao ánh mắt dõi theo.

Ra tay lúc này chẳng phải chỉ khiến người đời cười chê, ức hiếp hậu bối sao?

Huống hồ, Lâm Hiên bên cạnh lại có Nữ Oa hộ giá, Thông Thiên giáo chủ của Tiệt Giáo lại giao hảo với Lâm Hiên, mạo muội xuất kích, bị chặn lại, cũng chỉ phí công vô ích.

Nhưng nếu cứ thế đứng nhìn, lại thật sự lo sợ ngày sau Lâm Hiên đắc đạo, thực sự sẽ chèn ép lên đầu, trong lòng không cam, lại càng thêm sốt ruột.Lúc ấy, bỗng từ Ngọc Hư Cung truyền ra một âm thanh, lọt vào tai Lão Tử, khiến ngài có chủ ý.

Nguyên Thủy cũng sớm đã kết oán với Lâm Hiên, nếu ngày sau để hắn làm Đại sư huynh, e rằng sẽ chẳng có trái ngọt nào để ăn.

Nhưng Lâm Hiên thành Thánh lại là thiên ý, Nguyên Thủy cũng không thể cản trở, chỉ có thể làm vài chuyện trước khi hắn thành Thánh.

Việc truyền âm cho Lão Tử hôm nay, cũng chính là mang tâm tư

giống như Lão Tử.Dù dưới con mắt của mọi người, thân phận của hai người không tiện tự mình ra tay, nhưng cũng không có nghĩa là không còn cách nào khác.

Tổ Vu không tu ra nguyên thần, nên không thể chứng đắc cảnh giới Thánh Nhân, thực lực cũng vĩnh viễn không thể tiến thêm một tầng.

Thân hóa Bàn Cổ, nhưng cũng chỉ có nhục thân cường hãn, không có nguyên thần tương trợ, không thành Đại Đạo, không thể tạo thành uy hiếp cho Lâm Hiên.

Nhưng nếu Nguyên Thủy và Lão Tử có thể phân ra một phần nguyên thần, tạm thời trợ giúp Tổ Vu, thì cũng có thể khiến tu vi của hắn đại trướng, áp Lâm Hiên một đầu.

Như vậy, tuy ban cho Tổ Vu kia một cơ hội sống lại, nhưng cũng tốt hơn là để nhục thân Bàn Cổ rơi vào tay Lâm Hiên, gây họa về sau.Cứ thế, hai người lập tức hạ quyết định, đều vươn tay phải, cắt đứt một ngón, đem nguyên thần đầu nhập vào đó, bay thẳng tới nhục thân Bàn Cổ.Thủ đoạn của Thánh Nhân, phàm nhân muốn thấy rõ, lại chẳng biết được, chỉ những nhân vật Giáo chủ mới biết được biến hóa từ Đâu Suất Cung và Ngọc Hư Cung.Tây Phương Nhị Thánh cũng kết oán với Lâm Hiên, cũng muốn giúp Tổ Vu, nhưng lại không phải Bàn Cổ chính thống, phân xuất nguyên thần cũng không dung hợp được với Tổ Vu, thậm chí còn tước đi thực lực của Tổ Vu.

Bởi vậy, hai người dừng tay, chỉ đứng xem.Còn Thánh Nhân Thông Thiên, cũng là Thánh Nhân duy nhất giao hảo với Lâm Hiên ngoài Nữ Oa, thấy hai vị sư huynh sử dụng thủ đoạn vô sỉ như vậy, cũng tỏ vẻ tức giận, truyền âm cho Lâm Hiên, báo cho hắn hành vi vô sỉ của hai người kia.Lâm Hiên nghe xong cũng cảm thấy tức giận, nhưng hiện tại không phải lúc giao thủ, chỉ có thể ghi nhớ mối cừu

oán này, ngày sau sẽ báo.

Ngay sau đó lại truyền âm cho Thông Thiên: "Đạo huynh có thể trợ ta không?

Xin cho ta mượn Tru Tiên Kiếm Trận một lần!" Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận là trận pháp mà Bàn Cổ ngộ được trước hỗn độn, được mệnh danh là đệ nhất sát trận thời Hồng Hoang sơ khai.

Tru Tiên Kiếm Trận lại là sát trận mà Thông Thiên giáo chủ dùng Tru Tiên Tứ Kiếm phối hợp với Tru Tiên Trận Đồ cùng nghiên cứu, được mệnh danh là đệ nhất sát trận sau Hồng Hoang.

Nay Tổ Vu tụ hợp, hóa thân Bàn Cổ, lại được Lão Tử và Nguyên Thủy tương trợ, liền có thể sử dụng trận pháp này.

Với thần thông của Lâm Hiên, hắn không phải đối thủ, muốn phá trận thì nhất định phải dùng trận mà đón.

Bởi vậy, hắn mới hướng về Thông Thiên thỉnh cầu.Thông Thiên cũng không keo kiệt, không chỉ vì bất hòa với hai vị sư huynh kia, mà còn sớm đã không ưa Lão Tử ỷ thế hiếp người, cùng với những kế hoạch sau lưng của Nguyên Thủy.

Đã vậy, hai người kia giúp Tổ Vu, thì ta cứ giúp Lâm Hiên mà đối kháng!Sau khi đồng ý, Thông Thiên giáo chủ phất tay, một đạo thanh quang bao bọc bốn thanh bảo kiếm cùng trận đồ bay thẳng tới Oa Hoàng Cung, truyền cho Lâm Hiên pháp quyết vận trận.

Thông Thiên cũng an tọa để xem cuộc tranh đấu này.Điều này khiến Lão Tử và Nguyên Thủy tức đến hỏng người, trong lòng thầm mắng Thông Thiên.

Mười hai Tổ Vu tu vi đã mất đến chín phần, có được nguyên thần tương trợ, uy lực đại tăng, nhưng cũng chỉ có thể khiến hắn thoát ly khỏi Oa Hoàng Cung, nếu không chỉ cần Nữ Oa tọa trấn, danh hào

Thánh Nhân lừng lẫy như sấm bên tai, sao có thể coi thường?

Hiện tại, Tru Tiên Kiếm Trận vừa xuất, Tổ Vu muốn thoát, cũng khó thoát khỏi sát trận.“Kiếm!” Tru Tiên Tứ Kiếm vừa hiện, Lâm Hiên liền lập tức triển khai trận đồ, bố hạ sát trận, vây khốn Tổ Vu vào trong.

Sau đó, hắn lại từ tay Nữ Oa lấy Đông Hoàng Chung, dùng linh bảo trấn Tổ Vu xuống phía dưới.

Chương 353

Kiếm trận lại khởi, vạn đạo thanh mang xuyên qua khắp trận.

Dù nhục thân Bàn Cổ kiên cứng, nhưng dưới sát trận pháp, cũng trở nên thiên sang bách khổng, thuận theo vết thương, máu vàng kim chảy ra.

Thắng bại chỉ trong một thoáng, lúc này, Tổ Vu cũng đã triệt để mất đi cơ hội lật ngược tình thế.Hắn không cam lòng, dốc hết sức lực, lấy thân làm trận, dùng hai mắt và hai tay làm trận nhãn, vận chuyển Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, muốn đón đỡ Tru Tiên Kiếm Trận.

Nhưng cũng chỉ là ngoan cố chống cự vô ích, cuối cùng không thể chống đỡ, hóa thành tinh huyết ngọc cốt.

Còn nguyên thần của Lão Tử và Nguyên Thủy, cũng biến thành những ngón tay như cũ, lơ lửng giữa không trung.“Thằng nhóc Lâm Hiên, đáng giết!

Đáng giết!

Thằng Thông Thiên này, cũng đáng đánh!

Đáng đánh!” Lão Tử và Nguyên Thủy thấy kết quả cuối cùng, đều lộ vẻ não nùng, phẫn nộ mắng chửi.

Vốn muốn mượn cơ hội này làm suy yếu thực lực của Lâm Hiên, cũng là đặt nền móng cho sau này, nhưng thiên hạ lại nhảy ra một Thông Thiên, phá hỏng chuyện tốt của bọn họ, thật đáng giận!Sau khi mắng, hai người vận dụng thần thông, thu hồi nguyên thần.

Hai ngón tay lơ lửng trước mắt Lâm Hiên cũng động đậy.

Lâm Hiên biết cách làm của Lão Tử và Nguyên Thủy, hai người

đã ra tay trước, lại có thể không khiến họ phải trả giá sao?

Tiếp tục vận Tru Tiên Kiếm Trận, dùng cách đối phó Tổ Vu để đối phó hai ngón tay kia, tước đi Thánh Nhân lạc ấn phía trên, chỉ giữ lại bản tướng nguyên thần Bàn Cổ.

Cứ như vậy, Lâm Hiên không chỉ giữ được nhục thân Bàn Cổ, mà còn đoạt được nguyên thần Bàn Cổ.

Chỉ đợi sau khi thành Thánh, hắn sẽ vững vàng ngồi vào vị trí Đại sư huynh.Đáng tiếc cho Lão Tử, thấy hành động như vậy của Lâm Hiên, cũng không thể xuất thân ra đoạt lại nguyên thần, nếu không chẳng phải sẽ bị người khác biết được mình vừa tham gia vào kế sách chống lại Lâm Hiên sao?

Đúng là cái gọi là, kẻ câm ăn hoàng liên, có nỗi khổ không nói ra được.

Sớm hơn một chút, Lâm Hiên không để Bồ Đề tọa đại, tính toán với Vu tộc, cuối cùng lại khiến hắn phải chịu thiệt.

Ngày nay, kế sách của Lão Tử, lại ứng nghiệm báo ứng lên chính thân mình.

Thiên đạo luân hồi, quả thực vô cùng kỳ diệu.Sau khi cảm tạ Thông Thiên và trả lại Tru Tiên Kiếm Trận, Lâm Hiên cũng hóa thành tướng Thao Thiết, một ngụm nuốt nguyên thần Bàn Cổ và huyết mạch Bàn Cổ vào bụng.

Sau khi dặn dò đệ tử dưới môn, hắn liền bế quan luyện hóa những thứ đạt được hôm nay, chỉ đợi ngày xuất quan, chính là lúc nhục thân viên mãn.Trên trời, dưới đất, Lâm Hiên từng ném một viên lôi châu xuống hạ giới, nhập vào bụng phàm nhân.

Hoài thai mười tháng, phu nhân cuối cùng cũng sinh hạ một đứa bé.

Đứa trẻ này lại khác xa người thường, vừa sinh ra đã không khóc không quấy, trên cổ đeo một tấm ngọc bài, trên đó khắc ba chữ "Lôi Chấn Tử".

Bà đỡ thấy vậy cũng kinh hãi, liền báo với cha mẹ đứa bé.

Chỉ là hai người cũng chỉ là phàm phu tục tử, tuy thấy đứa bé khác thường, nhưng cũng không hiểu được thiên ý.Người đàn ông chỉ cầm ngọc bài, lẩm bẩm trong không trung: "Lôi Chấn Tử, Lôi Chấn Tử..." "Ông nó ơi, hay là ta cứ gọi con là Lôi Chấn Tử đi...", phu nhân có lẽ có cảm giác gì đó, liền nói với cha đứa bé đang đứng bên cạnh.Người đàn ông họ Lôi, đứng thứ năm trong nhà, cả đời chỉ cày cấy ruộng nương, chưa từng đọc sách biết chữ.

Ba chữ trên ngọc bài, cũng là do ông nghe tiên sinh dạy chữ ở chợ mà biết.

Hiện tại trên ngọc bài lại hiện rõ ba chữ lớn, vừa hay dùng làm tên cho đứa trẻ."Rất tốt!

Rất tốt!

Vậy thì từ nay về sau, con sẽ gọi là Lôi Chấn Tử!" Dứt lời, người đàn ông vui mừng ôm đứa bé trong lòng mà cười lớn.Lúc này lại có chuyện kỳ lạ đập vào mắt người đàn ông.

Chỉ thấy sau khi ông đặt tên cho đứa bé, tấm ngọc bài kia dần dần ẩn vào trong cơ thể hài nhi, đứa bé cũng theo đó mà ngủ say.Vài ngày sau, Lôi Lão Ngũ đang từ nhà bước ra, từ biệt vợ con, chuẩn bị xuống đồng cày cấy.

Lôi Chấn Tử đang ngồi trong vòng tay mẹ, nghịch đồ chơi, bỗng nhiên mở miệng nói: "Phụ thân hôm nay không được bước ra khỏi cửa, nếu không nhất định sẽ gặp tai ương." Hai người nghe lời này đều kinh hãi.

Thông thường trẻ con biết nói, biết đi đều phải sau ba tuổi.

Trước đó, dù có thần đồng đi chăng nữa, ngôn ngữ cũng chỉ bập bẹ không rõ, khiến người nghe phải cố gắng lắm mới hiểu được, hơn nữa cũng chỉ là những lời nói lung tung, cha mẹ nghe xong cũng chẳng hiểu ý nghĩa.

Nhưng sau khi kinh ngạc, phu nhân và người đàn ông lại tò mò, rốt cuộc đứa trẻ này có thân phận gì?

Chẳng lẽ là thần tiên trên trời hạ phàm cứu thế?

Nếu không, từ lúc sinh ra đã có dị trạng, bên mình có ngọc bài, giờ lại chưa được mấy ngày đã biết nói?"Lôi Chấn Tử, con bảo cha đừng ra ngoài, có thể nói cho cha biết là chuyện gì không?" Chuyện kỳ lạ lại xảy ra, trong lòng người đàn ông không khỏi rụt rè, quả nhiên dừng lại trong nhà, không dám ra ngoài.Đến tối, một người trong làng bỗng xông vào nhà người đàn ông, hô hoán: "Hôm nay trong ruộng đất đột nhiên xuất hiện mấy con mãnh hổ, ăn thịt tất cả những người đang cày cấy ở đó rồi..." Sau khi lời nói của Lôi Chấn Tử được chứng thực, hắn cũng lớn nhanh như thổi trong vòng tay mẹ, chỉ trong chốc lát, từ một đứa trẻ vừa sinh ra đã biến thành đứa bé ba tuổi.Phu nhân và người đàn ông nhìn thấy trong mắt cũng không khỏi sợ hãi, hoàn toàn không còn niềm vui khi đứa trẻ chào đời.Sau đó vài ngày, Lôi Chấn Tử thỉnh thoảng lại thốt ra vài lời cảnh báo.

Mỗi khi lời tiên đoán của hắn thành sự thật, chiều cao của hắn lại tăng thêm vài tấc, cho đến khi đủ mười tám tuổi mới dừng lại.

Nhưng sau đó, hắn lại nói, sự biến hóa lại không phải là chiều cao, mà là cơ thể của hắn.

Lần thứ nhất, từ sau lưng hắn mọc ra một đôi cánh.

Lần thứ hai, từ trán hắn mọc ra hai chiếc sừng.

Lần thứ ba, đôi môi biến thành mỏ nhọn.

Cha mẹ Lôi Chấn Tử nhìn thấy tất cả những biến hóa đó, nhưng chỉ cảm thấy khoảng cách giữa họ và đứa trẻ ngày càng lớn.

Chương 354

Hằng ngày Lôi Chấn Tử chỉ ngồi trong nhà, không ăn cơm, cha mẹ nói chuyện với hắn, hắn cũng không đáp lời, đặc biệt khi nhìn về phía phu nhân và người đàn ông, ánh mắt tuy thanh triệt, nhưng lại thanh triệt đến mức không vui không buồn không giận không si, giống như nhìn người xa lạ vậy.

Ban đầu, họ cứ nghĩ con mình là thần tiên chuyển thế, nhưng giờ nhìn lại, lại càng giống yêu quái hơn một chút...

"Nhìn xem!

Cái thứ chạy ra từ trong bụng ta!" Lại một ngày nọ, đúng lúc buổi trưa, người đàn ông và phu nhân đang ăn cơm trưa, vừa định về phòng nghỉ ngơi, lại thấy Lôi Chấn Tử ngồi trước cửa, lập tức dừng bước, không dám tiến lên.Đứa trẻ này quả thật đã cứu mạng họ, nhưng hằng ngày lại không nói không rằng, mặt cứ đờ ra, lại sinh ra bộ dạng kỳ dị kia, nhìn vào mắt cũng khó tránh khỏi... sẽ có chút sợ hãi, đó cũng là chuyện quá đỗi bình thường."Ta, ta, ta làm sao mà biết được?

Ban đầu lúc đứa bé sinh ra, chẳng phải rất tốt sao?

Ai ngờ, mới mấy ngày, lại biến thành bộ dạng này?" Phu nhân cũng cảm thấy ủy khuất, con cái nhà người khác từ trong bụng mẹ sinh ra, đều thân thiết với mẹ không đủ, nhưng con mình lại thành ra bộ dạng này, thật khiến người ta nản lòng.

Mẹ con tình thâm, nhưng đối với Lôi Chấn Tử, bà lại cảm thấy như người lạ, rõ ràng là từ trong bụng mình ra, lại không tìm thấy nửa điểm liên kết nào với mình."Phụ thân, mẫu thân..." Không biết hai người đối thoại lọt vào tai Lôi Chấn Tử có khiến hắn bất mãn hay không, vốn dĩ hắn chỉ biết ngồi trong nhà nhắm mắt trầm tư, lại đột

nhiên mở mắt, nhìn về phía phu nhân và người đàn ông.

Hai người nghe đứa trẻ nói, trong lòng đều run lên, tưởng rằng lại có tai nạn giáng xuống đầu, run rẩy không ngớt.

Đứa trẻ tuy quái lạ, nhưng mỗi khi nó nói, đều có chuyện khó khăn xảy ra.

Hai người thấy Lôi Chấn Tử lại nói, có suy nghĩ như vậy cũng là điều bình thường.

Chỉ là hôm nay, lời nói của Lôi Chấn Tử lại không như mọi khi.

Lời nói từ miệng hắn thốt ra không phải là muốn cha mẹ hắn đi tránh nạn, mà là lời cáo biệt.Lôi Chấn Tử là một quân cờ do Lâm Hiên sắp đặt, để đi lại phàm gian, hoàn thành những việc mà hắn không tiện ra tay.

Giáng xuống bụng phàm nhân, cũng chỉ là một hình thức, hai người đó cũng không phải cha mẹ thật sự của hắn.

Sở dĩ ở lại đây, cũng không ngoài việc yên lặng đợi cơ duyên.

Hiện tại cơ duyên đã tới, tự nhiên cũng nên rời đi.

Hắn cũng không giải thích nhiều với hai người, chỉ khẽ chắp tay, lại triển thần thông, biến ra một đống vàng bạc trên bàn để tạ ơn rồi rời đi.Ba mươi dặm ngoài, một đạo nhân áo đen, chắp tay đứng thẳng lưng, dưới chân lại có một con báo đen nằm bên cạnh.

Chỉ cần nhìn từ đó, liền biết đó chính là Thân Công Báo.

Cơ duyên mà Lôi Chấn Tử chờ đợi, chính là Thân Công Báo.

Chỉ không biết vì sao, vừa gặp mặt, Lôi Chấn Tử đã quỳ một gối xuống đất, hô lên một tiếng "Sư phụ" với Thân Công Báo, sau đó lại nói: "Sư phụ có mang theo pháp khí của con không?" Lâm Hiên sắp đặt quân cờ này, vậy mà lại muốn bái sư Thân Công Báo?

Điều này thật kỳ lạ, khiến người ta không hiểu đạo lý trong đó.

Nhưng nhìn về phía hai người, lại không kinh ngạc cũng không vui mừng, giữa lời nói, lại tựa như đã sớm biết ý nghĩa trong đó.

Đã không thể nhìn thấu đạo lý trong đó, vậy thì đừng phí thần, cứ yên lặng xem tiếp vậy.Sau khi Lôi Chấn Tử hỏi Thân Công Báo "có mang theo pháp khí không", Thân Công Báo cũng từ trong tay áo lấy ra hai vật, một chiếc chùy và một chiếc đinh.

Dường như có tiếng sấm vang vọng trong đó, vừa nhìn đã biết là vật bất phàm."Có thể cùng ta đến Triều Ca!" "Đồ nhi rõ." Hai người hỏi đáp cũng thật kỳ lạ, một người chỉ nói, một người chỉ làm, giống như đã diễn tập kịch bản từ trước, chỉ đợi diễn viên vào vị trí, rồi diễn những gì trên kịch bản vậy.Trong Oa Hoàng Cung, Lâm Hiên tự có cảm ứng, từ trong nhập định tĩnh lặng mở mắt nhìn xuống, nhưng rất nhanh, lại bị huyết mạch Tổ Vu và nguyên thần Bàn Cổ quấy nhiễu, lại nhắm mắt lại.Vài ngày sau, Triều Ca lại có động tĩnh truyền ra.

Vốn chỉ chìm đắm trong hậu cung, Đế Tân lại đột nhiên thượng triều, triệu tập quần thần, tại Hiển Khánh Điện mà truyền lời."Văn Trọng có đó không!" "Thần có mặt!" Thấy Trụ Vương niệm tên mình, Văn Trọng liền một bước bước ra khỏi hàng, đi đến dưới triều đường, quỳ một gối xuống."Quả nhân đêm qua cảm ứng thiên tượng, chính là thời cơ tốt để xuất sư Tây Kỳ.

Nay đặc phong Văn Thái Sư làm Tam quân thống soái, có thể dẫn trăm vạn binh lính, đi chém đầu Cơ Phát!" "Thần, tuân chỉ!" Văn Trọng từ tay Đế Tân tiếp nhận soái ấn, rồi trở lại hàng ngũ quần thần."Thân Công Báo xuất liệt!" Sau đó, Đế Tân lại gọi tên Thân Công Báo.

Một đạo nhân áo đen liền bước ra, nhưng chỉ khẽ cúi người,

không hành quân thần chi lễ như Văn Trọng.“Lần này ngươi có thể dẫn Lôi Chấn Tử cùng Văn Thái Sư trấn trận, cùng đi thảo phạt Cơ Phát!” Thân Công Báo nghe xong, lại cúi người, đáp lại Đế Tân: “Chính là như vậy.” Sau đó, Đế Tân lại điều động các tướng, cùng Văn Trọng nam hạ.

Cuộc tranh giành Nhân Hoàng, từ hôm nay, cũng đã triệt để kéo màn.“Văn Thái Sư xin hãy dừng bước!” Vừa ra khỏi triều đường, Thân Công Báo nhanh chóng bước đến bên Văn Trọng, gọi ông.

Văn Trọng nghe vậy, cũng quay đầu nhìn lại, trong lòng có chút tò mò, không hiểu ý tứ của y là gì.Tuy cùng là triều thần với đạo nhân này, nhưng ông cũng chưa từng qua lại.

Hôm nay gọi mình lại có chuyện gì?

Nhưng, đúng lúc là “thân thủ bất đả tiếu kiểm nhân” (tay không đánh người cười), Thân Công Báo lại còn muốn cùng mình nam hạ, cũng không tiện quá lạnh nhạt.

Văn Trọng cũng mở miệng hỏi y: “Không biết đạo trưởng gọi ta lại có chuyện gì?” Thân Công Báo này không chỉ có thiên phú trên con đường tu đạo, mà còn có vài phần linh lung ý trên việc đối nhân xử thế.

Chỉ từ câu nói của Văn Trọng, y đã nhìn ra tính cách của ông, không giỏi giao tiếp.

Lời định nói ra để mượn cớ lần cùng hành quân này mà tạo chút quan hệ cũng lập tức thu hồi lại trong bụng, làm ra vẻ trầm tư, giả bộ hỏi về kế hoạch tiếp theo.“Hiện nay, Cơ Phát đã không còn như xưa, đã thành khí hậu, lại còn có Thánh Nhân tương trợ, độ hóa được trăm vạn dân chúng Đại Thương vào quân đội.

Chúng ta nếu muốn thắng, cũng không còn đơn giản như trước.

Văn Thái Sư uy danh hiển hách, không biết ngài định đánh trận này ra sao?" Một lời của Thân Công Báo khiến Văn Trọng nghiêm sắc mặt, bởi vì lời y nói, quả thật cần phải suy xét kỹ lưỡng.

Lần trước ở bờ Hoàng Hà, sở dĩ có thể đánh cho Cơ Phát tan tác, cũng không phải là lấy ít thắng nhiều, mà là hắn đã mất đi ý niệm chống cự.

Nhưng hiện tại, Thánh Nhân lại tự mình đến giúp đỡ, trên dưới triều đình không ai không cho rằng Cơ Phát là chân mệnh thiên tử, ai nấy đều sát quyền ma chưởng, đấu chí ngút trời, lại còn có Phật tử của Phật quốc can thiệp vào.

Muốn thắng, quả thật không phải chuyện dễ dàng.

Mặc dù tiên nhân đấu pháp không được liên lụy phàm nhân, nhưng trong Phong Thần đại kiếp, có biết bao nhiêu điều kiêng kỵ.

Chương 355

Hơn nữa, những tu đạo chi sĩ còn lại cũng chỉ có Thân Công Báo, Thổ Hành Tôn, Lôi Tứ Nhân...

Trong lòng kinh hoàng, Văn Trọng liền sai Thân Công Báo đi: "Đạo trưởng có thể giúp ta về Vô Đương Sơn một chuyến, mời sư đệ Hoàng Phi Hổ của ta đến không?" Vô Đương Thánh Mẫu có hai vị cao đồ, một là Văn Trọng, hai là Hoàng Phi Hổ.

Hai người đều thuộc hàng Kim Tiên, nhưng sư đệ của Văn Trọng lại đi sâu hơn sư huynh trên con đường tu đạo.

Nếu có hắn trợ giúp, cũng có thể giảm bớt không ít áp lực cho dưới trướng."Vậy cứ như lời Thái Sư, ta đi đây." Bên bờ Hoàng Hà, đêm qua Thánh Nhân giáng thế.

Bồ Đề tay cầm Thất Bảo Diệu Thụ, thân tỏa bảy sắc thánh quang, giáng xuống trên tế đài, tuyên bố thánh ý với Cơ Phát: "Phong Thần đã định, Khương Tử Nha có thể dẫn ba quân đến Hoàng Hà, san bằng đại quân của Đế Tân, thiên hạ sẽ được bình an." Cơ Phát và Khương Tử Nha lĩnh chỉ, lập tức chỉnh đốn quân đội, giống như Văn Trọng, bắt đầu xuất phát hướng về Hoàng Hà.Ba ngày sau, hai quân cùng đến Hoàng Hà, cách bờ nhìn nhau, thay phiên mắng chửi, khẩu phạt bút tru, không ngoài việc vì dân thỉnh nguyện, hoặc nói loạn thần tặc tử gì đó."Thái Sư, hiện tại có muốn xông trận không?" Mắng chửi khoảng một lúc lâu, Thổ Hành Tôn dẫn đầu không nhịn được, thỉnh giáo Văn Trọng.

Kể từ khi Tây Kỳ phản bội Triều Ca, bất kể đối phương mắng là "trợ Trụ vi ngược" hay "loạn thần tặc tử", hắn đều cảm thấy như ứng vào thân mình, nghe trong tai vô cùng khó chịu.

Lại có Khương Tử Nha ngồi trước trận, chỉ huy ba quân, cùng với các tu đạo chi sĩ khác.

Sự chênh lệch so với bên mình, lại càng khó chịu hơn, tựa hồ không nhịn được nữa, muốn ra tay.

Văn Trọng nhìn về phía đối diện một cái, chỉ thấy binh lính chỉnh tề sẵn sàng, trận hình dưới trướng binh sĩ cũng bày theo thế Bắc Đẩu.

Chính cần có một người đi thăm dò hư thực, cũng tiện so sánh sự chênh lệch giữa hai quân.

Bởi vậy, Thổ Hành Tôn đã mở miệng, ông cũng gật đầu đồng ý.Vừa nhận được mệnh lệnh, Thổ Hành Tôn liền nhảy vọt người lên, miệng hô: "Khương Thượng lão cẩu!

Ngày đó ngươi nhục nhã ta trên triều đình, hôm nay ta cũng muốn xem thủ đoạn của ngươi!" Khương Tử Nha đang ngồi trước trận, bỗng nghe tiếng hô lớn cũng giật mình.

Nhưng sau đó nhìn thấy Thổ Hành Tôn đang xông tới chính là bại tướng dưới tay mình, lại không hề sợ hãi, một tay vỗ lưng ngựa nhảy lên không trung, tay trái sờ thắt lưng, từ trong túi vải lấy ra một lá tiểu kỳ màu vàng, triển khai trước người.

Miệng ông niệm niệm có từ, lại cầm Đả Thần Tiên, nghênh chiến Thổ Hành Tôn.Thổ Hành Tôn cũng đã sớm ăn thiệt thòi vì lá cờ này, biết đó không phải vật phàm.

Thấy Khương Tử Nha tế ra, hắn cũng thay đổi khí thế vừa rồi, chỉ lơ lửng giữa không trung, không tiến lên, vô cùng cẩn thận.

Nhưng sự cẩn thận của hắn, lại cũng vô dụng.

Lá cờ đó tên là Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ, là pháp khí của Nguyên Thủy.

Dù Khương Tử Nha chỉ được truyền khẩu quyết, nhưng khi vận triển, cũng có thể tự thành một phương thế giới, giam người vào trong, không thể thoát thân.

Ban đầu, Thổ Hành Tôn cũng chỉ đứng yên, nhưng dần dần, hắn phát hiện, khi mình muốn động, lại không thể thoát ra.

Hắn vừa hoảng sợ lung lay người, vừa muốn dùng chút sức lực trên cánh tay, đem Bá Vương Thương trong tay chọc vào cổ họng Khương Tử Nha, cũng muốn cho ông ta thấy sự lợi hại thầm lặng của mình.

Nhưng hắn phát hiện, mình dường như bị thi triển định thân thuật, căn bản không thể động đậy, cũng sợ hãi đến mức vội vàng vận pháp lực trong cơ thể, muốn phá vỡ biến cố quỷ dị này.

Nhưng lúc này, hắn lại phát hiện, trong cơ thể mình trống rỗng, một thân pháp lực tu luyện được, toàn bộ đều không còn dấu vết!Thổ Hành Tôn tức tốc chửi bới, quát vào Khương Tử Nha: "Khương Thượng lão cẩu!

Ngươi dùng thủ đoạn bỉ ổi!

Có giỏi thì thả ta ra, chúng ta lại quyết thư hùng!" Nhưng Khương Tử Nha nào có phong thái hiệp nghĩa, hiện tại đang là thời cơ tốt để ra tay, lại sao có thể nghe lời hắn?

Trên mặt ông nở vài phần thiện ý, rồi từng bước đạp đến bên Thổ Hành Tôn, giơ Đả Thần Tiên đánh vào trán hắn.Lá tiểu kỳ màu vàng kia Thổ Hành Tôn không nhận ra, nhưng Đả Thần Tiên thì hắn biết.

Đây là vật Phong Thần, chuyên dùng để đối phó tu đạo chi nhân.

Một roi đánh xuống, không tổn thương da thịt, chỉ hủy hoại đạo hạnh.

Lần trước Thổ Hành Tôn bị roi này đánh vào lưng, chỉ cảm thấy

một cỗ cự lực ập tới từ lưng, xông thẳng vào tâm mạch, lại xuống đan điền, lay động tu vi, ba lần mở miệng, nôn ra ba trăm năm pháp lực.

Lần này Khương Tử Nha lại đánh thẳng vào mặt hắn, nhìn khí thế, cũng đã dùng hết mười phần sức lực.

Nếu như thực sự trúng đòn...

"Thái Sư mau cứu ta!" Sau khi kinh hãi, Thổ Hành Tôn cũng từ trong lòng sinh ra một cỗ khí lực, hướng về phía Văn Trọng mà hô lên.Từ khi Thổ Hành Tôn ra tay, hai mắt Văn Trọng vẫn luôn nhìn chằm chằm vào trường, không đợi Thổ Hành Tôn mở miệng, ông đã chuẩn bị ra tay."Hống!" Ông ra lệnh cho Hắc Kỳ Lân dưới trướng một tiếng, Hắc Kỳ Lân cũng chở thân hình ông đến trước mặt Khương Tử Nha, hai tay vung Thư Hùng Song Tiên đánh thẳng vào người Khương Tử Nha.

Khương Tử Nha thấy vậy, vội vàng dùng Đả Thần Tiên đỡ, mới cứu Thổ Hành Tôn thoát nạn.Lôi Chấn Tử cũng nhân lúc Văn Trọng và Khương Tử Nha đang giao chiến, lén lút chạy đến bên Thổ Hành Tôn, muốn giải cứu hắn.

Hắn cũng biết lá cờ kia không phải vật phàm, không dám lại gần, chỉ dùng hai tay trái phải cầm một chiếc chùy, thay phiên gõ xuống, dẫn tiếng sấm vang dội, rồi truyền tiếng sấm đó lên lá cờ, dùng cách này để giải khai thuật pháp mà Khương Tử Nha đã trói buộc Thổ Hành Tôn.Nhưng quân tướng dưới trướng Khương Tử Nha cũng không chỉ đứng yên nhìn.

Sau khi được Thiên Bồng Nguyên Soái thao luyện, những phàm nhân này cũng có thể kết thành trận pháp tương hỗ.

Bảy người thành một doanh, chân đạp Thất Tinh, mượn thiên thời, cũng có thể khiến binh khí trong tay trở nên bất phàm.

Những quân tướng đó sau khi kết thành trận pháp, cũng ném trường mâu trong tay ra.

Chỉ thấy trên mâu ba quang lấp lánh, dường như có lưu quang chuyển động.

Lôi Chấn Tử lại không biết chuyện này, khi trường mâu từ phía sau tập kích, hắn cũng không để ý, chỉ vận đôi cánh trên lưng, thổi ra một cỗ cuồng phong, muốn thổi bay những trường mâu đó.

Nhưng không ngờ, những trường mâu đó lại từ mũi mâu sinh ra một cỗ sát khí, đẩy lùi cuồng phong, rồi lại tập kích về phía lưng hắn.

Một cái bất cẩn, một cây trường mâu đâm vào lưng Lôi Chấn Tử, máu tươi đỏ thẫm chảy ra.

Chương 356

Tuy một kích này không làm tổn thương căn bản của Lôi Chấn Tử, nhưng cũng khiến hắn nổi giận dị thường, quay đầu xông vào trận doanh của Khương Tử Nha, giao chiến với phàm nhân.Tu đạo chi sĩ bên cạnh Khương Tử Nha thì ít ỏi, hiện tại Lôi Chấn Tử không màng thể diện, giao chiến với phàm nhân, ông cũng vô cùng bất lực, chỉ có thể ra lệnh cho những người đó mau chóng bỏ chạy.

Sau đó trong lòng lại nổi giận: "Mấy lão già đó cả ngày ngồi trong cung, chỉ hưởng hương hỏa, dính líu đến đại chiến, lại không ra tay một ai, thật khiến người ta tức giận!" Kỳ thực không phải vậy, binh đối binh, tướng đối tướng.

Bất kể Phật đi hay Phật đến, thần thông của hai người họ đều không phải là kẻ địch mà người ở giai đoạn như Khương Tử Nha có thể đánh bại.

Nếu mạo hiểm ra tay, sẽ dẫn đến một bên khác có người thực lực tương đương ra tay.

Hiện tại thiên cơ chưa rõ, cũng không phải lúc nên ra tay.

Nhưng, không ra tay không có nghĩa là không có người khác ra tay.

Lâm Hiên đã sớm tính toán cho Phong Thần đại kiếp này, khó khăn lắm mới sắp đặt một quân cờ, lại sao có thể dễ dàng để nó trôi qua như vậy?Đúng lúc Khương Tử Nha đang khổ chiến, bỗng từ trên trời bay xuống một đạo hồng quang, chỉ thấy một nam đồng, tay cầm trường thương, cổ đeo kim hoàn, eo quấn hồng lăng, chân đạp hỏa luân, từ trên cao, giáng xuống giữa quân doanh của Khương Tử Nha, vừa xuống đã giao tranh với Lôi Chấn Tử."Linh Châu Tử đặc biệt nhận chỉ thị của Thánh Phụ, đến trợ giúp đạo trưởng!" Khương Tử

Nha ban đầu thấy người này, tưởng rằng lại là một địch thủ khác, trong lòng vừa hô "không ổn", sau đó lại nghe lời nói, cuối cùng cũng yên tâm, rồi tiếp tục hàm đấu với Văn Trọng.Linh Châu Tử tên thật là Na Tra, là con của Lý Tịnh, quan trấn giữ Trần Đường Quan nhà Ân Thương.

Nhưng từ khi sinh ra, hắn đã không hòa thuận với Lý Tịnh.

Sau đó lại gây họa, bị Lý Tịnh ép đến mức lóc thịt trả cha, lóc xương trả mẹ, tự vẫn trước Trần Đường Quan.

Sau này được Lâm Hiên cứu, từ tay Nữ Oa lấy trung liên hoa để trọng tố nhục thân, rồi được đưa xuống hạ giới để tìm một ngọn núi, phải hảo sinh tu hành.

Ngày nay, hắn lại tâm sinh cảm ứng, biết đến thời điểm xuất thế, liền chạy đến Hoàng Hà.

Đang thấy trong quân Khương Tử Nha có một "điểu nhân" đang gây khó dễ cho phàm nhân, hắn liền ra tay.Linh Châu Tử quả thật rất lợi hại, một tay Hỏa Tiêm Thương sử dụng xuất thần nhập quỷ.

Trường thương chỉ đến đâu, vừa có mũi nhọn sắc bén, vừa có ngọn lửa rực cháy, ép Lôi Chấn Tử liên tục lùi bước.

Không bao lâu, trên người hắn đã bị Linh Châu Tử gây ra không ít vết máu, ngay cả lông vũ cũng bị ngọn lửa phun ra từ thương đầu thiêu sạch trơn, thật thê thảm vô cùng.Linh Châu Tử vốn tính cách bướng bỉnh, lại có tâm trí trẻ con, thấy Lôi Chấn Tử thảm trạng, liền dừng tay châm chọc hắn, trên mặt cười ha hả nói: "Cái người này thật là kỳ lạ, vừa có hai tay, lại có hai cánh, trên đầu mọc sừng, dưới mũi lại có mỏ nhọn.

Thật không biết nên gọi là gì cho phải, tựa chim không phải chim, tựa người không phải người, thôi thì ta gọi là 'điểu nhân' vậy!" Sau

đó, Linh Châu Tử lại cười ha hả.

Vốn dĩ Lôi Chấn Tử bị một đứa trẻ ra tay làm tổn thương đã cảm thấy mất mặt, hiện tại lại thấy bị nhục mạ trên miệng, càng thêm tức giận, liền triển khai đôi cánh bị cháy đen trên lưng, bay lên không trung.

Tay trái cầm chùy, tay phải cầm đinh, thay phiên gõ xuống, cùng với tiếng chùy vang dội, tiếng sấm kinh động trời đất, từng chút một ngưng tụ giữa hai tay Lôi Chấn Tử, xuyên qua chiếc chùy, lao thẳng về phía đầu Linh Châu Tử.Không biết vì sao, lúc này Linh Châu Tử lại cảm thấy "điểu nhân" trên trời kia có vài phần khí vị quen thuộc.

Khi Lâm Hiên cứu hắn, trên người có mang một viên lôi châu, trong châu lại ẩn chứa một tiểu nhân, khí tức của tiểu nhân đó, lại giống hệt khí vị của "điểu nhân" này?

Chỉ là, người mà Lâm Hiên mang theo, lại sao có thể xuất hiện dưới trướng Ân Thương?

"Oanh long long" tiếng sấm lại vang lên, Linh Châu Tử lại gạt bỏ tâm tư, chuyên tâm ứng đối thiên lôi trên đỉnh đầu.Kinh lôi hiện thế, hạ giới tất có người ứng kiếp, nhưng cũng có đại thần thông giả, dùng thiên lôi làm thủ đoạn tru địch.

Người trước mắt này, thần thông của hắn không hề tầm thường, sở dĩ có thể thi triển loại thủ đoạn này, cũng ứng là thiên phú dị bẩm.

Nhưng phàm thủ đoạn nào, cũng đều phân chia tam lục cửu đẳng.

Trong thiên lôi, cũng có ba giai kim, ngân, thanh.

Màu vàng kim uy lực mạnh nhất, màu xanh uy lực yếu nhất.

"Điểu nhân" này thi triển thiên lôi, chính là màu xanh, chỉ cần tu vi Thiên Tiên, cũng có thể ngăn cản, huống chi Linh Châu Tử đã đạt Thiên Tiên đại thừa, lại có Hỗn Thiên Lăng làm pháp bảo phòng thân,

tự nhiên không sợ.Thấy thiên lôi giáng xuống, hắn cũng giương pháp bảo phòng thân, đội trên đầu.

Tiếng sấm kia tuy vang dội, nhưng đánh vào Hỗn Thiên Lăng lại mềm yếu vô lực, nhanh chóng tản ra, rơi xuống đất.

Linh Châu Tử vừa định lại lần nữa châm chọc hắn, nhưng không ngờ, thiên lôi lại giáng xuống, từ bốn phương tám hướng ập tới, giống như bão tố mưa rào vậy, dày đặc trút xuống.Vô số tia sét nhỏ giáng xuống, cho dù thiên lôi màu xanh chỉ cần Thiên Tiên là có thể chống đỡ, nhưng cũng không thể chống lại tiếng sấm dày đặc, số lượng quá nhiều.

Lúc này Linh Châu Tử cuối cùng trên mặt cũng không còn vẻ trêu đùa, nghiêm sắc mặt.

Hắn lại tế ra một vật, là một chiếc sa trướng, toàn thân lưu quang.

Ban đầu cầm, chỉ lớn bằng bàn tay, nhưng khi Linh Châu Tử niệm chú ngữ, ném lên đầu, nó liền bành trướng dữ dội, đủ để bao phủ toàn bộ cơ thể hắn vào trong.

Thiên kiếp từ trên trời giáng xuống, toàn bộ đều bị chiếc sa trướng chặn lại, không thể làm Linh Châu Tử tổn thương chút nào.Lôi Chấn Tử từ trên trời nhìn xuống, thấy mình đã tốn bao nhiêu công sức, mà người kia lại như không có chuyện gì, không khỏi tức giận không ngừng.

Lập tức trong lòng hắn trở nên hung ác, cắn nát đầu lưỡi, từ trong miệng phun ra một ngụm tinh huyết, phun lên chiếc chùy và đinh.

Sau đó lại dùng hết sức lực, hung hăng gõ một tiếng.

Tất cả thiên lôi đang tản ra dạng "linh linh thất" (tản mát khắp nơi), lại tụ lại, biến thành một cột sét to bằng miệng chum, ngay cả màu xanh ban đầu, cũng hóa thành màu bạc, giáng xuống đầu Linh

Châu Tử.Linh Châu Tử thấy vậy kinh hãi tột độ, toàn thân run rẩy.

Thật sự uy lực của thiên lôi, đã vượt xa dự đoán của hắn.

Vốn dĩ hắn cho rằng "điểu nhân" kia chỉ dựa vào pháp bảo trong tay mới có thể triệu thiên lôi, không phải thực lực bản thân, uy lực rốt cuộc có hạn.

Nhưng không ngờ, sau khi phun ra một ngụm tinh huyết, lại có thể khiến uy lực thiên lôi thăng cấp đến mức này...Lôi Chấn Tử vốn không phải người, chỉ là Lâm Hiên dùng đại thần thông từ trong Lôi Trì của Thiên Đình lấy một tinh hoa, ban cho hắn sinh mệnh, rồi lại đưa hắn xuống hạ giới.

Vốn dĩ hắn là bản thể của lôi điện, từ trong Lôi Trì nhảy ra, biến thành hình người mà thôi.

Bởi vậy, khi phun ra tinh huyết, cũng là hóa thân thành bản nguyên lôi điện trước kia, tự nhiên có thể kéo động tinh hoa trong Lôi Trì để trợ chiến.Đạo thiên lôi này giáng xuống, hệt như tận thế giáng lâm, mây đen giăng kín, lại mượn thế lớn.

Linh Châu Tử tự biết khó lòng chống đỡ, nếu cứ cứng rắn đón đỡ, cũng chỉ hại thân xác tan nát, không bằng đào thoát.

Chương 357

Đợi tránh được đạo thiên lôi này, rồi lại đi tính sổ với "điểu nhân" kia.

Nhưng lôi phạt chớp mắt đã đến, Linh Châu Tử muốn chạy, lại làm sao có thể thoát khỏi?

Không kịp thu hồi sa trướng, lôi phạt đã giáng xuống mặt hắn.

Chiếc sa trướng vừa rồi còn giúp hắn tránh được vạn thiên lôi xanh, giờ khắc này lại tỏ ra yếu ớt không chịu nổi một kích.

Lôi phạt vừa chạm vào sa trướng, sa trướng đã bị phá nát như củi mục, căn bản không đỡ nổi nửa tầng uy lực của đạo ngân lôi.

Hiện tại chạy trốn cũng đã không kịp nữa, Linh Châu Tử không khỏi than mệnh mình như vậy, cũng đành cứng đầu tế ra pháp bảo, giương Hỗn Thiên Lăng trên đỉnh đầu, lại tế Càn Khôn Quyển ra.

Nhưng kết quả cuối cùng, đều bị lôi phạt cuốn đi, không thể giữ lại."Chẳng lẽ trời muốn diệt ta sao?" Mấy lần như vậy, Linh Châu Tử cũng chỉ cảm thấy tuyệt vọng, dù sao cũng đã chết một lần rồi, chết thêm lần nữa thì có sao đâu?

Chỉ đáng hận, lại chưa thể tự tay giết lão cẩu Lý Tịnh kia, để báo thù nỗi đau bị nhốt trong Lưu Ly Tháp chịu lửa thiêu tim ngày xưa."Lý Tịnh lão cẩu!

Ngươi muốn trời giúp!

Giờ cứ lấy mạng ta đi!

Đợi ta chuyển luân hồi, lần nữa lên nhân gian, ta thề sẽ lột da rút gân ngươi mới cam!" Ngửa mặt lên trời trường khiếu một tiếng, hắn cũng nhắm mắt lại.Nhưng một lúc sau, hắn lại không cảm thấy đau

đớn trong dự liệu, bên tai truyền đến vài tiếng linh linh chi âm.

Mở mắt ra nhìn, lại thấy ba tỷ muội thân mặc cung phục.

Linh Châu Tử nhận ra, đó là Quỳnh Tiêu Tam Tỷ Muội trong Oa Hoàng Cung.

Sở dĩ hắn có thể bảo toàn tính mạng, cũng là do họ ra tay.

Hắn liền cảm kích họ: "Đa tạ các vị tỷ tỷ đã cứu mạng."Nghe Linh Châu Tử nói, ba người lại a a cười, nói: "Hài đồng à, vẫn chưa sửa được tính khí sao?

Lại thích khoe khoang, miệng lại ác độc.

Nếu không phải sư tôn truyền lời, ra lệnh cho ba người chúng ta, tính mạng của ngươi chẳng phải lại bị hại trong tay chúng ta sao?" Linh Châu Tử nghe Quỳnh Tiêu giáo huấn, vừa định phản bác vài câu, nhưng lại nhớ đến thủ đoạn của ba người, chỉ đành ngậm miệng lại.Linh Châu Tử tuy có tâm tính trẻ con, miệng không che đậy, lòng thẳng thắn, nhưng hắn cũng nhớ những khổ sở đã phải chịu trong tay ba người.

Thuở trước, khi Linh Châu Tử còn tên là Na Tra, bị Lý Tịnh ép tự vẫn trước Trần Đường Quan.

Sau này được Lâm Hiên dùng củ sen trọng tố nhục thân cho hắn, nhưng trước đó, nguyên thần của hắn lại bị ba tỷ muội thu giữ, dùng để quản lý.Trong Oa Hoàng Cung, trừ Nữ Oa, Lâm Hiên và vài cung nữ, cũng không có người khác.

Quỳnh Tiêu Tam Tỷ Muội mỗi ngày ngồi trong cung cũng vô vị, bỗng nhiên có được một nam đồng, sao có thể không trêu chọc một phen, tìm chút niềm vui?

Chỉ là Linh Châu Tử lại có tính tình không được ba tỷ muội yêu thích, luôn miệng nói lời ngông cuồng, lại còn nhục mạ, khiến ba tỷ

muội đại oán, liền dùng vài thủ đoạn để trừng phạt hắn...

Hoặc dùng Kim Giao Tiễn cắt đứt nguyên thần, sau đó lại từ tay Nữ Oa xin chút linh dược để trọng tu nguyên thần.

Cứ một hai lần như vậy, Linh Châu Tử trong tay ba người cũng khổ không tả xiết.

Nỗi khổ những ngày đó cũng đã triệt để in sâu vào não hải hắn, khiến hắn nhìn thấy ba tỷ muội không khỏi rụt rè.

Bởi vậy, cho dù Linh Châu Tử thiên sinh một bộ răng nanh lợi khẩu, nhưng trước mặt ba tỷ muội cũng chỉ có thể ngoan ngoãn ngậm miệng.Hiện tại thấy họ lại có ý muốn giáo huấn, Linh Châu Tử liền vội vàng chuyển đề tài, chỉ lên trời, hô với ba tỷ muội: "Tỷ tỷ mau báo thù cho đệ, vừa rồi 'điểu nhân' kia hại đệ suýt mất mạng!" Bản nguyên Lôi Trì bị sư tôn thi pháp hóa thành hình người, lại bị Linh Châu Tử trẻ con mắng là "điểu nhân".

Không thể không nói, thằng nhóc này thật không phải vô cớ mà sinh ra cái miệng sắc bén.

"Phốc xích" một tiếng cười, ba tỷ muội không đi giáo huấn Lôi Chấn Tử, ngược lại đưa tay gõ lên đầu Linh Châu Tử: "Ngươi lại nói lung tung!

Người trên trời kia tên là Lôi Chấn Tử, là một quân cờ sư tôn phái xuống.

Chỉ vì bị Đế Tân mê hoặc tâm trí, mới chuyển thân đầu quân cho Ân Thương.

Hôm nay ba người chúng ta hạ phàm, chính là để đưa hắn quay về chính đạo." Linh Châu Tử nghe xong cũng "nga nga", ổn định thân mình, rồi lại nhìn ba người muốn đưa hắn trở về chính đạo.Nhìn về phía trên trời, Lôi Chấn Tử vốn cho rằng đứa trẻ vừa rồi nhục mạ

mình sẽ bị một đạo lôi phạt đánh cho nguyên thần tan nát, nhưng lại đột nhiên từ trên trời xuất hiện ba nữ tử, chặn lại một đòn chí mạng.

Sau đó lại còn nói cười với đứa trẻ kia, rõ ràng là không coi mình ra gì.

Lần đầu tiên ra tay liên tiếp bị người ta coi thường, trong lòng Lôi Chấn Tử nổi giận dị thường, lại cắn chặt đầu lưỡi, dốc hết một thân tu vi dẫn hạ lôi phạt, oanh sát về phía ba tỷ muội.

Uy lực lần này so với vừa rồi còn mạnh hơn vài phần.Lôi Chấn Tử lơ lửng giữa không trung, tỏ vẻ cười lạnh, trong lòng thầm nghĩ: "Lần này xem các ngươi chống đỡ kiểu gì!" "Tỷ tỷ không hay rồi, mau tản ra!" Linh Châu Tử tuy đã chịu không ít khổ sở trong tay ba tỷ muội, nhưng cũng biết đó là đùa giỡn, chứ không như Lý Tịnh thật sự muốn lấy mạng hắn.

Hắn cũng đối với việc bị trừng trị không coi là thật, hiện tại lại thấy Lôi Chấn Tử ra tay bức người, liền nhắc nhở ba người, phải hết sức cẩn thận.Nhưng ba người thấy đạo thiên lôi đủ sức khiến Linh Châu Tử kinh hồn táng vía lại không thèm cười một tiếng, không những không tránh né, lại còn nghênh diện đón lấy.

Đầu tiên, đại tỷ Quỳnh Tiêu trong ba tỷ muội giương Kim Giao Tiễn, niệm thuật pháp, biến chiếc tiễn lớn ra, sau đó cầm tiễn đao, cắt lên cột lôi.

Thiên lôi cuồn cuộn giáng xuống cũng bị chia thành hai đoạn.

Sau đó Vân Tiêu và Bích Tiêu lại lần nữa ra tay, phân biệt tế xuất pháp bảo Hỗn Nguyên Kim Đấu và Đả Tiên Châu, đánh tan cột lôi đã bị cắt đứt.

Đến đây, ba tỷ muội cũng đã phá giải thần thông của Lôi Chấn Tử.Ba người lại lần nữa xông lên, bay đến bên Lôi Chấn Tử.

Bộ dạng đã chuyển thành một phần lạnh lùng, quát mắng Lôi Chấn Tử đang ngổ ngáo: "Ngươi còn không mau quay đầu là bờ!

Chẳng lẽ không phải sư tôn tự mình ra tay mới biết hối cải sao?" Dứt lời, ba người lại tế ra một tờ phù chỉ, trên đó có chữ do chính tay Lâm Hiên đề.Lôi Chấn Tử do Lâm Hiên lấy tinh hoa từ Lôi Trì, sau đó chú nhập sinh mệnh cho hắn.

Chương 358

Nhưng Đế Tân lại nhân lúc Lâm Hiên đang dung luyện tinh huyết Tổ Vu và nguyên thần Bàn Cổ không thể thoát thân, thi triển thần thông đối với Lôi Chấn Tử, biến lòng biết ơn Lâm Hiên trong đầu hắn thành...Quỳnh Tiêu Tam Tỷ Muội tế ra một lá phù chỉ, trên đó đã viết hết những vất vả mà Lâm Hiên đã bỏ ra để tạo hình cho hắn.

Chỉ cần đánh lá phù này vào não Lôi Chấn Tử, liền có thể khiến hắn minh trí.

Với tu vi Kim Tiên hậu kỳ của ba tỷ muội, muốn trấn áp Lôi Chấn Tử cũng vô cùng đơn giản.

Chỉ cần từ trong miệng niệm một chữ "Định", hắn liền không thể động đậy.

Ba người lại thi pháp, phù chỉ cũng từ tay ba người bay về phía não Lôi Chấn Tử mà rơi xuống.

Lôi Chấn Tử trên mặt tuy trăm phần không muốn, nhưng dưới thực lực chênh lệch, cũng như một con rối, mặc cho ba tỷ muội bày bố.

Mắt thấy sắp viên mãn, lại đột nhiên từ trong não Lôi Chấn Tử xông ra một đạo hắc ảnh, nuốt phù chỉ vào bụng.

Sau đó lại tập kích ba tỷ muội.

Quỳnh Tiêu Tam Tỷ Muội không ngờ có biến cố này, một cái bất cẩn, lại thật sự bị hắc ảnh tập trung.

Quỳnh Tiêu, người gần Lôi Chấn Tử nhất, chịu đòn đầu tiên, bị hắc khí phun ra từ miệng xông vào mũi miệng, chỉ cảm thấy một trận đầu váng mắt hoa, suýt nữa từ trên mây rơi xuống.Vân Tiêu và Bích

Tiêu hai người cách xa một chút, tuy cũng hít phải hắc khí, nhưng không nghiêm trọng như Quỳnh Tiêu.

Họ nhanh chóng dùng pháp lực bức khí độc ra ngoài, vội vàng đỡ thân thể Quỳnh Tiêu, hỏi tỷ ấy cảm thấy thế nào.

Hắc ảnh kia cũng cười quái dị liên hồi, nói với Vân Tiêu và Bích Tiêu: "Khí độc trong miệng ta là lấy từ tiên huyết của Chúc Long, thêm vào bí thuật của tộc ta mà hỗn hợp thành.

Đại La Thần Tiên không may trúng chiêu cũng chỉ hận mình xui xẻo.

Đại tỷ kia không có tu vi Kim Tiên, lại sao có thể vô sự?" Sau lời này, hắc ảnh cũng dần dần hiện ra thân hình, vóc dáng lùn nhỏ, mắt tặc mày chuột, miệng mọc râu vàng, vừa nhìn đã ra dáng một con chồn vàng thành tinh.Trong yêu tộc, loài chồn vàng có Hoàng Mi Đại Vương là mạnh nhất.

Thời Vu Yêu, dựa vào linh bảo đẳng cấp Hậu Thiên, y có thể một mình quấn lấy hai tên Tổ Vu, lại còn có thể phun ra độc khí.

Hậu Nghệ, Xuy Vưu, Cửu Phượng cùng các Đại Vu khác cũng không dám dễ dàng dính vào, duy độc Tổ Vu dựa vào nhục thân Bàn Cổ mới không sợ.

Bởi vậy, sau khi nhận ra hắc ảnh kia là nguyên hình chồn vàng, hai người Vân Tiêu không khỏi hoảng loạn.Pháp lực của ba người tuy cao, nhưng bái sư dưới trướng Lâm Hiên, mà sư phụ của Lâm Hiên lại là Thánh Nhân Nữ Oa.

Bất kể là ai, đều là những người bao che khuyết điểm cho môn hạ, không để môn hạ chịu thiệt thòi trong tay người khác.

Người đấu pháp, cũng phải có hai vị ở bên cạnh giám sát mới được.

Cũng chính bởi sự sủng ái đó, khiến ba tỷ muội biến thành những bình hoa, không thể dùng được.

Gặp phải địch thủ, trước tiên tế ra pháp bảo, nếu không địch lại, cũng đành chịu, lại phải đổi sư phụ trợ giúp.

Nhưng phàm sự đều có ngoại lệ, Lâm Hiên cũng không phải mỗi lần đều có thể phân thân ra được.

Cầu cứu Nữ Oa sao?

Phong Thần đại kiếp vừa rồi, thần thông của Thánh Nhân tuy có, nhưng lại có hạn chế, không thể tùy ý ra tay như người ứng kiếp.Đế Tân cũng đã chuẩn bị sẵn lúc này, phái Hoàng Mi yêu binh tiềm nhập vào não Lôi Chấn Tử, chỉ đợi môn đồ của Lâm Hiên đến chiêu dụ hắn quay về chính đạo, đột nhiên xông ra, đoạt lấy tính mạng họ, cũng tiện để hắn trút một hơi ác khí, báo thù việc trước đây đã chịu thiệt thòi trong tay Lâm Hiên.

Từ khi Quỳnh Tiêu Tam Tỷ Muội hiện thân, Đế Tân liền vẫn luôn dùng thần thức tra xét.

Hiện tại thấy tên chồn vàng kia đắc thủ, tự nhiên vui mừng khôn xiết, không khỏi ôm chặt phi tử trong lòng, cười lớn liên tục.Ba yêu Đát Kỷ sau khi Đế Tân bày tỏ thân phận của họ, liền đem tất cả những gì Vân Trung Tử giao phó đều vứt ra sau đầu, sợ rằng chỉ cần sơ suất một chút, chọc giận người khác sẽ hại mình mất mạng.

Hiện tại thấy hắn cười lớn, tuy không biết là vì chuyện gì, nhưng cũng cười theo.Quay lại bờ Hoàng Hà, Quỳnh Tiêu hít phải độc khí, toàn bộ thần trí đều hỗn loạn.

Đừng nói là đấu pháp với người khác, ngay cả mở mắt ra cũng khó khăn.

Vân Tiêu và Bích Tiêu hai người thấy đại tỷ như vậy, trong lòng

không khỏi lo lắng, chỉ muốn mau chóng quay về Oa Hoàng Cung tìm sư tổ trợ giúp, không còn tâm trí muốn tiếp tục giao chiến với tên chồn vàng kia.

Vốn dĩ, tên chồn vàng kia cũng chỉ có tu vi tương đương với ba tỷ muội.

Nếu Vân Tiêu và Bích Tiêu thực sự quyết tâm đánh với tên chồn vàng kia, cũng chưa chắc không địch lại.

Nhưng trong lòng hai người lo lắng tình huống của Quỳnh Tiêu, chỉ muốn mau chóng rời đi, không có tâm trí nghênh địch cũng khiến tên chồn vàng có cơ hội thi triển.Hắn biến thân thành thú hình, bốn móng vuốt đạp mạnh, lao về phía ba người, lại tiếp tục phun độc khí từ miệng về phía ba người.

Vân Tiêu và Bích Tiêu biết độc khí lợi hại, vội vàng tránh né, ngay cả pháp bảo hộ thân mà Lâm Hiên ban cho cũng không kịp tế ra, chỉ quay tròn một vòng quang tráo bên mình.

Nhưng không ngờ, khi độc khí chạm vào quang tráo, lại như không có vật cản, trực tiếp xuyên qua, chui vào mũi của Vân Tiêu và Bích Tiêu.

Hai người cũng lập tức trúng chiêu.Chồn vàng thấy vậy đại hỉ, trong mắt lóe lên sắc tham lam.

Pháp bảo mà ba tỷ muội nắm giữ đều là vật phi phàm, lại sao có thể không động lòng?

Lần này tuy nhận được mệnh lệnh của Đế Tân, nhưng khi bị điều khiển trong lòng y không oán hận.

Vốn dĩ y là một huyền tôn của Hoàng Mi Đại Vương, Đế Tân chỉ là một đại tướng dưới trướng Hoàng Mi, vậy mà lại đến lượt hắn sai khiến sao?

Không, hiện tại nhìn lại, dường như việc sai vặt này cũng không tệ như hắn nghĩ.

Chỉ cần lấy mạng ba người, thu pháp bảo của ba người vào túi, thực lực của y cũng sẽ đại trướng thêm một tầng.

Chương 359

Từ đó rời khỏi bên cạnh Đế Tân, lại lập sơn đầu, dựa vào uy lực của pháp bảo, cũng có thể an nhiên độ qua đại kiếp.Chồn vàng càng nghĩ càng hưng phấn, liền vươn tay muốn lấy bảo bối từ tay ba tỷ muội.

Nhưng vừa đến bên ba người, y vừa định vươn tay lấy bảo bối, lại có một đạo thanh mang lóe lên, xuyên qua hai cánh tay của y, cắt đứt hai tay y.Sau đạo thanh mang, lại hiện ra một thân ảnh, mặc một thân y phục điêu văn da hổ, trên đầu búi một đạo kế, gương mặt cương trực.

Khương Tử Nha và những người khác đã sớm dừng tay khi Quỳnh Tiêu Tam Tỷ Muội hiện thân.

Một lúc sau lại có người xông ra, tự nhiên phải đặt ánh mắt lên người đó, để xem kỹ là địch hay bạn.Nam tử vừa hiện thân xong, nhìn về phía Quỳnh Tiêu Tam Tỷ Muội một cái, cũng đại vi phẫn nộ, quát vào chồn vàng: "Ngươi còn không mau lấy giải dược ra!" Chồn vàng nghe lời nam tử xong cũng tức giận, mình có liên quan gì đến họ đâu?

Dù có, muốn đòi giải dược cũng phải dùng lời lẽ tử tế mà khuyên nhủ vài câu chứ?

Vậy mà lại chặt đứt cánh tay mình, rồi còn muốn mình lấy giải dược cứu người?

Trên đời này làm gì có cái đạo lý đó?

Kỹ thuật không bằng người, chồn vàng cũng cứng ngắc bị nam tử chọc tức đến toàn thân run rẩy, không những không lấy giải dược ra, ngược lại còn chửi bới: "Thứ chó chết kia!

Dám nói chuyện lỗ mãng với gia gia sao!

Có giỏi thì báo tên ra, cũng đỡ phải lát nữa chết trong tay gia gia lại chỉ là một vong hồn vô danh." Chồn vàng chỉ từ chiêu mà nam tử vừa lộ ra đã biết đạo hạnh của đối phương vượt xa mình.

Nếu thực sự cứng đối cứng, e rằng sẽ phải chịu thiệt thòi, bởi vậy mới hỏi tên của nam tử.

Ban đầu nghe qua, tưởng y nói lời ngông cuồng, nhưng không biết, danh tiếng của người này, ảnh hưởng của y, tu hành chi nhân tuy nhiều, nhưng thiên đạo gian nan, có mấy ai có thể tu thành vị trí Kim Tiên?

Chồn vàng tự có tu vi Kim Tiên, nam tử kia dù cao hơn, cũng không ngoài Kim Tiên hậu kỳ hoặc Chuẩn Thánh.

Người có thần thông như vậy, nào có ai không hiển hách danh tiếng bên ngoài?

Chỉ cần biết tên họ của đối phương, chồn vàng liền có thể suy đoán ra tu vi của y, từ đó quyết định chiến hay đào.Trong lòng y tính toán không ngừng, nhưng sau khi nam tử thực sự báo ra tên họ, y lại sợ đến hồn vía lên mây, bởi vì người này không phải ai khác, chính là đại đệ tử Triệu Công Minh dưới trướng Thông Thiên giáo chủ!Hiện tại, dưới Thánh Nhân, có bốn cường giả đứng trên đỉnh phong, phân biệt là: Đồ đệ của Nữ Oa, Lâm Hiên; Đồ đệ của Thông Thiên, Triệu Công Minh; Đại tướng của Hoàng Mi, Đế Tân; và vị Phật hiện tại của Phật giáo, Nhật Diệu Như Lai.

Dưới Thánh Nhân, lấy bốn người này làm tôn, Côn Bằng, Cửu Phượng cùng loại, cũng phải hơi kém hơn một chút.

Bởi vậy, chồn vàng vừa nghe danh hiệu Triệu Công Minh, không khỏi vội vàng chạy trốn.

Khi thanh mang cắt đứt hai cánh tay, y lẽ ra phải biết.

Thân thể yêu tộc tuy không kiên cứng như Vu tộc, nhưng cũng không phải pháp bảo tầm thường có thể cắt đứt được.

Chỉ một chiêu đó, y lẽ ra phải biết sự chênh lệch giữa hai người, sao có thể vì tham lam pháp bảo của ba tỷ muội mà tự hại mình rơi vào tình cảnh này?Tu vi của chồn vàng chỉ là Kim Tiên trung kỳ sắp đến hậu kỳ, nhưng Triệu Công Minh lại thực sự đứng ở vị trí Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Chồn vàng muốn chạy trốn, nhưng chỉ một lát, Triệu Công Minh cũng không thi pháp thuật, chỉ tùy tiện một trảo, đã tóm lại tên chồn vàng đã hóa thành huyết ảnh chạy xa ngàn dặm về trước mặt y.Chỉ cần đột phá vị trí Kim Tiên, liền có thể tự thành phương viên, dùng Súc Địa Thuật.

Đạo sĩ thi triển pháp thuật, khiến đất đai dưới chân và vị trí người khác đứng từng bước áp sát, di chuyển đến bên mình.

Vị trí Chuẩn Thánh, không chỉ thu nhỏ đất đai, mà còn cả thế giới.

Chỉ cần bị thần thức Chuẩn Thánh khóa định, tất cả không gian thời gian đều dường như không tồn tại trước mặt.

Bởi vậy, thu phục, cũng là chuyện vô cùng đơn giản.

Chồn vàng đừng hòng dựa vào bí pháp, trong nháy mắt đã ở ngoài ngàn dặm, bỏ chạy mất dạng.

Triệu Công Minh cũng có thể tương tự tóm gọn y ngay lập tức!“Giải dược!” Cái giọng lấy giải dược kia giống như chiếc búa đá trong chuông lớn, y chỉ thiếu quỳ xuống đất dập đầu cầu xin Triệu Công Minh tha mạng.“Tiểu nhân không biết thượng tiên giá lâm, nên vừa rồi có nhiều mạo phạm.

Kính xin thượng tiên rộng lòng tha thứ, ngày sau tiểu nhân nhất

định sẽ chịu sự sai bảo của thượng tiên, mỗi ngày thắp hương cúng bái.

Nếu như có thiếu một ngày, thượng tiên cứ việc lấy mạng chó của tiểu nhân...” Triệu Công Minh nào có thèm hương hỏa của chồn vàng?

Nghe y nói mãi không ngừng, chỉ thấy phiền phức, sau khi từ tay y lấy giải dược, liền một chưởng vỗ vào não y, lấy mạng y.

Sau đó bắt lấy nguyên thần, ném vào huyết hải, khiến y ngay cả cơ hội lên Phong Thần Bảng cũng không có.“Ca ca, sao rồi?” Quỳnh Tiêu Tam Tỷ Muội sau khi uống giải dược tuy chưa hoàn toàn hồi phục như ban đầu, nhưng cũng đã khá hơn một chút.

Mở mắt ra, lại thấy người cứu mình chính là Triệu Công Minh, liền mở miệng gọi một tiếng “Ca ca”.

Chẳng trách Triệu Công Minh thực lực có thể sánh ngang Lâm Hiên, lại cũng vì Quỳnh Tiêu Tam Tỷ Muội mà hạ phàm.

Vốn dĩ họ cũng có một tầng quan hệ huynh muội.

Nhưng lại không biết vì sao, hắn bái Thông Thiên làm sư phụ, còn ba cô muội muội lại bái Lâm Hiên làm sư phụ.

Nguyên nhân cũng đơn giản, Thông Thiên tuy là giáo chủ, nhưng cũng chỉ là nam thân, không bằng ở trong Oa Hoàng Cung, ở cùng Nữ Oa, một nữ tử cùng với quyến thuộc trong cung thì thoải mái hơn một chút.“Ba người các ngươi làm sao vậy!

Gây ra hỗn loạn đến mức này?

Nếu không phải hôm nay ta vô vị, niệm đến ba người các ngươi, vừa lúc biết được cảnh ngộ của các ngươi, chẳng phải đã phải bỏ mạng trong tay tên tiểu tốt kia rồi sao!” Tình huống của ba nữ vừa chuyển biến tốt, Triệu Công Minh liền lập tức biến thành bộ dạng

huynh trưởng nghiêm khắc, dường như không phải là người vừa rồi còn lo lắng cho ba tỷ muội trên mặt.Ba tỷ muội cũng biết tính tình của huynh trưởng như vậy, liền phối hợp làm ra vẻ ủy khuất, đem tất cả tai nạn đều đổ lên đầu lão bát đản Đế Tân kia, miệng lầm bầm kể lể: "Ba người chúng con vốn phụng sư tôn pháp chỉ đến chiêu dụ tiểu sư đệ quay về chính đạo, nhưng không ngờ, Đế Tân lại ti tiện như vậy, gieo một thứ đó vào não tiểu sư đệ, lén lút tập kích ba người chúng con!""Hừ!" Vốn đang làm ra vẻ ủy khuất, nhưng Triệu Công Minh nghe xong lại không hề động lòng trắc ẩn, lạnh lùng hừ một tiếng, rồi lại giáo huấn họ: "Là vì các ngươi tu hành không siêng năng, mỗi ngày lười biếng phải không?

Nếu như có thể thoát khỏi thân Kim Tiên, đạt tới ngưỡng cửa Thánh Nhân, một tên chồn vàng lại có thể làm gì được!"Ba tỷ muội tư chất là thượng giai, thậm chí đại tỷ Quỳnh Tiêu, so với Triệu Công Minh cũng không kém bao nhiêu.

Chỉ là ba người từ nhỏ tính tình bướng bỉnh, lại không ngồi yên được, nếu không phải huynh trưởng ngày xưa ép sát, e rằng ba người hiện tại vẫn còn loanh quanh ở Thiên Tiên.

Chương 360

Ba tỷ muội nghe Triệu Công Minh huấn xích cũng anh anh khóc nức nở, nhưng Linh Châu Tử ở dưới lại nghe mà đổ mồ hôi không ngừng.

Trong mắt Triệu Công Minh, Kim Tiên lại không đáng để mắt sao?

Hắn không biết đã tốn bao nhiêu thời gian mới miễn cưỡng đạt tới vị trí Thiên Tiên, thật là "người so với người, tức chết người".

Chỉ là, ai bảo người ta có thực lực để nói những lời đó chứ?

Linh Châu Tử dù có khinh bỉ lời nói của Triệu Công Minh đến mấy, cũng chỉ dám giữ trong lòng.Bên kia, khó khăn lắm Triệu Công Minh mới giáo huấn xong ba tỷ muội, vừa định đưa họ về Oa Hoàng Cung tịnh dưỡng, nhưng ba người lại không muốn, nhất định đòi đi theo Triệu Công Minh đến Triều Ca.

Từ nhỏ, Triệu Công Minh đã hết mực yêu thương ba người, không dung túng họ chịu nửa điểm ủy khuất.

Hiện tại Đế Tân sử dụng thủ đoạn, suýt nữa hại ba tỷ muội tan biến nhân gian, lại sao có thể cam lòng?

Bởi vậy, hắn từ biệt ba người, chuẩn bị đi tìm Đế Tân gây phiền phức.Ba tỷ muội cũng biết huynh trưởng muốn làm gì.

Vốn tâm tư hoạt bát, thích xem náo nhiệt, lại sao có thể bỏ qua cơ hội này?

Chỉ là, Triệu Công Minh lại biết thần thông của Đế Tân, cũng không dung túng sự khinh suất.

Nếu thực sự dẫn theo ba người, cũng không tiện lại thi triển thủ đoạn với Đế Tân, chỉ có đưa họ vào Oa Hoàng Cung, bên cạnh Thánh

Nhân, mới bảo toàn được.

Cũng như Quỳnh Tiêu Tam Tỷ Muội biết tính tình Triệu Công Minh, Triệu Công Minh cũng biết tính tình ba người họ.

Vừa mới chịu thiệt thòi trong tay Đế Tân, khó khăn lắm mới có người đứng ra, tự nhiên phải tự mình chứng kiến mới được, lại sao có thể chỉ một câu "không được" mà ngoan ngoãn nghe lời?

Bởi vậy, khi đưa ba người vào Oa Hoàng Cung, Triệu Công Minh cũng cởi phi phong ra, giam ba tỷ muội vào trong đó.Linh Châu Tử nhìn thấy cảnh này, không khỏi ngẩn người cười một tiếng.

Hắn vẫn luôn cho rằng Quỳnh Tiêu Tam Tỷ Muội ngang bướng tùy hứng không ai trị nổi, không ngờ hôm nay Triệu Công Minh ra tay lại khiến họ ngoan ngoãn phục tùng.

Gặp phải cảnh này trong Oa Hoàng Cung, Linh Châu Tử cũng chỉ cảm thấy thống khoái vạn phần.Quay lại Triều Ca, vốn định thấy chồn vàng đắc thủ để giải hận, Đế Tân lại bỗng thấy Triệu Công Minh từ trên trời xông ra, liền nhanh chóng trầm mặt xuống, bố hạ thần thông, che mắt Lâm Hiên.

Hắn không ngờ bối cảnh của Quỳnh Tiêu Tam Tỷ Muội lại sâu sắc đến vậy, khiến cho "trúc lam đả thủy nhất tràng không" (công dã tràng), thậm chí, còn phải chịu thiệt thòi một trận nữa với Triệu Công Minh.Triệu Công Minh tuy có thực lực tương đương, chỉ đấu bằng pháp lực, cũng không thấy phân cao thấp, nhưng bái sư Thông Thiên, lại được Thánh Nhân Thông Thiên độc sủng, các loại pháp bảo, đều truyền vào tay hắn, ngay cả Tru Tiên Kiếm Trận, cũng đều do hắn quản lý.

Vừa rồi Đế Tân cũng nhìn rất rõ, pháp bảo cắt đứt cánh tay của con chồn vàng mà hắn phái ra không phải vật khác, chính là Tru Tiên trong Tru Tiên Tứ Kiếm!

Bốn kiếm liên kết với nhau.

Tru Tiên đã hiện, Tuyệt Tiên, Lục Tiên, Hãm Tiên ba kiếm cũng tự nhiên ở bên.

Trong tay mình chỉ có Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ, một loại pháp bảo đẳng cấp Hậu Thiên, lại sao có thể địch lại?Tru Tiên Tứ Kiếm tề tụ, duy chỉ có Âm Dương Thái Cực Đồ, pháp bảo phòng ngự đệ nhất Hồng Hoang trong tay Lão Tử mới có thể địch lại một hai.

Còn thứ trong tay Đế Tân thì sao?

Trong lòng thảm thắc, trên mặt cũng hoàn toàn không còn ý cười, trên người tán phát ra một cỗ hàn khí, khiến ba người trên thân chỉ cảm thấy như đang ở trong hầm băng."Trụ Vương sao vậy?" Đát Kỷ và hai yêu khác thấy Đế Tân đại biến, cũng hỏi han, nhưng trong ngữ khí, chỉ có Đát Kỷ thể hiện sự chân thành, hai người còn lại đều kính sợ, không dám không làm ra vẻ.

Cũng chính bởi ngữ khí của hai yêu này, đã rước lấy họa sát thân.

Trong ba yêu xuống trần, chỉ có Đát Kỷ ở đây giữ được tính mạng.Triệu Công Minh từ biệt Quỳnh Tiêu Tam Tỷ Muội trên Hoàng Hà liền trực tiếp chạy đến Triều Ca.

Vị trí Chuẩn Thánh, thần thông cái thế, phàm những nơi hắn đi qua, không chốc lát đã đến.

Không đợi Quỳnh Tiêu Tam Tỷ Muội bay lên Oa Hoàng Cung, Triệu Công Minh đã ở trên thành Triều Ca.

Hắn không học người khác la mắng, trực tiếp đứng trên đỉnh mây, rút kiếm ra, trực tiếp chém xuống Hiển Khánh Điện.

Kiếm mang xuyên thấu trời đất, thẳng đến cửu u phía dưới.

Sau một kiếm của Triệu Công Minh, cả tòa thành trì, lại bị chém

đôi.

Bách tính trong thành, vẫn có người bị thương, vô cớ chiêu lấy họa sát thân.Kiếm phong chỉ thẳng vào nhân vật chính, Đế Tân càng phải chịu đòn đầu tiên.

Tru Tiên Kiếm xuất, thử hỏi dưới Thánh Nhân, lại có ai có thể tranh phong mang với nó?

Đế Tân sớm đã chuẩn bị, giương Hậu Thiên Đại Tự (vải tơ lớn) ra, muốn thu kiếm mang vào trong.

Nhưng chiếc vải này lại không phải hỗn độn linh bảo, lại sao có thể chống đỡ uy lực của Tru Tiên Kiếm?

Chỉ nghe "xé toạc" một tiếng, Hậu Thiên Đại Tự cũng bị rách một cái lỗ.

Kiếm mang xuyên qua lỗ trên Hậu Thiên Đại Tự mà vào, lại từ cái lỗ đó chui ra, tản ra xung quanh Đế Tân, lao thẳng về phía ba yêu nữ."Đã dám hại tính mạng ba cô muội muội của ta, vậy thì ta cũng trước tiên giết ba tên yêu quái bên cạnh ngươi!" Tuy kiếm mang của Tru Tiên kiếm vô cùng sắc bén, nhưng sau khi có Hậu Thiên Đại Tự cản trở, uy lực cũng giảm đi không ít.

Đế Tân có thể không thủ tiếp lấy, chỉ thấy trên người hắn cũng dũng ra nồng nặc hắc khí, tụ lại ở hữu chưởng.

Hắn dùng bàn tay phải đẩy hắc khí đó để bắt lấy kiếm mang Tru Tiên.Khi hai bên đối đầu nhau, hắc khí và kiếm mang quang mang chống đỡ, cho đến cuối cùng, hai bên đều hóa giải sạch sẽ.

Triệu Công Minh thấy uy lực một kiếm của mình bị Đế Tân hóa giải, cũng không vội vã, chỉ quay đầu bái về hướng sư tôn, sau đó hữu tay giơ kiếm, tả tay kết một thủ quyết, miệng niệm một chữ "Tật", cũng không vung kiếm, từ trên kiếm bay ra ba đạo quang mang, đâm

về phía ba yêu.Ba yêu thấy vậy vô cùng sợ hãi, tu vi không bằng Địa Tiên, chỉ có chút bản lĩnh quyến rũ, không còn thủ đoạn nào khác.

Hiện tại Triệu Công Minh dùng Tru Tiên Kiếm đối công, lại làm sao có thể địch lại?

Chương 361

Lập tức lao về phía Trụ Vương, ôm chặt lấy thân thể hắn, muốn dùng Trụ Vương làm lá chắn.

Nhưng không ngờ, Đế Tân cũng không phải kẻ ngốc.

Sau khi biểu lộ thân phận, mỗi ngày hắn đều âm thầm quan sát, biết trong ba người chỉ có Đát Kỷ là chân tâm, hai người còn lại, chỉ tham đồ thực lực, muốn từ trên người hắn mà chiếm chút lợi lộc.

Bởi vậy, khi ba yêu lao về phía hắn, hắn cũng chỉ lo cho một mình Đát Kỷ, mặc kệ hai yêu còn lại dưới Tru Tiên Kiếm mà hình thần câu diệt.Triệu Công Minh thấy dưới một kích chỉ tiêu diệt hai yêu, cũng lại lần nữa xuất kích.

Hành động này quả thực khiến Đế Tân tức giận không nhẹ.

Hắn không có oán không có cừu gì với mình, chỉ vì muốn báo thù Lâm Hiên mà không cẩn thận làm bị thương ba cô muội muội, đó cũng chỉ là sự cố ngoài ý muốn mà thôi, lại sao phải truy cùng giết tận đến vậy?

Hơn nữa, Quỳnh Tiêu Tam Tỷ Muội cũng không phải không có tổn thương, hà tất phải tự mình cậy vào pháp bảo mà khi nhục?

Nghĩ vậy, Đế Tân cũng mắng: "Triệu Công Minh, đừng có khi người quá đáng!

Ngươi tự cho pháp bảo của mình lợi hại, nhưng ta cũng không phải quả hồng mềm để mặc ngươi nhào nặn!" Dứt lời, Đế Tân cũng bay lên không trung, đối mặt với Triệu Công Minh, đồng thời tế ra Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ, vận chuyển trận pháp bên trong, hút Triệu Công Minh vào trong đó.Triệu Công Minh lại cứ mặc kệ hắn vận trận,

sau khi vào trận, nhìn vong hồn yêu tộc bên trong cũng tự mình cười lạnh, châm chọc Đế Tân: "Thuở sơ khai, yêu tộc cường giả vô số, sao ngươi lại đơn độc còn sống sót trên đời?

Cùng là yêu loại, tộc nhân đã chết, không đi thu liễm thi thể thì thôi, lại còn đem linh hồn câu vào trong đó, để làm vật dụng cho mình sao?" Khi nhìn lại, dường như quả thật là vậy, Vu tộc tàn bạo nhưng không đối xử với tộc nhân mình; Yêu tộc khát máu nhưng cũng không ăn thịt huyết nhục bản tộc.

Nữ Oa Thánh Nhân và Đế Tân tuy cùng là yêu loại, nhưng phẩm hạnh của hai người lại một trời một vực.

Lấy Đông Hoàng Chung làm ví dụ, pháp bảo này vốn là một linh bảo trên Bảo Nham, tên gốc là Hỗn Độn Chung.

Vì được Đông Hoàng Thái Nhất luyện hóa thành bản mệnh pháp bảo nên mới đổi tên.

Nó cũng là một trong những tiên thiên linh bảo Hỗn Độn hiếm có trên thế gian, ngay cả Thánh Nhân sử dụng cũng có tác dụng lớn.

Theo lẽ thường, Đông Hoàng Thái Nhất đã thân tử đạo tiêu trong trận chiến Vu Yêu, trong chuông còn lưu lại lạc ấn.

Nhưng vì bản tôn đã chết, Hỗn Độn Chung cũng trở thành vật vô chủ.

Nữ Oa có thể ra tay xóa bỏ lạc ấn, luyện chế lại chuông để đối phịch.

Thế nhưng Nữ Oa lại nhớ đến Đông Hoàng Thái Nhất cùng là Yêu tộc, lại từng dẫn đại quân Yêu tộc chiến đấu với Vu tộc, dù không có công lao hiển hách cũng có khổ lao không nhỏ.

Bởi vậy, Người đã giữ lại chiếc chuông.

Thế còn Đế Tân thì sao?

Vốn là đại tướng Hoàng Mi, trong trận chiến Vu Yêu lại ra tay ám hại Hoàng Mi, khiến y mất đi pháp bảo, lại bị trọng thương.

Nếu không phải vậy, với độn thuật của tộc Hoàng Thử Lang, Hoàng Mi cũng có thể thoát khỏi sự truy sát của Vu tộc.

Chính sau chuyện này, danh tiếng của Đế Tân lan xa, bị người đời khinh bỉ.

Nhưng hôm nay, khi thấy những vong hồn bên trong pháp bảo của hắn, Triệu Công Minh càng cảm thấy ghê tởm khi kẻ tiểu nhân như hắn lại được ngoại nhân khen ngợi.

Không, sau một hồi châm chọc của Triệu Công Minh, Đế Tân không những không hối cải mà còn cười cợt, trong lòng nảy sinh một cỗ kiêu ngạo, đáp lại Triệu Công Minh: "Ta dù có tiểu nhân hay ti tiện thế nào đi nữa, nhưng trong mắt ta, trải qua bao nhiêu đại năng giả của Yêu tộc, duy chỉ có ta sống sót đến cuối cùng!" Đế Tân quả thật vô sỉ, bị người chỉ rõ tội trạng mà vẫn có thể nói cười như không.

Thật không biết da mặt hắn rốt cuộc đã luyện thành gì, ngay cả đám Tây Phương kia cũng tự thấy hổ thẹn không bằng.

Người của Phật giáo tuy cũng ham tranh đoạt, nhưng khi bị người khác chỉ ra giữa chốn đông người thì cũng biết đỏ mặt.

Đế Tân lại có thể coi như chưa từng xảy ra chuyện gì sao?

Hình như cũng không đúng, không phải coi như chưa xảy ra, mà là căn bản không bận tâm, không lấy làm sỉ nhục, trái lại còn lấy làm vinh quang.

"Thôi được rồi, nói thêm với ngươi cũng vô ích.

Để ta thay các tiên nhân Yêu tộc trừng trị kẻ ti tiện, đê hèn này!"

Đế Tân nghe vậy lại càng thêm giận dữ.

Hắn cùng Lâm Hiên và Triệu Công Minh đều thuộc cảnh giới Chuẩn Thánh hậu kỳ, nhưng hai người họ lại liên tiếp coi thường hắn.

Lời của Triệu Công Minh càng quá đáng hơn, lại nói là thay các tiên nhân Yêu tộc trừng trị?

Cứ như thể đã nắm chắc phần thắng vậy.

"Hừ!

Ngươi cũng đừng có tự đắc vì pháp bảo của mình.

Nếu không có pháp khí của sư tôn, ngươi lấy gì mà thắng ta?" Lời của Đế Tân nói cũng không sai, thực lực của Triệu Công Minh và hắn ngang nhau.

Nếu không có Tru Tiên Tứ Kiếm, ai hơn ai kém thật khó mà biết được.

Nhưng Triệu Công Minh cũng không hề phủ nhận điều này, dù khí thế có mạnh đến mấy thì pháp bảo vẫn là không bằng.

"Xem kiếm!" Không nói thêm lời vô ích nào nữa, Triệu Công Minh giơ Tru Tiên kiếm lên, lao đến bên Đế Tân và chém xuống.

Chương 362

Đế Tân bất đắc dĩ, chỉ có thể rút ra một thanh phàm binh để chống đỡ.

Một bên là sát khí số một thiên địa, một bên là pháp khí tầm thường, kết quả không cần nói cũng biết.

Triệu Công Minh một kiếm chém xuống, binh khí trong tay Đế Tân lập tức tan thành tro bụi, không còn tồn tại.

Tru Tiên lại chém xuống, Đế Tân chỉ có thể lần nữa tế xuất Hậu Thiên Đại Tướng, mở ra một cái lỗ lớn, thu Triệu Công Minh vào trong đó để tạm thời ngăn cản thân hình đối phương.

Sau đó, hắn điều khiển những vong hồn bên trong, tổ thành Tam Đinh Quỷ Mộc Trận để giết địch, chỉ để trợ lực cho chủ nhân.

Vong hồn có thể truyền hành vi của mình vào cơ thể chủ nhân, trợ giúp đột phá tạm thời cảnh giới, tu vi tăng lên một tầng.

Chuẩn Thánh hậu kỳ đã có thể đối đầu với Thánh Nhân.

Đế Tân nhờ Tam Đinh Quỷ Mộc Trận trợ giúp, tu vi nhất thời bạo tăng, tự tin tràn đầy, đối mặt với Triệu Công Minh đang cầm Tru Tiên kiếm cũng tự tin có vài phần thắng.

Hắn lại tung một chưởng, dùng chưởng phong đánh vỡ Hậu Thiên Đại Tướng bên trong, thả Triệu Công Minh ra.

Sau đó, hắn hóa ra yêu thân nguyên hình, một tiếng gào thét vang lên, một con vượn đen lông lá xuất hiện trước mặt Triệu Công Minh.

Triệu Công Minh thấy vậy không khỏi cười ha hả, lại tiếp tục châm chọc: “Bản tướng biết mình xấu xí, nhưng ngươi, ngươi lại là loại yêu quái gì thế này?

Ha ha ha ha……" "Bớt lời thừa thãi!

Xem đánh đây!" Đế Tân càng thêm tức giận, bốn chi quỳ rạp trên đất, dùng thân thể mười trượng lao tới, lại vung hai tay, thẳng tắp bổ xuống đầu Triệu Công Minh.

Triệu Công Minh chỉ là một nam nhi cao ba thước, đối mặt với quái vật mười trượng mà không hề sợ hãi, giơ Tru Tiên kiếm lên nghênh đón.

Hắn nhảy vọt lên, dùng lưỡi kiếm chém vào hai tay Đế Tân.

Thanh Tru Tiên kiếm nổi tiếng là chém đứt vạn vật, vậy mà lần đầu tiên lại không như ý nguyện.

Hai tay của Đế Tân không hề bị chém thành hai mảnh dưới một kiếm đó, chỉ phát ra tiếng kim loại va chạm, hoàn toàn không hề hấn gì.

Đế Tân đã mượn tất cả sinh mệnh vong hồn trong Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ để tạm thời đạt đến vị trí Thánh Nhân, có được thần thông của Thánh Nhân, mới có thể dùng hai tay chống đỡ Tru Tiên kiếm.

Thánh Nhân, Chuẩn Thánh, hai cảnh giới tuy chỉ khác một chữ, nhưng sự chênh lệch giữa chúng lại như vực sâu không thể vượt qua.

Tu sĩ bình thường đều phân cao thấp bằng pháp lực, nhưng với Thánh Nhân thì khác, nói vậy thì khó tránh khỏi thêm vài phần phàm tục.

Các Thánh Nhân đều lấy thân mình dung nhập Thiên Đạo, được Thiên Đạo chiếu cố, có thể thi triển thần thông thiên địa.

Giữa cử chỉ, hành động đều ẩn chứa ý chí của Thiên Đạo.

Tru Tiên tuy là sát khí số một Hồng Hoang, nhưng do Chuẩn Thánh thi triển, cũng không thể làm gì được Thánh Nhân.

Sau một kiếm đó, Triệu Công Minh cũng hiểu rõ, hiện tại Đế Tân đã dùng đến thủ đoạn mạnh nhất.

Chỉ dựa vào một thanh Tru Tiên kiếm để đối địch, e rằng cũng không chiếm được lợi thế.

Trong lòng khẽ động, hắn liền triệu hồi thêm Tuyệt Tiên, Lục Tiên, Hãm Tiên ba thanh bảo kiếm khác, rồi bày Tru Tiên Trận Đồ, từ đó diễn hóa ra Tru Tiên Kiếm Trận, vây khốn Đế Tân trong đó.

Tru Tiên Kiếm Trận quả nhiên danh bất hư truyền.

Trận đồ vừa tế xuất, vạn đạo kim quang liền lóe lên trong trận, lại có núi sông hiện ra giữa trận, như mộng như ảo.

Nhưng Đế Tân biết rõ, huyễn tượng trước mắt rốt cuộc đều là giả, chỉ cần sơ sẩy một chút, liền sẽ gặp đại họa.

Tru Tiên Tứ Kiếm, công hiệu mỗi thanh một khác, đều vô cùng hung hiểm.

Tru Tiên là thanh lợi hại nhất, một khi ra khỏi vỏ, vạn vật đều phải nát bấy.

Lục Tiên là hung hiểm nhất, tự ngưng tụ hung sát chi khí, công kích nguyên thần người khác.

Hãm Tiên là quỷ dị nhất, có thể biến hóa sơn hà, hoàn thành tâm nguyện, làm mê hoặc tâm trí người.

Tuyệt Tiên là quỷ mị nhất, ẩn mình trong trận, tìm cơ hội ra tay.

Nếu một đòn không lấy mạng, Tuyệt Tiên sẽ luôn ẩn nấp trong trận, khiến người ta phải đề phòng trong lòng, làm hao mòn tâm thần.

Trong trận đồ, bốn thanh kiếm tương trợ lẫn nhau, uy lực so ra còn hơn gấp trăm lần khi chỉ dùng một thanh kiếm để đối địch.

“Xem chiêu!” Bên ngoài Tru Tiên Kiếm Trận, Triệu Công Minh hai

mắt gắt gao nhìn chằm chằm động tĩnh của Đế Tân, dùng ngón tay điều khiển Tru Tiên kiếm, lại thi triển vạn đạo kim mang, cùng lúc ép về phía Đế Tân.

Trong trận đồ, vạn pháp bất địch.

Đế Tân đã lọt vào kiếm trận, không thể thoát thân, chỉ có thể dùng thân mình chống địch, đối mặt với sự uy hiếp của Tru Tiên kiếm.

Đế Tân chỉ có thể vận dụng thần thông để đấu với Triệu Công Minh.

Chương 363

Thế nhưng, uy lực của Tru Tiên kiếm lúc này không còn như cũ.

Với trận đồ tương trợ, lại có thêm ba thanh bảo kiếm khác hỗ trợ, uy lực của nó mạnh hơn ban đầu gấp trăm lần.

Đế Tân dù có được sức mạnh của Thánh Nhân cũng không thể địch lại.

Tuy kim mang vừa lóe lên, Đế Tân vẫn có thể dùng hai tay chống đỡ, nhưng nhục thân hắn cũng không thể kháng cự thần binh.

Chẳng mấy chốc, cơ thể hắn đã bị kim mang chém thành từng khối thịt, không còn hình dạng.

Nhưng, với pháp lực của Thánh Nhân, không chỉ có thế.

Sau kim mang, những khối thịt máu nằm rải rác trên đất lập tức tái tổ hợp, lại biến thành hình dáng ban đầu của Đế Tân.

Cứ như vậy, thật sự rất nhàm chán.

Triệu Công Minh vận kiếm trận, Đế Tân tái tạo nhục thân, không ai làm gì được ai.

Cuộc chiến của hai người cũng dần biến thành cuộc đối đầu pháp lực.

Tru Tiên Kiếm Trận, vốn là sát trận số một sau Hồng Hoang, vậy thì việc vận hành sát trận này tự nhiên sẽ tiêu hao pháp lực.

Với uy lực Chuẩn Thánh của Triệu Công Minh, cũng không thể duy trì lâu dài.

Chuẩn Thánh, Thánh Nhân, tuy không lấy pháp lực luận cao thấp, nhưng cũng không hoàn toàn không liên quan đến pháp lực.

Tu sĩ ví như một cái bình, pháp lực tựa như nước trong bình.

Tuy cùng chứa đựng lượng vật chất như nhau, nhưng xét về khả năng hồi phục thì lại một trời một vực.

Lấy Triệu Công Minh Chuẩn Thánh làm ví dụ, nếu nước trong bình dùng hết, hắn cần phải tọa thiền minh tư, từng chút một tu luyện lại.

Nhưng Thánh Nhân lại đứng giữa trung tâm thác nước, pháp lực dùng hết, chỉ cần một niệm, liền có thể lấy lại một bình đầy.

Bởi vậy, mới có Thánh Nhân pháp lực hạo hãn vô biên, nguồn cung vô tận.

Hai bên đã chiến đấu vài canh giờ, liên tục duy trì kiếm trận vận chuyển, Triệu Công Minh cũng ít nhiều có chút không chống đỡ nổi.

Ngược lại, Đế Tân thần sắc tự nhiên, tựa như người không có việc gì.

Chỉ biết Tam Đinh Quỷ Mộc Trận có thể mượn pháp lực, giúp đột phá cảnh giới, tạm thời đạt được tu vi Thánh Nhân, nhưng cũng không biết trận pháp đó rốt cuộc có thể duy trì được bao lâu.

Nếu có thể duy trì được một hai ngày, chẳng phải là nắm chắc phần thắng sao?

Đến đây, trong lòng Triệu Công Minh cũng nảy sinh vài phần ý thoái lui.

Nhưng đúng lúc đó, hắn chợt phát hiện, tốc độ tái tạo nhục thân của Đế Tân dường như chậm đi vài phần, tự nhủ: "Chẳng lẽ hiệu lực của trận pháp đã mất đi?

Không còn như lúc nãy nữa?" Không, Triệu Công Minh vẫn chưa từ bỏ, hắn quyết định đánh cược một phen cuối cùng, vận dụng thần

thông của Hãm Tiên kiếm để thăm dò.

Tình hình trong trận lại thay đổi, núi sông hồ bạc vốn có yên lặng tan biến, hiện ra cảnh tượng bên trong Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ.

Triệu Công Minh hiện ra trước mặt Đế Tân, tay cầm Tru Tiên kiếm bức bách.

Nhưng động tác vận kiếm của hắn lại không còn hung mãnh như lúc đầu, dường như có chút khí lực không đủ.

Đế Tân liệu định đối phương pháp lực không đủ, cũng liền ra tay tàn độc.

Hắn vận toàn bộ thực lực, chống đỡ uy lực một kiếm đó, sau đó chớp lấy cơ hội, dùng hai tay xé toạc Triệu Công Minh ra, bắt lấy nguyên thần rồi nuốt vào bụng.

Triệu Công Minh vừa chết, Tru Tiên Kiếm Trận không còn người chủ trì.

Đế Tân muốn phá giải nó cũng dễ dàng.

Từ lòng bàn tay hắn bốc lên một đoàn hắc khí, ngưng tụ thành vật chất, phân biệt đánh vào bốn phía.

Chỉ nghe bốn tiếng "keng keng" sau đó, bốn thanh bảo kiếm liền rơi xuống đất, hiện ra chân thân.

Đế Tân thấy bốn thanh kiếm lại nảy sinh lòng tham.

Hắn đã đánh mất hai khối Tổ Vu ngọc cốt, không thể ngưng tụ Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận nữa, vừa hay có thể dùng sát trận số một sau Hồng Hoang này để bù đắp.

Nhưng, Tru Tiên Tứ Kiếm lại thuộc về Thông Thiên Giáo Chủ.

Đoạt pháp bảo của người khác, chẳng phải là gây thù chuốc oán sao?

Thế nhưng, Triệu Công Minh đã chết trong tay hắn.

Dưới mối thù này, thêm một mối nữa thì có sao?

Chương 364

Chi bằng làm một không làm hai, nếu đã đắc tội với Thông Thiên Giáo Chủ, thì đắc tội cho triệt để luôn!

Hắn liền trực tiếp ngồi xuống, tế xuất đỉnh lô, dùng Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ làm nhiên liệu, hy sinh một linh bảo để cuối cùng xóa bỏ lạc ấn của Thông Thiên Giáo Chủ, biến Tru Tiên Tứ Kiếm thành vật của mình.

Thấm thoát mấy chục năm, Phong Thần kết thúc.

Đế Tân dùng Tru Tiên Tứ Kiếm để chống địch, không ai có thể cản được.

Hắn nhanh chóng bình định Tây Kỳ, tranh giành được vị trí Nhân Hoàng.

Ngay cả khí số của Lâm Hiên cũng đã bị hắn lấy mất, hắn bước lên con đường thành Thánh.

Sau khi thành Thánh, hắn lại đi tìm Lâm Hiên báo thù, chuyển huyết mạch Bàn Cổ trong cơ thể đối phương sang mình, tu thành nhục thân Bàn Cổ, hóa ra mười hai Tổ Vu làm phân thân, tổ thành Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, lại dùng Tru Tiên Kiếm Trận làm át chủ bài, một mình địch sáu Thánh, cuối cùng trở thành đại sư huynh dưới trướng Hồng Quân.

Hắn lại lập một giáo, hưởng hết hương hỏa nhân gian, từ đó đặt chân lên đỉnh phong.

Đương nhiên, tất cả những điều này đều không phải sự thật, chỉ là cảnh tượng do Hãm Tiên kiếm tạo ra, từng lớp từng lớp móc nối nhau, khiến người ta chìm đắm trong đó, không thể tự thoát ra.

Đế Tân liền bị cảnh mộng lừa gạt, chính giữa kế của Triệu Công Minh.

Triệu Công Minh chớp lấy cơ hội, đồng thời tế xuất Tuyệt Tiên, Lục Tiên, Tru Tiên ba thanh bảo kiếm đâm về phía Đế Tân. ...Đế Tân đang chìm trong giấc mộng đẹp, trên người chợt xuất hiện ba cái lỗ thủng, khiến hắn giật mình tỉnh giấc, trở về với hiện thực.

Khi thấy Triệu Công Minh vẫn lành lặn đứng trước mặt, hắn cuối cùng cũng biết được, uy danh của Hãm Tiên quả nhiên danh bất hư truyền.

Vì trong cảnh mộng, Đế Tân đã tranh đấu với sáu Thánh, dùng cạn pháp lực.

Cảnh giới Thánh Nhân lại rơi xuống cảnh giới ban đầu.

Ba kiếm cùng lúc đâm tới, hắn không thể địch lại, trong miệng phun ra một ngụm tiên huyết, trên mặt hiện lên oán hận vô tận.

Triệu Công Minh lúc này cũng đã hao cạn pháp lực, không thể thi triển thần thông nữa.

Hắn thu kiếm trận lại, để lại cho Đế Tân một câu: "Hôm nay tạm tha tính mạng ngươi, ngày sau sẽ do Lâm Hiên đích thân ra tay!" rồi liền rời đi.

Kỳ thực, lời Triệu Công Minh nói chỉ là lời lẽ đe dọa.

Hắn thật sự muốn ra tay giết Đế Tân thì cũng không dám động thủ.

Vì thiên cơ đã định, trong kiếp nạn này, Đế Tân và Lâm Hiên sẽ có một trận tranh đấu, cuối cùng quyết định ai sẽ thành Thánh.

Thiên số đã vậy, không thể làm trái.

Nếu Triệu Công Minh thật sự giết chết Đế Tân, vậy thì sau khi Đế

Tân chết, vẫn sẽ có người khác thay thế hắn để tranh đấu với Lâm Hiên, trở thành hòn đá lót đường trên con đường thành Thánh của Lâm Hiên.

Kỳ thực, lần Phong Thần này, vốn dĩ Lâm Hiên một mình là nhân vật chính, phái đệ tử xuống để kích hoạt cuộc phạt Trụ.

Sau khi Phong Thần kết thúc, khí số quy về, hắn liền có thể thành Thánh.

Nào ngờ, đột nhiên xuất hiện một Đế Tân.

Vốn dĩ, cũng có hai người có tu vi tương tự Lâm Hiên, thêm một người nữa cũng không hề cản trở Lâm Hiên mượn cơ hội Phong Thần này để thành Thánh.

Sở dĩ mới có biến cố hiện tại, là vì hắn đã chiếm thân phận Trụ Vương, chấp chưởng một quốc gia, có khí vận bình sinh.

Hắn có thể mượn Ân Thương và Tây Kỳ tranh đoạt khí vận lẫn nhau, mới có được cơ hội tranh đấu với Lâm Hiên một trận.

Nếu thay Đế Tân bằng Triệu Công Minh, tu vi so với Lâm Hiên không kém là bao, nhưng hắn chỉ quanh năm ở Bích Du Cung tu hành, không chiếm được khí vận nhân giáo nào.

Nếu lên sàn, chỉ là đi chịu chết, ngay cả một cơ hội cũng không có.

Bởi vậy, Đế Tân mới được giữ lại tính mạng.

Sau khi Triệu Công Minh rời đi, Đế Tân vẫn căm phẫn không thôi, mắng nhiếc Triệu Công Minh và Lâm Hiên.

Hai lần thực lực bị kiềm chế, đều do hai người kia gây ra.

Đáng hận là hắn không có được một Hỗn Độn Linh Bảo, nếu không thì ai có thể khiến hắn chịu thiệt thòi như vậy?

Trong lòng càng ngày càng tức giận, Đế Tân không nhịn được

vung một chưởng xuống đất.

Điện Hiển Khánh vốn đã bị một kiếm của Triệu Công Minh hủy hoại thành đống đổ nát, cuối cùng không còn một viên gạch ngói nào, hóa thành tro bụi.

“Không được!

Ta phải nhanh chóng đoạt lấy một linh bảo mới được!

Bằng không sau này đối đầu với Lâm Hiên chắc chắn sẽ bị hắn giết đến mức không còn mảnh giáp nào!” Trong lòng đã định chủ ý, trên mặt Đế Tân cũng hiện lên một tia tàn khốc.

Chương 365

Chuyện này đợi vết thương lành lại rồi làm!

Trên bờ sông Hoàng Hà, Khương Tử Nha dẫn quân tranh đấu với Văn Trọng.

Nhưng sau khi ba người Quỳnh Tiêu từ trên trời giáng xuống, hai bên đều thu tay.

Sau đó, Triệu Công Minh kịp đến, trận chiến cũng dừng lại tại đây.

Hai bên tạm thời đình chiến, tự mình đóng trại, nghỉ ngơi chỉnh đốn.

Sau trận này, Lôi Chấn Tử minh ngộ bản tính, liền bỏ Thân Công Báo mà đầu quân cho Khương Tử Nha.

Còn Linh Châu Tử thì sao?

Cũng ở lại quân Tây Kỳ, ra sức giúp đỡ.

So sánh hai bên, thì bên Văn Trọng thiếu mất một người.

Binh tướng phàm nhân, võ nghệ có cao đến mấy, cũng không thể sánh bằng sát thương do một tu sĩ gây ra.

Như Lôi Chấn Tử, trực tiếp bỏ thân phận đạo nhân, xông vào quân địch, thân mình bao phủ trong lôi quang điện ảnh, ai có thể ngăn cản được?

Bởi vậy, mất Lôi Chấn Tử, lại thấy Linh Châu Tử đầu quân cho Khương Tử Nha, Văn Trọng không khỏi hoảng hốt trong lòng, nếu lại đối địch, thì phải làm sao đây?

Trong đêm, dưới sự lo lắng trong lòng, Văn Trọng ngồi trong

doanh trại, âm thầm ưu sầu.

Đèn xanh lay động, gió lạnh buốt giá.

Văn Trọng này đã theo Đế Tân hơn hai mươi năm, từ khi Trụ Vương còn thơ ấu, nhìn hắn trưởng thành.

Tuy những năm gần đây, phong khí của Đế Tân không tốt, nhưng ông vẫn cho rằng, đã là thần tử, thì phải báo hiếu quân vương, huống chi Đế Tân lại đối đãi với ông không bạc bẽo?

Bởi vậy, đã tiếp nhận ý chỉ bình định Tây Kỳ, thì nên tận trung tận tụy, dù chết cũng không hối!

Thế nhưng, hai lần xuất quân đều gặp khó khăn, lại thủy chung không thể lập công.

Đến đây, Văn Trọng lại thở dài liên tục.

"Thái sư có phải đang ưu phiền?" Trong doanh trại đột nhiên truyền đến một giọng nói, vang lên bên tai Văn Trọng.

Nghe giọng nói, ông nhận ra đó chính là Thổ Hành Tôn, nhưng cũng không để ý đến hắn ta, thật sự là nhìn hắn ta không thuận mắt.

Đã là môn hạ Thánh Nhân, thì lẽ ra phải có phẩm tính của Thánh Nhân.

Dù không trầm tĩnh lạnh lùng, việc gì cũng đi đầu, nhưng cũng nên có dáng vẻ của một đạo nhân, suy ngẫm thiên cơ để cầu tiến.

Thế nhưng hắn ta, chỉ biết chơi bời, sau khi vào Triều Ca cũng không lên triều, chỉ ngày ngày đắm chìm trong men rượu, lấy rượu làm bạn.

Mỗi khi say, lại chạy đến thanh lâu tìm vui với các cô gái, làm đủ thứ việc vô sỉ.

Nơi nào lại giống một người tu đạo chứ?

Rõ ràng là một tên lưu manh côn đồ!

Thật không biết Thông Thiên Giáo Chủ ban đầu đã thu loại bại hoại như vậy vào môn hạ bằng cách nào, để hắn gọi một tiếng sư phụ, chẳng lẽ không cảm thấy mất mặt sao!

Thổ Hành Tôn cũng tự biết Văn Trọng không thích mình, nhưng cũng không bận tâm.

Theo hắn, cách nhìn của người khác chỉ là phù vân, chỉ có sống tự do tự tại mới là thật.

Theo tính cách của hắn, lẽ ra hắn nên lên triều, lẩn tránh Phong Thần, rồi trở về Bích Du Cung thì thật là mỹ mãn.

Nhưng hắn lại bị Khương Tử Nha làm nhục, không thể ngẩng mặt lên được.

Bởi vậy tối nay hắn mới chạy đến doanh trại của Thái Sư Văn Trọng, cũng là vì muốn đối phó với Khương Tử Nha.

Sau khi đẩy cửa bước vào, Thổ Hành Tôn cũng không khách khí, ngồi xuống trước bàn, cầm bầu rượu trên bàn, tự rót một ngụm mỹ tửu, uống vào cổ họng.

Trong không khí lại phát ra tiếng ợ, khiến Văn Trọng càng thêm ghê tởm, trong miệng cũng không khách khí nói: "Đạo trưởng đến đây có việc gì?

Nếu chỉ vì uống rượu, thì tự mang bầu rượu về doanh trại mà thưởng thức đi!" Thổ Hành Tôn thấy Văn Trọng nổi giận, mới dừng hành động, đặt chén rượu trong tay xuống bàn, đáp lại Văn Trọng: "Ta biết Thái sư vì sao mà phiền lòng, chẳng phải tự thấy không địch lại Khương Tử Nha sao?

Có Lôi Chấn Tử và Linh Châu Tử giúp đỡ, so ra bên họ hơn ta một người.

Nhưng ta cũng có thể tìm thêm một người nữa trợ giúp, tạo thế ba chọi ba, chẳng lẽ lại sợ không được sao?" Văn Trọng nghe xong không tan được ưu sầu, ngược lại còn cười lạnh một tiếng, hỏi Thổ Hành Tôn: "Có thể tìm được người giúp đỡ, nhưng ngày mai lại giao chiến, thời gian có kịp không?

Huống chi hiện tại tu sĩ đều biết Thiên Cơ đang vận hành, lại có Thánh Nhân đứng sau, ai dám giúp đỡ!" Lời này quả không sai.

Tuy Thánh Nhân có lệnh, không được nhúng tay vào chuyện Phong Thần, nhưng môn đồ của Thánh Nhân lại phải hoàn thành sát kiếp trong Phong Thần.

Chương 366

Ai lại dám can dự vào đó?

Chỉ sợ không chê sống quá lâu!

Thổ Hành Tôn lại nói: "Thái sư nói tuy có lý, nhưng cũng nên biết, giữa tu sĩ với tu sĩ cũng từng kết oán, không nhất định phải trừ đối phương mới vui.

Chúng ta chỉ cần tìm cừu gia của người giúp đỡ Khương Tử Nha, mời họ ra tay chẳng phải là một cách sao?" "Đúng vậy!" Lời này quả thật đã điểm tỉnh Văn Trọng.

Tuy tu sĩ bình thường không dám chọc vào môn đồ Thánh Nhân, nhưng nếu hai bên đã sớm kết đại oán, không ta giết ngươi thì ngươi giết ta.

Muốn sống sót sau này, cũng chỉ có thể liều mạng mà ra tay.

Sau lời nói của Thổ Hành Tôn, Văn Trọng cũng ít nhiều thay đổi cách nhìn đối với hắn, không còn khinh thường hoàn toàn như trước nữa.

"Vậy ta đi mời Ngao Quảng?" "Chính phải!" Ân oán giữa Ngao Quảng và Linh Châu Tử không cần nói nhiều.

Na Tra náo Đông Hải, rút gân rồng, lấy mạng con hắn.

Ngao Quảng tự nhiên hận đối phương đến tận xương tủy.

Thổ Hành Tôn đi mời Ngao Quảng ra tay, cũng không cần nói nhiều, chỉ cần nói Linh Châu Tử đang ở bờ bên kia sông Hoàng Hà, hắn tự nhiên sẽ xông đến lấy mạng Linh Châu Tử.

Tây Hải tuy xa, nhưng với độn thuật của Thổ Hành Tôn, chỉ trong

chớp mắt là đến nơi.

Chỉ trong một nén hương, hắn đã đến sâu trong Long Cung.

Sau khi nói rõ mục đích chuyến đi với lính tôm tướng cua, hắn an nhiên đứng trước cung điện tĩnh tâm chờ đợi.

Quả nhiên như hắn đã đoán, lính tôm tướng cua vừa truyền lời vào, bên trong liền vang lên tiếng "quang đương quang đương" ngọc bình vỡ vụn.

Ngay sau đó, một quái nhân đầu rồng thân người bước ra, trong miệng gầm lên mắng: "Nghiệt súc Na Tra đang ở đâu!

Dưới vận Phong Thần này, Lâm Hiên cũng không thể ỷ thế bắt nạt người khác, đây chính là thời điểm tốt để ta chém chết Na Tra!" Thổ Hành Tôn thấy vậy, trong lòng đã chắc chắn vài phần, biết rằng việc Ngao Quảng đối phó Linh Châu Tử là chuyện mười phần chắc chín.

Trong miệng hắn khẽ cười một tiếng, rồi nói rõ chi tiết cho Ngao Quảng.

"Đạo huynh có thể cùng ta khởi hành ngay không?

Hôm nay ta quyết phải dùng chân hỏa luyện nguyên thần của Na Tra thành tro bụi, nếu không thì khó mà an ủi linh hồn con ta trên trời cao!" Ngao Quảng từng lời từng hành động đều tràn đầy hận ý.

Thổ Hành Tôn nhìn hành động của hắn mà vui mừng.

Xem ra lần này Ngao Quảng đối phó Na Tra, không chỉ có thể giải quyết nỗi lo lắng của Văn Trọng, mà còn có thể kết giao một tầng quan hệ với Ngao Quảng.

Tại phủ Lý của Trần Đường Quan, từ khi Na Tra được Lâm Hiên thu nhận, Lý Tịnh và phu nhân không còn được gặp con nữa.

Dù huyết mạch nặng hơn nước, biết Na Tra đã có cơ duyên, bái sư

Lâm Hiên, nhưng trong lòng vẫn không nhịn được mà lo lắng cho con.

Hôm nay, Linh Châu Tử đấu pháp với người khác trước trận, Lý Tịnh cũng cảm ứng được khí tức của con, liền muốn đích thân đi gặp Na Tra, cũng là để giải tỏa nỗi nhớ nhung.

"Phu nhân có thể cùng ta mặc y phục đi gặp Na Tra không?" Từ trên giường ngồi dậy, Lý Tịnh với vẻ mặt dịu dàng nhìn về phía phu nhân.

Kể từ khi Vân Tiêu mang Na Tra đi, người vợ kết tóc hàng ngày đều lấy nước mắt rửa mặt, nhìn vào thật đau lòng.

Hôm nay cuối cùng cũng có thể giúp nàng thỏa ước nguyện, mẫu tử hai người có thể gặp gỡ, hàn huyên.

"Thiếp thân đang định sửa soạn y phục cho lão gia!" Phu nhân cũng khó khăn lắm mới nở một nụ cười, tự mình đi đến giá treo quần áo, lấy y phục mặc cho phu quân.

Sau đó, với niềm hân hoan tràn đầy trong lòng, nàng bước ra khỏi cửa.

Nào ngờ, người đang đợi bên ngoài lại không phải là người họ có thể dung thứ.

Trần Đường Quan nằm trong địa phận Ân Thương, còn Na Tra lại ở địa phận Tây Kỳ.

Lý Tịnh và vợ muốn gặp Na Tra thì cần phải vượt qua sông Hoàng Hà.

Nếu là lúc khác, việc Lý Tịnh vượt sông cũng không phải là chuyện khó, nhưng cố tình hiện tại đại quân Văn Trọng đang đóng ở bờ sông, Thổ Hành Tôn lại đi mời Tây Hải Long Vương Ngao Quảng đến trợ giúp.

Hôm nay họ ra ngoài, đúng lúc va phải mặt Ngao Quảng.

Ân oán giữa hai người, tuy là do Na Tra gây ra, nhưng lại có một câu nói "con không dạy là lỗi của cha".

Ban đầu Ngao Quảng không làm gì được Na Tra, tự nhiên cũng ghi sổ nợ này lên đầu Lý Tịnh.

Hai bên mỗi người đi khoảng nửa canh giờ, cũng lần lượt đến bờ sông Hoàng Hà.

Kết quả thì không cần nói cũng biết.

Ngao Quảng vừa thấy Lý Tịnh ngồi kiệu, không nói lời thừa thãi nào, trực tiếp ra tay.

Chương 367

Tây Hải Long Vương, chủ của Long tộc, tuy đã suy yếu nhưng một thân tu vi của hắn cũng không phải là thứ mà Lý Tịnh, một người chỉ mới tu luyện vài thiên thuật pháp có thể chống đỡ.

Một tiếng rồng gầm dài vang lên, hắn hiện ra long thân, mang theo năng lực hô phong hoán vũ, cuộn về phía Lý Tịnh.

Nhất thời, trên trời mây đen vần vũ, tiếng sấm chấn động, thật là một cảnh tượng kinh người.

Chỉ thấy một tia sét xé toạc màn đêm, từ trên trời giáng xuống, bổ về phía kiệu của Lý Tịnh.

Lý Tịnh trong lòng cảnh giác, liền cùng phu nhân thoát ra khỏi kiệu.

Sau đó, ông lại chống ra Thất Thải Lưu Ly Tháp, bảo vệ phu nhân chu toàn.

Chiếc tháp này do Vân Trung Tử luyện thành, thân tháp bảy tầng, mỗi tầng đều có diệu dụng, là một pháp bảo không tầm thường.

Lý Tịnh tu vi tuy yếu, nhưng cũng có thể dựa vào chiếc tháp này để hàng phục yêu ma, ban phúc trạch cho bá tánh Trần Đường Quan.

Lưu Ly Tháp vừa xuất hiện, liền cao trăm trượng, mặc cho Tây Hải Long Vương thi pháp làm loạn, thân tháp vẫn bất động như núi.

Thế nhưng, Thổ Hành Tôn, kẻ tiểu nhân đó, thấy vậy lại nảy sinh chủ ý.

Hắn thi triển độn thổ, từ dưới lòng đất chui vào bên trong thân tháp, dùng Khổn Tiên Thằng trói chặt cổ chân Lý Tịnh, kéo ông từ dưới lòng đất ra.

Ban đầu, Lý Tịnh toàn bộ tâm tư đều đặt vào Ngao Quảng, không chú ý đến bên cạnh mình lại có một người khác.

Một cái bất cẩn, ông thật sự bị kéo ra khỏi thân tháp.

Sau đó, Ngao Quảng lại hợp sức với Thổ Hành Tôn, một tia sét đánh thẳng vào người Lý Tịnh, biến ông thành tro bụi.

Sau đó, Ngao Quảng lại hút lấy nguyên thần của ông, một hơi nuốt vào bụng rồi mới dừng tay.

Chỉ còn lại một mình phu nhân, không biết nên làm thế nào.

Người này tuy là mẫu thân của Na Tra, nhưng lại không phải là người tu đạo.

Ngao Quảng ra tay với nàng thật không thỏa đáng, hắn chỉ liếc nhìn một cái rồi bỏ qua.

Nhưng phu nhân lại thấy phu quân bị giết, một ma đầu trên trời lại đi tìm phiền phức cho con mình, trong lòng hoảng sợ.

Nàng liền bò ra khỏi Lưu Ly Tháp, cách bờ sông gọi vọng sang Na Tra: "Na Tra con ta, mau chạy đi, Na Tra con ta, mau chạy đi……" Một tiếng gọi đó, thu hút ánh mắt của Ngao Quảng.

Vốn đã bất mãn với Lý gia, Ngao Quảng cũng chẳng thèm để ý đến sự khác biệt giữa phàm nhân và tu sĩ, trong lòng độc ác, rút ra thanh kiếm đeo bên hông, một kiếm đâm về phía phu nhân.

Cảnh tượng này đúng lúc Linh Châu Tử nghe tiếng kêu mà bước ra xem.

Tình mẫu tử sâu nặng.

Hiện tại đã rời Lý phủ, đã lâu chưa gặp mẫu thân, nhưng trong lòng Linh Châu Tử vẫn luôn ghi nhớ mẫu thân.

Hắn chỉ mong ngày sau có cơ hội trở về nhà, chăm sóc mẫu thân

thật tốt.

Nào ngờ, tâm nguyện còn chưa thành, thấy Ngao Quảng một kiếm muốn lấy mạng mẫu thân, hắn lập tức giận dữ ngút trời, mất đi thần trí, vác Hỏa Diễm Thương đâm về phía Ngao Quảng.

Ngao Quảng thấy vậy, cũng giơ kiếm lên đối chém.

Vừa chém vừa mắng: "Nghiệt súc Na Tra, ngươi còn không chịu bó tay chịu trói!

Để an ủi linh hồn con ta trên trời cao!" Ngao Quảng trước bức tử phụ thân, sau lại tự tay giết chết sinh mẫu, đối với hắn (Linh Châu Tử) sự hận ý chỉ có thể hướng về Hoàng Thiên.

Đừng nói là gặp mặt, chỉ cần nghe đến tên cũng không thể chịu đựng được.

Hiện tại hắn ta lại còn kêu gào, Linh Châu Tử càng thêm ghê tởm.

Cái thứ còn không bằng chó lợn, lấy đâu ra tư cách xưng hô tên của hắn?

Linh Châu Tử cũng từ trong miệng phun ra một bãi nước bọt, nhổ xuống đất rồi mắng Ngao Quảng: "Con trai ngươi chẳng qua là không hiểu chuyện đời, trước tiên trên biển ức hiếp ta, ta mới ra tay thu lại.

Chẳng qua là tu vi của nó lại bất kham đến vậy, ta ra tay trừ khử nó, ngươi đúng ra phải cảm ơn ta đã giúp ngươi trừ bỏ một phế vật mới đúng!" Sau khi mắng xong, Linh Châu Tử lại lần nữa giơ thương đấu với Ngao Quảng.

Lúc này, Thổ Hành Tôn và Văn Trọng hai người cũng lần lượt bay lên mặt sông Hoàng Hà, cùng Ngao Quảng đi đấu Linh Châu Tử.

Lôi Chấn Tử và Khương Tử Nha hai người nghe động tĩnh, cũng lần lượt bay ra khỏi doanh trướng, trợ giúp Linh Châu Tử.

Pháp lực của mấy người tụ lại một chỗ, các loại pháp lực đan xen vào nhau, trong đêm tối cũng hiển lộ ánh sáng chói lọi.

Cũng cùng lúc đó, trong Phật quốc, Cổ Phật Nhiên Đăng và Hiện Tại Phật Như Lai hai người ngồi ở chính vị, cùng các Phật tử dưới trướng tụng kinh giảng đạo.

Dưới sự giảng đạo của các vị Phật chủ, chúng Phật tử đều như nhập vào cảnh mộng, cảm nhận thân mình như hòa làm một.

Chỉ có Quan Tự Tại Bồ Tát một mình ngồi trên đài sen, lại có chút phân tâm.

Chương 368

Phật chủ nghe vậy, liền dừng giảng kinh, hỏi Quan Tự Tại Bồ Tát: "Chúng Phật tử nghe đạo nhập mộng, vì sao chỉ có một mình ngươi tâm tư không yên, dường như đang chìm xuống hạ giới?" Quan Tự Tại Bồ Tát chắp hai tay, hành một lễ với Phật chủ, rồi thuật lại những gì tâm thần người đã thấy với Phật chủ: "Bẩm Phật chủ, đệ tử vừa nãy trong tâm thấy trên bờ sông Hoàng Hà có một cặp vợ chồng sắp chết bên bờ sông, thực sự sinh lòng từ bi, muốn làm việc thiện, nên mới phân tâm." Phật chủ hiểu rõ tâm ý của Quan Tự Tại Bồ Tát, trong miệng hô "Đại thiện", sau đó lại nói với Quan Tự Tại Bồ Tát: "Ngươi có thể đi cứu tính mạng của phu nhân kia." Quan Tự Tại Bồ Tát nghe vậy lại hành một lễ với Phật chủ, miệng nói: "Tạ ơn Phật chủ từ bi." Sau khi Quan Âm cưỡi đài sen rời đi, trên mặt Cổ Phật Nhiên Đăng nhìn về hướng Quan Âm rời đi lại hiện lên một cỗ lo lắng.

Ông quay sang Hiện Tại Phật Như Lai mà oán trách: "Vì sao lại muốn hạ phàm?

Chẳng phải không biết mệnh đồ đầy ưu lo, chỉ có ẩn mình trong Phật quốc tránh đời không ra mới có thể tránh được kiếp nạn sao?

Lần hạ phàm này, tuy cứu người cũng là một việc thiện, nhưng cũng vì thế mà bị cuốn vào ân oán giữa Linh Châu Tử và Ngao Quảng, khó tránh khỏi phải lên Bảng Phong Thần một chuyến!" Tâm tính Quan Tự Tại Bồ Tát thiện lương, thích làm việc thiện cứu giúp người khác.

Tuy theo giáo nghĩa Phật giáo thì nên như vậy, cứu người, độ người, cũng được xem là một việc công đức.

Nhưng, thời điểm hiện tại lại không giống lúc ban đầu.

Vốn dĩ, cha mẹ Linh Châu Tử chết đi, sẽ triệt để kích phát lệ khí, thức tỉnh ký ức tiền thế, khôi phục thực lực bản thân.

Sau đó hắn sẽ lấy mạng Ngao Quảng, chặt đứt nhân quả này, và mọi chuyện cũng kết thúc tại đây.

Quan Tự Tại Bồ Tát hôm nay nhúng tay vào, cứu sống tính mạng phu nhân, khiến nàng lại một lần nữa xoay chuyển giữa Ngao Quảng và Linh Châu Tử, lởn vởn giữa hai người.

Tuy không đến mức hóa giải hận thù của hai người, nhưng dưới sự tương kiến lẫn nhau, lại không chỉ đơn thuần là đánh đánh giết giết, cho đến khi phu nhân trăm tuổi qua đời, hai người mới lại lần nữa động thủ.

Đoạn nhân quả vốn dĩ nên kết thúc hôm nay, lại bị kéo dài thêm năm mươi năm sau, tạo thành căn nguyên của một biến hóa.

Vì vậy, mọi hậu quả đó lẽ ra phải do Quan Tự Tại Bồ Tát gánh chịu.

Thiên Đạo không thiên vị, vô tình nhất.

Dù là làm việc thiện, cũng không thể bỏ qua.

Dù sao cũng là đệ tử dưới trướng.

Cổ Phật Nhiên Đăng thấy Quan Âm Bồ Tát sau này vì việc thiện này mà bị tước đi Tam Hoa trên đỉnh đầu, lại không thể thoát khỏi Bảng Phong Thần, trong lòng cũng không đành.

Nhưng ngại vì Phật chủ (Như Lai) không phải là ông, cũng không thể ra tay ngăn cản, chỉ có thể oán trách Như Lai.

"A Di Đà Phật." Như Lai nghe Cổ Phật Nhiên Đăng chất vấn cũng xướng lên một tiếng Phật hiệu, hai tay kết ấn hoa sen, mắt nhìn mũi,

mũi nhìn tâm, thanh tịnh lục thức, không hề giải thích.

Nhiên Đăng Cổ Phật càng thêm oán trách, không được giải thích.

Với năng lực của Nhiên Đăng, ông cũng biết được chủ ý của Như Lai.

Phật quốc từ sau khi lập giáo, vẫn luôn bị Tam Thanh bài xích, không thể truyền bá giáo nghĩa, hấp dẫn tín đồ ở nhân gian.

Hôm nay chính là lúc có thể mượn danh nghĩa Quan Tự Tại Bồ Tát dùng thân mình độ thế để gieo rắc hạt giống, đợi sau khi Phong Thần kết thúc, lại vì người mà lập thân vàng, rộng rãi thu thập tín đồ.

Tuy cũng là nỗ lực để quảng đại Phật môn, nhưng chẳng lẽ lại phải dùng tính mạng đệ tử để đổi lấy, không dùng tính mạng đệ tử để đổi lấy thì không được sao?

Không nói đến ai khác, chỉ riêng Định Quang Hoan Hỉ Phật một người, dùng định quang hoan hỉ thiền nhập đạo, bắt cóc nữ tu, đoạt nguyên âm của người khác.

Cái tên ma đầu này còn không tàn nhẫn bằng, nếu muốn xả thân độ thế, thì loại bại hoại này mới là lựa chọn tốt nhất!

Lần này nhìn lại, vị sư đệ làm Phật chủ này thật là một tên ngớ ngẩn không biết sợ!

Trong lòng không có tâm nhập thiền, Nhiên Đăng Cổ Phật dứt khoát phủi áo rời khỏi Phật quốc, đi vào nhân gian.

Nào ngờ, lại gặp được một người quen, chính là Linh Cảm Đại Vương, một trong số trăm vạn yêu sư dưới trướng Đông Hoàng Thái Nhất đại thánh ngày trước.

Thuở thiếu thời khi Nhiên Đăng chưa thành đạo, ông từng cư trú trong một rừng trúc.

Trong rừng có một ao hồ, Nhiên Đăng hàng ngày ngồi trong ao cá để suy ngẫm đại đạo.

Chỉ là thời gian lâu dần, một mình ông luôn vô vị, rảnh rỗi, liền nói chuyện với cá trong ao để giải khuây.

Linh Cảm Đại Vương, chính là yêu cá trong ao đó.

Thấm thoát vạn năm trôi qua, hai bên đều đã trở thành những nhân vật lớn trong thế gian.

Nhìn thấy bóng dáng Linh Cảm, Nhiên Đăng không khỏi cảm thán về cuộc sống trong rừng trúc, gọi tên Linh Cảm, rồi hàn huyên lại chuyện xưa một phen.

"Thiên Sư gần đây có ổn không?" Linh Cảm mấy ngày nay quả thật không mấy thoải mái.

Sau trận chiến Vu Yêu, Vu tộc tuy thất bại, nhưng điều đó không có nghĩa là Vu tộc đã biến mất khỏi thế gian, họ chỉ ẩn mình, khôi phục thực lực, chờ đợi cơ hội lại lần nữa quay trở lại.

Mấy ngày trước, Lâm Hiên luyện hóa nhục thân Bàn Cổ, mười hai Tổ Vu hiện ra thân hình, lại dung hợp với Bàn Cổ.

Hai người đứng sừng sững giữa trời đất, tranh đấu lẫn nhau.

Trong Tam Giới, không ai không biết, không ai không hiểu, những đại Vu tộc ẩn mình đó cũng lần lượt nghe tiếng mà hành động, lại một lần nữa hoạt động.

Cửu Phượng, Tương Liễu, Hình Thiên ba người tranh nhau xuất thế, muốn tìm Yêu tộc báo thù năm xưa.

Chương 369

Trong trận chiến Vu Yêu, Linh Cảm Đại Vương thân là Thiên Sư Yêu tộc, vị cao quyền trọng, đã thể hiện hết phong độ.

Vu tộc tự nhiên muốn tìm hắn gây phiền phức trước.

Thực lực của Linh Cảm tuy không yếu, nhưng cùng lúc địch ba người thì cũng rất gian nan.

Hắn rất khó khăn mới dựa vào độn thuật mà thoát thân, nhưng cũng không khỏi hoảng sợ liên tục, trốn đông trốn tây.

Hôm nay, hắn cuối cùng cũng không chịu đựng được nữa, muốn liên kết với những yêu tộc còn sót lại, đàng hoàng đi đấu một trận với năm tên Vu tộc kia.

"Linh Cảm tạm có việc, cũng không nói nhiều với Cổ Phật, xin cáo biệt tại đây……" Sau khi giải thích xong đoạn khó khăn này với Nhiên Đăng, Linh Cảm liền hóa thân thành lưu quang, rời đi.

Để lại một mình Nhiên Đăng lẩm bẩm: "Cửu Phượng xuất thế?

Cửu Phượng xuất thế?" Mấy lần lẩm nhẩm tên Cửu Phượng, trên mặt ông chợt hiện vẻ vui mừng khôn xiết, trong miệng lại lần nữa hô lên: "Đứa đồ nhi kia có lẽ được cứu rồi!" Linh Châu Tử sớm đã có duyên với Cửu Phượng.

Vào thuở sơ khai Hồng Hoang, khi Bàn Cổ chưa khai thiên, hai người lần lượt là một viên đá và một bông hoa dại trong Hỗn Độn.

Khi Bàn Cổ khai thiên, Thiên Đạo giáng xuống trừng phạt, Bàn Cổ thân vẫn.

Nhưng một giọt tiên huyết và một giọt lệ thủy lại lần lượt rơi trên bông hoa dại và viên đá.

Viên đá thông linh, mài dũa thành châu; bông hoa dại kết quả, sinh ra một nữ anh.

Một châu và một nữ anh đó, chính là Linh Châu Tử và Cửu Phượng.

Sau đó hai người lại hóa thành hình người, cùng kết duyên phu thê, cùng hưởng vạn năm quang âm.

Chỉ là sau này, trong trận chiến Vu Yêu, Linh Châu Tử gặp người ám hại, Cửu Phượng lại bị người khác vây khốn không thể thoát thân, hai người mới phải chia lìa.

Quan Tự Tại Bồ Tát hạ phàm độ nhân, gánh vác nhân quả giữa Ngao Quảng và Linh Châu Tử.

Bởi vậy mới sẽ trong Phong Thần, gặp người giăng kế, chân linh bay lên Phong Thần Đài.

Thế nhưng nếu nói tin tức của Linh Châu Tử cho Cửu Phượng biết, với tính khí của Cửu Phượng, khi biết người phu quân khổ công tìm kiếm lại bị người khác bức bách đến mức róc xương lóc thịt, nàng làm sao có thể không lột da Ngao Quảng?

Đến đây, sau khi Ngao Quảng chết, nhân quả giữa Linh Châu Tử và hắn cũng được giải quyết, đứa đồ đệ (Quan Âm) cũng có thể thoát thân vì chuyện này.

Đó chính là một việc tuyệt diệu.

Bởi vậy, khi nghe Linh Cảm Đại Vương nhắc đến tên Cửu Phượng, Nhiên Đăng Cổ Phật cũng liền liên tục đi theo Linh Cảm, cùng nhau đi tìm Cửu Phượng.

Linh Cảm thấy ông đi theo, chỉ nghĩ là ông cũng muốn ra tay trợ giúp, vui mừng không ngớt, liền nói lời cảm tạ.

Sau khi Nhiên Đăng và Linh Cảm tìm được Cửu Phượng, và Cửu Phượng cũng rời khỏi nơi ẩn náu, ba người liền một đường hướng đông mà đi.

Quân Yêu tộc do Đông Hoàng Thái Nhất dẫn dắt năm xưa cũng ở phương đông.

Ẩn thế đã lâu, cũng không biết hiện trạng bây giờ ra sao, chỉ dựa vào ký ức, hướng về phía Yêu nhân mà đi.

Ba người đều là cảnh giới Chuẩn Thánh, tung hoành thế gian, ít có địch thủ.

Dù có cao nhân ẩn mình trên ngọn núi nào, cũng không địch lại uy thế của ba người họ.

Bởi vậy, một đường thuận lợi, ba người cũng đã đến trước Thiên Đình.

Vào thời Vu Yêu, Yêu tộc chấp chưởng Thiên Đình.

Tuy hiện tại người nắm giữ Thiên Cung đã thay đổi, nhưng nhìn cách bài trí của Thiên Đình, nàng (Cửu Phượng) thấy không vừa mắt.

Miệng lẩm bẩm vài câu, Cửu Phượng liền tháo vòng tay trên cổ tay xuống, thi triển pháp lực.

Khi pháp lực vừa rót vào vòng tay, vòng tay đột nhiên biến thành tinh thần trên trời, bổ về phía Thiên Cung.

Vu tộc thảm bại trước Yêu tộc.

Khi nghỉ ngơi dưỡng sức, họ cũng không ngừng phản tư, cuối cùng rút ra một kết luận: hai bên đều không có Thánh Nhân chống lưng.

Sở dĩ Vu tộc thất bại trước Yêu tộc, căn nguyên là do Vu tộc thiên sinh yếu thế, không thể tu luyện nguyên thần, chỉ dựa vào nhục thân

để địch lại.

Nào ngờ uy lực pháp bảo của Yêu tộc lại mạnh đến thế, khiến họ chịu thiệt thòi lớn khi giao chiến lần đầu.

Sau đó, ba người Cửu Phượng cũng đau đớn mà biết đau, chuyên tâm luyện chế pháp bảo.

Chiếc vòng tay kia, chính là Cửu Phượng ngắt lấy tinh thần trên trời, sau đó dùng pháp lực luyện hóa thành.

Sau Cửu Phượng, Hình Thiên và Tương Liễu hai người cũng lần lượt lấy ra một pháp bảo, vung về phía Thiên Cung.

Trong Dao Trì, Ngọc Đế và Vương Mẫu hai người cũng bị bất ngờ mà hoảng sợ mất thần trí, vội vàng dùng thần thức điều tra, mới biết chuyện gì đang xảy ra.

Chương 370

Nhưng sau khi làm rõ thân phận của ba người đang đại náo Thiên Cung, Ngọc Đế và Vương Mẫu cũng sợ đến tái mặt.

Hai người đều từ thuở sơ khai Hồng Hoang đã sinh thần trí, trải qua vạn năm, mới cuối cùng chấp chưởng Thiên Cung, thành đại vị.

Đối với ba người bên ngoài cung, chỉ cần liếc mắt một cái là hiểu rõ thân phận, biết sao sát đã đến cửa, thầm kêu không hay.

Thiên Cung vốn do Yêu tộc chấp chưởng.

Sau trận chiến Vu Yêu, hai tộc đều suy tàn, Thiên Cung mới đổi chủ mới.

Ngọc Đế và Vương Mẫu hai người là chủ nhân hiện tại của Thiên Cung, tự nhiên cũng ghi nhớ rõ ràng tình trạng tử vong của chủ nhân Thiên Cung tiền nhiệm.

Ba người Cửu Phượng tuy không thể sánh bằng mười hai Tổ Vu, nhưng Thiên Cung hiện tại nhân tài điêu linh.

Trừ bỏ hai người họ, không còn ai có thể địch lại đối phương.

Lấy hai địch ba?

Thật sự không biết tỷ lệ thắng là bao nhiêu.

Không, Ngọc Đế cũng xảo quyệt.

Không đợi Cửu Phượng và những người khác tấn công, liền lập tức phái người lên ba mươi ba tầng trời, thỉnh Thánh Nhân ra tay.

Mặt khác, hắn lại liên thủ với Vương Mẫu, cùng thi triển trận pháp Thiên Cung, tạm thời chống đỡ công thế của ba người.

Nhật nguyệt tinh hà, thiên địa nguyên khí, Thiên Cung lại nằm trên

cung điện Thánh Nhân.

Thiên Cung dựa vào nơi cư trú của Thánh Nhân, bởi vậy cũng chiếm hết tiện nghi.

Các loại linh khí đều tụ về Thiên Cung, bày ra trận pháp, tự nhiên không phải tầm thường.

Thiên Bồng Nguyên Soái dẫn mười vạn hải quân như nước dìm, chống đỡ một góc đại trận.

Ngũ Đấu Tinh Quân lại vung cờ phồn tinh, trấn giữ một phương.

Tứ Đại Thiên Vương tế cầm tranh cổ tiêu lại áp trấn phương nam.

Cuối cùng phương đông lại do Chân Võ, Tử Vi hai đế trấn giữ.

Ngọc Đế và Vương Mẫu hai người chấp chưởng trung ương, dùng Chu Tinh Diệu Hiển Trung Ương Đại Trận của Thiên Cung để chống địch ba người Cửu Phượng.

Trận pháp này tập hợp trăm vạn thiên binh, tập hợp toàn bộ thế lực Thiên Cung vào một thể.

Phòng thủ tựa như bông mềm, mặc cho khí lực lớn đến mấy cũng đánh không được.

Ánh sáng ba động lóe lên, khí lực phân tán đến tất cả những người chấp trận.

Trong trận có trăm vạn người, vậy nên khí lực cũng phải phân thành trăm vạn phần, như sợi bông không có trọng lượng, khiến đối phương không có chỗ nào để ra sức.

Bởi vậy, dù ba người Cửu Phượng có đánh bên ngoài thế nào, những người trong trận cũng không hề hấn gì.

Lại nói Nhiên Đăng và Linh Cảm Đại Vương hai người, vốn định tìm một số Yêu tộc cùng đi gây khó dễ cho Vu tộc.

Nào ngờ, chưa kịp tìm người giúp đỡ, đã thấy Thiên Cung xảy ra dị biến.

Nhìn kỹ lại, sau khi nhìn rõ sự thật, Linh Cảm cũng tự thấy vui mừng.

Thiên Cung hiện tại tuy không bằng thời Yêu tộc chấp chưởng, nhưng với thủ đoạn của ba người kia mà muốn công hạ thì cũng tựa như không lượng sức mình.

Ngọc Đế và Vương Mẫu hai người vốn là Kim Đồng Ngọc Nữ dưới trướng Hồng Quân, được Hồng Quân truyền đạo, cũng không biết đã tu hành bao nhiêu vạn năm.

Một thân pháp lực thâm hậu vô biên, so ra cũng không kém là bao, lại có trận pháp tương trợ, trong Thiên Cung, cũng là vô địch.

Mặc cho mấy người Cửu Phượng có hung hãn đến mấy, cũng không thể phá vỡ Chu Tinh Diệu Hiển Trung Ương Đại Trận.

Không, Linh Cảm cũng không định chỉ đứng xem kịch.

Hắn cũng biết quan hệ giữa ba người Vu tộc và hắn, không giết họ thì sẽ bị họ giết.

Hiện tại chính là lúc Thiên Cung đang gặp khó khăn, hắn cũng có thể đi trợ giúp Thiên Cung một tay, thừa cơ chém giết ba người kia tại đây, cũng đỡ đêm dài lắm mộng, tránh việc sau này không cẩn thận lại rơi vào tay họ.

Bởi vậy, sau khi nhìn về phía Thiên Cung, Linh Cảm cũng đảo mắt một cái, nảy sinh một cỗ âm hiểm, nói với Nhiên Đăng: "Cổ Phật, Vu tộc tàn bạo, hiện tại có Thiên Cung làm đồng minh, chúng ta có thể tiến lên chế phục họ, cũng là một việc công đức.

Không biết Người có ý kiến gì?" Nhiên Đăng đi theo Linh Cảm vốn là để tìm bóng dáng Cửu Phượng, muốn đi giải cứu đồ đệ.

Hiện tại thấy bóng dáng Cửu Phượng, tự nhiên phải nhanh chóng đi đến đó, bởi vậy cũng đáp lại Linh Cảm: “Chính nên như vậy.” Linh Cảm thấy Nhiên Đăng đồng ý, trong lòng đại hỷ, liền hiện bản tướng, từ dưới đất, bay đến trước cổng Thiên Cung.

Nhiên Đăng cũng ngồi trên đài sen, theo sát phía sau.

Chương 371

Trong lúc hai người đang bay về phía Thiên Cung, lại có hai bóng người lần lượt từ phương nam và phương tây bay đến.

Một người khí đen cuồn cuộn, tựa hồ thành hình hung sát, đó là Đế Tân; một người hồng quang lấp lánh, đầu mọc kim hỏa, đó chính là Lục Áp, con của Đông Hoàng Thái Nhất.

Lục Áp tự nhiên không cần nói, cha hắn là hoàng đế Yêu giới bị Vu tộc sát hại, lần này đến tự nhiên là để tìm thù.

Còn về Đế Tân?

Hắn lại không tốt bụng như vậy.

Từ việc hắn tế vong hồn Yêu tộc đã có thể thấy, kẻ này tâm địa độc ác, đừng nói Vu tộc giết đồng bào hắn, ngay cả giết con hắn, e rằng hắn cũng không vội vàng đến.

Vậy thì, mục đích lần này của hắn ở đâu?

Trước đó cũng đã nói, Đế Tân bị Lâm Hiên đoạt mất Tổ Vu ngọc cốt, sau bị Triệu Công Minh hủy đi Hậu Thiên Đại Tướng.

Ngay cả vong hồn trong Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ cũng đã bị dùng sạch trong trận đấu pháp với Triệu Công Minh kia.

Đế Tân cũng vì thế mà thế lực giảm sút đáng kể, chỉ còn tu vi Chuẩn Thánh hậu kỳ suông, trong tay lại không có pháp bảo chống địch.

Trong lòng sợ hãi sau này đối đầu với Lâm Hiên trong Phong Thần sẽ không địch lại, nên hắn đặc biệt đến đây để thu hoạch linh bảo.

Sau khi Hậu Nghệ chiến tử, Xạ Nhật Cung và Xạ Nhật Tiễn liền

rơi vào tay Tương Liễu.

Một cung một tiễn, uy lực mười phần, chính là sát khí.

Phủ Khai Sơn trong tay Hình Thiên, là do phỏng theo Phủ Khai Thiên của Bàn Cổ luyện chế thành, cũng không phải vật phàm.

Đế Tân lần này đến, chính là muốn đoạt bảo từ tay Vu tộc.

Đương nhiên, thứ khiến Đế Tân thèm muốn nhất, chính là chiếc vòng tay trên tay Cửu Phượng.

Tinh thần trên trời tuy nhiều, nhưng phần lớn đều chỉ có tác dụng trang trí, chỉ là những thứ nhìn đẹp mà không dùng được.

Duy có ba tinh tú trong tay Cửu Phượng, Tham Lang, Huỳnh Hoặc, Phá Quân, là hung sát nhất.

Chư Thiên có linh, hung hiểm của thiên địa do Huỳnh Hoặc gây ra, sau đó Tham Lang đẩy đến cao trào, cuối cùng do Phá Quân kết thúc.

Mỗi khi ba tinh tú này hiện thế, luôn đi kèm với đại hung hiểm.

Bởi vậy, ba tinh tú này tự ngưng tụ sát khí.

Cửu Phượng đã luyện chúng thành pháp bảo, lại lấy huyết mạch đại Vu tộc tế hiến.

Vu tộc tàn bạo, huyết của Vu tộc tự nhiên lại càng hung.

Khi ba hung tinh và huyết mạch Vu tộc hòa hợp với nhau, pháp khí ngưng tụ thành lại càng hung hiểm không thể tưởng tượng nổi?

Bởi vậy, nếu Đế Tân có thể đoạt được pháp bảo này về tay, tuy không thể hoàn toàn không sợ Triệu Công Minh, Lâm Hiên và những người khác, nhưng khi đối địch trở lại, cũng sẽ không quá vất vả.

Vừa hiện thân, Đế Tân liền lao thẳng về phía Cửu Phượng, một tiếng gầm giận dữ vang lên, hắn cũng hóa thành vượn đen lông lá, hai

tay chộp lấy bên cạnh Cửu Phượng, muốn xé nát nàng.

Thế nhưng năng lực của Cửu Phượng há lại dễ dàng bị Đế Tân một đòn đánh lui?

Trong miệng nàng mắng một câu: "Đến đúng lúc!" rồi vung ba hung tinh trên tay về phía Đế Tân.

Tham Lang, Phá Quân, Huỳnh Hoặc, rốt cuộc là tinh thần trên trời.

Trước kia bị Cửu Phượng dùng pháp lực luyện thành vòng tay, nên mới trông chỉ to bằng ngón tay.

Nhưng khi hiện ra nguyên hình, chúng lại lớn hơn mặt trời mặt trăng vài phần.

Cửu Phượng cũng dùng tay nắm chặt sợi xích xuyên qua ba hung tinh, lần lượt mang theo ba hung tinh đó mà bổ về phía Đế Tân.

Ba tinh thần lớn bằng mặt trời mặt trăng ập tới, Đế Tân tuy đã hiện ra bản tướng, nhưng so với thể tích của chúng, hắn cũng vô cùng nhỏ bé.

Chỉ là không biết vì sao, rõ ràng một bên là kiến, một bên là voi, nhưng trên người Đế Tân lại bùng phát ra khí thế hung sát hơn cả ba hung tinh.

Thậm chí sau khi một luồng khí tức bùng phát trên người Đế Tân, ba hung tinh còn ẩn hiện xu hướng muốn dựa vào hắn.

Vu tộc từ khi sinh ra đã nhục thân cường hãn, thần thông quảng đại.

So với các chủng tộc khác, họ cũng được trời ưu ái đặc biệt.

Chỉ là cũng có một khuyết điểm chí mạng, đó là không thể tu luyện nguyên thần.

Chuyện nguyên thần, có thể lớn có thể nhỏ.

Tuy không có lực vấn đỉnh vị trí Thánh Nhân, nhưng trong hàng trăm vạn năm, từng có bao nhiêu tu sĩ ra đời?

Chương 372

Cuối cùng có mấy người hậu thiên tu thành Thánh Nhân?

Bởi vậy, chỉ cần giữ tâm thái tốt, chuyện nguyên thần cũng tựa hồ không thành đại sự.

Nhưng!

Có một điểm, lại luôn là nỗi đau khó tránh khỏi trong lòng Vu tộc, đó là pháp bảo!

Bất kể là tiên thiên linh bảo, hậu thiên linh bảo, hay hỗn độn tiên thiên linh bảo, tu sĩ khi cầm trong tay đều cần phải dùng nguyên thần tế luyện trước.

Muốn pháp bảo thật sự thuộc về mình, mới có thể phát huy uy lực lớn nhất của pháp bảo, lại càng có thể đánh hạ lạc ấn nguyên thần vào trong pháp bảo.

Sau này nếu bảo vật này bị người khác đoạt mất, cũng có thể thông qua lạc ấn đó mà tìm về bên mình, không đến nỗi rơi vào tay kẻ khác.

Thế nhưng Vu tộc không có nguyên thần, các loại điều trên đều không thể thực hiện được.

Ba hung tinh sở dĩ muốn thoát ly Cửu Phượng, cũng vì nguyên nhân này.

Nàng chỉ dùng pháp lực luyện hung tinh thành hung khí, bình thường khi chống địch, liền chỉ tế xuất ba tinh thần đó, bổ vào người khác.

Nàng làm sao có thể rõ ràng về pháp bảo như Đế Tân?

Lại thêm Đế Tân lại lấy sát phạt nhập đạo, ba hung tinh lại là chủ tinh của đạo sát phạt.

Tranh đoạt sát khí với Cửu Phượng, chẳng phải là chuyện nắm chắc phần thắng sao?

Chỉ thấy Đế Tân bức xuất sát khí đã tu luyện, ba hung tinh dung hợp vào làm một, sau đó hắn lại phóng ra nguyên thần, ý đồ dung nhập nguyên thần vào ba tinh tú Tham Lang, Phá Quân, Huỳnh Hoặc.

Cửu Phượng nhìn thấy trong mắt cũng tức giận.

Khó khăn lắm mới luyện thành, lại bị kẻ tiểu nhân như vậy dùng thủ đoạn ti tiện đoạt lấy.

"Đế Tân tiểu tử!

Hôm nay ta nhất định phải xé nát nhục thân ngươi mới được!" Nguyên thần Đế Tân đã độn nhập vào tinh thần, Cửu Phượng không thể làm gì được, chỉ có thể giơ kiếm chém về phía nhục thân đã bỏ lại của hắn.

Vu tộc vốn giỏi cận chiến, huống chi nguyên thần Đế Tân đã chạy trốn, chỉ còn lại một cái xác không, làm sao có thể chống đỡ cơn giận của Cửu Phượng?

Ba kiếm lại thành hai kiếm, trực tiếp chém nát nhục thân Đế Tân.

Đến nước này, Đế Tân vẫn kiên quyết đoạt lấy ba tinh thần.

Mặc cho Cửu Phượng có hung hăng đến mấy, hắn cũng không nghe không hỏi, chỉ dùng Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ trấn trụ nguyên thần, an tâm thu nạp pháp bảo.

Sau khi mất nhục thân, thực lực của Đế Tân sẽ suy giảm.

Nhưng chỉ cần có thể dung nhập toàn bộ nguyên thần vào ba tinh tú, dùng tinh thần hóa thành nhục thân, thì việc khôi phục thực lực

cũng chỉ là sớm muộn.

Hơn nữa, có một việc cực kỳ quan trọng, đó là ba hung tinh này và công pháp hắn tu luyện tương trợ lẫn nhau, càng có thể khiến tu vi của hắn tiến thêm một tầng.

Đó cũng là nguyên nhân vì sao Đế Tân cam nguyện bị Cửu Phượng hủy đi nhục thân mà không màng đến.

Thế nhưng Cửu Phượng tâm địa cũng độc ác.

Khi thấy hắn ta như đã ăn phải gan hùm mật gấu, kiên quyết đoạt pháp bảo của mình, nàng cũng không còn cố kỵ.

Vật mình không có được, thì nhất định không thể rơi vào tay kẻ khác.

Hủy đi hung khí mình khổ tâm luyện chế, Cửu Phượng cũng tuyệt đối không cam chịu để Đế Tân có được.

"Tốt!

Tốt!

Tốt!" Sau khi liên tục hô ba tiếng "tốt", Cửu Phượng trên mặt hiện vẻ tàn nhẫn, liền biến thân thành Bàn Cổ, đứng sừng sững giữa trời đất, giơ một kiếm bổ về phía Tham Lang!

Ba hung tinh rốt cuộc là bảo vật sát phạt, không phải phòng cụ.

Cửu Phượng dốc toàn lực bổ xuống một kiếm, Tham Lang cũng vì thế mà run rẩy không ngừng, ngay cả nguyên thần Đế Tân đang nương tựa trên đó cũng lung lay không dứt. …… "Cửu Phượng!

Gan lớn thật!" Không thể không nói, Đế Tân thật sự đã phát huy ba chữ "không biết xấu hổ" đến cực hạn.

Rõ ràng là hắn đoạt pháp bảo của người khác, đáng lẽ Cửu Phượng phải mắng, nào đến lượt hắn?

“Xì!

Đế Tân tạp chủng!

Chương 373

Trả pháp bảo của ta!" Sau khi mắng xong, Cửu Phượng lại một kiếm bổ vào tinh tú Tham Lang.

Ba tinh tú liên kết với nhau, bất kể Cửu Phượng chém vào cái nào, Đế Tân cuối cùng cũng phải chịu liên lụy, chỉ cảm thấy như có một viên gạch bị người ta đập mạnh vào sau gáy, choáng váng muốn ngất đi.

Cửu Phượng đứng trước ba tinh tú, nhìn thấy rõ ràng.

Công thế trên tay nàng càng thêm mãnh liệt.

Đế Tân càng khó chịu hơn, lại cảm thấy dạ dày cuộn trào, suýt chút nữa nôn ra một ngụm mật xanh.

Thân nguyên thần, rốt cuộc không thể so với nhục thân hợp nhất.

Bằng không, với tu vi Chuẩn Thánh hậu kỳ của Đế Tân đối đầu với Chuẩn Thánh trung kỳ của Cửu Phượng, trong tay không có pháp khí, nhưng cũng vẫn có thể địch lại.

Nào như hiện tại chật vật như vậy?

Chỉ là chật vật cũng chưa đáng nói, cố tình Cửu Phượng một bên giơ kiếm chém vào tinh thần, một bên lại dùng lời lẽ sỉ nhục hắn.

Giọng nói lớn đến mức truyền khắp Tam Giới, khiến sau ngày hôm nay, hắn sẽ không còn mặt mũi nào trước mọi người.

Ban đầu, Đế Tân cũng là Yêu tộc đại thánh cao quý.

Dù trong Phong Thần, hắn lại là nhân vật chính, nhưng lại bị một người phụ nữ như Cửu Phượng sỉ nhục?

Người đất còn có ba phần hỏa khí, huống chi Đế Tân.

Nộ hỏa hun nóng đầu óc hắn, hắn cũng không thèm để ý đến việc tranh đấu với Lâm Hiên nữa, chỉ muốn hôm nay phải chém chết Cửu Phượng!

"Ngươi bức ta!" Lời này, Đế Tân rõ ràng là nghiến răng mà nói, hai mắt hàm chứa hung quang, trong miệng lại niệm "Tật" lệnh.

Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ vốn dùng để trấn trụ nguyên thần cũng bay lên không, phát ra ánh sáng xanh chói mắt.

Linh Cảm, Nhiên Đăng, Lục Áp ba người sau khi chứng kiến cảnh tượng này, trong lòng đều kêu to không ổn.

Đế Tân thật sự đã bị Cửu Phượng mắng đến mức nổi giận điên cuồng, hoàn toàn mất đi thần trí, muốn dẫn bạo Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ, một tiên thiên linh bảo, để đối phó với Cửu Phượng.

Uy năng của linh bảo, nằm ở công hiệu của nó.

Nhưng nếu liều mạng hủy đi bảo bối, thì bất kể thiện ác.

Chỉ xét phẩm giai để luận uy lực, phẩm giai của Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ trong tay Đế Tân thuộc hàng tiên thiên linh bảo.

Hiện tại dẫn bạo, cũng có thể bùng phát ra uy lực của một chiếc rìu khi Bàn Cổ khai thiên.

Thử hỏi uy lực như vậy, dưới Thánh Nhân, ai có thể chống đỡ?

Sau khi Linh Cảm ba người lùi lại, Cửu Phượng lại ngây người đứng tại chỗ, không biết chuyện gì đang xảy ra.

Vu tộc không am hiểu chuyện pháp bảo, Cửu Phượng có biểu hiện như vậy cũng là bình thường.

Tuy trong lòng có cảm giác ánh sáng đó uy lực phi phàm, nhưng hận ý trong lòng đối với Đế Tân lại khiến nàng dừng bước chân rút lui, tiếp tục đứng tại chỗ, vung kiếm chém về phía ba tinh tú.

Nhiên Đăng nhìn hành động của Cửu Phượng trong mắt cũng lo lắng.

Vu tộc hung tàn, Cửu Phượng tuy có một dung mạo xinh đẹp nhưng cũng không thoát được bản tính hiếu sát.

Nếu là bình thường, bị Đế Tân đánh chết cũng chỉ là chết không đáng tiếc, không đáng nhắc tới.

Nhưng hiện tại vì chuyện Quan Tự Tại Bồ Tát, Nhiên Đăng không khỏi lo lắng cho Cửu Phượng.

Nếu không thể ra tay chặt đứt nhân quả giữa Lý Tịnh và Na Tra, thì đứa đồ đệ (Quan Âm) sẽ gặp vận rủi.

"Thôi được rồi, ta ra tay cứu Cửu Phượng khiến Yêu tộc bất mãn cũng đành để họ oán trách ta vậy!" Vu và Yêu vốn là tử địch, Lục Áp và Linh Cảm hai người không ai không hận không thể để năm tên Vu tộc kia bị nổ chết trong tay Đế Tân.

Lúc này ra tay cứu Cửu Phượng, khó tránh khỏi phải trở mặt với họ.

Nhưng Nhiên Đăng không ra tay, thì đứa đồ nhi (Quan Âm) lại gặp họa. …… "Ai……" Lại một tiếng thở dài, Nhiên Đăng liền cuốn ca sa, lao về phía Cửu Phượng.

Khi đến bên cạnh Cửu Phượng, Nhiên Đăng lại dùng ca sa bao lấy thân thể Cửu Phượng, mang nàng rời khỏi bên cạnh Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ.

Sau đó, ông lại từ trong lòng ném ra mười ba viên xá lợi, phóng xuất từng trận Phật quang.

Lại có kim thân La Hán, Thiên Long Bát Bộ hiện ra giữa không trung.

Sau đó, lại từ trong hương xa bước ra mười ba tiểu tăng ni, khoanh chân ngồi xuống, trong miệng niệm Phật âm.

Phép này, không phải để ngăn chặn Đế Tân dẫn bạo Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ, chỉ cầu tạm thời cản trở Linh Cảm và Lục Áp hai người trong chốc lát, để ông kịp trở về Phật quốc.

Chương 374

Quan hệ giữa Cửu Phượng và Lục Áp, Linh Cảm hai người là không ngươi giết ta thì ta giết ngươi.

Hai bên đối địch, chỉ có thể một người sống sót.

Hiện tại cứu tính mạng Cửu Phượng, cũng tương đương với việc muốn giết một trong hai người kia.

Hai người đó làm sao có thể buông tha Vu tộc?

Quả nhiên không ngoài dự đoán, Linh Cảm vừa nhìn rõ hành động của Nhiên Đăng, liền vận pháp lực, mắt phát ra lục quang, lao về phía Nhiên Đăng.

Lục Áp cũng vậy, hồng quang lóe lên, hóa thành Tam Túc Kim Ô, cũng bay về phía Nhiên Đăng.

Hình Thiên, Tương Liễu hai người thấy Cửu Phượng bị Nhiên Đăng bắt đi, trong lòng sinh lo lắng, cũng liên tiếp lao về phía Nhiên Đăng.

Lại thêm Cửu Phượng bị bao bọc trong ca sa cũng cho rằng Nhiên Đăng muốn địch với mình, giơ kiếm đâm tới.

Nhất thời, năm đạo công kích cùng lúc ập về phía Nhiên Đăng.

Ông sợ hãi kêu lớn một tiếng, tế xuất tất cả pháp bảo để chống đỡ mọi người.

Cũng đúng lúc ngàn cân treo sợi tóc, Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ do Đế Tân dẫn bạo cuối cùng cũng hiển lộ thần thông.

Một đạo hà quang từ phía sau lóe lên, sau hà quang lại có một đạo khí lãng xông tới.

Núi sông tan vỡ, không gian lay động, trời xanh mây trắng đều bị quét sạch.

Trong chớp mắt, không gian cũng như thủy tinh vỡ vụn, lộ ra bản chất của Hỗn Độn.

Uy lực của linh bảo, chính là như vậy.

Nơi nó đi qua, không còn một mảnh giáp nào, mọi thứ đều sẽ biến thành hình dáng Hỗn Độn trước khi Bàn Cổ khai thiên.

Năm người lúc đó nhận ra uy lực của khí lãng, vội vàng thu thần thông, từ tư thế công kích Nhiên Đăng chuyển sang tư thế tự bảo vệ.

Nhiên Đăng nhìn thấy trong mắt, cũng trong lòng đại hỉ: "Đây chính là thời điểm tốt để ta trở về Phật quốc!" liền ném pháp bảo phòng ngự lại phía sau, thân người biến thành lưu quang, thoát ly khỏi đó.

Nào ngờ, trước khi rời đi, ông lại truyền tin tức của Linh Châu Tử cho Cửu Phượng.

Cửu Phượng lo lắng an nguy của Linh Châu Tử, sau khi Đế Tân dẫn bạo linh bảo cũng không còn bận tâm đến Đế Tân nữa, liền rời đi.

Trên bờ sông Hoàng Hà, Ngao Quảng và Linh Châu Tử hai người vừa gặp mặt liền sát khí đỏ mắt, các loại pháp bảo cũng không giữ lại, trực tiếp tế xuất ra, giao đấu lẫn nhau.

Chỉ thấy Linh Châu Tử dùng Hỏa Diễm Thương đối đầu với bảo kiếm trong tay Ngao Quảng.

Hai người giao đấu chốc lát, Ngao Quảng cũng chỉ cảm thấy thương pháp quá hung mãnh, dùng đoản binh đối lại khó tránh khỏi chịu thiệt.

Hắn liền thu kiếm vào vỏ, lại lấy ra một cây kích để đánh.

Ngươi đâm ta chém, chiêu nào cũng đánh vào chỗ yếu hại của đối phương, không hề lưu tình.

Sau vài hiệp, trên người hai người đều rải rác vết thương máu, nhưng vẫn chưa dừng lại.

Linh Châu Tử thấy dùng thương đấu với Ngao Quảng mãi không giết được, liền giả vờ vung một thương, tạo ra một sơ hở, sau đó tế Phong Hỏa Luân dưới chân, ném về phía Ngao Quảng.

Hai bánh xe dưới chân, một có thể sinh gió, một có thể sinh lửa.

Hai thứ tương trợ lẫn nhau, gió giúp lửa, bởi vậy vừa ném ra, trong không trung liền bùng lên ngọn lửa dữ dội, táp vào mặt Ngao Quảng.

Hắn cảm thấy sóng nhiệt bức người, một mùi khét lẹt xộc vào mũi, râu rồng bị lửa thiêu cháy.

Linh Châu Tử thấy bộ dạng tro bụi bám đầy mặt của hắn, cũng từ tận đáy lòng cảm thấy sảng khoái dị thường, giơ thương lên cười nói: "Lão cẩu, ngươi cũng có ngày hôm nay!" Nói xong, hắn lại lần nữa giơ thương đâm tới.

Lần này Ngao Quảng đối phó không còn bình tĩnh tự nhiên như vừa nãy.

Hắn vừa dùng kích để ngăn cản, nhưng đầu thương của Linh Châu Tử lại nhắm vào mặt hắn.

Vội vàng né tránh, nhưng làm sao kịp?

Một cái bất cẩn, dùng đầu thương róc đi một mảng thịt trên mặt hắn, khiến hắn đau đớn kêu la liên tục.

Tránh được khoảng trống, Ngao Quảng thoát khỏi phạm vi bao phủ của trường thương Linh Châu Tử, trong lòng nảy ra kế.

Sau khi Lý Tịnh chết, Thất Thải Lưu Ly Bảo Tháp trong tay ông đã thành vật vô chủ, chính là có thể dùng pháp bảo này để hàng phục đối phương.

Hắn đưa tay triệu hồi bảo tháp này, trên mặt lóe lên vẻ âm hiểm, cũng mắng Linh Châu Tử: "Nghiệt súc!

Hôm nay xem ta dùng Tam Muội Chân Hỏa trong tháp thiêu sống ngươi!" Sau khi bảo tháp hiện thân, Linh Châu Tử cũng ngẩn người.

Chiếc tháp này là của mình (khi là Linh Châu Tử), nhưng hiện tại lại xuất hiện trong tay Ngao Quảng?

Chương 375

Lập tức hắn lại nổi giận, liên tục mắng Ngao Quảng.

Nhưng sau khi mắng xong, hắn cũng liên tục né tránh.

Chiếc tháp này chuyên dùng để khắc chế hắn, không cần phân biệt người nào.

Chỉ cần thúc giục bảo vật này, độn thuật có tinh diệu đến mấy, tháp cũng sẽ luôn đi theo bên cạnh hắn, cho đến khi thu hắn vào trong tháp mới thôi.

Võ nghệ của Ngao Quảng vốn không bằng Linh Châu Tử, bởi vậy Linh Châu Tử ban đầu giết con hắn, hắn chỉ có thể dùng bá tánh Trần Đường Quan để uy hiếp.

Nhưng có Lưu Ly Tháp, kết quả đấu pháp của hai người lại sẽ thay đổi.

"Thu!" Lưu Ly Tháp quả thật kỳ lạ.

Khi từ trong miệng Ngao Quảng niệm chữ "Thu" xong, từ trong tháp lóe ra bảy đạo quang thải, bao bọc về phía Linh Châu Tử.

Linh Châu Tử vừa định chạy trốn, lại phát hiện thân mình bị định tại chỗ, không thể động đậy.

Cho đến khi bảy đạo quang thải kẹp lấy thân mình hắn, mang hắn vào trong tháp, hắn mới khôi phục như cũ.

"Tuyệt!" Sau khi Linh Châu Tử vào trong Lưu Ly Tháp, Ngao Quảng lại tay trái giữ tháp, tay phải giơ hai ngón tay, bắn ra một đạo kim quang, xông vào trong Lưu Ly Tháp, thúc đẩy cấm chế của pháp bảo này.

Từ dưới chân Linh Châu Tử, chân hỏa bùng lên, cháy về phía người hắn.

Linh Châu Tử cũng hiện vẻ thống khổ, nhưng miệng vẫn không ngừng mắng Ngao Quảng, há miệng chửi: "Lão cẩu lão cẩu!" Ngao Quảng nghe vậy lại càng tức giận, giữa hai ngón tay lại tách ra một đạo quang mang, thúc giục cấm chế trong tháp.

Sau chân hỏa, lại bò ra độc trùng, từ chân Linh Châu Tử bò đầy khắp người, há miệng cắn xé.

Trước bị chân hỏa đốt cháy, lại bị độc trùng cắn khắp người, Linh Châu Tử cũng không chịu nổi loại tra tấn này, hét lớn một tiếng rồi sống sờ sờ ngất lịm đi.

Nhưng Ngao Quảng thật sự độc ác, không những không dừng tay, ngược lại còn trong Lưu Ly Tháp giáng xuống nước lớn, nước đá xối lên người Linh Châu Tử, lại làm hắn tỉnh dậy, rồi lặp lại sự tra tấn trước đó.

Cứ thế một lần lại một lần ngất đi, rồi bị gọi tỉnh, toàn bộ thần trí của Linh Châu Tử đều bắt đầu mơ hồ, cả người đờ đẫn trong Lưu Ly Tháp, mặc cho độc trùng cắn xé khắp người, cũng không nói lời nào, hai mắt đờ đẫn, nhìn xuống đất.Đến lúc này, Ngao Quảng cuối cùng cũng cười ha hả, khiến người khác nhìn vào lòng không khỏi thấy lạnh lẽo.

"Ha ha ha ha ha ha..." Đối mặt với tiếng mắng của Khương Tử Nha, Ngao Quảng không hề biết xấu hổ, chỉ coi Khương Tử Nha đau lòng vì mất bạn, mới không nhìn.

"Đạo trưởng quả là có thủ đoạn tốt, loại nghiệt súc này cũng nên dùng thủ đoạn đó để trừng trị!" Thổ Hành Tôn thấy Ngao Quảng đã thu Linh Châu Tử lại, cũng dừng lại chúc mừng, nhưng tuyệt nhiên không đề cập đến cảnh tượng vừa rồi của hai người, thật khiến

người ta phải tò mò, đệ tử của Thánh Nhân lại xuất hiện loại bại hoại này!Quan Tự Tại Bồ Tát, vì lòng thương thiên hạ, từ Phật quốc giáng thế xuống.

Nhưng tu vi của Người không sánh bằng những người như Lâm Hiên, chỉ vì đường xa đã mất không ít công phu, cho đến lúc này mới đến được bờ sông Hoàng Hà.

Lại đúng lúc nhìn thấy Linh Châu Tử đang bị giam trong Linh Lung Tháp, trong lòng lại nổi lên lòng từ bi, không đành lòng, liền khuyên Ngao Quảng một câu: "Linh Châu Tử tuy hung hãn, nhưng việc giết cha mẹ và giết con cái cũng nên được xóa bỏ lẫn nhau, hà tất phải như vậy..." Phàm là người tu đạo, đều coi trọng thực lực, Ngao Quảng cũng vậy.

Khó khăn lắm mới bắt được yêu nghiệt Na Tra kia, đang lúc vui mừng, lại đột nhiên có một người từ trên trời giáng xuống, nói ra những lời phá hỏng hứng thú như vậy?

Nếu người giáng thế là loại người như Lâm Hiên, có lẽ Ngao Quảng còn kính sợ thực lực của đối phương mà nghe lời đôi chút, nhưng Quan Tự Tại Bồ Tát là nhân vật gì?

Hắn lại nghe cũng không thèm nghe, thứ gì mà quản việc nhà của hắn?

Bởi vậy, trong lòng không muốn, Ngao Quảng liền văng tục mắng: "Ta khuyên ngươi tốt nhất đừng xen vào việc của người khác!

Nếu không lát nữa lại làm ta phiền lòng, một kiếm chém đầu ngươi cũng không hay!"Quan Tự Tại Bồ Tát từ bi độ thế, thấy nửa điểm khổ đau trên thế gian, cũng vì thế mà nhiều lần hạ phàm trần, giúp người làm điều thiện.

Tuy được công đức gia thân, nhưng rốt cuộc không bằng tự mình

tu luyện, vạn năm trôi qua, tu vi của Người cũng chỉ là Kim Tiên hậu kỳ.

Nhưng!

Dù vậy, Người cũng không phải là thứ mà một Long Tộc suy tàn có thể đối phó.

Trong miệng niệm một tiếng Phật hiệu "A Di Đà Phật", Quan Tự Tại Bồ Tát liền thi triển pháp lực, đánh về phía Ngao Quảng, muốn cứu Linh Châu Tử đang bị giam cầm trong Linh Lung Tháp.

Pháp tướng Quan Âm, nghìn tay nghìn mắt, mỗi tay cầm một pháp bảo, hoặc cầm Ngọc Bình, hoặc cầm Phất Trần, hoặc giơ Đao Qua, pháp tướng vừa hiện, uy nghiêm lập tức hiển lộ.

Ngao Quảng chỉ cảm thấy một luồng Phật quang chiếu vào tâm, âm thanh văng vẳng bên tai, vô số kinh thư xuyên qua hai tai truyền vào não, khiến hắn nhớ lại tội nghiệt của bản thân, bỗng nhiên tỉnh ngộ, lòng hối hận hiện rõ trên ngực, chỉ muốn quỳ xuống đất, quy y cửa Phật.Ngay lúc Ngao Quảng muốn buông đao, Thổ Hành Tôn lại đột nhiên hét lên một tiếng: "Đạo huynh cẩn thận!" Sau đó trong miệng lại tụng Bích Du Tâm Pháp, "Đạo nhất hợp điền, đan thủ thanh đài, tâm tịnh khí trầm...", đúng lúc đó, Ngao Quảng mới từ Phật âm hoàn hồn, giận dữ nhìn về phía Quan Tự Tại Bồ Tát, trong lòng không khỏi kinh hãi, thầm kêu: "May mà Thổ Hành Tôn niệm tâm pháp mới làm ta tỉnh lại, nếu không thì thật sự đã bị lão ta độ mất rồi!" Kinh thư Phật giáo, ban đầu vốn từ Yêu Tộc Huyết Văn nhất mạch mà ra, khi đối địch với người, không động thủ trước, mà niệm động kinh văn, trong tai người khác ong ong kêu, làm nhiễu loạn tâm trí, đâm vào thần hồn.

Sở dĩ Ngao Quảng vừa rồi lại biến thành bộ dạng như vậy, chính là vì Phật âm nhập tai, tình thế không tự chủ được, từ đó cũng có thể

thấy, Phật giáo bá đạo, mặc kệ trong lòng có nguyện ý hay không, Phật âm quán tai, liền trực tiếp bắt quy y giáo ta!“Hừ!

Yêu nhân!

Vừa rồi ngươi rốt cuộc đã dùng thuật pháp gì mà nhiễu loạn tâm thần ta!” Một tràng đắc ý một tràng lo âu, niềm vui mừng vì bắt được Linh Châu Tử còn chưa kịp trút hết, Ngao Quảng lại bị người khác khiêu khích, không khỏi nổi giận đùng đùng, tế ra Lưu Ly Bảo Tháp trên tay, muốn thu Người vào tháp, cũng bắt chịu chân hỏa đốt tâm, độc trùng cắn ruột như Linh Châu Tử.

“Thu!” Thất sắc hà quang lại hiển uy lực, từ trong tháp bắn ra, nhanh chóng lao về phía Quan Tự Tại Bồ Tát.

Nhưng Quan Tự Tại Bồ Tát lại không giống như Linh Châu Tử bị hà quang đó định trụ thân hình, chỉ thấy Người vung nghìn tay, trên người tự hình thành một đạo thánh quang chống lại bảo tháp, sau đó lại dùng tay chụp một cái, bảo tháp liền nằm gọn trong tay Người.Biến cố này thật sự dọa Ngao Quảng sợ hãi, hắn vốn cũng biết sơ qua về bảo tháp, vốn do Vân Trung Tử luyện ra, dùng để thuần phục Linh Châu Tử.

Tháp có bảy tầng cấm chế, sau đó, Lâm Hiên thu đồ Linh Châu Tử, Linh Châu Tử cũng không có bản lĩnh làm khó Lâm Hiên, chỉ có thể tặng tháp này cho Lý Tịnh, để dùng vào việc đối địch.

Vốn dĩ, chỉ cần tế ra tháp, thất sắc hà quang chiếu một cái, cho dù pháp lực của người khác có cao đến mấy, cũng chỉ có thể bị thu vào trong tháp.

Nhưng hôm nay, lại xảy ra biến cố như vậy.

Chương 376

Ngao Quảng tư chất có hạn, khó khăn lắm mới có được pháp bảo, dựa vào sự hung mãnh của nó mà đối địch, nhưng giờ đây tháp đã bị người khác lấy đi, sau này đối địch với người khác thì phải làm sao đây?

Bởi vậy, lúc này Ngao Quảng cũng không còn để ý đến thể diện, từ chỗ kiêu ngạo phóng túng lúc nãy liền trở nên thẳng thắn, hướng Quan Tự Tại Bồ Tát cầu xin tha thứ.Một giây trước còn khí thế ngút trời, giây sau Ngao Quảng đã biến thành bộ dạng này, thật sự khiến người ta nhìn vào thấy buồn cười, chỉ trách tội danh "không hiểu nhân tính" lại thêm một điều "vô liêm sỉ"!

Quan Tự Tại Bồ Tát từ bi với thế gian, lần này hạ phàm vốn chỉ vì độ người, sở dĩ ra tay với Ngao Quảng, cũng không ngoài việc muốn hóa giải ân oán giữa Ngao Quảng và Linh Châu Tử.

Bởi vậy, ngay từ đầu, Người không mấy hứng thú với Ngao Quảng, chỉ là không muốn mẹ của Linh Châu Tử, vợ của Lý Tịnh, một người tốt một lòng vì con trai và chồng như vậy lại ra đi.

"Muốn ta trả lại Lưu Ly Tháp cũng không phải là không thể, chỉ cần ngươi đáp ứng ta một điều kiện là được." "Đáp ứng!

Đáp ứng!"Lúc đó Ngao Quảng, đừng nói một lý do, một ngàn hay một trăm lý do cũng đều có thể đáp ứng!

Chỉ cần nữ đạo nhân trước mặt chịu trả lại Thất Bảo Lưu Ly Tháp cho hắn là được.

"Hôm nay ta cứu tính mạng Lý phu nhân, sau này ân oán giữa ngươi và Na Tra, Linh Châu Tử tuy giết con ngươi, nhưng cũng giết cha hắn, cứ như vậy mà thôi, không thể ra tay tàn sát lẫn nhau nữa, hai

bên tự giữ phận, thế nào?" Ngao Quảng là kẻ bắt nạt kẻ yếu sợ kẻ mạnh, trước đó thấy Bồ Tát chỉ cầm một Ngọc Bình trên tay, trong bình cắm một cành Dương Liễu, lại thêm Phật giáo bị Tam Thanh chèn ép, không từng hiển hiện ở phương Đông, tưởng rằng Người cũng chỉ có pháp lực tương đương với mình.

Giờ thấy Người thi triển thủ đoạn, biết không địch lại, mới ngoan ngoãn nghe lời, trong miệng liên tục đáp: "Được, được, được." Chỉ là, trong lòng Ngao Quảng không tin việc Bồ Tát cứu sống mẹ Na Tra.

Thiên địa tổng cộng có Tam Giới: Thiên Cung, Nhân Gian, Địa Ngục.

Bình Tâm Nương Nương chấp chưởng Địa Ngục, tự mình quản lý Luân Hồi.

Bất luận phàm nhân hay thần tiên, chỉ cần chết đi, hồn phách sẽ phiêu xuống Địa Phủ, đi vào Luân Hồi Mộ Môn, rồi đầu thai lần nữa.

Nữ tu này pháp lực tuy cao, nhưng Ngao Quảng cũng ít nhiều nhìn ra, Người chưa đạt tới vị trí Thánh Nhân, vậy làm sao có thể từ tay Bình Tâm Nương Nương cướp đi vong hồn?

Phải biết rằng, sau trận chiến giữa Bồ Đề với Lâm Hiên và Bình Tâm, Bình Tâm Nương Nương cũng triệt để thuận theo thiên ý, không tu con đường thành Thánh, mà ở trong Cửu U, xả thân nhập vào Luân Hồi Môn, hai bên hợp nhất.

Từ đó về sau, tuy không thể bước ra khỏi Cửu U, nhưng thần thông của Người lại mạnh hơn Thánh Nhân vài phần.Quan Tự Tại Bồ Tát không phải là cấp bậc Kim Tiên, lại có năng lực cùng Bình Tâm Nương Nương đối chọi?

Kỳ thực không phải vậy, trận đại chiến giữa Bồ Đề với Lâm Hiên và Bình Tâm, tuy cũng thanh thế lẫy lừng, không ai không biết, không

ai không hiểu, nhưng rốt cuộc cũng chỉ là người ngoài cuộc, biết không nhiều.

Chẳng qua, Bồ Đề đã dùng Thất Bảo Diệu Thụ, lại tập hợp toàn bộ pháp lực của Phật quốc, định trụ lực lượng luân hồi mà Bình Tâm Nương Nương đang tham ngộ, tự tu luyện Tiểu Luân Hồi Mộ.

Sau đó lại dùng Tiểu Luân Hồi Mộ kiến tạo Tiểu Lục Đạo, việc này, trừ các Phật tử Phật quốc ra, thì không ai biết nữa.

Trận chiến Phong Thần, tu sĩ thế gian phần lớn đều bị hạn chế, dưới nhân quả, dù thần thông có lớn đến mấy cũng không thể tự ý ra tay.

Chẳng phải, trên trời Hồng Quân giảng đạo ở thánh địa Tử Tiêu Cung, cũng tạm thời đóng cửa sao; đối ứng với nó, Luân Hồi Phần Mộ dưới địa phủ, cũng đồng thời bị phong bế.

Song phương trên dưới, chỉ là để tạo tiền đề cho Phong Thần, tránh cho những người vốn nên lên bảng, lại trốn được kẽ hở, tự bảo vệ linh thức, đi vào luân hồi.

Đã vậy Luân Hồi Chi Môn đóng lại, vậy vong hồn của phàm nhân tử trận trong trận Phong Thần này thì phải làm sao?

Trên Phong Thần Bảng tổng cộng có ba trăm sáu mươi thần vị, nhưng số người chết trong trận đại chiến này lại lên đến hàng triệu, chẳng lẽ những vong hồn đó cứ lang thang trên thế gian, không được siêu sinh sao?

Tất nhiên là không thể, Tiểu Lục Đạo mà Bồ Đề lập ra, tự giác vận chuyển, hấp dẫn vong hồn, trong Tiểu Lục Đạo đó luân chuyển sinh tử, cấp cho một nơi tạm thời nương náu.

Vong hồn của mẹ Linh Châu Tử, cũng đang ở trong Tiểu Lục Đạo đó.

Quan Tự Tại Bồ Tát vốn là Phật tử Phật quốc, lại là sư đệ của Nhiên Đăng Cổ Phật, việc lấy một vong hồn từ trong Tiểu Lục Đạo ra, làm cho sống lại thì có gì là khó?Lại thấy Người thu lại thần thông nghìn tay, trên tay lại có Ngọc Bình, tay trái nâng bình, tay phải rút cành Dương Liễu trong bình ra, chấm Cam Lộ trong bình, rải lên cơ thể mẹ Linh Châu Tử.

Vết máu vốn bị Ngao Quảng một kiếm đâm xuyên cũng bắt đầu lành lại với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Sau đó, Quan Tự Tại Bồ Tát lại niệm một tiếng Phật hiệu trong miệng, vươn tay về phía tây bắt một cái, trong lòng bàn tay liền xuất hiện một tiểu nhân ba tấc, chính là hình dạng của mẹ Linh Châu Tử.

Người mở lòng bàn tay ra, đưa sát miệng, nhẹ nhàng thổi một hơi, tiểu nhân đó liền bị Quan Tự Tại Bồ Tát từ trong tay thổi vào thi thể nằm trên đất.

Tiểu nhân vừa nhập vào nhục thân, mẹ Linh Châu Tử liền ho khan một tiếng, từ trong miệng phun ra một ngụm ứ huyết, cứ thế mà sống lại.Phật pháp cao thâm, quả nhiên không tầm thường.

Lần này Quan Tự Tại Bồ Tát ra tay, cũng khiến Văn Trọng, Khương Tử Nha và những người khác nhìn thấy đều tấm tắc khen ngợi.

Trước đây, họ chỉ biết về Phật giáo thông qua hai vị Thánh Nhân Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn, và một Như Lai có thực lực tương đương Lâm Hiên, ngoài ra thì hoàn toàn không biết gì.

Hôm nay thấy thủ đoạn của Quan Tự Tại Bồ Tát, mới biết Phật pháp cũng không hề tầm thường.

Lấy việc cứu người vừa rồi mà nói, Quan Âm có tu vi cao, nhưng cũng không thể dễ dàng như thế, giữa cử chỉ đưa tay nhấc chân, liền

có thể cứu sống một mạng người, không tốn chút hơi sức.

Kỳ thực, sở dĩ Khương Tử Nha và những người khác lại cảm thấy Phật pháp huyền diệu, căn bản là vì họ vô tri.

Đại Đạo ba ngàn, tuy có khác biệt, nhưng bất luận con đường nào, điểm cuối cùng đều là thành Thánh Nhân.

Hiện tại, Quan Tự Tại Bồ Tát hiển lộ một thủ đoạn trước mặt, khiến họ cảm thấy Phật pháp vô biên, kỳ thực không phải vậy.

Giáo nghĩa Phật giáo lấy độ thế cứu người làm nhiệm vụ của mình, bởi vậy con đường tu hành cũng chú trọng vào việc độ nhân cứu người.

Ví dụ như Bích Du Tâm Pháp, Thông Thiên Giáo Chủ tay cầm Tru Tiên Tứ Kiếm, có thể diễn ra trận sát phạt đầu tiên của thiên địa sau Hồng Hoang, vậy đạo của Người, liền lấy giết người làm chủ.

Đệ tử Bích Du không kém Phật tử Phật quốc trong việc cứu người, Phật tử Phật quốc không kém đệ tử Bích Du trong việc giết người, đạo lý là vậy, chỉ là đạo pháp khác nhau, trọng tâm khác nhau, bản chất của chúng cũng không hề có sự phân biệt cao thấp.“Tạ ơn Quan Tự Tại Bồ Tát đã cứu mạng.” Mẹ Linh Châu Tử vừa tỉnh dậy liền quỳ xuống đất hành lễ với Quan Âm.

Chương 377

Vừa rồi tuy linh hồn xuất khỏi thể xác, nhưng bà vẫn tỉnh táo nhìn thấy mọi chuyện xảy ra xung quanh, trong lòng hiểu rõ, người cứu mạng mình chính là nữ tu này.

"Không biết Bồ Tát có muốn trả lại Lưu Ly Tháp cho ta không?" Phu nhân vốn suýt chết dưới tay Ngao Quảng, nay may mắn được quý nhân giúp đỡ, giữ lại được một mạng.

Ngao Quảng không những không tạ ơn Quan Tự Tại Bồ Tát, mà ngược lại chỉ hỏi về pháp bảo, không màng đến sự khác biệt giữa tu sĩ và phàm nhân, thật khiến người ta căm ghét.

Ngày đó trước Trần Đường Quan, Ngao Quảng không chỉ ép chết con bà, bây giờ lại giết chồng bà.

Phu nhân chỉ là phàm nhân, trong lòng không có nhiều toan tính như vậy, một đời chỉ nghĩ đến chồng và con.

Lý Tịnh bị chính mắt nhìn thấy chết dưới tay Ngao Quảng, Na Tra lại không biết sống chết ra sao, trong lòng bà một trận đau thương, liền ngồi bệt xuống đất nức nở.Chính là lúc mẹ con liền tâm, lúc phu nhân uất ức khó chịu, Linh Châu Tử vốn đã chịu hết tra tấn mà ngất đi, lại đột nhiên tỉnh lại.

Hai tai nghe thấy tiếng khóc than của mẫu thân, trong lòng một trận khổ sở, mắt còn chưa kịp mở liền trong tháp kêu lên: "Mẫu thân, mẫu thân, người có thể nhìn thấy hài nhi không..." Phu nhân nghe thấy tiếng Na Tra, cũng tạm ngừng khóc, trong miệng hô: "Na Tra con ta, con đang ở đâu..." Quan Tự Tại Bồ Tát từ bi, lại vẫy cành Dương Liễu.Từ cành Dương Liễu rải xuống Cam Lộ, rớt vào trong Lưu Ly Tháp.

Thật kỳ lạ, khi những giọt Cam Lộ đó chạm vào người Linh Châu Tử, những vết thương do chân hỏa đốt cháy trong Lưu Ly Tháp vốn có cũng bắt đầu từ từ lành lại.

Không lâu sau, hắn lại biến thành một thiếu niên tuấn mỹ hồng hào trắng trẻo.

Hoàn thành tất cả mọi việc, Quan Tự Tại Bồ Tát cũng mở Lưu Ly Tháp phóng thích Linh Châu Tử đang bị giam cầm bên trong.

Linh Châu Tử vì trong lòng lo lắng cho mẫu thân, bởi vậy sau khi bay ra khỏi Lưu Ly Tháp cũng không màng đến việc tạ ơn Quan Tự Tại Bồ Tát, liền thẳng đến chỗ mẫu thân.

Hai mẹ con vừa gặp mặt đã ôm đầu khóc nức nở.

Trước đây tuy Na Tra cũng bị Ngao Quảng bức chết, nhưng nhờ thần uy của Lâm Hiên, lại cứu sống tính mạng, hai mẹ con tuy không thể gặp mặt, nhưng cũng có một chút hy vọng, không đến nỗi quá khó khăn.

Nhưng hôm nay, Lý Tịnh chết, lại ngay cả Nguyên Thần cũng bị Ngao Quảng hủy diệt, mặc cho Thánh Nhân có thần thông thế nào, cũng vô lực xoay chuyển trời đất.

Một gia đình ba người, cứ thế bị người khác chia lìa, nghĩ đến đây đau lòng, hai người lại khóc không ngừng.

Một bên khác, Ngao Quảng thấy Linh Châu Tử đã ra ngoài, Lưu Ly Tháp lại đang trong tay Quan Tự Tại Bồ Tát, trong lòng không khỏi sốt ruột.

Tu vi của Linh Châu Tử cao hơn một chút, nếu không có tháp, muốn chế trụ hắn lại là điều không thể, vạn nhất nghiệt súc kia bạo phát, ra tay với mình, thì phải làm sao đây?

Trong lòng lo lắng, Ngao Quảng liền há miệng vái về phía Quan

Tự Tại Bồ Tát, nói: “Hiện tại Linh Châu Tử đã được phóng thích, không biết có thể trả lại Lưu Ly Tháp cho ta không?” “Được thôi.” Quan Tự Tại Bồ Tát khẽ gật đầu, liền vận pháp lực, nâng Lưu Ly Tháp, từ trên không trung chậm rãi trao vào tay Ngao Quảng.Nhưng hành động này, lại chọc giận Linh Châu Tử đang khóc lóc với mẫu thân.

Ngao Quảng có trái tim sắt đá, giết cha mẹ hắn, nếu thật sự muốn trả lại Lưu Ly Tháp cho hắn, sau này không biết sẽ phải chịu bao nhiêu khổ sở nữa.

Vừa thấy pháp bảo bay lên không trung, Linh Châu Tử liền rời khỏi vòng tay mẫu thân, nhảy lên không, dùng Hỏa Diễm Thương đốt cháy Lưu Ly Bảo Tháp, đánh nó sang một bên.

Sau đó lại cưỡi Phong Hỏa Luân, giơ thương đâm về phía Ngao Quảng.

Ngao Quảng không ngờ Na Tra lại dám phóng túng như vậy, lại không phòng bị, bị đầu thương đốt trúng mi tâm, từ trán rớt xuống mấy khối huyết nhục, đau đến nỗi kêu la oai oái.

Nhưng cứ thế Linh Châu Tử không chịu bỏ qua, Ngao Quảng đã bức hắn lóc thịt trả cha, lóc xương trả mẹ, vậy thì hôm nay cũng cần phải cho hắn nếm trải đủ thứ khổ sở đã chịu đựng ban đầu!

Ngay sau đó, lại một thương đâm về phía khuỷu tay, cố ý tránh khỏi chỗ hiểm, chỉ để cho hắn phải chịu đựng đòn tấn công của mình!“Na Tra nghiệt súc!

Quả là to gan lớn mật!” Vì Lưu Ly Tháp vẫn chưa trở lại trong tay, võ nghệ lại không bằng Linh Châu Tử, hắn chỉ có thể ôm đầu chạy trốn dưới sự truy sát của Linh Châu Tử, thỉnh thoảng mới tranh thủ mắng trả hai câu.

Linh Châu Tử vốn hận Ngao Quảng đến mức muốn ăn tươi nuốt sống, nghiền nát Nguyên Thần của hắn.

Bây giờ lại thấy hắn kêu mắng, càng thêm hung hãn, bám sát phía sau, dốc toàn lực ra tay.Quan Tự Tại Bồ Tát vốn vì độ thế, nhưng lại không muốn xuất hiện thêm một màn kịch nữa, liền trong lòng sinh ra bất đắc dĩ, lại niệm một tiếng "A Di Đà Phật", thi triển pháp thuật định trụ hai người tại chỗ.

"Hai người tuy có thù oán, nhưng sau khi Lý Tịnh chết cũng nên giải quyết, không nên gây sự thêm nữa..." "Phì!" Linh Châu Tử tuy thân thể không thể động đậy, nhưng miệng vẫn tiếp tục mắng chửi Ngao Quảng: "Lão cẩu vô sỉ!

Bức hủy nhục thân ta rồi, lại còn cầm kiếm lấy mạng cha mẹ ta!

Ta thề phải từng đao từng đao lóc da thịt trên người ngươi mới được!" Ngao Quảng nghe vậy lại không giống như vừa rồi mà mắng trả Linh Châu Tử, hắn dùng tâm cơ.

Đã biết nữ đạo nhân này lần này đến là vì độ thế, vậy thì cứ thuận theo ý nữ đạo nhân, làm ra bộ dạng đáng thương, dẫn dắt lòng từ bi của Người, để Người thấy bộ dạng hung hãn của Linh Châu Tử, so sánh hai bên, sẽ cảm thấy mình không dễ dàng, sẽ giải định thân cho mình, rồi trả lại pháp bảo.

Đợi nữ tu đa sự này rời đi, hắn sẽ cho Linh Châu Tử một bài học đích đáng!Trong lòng đã định chủ ý, Ngao Quảng liền giả vờ làm ra bộ dạng đau lòng xót ruột mà cãi lại Linh Châu Tử: "Na Tra ta biết ngươi hận ta, nhưng sau ngày hôm nay, ta cũng biết ân oán giữa chúng ta nên kết thúc.

Ngươi giết con ta, ta giết cha ngươi, coi như bù trừ lẫn nhau.

Tuy trong lòng chúng ta vẫn còn oán hận, nhưng cũng không thể

cứ nhất quyết đấu đến cùng, đến mức cả hai bên đều không còn người thân nào cả chứ...!" Một người chỉ biết mắng chửi, một người lại tỏ ra hối hận.

Quan Tự Tại Bồ Tát nhìn thấy trong mắt liền có phán đoán, càng thiên vị Ngao Quảng hơn một chút, liền ra tay giải trừ trói buộc trên người Ngao Quảng.

Vừa thoát khỏi trói buộc, Ngao Quảng lập tức hiện nguyên hình, răng nanh lởm chởm, tai dựng thẳng, nhìn về phía Linh Châu Tử cũng là một vẻ hung ác, trong lòng thầm niệm: "Đợi sau khi ngươi đi rồi xem ta trừng trị ngươi thế nào!" Chỉ tiếc, Ngao Quảng lại không còn cơ hội thực hiện tâm pháp phụ gia đó nữa, bởi vì Cửu Phượng đã từ trên Thiên Cung sát đến!Cách nhau rất xa, nàng thấy phu quân mà mình khổ tâm tìm kiếm đang bị Ngao Quảng khi nhục, chỉ hận trên lưng không thể mọc thêm đôi cánh để bay nhanh hơn một chút.

Từ cửa Thiên Cung, đến bờ Hoàng Hà, quả thật có một khoảng cách không hề nhỏ.

Từ lúc Ngao Quảng thu Linh Châu Tử vào Lưu Ly Tháp cho đến khi Quan Tự Tại Bồ Tát thả Ngao Quảng, nàng mới cuối cùng đuổi kịp.

Sau một tiếng hét dài, Cửu Phượng giơ kiếm chém về phía Ngao Quảng.

Tu vi Chuẩn Thánh trung kỳ, lại thêm một đòn phẫn nộ, Ngao Quảng còn chưa kịp nhìn rõ người nào, nhục thân đã bị chém thành hai nửa.

Chương 378

Nếu không phải Quan Tự Tại Bồ Tát trong lòng có cảm ứng, kịp thời kéo Nguyên Thần ra khỏi thể nội, thì Nguyên Thần cũng sẽ bị một kiếm của Cửu Phượng chém thành phấn vụn!

"Phu quân, thiếp tìm chàng thật khổ sở!" Sau khi chém Ngao Quảng, Cửu Phượng lại chạy về phía Linh Châu Tử, ôm lấy thân thể hắn, mũi cay xè, từ khóe mắt chảy xuống hai hàng lệ trong.Nhưng Linh Châu Tử lại vẻ mặt ngơ ngác, không biết chuyện gì đang xảy ra, liền đẩy Cửu Phượng ra, hỏi: "Ngươi là ai!

Tại sao lại gọi ta là phu quân!" Phản ứng này của Linh Châu Tử cũng là điều bình thường.

Dù sao cũng đã luân hồi mấy kiếp, sớm đã mất hết ký ức kiếp trước.

Đột nhiên xuất hiện một nữ tử, ôm lấy thân thể hắn mà khóc lóc thảm thiết, khó tránh khỏi có chút mơ hồ.

Hơn nữa hắn bây giờ cũng chỉ là dáng vẻ một đứa trẻ, từ lúc sinh ra đến nay, cũng chỉ vừa tròn mười lăm tuổi, làm sao lại có thê tử kết tóc được?

Cửu Phượng sau khi bị Linh Châu Tử đẩy ra, lại thấy trên mặt hắn có vẻ mơ hồ, liền đưa tay vỗ đầu một cái, tỉnh ngộ: "Thiếp vội vàng quá rồi, thiếp vội vàng quá rồi, thiếp đáng lẽ ra phải tặng ký ức tiền thế của phu quân trước đã..." Nói xong, Cửu Phượng liền mở đôi môi, từ trong miệng phun ra một viên Linh Châu màu xám, lơ lửng giữa không trung.

Khi viên châu đó hiện thân, Linh Châu Tử chỉ cảm thấy viên châu đó có một lực hấp dẫn cực lớn đối với mình, không nhịn được mà há

miệng nuốt nó vào bụng.Khi viên châu đi vào thể nội Linh Châu Tử, chỉ thấy một đạo hào quang vây quanh người hắn, từ trong ra ngoài toát ra một luồng sinh khí.

Linh Châu Tử vốn là một hòn đá từ thuở Hỗn Độn sơ khai, may mắn sau khi Đại Thần Bàn Cổ khai thiên, một giọt nước mắt rơi xuống trên hòn đá đó, mới khiến hắn có được cơ duyên, sinh ra thần trí, mài giũa thành châu.

Sau đó lại theo Cửu Phượng tu hành, hóa thành nhân hình.

Tuy đã thành thân người, nhưng bản chất vẫn là một hòn đá.

Sau đó, trong trận chiến Vu Yêu, Cửu Phượng theo Tổ Vu xuất chinh, ân oán kết từ những ngày trước đó cũng đổ dồn lên người Linh Châu Tử.

Một cái không cẩn thận, Linh Châu Tử liền bị người ta ám hại, hủy đi nửa cái nhục thân, Nguyên Thần cũng bị phân làm hai, một phần đầu nhập luân hồi, một phần được Cửu Phượng giữ lại.

Viên châu vừa rồi từ trong miệng phun ra, chính là nửa cái Nguyên Thần của Linh Châu Tử, bao hàm tu vi tiền thế và tất cả ký ức.

Khi viên châu lại được Linh Châu Tử sở hữu, Nguyên Thần quy vị, tu vi khôi phục hoàn toàn, hắn cũng nhận ra khuôn mặt Cửu Phượng.

Hai người từ thuở Hỗn Độn sơ khai đã quen biết nhau, tình cảm trong đó sao có thể là tầm thường?

Nhìn nhau một cái, khắc hình bóng đối phương vào mắt, cũng theo đó lập lời thề: Kiếp này không bao giờ chia lìa nữa!

“Nương tử...” Đưa tay lau đi nước mắt trong mắt Cửu Phượng, Linh Châu Tử vận pháp lực, thân hình lại lớn lên, từ dáng vẻ hài đồng biến thành kích cỡ người lớn, lại là thiếu niên tuấn mỹ hồng hào trắng

trẻo, mặt phấn cảnh.

Sau khi cùng Cửu Phượng ân ái một lát, Linh Châu Tử lại thấy Nguyên Thần của Ngao Quảng vẫn còn trong tay Quan Tự Tại Bồ Tát, trên mặt ngưng tụ một vẻ sắc lạnh, liền nói với Cửu Phượng: "Nương tử đợi ta đi tiêu diệt Nguyên Thần của Ngao Quảng rồi chúng ta lại nói chuyện!" Lúc này Ngao Quảng, chỉ còn lại một Nguyên Thần ba tấc bị Quan Tự Tại Bồ Tát nắm trong tay, không còn hung dữ như vừa rồi, chỉ còn lại vẻ hoảng sợ bàng hoàng.

Từ lúc Linh Châu Tử nuốt viên châu kia, hắn đã cảm nhận được, tu vi của kẻ thù từ Thiên Tiên thượng phẩm đột ngột tăng vọt lên Kim Tiên hậu kỳ, vậy thì làm sao có thể địch lại?

Vị nữ tu hộ vệ, cũng chỉ có pháp lực Kim Tiên tương đồng.

Bên cạnh Linh Châu Tử lại có Cửu Phượng hổ thị đàm đàm, lúc này ai có thể bảo toàn tính mạng?"Không biết Bồ Tát có thể giao lão thất phu đó cho ta không?" Linh Châu Tử đi đến bên cạnh Quan Tự Tại Bồ Tát nhưng không trực tiếp động thủ, mà cúi người hành lễ một cái, sau đó vươn tay xin Nguyên Thần của Ngao Quảng.

Dù sao hắn cũng không phải là tiểu nhân như Ngao Quảng.

Quan Tự Tại Bồ Tát đã cứu mẹ hắn, lại rải Cam Lộ chữa lành vết thương cho hắn, hiện tại thực lực của mình áp đảo Người, nhưng ân tình thì cũng không thể quên.

Bởi vậy mới đối xử khách khí như vậy, nếu không thì với mối thù oán với Ngao Quảng, e rằng hắn đã sớm ra tay cướp đoạt rồi.

Quan Tự Tại Bồ Tát lúc này cũng chỉ bất đắc dĩ, Cửu Phượng đã hiện thân, thì không thể địch lại.

Từ bi, nhưng cũng nên lượng sức mà làm, cục diện hiện tại đã vượt quá phạm vi năng lực của Người, chỉ có thể buông tay.

Từ trong miệng thổi ra một hơi hương khí, liền trao cho Linh Châu Tử.

Linh Châu Tử sau khi có được Nguyên Thần của Ngao Quảng, cũng không phí lời, trực tiếp từ trong lòng bàn tay sinh ra một đoàn chân hỏa, dung hắn thành tro tàn, trong miệng liên tục hô: "Thống khoái!

Thống khoái!" Đã là vị Kim Tiên, cũng không tiện lại dính líu vào tranh đấu của nhân gian.

Thiên cơ trong lòng Linh Châu Tử đã rõ, liền chuẩn bị mang theo mẫu thân quay về Oa Hoàng Cung.Mang theo Cửu Phượng từ trên vân đầu hạ xuống, giữ lấy mẫu thân, liền chuẩn bị cõng lên vai, mang rời đi.

Nhưng trong lòng phu nhân lại khác với Linh Châu Tử.

Bà vốn là phàm nhân, không biết thiên thời, đạo lý hiểu được cũng chỉ là lo cho chồng con.

Nhưng lại tận mắt thấy phu quân thảm tử, sau khi Na Tra nuốt viên châu vào bụng, thần thái cũng khác lạ so với trước đây.

Tuy không hiểu pháp lực, nhưng mẫu tử liền tâm, cũng có thể phân biệt được sự thay đổi trên người Linh Châu Tử.

Từ khi nửa Nguyên Thần còn lại của Linh Châu Tử quy vị, Na Tra cũng theo đó mà chết đi, trên đời chỉ còn lại một mình Linh Châu Tử.

"Không, con không phải con ta, cũng không cần quản ta, chỉ cần ta được đi cùng phu quân của ta là đủ rồi..." Phu nhân gạt tay Linh Châu Tử ra, lại nhặt lấy bảo kiếm dưới chân, tự vẫn trước sông Hoàng Hà.

Linh Châu Tử nhìn thấy cảnh đó, trên mặt tuy có chút khó xử, nhưng cũng nhanh chóng bình tĩnh lại.

“Na Tra” dù sao cũng chỉ là một quá trình trong luân hồi chuyển thế, dù có bao nhiêu tình cảm chứa đựng trong đó, thì cũng chỉ có thể quên đi.

“Ai...” Sau một tiếng thở dài, Linh Châu Tử vì sinh mẫu của “Na Tra” mà đào một ngôi mộ, chôn cất bà ở đó, rồi mang theo Cửu Phượng rời đi, chuẩn bị lên Tam Thập Tam Thiên ngoài để bái kiến sư tôn.Trên đường đi, Cửu Phượng cũng hóa thành dáng vẻ thiếu nữ, vui vẻ nhảy nhót cùng Linh Châu Tử, kể lể nỗi khổ tương tư vạn năm.

Chương 379

Linh Châu Tử thấy bộ dạng đó trong lòng cũng hoan hỉ, hiểu rõ tiền thế kim sinh lại càng trân trọng Cửu Phượng hơn vài phần, chỉ cần có thể ở bên cạnh nàng là đủ rồi.

"À đúng rồi, chàng còn chưa nói cho thiếp biết sư tôn của chàng là ai?" Cửu Phượng thân là Đại Vu của Vu Tộc, một thân ngạo khí cũng lẫm liệt trong lòng.

Đối với phu quân, nàng cũng có những yêu cầu riêng.

Với năng lực Chuẩn Thánh trung kỳ của nàng, người có thể đảm đương chức sư tôn của phu quân thì cũng phải là Thánh Nhân mới được.

Lại nữa, sư tôn của chàng lại ở trong Oa Hoàng Cung, vậy thì chính là Nữ Oa Thánh Nhân.

Nữ Oa tuy thân là Yêu tộc thành đạo, nhưng vì chứng đạo còn sớm, không đợi đến khi Vu Yêu đại chiến bùng nổ đã không hỏi đến chuyện phàm gian, bởi vậy trong lòng Cửu Phượng cũng không có ác ý đối với Nữ Oa.

Nếu phu quân thật sự bái Nữ Oa làm sư phụ, nàng cũng nên vui mừng mới phải.

Đầy lòng kỳ vọng nhìn về phía Linh Châu Tử, Cửu Phượng chỉ chờ hắn niệm ra bốn chữ "Nữ Oa Thánh Nhân".

Nhưng không, đến cuối cùng, từ trong miệng Linh Châu Tử lại phun ra hai chữ "Lâm Hiên"!

"Không phải Nữ Oa Thánh Nhân?" Lâm Hiên tuy cũng uy danh vang xa, nhưng sau Vu Yêu đại chiến, Cửu Phượng ẩn thế không ra,

chỉ biết hắn ngang hàng với Đế Tân, nhưng với Thánh Nhân thì lại kém hơn một chút về thủ đoạn.

Điểm quan trọng nhất, Đế Tân đoạt pháp bảo, Lâm Hiên lại ngang hàng với Đế Tân, chỉ tính ấn tượng đầu tiên thì cực kỳ không vừa ý, cho rằng Lâm Hiên và Đế Tân là cùng một giuộc.Bởi vậy, sau khi biết sư tôn của Linh Châu Tử là Lâm Hiên, nàng liền há miệng: "Không được!

Không được!

Thiên bái làm sư phụ!" Trong lời nói ít nhiều có vẻ bất mãn hiện rõ trên mặt, cũng khiến Linh Châu Tử trong lòng có chút bực bội khó chịu.

Ngày đó hắn tự vẫn trước Trần Đường Quan, nếu không phải Lâm Hiên ra tay cứu tính mạng, làm sao có thể có ngày gặp lại Cửu Phượng?

Bởi vậy, trong lòng Linh Châu Tử đối với Lâm Hiên cũng ít nhiều có chút cảm kích.

Chính lúc hắn định biện luận, lại có người mở miệng trước một bước.

Một tiếng cười vang từ trong Oa Hoàng Cung truyền xuống, tự mang theo một luồng vương bá chi khí, khinh thường chúng sinh: "Nghe ý tứ của tiểu cô nương, lẽ nào ta Lâm Hiên không xứng làm sư phụ của ngươi sao?""Sư phụ xuất quan rồi?" Linh Châu Tử nhớ Lâm Hiên từ sau trận chiến với Đế Tân, liền phong bế lục thức, chuyên tâm luyện hóa Thập Nhị Tổ Vu và Bàn Cổ Nguyên Thần.

Hiện tại đã niệm ra lời, thì cũng nên từ trong bế quan tỉnh lại, liền liên tục hướng về phía Oa Hoàng Cung hành một lễ, trong miệng hô: "Chúc mừng sư tôn công pháp đại thành." Cửu Phượng nhìn dáng vẻ

cung kính của phu quân lại không vui.

Lâm Hiên thủ đoạn thông thiên, nhưng rốt cuộc cũng không thành Thánh Nhân.

Một người Chuẩn Thánh hậu kỳ, một người Chuẩn Thánh trung kỳ, cũng chênh lệch không quá nhiều, dựa vào đâu mà phu quân phải cúi mình cung kính như vậy?

Trong lòng Cửu Phượng cũng vô cớ nổi lên một đoàn lửa giận, khiêu khích Lâm Hiên: "Ngươi cũng không khác ta là Chuẩn Thánh, lại có bản lĩnh gì mà làm lão sư của phu quân ta!" Nói xong, nàng liền giơ kiếm trong tay lao về phía nơi phát ra âm thanh, cũng chuẩn bị kỹ càng để thảo giáo bản lĩnh của Lâm Hiên, nhất định phải cho Linh Châu Tử thấy vị sư phụ mà hắn bái có bao nhiêu không minh mẫn!"Ngươi đến thật đúng lúc!" Lâm Hiên thấy Cửu Phượng giơ kiếm chém đến, liền cười ha hả.

Lần này xuất quan, ta không như mọi khi mà tu vi lại tiến thêm một bậc, vẫn dừng lại ở Chuẩn Thánh hậu kỳ, nhưng không biết thực lực rốt cuộc đã mạnh hơn bao nhiêu.

Giao thủ với Cửu Phượng cũng vừa hay để khảo nghiệm thực lực của mình ra sao.

"Cửu Phượng đừng..." Linh Châu Tử biết rõ thực lực của Lâm Hiên, ngày đó đấu pháp với Bồ Đề, tuy có chịu thiệt thòi, nhưng cũng từng có lúc thắng lợi.

Cửu Phượng tuy cũng là Chuẩn Thánh, nhưng so với Lâm Hiên thì yếu hơn, lo lắng không cẩn thận lại bị Lâm Hiên làm bị thương, cũng liền vội vàng kêu Cửu Phượng.

Nhưng Cửu Phượng nghe vào tai, lại chỉ cảm thấy Linh Châu Tử xem thường Lâm Hiên quá mức.

Không những không dừng lại được thế công, ngược lại thân pháp còn nhanh hơn một bước, đâm về phía Lâm Hiên.

Người Vu không giỏi pháp bảo, bởi vậy binh khí luyện ra phần lớn đều lấy giết người làm chủ.

Khi giao tranh với người khác, chiêu thức giữa chừng cũng không hề hoa mỹ, chỉ chém bổ va chạm nhau.

Giữa từng chiêu từng thức, đều ẩn chứa sát cơ vô tận.

Tu sĩ bình thường, khi đối địch với người Vu, đều trước tiên dùng pháp bảo bảo vệ bản thân, sau đó lại tế ra sát khí, không dám dùng nhục thân đối kháng.

Nhưng Lâm Hiên lại đi ngược lại đạo lý, thấy Cửu Phượng chém đến, không những không né tránh, ngược lại trực tiếp dùng nhục thân đối kháng với nàng, đưa cánh tay phải ra đỡ lấy một đòn chém của Cửu Phượng.“Kẻ này thật sự coi thường ta!

Hắn cần phải nếm chút khổ sở trong tay ta mới được!

Nếu không thì cũng không hay để phu quân ta hiểu rằng Lâm Hiên thật sự không xứng làm sư phụ của hắn!” Trong lòng nghĩ vậy, Cửu Phượng cũng hạ quyết tâm, trước tiên chém đứt một cánh tay của hắn, để Linh Châu Tử cũng biết hối cải.

Lại thấy Cửu Phượng lại khẽ kêu một tiếng, xoay chuyển binh khí trong tay, chỉ thấy mũi bảo kiếm càng thêm lấp lánh sắc bén.

Ngay cả Cửu Phượng, người cầm kiếm, nhìn vào cũng chỉ cảm thấy kinh hãi, sợ rằng một kiếm này chém xuống Lâm Hiên có thật sự sẽ xảy ra chuyện gì không.

Đến lúc đó phu quân trách tội, thì phải làm sao đây?

Chẳng phải là quá hung tàn với sư tôn sao...

Nhưng sự thật chứng minh, những thứ trong đầu Cửu Phượng, cũng chỉ là suy nghĩ vẩn vơ.

Khi bảo kiếm trong tay nàng chạm vào cánh tay Lâm Hiên, lại nghe thấy một tiếng "keng" kim loại va chạm, Lâm Hiên không những không bị chém đứt, ngược lại, hổ khẩu của người xuất kiếm bị chấn động đến tê dại, lảo đảo."Làm sao có thể!" Lúc đó Cửu Phượng trên mặt đều là kinh ngạc, mũi bảo kiếm sắc bén đến mức không thể rõ ràng hơn nữa.

Chương 380

Một kiếm chém xuống, ngay cả những Hậu Thiên Linh Bảo đó cũng đều bị chém tan, nhưng cánh tay hắn lại an nhiên vô sự?

"Chẳng lẽ?

Trên cánh tay này, phúc có Tiên Thiên Phù Văn?" Mang theo vài phần nghi ngờ, Cửu Phượng cũng lại nhìn về phía Lâm Hiên, lại thấy trên người hắn ngoài bộ quần áo bình thường ra, thì hoàn toàn không còn thứ gì khác.

Nàng không tin tà, lại giơ kiếm chém tới, nhưng kết quả cuối cùng lại giống hệt như vừa rồi, thật sự khiến Cửu Phượng ngây ngốc đứng tại chỗ, trong miệng lẩm bẩm: "Nhục thân, làm sao có thể cứng rắn đến mức này?" Lâm Hiên đã dung hợp Thập Nhị Tổ Vu, thân thể tựa như nhục thân của Bàn Cổ.

Trừ khi phân ra Thập Nhị Tổ Vu, thao luyện Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, lúc đó thì ai có thể dùng pháp bảo làm tổn thương hắn?

Thấy Cửu Phượng si lăng, Lâm Hiên lại cười ha hả, nói với nàng: "Hôm nay thấy thực lực của ta, không biết có thể làm lão sư của phu quân ngươi không?" Đến lúc này, Cửu Phượng mới hiểu ra, Lâm Hiên tuy chưa chứng Thánh Nhân, nhưng cũng một thân thần thông cái thế.

Phu quân bái hắn làm sư phụ, cũng không bị thiệt thòi gì, trên mặt nàng nở một nụ cười, cũng đáp lại Lâm Hiên: "Thật hợp thích, thật hợp thích..." Nhưng, sau khi Cửu Phượng đối thoại với Lâm Hiên xong, Lâm Hiên lại không chịu bỏ qua, lại hỏi thêm một câu: "Chỉ là không biết, ta làm sư phụ của ngươi thì sao?" "Hả?" Lời này vừa nói ra, thần sắc trên mặt Cửu Phượng lại biến đổi.

Lâm Hiên thần thông rộng lớn, xa vời hơn nàng, nhưng tu vi hai người đồng cấp Chuẩn Thánh, lại bái sư với hắn?

Chẳng phải là quá tổn hại thể diện sao?

Bởi vậy, Cửu Phượng liền lạnh lùng nói với Lâm Hiên: "Ngươi đúng là có vài phần năng lực, nhưng muốn hàng phục ta, chẳng phải là quá cuồng vọng sao?" Cửu Phượng vốn bát lạt, lại thêm một thân tu vi, cũng phải có vài phần bản lĩnh bát lạt, một mình tự do tự tại giữa trời đất, cớ gì phải sư tòng dưới trướng người khác, chịu người sai khiến?Sau khi nàng "a" một tiếng, Cửu Phượng lại rút bảo kiếm ra khỏi vỏ, chuẩn bị lại ra tay với Lâm Hiên.

Nhưng, Lâm Hiên lần này lại không thật sự nghiêm túc.

Cửu Phượng dù sao cũng là vợ của đệ tử, làm sư phụ, sao có thể phân biệt mà bắt nạt vãn bối?

Hơn nữa lần này thu đồ đệ cũng là thật lòng, Lâm Hiên càng không tiện động thủ.

Hắn chỉ muốn hòa giải với Cửu Phượng, vươn tay phải ra, trên đó lơ lửng một luồng Thanh Khí, sau đó lại nói với Cửu Phượng: "Ngươi khác với Vu nhân bình thường, có được huyết mạch Bàn Cổ mới hóa thành người, tự nhiên cũng có tiềm chất Tổ Vu.

Không giống như Đại Vu bình thường, huyết mạch được Tổ Vu truyền thừa, dù có cơ duyên lớn đến mấy, cũng vĩnh viễn không thể tranh đoạt sự ràng buộc của Tổ Vu, cả đời cũng chỉ đạt đến cảnh giới Tổ Vu.

Người Vu lại có khuyết điểm bẩm sinh, không thể tu ra Nguyên Thần, cả đời không thể ký gửi vào Đại Đạo.

Hiện tại vật trong tay ta, chính là Tam Thanh Nguyên Thần, cùng xuất thân từ một mạch Bàn Cổ.

Sau khi luyện hóa thứ này, ngươi cũng có thể dần dần sinh ra Nguyên Thần, không như trước đây, luôn bị người khác dùng Nguyên Thần để đối phó." "Nguyên Thần của Thánh Nhân sao lại ở trong tay ngươi?

Ngươi không phải thực lực Chuẩn Thánh, ta làm sao có thể tin lời thật giả của ngươi?" Từ khi đoàn Thanh Khí xuất hiện trên tay Lâm Hiên, Cửu Phượng cảm thấy vô cùng thân thiết.

Thân là huyết mạch Bàn Cổ, nàng cũng đặc biệt mẫn cảm với Nguyên Thần Bàn Cổ, chỉ cần dùng linh thức dò xét một chút là có thể phân biệt thật giả.

Chỉ ngại thực lực của Lâm Hiên, mới không dám tin.

Tu vi Tam Thanh còn mạnh hơn Nữ Oa và hai Thánh Nhân phương Tây vài phần.Lâm Hiên dùng thủ đoạn xảo diệu cướp đoạt, với thực lực hiện tại của hắn căn bản không thể làm được mới đúng.

Sự lo lắng trong lòng Cửu Phượng quả là có lý.

Với thủ đoạn hiện tại của Lâm Hiên, giỏi lắm cũng chỉ tương đương với Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn.

Thực lực Tam Thanh lại mạnh hơn hai vị Thánh Nhân kia vài phần, Lâm Hiên làm sao có thể cắt nhục thân, bức Nguyên Thần ra, rồi lại luyện hóa Nguyên Thần?

Phàm là Thánh Nhân, xả thân thành đạo, Nguyên Thần dung nhập vào Thiên Đạo.

Chỉ cần Thiên Đạo không diệt, Nguyên Thần vĩnh viễn không diệt.

Thánh Nhân, Chuẩn Thánh, chỉ cách nhau một chữ, nhưng sự chênh lệch giữa chúng lại như trời với đất, không thể đánh đồng.

Ngày đó, nếu không phải Nguyên Thủy và Lão Tử hai người trong

lòng sinh ra oán niệm, tự phân ra Nguyên Thần đầu nhập vào thể nội Thập Nhị Tổ Vu, Lâm Hiên muốn có được Nguyên Thần đó căn bản là nằm mơ giữa ban ngày!

Không, đó là vận khí của hắn, Lâm Hiên cũng không cần phải giải thích với Cửu Phượng, chỉ cần ném Bàn Cổ Nguyên Thần trong tay về phía Cửu Phượng, để nàng tự mình phân biệt thật giả.Cửu Phượng sau khi tiếp nhận Nguyên Thần, liền đưa nó sát mũi, hít sâu một hơi, chỉ cảm thấy hương thơm xông vào mũi, càng thêm thân thiết.

Trong Đan Điền lại sinh ra dị tượng, giống như thật sự muốn mọc ra một tiểu nhân.

Biết được đó là Bàn Cổ Nguyên Thần thật, nàng lập tức quỳ xuống đất, hành lễ bái sư với Lâm Hiên, trong miệng gọi "Sư tôn".

Sau đó, Nữ Oa Nương Nương cũng bước ra khỏi cung, nhìn Lâm Hiên một cái, trong miệng hỏi: "Tiếp theo có muốn lập tân giáo?

Tự thành một phái?" Lâm Hiên gật đầu: "Đúng là như vậy." Trong khi luyện hóa Thập Nhị Tổ Vu và Bàn Cổ Nguyên Thần, Lâm Hiên cũng đạo hạnh đại trướng, hiểu rõ thiên cơ, không như trước đây đầu ó nào cũng bị che bởi khăn sa, chỉ nhìn mệnh đồ một cách mơ hồ, không chân thực.

Thánh Nhân lập giáo, không phải vì truyền đạo, mà chỉ vì bản thân.

Ví dụ như ngày xưa Lão Tử hóa hồ vi Phật, tự chứng công đức, tu thành Thánh Nhân, lại chấp chưởng Nhân Giáo, tranh khí vận, cuối cùng thành Đại Sư Huynh.

Lâm Hiên cũng giống Bàn Cổ, lấy lực chứng đạo.

Nhưng Thiên Đạo mênh mông, chỉ một người hắn, rốt cuộc cũng vô lực, muốn thành Đại Đạo, cũng cần phải lấy uy thế của một giáo

để kháng cự.

"Xin sư tôn giúp con lập một vị Đại Sư Tỷ trong giáo." Hôm nay Lâm Hiên thu đồ Cửu Phượng, chính là vì điều này.

Có được nhục thân Bàn Cổ, lại học Bàn Cổ chứng đạo, Cửu Phượng tự có duyên phận sư đồ với hắn.

Chương 381

Thêm vào đó thực lực của nàng, cũng vừa hay có thể lập làm Đại Sư Tỷ trong giáo, từ đó chấp chưởng mọi việc lớn nhỏ trong giáo.Nữ Oa nghe vậy liền lấy ra San Hà Xã Tắc Đồ, ôm Cửu Phượng vào trong đồ.

Lại há miệng thổ ra Nguyên Thần, chui vào trong đồ.

Hai tay Người đặt lên trán Cửu Phượng, truyền ra một đạo Thanh Khí, dung nhập vào Tam Thanh Nguyên Thần.

Những Thanh Khí vốn hỗn độn không thành hình đó cũng bắt đầu theo đó mà biến hóa, dần dần ngưng tụ thành hình người, sau đó lại có tay chân.

Mắt thấy sắp thành hình, nhưng đột nhiên có hai luồng Trọc Khí, hỗn nhập vào Thanh Khí.

Trên mặt tiểu nhân cũng lộ vẻ đau khổ, khuôn mặt Cửu Phượng cũng giống hệt tiểu nhân.

Lâm Hiên thấy vậy lại cười lạnh một tiếng, hô to "Chung!" Từ trong tẩm cung Nữ Oa, Hỗn Độn Chung bay xuyên qua San Hà Xã Tắc Đồ, bay vào tay Lâm Hiên.

Chung này vừa vang lên, có thể phân biệt hỗn độn, phân ra thanh trọc.

Chỉ thấy Lâm Hiên lay chung, từng đạo chuông thanh đánh vào trong Thanh Khí, cũng phẫu tách hai đạo trọc khí vừa rồi ra.

Tiểu nhân lại hiện vẻ an ổn, lại chốc lát sau, lại một đạo chuông thanh, truyền vào tai tiểu nhân, tiểu nhân cũng rõ ràng hóa thành thực thể, nhảy vọt lên, giữa không trung lộn một vòng, chắp tay hành lễ với

Lâm Hiên, sau đó chui vào thể nội Cửu Phượng.

Đến lúc này, Nguyên Thần của Cửu Phượng đã thành, tuy còn yếu, nhưng luyện hóa, cũng có thể thành tựu một phen.

Chỉ là, trong Đâu Suất Cung và Ngọc Hư Cung lại truyền ra một tiếng thở dài: "Lâm Hiên tiểu tử này đã thành khí hậu, lại khó đối phó..." "Ta có thể lại đến Bích Du Cung và phương Tây một chuyến." Lâm Hiên muốn lập tân giáo, cũng cần phải truyền bá giáo nghĩa.

Giáo huấn của Thánh Nhân, chính là căn bản để lập giáo.

Giao dung tạp hóa, tự thành một phái.

Trong lòng, Lâm Hiên cũng đã quyết định, tâm thần niệm động, chỉ trong khoảnh khắc, từ Oa Hoàng Cung đã đến Bích Du Cung.

Thông Thiên biết ý tứ này là gì, trong mắt lóe lên một vẻ tiện lợi, cũng ném Nguyên Thần đã sớm chuẩn bị kỹ càng vào tay Lâm Hiên.

"Lâm Hiên tại đây tạ ơn đạo huynh đã có nhã ý." Sau khi tạ ơn Thông Thiên, Lâm Hiên lại tự mình đến phương Tây.

Chỉ là lần này lại không khách khí như ở Bích Du Cung, hắn lay động Hỗn Độn Chung, lấy lực của chuông này, sinh sinh chấn động Phật quốc, khiến các Phật tử trong quốc hoảng sợ run rẩy.

Chỉ có Như Lai và Nhiên Đăng hai người sắc mặt bất biến, chấn động tự nhiên như không có gì, nhưng đó cũng chỉ là vẻ bề ngoài mà thôi, trong lòng sớm đã nổi lên sóng lớn.

Đặc biệt là Phật chủ Như Lai hiện tại, càng cười khổ liên tục.

Tuy cùng là Chuẩn Thánh hậu kỳ, nhưng sự chênh lệch về tu vi lại lớn đến mức này, thật sự khiến người ta không cam lòng.

"A Di Đà Phật." Sau tiếng cười khổ của Như Lai, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn hai người cũng bước ra, trong miệng niệm Phật hiệu, giữa

không trung đối mặt với Lâm Hiên.

Một người sắc mặt đau khổ, mắt hiện từ bi; một người đố kỵ liên tục, đầy vẻ oán hận.Thấy hai thứ không biết xấu hổ này, trong lòng Lâm Hiên tự nổi giận.

Đặc biệt là thấy Liên Đài dưới tòa của Tiếp Dẫn lại có thêm ba mươi sáu cánh hoa, cùng với Tiểu Lục Đạo ẩn sau lưng Bồ Đề, hắn suýt chút nữa đã nổi ác tâm, trực tiếp lay Hỗn Độn Chung chấn cho Phật quốc tan nát.

Nhưng lại nghĩ hiện tại không phải lúc tranh đấu với hai người, hắn chỉ đành nén giận trong lòng, nói một câu: "Các ngươi hẳn biết mục đích của ta, có thể giao đồ cho ta không?" Bồ Đề thấy hắn kiêu ngạo cũng chỉ tức giận, nhưng Phong Thần đã khởi, khí vận của Lâm Hiên đang ở đỉnh cao, không ai có thể áp chế.

Thành Thánh Nhân, lập tân giáo, Thiên Đạo mặc nhiên, lại không thể nghịch, chỉ có thể thuận theo ý hắn, giao vật hắn muốn vào tay hắn.

Bởi vậy, Bồ Đề cũng chỉ trong lòng niệm một câu "Lượng kiếp tiếp theo sẽ là Phật giáo ta làm nhân vật chính, đến lúc đó ta xem ngươi kiêu ngạo thế nào", rồi ném vật trong tay vào tay hắn.

Lâm Hiên sau khi có đủ Nguyên Thần của Thánh Nhân liền quay về Oa Hoàng Cung, luyện hóa đạo nghĩa Thánh Nhân ẩn chứa trong Nguyên Thần, nhào nặn thành một đoàn, lại dùng công pháp để đề luyện, cuối cùng thành một phái độc lập, thành vị Giáo Chủ.

"Chúc mừng đạo huynh chứng đắc đại vị..." Lúc đó lại một tiếng nữ tử truyền đến, Lâm Hiên vọng nhìn, lại là Nữ Oa.

Trên mặt hắn lóe lên một tia cảnh giác, nhưng sau đó lại nhanh chóng thoải mái.

Ban đầu tuy bái Nữ Oa làm sư phụ, nhưng hiện tại đã ngộ được Đại Đạo, tự thành một phái, lại lập tân giáo.

Giữ lại duyên phận sư đồ với Nữ Oa, Thánh Nhân cũng không chịu được phúc phận Giáo Chủ, cách xưng hô cũng tự nhiên thay đổi.

Không, việc này đối với Lâm Hiên cũng là một chuyện tốt.

Hắn đã khuynh tâm Nữ Oa, vẫn luôn có ý muốn được ở bên nhau trong lòng.

Xưng hô sư đồ, một phần tâm tư cũng vĩnh viễn không thể rõ ràng.

Bởi vậy khi Nữ Oa đã gọi "đạo huynh" hai chữ, Lâm Hiên cũng trong lòng thầm vui mừng, đồng cùng Nữ Oa hô một tiếng "Sư tỷ".

Hai người bốn mắt nhìn nhau, cũng đều cười một cái, tình ý ẩn sâu trong lòng, cuối cùng vào giờ khắc này triển lộ không chút che giấu."Chỉ là không biết, sư đệ lần này lập giáo, lại có những toan tính gì?" Môn hạ của Lâm Hiên tuy có môn đồ, nhưng cũng chỉ lèo tèo vài người.

Muốn như Thông Thiên, Nguyên Thủy, tự thành Giáo Chủ đại vị tranh đoạt khí vận, thì không phải là chuyện dễ dàng như vậy.

Ví dụ như Côn Bằng, Đông Hoàng, hai người cũng từng là sư tôn của người khác, nhưng rốt cuộc cũng không thể đảm đương được vị trí Giáo Chủ.

Căn nguyên vấn đề nằm ở giáo nghĩa của giáo.

Chương 382

Phật giáo lấy độ thế làm giáo nghĩa, Tiệt giáo lấy sát phạt làm giáo nghĩa, Xiển giáo lấy thuận thiên làm giáo nghĩa.

Lâm Hiên lập giáo, tuy có được Nguyên Thần của Thánh Nhân, bao hàm giáo nghĩa trong giáo của Thánh Nhân, nhưng nếu chỉ là pha trộn những thứ của người khác, hợp thành một, thì rốt cuộc cũng không phải là thứ của riêng mình, cách vị trí Giáo Chủ còn một khoảng cách.

Thấy Nữ Oa hỏi, Lâm Hiên cũng thản nhiên cười một tiếng, tự tin trả lời Nữ Oa: "Sư tỷ cũng không cần lo lắng, ta hôm nay xuất quan đưa ra quyết định này, tự nhiên đã có nhiều chuẩn bị.

Sư tỷ hãy xem thần thông của ta đây!" Nói xong, Lâm Hiên liền triệu xuất Thập Nhị Tổ Vu phân thân, sau đó lại hóa thành Bàn Cổ chân thân, ném Nguyên Thần Thánh Nhân vào tay, tế Hỗn Độn Chung, một mặt lay chung, một mặt vái lạy về phía hạ giới, lại là cảnh tượng Bàn Cổ vẫn lạc, sau đó lại trong miệng hô: "Hôm nay Lâm Hiên hạnh đắc nhục thân của Đại Thần Bàn Cổ, ý muốn kế thừa chân truyền của Bàn Cổ, lấy lực phạt thiên, sáng lập tân giáo, cũng mong Đại Thần hữu tri, trợ ta một tay." Bàn Cổ tuy thân thể tổn hại, Nguyên Thần hóa thành Tam Thanh, nhưng thần niệm, lại vẫn còn tồn tại giữa thiên địa do Người hóa thành.

Hôm nay Lâm Hiên hướng về Người mà vái lạy, lại hóa ra nhục thân lúc sinh tiền, với thần trí đã bị Thiên Đạo làm tổn thương đó, cũng dần dần tỉnh lại.

Chỉ thấy hạ giới, từ Bất Chu Sơn, lại đến đáy sông Hoàng Hà, bỗng ngưng tụ ra một luồng Huyền Hoàng Chi Khí, lại có một người

khổng lồ áo vàng từ dưới đất ngồi dậy, hai mắt sáng rực, tựa như nhật nguyệt, chính là Đại Thần Bàn Cổ.

Sau khi Bàn Cổ hiện thân, Thiên Đạo lại kinh hãi, Hồng Quân Lão Tổ từ trong bế quan tĩnh lặng mở hai mắt, phóng ra tử sắc lệ quang, bắn về phía Bàn Cổ dưới địa phủ.

Hồng Quân từ khi thành đạo, liền hóa thân Thiên Đạo, Bàn Cổ lại là người phạt thiên, hai người tự nhiên không hợp.Chỉ là, Hồng Quân vốn bị Bàn Cổ xem thường, Hồng Quân dù đã thành Thánh từ rất lâu, nhưng trước mặt Bàn Cổ khai thiên lập địa vẫn chỉ là tiểu bối.

Thấy đối phương tập kích, hắn cũng không hoảng trương, trong miệng niệm một đạo pháp quyết, lại từ dưới Bất Chu Sơn bay ra một cây rìu lớn.

Chỉ thấy cán rìu đầy vết sứt mẻ, hình dáng cổ phác, nhưng sự hung tính ẩn chứa trên đó, lại không ai dám xem thường.

Hồng Quân nhận ra, cây rìu này chính là vật Bàn Cổ khai thiên ban đầu, không thể xem nhẹ.

Liền vung pháp quyết trên tay, triệu ứng Thiên Đạo, sinh ra một bộ giáp tím bao bọc lấy mình.

Sau đó trên tay lại hóa ra một cây trường thương đối đầu với cây rìu.

Hai bên đối chọi, thanh thế lẫy lừng.

Trên Tam Thập Tam Thiên liền không còn hà quang tiên thải, nhật nguyệt tinh thần, cung điện Thánh Nhân, đều bị khí lãng do một rìu một thương kia va chạm mà nghiền nát, không còn tồn tại.

Nếu không phải Thánh Nhân sớm thấy điềm xấu, kịp thời dùng Hỗn Độn Linh Bảo bảo vệ đệ tử môn hạ, e rằng các Giáo Chủ, đều đã tan biến.

“Uy năng của Bàn Cổ, quả nhiên khủng bố.

Tử đạo tiêu tan, toàn bộ tu vi hủy diệt, chỉ lưu lại một thần niệm thúc giục Khai Thiên Phủ chém ra một kích uy lực...” Lâm Hiên, “kẻ gây họa” triệu xuất thần niệm Bàn Cổ, nhìn thấy uy lực một kích của hai người sau đó cũng thầm tặc lưỡi, trong lòng càng thêm lo lắng.

Ngay cả Đại Thần Bàn Cổ cũng bị Thiên Đạo hủy diệt, muốn học theo phạt thiên, lại không biết phải tu hành bao nhiêu năm tháng mới có thể đối đầu với Thiên Đạo.

Hồng Quân tuy là đại diện của Thiên Đạo, nhưng cũng không phải bản thân Thiên Đạo.

Chính vì vậy, uy lực một thương của Hồng Quân vừa rồi đã khiến Lâm Hiên từ tận đáy lòng cảm thấy hoảng sợ.

Nếu sau này đối đầu với Thiên Đạo, thì phải làm sao đây?

“Thôi vậy thôi vậy, bất luận thế nào, đó cũng chỉ là chuyện sau này, tạm thời không đến lượt ta phải lo lắng...” Lại nhìn Bàn Cổ và Hồng Quân, hai người sau một kích đối đầu, cũng đều thu tay lại.

Hồng Quân biết, Bàn Cổ hiển hiện, không phải thật sự sống lại, chỉ là có người đắc đạo thống, mới kích hoạt thần trí cuối cùng còn sót lại.

Lần này xong, cũng sẽ không còn cơ hội tỉnh lại nữa, bởi vậy hắn cũng mặc kệ, thu lại giáp tím và trường thương.

Hai tay vung lên, lại sáng tạo lại Tử Tiêu Cung đã bị hủy hoại, rồi khoanh chân ngồi xuống, nhắm hai mắt lại.

Sau Hồng Quân, Bàn Cổ cũng thu hồi thần niệm, đưa ánh mắt nhìn về phía Lâm Hiên, tâm thần khẽ động, cũng không nói chuyện, chỉ cầm Khai Thiên Phủ, đánh vào trong rìu một dấu ấn.

Sau đó phong nó vào dưới Bất Chu Sơn, trong miệng truyền cho Lâm Hiên một câu: "Ngươi muốn lập tân giáo, lại được đạo nghĩa của ta, Thiên Đạo cuối cùng cũng không dung.

Hiện tại ta phong Khai Thiên Phủ vào dưới Bất Chu Sơn, lấy nhục thân của ta chấp chưởng chiếc rìu này, cho dù Thiên Đạo, cũng không thể làm gì được." Sau đó, Bàn Cổ cũng nhắm mắt lại, cuồng phong thổi qua, Huyền Hoàng Chi Khí vốn tụ tập quanh Bàn Cổ chân thân cũng tan đi, dưới Bất Chu Sơn, người khổng lồ ẩn mình, trên đời cũng không còn người Bàn Cổ này nữa.

"Tạ ơn Đại Thần Bàn Cổ." Tuy biết nhân quả như vậy, nhưng Lâm Hiên lúc đó cũng không tránh khỏi có chút bi thương, hướng về phía Bàn Cổ đã tan biến mà cúi mình hành lễ, cũng khắc ghi ân tình hôm nay vào trong lòng.

Sau đó, Lâm Hiên lại phái thần thức nhập vào Cửu U Chi Hạ, hội kiến Bình Tâm, cũng muốn mượn Luân Hồi Mộ Môn để dung hợp giáo nghĩa.

Nguyên Thần Thánh Nhân tuy đã qua tay nhục thân Bàn Cổ mà hóa ra bản tướng, nhưng cũng còn thiếu chút lửa.

Chính là cần phải đi một chuyến vào trong Luân Hồi Mộ đó, giải trừ nhân quả của Bàn Cổ, mới cuối cùng thành giáo nghĩa của Lâm Hiên.

Bình Tâm Nương Nương sau khi tranh đấu với Bồ Đề quay về Cửu U, tự thuận theo thiên ý, nhập thân vào Luân Hồi.

Tuy từ đó không thể thoát thân khỏi Cửu U Chi Hạ, nhưng đạo hạnh pháp lực lại theo đó mà mạnh mẽ tiến bộ.

Từ lúc Lâm Hiên xuất quan liền tra xét ra chân ý, không cần nói lời, cũng biết phải làm gì.

Người rút hai tay ra, tiếp nhận Nguyên Thần Bàn Cổ, ném nó vào Luân Hồi Mộ Môn, thi triển pháp lực, thúc giục trận pháp.

Trong mộ liền nổi lên nghiệp hỏa, cũng từ đó tách ra Thanh Khí vốn hỗn độn của Nguyên Thần, từ trong đó dung giải ô uế, rồi lại trả về tay Lâm Hiên.

Đến lúc này, Lâm Hiên cũng biết, việc lập giáo đã thành, chỉ cần cùng Nữ Oa đồng tại Bất Chu Sơn kiến tạo cung điện tức có thể quảng thụ môn đồ, truyền thụ giáo nghĩa, hưởng thụ uy nghiêm của Giáo Chủ.

Thần thông của Thánh Nhân, tự nhiên không cần nói.

Chương 383

Chỉ thấy Nữ Oa vung San Hà Xã Tắc Đồ trong tay, từ trong đồ bay ra gạch ngói lưu ly, xây dựng dưới Bất Chu Sơn.

Chỉ trong khoảnh khắc, một tòa cung điện hiện ra trước mắt.

Chỉ là, cung điện tuy đã xây xong, nhưng lại không có tên.

Nữ Oa trên mặt nở một nụ cười, liền cười nói hỏi hắn: "Sư đệ đã lập tân giáo, nhưng không biết tên của giáo điện lại nên đặt là gì?

Vị trí Giáo Chủ, lại không dễ dàng làm.

Tuy có Khai Thiên Phủ trấn Thiên Đạo khiến Thiên Đạo không dám khinh cử vọng động, nhưng cũng chưa chắc đã địch lại uy thế của Thiên Đạo.

Chấp chưởng thống soái, cần phải tuân thủ nhiều quy luật.

Việc đặt tên cho giáo điện, cũng cần phải suy nghĩ kỹ càng, chính là để bảo toàn khí vận, bảo hộ Đại Đạo hưng thịnh." Lâm Hiên tự biết đạo lý này.Trong lòng tính toán, kế thừa đạo thống Bàn Cổ, lấy lực phạt đạo, đợi tiêu diệt Thiên Đạo, lấy thành tựu của chính mình, mới công đức viên mãn.

Cũng nên đặt tên cho đại giáo mới của mình.

Còn về tên của giáo điện?

Trước tiên bái Nữ Oa làm môn hạ, lại được ân tình của Bàn Cổ, sau đó lại có Bình Tâm tương trợ, đều có một phần cơ duyên với hắn.

Cũng vừa hay có thể từ tên của ba người đó lấy ra một chữ để đặt tên cho giáo điện, vừa biểu đạt tâm ý, lại có thể mượn khí vận để đại giáo thêm phần hưng thịnh.

“Không bằng, đổi thành Oa Tâm Cổ Điện thì sao?” Sau khi đặt tên, Lâm Hiên cũng cảm thấy một trận khó nghe.

Chỉ là, không đợi hắn hối hận, Khai Thiên Phủ vốn bị trấn áp dưới Bất Chu Sơn lại đột nhiên xông ra một đạo quang mang, hội tụ trên tấm biển cung điện, ngưng tụ thành bốn chữ mà Lâm Hiên vừa niệm.

Sau đó Oa Hoàng Cung và Cửu U Luân Hồi, lại lần lượt xông ra hai đạo hà quang, đánh lên bốn chữ lớn do Khai Thiên Phủ ngưng tụ thành, khiến Lâm Hiên muốn hối hận cũng không còn cơ hội.

Nữ Oa thấy vậy cũng không khỏi “phì” cười một tiếng, đối mặt với khuôn mặt cau mày chặt của Lâm Hiên: “A, đã là Giáo Chủ, mỗi lời nói đều phải hợp với thiên lý.

Dù chỉ là một trò đùa, cũng phải suy nghĩ vạn phần, nếu không một cái không cẩn thận, một lời thành sấm thì chỉ có thể trách xui xẻo.” Vị trí Giáo Chủ, phi phàm bất phàm.

Lâm Hiên tuy vị chứng Thánh Nhân, nhưng lập giáo chi hậu, cũng dữ Thánh Nhân vô dị, hữu “Kim Khẩu Ngọc Ngôn” chi uy, phàm là lời hắn nói ra, đều sẽ hóa vi sự thực, tuyệt bất khả tái tượng vãng thường nhất dạng, chích trương khẩu loạn giảng.

“Ai...” Nhìn bốn chữ lớn trên tấm biển cung điện, Lâm Hiên cũng một trận đau đầu.

Nhưng đã gõ búa định âm, cũng không thể hối hận được nữa, chỉ đành ngoan ngoãn chấp nhận.

“Sư đệ tiếp theo có nên đi giải quyết loạn ở Thiên Cung, rồi thu thêm môn đồ không?” Lâm Hiên đã có được nhục thân Bàn Cổ, cũng nên có duyên với Vu Nhân.

Hình Thiên, Tương Liễu hai người vẫn đang bị vây khốn ở Thiên Cung, Lâm Hiên cũng nên đi giúp họ giải vây.

“Đúng là như vậy.” Khẽ gật đầu, tâm niệm Lâm Hiên vừa chuyển, liền mang theo Cửu Phượng lao về phía Thiên Cung, San Hà Xã Tắc Đồ của Nữ Oa cũng theo sát phía sau.

Từ sau khi Đế Tân dẫn bạo Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ một linh bảo, trận đại trận trung ương Chu Quang Diệu Hiển đã bị hủy hơn nửa.

Không còn sự cản trở của trận pháp này, Tương Liễu và Hình Thiên hai người cũng đã sát nhập vào trong cung, trước tiên muốn phá nát địa bàn cũ của Yêu Tộc cho long trời lở đất mới đúng.

Nhưng Lục Á lại có huyết hải thâm thù với Vu Nhân, thấy cơ hội cũng theo sát phía sau, phụ tá Ngọc Đế và Vương Mẫu cùng nhau chống địch.

Trong một thời gian, cũng đã áp chế Tương Liễu và Hình Thiên hai người đến mức chật vật không chịu nổi.

Còn về Đế Tân?

Vẫn đang dùng Nguyên Thần để luyện chế ba hung tinh Tham Lang, Phá Quân, Huỳnh Hoặc.

Mãi cho đến khi Lâm Hiên đến, mới cuối cùng triệt để dung nhập Nguyên Thần vào ba hung tinh đó, lại một lần nữa hóa xuất nhục thân.

Cửu Phượng sau khi đến, vừa hay nhìn thấy cảnh tượng này.

Kẻ không biết xấu hổ này đã khổ tâm luyện chế pháp bảo thành đại nghiệp, nàng không khỏi cắn chặt răng, xông ra khỏi San Hà Xã Tắc Đồ, giơ kiếm chém tới.

Chỉ bằng thủ đoạn này, nàng lại không địch lại Đế Tân.

Đế Tân vốn đã nhập đạo bằng sát phạt, giống như Thông Thiên Giáo Chủ, sát khí thuần thành, chỉ là trong tay hắn vẫn luôn chưa có loại hung khí như Tru Tiên Kiếm.

Hôm nay đã có được ba hung tinh, cũng vừa hay để tăng cường đạo hạnh.

Vật này tuy về phẩm giai không bằng Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ và những Hậu Thiên Đại Tử Linh Bảo, nhưng khi kết hợp với công pháp lại càng thích hợp hơn.

Cửu Phượng chém tới, hắn cũng không niệm pháp quyết, chỉ đứng từ xa, đề luyện hung sát chi khí từ ba hung tinh dung nhập trong thể nội, từ trong miệng phun về phía Cửu Phượng.

Hung sát chi khí quả thật lợi hại, mặc cho nàng có tu vi Chuẩn Thánh trung kỳ, hấp sát khí đó vào mũi, cũng chỉ cảm thấy một trận đầu váng mắt hoa, bên tai vang vọng tiếng quỷ khóc thảm thiết, trong ngực giống như bị chặn lại một đoàn khí, khó thở.Đế Tân thấy bộ dạng của Cửu Phượng, trên mặt cũng nở một nụ cười.

Khi Nguyên Thần hắn nhập vào ba hung tinh, Cửu Phượng chắc đã phải chịu không ít khổ sở.

Bây giờ cuối cùng cũng trả thù được, trong lòng hắn không khỏi một trận thống khoái, lại muốn phun ra một ngụm sát khí nữa, để triệt để hủy hoại tâm trí của nàng.

Chương 384

Nhưng đột nhiên từ phía trên chấn động một tiếng chuông, phá tan công thế của hắn.

"Ai ở đó!" Nữ Oa và Lâm Hiên hai người vẫn đang ở trong San Hà Xã Tắc Đồ chưa hiện thân, bởi vậy Đế Tân cũng chưa nhìn thấy hình bóng hai người.

Mãi đến khi tiếng chuông vang lên, Đế Tân mới cảm giác được sự khác lạ, trên mặt lộ ra vẻ cảnh giác, vội vàng nhìn về phía nơi phát ra tiếng chuông.

Chỉ nghe một trận cười lớn, Lâm Hiên cũng đạp đồ bước ra, thân mặc thanh y, ngẩng đầu đứng thẳng, thần thái đoạt mục, càng thêm bất phàm.

Đế Tân dù sao cũng đã thành Chuẩn Thánh hậu kỳ, chỉ cần nhìn hắn một cái, cũng biết trên người hắn đã xảy ra chuyện gì, trong lòng nhất thời cảm thấy khó chịu.

Hắn đã khéo léo đoạt pháp bảo của Cửu Phượng, chỉ là vì sau này có một trận chiến với Lâm Hiên, không ngờ sự tiến bộ của hắn lại nhanh đến mức đó.

Không phải Thánh Nhân, nhưng lại lập tân giáo, kế thừa Giáo Chủ, đại vận gia thân.

Nếu như trước đó, Đế Tân đoạt nhục thân Trụ Vương, dùng ân thương để đối chọi với Lâm Hiên, để đoạt lấy con đường thành Thánh, nhưng hiện tại nhìn lại, lại chỉ là si tâm vọng tưởng.

Không, phàm là tu sĩ, lại có ai không tranh giành với trời, hiểu rõ thiên ý, nhưng rốt cuộc cũng không cam lòng.

Đế Tân cũng vậy, Lâm Hiên đã thành khí hậu, nhưng vẫn muốn thử sức một phen!

"Xem chiêu!" Trong miệng hô một tiếng, Đế Tân liền phân ra ba hung tinh, dùng ba tinh ngưng tụ thành đại trận, vây khốn Lâm Hiên bên trong.

Thiên địa chưa loạn, Huỳnh Hoặc tiên hành.

Phàm là họa sự, đều có liên quan đến tinh tú này, bởi vậy sát khí tụ tập ở tinh tú này cũng phi phàm.

Lâm Hiên vừa vào trận, thấy sát khí hóa hình, hảo tự Hỗn Độn Hung Thú, há một cái miệng khổng lồ, hình dáng to hơn Thao Thiết, một ngụm nuốt sạch sinh linh thiên hạ.

Nếu người trong trận không phải là Lâm Hiên, Đế Tân dùng thủ đoạn này cũng có thể chế ngự được hắn.

Nhưng chức vị Giáo Chủ, lại phù thiên cơ, Đế Tân cũng biết, chỉ dùng thủ đoạn đối địch thì còn thiếu chút lửa.

Lại thêm Phá Quân và Tham Lang nhị tinh.

Tam tinh tuy nhiên đều vi hung tinh, nhưng tác hiệu lại hơi khác nhau.

Thiên địa vị loạn, Huỳnh Hoặc tiên hành; Tham Lang lại diễn biến, họa loạn tái hoành; Phá Quân kỳ hậu, hựu lãm hung lệ.

Giải thích thì cũng dễ, Huỳnh Hoặc chủ sát, dụng tác trận pháp đương trung khả hóa hình đối địch; Tham Lang hiện thân, hựu vi Huỳnh Hoặc tái thiêm thanh thế; trực chí Phá Quân, tương sát phạt chi khí thôi cao triều.

Đế Tân tại tương Lâm Hiên vi tại trận trung chi hậu, dã trực tiếp thôi tam tinh toàn bộ uy năng, tương Huỳnh Hoặc hóa vi hung thú, hựu

yếu kỳ dư nhị tinh khứ vi đầu hung thú bằng thiêm thanh thế, hung thú thể hình tùy trận pháp thôi tiến sở trướng, nguyên bản chích hữu tiểu sơn đại tiểu, trát nhãn khước biến thành chỉnh tọa cao sơn.

Thử thú thông thể ửu hắc, phu thượng hựu hữu khanh oa, nhất song đồng nhãn tại hắc dạ chi hạ hiển đích cách ngoại thẩm nhân.

Nhưng, với thần thông của Lâm Hiên, lại không đáng để lo lắng.

Chỉ thấy hắn rút một tay ra, trên tay đeo một Linh Đang, trong miệng niệm vài đạo pháp quyết, Linh Đang đó cũng theo pháp quyết mà lớn dần lên.

Chẳng mấy chốc, nó hóa thành to lớn như hung thú kia, theo đó, thân hình Lâm Hiên cũng vươn cao, rồi rút ra bản mệnh pháp khí Phệ Thần Thương đâm về phía con thú.

Đế Tân đang khẩn trương cũng lập tức cảm thấy không ổn.

Ban đầu khi tiếng chuông vang lên, hắn đã thấy quen tai, mãi đến khi Lâm Hiên hiện thân, hắn mới nhận ra chiếc chuông đó chính là Hỗn Độn Chung mà đại thánh yêu tộc Đông Hoàng Thái Nhất từng sở hữu.

Chiếc chuông này tuy không phải sát khí, nhưng lại có công hiệu như Âm Dương Thái Cực Đồ trong tay Thánh Nhân Lão Tử, phân định thiên hạ, luyện lại địa phong thủy hỏa, vừa có thể hộ thân, lại vừa có thể trấn áp địch.

Lâm Hiên ném Hỗn Độn Chung lên đỉnh đầu của cự thú do Huỳnh Hoặc biến thành, khối sát khí kia cũng bị áp chế hiện nguyên hình dưới Hỗn Độn Chung, không thể động đậy.

Còn về Phệ Thần Thương kia?

Đế Tân càng từng nghe danh.

Thanh thương này tuy không phải linh bảo trên Phân Bảo Nham, chỉ do một tay Lâm Hiên luyện chế thành, nhưng không biết y đã dùng thủ đoạn gì, mà uy lực của thương lại có thể sánh ngang Tru Tiên.

Nếu cự thú kia bị thương đâm một nhát, e rằng sẽ bị tổn thương căn nguyên, làm tán đi sát khí.

Tam Tinh vốn là vật bình thường, sở dĩ Đế Tân sau khi có được nó có thể thực lực bạo tăng, không phải vì câu "thiên địa chưa loạn, Huỳnh Hoặc đi trước" đó.

Nếu sát khí trên Tam Tinh bị Lâm Hiên một thương phá đi, Tam Tinh cũng sẽ không còn tác dụng.

Bởi vậy, Đế Tân vội vàng dịch chuyển bước chân, muốn di chuyển cự thú, giúp nó tránh Phệ Thần Thương của Lâm Hiên.

Nhưng Hỗn Độn Chung trấn giữ trên đầu cự thú, lại có mũi Phệ Thần Thương trong tay Lâm Hiên khóa chặt.

Mặc cho trận pháp này do Đế Tân thi triển, nhưng làm sao có thể nhúc nhích được?

Bất đắc dĩ, Đế Tân chỉ có thể cầu cứu người ngoài, yêu cầu trận pháp mở một khe hở để Linh Cảm Đại Vương và Lục Áp tiến vào, cùng đối phó với Lâm Hiên.

Chỉ có điều, danh tiếng của Đế Tân, trong mắt cả yêu tộc lẫn người ngoài đều có vẻ không ra gì.

Chương 385

Sau khi Lục Áp và Linh Cảm Đại Vương vào trận, phản ứng đầu tiên của họ đều là mắng chửi.

Vốn dĩ hai người họ ở bên ngoài đang cùng Ngọc Đế Vương Mẫu đối phó với Hình Thiên, Tướng Liễu, lại còn có Cửu Phượng xông ra, lấy nhiều địch ít thì ung dung tự tại, đằng này Đế Tân lại muốn kéo họ vào, đi đối đầu với sát tinh Lâm Hiên.

Uy lực một thương của Lâm Hiên khi ma long xâm phạm ở Thiên Đình tụ hội trước đây, vẫn còn ghi nhớ rõ trong lòng.

Bây giờ sau khi vào trận, lại thấy Lâm Hiên dùng Phệ Thần Thương, trong lòng sao không sợ hãi?

"Đế Tân!

Thủ đoạn thật là tồi tệ!" Hai người đều biến sắc, quay người phá trận bỏ chạy.

Nhưng Đế Tân sao có thể dung thứ cho họ rời đi?

Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ đã bị bạo, Hậu Thiên Đại Tử lại bị Triệu Công Minh phá hủy.

Hiện tại Đế Tân, dùng từ "nghèo rớt mồng tơi" để hình dung cũng không sai, khó khăn lắm mới có được một tinh thần phù hợp với công pháp, nếu thật sự bị phá hủy thêm lần nữa, thì sẽ không còn thủ đoạn đối địch với người khác nữa.

"Hai vị đạo hữu có thể giúp ta không!" Đế Tân trong lúc sốt ruột, cũng không màng thể diện, cầu cứu hai người.

Nhưng danh tiếng Đế Tân tệ hại, trong khi hai người Lục Áp và Linh Cảm thì lại vì muốn tiêu diệt người Vu mà nhiệt huyết.

Còn Đế Tân thì sao?

Chỉ ẩn mình trong một góc, nhân lúc hai tộc Vu Yêu đại chiến mà dùng tà pháp thu thập vong hồn tộc nhân, đúng là kẻ tiểu nhân.

Linh Cảm và Lục Áp hai người lại vì sao phải giúp đỡ hắn?

Bởi vậy, Đế Tân bất chấp thể diện cầu cứu hai người, nhưng họ lại không thèm để ý, phá trận rồi muốn rời đi.

Lâm Hiên nhìn thấy biểu hiện của ba người, cũng cảm thấy kỳ lạ.

Đế Tân cũng giống như mình, đều là Chuẩn Thánh hậu kỳ, nhưng khoảng cách với mình không phải quá lớn sao?

Cẩn thận nghĩ lại, dường như mỗi lần Đế Tân gặp mình, đều không có chuyện tốt xảy ra.

Chẳng lẽ, mình là khắc tinh của hắn?

Cười nhạt xong, Lâm Hiên cũng lắc đầu, từng tạp niệm dần biến mất khỏi tâm trí, ánh mắt quay về mũi thương, tiếp tục đâm về phía Đế Tân.

Phàm là binh khí, đều chú trọng đến nhanh, hiểm, chuẩn.

Nhưng một thương của Lâm Hiên, lại cực kỳ chậm chạp.

Uy thế Chuẩn Thánh, một thương đâm ra, thiên địa ngăn cách, nhưng cũng nên chuyển trong chớp mắt.

Trong trận, Lâm Hiên và Đế Tân không cách nhau mười trượng, nhưng một thương đó lại mãi không đến, giống như một ông già chống gậy, mỗi bước đi đều phải tốn hết sức lực.

Cũng kỳ lạ, rõ ràng chỉ là một thương chậm chạp như vậy, một thương bình thường như vậy, nhưng Đế Tân cùng Linh Cảm, Lục Áp ba người nhìn vào lại chỉ cảm thấy thân hình run rẩy, không dám tùy tiện hành động.

Một luồng hơi thở hủy diệt ập đến, một thương đó lại khiến họ cảm nhận được một loại khí phách Bàn Cổ khai thiên, vạn vật không thể tồn tại.

Lúc này, cảnh giới của Lâm Hiên cũng hiển thị vô cùng kỳ diệu.

Trước mắt không còn Đế Tân, hay cự thú.

Lúc này y không ở trong trận pháp do Tam Tinh biến hóa, mà đứng trong một góc Hỗn Độn.

Mở mắt nhìn, thiên địa chưa khai, một tôn cự nhân thân thể vĩ ngạn, râu tóc vàng óng, gân xanh nổi đầy mình, hai tay giơ một cây búa lớn, chém về phía Hỗn Độn.

Một búa chém xuống, không có lưu quang lấp lánh, cũng không có khí thế trợ uy, chỉ đơn giản là giơ búa, chém búa.

Nhưng một búa xong, thiên địa cũng vì thế mà được khai phá.

Khi ánh vào mắt Lâm Hiên, không còn là khí Hỗn Độn mịt mờ, mà thiên địa phân thanh trọc, lục đạo quy về luân hồi.

Đại đạo chí giản, không cầu phồn hoa.

Lâm Hiên chứng kiến Bàn Cổ khai thiên, trong lòng tự có sự tỉnh ngộ.

Y cũng ở giữa thiên địa, học theo Bàn Cổ, giơ trường thương trong tay, cũng đâm một thương vào hư không.

Tương tự không có lưu quang lấp lánh, tương tự không có khí thế trợ uy, nhưng một thương đó, lại cảm nhận được uy lực cực lớn, dường như cũng có năng lực khai thiên như Bàn Cổ.

Một thương xong, vạn vật không tồn tại, vừa sinh Hỗn Độn, lại vừa phân chia Hỗn Độn.

“Đinh đông.” Đúng lúc Lâm Hiên đang cảm ngộ, hệ thống đã lâu

không thấy lại đột nhiên vang lên một âm thanh trong đầu y: **[Đinh!

Chúc mừng ký chủ hoàn thành tráng cử Bàn Cổ khai thiên, có thể nhận được một quyển Thiên Đạo cảm ngộ, làm căn bản để ký chủ lập giáo.]** Hồi thần, Lâm Hiên cũng một trận mơ hồ.

Chương 386

Vừa rồi chỉ ở trong trận đâm một thương về phía Đế Tân, nhưng toàn bộ tâm thần lại trở về trước thời Hồng Hoang.

Bây giờ khi tỉnh ngộ lại, lại được hệ thống ban thưởng một thứ như vậy.

Không, cũng không phải chuyện xấu.

Có lợi mà không hưởng cũng không thể lãng phí phải không?

Y cũng đương nhiên thu Thiên Đạo cảm ngộ mà hệ thống ban thưởng vào trong lòng.

"Chúc mừng sư đệ, hạ hỉ sư đệ, thực lực lại tiến thêm một tầng, lần Phong Thần này, diễn hóa thành con đường thành Thánh, thiên hạ sẽ không còn đối thủ nào nữa." Sau khi hệ thống ban thưởng, giọng nói của Nữ Oa lại vang lên bên tai Lâm Hiên, chỉ có điều lại khiến y một trận mơ hồ, không rõ chuyện gì vừa xảy ra.

Bởi vậy, y cũng mở miệng hỏi Nữ Oa: "Sư tỷ, chuyện gì vừa xảy ra?

Đế Tân cùng Linh Cảm, Lục Áp ba người đâu?" "Ngươi không nhớ chuyện vừa rồi sao?" Nữ Oa trên mặt lóe lên vẻ nghi hoặc, "Người trong cuộc, lẽ nào lại không nhìn rõ bằng ta, một kẻ bàng quan?" Nữ Oa thấy vẻ mặt Lâm Hiên không phải giả dối, cũng kể rõ sự thật: "Ngươi vừa rồi bị Đế Tân bắt vào trận, sau đó lại có Linh Cảm và Lục Áp trợ giúp.

Ta thấy không ổn, muốn đến giúp ngươi, nhưng không đợi ta kịp vào trận, ba người Đế Tân đã chạy thoát trước một bước.

Ta đang tò mò, lại có một đạo quang mang mênh mông từ trong

trận xông ra, bắn lên người Lục Áp.

Nếu không phải Đế Tân và Linh Cảm độn thuật cao siêu, cũng sẽ bị quang mang kia đâm trúng, mất mạng.

Phương tài ta quan sát uy lực một thương của ngươi, đối với ta, ta cũng chỉ cảm thấy kinh hãi run sợ, nếu không dùng Sơn Hà Xã Tắc Đồ ngăn cản, cũng không biết có thể đỡ được không. ...Nên ta mới nói tu vi của ngươi đã tiến xa hơn. ...” Lâm Hiên nghe xong cũng coi như đã hiểu ra ý nghĩa.

Một thương vừa rồi y đã thân mắt chứng kiến Bàn Cổ khai thiên, lại đích thân mô phỏng mới có thể đâm ra.

Cũng có thể nói y đã ngoài ý muốn bước vào cảnh giới Bàn Cổ, được cảm ngộ khai thiên.

Tuy không tăng tu vi, nhưng sau này nếu thật sự muốn phạt thiên, có cảnh giới kỳ diệu này cũng đã đặt nền móng.

“Chỉ là trùng hợp, trùng hợp mà thôi. ...” Trên mặt tỏ vẻ khiêm tốn xong, Lâm Hiên cũng bắt đầu lo liệu chính sự.

Lần giải loạn Thiên Cung này, chẳng qua vì có được nhục thân Bàn Cổ, mà người Vu tộc lại có duyên với nó, đặc biệt thu Hình Thiên, Tướng Liễu hai người vào môn hạ.

“Cửu Phượng, đi triệu hồi tộc nhân. ...” “Sư phụ. ...” Đối thoại của Cửu Phượng và Lâm Hiên truyền vào Thiên Cung khiến Ngọc Đế và Vương Mẫu kinh hãi không thôi.

Vu Yêu phân tranh, tuy không ảnh hưởng đến việc của hai người, nhưng Thiên Cung vốn là vật của yêu tộc.

Dưới lòng oán hận, họ cũng không thể tìm cừu.

Vốn dĩ, mười hai Tổ Vu đã vẫn lạc, xuất thế mấy vị Đại Vu,

Thiên Cung tập hợp yêu tộc cũng có thể đối phó.

Nhưng hiện tại Cửu Phượng lại bái sư Lâm Hiên, khiến họ trở nên khó xử.

Uy thế của một thương vừa rồi, chỉ cần không phải kẻ mù đều có thể thấy.

Dù là Chuẩn Thánh trung giai, cũng phải rơi vào kết cục thân tiêu đạo tổn.

Lại nghe Nữ Oa nói, nếu không dùng Sơn Hà Xã Tắc Đồ ngăn cản, cũng không thể ngăn được uy lực một thương của Lâm Hiên, càng có thể thấy tu vi của y tiến triển ra sao.

Người Vu tộc bái sư Lâm Hiên, lại khiến Thiên Cung khó xử.

Sau này nếu thật sự lại ra tay với Thiên Cung, lại ngăn cản thế nào cho tốt?

"Ai... chẳng lẽ thiên mệnh là vậy?" Ngọc Đế và Vương Mẫu nhìn nhau, nhớ lại lời Hồng Quân giảng sư từng nói với hai người: "Hai người tuy trải qua lượng kiếp, lại tu hành vạn năm dưới tòa ta, một thân pháp lực cũng hùng hậu, nhưng lại thủy chung không nắm được yếu lĩnh, không được Thiên Đạo chiếu cố.

Không bằng sai hai người ra khỏi Tử Tiêu Cung, làm chủ tể thiên địa một phen, cũng không uổng công đi một chuyến thế gian." Nhớ lại lời nói của Hồng Quân giảng sư, Ngọc Đế và Vương Mẫu trong lòng lại sinh bi ai.

Nhân quả hai chữ, thật sự khó hiểu, cũng không thể thoát được.

"Hình Thiên, Tướng Liễu!

Hai người có nguyện bái sư không?" "Chúng tôi nguyện ý." Do Cửu Phượng sai hai người đi theo Lâm Hiên khi đó và kể rõ nguyên

ủy.

Huyết mạch Đại Vu, xuất từ Tổ Vu, Tổ Vu lại được Bàn Cổ tinh huyết hóa thành, nên Lâm Hiên đã có nhục thân Bàn Cổ, người Vu tộc xưng một tiếng sư phụ cũng hợp tình hợp lý.

"Đã như vậy, hai người hãy vào cung." Đã lập giáo, cũng phải truyền bá hương hỏa, rải rác giáo nghĩa.

Chương 387

Lâm Hiên bận rộn nhiều việc, cũng nên đi vào chính đề.

Y vẫy tay một cái, cảnh tượng trước mắt thay đổi, mấy người đã hiện thân dưới chân Bất Chu Sơn.

Cửu Phượng tuân lệnh quay về cung.

Lâm Hiên cũng ngồi lên bảo tọa giáo chủ.

Môn hạ đệ tử đều đứng hai bên điện.

Chỉ loáng thoáng nhìn qua, nhân số lại tiêu điều đi rất nhiều.

Trên mặt Lâm Hiên khó tránh khỏi có chút ngượng nghịu, y sai Cửu Phượng triệu hồi người Vu tộc, thu vào môn hạ để tăng thêm hương hỏa.

"Đệ tử có mặt." Cửu Phượng quỳ một gối xuống đất, trả lời Lâm Hiên.

"Cuộc chiến Vu Yêu những năm đầu, Vu tộc tuy thất bại, nhưng vẫn còn sót lại.

Ngươi có thể cùng Hình Thiên, Tướng Liễu hai người đi triệu tập, bái nhập tân đạo môn hạ của ta." Nói xong, Lâm Hiên lại nghĩ đến nhục thân Bàn Cổ, lấy một khối huyết nhục Bàn Cổ, đánh vào giữa mi tâm Cửu Phượng.

Người Vu tộc đều xuất từ huyết mạch Bàn Cổ.

Lâm Hiên đánh huyết nhục Bàn Cổ vào thể nội Cửu Phượng, cũng có thể dựa vào đó cảm ứng được nơi ẩn nấp của người Vu tộc, không đến nỗi mò mẫm tìm kiếm, lại không có đầu mối.

"Vân Tiêu, Quỳnh Tiêu, Bích Tiêu, ba người lại gần." Lâm Hiên

mượn Tru Tiên Kiếm Trận của Thông Thiên giáo chủ để hàng phục mười hai Tổ Vu, sau đó mới cảm ngộ đại đạo, cuối cùng thành giáo chủ.

Với Lâm Hiên, y cũng có duyên với Thông Thiên, khi truyền đạo, y cũng có thể thỉnh Thông Thiên giáo chủ chỉ điểm một hai, cũng để tân giáo không đến nỗi quá u ám.

Trong lòng nghĩ đến chuyện này, Lâm Hiên cũng dặn dò ba tỷ muội: "Ba người có thể đến Bích Du Cung truyền lời cho Thông Thiên Thánh Nhân, yêu cầu ngài ấy đến cung ta cùng giảng đạo." "Kính cẩn tuân theo pháp chỉ của lão sư." Ba tỷ muội gật đầu vâng lời, rồi rời đi.

Hiện tại trong cung, chỉ còn lại Linh Châu Tử một mình.

Dù không thành giáo chủ, Lâm Hiên cũng có thần thông Chuẩn Thánh ít nhiều gì.

Môn hạ đệ tử chỉ có mấy người, thật sự khiến người ta chê cười.

Nữ Oa cũng không nhịn được trêu chọc Lâm Hiên: "Môn đồ trong cung của đồ nhi, không phải quá ít sao?

Trước đây, chỉ thấy thu mấy nữ quyến, bây giờ mới biết hối hận?" Hồng Hoang vạn năm, Nữ Oa duy có Lâm Hiên bầu bạn.

Dù tu sĩ bế quan, chớp mắt ngàn năm, nhưng mỗi lần mở mắt, bên cạnh có người bầu bạn cũng là chuyện rất tốt.

Trước đây, Nữ Oa vì cố kỵ thân phận sư đồ của hai người, cũng không tiện nói chuyện với Lâm Hiên quá thẳng thắn.

Bây giờ đã thoát khỏi một tầng thân phận, cũng không có nhiều ràng buộc như vậy.

Một phen trêu chọc, cũng khiến Lâm Hiên mặt đỏ bừng, ngại ngùng.

Bất kể thân phận Thánh Nhân, Nữ Oa chung quy vẫn là tâm tư nữ nhân.

Hiện tại lại chỉ thu nữ đồ, ngày tháng lâu dài, cũng khó tránh khỏi có chút ghen tị.

"Ấy, chuyện này, ta cân nhắc không đúng đắn.

Sư tỷ cũng biết, trước đây ta chưa rõ thiên cơ, làm việc có phần thiếu chừng mực, mới như vậy.

Cũng mong người đừng trách móc mới phải. ..." Y cũng là một cái thiên cơ hay, phàm là phiền phức, chỉ cần đẩy lên trên, có thể thoát thân sạch sẽ.

Nữ Oa nghe Lâm Hiên ngụy biện cũng một trận bất đắc dĩ, chỉ có thể lườm mắt oán hận, tình hận xen lẫn.

Mắng cũng không được, không mắng cũng không được, cuối cùng chỉ thốt ra một câu "đồ lắm mồm", rồi thôi.

Vẻ mặt của Nữ Oa và Lâm Hiên ở trên khiến Linh Châu Tử phía dưới nhìn ngây người.

Cậu sớm đã nhìn ra sư phụ tâm tư không chính đáng, nhưng cũng không ngờ, lại dám cả gan đến mức này.

Thánh Nhân, cũng không buông tha.

Nếu sau này, trong cung lại có nữ quyến, chẳng phải sẽ bị thu hết vào tay sao?

Đúng lúc Linh Châu Tử đang suy nghĩ lung tung thì đột nhiên cảm thấy trán đau nhói, "Ai ui" kêu lên một tiếng.

Đang định mắng ai dám ở đây làm người bị thương, lại đúng lúc đối mặt với ánh mắt cười tủm tỉm của Lâm Hiên.

Trong lòng cậu không khỏi giật mình, biết trong lòng mình đã bị

Lâm Hiên biết được, vội vàng chạy ra ngoài, sợ bị Lâm Hiên trừng phạt thêm lần nữa.

Nhưng không, chưa kịp chạy ra khỏi cung, Lâm Hiên hóa ra một bàn tay lớn, túm lấy cổ Linh Châu Tử, lại kéo cậu về, ném xuống đất, trên miệng cũng giáo huấn: "Lần sau nếu còn dám nghĩ lung tung, cẩn thận ta luyện tam hồn của ngươi, khiến ngươi cả ngày hồn hồn ngạc ngạc, trong đầu không còn chứa nổi nửa điểm ý niệm!" Chỉ có điều, lời tuy gay gắt, nhưng động tác Lâm Hiên vừa rồi túm lấy, lại từ trong bàn tay lớn đó rót vào nguyên thần cậu một luồng hồn lực, khiến cậu cảm thấy một trận ấm áp trong lòng.

Chương 388

Cậu cũng biết sư phụ không nỡ ra tay với mình, cũng liên tục làm một cái vái chào, mặt tươi cười đi đùa cợt với Lâm Hiên và Nữ Oa: "Đệ tử biết sai rồi, sư phụ và sư mẫu hai người tình đầu ý hợp, làm sao có thể đi tìm lời ngon tiếng ngọt với những người phụ nữ khác?" "Ta phi!

Thằng nhóc này lại nói bậy!" Lại "quang đương" một tiếng, Linh Châu Tử chưa nói hết lời, trên trán lại bị đánh một cái, người ra tay lại từ Lâm Hiên chuyển thành Nữ Oa.

Tuy Nữ Oa cũng có tình ý với Lâm Hiên, nhưng hai người vừa mới thoát khỏi danh phận sư đồ, Linh Châu Tử trực tiếp gọi là sư mẫu, khó tránh khỏi trong lòng cảm thấy xấu hổ, cũng nổi giận.

Thật đáng thương cho Linh Châu Tử chỉ có thể cảm thán trong lòng: Hai người thật khó hầu hạ, bao cũng không được, chê bai cũng không được, cứ kẹp ở giữa lòng, tiến thoái lưỡng nan.

Nữ Oa thấy Linh Châu Tử bị đánh một cú vào đầu mà không hối cải, lại còn lầm bầm không ngừng tại chỗ, biết lời giáo huấn vừa rồi không khiến cậu ghi nhớ trong lòng, lại ra tay, phất tay áo quăng ra một luồng cuồng phong, khiến cậu ngã một cú đau điếng, mới chịu dừng tay.

Mấy ngày sau, cũng là ngày Lâm Hiên khai đàn giảng đạo.

Mặt trời chưa lên, mặt trăng ẩn dưới núi, một đạo tử khí từ phía đông bay đến.

Lâm Hiên nhìn qua, lại thấy một đạo nhân áo tím, cưỡi mây xuống.

Bên cạnh có Tam Tiêu đứng, bên trái lại có Triệu Công Minh ngẩng đầu.

"Đạo huynh có khỏe không?" Thánh Nhân giáng lâm, Lâm Hiên cũng không dám chậm trễ, liền thân mình đi nghênh đón, bay lên đỉnh mây, cũng chạy đến bên cạnh Thông Thiên vái chào.

Tam Tiêu thấy Lâm Hiên lộ diện, cũng vội vàng nhăn mày.

Mấy ngày ở Bích Du Cung không ít lần bị Triệu Công Minh răn dạy, mỗi ngày bị ép hành công luyện pháp.

Bây giờ cuối cùng cũng thoát thân, không phải nên kể lể với Lâm Hiên một phen sao?

Trên miệng lầm bầm lầu bầu: "Sư phụ, mấy ngày không gặp, nhớ chết đồ nhi." Trên mặt một bộ dạng ủy khuất, đôi mắt không ngừng liếc về phía Triệu Công Minh, sợ lại đột nhiên bùng lên một tiếng, lại đuổi ba người đi luyện công.

Lâm Hiên nhìn thấy cũng vừa bực vừa cười.

Tính cách của Tam Tiêu làm sư phụ còn gì không hiểu?

Điêu ngoa tùy hứng.

Triệu Công Minh làm huynh trưởng lại có thể trị được ba người đến mức này, quả là tài giỏi.

Trong lòng thán phục xong, Lâm Hiên cũng hỏi thăm một câu: "Mấy ngày qua cũng làm phiền Công Minh huynh quản giáo môn đồ cho ta, nếu có thể thêm mấy ngày nữa, triệt để mài mòn tính cách, cũng là một chuyện tuyệt vời." "Sư phụ!" Tam Tiêu vốn không thích tu hành, lại nghe lời đó?

Vừa thấy sắp bị Triệu Công Minh quản thúc thêm, trong lòng sốt ruột, cũng không màng Thánh Nhân ở đây, oán hận Lâm Hiên.

Thông Thiên giáo chủ thấy Lâm Hiên và môn đồ đối xử với nhau như vậy, trên mặt cũng không nhịn được nở nụ cười, chỉ nói một câu "ta tạm đi gặp Nữ Oa Thánh Nhân", rồi bỏ Triệu Công Minh và Tam Tiêu lại, tiến vào cung môn.

Sau khi Thông Thiên đi, Triệu Công Minh cũng liếc nhìn ba người, lạnh lùng hừ một tiếng, nói với Lâm Hiên một câu "đã là giáo chủ, nên có phong thái giáo chủ, không thể tùy hứng nữa", rồi liếc nhìn Quỳnh Tiêu một cái, cũng đặt chân vào cung môn.

Triệu Công Minh tuy ngang hàng với Lâm Hiên, nhưng hai người lại chưa từng gặp mặt.

Chỉ thường nghe Tam Tiêu nhắc đến, người này tính cách lạnh lùng, không cười đùa.

Hôm nay gặp mặt, Lâm Hiên mới biết quả thật như vậy, cũng không còn bàn luận gì thêm, chỉ sai ba người quay về cung, nghe Nữ Oa sắp xếp, lại đứng trước cung nghênh khách.

Hôm nay tuy là ngày khai đàn giảng đạo, nhưng không phải tất cả đều là khách.

Tây Phương Nhị Thánh, Nguyên Thủy, Lão Tử, bốn người đó không ít lần gây phiền phức, Lâm Hiên cũng muốn mượn dịp giảng đạo này làm họ khó xử.

Đang đợi, kẻ thù cũng xuất hiện.

Hai đạo xe hương bay đến, trên đó có thị nữ cung thân, tì khắc kim cương la sát.

Phật giáo độ thế, không hỏi bi hỷ, nhưng vẻ ngoài của thị nữ, lại không hợp với giáo nghĩa Phật giáo.

"A di đà Phật." Một tiếng Phật hiệu vang lên, thị nữ cúi người, vén rèm xe hương, cũng từ trên xe bước xuống hai đạo nhân, một

người mặc tăng sa, một người phất phất phất trần, chính là Tiếp Dẫn và Bồ Đề.

"Đạo huynh có khỏe không?" Hai người vừa xuống xe, đã chào hỏi Lâm Hiên, nhưng trong lúc nói chuyện, hai người lại hiện thần thông, phân biệt hiện ra Lục Đạo Luân Hồi, lại có Tam Thập Lục Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, khiến Lâm Hiên nhìn thấy, cũng âm thầm nghiến răng, thật hận hai cái thứ không biết xấu hổ này, có được pháp bảo lại muốn khoe khoang với mình.

"Nhờ phúc của hai vị, cũng tạm ổn." Nhưng Lâm Hiên cũng không dễ bị bắt nạt như vậy, đã có lòng muốn chọc tức, vậy tự nhiên không cần khách khí.

Y thân hình vừa động, cũng triệu hồi nhục thân Bàn Cổ, hai tay cầm Khai Thiên Phủ, bức về phía hai người.

Hai người nghe khí thế kia, cũng không khỏi biến sắc, tưởng Lâm Hiên muốn động thủ, vội vàng triệu hồi pháp bảo, chắn trước mặt, mặt đầy cảnh giác nhìn về phía Lâm Hiên.

Lâm Hiên thấy vậy, cũng ha ha cười lớn, trong miệng nói: "Hai vị đã là Thánh Nhân, sao phải so đo với ta?

Vừa rồi chỉ đùa một chút mà thôi, mong hai vị giáo chủ đừng quá để bụng mới phải." Tiếp Dẫn Bồ Đề hai người nghe lời này của Lâm Hiên, đều cảm thấy mất mặt.

Lâm Hiên chỉ là Chuẩn Thánh, lại động niệm khiến hai người như lâm đại địch.

Vốn dĩ dưới Thánh Nhân, đều là bụi bặm, nhưng hai người lại vì ý của Lâm Hiên mà sinh ra phản ứng như vậy, nói ra ngoài thật là trò cười.

"Hai vị giáo chủ mời vào cung?" "Đương nhiên là vậy!" Nghe

Lâm Hiên nói, trên mặt hai người cũng không còn vẻ đắc ý, chỉ lạnh lùng hừ một tiếng, rồi tiến vào cung môn.

Chương 389

Lâm Hiên lại đứng đó nghênh tiếp khách nhân, cho đến cuối cùng, cũng dưới sự tháp tùng của Cửu Phượng quay về cung.

"Khách đã tề tựu chưa?" Lần khai đàn giảng đạo này, Lâm Hiên tổng cộng phát ra hơn một trăm thiệp mời.

Khách mời có đạo sĩ sơn dã, cũng có Đại Đế Thiên Đình, lại có Thánh Nhân giáo chủ.

Những người đã đến, chỗ ngồi chưa đầy, tuy có chỗ trống, nhưng cũng không ảnh hưởng đến đại cục.

Chỉ có chỗ ngồi của Thánh Nhân, lại thiếu Nguyên Thủy, Lão Tử.

Lâm Hiên cũng ngồi trên chủ tọa, giả vờ hỏi Cửu Phượng.

"Thưa Chưởng Giáo lão sư, chỉ còn thiếu hai vị Thánh Nhân giáo chủ Xiển Giáo và Nhân Giáo. ..." Các vị có mặt hôm nay, hoặc là môn đồ của Lâm Hiên, hoặc là có giao tình với ngài ấy, nên đều biết Lâm Hiên và hai vị đó không hòa thuận.

Nhìn thấy vở kịch mà Lâm Hiên và Cửu Phượng đang diễn, cũng chỉ coi là mua vui, không bình luận gì.

"Cũng là hai vị giáo chủ bận việc gia đình, nên mới lỡ Thánh Giá.

Ta không đợi họ nữa, cứ bắt đầu thôi." Nói với Cửu Phượng xong, Lâm Hiên cũng ngồi yên thân mình, bắt đầu giảng đạo cho mọi người.

Chỉ cái chữ "giảng đạo", lại không thật sự dùng lời nói mà giảng ra đạo lý chỉ bằng một cái miệng.

Đại đạo phồn tạp, chí cao lại giản, nhưng chưa thành Thánh Nhân,

lại luôn không ngộ được chân ý đó.

Muốn mọi người hiểu, cũng cần diễn một màn cùng Thông Thiên mới được.

Lâm Hiên lấy lực chứng đạo, Thông Thiên sát phạt nhập đạo.

Hai người tuy có điểm khác biệt, nhưng cũng có điểm tương đồng, chính có thể cùng cảm ngộ một phen.

"Đạo huynh mời?" Giơ tay mời Thông Thiên, Lâm Hiên cũng ngồi xếp bằng dưới sân, thu Phệ Thần Thương và Hỗn Độn Chung hai vật, phân ra nguyên thần, lấy nguyên thần điều khiển hai vật.

Thông Thiên cũng vậy, trên người thịnh một luồng tử quang, từ trong miệng phun ra một tiểu nhân ba thước, trên lưng mọc bốn thanh kiếm, dưới chân đạp một trận đồ, cùng Lâm Hiên phân biệt lơ lửng giữa sân, đối vái một cái, cũng điều khiển Tru Tiên Kiếm Trận trên tay diễn hóa đại cục thiên địa.

Thánh Nhân thần uy, không thể lường được.

Lần này lại là giảng đạo, không phải đấu pháp, nên cũng chỉ lấy thiên địa làm ván cờ.

Hỗn Độn chi sơ, Bàn Cổ khai thiên, sau đó mới sinh ra vạn vật.

Vạn vật đều mang khí vận Bàn Cổ.

Muốn siêu thoát khỏi đó, cũng phải học Bàn Cổ, trọng hóa thiên địa, mới có thể chứng Thánh Nhân.

Chỉ có điều, không phải mỗi người tu luyện thần thông đều giống Bàn Cổ, nên cách phân chia thiên địa, mỗi người đi theo con đường khác nhau.

Lâm Hiên và Thông Thiên hai người, cũng phân biệt dùng giáo nghĩa bản giáo làm việc khai thiên, cũng để mọi người hiểu rõ đạo

nghĩa, chiêu mộ môn đồ.

Chỉ thấy Thông Thiên trước tiên, thi triển pháp lực, trên đầu sinh ra một mảnh Hỗn Độn, sau đó lại chui vào trong Hỗn Độn, triển khai trận đồ dưới chân, bao bọc Hỗn Độn, rồi ném Tru Tiên Tứ Kiếm xuống, rơi vào bốn góc Hỗn Độn.

Lấy trận dung trận, dung nhập bản nguyên Hỗn Độn chưa phân chia thiên địa vào trong trận đồ, hóa thân thành chủ tể, ngón tay xoay chuyển bốn góc, trong miệng liên tục quát a.

Trong trận lại có kim qua sát phạt, nguyên khí Hỗn Độn tuy chưa phân hóa, nhưng cũng tự ngưng ý thức, tương hỗ tranh đấu, người thắng làm trời, kẻ thua làm đất.

Mọi người quan sát, tâm thần có cảm ứng.

Thánh Nhân Tiệt Giáo lấy sát phạt nhập đạo, việc khai thiên cũng không giống Bàn Cổ.

Trong Hỗn Độn rót vào sát phạt chi khí, lấy công mình làm công mình, tự luận thắng thua, cũng là một loại đại đạo.

Chỉ có điều, pháp này lại có khiếm khuyết.

Bàn Cổ khai thiên, một búa chém xuống, tự thành thiên địa, sau đó lại thân hóa sơn xuyên, diễn hóa vạn vật, thế gian các thành định lý, cũng sẽ an tự tại.

Pháp này của Thông Thiên lại dẫn đến tranh đấu.

Tranh chấp Hỗn Độn, thắng thua đã định, nhưng thiên địa lại luôn không phục đối phương, khó tránh khỏi lại tranh đấu.

Quả nhiên, sau khi Thông Thiên khai thiên, Tam Giới diễn hóa vạn vật, nhưng lại kim qua tái, sát phạt không ngừng, chúng sinh Tam Giới phân tranh không dứt, cũng không hiển thị khí hòa bình.

Nếu thật sự dựa vào pháp này khai thiên, cũng không cần ngồi đó xem Lâm Hiên lập giáo giảng đạo, vừa gặp mặt đã xung sát, cho đến cuối cùng chỉ còn một người, mới chịu dừng.

Bồ Đề và Tiếp Dẫn hai người lúc này thấy Thông Thiên ra chiêu, nhìn nhau một cái, cũng không nhịn được ý nghĩ khoe khoang.

Phật giáo lấy độ thế làm giáo nghĩa, nếu muốn khai thiên, cũng phải làm Tam Giới hòa hợp, chim hót hoa bay.

"Các vị cũng có thể xem thần thông của ta!" Nói xong, Bồ Đề cũng lấy ra Thất Bảo Diệu Thụ, lấy nguyên thần nhảy ra ngồi xếp bằng trên không trung, cũng diễn hóa đại cục thiên địa.

Chương 390

Hỗn Độn chi sơ, thiên địa chưa khai, vạn vật chưa tỉnh, lại có một thần thụ thất sắc sinh ra trong Hỗn Độn.

Thân cây vạn trượng, màu sắc bảy màu, cắm ngang Hỗn Độn.

Cành lá lung lay, tiếng bà sa vang vọng.

Nhìn lên trên, trên cây lại có một đạo nhân ngồi, lông mày rủ xuống, hai tay buông thõng.

Vẻ ngoài tuy không nổi bật, nhưng mỗi lần hít thở lại ẩn chứa sinh cơ.

Vừa truyền cho thần thụ, lại vừa điều khiển Hỗn Độn.

Chẳng mấy chốc, sinh khí dồi dào, quét sạch Hỗn Độn.

Tử khí lại hạ xuống, trầm xuống rễ cây.

Thần thụ thất sắc, cũng phân ra thất giới.

Đến đây thiên địa đã khai, âm dương phân rõ.

Chỉ có điều, Lâm Hiên nhìn qua, lại thấy dưới thần thụ lại có luân hồi chống đỡ.

Nếu không chỉ bằng thần thông, cũng không đủ sức phân bản nguyên Hỗn Độn thành hai khí sinh tử.

Sinh khí dồi dào, phân thành Lục Đạo.

Luân hồi lại trầm xuống, dung nhập tử khí, lại xuất ra sinh khí rót vào trong Lục Đạo làm dưỡng liệu.

Tên trộm Bồ Đề này thật không phải thứ gì tốt.

Vừa trộm pháp lực người khác, lại không muốn hiển hiện ra, chỉ

giấu kín trong bóng tối, làm vốn liếng khoe khoang.

Lâm Hiên nghĩ đến Bình Tâm nương nương dưới Cửu U, cũng không khỏi bất bình thay.

Y giơ tay chỉ một cái, lấy ra cây trúc trượng mà ban đầu ở bờ Hoàng Hà đấu pháp với Đế Tân từng cầm.

Hiển hiện lực lượng luân hồi mà Bình Tâm nương nương đã rót vào trúc trượng ngày đó vào trong đại cục thiên địa do Bồ Đề diễn hóa.

Chỉ thấy một đạo khí mù mịt màu xám chui thẳng vào dưới cây, cùng lực lượng luân hồi dưới cây tương ứng, hiển hiện pháp lực của Bình Tâm.

Mọi người trên sân nhìn thấy, cũng đã hiểu rõ chân tướng, biết là mượn lực của người khác.

Nếu không có lực lượng luân hồi, so với Thông Thiên giáo chủ cũng phải kém không ít.

Không chỉ như vậy, hành động này của Lâm Hiên càng muốn làm rõ tội chứng "không biết xấu hổ" của Bồ Đề.

Mượn pháp lực Bình Tâm phân chia thiên địa cũng được, nhưng lại cố tình muốn che giấu pháp lực, chỉ hiển thị thần thông?

Khó tránh khỏi có chút không ổn.

Trong lòng mọi người đối với Tây Phương Thánh Nhân cũng thêm một phần khinh thường, ngay cả ánh mắt nhìn về phía họ cũng tỏ vẻ khinh miệt.

"Thật là làm chuyện tốt!" Bồ Đề này thật sự không biết đỏ mặt.

Bị Lâm Hiên vạch trần thủ đoạn xong, không những không tự vấn, ngược lại còn trách móc Lâm Hiên làm mình mất mặt trước mọi

người.

Thật sự không biết trong đầu người này chứa những thứ gì, rõ ràng là Thánh Nhân, nhưng ngay cả nhân quả đơn giản nhất cũng không nhìn rõ.

Nhưng Lâm Hiên cũng không so đo với hắn, dù sao cũng đã khiến hắn mất mặt, thế là đủ rồi.

Lặng lẽ, Lâm Hiên cũng vận thần thông khai thiên.

Lâm Hiên đã có đạo thống Bàn Cổ, việc khai thiên cũng nên giống Bàn Cổ.

Nhưng mọi người nhìn qua, lại không hoàn toàn như vậy.

Bàn Cổ khai thiên, một búa chém vào Hỗn Độn, thanh trọc phân ly, thăng thiên giáng địa.

Nhưng Lâm Hiên khai thiên, lại nhảy ra khỏi Hỗn Độn, hai tay nắm lấy thiên địa chưa khai, chuẩn bị xé toạc thiên địa.

"Có thủ đoạn như vậy sao?" Lâm Hiên ra tay, mọi người nhìn thấy đều kinh hãi.

Dù trong bất cứ ghi chép nào, cũng không có việc khai thiên nào có thể như vậy.

Bàn Cổ lấy lực chứng đạo, nhưng cũng thủy chung ở trong Hỗn Độn, không từng thoát khỏi cục diện.

Thiên Đạo tuy có ràng buộc, nhưng cũng có chừng mực, không đến nỗi thật sự tận diệt.

Nếu không vì sao giáng xuống Hồng Mông Tử Khí?

Chương 391

Lại muốn tu sĩ chứng vị Thánh Nhân?

Vốn dĩ, lấy lực chứng đạo, đã không phù hợp ý chí Thiên Đạo.

Nhưng Lâm Hiên lại càng quá đáng hơn một chút, trực tiếp phân chia Hỗn Độn, lấy tay thay Thiên Đạo phân chia Hỗn Độn.

"Thằng nhóc này, thật là dám làm càn!" Mọi người nhìn thấy hành động khai thiên của Lâm Hiên đều run rẩy.

Lần này lại không phải vì thực lực, mà vì sự ngông cuồng của hắn.

"Không, dựa vào thần thông, có lẽ thật sự có thể thực hiện được chuyện này.

Lại xem thủ đoạn khai thiên rồi mới đưa ra phán đoán cũng không muộn." Nhìn xuống sân, nguyên thần Lâm Hiên hóa thành cự nhân, từ trong Hỗn Độn phân thân ra.

Hai tay vuốt ve trên Hỗn Độn, cũng muốn chỉnh Hỗn Độn thành một hình dạng.

Chỉ có điều, Hỗn Độn sinh ra ý chí, lại không muốn chịu sự sắp đặt của Lâm Hiên.

Hai khí thanh trọc tương hỗ diễn biến, cũng hóa thành một hung thú, cắn về phía Lâm Hiên.

Lâm Hiên dường như cũng biết có biến hóa này, cũng không hoảng sợ.

Y trước tiên tế ra Hỗn Độn Chung trên đỉnh đầu, sau đó lại dùng bản mệnh pháp bảo Phệ Thần Thương đối phó với hung thú kia.

Chỉ có điều, Hỗn Độn Chung vốn dĩ dính chữ "Hỗn Độn", dùng để trấn áp Tam Tinh trong tay Đế Tân thì dư dả, nhưng muốn trấn áp Hỗn Độn thiên địa thì hơi không đủ.

Cự thú chỉ gầm một tiếng về phía chuông, chuông cực kỳ nhanh chóng thu nhỏ lại, từ kích cỡ bằng ngọn núi, lại khôi phục hình dạng quả chuông linh đang ban đầu, hóa thành một đạo hoàng quang, cũng bay đến cổ cự thú, thật sự biến thành một cái linh đang trên cổ.

Sau đó, cự thú lại động, lần này lại bốn móng vuốt chĩa về phía trước, giống như sói đói vồ mồi, một đạo lưu quang lóe lên, cũng xông đến trước mặt Lâm Hiên, vồ y xuống đất, há miệng rộng như bồn máu, muốn cắn y.

Đúng lúc nguy hiểm đó, dưới Bất Chu Sơn lại đột nhiên bay ra một cái búa, hình dáng cổ phác, trên cán búa khắc hai chữ "Khai Thiên", chính là vật Bàn Cổ khai thiên.

Khi chiếc búa bay ra, vẻ hung hãn ban đầu của cự thú cũng rùng mình.

Trong đôi mắt nó lóe lên vẻ kính sợ, sau đó thân hình yếu ớt đi.

Lâm Hiên nắm lấy cơ hội, một tay túm lấy đầu cự thú, cưỡi lên thân nó, lại dùng Phệ Thần Thương đâm vào trán nó, mới cuối cùng chế ngự được cự thú.

Sau đó, cự thú tan biến, Hỗn Độn lại hiện, nhưng cũng đã phân ra thanh trọc thiên địa, đến đây việc "giảng đạo" của Lâm Hiên kết thúc.

Hành động khai thiên vừa rồi, tổng cộng có ba người thực hiện: một là Thông Thiên, hai là Bồ Đề, cuối cùng mới là Lâm Hiên.

Ba người diễn đạo tuy thủ pháp khác nhau, nhưng kết quả từ đó cũng có thể phân biệt cao thấp.

Thông Thiên giáo chủ sát phạt nhập đạo, lấy Tru Tiên Kiếm Trận

kéo Hỗn Độn vào trận, lấy trận dung trận, biến Hỗn Độn thành một đại trận.

Sau đó tuy cũng phân chia thiên địa, nhưng lại luôn phải dựa vào uy năng của trận đồ, nếu không kiếm trận vừa tan, thiên địa cũng sẽ tan.

Bởi vậy, Thông Thiên tuy là Thánh Nhân, nhưng thủ đoạn cũng không được coi là thượng phẩm, chỉ mạnh hơn Lâm Hiên một chút.

Lâm Hiên muốn học Bàn Cổ, nhưng lại không muốn đi theo lối cũ, tự sáng tạo đạo mới, muốn thoát khỏi ràng buộc của đại đạo, tu thành bản thân mình.

Nhưng thực lực không đủ, lại không địch lại uy thế của cự thú.

Nếu không phải cuối cùng có Khai Thiên Phủ trợ giúp, chỉ sợ không những không thể diễn hóa thiên địa, mà còn phải táng thân trong thiên địa.

Đương nhiên, nếu sau này Lâm Hiên thật sự có thể hoàn thành đạo nghĩa, chỉ dựa vào sức mạnh bản thân mà hoàn thành tráng cử khai thiên, thì thành tựu lại còn không thua kém Bàn Cổ, thậm chí còn hơn mấy phần.

Hai người đó, lại nói về Bồ Đề, tuy mượn pháp lực Bình Tâm để định Lục Giới, nhưng thiếu lực lượng luân hồi, cắt đứt đường vãng sinh.

Sáu giới còn lại cũng có thể an bình, chỉ có một giới gặp nạn.

Nên lần giảng đạo này cũng nên thắng Thông Thiên, Lâm Hiên một phen, vừa đúng ứng với mệnh lý "Phật giáo đại hưng".

Bồ Đề cũng tự nhiên biết đạo lý đó.

Thiên Đạo không tranh, nhưng lại cố ý ràng buộc các Thánh Nhân

của Hồng Quân.

Phật giáo "độ thế", thuận theo ý trời, cũng nên được Thiên Đạo chiếu cố.

Lâm Hiên và Tam Thanh kia, tuy là chính thống Bàn Cổ, nhưng trong lòng lại ẩn chứa bất an.

Thiên Đạo không vừa mắt, thế tất sẽ tước đoạt khí vận.

Khi đó liền có thể Phật giáo tiến vào nhân gian, đoạt tạo hóa.

Tuy như vậy cũng đã thực hiện được từ "chó săn Thiên Đạo", nhưng năng lực của Bàn Cổ, không phải cũng bị tổn hại dưới tay Thiên Đạo sao?

Làm chó săn cũng tốt hơn là vẫn lạc.

Chương 392

"Ta cũng muốn xem sau Phong Thần, khí vận suy yếu rồi lại tranh đấu với ta!" Không biết từ lúc nào, trong đôi mắt Bồ Đề nhìn về phía Lâm Hiên cũng sinh ra một phần oán độc.

Lâm Hiên ở dưới sân, cũng tự nhiên cảm nhận được oán ý của Bồ Đề, chỉ có điều lại không thèm để ý.

Phong Thần chưa đến, khí vận đang ở đỉnh cao, dù có nhiều thế nào cũng không dám so đo vào lúc này, nên cũng chỉ coi như đánh rắm, tuy nghe ghê tởm, nhưng cũng không thật sự gây hại gì.

Thu hồi nguyên thần, Lâm Hiên cũng ngồi lại chủ tọa, nói với mọi người phía dưới: "Chư vị đã thấy giáo nghĩa của giáo ta, cũng có thể sai những môn nhân có duyên với giáo ta gia nhập giáo ta.

Nếu không Phong Thần lại diễn ra, chư vị không nhập giáo môn, cũng khó mà độ qua lượng kiếp này.

Vạn nhất không cẩn thận, chân linh lên Phong Thần Đài, chẳng phải sẽ hủy hoại tu hành của chư vị sao?" Chuyện Phong Thần, vốn là giáo chủ tranh giành.

Dòng tán tiên, tuy cũng không thiếu người có năng lực lớn, nhưng không có khí vận giáo chủ, lại cũng sẽ dính nhân quả, nghiệp lực đốt thân, dù thần thông thế nào cũng cuối cùng không thể thoát thân.

Những người phía dưới cũng không phải là những kẻ đạo hạnh cảm động trời đất.

Tuy không nhìn rõ thiên ý như giáo chủ, nhưng cũng ít nhiều biết được mệnh đồ.

Lần này ứng thiệp trước, trong lòng cũng ít nhiều có ý muốn nhập

giáo.

Chỉ có điều, Thánh Nhân có sáu, đại giáo có năm, nên nhập giáo nào lại thành chuyện phải cân nhắc kỹ lưỡng.

Vốn dĩ, chọn lập giáo, lại chưa chứng vị Thánh Nhân.

Vào trong giáo cũng không cần phải giống như các đại giáo khác mà hô một tiếng "sư tôn".

Trong đó cũng không ít người cùng thời đại với Thông Thiên Chuẩn Đề.

Chỉ vì không có cơ duyên, mới rơi lại một bậc, lại phải đi tôn những người kia làm sư tôn, trong lòng cũng khó tránh khỏi có chút không thích.

Lâm Hiên liền là lựa chọn tốt nhất.

Chỉ nhìn Lâm Hiên diễn đạo, tâm tư ban đầu cũng không khỏi do dự.

Phàm là nhập giáo, tuy nhận khí vận một giáo, nhưng tránh được không ít sát kiếp.

Nhưng khí vận bản thân cũng liên quan đến giáo đó.

Lâm Hiên khai thiên, so với Bàn Cổ còn hung hiểm hơn.

Nếu thật sự gia nhập giáo của Lâm Hiên, sau này dưới sự trừng phạt của Thiên Đạo, lại có thể thoát được sao?

Bởi vậy, mọi người tuy liên tục nhìn nhau, nhưng cũng thủy chung không thể hạ quyết định, chỉ liên tục lắc đầu, cũng khiến Lâm Hiên nhìn thấy mà cười nhạt không thôi, trong lòng mắng thầm: "Vừa muốn hưởng khí vận đại giáo, lại không muốn chịu hiểm nguy của giáo ta, trên đời làm gì có chuyện dễ dàng như vậy?" Lâm Hiên nhìn sắc mặt mọi người xong, Thông Thiên cũng nhìn qua, chỉ có điều

trong lòng lại khác biệt với Lâm Hiên, chỉ im lặng quan sát, bình tĩnh tự nhiên, cũng không giải thích hành động của mình.

Lần này Thông Thiên đến hội không phải để thu đồ đệ, nên đối với việc đi hay ở của những người này cũng không để tâm.

Hai lông mày vừa nhắm lại, tâm thần cũng đã đến Cửu Tiêu, tìm một chốn thanh nhàn.

Chỉ có Thánh Nhân Chuẩn Đề kia trong lòng lại không như vậy.

Phật giáo tuy khí vận không ở kiếp nạn này, nhưng nếu có thể đi trước một bước thu những người này vào giáo, cũng có thể đặt nền móng cho kiếp nạn tiếp theo, tăng thêm thanh thế cho Phật giáo đại hưng.

Hiện tại Thông Thiên vô tâm thu người vào giáo, tân đạo của Lâm Hiên lại nghịch ý trời.

Họ cũng không muốn gia nhập giáo đó, vừa hay có thể lôi kéo họ vào Phật giáo, cũng coi như là cơ duyên.

Trong lòng vừa có một ý niệm, Chuẩn Đề cũng mở miệng nói với mọi người: "Sau ngày hôm nay, Phật giáo ta sẽ khai mở Phật Quốc, cũng có thể mời chư vị đạo hữu đến thưởng lãm một phen.

Nếu có thể lọt vào mắt xanh của chư vị, cũng có thể tạm thời ở lại giáo ta, để tránh sát kiếp." Chuẩn Đề cũng vì đã nhìn ra nguyên nhân mọi người tại chỗ không muốn bái nhập môn hạ Thánh Nhân.

Khi ông ta nói chuyện cũng chỉ xưng là "đạo hữu", không dám tự đại xưng là trưởng bối của mọi người, cũng khiến họ nghe vào tai mà động lòng.

Trước tiên hai vị tán tu nhìn nhau, thần niệm giao lưu, nói về chuyện sau này sẽ đến Phật Quốc.

Tán tu khổ sở, không có pháp bảo, lại không có thiên tài, khó khăn lắm mới tu được một thân đạo hạnh, lại sợ bị tà ma để mắt đến, thiết lập mai phục.

Lấy ra nguyên thần luyện đan dược trợ giúp tu hành.

Sớm đã muốn bái nhập môn hạ Thánh Nhân, nhưng lại ngại thể diện, không nỡ nhập môn, nên mới chần chừ một chút.

Bây giờ thấy có cơ hội, làm sao có thể bỏ qua?

Thương lượng xong cũng ngồi lên bồ đoàn, di chuyển về phía Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn, cũng để biểu thị thái độ của mình.

Có ví dụ của hai người, những người còn lại cũng lần lượt nhìn về phía Tây Phương Nhị Thánh, muốn tỏ vẻ thân thiện.

Cửu Phượng nhìn thấy tư thái của những người này, cũng không khỏi cảm thấy bất bình thay Lâm Hiên.

Rõ ràng sư tôn khai đàn giảng đạo, nhưng lợi lộc cuối cùng lại rơi vào tay hai kẻ không biết xấu hổ đó!

Chương 393

Lại được cho là giúp người ta làm vẻ vang thêm.

Cô không nhịn được muốn ra tay với những người phía dưới, cũng để họ nhìn rõ, lợi lộc thật sự không dễ chiếm!

"Sư tôn. ..." Thấy Cửu Phượng cũng quỳ bái xuống đất, hành lễ với Lâm Hiên, mở miệng nói: "Đồ nhi may mắn được sư tôn ban thưởng, cuối cùng cũng từ thân người Vu luyện ra nguyên thần, nhưng cũng không biết thực lực thế nào.

Muốn mượn dịp yến hội này, cũng cùng các vị tại đây luận bàn một phen, xem nguyên thần diệu dụng rốt cuộc hiển hiện ở đâu." Lâm Hiên thành đạo từ bao giờ, lúc đó không phải ai có thù tất báo sao?

Bây giờ thấy Chuẩn Đề mượn sân bãi làm việc tốt, trong lòng đã sớm bất mãn, chỉ là thời cơ chưa đến, cũng không tiện giao thủ.

Còn về những kẻ gió chiều nào theo chiều đó phía dưới?

Lâm Hiên đã thành giáo chủ, chỉ là thân phận không tiện so đo với họ, cũng đành phải nhịn xuống.

Nhưng không ngờ, Cửu Phượng lại lanh lợi đến mức này, hiểu ý mình muốn ra tay lớn, lại sẽ không đồng ý sao?

Trên mặt giả vờ khách khí xong, y cũng dặn dò Cửu Phượng: "Chư vị tiền bối phía dưới có ai có thể so bì chứ?

Không ngờ ngươi lại có tâm tư này, ta cũng không tiện cản trở nhiều. ..." Sau đó, y lại nói với Cửu Phượng về một đạo sĩ ngồi gần Tây Phương Nhị Thánh nhất là Khổng Tuyên: "Đồ nhi có thể cùng sư bá Khổng Tuyên luận bàn.

Khổng Tuyên là con khổng tước đầu tiên của thiên địa từ thời

Hồng Hoang, tu hành vạn năm, pháp lực cao thâm, lại có Ngũ Sắc Thần Quang làm pháp bảo.

Dù thất thủ với ngài ấy, cũng không đến nỗi không cẩn thận mà mất mạng." Khổng Tuyên nghe lời Lâm Hiên nói mà đau cả đầu, biết Lâm Hiên muốn chọn mình làm kẻ xuống ngựa uy hiếp mọi người.

Trong lòng ông ta tức giận, luận về bối phận, chỉ sợ Cửu Phượng còn lớn hơn một chút.

Bàn Cổ khai thiên, sau đó sinh ra Hồng Hoang.

Khổng Tuyên cũng chỉ sau thời Hồng Hoang, mới từ trứng nở ra, ngộ ra thần trí.

Còn Cửu Phượng kia, lại trước thời Hồng Hoang.

Bàn Cổ bị Thiên Đạo làm bị thương, để lại một giọt tiên huyết, tích vào trong một đóa hoa, lại từ trong nụ hoa đó sinh ra một nữ anh, đặt tên là Cửu Phượng.

Như vậy, ngày sinh của Cửu Phượng cũng nên vào thời Bàn Cổ khai thiên.

Khổng Tuyên lại sau Bàn Cổ khai thiên.

Một trước một sau, thân phận của hai người cũng vừa khớp.

Khổng Tuyên vừa định biện giải với Lâm Hiên, muốn thoát khỏi việc bị làm kẻ xuống ngựa uy hiếp, nhưng Cửu Phượng đã xông thẳng đến trước mặt hắn, giơ kiếm vái chào, trong miệng niệm hai chữ "sư bá", cũng muốn Khổng Tuyên đáp lễ.

Sư bá đã gọi, Khổng Tuyên nếu còn né tránh khó tránh khỏi bị người ta xem thường.

Bất đắc dĩ, ông ta cũng đành phải cứng đầu lên, cũng đáp lễ Cửu Phượng, tế ra Ngũ Sắc Thần Quang, cũng nghênh đón.

Người Vu tộc hung tàn.

Cửu Phượng tuy không nằm trong hàng Tổ Vu, nhưng Khổng Tuyên cũng không dám xem thường.

Vừa ra tay, ông ta đã lấy ra bản lĩnh gia truyền, trên tay cầm một chiếc quạt lông, chiếc quạt lại chia thành ngũ sắc.

Tay phải giơ quạt muốn vỗ vào cánh tay cầm kiếm của Cửu Phượng.

Ngũ Sắc Thần Quang là năm cây lông vũ thất sắc ở đuôi của Khổng Tuyên vào ngày phá kén mà sinh ra.

Từ khi thành đạo, năm cây lông vũ đó cũng bị hắn dùng pháp lực luyện hóa, bình thường biến thành quạt lông, khi đối địch với người khác, chỉ cần vung quạt về phía cánh tay cầm bảo vật của đối phương, cũng có thể khiến gân cốt họ vô lực, không thể cầm pháp bảo trong tay nữa.

Hôm nay đã ở trong cung Lâm Hiên đấu pháp với môn đồ, Khổng Tuyên cũng không tiện làm quá khó coi, chỉ cần đánh rơi bảo kiếm trong tay Cửu Phượng, phân ra thắng thua là được.

Chỉ không ngờ, quạt lông quét vào cánh tay phải của Cửu Phượng, lại chỉ đánh trúng một tàn ảnh.

Chân thân của cô đã sớm lợi dụng lúc Khổng Tuyên phân tâm nhìn Lâm Hiên mà xông ra phía sau hắn, sau đó lại dùng đạo pháp ẩn thân.

Cho đến khi Khổng Tuyên ra tay, mới từ trong chỗ ẩn nấp hiện ra.

Người Vu tộc không giỏi đạo pháp, bình thường đấu với người khác cũng chỉ dùng nhục thân tương bác.

Khổng Tuyên cũng đã chịu thiệt vì ý niệm tiên nhập vi chủ.

Không ngờ Cửu Phượng lại có thể dùng đạo pháp làm thủ đoạn

ám toán, quên mất Cửu Phượng vừa rồi đã nói "may mắn được sư tôn ban thưởng, cuối cùng cũng từ thân người Vu luyện ra nguyên thần".

Nhưng Khổng Tuyên kinh nghiệm đối địch cũng phong phú.

Vừa cảm thấy sát ý sinh ra phía sau lưng, ông ta vội vàng hóa ra chân thân khổng tước, lại ném quạt lông ra phía sau lưng, dùng Ngũ Sắc Thần Quang đỡ uy lực một kiếm của Cửu Phượng.

Chương 394

Chân thân xông về phía trước, thoát khỏi phạm vi công kích của Cửu Phượng, mới thoát được hiểm.

Cửu Phượng một kích không trúng, cũng không dừng lại, lại kêu a một tiếng, giơ kiếm nhìn về phía hắn.

Lần này lại không giống lúc trước, cô cố ý không che giấu tu vi đạo thuật.

Chỉ dùng thủ đoạn của người Vu tộc, hai cái tương hợp, vừa hiển thị bản tướng Đại Vu, lại dùng đạo pháp phân ra phân thân.

Năm mươi bốn đạo thân ảnh tràn ngập chân trời, cùng nhau đâm về phía Khổng Tuyên.

Vì công thế của Cửu Phượng trước sau dồn dập, nên Khổng Tuyên cũng không có thời gian phân biệt đâu là chân thân, chỉ có thể niệm chú hộ thân, cứng rắn chịu một kích.

Chỉ thấy một con chim thú triển khai lông vũ, hai cánh vẫy động, lại cùng đuôi phe phẩy.

Năm cây lông vũ vốn cắm ngược trên người Khổng Tuyên cũng lần lượt bay ra khỏi thân hắn, trên không trung biến thành một bộ giáp bảo thất sắc, mặc vào người hắn.

Bảo kiếm của Cửu Phượng vừa đến trước, bộ giáp bảo cũng vừa vặn đỡ trước ngực.

Hai bên va chạm, chỉ nghe một tiếng rên rỉ trầm thấp.

Khổng Tuyên cũng "oa" một tiếng phun ra một ngụm tiên huyết, chính phun lên bảo kiếm trong tay Cửu Phượng.

Mũi kiếm lóe sáng, chiếu lên khuôn mặt đầy sát khí của Cửu Phượng cũng khiến những người có mặt phía dưới trong lòng không khỏi rùng mình.

Nếu trong Phong Thần, thật sự đối đầu với môn đồ của Lâm Hiên, làm sao có cơ hội sống sót?

Đừng nói là gia nhập giáo của Lâm Hiên, sau này thành Thánh chứng đạo, Thiên Đạo trừng phạt càng thêm phiền phức, khó tránh khỏi làm liên lụy một giáo chịu tai họa.

Nhưng đó không phải là chuyện sau này sao?

Dù sao cũng tốt hơn là bây giờ mất mạng.

Những tu sĩ gió chiều nào theo chiều đó ban đầu trên mặt cũng bắt đầu tỏ vẻ không tự nhiên.

Họ liếc nhìn Cửu Phượng một cái, lại liếc nhìn Chuẩn Đề một cái, cuối cùng dời chỗ ngồi đến bên cạnh Lâm Hiên, trong miệng nói với ông: "Chúng tôi nguyện ý quy y tân giáo do Lâm giáo chủ sáng lập." "Đại thiện." Những người được mời đến yến hội lần này, không ai là không có danh tiếng trong Tam Giới.

Tuy danh tiếng đó không chấn động như vậy, nhưng trên sân cũng không có kẻ tầm thường nào.

Có nhiều người như vậy gia nhập giáo, Lâm Hiên tự nhiên cũng vui mừng khôn xiết.

Đang định mượn cơ hội này để lập môn quy, cũng để triệt để kéo những người này vào giáo không thể dễ dàng thoát thân, trước cung lại đột nhiên truyền ra một tiếng sấm sét chói tai.

Sau đó cung môn lại bị người ta một cước đá văng, một lão đạo tóc bạc bước ra.

Hôm nay vốn là ngày Lâm Hiên khai đàn giảng đạo, ngày trọng lập giáo quy, lại có kẻ không biết điều dám gây sự.

Đám đông tại chỗ đang chuẩn bị thay Lâm Hiên đi giáo huấn kẻ không biết điều đó, cũng để sau này nhập giáo, ít gặp khó khăn.

Nhưng chưa kịp ra tay, nhìn thấy dung mạo người đó, lại bị dọa đến mức vội vàng ngậm miệng lại, không dám làm càn nữa.

Người lão đạo đá vào cung môn đó không ai khác, chính là Xiển Giáo giáo chủ Nguyên Thủy Thiên Tôn đã lâu không xuất hiện.

Những người có đầu óc đều nên biết hôm nay Lâm Hiên giảng đạo, vạn tu ngưỡng vọng.

Tuy có thù oán, nhưng cũng không nên đến gây sự vào lúc này.

Đã có người dám cả gan như vậy, một cước đá văng cung môn của Lâm Hiên, vậy hẳn phải có thực lực ngang tài ngang sức với Lâm Hiên.

"Nguyên Thủy!

Dám cả gan lớn vậy!" Người khác có thể sợ Nguyên Thủy, nhưng Lâm Hiên nhìn thì không như vậy.

Chỉ là tu luyện sớm hơn mình mấy năm mà thôi.

Nếu chuyển tuổi đó sang mình, đừng nói thành Thánh, Hồng Quân cũng có lòng tin đi đấu một trận!

Bởi vậy, Nguyên Thủy phá cửa vào, Lâm Hiên không hề lộ vẻ sợ hãi, ngược lại còn chủ động mắng chửi, trong miệng sỉ nhục cũng mỗi câu một khó nghe hơn.

"Lão cẩu Nguyên Thủy!

Trước đây mấy lần sỉ nhục ta, ta chỉ kính trọng tiền bối, mới không muốn động thủ với ngươi.

Nhưng không ngờ, ngươi không những không biết hối cải, ngược lại càng ngày càng quá đáng.

Hôm nay lại nhân lúc ta giảng đạo, đặc biệt trước mặt mọi người phá sơn môn của ta.

Nếu ta không ra tay giáo huấn ngươi, thế nhân thật sự cho rằng ta Lâm Hiên dễ bị bắt nạt sao!" Nguyên do lần này Nguyên Thủy đến, Lâm Hiên cũng rõ như lòng bàn tay.

Chẳng qua là mông lung ý đồ đệ tử của ông ta.

Chương 395

Vốn Khương Tử Nha nên đi trợ giúp Đế Tân dẹp loạn, từ trong quân Ân Thương tìm ra hơn ba trăm sáu mươi vị thần tướng đưa vào Phong Thần Bảng.

Nhưng Lâm Hiên lại từ trong đó làm loạn, làm phiền đội quân Ân Thương đối đầu với Tây Kỳ, đánh tan toàn bộ kế hoạch, kéo những đệ tử vốn nên ẩn mình trong Ngọc Hư Cung an nhàn tự tại phải hạ phàm độ kiếp.

Nguyên Thủy lại làm sao có thể không tức giận?

Không, phía sau Nguyên Thủy lại có một đạo nhân bị trói dưới chân, tóc bạc phơ, trông như một kẻ ngốc, trừ Khương Tử Nha thì còn ai?

Trước đây, Lâm Hiên tự tin pháp lực tinh thâm, thêm vào đó Nguyên Thủy tự đại, chưa từng nghĩ sẽ có người dám bày trò lên đầu mình, nên cũng có thể che mắt hắn, khiến hắn tưởng rằng chuyện Phong Thần đang nằm trong kế hoạch của mình.

Nhưng hôm nay Lâm Hiên giảng đạo, phải thu hồi toàn bộ tâm tư để hoàn thành việc hôm nay.

Không còn pháp lực của Lâm Hiên che mắt Nguyên Thủy qua Khương Tử Nha, tất cả chân tướng chẳng phải lập tức hiện ra trong mắt Nguyên Thủy sao?

Bởi vậy, đối với sự xuất hiện của Nguyên Thủy, Lâm Hiên cũng không kinh ngạc, chỉ nhìn vẻ mặt tức giận của hắn, trong lòng lại một trận sảng khoái.

"Thằng nhóc Lâm Hiên!

Dám làm càn với ta thêm lần nữa không!" Trước tiên bị Lâm Hiên lừa, sau lại bị gọi là lão cẩu.

Tuy hai chữ "lão cẩu" Lâm Hiên cũng không phải lần đầu tiên đặt lên đầu hắn, nhưng trước mặt nhiều người như vậy thì đúng là lần đầu tiên.

Sau khi kêu "oa oa" mấy tiếng lớn, Nguyên Thủy cũng cuối cùng bị Lâm Hiên chọc tức đến mức nổi trận lôi đình, rút pháp bảo ra muốn đi giáo huấn Lâm Hiên.

"Hắn làm cũng tốt!" Những ngày qua đã kết thù oán với Nguyên Thủy, Lâm Hiên cũng không khỏi tâm thần rung động.

Hôm nay cũng chính là lúc cần tính rõ sổ sách với hắn!

Chỉ thấy từ trên ghế nhảy xuống, Phệ Thần Thương vốn trầm mặc cũng cảm ứng được tâm tư chiến đấu của chủ nhân, thân thương một trận run rẩy, cũng từ dưới đất bật lên, thẳng tắp bay về phía tay Lâm Hiên.

"Nhận chiêu!" Một tiếng quát lớn vang lên, Lâm Hiên cũng cầm thương đâm về phía Nguyên Thủy.

Thân thương toàn thân đen nhánh, mũi thương lại hiển lộ sát khí hung ác.

Tuy chỉ là một vật khí, nhưng lúc đó lại như sống dậy, cùng với chiến ý ngạo nghễ tăng vọt của chủ nhân, cùng phẫn hận mà tấn công.

Nguyên Thủy đã giao thủ với Lâm Hiên nhiều lần, sớm đã biết uy lực pháp bảo.

Phệ Thần Thương tuy không thuộc hàng linh bảo, nhưng uy lực so với linh bảo cũng không hề thua kém.

Thấy nó tấn công, liền vội vàng tế ra Bàn Cổ Phiên để chống đỡ.

Bàn Cổ Phiên là linh bảo mạnh nhất trong tay Nguyên Thủy.

Có thể lấy linh bảo này ra đối trận với Lâm Hiên, cũng đủ thấy mức độ coi trọng đối với Lâm Hiên.

Chỉ có điều hôm nay Lâm Hiên giao thủ với Nguyên Thủy lại không phải vì muốn có vốn liếng khoe khoang, mà thực sự muốn khiến Nguyên Thủy mất mặt hôm nay, để sau này ông ta không còn dám gây phiền phức nữa.

Bởi vậy, sau khi Bàn Cổ Phiên hiện thân, Lâm Hiên cũng không khách khí.

Thần niệm triệu hồi nhục thân Bàn Cổ, sau đó lấy nhục thân Bàn Cổ điều khiển Khai Thiên Phủ chém ra một búa khai thiên, xông thẳng về phía mặt Nguyên Thủy. **(Đoạn trước có đôi chút quên dặn dò, Lâm Hiên muốn học Bàn Cổ lấy lực chứng đạo, tất yếu sẽ chọc giận Thiên Đạo, khiến nó giáng thiên phạt xuống tân giáo của y.

Thần thức Bàn Cổ thức tỉnh, cũng tra biết chuyện này.

Để bảo lưu đạo thống của Lâm Hiên, Bàn Cổ đã mượn uy lực Khai Thiên Phủ trấn áp Thiên Đạo, khiến nó không dám tùy tiện động thủ với Lâm Hiên.

Chỉ có điều, nhục thân Bàn Cổ và Khai Thiên Phủ, vẫn luôn bị trấn áp dưới Bất Chu Sơn, Lâm Hiên muốn điều động cũng phải ở dưới Bất Chu Sơn mới được.)** Thánh Nhân tuy mạnh, nhưng cũng không mạnh bằng uy năng của Bàn Cổ.

Uy lực một búa của Khai Thiên Phủ, một luồng khí tức hủy diệt và tái tạo ập đến.

Nguyên Thủy cảm nhận uy lực một búa đó, cũng không nhịn được kinh hãi run sợ, liên tục triệu hồi mấy đạo pháp bảo phòng ngự.

Chỉ đến khi những pháp bảo phòng ngự này bao phủ toàn bộ thân

mình, mới cảm thấy hơi yên tâm hơn.

Thiên Đạo chi cảnh, Bàn Cổ Hồng Quân.

Tam Thanh đã có nguyên thần Bàn Cổ, trên đời cũng không ai có thể hiểu rõ thực lực Bàn Cổ hơn họ.

Tuy hiện tại Bàn Cổ thân đã tổn, chỉ có uy lực của pháp bảo Khai Thiên Phủ còn sót lại, nhưng uy lực của búa đó, không phải là thứ Nguyên Thủy có thể chống đỡ được.

Phàm là cảnh giới Bàn Cổ, cũng ẩn chứa ý thức Thiên Đạo trong thể nội.

Thánh Nhân đối với việc tranh đoạt, Tam Giới làm bàn cờ, chúng sinh làm quân cờ, mới có cái gọi là chỉ có chứng đắc vị Thánh Nhân, mới có thể thoát khỏi bàn cờ đó, không bị sắp đặt.

Nhưng trên Thánh Nhân thì sao?

Cảnh giới Thiên Đạo, người cầm cờ lại dùng Thánh Nhân làm quân cờ.

Chương 396

Có lẽ trong mắt phàm nhân, Thánh Nhân là cảnh giới chí cao, nhưng ai lại biết, thành Thánh Nhân, cũng chỉ là từ bàn cờ này nhảy sang bàn cờ khác, phía sau họ, có một bàn tay lớn đang kiểm soát vận mệnh của họ.

Nếu không, lần Phong Thần này, Hồng Quân lại vì sao cố ý lập quy tắc cho Thánh Nhân?

Yêu cầu không thể tùy tiện ra tay.

Nếu Thánh Nhân thật sự siêu thoát tự tại như phàm nhân nói, Hồng Quân giảng sư lại vì sao cố ý chế ngự họ?

Bàn Cổ đã sớm vẫn lạc, ai cũng biết thần thông quảng đại, nhưng thần thông đó rốt cuộc có thể quảng đại đến mức nào, lại chỉ có Nguyên Thủy và những người khác biết.

Tu sĩ tu vi có thể chia thành bảy giai, từ tu sĩ Địa Tiên mới nhập môn, đến giáo chủ Thánh Nhân, là sáu giai.

Còn giai cuối cùng, thì thật sự là người cầm cục diện thiên địa, cảnh giới Thiên Đạo.

Trừ Hồng Quân giảng sư, trong các Thánh Nhân, cũng chỉ có Lão Tử độc chiếm khí vận, may mắn cảm ngộ thiên cơ, lại tiến thêm một bước về cảnh giới Bàn Cổ.

Cũng chỉ có ông ấy mới có thể đỡ được một đòn chém ra của Lâm Hiên triệu hồi nhục thân Bàn Cổ huy động Khai Thiên Phủ.

Nên, Nguyên Thủy tế ra Bàn Cổ Phiên, Tam Bảo Như Ý và Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ ba kiện linh bảo bảo vệ, cũng bị uy lực một búa đó làm cho chật vật không thôi.

Bàn Cổ khai thiên, lập trật tự thiên địa, không chỉ đơn thuần dùng pháp lực phân định cao thấp.

Một búa đã ra, vừa phân thiên địa, lại vừa sinh vạn vật.

Một đòn chém của Khai Thiên Phủ vừa rồi bức về phía Nguyên Thủy, người bình thường nhìn thấy một luồng sức mạnh hủy diệt không thể chống đỡ ập đến, nhưng trong mắt ông ta lại không chỉ như vậy.

Cùng với sức mạnh cổ xưa đó, còn có một phần quyết tâm xả thân thủ nghĩa, trực tiếp chui vào nguyên thần Nguyên Thủy, muốn loại bỏ Thiên Đạo cũ, cải tín tân đạo.

Chính là luồng tín niệm đó, một lần lại một lần va chạm vào đầu Nguyên Thủy, tâm trí hoảng hốt, đạo nghĩa tan rã, khiến ông ta phân tán tâm thần.

Pháp lực Thánh Nhân, tự Thiên Đạo.

Thiên Đạo bất diệt, cũng có thể tuyên cổ trường cửu tồn.

Nhưng nếu bỏ Thiên Đạo, cắt đứt nguồn nước uống, Thánh Nhân cũng sẽ không còn.

Khai Thiên Thần Phủ tuy là khí sát phạt của Bàn Cổ, nhưng lại do Bàn Cổ hóa thành.

Tuy cũng có uy năng cực lớn, nhưng điểm lợi hại thật sự, lại nằm ở đạo nghĩa của nó.

Một búa chém xuống, không chém nhục thân, không bổ nguyên thần, chỉ truyền quyết tâm của Bàn Cổ vào thần niệm người khác, bẻ cong giáo nghĩa mà họ đang tuân thủ.

Điều này, dường như cũng có chút tương tự với Phật giáo.

Khi đối địch với người khác cũng không tiên ra pháp bảo, mà gọi

những Phật tử đó, trước tiên niệm kinh kệ bên tai, làm phiền lòng phiền muộn, không ngừng làm phiền lòng.

Chỉ có điều hai bên so sánh, lại khác xa một trời một vực.

Một bên là đại đạo, một bên là tiểu đạo, chỉ một điểm này, Phật giáo cũng phải tự ti không bằng, không dám ở trước Khai Thiên Phủ mê hoặc lòng người.

Khó khăn lắm mới giữ được tâm đài, Nguyên Thủy cũng hít ngược một hơi khí lạnh, không nhịn được cảm thán: "Bàn Cổ quả không hổ là vĩ nhân số một thiên địa.

Thần niệm đã tiêu tán, nguyên thần lại vẫn lạc.

Nếu tự thân thi pháp, hủy hoại đạo tâm của ta, chỉ sợ ta cũng thật sự bị lôi kéo. ..." Cảm thán xong, Nguyên Thủy cũng nhìn về phía nơi Bàn Cổ vẫn lạc một cái, trong lòng một trận than thở, cũng không biết việc Bàn Cổ vẫn lạc là may mắn hay bất hạnh cho thiên địa.

"Thôi đi thôi đi... có nhiều chuyện phải làm gì?

Trước tiên đi giáo huấn thằng nhóc Lâm Hiên này rồi tính chuyện khác sau!" Mặc dù Khai Thiên Phủ vừa rồi chỉ tấn công đạo tâm, không làm tổn thương căn bản, nhưng Lâm Hiên lại không giống Khai Thiên Phủ mà câu nệ.

Chỉ có điều không có lực lượng vận pháp bảo, cũng nắm lấy cơ hội vượt qua Bàn Cổ Phiên đánh vào nhục thân.

Không, may mắn là Tam Bảo Như Ý là vật thành đạo của Thánh Nhân, không cần tâm thần tế luyện cũng tự động hộ chủ.

Dựa vào uy lực Phệ Thần Thương trong tay Lâm Hiên, nhục thân của Nguyên Thủy tuy cường hoành, nhưng cũng sẽ bị hủy hoại.

Hiện tại nhục thân còn nguyên vẹn, cũng nhờ rất nhiều vào công

lao của Tam Bảo Như Ý.

Trên người tuy không bị thương, nhưng y phục lại bị mũi thương xé rách quá nửa.

Một Thánh Nhân đường đường, lại bán khỏa thân đối diện với người khác, thật sự có chút không nhã nhặn.

Chỉ thấy Nguyên Thủy thi triển một pháp thuật, ánh sáng trắng lóe lên trên người, lại có thêm một bộ y phục hoàn chỉnh.

Sau đó, ông ta cũng mở miệng châm chọc Lâm Hiên: "Ta còn tưởng Lâm giáo chủ oai phong lẫm liệt đến đâu, hóa ra vừa rồi bận rộn nửa ngày cũng chỉ có thể trút giận lên y phục của ta.

Chương 397

Cũng không hổ là giáo chủ tân giáo, ngay cả cách phát tiết với người khác cũng hiển lộ vẻ mới lạ!" Vừa rồi Lâm Hiên cũng thật sự vô pháp.

Tam Bảo Như Ý bảo vệ thân, Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ lại cắm dưới chân.

Bên ngoài còn có Bàn Cổ Phiên bao phủ một bên.

Phệ Thần Thương của Lâm Hiên tuy uy lực cũng không kém gì linh bảo Hỗn Độn, nhưng muốn dùng một vật khí sát phạt xuyên qua ba kiện pháp bảo phòng ngự thì cũng khó mà thực hiện được.

Không, Nguyên Thủy đã trào phúng, Lâm Hiên tự nhiên cũng không thể nói thật.

Y cũng tương tự mở miệng châm chọc lại, trong miệng hừ ra một tiếng cười lạnh, cũng mở miệng nói: "Ta chỉ thấy Nguyên Thủy Thánh Nhân tuổi tác đã cao, nhưng dưới trướng lại chưa từng có con cái vây quanh.

Không biết có thể giúp ngươi làm mối không, cũng để sau này vào phần mộ không đến nỗi không có người thắp hương đưa tiền giấy. ...Chỉ có điều, hiện tại các cô gái đều thích mỹ nam tuấn tú, dung mạo ngươi, thật sự..." Không thể không nói, bản lĩnh chọc tức người của Lâm Hiên thật không nhỏ.

Vốn Nguyên Thủy thấy Lâm Hiên không chiếm được tiện nghi trên người mình, vốn là người không cười đùa lại phát ra lời châm chọc của tiểu nhân.

Nhưng không ngờ, lời châm chọc chưa kịp phát huy tác dụng, đã

bị Lâm Hiên trả lại, trả lại đến mức... tục không thể chịu nổi...

"Phốc xích" một tiếng, Nữ Oa cũng cuối cùng không nhịn được ý cười mà bật ra tiếng.

Thật càng ngày càng không hiểu sư đệ này.

Rõ ràng khi ở trước mặt mình thì vẻ mặt hiền lành trung thực như vậy, trước mặt người khác, đột nhiên biến thành "lời lẽ sắc sảo như hoàng", "tâm tư hoạt bát"?

Trước tiên ban cho Nguyên Thủy biệt danh "lão cẩu", khiến sau này Lâm Hiên nhắc đến, Nguyên Thủy vừa nghe hai chữ đó đã cảm thấy người khác đang mắng mình.

Không, bây giờ lại còn nảy ra ý định, muốn giúp "lão cẩu" tìm một mối lương duyên.

"Ha ha ha ha..." Không chỉ Nữ Oa, ngay cả Thông Thiên, Phục Hy và những người khác cũng không nhịn được mà bật cười thành tiếng.

Nguyên Thủy, từ khi chứng đạo Hồng Hoang, nào có ai dám trào phúng như vậy?

Chưa chứng Thánh Nhân, một thân thần thông cũng không phải người khác có thể sánh bằng, từ trước đến nay chỉ có hắn khi dễ người khác, làm gì đến lượt người khác khi dễ hắn?

Hôm nay Lâm Hiên một lời nói, cũng khiến mọi người trong lòng sảng khoái một trận.

Mặc dù không ai trực tiếp mắng Nguyên Thủy, nhưng cái cảm giác sảng khoái đó lại thể hiện rõ ràng.

Lúc này Nguyên Thủy nghe thấy tiếng cười xung quanh, càng tức đến nghiến răng nghiến lợi.

Vừa rồi Bàn Cổ Phủ cũng không thể chém đứt đạo tâm của hắn,

nhưng một câu nói của Lâm Hiên lại làm cả người hắn mất khống chế.

Nếu chỉ xét từ điểm này, chẳng phải Lâm Hiên còn mạnh hơn cả uy lực của Bàn Cổ Thánh Vật sao? "Lâm Hiên tiểu tử!

Hôm nay ta không giết ngươi, uổng mang danh Thánh Nhân!" Chỉ thấy Nguyên Thủy đã tức đến bại hoại lại từ trong miệng phun ra một câu nói độc địa, tay vung Bàn Cổ Phiên đánh về phía Lâm Hiên.

Vừa rồi chỉ là lời nói đùa, nhưng Nguyên Thủy đã thực sự nổi giận, Lâm Hiên cũng không thể không tạm thời tránh mũi nhọn.

Dù sao Chuẩn Thánh tuy mạnh, nhưng trong mắt Thánh Nhân cũng chỉ là bụi bặm, chỉ nhờ chút khí vận mới có thể mấy lần ngang ngược.

Bởi vậy, chưa đợi Bàn Cổ Phiên đến gần, hắn đã dùng Thi Độn Thuật chạy xa lão chó kia một đoạn.

Nơi này vốn là địa bàn của Lâm Hiên, bố trí Hộ Giáo Đại Trận làm bức tường phòng ngự.

Lâm Hiên xuyên qua trong trận, thỉnh thoảng hiện ra ở các trận nhãn.

Nguyên Thủy muốn động thủ, nhưng cũng khó mà theo kịp bước chân của Lâm Hiên.

Đã lâu, Nguyên Thủy vẫn luôn bị Lâm Hiên giữ ở một khoảng cách nhất định, không thể vượt qua nửa phần.

Trong lòng dù tức giận đến mấy cũng đành bất lực.

Một Thánh Nhân đường đường, đuổi giết một Chuẩn Thánh cũng phí sức như vậy.

Cứ đuổi tiếp, không thể lại gần một tấc, càng thêm mất mặt.

Chi bằng dừng lại ở đây, dùng Bàn Cổ Phiên quấy nhiễu đại trận trong giáo, tuy phương pháp này không thể thương tổn căn bản, nhưng cũng không khiến người ta khinh thường.

Trong lòng nghĩ đến đây, Nguyên Thủy liền dừng bước, ném Bàn Cổ Phiên lên đỉnh đầu, từ trong miệng phun ra một ngụm thanh khí.

Khi ngụm thanh khí này bay lên Bàn Cổ Phiên, lá cờ này liền tăng vọt, chỉ trong nháy mắt đã bao trùm lấy cung điện do Lâm Hiên tạo ra, đem toàn bộ hành cung bao trùm vào trong phiên.

Ngay sau đó, Nguyên Thủy lại thúc giục diệu dụng của lá cờ này, trong phiên sinh ra trùng trùng nghiệp lực, thiêu đốt khắp mọi nơi trong hành cung.

Chương 398

Nghiệp lực nhân quả, là thứ âm hiểm nhất thế gian, một khi bị nó quấn lấy, sẽ trực tiếp xông vào nguyên thần, nhất định phải kéo người ta vào địa ngục, hủy đi toàn bộ tu vi mới thôi.

Những người trong cung, không chỉ có môn đồ của Lâm Hiên, mà còn có không ít tu sĩ chỉ đến dự tiệc.

Nguyên Thủy lại không phân biệt gì cả, nhất loạt tấn công, khiến mọi người dù là Thánh Nhân cũng sinh ra oán ý. "Nguyên Thủy lão cẩu!

Ngươi đúng là thủ đoạn tốt!" Không cần nói nhiều, trong phiên Bàn Cổ, tiếng mắng chửi Nguyên Thủy càng thêm thậm tệ, mọi người đều học theo Lâm Hiên mà gọi hắn là "lão cẩu".

Đã Nguyên Thủy có lòng dạ không tốt, vậy thì hà tất phải tôn trọng Thánh Nhân giáo chủ?

Nghiệp lực nhiễm thân, Hồng Quân hạ phàm cũng không cứu được, chỉ có thể dựa vào công đức tu luyện và nghiệp lực để chống đỡ mới có thể bảo toàn tính mạng.

Cho nên, từ khi Nguyên Thủy tế ra nghiệp lực, mọi người cũng không cần phải khách khí với Nguyên Thủy nữa.

Những người bị vây khốn trong Bàn Cổ Phiên, nhìn Nguyên Thủy.

Ban đầu hắn chỉ muốn gây khó dễ cho Lâm Hiên, dùng nghiệp lực ăn mòn trận pháp trong giáo, ép nhân quả vào thể nội môn đồ Lâm Hiên.

Nhưng lúc này, nghiệp hỏa đen kịt đã khiến họ mất đi lý trí, trong cơn hoảng loạn mới sinh ra hiểu lầm về Nguyên Thủy.

Không, tiếng mắng chửi càng lúc càng nhiều, sự hiểu lầm đó đã thực sự trở thành sự thật.

Hai chữ "lão cẩu" sớm đã bị Nguyên Thủy coi là nghịch lân của mình, đừng nói nghe người khác nói, ngay cả những từ liên quan đến hai chữ đó cũng không được, càng đừng nói trực tiếp mắng hắn trước mặt.

Trên mặt hiện lên một nụ cười lạnh, Nguyên Thủy cũng vặn vẹo khuôn mặt già nua, sát khí đằng đằng nhìn các tu sĩ trong Bàn Cổ Phiên, trong miệng lại mắng: "Ta muốn xem xem các ngươi còn có thể miệng tiện đến bao giờ!" Nói rồi, hắn lại rót pháp lực vào trong phiên, khiến nghiệp hỏa trong phiên cháy càng mạnh, hóa ra từng con rồng lửa dài xông vào trong trận.

Sau khi vào trận lại phân hóa thành từng con rắn nhỏ, lao về phía các tu sĩ trong trận.

Tổng cộng có một ngàn ba trăm hai mươi sáu con rắn đen do nghiệp lực hóa thành, vừa đúng một ngàn ba trăm hai mươi sáu người trong trận.

Chỉ là, Nguyên Thủy lại sơ suất, liền để Thông Thiên, Nữ Oa, Phục Hy ba người cũng lọt vào.

Ba người này tuy giao hảo với Lâm Hiên, khi Nguyên Thủy ức hiếp hắn, vốn dĩ nên ra mặt giúp đỡ.

Nhưng bất đắc dĩ, đạo sư Hồng Quân có ước thúc, không thể tự ý xuất thủ, nên đành đứng ngoài quan sát, không thể tự mình đi thỉnh giáo Nguyên Thủy.

Bây giờ Nguyên Thủy đã ra tay với họ, vậy thì ước thúc đó cũng có thể xé bỏ.

Ba người nhìn nhau một cái, ngầm hiểu ý, nhảy vọt người lên,

bước ra khỏi Bàn Cổ Phiên, đi đến trước mặt Nguyên Thủy, hổ thị đam đam, vẻ mặt bất thiện.

Nguyên Thủy thấy vậy chỉ có thể cười khổ, trong lòng oán trách vừa rồi đã quá lỗ mãng.

Rõ ràng biết có Lâm Hiên đang ở trong hành cung, sao khi động thủ lại không cẩn thận?

Trời khiến hắn phải nhíu mày, để ba kẻ kia liên thủ đối phó.

Trong số các Thánh Nhân, Nữ Oa có thực lực yếu nhất, Tây Phương Nhị Thánh đứng trên Nữ Oa, sau đó mới đến Tam Thanh.

Vốn dĩ chỉ cần Nguyên Thủy đơn độc đối đầu với Nữ Oa, muốn thắng cũng không quá khó khăn.

Nhưng thêm cả Thông Thiên, một Thánh Nhân cùng Tam Thanh Giáo, thì tình hình lại không tốt như vậy.

Trong Tam Thanh, Lão Tử có thực lực mạnh nhất, còn lại Nguyên Thủy và Thông Thiên đều có sở trường riêng.

Thông Thiên có Tru Tiên Kiếm Trận trong tay, lại lấy sát phạt nhập đạo, có thể nói là hung binh chi khí, không ai địch nổi; Nguyên Thủy thì thuận theo thiên ý, lấy Tam Bảo Ngọc Như Ý thành đạo, càng thiện về hộ thân.

Một công một thủ, một mâu một thuẫn, cũng là thế cân bằng ngang nhau.

Nhưng bây giờ cán cân đã nghiêng về phía Thông Thiên khi có thêm một Thánh Nhân Nữ Oa, thắng bại đã nghiêng hẳn, Nguyên Thủy không còn chiếm ưu thế.

Nhưng nếu cứ thế mà lui đi?

Điều đó cũng không thể.

Lâm Hiên tiểu tử này vốn có một cái miệng lanh lợi, nếu hắn dừng thủ đoạn sau khi Thánh Nhân xuất hiện, chẳng phải sẽ bị cái miệng của Lâm Hiên bêu riếu thành kẻ bắt nạt kẻ yếu, sợ kẻ mạnh sao?

Ngày sau còn mặt mũi nào trước Nữ Oa và Thông Thiên hai người?

Bởi vậy, lúc này Nguyên Thủy cũng cưỡi hổ khó xuống.

Đánh?

Lại không đánh được; không đánh?

Lại không giữ được thể diện, để người khác nắm thóp, bị người khác chế giễu. "Nguyên Thủy lão cẩu, ngươi cũng có ngày hôm nay!" Nữ Oa và ba người khác cũng nhìn ra tâm tư của Nguyên Thủy, trên mặt đều nở một nụ cười lạnh lùng, càng thể hiện sự bất hòa với Nguyên Thủy.

Chương 399

Ngay khi bốn người chuẩn bị động thủ, từ trên trời bay xuống một bức đồ họa, trên đó in hình Âm Dương Lưỡng Nghi, lại có Sinh Tử nhị khí vây quanh.

Nữ Oa nhận ra, vật này là của Lão Tử, bức đồ này đã xuất hiện, vậy thì Lão Tử chắc cũng không còn xa.

Quả nhiên, sau bức đồ này, lại có một lão già từ trên trời giáng xuống, đầu búi tóc, tay chống gậy, dưới háng cưỡi một con trâu xanh, sau lưng hiện ra tử khí, trừ Lão Tử ra còn có thể là ai?

Chỉ là, không biết hắn không ở trong Đâu Suất Cung mà an phận, xuống đây làm gì. "Đại sư huynh khỏe không?" Nữ Oa và Thông Thiên hai người trong miệng tuy xưng hô cung kính với Lão Tử, nhưng trên mặt hai người lại không hề thấy ý kính trọng Lão Tử.

Nhưng Lão Tử đối với điều này cũng không lấy làm lạ, chỉ chắp tay đáp lễ.

Lão Tử hai tay vừa triển khai, hiện ra một đạo pháp lệnh của Hồng Quân, nói: "Ta, Đạo Đức Thiên Tôn Lý Nhĩ, hôm nay hạ phàm, nhận ủy thác của đạo sư Hồng Quân.

Thiên đạo lại biến, chính trị Phong Thần, chỉ là phàm nhân hạ giới lại không tự biết.

Các ngươi đã là Thánh Nhân, cũng nên gánh vác trách nhiệm giám quản chúng sinh, lấy đại phàm nhân để hiểu thiên thời, thúc đẩy việc Phong Thần. ..." Thì ra, Hồng Quân thấy hạ giới trì hoãn, đặc biệt phái Lão Tử đốc thúc mọi người, thúc đẩy việc Phong Thần sớm hơn.

Chỉ là, Hồng Quân truyền chỉ, vì sao lại đúng lúc này?

Mọi người vừa khó khăn lắm mới tìm được cơ hội làm khó Nguyên Thủy, Hồng Quân lại đột nhiên hạ ý chỉ.

Chẳng lẽ cũng là cố ý để giải vây cho Nguyên Thủy sao?

Lại nhìn Lão Tử một cái, lại thấy hắn vuốt râu nhướng mày, trong mắt hiện lên một chút tiếc nuối.

Nữ Oa cũng hiểu, không phải Hồng Quân muốn giải vây cho Nguyên Thủy, mà là đã sớm hạ pháp chỉ cho Lão Tử.

Chỉ là Lão Tử thấy Nguyên Thủy đang muốn làm khó tân giáo của Lâm Hiên, mới nhân cơ hội này, không hạ phàm ngay, muốn Lâm Hiên phải chịu chút khổ sở trong tay Nguyên Thủy.

Nhưng không ngờ, Nữ Oa và Thông Thiên hai người đột nhiên ra tay, Lão Tử sợ Nguyên Thủy chịu thiệt, mới vội vàng hiện thân.

Nữ Oa sau khi hiểu rõ chân ý của Lão Tử cũng không nhịn được mà cười lạnh một tiếng, trong lòng thầm mắng một câu: "Lão già này đánh đấm thật hay!

Muốn đồ đệ của ta không chịu thiệt cũng không phải chuyện dễ dàng gì.

Uy năng của Nguyên Thủy, dù có Bàn Cổ nhục thân và Khai Thiên Phủ trấn giáo, Nguyên Thủy muốn làm tổn thương căn bản tân giáo của sư đệ ta cũng là mơ tưởng!

Nếu còn tiến thêm một bước, chọc giận sư đệ của ta, bày ra Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, Nguyên Thủy vào trận cũng phải lột da mới có thể ra được!" Lời Nữ Oa nói quả không sai, Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận và Tru Tiên Kiếm Trận, một là sát trận số một trước Hồng Hoang, một là sát trận số một sau Hồng Hoang.

Uy lực hai cái tương đương, bất phân trên dưới.

Kim Tiên tầm thường, vào trận tức chết.

Thánh Nhân đối mặt với biến hóa trong trận, một khi không cẩn thận cũng phải chịu thiệt lớn trong trận.

Trước đây Lâm Hiên dùng trận này đối địch với người khác, sở dĩ không thể phát huy công hiệu như vậy, nguyên nhân là Thập Nhị Tổ Vu còn chưa hoàn chỉnh.

Tuy có trận kỳ để bày trận, nhưng người cầm trận kỳ lại yếu hơn không ít, nên uy lực trận pháp chỉ có một hai phần mười.

Nguyên Thủy sau khi nghe Lão Tử truyền lời cũng trong lòng cảm kích.

Nếu không kịp thời đến, e rằng hôm nay thật sự hung nhiều cát ít, tuy không có nguy hiểm vẫn lạc, nhưng bị người ta giáo huấn trước mặt nhiều người như vậy cũng không tốt.

Liền nói với Lão Tử một tiếng "Đại thiện" và đồng tình với pháp chỉ của Hồng Quân do Lão Tử truyền ra. "Phong Thần đã định, cũng nên thuận ứng thiên ý.

Xiển Giáo và Tiệt Giáo hãy phái môn đồ tham gia vào trận chiến Phong Thần.

Nhưng lại luôn có người không màng đại cục, gây sự.

Hôm nay đạo sư Hồng Quân đã thúc giục, chúng ta các Thánh Nhân cũng nên lại nghị sự về Phong Thần Bảng.

Môn đồ Tiệt Giáo có tổng cộng vạn danh, số người của Xiển Giáo ta thì thưa thớt.

Bởi vậy, nên để Thông Thiên giáo chủ trước tiên ký tên vào danh sách Phong Thần Bảng, sau đó ta sẽ bổ sung số người còn lại." "Lão chó ngươi dám!" Lời Nguyên Thủy vừa dứt, Thông Thiên giáo chủ

lập tức quát mắng.

Xiển Giáo và Tiệt Giáo vẫn luôn bất hòa, nhưng Thông Thiên không ngờ, lại đẩy toàn bộ việc Phong Thần lên đầu hắn!

Môn đồ Tiệt Giáo tuy đông đảo, nhưng thực sự có thực lực cũng chỉ khoảng hơn hai trăm vị.

Nếu để những người này đều lên Phong Thần Bảng, thì khí vận trong giáo lại do ai gánh vác?

Ngay lập tức liền phản bác Nguyên Thủy: "Ta thấy Thập Nhị Kim Tiên trong giáo ngươi thích dùng ác thi, trong lòng ngoài miệng không đồng nhất, vừa hay có thể làm người lên bảng, cũng là vì giáo ngươi thêm công đức, bảo đảm ngày sau giáo ngươi hưng thịnh!" Thập Nhị Kim Tiên chính là căn bản của Xiển Giáo, pháp lực cao thâm, đạo hạnh cảm thiên, phúc trạch sâu dày, chính là có thể vì Xiển Giáo mà đặt nền móng.

Nhưng Thông Thiên mở miệng lại muốn đưa họ lên bảng, cũng có thể thấy hận ý của Thông Thiên đối với Nguyên Thủy như thế nào, nhất định phải đoạn tuyệt uy nghiêm của Xiển Giáo mới thôi.

Chương 400

Nhưng, cuối cùng người lên bảng, lại không phải chỉ hai người bọn họ thảo luận mà có kết quả.

Cần Thánh Nhân đề bút, tự mình ký tên lên bảng mới tính.

Chỉ tranh chấp bằng lời nói, lại giống như trăng trong gương, hoa trong nước, cuối cùng cũng thành công cốc.

Cuối cùng Lão Tử ngăn cản hai người cãi vã, trong miệng nói: "Lần Phong Thần này, vốn là tranh chấp giữa hai giáo.

Nhưng câu 'Tây Phương Nhị Thánh thác mộng cho ta' của nhân hoàng cũng đã kéo Phật Giáo vào đó.

Hôm nay Lâm Hiên lại lập tân giáo, lại vốn là nhân vật chính của Phong Thần, tân giáo cũng đương nhiên phải nằm trong cuộc Phong Thần này.

Danh sách trên bảng có tổng cộng hơn ba trăm sáu mươi vị, trừ đi Tỷ Can đã lên bảng, còn lại ba trăm năm mươi chín vị trí, bốn vị giáo chủ có thể chia đều, ký tên môn đồ lên, hoàn thành việc Phong Thần, cũng đến đây viên mãn." Lão Tử chủ trì Nhân Giáo, lần Phong Thần này, lấy tứ giáo trợ giúp Nhân Giáo hoàn thành sát kiếp, chứ không phải Nhân Giáo cùng tứ giáo tương hỗ tranh đấu.

Cho nên đối với việc ký kết danh sách lên Phong Thần Bảng cũng tỏ ra không quan tâm.

Từ sau khi Nữ Oa tạo người, nhân vật chính của thiên địa liền vẫn luôn do Nhân Giáo chủ tể.

Sinh diệt luân hồi, tuy có thay đổi, nhưng được thiên đạo chiếu cố, ai có thể tồn tại vĩnh viễn?

Xiển Giáo, Tiệt Giáo, Phật Giáo, ba giáo lại thoát thai từ trên Nhân Giáo, không giống giáo này vĩnh viễn tồn tại.

Một khi vận chuyển không cẩn thận, gặp phải mưu kế của người khác, sẽ có tai họa diệt vong.

Bởi vậy, Thông Thiên, Nguyên Thủy, Bồ Đề ba người cũng không giống Lão Tử quả cảm, tương kế, chỉ để bảo lưu đạo thống, lại sinh ra tạo hóa. (Tân giáo của Lâm Hiên đa phần là Vu tộc, cho nên không thoát thân từ Nhân Giáo.

Hơn nữa, trong số Vu tộc, duy nhất Cửu Phượng được Lâm Hiên ban thưởng, tu xuất nguyên thần.

Muốn môn đồ trong giáo lên Phong Thần Bảng, cũng không có năng lực đó.) "Theo ta thấy, Phật Giáo có số lượng người đông đảo nhất, cũng có thể ký người lên bảng, hoàn thành lượng kiếp này. ..." Thế lực Phật Giáo suy yếu, chỉ có thể tồn tại ở phương Tây, nhưng lại bị Cơ Xương bức bách, muốn con trai hắn hô lên một câu "Tây Phương Nhị Thánh thác mộng cho ta", phá hỏng kế hoạch của Lâm Hiên, khiến Phật Giáo cũng vướng vào nhân quả của lần Phong Thần này.

Sau đó Chuẩn Đề lại lợi dụng tranh chấp Hoàng Hà, cướp lấy Bình Tâm Luân Hồi Chi Lực từ trong tay Lâm Hiên.

Hận ý của Lâm Hiên đối với Chuẩn Đề cũng luôn ghi tạc trong lòng.

Lần thương nghị Phong Thần Bảng này, chỉ thấy hai vị Thánh Nhân Xiển Giáo và Tiệt Giáo tranh chấp, lại làm sao có thể không kéo Chuẩn Đề xuống nước?

Quả nhiên, sau khi Lâm Hiên mở miệng nhắc đến Phật Giáo, ánh mắt Thông Thiên và Nguyên Thủy hai người đều khựng lại.

Lần Phong Thần này có bốn giáo tương tranh, nếu chỉ có Xiển Giáo và Tiệt Giáo đối địch lẫn nhau, chẳng phải sẽ để Phật Giáo làm ngư ông đắc lợi sao?

Bởi vậy, hai người tâm thần nhất chuyển, tạm dừng tranh cãi, nhìn về phía Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn hai người, trong miệng lẩm bẩm nói: "Lời đạo hữu Lâm Hiên nói rất đúng.

Sau lượng kiếp này, Phật Giáo đại hưng, nhưng trong lượng kiếp này, giáo phái lại chỉ ẩn thân trong Phật quốc, đứng ngoài xem lửa, như vậy ít nhiều cũng không hay.

Theo ta thấy, số người lên Phong Thần Bảng, cũng nên do Phật Giáo bổ sung phần lớn mới phải." Phật tử Phật quốc ức vạn, phân ra hơn hai trăm người lên Phong Thần Bảng cũng không có trở ngại lớn.

Nhưng việc này liên quan đến thể diện.

Chân linh trên Phong Thần Bảng là để Thiên Cung tìm kiếm lương tướng, đệ tử trong giáo nếu đã lên Phong Thần Bảng sau này phải chịu sự quản chế của Thiên Cung, thân là giáo chủ, đệ tử dưới trướng lại phải đi quỳ bái Ngọc Đế Vương Mẫu sao?

Bởi vậy, Nguyên Thủy và Thông Thiên hai người vừa đề xuất phương pháp, Bồ Đề và Tiếp Dẫn hai người liền lắc đầu, trong lòng không muốn. "Phật Giáo ta đại hưng chỉ là định số, dựa vào đâu lại muốn môn đồ trong giáo ta đi lấp đầy số lượng?

Hai vị giáo chủ trong lòng có ý ghen tị, nhưng cũng không thể làm khó ta như vậy chứ." Đúng như câu nói, người hiền bị người lấn, ngựa lành bị người cưỡi.

Thánh Nhân, cũng không thoát khỏi sự ràng buộc của lời nói.

Tây Phương Nhị Thánh vừa lộ ra ý sợ hãi, Thông Thiên lập tức tiến lên, bày ra vẻ mặt lạnh lùng, quát mắng hai người: "Nếu Phật

Giáo được khí vận Phong Thần lần này, thì tự nhiên cũng nên cống hiến trách nhiệm cho việc Phong Thần này.

Danh sách lên Phong Thần Bảng, nên từ trong Phật Giáo mà ra!" Sau Thông Thiên, Nguyên Thủy tuy không nói lời nào, nhưng vẻ tán thưởng trong hai mắt cũng biểu lộ ý của hắn như thế nào, chính là muốn cùng Thông Thiên như nhau, ăn chắc Phật Giáo!

Thế giới Hồng Hoang, thực lực là trên hết.

Đến bây giờ, quy tắc đó vẫn không thay đổi.

Tu vi của Tây Phương Nhị Thánh không bằng Tam Thanh, vậy thì chỉ có thể mặc người bắt nạt, không thể ngụy biện.

Chuẩn Đề Tiếp Dẫn bất đắc dĩ, chỉ có thể thở dài không ngừng, bay ra một đạo tường quang, cuốn lấy Khương Tử Nha bị Nguyên Thủy giẫm dưới chân.

Từ trên người hắn lấy ra Phong Thần Bảng, rồi cầm bút mực, viết danh sách môn đồ trong giáo lên Phong Thần Bảng.

Nhưng, khi viết danh sách, hắn lại không hề thật thà như vậy, đã dùng một chút tâm cơ.

Chuẩn Đề mượn lực luân hồi của Bình Tâm Nương Nương, lại lấy Thất Bảo Diệu Thụ làm phụ trợ để thành lập Tiểu Lục Đạo.

Chương 401

Sau đó lại hạ công đức vào trong Tiểu Lục Đạo, diễn sinh ra chủng tộc mới là A Tu La.

Vì tộc người này sinh ra ở Phật quốc, cho nên cũng nằm trong số Phật tử.

Những cái tên Chuẩn Đề vừa viết lên Phong Thần Bảng, cũng đa phần là người trong tộc này.

Số lượng môn đồ thực sự thuộc về giáo phái của hắn, lại chỉ có vài người. "Hoắc!" Một ngụm khí dài phun ra, sau khi một hơi viết hai trăm linh tám danh sách lên thần bảng, Chuẩn Đề cũng phân ra nguyên thần lạc ấn đánh vào Phong Thần Bảng.

Chỉ thấy trên bảng bay ra một đạo quang mang, sau đó lại phân thành hai trăm linh tám sợi tơ nhỏ, từ bốn phương tám hướng tản ra, đi tìm những người lên bảng, chỉ chờ sau khi thân tử, liền phái chân linh bay về Phong Thần Bảng.

Sau khi Tây Phương Nhị Thánh ký tên, đến lượt Thông Thiên và Nguyên Thủy ký.

Chỉ là hai người lại dừng tay, không muốn tiếp tục tiến hành. "Lần Phong Thần này là tứ giáo tương tranh, hiện tại Lâm Hiên mới lập tân giáo, chưa thành khí hậu.

Phong Thần tuy đã triển khai, nhưng cũng chưa đến thế nước lửa.

Theo ta thấy, việc ký kết Phong Thần Bảng cần phải nghị luận lại mới được." Nguyên Thủy lão cẩu tuy ngày thường làm người không ra gì, nhưng trong việc Phong Thần này tìm cớ thật không hàm hồ.

Một phen lời nói đó, khiến Tây Phương Nhị Thánh trong lòng tức

giận, nhưng lại không tìm ra lý do để phản bác.

Thiên đạo đã định, Phong Thần cũng nên theo đó mà tiến hành.

Nhưng Phật Giáo nhập kiếp, Lâm Hiên lại lập tân giáo, biến cố trùng trùng, nên mới luôn trì hoãn.

Tứ giáo tương tranh, nhưng bây giờ lại chỉ còn ba giáo.

Nguyên Thủy dùng điều này làm cớ, cũng hợp tình hợp lý, bức cho Tây Phương Nhị Thánh á khẩu không lời, chỉ có thể trong lòng thầm mắng một câu "Thật đúng là đồ vô liêm sỉ!" rồi phất tay áo bỏ đi.

Sau khi Bồ Đề và Tiếp Dẫn hai người đi khỏi, trên mặt Thông Thiên cũng hiện lên một nụ cười.

Vốn dĩ theo thiên số, Tiệt Giáo lấy sát phạt nhập đạo, giống như Vu tộc, gánh nặng tiến lên, thiên đạo không dung tha, cũng nên thua Xiển Giáo thuận ứng thiên ý trong lần Phong Thần này.

Không ngờ hôm nay lại có thể ép Phật Giáo ký tên hơn hai trăm người, vì Tiệt Giáo tranh được một phần khí vận, có thể bảo toàn đạo thống...

Tuy có tổn thương, nhưng cũng tốt hơn kết quả trước kia một chút.

Sau một trận sảng khoái, Thông Thiên đi cáo biệt Lâm Hiên rồi cũng rời đi.

Sau đó, Lão Tử nhìn Phong Thần Bảng một cái cũng cất bước rời đi, chỉ còn lại một mình Nguyên Thủy hổ thị đam đam nhìn chằm chằm Lâm Hiên.

Khương Tử Nha vốn là môn đồ dưới trướng hắn, cũng nên nghe theo lệnh.

Chỉ là không ngờ, Lâm Hiên lại dám giở trò lên đầu hắn, khiến

việc Khương Tử Nha hạ giới lại nổi sóng.

Sở dĩ hôm nay hắn vội vàng đến đây, cũng không ngoài việc muốn giải quyết chuyện này với Lâm Hiên, khiến Khương Tử Nha biết đường quay về.

Hồng Quân đã ban mệnh, Khương Tử Nha là nhân vật chính của lần Phong Thần này.

Nguyên Thủy tuy là sư tôn, nhưng cũng không thể tự ý thay đổi.

Còn việc hạ giới rốt cuộc phụ tá cho ai, lại phải do hắn định đoạt.

Hắn chỉ muốn đích thân ép Lâm Hiên đến trước mặt, để Lâm Hiên giải thích rõ ràng ngọn nguồn với Khương Tử Nha, mới hoàn thành việc này.

Nhưng, nhìn ý tứ của Lâm Hiên, hắn cũng biết việc này là vô vọng.

Muốn động thủ, nhưng có Nữ Oa ở bên cạnh cũng không làm gì được, cuối cùng chỉ oán hận nhìn Lâm Hiên một cái, rồi cũng rời khỏi đó.

Sau khi Nguyên Thủy đi, những tán tu còn ở lại trong giáo cũng hướng về phía Lâm Hiên bái lạy, bày tỏ ý muốn nhập giáo.

Cổng lớn Phật Quốc tuy cũng mở ra, không phân biệt bối phận, chỉ cần độ sát kiếp.

Vốn dĩ đây nên là lựa chọn tốt nhất, không cần giống như vào tân giáo của Lâm Hiên, đi bái một hậu bối làm sư.

Vừa rồi Lão Tử đến, Thông Thiên và Nguyên Thủy hai người ép Tây Phương Thánh Nhân, bất đắc dĩ đành phải tiến hành ký kết Phong Thần Bảng trước.

Hành động này, cũng cho thấy sự yếu đuối của Tây Phương Nhị

Thánh, không dám làm khó Nguyên Thủy.

Vừa rồi, khi Nguyên Thủy tế luyện Bàn Cổ Phiên, mọi người đều từng người từng người một mắng Nguyên Thủy.

Sau này nếu Nguyên Thủy tìm đến báo thù, chỉ dựa vào sự che chở của Tây Phương Thánh Nhân ư?

Sợ rằng đó chỉ là giấc mơ hão huyền.

Ngược lại xem hành động của Lâm Hiên.

Chương 402

Tuy chưa thể chứng đạo Thánh Nhân, nhưng đối đầu với Nguyên Thủy cũng không hề yếu thế, hơn nữa còn có Nữ Oa, Thông Thiên hai người giúp đỡ, cũng có thể cùng Nguyên Thủy tranh chấp một hai.

Lâm Hiên thấy mọi người bái lạy, tuy biết họ chỉ là bất đắc dĩ, không tìm được chỗ dựa khác, chỉ có thể như vậy, nhưng cũng khó tránh khỏi vui mừng đôi chút.

Môn hạ thực sự có thực lực, chỉ có một mình Cửu Phượng.

Tướng quân Hình Thiên tuy cũng là Chuẩn Thánh, nhưng không tu nguyên thần, thực lực luôn kém người khác một bậc.

Đối phó với những tán tu nghèo khổ không có pháp bảo thì có thể chiếm chút lợi thế, nhưng so với đệ tử Xiển Giáo thì lại yếu hơn nhiều.

Ngồi trên bảo tọa giáo chủ, Lâm Hiên nhìn những người phía dưới trong lòng cũng không khỏi tính toán một phen.

Những người này tuy cũng xưng là sư tôn, nhưng bị ép buộc về hình thức, cũng chưa chắc là thật tâm.

Người lên bảng trong giáo ta, cũng chính có thể lấy ra để bù đắp.

Nghĩ vậy, Lâm Hiên cũng đưa mắt nhìn về phía một con lang yêu dưới sân.

Con yêu này là thủ lĩnh của một bầy sói sau Hồng Hoang, không cẩn thận ăn phải một bộ thi hài của yêu nhân vẫn lạc, mới sinh ra thần trí, tu luyện thành tiên.

Lang yêu đa nghi, dò xét tâm tư người khác, không cam chịu lâu dài dưới trướng một người.

Chỉ cần hơi có gió ngược, tất yếu sẽ lộ ra dã tâm.

Nhân vật như vậy, vừa hay được Lâm Hiên phái xuống hạ giới để dẫn ra một chiến thần khác của lần Phong Thần này.

Ba mươi năm sau, dưới chân núi Đào Sơn, tiên nữ Thiên Cung tự ý hạ giới, kết hợp với phàm nhân sinh một nam anh.

Sau đó nam anh này lại bái dưới trướng Ngọc Đỉnh Chân Nhân của Xiển Giáo, tu luyện công pháp, thành Kim Tiên, độc cư trên Quan Giang Khẩu, bảo vệ một phương an định.

Chỉ là hiện nay, Lâm Hiên lại muốn dùng hắn để hoàn thành Phong Thần, chuyện ba mươi năm sau cũng cần phải xảy ra sớm hơn mới được.

Bởi vậy, Lâm Hiên cũng phân ra nguyên thần, vận dụng đại pháp lực khiến vị tiên nữ trên trời và phàm nhân kia gặp mặt trước.

Trong Dao Trì, Dao Cơ cũng không biết vì sao, hôm nay trong lòng đột nhiên phiền muộn, nhìn chán cảnh quan Thiên Cung, muốn xuống hạ giới dạo chơi một chuyến.

Thân cưỡi một đám mây lành cũng bay thẳng đến nhân gian.

Luật pháp Thiên Cung sâm nghiêm, tuy là muội muội của Ngọc Đế, nhưng cũng cần tuân thủ phép tắc.

Hơn nữa phía dưới đang là lúc Phong Thần, Ngọc Đế càng ban hạ pháp chỉ, nghiêm lệnh tiên nhân hạ phàm.

Dao Cơ trong lòng phiền muộn, cũng chỉ có thể đi về phía gần nhất, chính là nơi Đào Sơn tọa lạc.

Ngọn núi này hình dáng đầy đặn, giống như một quả đào nằm trên mặt đất, lại có hoa đào nở khắp nơi, màu hồng phấn đáng yêu, nên mới có cái tên như vậy.

Dao Cơ vừa hạ phàm, thấy hoa đào trên cây nở rộ, liền sinh ra ý muốn thưởng ngoạn.

Thi pháp thuật, biến ra một cái ghế, rồi ngồi đó ngắm hoa đào.

So với tiên cảnh Dao Trì, phàm gian tuy không có vẻ lộng lẫy, nhưng hương thơm của đất dưới chân xộc vào mũi, cũng không hư giả như Thiên Cung, hiện ra vài phần chân ý.

Dao Cơ từ khi có ký ức đến nay chưa từng bước ra khỏi Thiên Cung nửa bước, lần đầu tiên thấy cảnh trí như vậy, tự nhiên phải say đắm một phen.

Chỉ là hạ giới đang là lúc Phong Thần, tai họa nhiều.

Khoảng yên bình không bao lâu đã bị cắt ngang.

Từ xa, một tiếng "Cứu mạng!" truyền vào tai Dao Cơ, khiến nàng phải chú ý.

Định mắt nhìn, lại thấy một con hổ quái đang truy đuổi phàm nhân.

Dao Cơ lòng thiện, không nỡ nhìn người chết.

Liền ra tay thu phục con hổ yêu đó, cứu lấy tính mạng phàm nhân, cũng kết hạ cơ duyên với hắn.

Người này chính là cha của Dương Tiễn, nam anh được sinh ra ba mươi năm sau.

Lâm Hiên muốn cả hai đứa trẻ, hôm nay chỉ là lần đầu tiên gặp mặt, nếu thật sự phải chờ đợi từng năm từng năm, cho đến khi nam anh trưởng thành thì không biết phải mất bao lâu.

Lâm Hiên sốt ruột, lần nữa thúc giục pháp lực, muốn thời gian nơi hai người đó ở tăng tốc, cho đến khi Dương Tiễn ra đời mới dừng tay.

Thở dài một tiếng mãn nguyện, Lâm Hiên cũng muốn con lang yêu kia đi đến chân núi Đào Sơn tìm Dương Tiễn.

Một bên khác, Chuẩn Đề trở về giáo phái, cũng tính toán đến chuyện hạ giới.

Phật chủ Phật quốc có tổng cộng ba vị: hiện tại, quá khứ, vị lai.

Chỉ khi ba vị Phật chủ tề tụ, Phật Giáo mới hoàn chỉnh.

Chương 403

Quá Khứ Phật Nhiên Đăng đã ra đời, Hiện Tại Phật Như Lai chủ trì trung ương, Vị Lai Phật cũng có thể diễn hóa Phong Thần, tự mình ra đời.

Nhưng, hôm nay bị Nguyên Thủy, Thông Thiên cưỡng bức, chỉ có Phật Giáo ký Phong Thần Bảng cũng khiến hắn vô cùng tức giận.

Thực lực kém người, bị người ta bắt nạt vốn là chuyện thường tình.

Nhưng Chuẩn Đề nhỏ nhen, không biết nhẫn nhịn, suy trước nghĩ sau, cũng muốn dùng thủ đoạn để báo thù Xiển Giáo, Tiệt Giáo.

Chỉ thấy, hắn thi pháp lực, cũng làm thời gian Vị Lai Phật xuất thế sớm hơn.

Cầm Thất Bảo Diệu Thụ, tiến đến trước một ngọn núi, rót công đức vào trong một tảng đá núi.

Tảng đá núi được điểm hóa, từ bên trong nứt ra một con khỉ lông lá.

Sau đó Chuẩn Đề lại niệm với con khỉ lông lá kia một câu: "Ngươi có duyên với Phật Giáo ta, có thể đảm nhiệm chức Vị Lai Phật chủ." Lời này vừa truyền ra, con khỉ kia liền khoanh chân ngộ đạo, hiểu rõ thiên cơ, bái Chuẩn Đề một lễ, trong miệng đáp: "Tạ ơn sư tôn chỉ dạy." Con khỉ kia cũng biết được mệnh đồ của mình, sau khi bái Chuẩn Đề, liền tự mình vội vàng đến Đông Hải, lấy pháp bảo.

Tộc Long, từ sau khi Lâm Hiên tru diệt Chúc Long, càng ngày càng yếu ớt.

Ngay cả loại không ra gì như Ngao Bính, cũng có thể xưng là Long

Vương.

Long tính hiếu dâm, thích nữ sắc.

Ngao Bính tuy đã già, nhưng sắc tâm lại không hề giảm sút.

Hằng ngày, ăn tiệc rượu, lại gọi mấy mỹ nữ đến để chiến đấu một trận.

Không ngờ, họa từ trời giáng xuống, sau một trận địa chấn sơn lay, một đạo thanh khí lại xông vào trước mặt hắn, đoạt lấy tính mạng của hắn.

Cùng với những nữ quyến trên giường cũng bị thanh khí chém thành hai nửa, Long Cung trên dưới, một mảnh huyết tinh, không còn một ai sống sót.

Đến lúc này, thanh khí hiện ra bản tướng, lông dài mặt nhọn, chính là con khỉ đá vừa được Chuẩn Đề điểm hóa.

Sau khi dọn dẹp Đông Hải, con khỉ đá cũng thẳng tiến đến bảo khố Long Cung, cuối cùng ở vị trí đó cầm một cây thiết côn thông thiên, trên thân côn khắc bốn chữ lớn "Như Ý Kim Cô".

Hôm nay con khỉ đá muốn lấy pháp bảo, chính là cây côn này.

Thi triển thần thông, biến bảo vật này thành lớn bằng ngón tay, một ngụm nuốt vào bụng.

Rồi ở đan điền luyện hóa Như Ý Kim Cô, cho đến khi luyện nó liên kết với nguyên thần.

Sau đó liền cất bước đi đến Phật quốc, ngồi vào vị trí Vị Lai Phật chủ.

Nhiên Đăng và Như Lai cũng biết thân phận của con khỉ đá.

Thấy vậy, liền lần lượt lấy ra cành Bồ Đề và lá Thất Bảo Diệu Thụ đưa tặng vào tay con khỉ đá.

Hai chiếc lá cây vừa vào tay con khỉ đá, liền lóe lên hào quang, dung nhập vào hai tay của con khỉ đá.

Sau hào quang, con khỉ đá trên người lại sinh ra kim giáp, sau lưng lại mọc ra phi phong tía.

Theo thiên ý, lần Phong Thần này, Phật Giáo nhập thế, nên do Vị Lai Phật dẫn dắt Phật tử, cùng đệ tử dưới trướng Lâm Hiên tranh đấu, lấy chiến tranh để ngăn sát phạt.

Cho nên Phật hiệu của Vị Lai Phật chủ cũng nên là "Đấu Chiến".

Cùng lúc đó, ở Quan Giang Khẩu, sau khi Dao Cơ hạ phàm vì lo lắng huynh trưởng phái người bắt về Thiên Cung, nên vẫn luôn ẩn giấu pháp lực, sống như một phàm nhân tự tại.

Nhưng hôm nay, Đông Hải đột nhiên phát đại hồng thủy, Quan Giang Khẩu lại liền với Đông Hải.

Từng đợt sóng nước xông vào bờ sông, nhấn chìm toàn bộ Quan Giang Khẩu vào trong.

Ngay cả con cái và trượng phu của nàng cũng bị cuốn trôi trong dòng nước lũ.

Trong cơn sốt ruột, nàng cũng không màng liệu có bị Thiên Cung tra ra tung tích hay không, thi triển pháp lực vén nước ra, ở dưới đáy nước tìm kiếm con cái của mình.

Một đạo huyền quang từ ngón tay nàng thoát ra, trên không trung biến hóa qua lại, cuối cùng thành hình một chiếc bè gỗ, chui vào trong nước.

Dao Cơ cũng dùng thần thức bao phủ trên chiếc bè gỗ, ở trong nước tìm thấy bóng dáng trượng phu và con trai, dùng bè gỗ nâng họ lên mặt nước.

Dương Tiễn phụ tử hai người nổi trên mặt nước thở hổn hển.

Một nhà ba miệng vừa định đoàn tụ, trên trời lại mây đen che khuất mặt trời, tiếng sấm chấn động, một hàng tiên binh áo giáp vàng gõ chiêng trống đứng trên mây.

Người cầm soái, hình dáng uy nghiêm, mặt đen hình khôi, tay trái cầm một bảo kiếm, tay phải cầm một trường kích, chân đạp huyền quy, lưng tựa đẳng xà, chính là một trong Tứ Phương Đại Đế của Thiên Giới, Chân Võ Đãng Ma Thiên Sư.

Vừa hiện thân, Chân Võ liền dùng tiếng sấm chấn tai hỏi Dao Cơ: "Dao Cơ, ngươi có biết tội?" Một nơi khác, dưới chân Bất Chu Sơn, lang yêu được Lâm Hiên mệnh lệnh phái ra khỏi cung, nhưng cũng không có việc gì cụ thể, nhàn rỗi vô vị, chỉ ở nhân gian quanh quẩn, bốn phía du ngoạn.

Cũng thật trùng hợp, lang yêu lang thang khắp nơi lại vừa vặn lang thang đến trước Quan Giang Khẩu, tận mắt chứng kiến Chân Võ Đại Đế bắt muội muội của Ngọc Đế.

Trong Thiên Cung tuy có Tứ Phương Đại Đế, nhưng địa vị chênh lệch, vẫn luôn lấy Ngọc Đế làm tôn chủ.

Chương 404

Chân Võ một thân tu vi cũng không yếu, nhưng lại phải khuất tôn dưới trướng Ngọc Đế, lâu ngày cũng ít nhiều có chút không vui.

Hôm nay thấy thiên binh xuất cung hạ giới bắt người, tò mò hỏi một câu người bị bắt rốt cuộc là ai, biết được chính là muội muội của Ngọc Đế, liền xin đi hạ giới, khi ra tay càng không lưu tình.

Đáng thương Dao Cơ, tuy trên người có chút pháp lực, nhưng làm sao có thể địch lại Đại Đế?

Chưa kịp chống cự, đã bại trận, Chân Võ chỉ một tay chộp lấy, liền bắt Dao Cơ vào trong tay.

Phía dưới Dương Tiễn phụ tử hai người thấy Dao Cơ bị bắt, trong lòng vừa lo vừa giận, nhưng lại ngay cả thuật phi thiên đơn giản nhất cũng không biết, đối mặt với thiên binh lại có thể có biện pháp gì?

Không những không giúp được Dao Cơ, ngược lại tiếng khóc la của hai người lại thu hút sự chú ý của Chân Võ.

Trong miệng lạnh lẽo cười một tiếng, cũng mắng hai người đó: "Đúng là đồ nghiệt chủng không biết liêm sỉ!

Không xem xem thân phận của mình mà lại dám vấy bẩn tiên tử Thiên Cung.

Xem ta bắt các ngươi ném trước mặt Ngọc Đế, cũng để hắn xem xem muội muội của hắn rốt cuộc đã làm ra cái thứ gì!" Lang yêu đứng từ xa nhìn cảnh trên trời, trong lòng cũng lạnh lẽo cười theo.

Xưa kia khi Đông Hoàng Thái Nhất chấp chưởng Thiên Cung, Chân Võ cũng chỉ là một tu sĩ nhỏ ở phàm gian.

Đúng là hắn xui xẻo, mệnh có một kiếp, nếu không thì Chân Võ cũng có thể gánh vác danh hiệu Thiên Giới Đại Đế sao?

Sau khi cười lạnh, lang yêu cũng thu lại tâm tư, nhìn lên trời.

Tuy sau khi Đông Hoàng Thái Nhất vẫn lạc, Thiên Cung vẫn luôn không thiết lập vị trí Cấu Trần Đại Đế của yêu tộc, cố ý làm suy yếu thế lực yêu tộc.

Từ đó yêu tộc liền bất hòa với Thiên Cung, không thích dính dáng đến nhân quả Thiên Cung.

Nhưng hôm nay được chứng kiến Thiên Cung nội đấu, lang yêu coi đó cũng là một chuyện nhã nhặn.

Chân Võ cố ý muốn làm Ngọc Đế khó xử, bởi vậy sau khi biết mối quan hệ của Dương Tiễn phụ tử hai người với Dao Cơ, liền ra tay, quyết tâm bắt hai người về Thiên Cung.

Nhưng phương pháp đó, lại bức cho Dao Cơ vốn đã bị bắt lại trở nên hung tợn hơn.

Từ nhỏ nàng đã xuất thân Thiên Cung, đối với luật pháp Thiên Cung không gì là không rõ.

Tiên nhân không tôn thiên quy, tự ý hạ phàm, chỉ cần bị phát hiện cũng phải bị giam vào đại lao, chịu ba mươi đạo lôi phạt luyện thân mới được.

Huống chi như thế này, không những tự ý hạ phàm, lại còn bí mật kết duyên với phàm nhân, sinh hạ nam anh.

Thân là tiểu muội của Ngọc Đế, có lẽ có thể thoát một kiếp, chỉ bị giam giữ diện bích.

Nhưng Dương Tiễn phụ tử hai người thì sao?

Để bảo toàn uy nghiêm của Thiên Cung, nhất định phải rút hồn

phách hai người, đánh vào địa ngục, chịu khổ vạn quỷ phệ thân, cho đến cuối cùng hồn phi phách tán mới thôi.

Chân Võ muốn bắt hai người vào Thiên Cung, cũng đồng nghĩa với việc muốn lấy mạng họ.

Dao Cơ không địch nổi Chân Võ, cũng phải liều mạng đấu một trận, vì trượng phu và con cái đổi lấy một chút sinh cơ.

Chỉ thấy nàng nghiến răng nghiến lợi trừng mắt nhìn Chân Võ, trên mặt hoa dung biến sắc, liền điều động pháp lực trong đan điền, phá vỡ cấm cố Chân Võ đặt trên người, tế xuất bản mệnh pháp bảo, rồi mang theo Dương Tiễn phụ tử hai người thoát khỏi ma trảo của Chân Võ.

Nhưng, khoảng cách tu vi giữa hai người, lại không phải hai chữ "liều mạng" có thể bù đắp được.

Chân Võ thấy nàng bỏ chạy, cũng không hoảng trương, trên tay bấm một pháp quyết, thúc giục đằng xà trên lưng, muốn đi truy bắt Dao Cơ.

Đằng Xà đầu mọc ba sừng, mắt nhỏ như kim, hai lỗ mũi lại cực kỳ linh động.

Cách vạn dặm, chỉ cần là người bị nó ngửi thấy mùi, đều không thoát khỏi truy sát.

Đương nhiên, muốn truy sát người khác, cũng nên trước tiên có thực lực truy sát người khác.

Con rắn này tuy trời sinh ngu độn, không sinh ra linh trí, nhưng có một điểm, lại khiến các tu sĩ đều biến sắc vì nó, đó là con rắn này kịch độc vô cùng, toàn thân trên dưới, thậm chí ngay cả khí tức từ trong miệng phun ra cũng có thể biến thành vật cực độc.

Hơn nữa rắn lại giỏi ẩn nấp, tu sĩ khó mà tra ra tung tích của nó,

người chết dưới miệng nó cũng không ít.

Dao Cơ sau khi thoát khỏi tay Chân Võ, chỉ lo cho Dương Tiễn phụ tử hai người, muốn nhanh chóng đưa hai người đến một nơi an toàn.

Lại không chú ý đến đằng xà phía sau, một khi không cẩn thận, bị nó tiếp cận, nó liền há to miệng, lộ ra răng độc muốn cắn vào người Dao Cơ.

Độc tính của rắn rất ghê gớm, Kim Tiên bình thường không may bị cắn trúng, nếu không kịp thời uống thuốc giải cũng phải mệnh treo một sợi chỉ, lúc nào cũng lo lắng cái mạng nhỏ của mình có mất đi hay không.

Tuy cũng có tà tu luyện một số độc dược để hại người, nhưng độc dược luyện ra, nhiều nhất cũng chỉ có thể xâm nhập nhục thân, ăn mòn pháp lực.

Độc tính của Đằng Xà lại trực tiếp xông vào đan điền, chui vào nguyên thần, khiến người ta cầu sống không được, cầu chết không xong, cho đến khi nguyên thần bị độc tính Đằng Xà phun ra ăn mòn sạch sẽ, mới giải thoát.

Dao Cơ tuy là tiểu muội của Ngọc Đế, nhưng một thân tu vi cũng không vượt qua cảnh giới Thiên Tiên.

Nếu thực sự bị Đằng Xà cắn một miếng, chỉ sợ một cái mạng cũng sẽ mất ở đó.

Chương 405

Lâm Hiên vẫn luôn chú ý động tĩnh của Dương Tiễn, cuối cùng cũng ra tay, từ hành cung dưới chân Bất Chu Sơn bắn ra một đạo trường hồng, thẳng tắp lao về phía Đẳng Xà.

Ngay sau đó, Đẳng Xà cũng bị chém thành hai nửa, thân thể chia làm đôi.

Chân Võ thấy ái sủng bị giết, vừa định phát nộ, lại chú ý đến nơi đạo trường hồng xuất ra, trong lòng suy nghĩ vài câu, rồi cũng đành bỏ qua.

Nhưng, Đẳng Xà tuy chết, nhưng Dao Cơ thì phải bắt.

Lâm Hiên tuy là giáo chủ, thực lực lại mạnh, nhưng Hồng Quân từng lập quy củ, chuyện Thiên Cung, Thánh Nhân cũng không thể nhúng tay.

Dao Cơ phạm thiên quy trước, Chân Võ bắt nàng cũng hợp tình hợp lý, Lâm Hiên lại có lý do gì để nhúng tay?

Cùng lắm là, báo cáo chuyện này lên Tử Tiêu Cung, xem Lâm Hiên có dám đi gây sự với Hồng Quân không ~!

Trong lòng đã quyết định, Chân Võ lần nữa động thủ cũng không còn giữ tâm tư "mèo vờn chuột" như vừa rồi nữa.

Trực tiếp điều khiển Huyền Quy dưới chân đến trước mặt Dao Cơ, tay phải vung kiếm chém tới, phá vỡ pháp bảo hộ thân của nàng.

Sau đó tay trái lại đâm tới một kích, chọc vào xương bả vai của nàng.

Trong miệng lại niệm một đạo pháp chú, bay vào nê cung hoàn của nàng, khiến nàng vừa không thể phân xuất nguyên thần, lại không thể

cử động.

Rồi sai thiên binh thiên tướng, áp giải Dao Cơ quay về.

Đáng thương Dao Cơ, đôi mắt đẹp chỉ biết trông mong trượng phu và con cái.

Thiên Cung lạnh lẽo, tuy có cảnh giới mộng ảo, nhưng ở lâu rồi, cũng luôn cảm thấy không thích, nên Dao Cơ vừa hạ phàm đã nhanh chóng say mê.

Chỉ là luật pháp Thiên Cung lại sâm nghiêm đến mức này, muốn giữ một phần thiên luân cũng không hề cho phép. "Mẫu thân..." Dương Tiễn tuy là thể chất tiên phàm kết hợp, nhưng lại ở phàm gian lâu hơn một chút, trong lòng vướng bận nhân luân.

Thấy mẫu thân chịu khổ trước mặt, cũng khó kìm nén mà thống hận người đã bắt mẫu thân.

Trong miệng đại hô một tiếng "Yêu nhân không mau thả mẫu thân ta ra!", trên người cũng bộc phát một cỗ khí thế, bức về phía Chân Võ, suýt chút nữa đã hất hắn ngã xuống đất.

Ban đầu Chân Võ cũng giật mình, tưởng tiểu tử trước mặt có năng lực lớn đến mức nào.

Nhưng sau đó lại cười lớn, thì ra khí thế trên người Dương Tiễn tuy kinh người, nhưng chỉ trong chớp mắt, nhanh chóng lại suy yếu đi, giống như hương hoa quỳnh, đến nhanh đi cũng nhanh.

Dao Cơ đã là tiểu muội của Ngọc Đế, cũng nên là người cùng bối phận với Ngọc Đế.

Tuy không thiện tu hành, pháp lực thấp kém, nhưng những năm đầu cũng từng ở Phân Bảo Nham mà có được một vật, hình dáng giống như trăng lưỡi liềm, treo trên đỉnh đầu cũng giống như một món trang sức bình thường, nhưng lại hàm chứa uy nghiêm của thiên

đạo.

Chỉ cần kích phát uy lực của nó, cũng có thể hóa thành Thiên Nhãn, dẹp yên những chuyện bất hòa trong thế gian.

Chỉ là Dao Cơ vẫn luôn không có cơ duyên, đối với nhãn thần thông này không hề hiểu rõ, chỉ mang theo bên mình, thật sự coi là một món trang sức.

Sau khi Dương Tiễn ra đời, Dao Cơ từ trong cơ thể nàng giáng trần, Thiên Nhãn cũng dường như càng yêu thích hài tử, từ trên người Dao Cơ lưu chuyển vào thể nội Dương Tiễn.

Khí thế vừa rồi của Dương Tiễn, cũng chính là vô ý kích hoạt Thiên Nhãn thần thông mới hiển lộ uy lực.

Nhưng, Dương Tiễn chung quy không hiểu tu hành, trên người cũng không có pháp lực.

Sau khi bị kích hoạt, lại không có thủ đoạn sử dụng tiếp theo, lần nữa lại chìm xuống.

Nếu không thì Dương Tiễn chỉ dựa vào nhãn thần thông này cũng không đến mức...

Chân Võ?

Lúc này hắn cũng nhìn ra con mắt lóe lên từ trán Dương Tiễn không phải vật phàm, trong lòng lập tức nổi lên tham niệm.

Tuy quý là Thiên Đình Đại Đế, nhưng một thân tu vi lại từ phàm gian mà có, không giống như các vị đế quân khác, hoặc là đồng môn Hồng Quân, hoặc là tộc trưởng một tộc, trong tay lại tỏ ra thanh bần.

Ngoại trừ bảo kiếm luyện thành từ huyền thiết trong miệng ra, lại không còn một kiện pháp bảo nào có thể nhìn được.

Bây giờ lại có thần vật như vậy giáng xuống trước mặt, lại không

tham lam sao? "Ta vừa hay có thể nhân lúc tiểu tử này không hiểu pháp bảo, từ trong tay hắn đoạt lấy Thiên Nhãn, cũng là vì ta thêm vài phần thực lực!" Nghĩ vậy liền không khách khí, vươn tay về phía trán Dương Tiễn, muốn bổ toang đầu hắn, đoạt lấy Thiên Nhãn từ trên người hắn.

Thần khí tuy mạnh, nhưng chung quy cũng chỉ là một khí cụ.

Dương Tiễn không hiểu cách vận hành, cũng chỉ có thể mặc người xẻ thịt.

Nhưng Lâm Hiên đã quyết định thu Dương Tiễn nhập môn, mượn hắn dẫn dắt đệ tử trong giáo cùng Phật Giáo hoàn thành Phong Thần, không dung Chân Võ động thủ.

Trong miệng lạnh lùng hừ một tiếng, cũng không nhịn được mắng một câu: "Đồ không biết tự lượng sức!" Sau đó lại thi triển thần thông, từ dưới Bất Chu Sơn ném ra một vật, chụp lên đầu Dương Tiễn, khiến Chân Võ không làm tổn thương được chút nào.

Dao Cơ vẫn luôn chú ý đến con cái, tưởng Dương Tiễn khó thoát kiếp nạn, nhưng đột nhiên thấy trên sân xảy ra biến cố, trong lòng đại hỉ, cũng thở phào nhẹ nhõm.

Chương 406

Chỉ là, nàng lại hiếu kỳ, người ra tay cứu con cái rốt cuộc là ai.

Thực lực Chân Võ tiếp cận Chuẩn Thánh, tuy không phải mạnh nhất, nhưng cũng không quá yếu.

Người có thể không hiện chân thân, chỉ ném ra pháp bảo mà chế ngự Chân Võ cũng không nhiều.

Nhưng, người đó lại vì sao muốn giúp con trai nàng vượt qua kiếp nạn này?

Dao Cơ trong lòng không hiểu, liền muốn từ pháp bảo mà phán đoán thân phận chủ nhân.

Vừa thấy trên đầu Dương Tiễn treo một ngọn đèn châu, toàn thân bích ngọc, phía trên hiện ra hoa sen, ngọn lửa trên đèn tuy chỉ nhỏ bằng hạt đậu, nhưng mặc cho Chân Võ có thi triển pháp lực đến mấy cũng không thể dập tắt.

Dao Cơ nhận ra, ngọn đèn này là vật Hồng Quân ban cho Thánh Nhân Nữ Oa ở Phân Bảo Nham, cũng là một pháp bảo phòng ngự cực tốt.

Tuy không sánh bằng các linh bảo như Thái Cực Đồ, Hạnh Hoàng Kỳ, nhưng có lực công đức gia nhập vào dầu đèn, trên thế gian người có thể phá vỡ phòng hộ của ngọn đèn này cũng không nhiều, mà Chân Võ không nằm trong số đó. "...

Dao Cơ tại đây tạ ơn Thánh Nhân Nữ Oa..." Tu vi Thiên Tiên thấp kém, không nhìn rõ được nhiều chuyện.

Dao Cơ thấy Bảo Liên Đăng hiện thân liền tưởng Nữ Oa ra tay cứu giúp, lại không biết Bảo Liên Đăng là Lâm Hiên mượn từ tay Nữ

Oa để bảo vệ Dương Tiễn.

Nhưng, Lâm Hiên tính toán, cũng không phải là nhân vật chính, cho nên dù không hiểu rõ ngọn nguồn, cũng không cản trở chính sự.

Chỉ cần Dương Tiễn vô sự là đủ rồi.

Theo lý mà nói, Bảo Liên Đăng hiện thân Chân Võ cũng nên biết khó mà lui mới phải.

Nhưng hắn sau khi thấy uy lực của Thiên Nhãn lại bị tham niệm làm mờ tâm trí, không muốn từ bỏ linh bảo này, càng phát sinh ra một phần ngoan ý, nhất định phải phá vỡ phòng hộ của Bảo Liên Đăng, đoạt lấy Thiên Nhãn của Dương Tiễn.

Hành động này lại thực sự chọc giận Lâm Hiên.

Tuy Hồng Quân có ban pháp chỉ, chuyện Thiên Cung, người ngoài không thể nhúng tay vào.

Nhưng sau ngày hôm nay, Dương Tiễn sẽ là đệ tử của hắn, cũng là chuyện trong giáo, lại không liên quan gì đến hắn sao? "Đồ không biết tốt xấu!

Cũng phải để ngươi xem thủ đoạn của ta!" Trên miệng lại mắng Chân Võ một câu, Lâm Hiên lại phân ra một phần pháp lực truyền vào người Dương Tiễn, khiến hắn tạm thời có được tu vi, phụ trợ Thiên Nhãn, kích phát uy lực Thiên Nhãn, diệt đi nhuệ khí của Chân Võ rồi nói!

Thiên Nhãn tuy không thuộc linh bảo, nhưng lại ẩn chứa uy nghiêm của thiên đạo, cũng là một đôi mắt của thiên đạo.

Uy lực bị người kích phát, ngay cả Hỗn Độn Linh Bảo cũng không sánh bằng một tấc.

Dương Tiễn được pháp lực của Lâm Hiên trợ giúp, Thiên Nhãn

cũng dần dần hiện lên trên trán.

Sau một trận ủ rũ, cũng bắn ra một đạo tật quang về phía Chân Võ.

Chân Võ cũng cơ trí, phát giác Dương Tiễn dị thường, vội vàng thu hồi công thế, né sang một bên.

Vốn dĩ Dương Tiễn dưới cơn giận dữ, cũng muốn dùng Thiên Nhãn thần thông đánh thẳng vào đầu hắn, nhưng né tránh, cũng đã giữ được tính mạng.

Tật quang xuyên qua bên cạnh người, sượt qua cánh tay phải của hắn mà bay đi.

Dù là đôi mắt của thiên đạo, dù vậy, nhuệ khí thoát ra khi tật quang bay qua vẫn làm vỡ pháp tráo hộ thể của Chân Võ, có một tia tật quang chui vào trong thể nội của hắn.

Linh bảo trên thế gian tự có phân chia thiện ác.

Thiện bảo chủ sinh, ác bảo chủ sát.

Uy lực Thiên Nhãn kinh người, ẩn chứa ý hủy diệt của thiên đạo.

Mắt này vừa mở, chỉ cần bị tật quang bắn ra từ mắt đánh trúng, bất cứ ai cũng sẽ rơi vào cảnh nguyên thần tán tận.

Cũng chính vì uy lực của mắt này thực sự kinh người, ngay cả Chân Võ chỉ bị cạnh của tật quang đánh trúng mà cũng đau đớn khó tả.

Toàn bộ cánh tay phải giống như bị vô số kim nhỏ không ngừng rút ra rồi lại đâm vào vậy.

Đầu tiên cánh tay phải dưới uy lực tật quang kinh mạch bị quét sạch, sau đó tật quang lại xuyên qua nhục thân muốn chui vào nguyên thần.

Biến cố này cũng thực sự dọa hắn không ít.

Nguyên thần là căn bản tu thân, nếu thực sự bị hủy, vậy sau này muốn tu luyện lại một nguyên thần hoàn chỉnh thì không biết phải gặp bao nhiêu cơ duyên mới có được cơ hội này.

Hắn cũng không dám tiếp tục chần chừ, vung trường kiếm trong tay, chặt đứt cánh tay phải của mình, mới khiến cơn đau thấu xương đó biến mất.

Đến đây Chân Võ cũng cuối cùng đã biết, hôm nay muốn từ trong tay Dương Tiễn đoạt lấy Thiên Nhãn là không thể.

Chỉ hậm hực nhìn về phía Bất Chu Sơn một cái, ghi nhớ chuyện hôm nay trong lòng rồi áp giải Dao Cơ rời đi.

Chương 407

Dương Tiễn lại nhìn Chân Võ áp giải mẫu thân rời đi, trong lòng không khỏi sốt ruột.

Vội vàng thi triển thần thông, muốn lần nữa phóng xuất Thiên Nhãn cứu mẫu thân.

Nhưng lại phát hiện, pháp lực vốn Lâm Hiên cho mượn, sau khi bức lui Chân Võ lại bị thu về, hắn cũng lại trở thành kẻ tay không tấc sắt, ngay cả thuật phi thiên đơn giản nhất cũng không thể thi triển được.

Tình mẫu tử sâu đậm, Dao Cơ không nỡ nhìn con trai bị Chân Võ áp giải về Thiên Cung mà mất mạng.

Nhưng Dương Tiễn lại có thể nhẫn tâm nhìn mẫu thân của mình quay về Thiên Cung chịu khổ sao?

Chỉ ngại thực lực bản thân, có lòng cứu mẹ nhưng thực lực lại không đủ, chỉ có thể trơ mắt nhìn mẫu thân càng lúc càng xa.

Trong lòng biết, chỉ dựa vào bản thân để cứu mẫu thân cũng là si tâm vọng tưởng, duy chỉ có thể dựa vào thủ đoạn của người vừa rồi giúp mình mà thôi.

Bởi vậy, Dương Tiễn với lòng thiết tha cứu mẹ cũng quỳ xuống hướng về phía Lâm Hiên, trong miệng hô cầu cứu: "Thỉnh thượng tiên cứu mẫu thân con tính mạng!" Đối với Lâm Hiên, ra tay bắt Chân Võ, cứu Dao Cơ ra khỏi tay hắn chỉ là chuyện nhỏ.

Nhưng Hồng Quân có lệnh, bất kỳ Thánh Nhân nào cũng không thể tùy ý nhúng tay vào chuyện Thiên Cung.

Sở dĩ hắn có thể ra tay cứu Dương Tiễn, một là vì muốn mượn

hắn hoàn thành Phong Thần, không màng đến nhiều quy củ như vậy; hai là sau này, Dương Tiễn sẽ bái hắn làm sư, cũng là người trong tân giáo.

Còn Dao Cơ?

Lại không còn cớ để nhúng tay vào.

Dao Cơ vi phạm thiên quy, Ngọc Đế triệu hồi về cung, không giống Dương Tiễn, tuy sinh ra từ trong bụng Dao Cơ, nhưng lại không phải người của Thiên Cung.

Hơn nữa còn một điểm tối quan trọng, đó chính là quay lại một luận điểm.

Ban đầu, Lâm Hiên tự tin vào pháp lực của mình, cho rằng khí vận gia thân, thiên cơ cũng không thể mưu tính.

Nhưng theo tu vi tiến triển, trong lòng càng hiểu rõ thiên ý, cũng biết được hai chữ nhân quả không hề đơn giản như vậy.

Ví như trên bờ Hoàng Hà, trợ giúp Bình Tâm Nương Nương tranh chấp với Chuẩn Đề, cho rằng mình đã là nhân vật chính của Phong Thần, tính toán Chuẩn Đề cũng không đến mức chịu thiệt, kết quả thế nào?

Cũng không cần nói rõ.

Ban đầu Hồng Hoang, tranh chấp Vu Yêu, Đông Hoàng Thái Nhất vẫn lạc dưới tay Vu tộc, không còn một đại thánh yêu tộc che chở, yêu tộc cũng bị trục xuất khỏi Thiên Cung.

Ngọc Đế Vương Mẫu hai người tuy chịu sự điều khiển của Hồng Quân mới nhập trú Thiên Cung, nhưng cũng mang tiếng là lợi dụng lúc người ta gặp nạn, gây ra sự bất mãn của yêu tộc đối với Thiên Cung.

Sau khi Phong Thần lần này kết thúc, trong lượng kiếp tiếp theo, yêu tộc chỉnh hợp nhân mã, tấn công Thiên Cung.

Phật Giáo lại giúp đỡ khuếch trương, thu nhận không ít thần tướng Thiên Cung cải đầu vào Phật quốc, đến đây một khi tiếp xúc, triệt để đi đến đỉnh phong, Tam Thanh cũng phải tránh Tây Phương Nhị Thánh.

Nếu bây giờ nhúng tay vào chuyện Thiên Cung, cũng sẽ kết hạ nhân quả với Thiên Cung.

Trong lượng kiếp tiếp theo, khó tránh khỏi lại phải nhập thế cùng Phật Giáo và yêu tộc tranh đấu một trận, điều đó lại không hay. ...

Chỉ là, nếu nói thật, Lâm Hiên cũng sợ Dương Tiễn trong lòng không nguyện ý.

Trong lòng hơi suy tính, liền đổi lời nói với Dương Tiễn: "Hôm nay ngươi và mẫu thân phân ly chính là thiên ý như vậy.

Nếu tự ý trái nghịch, không những không thể cứu được mẫu thân, trái lại còn phải chịu khổ hơn trong Thiên Cung. ..." Sở dĩ Dương Tiễn muốn cứu Dao Cơ ra khỏi Thiên Cung, cũng không ngoài việc lo lắng nàng sẽ chịu khổ.

Lâm Hiên dùng lời nói dọa Dương Tiễn, cũng thực sự khiến hắn sợ hãi, không dám lại đề xuất yêu cầu nào khác, chỉ ngây ngốc đứng tại chỗ, tâm thần ảm đạm.

Lâm Hiên thấy dáng vẻ đó cũng biết hắn đang ở đó, trong lòng lại tính toán, lại nói: "Ngươi cũng không cần lo lắng, ta tuy không thể cứu mẫu thân ngươi ra khỏi Thiên Cung, nhưng cũng có thể hạ xuống một đạo phù chú, thay mẫu thân ngươi chịu khổ hình phạt." Phàm là người phạm thiên quy, đều phải đi một chuyến lên Trảm Yêu Đài, do Cự Linh Thần ban ba mươi đạo lôi tiên sau đó mới áp vào đại lao mặc

cho tự diệt.

Dao Cơ đã là tiểu muội của Ngọc Đế, cũng đương nhiên được hưởng chút ưu đãi đặc biệt, thiên lao không cần đi, nhưng ba mươi đạo lôi tiên thì không thể không phạt.

Thân là nữ tử, lại phải quỳ trên Trảm Yêu Đài chịu khổ sở, hơn nữa Dương Tiễn lại vừa chặt mất một cánh tay, không làm gì được Dương Tiễn, chính là muốn trút hết cỗ hận ý đó lên người Dao Cơ.

Chân Võ trấn giữ phương Bắc, phương Bắc lại sinh Bạch Hổ, chính là vị trí kim qua sát phạt.

Nhuệ khí ở trước mặt, càng thêm hung tính.

Nếu ba mươi đạo lôi tiên do hắn ra tay ban thưởng, chỉ sợ Dao Cơ cũng có thể bị đánh chết tươi trên Phong Thần Đài.

Lâm Hiên cũng đúng lúc này điểm ra điểm đó, mới nói lời như vậy với Dương Tiễn.

Thực tế, cũng y như hắn nói, Chân Võ vừa đưa Dao Cơ về Thiên Cung, cũng không bẩm báo Ngọc Đế, trực tiếp đưa nàng lên Trảm Yêu Đài, dùng xích khóa Dao Cơ lại trên đài, rồi mở miệng hỏi Cự Linh Thần: "Tiên tử Thiên Cung, tự ý hạ giới, lại thông dâm với phàm nhân, sinh hạ nam anh.

Ta muốn bắt nàng về Thiên Cung lại không biết hối cải còn ra tay chống cự.

Theo tội trạng, có thể ban thưởng tiên phạt bao nhiêu trượng?" Chủ nhân Thiên Cung là Ngọc Đế, nhưng Chân Võ, hạ giới bắt muội muội của hắn, bây giờ trở về Thiên Cung lại không bẩm báo mà trực tiếp đưa lên Trảm Yêu Đài, nếu cứ thế mà lấy mạng Dao Cơ.

Chương 408

Sau này, vì oán hận mà bức bách cũng là lẽ thường tình.

Nhưng nếu giam Dao Cơ trên Trảm Yêu Đài, hỏi Cự Linh Thần về quy củ, dựa vào luật pháp Thiên Cung mà trừng trị nàng, Ngọc Đế cũng không thể làm gì.

Bởi vậy, Chân Võ mới có cuộc đối thoại với Cự Linh Thần, cốt để có người làm bằng chứng, không đến nỗi bị Ngọc Đế gán cho tội danh gây rối loạn.

Bẩm Đại Đế, y theo tội danh của Dao Cơ, lý nên đánh trăm trượng!

Được Cự Linh Thần trả lời, trong lòng Chân Võ cũng cười lạnh một tiếng, trong mắt hiện lên một tia ngoan ý, liền lên tiếng: "Để ta xem trò hay!

Mụ đàn bà này mượn pháp lực của Lâm Hiên mà khi dễ ta, ta không làm gì được nàng, không có cái vận may đó thì xem ta hôm nay đánh chết nàng trên Trảm Yêu Đài!" "Tiên!" Chân Võ liền hô lớn một tiếng, tay cầm roi điện, vung tay trái định đánh vào người Dao Cơ, chuẩn bị dùng một roi xé rách y phục trên người nàng, khiến người đàn bà trần truồng trước mặt chúng thiên binh thiên tướng, để giáng một đòn vào mặt mũi Ngọc Đế.

"Thượng tiên mau cứu mẫu thân ta!" Dương Tiễn từ cảnh tượng do Lâm Hiên thôi diễn nhìn thấy Chân Võ định động thủ với mẫu thân, trong lòng hoảng sợ liền liên tục kêu cứu Lâm Hiên.

"Không vội, xem thần thông của ta." Trên mặt nở một nụ cười, Lâm Hiên tay bấm một pháp quyết, bay ra một kiện Nghê Thường Thải Y khoác lên người Dao Cơ.

Chiếc y phục này vừa khoác lên người Dao Cơ, liền như khoác thêm một kiện áo giáp phòng hộ, roi điện trong tay Chân Võ lại là vật phàm, làm sao có thể khiến Dao Cơ phải chịu khổ nữa?

Sau trăm roi, tuy thấy lôi hoa lóe động, khí thế kinh người, nhưng Dao Cơ vẫn hoàn hảo vô sự, trên người không hề có nửa điểm tổn thương, ngay cả một giọt mồ hôi cũng không đổ xuống.

Sau khi hoàn tất trừng phạt, Ngọc Đế cũng hiện thân, ra lệnh Cự Linh Thần đưa tiểu muội xuống khỏi Trảm Yêu Đài, giam vào Dao Trì, từ nay không được bước ra Dao Trì nửa bước.

Dương Tiễn thấy vậy, trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm, tuy mẫu tử hai người vẫn chưa thể gặp mặt, nhưng thấy mẫu thân không phải chịu khổ, cũng phần nào yên tâm hơn.

Sau đó, lại nghĩ lời Lâm Hiên vừa nói, việc mẫu tử chia ly là Thiên Ý, nhưng lại không biết Thiên Ý rốt cuộc đến khi nào mới chịu dừng lại, rõ ràng mình chỉ là một phàm nhân, sao hai chữ "Thiên Ý" cũng có thể bao phủ trên đầu mình?

Trong lòng không hiểu, hắn liền hỏi Lâm Hiên: "Thượng tiên, ta chỉ nghe người niệm 'Thiên Ý', nhưng không biết Thiên Ý rốt cuộc là thứ gì, ta đã là người, sinh ra linh trí, không như loài dã thú chỉ biết ăn no, cũng nên hiểu rõ đạo lý hơn, tìm kiếm chân ý, thoát khỏi ràng buộc mới phải…" Dương Tiễn vừa nói xong, Lâm Hiên không khỏi tán thán, sinh làm người, có thần trí, không như dã thú chỉ biết săn bắt, trước tiên phải có cơ duyên, sau đó lại tu hành mới có thể lĩnh hội trong đó, phấn đấu để thoát khỏi ràng buộc mới phải.

Con đường tu sĩ, tuy phức tạp, nhưng cốt lõi, là con đường ngộ đạo, có thể cảm thán chân ý, lĩnh hội đại đạo cũng là một phương giáo chủ.

Nguyên Thủy tuy ti tiện, nhưng cũng từ trong Hồng Hoang tra ra

thiên cơ, lấy thuận theo ý trời làm chính nghĩa, bước vào Đại Đạo.

Sau đó Thông Thiên Giáo Chủ, lại lấy sát phạt nhập đạo, lấy sát chỉ sát, cũng trở thành chức vị giáo chủ.

Nhưng đạo của Dương Tiễn, lại giống với Bàn Cổ, dưới Thiên Ý, ức vạn sinh linh hành tiến trong đó, tu vi có cao đến đâu, cũng cuối cùng không thoát khỏi bàn cờ ấy, do đó cũng diễn ra con đường phạt Thiên, lấy mình thay trời, nắm giữ lại mọi thứ, không đi học theo tu sĩ, chỉ một mực tránh họa cầu phúc, chỉ sống lay lắt một mạng.

Ban đầu, Lâm Hiên muốn thu Dương Tiễn làm đồ đệ, cũng chỉ vì nhìn trúng uy năng của Thiên Nhãn, muốn mượn nó để độ qua Phong Thần, nhưng sau lời nói này, ý muốn thu đồ đệ lại càng trở nên thiết tha hơn.

Dương Tiễn chỉ là phàm nhân, nhưng lại có cái quả cảm mà chúng tu sĩ đều không có, chỉ hai chữ "Phạt Thiên" ý nghĩa, cùng giáo nghĩa tương phù, nếu thật tâm truyền dạy, sau này cũng chưa chắc không thể thành một phương giáo chủ.

Ngoài chấn động trong lòng, Lâm Hiên nói chuyện với Dương Tiễn cũng hiện ra vài phần nghiêm túc, dù vẫn ngồi dưới Bất Chu Sơn, không hiện ra chân thân trước mặt Dương Tiễn, cũng không nhịn được mà đoan chính dáng vẻ, hỏi: "Có nguyện ý bái ta làm sư phụ không?" Bàn Cổ thuộc mạch Lâm Hiên, nay có người lại nảy ra "Ý Phạt Thiên", Khai Thiên Phủ cũng diễn ý, từ trong phủ bay ra một đạo Huyền Hoàng Chi Khí, chui vào trán Dương Tiễn, khiến hắn hiểu rõ chân ý hơn, cũng hiểu Lâm Hiên có duyên với mình, liền gật đầu bái Lâm Hiên, trong miệng cũng gọi "Sư tôn".

Sau khi thu Dương Tiễn làm đồ đệ, trong Khai Thiên Phủ cũng đồng thời giáng xuống Huyền Hoàng Chi Khí, bay về phía trán Lâm Hiên, khí này tuy không thể trợ nhân pháp lực, nhưng lại ẩn chứa cảm

ngộ đấu tranh với Thiên Đạo khi Bàn Cổ lưu lại, Lâm Hiên hút khí này vào não hải, cũng càng hiểu rõ hơn về hành động phạt Thiên của Bàn Cổ, đối với việc diễn giải giáo nghĩa mới càng thêm mấy phần định sắc, liền chỉ cho Dương Tiễn một con đường sáng, rồi lại bế quan.

Còn về con đường sáng mà chỉ cho Dương Tiễn?

Đó chính là ở trước Hoàng Hà Ngạn, dưới Cửu U, trong Luân Hồi Phần Mộ.

Luân Hồi Phần Mộ tuy là chỗ vong hồn luân chuyển sinh tử, nhưng tác dụng của nó cũng không chỉ như vậy, tu sĩ tế xuất Nguyên Thần tiến vào Luân Hồi, cảm thụ vạn kiếp gian khổ, cuối cùng quay về bản thân, cũng có thể rèn luyện Nguyên Thần, tinh tiến tu vi.

Chỉ là, đã nhập Luân Hồi, chỉ dùng Nguyên Thần tiến vào trong đó, toàn bộ tu vi lại trở nên vô dụng, chỉ có thể dùng định lực vượt qua tai ương, nhưng trên con đường Luân Hồi lại có rất nhiều cám dỗ, đa số tu sĩ tiến vào trong đó, cuối cùng đều mê mất thần trí, không nhớ tiền thế kim sinh, thật sự như vong hồn, từ chết mà sống lại, trở thành một người mới.

Nhưng Dương Tiễn lại không sợ, thứ nhất không tự như tu sĩ tu luyện ngàn năm, trên người cũng không có chút pháp lực nào, ném vào Luân Hồi cũng không có tổn thương, không có gì đáng ngại.

Thứ hai, lại có nghị lực lớn, lòng kiên trì lớn, có thể trải qua ma nạn Luân Hồi, thành tựu chân ngã, cũng có thể tiết kiệm không ít thời gian tu luyện pháp lực.

Bằng không, hôm nay mới hai mươi hai tuổi, trong hai mươi hai năm lại không từng tu hành, muốn ở trong trận Phong Thần này chứng thành công đức, cũng chỉ là si tâm vọng tưởng mà thôi.

Sở dĩ, Luân Hồi Phần Mộ, ném hồn phách vào trong đó, nếm trải vạn kiếp nhân quả, cuối cùng phản phác quy chân, chính là lựa chọn tốt nhất.

Biết mình phải làm gì, Dương Tiễn liền từ biệt phụ thân chuẩn bị đi đến Hoàng Hà Ngạn, để chứng Đại Đạo.

Cùng lúc đó, con yêu lang bị Lâm Hiên phái xuống phàm gian nhìn thấy Dương Tiễn và Chân Võ tranh đấu mà hiện ra Thiên Nhãn, cũng như Bảo Liên Đăng vẫn còn bên người, liền nảy sinh tham niệm với hai vật này, muốn ôm vào lòng, để làm pháp bảo tăng cường thực lực.

Chỉ là, hắn không manh động như Chân Võ, biết Lâm Hiên bảo vệ Dương Tiễn, cũng không ra tay ngay, trước tiên bày ra thân phận môn đồ của Lâm Hiên Giáo, sau đó kết giao tốt, cùng đi trên một con đường, hai người cũng có thể hỗ trợ lẫn nhau.

Dương Tiễn tuy chưa tu ra pháp lực, nhưng sau khi nói chuyện với Lâm Hiên một phen, sau đó Khai Thiên Phủ trợ giúp khai mở tâm trí, đối với chuyện phúc họa cũng có thể sinh ra cảm ứng, yêu lang vừa xuất hiện, hắn trong lòng có cảnh báo, biết yêu lang định làm chuyện bất chính, liền có thêm một phần cẩn thận.

Trên đường, hai người tuy kề vai sát cánh, nhưng trong lòng đều đề phòng lẫn nhau, lại không tỏ vẻ thân mật, luôn duy trì một khoảng cách nhất định, ai cũng không chủ động lại gần đối phương.

Từ Quán Giang Khẩu xuất phát, đến Hoàng Hà Ngạn, ở giữa cách mấy hòn đảo nhỏ, nên muốn đến nơi đó cũng phải mất mấy ngày mới được.

Vốn, yêu lang thi triển pháp thuật chở Dương Tiễn đi cũng không tốn nhiều thời gian, nhưng hắn lại chủ động đề xuất cưỡi ngựa đi bộ, yêu lang biết quan hệ giữa mình và Lâm Hiên, nếu thực sự đưa Dương Tiễn đến nơi rồi ra tay thì căn bản sẽ không còn cơ hội, đề

nghị đó cũng vừa hợp ý yêu lang, hai người liền ung dung cưỡi ngựa.

Tuy hai người đề phòng lẫn nhau, nhưng phải đi mấy ngày đường, cứ im lặng không nói gì cũng không phải là cách, Dương Tiễn ngồi trên lưng ngựa nhìn yêu lang một cái rồi mở miệng hỏi thân thế của hắn: "Nghe nói yêu tu không dễ dàng, đã khai thần trí, lại sinh trí tuệ, sau đó mới có thể bước lên con đường tu luyện, ta thấy Đạo trưởng dung mạo tuấn lãng, đôi mắt có thần, vừa nhìn qua đã không giống yêu tu, pháp lực của Đạo trưởng cũng không cạn, có thể cho Dương Tiễn biết Đạo trưởng tu vi thế nào không?" Đối với chuyện tu hành, Dương Tiễn hiểu một biết mười, chỉ biết mức độ lợi hại của tu sĩ quyết định bởi pháp lực cao sâu, nhưng lại không biết, mức độ cao sâu đó phân chia thế nào.

Thánh Nhân, Giáo Chủ, phàm nhân đỉnh giai thì khỏi nói, nhưng phân chia thực lực dưới Thánh Nhân lại chi tiết thế nào, Dương Tiễn cũng khá tò mò.

"Hỏi làm gì?" Vốn, ý đề phòng của hai người chỉ tiềm ẩn trong lòng, nhưng Dương Tiễn vừa hỏi, yêu lang lại trước tiên biểu lộ địch ý.

Chương 409

Tuy hiện tại Dương Tiễn chỉ là một phàm nhân, nhưng Bảo Liên Đăng trong tay, phàm nhân này lại hiển nhiên không tầm thường.

Chiếc đèn này là pháp khí của Nữ Oa, có công hiệu hộ tâm, chỉ cần niệm chú ngữ, đèn cũng có thể sinh ra một luồng ánh sáng bao phủ, bảo vệ người trong đó, ngăn chặn sát khí của kẻ muốn công kích người cầm đèn.

Hơn nữa, dầu đèn này lại được luyện từ công đức, càng khiến năng lực phòng hộ của đèn tăng lên một bậc, yêu lang tu vi thấp kém, trong tay lại không có pháp bảo ra hồn nào, nên cũng không thể phá vỡ phòng hộ của đèn.

Nếu chỉ như vậy, yêu lang cũng sẽ không có ý đồ gì với Dương Tiễn, Bảo Liên Đăng tuy cũng là chí bảo, nhưng chỉ có công hiệu hộ người, không thể làm tổn thương người khác, Dương Tiễn có đèn này trong tay cũng không cấu thành nửa phần uy hiếp.

Nhưng trên trán Dương Tiễn lại có một Thiên Nhãn, chỉ cần con mắt này thi triển thần thông, có thể bắn ra tia chớp không sai lệch, yêu lang tu vi kém Chân Võ rất nhiều, làm sao có thể chống lại uy lực Thiên Nhãn?

"Đạo trưởng cũng đừng kinh hoảng, Dương Tiễn chỉ tò mò con đường tu luyện, mới có câu hỏi này…" Có lẽ nhìn ra sự căng thẳng của yêu lang, Dương Tiễn liền vội vàng bày tỏ thiện ý, biểu thị mình không có ác ý.

Trong miệng lại khéo léo an ủi: "Nếu vấn đề của ta khiến Đạo trưởng cảm thấy không thoải mái, thì Đạo trưởng cứ coi như ta chưa nói gì…" Vốn Dương Tiễn cũng có ý tốt, nhưng không ngờ, lời an ủi

lại khiến yêu lang cảm thấy bất mãn, hai người cùng đi, rõ ràng mình mới là tu sĩ, Dương Tiễn có linh bảo trong người, nhưng cũng rốt cuộc chỉ là một phàm nhân, mình chưa sợ mà hắn đã sợ rồi sao?

"Đúng là tu luyện bao ngày, một thân gan dạ tiêu mòn thành ra thế này!" Mắng thầm một câu xong, yêu lang liền nhìn Dương Tiễn một cái: "Ta nói tu vi của ta cho ngươi nghe thì sao!

Ta muốn xem ngươi rốt cuộc có thể dùng thủ đoạn gì!" Yêu lang tuy không phá được tráo phòng hộ của Bảo Liên Đăng, nhưng chỉ cần lại gần Dương Tiễn một khoảng cách nhất định, cũng có thể đảm bảo Dương Tiễn không kịp niệm chú ngữ, bóp chết hắn trong tay.

Dương Tiễn không phải tu sĩ, không tu pháp lực, cũng không thể điều khiển pháp bảo tâm tùy ý động, yêu lang cũng chắc chắn tốc độ ra tay của mình nhanh hơn tốc độ niệm chú của Dương Tiễn, nên cũng kiêu ngạo, nói rõ tường tận đáy mình cho Dương Tiễn.

"Cấp bậc tu sĩ cộng chia làm ba tầng, sơ nhập môn kính, sẽ sử dụng những pháp thuật đơn giản, nhưng không cảm ứng thiên ý, chỉ biết tăng cường pháp lực, đó gọi là Địa Tiên; sau đó là Thiên Tiên, tuy danh xưng khác nhau, nhưng về cơ bản, tranh đấu với người khác, dùng pháp lực định thắng thua, nên cũng không tính là nhập đạo; đến Kim Tiên mới có chất biến với tán tu tầm thường, thoát ly ràng buộc pháp thuật, bắt đầu cảm ngộ Đại Đạo, hiểu rõ ý trời, tra xét nhân quả, tránh họa cầu phúc, ta chính là ở cảnh giới Kim Tiên sơ cấp…" Khi giới thiệu tu vi, trên mặt yêu lang không khỏi hiện ra vài phần đắc ý, tuy nhìn theo dáng vẻ hiện tại, tu sĩ cảnh giới Kim Tiên dường như cũng bò đầy núi hoang như chó, nhưng thực tế, việc chứng đắc vị trí Kim Tiên cũng không phải chuyện dễ dàng như vậy, yêu lang ban đầu chỉ là thủ lĩnh bầy sói, vô tình nuốt phải thi hài yêu tộc vẫn lạc, mới sinh ra thần trí, sau đó lại bước lên con đường tu luyện.

Khó khăn gặp phải, lại gian nan hơn tu sĩ bình thường một chút, có được tu vi này, cũng thực sự không dễ dàng, sao có thể không đắc ý?

"Thì ra là vậy…" Dương Tiễn nghe yêu lang một phen giải thích xong cũng phần nào hiểu biết về con đường tu hành, từ yêu lang nói, nếu hắn có thần thông tránh họa cầu phúc của Kim Tiên, thì chẳng phải mình cũng có cảnh giới Kim Tiên sao?

Chỉ thiếu pháp lực, không thể tự bảo vệ.

Thực ra không phải vậy, Dương Tiễn đã thực sự đánh giá thấp bản thân mình, trước khi gặp Lâm Hiên, ngay cả pháp lực là gì cũng không biết, nhưng lại có thể lĩnh ngộ ra Đại Nghĩa "Phạt Thiên", chỉ nhìn từ đó, hắn phù hợp với chức vị Giáo Chủ, chỉ là không như Lâm Hiên phân tích chi tiết giáo nghĩa, mới chỉ biết Pháp, chưa thể truyền bá ra ngoài.

Sau đó, Khai Thiên Phủ lại cảm ứng lời nói hào hùng của Dương Tiễn, truyền cảm ngộ của Bàn Cổ về Thiên Đạo vào não Dương Tiễn, tận mắt thấy cử chỉ vĩ đại của Bàn Cổ khai thiên xong, hắn cũng lại sinh ra cảm ngộ, cảnh giới tâm cảnh lại lên một bậc, đơn luận Đạo hạnh, tu vi của hắn đã cận Chuẩn Thánh, chỉ cần trải qua Luân Hồi rèn luyện, luyện ra một con đường Đại Đạo thuộc về mình, cũng có thể bước vào hàng ngũ cường giả.

Đương nhiên, những chuyện này Dương Tiễn không biết, cũng tạm thời không nhắc đến.

Tiếp tục câu chuyện yêu lang và Dương Tiễn đối thoại.

Yêu lang nói cảnh giới cho Dương Tiễn nghe xong, cũng luôn đặt ánh mắt lên Dương Tiễn, tìm kiếm cơ hội tốt, định ra tay.

Lâm Hiên tuy bế quan, nhưng ai biết bế quan bao lâu?

Yêu lang muốn pháp bảo, cũng phải nhanh chóng ra tay mới được,

tránh đêm dài lắm mộng.

Thấy Dương Tiễn chưa hoàn hồn từ lời nói, hai mắt nhắm nghiền, lẩm bẩm, không biết đang nói gì, yêu lang mừng rỡ, trong miệng lẩm nhẩm một câu: "Đúng là ngớ ngẩn thật, rõ ràng biết ta tham lam pháp bảo trong tay, lại dám nhắm mắt trước mặt ta, nếu có thần thông của Cửu Phượng, Lâm Hiên, ta sẽ không dám ra tay với ngươi, nhưng ngươi trên người không có chút pháp lực, ta muốn xem ngươi chuẩn bị chống lại công kích của ta thế nào!" Yêu vật thuở ban đầu cũng như con người, tự cho thân thể cường tráng, không muốn tốn tâm thần tế hiến pháp bảo, đối địch với người khác cũng đều biến ra yêu thân, trực tiếp dùng thân thể mà xông vào giết chóc.

Chỉ riêng yêu lang, lại có chút khác biệt, rõ ràng muốn tìm một linh bảo dùng nguyên thần tế hiến, nhưng xuất thân tán tu thì sao có thể tìm được thiên tài địa bảo?

Sở dĩ biến ra yêu thân dùng móng vuốt nhọn đâm Dương Tiễn cũng là hành động bất đắc dĩ.

Nhưng, dáng vẻ đó tuy không nhã nhặn, nhưng cũng không có nghĩa là toàn bộ đều tệ, thân người tuy tiện lợi, nhưng thực lực luôn bị hạn chế hơn yêu thân, nói về tốc độ, sau khi biến ra yêu thân, chỉ trong nháy mắt, đã ở trước mặt Dương Tiễn, vươn móng vuốt sắc nhọn ép sát Dương Tiễn, chỉ cần bước thêm một bước, có thể xé toạc cổ họng hắn.

Chỉ cần Dương Tiễn chết, uy lực Thiên Nhãn có lớn đến đâu, không ai thôi động, chẳng phải cũng chỉ là vật chết sao?

Làm sao làm tổn thương yêu lang?

Còn Bảo Liên Đăng?

Hình như trước đó yêu lang đã nói, bảo vật này tuy là vật công

đức, ai cầm trong tay cũng có thể thôi động, nhưng Dương Tiễn không có pháp lực, chú ngữ của Bảo Liên Đăng phải niệm ra miệng mới có tác dụng.

Bây giờ móng vuốt của yêu lang đã kề lên cổ hắn, thì làm sao có thời gian niệm chú ngữ?

Giết người đoạt bảo, chuyện như vậy yêu lang làm không ít, tuy đây là lần đầu tiên đoạt bảo từ phàm nhân, nhưng cũng không làm giảm khả năng phát huy.

Hai mắt sói lóe sáng màu xanh, miệng há to, chính vào lúc ngàn cân treo sợi tóc, lại có một giọng nói chậm rãi truyền vào tai yêu lang, khiến hắn dừng động tác.

"Đã muốn pháp bảo trong tay ta, thì cứ lấy đi, hà tất phải phiền phức như vậy?" Người nói không ai khác, chính là Dương Tiễn vừa tỉnh khỏi trầm tư, chỉ tiếc, móng vuốt sắc nhọn chỉ cần tiến thêm một bước, có thể lấy đi tính mạng hắn, nhưng trên mặt Dương Tiễn không lộ vẻ kinh hoàng, ngược lại bình tĩnh, như thể không hề để yêu lang trong lòng.

"Nhưng ngươi muốn tặng pháp bảo trong tay ta?" Yêu lang không dám chủ quan, vẫn dán sát vào Dương Tiễn, móng vuốt sắc nhọn kề chặt cổ hắn, không dám lơ là nửa chút.

Một kim tiên yêu tiên, một phàm nhân không có pháp lực, khoảng cách thực lực giữa hai bên quá lớn như vậy, nhưng kết quả lại hoàn toàn bị lật đổ, phàm nhân không sợ kim tiên lấy mạng, kim tiên lại sinh ra ý kiêng kỵ khi chế ngự phàm nhân.

"Trước tiên hãy giao Bảo Liên Đăng vào tay ta rồi nói!" Uy lực Thiên Nhãn chỉ thấy một lần, cũng không tiện so sánh, nhưng Bảo Liên Đăng cùng các thánh vật khác, danh tiếng lẫy lừng, dù có ngu ngốc đến mấy, cũng phải biết năng lực phòng hộ của đèn biến thái

đến mức nào.

Yêu lang nghĩ, thực lực Thiên Nhãn phi phàm, nhưng cũng chỉ là thứ chưa từng nghe nói đến, chỉ cần có Bảo Liên Đăng trong tay, dựa vào năng lực phòng hộ của đèn, cũng có thể bảo toàn bình an, không đến mức bị Dương Tiễn đánh lén trọng thương.

"Ta đưa cho ngươi." Dương Tiễn nói với yêu lang, chậm rãi đưa đèn vào tay hắn.

Yêu lang thấy pháp bảo mơ ước bấy lâu cuối cùng cũng đến tay, tâm trí thoáng hoảng hốt, không chú ý đến một vật giấu dưới đáy đèn mà Dương Tiễn đưa ra, vừa chạm vào người yêu lang, bỗng bùng lên một luồng hà quang, biến thành một cái lồng giam nhốt yêu lang vào trong.

Thì ra, Dương Tiễn vừa rồi làm bộ ngớ ngẩn chỉ để dụ yêu lang cắn câu, khiến hắn lộ bản tính, định ra tay với mình, sau đó mượn cớ giao pháp bảo cho hắn, sử dụng một pháp bảo khốn địch khác do Lâm Hiên tặng, mới bắt được yêu lang.

Chương 410

Sau khi bắt được yêu lang, Dương Tiễn đứng ngoài lồng giam, quan sát yêu lang, hắn có tu vi Kim Tiên, lông lá óng mượt, miệng nhọn vuốt sắc, dù bị nhốt trong lồng, cũng tỏ vẻ hung tính mười phần.

"Thế nào?

Đạo trưởng thấy mùi vị này dễ chịu không?" Sau khi quan sát, Dương Tiễn liền chế giễu yêu lang.

"Ta nhổ!

Thằng nhóc miệng còn hôi sữa!

Có bản lĩnh thì nhốt ta cả đời trong ngục lao đi, bằng không, ta nhất định sẽ khiến ngươi tan xương nát thịt mới hả giận!" Yêu lang nhất thời tức đến tam phật thăng thiên, nhị phật xuất thế, với tu vi Kim Tiên, lại bị một phàm nhân lừa, nhốt trong lồng, giống như một con vật nuôi mặc người ngắm nghía.

Điều đáng phẫn nộ hơn, thằng nhóc Dương Tiễn vừa xem vừa bình phẩm, hoặc nói lông lá không đủ đáng yêu, lại nói răng miệng quá đáng sợ, ưu điểm duy nhất là thân hình, đúng lúc dùng làm tọa kỵ.

Trong thời kỳ Phong Thần, thực lực Kim Tiên của yêu lang tuy cũng không đủ xem, nhưng cũng phải tùy người đối diện, trước mặt Lâm Hiên, Triệu Công Minh, Nguyên Thủy, Chuẩn Đề, Thông Thiên, yêu lang quả thực ngoan ngoãn như một con vật nuôi, nhưng trước mặt phàm nhân, lại oai phong lẫm liệt, làm sao chịu được nỗi nhục này?

Trong lúc tức giận, hắn cũng thi pháp thuật trong lồng, vận chuyển thuật biến hóa, thay đổi hình thể hết lần này đến lần khác, hòng phá

lồng thoát ra, cũng định nuốt Dương Tiễn vào miệng, nghiến răng nghiến lợi cắn hắn đến mức máu thịt không còn một mảnh.

Nhưng cái lồng đó cũng là một thần khí, yêu lang càng to lớn, cái lồng càng co lại như muốn đối nghịch với hắn, những sợi mây tạo thành lồng giam, khi xiết chặt cơ thể hắn vào trong lồng lại mọc ra gai nhọn đâm vào người hắn, chưa kịp cắn Dương Tiễn đến mức máu thịt không còn một mảnh, trên người yêu lang đã đầy lỗ máu.

Chưa hết, sau khi yêu lang bị dây leo đâm vào người, những dây leo đó lại lóe sáng màu sắc rực rỡ, một luồng hấp lực truyền qua những gai nhọn đó, tập trung về Đan Điền, không khách khí, rút pháp lực từ người hắn.

Lúc này, yêu lang cuối cùng cũng hiểu được hai chữ "sợ hãi" viết thế nào.

Hắn liền vội vàng cầu xin Dương Tiễn: "Xin tiên sinh cao sĩ giơ cao đánh khẽ, cho ta ra khỏi lồng giam…" Dương Tiễn nghe xong không chút bận tâm, lại lộ ra vẻ chế giễu, nói với hắn: "Tại sao ta phải tốn nhiều tâm cơ như vậy mới chế ngự được ngươi?

Nguyên nhân không phải vì ta không có pháp lực, thực lực yếu hơn ngươi rất nhiều, nếu thực sự như ngươi nói, thả ngươi ra khỏi lồng giam, thì ngươi sẽ không tìm ta báo thù sao?" Lời nói cũng có lý, ban đầu yêu lang tham lam pháp bảo của Dương Tiễn, ra tay trước, nhưng không ngờ trên người Dương Tiễn ngoài Bảo Liên Đăng và Thiên Nhãn lại còn giấu thứ khác, mới khiến yêu lang phải chịu thiệt lớn.

Đã như vậy, nếu yêu lang có cơ hội ra khỏi lồng, thì sẽ không tiếp tục làm những việc vừa rồi sao?

Vì vậy, mặc kệ yêu lang cầu xin bằng lời lẽ tha thiết đến mấy, Dương Tiễn cũng căn bản không quan tâm, chỉ đứng khoanh tay một

bên, chỉ chờ pháp lực của yêu lang bị dây leo trong lồng hút cạn, rồi thu cái lồng về.

Thấy Dương Tiễn tàn nhẫn như vậy, trên mặt yêu lang không khỏi bắt đầu oán độc, nhưng, sau oán độc, lại nhanh chóng kêu rên, dây leo cắm vào người hắn càng lâu, càng trở nên thô tráng, ngược lại, pháp lực trên người yêu lang càng trở nên ít ỏi, sắp cạn khô.

Sau khi pháp lực cạn kiệt, sẽ là bản nguyên Nguyên Thần, nếu cuối cùng, dây leo cũng hút cả Nguyên Thần đi, thì yêu lang sẽ không còn cơ hội sống sót.

Do đó, dù trong lòng còn không muốn, cũng đành cúi đầu trước Dương Tiễn: "Ta có thể dùng bản nguyên Nguyên Thần mà thề với Thiên Đạo, chỉ cần hôm nay có thể tha mạng ta, sau này sẽ luôn bảo vệ ngươi bên cạnh, chỉ cần có nửa điểm ý đồ bất chính với ngươi, liền khiến Thiên Lôi giáng xuống, chết không được siêu sinh!

Tu sĩ chúng ta Nguyên Thần đều liên kết với Thiên Đạo, nhưng nếu dùng Nguyên Thần mà thề, pháp lực thông thiên cũng không thể làm trái, như vậy cũng có thể giải dây leo mà thả ta ra rồi chứ?" Dương Tiễn ra đời chưa được hai mươi năm, chỉ sau khi nói chuyện với Lâm Hiên mới bước lên con đường tu luyện, lời nói của yêu lang thực sự đúng, nhưng cũng không thể phân biệt thật giả, trên mặt lóe lên vẻ hoài nghi, lại lần nữa mở miệng hỏi yêu lang: "Lập lời thề, nhưng ta làm sao có thể xác nhận lời ngươi nói là thật?

Trừ phi, ngươi đưa ra bằng chứng, như vậy ta mới có thể tin tưởng." "Hừ!" Nghe Dương Tiễn nói xong, yêu lang lại tức giận, nhưng dây leo cắm trong cơ thể hắn, tham lam hút cạn pháp lực của hắn, nếu không sẽ mất mạng, nên chỉ có thể bất đắc dĩ chứng minh cho Dương Tiễn.

Vừa rồi đã lập lời thề bảo vệ Dương Tiễn toàn thân, thì tự nhiên

không thể là kẻ thù của hắn, chỉ cần trong lòng có ý giết chóc, Thiên Đạo cũng sẽ giáng xuống trừng phạt để cảnh cáo.

Vì vậy, yêu lang muốn chứng minh lời vừa rồi cũng đơn giản, chỉ cần lại ra tay với Dương Tiễn một lần là được, thấy dây leo tham lam, hắn cố gắng rút một ngụm pháp lực từ trong lồng giam, gom pháp lực thành một luồng cuồng phong, quét về phía Dương Tiễn.

Cũng chính lúc đó, trên trời bỗng nhiên giáng xuống một tiếng sét, đánh vào đầu yêu lang, khiến hắn một trận chật vật.

"Thế này, tổng đã tin rồi chứ?" Thiên Nhãn trên trán Dương Tiễn liên kết với trời, nên đối với tiếng sét đó, hiểu rõ không gì bằng, chính là sự trừng phạt của Thiên Đạo khi yêu lang vi phạm lời thề.

"Ta thả ngươi ra." Nói xong, Dương Tiễn nhắm mắt niệm chú ngữ, dây leo dần dần giãn ra, mở ra một khe hở, thả yêu lang ra.

"Trả pháp lực lại cho ta!" Vừa ra khỏi lồng giam, chưa kịp chữa lành vết thương trên người, đã vội vàng hét lên với Dương Tiễn câu đó.

Tuy không biết dây leo rốt cuộc là thứ gì, nhưng pháp lực đã bị hút đi, thì tự nhiên có thể phun ra, vì vậy yêu lang mới có thể nói với Dương Tiễn câu đó.

Nhưng câu trả lời của Dương Tiễn suýt chút nữa khiến hắn tức giận đến mức muốn ra tay lần nữa, bởi vì hắn nói: "Pháp bảo tuy hiện giờ thuộc về ta, nhưng khi Sư Tôn ban cho ta, cũng chỉ nói cho ta công dụng chế địch của nó, vì vậy ta chỉ biết cách hút pháp lực của người khác, chứ không biết cách trả pháp lực lại cho người khác." Hình như cũng có lý, Lâm Hiên chỉ cảm thấy Dương Tiễn muốn đi xuyên qua Hoàng Hà cũng không dễ dàng, không nói gì khác, chỉ riêng trên bờ Hoàng Hà, đại quân Văn Trọng chặn ở phía trước, khó qua, vì vậy mới truyền pháp bảo, cũng để hắn khi gặp địch, không đến mức ngoài

Thiên Nhãn lúc tốt lúc không ra, không còn thủ đoạn ứng phó nào khác.

Ai có thể ngờ được, vừa muốn bắt địch, lại muốn thả địch?

Vì vậy, toàn bộ pháp lực của yêu lang, cũng vì thế mà tiêu tán, cảnh giới Kim Tiên ban đầu, cũng vì thế mà rơi xuống cảnh giới Địa Tiên.

"Hoặc có lẽ, có một cách?" "Cách gì?" Yêu lang sốt ruột pháp lực, liền vội vàng hỏi.

"Sở dĩ ta không thể trả pháp lực, nguyên nhân không phải vì ta chỉ hiểu pháp bảo chế địch, mà không hiểu công hiệu của nó, chỉ cần ta tu thành một thân pháp lực, luyện hóa pháp bảo thành vật có thể vận dụng tự nhiên, chẳng phải cũng có thể giúp ngươi sao?" Vốn, cũng là một cách, nhưng không ngờ, sau khi Dương Tiễn nói xong, trên mặt yêu lang lại lóe lên vẻ khinh thường, phun một bãi nước bọt về phía hắn, "Tu thành pháp lực, rồi lại luyện pháp bảo thành khí vật?" Hắn nói thì dễ dàng, như thể con đường tu hành dễ như ăn cơm uống nước?

Yêu lang từ trận chiến với Vu Yêu, vô tình nuốt phải thi hài yêu nhân vẫn lạc, mới sinh ra linh trí, liên tục tu hành đến hôm nay mới đạt cảnh giới Kim Tiên, Dương Tiễn muốn tu thành cảnh giới đó, sẽ phải mất bao nhiêu ngày tháng?

Yêu lang mất pháp lực, có thể sống sót trong trận chiến Phong Thần hay không còn chưa biết, đợi hắn tu ra pháp lực?

Cũng không biết đến bao giờ.

Mất pháp lực rồi lại luyện pháp bảo, pháp bảo càng mạnh càng khó luyện, Dương Tiễn tu ra pháp lực rồi lại luyện hóa pháp bảo, không biết sẽ phải mất bao nhiêu năm tháng, yêu lang may mắn không

chết, sợ là đã sớm tu ra pháp lực mới rồi, sở dĩ lời đề nghị của Dương Tiễn, cũng chỉ coi như rắm thối.

Có cơ hội, chi bằng nhanh chóng tìm một ngọn núi mà ẩn náu, xem xem có thể tránh được trận Phong Thần này không, đợi sau Phong Thần, rồi xuất thế, kẻ mạnh vẫn lạc, chỉ cần ở cảnh giới Kim Tiên, cũng có thể tiêu diêu tự tại ở phàm gian.

Trong lòng nảy ra chủ ý, yêu lang cũng hóa ra một đám mây dưới chân, chuẩn bị rời đi.

Vừa rồi tuy đã lập lời thề sẽ ở bên cạnh Dương Tiễn, bảo vệ hắn toàn vẹn, nhưng đó là sau khi thu hồi pháp lực từ dây leo, hiện tại hắn chỉ có tu vi Địa Tiên, tuy mạnh hơn phàm nhân không ít, nhưng đó cũng chỉ là so với phàm nhân.

Chương 411

Phong Thần một trận, các lộ cường giả lũ lượt xuất hiện, trước đây, chỉ cần có thể bay trên trời là có thể được gọi là thần tiên rồi, nhưng đặt vào hiện tại?

Chỉ là một trò cười mà thôi.

Nhưng, yêu lang chưa kịp cưỡi mây bay lên trời, liền có một luồng khí tức truyền vào mũi hắn, vừa thơm vừa thối, cẩn thận phân biệt, lại phát hiện mùi vị là của cá tinh trong cống rãnh thối rữa, vừa nhận ra, sắc mặt yêu lang đại biến, muốn tìm chỗ trốn.

Bởi vì chủ nhân của luồng khí tức đó, chính là từ một kẻ thù cũ truyền đến.

Nỗi khổ của tán tu không thể sánh bằng môn đồ của Thánh Nhân, chỉ cần làm hài lòng Sư Tôn, có thể được ban thưởng pháp bảo, hoặc linh dược trợ giúp tu hành.

Yêu lang muốn tăng cường thực lực, nhất định không thể thiếu việc giết người cướp của, cướp pháp bảo của người khác, ăn nội đan của người khác, chỉ riêng ngư yêu đó cũng là một trong những nạn nhân từng bị yêu lang dùng thủ đoạn đó hãm hại.

Vốn, với tu vi Kim Tiên của yêu lang, cũng không sợ thủ đoạn của Thiên Tiên, nhưng ai có thể ngờ được chuyện hôm nay sẽ xảy ra?

Khiến thực lực sụt giảm hai cấp, làm sao đối phó với ngư yêu?

Nhưng yêu lang trốn thì trốn đi đâu?

Khí tức truyền vào mũi, cũng có nghĩa là ngư yêu và hắn không ở xa nhau, chưa kịp thi triển độn thuật, thần thức của ngư yêu đã khóa chặt người hắn, lại có một giọng nói truyền vào tai hắn, cũng lộ rõ ý

hống hách: “Hahaha, lão lang cũng có ngày hôm nay sao?

Vốn ta chỉ đã lâu không ăn gì, có chút nhớ mùi vị máu thịt phàm nhân, không ngờ lại gặp ngươi ở đây…” Sau một trận cười lớn, ngư yêu cũng hiện thân, đứng trước mặt yêu lang, không nói nhiều lời vô ích, trực tiếp ra tay, đồng dạng xuất thân khổ tu, trên người không có pháp bảo, lại không có Thánh Nhân chỉ dạy đạo lý, con đường tu hành, chỉ dựa vào tự mày mò, vì vậy khi ra tay cũng không có chiêu thức hoa lệ nào, chỉ biến lớn thân thể, nuốt yêu lang vào.

Yêu lang thấy vậy, cũng vội vàng triển khai thủ đoạn ứng phó, từng có tu vi Kim Tiên, trong việc vận dụng pháp lực, khéo léo hơn ngư yêu một chút, lúc thì hóa thành một luồng ánh sáng, lúc thì hóa thành một sợi chỉ nhỏ, luôn có thể hóa hiểm thành an vào những thời điểm thích hợp, né tránh công kích của ngư yêu.

Nhưng, pháp lực giữa hai bên rốt cuộc kém nhau một cảnh giới, yêu lang dù khéo léo trong vận dụng pháp lực đến mấy, cũng dần dần không địch nổi, thân pháp độn thuật chậm đi rất nhiều, vảy cá bắn ra từ người ngư yêu, cũng sượt qua mặt hắn, tạo thành một vết máu trên mặt.

“Mau cứu ta!” Thấy ngư yêu sắp ép đến bên cạnh, nuốt chửng hắn vào bụng, yêu lang cũng liền kêu cứu Dương Tiễn.

Dương Tiễn tuy chỉ là phàm nhân, nhưng hai pháp bảo trong tay hắn, không phải là thứ mà con cá tinh nhỏ bé có thể đối phó được, chỉ cần giương tráo Bảo Liên Đăng bảo vệ hắn, sau đó mượn pháp lực, dùng cái lồng giam nhốt ngư yêu vào trong, cũng kết thúc tính mạng của tiểu yêu này.

Nghe theo lời dặn dò của yêu lang, Dương Tiễn cũng làm theo, quả nhiên, ngư yêu cũng vì thế mà chết trong tay hắn, toàn bộ tu vi bị dây leo hút cạn, cũng biến thành một bộ xương khô.

Sau chuyện này, yêu lang cũng không dám rời khỏi Dương Tiễn nữa, nếu không, một khi không cẩn thận, không tìm được ngọn núi để ẩn náu lại gặp kẻ thù, chẳng phải thành ra tự dâng đầu người sao?

Hắn mới tạm gác lại mối thù với Dương Tiễn, rút về bên cạnh hắn, nhưng Dương Tiễn cũng không ngốc, biết địa vị hai người đã hoàn toàn đảo ngược, cũng uy hiếp hắn: "Được ta che chở cũng không phải là không thể, nhưng trước đây ngươi muốn lấy mạng ta, ta tâm thiện cũng sẽ không thiện lương đến mức đó, muốn được ta che chở thì phải nhận ta làm chủ, thay ta làm chút việc chân tay, làm một con tọa kỵ dưới trướng ta." Yêu lang tuy tức giận, nhưng tình thế như vậy, cũng đành đồng ý.

Sau đó Dương Tiễn lại cùng yêu lang ký kết khế ước, khiến hắn hóa ra yêu thân bản tướng, cẩn thận quan sát, lại có chút bất mãn, tính cách sói không phù hợp, không có chủ.

Tuy khế ước đã ký, thực lực của yêu lang áp đảo Dương Tiễn cũng đành phải tuân theo, nhưng nghe có chút không vừa ý, liền muốn yêu lang đổi tính thành chó, mới xứng đáng là trung chủ.

Chữ "cẩu" (chó) tuy tầm thường, nhưng lại thiếu tên, bình thường xưng hô chỉ dùng hình dạng súc sinh cũng không nhã nhặn, Lâm Hiên lại nói với hắn, hợp với đạo "Phạt Thiên", ban cho con chó tên "Hạo Thiên", chính là phù hợp với hành động "Phạt Thiên".

"Từ nay về sau, gọi là Hạo Thiên Khuyển đi." Trên bờ Hoàng Hà, Đế Tân cũng thấy Lâm Hiên thi triển thần thông, muốn Dương Tiễn ra đời sớm, liền đến chặn trước ở đó sớm, muốn ngăn Dương Tiễn thay đổi ý định, nương tựa môn hạ của mình, tranh đoạt một thần tướng với Lâm Hiên.

Đoạt Bàn Cổ, lập giáo mới, trên con đường khí vận, Đế Tân không biết đã thua Lâm Hiên bao nhiêu rồi, nếu cứ giữ nguyên hiện trạng,

Đế Tân chắc chắn sẽ thua, không những sẽ vẫn lạc trong Phong Thần, Đế Tân cũng nhất định phải nỗ lực mới được.

Thiên Nhãn đã giáng xuống trên người Dương Tiễn, thì trên người hắn cũng tất yếu mang theo một luồng khí vận, vốn, theo sự phát triển bình thường, Dương Tiễn cũng phải kết duyên với Phật Giáo sau Phong Thần, sau đó lại liên thủ với Phật Giáo, phá khai Dao Trì, cứu mẫu thân hắn ra, sau đó chứng đắc một vị trí trong Phật Giáo.

Nhưng Lâm Hiên sử dụng thần thông, cường hành vặn chuyển thiên cơ, thay đổi thiên thời, "bóp méo" ý cảnh của Dương Tiễn, khiến "Thảo phạt Thiên Cung" biến thành "Thảo phạt Thiên Đạo", mang khí vận này về bên mình.

Lâm Hiên đã làm chuyện này, thì Đế Tân cũng có thể làm chuyện này, Thiên Nhãn tuy là mắt của Thiên Đạo, ẩn chứa uy nghiêm của Thiên Đạo, nhưng cũng không có nghĩa là tất cả mọi người đều phải làm theo con đường mà Thiên Đạo đã vạch ra để hoàn thành cuộc đời mình, nếu không, làm sao có những kẻ như Lâm Hiên, Bàn Cổ?

Thiên Nhãn tuy mạnh, nhưng rốt cuộc cũng chỉ là vật chết, có thể mang lại pháp lực cho người khác, nhưng không thể mang lại tư duy, mới khiến Lâm Hiên tìm được sơ hở, bằng không, với khí hậu hiện tại, cũng căn bản không thể nhảy ra khỏi bàn cờ mà đấu tranh với Thiên Đạo.

Bảy ngày sau, Đế Tân khổ sở chờ đợi Dương Tiễn cuối cùng cũng đến, vừa thấy bóng dáng hắn, Đế Tân liền cưỡi thân mình bay đến trước mặt hắn, mở miệng niệm những lời đã chuẩn bị sẵn.

Trong mắt phàm nhân, hiểu biết về "Thiên" chính là Thiên Cung, sở dĩ Dương Tiễn nảy sinh ý niệm "Phạt Thiên", cũng vì Thiên Cung đã bắt mẹ hắn đi, vì vậy mới bất mãn với "Thiên".

Đế Tân muốn giải nỗi lòng của hắn, phải bắt đầu từ mẹ hắn mới

được.

Bởi vậy, vừa mở miệng gọi tên mẹ Dương Tiễn: "Dao Cơ bị giam trong Thiên Cung có bình an không?" "Ai!

Làm sao biết chuyện này?" Tình mẫu tử của Dương Tiễn và Dao Cơ sâu đậm, nếu là lúc bình thường có người hỏi thăm mẹ hắn, cũng sẽ cảm ơn tấm lòng người đó, nhưng đặt vào hiện tại, lại cho rằng người này muốn lấy chuyện mẹ hắn ra mà đùa cợt, trên mặt lập tức không vui, lại sinh ra một luồng địch ý với Đế Tân, tay trái giấu sau lưng, lén lút đưa Bảo Liên Đăng ra.

Pháp khí của Nữ Oa tuy cũng cường đại, nhưng cũng chỉ đối phó với đối thủ bình thường, Đế Tân đã chứng Chuẩn Thánh, lại có thực lực hậu giai, đạo hạnh cảm ngộ cũng đã cận Thánh Nhân, nếu trong tay hắn có một kiện sát phạt chí bảo, ngay cả đối mặt với Thánh Nhân cũng không thấy yếu thế, làm sao lại sợ một kiện linh bảo bé nhỏ?

Nhưng, trên mặt Đế Tân lại lộ ra vẻ phiền toái, vốn muốn nói với Dương Tiễn về thiên thời, khuyên hắn giác ngộ, nhưng vừa gặp mặt đã có địch ý, làm sao để tiếp tục?

Vì vậy, liền vội vàng bày ra một bộ mặt thân thiện, trong miệng cũng giải thích: "Lần này ta đến không phải muốn đối địch với ngươi, sở dĩ đến gặp ngươi cũng vì Lâm Hiên không biết tự lượng sức mình, vặn chuyển thiên cơ, vốn là chuyện của hắn, sau này Thiên Đạo trừng phạt, cũng chỉ giáng xuống một mình hắn, không liên quan đến người khác, nhưng cố tình, nhân quả đó lại giáng xuống trên người ngươi, cũng kéo ngươi vào cuộc…" Sau đó, Đế Tân lại sợ Dương Tiễn không tin, phất tay giăng ra một luồng hà quang, cuối cùng tụ thành một đoạn ảnh tượng, chiếu vào mắt Dương Tiễn, đoạn ảnh tượng đó chính là cảnh Lâm Hiên thi pháp khiến cha mẹ Dương Tiễn gặp nhau sớm hơn.

Vốn, theo thiên thời, Dương Tiễn phải ra đời vào lượng kiếp tiếp theo, nhưng Lâm Hiên lại muốn cha hắn gặp Dao Cơ ở kiếp trước, sau đó lại dùng Hỗn Độn Chung trấn giữ thời không mà hai người họ đang ở, thúc đẩy sự trôi chảy của thời gian trong không gian đó, cho đến ba mươi năm sau, Dương Tiễn trưởng thành mới thôi.

Hiện tại Dương Tiễn tuy không có pháp lực, chỉ là phàm nhân, nhưng với tu vi đạo hạnh của hắn, cũng đủ để phân biệt thật giả, vừa xem xong, trên người hắn bốc lên ba luồng hỏa khí, lần lượt cháy ở hai vai và trán, khuôn mặt anh khí bức người lúc này cũng nhăn lại thành một cục, trong miệng cũng mắng chửi Lâm Hiên: "Đồ ti tiện như vậy cũng xứng làm Giáo Chủ sao?

Uổng công ta tin tưởng như vậy, kết quả lại bị hắn lừa trước?

Sau đó lại bị dùng làm bia đỡ đạn?" Dương Tiễn nảy sinh ý "Phạt Thiên", tuy hiểu lầm Thiên Cung là Thiên Đạo, nhưng cái cốt cách quật cường đó là thật, đã sinh làm người, phải tự mình đoạt lấy số mệnh, tại sao phải làm theo ý nguyện của người khác cả đời?

Thiên Đạo không được, Lâm Hiên cũng không được!

Chương 412

Sở dĩ, vừa xem xong kế hoạch của Lâm Hiên và hắn từ tay Đế Tân, liền lập tức ném ân tình của Lâm Hiên xuống đất, Bảo Liên Đăng cùng các thánh vật mà người khác thèm muốn, cũng không thèm!

"Lâm Hiên lại vì sao phải lừa một mình ta?" Trong cơn giận, Dương Tiễn cũng từ đáy lòng tò mò, tu sĩ trên đời vạn vạn, không thiếu những kẻ có đại thần thông, với thần phận là người đứng đầu dưới Thánh Nhân của Lâm Hiên, cũng nên có lựa chọn tốt hơn mới đúng.

Lúc đó Dương Tiễn tuy đã khai tâm trí, nhưng không biết uy lực của Thiên Nhãn trên người mình lớn đến mức đó, vì vậy cũng có chút ý khinh thường, ai ngờ, trong lượng kiếp tiếp theo, Dương Tiễn lại là một Lâm Hiên khác, ứng kiếp sát phạt, phá Thiên Cung, cùng Phật Giáo đồng chủ Thiên Đình.

Nếu trong mắt người thường, đó cũng là một đại thành tựu, chủ Thiên Cung, tự thành một thánh địa, có pháp chỉ của Hồng Quân, những người có tu vi cận Thiên Đạo như Lão Tử cũng không thể tự ý nhúng tay vào Thiên Cung.

Nhưng đối với Đế Tân, Thiên Cung có quá nhiều ràng buộc, tuy quyền lực lớn, nhưng cũng cản trở tiến trình Đại Đạo, cuối cùng không thể thành Thánh, không thể thoát khỏi bàn cờ, lượng kiếp diễn ra, người đầu tiên bị đem ra mổ xẻ chính là chủ nhân Thiên Cung.

Bởi vậy, đối với Dương Tiễn, việc Lâm Hiên thu hắn làm đồ đệ, tuy bị lừa trước, nhưng xét về thực tế, cũng không phải là chuyện xấu, ngược lại là một chuyện tốt.

Nhưng, Đế Tân đã có ý muốn mượn tay Dương Tiễn giúp mình

tranh đoạt khí vận với Lâm Hiên, thì tự nhiên sẽ không nói thật với hắn, chỉ đáp lại một câu: "Phật Giáo hiện tại có Đấu Chiến Thắng Giả ra đời, môn hạ đệ tử chỉ có một mình Cửu Phượng có thể gánh vác trọng trách, vì vậy mới để ý đến ngươi, Thiên Nhãn tuy không phải linh bảo, nhưng dưới uy nghiêm của Thiên Đạo, cũng không ai có thể chống lại uy lực của nó…" "Thì ra là vậy…" Trong lòng thở dài một hơi, Dương Tiễn cũng bắt đầu trầm tư.

Tu vi chưa đạt, cũng không thể phân biệt ai đúng ai sai, chỉ nhớ mẹ trong lòng, án theo cách của Đế Tân, y theo thiên thời, sau khi thành đạo sẽ dẫn binh thảo phạt Thiên Cung, phá Dao Trì, cứu mẹ hắn ra; vậy hiện tại thiên thời đã thay đổi, thì làm sao mới có thể cứu mẹ hắn ra?

Tình mẫu tử sâu đậm, trong lúc lo lắng Dương Tiễn lại nhớ đến thái độ thoái thác của Lâm Hiên khi hắn hỏi chuyện, cũng âm thầm suy tính, sợ rằng sau khi Lâm Hiên vặn chuyển thiên cơ, bên phía mẹ hắn cũng sẽ xảy ra biến cố.

Đế Tân nhìn ra nỗi lo lắng trong lòng Dương Tiễn, cũng biết hắn đang lo lắng gì, đã muốn lấy Dao Cơ làm điểm đột phá để tiếp cận Dương Tiễn, thì tự nhiên đã sớm tính toán mọi chuyện, cũng bao gồm cả việc giải thoát cho Dao Cơ.

Thực ra, việc Dao Cơ bị bắt, cũng chỉ là để chuẩn bị cho việc Dương Tiễn phá Thiên Cung sau này, thúc đẩy tiến trình của Thiên Đạo, ngoài lần đầu tiên đó, không còn tác dụng lớn, muốn giải quyết một nhân quả, cũng đơn giản, chỉ cần Dương Tiễn tự tay phá Thiên Cung là được.

Vì thế, Đế Tân cũng sớm chuẩn bị, thay thế Phật Giáo vốn tương trợ Dương Tiễn trong thiên thời bằng môn đồ của mình, sau đó mượn pháp lực của Dương Tiễn, khiến hắn có thể thi triển thần thông Thiên

Nhãn, như vậy cũng kết thúc nhân quả.

Tuy làm như vậy, người vi phạm ý nguyện của Thiên Đạo không chỉ có Lâm Hiên, mà Đế Tân cũng bị cuốn vào, Thiên Đạo cũng sẽ giáng xuống trừng phạt lên đầu hắn.

Nhưng đoạt xá Trụ Vương, tranh giành một phần khí vận Phong Thần, muốn cùng Lâm Hiên tranh giành trong trận Phong Thần này, Thiên Đạo muốn trừng phạt hắn, cũng chỉ sẽ diễn ra sau Phong Thần, đến lúc đó, hắn đã sớm mượn uy lực của Dương Tiễn, thắng Lâm Hiên mà thành Thánh Nhân, phần trừng phạt đó, cũng chỉ sẽ trút lên người hắn và môn nhân của hắn.

Đế Tân ích kỷ, chỉ vì bản thân, điểm này đã sớm nói, sở dĩ đối với việc môn nhân quay về, cũng không quan tâm, chỉ cần có thể sống sót qua lượng kiếp này là đủ rồi.

Vì vậy, sau khi giao phó cho Dương Tiễn cách cứu mẹ hắn, cũng bắt đầu chuẩn bị.

Thực lực Thiên Cung không hề yếu, Tứ Phương Đại Đế trừ Câu Trần ra còn ba vị, sau đó lại có hàng vạn thiên binh, vài vạn thần tướng, càng có Tứ Đại Thiên Vương.

Quyển Liêm, Thiên Bồng cùng các đại tướng Kim Tiên, cộng thêm Thiên Cung vốn là một đại trận, lần trước Cửu Phượng công đánh Thiên Cung, Ngọc Đế điều động binh tướng, lần lượt bố trí vào các trận nhãn, cùng thi triển Đại Trận Pháp Chu Quang Diệu Hiển, dù Vu Nhân có hung hãn đến mấy, cũng khó mà phá vỡ trận này.

Bởi vậy, Đế Tân là Chuẩn Thánh hậu giai, cận Thánh Nhân, nhưng muốn giúp Dương Tiễn phá Thiên Cung, cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Vì vậy, cần tìm vài trợ thủ, bản thân Đế Tân có hơn ba nghìn môn

hạ đệ tử, trong đó có hai mươi mốt người đã chứng vị Kim Tiên, nhưng thực lực không đồng đều, đa số chỉ mới nhập Kim Tiên, muốn phá Đại Trận Thiên Cung, cũng cần phải cùng người khác hợp thành Đại Trận Địa Cương Sơn Chuyển, đồng thời có bốn người mỗi người cầm một lá trận kỳ, đối đầu với Tứ Phương Đại Đế của Thiên Cung và Thánh Mẫu Dao Trì.

Chu Quang Diệu Hiển đối Địa Cương Sơn Chuyển, bốn người cầm cờ đối bốn người cầm cờ.

Sớm đã nảy ra linh cảm, Lục Áp, cộng thêm một đệ tử mới thành Chuẩn Thánh của môn hạ, cũng vừa đủ bốn người.

Nói chuyện xong với Dương Tiễn, khiến hắn đến doanh trại của Văn Trọng chờ đợi, Đế Tân cũng đích thân đi tìm hai người kia để nhờ giúp đỡ.

Linh Cảm Đại Vương bản thân là một ngư yêu, nơi ở thích hợp với thủy vực hơn, vừa hay Long Vương của Long tộc bị Lâm Hiên lấy mạng, trong thủy vực không còn cường giả cái thế nào, liền dọn nhà đến đó, chiếm tổ chim khách, không cần bố trí phủ đệ, tiết kiệm không ít phiền phức.

Vì Hoàng Hà lại thông với nơi ở của Linh Cảm Đại Vương, khoảng cách gần hơn Lục Áp một chút, nên Đế Tân cũng đi tìm Linh Cảm trước.

Vốn, sau khi Ngọc Hoàng tiếp quản Thiên Cung, thành thủ lĩnh của Tứ Phương Đại Đế, cũng luôn cố ý chèn ép yêu tộc, không thiết lập vị trí Câu Trần, khiến yêu tộc không được Thiên Đạo ưu ái, luôn không được khí vận, yêu tộc cũng luôn bất mãn với hành động của Ngọc Hoàng, hiện tại có người chủ động đứng ra khiêu chiến uy nghiêm của Thiên Cung, thì lẽ ra phải trực tiếp đồng ý mới phải.

Nhưng cố tình người khiêu chiến Thiên Cung lại là Đế Tân, lại

không ai muốn hưởng ứng theo, thực sự danh tiếng quá bại hoại, từ trận chiến với Vu Yêu bắt đầu, các lộ nhân mã đều bận đối phó với Vu Nhân, duy chỉ có hắn, vị trí Chuẩn Thánh, không những không xông pha trận tuyến hiểm nguy, ngược lại ẩn mình trong bóng tối, tìm cơ hội ra tay với đồng liêu, cướp pháp bảo của người khác, ăn Nguyên Thần của người khác, sau đó thu thập vong hồn, chiêu nạp vào Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ, tăng cường uy lực pháp bảo.

Loại nhân vật như vậy, ai lại không trong lòng dâng lên một phần khinh bỉ?

Đừng nói là hợp tác, gặp mặt một lần cũng sợ sẽ bị hắn lừa, một khi không cẩn thận, cũng trở thành vong hồn dưới tay hắn.

Vì vậy, thấy Đế Tân đến, Linh Cảm không thèm bước chân ra khỏi cửa lớn, đã từ chối hắn.

Nhưng, thái độ của Linh Cảm Đại Vương đối với hắn, đã sớm đoán được khi hắn đến, cũng chưa từng nghĩ hắn sẽ ngoan ngoãn hợp tác, chỉ cần dùng thủ đoạn bắt hắn lại, sau đó ép buộc hắn, hoặc là theo mình đánh lên Thiên Cung, hoặc là bị mình lấy đi tính mạng, cũng không sợ hắn sẽ từ chối nữa.

Do đó, lời nói của Linh Cảm vừa thốt ra, sắc mặt Đế Tân liền biến đổi, cầm ba hung tinh Tham Lang, Huỳnh Hoặc, Phá Quân trong tay, không nói nhiều lời vô ích, trực tiếp ném vào phủ đệ của Linh Cảm.

Kể từ ngày đó, tại tay Cửu Phượng đoạt được ba sao Tham Lang, Huỳnh Hoặc, Phá Quân, Đế Tân cũng dùng Nguyên Thần để rèn luyện ba sao đó một phen, vạn năm Hồng Hoang thu thập thiên tài địa bảo, tất cả đều được thêm vào trong đó, cũng để ba sao đó thoát thai hoán cốt, phù hợp hơn với công pháp của bản thân, tương hỗ phù trì, cũng càng hiển linh.

Trước tiên, dùng bản thể ba sao ném vào phủ đệ của Linh Cảm, ba

sao đó có thể hiện ra sự sắc bén của vật sát phạt, những góc cạnh sắc nhọn biến thành kim châm, giống như một con nhím mọc đầy gai dài, mỗi cây gai đều có thể xuyên thủng vô số lỗ hổng trong đại trận bao phủ phủ đệ, lại từ những gai nhọn đó phun ra khí hung sát, chui vào trận pháp, hút cạn linh khí trong phủ.

"Đế Tân!

Đừng quá đáng!" Hắn làm sao có thể nhẫn nhịn?

Trong lòng nổi giận, vỗ bàn đứng dậy, cầm pháp bảo trên người bay lên không trung, đối đầu với Đế Tân.

Đế Tân thấy hắn cuối cùng cũng hiện thân, cũng không nói nhiều lời vô ích, lại dùng Nguyên Thần phụ vào ba hung tinh, hóa ra ba hóa thân có hình dạng tương đương với hắn, mỗi hóa thân đứng một góc, vây Linh Cảm ở giữa, sau đó lại hô to một tiếng "Hư", ba hóa thân lần lượt phun ra một luồng khí dài, sau khi ba luồng khí dài đó phun ra, cảnh vật xung quanh cũng theo đó mà biến đổi.

Linh cung dưới nước vốn rực rỡ chói mắt, một luồng gió lạnh thổi qua, cũng bắt đầu trở nên âm u, phủ đệ của Linh Cảm bị ẩn đi, sinh ra vô số thi hài, càng có ác quỷ gào thét, Linh Cảm định thần nhìn lại, lại phát hiện, ngạc nhiên thay, đã quay trở lại thời kỳ Vu Yêu, những thi hài đổ xuống xung quanh, chính là những cường giả đã vẫn lạc trong trận chiến Vu Yêu.

"Đế Tân!

Chương 413

Đồ không bằng chó lợn!

Yêu tộc lại xuất hiện loại bại hoại như vậy!" Chính như Triệu Công Minh đã nói, giữa những người cùng tộc, bình thường có chút ân oán, nhưng không ai có thể tàn nhẫn đến mức như Đế Tân, không những không thu liễm thi thể cho tộc nhân sau khi chết, ngược lại muốn câu vong hồn, luyện thi hài.

Linh Cảm cũng từng được không ít tiền bối yêu tộc chỉ điểm, trong lòng tự nhiên cũng có lòng biết ơn đối với họ, hiện tại lại rơi vào cảnh địa như vậy, trong lòng sao có thể không tức giận?

Lập tức cũng không nói nhiều lời vô ích nữa, vung pháp bảo của mình đánh về phía Đế Tân, quyết phải lấy mạng hắn để báo thù cho tiền bối!

Nhưng, thực lực giữa hai bên lại có sự chênh lệch lớn, Linh Cảm muốn báo thù cũng không có khả năng đó, cuối cùng rơi vào tay Đế Tân, bị hắn dùng chân hỏa luyện Nguyên Thần, cuối cùng cũng chỉ có thể khuất phục dưới hắn.

Sau khi thu phục Linh Cảm, trong lòng Đế Tân không khỏi cười lạnh một tiếng: "Tình nghĩa cùng tộc, chỉ có sống sót mới là đạo lý thật sự!

Đợi ta chứng thành Thánh Nhân, lúc đó xem ngươi còn dám mắng ta không!" Nói xong, lại lần nữa thân mình bay về phía nơi ở của Lục Áp ở phía Nam.

Phượng hoàng bay cao ngàn trượng, không đậu vào cây ngô đồng thì không hót.

Lục Áp thân là Tam Túc Kim Ô, lại có năng lực luyện hỏa bẩm sinh, vừa khớp với tính cách của phượng hoàng, cũng cần ngô đồng để ẩn thân, phía Nam có cây ngô đồng, cao vạn trượng, rộng ngàn dặm, Lục Áp liền ở trên cây ngô đồng, mỗi ngày mượn cây này luyện chân hỏa trong cơ thể, trợ giúp tăng tu vi.

Theo, tính cách của Đế Tân, thủ đoạn đối phó với Lục Áp cũng nên giống như thủ đoạn đối phó với Linh Cảm, bất kể hắn có đồng ý theo mình thảo phạt Thiên Cung hay không, cứ đánh hắn một trận rồi nói chuyện.

Nhưng hiện tại, Đế Tân lại chỉ dừng lại dưới gốc cây, không ra tay trước, quan sát kỹ lưỡng hình dáng trên cây, xem rốt cuộc nên bắt đầu từ đâu.

Thì ra, Lục Áp tuy tu vi yếu hơn Đế Tân một cấp, nhưng thân là con trai của Đông Hoàng Thái Nhất, trong tay có vô số linh bảo, cộng thêm nơi này lại là nơi ở trước đây của phượng hoàng, càng bố trí vô số đại trận ngăn cản kẻ địch bên ngoài, bởi vậy, Đế Tân cũng không dám mạo hiểm xông vào, sợ rằng một khi không cẩn thận, lại bị hắn lừa mà chịu thiệt lớn.

Khi Đế Tân đang suy tính cách hạ Lục Áp, ở một đầu khác, cũng có người đang trầm tư.

Sâu dưới Hoàng Hà, dưới Cửu U, Bình Tâm từ sớm đã cảm nhận được động tĩnh của Đế Tân, chỉ vì muốn tranh giành Dương Tiễn với Lâm Hiên, trong lòng tuy bất mãn, nhưng lại bất đắc dĩ thân ở Luân Hồi, không thể thoát ra khỏi Cửu U, cũng chỉ có thể vận dụng thần niệm bay về phía Bất Chu Sơn, nói chuyện ở bờ Hoàng Hà cho Lâm Hiên nghe.

Nhưng Lâm Hiên đang bế quan, mọi linh thức đều thu về trong cơ thể, Bình Tâm gọi, nhưng luôn không có hồi âm.

Trong bất đắc dĩ, cũng đành thông báo tin tức này cho Cửu Phượng, hy vọng nàng có thể kịp thời đến Hoàng Hà một chuyến, cũng tránh cho tâm cơ của Lâm Hiên cuối cùng đều bị Đế Tân chiếm mất.

Sau khi được Cửu Phượng đồng ý, Bình Tâm mới thu hồi thần niệm.

Sau Bình Tâm, trong Phật Quốc, Đấu Chiến Thắng Giả khoanh chân ngồi trên đài sen, hai hàng lông mày nhíu chặt, nhắm mắt ngộ đạo, như thể sắp có cảm ngộ, nhưng bỗng nhiên dừng lại, tâm thần xao động, cũng cảm nhận được hành động của Đế Tân, mới mở đôi mắt ra.

Vị Phật Chủ của Phật Quốc vốn không nên xuất hiện sớm, chỉ vì Lâm Hiên vặn chuyển thiên cơ, Bồ Đề bất đắc dĩ, mới cùng thay đổi khí số, khiến con khỉ ra đời sớm hơn, chiếm vị trí Phật Chủ hạ giới.

Nguyên nhân cũng đơn giản, vì con khỉ và Dương Tiễn chính là đối thủ trời sinh, trong lượng kiếp tiếp theo, con khỉ được Bồ Đề khai hóa, tu ra một thân thần thông, nhưng tiến cảnh nhanh chóng cũng dẫn đến không ít ma nạn.

Ở hạ giới chiếm núi làm vua, cùng với vô số yêu quái đánh nhau, cũng trở thành một phương họa loạn.

Sau đó, Dương Tiễn muốn thảo phạt Thiên Cung, mượn sức yêu tộc, liền tiến vào hạ giới, cũng học theo thủ đoạn của Đế Tân, tập hợp những yêu tộc phân tán kia, theo sau mình, góp sức vào việc thảo phạt Thiên Cung.

Nhưng con khỉ bản tính ngoan liệt, lại bái sư Thánh Nhân, trong lòng kiêu ngạo tự nhiên, muốn thảo phạt Thiên Cung, cũng nên do mình thống soái, lúc đó lại đến lượt người khác chỉ tay năm ngón sao?

Sở dĩ, hai người cũng đấu một trận, con khỉ không địch nổi Dương Tiễn có Thiên Nhãn, cuối cùng thất bại, bị ném xuống dưới núi Thái Sơn giam ngàn năm, cho đến sau khi Thiên Cung đổi chủ, Bồ Đề lại đến cầu tình với Dương Tiễn, con khỉ mới thoát thân khỏi núi.

Tuy hiện tại thiên cơ đã thay đổi, nhưng ân oán giữa hai người chưa bị cắt đứt, nhân quả vẫn còn liên kết, cần phải đấu một trận.

Trước đó, nguyên nhân Dương Tiễn và con khỉ tranh đấu chính là Thiên Cung.

Hiện tại con khỉ đã thành Phật Chủ, trừ khi bước ra khỏi Phật Quốc, sở dĩ chuyện Dương Tiễn thảo phạt Thiên Cung, con khỉ cũng không thể nhúng tay vào, phần nhân quả đó chưa kết, nhưng lại có oán hận ở nơi khác.

Bồ Đề vừa khai hóa con khỉ, con khỉ cũng từng chạy đến Long Cung lấy ra tự bảo Như Ý Kim Cô Bổng.

Kim Cô có duyên với hắn, việc hắn đoạt được cũng thuận theo thiên ý, nhưng có một điểm, Kim Cô Bổng chính là pháp bảo trấn áp họa thủy ở Đông Hải mà Đại Vũ trị thủy đã để lại, con khỉ lấy Kim Cô Bổng ra, lại không tìm một pháp bảo trấn thủy khác trấn ở Đông Hải, sau khi hắn rời đi, tự nhiên sẽ gây họa cho nhân gian.

Đông Hải lại thông với Quán Giang Khẩu, đại thủy tràn qua đê sông, hai cha con Dương Tiễn bị kẹt trong nước, Dao Cơ trong lúc lo lắng, cũng sử dụng pháp lực tìm kiếm bóng dáng hai cha con, sau đó Thiên Cung cảm ứng được nơi Dao Cơ ẩn náu, phái thiên tướng bắt mẹ Dương Tiễn về Thiên Cung.

Mọi nhân quả, hoàn toàn liên kết với nhau, cuối cùng cũng khiến con khỉ trở thành kẻ chủ mưu gây ra việc mẹ Dương Tiễn bị bắt.

Chỉ tiếc hiện tại Dương Tiễn chưa tu thành Đại Đạo, sở dĩ đối với

nhân quả của chuyện này, hắn không biết, chỉ cần sau này giác ngộ, cũng không tránh khỏi việc gây khó dễ cho con khỉ.

Con khỉ hiện giờ đã thành Phật Chủ, thân phận không còn như trước, Dương Tiễn thân mang Thiên Nhãn, con khỉ dù có tài năng đến mấy, chưa chứng Thánh Nhân, cũng không địch nổi một con mắt đó, vạn nhất đợi hắn giác ngộ, chạy đến trong Phật Quốc, trước mặt đông đảo Phật tử mà lôi hắn xuống khỏi đài sen, con khỉ làm sao còn mặt mũi nào nữa?

Để chuyện như vậy không thể xảy ra, con khỉ cũng tuyệt đối sẽ ra tay với Dương Tiễn trước một bước, nhưng không ngờ, việc hắn ra tay, lại ép Dương Tiễn phải chạy vào Luân Hồi, rèn luyện Nguyên Thần vạn kiếp, cuối cùng cũng tu thành thần thông, minh bạch thiên cơ, giúp hắn tránh được lời dối trá của Đế Tân, trở lại con đường chính đạo.

Dương Tiễn, kể từ khi Đế Tân rời đi, Dương Tiễn theo Văn Trọng vào trong trướng, hưởng lễ tân khách, bên cạnh lại có tiên nhân trông nom, mấy ngày trước chỉ là một phàm nhân bình thường, hôm nay lại có sự thay đổi như vậy, tâm thần cũng một trận cảm thán, chỉ cảm thấy như mơ như huyễn, không chân thật.

Nếu không có Hạo Thiên Khuyển ở bên cạnh, thỉnh thoảng vẫy đuôi cọ vào ống quần hắn, có thể khiến hắn cảm thấy chân thực hơn, suýt chút nữa tưởng mình đang ở trong mộng cảnh, không thể thoát ra.

"Tạm thời đi nơi khác bận rộn đi, ta một mình yên tĩnh…" Tuy được người khác tôn kính là chuyện tốt, nhưng vì mọi chuyện quá đột ngột, Dương Tiễn không những không vui, ngược lại trong lòng một trận hoảng hốt, không thể an tâm, cũng gọi Văn Trọng cùng những người khác, muốn tạm thời rời đi.

Sau khi rời đi, Dương Tiễn cũng liền đá vào người Hạo Thiên

Khuyển, khiến hắn tỉnh khỏi nhập định, để hắn suy nghĩ kỹ càng về những chuyện đã xảy ra mấy ngày qua.

"Đạo trưởng?

Tu vi đã là Kim Tiên, cũng thuộc hàng Thượng Tiên, hiểu biết cũng hơn ta một chút, có thể giúp ta phân tích, vì sao nhiều người đều muốn kết giao với ta?

Chương 414

Tuy Đế Tân cũng nói với ta một số điều, khí vận gia thân, lại có Lâm Hiên nghịch thiên, nhưng ta lại không hiểu rõ, có thể giải thích cho ta một hai điều được không?" Kim Tiên nếu là lúc bình thường, cũng gần như có thể được kính trọng, nhưng đặt vào hiện tại?

Đi làm bia đỡ đạn còn sợ cấp bậc không đủ, Hạo Thiên Khuyển lại làm sao có thể biết được pháp của hai người bố cục trong Phong Thần?

Vì vậy, hắn cũng chỉ lướt mắt nhìn Dương Tiễn, mở miệng nói: "Cái này?

Ta biết sao?" Cách Dương Tiễn xưng hô với Hạo Thiên Khuyển thực sự khiến hắn bất đắc dĩ, có việc cầu thì gọi là Đạo trưởng, bình thường không có việc gì lại chỉ cưỡi trên lưng làm tọa kỵ, nhưng đã thấy Đế Tân lấy lòng Dương Tiễn, cũng biết trên người Dương Tiễn nhất định có đại khí vận, làm tọa kỵ cũng tổng cộng tốt hơn theo sau tên điên Lâm Hiên.

Vì vậy, sau khi lắc đầu, hắn lại nhìn Dương Tiễn một lần nữa, khuyên an ủi hắn: "Thực ra, ngươi cũng không cần quá lo lắng, thực lực của Đế Tân, cũng không kém Lâm Hiên là bao, có thể khiến hắn lấy lòng ngươi, thân phận của ngươi cũng tuyệt đối không phải tầm thường." "Hiện tại ta tạm thời không có tu vi, nên mới bị người khác kiềm chế.

Chỉ cần gặp được cơ duyên, chắc chắn có thể một bước lên mây!" Khi nói ra những lời này, mắt Hạo Thiên Khuyển cũng lóe lên vài phần tinh quang, bởi vì đó chính là vị trí mà nó luôn khao khát.

Phàm là người tu đạo, mấy ai lại không muốn đứng trên đỉnh cao,

coi thường chúng sinh?

Hạo Thiên Khuyển tuy tự biết thực lực không đủ, ngộ tính lại kém, trừ phi có đại cơ duyên giáng xuống, bằng không cũng không thể có ngày xoay mình.

Nhưng, dù là mơ mộng, cũng phải có, nếu không tâm tính chìm xuống lâu ngày, chưa kịp buồn chết người khác, thì đã tự buồn mình chết mất rồi.

"Ta tuy hiểu rõ đạo lý đó, nhưng lại có một điều không rõ.

Rốt cuộc, phải là thân phận thế nào mới có thể khiến những nhân vật lớn như Lâm Hiên và Đế Tân đều vì ta mà phục tùng?

Cả hai đều thuộc hàng cường giả đỉnh cấp hiện nay, Thánh Nhân không xuất, còn ai có thể tranh phong với họ?" Trong mấy ngày hành trình, Dương Tiễn cũng từng hỏi Hạo Thiên Khuyển không ít chuyện về giới tu sĩ, tự nhiên cũng biết về hai nhân vật lừng lẫy là Đế Tân và Lâm Hiên.

"Thánh Nhân không xuất, ai cùng tranh phong?" Trong lòng lặp đi lặp lại tám chữ này, Dương Tiễn cũng nảy ra một ý nghĩ táo bạo: Chẳng lẽ, ta lại là Thánh Nhân hạ phàm ư?

Vừa nảy ra ý nghĩ này, Dương Tiễn liền liên tục phủ nhận.

Dù có vô tri đến mấy, cũng nên biết Thánh Nhân là tồn tại bất tử bất diệt, không sinh không tử, sao có thể luân hồi chuyển thế?

"Vậy trừ Thánh Nhân ra, còn ai có thể khiến hai người họ bận tâm đến vậy?" Ngay khi Dương Tiễn đang băn khoăn về thân thế của mình, chợt một giọng nói từ trên trời truyền vào tai hắn: "Ngươi chính là một Lâm Hiên khác trong Lượng Kiếp tiếp theo!" Trời đất có Hạo kiếp, cứ mỗi một thời gian nhất định sẽ xáo trộn những quân cờ trên bàn cờ, thúc đẩy tiến trình ván cờ, cho đến khi toàn bộ quân cờ phế

trên bàn cờ được thanh tẩy, mở ra một ván cờ mới, quá trình này cũng được gọi là Lượng Kiếp.

Phàm trong Lượng Kiếp, sẽ xuất hiện hai phe nhân vật chính đối đầu nhau cuối cùng, hoàn thành tiến trình thanh tẩy bàn cờ.

Lâm Hiên đã tự dùng thần thông, đưa nhân vật chính của ván cờ tiếp theo xuất hiện ngay lúc này, lời người kia trên không nói cũng không sai, chỉ là tuy giải thích, nhưng ngữ khí khi nói chuyện lại không hề hòa nhã như Lâm Hiên hay Đế Tân, ngược lại Dương Tiễn còn nghe ra một tia địch ý, tựa như người kia hôm nay đến là để gây sự vậy.

Lòng cảnh giác, Dương Tiễn không dám lơi lỏng, gọi Hạo Thiên Khuyển cõng mình chạy ra ngoài, nhưng lại vừa vặn thấy một hòa thượng mặt râu tóc, khoác áo cà sa Phật y, đứng trước mặt, mỉm cười nhìn mình.

Người này, chính là Đấu Chiến Thắng Giả, kẻ có nhân quả cực lớn với Dương Tiễn.

Hắn không đợi Dương Tiễn nhận ra thực lực của mình rồi gây khó dễ, nên Đấu Chiến Thắng Giả đã chuẩn bị nhân lúc Dương Tiễn còn yếu mà ra tay trước.

Mặc dù nhân quả giữa hai người không thể chặt đứt tại đây, sau khi nhập vào luân hồi chuyển thế cũng sẽ lại dây dưa, nhưng chỉ cần mỗi lần đều có thể đoán đúng thời điểm Dương Tiễn xuất thế, sớm tiêu diệt hắn, thì hắn vĩnh viễn sẽ không phải lo sợ.

"Xem chiêu!" Đã quyết tâm ra tay sát hại Dương Tiễn, nên Đấu Chiến Thắng Giả sau khi nhìn thấy Dương Tiễn lần đầu cũng không nói nhảm, vung Như Ý Kim Cô Bổng trong tay đập thẳng vào mặt hắn.

Như Ý Kim Cô Bổng nặng vạn cân, thân gậy, tuy là vật cùn, nhưng cũng có thể làm bị thương người.

Ngay cả tu vi Kim Tiên bị gậy này đập trúng, vết bầm trên người cũng phải mất mấy ngày mới có thể tan đi.

Huống hồ Dương Tiễn chỉ là một phàm nhân?

Nếu thật sự bị gậy đánh trúng, chỉ sợ một cái đầu cũng lập tức biến thành quả dưa hấu nát bét, óc chảy lênh láng khắp nơi.

Dương Tiễn biết không ổn, liền vội vàng chạy lùi lại, muốn tránh một gậy này, nhưng con khỉ kia thực lực đã đạt đến cảnh giới Chuẩn Thánh, Dương Tiễn dù có mọc thêm bốn tay bốn chân cũng không thể thoát khỏi.

Nhìn thấy gậy càng lúc càng gần, Dương Tiễn cũng nhắm chặt hai mắt, ngoan ngoãn chờ đợi cái chết ập đến.

Nhưng, đã là nhân vật chính của Lượng Kiếp, trên người tự nhiên có khí vận gia thân, bản thân hắn muốn chết, cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Chưa kịp để gậy đánh trúng đầu, hắn đã nghe thấy một tiếng quát khẽ.

Mở mắt nhìn ra, hắn thấy một nữ tử tay cầm song kiếm, chắn trước người Dương Tiễn, vừa vặn đỡ được một đòn tấn công.

"Không hay rồi!

Đây là đại đệ tử Cửu Phượng dưới trướng Lâm Hiên, hiện tại nàng ta đến đây chắc chắn là để bắt ngươi về.

Vu tộc tuy hung tàn, nhưng thủ đoạn của Lâm Hiên còn hung ác hơn vài phần.

Nếu thật sự bị đưa về, tất sẽ bị lột da rút gân mất!" Hạo Thiên

Khuyển vốn đã sợ Lâm Hiên, chỉ mong Dương Tiễn có thể tránh xa Lâm Hiên hơn một chút, nếu không bị phát hiện đã nhận hắn làm đệ tử rồi lại phản bội sư môn, thì không phải là bị luyện đi nguyên thần, biến thành yêu ma, rồi còn làm gương cảnh cáo cho những người khác trong môn phái, tránh sau này lại có kẻ phản bội, khiến giáo chủ mất hết thể diện sao.

Bởi vậy, khi thấy Cửu Phượng xuất hiện, Hạo Thiên Khuyển cũng không màng lần này nàng đến chỉ để cứu mạng Dương Tiễn, nó gào lên một tiếng quái dị, cõng Dương Tiễn muốn chạy ra ngoài.

Vừa rồi Cửu Phượng nghe Hạo Thiên Khuyển nói một tràng xằng bậy cũng không khỏi có chút tức giận, rõ ràng súc sinh này thấy pháp khí của Nữ Oa mà sinh lòng tham, rõ ràng biết Dương Tiễn là đồng môn, nhưng lại bất chấp tình nghĩa đồng môn mà vẫn muốn ra tay.

Với tư cách là Đại sư tỷ, nàng chưa kịp trừng trị kẻ phản bội, trái lại còn bị vu khống sao?

Vu tộc tuy thiên tính tàn bạo, nhưng đó là vì không có nguyên thần, tâm tính bất ổn mà thành.

Chương 415

Hiện tại đã được Lâm Hiên ban thưởng, trong cơ thể cũng đã sinh ra nguyên thần, tâm tính tự nhiên cũng khác xưa, đâu còn bản tính phệ sát nữa?

Bởi vậy, thấy Hạo Thiên Khuyển vu khống mình, nàng liền trợn hai mắt, rút một sợi tóc phân ra một hóa thân truy sát về hướng Hạo Thiên Khuyển đang chạy trốn.

Kẻ đặt ánh mắt lên hai người Hạo Thiên Khuyển và Dương Tiễn không chỉ có mình Cửu Phượng.

Đấu Chiến Thắng Giả sau khi Cửu Phượng hiện thân ban đầu có chút ngạc nhiên, nhưng sau đó cũng nhận ra nàng có nguyên thần bất ổn, chỉ có nhục thân cường hãn, muốn dùng thực lực này so sánh thì còn kém chút hỏa hậu, nên hắn cũng tạm thời tránh né, đuổi sát theo Dương Tiễn.

Nhưng Cửu Phượng sao cam lòng?

Dương Tiễn là lương tướng mà sư tôn coi trọng, có trợ giúp cực lớn trên con đường thành Thánh.

Nếu lúc này bị con khỉ kia lấy mạng, thì trong trận Phong Thần, Lâm Hiên sao có thể tranh đoạt khí vận với Tam giáo?

Cuối cùng thành Thánh, cũng sẽ yếu hơn nhiều so với dự đoán.

Lâm Hiên ban tặng Cửu Phượng Bàn Cổ nguyên thần, giúp nàng hoàn thiện con đường tu hành.

Ân tình này, như cha mẹ tái sinh, dù có gan óc lầy đất cũng không dám báo đáp đủ.

Bởi vậy, biết với tu vi hiện tại tuyệt đối không phải đối thủ của

con khỉ kia, nàng cũng chỉ có thể nghiến răng xông lên.

"Con khỉ kia, chạy đi đâu!" Trong miệng nàng quát khẽ một tiếng, vừa mắng con khỉ, vừa giơ hai thanh bảo kiếm trong tay đâm tới.

Vu tộc nhục thân cường hãn, nên khi chiến đấu với người khác cũng phần lớn dựa vào sức lực mà chém giết kẻ địch.

Chẳng phải Xuy Vưu từng một kiếm chém đôi cả một dãy núi sao?

Bởi thế, tuy Cửu Phượng không dựa vào pháp thuật, chỉ dùng kiếm đâm con khỉ, nhưng cũng không dám khinh suất, tạm buông Dương Tiễn, giơ Kim Cô Bổng đỡ một kiếm.

Binh khí hai người chạm nhau, trong không trung phát ra tiếng va chạm trầm đục, sau đó lại dập dềnh từng đợt sóng trong không trung, dường như thiên địa nơi hai người đang đứng đều muốn vỡ tan theo.

Chỉ là sóng dao động lan ra nhưng không hề cản trở hai người giao đấu, bất kể không gian có rung chuyển thế nào, họ vẫn một kiếm một côn đánh nhau, khiến những người đứng ngoài quan sát như Văn Trọng cũng kinh hãi không thôi, trong lòng đều tò mò, hai người này lại là sát tinh từ đâu xông ra, ra tay hung hãn đến vậy.

Mặc dù không rõ thân phận hai người này, nhưng Văn Trọng lại có một điều hiểu rõ, đó là, dù là ai đi nữa, đều nhắm vào Dương Tiễn.

Mà Dương Tiễn lại là người Đế Tân cực kỳ coi trọng.

Trong lòng Văn Trọng thầm kêu một tiếng "Không ổn!", liền vội vàng phái người đi tìm Đế Tân, muốn báo cho ngài biết về biến cố này.

Ông cũng phái Thổ Hành Tôn đi, kẻ thiện độn thuật, có lẽ có thể nhờ pháp thuật này mà truyền tin tức cho Đế Tân.

Thổ Hành Tôn vốn tính nhút nhát, tự nhiên không muốn đi làm cái việc vặt vãnh này.

Với tu vi của hai người phía trên, hễ có động tĩnh ở biên cương là lập tức phát giác, cho dù hắn có tài trời, làm sao có thể thoát khỏi sự giám sát của hai người họ?

Từ sau khi Văn Trọng giao phó nhiệm vụ, Thổ Hành Tôn cảm thấy hai người kia đều nhìn mình một cái, ý tứ trong đó chẳng phải là uy hiếp đừng có hành động lung tung sao?

Nhưng, Văn Trọng lại là chủ soái của đại quân, đã quy thuận quân đội, ông ta cũng có quyền sinh sát.

Nếu thật sự không đi, chỉ sợ một khi bị oán hận, thì cũng bị lấy đầu tế cờ, vậy thì còn biết làm sao đây?

Trong lòng tính toán một phen, Thổ Hành Tôn nghĩ, vì mục đích của hai người kia chỉ là Dương Tiễn, chỉ cần có thể bảo đảm Dương Tiễn vô sự thì không phải được rồi sao?

Bởi vậy, hắn liền vội vàng đến đề nghị với Văn Trọng, miệng lẩm bẩm nói: "Thái sư muốn ta đi thông báo Trụ Vương thật sự không ổn, chủ yếu là ta không biết hành tung của Trụ Vương, chỉ có thể quay về cung tìm đệ tử và liên tâm, một hai đi, cũng không biết ta phải lãng phí bao nhiêu thời gian mới đủ.

Vạn nhất đến lúc Trụ Vương quay về, Dương Tiễn lại bị hai người kia cướp đi, chẳng phải ta cũng chỉ uổng công sao?

Theo ta thấy, như…" Vừa nói, Thổ Hành Tôn vừa kề miệng vào tai Văn Trọng nói nhỏ ý kiến của mình.

Văn Trọng nghe xong, cũng nhíu mày một hồi, nhưng xét lời giải thích vừa rồi của Thổ Hành Tôn cũng có lý, nên đành chấp thuận.

Một bên khác, Đế Tân cũng đang bận đối phó với Lục Áp.

Đứng dưới cây ngô đồng, mặt hắn đầy vẻ phiền muộn, vừa nãy chỉ lo xông vào cây ngô đồng, nhưng không ngờ Lục Áp lại khác với các tu sĩ khác, hắn càng thiện về ám toán người khác, không cần gặp mặt cũng có thể dùng thủ đoạn lấy mạng người ta.

Trong tay hắn còn có pháp bảo Trảm Tiên Hồ Lô, chỉ cần niệm tên kẻ địch, cúng tế hương hỏa cho hồ lô, là có thể từ trong hồ lô bay ra một luồng khí xanh, ẩn nấp trong không khí, trực tiếp áp sát kẻ địch, đột nhiên phát khó, hóa thành một thanh phi đao, cắt đứt cổ kẻ địch, rồi mang theo nguyên thần của kẻ đó bay trở lại vào trong hồ lô.

Bảo bối này âm hiểm độc địa, nên xưa nay hiếm ai có thể chống đỡ được.

Vừa rồi Đế Tân đứng dưới gốc cây, đang nghĩ làm thế nào để vào gặp Lục Áp, nhưng không ngờ Lục Áp đã sớm phát giác, phóng Trảm Tiên Hồ Lô ra ám toán.

Cũng may Đế Tân đã sớm một bước dung nhập nguyên thần vào Tam Hung Tinh, cộng thêm bản thân có trận pháp hộ thể, nên mới không bị hồ lô chém mất nguyên thần.

Chỉ là phi kiếm do hồ lô hóa ra đã chui vào ẩn nấp trong cơ thể hắn, khiến hắn không thể không tìm ra vị trí của phi kiếm.

Nếu không, đợi lát nữa Lục Áp lại đi ra giao đấu, phi kiếm trong cơ thể đúng lúc đó lại loạn xạ, chẳng phải chắc chắn sẽ thua sao?

Bởi vậy, Đế Tân liền tức khắc thi triển trận pháp, lấy chân mình làm trung tâm, lần lượt đặt ba sao Huỳnh Hoặc, Tham Lang, Phá Quân vào ba vị trí Bính, Càn, Thần, chính đối diện với vị trí đại hung.

Chương 416

Trận pháp này vừa triển khai, ba sao liền bay lên, hóa thành ba hung thú Thao Thiết, Cùng Kỳ, Chu Yếm.

Ba thú chiếm giữ ba góc, gầm thét về phía trung tâm nơi Đế Tân đang đứng.

Sau tiếng gầm của ba hung thú, Đế Tân cũng lập tức biến thân thành hư vô, hiển lộ sát khí bản thân, đen kịt như mực, nhưng lại lóe lên một luồng sáng yêu dị trong đó.

Đế Tân tu luyện công pháp lấy sát khí làm gốc, tán khai nguyên thần hóa thành bản nguyên cũng là để dưới sự phù trì của ba hung thú mà tìm ra nơi khác với sát khí.

Phi kiếm do Trảm Tiên Hồ Lô phun ra tuy có thể hóa hình ẩn nấp trên người kẻ địch, nhưng thủ đoạn hóa hình đó chỉ giống về hình dáng, không đạt được chân lý.

Đế Tân mượn Tam Hung Tinh thúc đẩy trận pháp, đẩy bản nguyên sát khí trên người lên đến cực điểm, tự nhiên cũng có thể tìm ra thứ không giống với sát khí đó.

Thực tế, đúng là như vậy.

Khi trận pháp vận chuyển hoàn thành, hắn đã có thể phân biệt được nơi phi kiếm ẩn náu.

Tuy cũng đen kịt như mực, nhưng lại hơi mang một phần sắc xanh, chính là phi kiếm từ trong hồ lô kia phun ra.

Khi tìm ra tung tích phi kiếm, Đế Tân lập tức thi triển thủ đoạn, ngưng sát khí thành vật chất, chém về phía phi kiếm.

Chỉ trong một chốc, phi kiếm liền hoàn toàn mất linh, rơi xuống

đất.

Pháp bảo có linh, linh khí bị tổn, pháp bảo tự nhiên cũng sẽ bị hao tổn.

Động tác của Đế Tân vừa xong, hồ lô đặt trước mặt Lục Áp trên cây ngô đồng cũng ảm đạm đi vài phần hào quang, nhưng không thấy hắn có vẻ tiếc nuối pháp bảo bị tổn thương, chỉ thở dài nói: "Lần này ta giúp ngươi Đế Tân, ngươi cũng đừng gây khó dễ cho ta trong trận Phong Thần.

Ban đầu ta ra tay ám toán phu quân ngươi, nhưng đó cũng là vì Vu tộc đã sỉ nhục phụ thân ta trước…" Lục Áp tự lẩm bẩm trong miệng, chính là Cửu Phượng.

Trong trận chiến Vu Yêu, Lục Áp vẫn còn nhỏ, tu vi cũng nông cạn, nên không tham gia vào đại chiến, chỉ ẩn mình trong bóng tối, tìm kiếm sinh cơ.

Không ngờ, phụ thân hắn lại thảm tử trong tay Vu tộc.

Trong lòng Lục Áp phẫn nộ muốn báo thù, nhưng thực lực lại không cho phép, nên chỉ đành bỏ qua.

Sau đó, Tổ Vu lại vẫn lạc, Cửu Phượng đào thoát.

Hắn liền nhân lúc Cửu Phượng rời đi, ra tay ám toán Linh Châu Tử.

Đó cũng là lý do vì sao Lục Áp, người vốn luôn tránh đời không xuất hiện, lại chủ động giúp Linh Cảm Quân lần trước, là để mượn cơ hội này trừ khử Cửu Phượng, tránh sau này nàng lại đến gây rắc rối vì mối ân tình mà nàng ta đã khiến mình và phu quân phải chia lìa vạn năm.

Vốn dĩ, với thực lực của Lục Áp, trong tay hắn có vạn vạn linh bảo.

Trừ Hỗn Độn Chung hiện đang trong tay Lâm Hiên, tất cả linh bảo của Yêu tộc Chí Hoàng đều truyền lại cho hắn.

Vu tộc không có linh hồn, chỉ có nhục thân cường hãn, chỉ khi đối phó với những tu sĩ nghèo khó mới có chút ưu thế.

Một khi gặp phải kẻ có nội tình sâu dày thì phải chịu thiệt, huống chi Lục Áp lại có "gia cảnh giàu có" như vậy.

Ngày đó Đế Tân nhúng tay vào, Cửu Phượng bị kích động nổi giận trong lòng, dẫn đến việc kích nổ Hỗn Độn Linh Bảo trong tay, không thể giết chết hắn tại đây, nhưng sau này nếu lại đơn đả độc đấu thì Lục Áp cũng sẽ không bị thiệt thòi.

Không ngờ, sau ngày đó, Lâm Hiên lại lập ra giáo chủ mới, lấy nhục thân Bàn Cổ làm căn bản lập giáo, tự nhiên cũng có duyên với Vu tộc, Cửu Phượng cũng trở thành đệ tử của hắn.

Theo lý mà nói, sau Phong Thần lần này, Lâm Hiên cũng sẽ thành Thánh Nhân.

Dưới Thánh Nhân, nhân quả tự sinh, Lâm Hiên cũng không tiện nhúng tay vào, Cửu Phượng cũng không thể làm gì Lục Áp.

Thế nhưng, Lâm Hiên lại đạt được Tam Thanh nguyên thần, sau đó lại dùng nhục thân Bàn Cổ nhào nặn nguyên thần thành bản nguyên Bàn Cổ nguyên thần, rồi ban tặng cho Cửu Phượng, khiến nàng hoàn thiện con đường tu hành.

Kể từ đó, Lục Áp không còn là đối thủ của Cửu Phượng nữa.

Lần này hắn ra tay dùng Trảm Tiên Hồ Lô hóa ra khí xanh chui vào cơ thể Đế Tân, khiến hắn chỉ lo đối phó với Trảm Tiên Hồ Lô, không còn tâm trí nào để tính kế Dương Tiễn, thì Cửu Phượng mới có cơ hội đến cứu Dương Tiễn, và chiến đấu với con khỉ kia.

Nếu không, Đế Tân có mặt tại đó, trước hết ngăn cản con khỉ, rồi

lại giết Cửu Phượng.

Lâm Hiên lại đang bế quan, bình tâm không thể bước ra Cửu U, thì còn ai có thể giúp Lâm Hiên hoàn thành đại nghiệp?

Bởi vậy, Lục Áp ra tay kiềm chế Đế Tân, cũng là chủ động muốn lấy lòng Cửu Phượng, để sau này không còn gây khó dễ nữa.

Chỉ là, thần thông của Đế Tân, Lục Áp lại không thể địch nổi.

Phi đao Trảm Tiên tuy cũng là một chí bảo, nhưng cũng không thể vạn năng.

Sau khi chém đi phi kiếm trong cơ thể, trong tâm thần Đế Tân liền sinh ra cảnh báo.

Sau đó hắn búng tay một cái, liền hiểu rõ mọi chuyện, lập tức đại nộ, mắng Lục Áp trên cây: "Con quạ già bất tử này thật phá hoại chuyện tốt!" Mắng xong, hắn cũng vội vàng quay lại, muốn ngăn Cửu Phượng và Đấu Chiến Thắng Giả, tránh làm hỏng đại nghiệp.

Khi Đế Tân quay về, Cửu Phượng và con khỉ kia cũng tâm hữu cảm ứng, biết Đế Tân sắp quay lại.

Hai người nhìn nhau, cũng không bận tâm tranh đấu nữa, mà đều lao về phía Dương Tiễn.

Chương 417

Cũng bởi vì cả hai đều biết, tuy Đế Tân có chút kém hơn Triệu Công Minh và Lâm Hiên về thực lực, nhưng trừ hai người đó ra, thì hắn lại là đệ nhất dưới Thánh Nhân, ngay cả Phật chủ hiện tại cũng không bằng.

Bởi vậy, nếu thật sự đợi Đế Tân xuất hiện, hai người họ ngay cả khả năng đối đầu cũng không có, nên mới có hành động như vậy.

Một bên khác, Dương Tiễn thấy cả Cửu Phượng và con khỉ đều lao về phía mình, một kẻ muốn giết, một kẻ muốn bắt.

Trong lòng kinh hãi, hắn liền kêu Hạo Thiên Khuyển tăng tốc bước chân, chạy trốn về phía xa.

Tội nghiệp Hạo Thiên Khuyển tai nạn nối tiếp, trước hết bị Dương Tiễn kìm kẹp, bây giờ lại đồng thời bị hai cường giả cảnh giới Chuẩn Thánh truy sát.

Dù có mọc thêm hai chân cũng khó mà thoát khỏi sự truy sát này.

Trong lúc bất đắc dĩ, nó liền từ trong miệng phun ra Bảo Liên Đăng đã lén giấu từ trước, niệm chú ngữ của đèn, mở ra một luồng ánh sáng bao phủ lên người hai người nó và Dương Tiễn, sau đó mới lần nữa sải bước, chạy về phía Hoàng Hà.

Còn việc chạy sang bờ bên kia Hoàng Hà có thể có sinh cơ hay không?

Nó cũng không biết, nhưng có một điều, nơi hiện tại đang đứng, có đại quân của Văn Trọng trấn giữ.

Chạy trốn, cũng chỉ có thể xông vào giữa đám đông.

Đến lúc đó, mấy cái chết của phàm nhân cũng đều đổ lên đầu Hạo

Thiên Khuyển.

Nó không giống như Lâm Hiên, nhân quả giáng xuống thân cũng có thể tự dựa vào pháp lực mà thoát khỏi nhân quả sạch sẽ.

Thứ nó có thể làm, cũng chỉ là tránh né nhân quả mà thôi.

Chỉ là, Dương Tiễn sau khi nhìn thấy Bảo Liên Đăng lại có chút không vui.

Kể từ khi biết Lâm Hiên muốn xuất thế sớm, hắn đã tăng thêm sự căm ghét đối với Lâm Hiên.

Dù Bảo Liên Đăng là thánh vật, hắn cũng không thèm giữ nữa, liền tức khắc ném đèn xuống đất.

Nhưng hiện tại nó lại xuất hiện trong tay Hạo Thiên Khuyển sao?

"Chuyện gì thế này!" Hắn vừa lạnh mặt hỏi Hạo Thiên Khuyển một câu, pháp lực từ tay Đấu Chiến Thắng Giả đã vòng qua Cửu Phượng đánh vào màn chắn.

Cũng may vừa rồi Hạo Thiên Khuyển cơ trí, nếu không chỉ với một đạo pháp lực đó, Dương Tiễn đã bị lấy mạng rồi.

Sau đó, Hạo Thiên Khuyển cũng triệt để hạ quyết tâm, Dương Tiễn có mắng chửi nó nữa, nó cũng tuyệt đối không buông đèn!

Sau khi thấy hành động của con khỉ và Cửu Phượng có biến, Thổ Hành Tôn cũng vội vàng cùng Văn Trọng thương nghị kế hoạch.

Hắn bày ra một thanh Ngọc Như Ý, sau đó muốn Văn Trọng và những người khác cùng nhau truyền pháp lực vào Ngọc Như Ý.

Ngọc Như Ý liền lập tức linh quang bùng nổ, sinh ra một màn chắn.

Nơi màn chắn trải rộng, mọi thứ đều ẩn hình, ngay cả khí tức cũng không hề lưu lại.

Bảo bối này cũng là pháp bảo mà Giáo chủ Thông Thiên ban tặng khi Thổ Hành Tôn mới bái sư.

Vì người một mắt cũng nhìn ra tâm tính của hắn, biết rằng hắn không thể có thành tựu lớn, để tránh bị người khác ức hiếp, liền ban Ngọc Như Ý cho hắn phòng thân.

Chỉ cần bảo bối này che chắn, ngay cả Thánh Nhân cũng phải tốn một phen công phu mới có thể tìm ra người ẩn mình trong Ngọc Như Ý.

Không ngờ, bảo bối đó cũng không lợi hại đến thế.

Tuy việc ẩn nấp thân hình, Thánh Nhân cũng khó mà phát hiện, nhưng bảo bối này lại chỉ có một công năng ẩn nấp.

Phàm là cảnh giới Kim Tiên, ai lại không tấn công dữ dội như trời giáng?

Chỉ ẩn thân, nhưng lại không thể chống đỡ thương hại...

Thật sự có chút vô dụng...

Đó cũng là lý do vì sao, ban đầu Văn Trọng sau khi nghe Thổ Hành Tôn dâng kế sách, trước hết nhíu mày, sau đó lại chỉ đành chấp thuận.

"Khai!" Sau khi Thổ Hành Tôn hô ra một lệnh quyết, Ngọc Như Ý cũng bắn ra một đạo quang mang, lao về phía Dương Tiễn.

Khi đạo quang mang đó lao vào người hắn, cơ thể hắn cũng từ đầu đến chân, từng chút một biến mất, ngay cả một tia khí vị cũng không hề lưu lại.

Đấu Chiến Thắng Giả vừa nhìn thấy cũng kinh ngạc lớn, tưởng Dương Tiễn thật sự biến mất, liền vội vàng tính toán trong lòng, nhưng cũng hiểu ra mọi chuyện.

Hắn thu lại vẻ hoảng hốt vừa rồi, biến Như Ý Kim Cô Bổng trong

tay thành cao vạn trượng, cầm trong tay quét ngang về phía Dương Tiễn vừa biến mất.

Dương Tiễn không có pháp lực, chỉ dựa vào con chó dưới háng kia.

Hạo Thiên Khuyển nhìn thấy cảnh này thì giật mình, tuy trong lòng nó không phục Dương Tiễn, nhưng đã thề sẽ gắn bó với Dương Tiễn trên cùng một con thuyền, mà thực lực của nó lại không bằng con khỉ kia, nên chỉ có thể mượn Bảo Liên Đăng để đỡ đòn tấn công.

Chỉ thấy Hạo Thiên Khuyển lấy ra Bảo Liên Đăng, miệng lẩm bẩm chú ngữ không rõ tên.

Chương 418

Tiếp đó Bảo Liên Đăng phát ra một đạo quang mang bao phủ cả Dương Tiễn và Hạo Thiên Khuyển, một tiếng vỡ vụn vang lên kịp lúc đỡ được đòn tấn công, điều mà con khỉ vạn vạn không ngờ tới.

Ngay sau đó Đấu Chiến Thắng Giả nhận ra ở nơi này chỉ có Thổ Hành Tôn dưới trướng Văn Trọng mới có thể làm được điều đó, chỉ có hắn mới có khả năng ấy.

Mặc dù năng lực của Thổ Hành Tôn quả thật lợi hại, nhưng hắn cũng chỉ là Thiên Tiên, căn bản không có cách nào so sánh được.

Thấy Thổ Hành Tôn lại xuất đầu, con khỉ vốn tính khó dời liền vung Kim Cô Bổng đập về phía Thổ Hành Tôn.

Thổ Hành Tôn không ngờ con khỉ lại phản ứng nhanh như vậy, đang định lần nữa chui xuống đất nhưng thời gian không kịp nữa, liền cảm thấy cơ thể chịu trọng kích, một ngụm tiên huyết từ trong miệng phun ra.

Nhưng Thổ Hành Tôn biết con khỉ muốn tìm Dương Tiễn, nên nếu hắn bỏ chạy thì sẽ không bị giết, chỉ cần giao Dương Tiễn cho nó.

Vừa nãy con lang yêu dưới thân Dương Tiễn đã đỡ đòn tấn công của con khỉ, Thổ Hành Tôn nhìn chuẩn một cơ hội, liền trực tiếp hoảng loạn chạy trốn.

Con khỉ không để ý đến Thổ Hành Tôn đang bỏ chạy, mặc dù sau khi đạt đến Thiên Tiên, Thổ Hành Tôn chắc chắn sẽ đạt Kim Tiên rồi Phong Thần, nhưng điều đó không phải là thứ con khỉ bận tâm.

Con khỉ nhìn thấy Bảo Liên Đăng, pháp bảo mà con lang yêu dưới trướng Dương Tiễn lấy ra, trên mặt liền lộ ra vẻ tham lam.

Bảo vật này là bảo vật của Nữ Oa, trước kia bị Thất Tiên Nữ, muội muội của Dương Tiễn, đoạt được, cuối cùng bị giam dưới Hoa Sơn.

Vì bảo vật này, con khỉ đã cùng con của Thất Tiên Nữ tranh đoạt, nhưng không ngờ cuối cùng con của Thất Tiên Nữ lại đạt đến Kim Tiên, thực lực không hề kém cạnh, nên cuối cùng nó không đoạt được.

Không ngờ hiện tại nó lại nằm trong tay một con lang yêu.

Con khỉ liền lần nữa giơ Kim Cô Bổng trong tay đập về phía màn chắn Bảo Liên Đăng.

Mặc dù là bảo vật của Nữ Oa, nhưng cũng cần công đức để thúc đẩy.

Con lang yêu trước đây dựa vào việc ăn xác chết của người khác để hấp thu chân nguyên thăng cấp, có lẽ không có công đức, nên Bảo Liên Đăng trong tay nó chỉ có thể mở ra màn chắn phòng hộ.

Với thực lực Kim Tiên của con khỉ, việc đoạt được Bảo Liên Đăng chỉ là vấn đề thời gian.

Lúc này, màn chắn phòng hộ đã xuất hiện vết nứt, ngay lập tức dầu đèn của Bảo Liên Đăng cũng sắp cháy cạn.

Nhưng con khỉ đang chống cự Dương Tiễn, trước đó nó đã có tin tức Dương Tiễn dựa vào Thiên Đạo Chi Nhãn mà Lâm Hiên ban cho để đánh bại Chân Võ, thực lực không đạt đến thực lực của Chân Võ.

Nhưng ham muốn tham lam khiến con khỉ muốn đoạt được thứ này, nhìn Dương Tiễn đang bình tĩnh một bên, con khỉ đề phòng.

Con khỉ nhìn về hướng Thổ Hành Tôn bỏ đi, đoán chừng Cửu Phượng sắp nhận được tin tức.

Chi bằng trước tiên đoạt lấy Bảo Liên Đăng, có được một thủ đoạn bảo mệnh.

Nói rồi, nó cũng không do dự, trực tiếp giơ Kim Cô Bổng đập tới.

Khi màn chắn phòng hộ vỡ nát, con khỉ cảm thấy Kim Cô Bổng bị người khác hung hăng đánh văng ra.

Con khỉ nhìn theo hướng đó, quả nhiên là Cửu Phượng.

Hiện trường đã rơi vào thế cục giằng co.

Cửu Phượng thân là Vu Yêu, thực lực không kém gì con lang kia, có đủ loại thủ đoạn bảo mệnh, thủ đoạn đánh giết Kim Tiên.

Điều đó khiến con khỉ có chút kiêng kỵ.

"Cửu Phượng, nơi này không có chuyện của ngươi!

Nếu biết điều thì rời đi." Con khỉ lạnh lùng nhìn Cửu Phượng.

Cửu Phượng thấy bộ dạng của con khỉ rõ ràng là coi thường người khác, không thèm bắt Dương Tiễn, có lẽ là để cơ hội này cho con khỉ.

Lập tức Cửu Phượng tiếp tục xuất hiện một thanh Trảm Thần Tiên.

Trảm Thần Tiên là thứ Bồ Đề Lão Tổ để lại.

Trong một trận đại chiến Vu Yêu, chúng yêu vây công Bồ Đề Lão Tổ.

Thực lực của Bồ Đề và Phật giáo có thể ngang tài ngang sức.

Nhưng Vu tộc và Phật giáo lại là một.

Chỉ là nhân viên của Đạo giáo đều ẩn mình, ví dụ như Bồ Đề là người của Đạo giáo, bề ngoài lại là Phật giáo.

Con khỉ nhìn thấy Trảm Thần Tiên trên mặt lộ ra vẻ kinh hãi, nó

rất quen thuộc với thứ này.

Khi còn là Địa Tiên, nó nhờ được Bồ Đề khai hóa mới có được.

Trong lòng nó luôn coi Bồ Đề là người thân, nên nó đặc biệt hiểu rõ về vũ khí này.

Chỉ là không ngờ vũ khí này lại xuất hiện trong tay Vu Yêu Cửu Phượng.

Chương 419

Thấy Trảm Thần Tiên, con khỉ theo bản năng lùi lại hai bước, biết nếu cứ tiếp tục như vậy thì mạng của mình có thể sẽ bỏ lại đây.

Nó vốn tính quật cường cũng không thể để Cửu Phượng chiếm lợi, nhưng hiện tại chỉ có rời đi, mới có thể có những diễn biến tiếp theo.

"Sao ngươi lại có thứ này, Bồ Đề đâu rồi?" "Năm xưa khi Bồ Đề trừ yêu, ở Long Cung đã thu thập Kim Cô Bổng.

Lúc đó Bồ Đề vừa hay trừ yêu.

Chẳng qua tộc nhân của ta đông đảo, lại thêm Bồ Đề và Yêu tộc cùng tấn công nên dẫn đến Vu Yêu nhất tộc phần lớn bị diệt vong.

Không may, Bồ Đề cũng không chiếm được lợi thế mà bị trọng thương, nên ta mới đoạt được Trảm Thần Tiên, sau đó ta mới bắt đầu tu luyện cuối cùng đạt cảnh giới Kim Tiên." Cửu Phượng kể rành mạch, vẻ tự tin trên mặt nàng nói cho con khỉ biết, chỉ cần nó dám tấn công, nàng có thể khiến nó tan xác bất cứ lúc nào.

Con khỉ kiêng dè nhìn Cửu Phượng, quay người rời khỏi nơi tranh chấp này, trong lòng nảy ra một ý nghĩ, khóe miệng bất giác lộ ra nụ cười.

Thấy con khỉ lợi hại như vậy, Cửu Phượng quay đầu nhìn về phía Dương Tiễn.

Trước đó, nàng đã giao đấu với con trai của Đông Hoàng Thái Nhất là Lục Áp, nên đã trì hoãn không ít thời gian.

Thực ra, Cửu Phượng cảm thấy nội tâm có lỗi với Đông Hoàng Thái Nhất.

Ban đầu trong trận chiến Vu Yêu, phụ thân hắn đã chết, nhưng Đông Hoàng Thái Nhất (tức Thái Ất) lại có tấm lòng rộng lớn đến vậy.

"Ai?" Hạo Thiên Khuyển cảnh giác nhìn người đó.

Vừa rồi nó thấy rất rõ, trong lòng cũng vô cùng chấn kinh.

Không ngờ trong tay nàng ta lại có loại thánh khí đó.

Nếu dùng vũ khí đó, hoàn toàn không có khả năng chạy trốn, thậm chí sẽ chết ngay tại chỗ.

Dương Tiễn lại bình tĩnh, hắn đã lĩnh ngộ Thiên Đạo.

Mặc dù là do Lâm Hiên ban cho, nhưng thông qua Đế Tân, hắn biết mọi nhân quả, như một quân cờ, ai muốn ai là được.

Với tư cách một người bình thường, Dương Tiễn căn bản không có bất kỳ cách nào có thể đánh bại người trước mắt.

Lúc này, Trụ Vương của nhà Thương nhìn con khỉ trước mặt, không biết con khỉ này có chuyện gì.

Lúc này con khỉ đầy bụi bặm, hoàn toàn không có vẻ uy vũ của Kim Tiên.

Chỉ thấy nó cầm Như Ý Kim Cô Bổng trong tay, chầm chậm bước đến trước Trụ Vương.

Trụ Vương nhìn con khỉ trước mặt, cầm một chén rượu uống một ngụm, ánh mắt lại mơ màng nhìn người phụ nữ bên cạnh, không nói một lời, lặng lẽ chờ đợi con khỉ lên tiếng.

Con khỉ thấy vậy cũng không nói dài dòng, trực tiếp nói: "Trụ Vương, bên Văn Trọng đang tranh đoạt Bảo Liên Đăng, những bảo vật như vậy Trụ Vương có hứng thú không?" Con khỉ cười hắc hắc, nó biết tâm tư của Trụ Vương, thấy bảo vật thì không thể bỏ qua

được.

Trụ Vương nghe xong, chén rượu dừng lại, trong mắt lóe lên tia sáng sắc bén.

Mặc dù khí vận của hắn đã bị đoạt đi, nhưng thực lực vẫn không kém Kim Tiên.

Con khỉ này rõ ràng đang ám chỉ.

Bất kể Thiên Đình hay nhân gian đều cho rằng hắn là một kẻ ngu ngốc, nhưng không ai biết mọi chuyện đều nằm trong kế hoạch của hắn.

"Bảo Liên Đăng bảo vật?

Trẫm không có hứng thú lắm." Trụ Vương chậm rãi nói, dường như thái độ đối với mọi thứ đều không thèm để ý.

Thái độ này khiến con khỉ kinh ngạc, lập tức cúi đầu, mắt đảo liên tục, đang nghĩ xem làm thế nào để Trụ Vương cảm thấy hứng thú.

Đát Kỷ, đại tướng quân bên cạnh Trụ Vương, mỉm cười quyến rũ nhìn Trụ Vương, trong mắt mang theo sự mê hoặc vô tận.

Nhưng Trụ Vương lại cam tâm tình nguyện bị Đát Kỷ mê hoặc, đối với hắn không có gì quan trọng hơn Đát Kỷ.

Mặc dù hắn biết hiện tại là thời điểm Phong Thần gấp gáp nhất, Đát Kỷ có thể không ở bên cạnh, thậm chí Trụ Vương sẽ gặp tai họa diệt vong, nhưng tất cả Trụ Vương đều không bận tâm.

Con khỉ phát hiện một điểm, lập tức trong đầu nảy ra một ý kiến, trực tiếp nói: "Đát Kỷ phu nhân!

Có hứng thú đoạt lấy Thiên Nhãn của Dương Tiễn không?

Chỉ cần có Thiên Nhãn, Phong Thần sớm muộn gì cũng thành công!

Bên Văn Trọng, hiện tại Cửu Phượng Vu Yêu đang đối phó với Dương Tiễn, nếu Đát Kỷ có hứng thú, ta có thể giúp một tay." Lúc này Đế Tân đã đến bên cạnh Dương Tiễn, nhìn Cửu Phượng sắp ra tay với Dương Tiễn, nhưng màn chắn phòng hộ trên người Dương Tiễn vẫn luôn đỡ đòn tấn công của Cửu Phượng, chỉ là cũng ẩn ẩn xuất hiện tình trạng rạn nứt.

"Cửu Phượng, ta đã thề phải bảo hộ Dương Tiễn, chẳng lẽ ngươi thật sự muốn đối đầu với ta sao?" Hạo Thiên Khuyển âm trầm mặt nhìn Vu Yêu Cửu Phượng trước mặt.

"Lang yêu, tuy ngươi cùng là Yêu tộc với ta, nhưng ngươi đã chọn sai chủ nhân, không có cách nào khác.

Bởi vậy Dương Tiễn nhất định phải rơi vào tay ta." Cửu Phượng lạnh lùng nói, ngữ khí không cho phép nghi ngờ.

Chương 420

Đế Tân nhìn xuống bên dưới gật đầu, không hề nhúng tay.

Thân là Thánh Nhân, hắn cũng như Lâm Hiên, không thể tùy tiện nhúng tay vào bất cứ chuyện gì, không thể vi phạm Thiên Đạo, nên chỉ có thể ám chỉ người khác.

Nhìn Cửu Phượng làm phép, Đế Tân gật đầu.

Chỉ cần đánh cho cả hai bên đều bị thương, sau đó hắn lại cứu Dương Tiễn một mạng, như vậy đối với hắn cũng có lợi vô cùng.

Trước đó Lâm Hiên đã dùng thủ đoạn đó, hiện tại hắn cũng dùng thủ đoạn tương tự.

Mặc dù trước đó Dương Tiễn đã có ý quy thuận, nhưng nhất định phải thêm dầu vào lửa, như vậy mới không xuất hiện vấn đề tương tự như Lâm Hiên.

Lúc này Lâm Hiên biết kế hoạch của Đế Tân, hắn đang ở trên không.

Lúc này người của Phật giáo đang đối phó với một Kim Tiên có huyết mạch Nữ Oa là Bạch Tố Trinh.

Trong trận đại chiến tộc, vì thực lực quá yếu nên nàng chỉ có thể chạy trốn nhưng vẫn bị trọng thương, cuối cùng được một người phàm cứu sống.

Mặc dù Bạch Tố Trinh đã tu luyện thành Thiên Tiên, nhưng chỉ còn một chút nữa là đột phá thành Kim Tiên.

Khi đột phá ở Thiên Đình, trong lòng nàng lại có sự vướng bận nên vẫn chưa đột phá thành Kim Tiên.

Huyết mạch Nữ Oa rất mạnh mẽ, bất cứ thứ gì cũng cần công đức, cộng thêm hạn chế của huyết mạch Nữ Oa nên căn bản không thể đột phá thành công.

Nếu muốn đột phá, chỉ có thể xuống phàm gian làm việc thiện tích lũy công đức, dù sao cũng chỉ còn một bước chân nên đột phá không khó, thậm chí có thể nhanh chóng đột phá thành Thánh Nhân.

Nhưng trong Phật giáo, Phật giáo vẫn luôn đối lập với Yêu tộc.

Một loại dù cũng đối lập với Yêu tộc nhưng Đạo giáo có nhiều người, Đạo giáo không hề yếu hơn Phật giáo nên việc trà trộn vào Thiên Đình để có được một chức quan nửa vời cũng không khó.

Một bên khác, Trụ Vương nhìn con khỉ đã rời đi, quay đầu nhìn về phía Đát Kỷ, muốn nghe ý kiến của Đát Kỷ.

Bởi vì thực lực của Đát Kỷ mạnh hơn hắn rất nhiều, mặc dù cả hai đều ở cấp Kim Tiên.

"Thiếp thân cảm thấy cách của con khỉ đó có thể làm được.

Con khỉ đó tuy là Kim Tiên nhưng vũ khí của nó không mạnh, pháp lực cũng chưa chắc đã bằng thiếp thân.

Hiện tại đã có ý muốn bắt Dương Tiễn, vậy thì ta cứ ngồi mát ăn bát vàng thôi!

Đại vương thấy sao?" Đát Kỷ nói xong, lại lần nữa cầm hồ lô rượu rót cho Trụ Vương một chén.

"Ha ha ha!

Phu nhân!

Vậy trẫm sẽ phái người đi, đợi hai bên đều bị thương nặng." Ngay lúc này, trên không trung truyền xuống một giọng nói: "Trụ Vương không được làm thế!" Là giọng của Đế Tân.

Trụ Vương nghe thấy giọng nói ấy, sắc mặt lập tức tối sầm lại, kìm nén xung động muốn giết người.

Bởi vì khí vận của hắn đã bị đoạt đi, dẫn đến căn bản không có cách nào Phong Thần, mỗi ngày chỉ có thể bầu bạn với rượu trong cung.

"Ngươi nói Trẫm vì sao không thể đi!

Chẳng lẽ đường đường Thánh Nhân lại muốn ra tay sao?" Trụ Vương biết quy tắc của Thánh Nhân, nếu muốn ra tay thì đã ra tay từ sớm rồi.

Hơn nữa, nếu ra tay trong tình huống không có bất kỳ điều kiện nào, không những không chiếm được lợi ích, mà còn ảnh hưởng nghiêm trọng đến trận chiến Phong Thần.

"Không, ta sẽ không ra tay!

Ngươi chi bằng bái ta làm sư phụ đi!

Ta đã nhìn thấu Thiên Đạo, ngươi nhất định sẽ thành Thánh!" Trụ Vương nghe xong liền trừng lớn mắt.

Đối với một người không có bất kỳ khí vận nào mà muốn thành Thánh thì khó khăn đến mức nào!

Nhưng sau đó, Trụ Vương liền bình tĩnh lại!

"Muốn ta bái ngươi làm môn hạ thì được, nhưng ngươi phải cho ta một lợi ích!

Ta muốn đoạt được Thiên Nhãn!" Trụ Vương trực tiếp nói, bởi vì chỉ cần có Thiên Nhãn, hắn mới có chút năng lực tự vệ.

Nếu không, sớm muộn gì cũng bị Đế Tân hãm hại mà chết.

Đến lúc đó sẽ uổng công một trận, ngược lại Đế Tân lại thành thần.

Trụ Vương cũng là dưới trướng Lâm Hiên, nhưng Lâm Hiên tuy thực lực cũng gần ngang với Đế Tân, có Bàn Cổ chi thân, nhưng tính cách lại không phù hợp.

Bởi vì làm vua quá lâu, làm quá nhiều chuyện xấu.

Chương 421

Nếu hắn không làm bất cứ chuyện xấu nào, ngược lại lại khiến hắn không thoải mái.

Hiện tại là thời kỳ then chốt của Phong Thần, nếu lúc này không có hành động nào, sau này sẽ càng không còn hy vọng nữa.

Nghe lời Trụ Vương, Đế Tân trầm mặc.

Hắn rất muốn Trụ Vương hợp tác với mình, bởi vì Trụ Vương cũng có loại trí tuệ như hắn, đặc biệt là tính cách rất giống nhau.

Điều quan trọng là bên cạnh hắn còn có Đát Kỷ.

Năng lực của Đát Kỷ vô cùng không đơn giản, tuy chỉ có thực lực Kim Tiên, nhưng nàng chưa từng dùng pháp bảo, chỉ riêng loại năng lực đó đã khiến người ta rợn tóc gáy, đặc biệt là thuộc hạ Medusa của nàng càng thêm thần bí.

"Được!

Thiên Nhãn ta có thể cho, nhưng ngươi không được chạy trốn!

Nếu không, ta nhất định sẽ giết ngươi!" Đế Tân khẽ nói.

Nếu không chạy trốn thì cũng không sao, bởi vì có được thuộc hạ cũng tương đương với việc có được hắn.

Nếu Trụ Vương bỏ chạy, thì hắn cũng có lý do để giết!

Mặc dù Đát Kỷ thần bí nhưng cũng chỉ là một Kim Tiên, dù có thần bí đến mấy cũng có cách để giết nàng.

Trụ Vương nghe xong gật đầu nói: "Không thành vấn đề, Trẫm chấp thuận!" Đế Tân nghe xong liền trực tiếp quay người rời đi, bởi vì mục đích của hắn đã đạt được.

Đã đạt được thì ở đây cũng không có tác dụng lớn nữa, hiện tại hắn có nhiều việc hơn cần phải làm!

Thấy Đế Tân rời đi, Trụ Vương cười cười vỗ vỗ lưng Đát Kỷ nói: "Phu nhân!

Vì sao lại muốn trẫm quy thuận hắn?" Trụ Vương hỏi, vừa rồi hắn vốn không muốn đồng ý, nhưng nhìn thấy ánh mắt Đát Kỷ, hắn nhận ra Đát Kỷ muốn hắn đồng ý, nên mới chấp thuận.

"Quả nhiên mọi chuyện đều không giấu được chàng sao?

Thật đáng ghét." Đát Kỷ đẩy nhẹ Trụ Vương, thẹn thùng nói, dáng vẻ vô cùng quyến rũ.

Trụ Vương nhìn thấy liền ha ha cười lớn.

"Với thực lực của thiếp thân chưa đạt đến cấp Thánh, hiện tại đại đa số đều là Kim Tiên.

Những kẻ cấp Thánh muốn diệt thiếp thân chẳng phải dễ dàng sao?

Thiếp thân thì có thể chạy được, nhưng thiếp thân không muốn vì chuyện này mà liên lụy chàng a!

Bởi vậy, tạm thời cứ đồng ý trước, sau khi đồng ý thiếp thân cũng sẽ nhận được lợi ích lớn." Trụ Vương nghe xong nhíu nhíu mày, "Lợi ích?

Đoạt được Thiên Nhãn sao?

Mặc dù thứ này quan trọng, nhưng nếu muốn đoạt lại cũng dễ dàng." "Không...

Lợi ích có.

Một, thiếp thân đoạt được Thiên Nhãn, thực lực sẽ tăng lên rất nhiều.

Hai, thiếp thân sau này làm việc sẽ có Đế Tân chống lưng tiện lợi.

Ba, thiếp thân có thể thành lập một thế lực khác, một thế lực ngang hàng với Thánh." Trụ Vương nghe xong, liền há hốc miệng!

Hắn không ngờ Đát Kỷ lại có dã tâm lớn đến vậy, đơn giản là muốn ngồi ngang hàng với Thánh Nhân!

Đến lúc đó Đế Tân hoàn toàn có thể bị coi thường, cộng thêm những Thánh Nhân kia đều có tư tâm của riêng mình, căn bản không thể hợp nhất.

Nếu thành công, chỉ riêng Đế Tân một mình căn bản không thể động đến thiếp thân.

Trụ Vương lại có một nghi vấn: "Nhưng hiện tại Trẫm không có nhiều thuộc hạ như vậy, thuộc hạ đại đa số đều là Kim Tiên!

Làm sao có thể chống lại!

Sự khác biệt giữa Thánh và Kim Tiên, căn bản không có cách nào giải quyết được." Đát Kỷ nghe xong, khẽ cười, "Chuyện này thiếp thân đương nhiên đã cân nhắc!

Thiếp thân là hậu nhân của Nữ Oa, không chỉ đơn giản là huyết mạch.

Mặc dù hiện tại thiếp thân không có Nữ Oa, nhưng thực lực của thiếp thân cũng không thể xem thường, Đại vương." Trụ Vương nghe xong liền không hỏi nữa, "Đã Đát Kỷ phu nhân tự tin như vậy, vậy thì nghe theo nàng vậy.

À phải rồi, vừa rồi trẫm đã đồng ý với Đế Tân, vậy thì cứ phái Thân Công Báo đi.

Đã Đế Tân đồng ý ban cho trẫm, vậy trẫm đi giúp một tay cũng không sao." "Đại vương!

Không biết ngài gọi vãn bối có việc gì ạ?" Một thanh niên phàm nhân đứng trước Trụ Vương, cẩn thận nói, ánh mắt không ngừng nhìn về phía Đát Kỷ.

Chương 422

Rõ ràng thân phận của Đát Kỷ và Thân Công Báo không hề đơn giản.

Trụ Vương ở bên Đát Kỷ lâu như vậy tự nhiên biết, nhưng không hề để ý.

Bởi vì Thân Công Báo tuy là thuộc hạ của hắn, nhưng thực chất lại là người của Đát Kỷ.

Có thể nói cả triều Thương đều là người của Đát Kỷ.

"Cửu Phượng và con khỉ đang tranh đoạt Bảo Liên Đăng với Dương Tiễn ở bên kia, ngươi hãy đi giúp Dương Tiễn đi!

Ở bên chỗ Văn Trọng." Trụ Vương trực tiếp nói, không hề vòng vo.

"Giúp Dương Tiễn?

Bảo Liên Đăng?

Đại vương, vì sao không tự mình giữ bảo bối đó?" Thân Công Báo chưa nói hết câu liền bị Đát Kỷ trực tiếp ngắt lời: "Ta bảo ngươi đi thì ngươi đi đi!" "Vâng." Lúc này bên Lâm Hiên, Phật giáo và Bạch Tố Trinh đang chiến đấu bất phân thắng bại.

Hiện tại hắn không biết Trụ Vương đang làm việc bên Đế Tân.

"Không cần đánh nữa!

Bạch Tố Trinh ở nhân gian không hề làm chuyện xấu, lại có công đức!

Không nên chết, không nên chết." Lâm Hiên nhìn Pháp Hải, chậm rãi nói.

“Lâm Hiên?

Bạch Tố Trinh thân là Yêu tộc.

Thân là đệ tử Phật giáo, trừ yêu là chuyện thiên kinh địa nghĩa!

Thân là Yêu tộc không hại người thì sẽ không có chuyện gì.” Pháp Hải trực tiếp nói, ngữ khí không hề thân thiện.

Bởi vì mọi người đều biết Lâm Hiên không phải người của Đạo giáo hay Phật giáo.

Mặc dù hắn là Thánh Nhân, nhưng Pháp Hải trong tay cầm thánh khí của Phật giáo cũng không hề sợ hãi.

Lâm Hiên đương nhiên biết Pháp Hải của Phật giáo đang nói gì, tuy hắn chỉ là một Kim Tiên nhưng trong tay có thánh khí nên có chút năng lực tự vệ.

Hắn có cách để giết nhưng không thể ra tay, nên Pháp Hải mới có thái độ như vậy.

“Bạch Tố Trinh, thấy công đức của ngươi sâu dày, lại có duyên với Thiên Đạo, ta muốn thu ngươi làm đệ tử, không biết ngươi có bằng lòng không?” Lâm Hiên trực tiếp truyền âm cho Bạch Tố Trinh.

Bạch Tố Trinh nghe thấy giọng Lâm Hiên thì có chút dao động, một Yêu tộc rất hận người của Đạo giáo.

Nếu Bồ Đề không ra tay thì nàng cũng sẽ không bị thương, cũng hận người của Phật giáo, bởi vì không phân biệt đúng sai, chỉ cần là Yêu tộc thì đều muốn giết.

Bạch Tố Trinh nghe xong gật đầu, “Thiếp thân bằng lòng!” Bạch Tố Trinh trực tiếp chấp thuận.

Mặc dù nàng không biết chỉ là một Kim Tiên lại có duyên với Thiên Đạo, nhưng nàng vẫn chấp thuận.

Bởi vì nàng biết Lâm Hiên không liên quan đến Đạo giáo và Phật giáo, độc lập một mình, nên ngay từ đầu nàng đã có hảo cảm với Lâm Hiên.

Nghe Bạch Tố Trinh chấp thuận, Lâm Hiên không cảm thấy bất ngờ.

Bạch Tố Trinh là một người tốt thật sự, không đắc tội người khác, cũng không làm hại người khác.

Nếu không phải Đạo giáo và Phật giáo, nàng cũng sẽ không bị ép đến mức này.

Hiện tại Bạch Tố Trinh bị Pháp Hải đánh trọng thương, để Bạch Tố Trinh càng thêm trung thành, Lâm Hiên trực tiếp nói: "Ta ban cho ngươi hai pháp bảo!

Một cái hộ thần, một cái bảo mệnh!

Ngươi cứ dùng đi!" Nói rồi, hắn trực tiếp từ trong tay lấy ra Thiên Đạo Càn Khôn và Thiên Đạo Lao Lung!

Hai pháp bảo đều là thánh khí, Lâm Hiên đã dùng cách đặc biệt để dung hợp chúng.

Lúc đó, hắn cũng không nói thêm lời nào, chỉ đứng từ xa nhìn.

Bạch Tố Trinh và Pháp Hải cùng thân là Kim Tiên căn bản không thấy Lâm Hiên có ở đó hay không.

Pháp Hải thấy Lâm Hiên rời đi, liền cầm quyền trượng trong tay lần nữa đánh về phía Bạch Tố Trinh.

Bởi vì trong tư tưởng của Pháp Hải đã khắc sâu đạo nghĩa Phật giáo, đó cũng là lý do vì sao Lâm Hiên không thu Pháp Hải.

Pháp Hải trước đây là một đệ tử dưới trướng Kim Thiền Tử, dưới cơ duyên xảo hợp được Kim Thiền Tử nhìn trúng, ban cho

quyền trượng và bát trong tay.

Sau đó trải qua tu luyện Pháp Hải cũng đạt đến thực lực Kim Tiên, rồi lúc đó Bạch Tố Trinh vừa hay ở nhân gian, nên hai người bắt đầu cuộc đấu tranh minh tranh ám đấu.

Chương 423

Bạch Tố Trinh nhìn thấy hai pháp bảo mà Lâm Hiên ban cho, trong lòng liền tăng thêm hảo cảm đối với Lâm Hiên.

Người khác có thể không biết hai pháp bảo này có ý nghĩa gì, nhưng nàng thì biết.

Trên người nàng có huyết mạch Nữ Oa nên đối với những thứ của Bàn Cổ hoặc Nữ Oa có một cảm giác thân thiết kỳ lạ.

Nữ Oa tạo người, Bàn Cổ khai thiên, thân là người có huyết mạch Nữ Oa sao có thể không biết.

Nhìn Thiên Đạo Càn Khôn và Thiên Đạo Lao Lung trong tay, nàng liền nhìn Pháp Hải với vẻ mặt cứng đờ.

Pháp Hải thấy Bạch Tố Trinh có Lâm Hiên giúp đỡ, biết tiếp theo sẽ có chút khó khăn khi đối phó, nhưng thân là Phật giáo vẫn sẽ không sợ hãi đến mức đó.

Bởi vì vạn vật tương khắc, Yêu tộc dù có thánh pháp bảo cũng sẽ không miễn nhiễm với chú ngữ Phật giáo.

Thế là, Pháp Hải cũng không nói nhiều, trực tiếp lấy ra Kim Bát, niệm chú ngữ, lập tức phát ra ánh sáng khổng lồ "Thất Cửu Linh" trực tiếp bao phủ Bạch Tố Trinh.

Bạch Tố Trinh không ngờ Pháp Hải thấy mình có Thánh Nhân giúp đỡ lại dám ra tay.

Không ngờ một đạo quang mang đó lập tức khiến Bạch Tố Trinh nguyên khí đại thương.

Nói rồi nàng cũng không do dự, trực tiếp lấy ra pháp bảo Thiên Đạo Càn Khôn mà Lâm Hiên vừa ban cho, trực tiếp ném về phía Pháp

Hải.

Chỉ thấy một đạo lưu quang, Kim Bát trên không trung liền chịu công kích trực tiếp rơi xuống.

Cảnh tượng này khiến Pháp Hải hoàn toàn kinh ngạc.

Pháp bảo của hắn cũng là cấp Thánh.

Vừa nãy hai pháp bảo đều có cùng cấp bậc nên tối đa là thực lực duy trì cân bằng, không ngờ lại có thể đánh bại thánh khí.

"Đã ngươi không biết điều!

Vậy thì ta cũng không khách khí nữa!

Vốn định lưu cho ngươi một mạng, xem ngươi có công đức không, không ngờ ngươi lại không biết điều đến vậy!" Nói rồi, quyền trượng trong tay hắn trực tiếp lơ lửng một bên, hắn ngồi xuống đất niệm tâm pháp Phật giáo Đại Bi Chú.

Đại Bi Chú là chú ngữ mà Pháp Hải đã học nhiều năm bên cạnh Như Lai, lúc đó là đệ tử của Như Lai!

Bởi vậy được Thánh Nhân khai hóa, trên người hắn có một luồng hạo nhiên chính khí như cuộn sóng đổ ào về phía Bạch Tố Trinh.

Bạch Tố Trinh cố kìm nén xung động muốn quỳ xuống, chỉ thấy vảy trên người nàng dần dần hiện ra, một con rắn trắng há to miệng khổng lồ, Thiên Đạo Lao Lung trực tiếp phóng lên không trung tấn công Pháp Hải.

Pháp Hải không ngờ Bạch Tố Trinh lại có chiêu này, vừa rồi hắn chỉ lo hàng yêu mà quên mất hai pháp bảo Lâm Hiên đã ban cho nàng!

Nhưng Pháp Hải biết không thể bỏ cuộc, Bạch Tố Trinh có huyết mạch Nữ Oa.

Nếu hấp thu khí vận và công đức của Bạch Tố Trinh, Pháp Hải

cũng sẽ đặt một chân vào cảnh giới Thánh Nhân.

Không ngờ lần này lại bị Lâm Hiên phá hoại!

Hắn có chút tức giận nhưng hiện tại không tranh chấp với Lâm Hiên, bởi vì hiện tại hắn còn kém xa đối thủ của Lâm Hiên.

Mặc dù có nhiều chú ngữ, nhưng pháp bảo có thể dùng lại chỉ có hai kiện.

Lâm Hiên đã bước vào hàng ngũ Thánh Nhân quá lâu, chỉ còn thiếu Phong Thần, nội tình của hắn còn sâu dày hơn mình rất nhiều.

Lúc này, Thân Công Báo đã đến nơi Cửu Phượng và Dương Tiễn đang chiến đấu, phát hiện con khỉ cũng tham gia chiến đấu.

Nhưng thân là người bên cạnh Đát Kỷ, Thân Công Báo biết điều gì nên làm và điều gì không nên làm!

Huống hồ Đát Kỷ cũng là một người Phong Thần.

Nhưng ít người biết rằng, Thân Công Báo thân là người bên cạnh Đát Kỷ nên mơ hồ biết một chút, có lẽ Đát Kỷ mới là người chiến thắng cuối cùng trong trận Phong Thần này, chờ đợi hai bên đều bị thương nặng rồi sau đó đoạt lấy lợi ích.

"Cửu Phượng!

Ngươi thật sự muốn đối đầu với ta sao?" Hạo Thiên Khuyển bị ép vào đường cùng, nhưng Dương Tiễn lại bình tĩnh đứng một bên không chút lo lắng.

Thấy cảnh này, Hạo Thiên Khuyển quyết định phải giết chết hắn ngay lập tức!

Người này không thể giữ lại.

Ta không động, tuy ta đều địch, hiện tại ta chỉ đối phó Dương Tiễn, ta không có hứng thú, ngược lại ngươi lại muốn đối đầu với ta?

“Yêu quái!

Ăn ta một gậy!” Cửu Phượng vừa dứt lời, liền thấy con khỉ trực tiếp từ trên không nhảy xuống, cầm Kim Cô Bổng đập về phía Hạo Thiên Khuyển.

Hạo Thiên Khuyển nhìn thấy con khỉ đột nhiên xuất hiện trên không, vội vàng lấy ra bản mệnh pháp khí!

Chương 424

"Bụp!" Sau một trận hỏa quang, mặt đất liền sụp lún một mảng.

Đùi Hạo Thiên Khuyển hơi cong lại, nhưng không có gì đáng ngại, ngược lại nó nghiêm túc nhìn con khỉ, không ngờ con khỉ lại dùng thủ đoạn đó.

Nhưng nó cũng đã thề, nên căn bản không thể quay đầu lại!

Mặc dù nó cũng căm ghét Dương Tiễn.

Ngay lúc này, trong lòng nó đột nhiên nảy ra một ý nghĩ.

Dương Tiễn bây giờ không khác gì người thường.

Nếu không phải trong tay có pháp bảo lợi hại, cũng sẽ không có kết cục này.

Đã tất cả đều muốn Dương Tiễn đầu người, vậy thì chi bằng nhường cho người khác?

Nói rồi, nó liền giả vờ tinh ranh tránh sang một bên, để lộ Dương Tiễn phía sau.

Hạo Thiên Khuyển trực tiếp đi đối phó Cửu Phượng!

Mạng sống của Dương Tiễn xem ra phụ thuộc vào năng lực của con khỉ rồi.

Vũ khí của con khỉ là Long Cung, con khỉ cũng được Bồ Đề khai hóa, cộng thêm Dương Tiễn vốn là một người phàm, vũ khí của Dương Tiễn tuy lợi hại nhưng nếu con khỉ muốn bắt thì dễ dàng thôi.

Mặc dù mẫu thân của Dương Tiễn là Dao Cơ, nhưng hiện tại Dao Cơ đã bị giam giữ, căn bản không thể làm gì được con khỉ chết tiệt đó.

Chân Võ cũng bị trọng thương.

Hiện tại Dương Tiễn cũng vô cùng căm ghét Lâm Hiên.

Đế Tân lại muốn đoạt mắt của Dương Tiễn.

Hiện tại Dương Tiễn có thể độc lập một mình.

Trong thời kỳ Phong Thần này, nếu một người bị cô lập, thì điều đó có nghĩa là người đó là một đối tượng để bị làm thịt.

Chỉ có người có thực lực mạnh mới có thể tồn tại.

Cửu Phượng thấy Hạo Thiên Khuyển lại lần nữa chiến đấu tàn khốc, hiện tại Hạo Thiên Khuyển đã lấy ra bản mệnh pháp bảo.

Mặc dù chỉ là một khúc xương, nhưng khúc xương này Hạo Thiên Khuyển đã luyện hóa từ vạn ngàn thi cốt của Yêu tộc mà thành, cấp bậc đã sớm đạt đến thánh khí.

Chỉ là khúc xương này không có hiệu ứng đặc biệt nào lớn.

Mặc dù vậy, khúc xương này vẫn vô cùng cứng rắn, căn bản không thể phá vỡ.

Ngay cả Lâm Hiên dùng Thiên Đạo Chi Nhãn cũng căn bản không có cách nào phá vỡ nó.

“Hạo Thiên Khuyển!

Tránh ra cho ta, đừng tưởng ta không biết ngươi muốn làm gì?” Cửu Phượng giận dữ nhìn Hạo Thiên Khuyển đang nhe nanh múa vuốt trước mặt.

Con khỉ một bên đã sớm giao đấu với Dương Tiễn.

Lúc này Dương Tiễn lộ vẻ kinh hoàng, bởi vì hắn phát hiện dầu đèn của Bảo Liên Đăng đang lập lòe, tùy thời có thể tắt!

Chỉ cần nó tắt, đến lúc đó hắn chỉ có thể mặc người xâu xé.

Lúc này Đế Tân trên không trung nhìn từng cảnh tượng đang diễn ra dưới đất, trên mặt lộ ra nụ cười hiểm độc.

"Lâm Hiên!

Ngươi muốn đấu với ta sao?

Ngay cả cửa cũng không có, cuối cùng chẳng phải sẽ trở thành áo cưới của ta sao?" Một bên khác, Lâm Hiên đã giải quyết xong bên Bạch Tố Trinh.

Mặc dù chưa phân thắng bại, nhưng pháp bảo hắn ban cho Bạch Tố Trinh vô cùng lợi hại.

Pháp Hải dù là người dưới trướng Như Lai, cũng căn bản không thể làm gì được.

Việc Bạch Tố Trinh đánh bại hắn chỉ là vấn đề thời gian.

Bạch Tố Trinh cũng nằm dưới trướng Lâm Hiên, đối với Lâm Hiên cũng là một thu hoạch vô cùng lớn.

Hắn không ngờ lại nhận được tin tức Dương Tiễn sắp bị bắt, lúc này Lâm Hiên đang bay về phía Dương Tiễn.

"Không ngờ Đế Tân thật âm hiểm, lại dám đào góc tường của ta!" Lúc này Lâm Hiên hận Đế Tân đến nghiến răng nghiến lợi.

Vạn vạn không ngờ Đế Tân lại vì con mắt của Dương Tiễn mà trực tiếp đào góc tường.

Chương 425

Lúc này Lâm Hiên không biết hảo cảm của Dương Tiễn đối với hắn đã giảm xuống điểm đóng băng.

Rất nhanh Lâm Hiên đã đến hiện trường.

Khi thấy lang yêu đang đánh với Cửu Phượng, con khỉ thì vẫn luôn tấn công Dương Tiễn, đồng thời hắn cảm giác được một luồng khí tức cường đại, chính là Đế Tân?

"Đế Tân, ngươi có ý gì?

Lại dám công khai đào góc tường của ta!

Trực tiếp vi phạm quy tắc mà giết Dương Tiễn sao?

Ngươi có biết làm như vậy sẽ có kết cục thế nào không?" Lâm Hiên âm trầm nhìn Đế Tân, đi thẳng vào vấn đề không hề vòng vo!

Ai ngờ Đế Tân nhìn thấy Lâm Hiên lại không hề cảm thấy bất ngờ, ngược lại hắn đã sớm biết Lâm Hiên sẽ đến.

Nhưng nếu đánh nhau, thực lực của Lâm Hiên hơn Đế Tân một bậc, nhưng nếu hai người không có lý do công khai, và nếu đánh nhau cũng không thu được bất kỳ lợi ích nào.

Ngay cả Lâm Hiên có đoạt được mắt của Dương Tiễn, nhưng nguyên khí bản thân cũng sẽ bị tổn thương nặng, đến lúc đó lợi lộc vẫn thuộc về người khác.

Cả hai đều biết điều này, nên Đế Tân mới dám không kiêng nể gì mà đào góc tường của Lâm Hiên.

"Ta đâu có đào góc tường của ngươi, chỉ là ta thấy Dương Tiễn thân có công đức, lại có tâm địa lương thiện nên muốn bái ta làm sư

phụ.” Đế Tân liếc Lâm Hiên một cái, trực tiếp lảng tránh chủ đề.

Lâm Hiên đương nhiên biết ý tứ của Đế Tân.

Lời nói đó chẳng qua chỉ là đường hoàng mà thôi, nội dung bên trong chính là đào góc tường của Lâm Hiên.

Lâm Hiên sao có thể làm ngơ?

Nói rồi Lâm Hiên cũng không còn ẩn mình nữa, trực tiếp nhìn Dương Tiễn nói: “Đồ nhi, vì sao ngươi lại ở đây?

Không muốn đi chuyển thế sao?

Đến lúc đó con đường quan lộ của ngươi sẽ càng thêm sáng sủa.” Lâm Hiên nhàn nhạt nói.

Dương Tiễn nghe giọng nói truyền đến từ trên không, mọi người cũng đều dừng lại, ngẩng đầu nhìn về phía Lâm Hiên.

Dương Tiễn âm trầm nhìn Lâm Hiên, nghiến răng nói: “Ngươi vì sao lại làm như vậy?

Vốn dĩ chuyện của mẫu thân ta và ta phải mất vài năm nữa mới xảy ra, vì sao ngươi lại muốn nó xảy ra sớm như vậy?

Uổng công ta cho rằng ngươi vì tốt cho ta, nên ngày đó ta mới cam tâm tình nguyện bái ngươi làm sư phụ, và vô cùng cảm ơn ngươi đã giúp ta đánh bại Thông Thiên.

Nhưng bây giờ ta đã biết sự thật!

Không, ta không hận ngươi.

Mẫu thân của ta, ta sẽ tự mình đi cứu, ta từ nay về sau không còn bất kỳ quan hệ gì với ngươi!” Dương Tiễn nói rồi, hung hăng ném Bảo Liên Đăng xuống đất.

Hạo Thiên Khuyển thấy vậy vội vàng chạy đến đỡ lấy Bảo Liên

Đăng nhưng đã chậm một bước, chỉ thấy Bảo Liên Đăng đã nứt một khe hở.

Hiện tại pháp lực của Bảo Liên Đăng đã tiêu hao lớn, lại không còn dầu đèn, con khỉ liên tục tấn công, Bảo Liên Đăng sớm đã không chống đỡ nổi.

Nhưng thánh khí vẫn là thánh khí, ngay cả một Địa Tiên dùng hết toàn lực đập xuống đất cũng chỉ là một vết nứt nhỏ, sẽ nhanh chóng tự phục hồi.

Lâm Hiên nghe lời Dương Tiễn nói, sắc mặt tối sầm.

Không ngờ kế hoạch lại bị phá hỏng hoàn toàn.

Về phần ai đã ra tay, Lâm Hiên không cần biết cũng biết là ai đã ra tay!

Ngoại trừ Đế Tân thì không còn ai khác.

"Dương Tiễn, vạn vật thế gian đều có nhân quả!

Những gì ta đã nói với ngươi trước đây, ngươi đều quên rồi sao?" Lâm Hiên bình tĩnh nhìn Dương Tiễn.

Con khỉ nhìn thấy Lâm Hiên và Đế Tân hai vị Thánh Nhân trên không trung lại đồng thời xuất hiện, liền dừng tấn công.

Hai người đang nói chuyện với Dương Tiễn, nếu nó lại tấn công thì quá ngốc.

Hai vị Thánh Nhân tấn công căn bản không thể chống cự, ngay cả Bồ Đề có đến cũng sẽ không chiếm được thượng phong.

"Hiện tại ta không còn tin tưởng ngươi!

Hiện tại Đế Tân mới là sư phụ của ta, ta cũng đã thề Đế Tân là sư phụ của ta." Lúc này Dương Tiễn không hề sợ hãi Lâm Hiên, trực tiếp thẳng thừng nói.

Lâm Hiên nhìn thái độ của Dương Tiễn, biết Đế Tân đã đào góc tường thành công!

Chương 426

Nhưng Thiên Nhãn này Lâm Hiên nhất định phải đoạt được, không phải vì Phong Thần, mà ngay cả vì Bàn Cổ Thiên Đạo, cũng nhất định phải đoạt được con mắt này.

Bảo vật thế giới tuy nhiều nhưng lại khó tìm, đặc biệt là loại mắt này, đối với Lâm Hiên vô cùng quan trọng.

Thực ra Lâm Hiên không hề có ý hại Dương Tiễn, chỉ là sắp Phong Thần nên muốn sớm đoạt được con mắt này, và Lâm Hiên có thể bảo đảm an toàn cho Dương Tiễn cũng sẽ không chiếm đoạt mắt của Dương Tiễn.

Những lời hắn nói với Dương Tiễn trước đây đều là thật, nhưng hiện tại Dương Tiễn không tin tưởng.

Nhưng nếu ngươi ở cùng Đế Tân, kết cục của ngươi có thể biết trước rồi.

Đến lúc đó không có Thiên Nhãn giúp đỡ, Dương Tiễn tối đa cũng chỉ là thực lực Thiên Tiên đỉnh phong, sau này muốn tiến bộ sẽ càng khó khăn gấp bội.

"Đế Tân, thủ đoạn không tồi, không ngờ lại âm hiểm đến vậy, thành công rồi, Dương Tiễn hiện tại là người của ngươi rồi." Lâm Hiên nói xong liền nhắm mắt lại.

Bởi vì Bàn Cổ vừa mới cho hắn một cảm giác, dường như có yêu vật cường đại xuất thế, lại vô cùng cường thế.

Mặc dù không biết là ai, nhưng Lâm Hiên biết, nhất định phải đi xem rốt cuộc là ai.

Hơn nữa lúc này Cửu Phượng và con khỉ cũng ở đây, cộng thêm

Hạo Thiên Khuyển đã hàng phục Dương Tiễn.

Lâm Hiên không có được sự giúp đỡ của Dương Tiễn, nhưng con khỉ cũng là một ý hay.

Con khỉ vốn tính bạo ngược, nhưng Lâm Hiên có thể nhìn ra trong ánh mắt của nó mang theo sự nhu tình.

Người này sau này chắc chắn sẽ trở thành người tạo phúc cho thiên hạ, chỉ là thiếu một chút chỉ điểm mà thôi.

Hơn nữa ở đây cũng có thể làm cho Đế Tân ghê tởm, dù sao cũng không đối phó được, vậy thì cứ làm cho hắn ghê tởm đi.

Mối thù đào góc tường này Lâm Hiên âm thầm ghi nhớ.

Lúc này Thân Công Báo ở phía sau từ xa nhìn thấy hai vị Thánh Nhân giáng lâm, đồng thời trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

May mà trước đó hắn không lộ diện trước, nếu không cũng sẽ bị cuốn vào, đến lúc đó khó tránh khỏi lại gặp phiền phức.

Thấy cảnh này, Thân Công Báo cũng không do dự, trực tiếp lấy ra một tờ hoàng chỉ, ghi lại tình huống một cách chi tiết.

Ngay sau đó hoàng chỉ trực tiếp chui xuống đất.

Thân Công Báo truyền tin tức cho Đát Kỷ, mà cũng chỉ có Đát Kỷ mới có thể đọc hiểu được tin tức đó.

Chỉ thấy trên hoàng chỉ có những ký tự dày đặc khiến người ta không hiểu được, nội bộ chỉ có phương thức giao tiếp riêng, mà thân là gia tộc thần bí nên cơ bản không ai biết.

Triều Thương, Đát Kỷ đang uống mỹ tửu thì thấy dưới đất phát ra một trận hoàng quang, ngay sau đó rất nhiều ký tự dày đặc xuất hiện trên không trung.

Đát Kỷ nhìn thấy liền nhíu nhíu mày, sau đó nhàn nhạt cười, tùy

tay vạch một ký tự lên đó rồi ném xuống đất.

“Phu nhân!

Vừa rồi nàng làm gì vậy?

Nàng cười thật đẹp.” Trụ Vương say túy lúy bước đến trước mặt Đát Kỷ, mỉm cười nói.

Đát Kỷ không nói gì, chỉ sai người giúp Trụ Vương cởi y phục, rồi đỡ hắn lên giường ngủ.

Nếu người khác nhìn thấy, chỉ sẽ cho rằng hắn là hôn quân, nhưng trong mắt Đát Kỷ, đó mới là hiệu quả nàng muốn.

Thân Công Báo nhìn tín phù màu vàng vừa truyền đến, chỉ thấy trên đó hiện lên dòng chữ: “Tiếp tục hành động theo kế hoạch.” Ngay lập tức, Thân Công Báo có chút ngây người, không ngờ Đát Kỷ lại muốn y tiếp tục làm như vậy, không cần suy nghĩ gì cả, chỉ cần hành động theo ý của nàng là được.

Vì y biết Đát Kỷ sẽ không để y bị tổn hại, nên y một chút cũng không sợ hãi, tiếp tục ở yên tại chỗ chờ đợi diễn biến tiếp theo.

“Đã đến lúc xuất hiện rồi nhỉ!

Ngươi đã xem đủ lâu rồi, những gì cần thấy cũng đã thấy, tiếp tục ẩn mình không còn ý nghĩa gì nữa!” Lâm Hiên thản nhiên nói.

Vừa rồi ta cũng không phát hiện Thân Công Báo lại ẩn nấp lâu đến thế.

Ta không quen biết Thân Công Báo, nên cũng không gọi tên y.

Nhưng dựa vào khí tức của Thân Công Báo, ta biết y chỉ là một Kim Tiên, nên cũng chẳng để y vào mắt.

Đế Tân nghe Lâm Hiên nói, quay đầu nhìn lại, quả nhiên phát hiện một người đang ẩn mình ở một bên.

Việc có thể che giấu khí tức như vậy cho thấy thực lực của y.

Trẫm nhìn kỹ hơn thì thấy y cũng chỉ có thực lực Kim Tiên, nên cũng giống Lâm Hiên, chẳng để tâm.

Lúc này, Dương Tiễn đã đứng bên cạnh Đế Tân.

Hầu Tử và Cửu Phượng chỉ có thể tức giận nhìn Đế Tân.

Chương 427

Không ngờ Dương Tiễn lại sớm là người của Đế Tân, hại bọn họ phải tốn bao nhiêu công sức.

Mà Hạo Thiên Khuyển cũng thở hổn hển nhìn Hầu Tử và Cửu Phượng, trên người đầy rẫy vết thương.

Do Dương Tiễn là người của Đế Tân, nên Hầu Tử và Cửu Phượng tuy muốn động thủ, nhưng Đế Tân đang ở đây, nên không dám ra tay.

Chỉ có thể chờ Đế Tân rời đi rồi đánh bại Hạo Thiên Khuyển.

Có thể nói tất cả đều do Hạo Thiên Khuyển ngăn cản mới khiến bọn họ tốn nhiều công sức như vậy.

Nếu không, bọn họ đã sớm hạ gục Dương Tiễn.

Lúc đó, chỉ cần hấp thu khí vận của Dương Tiễn thì việc đạp chân vào cảnh giới Bán Thánh sẽ không khó.

Huống hồ, con mắt của Dương Tiễn đang nằm trong tay.

Dương Tiễn không biết con mắt kia có bao nhiêu sát thương, nhưng bọn họ lại biết rất rõ.

Con mắt này có thể sánh ngang với con mắt của Bàn Cổ, mắt của Dương Tiễn được hình thành từ trời đất nên uy năng không cần phải nói nhiều.

Đế Tân nhìn Hạo Thiên Khuyển đầy vết thương, rồi lại nhìn Dương Tiễn điềm tĩnh ở một bên, cũng không nói nhiều.

Chỉ thấy một đạo quang mang từ trong tay Trẫm bắn ra, đánh trúng thân thể Hạo Thiên Khuyển.

Hạo Thiên Khuyển vừa định né tránh nhưng phát hiện tốc độ căn bản không thể né được.

Thực lực của y trước mặt Đế Tân chỉ là tồn tại như con kiến.

Ngay sau đó, Hạo Thiên Khuyển phát hiện vết thương trên người mình dần hồi phục, lập tức kinh ngạc nhìn Đế Tân một cái, sau đó quỳ xuống đất dập đầu hai cái trước Đế Tân.

Đế Tân vô cùng hài lòng với việc Hạo Thiên Khuyển quy phục.

Thân Công Báo nhìn thấy uy năng của Đế Tân, lập tức cảm thấy trong lòng căng thẳng.

Theo những gì y biết, Hạo Thiên Khuyển là yêu tộc, thực lực không kém y là bao.

Thế mà một người như vậy lại bại dưới tay Đế Tân và trở thành người của Đế Tân.

Đát Kỷ tuy thực lực cũng rất mạnh, nhưng hiện tại Đát Kỷ không ở bên cạnh, nên Thân Công Báo cũng có chút không đủ tự tin.

"Thân Công Báo?

Sao ngươi lại ở đây?" Hạo Thiên Khuyển hoàn hồn quay đầu nhìn về phía Thân Công Báo.

Cả hai đều là yêu tộc nên đều quen biết nhau.

Xưa kia khi còn ở yêu tộc, hai người đều có thực lực tương đương, nên mỗi người có một thế lực riêng và không can thiệp lẫn nhau.

Không ngờ hôm nay lại gặp mặt ở đây.

Thân Công Báo nhìn Hạo Thiên Khuyển nhưng không để tâm, chỉ thản nhiên nhìn Lâm Hiên và Đế Tân, chờ đợi phán quyết.

Nếu phản kháng như vậy chỉ khiến y thêm mất mặt mà thôi.

Đã vậy, Đát Kỷ cũng không sợ chết, y cũng phải hoàn thành nhiệm vụ.

Nhưng y không ngờ lại bị phát hiện nhanh đến vậy.

Đúng lúc đó, từ xa truyền đến tiếng người.

Thân Công Báo thuận theo tiếng nhìn đi, phát hiện Văn Trọng đang dẫn Thổ Hành Tôn và một đại đội nhân mã đến.

Thân Công Báo có chút kinh ngạc, không lẽ việc này Văn Trọng cũng nhúng tay vào?

"Văn Trọng!

Ngươi có ý gì?" Cửu Phượng nhìn thấy Văn Trọng kinh ngạc dẫn người đến, lập tức âm trầm nói.

Tình hình hiện tại vốn đã nghiêm trọng rồi, người giành được lợi ích lớn nhất chỉ có Dương Tiễn và Hạo Thiên Khuyển.

Bây giờ Văn Trọng và Thổ Hành Tôn lại nhúng tay vào, như vậy mọi chuyện sẽ càng phức tạp hơn.

Nhưng Cửu Phượng lại khá tò mò không biết Lâm Hiên và Đế Tân sẽ xử lý thế nào.

Tuy đều lấy danh nghĩa chính nghĩa, nhưng người trong cuộc đều biết họ thế bất lưỡng lập, giống như Đạo giáo và Phật giáo vậy.

Tuy hai bên không can thiệp lẫn nhau nhưng ngầm thì đều dùng thủ đoạn với đối phương.

Lâm Hiên nhìn Hầu Tử một cái, không định động tới Hầu Tử.

Chương 428

Hầu Tử này hiện tại tính tình nóng nảy, dù có thu phục được cũng có thể xảy ra ngoài ý muốn.

Huống hồ thực lực hiện tại của Hầu Tử cũng không có sức hấp dẫn lớn đối với Lâm Hiên.

Tuy năng lực quả thực không tồi, nhưng nếu bây giờ thu phục y, Đế Tân chắc chắn sẽ can thiệp.

Vừa rồi thu phục Dương Tiễn và Hạo Thiên Khuyển đã khiến tình thế có chút nghiêng về phía Đế Tân.

Bây giờ nếu thu phục thêm người có thể sẽ trực tiếp đẩy họ về phía Đế Tân.

Lâm Hiên không ngu đến mức đó.

Điều hấp dẫn Lâm Hiên là nguồn năng lượng mạnh mẽ vừa rồi.

Ta biết yêu vật đó nhất định phải thu phục.

Mà thế lực lớn như vậy chỉ có Long tộc.

Là người mang năng lực của Bàn Cổ, ta có một cảm giác mơ hồ về Long tộc, tuy không biết có đúng hay không.

Chẳng mấy chốc, Văn Trọng đã đến trước mặt Đế Tân.

Nhìn thấy hai đại năng đều ở đây, trán y lập tức lấm tấm mồ hôi.

Trước đây y chỉ đối phó với mấy Kim Tiên, nhưng không ngờ lại dính dáng đến hai người này.

Hai người này không thể đắc tội.

Nhưng việc bái sư lại có sức hấp dẫn lớn đối với y, vì y biết chỉ

cần thành công thì y cũng sẽ trở thành một thành viên trong hàng ngũ Phong Thần.

Tuy không biết có thể phong thần hay không, nhưng y cũng sẽ phụ trợ người phong thần.

Lúc đó, quyền lợi và thực lực đều không thiếu, y không sợ sẽ không sống nổi trong loạn thế này.

Người y hận nhất tự nhiên là Trụ Vương, nhưng Trụ Vương lại có binh lực hùng mạnh, lại có nhiều Kim Tiên và Địa Tiên như vậy.

Nên y luôn sống trong lo sợ mỗi ngày.

Bây giờ cơ hội này đang ở ngay trước mắt.

"A!

Văn Trọng cũng đến rồi sao?" Thân Công Báo cười hì hì nhìn họ, chỉ là nụ cười có chút âm hiểm.

"Thân Công Báo, ngươi ở đây làm gì?" Chưa đợi Văn Trọng nói hết lời, một người mặc áo giáp đã đứng chắn trước mặt Văn Trọng nhìn Thân Công Báo.

"Na Tra!

Chẳng lẽ lại muốn dùng ngó sen tạo người lần nữa sao?

Nếu vậy, ta cũng không ngại đâu." Thân Công Báo nhìn người trước mặt âm trầm nói.

"Câm miệng!" Lâm Hiên quát một tiếng giận dữ, lập tức mặt đất xung quanh bắt đầu nứt nẻ.

Vốn dĩ tâm trạng đã không tốt, thấy hết chuyện này đến chuyện khác, ta hoàn toàn nổi giận!

Nếu không phải có quy tắc, ta đã sớm giết chết bọn họ rồi.

Thân Công Báo và Na Tra bị Lâm Hiên quát như vậy, lập tức cảm thấy uy áp vô tận từ đỉnh đầu bao trùm xuống.

Cả hai dừng lại việc mắng chửi, ngây người nhìn Lâm Hiên trên không trung.

Đế Tân phát hiện sắc mặt Lâm Hiên càng lúc càng khó chịu, trên mặt nở nụ cười.

Tuy cãi nhau không phân biệt được địa điểm, nhưng cãi nhau ở trường hợp này cũng đủ để Lâm Hiên động thủ.

Chỉ là Đế Tân ở đây có thể khiến Lâm Hiên không dễ dàng ra tay.

Mà việc Thân Công Báo và Lâm Hiên đối đầu nhau lại khiến Đế Tân vô cùng bất ngờ.

"Thân Công Báo, ngươi đến đây vì chuyện gì?" Lâm Hiên hít một hơi thật sâu, cảm thấy mọi việc không đơn giản như mình nghĩ, liền nhịn xuống, từ từ hỏi.

Đế Tân nhìn Thân Công Báo không nói gì, chỉ yên lặng quan sát.

Mặc dù Lâm Hiên có thể rất lợi hại giữa bọn họ, nhưng Đế Tân có sự tham gia của Thông Thiên Giáo Chủ, nên cục diện cũng bắt đầu dần dần thay đổi.

Lâm Hiên đã đắc tội Thông Thiên Giáo Chủ triệt để.

Thân Công Báo nhìn câu hỏi đột ngột, suy nghĩ một lúc rồi từ từ nói: "Ta đến đây chỉ là nghe nói Văn Trọng ở trên núi này nên đến xem, hấp thu linh khí thiên địa, xem tu vi của ta có tiến bộ hay không." Lâm Hiên vừa nghe đã biết Thân Công Báo đang lấp liếm, nhưng Lâm Hiên cũng không nói gì, chỉ gật đầu.

Chương 429

Rồi ta quay người rời đi.

Đế Tân nhìn thấy sự việc đã đến nước này, Dương Tiễn và Hạo Thiên Khuyển đã hoàn toàn trở thành người của Trấm, lại thêm hảo cảm của Cửu Phượng, nên hiện tại phần thắng của Trấm lớn hơn Lâm Hiên rất nhiều.

Không ngờ tất cả những gì Lâm Hiên làm lại trở thành áo cưới cho Đế Tân.

Cũng may tính khí của Lâm Hiên tốt, nếu không đủ bình tĩnh, tính khí không tốt thì đã trực tiếp đánh với Đế Tân rồi, đâu còn nhiều lời vô nghĩa như vậy.

Chỉ là Đế Tân và Thông Thiên Giáo Chủ không giống nhau, Thông Thiên có quá nhiều nhược điểm, còn Đế Tân lại che giấu nhược điểm rất kỹ.

Nếu cứ truy cứu đến cùng thì sẽ không có lợi cho ai.

Ngay lập tức, Lâm Hiên không chút do dự, trực tiếp bay về phía nơi phát ra uy thế vừa rồi.

Đế Tân nhìn bóng lưng Lâm Hiên càng lúc càng xa, cũng không để tâm.

Nếu Trấm biết chuyện này, chắc chắn sẽ còn nhanh hơn Lâm Hiên.

Cửu Phượng nhìn thấy hai vị Thánh Nhân đã rời đi hoàn toàn, suy nghĩ rồi xác nhận lại một lần nữa, mới dám khẳng định.

Mà hiện tại cũng không còn chuyện gì của Cửu Phượng nữa rồi.

Bây giờ chỉ cần tăng cường thực lực và nội hàm.

Hiện tại Dương Tiễn đã bị dẫn đi, tiếp tục đánh với Hầu Tử cũng chỉ lãng phí thời gian.

Thực lực hai người gần như ngang nhau, nhưng pháp bảo thì không chắc đã lớn mạnh bằng Hầu Tử.

"Thân Công Báo!

Bọn họ đều đi rồi!

Mục đích của ngươi đã đạt được rồi nhỉ." Cửu Phượng quay đầu nhìn về phía Thân Công Báo, nhưng ánh mắt không có địch ý, ngược lại lộ vẻ điềm tĩnh.

Hầu Tử nhìn Cửu Phượng và Thân Công Báo.

Tuy không biết Thân Công Báo là ai, nhưng cảm thấy Thân Công Báo cũng có khí tức Kim Tiên.

Vì không hiểu rõ Thân Công Báo, nên y coi đó là điều đáng sợ nhất.

Hầu Tử nói rồi từ từ quay người rời đi, tránh xa rắc rối.

"Ngươi biết ta có mục đích sao?

Ta đến đây chỉ là để xem, để chơi đùa, tình cờ thấy các ngươi đang tỷ thí nên ở một bên xem thôi." Thân Công Báo khẽ mỉm cười, không để lời Cửu Phượng vào mắt.

Chỉ là y không giành được mắt của Dương Tiễn.

"Không có gì, ta đi đây!

Văn Trọng, mong lần sau lại gặp khi ta rảnh rỗi!" "Ngươi nói gì?" Na Tra nghe Thân Công Báo nói, lập tức nổi giận.

Văn Trọng là người của y, mà Thân Công Báo lại dám ngang

ngược ở đây, chẳng lẽ Na Tra không làm gì sao?

"Sao?

Vì Thái Ất Chân Nhân giúp ngươi liên ngẫu hóa thân, nên ngươi mới ngông cuồng như vậy sao?" Thân Công Báo nhướng mày nhìn Na Tra, hoàn toàn không để y vào lòng.

Nếu đường đường là Quốc Sư Triều Ca, mà lại bị một tên liên ngẫu của Thái Ất Chân Nhân hù dọa, thì y cũng chẳng cần sống nữa, cầm khối đậu phụ mà đâm đầu vào chết cho rồi.

"Hừ!

Đợi ta đánh bại ngươi, xem ngươi còn cứng miệng không." Na Tra nói rồi, từ cổ lấy ra Càn Khôn Quyển liền ném về phía Thân Công Báo.

Chỉ thấy Càn Khôn Quyển chia làm hai, hai chia làm bốn… càng lúc càng nhiều, trong không khí ẩn ẩn phát ra tiếng nổ siêu thanh, khiến Hầu Tử cảm thấy lông mày giật giật.

Na Tra cũng nổi danh.

Xưa kia, y một mình xông vào Long Cung giết chết Thái Tử Long tộc, khiến Long Vương nổi giận, trực tiếp gây ra đại hồng thủy khiến dân chúng lầm than.

Sau đó Na Tra lại xông vào Long Cung một lần nữa, gây ra một vết thương lớn cho Long tộc.

Khi Na Tra trở về, y bị cha mẹ đích thân giao cho Long Vương, cuối cùng bị một yêu tộc xử quyết.

Sau chuyện đó, Long tộc bị trọng thương.

Cuối cùng Hầu Tử mới có thể từ đó đoạt được Long tộc chí bảo.

Đồng thời, Na Tra lại một lần nữa được Thái Ất Chân Nhân dùng

ngó sen hóa thân tái tạo kim thân, và thực lực tăng lên đáng kể.

Chương 430

Thân Công Báo nhìn thấy Na Tra chuẩn bị tấn công, lập tức làm tốt phòng bị.

"Thân Công Báo, đây là phần mộ của ngươi!" Na Tra đắc ý cười một tiếng.

Đồng thời, Hỗn Thiên Lăng trong tay y cũng bay về phía Thân Công Báo.

Thân Công Báo ý thức được điều không ổn, nhìn thấy Na Tra thật sự muốn giết y.

Ngay lập tức, Thân Công Báo không chút do dự, một lá cờ đỏ to bằng bàn tay xuất hiện trong tay, phát ra ánh sáng nhàn nhạt.

Hầu Tử nhìn thấy cảnh này đồng tử co rút, vì cảm giác này quá mạnh mẽ.

Xưa kia khi y bị trấn áp 500 năm cũng có cảm giác như vậy, cảm giác sợ hãi đó luôn ám ảnh trong lòng y không dứt.

Bây giờ lại một lần nữa gặp phải cảm giác này, y trực tiếp bay lên không trung như chạy trốn vậy.

Na Tra nhìn thấy Hầu Tử vội vàng bỏ chạy có chút kinh ngạc, nhưng rất nhanh thì hiểu ra.

Vì Hầu Tử cũng là yêu tộc, không thể so sánh với nhân tộc.

Nhìn vũ khí mà Thân Công Báo lấy ra, Na Tra nhìn một cái đã biết không tầm thường.

"Ầm!" Chỉ thấy Thân Công Báo bị một vòng bảo hộ bao phủ.

Đồng thời, đất cát, cây cối, sông ngòi xung quanh đều bắt đầu

chuyển động.

Ngay sau đó, xung quanh xuất hiện từng binh sĩ.

Cảnh này khiến sắc mặt Na Tra có chút ngưng trọng.

Vừa rồi y đã sớm nhìn ra pháp bảo của Thân Công Báo không tầm thường, nhưng không ngờ lại thật sự có thể biến xung quanh thành binh sĩ.

Pháp bảo như vậy đã vượt qua cấp bậc Thánh Binh.

Thổ Hành Tôn nhìn xung quanh không biết phải làm sao.

Xông ra khỏi vòng vây thì dễ, nhưng đối với Văn Trọng thì lại khó, vì y có thể di chuyển tự do trong lòng đất.

"Có cách nào không?

Bây giờ phải làm sao?" Văn Trọng lo lắng nhìn Thổ Hành Tôn chờ đợi y đưa ra chủ ý.

Ngay sau đó, một trận tiếng hô giết vang lên, lập tức Văn Trọng cảm thấy một trận bất ổn.

Văn Trọng quay đầu nhìn đi, phát hiện binh sĩ của mình cũng bị tấn công, và thương vong cũng rất lớn.

"Hiện tại không có bất kỳ cách nào!

Trừ phi tìm Lôi Chấn Tử, nhưng ta e rằng bây giờ thời gian cũng không kịp nữa rồi." Thổ Hành Tôn lo lắng nói, thỉnh thoảng lại đánh chết một binh sĩ.

Lúc này, sắc mặt Na Tra đã hoàn toàn đen lại.

Nếu vì ân oán cá nhân mà ảnh hưởng đến nhiều người như vậy, thì y sẽ là tội nhân!

"Thân Công Báo, rốt cuộc ngươi muốn làm gì?" Na Tra biết hiện

tại tạm thời không có cách nào đối phó với Thân Công Báo, chỉ có thể hòa đàm.

"Vừa rồi ngươi không muốn giết ta sao?

Ta chỉ ~ tự vệ thôi." Thân Công Báo lập tức khiến Na Tra nghẹn lời, không nói được một câu.

Nhưng rất nhanh Na Tra đã trở lại bình thường, nghiến răng nói: "Nếu đã như vậy, vậy để ta xem ai lợi hại hơn." Thân Công Báo nghe xong lập tức cảm thấy có chút bất ngờ.

Không ngờ trong tình huống này y lại muốn chiến đấu.

Nhưng với Quân Lệnh Kỳ, y sợ một Kim Tiên nhỏ bé sao?

Dù là Thánh Nhân ở đây cũng không hề yếu thế.

Chỉ thấy Hỗn Thiên Lăng càng lúc càng lớn, thậm chí vượt qua phạm vi bảo vệ của Quân Lệnh Kỳ.

Không chậm trễ nữa, Thân Công Báo cũng không chút do dự, một thanh trường kiếm trong tay bay ra, hướng về phía Na Tra mà chém tới.

Na Tra không ngờ trong khi vẫn duy trì Quân Lệnh Kỳ, Thân Công Báo lại có thời gian rảnh rỗi rút kiếm ra chiến đấu.

Nhưng Na Tra cũng không phải dạng vừa, trong tay nắm trường thương trực tiếp chiến đấu với Thân Công Báo.

Ai cũng không kém cạnh.

Quân Lệnh Kỳ này chỉ là một thủ đoạn bảo vệ của Thân Công Báo.

Chương 431

Trước đây số lượng người đông đảo, lại thêm người của Văn Trọng và Thổ Hành Tôn ở một bên hổ thị đam đam, nếu không lấy ra vạn nhất bị đánh lén sẽ chịu tổn thất không đáng có.

Vì vậy, Thân Công Báo sẽ không làm ra chuyện lỗ mãng.

Ở Triều Thương, y đã gặp quá nhiều tranh đấu minh tranh ám đấu, nên y cũng rất xảo quyệt.

Sau hai hiệp đại chiến với Thân Công Báo, Na Tra nhận ra mình căn bản không phải đối thủ của Thân Công Báo.

Dù Thân Công Báo lộ ra một sơ hở cũng bị Quân Lệnh Kỳ bảo vệ, nên Thân Công Báo căn bản không bị tổn thương.

Ngược lại, trên người Na Tra đầy rẫy vết thương, máu từ trên người tí tách nhỏ xuống, nhưng y lại không có cách nào đối phó với Thân Công Báo.

Văn Trọng nhìn Na Tra không thể kiên trì nổi và binh sĩ thương vong nặng nề, tức đến mức môi run bần bật.

Nếu có thực lực, y hận không thể trực tiếp giết chết Thân Công Báo, chứ không để Thân Công Báo ngang ngược như bây giờ.

"Xem ra, Thái Ất lại phải làm cho ngươi một cái nhục thân rồi, chỉ là nguyên thần của ngươi có còn ở đó không thì ta không dám khẳng định nữa." Thân Công Báo nhìn Na Tra đang từ từ nhắm mắt lại.

Hiện tại Na Tra trong mắt y đã không còn bất kỳ uy hiếp nào nữa.

Càn Khôn Quyển và Hỗn Thiên Lăng cũng bắt đầu lung lay sắp đổ.

Ngay lập tức, Thân Công Báo không chút do dự, trực tiếp một

kiếm đâm vào ngực Na Tra.

“Tiểu bối!

Ngươi dám!” Một tiếng gầm giận dữ khiến Thân Công Báo có chút bất ngờ, thanh kiếm trong tay dừng lại một chút, nhưng vẫn đâm vào vai Na Tra.

Na Tra cuối cùng không chịu nổi nữa, rơi từ trên không xuống.

“Thế nào rồi?

Na Tra?

Sao vậy?” Chỉ thấy một bóng người đỡ lấy Na Tra đang rơi xuống, lo lắng hỏi.

Thân Công Báo nhìn người đó, không ngờ lại là Thác Tháp Thiên Vương!

Ngay sau đó là Lôi Thần.

Thân Công Báo nhíu mày, không ngờ lại nhanh như vậy đã có người đến cứu viện.

Y nhớ rằng vũ khí của Na Tra đã hết rồi, sau đó ánh mắt y nhìn về phía Thổ Hành Tôn, trong lòng nghĩ về kẻ này, lập tức ánh mắt Thân Công Báo trở nên lạnh lẽo.

Trực tiếp từ trên không bay xuống, một kiếm chém về phía Thổ Hành Tôn.

Vốn dĩ mọi chuyện đã ổn định, nhưng lại vì một nhân vật không đáng kể mà khiến kế hoạch thất bại, thật là sỉ nhục.

“Nghiệt chướng!” Thác Tháp Thiên Vương nhìn thấy Thân Công Báo tấn công Thổ Hành Tôn, trực tiếp tế xuất Bảo Tháp ném về phía Thân Công Báo.

“Ầm!” Một tiếng động lớn vang lên, một ngọn núi nhỏ trực tiếp đổ sập.

Thân Công Báo ôm lấy khí huyết đang sôi trào, không ngờ chỉ mới không gặp nhau bao lâu mà thực lực của Thác Tháp lại trở nên khủng bố như vậy.

“Thu!” Thác Tháp Thiên Vương nhìn thấy Thân Công Báo từ từ bước ra, lại niệm chú ngữ, Bảo Tháp lập tức bay nhanh trên không trung, một luồng hấp lực từ đỉnh đầu Thân Công Báo truyền xuống.

Thân Công Báo không ngờ pháp bảo của Thác Tháp Thiên Vương lại khủng bố đến vậy.

Nhìn dáng vẻ của Thác Tháp Thiên Vương, y muốn chiến đấu đến chết không ngừng.

Nhưng sức mạnh không thể chống cự cuối cùng khiến Thân Công Báo trực tiếp bị hút vào trong tháp.

“Leng keng!” Một thanh trường kiếm trực tiếp đánh Bảo Tháp sang một bên!

Thác Tháp Thiên Vương đỡ lấy Bảo Tháp, kinh ngạc nhìn sang một bên.

“Vì sao lại muốn giết trọng thần của Triều Thương ta?” Chỉ thấy Tỷ Can từ từ bước ra, hoàn toàn không có vẻ sợ hãi.

“Văn Trọng, trước đây ngươi cũng ở Triều Thương mà?

Vì sao lại muốn phản bội, trong lòng ngươi hẳn có một con số rồi chứ?

Đừng nói với ta chỉ vì Trụ Vương hôn dung vô đạo.” Tỷ Can thản nhiên nói, tiện tay tìm một hòn đá trên mặt đất rồi ngồi xuống.

Thân Công Báo nhìn thấy Bảo Tháp biến mất thì thở phào nhẹ

nhõm, sau đó đồng tử co rút nhìn Tỷ Can, rồi lại trở lại bình thường.

“Chẳng lẽ không phải sao?

Ngươi muốn trung thành với Trụ Vương, một hôn quân sao?” Văn Trọng nghe xong lập tức dựng lông, nhìn Tỷ Can gầm giận dữ.

Chương 432

“Hừ!

Nếu đã như vậy, thì đừng trách ta nói trắng ra!

Ngươi có dám không phải là người của Thông Thiên Giáo Chủ?

Không phải là đệ tử của Thông Thiên Giáo Chủ?

Đừng tưởng ngươi có Mặc Kỳ Lân và con mắt thứ ba có thể nhìn rõ trắng đen!

Nhưng ta biết ngươi còn nhiều điều hơn thế.” Tỷ Can trực tiếp nói trắng ra mọi chuyện… Văn Trọng nghe xong mắt tối sầm lại, không ngờ lại bị phát hiện sau bao nhiêu năm che giấu!

Ở đây quả thực có mục đích, đó là chiêu mộ nhân tài và đại tướng.

Lúc đó, Thông Thiên Giáo Chủ cũng có thể chiếm được một phần lợi ích nữa.

Không ngờ Tỷ Can lại đột nhiên nói trắng ra tất cả mọi chuyện.

“Tỷ Can, ngươi có ý gì?

Chuyên môn chạy đến vạch trần ta sao?” Sắc mặt Văn Trọng hoàn toàn âm trầm lại.

“Đương nhiên không phải!

Ta chỉ là Thái Sư của Trụ Vương!

Mọi người đều cho rằng ta đã chết, nhưng thực ra ta chưa chết!

Triều Thương còn ta còn, Triều Thương mất, ta mất!

Ta chỉ muốn đoạt lại chức Thái Sư hiện tại của Triều Thương, Thân Công Báo.” “Hừ!

Thân Công Báo đã đánh Na Tra ra nông nỗi này, ngươi còn muốn dẫn y đi sao?

Ngươi cho rằng Triều Thương còn mặt mũi sao?

Ngươi có tin ta dẫn binh công đánh Triều Thương không!" Thác Tháp Thiên Vương giận dữ nhìn Tỷ Can, bàn tay cầm Bảo Tháp bắt đầu run rẩy.

"Bắt lấy hắn cho ta!" Văn Trọng nhìn Tỷ Can trực tiếp nói.

"Vâng!

Ta nhất định sẽ bắt hắn về trước mặt ngươi." Thác Tháp Thiên Vương nhìn Tỷ Can khẽ mỉm cười, trực tiếp cầm Bảo Tháp bay lên không trung.

Ngay lập tức, luồng hấp lực trước đó lại truyền ra.

"Thác Tháp, với chút thực lực đó thì sang một bên đi!" Tỷ Can lắc đầu cười, thực lực của Thác Tháp y thật sự không để vào mắt, dù sao y cũng chỉ là một kẻ hữu dũng vô mưu mà thôi!

Nhưng trước đó Thân Công Báo đã đắc tội Thác Tháp và Na Tra đến chết, khả năng y trung thành với Đát Kỷ là rất nhỏ.

Nhưng bên cạnh Đát Kỷ không thiếu hai người này, vậy thì hãy trừ bỏ bọn chúng đi.

Tỷ Can nói rồi, vung trường kiếm trực tiếp đâm về phía Thác Tháp.

Thác Tháp Thiên Vương không ngờ dưới pháp bảo của mình, Tỷ Can lại có thể hành động tự do, dường như không bị bất kỳ hạn chế nào, liền vội vàng thu Bảo Tháp, cầm Bảo Tháp ném về phía Tỷ Can.

"Cảm ơn!" Tỷ Can nhìn Bảo Tháp, trong tay một cái túi lớn đột nhiên ra tay, trực tiếp thu Bảo Tháp vào trong.

Thác Tháp Thiên Vương nhìn thấy cảnh đó, sắc mặt lập tức biến thành màu gan heo.

"Càn Khôn Đại!

Tên gọi là Tụ Lý Càn Khôn." Tỷ Can lắc lắc cái túi mỉm cười.

Pháp bảo này trước đây Đát Kỷ đã tặng cho y, không ngờ lại hữu dụng đến vậy.

"Thân Công Báo!

Càn Khôn Đại của ngươi đâu?" Lôi Thần đang giúp Thác Tháp Thiên Vương tấn công Thân Công Báo, phát hiện Thân Công Báo lại có pháp bảo như vậy, vội vàng thu Lôi Thần Chùy trong tay lại.

Lôi Thần Chùy là pháp bảo duy nhất của y, y luôn nâng niu bảo vệ, nếu bị Thân Công Báo lấy mất thì người và tài đều không còn gì, còn về phần người kia… thì không có pháp bảo chắc chắn không đánh lại Thân Công Báo.

"Hừ hừ!

Hết chiêu rồi nhỉ?

Hết chiêu rồi thì đến Triều Thương làm khách đi." Thân Công Báo liền lấy ra một sợi dây thừng màu vàng kim và một sợi xích bình thường, không có gì đặc sắc.

"Đi đi!

Chương 433

Trói hết bọn chúng cho ta!" Thân Công Báo từ từ nói.

Sau đó, bụi đất trên mặt đất từ từ biến thành hình người.

Một người lính với ánh mắt trống rỗng gật đầu rồi đi về phía Văn Trọng.

"Hừ!

Ngươi cho rằng chút năng lực đó có thể đấu với ta, Văn Trọng sao?

Không quá cuồng vọng sao?" Chỉ thấy Văn Trọng gầm giận dữ một tiếng, binh lính đá trước mặt Thân Công Báo hóa thành tro bụi.

"Có chuyện gì thì cứ từ từ bàn bạc, từ từ bàn bạc.

Chúng ta đều là người vì nhân loại mà tạo phúc, giải cứu con người khỏi biển sâu lửa nóng!

Thế giới rộng lớn như vậy, sao lại có thành kiến mà tàn sát lẫn nhau chứ?

Thế sự đều có nhân quả, nhân quả tuần hoàn là ý trời, ý trời là thiên đạo." Chỉ thấy một đạo quang mang lóe lên, Triệu Công Minh từ từ trên không trung hạ xuống, mặt mày tươi cười, ánh mắt đầy từ ái, trên người tản ra ánh sáng nhàn nhạt.

"Tham kiến Tài Thần!" Mọi người nhìn thấy vị thần này, lập tức quỳ một gối xuống cung kính nói.

Tuy thần vị của Triệu Công Minh không lớn, nhưng y quả thực là vị thần có nội hàm nhất cả thiên đình lẫn nhân gian, nguyên nhân là y không thiếu tiền.

Nếu phân chia theo thực lực, Triệu Công Minh cũng chỉ cao hơn Thổ Địa Công một cấp mà thôi.

Xưa kia khi Hầu Tử đại náo thiên cung, Triệu Công Minh một cái đầu cũng không ló ra.

Thổ Địa gia trước mặt Hầu Tử còn phải cung kính, nhưng y lại chưa bao giờ tỏ ra yếu thế trước Hầu Tử.

"Thôi đi!

Bần đạo chỉ là một vị thần, thực lực các ngươi đều mạnh hơn ta, ta cũng không giúp được gì.

Chỉ là khuyên nhủ thôi.

Được rồi, ta nên đi đây!

Các ngươi tiếp tục đi." Triệu Công Minh cười lớn một tiếng rồi hóa thành một làn khói biến mất tại chỗ.

Ở một bên khác, Lâm Hiên nghe theo phương hướng phát ra âm thanh, chỉ thấy trên mặt đất không có gì, chỉ có một vùng biển.

Lâm Hiên bắt đầu suy nghĩ.

Trước đó rõ ràng đã nghe thấy tiếng Long tộc ở đây, sao lại biến mất rồi?

Chẳng lẽ bị người khác bắt đi rồi sao?

Bị bắt cũng phải để lại dấu vết chứ.

Chẳng lẽ… Cuối cùng, Lâm Hiên hiểu ra, vỗ vỗ đầu thầm mắng mình ngốc rồi.

Long tộc không ở trên không mà ở dưới biển.

Đã vậy trên trời không có thì chắc chắn là ở dưới biển.

Lâm Hiên nhìn mặt biển.

Biển không lớn, ngay cả một phần nghìn của Long Cung cũng không bằng, chỉ như một con sông nhỏ.

Nhưng linh khí lại sung túc, không khác gì thiên đình.

Ngay lập tức, ta cũng không chút do dự, một đạo quang mang từ trong tay bay vào lòng biển.

Chỉ thấy mặt biển phát ra một đạo kim quang, nhưng sau đó kim quang dần mờ đi, cho đến khi biến mất hoàn toàn.

Linh khí Bàn Cổ không có tác dụng sao?

Lâm Hiên nhíu mày!

Không sai, vừa rồi Lâm Hiên đã dùng linh khí Bàn Cổ.

Linh khí đó đối với bất kỳ yêu tộc nào cũng là sự hấp dẫn tối thượng.

Một con gà vịt bình thường nếu có được một đạo linh khí đó cũng sẽ biến thành bảo vật cấp bậc Địa Tiên hóa hình.

"Chẳng lẽ ở đây không có cái gọi là Long tộc sao?

Ta đã cảm giác sai sao?

Chương 434

Thực ra chỉ là một yêu tộc hóa hình?" Lâm Hiên lập tức cười khổ một tiếng, quay người rời đi.

Ngay khoảnh khắc ta quay người, mặt biển một đạo cột nước bay lên trời, một cái đầu rồng khổng lồ nhô ra.

Đôi mắt đỏ rực, cặp sừng rồng khổng lồ và luồng uy áp Long tộc tự thân mang theo, khiến Lâm Hiên hoàn toàn sững sờ!

Tuy ta đã nhìn không ít rồng, nhưng loài Long tộc này thật sự chưa từng thấy qua.

"Long tộc thượng cổ sao?" Lâm Hiên lẩm bẩm nói, sau đó liền phát hiện đôi mắt của cự long nhìn về phía mình, vội vàng nở một nụ cười, bình phục tâm tình rồi từ từ nói: "Núi này linh khí bạc nhược, ngươi sao lại tu luyện ở đây?" Lâm Hiên từ từ hỏi.

Cự long nghe xong kinh ngạc nhìn Lâm Hiên một cái.

Rất lâu sau mới từ từ nói.

Cự long nghe xong kinh ngạc nhìn Lâm Hiên một cái.

Rất lâu sau mới từ từ nói: "Ngươi tìm được ta bằng cách nào?

Hỏi ta câu hỏi này làm gì?" Lâm Hiên biết câu hỏi vừa rồi có chút đột ngột, sau đó liền không để tâm, "Vì trên người ta có huyết mạch Bàn Cổ, có thể cảm nhận được khí tức thượng cổ và khí tức huyết mạch." Nói rồi, Lâm Hiên không chút do dự, trực tiếp phóng toàn bộ khí thế trên người ra như nước lũ.

Cự long nhắm mắt lại cảm nhận kỹ lưỡng, sau khi xác nhận không có vấn đề, mỉm cười gật đầu nói: "Không sai, quả thực có khí tức thượng cổ, chắc là huyết mạch thượng cổ rồi." Cự long mỉm

cười Lâm Hiên hoàn toàn không nhìn ra, chỉ thấy đôi mắt của cự long híp lại, đầu không còn lắc lư mạnh như trước nữa.

Lâm Hiên lập tức biết mình đã nói đúng chuyện, vì y nhận ra cự long này rất có hứng thú với thời kỳ thượng cổ.

Nếu chỉ là người bình thường thì chỉ tò mò chứ không hứng thú, vì những điều đó đều đã là chuyện quá khứ xa xôi rồi.

Nhưng đối với người của thời đại thượng cổ và huyết mạch thượng cổ, mọi thứ dường như chưa từng xảy ra.

Vì điều đó nên cự long mới yên tĩnh lắng nghe Lâm Hiên nói.

Điều đó cũng khiến Lâm Hiên chứng minh được rằng, con cự long mà y cần tìm sẽ không sai, chỉ là phải làm sao để con rồng này tin tưởng.

Vấn đề này vô cùng khó khăn.

Hiện tại cự long chỉ lộ ra một cái đầu, thậm chí đến bây giờ Lâm Hiên còn chưa biết tên của nó.

"A!

Thực lực hiện tại của ta đã đạt đến cấp bậc thần.

Dù ở thiên đình, Ngọc Đế cũng có thể tùy tay bóp chết." Cự long nói xong, đôi mắt lại biến thành đỏ rực.

Một luồng sát khí huyết mạch thượng cổ từ trên người nó bộc lộ ra, lập tức Lâm Hiên cảm thấy tâm huyết sôi trào.

"Quả nhiên là cự long có tất cả huyết mạch thượng cổ.

Chỉ là ngươi thuộc loại nào, đến bây giờ ta vẫn không rõ tên của ngươi?" Lâm Hiên giả vờ hỏi.

"Thấy ngươi cùng huyết mạch với ta, những vấn đề này ta sẽ

không chấp nhặt với ngươi nữa.

Nhưng nếu ngươi thật sự muốn biết, ta cũng có thể nói cho ngươi biết.” Cự long híp mắt, đôi mắt đỏ rực trong chớp mắt chuyển sang một loại khác.

“Ta là Xích Phong, từ sau trận đại chiến thượng cổ lần trước liền vẫn luôn ẩn mình ở đây nghỉ ngơi.

Nay ngươi lại có thể tìm được ta, đó cũng là duyên phận giữa chúng ta!” Cự long thu liễm khí tức trên người, lắc mình hóa thành hình người.

Lâm Hiên gật đầu, tỏ ý đã hiểu.

Sau đó lại nhìn ra bên ngoài, “Thế giới bên ngoài hiện nay đã được quy hoạch lại, chia thành các đẳng cấp và sợi dây khác nhau.

Ngươi ở đây lâu như vậy, tự nhiên không rõ bên ngoài thế nào.

Chi bằng cứ đi theo ta trước đi, chúng ta cũng có thể tương trợ lẫn nhau.” Khi Lâm Hiên nói, kỳ thực cũng có một số lời dụ dỗ trong đó.

Chỉ cần có thể thu phục được y, tự nhiên sẽ tốt hơn tất cả.

Chỉ là động tĩnh bên này thực sự quá lớn, không lâu nữa chắc chắn sẽ có người đến.

Phải bố trí mai phục trước, không thể để những kẻ tiểu nhân kia mắc mưu.

Cự long không hề nghi ngờ lời Lâm Hiên, dù sao huyết mạch tương đồng vẫn khiến người ta tin tưởng hơn.

Còn về những người khác, thì càng không liên quan, chỉ cần tu luyện thật tốt.

“Ngươi muốn ta đi theo thì đơn giản thôi, chỉ cần cung cấp cho ta một nơi có linh khí tu luyện dồi dào là được.” Cự long sảng khoái

đồng ý.

Chỉ thấy lúc này, một đạo hồng quang lóe lên, mặt đất đột nhiên nứt ra một khe nứt.

“Quả nhiên biết ngươi sẽ không dễ dàng rời đi như vậy, ta đã để lại một tay ở đó.

Chương 435

May mắn là ta đã theo kịp.” Đế Tân đột nhiên xuất hiện trên không trung, thi triển chiêu “ve sầu bắt chim sẻ, chim sẻ bắt bọ ngựa”.

Lâm Hiên cười lạnh hỏi ngược lại: “Sao vậy, thì có làm sao chứ?

Ngươi nghĩ nó sẽ tin ngươi sao?

Đừng quên, ân oán giữa chúng ta trước đây còn chưa hoàn toàn giải quyết xong, ngươi đã đào tường góc của ta, bây giờ lại quang minh chính đại như vậy, ngươi muốn làm lần nữa sao?

Ngươi nghĩ mọi chuyện sẽ đơn giản đến thế sao?” “Binh bất yếm trá, đó là kế của ta, chỉ cần cuối cùng có lợi cho ta là được, quản nhiều như vậy làm gì?” Đế Tân không hề sợ hãi lời đe dọa của ta.

Huống hồ, con bài hiện tại của Trẫm còn nhiều hơn ngươi, phần thắng tự nhiên cũng lớn hơn.

Lại thêm Thông Thiên Giáo Chủ, tuy không biết tình hình của y thế nào, nhưng cũng có thể so sánh được.

Hoàn toàn không có bất kỳ điều gì phải e ngại.

Đế Tân nói như vậy, tiếng cười càng lúc càng ngông cuồng.

Lâm Hiên thâm hiểu sự vô sỉ của người trước mặt, chỉ là hiện tại ta vừa tổn thất một danh đại tướng, tuy lại thu hoạch được cự long, nhưng không chừng phía sau y lại có thủ đoạn nhỏ.

Huống hồ hiện tại ta cũng không biết Cửu Phượng, rốt cuộc có ý gì, muốn giữ trung lập, hay muốn thế nào.

Nên hiện tại nhất định phải giữ vững thực lực.

Chỉ sợ nói thêm vài câu vô nghĩa, đợi đến khi kẻ khác đuổi đến,

mọi chuyện sẽ trở nên phức tạp hơn một chút.

Hoàn toàn không giống với mục đích trước đó.

Cự long tuy ẩn cư giản dị nhiều năm, nhưng trước sự đối chọi gay gắt này, nó cũng ít nhiều hiểu ra một chút, "Đối với loại người này, hà tất phải nói nhiều lời vô nghĩa như vậy?

Trực tiếp đánh một trận không được sao?" "Đương nhiên không nói nhiều lời vô nghĩa với loại người này, nhưng ta vừa bị người khác đào tường góc, nguyên khí đại thương, lại sẽ cam lòng ra tay lần nữa sao?" Tỷ Can từ một cái cây khác nhảy xuống.

Lâm Hiên không ngờ y lại đến nhanh như vậy.

Tuy động tĩnh cự long xuất thế hơi lớn, nhưng Thân Công Báo cũng không phải dạng vừa.

Hoàn toàn không còn bất kỳ lo lắng nào nữa.

Dù sao linh khí Bàn Cổ và huyết mạch của cự long đều đã được đặt trước mặt mọi người, tuyệt đối không thể bị lợi dụng nữa.

Cự long từ hình người lại hóa thành nguyên hình, bay lượn trên không trung.

Lâm Hiên ngồi trên lưng nó, ngẩng đầu nhìn mọi người.

"Hôm nay ta không có nhiều thời gian ở đây nữa, ta đây, ta có việc, tạm thời đi trước một bước đây." Tỷ Can vừa xuất hiện, đã khiến kẻ thù bỏ chạy.

Trong lòng y không khỏi bực bội, sau đó liền trút giận lên Văn Trọng.

"Đừng trốn nữa, ta đã sớm biết ngươi lén lút đến đây rồi.

Trận chiến vừa rồi vẫn chưa kết thúc, ngươi sao có thể tùy tiện bỏ chạy chứ?

Chi bằng chúng ta tỷ thí lại một lần nữa đi." Tỷ Can trực tiếp bay đến trước mặt Văn Trọng, hai tay thành trảo.

Văn Trọng không ngờ mình lại bị phát hiện, nhanh chóng ngẩng đầu né tránh đòn tấn công của Tỷ Can, "Tỷ thí với ta một lần, được thôi, dù sao trong lòng ta cũng khó chịu đã lâu rồi.

Vừa rồi nếu không phải Triệu Công Minh đột nhiên xuất hiện, ta sẽ không dễ dàng buông tay như vậy!" Thác Tháp Thiên Vương cũng hiện thân đỡ đòn.

Chiến sự cứ thế kéo dài đến rạng sáng ngày thứ hai.

Phía Triều Thương, Đát Kỷ sau khi ru Trụ Vương ngủ, hóa thành một làn khói biến mất tại chỗ.

Thân Công Báo và Tỷ Can nhận được tin nhắn của Đát Kỷ, cũng không dây dưa nữa, trực tiếp hóa thành một làn khói, ném lại trận địa rồi bỏ chạy.

Trên trời mây giăng đầy, cuồng phong bão vũ.

Na Tra nhanh chóng mang đồ vật xuyên qua rừng, nhưng không cẩn thận làm rơi vỡ đồ vật trong tay, "Chết tiệt sao lại bất cẩn như vậy, hiện tại chỉ có thể lại quay về một lần nữa thôi." Lâm Hiên dẫn cự long về một nơi khác.

Tuy chuyện hôm nay quả thực tổn thất rất lớn, nhưng không ngăn cản ta hiện tại đi tìm Hầu Tử.

Dù sao Hầu Tử cũng khao khát có được một pháp bảo tốt hơn.

Chỉ cần nắm bắt được tâm lý đó, nhất định có thể kéo y về phe mình.

Tâm động không bằng hành động, nghĩ vậy liền đi tìm Hoa Quả Sơn.

Nhìn cây ăn quả sum suê và rừng rậm rạp trước mắt, quả nhiên đúng như lời đồn, đây là một động phủ của thần tiên.

Chẳng trách Hầu Tử không muốn theo Tây Thiên thỉnh kinh.

Chương 436

Một nơi mỹ diệu như vậy, xưng vương xưng bá, ăn uống không lo, ai lại đi tranh giành những rắc rối đó chứ.

"Tiểu Hầu Tử, đi gọi Đại Vương ra đây, có quý nhân tương kiến!" Lâm Hiên trực tiếp dùng pháp thuật triệu một con khỉ nhỏ ở cổng ra trước mặt, bảo nó đi truyền tin.

Tiểu Hầu Tử bất ngờ bị người khác dùng pháp thuật triệu lên không trung, trong lòng vừa kinh ngạc vừa vui sướng.

Dù sao y cũng luyện tập pháp thuật đã lâu, nhưng Đại Vương lại luôn không chịu dạy.

"Tiên nhân hãy đợi thêm một lát nữa, ta sẽ lập tức vào báo cáo Đại Vương!" Tiểu Hầu Tử chạy nhảy vào trong truyền tin.

Lâm Hiên lại nhớ đến Bàn Cổ khai thiên lập địa, dương khí hóa thành trời, âm khí hóa thành đất, Nữ Oa ban sinh cơ cho tứ đại địa, vạn vật có linh tính, khiến nhân gian trở thành lạc thổ.

Từ đó cũng sinh ra các thần thú và tiên vị khác.

Tuy thực lực của Hầu Tử không tệ, nhưng hiện nay lại thiếu một pháp bảo phù hợp.

Lúc đó, y liền có thể đánh bại Thân Công Báo Kim Tiên, thay thế y.

Nếu có thể từ tay ta xin được một pháp bảo lợi hại hơn cái mà Dương Tiễn đã có trước đó, thì sẽ không còn gì phải lo lắng nữa.

Nhưng cách nào để vẹn cả đôi đường đây?

Trong khi Lâm Hiên đang suy nghĩ thì Tôn Ngộ Không lại bảo con

khỉ nhỏ dẫn Lâm Hiên vào.

Tiểu Hầu Tử sau khi nhận lệnh lại nhảy nhót chạy ra ngoài, nói với Lâm Hiên bên ngoài: "Tiên nhân, Đại Vương nhà ta có lời mời, đi theo ta nhé, ta dẫn ngươi vào." "Sơn trung vô lão hổ, Hầu Tử xưng Đại Vương" Câu nói này dùng trong hoàn cảnh hiện tại quả thực không thể phù hợp hơn.

Chỉ là Hầu Tử này không phải con khỉ bình thường, mà là một con khỉ được sinh ra từ đá.

Vừa vặn, tảng đá đó lại là tảng đá cuối cùng còn sót lại sau khi Nữ Oa vá trời năm xưa, được tu luyện thành linh trí.

Nữ Oa năm đó lại phái Đát Kỷ đến Triều Thương, khiến Triều Thương diệt vong.

Nhưng không ngờ Đát Kỷ lại yêu Trụ Vương, phản bội Nữ Oa, từ đó bị tước bỏ vị trí trong Tứ Đại Thần Thú.

Nữ Oa sao có thể dễ dàng bỏ qua như vậy, chắc chắn đã để lại một tay.

Hiện tại lại bị đả kích, lại bị cướp mất Dương Tiễn và những người khác, lại thêm Tỷ Can và Thân Công Báo, mấy tên thủ hạ tận chức tận tâm này, quả thực không dễ đối phó.

Nhưng điều đó không có nghĩa là Lâm Hiên nhất định phải sợ hãi, dù sao tu vi của ta đã đạt đến cảnh giới vô nhân có thể sánh bằng, chỉ là hiện tại song quyền nan địch tứ thủ.

Tạm thời để cho phong đầu bị che lấp đi đã.

Ta tin rằng chỉ cần kéo Hầu Tử về phe mình, rồi thu lấy pháp bảo, thực lực tăng lên, lúc đó trực tiếp đánh nhau cũng không hề yếu thế.

Nói đến Đát Kỷ ở một bên khác, nàng vô cùng thần bí, triệu tập Tỷ

Can và Thân Công Báo đến Triều Thương bàn bạc.

“Đại Vương hôm nay đã ngủ rồi, ta nhân cơ hội này lén lút tìm các ngươi.

Kế hoạch trước đó vẫn đang tiến hành chứ?” “Đương nhiên, không biết bây giờ lại có điều gì muốn phân phó sao?” Tỷ Can hỏi.

“Pháp bảo mà người đã ban cho ta trước đây thật sự rất hữu dụng, không biết người còn có cái nào khác không ~?” “Đã hữu dụng thì cứ tạm thời dùng đi, tham lam không đáy thì rắn nuốt voi đấy nga!” Đát Kỷ cười mị hoặc, “Thân Công Báo, ta có một thứ muốn giao cho ngươi, ngươi hãy giúp ta làm một chuyện.

Thứ đó và việc ta muốn ngươi làm đều nằm trong cẩm nang.

Chỉ cần vài ngày sau ngươi hãy mở ra.” “Và cuối cùng ta muốn dặn dò các ngươi một chuyện, mọi việc đều phải tiến hành theo kế hoạch.

Nếu có biến cố, nhất định phải truyền tin cho ta.” “Vâng!” “Vâng!” Trong Thủy Liêm Động của Hoa Quả Sơn.

“Không biết tiên nhân đây có chuyện gì đại sự xin cứ nói thẳng, ta cũng không phải loại người thích vòng vo tam quốc.” Hầu Tử đầu đội vương miện, tư thế hào phóng ngồi trên ghế.

Bên cạnh có mấy con khỉ nhỏ đang bóc vỏ nho cho y.

Lâm Hiên cũng hiểu Hầu Tử là loại người như vậy, liền nói rõ mục đích của mình: “Thực ra ngươi cũng đã sớm đoán được ta vì sao lại đến tìm ngươi rồi nhỉ.

Ta cảm thấy chúng ta hợp tác cũng không phải là chuyện tệ.

Những gì ngươi muốn và những gì ta muốn đều không giống nhau.” “Ta biết trong lòng ngươi thực ra vẫn luôn rất bất mãn với

Thiên Đình, vì pháp bảo của bọn họ không nhiều, cũng không lợi hại bằng của ngươi, tự nhiên không đánh lại bọn họ." "Nhưng ta thì khác rồi, những gì ngươi muốn ta đều có thể cho, nhưng mà, ngươi nhất định phải giúp ta, nếu không thì một mối làm ăn lỗ vốn như vậy, ta sẽ không làm đâu." Tôn Ngộ Không nhe răng nhếch mép, "Haha!

Ta biết những người này trong lòng thường có nhiều mưu mẹo, lão Tôn ta tuy không đánh lại, nhưng xét về chạy thì chắc chắn không ai chạy lại ta!" "Hơn nữa, một chuyện tốt như vậy bày ra trước mặt lão Tôn ta, sao lại không muốn chứ?

Chỉ cần ngươi nhớ tuân thủ lời hứa của mình là được." "Đương nhiên, ta nhất định sẽ tuân thủ lời hứa, dù sao ta là người coi trọng sự tín nhiệm và uy tín nhất!" Sau khi Lâm Hiên và Tôn Ngộ Không đạt thành quan hệ hợp tác, liền rời khỏi Hoa Quả Sơn.

Mọi việc đã xử lý xong, ta cũng lười đi đâu khác, cứ ở đó lảng vảng mãi thì lãng phí thời gian, đó không phải phong cách của ta.

Mọi chuyện ta làm đều dứt khoát như vậy, chỉ cần hoàn thành kế hoạch đã định, thì tất cả mọi chuyện đều sẽ tan biến như mây khói.

"Ra đây!

Thổ Hành Tôn, nghe lén không phải là thói quen tốt đâu!" Lâm Hiên phóng ra uy áp, bức Thổ Hành Tôn từ dưới đất lên.

Chương 437

“Gì, không phải Khương Tử Nha phái ta sao?

Nếu không nói rõ, thì đừng trách ta tâm ngoan thủ lạt, giết người diệt khẩu!” Thổ Hành Tôn bất đắc dĩ hiện ra nguyên hình, có chút bất lực nhìn Lâm Hiên trước mặt, không biết phải làm sao.

Không ngờ tên này lại nhanh như vậy đã bức y xuất hiện, động tác lần này thực sự quá thô bạo một chút.

“Ta chỉ tình cờ đi ngang qua đây, tiện thể nghe các ngươi nói chuyện.

Ta cũng không dám động đậy, vạn nhất bị ngươi phát hiện, tiểu mệnh của ta hôm nay chắc phải bỏ mạng ở đây rồi.” “~ Không dám động đậy, vậy mà hôm nay không phải đã bị ta phát hiện rồi sao?

Tiểu mệnh của ngươi ư?

Có lẽ không giữ được rồi!

Ngươi phải biết, hiện tại ngươi đã bị ta bắt được rồi, ta sao có thể bỏ qua cho ngươi chứ!” Lâm Hiên trực tiếp lấy ra pháp bảo, Khốn Tiên Tác ném về phía Thổ Hành Tôn.

Sắc mặt Thổ Hành Tôn biến đổi, y định độn thổ bỏ chạy, nhưng lại bị Khốn Tiên Tác trói lại, liều mạng giãy giụa, nhưng càng giãy giụa lại càng bị trói chặt hơn.

Cảm giác đó khiến y vô cùng khó chịu.

Hiện tại Thổ Hành Tôn cũng không biết phải làm sao.

Không ngờ dây Khốn Tiên này lại mạnh mẽ đến vậy, khiến y càng giãy giụa càng khó chịu.

Thổ Hành Tôn biết hôm nay không thể thoát được, đành phải nịnh nọt cười nói: “Ngươi Lâm Hiên à, hôm nay sao lại nóng tính như vậy chứ, tha cho ta một lần đi, tha cho ta một lần, ta sau này sẽ không bao giờ nghe lén nữa!

Đại ca tha mạng, ngàn vạn lần đừng như vậy nữa, nếu không thì ta thật sự sẽ chết mất.

Ngài đại nhân không chấp tiểu nhân, tha cho ta đi.” “Tha cho ngươi rồi ngươi quay về báo tin sao?

Ngươi nghĩ ta giống loại người có IQ thấp như vậy sao!?” Lâm Hiên nghe lời y nói thấy buồn cười.

Muốn lừa người cũng phải xem đối tượng muốn lừa là ai chứ.

Người này thực sự quá ngây thơ một chút, hiện tại ta cũng lười để ý đến những thứ này.

Thật sự, tên này lại dám lừa ta vào lúc này, thật sự coi ta là một nhân vật bình thường sao.

“Ta sai rồi, ta thật sự sai rồi, ta đảm bảo, ta thật sự sẽ không bao giờ nghe lén nữa, được không, tha cho ta một lần, lần cuối cùng!” Thổ Hành Tôn trong lòng ôm một tia hy vọng, y kéo dài thời gian.

Nhưng nếu không làm vậy thì sẽ mất mạng.

Trong lòng y vẫn có chút toan tính nhỏ, dù sao trong lòng vẫn có một tia hy vọng, không thể dễ dàng từ bỏ như vậy.

Lâm Hiên sao lại không biết, Thổ Hành Tôn chỉ muốn kéo dài thời gian và đối phó với ta, sau đó chờ đợi viện binh đến vây bắt ta một mẻ.

Chỉ là Lâm Hiên đã sớm nhìn thấu tất cả, sao có thể dễ dàng buông tha y chứ?

Đương nhiên là không thể rồi, nên ra tay càng lúc càng mạnh, trực tiếp đánh y chạy tán loạn khắp nơi.

Thổ Hành Tôn không ngờ đối phương lại tàn nhẫn như vậy, trực tiếp dùng pháp bảo khống chế y, khiến y không thể sử dụng bất kỳ pháp bảo phòng ngự nào, chỉ có thể bị động chịu đòn.

"Đại gia đại gia đại lão đại lão, ta thật sự sai rồi, ta thật sự sai rồi, cầu xin người tha cho ta một mạng đi, ta thề ta sau này sẽ không bao giờ dám nữa, ta làm gì cũng được, cầu xin người, cầu xin người!" Thổ Hành Tôn sợ bị đối phương đánh nữa, sợ sẽ trực tiếp hồn phi phách tán, cũng không còn để ý bất kỳ thể diện nào, trực tiếp cầu xin đối phương.

Chỉ cần Lâm Hiên có thể tha cho y, bảo y gọi ông nội, gọi bố cũng được.

Lâm Hiên dừng tấn công trong tay, đứng trước mặt y hỏi: "Ngươi chắc chắn những gì ta bảo ngươi làm đều có thể, muốn phản bội Đát Kỷ, ngươi cũng nguyện ý sao?" "Chuyện này có vẻ hơi khó một chút, nếu ta phản bội, e rằng sẽ bị giết mà không có chỗ nào để trốn!" Thổ Hành Tôn nghe xong, vẻ mặt khổ sở nói.

Lâm Hiên khóe miệng khẽ cong lên một nụ cười lạnh, tàn nhẫn nói: "Thì có liên quan gì đến ta?

Nếu hôm nay ngươi không hợp tác với ta, vậy thì ngươi cũng không thể rời khỏi đây được.

Chết rồi thì sao?

Chỉ cần ta giết chết ngươi, chỉ cần ngươi hồn phi phách tán, thì ai lại đi tìm ngươi, ai lại biết ta làm?" "Tâm tư của ngươi lại độc ác đến mức này!

Ta… ta giúp ngươi được không?

Ta đồng ý rồi, ta đồng ý rồi, đừng hạ đao xuống có được không?" Đến nước này Thổ Hành Tôn không còn lựa chọn nào khác, chỉ có thể phản bội.

"Không, một lát nữa sẽ có người đến, ngươi chắc chắn không đi sao?" "Nhanh lên, đã vậy thì hãy chơi đùa một lát, chúng ta sẽ tương kế tựu kế.

Lát nữa phải làm gì thì ngươi chắc cũng rõ rồi chứ?" Lâm Hiên không vội không chậm nói.

Hai tay nhanh chóng thi triển một pháp thuật lên Thổ Hành Tôn.

"Bây giờ ngươi phải cùng ta diễn một màn kịch.

Nhớ diễn thật chân thật, nếu có sơ hở, thì ngươi cũng biết pháp thuật ta vừa hạ trên người ngươi rồi chứ?

Chương 438

Chỉ cần ta niệm một niệm động một cái, ngươi sẽ biến mất tại chỗ, thế gian không còn người này nữa!" Thổ Hành Tôn cứng đờ gật đầu, sau đó bị trói buộc bất đắc dĩ trên mặt đất.

Lâm Hiên trực tiếp tế xuất pháp bảo, mạnh mẽ dùng tiên tử đánh y.

Đồng thời, một đạo pháp thuật đánh tới, ngăn cản tiên tử.

"Lâm Hiên!

Ngươi thật sự có tâm tư độc ác như vậy.

Nếu hôm nay ta không đến, chẳng phải ngươi muốn giết Thổ Hành Tôn sao?

Ta biết ngươi oán hận ta, nhưng đó không phải là lý do để ngươi hành hung!" Tỷ Can dù có thể bảo vệ được Thổ Hành Tôn, trong lòng y cũng đã hiểu rõ bảy tám phần.

Hiện tại năng lực của y vừa đúng lúc có thể duy trì cân bằng, nhưng Lâm Hiên lại lén lút kết minh với Hầu Tử.

Như vậy, bên mình chỉ toàn chịu thiệt thòi lớn.

Trận chiến hôm nay nhất định phải đánh đến cùng!

"Vậy thì có liên quan gì đến ngươi?

Mạnh được yếu thua!

Không phải chỉ là một con sói khoác da cừu ở đó mà chỉ trỏ ta, hừ, cái mặt đó cũng đủ dày rồi!" Tỷ Can đảo mắt, giả vờ suy nghĩ, "A, bây giờ ngươi đã đánh người của ta, thì đừng trách ta ra tay không lưu tình!" "Lưu tình?

Khi nào ngươi lưu tình với ta?

Nói câu đó cũng phải biết ngượng chứ.

Muốn đánh thì đánh, không đánh thì nói một tiếng đi, ở đây mà làm trò với ta!" Lâm Hiên ghét nhất cái vẻ ngụy quân tử của y.

Trông rất đáng ghét, thật khó coi.

"Được, nếu đã như vậy thì đừng trách ta không khách khí!" Tỷ Can gầm giận dữ một tiếng, lấy ra pháp bảo Càn Khôn Đại của mình.

Lâm Hiên không hề sợ hãi, triệu hồi cự long, lấy ra ngân thương chỉ thẳng vào Tỷ Can.

Trong trận chiến ác liệt, đao quang kiếm ảnh, Tỷ Can dần phát hiện Càn Khôn Đại của mình hoàn toàn vô dụng đối với Lâm Hiên, không ngờ lại không thể hút được vũ khí của y vào.

Điểm chí mạng như vậy, trong lòng Tỷ Can bắt đầu hoảng sợ, lùi về phía sau vài bước.

Lâm Hiên sao lại không biết, đối phương đã hiểu ra khoảng cách giữa hai người muốn bỏ chạy.

A, sao ta có thể dễ dàng để y đi chứ?

Thổ Hành Tôn đang được âm thầm cởi trói đột nhiên xuất hiện phía sau Tỷ Can, mạnh mẽ vỗ một chưởng.

"Không!

Sao lại như vậy, Thổ Hành Tôn, ngươi đang làm gì vậy!" Tỷ Can phun ra một ngụm máu tươi, hai mắt đỏ ngầu, trừng mắt nhìn Thổ Hành Tôn.

"Nha!

Lão tặc ti tiện lại dùng thủ đoạn sau lưng!

Tốt lắm Lâm Hiên, tốt lắm Thổ Hành Tôn, tốt lắm, không ngờ lại gài bẫy ta!" Tỷ Can tức giận chỉ trỏ.

Đột nhiên trước mắt kim quang lóe lên, Tỷ Can biến mất tại chỗ.

Lâm Hiên không kịp phản ứng để y bỏ chạy, "Quả nhiên là lão yêu quái nhiều năm, như vậy mà cũng có thể trốn thoát.

E rằng sau này phải cẩn thận hơn rồi.

Lão tặc quen dùng thủ đoạn sau lưng, lần này ăn thiệt thòi trên tay ta chắc chắn sẽ không bỏ qua dễ dàng!" Thổ Hành Tôn hoàn toàn không có chút hối hận nào, phản bội thì cứ phản bội đi, "Vậy phải làm sao?

Lúc đó hắn chắc chắn sẽ hận ta nhất, hiểu rõ ta nhất, e rằng sau này ta sẽ không dễ sống, ngươi nhất định phải giúp ta.

Bây giờ chúng ta là người cùng một phe mà." "Đương nhiên rồi, dù sao bây giờ ngươi còn hữu dụng, ta cũng sẽ không dễ dàng để ngươi đi chịu chết.

Ngươi hãy tạm thời trốn ở Hoa Quả Sơn của Hầu Tử một thời gian đi.

Lúc đó ta sẽ truyền âm báo tin cho ngươi.

Có một cái cẩm nang, cầm lấy mà bảo mệnh đi." Lâm Hiên hào phóng đưa cho y một cái cẩm nang.

Thổ Hành Tôn vừa cầm lấy đã biết đồ vật bên trong vô cùng quý giá, cũng là thứ tốt để bảo mệnh, trên mặt cười hì hì: "Quả nhiên lão đại là người hào phóng nhất, sau này ta sẽ đi theo người, có chuyện gì ta nhất định sẽ xông pha, không từ gian khó, cứ yên tâm mà sai khiến ta nhé.

Bây giờ ta không làm phiền nữa, ta đi trước đây!" Theo một tiếng

“phù”, Thổ Hành Tôn chui xuống đất, biến mất.

Chương 439

Lâm Hiên vừa định rời khỏi đây, lại nhớ lại lúc nãy, Tỷ Can đã đi một mình, nếu không thì cũng sẽ không bị đánh thảm như vậy.

Chỉ là ta nhớ y từng nghe giảng đạo, sao lại một mình đi trước?

Bị đánh chạy thê thảm như vậy, lẽ nào y tu luyện nhập vào bình cảnh, tính khí nóng nảy, không thông báo cho những người khác sao?

Không đúng, vạn nhất nếu y chỉ muốn kéo chân ta một thời gian thì sao, thì hoàn toàn đủ rồi.

Nơi gần nhất là Hoa Quả Sơn, không ổn rồi, Hầu Tử có nguy hiểm!

Lâm Hiên vừa nghĩ đến đó, vội vàng quay đầu lại.

"Các ngươi lại dám dẫn binh công đánh Hoa Quả Sơn của ta!

Xem lão Tôn ta không đánh cho các ngươi tan tác, tháo chạy tán loạn!" Tiếng Hầu Tử kêu gào từ phía núi truyền đến.

Ở một bên khác, Thác Tháp Thiên Vương đang dẫn một đội thiên binh.

"Hừ, tiểu tặc, hôm nay sẽ bắt ngươi áp giải về thiên lao, xông lên!

Chỉ cần bắt được Tôn Ngộ Không, thì sẽ có thưởng từ Thiên Đế!

Vô tận pháp bảo!" Một đám thiên binh nghe vậy nhiệt huyết sôi trào, hận không thể xé xác con khỉ trước mặt thành từng mảnh, mang về lĩnh thưởng.

Lâm Hiên kịp thời đến, phóng ra uy áp, quát giận: "Thác Tháp Thiên Vương lén lút dẫn thiên binh đến vây đánh Hoa Quả Sơn, không sợ bị phát hiện sao?" "Tên tiểu nhân này lại đến đây, chuyện này

không liên quan gì đến ngươi, chỉ cần ngươi rời khỏi đây, ta sẽ tha cho ngươi một con đường!

Nếu không, Hoa Quả Sơn và đồng bọn của ngươi sẽ bị tiêu diệt!" Thác Tháp Thiên Vương nói.

Lâm Hiên trong lòng lạnh lùng hừ một tiếng, thật là một vở kịch lớn, ve sầu bắt chim sẻ, chim sẻ bắt bọ ngựa.

Nếu ta không đến kịp, e rằng Hoa Quả Sơn nhất định sẽ thất bại thảm hại, lúc đó lại để kẻ thù đắc ý rồi.

"Không phải vì tư lợi của ngươi, ngươi mới dẫn binh công đánh sao?

Ngươi nói nghe thật đường hoàng, chẳng lẽ có lệnh của Thiên Đình sao?

Có bản lĩnh thì lấy ra mà xem, nếu ngươi tự ý dẫn thiên binh thiên tướng ra ngoài, ta lúc đó sẽ tấu một bản!" Lâm Hiên đe dọa.

Tuy Thiên Đình bên kia hiện tại không có động tĩnh lớn nào, như thể biến mất vậy, hoàn toàn không quản chuyện gì, nếu không thì sẽ không tùy ý để Thác Tháp Thiên Vương dẫn thiên binh thiên tướng ra ngoài.

Thác Tháp Thiên Vương đã nói rất nhiều lý do đường hoàng, nhưng lại không lấy ra lệnh của Thiên Đình, e rằng căn bản không có!

"Đừng nghe tên yêu nhân này nói bậy!

Mau bắt hắn xuống cho ta, lúc đó tất cả đều có thưởng!" Thác Tháp Thiên Vương để đề phòng mọi chuyện tiếp diễn, trực tiếp không nghe lời Lâm Hiên.

Xưa nay đã có "tiên trảm hậu tấu", dù sao lúc đó sẽ bắt Tôn Ngộ Không giao cho Thiên Đế xử lý, còn phải sợ gì nữa?

“Thật là một vở kịch lớn, sao có chuyện tốt như vậy lại không rủ ta tham gia?

May mắn là ta không chậm trễ!” Đế Tân cũng xuất hiện muốn nhúng tay vào.

Hiện tại các thế lực đều tập trung đầy đủ ở đây, chờ đợi một trận đại chiến sắp bùng nổ!

Đế Tân cũng không ngờ bên này lại xảy ra chuyện, may mắn là Trẫm đến kịp.

Chỉ cần nhân cơ hội này mạnh mẽ đánh bại Lâm Hiên, lúc đó Thông Thiên Giáo Chủ xuất hiện, thì Trẫm sẽ không còn gì phải e ngại!

Lâm Hiên nhìn sự việc càng lúc càng phức tạp, cũng không hề sợ hãi.

Hiện nay đội ngũ của ta đã mở rộng, pháp thuật lại tăng lên một tầng nữa, lại có cự long thượng cổ tương trợ, thật sự mà nói, nếu muốn đánh cũng không yếu thế, thậm chí ẩn ẩn chiếm ưu thế.

Huống hồ mấy ngày trước ta lại vừa có được một bí bảo thượng cổ, chỉ là bất đắc dĩ, tuyệt đối không thể lấy ra.

“A, nhiều lời vô nghĩa như vậy, chi bằng đánh một trận thống khoái hơn đi, lão Tôn ta cũng không sợ đâu!” Tôn Ngộ Không nghe những lời vòng vo đó, tai cứ vểnh lên.

Trực tiếp vung gậy đánh tới.

Cảnh tượng hỗn loạn, thiên binh thiên tướng, cùng đám hầu tôn cũng đánh nhau.

Tuy là Đại Vương trong núi, nhưng những con khỉ đó lại chưa luyện bất kỳ pháp thuật nào, nên đánh có chút yếu thế hơn.

Lâm Hiên thấy vậy trực tiếp xuống giúp đỡ, gia nhập vào trận chiến.

Đồng thời, Tỷ Can bị thương bỏ chạy cũng bảo Thân Công Báo đi kiểm tra.

Cùng với đao quang kiếm ảnh, chiến sự càng lúc càng ác liệt.

Cả ngọn núi đã biến thành một cảnh tượng tan hoang.

Chương 440

Chuyện này trực tiếp kinh động đến kỳ nhân dị sĩ, Văn Trọng cũng vội vàng đến.

Nhưng không cẩn thận cũng bị cuốn vào trong cuộc chiến.

Các loại pháp bảo, vũ khí được sử dụng tới tấp như không cần tiền.

Thác Tháp Thiên Vương rút pháp bảo ra chĩa về phía Lâm Hiên, ý đồ hút y vào.

Lâm Hiên trực tiếp dùng ngân thương đỡ lấy, phản thủ một lần, Thác Tháp Thiên Vương lùi thẳng mấy bước, pháp bảo cũng bị hư hại.

Trong lòng y dấy lên sóng to gió lớn.

Chẳng ngờ lại có được một bảo vật thượng cổ khác, pháp bảo căn bản không thể làm gì được, nếu cứ cố gắng đối chọi e rằng sẽ được ít mất nhiều.

Thấy vận khí tốt của Lâm Hiên, Thác Tháp Thiên Vương hận đến ngứa răng, nhưng lại không thể trực tiếp cứng rắn đối đầu, không thể chịu tổn thất lớn như vậy một cách vô ích.

Thác Tháp Thiên Vương nảy ra một kế, lén lút ở phía sau Văn Trọng, châm ngòi cuộc chiến giữa hai người.

Lâm Hiên để Cự Long ở bên cạnh giúp đỡ.

Văn Trọng bị cuốn vào trận chiến kịch liệt, cũng không thể khoanh tay đứng nhìn nữa, liền trực tiếp tế xuất pháp bảo bản mệnh của mình.

“Nhìn chiêu!

Hôm nay nhất định phải đánh cho ngươi sống dở chết dở, từ nay về sau không dám làm mưa làm gió nữa!” “Muốn chọc giận ta, khiến ta mất lý trí, rồi sau đó rơi vào cái bẫy của ngươi sao?

Văn Trọng à Văn Trọng, sao ngươi có thể ngây thơ đến vậy?

Ăn ta một thương!” Văn Trọng nghiêng người tránh đòn tấn công của y, phản thủ.

“Ta đâu có ý đó, nếu ngươi cho rằng ta không có cách nào khác, hoặc có mưu kế tầm thường, ta cũng không nói làm gì!” “Vậy hôm nay chúng ta hãy hảo hảo phân định thắng bại ở đây!” Hai người từ trời đánh xuống đất, nơi nào đi qua đều biến thành tro tàn.

Một bên khác Hoa Quả Sơn cũng chịu tổn thất lớn, nhưng vì có Cự Long giúp đỡ, nên thiên binh thiên tướng cũng không được yên ổn, dù sao áp chế huyết mạch khiến họ cũng không dễ chịu chút nào.

Tôn Ngộ Không trực tiếp mắt đỏ ngầu, vung gậy về phía Thác Tháp Thiên Vương!

Na Tra cũng vội vàng đến chiến trường, tham gia vào cuộc chiến.

“Hãy xem Vô Địch Phong Hỏa Luân của ta, thu phục quần yêu quái!” “Hừ, thằng nhóc con, ngươi thu ta về nhà uống thêm mấy năm sữa đi!” Tôn Ngộ Không khiêu khích mắng.

“Không phải ngươi ỷ vào hóa thân liên ngó sen mà ở đây làm càn sao, xem ta không đánh cho ngươi khóc cha gọi mẹ!” “Hừ, lời của con khỉ phá hoại này thật hạ lưu, hôm nay để ta hảo hảo chỉ giáo, xem ngươi rốt cuộc có bản lĩnh gì!” Văn Trọng đối đầu với Cự Long, “Theo Lâm Hiên không có bất kỳ tiền đồ nào, cái gì ta cũng có thể cho ngươi!” “Ngươi nghĩ ngươi có thể dùng thứ đó để cho ta sao?

Pháp thuật tu vi của ngươi?

Ta tùy tiện thổi một hơi là ngươi bay rồi, còn dám khoe khoang trước mặt ta sao?" Cự Long khinh thường nhìn mọi người... trực tiếp phun một ngọn lửa lớn, thiêu cháy đen khắp người.

"Thật ra hôm đó ngươi chỉ đến sớm hơn ta một chút thôi, vả lại, người có tài năng không nên chịu khuất phục dưới kẻ khác chứ!" Văn Trọng sau khi đánh có chút chật vật, vừa tránh vừa nói.

"Ai bảo ngươi ta chịu khuất phục dưới kẻ khác?

Mấy trăm vạn năm trôi qua, bây giờ nhân loại lại ngu muội đến vậy sao?" Văn Trọng thấy Cự Long cứng đầu cứng cổ, liền biết lần này không có hy vọng, nhưng sau một trận chiến này, tổn thất tuyệt đối sẽ không ít hơn y.

"Nếu chúng ta không thể nói chuyện thỏa đáng, vậy hãy kết thúc ở đây!" Văn Trọng mang theo vết thương, vội vàng rời khỏi chiến trường.

Chỉ thấy trong khoảnh khắc, trời đất cuồng phong bão táp, một luồng sức gió cực lớn quét qua tất cả mọi người trên mặt đất, khiến họ đứng cũng không vững.

Lôi Công và Điện Mẫu giẫm trên mây, nhìn xuống.

"Chúng ta có nên lên giúp một tay không?

Ta cảm thấy trận chiến đang rất ác liệt, nếu chúng ta xen vào liệu có bị liên lụy không?" Điện Mẫu nhíu mày nói.

Lôi Công khá cẩn thận, "Chúng ta thôi đi, nhanh chóng làm xong trận mưa này, chúng ta đi thôi, thần tiên đánh nhau, phàm nhân chịu tai ương, sớm muộn gì cũng có báo ứng giáng xuống đầu, chúng ta đừng xen vào lung tung, đôi khi không cẩn thận bị cuốn vào, sẽ không hay đâu." "Được, nếu đã vậy, vậy chúng ta hãy nhanh chóng tốc chiến tốc thắng đi." Sau khi Lôi Công Điện Mẫu đạt thành nhất trí, vội vàng

giáng mưa, đánh tia chớp, từ trên cao bay xuống.

Cơn cuồng phong bão táp đột ngột cũng khiến họ trở tay không kịp.

Sau khi trận chiến bên Cự Long kết thúc, y tìm Lâm Hiên, trực tiếp tiến lên giúp đỡ.

Hầu tử cũng tổn thất thảm trọng, e rằng một thời gian nữa không thể làm mưa làm gió.

Sau khi một trận chiến kết thúc, cả hai bên đều nguyên khí đại thương.

Thác Tháp Thiên Vương chật vật rời khỏi chiến trường, dẫn theo thiên binh thiên tướng rút lui.

Trước khi đi, y để lại lời nói ác độc: "Hầu tử chết tiệt, sau này còn gặp lại, nếu không có kẻ khác xen vào, một trận chiến nhất định ta thắng, hừ!

Quả nhiên là con khỉ giảo hoạt!" "Lải nhải cái gì, rõ ràng ngươi không địch lại số đông, còn tốt bụng giúp ta sao, chẳng phải ngươi đã giăng bẫy hại ta trước đó ư!

Chương 441

Bây giờ còn mặt mũi trách ta, quả nhiên miệng của lũ người các ngươi đều như nhau, nói ra lời cứ như đánh rắm!" Hầu tử trực tiếp vung gậy lên, mắng chửi giận dữ.

Thác Tháp Thiên Vương đưa tay đỡ: "Hầu tử chết tiệt, miệng ngươi không nhả ra ngà voi, toàn nói lời xằng bậy!" Lâm Hiên cũng cảm thấy đối phương cứ giữ cái vẻ quân tử, ở đó bôi nhọ bẩn thỉu, lạnh lùng châm chọc nói: "Nếu không phục, có bản lĩnh thì đánh một trận nữa đi, sao phải ở phía sau bắn lén đánh úp, giống như 'thần thương thiệt chiến' vậy?

Ai cho ngươi cái gan đó?!" "Lâm Hiên!

Đừng nói bậy, ta phụng chỉ đến đây!" Thác Tháp Thiên Vương chết cũng không chịu nhận, thấy tình hình hiện tại hoàn toàn bất lợi cho mình, liền xám xịt bỏ chạy.

Hầu tử tối sầm mặt lại, không cẩn thận để Thác Tháp Thiên Vương chạy mất, trong lòng một trận hối hận: "Đúng là một lũ không biết xấu hổ!

Dám trắng trợn đổi trắng thay đen, lại còn được ghi vào sử sách, đúng là một kẻ quân tử giả dối, cái miệng thối đến nỗi ngay cả ta là con khỉ thôn dã cũng không bằng!" "Bọn người đó, kế hoạch lần này không thành công, khẳng định đang âm mưu cho kế tiếp, nhưng do trận chiến này tổn thất vô cùng lớn, nếu không hảo hảo điều dưỡng thân tâm, tuyệt đối không dám tùy ý xuất hiện, dù sao với thương thế hiện tại, tuyệt đối không đánh lại bất kỳ ai." Lâm Hiên lạnh mặt, từ tốn phân tích.

Hầu tử tuy rằng cố chấp, nhưng cũng hiểu rõ những khúc mắc

trong đó, nếu không cũng chẳng sống bấy nhiêu năm mà có trí khôn như vậy: "Hừ, đừng để lão tử gặp lại, nếu không nhất định sẽ đánh cho ngươi vợ bỏ con rơi khóc cha gọi mẹ!" "Phải rồi, lần này phải cảm ơn ngươi đã giúp đỡ, nếu không đến kịp, e rằng ta lần này thật sự đã để bọn chúng đắc thủ!" Lâm Hiên xua xua tay, tùy ý nói: "Không có gì to tát, nếu bọn họ phái người ngăn cản ta, ta cũng ở một phương diện nào đó, chỉ có thể 'thông minh phản bị thông minh ngộ' thôi." "Dù là 'ba thằng thợ da thối bằng một Gia Cát Lượng', dù có âm mưu quỷ kế gì, ta cũng có thể từng cái vạch trần!" Hầu tử phi thân về Hoa Quả Sơn, nhìn cảnh tượng thê thảm trước mắt, và những con khỉ bị thương nặng, tức đến bốc hỏa.

Lâm Hiên thấy cảnh này, liền chia một ít linh đan diệu dược cho y, "Ta tạm thời cầm lấy mà dùng, tuy không bằng Thái Thượng Lão Quân luyện ra, nhưng hiệu quả tuyệt đối tốt hơn gấp 100 lần, cứ yên tâm dùng đi." Hầu tử nhận lấy thuốc trong tay ngửi thử, lập tức cảm thấy thân tâm sảng khoái, mừng rỡ nói: "Thuốc này quả thực tốt hơn của ngươi rất nhiều, năm xưa ta ở trong lò luyện đan bị luyện lâu như vậy, luyện ra Hỏa Nhãn Kim Tinh, tự nhiên có thể nhìn ra viên đan dược này, hiệu quả tốt hơn gấp 100 lần, sau này có chuyện gì, cứ việc đến tìm lão Tôn, lão Tôn ta nhất định sẽ giúp!" Lâm Hiên tự nhiên hiểu rõ tính cách và con người của Hầu tử, ngoại trừ có phần hoạt bát một chút, phẩm chất tự nhiên đều là hạng nhất.

Cự Long lẳng lặng bay lượn trên không, đột nhiên lại cảm thấy cơ thể có chút không ổn.

Y vội vàng hóa thành hình người, khoanh chân ngồi xuống, bắt đầu điều dưỡng hơi thở, sau khi linh khí vận chuyển một vòng lại không phát hiện rốt cuộc chỗ nào không ổn, nhưng trận tâm quý vừa rồi lại vô cùng rõ ràng.

Lâm Hiên cũng phát hiện Cự Long không ổn, đi đến hỏi: "Sao

vậy?

Chẳng phải vừa rồi bị đánh lén bị thương sao, ta có linh dược đây, mau ăn vào đi!" Cự Long lắc đầu từ chối, "Không phải vậy, ta chỉ đột nhiên cảm thấy một chút bất thường, chẳng lẽ ngươi không cảm nhận được sao?

Ta có huyết mạch thượng cổ, ngươi cũng nên có thể nhận ra một chút không đúng chứ." Lâm Hiên chỉ cảm thấy loại chuyện này nhất định không phải chuyện tốt, nhưng giờ khắc này lại không thể chịu đựng được, đè nén trong lòng, cũng bắt đầu khoanh chân ngồi xuống, vận chuyển kinh mạch trong cơ thể.

Cùng với sự thâm nhập cạn xuất, linh khí trong cơ thể dần dần ngưng tụ, hình thành một cơn lốc xoáy, không ngừng hấp thụ linh khí xung quanh.

Cùng với thời gian chậm rãi trôi qua, cơn lốc xoáy trên đầu y cũng ngày càng lớn, dần dần biến thành kích thước như một cơn lốc xoáy, đáng sợ hấp thụ linh khí xung quanh.

Cự Long cũng không thể không dừng tu luyện, đứng bên cạnh canh chừng.

Trên bầu trời dần dần ngưng tụ mây đen, từng tầng từng tầng chồng chất trên đầu y, bên trong mây đen có mây sét lóe sáng.

Hầu tử cũng bị cảnh tượng này dọa sợ, vội vàng đi ra xem xét: "Rốt cuộc là chuyện gì?

Biến thành bộ dạng này, sẽ không xảy ra chuyện ngoài ý muốn chứ?" "Ngươi cũng hy vọng xảy ra chuyện ngoài ý muốn sao?

Nếu không hy vọng thì hãy ngậm miệng lại, đứng bên cạnh mà xem đi." Cự Long liếc nhìn Hầu tử, lạnh nhạt nói.

Hầu tử cảm thấy con rồng trước mặt thật không biết điều, tuy

không đánh lại, nhưng cái ngữ khí đó thực sự khiến người ta khó chịu, nếu có cơ hội có thể chỉnh đốn nó, thì tự nhiên là tốt nhất, chỉ là cảnh tượng hiện tại không đáng để đùa cợt.

"Ta chỉ tùy tiện hỏi thôi, nếu ngươi có vấn đề gì ở đây, ai, trong lòng ta cũng sẽ không yên, dù sao ngươi vừa giúp ta mà, nếu có cần giúp đỡ ta nhất định sẽ giúp." "Yếu chuẩn bị lịch kiếp, nếu muốn giúp đỡ thì hãy canh chừng ở đây, ta cần đi chuẩn bị một số thứ." Cự Long lạnh mặt phân phó, sau đó liền tuyệt trần mà đi, biến mất tại chỗ.

"Phi, cái ngữ khí của con Cự Long này thật khiến người ta khó chịu, ra lệnh cho ai chứ!" Hầu tử tức giận nói.

Lâm Hiên vẫn luôn chìm đắm trong thế giới của mình, hoàn toàn không có bất kỳ ý thức nào, chỉ biết hấp thụ linh khí xung quanh, càng ngày càng khát khao, càng ngày càng khao khát, hận không thể nuốt chửng tất cả.

Mây đen trên trời càng ngày càng nhiều, từ màu đen biến thành màu tím, tia chớp cũng thô hơn trước, trông vô cùng đáng sợ.

Tôn Ngộ Không lặng lẽ quan sát, trực giác nếu bị tia sét này đánh trúng, e rằng hồn bay phách tán.

Thấy tia sét màu tím trên trời sắp không kìm được nữa, Cự Long đã kịp quay về.

Cự Long bố trí một trận pháp xung quanh, bày ra rất nhiều pháp bảo bảo mệnh, khiến Hầu tử mắt đỏ lòm, từng món bảo vật đều hình thành từ thuở Bàn Cổ khai thiên lập địa, mỗi món đều là chí bảo thế gian, nếu có thể lén lút lấy một món, có thể ở đây hoành hành bá đạo, không sợ gì nữa.

Cự Long sao lại không hiểu, một trong số những pháp bảo đó có thể khiến người ta liều mạng, y giơ tay thi triển một đạo pháp thuật

trói Hầu tử lại.

"Đừng có làm những hành động chọc giận ta, hậu quả ngươi không gánh chịu nổi đâu, dù sao thực lực chúng ta chênh lệch lớn, ngươi cướp cũng không cướp được, ngoan ngoãn ở đây thì tốt hơn.

Nếu ta phát hiện ngươi lén lút làm chuyện phản bội sau lưng, ta chỉ cần khẽ động đầu ngón tay là ngươi có thể hồn bay phách tán." Hầu tử bị người ta nhìn thấu suy nghĩ trong lòng, mặt dày mày dạn, không hề để tâm nói: "Ta không mắt đỏ sao?

Vả lại ta đánh cũng không đánh lại được, cũng không cảm nhận được những thứ đó, bây giờ trói ta cũng vô dụng thôi!

Thả ta ra đi, ta nói không chừng còn có thể giúp ngươi một tay." "Không cần, thực lực ngươi quá yếu kém rồi, một mình ta có thể, chỉ cần ngươi đứng nhìn ta thành công là được." Cự Long liếc xéo Hầu tử một cái.

Y không quá mức kiêu ngạo, với thực lực của y, vốn có thể không coi tất cả mọi người ra gì, giống như lũ kiến hôi.

Con người thế gian thật hiện thực, tàn khốc.

Cùng với tiếng "Oanh" một tiếng, đạo sét đầu tiên ứng tiếng giáng xuống, Lâm Hiên miễn cưỡng đỡ được.

Ngay sau đó đạo thứ hai, thứ ba, thứ tư, tốc độ nhanh đến mức hoàn toàn khiến người ta không kịp phản ứng.

Dù có bao nhiêu pháp bảo bảo mệnh đi nữa, với tốc độ này cũng nhanh chóng vô dụng.

Nhìn từng món pháp bảo bị sét đánh thành mảnh vụn, Hầu tử trong lòng không khỏi chua xót, đều là đồ giả dối, đau lòng nhìn, nhưng cũng bất lực, chỉ có thể thầm cầu nguyện Lâm Hiên có thể thành công độ kiếp.

Dù sao thực lực tăng cường rồi, kẻ đắc ý chỉ có ta, lúc đó hà cớ gì phải nhìn sắc mặt ngươi nữa.

Chương 442

Một bên khác, những người vội vàng chạy về nhà cũng phát hiện sự dị thường bên Hoa Quả Sơn.

Đế Tân nhìn mây sét ở chân trời, phán đoán: "Nhất định có pháp bảo sắp xuất thế, hoặc là một vị đại năng ẩn cư đang độ kiếp, nhìn cường độ mây sét này, e rằng còn cao hơn cả Kim Tiên một tầng!" "Loại người này chỉ có thể giao hảo chứ không thể giao phôi, không được, ta phải đi xem, trong lòng cũng có thể có một sự chuẩn bị." Các phương đại năng dị sĩ lần lượt bay về phía đó, cũng có một số người không dám, liền phái người đi theo xem.

Thấy đạo sét cuối cùng sắp giáng xuống, lòng Cự Long cũng thắt lại.

Nếu Lâm Hiên không thể chịu đựng được, e rằng sẽ hồn phi phách tán.

"Oanh long long ~" Đạo sét cuối cùng trực tiếp đánh xuống đất tạo thành một cái hố lớn, những ngọn núi gần đó đều bị ảnh hưởng, biến thành một mảnh phế tích.

Khi mọi người vội vàng đến đó, tất cả đều ngây người.

"Rốt cuộc là quái vật gì?

Lại đáng sợ đến vậy!

Xung quanh lại không cỏ dại nào mọc được, ngay cả một chút sinh khí cũng không cảm nhận được!" "Không biết vị thổ địa thần của mảnh đất này rốt cuộc ra sao rồi, e rằng đã sớm biến mất, cũng khó trách tia sét đáng sợ như vậy cũng là lần đầu gặp." "Mau, mọi người mau nhìn, bên kia có kim quang lóe sáng, chẳng lẽ là pháp bảo!" Cùng

với một vị tiên nhân chỉ hướng, mọi người vội vàng chạy tới, sợ bị người khác cướp mất.

Thậm chí có người trực tiếp ra tay với người bên cạnh, có thể thấy sự điên cuồng của họ, nhưng khi đến nơi thì lại phát hiện đã có người đến trước.

Người đó, chính là Đế Tân đang kiểm tra, ngay cả Đát Kỷ cũng không nhịn được chạy tới, cùng đi còn có Thân Công Báo và Tỷ Can.

Văn Trọng đã đến đó trước, nhưng khi đạo sét cuối cùng giáng xuống, căn bản không phát hiện bất kỳ bảo vật nào sắp xuất thế, trong lòng thấy khó hiểu.

Theo lẽ thường, tia sét chấn động lớn như vậy, nhất định có tà bảo hoặc thượng cổ thần thú, nếu không thiên đạo sẽ không điên cuồng đến vậy.

"Không đúng chứ, theo lẽ thường hoặc theo đạo lý, thiên đạo điên cuồng như vậy, nhất định có đại sự chấn động thế giới sắp xảy ra, nhưng hiện tại ở đây lại phong bình lãng tĩnh, thật sự kỳ lạ." "Chẳng phải sao?

Chẳng lẽ đã bị người khác lấy đi trước, với tài năng của chúng ta ở đây mà lại không nhìn ra được?" "Ta cảm thấy có khả năng, chỉ là người đó là ai?

Lại có thể đợi lâu như vậy gần tia sét!" "Chẳng phải sao?

Ai, đi thôi đi thôi, bây giờ dù chúng ta có thảo luận ra kết quả gì, thì cũng căn bản không có chút tác dụng nào." Sau khi mấy vị tiên nhân đồ đệ nhàn rỗi rời đi, Đát Kỷ cũng hiện thân tại chỗ, hỏi: "Cảnh tượng chấn động đến như vậy, chỉ từ thuở Bàn Cổ khai thiên lập địa mới có thể thấy được, chúng ta đến sớm như vậy, bên trong không thể nào không có một chút nào, nghe nói thần vật đều sinh ra vô cùng

thông minh, khẳng định đã trốn đi rồi!" Tỷ Can đồng tình gật đầu nói: "Ta cũng nghĩ vậy, hay là, chúng ta đợi thêm một chút?" "Ừm!

Đợi!

Ai bên kia!?

Không mau hiện thân, nếu không đừng trách ta không nể tình!" Đát Kỷ đột nhiên quay người về phía một cái cây nói.

Thân Công Báo cũng phản ứng, trực tiếp thi triển một đạo pháp thuật đánh tới.

Bóng dáng Đế Tân chậm rãi xuất hiện từ phía sau, "Chẳng phải đều là người ra tay không đánh người mặt tươi cười, sao lại ra tay độc ác đến vậy?" "Nếu không phải phong cách hành xử của ngươi giống như tiểu tặc, ta há lại làm vậy?" Đát Kỷ cười khẩy, khinh thường nói.

"Mọi người đều mang cùng một mục đích, hà tất phải như vậy chứ?" "Tuy mục đích giống nhau, nhưng ta không hy vọng có người nào có thể tranh giành với ta, món đồ này nhất định phải thuộc về ta!" Đế Tân thấy nói không được, liền phi thân trực tiếp đi tìm: "Nếu đã vậy, vậy chúng ta ai nấy bằng bản lĩnh của mình!" "Ha ha, vậy xem ai tìm thấy trước, dù sao ta có lợi thế về số lượng người!" Đát Kỷ cùng mọi người cũng bắt đầu tìm kiếm, triển khai tìm kiếm trong phạm vi nhỏ quanh một cái hố đen, ngay cả một cọng cỏ nhỏ trên đất cũng không bỏ qua.

Dù sao ai mà biết được, vạn nhất có thứ nào đó nhìn không có gì đặc biệt, nhưng thực sự lại là một món đồ hiếm thấy thì sao.

Chỉ là định trước sẽ phải thất vọng, vì thứ mà họ tìm kiếm căn bản không phải bảo vật.

Người đó, dù đánh chết họ cũng không ngờ tới, chính là Lâm Hiên!

“Ha ha ha ha, đang tìm ta sao?” Bóng dáng Lâm Hiên đột nhiên xuất hiện trước mặt, cười đến mức vô cùng phóng khoáng.

Dù sao hôm nay đã khác xưa, khoảng cách giữa y và họ lại được kéo dài ra một đoạn lớn, hoàn toàn không sợ, có thể nói là muốn gió được gió muốn mưa được mưa.

Ngay cả Lâm Hiên cũng không ngờ rằng trong một khoảng thời gian đặc biệt như vậy lại đột nhiên độ kiếp thành công, may mắn như vậy, nhìn vào e rằng y chính là con cưng của thiên đạo.

Cự Long cũng cảm thán vận khí tốt của y, nếu có thể nhiễm chút đỉnh, cũng sẽ không đến nỗi phải ẩn cư trong hang núi bấy nhiêu năm, chỉ là bây giờ cũng đã kịp rồi, với vận khí và năng lực của y, nhanh chóng có thể thăng lên một cảnh giới khác, đột phá pháp tắc giữa trời đất.

Hầu tử cũng cảm nhận được, sự bất phàm của người này, chỉ cần sự giúp đỡ của y.

Lâm Hiên đột nhiên xuất hiện, khiến mọi người đều cảnh giác.

“Chẳng ngờ sau trận đại chiến kia, lại có thể khôi phục nhanh đến vậy, quả nhiên đáng phục, chỉ là như vậy thì sao, cũng không cần phải kiêu ngạo đến thế, sớm muộn gì cũng có một ngày, ngươi sẽ hóa thành bụi trần thế gian, mặc người chà đạp!” Đế Tân không hề sợ hãi châm chọc nói.

Nhìn y ngu xuẩn xuất hiện trước mặt họ sau trận đại chiến, không khác gì dê vào miệng cọp.

Đối với loại cách tự tìm cái chết này, mọi người có thể không hả hê sao?

Bọn họ vốn dĩ chỉ khi đối mặt với y mới có thể thống nhất chiến tuyến, bắt đầu nhất trí gây khó dễ cho Lâm Hiên.

“Trên cái việc châm chọc người khác thì các ngươi lại rất thống nhất, tiếc rằng giờ đây liên hợp đối phó ta thì sao chứ, ngươi nghĩ bây giờ có cơ hội sao?” Lâm Hiên nói xong, phát ra khí tức toàn thân, hung hăng áp chế bọn họ.

“Sao lại thế được, chẳng lẽ chẳng lẽ người vừa rồi độ kiếp thành công là y!?

Một tồn tại còn mạnh mẽ hơn Kim Tiên, còn lợi hại hơn, vậy thì sao...” Đế Tân và Thân Công Báo, Đát Kỷ, Tỷ Can cảm nhận được một tia uy hiếp, nếu thật sự là như vậy, hoàn toàn không phải đối thủ của y, xông lên một cách mạo hiểm chỉ là đi chịu chết, chỉ là không ngờ sự đảo ngược lại nhanh đến thế, rõ ràng vừa rồi còn đang chiếm ưu thế, giây tiếp theo đã bị người ta bỏ lại phía sau...

Dù trong lòng không cam, không phục, không muốn, nhưng giờ chỉ có thể từng bước hành sự tùy cơ, nếu không sẽ rơi vào vực sâu vạn trượng.

Chương 443

Sự chênh lệch lớn đến vậy khiến mọi người cảm thấy áp lực, rõ ràng người mà hôm qua có thể tùy ý chà đạp, có thể thỏa sức trêu đùa, hôm nay lại giẫm lên đầu họ, coi họ như rơm rác.

"Quả nhiên là người có đại tạo hóa, vận khí quả nhiên không tồi, lại dễ dàng như vậy mà độ kiếp thành công!

Dựa vào cái gì chứ!

Chẳng lẽ ngươi không cảm thấy mọi thứ đều vô cùng bất công với ta sao?

Chẳng lẽ không cho phép ta phản kháng, không cho phép ta có cách thức của riêng mình sao!" Văn Trọng nghiến răng nghiến lợi nói.

"Bất công, trước đó các ngươi đối phó ta, chẳng lẽ đều quên hết rồi sao?

Lúc đó ta có ở trong tình huống giống như ngươi bây giờ sao?

Chẳng qua ta may mắn hơn ngươi một chút, nỗ lực hơn một chút mà thôi, bất công sao?

Không phục à?

Có bản lĩnh thì đánh ta đi, cường giả vi tôn, bại giả vi khấu!" Lâm Hiên như nghe thấy một câu chuyện cười lớn, khinh thường nói.

"Bây giờ ngươi không thấy mình hoàn toàn là một thằng hề trên xà sao?

Ồ, loại đoàn xiếc dân gian đó thấy đó, mặc người thưởng ngoạn, giống như trò đùa, bị một người đứng sau thao túng, sai khiến, làm ra một số chuyện khiến người ta cười ngặt nghẽo." Đát Kỷ hậu duệ

từng là một trong Tứ Đại Thần Thú dưới trướng Nữ Oa, dù sau này vì chuyện đó mà bị giáng thần vị, cũng không cho phép người khác chà đạp.

"A, ngươi có được đại tạo hóa, lại dám trước mặt ta kiêu ngạo đắc ý đến vậy, ngươi nghĩ dựa vào cái gì chứ, dựa vào việc vừa độ kiếp thành công sao, như vậy thì sao, mấy người chúng ta liên thủ cũng có thể đánh cho ngươi hoa rơi nước chảy, ngươi vừa độ kiếp, e rằng bây giờ thân thể vô cùng suy yếu phải không, lại dám ở đây châm ngòi cơn giận của ta?

E rằng, ngươi không biết chữ 'chết' viết thế nào, hay là để ta hảo hảo dạy ngươi?" Đát Kỷ nhướng mày, bàn về vẻ đẹp tuyệt đối vô song, nhưng lời nói của một tuyệt thế mỹ nhân như vậy lại vô cùng độc địa.

Quả nhiên càng xinh đẹp, phụ nữ đối với nhau càng hung ác, càng nhẫn tâm, nếu cãi vã xé toạc mặt, e rằng phải bị cắn rách một lớp da.

"Ta có thể hiểu là, bây giờ ngươi đang khiêu khích ta sao?

Ta bây giờ suy yếu chỉ còn lại một thành pháp lực, thì sao chứ?

Hiện giờ pháp lực của ta đã vượt trên tất cả mọi người, trở thành đệ nhất nhân giữa trời đất, ta hiện đang trong thời kỳ suy yếu, chưa đạt đến thời kỳ toàn thắng, nhưng như vậy, ta vẫn có thể hung hăng xử lý ngươi một trận!" Lâm Hiên không chút khoa trương nói.

Huống hồ bên cạnh y còn có Cự Long và Tôn Ngộ Không, có thể tạm thời kiềm chế bọn họ, đánh nhau ở đây hoàn toàn nắm chắc phần thắng.

Một chút hoảng loạn cũng không có, tốt chứ?

"Xem ra ngươi muốn chính diện đối đầu với ta rồi?

Kẻ ngu ngốc sợ chết xuất đầu!

Hôm nay để ta hảo hảo giao đấu một trận, để ngươi cảm nhận được thế nào là tuyệt vọng, là thập tử nhất sinh!" Thân Công Báo dẫn đầu phát động công kích về phía Lâm Hiên, Lâm Hiên phản thủ bẻ gãy khớp xương y.

Y phi thân vòng ra sau lưng, ngưng tụ một đòn hung hãn.

Đát Kỷ thấy tình huống này, vội vàng tiến lên giúp đỡ, dùng pháp bảo tấn công Lâm Hiên.

Nhưng lại tình cờ bị Tôn Ngộ Không đang nấp ở xa nhìn thấy, y vội vàng dùng gậy của mình, một gậy đánh trả lại, hai người dây dưa trên không trung.

Tỷ Can vẫn luôn ẩn nấp bên dưới điều chỉnh thời cơ, tung một chưởng hiểm độc vào Lâm Hiên, Cự Long xuất hiện hung hăng áp chế y lại.

Tiếp theo là trận đơn phương ngược đãi, các loại pháp bảo, pháp thuật, mạnh mẽ đổ dồn về phía y.

Đế Tân trong lòng cả kinh, phát hiện pháp bảo của y lợi hại hơn của mình rất nhiều, đối đầu hoàn toàn không có bất kỳ cơ hội thắng nào, chưa kể vũ khí của người khác còn tốt hơn, ngay cả pháp thuật của người khác cũng mạnh hơn gấp 100 lần, đơn giản là chiến thắng áp đảo.

Nếu lúc này lại ngu xuẩn mà đối đầu với người khác, thì thật sự là được ít mất nhiều, nói không chừng sẽ vì thế mà mất mạng, loại chuyện ngu ngốc này y sẽ không làm đâu.

Đế Tân thừa lúc trận chiến đang diễn ra kịch liệt, lén lút dùng pháp thuật bỏ trốn.

Một bên khác, Lâm Hiên một mình đối đầu với hai người, nhưng cũng không hề chịu thiệt, từng người một bị y đánh.

Các loại pháp bảo quý hiếm, cứ như không cần mạng mà ném về phía y, nhìn vào mắt y đầy phẫn nộ, tức đến ngứa răng, lại có một số pháp bảo rơi vào tay y, chỉ không biết có tốt hơn của y nhiều không.

Nơi đó đều là hoang địa, một mảnh trắng xóa mênh mông.

Cự Long lẳng lặng bay lượn trên không quan sát sự dị thường.

Cái cảm giác trong lòng y càng ngày càng mãnh liệt, thấy hôm nay, nhất định có thể nhìn thấy chân diện mục của nó, rốt cuộc là thứ gì có thể tạo ra cộng hưởng với y.

Lâm Hiên bế quan tu luyện được một thời gian, thân thể cũng hồi phục rất tốt, thực lực đạt đến thời kỳ toàn thịnh.

Vào lúc này y đột nhiên phát hiện ở hướng đông bắc có một thứ gì đó, đang cố gắng liên hệ với y, tuy không biết là gì, nhưng nó thường xuyên xuất hiện trong đầu y khi tu luyện.

Nó vẫn luôn thúc giục y, bảo y mau chóng đi, nếu chậm trễ thì sẽ không gặp được nữa.

Lâm Hiên vẫn luôn đặc biệt tin tưởng vào trực giác của mình, từ trước đến nay chưa từng sai sót, đã vậy lần này cảm giác mãnh liệt như vậy, thì nhất định có tuyệt thế pháp bảo sắp xuất thế, chẳng phải mấy ngày trước Cự Long vừa đến đó cũng đã sớm biết rồi sao, không biết thứ đó có liên quan đến kịch bản không, y cũng không rõ, tuy rằng từ thời Bàn Cổ sơ khai đến giờ những thứ đó đã sớm có được, chỉ là không thể gây ra động tĩnh lớn như vậy, trừ Cự Long ra thì chỉ có thể là một thứ khác.

Chương 444

Khi đó sau trận đại chiến kia, chỉ còn lại hai vị thần thú.

Hiện tại có một vị bế quan, vị còn lại biến mất không thấy.

Tuy Cự Long cũng được xem là một loại trong số đó, nhưng thực ra nó không phải là thứ Nữ Oa tọa hạ từng có được, mà là do tu luyện mà thành, còn tôn quý hơn cả thần thú.

Dù sao năm xưa Nữ Oa sau khi giáng Đát Kỷ khỏi vị trí thần thú, vẫn luôn muốn đưa y lên vị trí đó, nhưng Cự Long vẫn luôn tu luyện không hồi đáp, nên chuyện đó cũng đành bỏ dở.

Vừa đúng lúc hôm nay Lâm Hiên đã khôi phục thực lực như xưa, y liền vội vàng dùng kiếm bay đến Hoang Bắc Chi Địa.

Hoang Bắc Chi Địa là nơi còn sót lại sau trận đại chiến năm xưa, hố lớn vẫn luôn không thể lấp đầy, bởi vì vị trí này nằm ở nơi giao hội của Tam Giới, chịu sự kiềm chế của nhiều sức mạnh, cũng vẫn luôn ở đó, cỏ dại không mọc, chỉ có những ngọn núi hoang lương, có đất, ngay cả một chút nước cũng không có, một chút sinh cơ cũng không xuất hiện.

"Xích Phong!

Ngươi ở đây quan sát có phát hiện gì không ổn sao?" Lâm Hiên chậm rãi bay đến trước mặt y hỏi.

"Không có bất kỳ điều gì không ổn cả, giống như những gì còn sót lại sau trận đại chiến, không có bóng người, không có động vật, không có cây cỏ, chỉ có một mảnh hoang lương, nhưng ta cảm thấy gần đây ở đây hình như động đất rất dữ dội, giống như có thứ gì đó sắp xuất hiện từ bên dưới." Cự Long nói.

Y có trực giác thứ này nhất định có liên hệ với y, có thể là tình huyết mạch hoặc cũng có thể là người thân cận năm xưa, nói chung, dù là gì, dù sao cũng nhất định phải điều tra rõ ràng, dù sao loại cảm giác khó hiểu này y là lần đầu tiên cảm nhận được.

"Nếu nó sắp xuất hiện, chỉ là lúc đó Đế Tân khẳng định sẽ đến, chúng ta nhất định phải ẩn nấp thật kỹ trước, lúc đó động tĩnh lớn như vậy, có nhiều người đến như vậy, nếu đối đầu trực diện thì có lẽ không an toàn lắm." Lâm Hiên nói rồi liền hóa thành một ông lão, run rẩy đi bên cạnh.

Cự Long cũng chuyển thân hóa thành một đứa trẻ, theo sau y.

Dương Tiễn vội vàng chạy đến đó, y đã sớm nghe nói khi Đế Tân đến đó sẽ có bảo vật xuất hiện, nên đã sớm mai phục trước một chút, đừng để người khác phát hiện, lúc đó 've sầu bắt ve, chim sẻ ở phía sau' có thể một lần hạ gục thứ đó, củng cố thực lực.

Kể từ khi đầu quân cho Đế Tân, y tự nhiên cũng trở thành kẻ thù của Lâm Hiên, huống hồ mấy tháng trước Lâm Hiên vừa độ kiếp thành công, thực lực đã vượt trên tất cả mọi người.

Nếu muốn trực tiếp đối đầu với y, e rằng tân cừu cựu hận sẽ cùng lúc bùng phát.

Y chỉ có thể trước tiên ở đó xem xét tình hình, sau đó mới ra tay.

"Hạo Thiên Khuyển, ngươi có phát hiện bên này có người không, trước tiên kiểm tra một chút, ta ở đây tìm một chỗ ẩn nấp, đợi lúc họ sắp đến, chúng ta sẽ không tiện ra mặt." Dương Tiễn nói với Hạo Thiên Khuyển.

Hạo Thiên Khuyển sao lại không hiểu nỗi lo trong lòng y, chỉ bất đắc dĩ hỏi: "Ban đầu ngươi vì sao lại phải làm vậy chứ?

Rõ ràng biết làm như vậy, hậu quả khẳng định sẽ nghiêm trọng

hơn một chút, chẳng phải lúc đó bị người ta nắm được điểm yếu, nhưng cũng không nên a, bây giờ thì hay rồi, lại có nhiều kẻ thù như vậy, nếu không tăng cường thực lực, e rằng sẽ bị đánh tơi bời." "Đừng nói nữa, đã đưa ra quyết định rồi, ta từ trước đến nay chưa từng hối hận, chỉ cần lúc đó chúng ta có thể thu pháp bảo này vào túi, cũng có thể có một chút sức mạnh để đối phó với y." Dương Tiễn nói.

Tuy khi đó có một chút hối hận, nhưng y vẫn luôn làm việc theo cách đó, chỉ đối với người chứ không đối với việc, đã không thể đánh chính diện thì làm một chút thủ đoạn nhỏ sau lưng cũng được, còn đẩy sự việc lên người Đế Tân, sợ gì?

Muốn lợi dụng thì phải xem y có bản lĩnh đó không, chỉ là lợi dụng lẫn nhau mà thôi, hà cớ gì nói đến tình cảm, lúc đó nếu không còn giá trị, khẳng định cũng sẽ bị một cước đá văng.

Dương Tiễn đang tính toán, trên Hoang Bắc Chi Địa cẩn thận thăm dò, phát hiện bên nhân gian lại có một đôi lão phu đang ngồi ở đó.

Để đề phòng xảy ra chuyện, y bước lên hỏi mấy người đó rốt cuộc là thân phận gì.

Tính cách đa nghi của Dương Tiễn không hề thay đổi, y lập tức cảm nhận được sự bất thường, dù sao thực lực đã được đặt ở đó, nên Dương Tiễn cũng phát hiện điều không ổn, chỉ đành tìm một vị trí hẻo lánh ẩn nấp ở đó, chờ đợi thần vật thượng cổ giáng lâm.

Cùng với việc y biến mất tại chỗ, rất nhiều người cũng đã đến đó, họ có vẻ bình thường hơn một chút, không có âm mưu quỷ kế, chỉ đứng ở đó, loại người này tuân theo nguyên tắc ai cướp được thì của người đó, từ trước đến nay không bao giờ có chuyện bày mưu tính kế sau lưng.

Những người như vậy thường là tiên gia, ở đó trò chuyện, trông vô cùng thân thiện, chỉ là rốt cuộc không phải bề ngoài nhìn thân thiện

đến vậy, đợi đến khi sinh vật giáng lâm e rằng sẽ không dễ đối phó.

"Chẳng phải ngươi cũng vì thứ này mà đến sao, chẳng phải ngươi là người bói toán, có cảm nhận được rốt cuộc là thứ gì không?

Nói cho ta nghe cũng không sao, dù sao mọi người đều dựa vào thực lực." "Không có, cũng kỳ lạ, thứ này ta hoàn toàn không thể dò ra lịch sử của nó, trong sách cũng không có bất kỳ ghi chép nào, ta cũng vì thế mà muốn tìm hiểu rốt cuộc, nên mới đến đây, ta cũng sẽ không tranh giành với ngươi, dù sao ta cũng không cướp được, nên lúc đó ai cướp được có thể cho ta nhìn một cái để ghi vào sách là được rồi." Vừa nghe vị tiên nhân này không tranh giành, thái độ của mọi người liền càng trở nên tốt hơn, dù sao thêm một người bạn bớt một kẻ thù, là chuyện vô cùng tốt cho tất cả.

"Đó là đương nhiên, đợi lúc ta lấy được bảo vật, nhất định sẽ để tiên nhân ghi lại vào sách, ta cũng không phải loại người nhỏ mọn đó." "Ai, vị tướng quân đừng nói tuyệt đối như vậy a, dù sao loại chuyện này mọi người cũng không hay nói trước, lần trước cũng đã xảy ra như vậy, nên đừng quá sớm hạ định luận." "Ngươi không hiểu sao, ta có năng lực dùng thực lực này để lấy bảo vật vào tay, có ý nghĩa gì sao?

Bằng thân phận của ta, bằng thực lực của ta, ta cảm thấy căn bản không có đối thủ nào!" "Hảo, không hổ là tướng quân, khí phách vô song, bội phục bội phục!" Mấy vị tiên nhân kia đi đi lại lại ở đó, không có chút ý tứ gì.

Lâm Hiên đôi khi có chút nhàm chán nhìn bọn họ ở đó nói chuyện phiếm, mắt y lướt qua, liền thấy Đát Kỷ và Văn Trọng đang ẩn mình trong đó.

Quả nhiên là một lũ hồ ly già, ngay cả loại chuyện này cũng phải ẩn mình, cẩn thận như chính bản thân.

Chẳng phải sao, mọi người đều khá coi trọng loại bảo vật này, cái động tĩnh này không phải nhỏ, mấy ngày trước đã có người canh giữ ở đó rồi.

Mong chờ bảo vật có thể xuất thế sớm để chiếm làm của riêng, chẳng phải có một số người trời sinh đã có liên hệ với bảo vật sao, chỉ là đều thuộc về người đó, nên đôi khi cũng không cướp được, chỉ là lần này động tĩnh lớn như vậy, trận thế lớn như vậy, khẳng định có thượng cổ bảo vật sắp xuất thế.

Lúc đó mọi người cạnh tranh công bằng.

"Quả nhiên bất luận thứ gì cũng luôn có người đổ xô vào như thiêu thân lao vào lửa, đôi khi quá mức cũng không tốt, dù sao loại bảo vật này cũng không phải tiểu nhân vật nào cũng có thể có được, có biết bao nhiêu người si tâm vọng tưởng, mỗi lần đều không được, sau khi về lại niệm niệm không quên, sau đó sinh ra tâm ma." Cự Long lạnh nhạt nói, cảm thấy bọn họ giống như những chú hề nhảy nhót.

Lâm Hiên lần đầu tiên phát hiện Cự Long lại là một người như vậy, dù sao từ khi mới quen đến giờ, y vẫn luôn là một nhân vật cao lãnh, không hề phiền phức chút nào.

Thế nhưng bây giờ lại cùng y bàn luận, cũng chán ghét những lời léo nhéo ở đó.

"Không nhất định a, biết đâu có một số tiểu hạ mì khí vận ngút trời, mà có được thì sao?" Lâm Hiên không mấy bận tâm đến lời nói của Cự Long.

Dù sao mỗi người đều có suy nghĩ trong lòng và một số thủ đoạn nhỏ không ai biết, lúc đó, lật ngược kết quả được đối phương khẳng định vào tay những người yếu hơn mới là chịu thiệt...

Chương 445

“Không cần vì những người này mà bàn luận, chỉ cần chúng ta khi bảo vật xuất thế một cử nắm lấy, rồi toàn thân rút lui, những chuyện còn lại tự nhiên sau này sẽ tính.” “Dù sao lúc đó họ cũng không phát hiện ra, cũng không biết ai đã lấy, chỉ ở đó chó cắn chó mà thôi!

Đế Tân” Lâm Hiên nói.

Loại thời điểm này, không phải ai thực lực mạnh nhất, ai lợi hại nhất, mà là xem ai có năng lực nhất có thể lén lút lấy đi mà không bị người khác phát hiện.

Cự Long quay đầu nhìn một cái, không nói gì, chỉ lẳng lặng nhìn cái hố lớn trước mặt.

“Ngươi cũng quá mức cuồng ngạo rồi đấy, bây giờ trên thế giới ta là duy nhất thì sao chứ, ngươi có cho rằng mọi người có thể, có thể phong ấn ta lại lần nữa, khiến ta biến mất lần nữa không?

Ngươi nghĩ ngươi có cơ hội thắng để đấu với ta sao, lại dám ở đây buông lời ngạo mạn với ta!” Lâm Hiên không cho là đúng nói, nhưng mọi người là kẻ địch của ma, tự nhiên phải ra tay trước rồi mới sảng khoái, đợi đến khi mọi người đều đến đó rồi, nhất định có thể liên hợp phản thủ giam giữ ma, không thể để ma hoàn toàn biến mất, như vậy thì sao có thể trấn áp ma lại, tránh ma xuất hiện gây hoảng loạn lần nữa.

Nên hoàn toàn không để lời của ma vào mắt, dù sao ma nói nhiều như vậy cũng có khả năng là để kéo dài thời gian, trợ trưởng thực lực, loại tà ác như ma, dựa vào việc hấp thu dục vọng của con người, không chỉ con người, yêu, thần tiên đều mang dục vọng, nếu bị ma tìm thấy thì phải thu lấy, thực lực của ma sẽ lại tăng cường, lúc đó

mọi người sẽ không thể làm gì được.

Thời gian trôi qua thật nhanh, Đát Kỷ nhanh chóng phát hiện sự bất thường ở đó, cũng vội vàng đuổi theo sau, kết quả lại phát hiện Lâm Hiên đang nói chuyện với một con ma quỷ khác, trong lòng cả kinh liền trực tiếp rút pháp bảo ra, nói: "Chẳng ngờ lại căn bản không có bảo vật nào, mà là một ma vật xuất thế, khó trách động tĩnh lớn như vậy lại không có chút đồ vật gì, quả nhiên có tàn dư của ma lưu lại trên thế gian, mọi người mau lên, nhất định phải ra tay tiêu diệt nó, nếu không mối đe dọa đối với mọi người sẽ không nhỏ đâu, ta cũng biết, trong lòng mỗi người đều có một số chuyện không thể nói ra, nếu bị nó phát hiện một lần làm điểm yếu để nắm trong tay, thì đại sự sẽ không ổn!" Văn Trọng cũng lần đầu tiên không muốn đánh nhau với y, cùng kẻ thù hiếm thấy đứng bên cạnh mọi người, đối diện với kẻ địch duy nhất kia.

Tuy bình thường thích tranh cường háo thắng, rất nhiệt tình với các loại pháp bảo, muốn vượt trên tất cả mọi người, nhưng không có nghĩa là nhất định phải cùng phe với ma vật này, nếu bị nó lợi dụng, khẳng định sẽ chịu nhiều tổn thất, rồi lại bị phong ấn, dù sao từng vì nó mà khiến giới gần như sụp đổ, Nữ Oa khó khăn lắm mới trọng tạo thế giới, mới có được hoàn cảnh yên ổn như vậy.

Long Vương cũng từ trong biển phát hiện sự bất thường ở đó, dẫn theo lính tôm tướng cua đến.

"Trước đó Linh Châu đã có điều không ổn, chẳng ngờ lại lén lút bị nứt vỡ, mấy năm trước đã phản chiếu một cảnh tượng, thế giới chúng ta toàn bộ đều biến thành thế giới của ma vật, ta tuyệt đối sẽ không cho phép loại tình huống này xảy ra, quả nhiên hôm nay có ma vật xuất thế giáng lâm ở đây, hôm nay chúng ta nhất định phải tiêu diệt hoàn toàn nó, nếu không hậu hoạn vô cùng!" Long Vương vuốt râu, giận dữ nói.

“Chẳng phải lần đại chiến trước đó, đã sớm tiêu diệt hoàn toàn tất cả ma vật rồi sao?

Lúc đó thế giới trên toàn bộ đều là tro tàn, khó khăn lắm mới giành được thắng lợi, vì sao lần này lại có ma vật xuất hiện?

Rốt cuộc là chuyện gì, có ai có thể giải thích không?” Một vị thượng tiên nói.

Cự Long cuối cùng cũng biết vì sao lại cảm thấy quen thuộc, y nhận ra người đó, chỉ là vì sao lại biến thành ma?

Phải biết rằng nhập ma, trở thành ma vật, lấy thế giới làm địch, đối nghịch với quy tắc thiên địa, rốt cuộc là mối thù hận lớn đến mức nào, hoặc rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, mới khiến y đưa ra quyết định cay nghiệt như vậy, từ ngữ khí của y có vẻ như y nhận ra Lâm Hiên.

Nhưng Lâm Hiên hoàn toàn không có bất kỳ ấn tượng nào về y, nên, chỉ có thể là tiền thế của y có liên quan đến người này.

“Lâm Hiên, cẩn thận một chút, ngàn vạn lần đừng hành động lỗ mãng, người này không hề đơn giản, không phải ma vật thuần túy, mà là tu luyện nhập ma, nên mới trở thành ma, thực lực của người này, đã vượt trên tất cả chúng ta, đó là một luồng tà niệm của Nữ Oa duy nhất thoát ra sau trận đại chiến kia, xám xịt ẩn mình ở nơi âm u đáng sợ nhất thế gian, chẳng ngờ hôm nay lại xuất hiện rồi!” Cự Long âm trầm mặt nói.

Phải biết rằng năm xưa Nữ Oa vì bị thương rất nặng, vẫn luôn bế quan tu luyện, nên mới để y thoát ra, sau trận đại chiến kia Nữ Oa đã cố gắng tiêu diệt hoàn toàn, nhưng là tà niệm của Nữ Oa thì làm sao có thể dễ dàng thần phục chứ, nên đã phân ra một luồng thần thạch, trốn ở nơi giao hội của Tam Giới, vẫn luôn tu luyện vẫn luôn ẩn mình, bất kể pháp bảo thực lực của nó, đều vượt trên cả thế giới này, có thể xem thường tất cả mọi người.

“Chuyện đó là thật sao?

Chẳng phải chỉ dựa vào tất cả chúng ta, chẳng phải nếu thật sự là tà niệm của Nữ Oa, thì cũng có thể lý giải vì sao nó có thể ẩn nấp cho đến bây giờ, dù sao thực lực của vị đó, có thể biết rằng thế giới chúng ta cũng có thể tái tạo tà niệm, tự nhiên không hề tầm thường, nếu thật sự là như vậy, chúng ta chẳng phải có chút phiền phức rồi sao?” Thác Tháp Thiên Vương cảm thấy loại chuyện này có lẽ hoàn toàn không thể giải quyết được, không còn chút tự tin nào nữa.

Dù sao sự chênh lệch đã hiển hiện rõ ràng, sự khác biệt lớn lao khiến tất cả mọi người đều sinh ra sợ hãi, cảm thấy cuộc sống sau này sẽ là một mảnh u tối và vô vọng.

“Sợ sao?

Chẳng phải hôm nay nó mới vừa xuất hiện sao?

Nếu theo thực lực thật sự của nó, có lẽ đã không đợi đến hôm nay lâu như vậy, mấy ngàn năm trôi qua mới có thể xuất hiện, khẳng định thực lực kỳ thực căn bản chưa hoàn toàn khôi phục, chỉ có thể miễn cưỡng đột phá, thoát ra khỏi phong ấn đó mà thôi, bây giờ chúng ta không mau chóng ra tay hạ gục nó, muốn đợi nó quay về khôi phục thực lực sao?” Lâm Hiên một lời kinh tỉnh mọi người, họ đều nói quá tuyệt đối rồi, cứ nghĩ rằng chênh lệch quá lớn, căn bản không làm được, hoàn toàn không để ý rằng thực lực hôm nay của nó mới vừa xuất hiện còn đang cần kiểm chứng, căn bản không phải đối thủ của mấy người chúng ta, chỉ cần mọi người hợp sức dùng tất cả pháp bảo để đối phó, hai tay khó địch bốn quyền, khẳng định không đánh lại chúng ta.

“Vậy làm sao để phong ấn nó lại, tránh nó lại làm mưa làm gió, chẳng lẽ phải đợi nó trốn thoát, đợi nó tu luyện, khôi phục thời kỳ toàn thịnh rồi chúng ta mới bắt nó, căn bản không thể được phải

không?

Nên lúc này không làm thì còn đợi đến bao giờ!" "Lên đi!

Huynh đệ!

Đừng sợ, chúng ta ở đây có các vị thần tiên mà, chẳng lẽ lại sợ một con ma mới vừa thoát ra sao?

Vả lại lúc đó nếu nó trở nên mạnh mẽ, hấp thu tà niệm của chúng ta mà trưởng thành, chúng ta sẽ là tội nhân!" Thác Tháp Thiên Vương trước đó triệu hồi toàn bộ thiên binh thiên tướng, bao vây con ma lại thành một vòng tròn.

Nhưng con ma bỗng nhiên hóa thành một luồng khói, xuyên qua mọi người xuất hiện ở phía sau.

"Ngươi nghĩ ngươi có thể bắt được ta sao?

Từ bỏ đi?

Để ta xem trong nội tâm ngươi rốt cuộc có thứ gì!" Ma cười âm trầm, hóa thành một làn khói trêu đùa tất cả mọi người có mặt.

Lâm Hiên mặt không đổi sắc, nói với Long Vương bên cạnh: "Chẳng phải là Long Vương sao?

Ngươi có thể hóa nước thành băng, mau chóng đóng băng nó lại, chẳng lẽ ngươi lại để nó chui vào tâm trí dò xét bí mật sao?" Long Vương mới phản ứng lại, vội vàng thi triển pháp thuật, áp chế con ma.

Chỉ là con ma này thực sự xảo quyệt, lúc thì xuất hiện ở đó, lúc lại xuất hiện ở kia, phiêu hốt bất định, khiến mọi người vô cùng phát điên, nhưng lại không có cách nào.

Lâm Hiên lòng bàn tay ngưng tụ pháp thuật, đột nhiên vỗ một chưởng ra phía sau, hung hăng đánh con ma bị nội thương.

Sau đó y lại biến mất tại chỗ, đứng trên không, lẳng lặng nhìn con ma, "Trò vặt này ngươi nên sớm thu lại đi, chẳng phải ngươi vẫn muốn đánh nhau với ta sao?

Hôm nay chúng ta hãy hảo hảo chơi một trận, để ngươi cảm nhận được thế nào là tuyệt vọng!" Ma liếm liếm máu tươi trong miệng, cười một tiếng: "Ngươi quả thực đoán đúng rồi, ta đánh không lại ngươi, nhưng về thủ pháp ẩn tàng và ẩn nấp, ta lại cao hơn ngươi cả một thế giới, dù sao ta cũng học được từ Nữ Oa mà ra, tuy không có tác dụng gì lớn, nhưng ít ra cũng có thể đùa giỡn ngươi trong lòng bàn tay!" "Sao?

Chương 446

Ngươi nói tuyệt đối như vậy, nhưng sự phát triển của sự việc hình như hoàn toàn không giống như điều ngươi muốn." Lâm Hiên thản nhiên tự nhiên, trực tiếp vứt ra một thứ, trói con ma lại.

Ma nhất thời không đề phòng, bị khốn tại chỗ, nhưng khi muốn sử dụng chiêu biến mất, lại phát hiện nhanh chóng bị chặn lại.

"Chuyện gì vậy?

Rốt cuộc là thứ gì?

Lại có thể ngăn cản đường đi của ta!" "Ta ngẫu nhiên có được một thứ, ở bên trong không thể sử dụng pháp thuật, không thể sử dụng tất cả pháp bảo hay vũ khí, chỉ có thể dùng hai tay để chiến đấu." Lâm Hiên giải thích, vặn vẹo cổ, duỗi người, trực tiếp bước vào trong, "Thế nào, đủ để đánh ngươi hoa rơi nước chảy không!" "Vậy thử xem sao, phương pháp mới lạ như vậy, ta lần đầu tiên nghe có người muốn xông lên chịu chết!" Thân thể của ma sau khi hóa thành thực chất mạnh hơn cường độ thân thể của người khác gấp 100 lần, đao thương bất nhập, nên trong mắt y, loại hành vi này đơn giản là tự dâng lên làm đồ chơi, tùy tâm sở dục muốn làm gì thì làm.

Mọi người ở bên ngoài xem mà kinh hồn bạt vía, dù sao cũng biết thân thể của ma mạnh hơn rất nhiều, huống hồ còn có pháp lực và pháp bảo không tương xứng, nên mới bị tất cả mọi người coi là cái gai trong mắt, cái dằm trong thịt, mấu chốt là hình thức đặc biệt quỷ dị, không nói lý lẽ, khiến tất cả mọi người đều hận đến ngứa răng nhưng lại không thể làm gì được.

Nên khi có người muốn âm thầm tổ chức mọi người lại, họ không hề do dự mà đứng trên cùng một chiến tuyến.

Ma cũng không nói thêm lời thừa thãi, trực tiếp đấm một quyền xuống bên cạnh y, cười nói: “E rằng ngươi chưa từng bị người ta hảo hảo giáo huấn một trận phải không, lời nói của ngươi thật tiện, nhưng ta lại thích hợp với phong cách của ta, chỉ cần ngươi bằng lòng thần phục ta, lúc đó ta sẽ để ngươi vượt trên tất cả mọi người, muốn làm gì thì làm, ngươi có ngày càng cảm thấy thích ta không?” Lâm Hiên khó khăn lắm mới tránh được một quyền, sau đó lùi về phía sau, “Ngươi còn ở đó nói nhảm gì?

Bây giờ chúng ta đường đường chính chính đánh một trận, ngươi dám không?

Đối với ta mà lại sử dụng chiến thuật tâm lý, chẳng lẽ ngươi sợ đánh không lại ta sao!

Quả nhiên là đồ phế vật vô dụng, khó trách năm xưa bị tất cả mọi người một cử tiêu diệt, chỉ còn lại tàn dư này ở đây, e rằng cũng vì quá xảo quyệt nên mới bị người ta quên mất!” “Ha ha, ngươi không cần cố gắng dẫn ta đến sự phẫn nộ, dù sao ta không giống những người kia, tùy tiện khiêu khích vài câu là có thể chùn bước đầu hàng, ta bội phục sức chịu đựng của ngươi, ngươi thật sự không cân nhắc sao?

Với thực lực của ngươi căn bản không cần phải đứng chung với lũ quân tử giả dối kia, ngay cả lời nói của họ cũng chua chát đến mức khiến người ta tức giận!” Ma thừa lúc Lâm Hiên không chú ý, lại đá một cước đến, hung hăng giẫm y xuống đất.

“Hà tất phải làm loại giãy giụa vô vị này, không có pháp thuật và pháp bảo, sự chênh lệch giữa hai chúng ta có thể nói là một trời một vực, lại chọn một cái chết mất mặt như vậy, thật không hiểu nổi, huống hồ, ngươi không đánh lại ta, thà ngoan ngoãn đầu hàng, ta có thể giữ cho ngươi một toàn thây, đương nhiên nếu ngươi quỳ xuống

liếm chân ta, ta nói không chừng có thể thực hiện những lời hứa trước đó!" Lâm Hiên bị giẫm chân lên ngực, mặt đầy khinh thường, hung hăng mắng: "Ngươi đang nằm mơ giữa ban ngày sao, cái bộ dạng của ngươi, không những xấu xí mà còn lòng dạ đen tối, thật khiến người ta phát tởm, vả lại, ngươi nghĩ chúng ta đánh không lại ngươi sao, mới chỉ bắt đầu thôi mà ~!" Lâm Hiên đột nhiên một cú lật người, quật ngã con ma xuống đất, sau đó hung hăng bẻ gãy chân y.

Ma không cho là đúng, tự mình lại gắn chân về chỗ cũ: "Không ăn cơm sao?

Có chút khí lực như vậy, tiếp tục đi, giống như gãi ngứa cho ta vậy, bất luận ngươi có biến ta thành thịt băm thế nào đi nữa, ta đều có thể khôi phục nguyên trạng, nên a, chúng ta từ lúc bắt đầu đã định trước kết cục rồi." "Sự phục sinh của ta đại biểu cho sự ra đời của quy tắc mới cho thế giới này!" "Thật cuồng vọng, nói nhiều lời vô nghĩa như vậy chi bằng hảo hảo đánh một trận!" Lâm Hiên từ lúc đó đã biết nó có thể phục sinh vô hạn, y liền trực tiếp lấy ra Vạn Năng Giao Thủy.

Sau khi xoay người phi một cước, y lại đá ngã ma xuống đất, sau đó dùng Giao Thủy dán chặt tất cả các bộ phận lại.

"Phục chế a, phục nguyên a, đảo lộn a, ngươi chẳng phải vừa rồi đều nói khoác sao, ta cùng ngươi phí nhiều lời như vậy chi bằng hảo hảo đánh một trận, xem ra bây giờ ngươi không động đậy được nữa rồi phải không!" Lâm Hiên cười nói, Vạn Năng Giao Thủy này còn tốt hơn cả Phược Yêu Tác, nếu bị dính vào thì không có 10 ngày nửa tháng tuyệt đối sẽ không biến mất, món đồ này căn bản không có thuốc giải, bất luận thứ gì bị nó dính vào, đều không thể thoát được.

Vốn là dùng để trêu đùa người khác, chẳng ngờ hôm nay lại có chỗ dùng.

Vì mọi người ở bên ngoài xem mà kinh hồn bạt vía, cứ nghĩ Lâm Hiên không đánh lại con ma đó, dù sao ở giai đoạn đầu y bị đánh cho tơi tả, nhưng không ngờ sau đó lại dán chặt được con ma, thật khiến người ta khó tin.

"Thứ kỳ quái!

Chẳng phải không thể sử dụng pháp bảo sao?

Lại có thể giở trò lừa bịp!" Ma nghiến răng nghiến lợi hỏi.

Ma vùng vẫy trái phải nhưng không thoát ra được, liền trực tiếp mắng: "Đồ gian lận, công bằng đâu, ngươi lại dám lừa ta, thật quá đáng ghét, quả nhiên loài người đều xảo quyệt nhất, ta không nên tin tưởng ngươi!

Ngàn vạn lần đừng để ta nắm được điểm yếu của ngươi, nếu không ta nhất định sẽ khiến ngươi thống khổ cả đời!" Lâm Hiên khinh thường đá thêm hai cước trút giận, thản nhiên hỏi: "Ngươi đang nói gì?

Nói thêm hai câu nữa đi, tai ta gần đây hơi kém, không nghe rõ lời ngươi nói." "A, ngươi nghĩ như vậy là có ý nghĩa sao?

Bây giờ có thể nhốt được ta thì sao?

Ta sớm muộn gì cũng sẽ thoát ra thôi!" Ma dù bị trói, nhưng lại kiêu ngạo đến cực điểm, lời nói của y khiến mọi người tức đến ngứa răng.

"Không cần phí lời nữa, trực tiếp đánh là được rồi, ai muốn đánh hai trận, hoàn toàn có thể bước vào một trận pháp, có thể vào cũng có thể ra, do ta tùy ý thiết lập, nên không cần lo lắng, dùng thứ gì cũng được!" Lâm Hiên cười nói với mọi người.

Mọi người vừa nghe, liền trực tiếp rút pháp bảo bản mệnh ra, tuy không thể sử dụng pháp thuật, nhưng dùng làm côn đốt lửa cũng có

thể đánh con ma kêu oai oái.

"Nếu đã như vậy, vậy ta không khách khí nữa, đã sớm nhìn thứ này không vừa mắt rồi, cứ bay lượn mà không bắt được, giống như mây trên trời vậy, lần này đã chế ngự được nó, trước tiên hãy để ta hảo hảo trút giận rồi sau đó sẽ xử lý nó!" Thác Tháp Thiên Vương đã sớm bị trêu chọc đến phẫn nộ, bây giờ có cơ hội tốt như vậy trước mắt để đánh con ma, hà tất không làm chứ?

Không chỉ Thác Tháp Thiên Vương, Na Tra, cũng đều rút trường đao đoản thương của mình ra, đối với y một trận bạo tấu, đánh cho y nghi ngờ nhân sinh.

Tuy thân thể y cường hãn, nhưng nhiều người cùng xông lên như vậy, dù là sắt thép cũng không chịu nổi, bắt đầu cầu xin: "Ta sai rồi, ta sai rồi, các ngươi muốn ta làm gì cũng được, chỗ khác cứ tùy tiện đánh!" Thế là, mọi người nghe xong liền trực tiếp nhắm vào mặt y mà đánh tới tấp.

"Không hay rồi, ta chuyên môn đánh mặt, một con ma quỷ đen sì, lại còn không nhìn thấy, vậy còn chú trọng cái mặt làm gì?

Đánh thành đầu heo cũng không ai có thể nhận ra, là con ma cuối cùng trên thế giới, ngươi nghĩ ai muốn nhìn thấy cái mặt đó, nên cứ đánh đi!" "Chẳng phải sao, nghe nói ma quỷ thường kiêu xa dâm dật, đặc biệt thích cái đẹp, ta cũng thường xuyên được thấy, trừ cái mặt ra, những chỗ khác ta đều không đánh!

Để ngươi cảm nhận được thế nào là hủy dung!" "Các vị đạo hữu đừng vội, ta có một loại mật dược nhân gian, có thể khiến mặt của nó trở nên xấu xí hơn quỷ, mà loại thuốc này không có cách nào giải trừ, dùng để báo thù là tốt nhất, chẳng phải ta đã tìm thấy bình cuối cùng sao, chẳng ngờ bây giờ lại phải dùng lên người nó, thật lãng phí!" "Được rồi, đám trẻ con này sao cứ trực tiếp xông lên thế a!

Chẳng phải của ngươi hết sao, cho ai dùng chứ!

Đừng quên bây giờ chúng ta có chung kẻ địch, lúc đó nếu để nó thoát đi, chúng ta sẽ gặp phiền phức lớn, nên a, cứ ra tay càng tàn nhẫn càng tốt, tốt nhất là có thể trực tiếp giết chết nó, tránh sau này lại gây họa!" Ma nghe những lời đối thoại đó, trong lòng càng ngày càng tuyệt vọng, chỉ là vừa mới xuất thế lại phải chịu hình phạt tàn khốc như vậy, thật sự thảm không kể xiết!

"Kẻ này đáng sợ hơn ta!

Các ngươi đối xử với ta như vậy, nhưng tù nhân cũng nên có đãi ngộ khác chứ!" Ma giãy giụa kịch liệt, nhìn những thứ đã được chuẩn bị, thực sự không hiểu vì sao lại tàn nhẫn đến thế!

Tuy rằng năm xưa nó cũng từng làm như vậy, nhưng ít ra còn chừa đường sống cho thủ hạ, nếu không năm đó chắc chắn cả hai bên đều sẽ bị thương nặng.

Chương 447

Nếu không phải đột nhiên bị Nữ Oa đánh lén từ phía sau khiến người hỗ trợ không đủ, trực tiếp bị chúng ta "một mẻ hốt gọn", thì đâu ra mấy chuyện sau này.

"Ngươi ăn rau cải trắng nhiều quá nên bắt đầu nói nhảm sao, muốn đãi ngộ ư?

Năm xưa ngươi làm những chuyện tàn độc đến thế, giờ lại si tâm vọng tưởng ta sẽ có chút lòng tốt với ngươi, còn dạy ta cách đối xử tử tế với kẻ thù của mình à?" Lâm Hiên cười gằn, cảm thấy suy nghĩ của tên này thật nực cười.

Kẻ Ma này cũng si tâm vọng tưởng như vậy, xem ra nó cũng bị thủ đoạn của mọi người dọa sợ rồi.

Dù sao thì đủ loại thuốc, vật phẩm, bột dược không rõ nguồn gốc đều được dùng lên người nó, thậm chí một số tiên nhân điên cuồng còn coi nó như đối tượng thí nghiệm, trực tiếp dùng đan dược trên cơ thể nó.

Ma quỷ cuối cùng không chịu nổi nữa, tác dụng của keo vạn năng cũng sắp biến mất.

"Đợi ta dùng thêm một lần nữa lên người nó, nếu không lát nữa nó mà thoát ra, thứ này có thời hạn, chốc nữa mà để nó chạy thoát, chỉ sợ sẽ có chuyện không hay cho tất cả chúng ta.

Vừa rồi nó đã nói gì với ta, ta cũng ghi nhớ trong lòng, chắc chắn sẽ quay lại báo thù.

Ma là loại sinh vật ghi thù dai hơn cả phụ nữ." Lâm Hiên nghiêm túc nói với mọi người.

Chư vị tiên nhân cuối cùng cũng dừng tay, nói với Lâm Hiên: "Vậy xin ngài hãy nhanh chóng dùng thêm một lần nữa lên người nó, tiện thể chúng ta sẽ dùng Khốn Tâm Tỏa trói chặt con Ma đó lại, rồi áp giải vào địa lao.

Còn việc xử trí thế nào thì chúng ta cần phải thương thảo kỹ lưỡng, mọi người có ý kiến gì đều có thể đề xuất." Tỷ Can cũng cảm thấy phương pháp này hiện tại là tốt nhất, gật đầu đồng ý.

Những người khác càng không có ý kiến gì, dù sao cũng không có phương pháp nào tốt hơn.

Lâm Hiên lấy keo vạn năng ra, lại đổ lên người nó, nhìn khuôn mặt dữ tợn và phẫn nộ của nó, trong lòng không khỏi vui sướng.

"Nhìn xem, dù sao ngươi cũng sẽ rơi vào tay chúng ta.

Vừa rồi ngươi đã kiêu ngạo khiêu khích chúng ta, còn nhớ không?

Giờ thì trở thành tù nhân, còn đòi ta thương xót, chuyện này càng khiến mọi người phẫn nộ hơn thôi!

Năm xưa nếu không phải vì ngươi gây rối, thì bây giờ tài nguyên cũng sẽ không thiếu thốn đến thế, dẫn đến việc mọi người tranh giành!" "Có bao nhiêu đại năng lừng danh một thời đã phải vẫn lạc vì ngươi!

Có bao nhiêu người vô tội bị liên lụy, dẫn đến ly tán gia đình, tan nhà nát cửa!

Nếu bây giờ ta truyền bá tin tức ngươi đã bị bắt giữ cho mọi người, chỉ sợ ngươi sẽ không còn chút thương hại nào nữa!" Lâm Hiên cười nanh ác đe dọa.

Nó không khỏi run rẩy, chỉ cảm thấy giờ đây hận không thể xẻ nó thành từng mảnh, ném cho chó ăn, ném xuống biển cho cá nuốt, để lũ người cá ăn thịt tùy ý, đến mức thi cốt vô tồn!

Kẻ này căn bản không nên tồn tại trên thế giới này, mà phải biến mất!

Trở thành vết nhơ đen tối duy nhất trong lịch sử thế giới này!

Chẳng phải như vậy sẽ tốt hơn sao?

Cứ thích xuất hiện gây chuyện.

"Ngươi cũng biết xã hội hiện tại là kẻ mạnh ăn thịt kẻ yếu.

Bây giờ lại còn nói chuyện năm xưa với ta, nếu ngươi không quá yếu thì đã không trở thành tù nhân của ta, mặc ta tùy ý xử trí.

Dù sao ai cũng không biết hiện tại phong thủy luân chuyển, nếu ngươi để ta cảm thấy ta chắc chắn sẽ không nương tay với thủ hạ, cũng sẽ không khiến cục diện bây giờ trở nên cứng nhắc như thế này." Ma quỷ không hề có chút hối hận nào, chỉ cảm thán chuyện năm xưa, hận không thể làm tuyệt tình hơn một chút.

"Ngươi biết không, khi đó trong mắt ta, ngươi chẳng khác gì lũ kiến hôi, đủ loại khinh bỉ, hận không thể nghiền nát tất cả các ngươi rồi cho chó ăn!

Ha ha ha ha!

Đồ rác rưởi!" Lâm Hiên vì thế không thể chịu nổi cái vẻ mặt đắc ý đó, rõ ràng đã trở thành tù nhân của chúng ta, nhưng lại vẫn kiêu ngạo đến thế.

"Câm miệng!

Nói thêm một lời nữa, đừng trách ta dùng những thủ đoạn tàn độc với ngươi!

Dù sao những kẻ như ta là âm hiểm nhất, thứ gì cũng có, chưa từng thấy qua, chỉ có thứ ta chưa dùng!

Ngươi muốn thử từng thứ một không?

Ta tuyệt đối sẽ thỏa mãn ngươi, để ngươi cảm nhận sự tuyệt vọng của thế gian, để ngươi nếm trải sự phẫn nộ của ta!" Lâm Hiên tát mạnh một cái, cười nhạo nói.

Toàn bộ tiên nhân Đạo gia đi phía sau, nghe những lời đó, hận không thể xông lên tranh giành thêm, đánh cho nó một trận thật đau!

Thật đúng là đồ bại loại phế vật trên thế gian này!

Ma không có một thứ gì tốt đẹp.

Sau trận đại chiến năm xưa, nơi nào nó đi qua đều hoang tàn xơ xác, người thân của nó đều bị bắt, bị đối xử như chó, như rác rưởi, tùy ý xử trí, hành động theo tâm trạng, có khi còn phải dâng trẻ con cho nó theo định kỳ.

Vốn tưởng rằng sau khi Nữ Oa ra tay sẽ tiêu diệt hết, sẽ không còn xuất hiện nữa, cũng sẽ không còn chuyện như vậy xảy ra nữa, nhưng không ngờ lại có một kẻ lọt lưới.

Chương 448

Chỉ là Nữ Oa hiện tại đã bế quan nhiều năm, căn bản không màng thế sự, các đại năng năm xưa đều đã vẫn lạc, hiện tại đều là những tiên nhân đại năng mới, thực lực căn bản không thể sánh bằng thời điểm đó.

"Đừng quên, năm xưa ta đã mềm lòng mà thả ngươi, nhưng giờ ngươi lại không biết điều, dám đối xử với ta như vậy!

Lâm Hiên!

Ngươi không nhớ ta có thể thông tin sao, thứ ta có đều ở đó cả, đừng quên nhé, đến lúc đó ta sẽ quay lại.

Hiện tại chỉ là tạm thời rơi vào cảnh tù đày thôi, tình huống này sẽ nhanh chóng thay đổi!" Ma thần thần bí bí nói.

Lâm Hiên không giận mà còn cười: "Ngươi đã ăn cơm ta cho đi, nhưng sau đó lại làm ra những chuyện gì?

Chẳng lẽ ngươi thật sự không nhớ chút nào sao?

Đừng nói những lời này với ta, đừng dùng tình cảm để đánh bài?

Ta khuyên ngươi nên tìm người khác đi!" Điều Cự Long lo lắng quả nhiên đã xảy ra, không ngờ Ma lại thật sự có liên hệ với nó, chỉ là sự thật lại đau lòng đến thế.

Ma thấy không thể châm ngòi cơn giận của Lâm Hiên, liền quay sang nhìn Cự Long, đột nhiên vô cùng thâm tình nói: "Xích Phong!

Cứu ta, ta đây!

Người yêu An Tảo đây!

Ta bị bọn chúng giam cầm rồi, mau thả ta ra!

Cầu xin ngươi!

Được không!" Thần tình Cự Long ngẩn ra, đứng ngây tại chỗ, đột nhiên như phát điên túm lấy cổ Ma hỏi: "Ngươi đã làm gì An Tảo?

An Tảo ở trong cơ thể ngươi, ngươi đã làm gì nó, đồ ma quỷ đáng ghét!

A, a, nếu ngươi không nói, ta có cách để ngươi mở miệng!" "Ha ha ha ha, Xích Phong!

Ha ha ha ha, ta sẽ không nói cho ngươi biết đâu.

Có bản lĩnh thì hãy khiến An Tảo rời khỏi cơ thể ta đi.

Ta nói cho ngươi biết là không thể đâu, ta đã hóa giải An Tảo rồi.

Bây giờ ta và An Tảo là một, ngươi thấy sao?

Ngươi không nỡ buông ta ra đúng không, không nỡ thả ta đi đúng không?

Biết đâu ta có thể giữ lại một chút lương tâm cho ngươi.

Bằng không cứ thế này tiếp diễn, ngươi sẽ sớm bị ta ăn thịt!

Rồi trên thế gian này từ nay sẽ không còn An Tảo xuất hiện nữa!" Ma ngày càng tàn nhẫn, không kiêng nể gì mà khiêu khích giới hạn của người trước mặt.

"Hãy phẫn nộ đi, càng phẫn nộ càng tốt, như vậy ta mới có thể hấp thụ sự phẫn nộ!

Ha ha ha ha, chờ thêm thời gian, khi ta khôi phục thực lực, chắc chắn có thể trốn thoát.

Không khiến nơi này long trời lở đất, ta thề sẽ không dừng lại!

Chúng sinh đều là kiến hôi!

Để ta sử dụng!" Lâm Hiên nhìn Cự Long đang kích động tột độ,

liền quát lên: “Bình tĩnh một chút, ngàn vạn lần đừng để nó kích động thành công!

Nếu ngươi nổi giận lúc này, chẳng khác nào cung cấp chất dinh dưỡng, để nó tăng trưởng thực lực.

Đến lúc đó nó muốn làm gì cũng không ai đánh lại!

Cái lý lẽ nông cạn dễ hiểu như vậy, ngươi không hiểu sao?” Cự Long đột nhiên cười lạnh: “Ta đương nhiên biết điều đó.

Nhưng ta làm sao có thể cung cấp chất dinh dưỡng cho nó được?

Ta đã sớm không còn thất tình lục dục rồi.

Ngươi lợi dụng chút tình cảm duy nhất trong lòng ta để uy hiếp ta?

Ta sẽ cho ngươi biết thế nào là thống khổ, những kẻ dám ức hiếp ta đều phải gánh chịu hậu quả!

Ta cũng không phải là người dễ bắt nạt!” Địa lao gian khổ nhất trên thế giới này, chính là Thiên Đình, bên trong không có thất tình lục dục, là nơi hoàn toàn giam giữ Ma tốt nhất.

Ma làm sao không biết, nơi mà Cự Long muốn đưa nó đến là nơi duy nhất nó căm ghét.

Năm xưa cũng từng muốn tiêu hủy nó, nhưng hoàn toàn không thể xử lý được.

Chương 449

Chỉ là nếu đến lúc đó nó thực sự tiến vào đó, thì đó thật sự là nơi dễ dàng để nó lật mình.

“Khoan đã, ta bàn với ngươi một điều kiện này, chỉ cần ngươi thả ta, ta sẽ phân thân An Tảo ra cho ngươi!

Dù sao hai huynh muội các ngươi là người thân duy nhất trên thế gian này, lẽ nào ngươi nỡ để An Tảo mãi mãi chịu thống khổ trong cơ thể ta sao!?” Ma nói.

Nhưng lúc này Cự Long hoàn toàn không để ý.

Dù sao lúc đó nó không có chút sức lực nào, thực lực yếu nhất, không làm được gì.

Có nhiều bí tịch thượng cổ như vậy, từ từ thử từng cái một cũng không phải không được.

“Ngươi nghĩ hiện tại trừ An Tảo ra, còn có thứ gì có thể uy hiếp ta sao?

Chẳng qua năm xưa vì tiện cho việc tu luyện, ta đã sớm trừ bỏ toàn bộ thất tình lục dục rồi, cho nên bây giờ những lời ngươi nói với ta đều vô dụng.

Hiện tại không bằng ngươi hãy nghĩ cách làm sao để giảm thiểu tổn hại thấp nhất cho mình đi, dù sao đến lúc đó ta sẽ tiến hành những thí nghiệm tàn khốc vô nhân đạo với ngươi.

Một lần không được thì hai lần, sớm muộn gì ta cũng có thể tách hai người các ngươi ra!” Cự Long hoàn toàn không sợ Ma làm ra hành vi khiến nó hối hận.

Nó thỉnh thoảng sẽ dùng chút thông minh để trốn thoát, nhưng Cự

Long cũng có năng lực bắt nó trở lại.

“A a a!

Chẳng lẽ ngươi thật sự không sợ sao?

Dù sao loại người tham sống sợ chết như ta luôn có những thủ đoạn nhỏ!

Nếu ta không thoải mái thì nhất định phải kéo ngươi cùng không thoải mái!

Ha ha ha, nghe thấy chưa!

Ngươi đang cầu xin ta đấy chứ, không phải sao!” Nhìn thấy Ma sắp bị đưa đến bên cạnh dòng nước Thiên Trì, nó đột nhiên bắt đầu giãy giụa kịch liệt, muốn nhảy ra ngoài, nhưng làm sao có thể để nó toại nguyện được?

Đương nhiên mọi người liền kiên quyết tóm Ma lại.

Để đối phó với nó, mọi người đã không biết tốn bao nhiêu pháp bảo và tinh lực, lúc này cơ hồ nguyên khí đại thương.

Nếu để nó trốn thoát thêm lần nữa, đến lúc đó muốn bắt lại sẽ không phải là chuyện dễ dàng.

Mọi người làm sao không hiểu vì sao Ma lại kích động đến thế, chẳng qua vì dòng nước này thực sự là nỗi sợ hãi như ác mộng đối với nó.

“Thật sự không còn một chút đường thương lượng nào sao?

Hơn nữa ta cũng không phải là kẻ xấu xa trong mắt ngươi, ta chỉ hơi tinh nghịch một chút thôi.

Ngươi xem, từ khi ta xuất hiện đến giờ cũng chưa từng làm bất cứ chuyện gì gây tổn hại, cũng không nguy hiểm, tại sao ngươi có thể tàn nhẫn như vậy chứ?

Mà những người tu tiên, nếu vì chuyện này mà nhiễm một chút tâm ma thì sao đây?" Ma đang cố gắng thương lượng, bề ngoài như đang cầu xin sự tha thứ, nhưng thực chất lại đang lén lút quan sát xung quanh, tìm kiếm cơ hội thoát thân.

Lâm Hiên hoàn toàn không phát hiện ra âm mưu quỷ kế của nó, chỉ nghĩ nó đang giãy giụa trong tuyệt vọng.

"Đừng làm những hành động vô ích nữa, ngươi nghĩ mình có thể trốn thoát sao?

Bây giờ nói chuyện tình cảm với ta thì hơi muộn rồi.

Trước kia ngươi kiêu ngạo khiêu khích người khác như thế nào, sao bây giờ không thấy nói một lời nào?

Chẳng qua là ngươi muốn kéo dài thời gian, làm giảm cảnh giác của ta, rồi sau đó lén lút xâm nhập vào tâm trí, hấp thụ năng lượng tiêu cực của ta, để tăng cường thực lực, rồi nhân cơ hội trốn thoát thôi!" Văn Trọng cười lạnh một tiếng, "Vậy bây giờ ngươi đang.

Ngươi đang thành toàn cho Ma, nói nhiều lời vô ích như vậy làm gì?

Trước tiên hãy ném nó vào trong ao đi, làm vậy không được sao?" Hoang trực tiếp duỗi chân, một cước đá Ma vào trong, một loạt động tác như nước chảy mây trôi.

"A!" Theo một tiếng kêu thảm thiết, Ma vùng vẫy trong Thiên Trì, muốn thoát khỏi nơi đáng sợ đó.

Thật sự quá kinh khủng, phải biết rằng thứ này không chỉ có thể làm tiêu tan ý chí của nó, khiến thực lực biến mất, nếu cứ kéo dài ngày qua ngày, nó sẽ hoàn toàn biến mất.

Không, thực sự không cam tâm, tại sao lại đột nhiên thất bại như vậy, dù sao nó cũng chỉ vừa mới bắt đầu thôi mà?

Đều chưa kịp làm gì, đã bị chúng ta làm hết tất cả mọi thứ.

Chuyện bí mật không nên phát triển như vậy, khi nó đột nhiên xuất hiện, đáng lẽ phải trực tiếp khiến sinh linh đồ thán, ít ra cũng phải được tiêu sái một thời gian.

Nhưng lần này lại thảm hại đến thế, bị bắt rồi còn bị chế giễu một phen.

Rốt cuộc có chuyện gì không ổn đã xảy ra vậy, nó cảm thấy mọi chuyện căn bản không nên phát triển như thế này, mà phải mất một thời gian mới có thể kết thúc.

“Ta là quân tử có thù tất báo, sớm muộn gì cũng có một ngày ta sẽ tìm cơ hội rời khỏi nơi này, sau đó sẽ tìm từng kẻ thù một.

Chương 450

Ta sẽ ghi nhớ khuôn mặt của ngươi, để ngươi cảm nhận cảm giác thống khổ không muốn sống, để ngươi đối mặt với thứ đáng sợ nhất trên thế giới này!" "Phì, đã là một tù nhân rồi, mà còn dám phóng túng như vậy với ta sao?

Không cho ngươi nếm chút khổ sở, sợ ngươi không biết hối hận là gì!" Tháp Tháp Thiên Vương trực tiếp mắng nó giận dữ.

"Thiên binh thiên tướng, vài người luân phiên nhau canh giữ ở đây, cứ một canh giờ đổi ca một lần, cứ một canh giờ đổi ca một lần.

Nhất định phải canh chừng nó thật kỹ, nếu không đến lúc đó nó mà biến mất, trách nhiệm này sẽ do các ngươi gánh chịu.

Các ngươi phải biết rõ, đến lúc đó sẽ bị phạt đày vào súc sinh đạo luân hồi!" Tháp Tháp Thiên Vương hạ lệnh chết.

"Rõ!" Chuyện dây dưa bấy lâu cuối cùng cũng khép lại trước mắt mọi người.

Chỉ là việc này kết thúc cũng có nghĩa là mọi người sẽ sớm đối địch với nhau.

Nhưng cũng không phải là quá sớm, dù sao mọi người bây giờ nguyên khí đại thương, chiến đấu cũng không phải là chuyện hay.

Phải đợi sau này thực lực tăng lên mới có cơ hội.

"Lâm Hiên, ngươi ở bên trong nói chuyện với Ma quỷ lâu như vậy, sẽ không phải là đã giao dịch gì với nó chứ?

Hơn nữa gần đây pháp lực của ngươi đại tăng, lại có được nhiều kỳ ngộ đến vậy, khiến ta thực sự nghi ngờ rốt cuộc ngươi có bí mật gì không thể nói ra không." Đế Tân đột nhiên quay người chất vấn

Lâm Hiên.

Không hỏi thì thôi, vừa hỏi ra mọi người đều cảm thấy hứng thú.

Quả thật kỳ ngộ của Lâm Hiên nhiều đến mức khiến người ta ghen tị.

Nếu Lâm Hiên thật sự đã giao dịch với Ma, thì e rằng mọi người cũng không thể dung thứ được.

Dù sao đó là chuyện mọi người căm ghét nhất.

Vừa rồi Lâm Hiên ở bên trong cũng đã nói chuyện khá lâu, mọi người cũng không nghe rõ được hết.

Khó mà đảm bảo không có gì giấu giếm.

Để đề phòng vạn nhất, tốt nhất là phải hỏi rõ ràng.

"Ý ngươi là đang nghi ngờ ta sao?

Ngươi nghĩ ta có thể dễ dàng gặp phải những chuyện như thế này sao?

Nếu không phải có pháp bảo của ta, nếu không phải có những thứ của ta, ngươi nghĩ bây giờ ta có bị Lục Hỉ lợi dụng, trở thành tù nhân của ngươi, để ngươi sai khiến, sỉ nhục sao!" Lâm Hiên lạnh lùng hừ một tiếng, thất vọng nói: "Bây giờ vì một câu nói của ngươi mà lại nghi ngờ ta.

Nếu ta thật sự muốn hợp tác với Ma, thì e rằng tất cả mọi người đều không thoát được.

Dù sao thực lực của ta ngươi cũng đã biết rõ rồi!

Thêm một kẻ địch thì mất đi một người bạn, trong lòng ngươi nên cân nhắc kỹ lưỡng!" "Dù sao đến lúc đó mà lựa chọn sai lầm, thì sẽ phải gánh chịu hậu quả!" Cự Long vẫn luôn đứng bên cạnh Lâm Hiên, vô điều kiện tin tưởng hắn.

Huống hồ đến lúc đó nó còn có chuyện khác cần làm, cũng có thể giúp đỡ Lâm Hiên.

Hơn nữa, những kẻ đó nói năng hoa mỹ như vậy, lại không thể hòa hợp với Lâm Hiên.

Thoạt nhìn, đều là những kẻ đạo đức giả.

Chẳng qua vì có kẻ địch chung là Kim Cương mà đi cùng nhau, sớm muộn gì cũng sẽ chia rẽ.

Nếu không chia rẽ như vậy, e rằng sẽ không ngừng đâm lén sau lưng.

"Ngươi đang uy hiếp ta sao?

Hơn nữa vừa rồi ta cũng chỉ hỏi thăm thôi, đâu có bất kỳ ngữ khí chất vấn nào?

Tâm tư ngươi vốn đa nghi cũng không trách ta được, lẽ nào ta nói không đúng sao?" Đế Tân vẫn tiếp tục châm ngòi ly gián, làm như không có chuyện gì.

"Tùy ngươi, dù sao ta cũng sẽ không giải thích quá nhiều với ngươi.

Nếu ngươi muốn đánh thì cứ việc ra tay, xem ai lợi hại hơn ai.

Nếu ta thật sự không cẩn thận gây họa, thì chuyện của ta chưa bao giờ quan tâm đến hậu quả cả!" "Hơn nữa, ngươi nghĩ mình có tư cách đứng ở lập trường của ta mà chất vấn ta sao?" Lâm Hiên nhìn mọi người, cười nhạo nói.

"Chẳng phải vì không còn kẻ địch chung nữa, nên mới bắt đầu tỏ thái độ khác, nhìn chằm chằm bức người, muốn chia rẽ sao!

Ha ha, đúng là ngụy quân tử, nhìn mà phát tởm!" "Rõ ràng là ngươi có lỗi trước, nhưng lại không để người khác nêu vấn đề mà

phải đối xử châm chọc với ta như vậy.

Quả thật là người tiểu nhân tâm địa hẹp hòi, thảo nào không ai muốn ở chung với ngươi.

Loại người như ngươi, sớm muộn gì cũng gây họa!" Đế Tân nói một cách chính nghĩa, cứ như Lâm Hiên là kẻ thập ác bất xá vậy.

"Huống hồ ngươi cũng biết vật tư trên thế giới này khan hiếm đến thế, đủ loại pháp bảo lại càng không thể thiếu.

Chương 451

Một mình ngươi lại sở hữu nhiều như vậy, không chia sẻ với mọi người, ngươi nghĩ có hợp lý không?

Có công bằng với mọi người không?

Cho nên ta cho rằng ngươi nên lấy toàn bộ 10 pháp bảo pháp khí của mình ra." Lâm Hiên lập tức ngớ người ra, mạch não này thật khó hiểu.

Chẳng lẽ đồ ta có, ta phải chia cho ngươi sao?

Bản thân ngươi tất cả mọi thứ đều không muốn lấy ra chia sẻ cho mọi người, bây giờ đồ của ta thì ta lại nhất định phải lấy ra cho ngươi.

Lý lẽ gì vậy, đạo đức ràng buộc sao?

Thật nực cười.

"Đầu óc ngươi gần đây có vấn đề à?

Không khỏi thầm nghĩ tên này đang nói nhảm gì vậy.

Những thứ đó là do ta tìm được, là kỳ ngộ của ta, tại sao ta phải chia cho ngươi?

Ngươi nói không cảm thấy quá hoa mỹ sao?

Có rất nhiều thứ ngươi chưa từng thấy chia sẻ ra, bây giờ ta có đồ tốt thì nhất định phải chia sẻ ra!?" Lâm Hiên chế giễu nói với mọi người.

Thật đúng là một đám người không thể nói lý lẽ được, không những không cảm ơn, mà bây giờ còn muốn đòi hỏi, muốn ta chia đồ của mình ra.

Thật nực cười, ta cảm thấy có đồ tốt thì nên chia sẻ, lý luận này là thứ nực cười nhất trên thế giới này.

"Cho nên ngươi quả nhiên đã giao dịch với Ma, có bí mật không thể cho người khác biết đúng không?

Nên mới hoảng hốt như vậy, muốn giải thích ở đó, chẳng lẽ ta không nên thử một chút sao?" Đế Tân không sợ chết mà bịa chuyện ở đó.

Chỉ cần có thể khơi gợi sự tức giận và nghi ngờ của mọi người đối với Lâm Hiên là đủ rồi.

Cho dù lời nói của hắn có giả dối, không nghiêm túc đến đâu, thì có sao đâu, mọi người sẽ tin vào chuyện trước mắt.

Đế Tân lạnh lùng nhìn.

Bây giờ mọi người đều xông lên, cũng không thể đánh lại Lâm Hiên, nhưng hắn có thể khơi gợi sự tức giận và nghi ngờ của mọi người đối với Lâm Hiên.

Kẻ này là một tồn tại đáng sợ hơn cả Ma, không thể cứ để nó phát triển như vậy được.

Tất cả mọi người đều là kẻ thù chung, chỉ cần biến Lâm Hiên thành loại đó, mọi chuyện sẽ dễ dàng xử lý.

"Ngươi đang nói những lời lẽ không logic, ghen tị sao?

Ngươi muốn biến ta thành kẻ thù của mọi người, để giảm bớt uy hiếp của ta đối với ngươi sao?

Đừng tưởng ta không biết những tiểu xảo đó, chẳng phải vì ta kết minh không thành công, thực lực của ngươi tăng lên một đoạn lớn, không đánh lại ta nên muốn sau lưng thiết kế hãm hại ta sao?" Lâm Hiên như không ngờ được, những lời của Đế Tân lại được tin đến

thế, mọi người đều nhìn hắn với vẻ nghi ngờ, sợ Lâm Hiên đột nhiên làm ra chuyện gây hại.

Càng nghe càng tức giận, thậm chí muốn một hơi đánh chết tên Đế Tân này!

Thật là một kẻ dối trá, đến lúc này rồi mà còn có thể ở đó châm ngòi ly gián, khuấy động phong ba.

Đế Tân mặc kệ Lâm Hiên, hôm nay không thành công thì thành nhân.

Hắn thấy tình hình hiện tại, mọi người ước chừng đã tin được một nửa rồi, chỉ cần thêm vài bó củi nữa, để ngọn lửa cháy mãnh liệt hơn.

"Mọi người nghĩ xem, tại sao Ma lại dễ dàng nghe lời hắn như vậy, lại sợ hãi đến thế?

Ta cảm thấy chắc chắn có vấn đề!

Dù sao năng lực của hắn cũng không phải để trưng bày, tại sao lại nhanh chóng bị pháp bảo tùy tiện khống chế, hoàn toàn không có cảm giác uy hiếp như năm xưa?

Huống hồ, chẳng lẽ mọi người không cảm thấy thực ra hắn đang giăng bẫy cho mọi người sao?

Mục đích là để mọi người nhảy vào, không chỉ nghi ngờ hắn, rồi sau đó lại tin tưởng, sau đó nữa lại bị hắn đâm một nhát sau lưng.

Đến lúc đó trên thế giới này ai có thể đối phó Lâm Hiên, ai mà không sợ chứ!" "Kẻ này thâm mưu viễn lự, quỷ kế đa đoan, mọi người nhất định phải hiểu rõ, đừng để bị lừa!

Hơn nữa nếu chúng ta hôm nay có thể thành công, kết quả là chưa chắc có thể có được tất cả pháp bảo và kỳ ngộ trên người hắn.

Nhưng mọi người phải hiểu rõ, rốt cuộc là muốn chọn tin hắn hay tin ta, hãy xem mà làm đi.

Dù sao kết quả thời gian của ta cũng đã cho mọi người thấy rồi, đừng để mọi người dễ dàng bị hắn lừa gạt!" Đế Tân ngày càng tức giận, cứ như người trước mắt là kẻ thù giết cha của hắn vậy, hận không thể xẻ Lâm Hiên thành tám mảnh.

Lâm Hiên nhìn Đế Tân như nhìn trời, không ngờ hắn lại có tài ăn nói tốt như vậy, có thể nói đen thành trắng, khả năng lật lọng, khả năng bịa chuyện đều tuyệt vời đến thế!

"Cái tài ăn nói, cái tài lực này, năm xưa không đi viết sách trời thì thật phí.

Chương 452

Không chừng bây giờ đã là một phú ông rồi.

Ngay cả ta cũng suýt chút nữa đã phải nghi ngờ loại người như vậy rồi.” Lâm Hiên vỗ tay bôm bốp.

Bề ngoài mọi người giả vờ hồ đồ, nhưng trong lòng cũng hiểu rõ.

Dù sao những người còn sống đến giờ cũng không phải kẻ ngốc, chỉ là vẫn luôn cân nhắc xem giữa hai bên ai đáng tin cậy hơn.

Chỉ là hiện tại nhìn thì lời nói của cả hai người đều không đáng tin lắm, nhưng nếu thật sự phải chọn, e rằng sẽ chọn Lâm Hiên.

Thực lực, năng lực, kỳ ngộ, tất cả đều ở đó.

Ai chọn sai người đó là kẻ ngốc.

Dù sao ở bên cạnh Lâm Hiên, chưa chắc không thể có được những thứ không giống nhau, một khi có được, mọi người đặc biệt kích động.

Hơn nữa, tuy Lâm Hiên là ngụy quân tử, nhưng tuyệt đối không làm ra chuyện giết người cướp của.

Bình thường hắn chỉ mồm mép tép nhảy, thật sự không được thì sẽ làm một trận.

Kẻ thua sẽ cam tâm tình nguyện đưa đồ ra, mà cũng không nhất định ai sẽ muốn tất cả.

Cho nên mọi người thực ra khá dễ ở chung.

Nhưng Đế Tân thì không giống vậy.

Trong lòng hắn không phục, đồng thời cũng ghen tị.

Dù sao cùng xuất phát điểm như mọi người, Lâm Hiên lại có thể sống tốt đến thế, nổi bật đến thế, thực sự khiến người ta cảm thấy bị ức hiếp.

Hắn hao tốn tâm tư không được, làm ra những chuyện thương thiên hại lý, nhưng cũng chỉ vừa vặn đạt được ngang bằng với Lâm Hiên.

Mà Lâm Hiên lại nhanh chóng có được một cơ hội khác, đẩy hắn lại phía sau.

"Đế Tân (lời hứa tốt), đừng gây sự nữa, an phận thủ thường không tốt sao?

Tại sao cứ phải đấu đá nội bộ sống mệt mỏi đến thế?

Thật không hiểu nổi.

Những vị nữ lão sư này thật sự là phúc khí của ta.

Ngươi không thể trực tiếp đánh nhau với ta sao?

Cần gì phải thế chứ?" Lâm Hiên trực tiếp hạ chiến thư với Đế Tân: "Ta cho ngươi 10 ngày.

Chúng ta sẽ quyết một trận thắng thua.

Nếu ngươi thua, thì từ nay biến mất khỏi mắt ta, đừng gây sự nữa.

Bằng không, ta sẽ cho ngươi nếm trải thống khổ, nếm trải tuyệt vọng!" Đế Tân không ngờ mọi người lại không tin lời hắn chút nào.

Hắn vốn tưởng có thể dễ dàng làm phụ trợ tốt, nhưng ai ngờ từng người một đều tinh ranh như quỷ.

Bây giờ sự việc đã lớn chuyện rồi, căn bản không có cách nào từ chối.

Nếu bây giờ bỏ chạy, e rằng sẽ bị người khác chê cười, cho nên chỉ có thể đối mặt với khó khăn.

"Ngươi đừng có khiêu khích ta, để ta chấp nhận chứng thư của ngươi, rồi sau đó tìm người làm ta tàn phế, bị thương, đợi đến ngày đại chiến thì ngươi có thể dễ dàng đánh bại ta sao?

Cái tâm tư của ngươi sao lại độc ác đến vậy!" Lâm Hiên thực sự chịu đủ những lời lẽ vòng vo của Đế Tân rồi.

Hắn muốn dẫn dắt mình nhảy vào bẫy, nhưng chẳng lẽ hắn thường xuyên làm những chuyện thiếu trí tuệ sao?

Lâm Hiên đâu thể dễ dàng tin tưởng như vậy.

Nếu thật sự như vậy, thế giới này đã sớm bị hắn thao túng rồi, dựa vào cái miệng lưỡi sắc như dao vàng mà không đâm xuyên được.

Chỉ là Đế Tân nhất định phải thất vọng rồi.

Mọi người đều không phải kẻ ngốc, tự nhiên cũng có thể nhìn ra Đế Tân rốt cuộc muốn làm gì.

Chỉ là bây giờ không có ai tán đồng nữa, dù sao mọi người mới vừa hóa địch thành bạn, mới vừa xuất hiện không lâu.

Đế Tân châm ngòi chia rẽ mọi người, tâm tư của Đế Tân mọi người cũng nhanh chóng hiểu rõ.

Kẻ này tuyệt đối không thể kết giao sâu sắc, vì thế hình tượng của Đế Tân trong lòng mọi người lại nhanh chóng tụt xuống.

Ngay cả Dương Tiễn cũng nhịn không được thúc giục Đế Tân, bảo Đế Tân đừng tiếp tục nữa.

Chương 453

“Mọi người vừa rồi mới kết thúc đề tài.

Bây giờ vài câu nói như vậy không hợp thời lắm.

Mọi người hiện tại chắc cũng đã mệt mỏi lắm rồi, dù sao vừa rồi trong trận chiến đó cũng đã tiêu hao không ít thể lực.

Tuy rằng chúng ta đơn phương đánh hội đồng, nhưng cũng cần sức lực chứ.

Mọi người trước tiên hãy về nghỉ ngơi thật tốt đi.

Còn việc xử trí con Ma đó như thế nào, chúng ta cần tìm một thời gian để họp lại thương thảo kỹ lưỡng.” “Ta cảm thấy Dương Tỷ nói đúng, chúng ta không nên châm ngòi ly gián, hoặc là nội đấu.

Nếu vì ảnh hưởng tiêu cực quá lớn, mà bị con Ma kia hấp thụ năng lượng, trốn thoát khỏi Thiên Trì.

Đến lúc đó thì ai sẽ chịu trách nhiệm đây, dù sao đó cũng không phải là chuyện tốt đúng không?” Mọi người đều tán thành kiến nghị của Dương Tiễn, cho nên cũng phải khuyên Lâm Hiên đừng cãi vã nữa.

Lâm Hiên nhìn mọi người, bộ dạng như lúc nào, liền bật cười: “Chẳng lẽ là ta ép buộc các ngươi cãi nhau với ta sao?

Không phải các ngươi trước tiên châm ngòi những lời đó sao?

Bây giờ lại muốn hòa giải, thật là đẹp đẽ làm sao.” “Thư khiêu chiến đơn phương căn bản không giải quyết được gì.

Nhưng lời ta đã nói ra rồi, không có lý do gì để rút lại.

Cho nên xin ngươi hãy chuẩn bị tốt, chấp nhận lời khiêu chiến của

ta!" Lâm Hiên nói xong những lời tàn nhẫn đó liền rời đi.

Những người vốn đã chuẩn bị một đống lời lẽ để khuyên nhủ mọi người, lúc này đều nghẹn lời, cũng lặng lẽ rời đi.

Dù sao ở lại đây cũng chẳng có gì tốt đẹp.

Hiện tại thực lực đại thương, cần phải về nghỉ ngơi thật tốt.

Lâm Hiên tạm thời trở về động phủ nghỉ ngơi.

Hắn đang chuẩn bị bố trí trận pháp, sau đó bắt đầu yên tâm tu luyện, thì phát hiện bên ngoài dường như có thêm một vật thể không rõ.

Hắn bay ra xem xét, nhưng lại không tìm thấy gì.

Trong lòng tự hỏi, rốt cuộc là thứ gì?

Nhưng rõ ràng vừa rồi hắn đã cảm nhận được sự tồn tại của nó.

Đến khi ra ngoài lại hoàn toàn không tìm thấy.

Chẳng lẽ lại là một tiểu pháp thuật do người khác cấp thiết thi triển sao?

Ngay khi Lâm Hiên vừa ngồi xuống chuẩn bị yên tâm tu luyện, vật thể không rõ đó đột nhiên "phập" một tiếng, xuất hiện trước mắt hắn.

"Thứ gì đây!" Khối vật thể màu trắng giống như đám mây đó, đột nhiên mở miệng nói.

Lâm Hiên định đưa tay ra bắt lấy, nhưng nó lại linh mẫn tránh né, ngược lại còn bay lượn xung quanh hắn.

"Ngươi chưa trả lời ta mà, làm gì vậy?

Không thể tùy tiện bắt ta, nếu không sẽ không lớn cao được đâu.

Ngươi rốt cuộc là thứ gì vậy?

Tại sao từ khi ta sinh ra đến giờ chưa từng thấy, trông kỳ lạ quá

à!" "Sao ngươi không trả lời ta?

Ta biết ngươi có thể nghe thấy lời ta nói mà.

Chẳng lẽ ngươi không mở miệng được sao?

Thật đáng thương nha.

Mẹ của ta nói, người không mở miệng được nhất định là bị trời ghét bỏ, cho nên mới bị đóng đinh sau khi cửa sổ được đóng lại." Đám mây trắng đó đáng thương nói, dùng ánh mắt "yêu thương" nhìn Lâm Hiên.

Lâm Hiên nhìn thấy vô cùng khó chịu.

"Câm miệng!

Ta mới không phải như vậy.

Ta nghe lời ngươi nói, không cần ở đó ríu rít mãi không ngừng, ta nghe phiền lắm rồi!

Hừm, đừng hỏi ta là cái gì, ta không phải cái gì hết.

Trông giống một đám mây trắng, mà không ngờ lại biết nói chuyện!" Đám mây trắng đột nhiên bị quát mắng, liền khóc thút thít nói: "Người ta không phải cái gì hết, người ta không phải cái gì hết.

Chương 454

Không được mắng người ta như vậy, người ta sẽ buồn đó!

Oa oa oa!" "Oa oa oa à?

Ăn của ta một chưởng!

E rằng ngươi sống không chịu nổi phiền phức rồi!" Lâm Hiên đột nhiên bị giọng điệu tục tĩu đó khiến nổi cả da gà, liền nhảy lên, muốn bắt nó xuống, xoa nắn nó một trận thật mạnh.

"Không làm được ta đâu, không làm được ta đâu.

Ngươi đừng có đòi hỏi lãi suất phần trăm nữa.

Không bắt được ta, trừ phi ta nguyện ý, bằng không, ngươi chỉ có thể giống như nước thôi, cùng lắm là đập ta ra, rồi ta sẽ nhanh chóng ngưng tụ lại thành hình dạng mới." Đám mây trắng đắc ý nói, bay lượn qua lại trước mặt Lâm Hiên, như đang cười nhạo.

"Thứ gì?" Ai có thể nói cho ta biết cái thứ trước mặt này rốt cuộc là cái quái gì không?

Không chỉ biết nói chuyện, không bắt được, lại còn biết trêu chọc người khác, thật sự quá thần kỳ!

Lâm Hiên không kịp cảm thán trong lòng, bị đám mây trắng này trêu chọc đến mức lửa giận bốc cao.

Nó lại còn bay vào trong y phục của hắn, ở bên trong ngang nhiên đâm thẳng, đụng loạn.

"Ra ngoài!

Nếu không đừng trách ta không khách khí!" Lâm Hiên quát giận.

Đám mây trắng cực kỳ không tình nguyện bay ra khỏi đó, "Ta chỉ

chơi đùa một chút thôi mà, hung dữ quá nha.

Không cho chơi thì thôi, mắng người ta quá đáng rồi, ta giận rồi đó.

Nếu ngươi không dỗ ta, hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng!" Lâm Hiên trực tiếp bảo Cự Long vào xem thử, dù sao Cự Long kiến thức rộng rãi, chắc chắn sẽ biết.

Cự Long hóa thành hình người, bước vào.

Nó nhìn chằm chằm vào đám vật thể mơ hồ giống như mây đó, quan sát kỹ lưỡng một hồi lâu, nhưng cũng không nói ra rốt cuộc đó là thứ gì.

"Có lẽ đó là linh trí của một vật thể nào đó, nhưng rốt cuộc là thứ gì thì ta tạm thời không nhìn ra, dù sao hình dạng này, ta thật sự không thể đối chiếu được." Ngay cả Cự Long cũng không nhìn ra rốt cuộc đó là thứ gì, e rằng đó là một loại nào đó do Thiên Đạo thuận ứng vận mệnh mà sinh ra.

Xem ra sau này cần phải tra cứu trong sách vở.

Trong phòng, Lâm Hiên đột nhiên dịu dàng nói: "Chỉ cần ngươi nói cho ta biết ngươi là thứ gì, ta sẽ đồng ý một điều kiện của ngươi, được không?

Đây là một giao dịch tốt đấy!" "Nhưng ta đâu có thiếu gì đâu, ta cần điều kiện gì chứ?" Đám mây trắng nghiêng đầu nói.

"Ngươi không thiếu gì sao?

Nhưng trên thế giới này có rất nhiều thứ ngon để ăn, ví dụ như bánh bao nhân thịt, tiểu long bao, sườn hấp, còn có đủ loại trái cây linh thực, nho, cam, những thứ này đều vô cùng ngon.

Nếu ngươi nói cho ta biết, ta sẽ mang tất cả về cho ngươi nếm

thử từng cái một, được không?" Lâm Hiên nói.

Đám mây trắng có chút động lòng, bắt đầu đứng yên tại chỗ: "Ngươi thật sự có thể mang tất cả những thứ không rõ tên đó về cho ta nếm thử sao?

Có chắc là thật sự ngon không?" Lâm Hiên cười cười, con cá trong lòng cuối cùng cũng chịu cắn câu.

"Đương nhiên rồi, ta chắc chắn sẽ không lừa ngươi đâu, ta lừa ngươi thì có lợi gì chứ, đúng không?" Đám mây trắng do dự một lúc, nhưng thực sự đã nảy sinh hứng thú với những thứ đó, liền nóng lòng nói: "Vậy được rồi, ta nói cho ngươi biết, thân phận của ta.

Thực ra ta là Hỏa Liên, là một đóa sen lửa dưới trướng Nữ Oa năm xưa.

Chỉ là bây giờ ta đã tu thành linh trí, cho nên mới chạy ra từ đó." "Cái gì!

Hỏa Liên dưới trướng Nữ Oa?" Lâm Hiên kinh ngạc, không ngờ thân phận của nó lại không tầm thường.

"Đương nhiên rồi, ta lừa ngươi được sao?

Hơn nữa, đừng nhìn ta bây giờ có hình dạng này, chẳng qua chân thân của ta đã ẩn đi rồi, không thể để ngươi thấy chân thân.

Nữ Oa cũng cho phép ta ra ngoài rồi, cho nên hoàn toàn không cần sợ hãi!" Hỏa Liên, tưởng rằng Lâm Hiên sợ nó chạy trốn, liền giải thích.

Cự Long cũng hơi chấn kinh, tuy rằng nó không cảm thấy gì đặc biệt với thứ này.

Nhưng tận mắt chứng kiến thì có chút kinh ngạc.

Dù sao nó cũng giống như Lâm Hiên, những thứ được lưu truyền

đến bây giờ đều là cổ xưa rồi.

Chỉ là đám mây trắng này lại đến bây giờ mới tu thành linh trí, đối với nó thì quả thật hơi chậm chạp.

“Ta đã nói cho ngươi biết thân phận của ta rồi, vậy ngươi có thể mang tất cả những thứ ngươi vừa hứa cho ta về đây không?

Ta nóng lòng lắm rồi.

Chương 455

Đương nhiên nếu ngươi dám lừa ta, ta sẽ đốt sạch sẽ nơi này, không để lại một tấc đất nào, ngươi liệu hồn đấy!" Hỏa Liên nũng nịu nói.

Lâm Hiên đương nhiên không phải là kẻ thất tín.

Lời đã nói ra như bát nước đã đổ đi, nên hứa cái gì thì sẽ giữ lời, nên cho cái gì thì sẽ cho.

"Đương nhiên rồi, chỉ là ta bây giờ căn bản không thể đi ra ngoài, vì thực lực của ta chưa khôi phục tốt.

Phải đợi sau khi ta khôi phục tốt mới có thể dẫn ngươi đi mang tất cả những thứ đó về cho ngươi nếm thử.

Bằng không bây giờ đi, ngươi cũng không biết thứ nào ngon, thứ nào không ngon, đúng không?" Hỏa Liên bay lượn trên không trung, hiểu ý trong lời nói của Lâm Hiên, cuối cùng đồng ý, "Vậy được rồi, ta sẽ ở đây canh giữ giúp ngươi.

Nhanh lên nhé, đợi ngươi khôi phục tốt nhất định phải dẫn ta đi, bằng không ta sẽ luôn ở bên cạnh ngươi, khiến ngươi tâm thần bất an!" "Có cần khoa trương đến vậy không, chẳng qua chỉ là vài món ăn vặt thôi mà.

Ta có một ít hạt dưa, hạt hướng dương, ngô bóc vỏ, đều có thể ăn được." Lâm Hiên lấy ra linh thực đã bảo quản từ lâu đưa cho Hỏa Liên.

Lâm Hiên liền ngồi khoanh chân tại chỗ, bắt đầu vận chuyển chu thiên.

Hỏa Liên có đồ ăn, cũng không còn làm nũng ở đó nữa, bắt đầu từ

từ nhấm nháp thức ăn.

Thoáng cái, hai ba tháng đã trôi qua, nhưng đối với Lâm Hiên thì chỉ như một ngày.

Lâm Hiên toàn thân dơ bẩn bước ra khỏi động phủ.

Cuối cùng hắn không chịu nổi mùi cơ thể nữa, liền biến ra một ít nước nóng, sau đó từ từ tắm rửa trong đó.

Sau khi tắm xong, hắn bước ra với tinh thần sảng khoái.

Hỏa Liên đã đói bụng mấy ngày rồi, cả người khô quắt, bám vào cửa.

Nhìn thấy Lâm Hiên đi ra, nó còn phấn khích hơn cả khi thấy đồ ăn, vội vàng kéo tay áo Lâm Hiên, bảo hắn cho thêm đồ ăn.

"Nhanh lên, ta biết trong tay áo của ngươi có đồ ăn, lần trước ngươi đã biến ra từ đó.

Từ khi ta ăn những thứ đó, ta hoàn toàn không còn hứng thú gì với những thứ khác nữa, hoàn toàn không có chút thèm ăn nào.

Mau chuẩn bị thêm cho ta đi, nếu không có đồ ăn ta thật sự sẽ chết đói ở đây mất!" Lâm Hiên nhìn bộ dạng đáng thương của nó, không khỏi bật cười, trêu chọc nói: "Nhưng ta bây giờ không có gì cả.

Đồ ăn đều đã cho ngươi ăn hết rồi, vậy ta cũng hết cách rồi nha!" "Không, nhất định có cách mà.

Ngươi không biết chỗ nào có sao?

Mau đi mua cho ta đi.

Ta có thể cho ngươi ngồi trên người ta, nhanh lên, mau mua những thứ đó về đây.

Nếu ngươi không có tiền, ta có tiền, ta có thể cho ngươi!" Hỏa

Liên không cam tâm nói.

Hỏa Liên biểu lộ sự khao khát đối với những món ăn đó.

Nếu không cho nó ăn nữa, e rằng nó sẽ phát điên mất.

Lâm Hiên nhìn bộ dạng của nó, cũng không trêu chọc nữa.

Dù sao nó đã đói đến mức này rồi, quả nhiên không biết gì cả.

Chẳng phải cũng chính vì như vậy, nên mới có thể nắm chắc nó bên cạnh để sai khiến sao.

"Để ta cung cấp đồ ăn cho ngươi thì được, nhưng ngươi phải đồng ý với ta, ta bảo ngươi làm gì thì làm đó, tuyệt đối không được nghe theo lệnh của người khác.

Chỉ cần ngươi đồng ý, ta sẽ đi mua!" Hỏa Liên không quan tâm Lâm Hiên muốn nó làm gì, chỉ cần không phải là giết người phóng hỏa hay làm chuyện vượt quá giới hạn, tất cả đều có thể chấp nhận.

Lúc này nó chỉ cần gật đầu đồng ý ngay lập tức.

"Ngươi muốn ta làm gì?

Chỉ cần không phải là chuyện quá đáng, ta đều có thể giúp.

Cho nên mau đi mua về đi, ta đói lắm rồi.

Ta rất thích ăn món đó, đặc biệt là hạt dưa, và ngô bóc vỏ!" "Yên tâm, ta sẽ đưa ngươi đi mua ngay." Lâm Hiên nói, nhét Hỏa Liên vào trong tay áo, sau đó bay xuống phố phàm trần.

Lúc này chính vào khoảng giữa buổi chiều, thời tiết khá mát mẻ, trên phố cũng có khá nhiều người.

Lâm Hiên đi vào tiệm bánh, chọn vài món có vị thanh mát, ngon miệng, rồi bảo chủ quán gói lại.

Tiếp đó hắn lại đến tửu lầu, trực tiếp gọi vài món đặc sản, bảo họ

nhanh chóng mang lên.

Sau đó, nhân lúc không ai để ý, hắn lén lút thả Hỏa Liên ra, nó hóa thành hình dáng một đứa trẻ nhỏ.

Chương 456

“Lát nữa ta bảo ngươi ăn nhanh, nhưng phải chú ý giữ hình tượng một chút, dù sao ở đây có một số con người, không thể để người ta bị dọa sợ được.” Lâm Hiên dặn dò.

“Biết rồi, biết rồi.

Người này thật phiền phức quá nha, không phải chỉ ăn cơm thôi sao?

Chẳng lẽ sợ ta ăn không hết sao, nhìn thì không ngon miệng, lại xấu xí như vậy, trên người chẳng có mùi vị gì đặc biệt.

Ta muốn ăn cũng không ăn đâu!” Hỏa Liên lẩm bẩm đầy bất mãn, cảm thấy người này sao mà lề mề quá, nó tự biết chừng mực mà.

Dù sao nó cũng không phải kẻ ngốc, đâu để lộ nhiều sơ hở cho người khác phát hiện.

Hơn nữa, nó dù sao cũng tu luyện lâu như vậy rồi, tuy rằng có một số chuyện không biết phải hỏi, nhưng dù sao cũng không phải đồ ngốc, đến lúc cần ẩn giấu thì biết cách.

Hơn nữa, bị phát hiện thì sao chứ, cũng không thể làm gì được nó.

Chẳng phải chỉ là một đám người phàm hèn mọn, trên người chẳng có chút mùi vị nào, tu tiên cũng thuần túy đến thế.

Lâm Hiên nhìn Hỏa Liên có chút cạn lời: “Ngươi không cần dùng ánh mắt bất lực đó nhìn ta.

Ta chỉ nhắc nhở ngươi thôi.

Dù sao ta cũng là người đưa ngươi đi, nếu không thì ngươi có ăn được những thứ ngon như vậy không?

Lát nữa ta mà giận lên, ta sẽ không đưa ngươi đi nữa đâu ~!" Người trước mặt này có thể là "đùi vàng" mang đồ ăn đến, làm sao có thể dễ dàng chọc giận chứ?

Thế là nó vội vàng kéo tay áo Lâm Hiên, khóc lóc nói.

"Ta sai rồi, ta thật sự sai rồi, đừng giận có được không?

Ta hứa ta sẽ nghe lời có được không?

Không thể không đưa ta đi ăn đồ ăn đâu!

Ta sẽ chết mất!" "Này, biểu hiện của ngươi cũng hơi quá rồi đấy!" Lâm Hiên vừa cười vừa nói.

Không ngờ người trước mặt này lại rất biết diễn, hễ dính dáng đến ăn uống thì lại vô cùng nhát gan.

Xem ra hắn đã rước về một kẻ háu ăn không thể đắc tội rồi.

"Ta không quan tâm, ta không quan tâm.

Ngươi nhất định phải đưa ta đi ăn đồ ngon, đồ ngon đó.

Bằng không ta sẽ dùng một ngọn lửa thiêu rụi hết nơi này.

Ngươi không ăn được thì ta cũng không ăn được, hừ!" Hỏa Liên giận dỗi, trực tiếp khoanh tay sau lưng.

"Kính chào quý khách, món ăn đã lên đủ cả rồi ạ, mau ăn nóng đi ạ.

Món của chúng tôi là ngon nhất, mọi người đều lặn lội xa xôi đến đây để thưởng thức đó, mỗi khi có khách đều có yêu cầu!" Tiểu nhị cười hì hì nói.

Lâm Hiên gật đầu, vẻ mặt như bất lực nói: "Ai, những thứ này, một mình ta cũng ăn không hết nha.

Lại còn đổ cho đứa trẻ này nữa, thật lãng phí nha.

Thôi được rồi, ăn được bao nhiêu thì ăn, ăn không hết thì đổ đi cũng được.

Cứ nếm thử một miếng là được rồi." Hỏa Liên nghe xong, lập tức tức giận: "Oa, ngươi sao có thể lãng phí thức ăn như vậy chứ?

Ngươi ăn không hết thì ta ăn hết cho, cho ta ăn đi!" "Nhưng ngươi không phải đang giận ta sao?

Bây giờ lại muốn ăn đồ của ta, ngươi nghĩ vậy có được không?

Không phải ngươi rất ngang bướng sao?" Lâm Hiên nói.

"Ai nha, ngươi sao mà keo kiệt vậy.

Ta không giận một lát được sao?

Vậy bây giờ ta xin lỗi ngươi được rồi chứ?

Vậy bây giờ ta có thể ăn được rồi chứ?

Ta đã xin lỗi ngươi rồi, vậy thì đồ ăn này ta đương nhiên cũng có thể ăn được rồi!" Hỏa Liên lý lẽ hùng hồn nói.

"Nếu đã như vậy, không giận ta nữa, vậy thì ăn đi." Lâm Hiên bày tất cả món ăn ra trước mặt nó, hào phóng nói.

Hỏa Liên học theo dáng vẻ của người phàm bên cạnh, cầm đũa lên, ăn ngấu nghiến.

Chương 457

Chẳng mấy chốc, cả bàn đầy món ăn đều bị ăn sạch, không còn một chút cặn bã nào.

Lâm Hiên im lặng một lúc, lại âm thầm gọi tiểu nhị mang thêm một phần nữa.

"Dọn tất cả đồ trên bàn xuống, sau đó làm lại toàn bộ một phần nữa mang lên, tiền vẫn trả như cũ." Ngay cả tiểu nhị cũng ngớ người ra, hai người này lại ăn nhanh đến vậy.

Nhìn hai người, tiểu nhị âm thầm dọn đĩa xuống, rồi dặn bếp sau làm thêm một chút.

Lần thứ hai khi mang món ăn lên bàn, tiểu nhị không nhịn được hỏi: "Hai vị thật sự đói sao?

Ăn nhanh như vậy, không sợ nghẹn sao?

Có thể ăn chậm một chút, chúng tôi đóng cửa muộn hơn một chút cũng được." "Không sao đâu, ta ăn không hết thì nó có thể ăn hết.

Nó có khẩu vị khá lớn, ăn gấp ba lần người thường, cho nên không cần ngạc nhiên.

Cứ lên món như bình thường là được rồi." Lâm Hiên nói với vẻ mặt bình thường.

Tuy rằng lúc đầu hắn cũng bị kinh ngạc, nhưng không ngờ sau bao nhiêu năm không ăn cơm, một chút đồ ăn này còn không đủ nhét kẽ răng.

Hỏa Liên không thèm để ý đến ánh mắt của ai, chỉ cần được ăn no thì hơn hết thảy mọi thứ.

Nó vừa nhét món ăn vào miệng vừa ăn, khiến người ta khó mà tưởng tượng được cái bụng nhỏ bé đó rốt cuộc có thể chứa được bao nhiêu thức ăn.

Cứ ăn mãi như vậy cho đến khi quán không còn nguyên liệu để làm nữa, chủ quán mới run rẩy hỏi: "Xin hỏi mấy vị khách quý đã ăn no chưa ạ?

Chúng tôi chuẩn bị đóng cửa rồi." "Chưa no, tiếp tục lên món đi.

Đừng lo, ta sẽ trả tiền.

Nhanh lên đi, ta chưa ăn no mà!" Hỏa Liên nuốt thức ăn trong miệng xuống, nói.

Đừng nói chủ quán, ngay cả Lâm Hiên cũng kinh ngạc, ăn nhiều thức ăn đến vậy, không sợ tiêu hóa không tốt sao?

Thế là Lâm Hiên nói với chủ quán: "Không cần nữa, ăn xong chỗ này là no rồi, phiền phức quá." "Không phiền phức, không phiền phức đâu ạ.

Lần sau nếu quý khách đến, nhớ báo trước cho tôi một tiếng, tôi sẽ đóng cửa cả quán, chuyên môn phục vụ quý khách có được không ạ?" Chủ quán còn mong muốn được phục vụ nhiều hơn nữa.

Hôm nay vì nguyên liệu không đủ, ngày mai nhất định phải nhập thêm nhiều thức ăn.

Không ngờ lại gặp phải một vị khách sộp như vậy, ăn hết số đồ ăn có thể mua cả một căn nhà nhỏ.

Lâm Hiên không ngờ chỉ ăn một bữa cơm mà lại trở thành khách VIP của quán.

Hỏa Liên bĩu môi, nhìn những chiếc đĩa trống không trước mặt, bất mãn hỏi: "Không tiếp tục lên món nữa sao?

Ta nhớ vừa rồi ta gọi rất nhiều mà!" "Hôm nay đến đây thôi, tuyệt đối không thể ăn nữa!

Nếu ngươi còn ăn nữa, sau này ta sẽ không đưa ngươi đi nữa đâu.

Ngươi xem bên ngoài bây giờ đã muộn thế nào rồi, chủ quán phải đóng cửa!" Lâm Hiên thanh toán tiền, sau đó dẫn Hỏa Liên quay về.

Hỏa Liên bất mãn vặn vẹo cơ thể kêu rên: "Ta không muốn, ta không muốn.

Ngày mai ta phải đi, không thể đưa ta về được!

Mau thả ta xuống, ta muốn ở đây ăn cơm mà, ta chưa ăn no.

Ngươi thật độc ác, không ngờ ngay cả cơm cũng không cho ta ăn!" "Vậy được thôi, bây giờ ngươi quay về đi.

Ta sẽ không mua cho ngươi nữa.

Ta xem ngươi có thể ăn ở đó được bao lâu, đến lúc đó bị người ta bắt đi bán thì xem ngươi làm thế nào!" Lâm Hiên uy hiếp mà không hề sợ hãi, trực tiếp ném Hỏa Liên vào trong túi, rồi quay về động phủ.

Nhưng vừa khéo đụng phải Cự Long đang chuẩn bị ra ngoài.

"Ta phải đi Thiên Đình một chuyến, có chút chuyện, có thể vài ngày nữa mới về.

À mà, ngươi vừa về sao?" Chương 364: Đến Thiên Đình một chuyến.

Lâm Hiên gật đầu, kể lại chuyện hôm nay một cách chi tiết: "Hôm nay ta đưa nó đi ăn cơm, ngươi có biết tiểu tử này đã ăn bao nhiêu không?

Suýt chút nữa là ăn sạch cả một quán ăn rồi.

Nếu ta không đưa nó về, ta đoán chừng nó có thể ăn luôn cả nhà

người ta mất!

Giống như quỷ chết đói đầu thai vậy.” Cự Long cũng kinh ngạc nhìn thân hình nhỏ bé gầy gò của Hỏa Liên.

“Ngươi chắc chắn là nó đã ăn cả một ngày ở quán đó sao?

Chương 458

Trông hoàn toàn không giống vậy.

Nếu người tu tiên mà ăn quá nhiều thức ăn của nhân loại, dễ dàng tích tụ tạp chất trong cơ thể, cứ thế lâu dần sẽ trở nên phù thũng, vô cùng xấu xí.

Cho nên một khi tu thành tiên nhân thì từ trước đến nay đều không động đến thức ăn phàm trần." "Mặc dù Hỏa Liên dưới trướng Nữ Oa, quả thật khác biệt so với ta, nhưng lẽ nào nó không có sự biến đổi nào sao?" Lâm Hiên cũng đang thắc mắc điều này.

Như thường lệ, chỉ cần ăn hơi nhiều một chút thức ăn, cơ thể sẽ bị chướng bụng, trông như mang thai 11 tháng.

Chỉ khi bài tiết hết những tạp chất đó ra, cơ thể mới có thể khôi phục trạng thái khỏe mạnh.

Hỏa Liên nghe thấy họ đang thảo luận, liền hừ một tiếng khinh thường giải thích: "Ăn khói lửa nhân gian cũng là một cách tu luyện, không phải là không được.

Ta có thể làm vậy, cho nên dù ăn bao nhiêu, không những không trở thành gánh nặng của ta, mà còn có thể chuyển hóa thành pháp lực của ta.

Vừa có thể ăn những món ngon, lại vừa có thể tăng trưởng thực lực, hà cớ gì mà không làm chứ!" "Một lũ ngốc, đáng đời không ăn được nhiều thứ đẹp đẽ, ngon lành như vậy!

Ha ha ~ ha ha, trêu ngươi, trêu ngươi!" Lâm Hiên lần đầu tiên nghe nói có loại phương pháp tu luyện như vậy, không ngờ thế giới rộng lớn lại vô cùng kỳ lạ.

“Ngươi dám trêu chọc ta sao?

Ta nói cho ngươi biết, cho nên ta quyết định ngày mai sẽ không đưa ngươi đi ăn ở quán ngon khác nữa.

Ngoan ngoãn ở đây đi, ta sẽ không quản ngươi nữa đâu.

Ta phải đi tu luyện đây, để khỏi thiếu năng lực lại thiếu thực lực!” Hỏa Liên vừa nghe nói ngày mai không được đi ăn mỹ thực nữa, lập tức mặt mày khổ sở, khó khăn nói: “Tại sao vậy?

Ta muốn đi ăn mà.

Không thể vì ta không thể tu luyện một phương pháp mà không cho ta đi ăn chứ, người này sao mà đáng ghét vậy.

Ca ca, ta cầu xin ngươi, cho ta đi ăn đi.

Chỉ cần ăn no, ngươi bảo ta làm gì cũng được.

Thật đó, ta đã hứa trước rồi nhất định sẽ làm.

Không thể không giữ lời hứa được, rõ ràng hôm qua chúng ta đã nói chuyện tốt đẹp rồi, hôm nay lại nuốt lời!” Lâm Hiên vẻ mặt bất đắc dĩ, khổ tâm khuyên nhủ: “Dù ngươi có thể dùng cách tu luyện như vậy, nhưng cơ thể của ngươi không thể tiếp nhận được nha.

Ăn nhiều như vậy, tiêu hóa không được thì có ích gì chứ?

Chúng ta vài ngày nữa đi được không?

Hôm nay ăn nhiều quá rồi, trước tiên hãy tiêu hóa thật tốt đi, ta sẽ đưa ngươi đi được không?

Ta làm vậy là vì tốt cho ngươi, không thể nào lại cắn ngược ta một cái chứ.” “Hừ!

Rốt cuộc là không muốn đưa ta đi thôi chứ gì.

Ta không thích ngươi, tạm biệt!” Hỏa Liên vừa giận dỗi liền biến

mất tại chỗ.

Lâm Hiên cũng không quan tâm nữa.

Hắn còn chưa khôi phục thực lực tốt mà, thế là liền quay về động phủ, đóng cửa lại, bắt đầu khoanh chân ngồi tu luyện.

Cự Long cũng có việc của mình.

Nó muốn lấy lại hồn phách của muội muội nó, cho nên hiện tại phải đến Thiên Đình một chuyến, thử hiệu quả của đan dược mới luyện chế.

Vì sự tồn tại của Ma, phạm vi phòng ngự của Thiên Đình lại tăng thêm một vòng nhân lực.

Cự Long trực tiếp xuất ra thân phận của mình, nói rõ là muốn đi gặp Ma.

Thiên binh thiên tướng canh gác nhìn Cự Long một cái, liền cho nó đi vào, "Tiên nhân, xin hãy cẩn thận một chút, ngàn vạn lần đừng để yêu vật kia mê hoặc.

Tuy rằng hiện tại nó không có năng lực uy hiếp, nhưng thuật mê hoặc 'Linh Tam Linh' khá lợi hại, hôm qua suýt chút nữa đã để nó trốn thoát!" "Yên tâm đi, ta có chừng mực.

Nếu các ngươi không yên tâm về ta, có thể canh gác ở cửa." Cự Long nghiêm túc nói.

Thiên binh thiên tướng nhìn nhau một cái, cảm thấy phương pháp này cũng được, thế là liền đi theo sau Cự Long vào.

"Ma!

Lâu rồi không gặp, ta lại quay về rồi đây.

Xem ra gần đây ngươi không được khỏe lắm nhỉ?

Bây giờ ngươi còn không kêu la sao?" Cự Long cười nhạo nói.

Nó đi đến bên cạnh Ma, trực tiếp giam cầm nó thật chặt, rồi nhét viên thuốc mới luyện chế vào miệng nó.

Chương 459

Sau đó đứng lặng một bên, xem hiệu quả rốt cuộc thế nào.

“Ách!

A, tên khốn nạn, ngươi cho ta ăn cái gì vậy!

Xích Phong!

Cứu ta, ta!

Ta ở trong thế giới của ngươi, ta cầu xin ngươi thả ta ra có được không?

Lấy ta ra khỏi cơ thể ngươi, dù chết ta cũng muốn tách ta và An Tảo ra, ta thực sự không muốn bị ngươi thao túng nữa, ta cầu xin ngươi!” “A ha ha ha ha!

Câm miệng, đừng nói nữa.

Dù chết ta cũng phải kéo ngươi theo.

Ngươi muốn tách ta ra là không thể đâu, chết thì thôi đi!

Ha ha ha ha!” Cự Long lạnh lùng nhìn bộ dạng tinh thần phân liệt của Ma, có thể ẩn chứa một hình ảnh muốn tách ra bên trong, nhưng vào thời khắc mấu chốt lại đột nhiên biến trở lại nguyên dạng.

“Ha!

Ngươi có luyện chế thêm bao nhiêu dược vật để tra tấn ta thì sao chứ!

Thống khổ của An Tảo!

Ha ha ha!” Ma không kiêng nể gì nói.

Cự Long trầm mặc không nói một lời, thế là lại rời đi.

Nó sẽ không tin những lời gièm pha.

Một lần không được thì ta làm lần thứ hai.

Chẳng phải một lần cũng có chút hiệu quả sao, ít nhất có thể nhìn thấy cái bóng của An Tảo.

Lần tới xem ra cần phải tăng cường dược hiệu.

Cự Long lại quay về trước lò luyện đan, bên trong bày la liệt đủ loại dược thảo quý hiếm.

Nếu bị người khác nhìn thấy, e rằng sẽ xông lên cướp đoạt một phen.

"Này!

Lâm Hiên đâu rồi!

Sao không thấy hắn, chẳng lẽ ta đã giận dỗi một chút mà hắn lại không cần ta nữa sao?

Cùng lắm thì ta ăn ít đi một chút mà!" Hỏa Liên đột nhiên từ ngọn lửa dưới lò luyện đan nhảy ra, hỏi.

"Ta biết giao dịch giữa các ngươi cũng không nói cho ta biết đúng không?

Vậy tại sao ta phải nói cho ngươi biết chứ?" Cự Long lạnh nhạt nói.

Dù sao trong mắt nó, Lâm Hiên không quan trọng bằng dược liệu trong lò luyện đan.

"Ta và Lâm Hiên làm sao có thể có giao dịch chứ, đừng nói nhảm.

Mau nói cho ta biết hắn ở đâu đi, ta muốn đi tìm hắn, ta muốn hỏi rõ hắn có phải không thích ta không.

Có thể như vậy sao, dù sao ta là người đầu tiên hắn gặp, lại còn

giúp đỡ hắn nữa, sao có thể dễ dàng vứt bỏ ta như vậy chứ!" Hỏa Liên càng nói càng cảm thấy tủi thân, những giọt lệ lớn đột nhiên tuôn ra từ khóe mắt.

Cuối cùng nó trực tiếp ngồi xổm xuống đất khóc òa lên, dậm chân giậm tay.

Cự Long vẫn theo phương pháp trên cổ phương, từng bước từng bước cho dược thảo vào, không hề bị người bên cạnh ảnh hưởng một chút nào.

Cự Long cứ thế luyện chế hết lô đan dược này đến lô đan dược khác, thời gian trôi qua hết đêm này đến đêm khác.

Hỏa Liên không ngừng khóc lóc dưới đất.

Cự Long cũng bất lực, liền nói với Hỏa Liên: "Bây giờ ngươi rốt cuộc đang làm gì vậy?

Lâm Hiên hiện tại chỉ là bế quan thôi, chứ không phải không để ý đến ngươi.

Hơn nữa, ai bế quan tu luyện mà có thể đột nhiên gián đoạn để ra ngoài xem chuyện gì xảy ra đâu?

Lại còn cái tính tình trẻ con của ngươi, có thể trách người khác sao?" "Rõ ràng là, nhìn xem, bây giờ hắn cũng không để ý đến ta!

Chương 460

Vậy thì đương nhiên phải nói với ta một tiếng trước chứ, ta có thể ở bên cạnh canh gác giúp hắn mà!" Hỏa Liên nghĩa phẫn điền ưng nói, kiên quyết cho rằng Lâm Hiên không hề tha thứ cho mình.

"Vậy ngươi muốn khóc thì cứ vào trong động phủ tu luyện của Lâm Hiên mà khóc đi, ở chỗ ta làm gì chứ?

Ngươi làm phiền ta biết không?

Hơn nữa, ta bây giờ đang bận lắm, có được không?

Không có thời gian cùng ngươi đi tìm hắn, ngươi đi đi!" Cự Long bất lực nhìn Hỏa Liên, cố gắng khiến nó rời đi.

Hỏa Liên tuy rằng là linh vật dưới trướng Nữ Oa năm xưa, cũng đã tu thành linh trí, nhưng dù sao vẫn chưa tu luyện hoàn toàn.

Trí tuệ hiện tại của nó chỉ tương đương với một đứa trẻ bốn năm tuổi, đối với người đầu tiên gặp gỡ thì có chút tính ỷ lại, cho nên mới khóc lóc không ngừng như vậy.

Lâm Hiên vì những chuyện gần đây mà tâm tư bị xao nhãng, tu luyện cũng gặp phải một chút bình cảnh, cho nên hắn đang cố gắng thử lại, xem có thể đột phá bình cảnh này không.

Vì vậy, lúc này hắn hoàn toàn không biết gì về chuyện bên ngoài.

Hỏa Liên như một cậu bé ngang bướng, không quan tâm đến những điều đó, trực tiếp bắt đầu làm loạn!

Huống hồ bản thân Hỏa Liên có thực lực khá mạnh, cho nên từ lâu đã nghịch ngợm mà không ai quản được, cũng dẫn đến bộ dạng kiêu ngạo hống hách hiện tại, vô cùng đáng ghét.

Cự Long đừng thấy bình thường cao ngạo lạnh lùng như vậy, nhưng chỉ cần ai gây trở ngại, nó sẽ dạy dỗ một trận thật mạnh.

"Ta cảnh cáo ngươi tốt nhất là an phận một chút, nếu còn làm phiền ta nữa, đừng trách ta không nương tay." "Có bản lĩnh thì đánh ta đi, ta đâu có sợ!" Hỏa Liên kiêu ngạo chống nạnh nói.

Cự Long cười lạnh một tiếng hỏi: "Nếu đã không biết tốt xấu, thì đừng trách ta!" Nói xong, nó trực tiếp lấy ra pháp bảo, nhốt Hỏa Liên vào trong đó.

Hỏa Liên không kịp chạy trốn, bất ngờ bị một vật khổng lồ bao phủ lấy thân thể.

Khi nó biến thành đám mây trắng bay ra ngoài thì phát hiện căn bản không thể bay ra được.

Cái lồng này chính là cái lồng dùng để nhốt Ma lúc trước.

"Thả ta ra, mau thả ta ra, ngươi đang làm gì vậy?

Bên trong tối quá, ta không nhìn thấy gì cả!

Ta sẽ nói cho Lâm Hiên biết, ngươi ức hiếp ta, đồ người xấu!" Hỏa Liên lớn tiếng kêu gào.

"Cứ kêu đi, kêu rách họng cũng sẽ không có ai cứu đâu!" Cự Long đặt cái lồng đó sang một bên, bình tĩnh lại tiếng ồn, bắt đầu yên lặng nghiên cứu dược phương.

Mặt khác, từ sau khi Đế Tân làm ra chuyện đó, hắn liền không rõ đi đâu.

Dương Tiễn cũng đi khắp nơi tìm kiếm, nhưng không tìm thấy.

Dù sao hiện tại hai người bọn họ đều là người cùng phe, nhưng xảy ra chuyện với Đế Tân cũng chưa chắc là chuyện tốt đối với Dương Tiễn.

Huống hồ năm xưa Dương Tiễn cũng từng phản bội Lâm Hiên, hiện tại cũng lo lắng sẽ bị báo thù.

Bây giờ mọi chuyện xảy ra quá nhanh, mới chỉ vài tháng, Lâm Hiên không chỉ thực lực đại trướng, có được đủ loại kỳ trân dị bảo, mà gần đây vì chuyện Ma, thực lực của Dương Tiễn lại giảm sút đáng kể.

Giờ phút này, hắn chỉ có thể ẩn mình trong Thiên Đình, từ từ khôi phục thực lực.

Trên Đông Hải, một người một rồng đang đối đầu nhau.

Na Tra đạp Song Hỏa Luân, tay cầm ngân thương, kiêu căng đối Long Thái tử trước mặt.

"Ngươi muốn chiến với ta sao?

Lẽ nào không sợ chết à!" Long Thái tử cười nhạt, hai tay chắp sau lưng, "Không ngờ ngươi lại là kẻ tham sống sợ chết, còn về chuyện chiến đấu với ngươi, ta thấy thực lực ngươi chẳng đáng kể!" "Thực lực ư?

Lát nữa ta nhất định sẽ cho ngươi biết thế nào là chiến thắng áp đảo!

Nhận chiêu đi!" Na Tra nói xong, đạp Song Hỏa Luân lao thẳng tới.

Long Thái tử nhanh nhẹn né tránh đòn tấn công của Na Tra, lập tức rút pháp khí của mình ra, "Phanh!" Chỉ thấy trước mắt, đao quang kiếm ảnh, vô cùng hoa mắt.

Cuộc chiến của hai người cũng khiến Đông Hải dậy sóng, rung chuyển như động đất.

Đông Hải Long Vương nhận thấy có điều không ổn, tưởng có kẻ

đang gây sự trên địa bàn của mình, bèn vội vàng dẫn lính tôm tướng cua tới.

"Các ngươi là ai?

Dám gây sự trên địa bàn của ta, mau mau báo danh tính ra nếu không đừng trách ta không khách khí!" "Không hay rồi, phụ hoàng ta tới!

Hôm nay chúng ta tạm dừng tại đây, sau này hẹn dịp khác vậy!" Long Thái tử nghe tiếng, lập tức giật mình, vội vàng thu hồi vũ khí, bỏ chạy.

Na Tra đang đánh hăng say, bỗng thấy Long Thái tử quay lưng bỏ đi, làm sao có thể dễ dàng buông tha, liền đuổi theo, lớn tiếng quát: "Cái đồ tham sống sợ chết kia!

Chương 461

Rõ ràng hẹn ta ra đánh một trận, giờ lại bỏ chạy trước ta, lẽ nào ngươi biết không đánh lại ta nên mới chạy ư?

Lấy cái lý do tồi tệ đó, thật là lỗi thời!" Long Thái tử không thèm để ý Na Tra mắng chửi sau lưng, vội vàng chạy lên mặt biển, nói với phụ thân: "Phụ thân, có chuyện gì mà người lại dẫn theo nhiều lính tôm tướng cua lên vậy?" "Vừa rồi ta cảm thấy trên mặt biển có dị động, bèn dẫn người ra xem xét, nhưng khi ta tới thì kẻ đó đã sớm bỏ chạy rồi!" Đông Hải Long Vương phẫn nộ nói.

"Kẻ đó quả thực đang khiêu khích giới hạn của ta, dám nghĩ Đông Hải không có người nên muốn hoành hành càn rỡ sao!

Nếu để ta bắt được lần nữa, ta nhất định sẽ cho hắn nếm đủ Bát Đại Khổ Hình!" Long Thái tử lén lau mồ hôi trên trán, dù sao người mà phụ thân đang nói chính là hắn.

Chuyện hai người đánh nhau lại gây chấn động trong Đông Hải, suýt chút nữa hại cả Long Cung.

Vậy nên, hắn vội vàng cúi đầu nói: "Phụ thân cứ yên tâm, con nhất định sẽ luôn quan sát tình hình trong Đông Hải, tuyệt đối không để kẻ khác dễ dàng càn rỡ trên đầu chúng ta nữa!" "Con có được sự giác ngộ này là rất tốt.

Lần trước vị hòa thượng kia cùng một bạch xà đánh nhau ở đó, suýt chút nữa Long Cung không giữ nổi.

Lần này lại gây ra chấn động nhẹ, chỉ không biết là do kẻ nào gây ra.

Gần đây chuyện gì cũng nhiều quá!" Đông Hải Long Vương vuốt

râu nói.

Long Thái tử cũng hiểu rõ vị hòa thượng và bạch xà mà phụ thân nhắc tới rốt cuộc là ai, dù sao lúc đó hắn không có mặt ở biển khi họ đánh nhau.

Một bên khác cũng đang xảy ra một trận đại chiến, nên hắn mới không thể để ý tới.

Mới vừa kết thúc, chưa được bao lâu lại xảy ra một chuyện khác, khiến mọi người vô cùng hoảng sợ.

Giá mà lúc nãy đánh nhau chọn một nơi khác thì hay hơn.

"Phụ thân, bây giờ trời cũng không còn sớm nữa, người hãy dẫn mọi người về đi, con ở đây kiểm tra thêm một lát rồi sẽ về ngay." Long Thái tử nghiêm túc nói.

Đông Hải Long Vương gật đầu, bèn dẫn lính tôm tướng cua trở về Long Cung.

Đúng lúc này, Na Tra vừa đuổi tới từ phía sau, ngân thương lóe lên, chỉ vào cổ họng Long Thái tử nói: "Ngươi thua rồi, vậy nên từ bây giờ ngươi phải đồng ý với ta một điều kiện, dù sao kẻ thắng làm vua, kẻ bại làm giặc.

Nếu ngươi dám không đồng ý, ta sẽ khiến ngươi biến mất khỏi thế giới này!" "Điều này không đúng, sao ngươi lại lén ra tay khi ta đang nói chuyện với phụ hoàng!

Na Tra, chúng ta chiến đấu công bằng công chính, không phải lén lút đánh lén khi người khác không chú ý, ngươi căn bản không được!" Long Thái tử bất mãn nói.

Dù sao ngay từ đầu Long Thái tử đã chọn nhầm địa điểm, mới dẫn đến những chuyện sau đó.

Hắn không ngờ lại bị Na Tra lợi dụng sơ hở, giờ ngân thương đang chỉ vào cổ họng hắn, khiến hắn không thể động đậy.

"Binh bất yếm trá, hơn nữa, ta đã thắng ngươi rồi, còn nói nhiều làm gì chứ!?" Na Tra chẳng quan tâm có công bằng hay không, chỉ cần thắng là thật.

Long Thái tử đột nhiên hoảng sợ nhìn về phía sau Na Tra, kinh hãi nói: "Thác Tháp Thiên Vương Lý Tịnh tới rồi ư?

Ngươi còn gọi cả viện binh nữa!" Thần sắc Na Tra cũng thoáng hoảng hốt, cũng nhìn về phía sau, nhưng phía sau hắn chỉ là mặt biển yên tĩnh, căn bản không có Thác Tháp Thiên Vương xuất hiện.

Đợi đến khi Na Tra phản ứng lại thì đã biết kẻ trước mắt đang lừa mình, nhưng Long Thái tử đã dùng pháp thuật rời đi rồi.

"Đồ đáng chết, dám lừa ta!

Thôi được rồi, ngày còn dài mà!" Đát Kỷ vì chuyện trước đó nên vẫn chưa về cung điện.

Đế Tân chạy trối chết từ trước đó bèn sai người khắp nơi tìm kiếm nàng.

Đát Kỷ để không bị phát hiện, lén bất tỉnh trong một góc tường lạnh lẽo trong lãnh cung, bị thị vệ tuần tra phát hiện.

Đế Tân nổi giận, lập tức sai thị vệ trong cung ném tất cả vào địa lao, rồi thả lũ chó săn được huấn luyện đặc biệt ra, xé nát tất cả thành từng mảnh.

Trong cung điện xa hoa trụy lạc, Đát Kỷ tỉnh lại, yếu ớt nói: "Đại vương!

Thiếp thân cuối cùng cũng gặp được người rồi.

Người có biết thiếp thân đã phải sống khổ sở thế nào không!" Đế

Tân đau lòng ôm nàng vào lòng, an ủi: "Đừng sợ, có chuyện gì xảy ra, hãy nói cho trẫm biết, trẫm sẽ sai quân đội đi chinh phạt kẻ đó!" "Tên Lâm Hiên kia, đã bắt cóc thiếp thân ra khỏi cung, sau đó lại ngày đêm tra tấn thiếp thân, tinh thần thiếp thân sắp sụp đổ rồi, Đại vương!

Thiếp thân có lẽ không thể nhìn thấy người được nữa!" Đát Kỷ vừa khóc vừa kể.

Đế Tân nổi giận, quát: "Ái phi đừng sợ, trẫm sẽ quảng bá thiệp mời, triệu tập các vị đạo hữu tiên nhân khắp nơi, để họ đến đòi lại công đạo cho nàng!" "Đại vương!

Thôi đi, thiếp thân sợ người bị thương, huống hồ tên kia đã có không ít pháp bảo, chỉ sợ hắn quỷ kế đa đoan, khiến người không thể đề phòng!" Đát Kỷ nhíu mày, lo lắng nói.

Đế Tân sớm đã bị sắc đẹp và tửu sắc đào rỗng thân thể, dễ dàng bị Đát Kỷ dắt mũi.

Giờ phút này càng thêm tức giận với Lâm Hiên, dù sao lần trước Lâm Hiên đã trốn thoát khỏi tay hắn, lần này lại dám ức hiếp người của hắn, chẳng phải là đang công khai khiêu khích sao?

Hắn cảm thấy bên mình không có ai trị được Lâm Hiên, nên hắn mới càn rỡ vô kỵ.

Đừng quên, mình còn có Quốc sư!

Có thể trợ giúp một tay!

Chương 462

"Đừng lo lắng, chúng ta có Quốc sư có thể giúp đỡ!" Đế Tân tự tin nói, phân phó người bên cạnh, sai họ đi mời Quốc sư đến để bàn bạc đối sách thật kỹ càng.

Đát Kỷ cúi đầu, dáng vẻ cam chịu mọi sự phân phó của Đại vương.

Tuy rằng bây giờ không thể đấu lại, nhưng dù sao cũng có Thân Công Báo và Quốc sư tồn tại, căn cứ theo thực lực tổng thể thì cũng có thể đối chọi một hai mà không bị lép vế, huống chi Lâm Hiên đã từng khiến hắn mất mặt như vậy, thì kiểu gì cũng phải tìm cơ hội để trả thù.

"Đại vương, xin hỏi người tìm ta có chuyện quan trọng không?

Ta vừa định bế quan tu luyện, nghe tin triệu tập của người lập tức tới ngay." Thân Công Báo đơn giản cúi người, lơ đễnh hỏi.

"Tự nhiên là phải cùng ngươi bàn bạc chuyện đối phó Lâm Hiên, bây giờ thực lực của hắn đại trướng, đối với mọi người cũng là uy hiếp vô cùng lớn, nếu không thể giải quyết tốt chuyện này, chỉ sợ đến lúc đó chênh lệch sẽ ngày càng lớn!" Đế Tân phẫn nộ nói.

Huống chi Lâm Hiên đã mang lại sỉ nhục lớn đến vậy, nếu không tìm lại được thể diện đó, e rằng sẽ mất uy tín trước mặt mọi người.

Đế Tân đường đường là một vị thiên tử, sao có thể bị người khác sỉ nhục như vậy được.

Thân Công Báo có chút do dự, dù sao chuyện lần trước vừa mới kết thúc, mọi người đều nguyên khí đại thương.

Lúc này lại phát sinh chiến đấu, chỉ sợ sẽ bất lợi cho bọn họ, dù

sao giết địch ngàn, tự tổn tám trăm.

“Đại vương, ta thấy chuyện này cần phải bàn bạc kỹ lưỡng, huống chi bây giờ ta cũng chưa hoàn toàn khôi phục, nếu đối đầu với hắn, chỉ sợ phần thắng của ta không lớn.

Ta cũng biết người đang lo lắng điều gì, chỉ cần thêm chút thời gian nữa, dù sao thực lực của kẻ đó đã đại trướng, chúng ta lúc này nếu mạo hiểm dẫn binh tiến tới, chỉ sợ sẽ trúng kế của Lâm Hiên!” Thân Công Báo không có ý phản bác, chỉ nói trước kết quả để Đế Tân suy nghĩ kỹ.

Dù sao đây là một phương pháp tự sát, hắn không quá kiến nghị.

Huống chi quân tử báo thù mười năm chưa muộn, hà tất phải ở một thời khắc này.

Đế Tân cũng bị những lời của Thân Công Báo làm động lòng, nhưng trong lòng vẫn nuốt không trôi cục tức, huống chi ái phi của hắn bị Lâm Hiên ức hiếp, làm sao hắn có thể nhẫn nhịn được.

Nếu còn nhẫn nhịn nữa, e rằng sẽ biến thành ninja rùa mất.

“Nếu Quốc sư đã nói như vậy, ắt có phương pháp của mình, ngươi muốn nói với quả nhân chuyện gì?” Thân Công Báo tiếp tục nói: “Hiện giờ chúng ta chỉ cần dưỡng thương, rèn luyện binh lực, để phòng có biến cố cần dùng đến.

Đến lúc đó dù hắn đột nhiên tấn công chúng ta, chúng ta cũng có thể chống cự!

Huống chi ân oán giữa chúng ta với hắn đã kết từ lâu rồi, căn bản không thể hòa giải, chỉ có thể là kết quả kẻ chết ta vong.” Đế Tân gật đầu, cảm thấy vừa rồi mình quả thực có chút bốc đồng.

Đát Kỷ lại không đồng tình với lời nói đó, giống như khi ma xuất thế lần trước, tuy rằng thân phận của nàng lúc đó chưa hoàn toàn bại

lộ.

Nhưng rất dễ bị người khác nghi ngờ, vậy nên tốc chiến tốc thắng là tốt nhất, huống hồ nàng cũng đã chuẩn bị cho hắn một phần lễ vật.

"Đại vương, thiếp thân lại thấy tốc chiến tốc thắng, giải quyết xong chuyện này là tốt nhất, để tránh hậu hoạn, nếu để lại sau này có thể uy hiếp, chẳng phải sẽ ngày đêm ăn ngủ không yên sao?" Trong lòng Đế Tân minh bạch như gương, lập tức từ chối: "Chuyện này đừng nhắc tới nữa, ngày sau hãy bàn lại, trước tiên hãy an tâm dưỡng thương, lát nữa trẫm sẽ đến thăm ngươi." Lâm Hiên vừa kết thúc tu luyện, bước ra khỏi động phủ, một vật thể không rõ bay thẳng về phía hắn.

"Cuối cùng ngươi cũng ra rồi!

Ta nhớ ngươi lắm, sao lại ở trong đó lâu vậy, chẳng có tác dụng gì cả, không thể ở cùng ta nhiều hơn sao?

Dù sao ta cũng đã vất vả nuôi ngươi béo lên mà!" Hỏa Liên nhào tới, khóc lóc kể lể.

Lâm Hiên nhìn cơ thể "linh cửu linh" rõ ràng tròn trịa hơn nhiều, ngạc nhiên hỏi: "Gần đây sao lại thế này vậy?

Ta nhớ trước đây ngươi đâu có béo như vậy, gần đây đã ăn bao nhiêu hả?

Béo thành ra cái dạng này, ta còn không nhận ra nữa.

Đừng ăn nhiều nữa, giảm cân đi, nếu không ta thật sự không ôm nổi ngươi đâu." Có lẽ trong khoảng thời gian bế quan, Hỏa Liên nhất định đã lén ăn không ít thứ bên ngoài, nên mới béo như vậy.

Trước đây nó tu luyện theo một phương thức khác, nhưng bây giờ xem ra nó đã ăn quá nhiều thứ béo bở, căn bản không thể luyện hóa hết, nên mới thành ra cái dạng này.

Lâm Hiên thở dài một hơi, hết cách rồi.

Hắn lại có một thứ khó dây dưa đến vậy, không chỉ ham ăn, mà còn đặc biệt thích bám dính, đi đâu cũng đi theo, y như một cái đuôi vậy.

Hắn cũng không biết Cự Long gần đây đang làm gì, bế quan lâu như vậy, chắc cũng đang ở trong đó luyện chế đan dược.

Dù sao đối với chuyện kia, trách nhiệm của nó là vô cùng lớn, ngay cả hắn cũng không dám tùy ý.

Hỏa Liên rõ ràng cảm nhận được Lâm Hiên đang chê mình, nhưng cũng không còn cách nào khác.

Nó thật sự quá ham ăn, một lần ăn nhiều như vậy, căn bản không kịp luyện hóa.

Nhưng Lâm Hiên chắc chắn cảm thấy nó béo, nhưng nó không cảm thấy tròn tròn mập mập rất đáng yêu sao?

Nhưng để Lâm Hiên yên tâm, nó chỉ có thể lẳng lặng luyện hóa vào lúc không ai để ý, ngày hôm sau lại khôi phục dáng vẻ ban đầu.

"Thôi được rồi, đừng dùng cái ánh mắt chê bai đó nhìn ta nữa.

Cùng lắm thì ta không ăn nữa, trước tiên sẽ luyện hóa sạch sẽ tất cả trong cơ thể, rồi sau đó mới ăn được không?

Chương 463

Đừng thất vọng, nhìn ta, ta khó chịu lắm, ngươi có biết không?" Hỏa Liên uất ức nói.

Một thần vật đường đường như nó, lại bị một người chê bai, vậy mà không tức giận, còn làm theo phương pháp của hắn.

Hỏa Liên cảm thấy gần đây nó không hề kiên cường, sao lại thành ra thế này chứ?

Nhưng tất cả đều là cam tâm tình nguyện, nên cũng không nói là bị ép buộc.

Hơn nữa, bây giờ Nữ Oa không rõ tung tích, thế giới hoàn toàn hỗn loạn.

Bị nhốt trong bóng tối lâu như vậy, cuối cùng cũng có thể ra ngoài, nhất định phải chơi đùa một phen thật đã, chắc chắn không thể dễ dàng quay về.

Hiện tại, những bảo vật mới, những động phủ do các chiến thần thượng cổ vẫn lạc để lại, càng ngày càng xuất hiện nhiều, nhưng chưa ai phát hiện ra.

Tuy Hỏa Liên ngoài việc ăn ra thì không có sở thích nào khác, nhưng đối với những bảo vật đó, nó có thể cảm nhận được.

Gần đây trong lòng nó cứ đập thình thịch không ngừng, cảm giác như có nguy hiểm sắp tới vậy.

Lâm Hiên chẳng quản nó đang lo lắng điều gì, trực tiếp tìm Cự Long, phát hiện nó đang chuyên tâm luyện chế đan dược.

"Nghiên cứu lâu như vậy, chẳng lẽ vẫn không có chút hiệu quả nào sao?

Chẳng lẽ hai người đó thật sự không thể tách rời sao?

Nếu vạn nhất thật sự là như vậy, vậy thì phải làm sao?

Chẳng lẽ An Tảo sẽ mãi mãi biến mất sao?

Nhưng An Tảo dù sao cũng là người thân duy nhất của ngươi, đúng không?" Cự Long chăm chú nhìn đan dược trong tay, quay đầu liếc nhìn Lâm Hiên, nói: "Không thể nào, ta nhất định sẽ tách hai người ra!

Trong thế giới của ta, không có chuyện gì là không thể.

Huống chi ta quả thực đã nợ An Tảo, cứ mãi mê tu luyện, không phát hiện ra những thay đổi xung quanh, quả thực là đã thất trách." "Nhưng kết quả như vậy ta chỉ cho phép xảy ra một lần, tuyệt đối không thể xuất hiện lần thứ hai.

Gần đây nghiên cứu của ta đã có chút thành quả, ta có thể rõ ràng cảm nhận được hai cảnh giới đã sản sinh ra sự phân ly.

Bây giờ ta có thể nhìn rõ ràng và thao túng cái bóng đó, xuất hiện trước mặt ta." Lâm Hiên cảm thấy Cự Long có chút đáng thương, nhưng chuyện này hắn cũng không thể chấp nhận được.

Vậy nên hắn cũng không có tư cách can thiệp vào chuyện của người khác quá nhiều.

Cự Long xoay người hóa thành một làn khói, bay lên không trung.

Lâm Hiên liền theo sát phía sau, muốn xem thành quả mà nó nói rốt cuộc đã tới bước nào rồi.

Hắn trực tiếp ngự kiếm phi hành đuổi theo phía sau, đến Thiên Đình.

Cự Long đã quen thuộc với những thủ vệ bên trong, dù sao ngày nào cũng đi đi lại lại, không quen cũng khó.

Vậy nên mỗi lần chỉ cần nhìn một cái là liền được cho vào.

Lâm Hiên thì lại phải trải qua kiểm tra nghiêm ngặt mới được cho vào, dù sao hắn cũng không phải là người quen, nên mọi người không nhận ra.

Để phòng vạn nhất, cảnh giác một chút cũng tốt.

Chỉ thấy trong hồ nước tiên khí bốc lên nghi ngút, một cái bóng đang ở đó xuyên qua, chuyển động qua lại.

Sau khi cảm nhận được hơi thở xa lạ đến gần, cái bóng xuyên qua mặt nước, nói: "A, lại có bạn cũ tới rồi.

Đến xem ta gần đây thế nào này!

Ngươi thấy ta có thảm không?

Cự Long đối với người trong cơ thể ta chấp nhất đến vậy.

Cũng may có người trong cơ thể ta, ta mới có thể sống đến bây giờ, vậy nên ta tuyệt đối sẽ không tách khỏi nàng đâu, ngươi hãy từ bỏ ý định đó đi, cho dù là đan dược hay pháp bảo đều không thể tách rời hai ta!" Ma vẫn như trước, tính khí quật cường, chỉ là hiện giờ nó có vẻ mệt mỏi, nhìn cũng không còn hung hăng như trước, chỉ buông lời cay nghiệt rồi không khiêu khích gì thêm.

"Ngươi sống không tốt, ta tự nhiên cũng không vui.

Chỉ là sớm muộn gì ngươi cũng phải biến mất thôi.

Trước đó, ta cần phải vắt kiệt tất cả giá trị của ngươi, nếu không thì ngươi sẽ lỗ lớn đó, dù sao người như ta không bao giờ làm ăn thua lỗ!" Lâm Hiên nói.

Cự Long chẳng quan tâm hai người đang đối thoại ở đó, trực tiếp trần chân đi xuống hồ nước, đến bên cạnh Ma, túm lấy nó, banh miệng nó ra, đổ mạnh viên thuốc trong tay vào.

“Khụ khụ!

A!

Nóng quá!

Chương 464

Buông ta ra!

Buông ta ra!

Xích Phong!

Đừng làm thế nữa!

Không thể nào, không thể nào, ngươi từ bỏ ý định đó đi!" Ma đau khổ giãy giụa dữ dội, đột nhiên kỳ tích xuất hiện, chỉ thấy từ cơ thể nó tách ra một cái bóng trắng mờ mịt, vô cùng trong suốt và yếu ớt.

Cự Long thấy vậy, liền trực tiếp mở cái lọ ra và hút cái bóng đó vào.

Ma cũng nhân cơ hội này lén lút bỏ trốn, Lâm Hiên liền đuổi theo.

Không ngờ sau khi tách hai người ra, lại để Ma cũng từ đó mà thoát ra.

Không được, bây giờ nhất định phải bắt nó về, nếu không sẽ là tội nhân mất!

Cự Long sau khi đặt cái lọ đó vào trong cơ thể mình, cũng đi theo Lâm Hiên đuổi ra ngoài.

"Đừng giãy giụa bỏ chạy nữa, ngươi căn bản không thể chạy thoát được đâu, chi bằng ngoan ngoãn đi theo ta về đi, ta có thể giúp ngươi bớt chịu tra tấn, một lần này chấm dứt tất cả!" Lâm Hiên đuổi theo phía sau uy hiếp.

Nhưng Ma có nghe theo lời của hắn sao?

Dù sao nó cũng rất khó khăn mới trốn thoát khỏi đó, bây giờ lại bảo nó quay về, quả thực là mơ tưởng hão huyền.

Hắn nói nghe thì hay vậy, chỉ là những người này làm việc đều rất tàn nhẫn, một khi quay về thì căn bản không còn đường sống.

Huống hồ người trong cơ thể hắn cũng đã được tách ra, chỉ là sẽ không sống được lâu nữa, dù sao đã bị hấp thu tinh lực lâu như vậy, sớm đã suy yếu không chịu nổi, bây giờ yếu ớt như một tờ giấy trắng.

Nếu để người kia biết chuyện này, cô gái đó căn bản sẽ không sống được lâu.

Sau này e rằng họ sẽ ra tay tàn nhẫn với hắn, khiến hắn trực tiếp hồn phi phách tán.

Hắn sẽ không ngốc như vậy, đi đối đầu với họ, uổng công mất mạng.

Ma nghĩ vậy, liền sử dụng thuật ẩn nấp, trực tiếp ẩn mình đi, khiến Lâm Hiên căn bản không thể tìm thấy.

Dù sao nó cũng là ma, sao có thể không có chút gì để bảo mệnh chứ, chỉ là lần trước nó quá cao ngạo, nên mới bị hắn bày mưu.

Lâm Hiên đuổi được một nửa, phát hiện Ma đã biến mất tăm.

Nhưng trực giác mách bảo hắn, Ma nhất định đang ở gần đây, căn bản không chạy xa được.

Xa xa là một khu rừng rậm rạp, bên trong đều tối đen như mực, ngay cả một ít cỏ dại hay hoa dại cũng không có, chỉ có những cây đại thụ cao thấp không đều.

Ngay cả ánh nắng mặt trời cũng không thể chiếu vào, trông vô cùng âm u.

Lâm Hiên trực giác cho rằng Ma đang ẩn mình ở đó, dù sao đó là nơi thích hợp nhất.

Chỉ cần đi vào đó, thì đó sẽ là thiên hạ của nó, người khác căn bản

không có sức chống đỡ.

Ma sớm đã có kế hoạch, chỉ sợ chuyện này sẽ nhanh chóng bị phát hiện.

Lâm Hiên đoán không sai, sau khi hai người đuổi ra ngoài, thủ vệ đã phát hiện ra điều bất thường bên trong, phát hiện ma quỷ đã bỏ trốn, bèn khẩn cấp liên hệ với những người khác, ngay cả Văn Trọng và Tỷ Can cũng đã biết chuyện.

Đế Tân sau khi hiểu rõ chuyện này, trên mặt nở nụ cười lạnh, cuối cùng cũng có cơ hội có thể tàn nhẫn giết chết Lâm Hiên.

Hắn không ngờ Lâm Hiên lại tự mình dâng cơ hội đến tận cửa, quả nhiên công phu không phụ người có lòng.

Nghĩ vậy, lập tức sai Thân Công Báo đại diện đến Thiên Đình, nhất định phải chuyển tất cả điểm nghi ngờ sang Lâm Hiên, như vậy sau này mới dễ làm việc.

Trong lòng Lâm Hiên hiểu rõ, nhưng hắn chẳng quan tâm tình hình bên trong rốt cuộc thế nào, dù sao cũng phải vào xem xét một chút, nếu không thì cứ đứng bên ngoài cũng chẳng ích gì.

Cự Long cũng đi theo phía sau, sau khi thấy Lâm Hiên đi vào, liền vội vàng ngăn cản Lâm Hiên, nhưng Lâm Hiên đã sớm không nghe thấy lời của Cự Long.

Bởi vì khi Cự Long đuổi tới, khu rừng trước mắt đã biến thành một làn sương mù dày đặc, rõ ràng là Ma đã bày trận pháp, mục đích là dụ dỗ Lâm Hiên vào trong.

"Ha ha ha ha ha, không ngờ ngươi lại dám một mình tiến vào, quả nhiên có can đảm, hôm nay chúng ta hãy hảo hảo tính sổ đi!" Giọng nói của Ma xuất hiện bốn phía, thoắt ẩn thoắt hiện, khiến Lâm Hiên căn bản không thể xác định được vị trí của nó.

Lâm Hiên bắt đầu trấn tĩnh lại, không chút sợ hãi nói: “Ngươi tưởng ta sẽ sợ sao?

Ngươi có thể bắt được ta một lần, vậy thì tự nhiên cũng có thể bắt được lần thứ hai.

Ngươi có âm mưu quỷ kế gì cứ việc dùng hết đi, hôm nay chúng ta hãy hảo hảo phân tài cao thấp.” Ma rất khó khăn mới thoát ra được, để dương mi thổ khí, tự nhiên phải tàn nhẫn tra tấn Lâm Hiên một phen.

Nó chuyên về loại mê hoặc lòng người, không tin trên thế giới này thật sự có người có đạo tâm vững chắc đến vậy, đối với bất kỳ chuyện gì cũng không hề hứng thú, ngay cả một chút dục vọng cũng không có.

Chỉ thấy cảnh tượng trước mắt biến đổi, dưới chân là thảm cỏ mềm mại, bên cạnh là những dây leo xanh biếc, nhìn về phía trước, một làn sương trắng dày đặc vô biên.

Chương 465

Mỗi bước đi, Lâm Hiên đều có thể cảm nhận được linh khí hùng hậu đang lưu chuyển trong cơ thể hắn.

Chỉ thấy trong làn sương mù dày đặc đột nhiên xuất hiện một điểm sáng ở trung tâm, giống như một kiện bảo vật.

Lâm Hiên cẩn thận đi tới, đứng yên trước bảo vật đó.

"Mau lấy đi, đó là của ngươi, là thứ thuộc về ngươi.

Có nó, ngươi có thể coi thiên đạo thế gian là không có gì, có thể nghiền nát những kẻ từng ức hiếp ngươi như lũ kiến hôi, khiến họ phải sợ hãi và kinh hoàng!" Ánh mắt Lâm Hiên vô hồn, hắn thì thầm: "Chỉ cần lấy được nó, thế giới sẽ thuộc về ta.

Chỉ cần lấy được nó, không ai dám chống đối ta.

Của ta, của ta, không ai được động vào, nếu không ta sẽ khiến các ngươi sống không bằng chết!

Ta, không!

Không phải ta!" Ma cứ nghĩ Lâm Hiên sắp lấy bảo vật đó, nhưng hắn đột nhiên dừng lại, quay người tàn nhẫn đập nát bảo vật.

"Phịch!" Bảo vật đó hóa thành một bóng đen, rơi xuống đất, vội vàng chạy trốn ẩn mình sang một bên, kinh ngạc nói: "Sao có thể?

Rõ ràng sắp thoát được rồi mà, rốt cuộc là chuyện gì?

Rõ ràng phải bảo hắn nắm giữ nó thật chặt chứ!" Lâm Hiên cười lạnh nhạt: "Ngươi tưởng ta không biết lúc nào ngươi cũng bày cục sao?

Sao ta có thể dễ dàng mắc lừa chứ, ngay khi vừa bước vào, ta đã

phát giác có điều không ổn, nên ta vẫn luôn không bị ngươi lừa gạt.

Mục đích của ngươi rốt cuộc là ở đây, chỉ là ngươi định thất vọng thôi!" Cự Long cũng đến sau Lâm Hiên, tàn nhẫn phá vỡ cái mê trận đó, nên Lâm Hiên mới có thể nhìn rõ ràng.

"Ngoan ngoãn chịu trói đi, trước đây ngươi đã không phải đối thủ của ta, bây giờ cũng vậy.

Đừng mong có thể đông sơn tái khởi, tất cả chỉ là nói suông, dù sao với thực lực của ngươi, căn bản chỉ là mơ tưởng, hà cớ gì phải tự làm khổ mình chứ!" Cự Long khuyên giải, dù sao tất cả những gì đang diễn ra trong mắt nó đều thật buồn cười.

Mơ tưởng dùng sức một mình để lật đổ thế giới hiện tại, ngoại trừ Nữ Oa năm xưa có thể làm được, bây giờ căn bản không ai có thể làm được.

Chẳng qua ngươi chỉ là một tà niệm do tư niệm của con người hình thành, vậy mà cũng dám si tâm vọng tưởng.

"A, bạn bè sao?

Chẳng lẽ vì ta là thứ mà ma tộc không thể dung thứ, ta nên biến mất sao?

Thật nực cười, nội tâm của các ngươi còn dơ bẩn hơn ta, vậy mà cứ khoác lác những điều hoa mỹ!" Ma phẫn nộ nói.

Ma quỷ trực tiếp làm cho làn sương mù dày đặc thêm một lớp nữa, nhân lúc họ chưa phát hiện nó đang ở đâu, liền lén lút bỏ trốn.

Có câu nói hay, quân tử báo thù mười năm chưa muộn, bây giờ nó yếu ớt như vậy, nếu đối đầu với họ thì quả thực là hành vi thiếu lý trí.

Huống hồ, nó còn rất nhiều chuyện chưa tính sổ rõ ràng với Lâm Hiên, tự nhiên sẽ không dễ dàng bị bắt lại.

Nó để lại một bản sao ở đó, tạm thời chơi đùa với Lâm Hiên một lát.

Dù sao nó còn có những chuyện quan trọng hơn.

Trong lúc Lâm Hiên đang đánh nhau trong căn nhà đen tối đó, Đế Tân lại chậm rãi đến sau.

Mượn cơ hội này, hắn cũng xông vào chiến đấu.

Nếu có thể một lần bắt được con ma đó, ấn tượng của hắn trong lòng mọi người cũng sẽ được nâng cao, đến lúc đó đối phó Lâm Hiên cũng sẽ dễ như trở bàn tay.

Huống hồ ai có thể ngờ Lâm Hiên lại cho hắn một cơ hội lớn như vậy, lại dám để ma quỷ chạy thoát.

Tuy rằng chuyện này đối với mọi người đều là một chuyện vô cùng nguy hiểm.

Nhưng chỉ cần có thể đẩy hết trách nhiệm lên người hắn, đến lúc đó trước tiên giải quyết hắn, còn về con ma quỷ kia, hắn không tin với thực lực của mọi người lại không thể bắt nó lại lần nữa sao?

Đế Tân thề thốt, huống hồ hắn gần đây đã bị Lâm Hiên sỉ nhục ái phi, bị vũ nhục như vậy, quả thực là mất hết thể diện trước mặt thế nhân, lần này nhất định phải tìm lại.

Cuối cùng, Đế Tân ở trong đó dây dưa hồi lâu, phát hiện ra vị trí của đám sương đen đó, liền ra tay mạnh mẽ tóm lấy nó, ném vào Càn Khôn Đại, vui vẻ nói với mọi người: “Ha ha ha, không ngờ lần này lại để ta bắt được!

Mọi người cứ yên tâm đi, lần này nó tuyệt đối sẽ hồn phi phách tán.

Cái Càn Khôn Đại này có thể từ từ tiêu diệt nó, hoàn toàn sẽ không

còn cơ hội chạy thoát như trước nữa!" Mọi người đuổi theo phía sau, có chút nửa tin nửa ngờ.

Dù sao lần trước, tuy rằng đã thiết kế khéo léo để bắt được con ma đó, nhưng lần này nó lại dễ dàng để hắn bắt được như vậy sao, khi bị ném vào Càn Khôn Đại lại có chút quỷ dị.

Thế là có người hỏi: "Lần này ma bỏ trốn ra, tuy rằng thực lực không còn lợi hại như trước, nhưng dù sao nó cũng là thứ duy nhất trên thế giới này mà mộng có thể có, sao có thể không có chút thủ đoạn bảo mệnh nào, lại dễ dàng bị bắt như vậy chứ?" "Đúng vậy, huống hồ với thực lực của ngươi, căn bản còn không đạt đến một phần mười, vậy mà lại có thể bắt được nó, quả thực khiến người ta kinh ngạc.

Huống hồ ta nhớ trước đây ngươi hình như bị trọng thương, căn bản chưa khôi phục hoàn toàn về thời kỳ đỉnh cao…" Với thể diện mà hắn đã độc chiếm trước mặt mọi người trước đây, ắt hẳn hắn cũng đã khiến mọi người đều hận trong lòng, lần này lại ân cần bắt ma quỷ như vậy, chẳng lẽ có âm mưu gì đang chờ đợi, không, bọn họ không muốn tin.

Chỉ là trước chuyện này, ấn tượng của mọi người về hắn không thể quay trở lại, nên căn bản sẽ không tin lời hắn nói nữa, dù sao loại người này là xảo quyệt nhất, huống hồ lại là một vị vương.

Chương 466

Đế Tân bị những lời nói của mọi người làm cho tức giận sôi máu.

Khi Lâm Hiên bắt được thì lại khen ngợi không ngớt, ngược lại khi ta bắt được thì lại chỉ có vô tận nghi ngờ, ngay cả một chút tin tưởng cũng không có!

Đã như vậy, vậy thì ta hà tất phải giúp các ngươi chứ?

Chi bằng để từng người từng người bị nó tiêu diệt!

Để các ngươi trở thành nô lệ của ma, đến lúc đó ta xem ai dám đối đầu với ta!

Các ngươi đều là kẻ thù của mọi người!

Phải bị tiêu diệt!

"Im miệng!

Ta vất vả lắm mới bắt được con ma đó, vậy mà các ngươi lại ở đó điên cuồng nghi ngờ ta, quả nhiên là một lũ ngụy quân tử, ngay cả làm việc cũng khiến người ta ghê tởm như vậy.

Đã lợi hại như thế thì chi bằng tự mình đi bắt đi!" Đế Tân lạnh lùng nhìn, trực tiếp thả con ma trong Càn Khôn Đại ra, chỉ thấy một làn sương đen xuyên qua mọi người, rồi lén lút tiến vào trong tâm trí của họ, chỉ là họ chưa phát hiện ra mà thôi.

Lâm Hiên từ một bên xuất hiện, liền nhìn thấy cảnh tượng đó, vừa định ngăn cản, nhưng lại phát hiện đã không kịp nữa, bèn lẳng lặng lùi lại mấy bước.

"Đừng ở đó nói những lời hoa mỹ như vậy, dù sao bản thân ngươi cũng không có thực lực đó, lại ở đó điên cuồng lăng mạ người khác,

chửi bới người khác, vui lắm sao?

Thú vị lắm sao?

Không thấy thỏa mãn sao?

Hành vi như vậy có khác gì lũ ma quỷ xấu xí ghê tởm kia đâu?" Đế Tân ha hả cười lớn, mặt mày âm trầm nhìn Lâm Hiên.

Các tiên quân vừa nghe vậy, nghĩ dù sao mình cũng được liệt vào hàng tiên nhân, một phàm nhân lại dám ở đó lăng mạ mọi người tùy tiện, dám trào phúng, quả thực là đại nghịch bất đạo.

Nếu không cho hắn một bài học, e rằng hắn sẽ không biết thân phận và lời nói của mình.

"Tốt lắm Đế Tân!

Ngươi dám nói như vậy, không hiểu tôn kính, hôm nay ta sẽ hảo hảo dạy cho ngươi, thế nào là thân phận, thế nào là địa vị, thế nào là thực lực!" Một vị tiên quân trực tiếp sử dụng bản mệnh pháp bảo, kéo Đế Tân vào một trận chiến.

Thực lực hai người không ai kém ai, nhất thời đánh đến khó phân thắng bại.

Thân Công Báo đứng một bên nhìn, không biết rốt cuộc có nên ra tay hay không, dù sao chuyện này hắn cũng không biết bắt đầu từ đâu.

Nhưng nếu không kịp thời ngăn cản, e rằng mâu thuẫn giữa hai người sẽ càng lúc càng lớn, trong tình huống này không thể gây thêm kẻ thù, rất bất lợi cho họ, vậy nên hắn tiến lên tách hai người ra.

"Đừng đánh nữa, các ngươi đã bị ma xâm nhập tâm trí, nếu không kịp thời dừng lại, chỉ sợ sẽ bị nó thao túng thành khôi lỗi!" Mọi người vừa nghe vậy, Đế Tân vừa mở Càn Khôn Đại ra, con ma đó chắc chắn đã ẩn phục xung quanh mọi người.

Chỉ là không biết nó sẽ ẩn vào người nào.

Bây giờ mọi người như một quả bom hẹn giờ, không ai dám tin người bên cạnh, thế là lần lượt cảnh giác nhìn nhau.

"Đừng nhìn ta như vậy, ta không phải ma.

Có phải bình thường ngươi đặc biệt có ý kiến với ta, lần này chắc là bị ma nhập rồi, nên mới muốn đổ tội lên người ta, sau đó để mọi người cùng tiêu diệt ta, tâm tư của ngươi thật thâm hiểm!" "Ngươi đang hồ đồ cái gì vậy?

Bây giờ mọi người đều nghi ngờ lẫn nhau, không cãi nhau thì thôi, cứ ngày nào cũng cãi nhau với ta, ngươi cũng có vấn đề, chẳng lẽ muốn mượn cớ này để thu hút sự chú ý của mọi người, sau đó lén lút giết chết người bên cạnh sao?

Đừng tưởng ta không biết những tâm tư nhỏ nhặt của ngươi, lúc nào cũng chia rẽ như vậy!" "Ta chia rẽ ư?

Ngươi có muốn đối đầu với ta không?

Sao ta có thể như vậy chứ?

Trước khi nói chuyện có thể nói rõ sự việc trước không, vì sao lại phát triển đến bước đường này, đó là lỗi của ta sao?" Vị tiên quân kia bị Lâm Hiên nhìn bằng ánh mắt đó, lập tức nhảy dựng lên, chửi rủa: "Ai chứ?

Ai sai, chúng ta đều đang nghi ngờ lẫn nhau, nhìn nhau bằng ánh mắt như vậy.

Lẽ nào ngươi cũng không dùng ánh mắt đó nhìn những người xung quanh sao?

Sao cứ ngày nào cũng chĩa mũi dùi vào ta vậy?

Không phải là gây sự sao?

Ta và ngươi bây giờ cũng không sợ, dù sao mọi người đều có nghi ngờ, chi bằng tự giết lẫn nhau đi, ai sống sót cuối cùng thì để người bên ngoài giết chết, chẳng phải là vẹn cả đôi đường sao, dù sao ta cũng không muốn sống nữa!" Tài Thần lúc này lại đưa ra một đề nghị thích hợp, chỉ là mọi người đều bị ma xâm nhập tâm thần, lúc này căn bản không nghe lọt tai lời hắn nói, trong lòng họ không ngừng bị khuếch đại sự phẫn nộ và oán niệm.

"Mục đích của Ma là thế này, muốn mọi người giết lẫn nhau cùng đồng quy vu tận, thật là tàn nhẫn quá, dù sao chúng ta cũng đã sống cùng nhau lâu như vậy, sao có thể giết người được chứ, thật là quá đáng!

Hôm nay ta nhất định phải trói ngươi lại trước, để tránh ngươi làm bất kỳ chuyện gì có hại cho ta!" Hoạn nạn kiến chân tình, nhưng đối với Đế Tân thì hoàn toàn không có ý nghĩa của từ ngữ này, ngược lại họ cắn xé lẫn nhau như chó.

Cùng với sự phẫn nộ và oán niệm ngày càng lớn, làn sương đen xung quanh cũng dần dần dày đặc hơn, không nghi ngờ gì nữa, đó là nguồn nuôi dưỡng tốt nhất cho Ma.

Chương 467

Nếu cứ tiếp tục như vậy, chỉ sợ mọi chuyện sẽ trở nên không thể cứu vãn.

Lâm Hiên trực tiếp tiến lên trói tất cả lại, lấy nước trong ao, sai Cự Long cõng một thùng nước về, dội lên người họ.

Mọi người bất ngờ bị dội nước, đột nhiên tỉnh lại.

Những làn sương đen đó cũng dần dần rời khỏi người họ, chỉ là không thể để nó dễ dàng chạy thoát như vậy.

Lâm Hiên lại một lần nữa nhốt trận pháp đó lại, sau đó từ từ tiêu diệt nó.

Dùng nước ao Thiên Đình từ từ thanh tẩy.

“Chuyện gì vậy?

Ta lại bóp cổ ngươi, không sao chứ?

Trời ơi, mọi người đều bị ma nhập rồi, ta không biết vì sao vừa rồi ta lại nói những lời đó, thật là quá đau lòng!” “Ta cũng xin lỗi, ta không biết vì sao lại tức giận như vậy, sau đó suýt chút nữa giết chết người trong gia đình.

Con ma quỷ này thật đáng sợ quá, nó lại có thể thao túng ý niệm của ta!” “Đúng rồi, Đế Tân vừa rồi chắc chắn đã bị khống chế rồi, sau đó mới lây nhiễm những con ma đó lên người chúng ta, nên chúng ta mới xuất hiện tình huống như vừa rồi.

Nếu không Lâm Hiên kịp thời dội nước ao Thiên Đình lên người chúng ta, thanh tẩy những làn sương đen đó, nếu không thì lúc này chúng ta đã đánh nhau rồi!” Mọi người bàn tán xôn xao, cứ như Đế Tân là tội nhân duy nhất.

Đế Tân cũng không hiểu vì sao lại xuất hiện tình huống như vừa rồi.

Có lẽ vừa mới xông vào căn nhà đó, khi bắt con quỷ đó không cẩn thận bị nó ẩn một ít vào trong, nên mới nói ra những lời đó.

May mà Thân Công Báo kịp thời ngăn cản, nếu không thì không biết sẽ xuất hiện hậu quả gì.

"Mọi người đừng bàn tán nữa, xuất hiện chuyện này chắc chắn là do Ma quỷ gây ra.

Chẳng phải Lâm Hiên đã thả Ma ra sao, vậy thì mọi người lại xuất hiện tình huống này.

Vậy nên căn bản chúng ta phải nhanh chóng bắt được nó, nếu không thì e rằng sẽ có bất ngờ xảy ra!" Thân Công Báo nghĩa phẫn điền ưng nói.

Mọi người đập đầu một cái mới phát hiện ra mục đích của Ma, thế là lại vội vàng chuyển lửa giận sang Lâm Hiên, mắng nhiếc: "Chẳng phải sao, nếu không phải con rồng kia, vì hồn phách của An Tảo, cứ đòi phải tách ra, thì đã không xuất hiện tình huống Ma bỏ trốn như thế này!" "Đúng vậy, thông thường trong tình huống này nên đại nghĩa diệt thân.

Hơn nữa, có thể vì thế gian mà cống hiến một chút như vậy, thì có gì là không được chứ?

Hơn nữa tách ra thì sao chứ, hồn phách hư vô như vậy, cả ngày chỉ có thể ở trong nơi dưỡng hồn mà ôn dưỡng, cũng không biết đến lúc nào sẽ lặng lẽ chết đi!" "Ta thấy nó căn bản sẽ không sống được lâu đâu, dù sao chưa từng có ai có thể ở trong cơ thể ma quỷ lâu như vậy mà không bị tiêu diệt.

Tuy thần linh của nó mạnh, nhưng nước chảy đá mòn, chỉ sợ bây

giờ nó chẳng có tác dụng gì cả, vì cứu nó mà hại chúng ta cắn xé lẫn nhau!" Vừa nhắc đến chuyện vừa rồi, sắc mặt mọi người không khỏi biến sắc.

Tuy rằng họ quả thực luôn không kiên định, nên mới bị Ma lợi dụng sơ hở, gây ra tình huống như vậy, nhưng chuyện này sao có thể nhanh chóng thừa nhận được chứ, chỉ sợ sẽ mất hết thể diện.

Thế là chỉ có thể đổ hết nước bẩn lên người cái gọi là An Tảo, để che đậy.

Mọi người ngầm hiểu nhìn nhau một cái, đề nghị: "Nếu hồn phách đó có thể ở trong cơ thể ma lâu như vậy, hai người đó cũng có một số lực hấp dẫn.

Chỉ cần chúng ta dùng hồn phách đó làm mồi nhử, dẫn con ma đó ra, đến lúc đó sẽ bắt gọn nó!" "Ta thấy kế hoạch này không tệ, một công đôi việc.

Huống hồ hy sinh một người để cứu tất cả mọi người trên thế gian này, ta thấy đó là vinh dự của nó, nên cảm ơn vì điều này!" "Đúng vậy, mau giao hồn phách đó ra đây, chúng ta muốn làm một cái!" "Giao nó ra đây, chúng ta sẽ không truy cứu lỗi lầm của ngươi, nếu không thì đừng trách ta không khách khí sẽ cướp lấy nó, dù sao đây là chuyện của mọi người, không thể ích kỷ như vậy chứ!" Lâm Hiên nhìn thấu một đám người này.

Trước mặt hắn, tuy rằng họ sẽ đoàn kết lại, nhưng chỉ cần liên quan đến lợi ích, bất kể chuyện gì, họ đều khoác lác những lời hoa mỹ, đứng ở góc độ của một thánh nhân mà chỉ đạo, nên làm gì, không nên làm gì.

Chỉ một chuyện nhỏ như vậy, lại có thể nói ra những lời đó, hy sinh vì mọi người, là chuyện vui vẻ sao, thật là quá ghê tởm rồi.

Ràng buộc đạo đức không thể nào không quá rõ ràng như vậy, nhìn vào khiến người ta khó chịu, vậy mà cũng dám nói ra.

"Muốn ta giao hồn phách đó ra, thì cũng phải xem các ngươi có thực lực hay không.

Nếu chọc giận ta, không chừng ta sẽ khiến các ngươi đồng quy vu tận với con ma đó!" Cự Long hiện thân trước mặt họ, trực tiếp một bàn tay đập họ xuống đất.

Nó cuộn tròn trên không trung, nhìn xuống từ trên cao, cứ như chỉ cần họ dám làm gì, nó sẽ tóm lấy họ, đánh cho một trận tơi bời.

Đôi mắt đen láy đó vô cùng lạnh lùng.

Hỏa Liên cũng lén lút trốn trên người Cự Long.

Những lời vừa rồi nó đều đã nghe thấy hết, không ngờ những người đó lại ghê tởm như vậy.

Nếu là nó, nó đã trực tiếp dùng một ngọn lửa thiêu rụi hết rồi, lười biếng nói nhiều với họ làm gì, dù sao cũng chẳng có tác dụng gì!

Lâm Hiên sớm đã biết những người như vậy, nên đối với biểu hiện của họ kỳ thực cũng không có quá nhiều dao động, nhưng nghe như vậy.

Kỳ thực trong lòng hắn cũng có chút bận tâm, nhưng lại có gì phải sợ hãi đâu, chẳng qua chỉ là một đám người ăn không được nho thì nói nho xanh mà thôi.

Hơn nữa bây giờ ma quỷ đã bỏ trốn, chỉ có cách bắt nó về.

Thay vì nghe họ ở đó nói bậy bạ bàn bạc đối sách, chi bằng thực tế hơn một chút là trực tiếp tìm kiếm khắp nơi.

Chương 468

Huống hồ nó cũng không chạy được bao xa, bây giờ cơ thể yếu ớt như vậy, rất cần được bổ sung oán niệm, mà nơi có nhiều oán niệm nhất chính là loài người.

Vậy nên nó nhất định đang ẩn mình ở đó, hảo hảo khôi phục thực lực, nhất định phải đi xuống xem xét một phen.

Chỉ là đó là địa bàn do Đế Tân quản hạt, nhất định phải ngụy trang kỹ càng, nếu không nếu bị hắn bắt được, chỉ sợ không dễ giải quyết.

Huống hồ trước đây đã kết ân oán với hắn rồi.

Ngày nào hắn cũng ở đó suy nghĩ xem làm thế nào để giải quyết Lâm Hiên.

Bây giờ Lâm Hiên lại chạy đến địa bàn của hắn, nếu bị phát hiện, chỉ sợ hậu quả khó lường.

Tuy là vậy, nhưng hắn vẫn muốn thử một lần nữa, mấu chốt là chuyện này xảy ra là vì chuyện của Cự Long.

"Không cần lo lắng, chuyện này ta nhất định sẽ giải quyết tốt, dù sao là vì chuyện của ta nên nó mới chạy thoát.

Ta cũng không ngờ sau khi tách hai người ra lại có thể khiến nó có cơ hội thoát ra từ đó.

E rằng nó cũng đã để lại một tay để chờ đợi ngày hôm nay.

Không sao cả, ta có một pháp bảo khác có thể kiểm tra được nó đang ở đâu, đến lúc đó chúng ta sẽ bắt nó về, để có thể giải thích rõ ràng với mọi người, dù sao lời nói của người đời đáng sợ lắm." Cự Long vẫn lạnh lùng, mặt không biểu cảm nói.

Chỉ là nó quả thực không để chuyện này vào trong lòng, bởi vì nội dung xảy ra như thế nào, nó tự nhiên có năng lực giải quyết chuyện này, không cần ở đó vì nó mà bày mưu tính kế.

Huống hồ nó lại dám đổ tội lên người An Tảo, chẳng lẽ nó không sợ Cự Long xé nát tất cả sao?

Bây giờ An Tảo là cục cưng của Cự Long, nếu ai dám động vào, nó sẽ khiến kẻ đó nếm mùi tử vong!

Lâm Hiên từ sau chuyện đó, liền biết Cự Long điên cuồng, đến lúc đó cũng không ở bên tai hắn, nếu có thể giúp nó bắt lại Ma cũng tốt.

Cũng có thể cho mọi người một sự yên tĩnh, dù sao Ma quả thực là một mối họa ẩn rất lớn, dù sao để triệt để tiêu diệt nó, không chỉ Nữ Oa, mà còn có các chiến thần thượng cổ, cũng gần như đều đã vẫn lạc.

Những kẻ nên bế quan cũng đều bế quan rồi, cơ bản đều không xuất hiện nữa.

Cũng không biết rốt cuộc là cách nào, bây giờ lại có một kẻ lọt lưới, nếu không thể giải quyết được, chỉ sợ lại một trận đại chiến bùng nổ.

Bây giờ cuộc sống yên tĩnh khó khăn lắm mới có được, ai cũng không muốn xảy ra thêm chuyện gì nữa.

"Nếu đã như vậy, vậy thì chúng ta chuẩn bị đi, cũng không cần ở đó phí lời phí thời gian nữa, chẳng có ý nghĩa gì cả.

Huống hồ cắn xé lẫn nhau, còn muốn đẩy chuyện lên người ta, ta cũng không phải là người ở bên cạnh các ngươi.

Bây giờ tự chuốc họa vào thân, ngược lại còn oán trách ta, cũng không nhìn xem mình là ai!" Lâm Hiên nhìn những người ở đó, nhịn không được châm chọc.

Hỏa Liên cũng ở bên cạnh nhịn không được mắng: “Nói bậy, dám ở đó nói nhảm, nếu không phải ngươi đột nhiên tới, thì có thể để nó chạy thoát sao?

Chẳng phải là ngươi tâm sinh quỷ thai, có thể dễ dàng bị nó khống chế sao?

Bây giờ biết đổ nước bẩn lên người sư phụ ta, cũng không nhìn xem mình là hạng người nào.

Còn dám so đo vài câu nữa, cẩn thận ta dùng một ngọn lửa thiêu rụi hết các ngươi!” “Gặp ai cũng tức giận”, dù sao Hỏa Liên cũng đặc biệt bao che khuyết điểm, trời sinh tính tình nóng nảy không tốt.

Nếu ai không cẩn thận châm ngòi, thì đừng trách, khi nó bùng nổ có thể sẽ làm bị thương, đến lúc đó đừng trách nó.

“Các ngươi có ý gì?

Ta đang giúp các ngươi, vậy mà các ngươi lại nghi ngờ ta như vậy.

Hơn nữa, nếu không phải ta kịp thời đến giúp, chỉ sợ bây giờ các ngươi đã bị nó khống chế thành khôi lỗi rồi.

Ta chỉ là muốn giảm bớt một chút tổn hại mà thôi!” Đám tiên quân kia nghĩa chính ngôn từ nói, chỉ là những lời nói ra lại ghê tởm như vậy.

Kỳ thực chỉ là để che đậy cái dáng vẻ lúng túng khi ăn mà thôi.

Dù sao mọi người đều tâm tri đỗ minh, có một số người cũng sẽ không vạch trần, chỉ là bây giờ đâm đầu vào chuyện, tuy rằng dám nói, quả thực không sợ chết, e rằng chưa cảm nhận được sự đáng sợ của Cự Long.

Chỉ là nó sẽ không nhắc nhở, dù sao có một số người miệng không

có rào cản, vì che đậy sự thật, đều nguyện ý.

Quả thực là không thể cứu vãn được nữa rồi, bây giờ mục đích của họ lại không phải đi bắt Ma về, mà là ở đó tranh chấp bàn luận, bàn luận ra một kết quả.

Đợi đến khi thực hiện, Ma đã sớm khôi phục thời kỳ đỉnh phong, đến lúc đó xử lý chẳng phải là chuyện dễ dàng sao, thật là quá nực cười, lại dám nói nghĩa chính ngôn từ như vậy.

"Các ngươi không thấy bây giờ mình như một lũ hề sao?

Đợi đến khi bàn luận ra kết quả, thì con ma quỷ đó đã bắt gọn từng người từng người một rồi sao?

Bây giờ ở đó bàn luận, lại còn muốn dẫn dụ hồn phách của người ta ra, các ngươi có nghĩ ma quỷ là đồ ngốc sao?

Rõ ràng biết là bẫy mà lại muốn nhảy vào, các ngươi có phải là chỉ số IQ không phát triển đến ba bốn tuổi không?

Chương 469

Ta thật sự quá phục các ngươi rồi.” Lâm Hiên cũng nhịn không được ở bên cạnh muốn vỗ tay, quả thực là nói quá hay rồi, chỉ là hắn nhịn không được muốn nhắc nhở, hành vi của họ rốt cuộc ngu xuẩn đến mức nào.

Đế Tân sớm đã nảy sinh cách biệt trong lòng, cảm thấy họ căn bản là một lũ ngu ngốc, chỉ biết hùa theo, một đám tiên quân thì sao chứ, thực lực căn bản không thể so với hắn.

Huống hồ vì vừa rồi đã mất hết thể diện, bây giờ lại còn dám ở đó bàn luận, quả thực là không biết xấu hổ.

Bây giờ ngay cả Đế Tân cũng đồng tình với lời của Lâm Hiên, cảm thấy mục đích chủ yếu nhất định phải gác lại ân oán cá nhân, sau đó bắt con ma đó về.

Đến lúc đó không thể ngày nào cũng ở đó tranh chấp không ngừng, quả thực là chuyện mất mặt.

Đế Tân cũng không thèm để ý nữa, cảm thấy sự khác biệt giữa hắn và họ thật sự quá lớn rồi.

Cự Long thật sự không thể chịu nổi sự ồn ào cằn nhằn đó, trực tiếp hóa thân thành rồng, ném Lâm Hiên lên lưng, bay xuống nhân gian tìm kiếm con ma đó.

Theo suy đoán trước đây, Ma bây giờ nhất định đang ẩn mình ở nơi bẩn thỉu nhất, nơi bẩn thỉu nhất của loài người, vậy thì đó chính là những nơi phong hoa tuyết nguyệt và hậu cung của hoàng đế.

Nhưng có một nơi mà mọi người đều không biết, đó là khu dân nghèo ở mọi nơi.

Nơi đó đủ để chứng kiến tất cả những khuyết điểm của nhân tính, còn nhiều hơn cả những nơi phong hoa tuyết nguyệt.

Dù sao những nơi phong hoa tuyết nguyệt chỉ là để tìm kiếm niềm vui thôi, nhưng khu dân nghèo thì khác, vì cuộc sống mà họ làm bất cứ điều gì, những chuyện táng tận lương tâm, chỉ cần cho tiền là họ sẽ làm.

Cự Long cũng đã nghĩ ra một chút, trực tiếp đưa Lâm Hiên đến khu dân nghèo, ngụy trang thành một phú thương, có trẻ con, có phó nhân, vì lạc đường nên tiến lên hỏi thăm.

"Xin hỏi đường này đi thế nào?

Ta và ngươi đã mua một bản đồ để đi vào, nhưng ta không cẩn thận đã đi lạc với ngươi rồi, ta không biết nên đi đâu.

Chỉ cần ngươi bằng lòng dẫn ta đi, thì tiền không thành vấn đề!" Lâm Hiên chỉ vào bản đồ trong tay nói.

Trang phục của Lâm Hiên quả thực giống như một phú quý nhân trong thành, còn về việc vì sao lại lạc đường, mọi người cũng không biết.

Cũng có một số người khá cảnh giác, sợ đây là một cái bẫy, nên cũng không đi theo, chỉ đứng đó quan sát.

Cự Long thì đóng vai một phó nhân trực tiếp đi vào, khắp nơi xem xét.

Chỉ thấy dưới đất toàn là hố sâu, bùn đất.

Tuy trông có vẻ hơi sạch sẽ một chút, nhưng trong nhà nam nữ đều có, dường như họ chẳng bận tâm đến giới tính, khắp nơi đều ngủ cùng nhau.

Nhìn thấy chỉ cần có thể sưởi ấm, thì chuyện gì cũng không thành

vấn đề, huống hồ bây giờ họ cũng căn bản không có hứng thú đó.

Đế Tân cũng sau khi Cự Long rời đi, chẳng quản họ đang bàn luận ở đâu, hắn cũng đi theo về.

Thân Công Báo thì lén lút đi theo phía sau hắn, nghĩ nếu có thể bắt được con ma đó trước hắn, e rằng đến lúc đó danh tiếng sẽ vang xa, tự nhiên sẽ có ngày càng nhiều người tài giỏi nguyện ý gia nhập phe của hắn.

Mang theo suy nghĩ như vậy, hắn cũng lén lút đến khu dân nghèo, chỉ là sử dụng pháp thuật để ẩn thân, nên người khác căn bản không thể nhìn thấy.

Nhưng điều đó không có nghĩa là Cự Long không nhìn thấy Thân Công Báo, chỉ là Lâm Hiên chỉ coi hắn như một người đi theo tìm kiếm, nên cũng không bận tâm.

Dù sao ai tìm hay không tìm thì sao chứ, hắn cũng không quan tâm đến những danh tiếng đó.

"Đại ca, nhìn ta này, ta là một thằng chân đất trong thôn, tất cả các con đường ta đều biết đi, bất kể các loại đường nhỏ, hang động nhỏ hay đường hầm, ta đều biết rõ như lòng bàn tay.

Ta đi theo ngươi, vậy nên chọn ta tuyệt đối không sai đâu, giá của ta cũng rẻ hơn, ít nhất cho ta ăn một bữa no là được rồi!" Một cậu bé gầy gò như con khỉ nhảy ra, tiến cử mình.

Đôi mắt đen láy cứ nhìn chằm chằm Lâm Hiên, kỳ vọng Lâm Hiên sẽ chọn mình.

Thằng bé thật sự quá đói rồi, đã mấy ngày không được ăn cơm, ngay cả cơm thừa canh cặn của những nhà giàu có đổ ra, nó cũng không tranh giành được.

Dù sao sức lực không có bằng những người lớn, chỉ có thể ăn

gian.

Lâm Hiên liếc nhìn một cái hỏi: "Có người nào hung thần ác sát, không có nhân tính không?

Ta cần tìm một người để trông coi cửa cho ta, ngươi phải biết, người như ta, gia sản trong nhà khá nhiều, chỉ những người gác cổng đơn giản căn bản không giữ được, vậy nên ta cần những kẻ liều mạng giúp ta." Cậu bé nghe lời Lâm Hiên nói, liền rơi vào trầm tư.

Mọi người nhìn hắn bằng ánh mắt u ám, dù sao khu dân nghèo tìm người tự nhiên sẽ không phải là người đứng đắn.

Có lẽ cũng vì một số mục đích không thể lộ ra mà đến đây.

Nhưng họ cũng đã quen rồi, chỉ cần ra nhiều tiền, ai cũng sẵn lòng làm.

"Chỉ cần ngài bằng lòng để ta giúp, những người này ta tự nhiên cũng có thể tìm được cho ngài.

Ta là người quen thuộc nhất ở đây, ngài cần người như thế nào ta tự nhiên cũng có thể giúp ngài tìm được.

Nhưng ngài phải đồng ý với ta, thuê ta, mỗi tháng cho ta ăn no là được rồi!" Cậu bé hạ quyết tâm nói với Lâm Hiên.

Cậu bé lớn lên ở đây từ nhỏ, tự nhiên biết rõ mỗi người có những điểm mạnh yếu gì, vậy nên đôi khi cũng tránh né những kẻ mạnh hơn.

Chương 470

Vì Lâm Hiên cần tìm người, nên cậu bé tự nhiên cũng có thể tìm được, chỉ là cần một chút chi phí thôi.

Lâm Hiên không bận tâm đến những điều đó, dù sao Ma thích nhất những người hung thần ác sát, trên người những người này oán niệm vô cùng thuần túy, thích hợp ẩn mình trong đó.

Nghe cậu bé này có thể giúp mình tìm người, hắn bèn cười nói với cậu bé: "Chỉ cần ngươi tìm được, có một người ta cho một thỏi bạc, có hai người ta cho hai thỏi bạc, có bao nhiêu ta cho bấy nhiêu.

Đương nhiên, tiền đề là phải phù hợp với hung thần ác sát, ác quán mãn doanh, trên tay nhất định phải dính máu người thì mới có tư cách đó, còn về thù lao, tự nhiên là một thỏi vàng!" Điều kiện hấp dẫn chói lọi như vậy bày ra, không ít người nghe xong đều nhịn không được mắt sáng lên, coi người trước mắt là một đại gia.

"Được rồi, ngài cứ yên tâm, ta lập tức báo tin cho ngài, vừa hay có một đám người phù hợp với điều này!" Cậu bé kích động nhảy lên, vội vàng chạy ra phía sau.

Cũng có không ít người nghe Lâm Hiên nói điều kiện này, đi tới cung kính nói: "Lão bản, nhìn ta này, ta từng giết người, ác quán mãn doanh cũng là những điều kiện mà ngài nói.

Người như ta là lựa chọn không có nhân tính nhất, chọn ta nhất định không sai!" "Chọn ta, ta lợi hại hơn nó, ta dám giết chết cả cha mẹ ta!

Nên bây giờ ta mới cô thân một mình.

Chọn ta, ta nhất định có thể giúp ngài thật tốt, tuyệt đối sẽ không

ăn cây táo rào cây sung!" "Phỉ, đừng tin nó, ngay cả gà cũng chưa giết, chỉ ở đó nói bậy bạ mà thôi.

Người thật sự giết người thì có nói như vậy sao?

Nhất định không, nên nhất định phải chọn ta, ta có thể giúp ngài nghĩ ra chủ ý, ta là Gia Cát Lượng ở đây!" Một đám người ồn ào nói, có một số ý kiến không hợp liền đánh nhau ngay tại chỗ.

Cự Long nhìn cảnh tượng hỗn loạn trước mắt, trong lòng rối loạn, liền trực tiếp đánh gục tất cả xuống đất.

Lạnh lùng nói: "Không cần giới thiệu nữa, ta tự nhiên biết các ngươi có tư cách hay không.

Nếu thực sự có, thì đừng tranh cãi nửa câu làm phiền lão bản, đừng trách ta không khách khí với lũ tiểu nhân, dù sao ta cũng từ trong máu lửa mà đi ra." Mọi người bị khí thế của Cự Long trấn áp, lập tức không dám nói gì nữa.

Thật sự mà nói, những kẻ tàn nhẫn, ác quán mãn doanh như vậy, sao lại ở tiền viện chứ?

Dù sao loại người này cũng phân đẳng cấp.

Có một số người chỉ là để ẩn mình ở đó thật tốt, có một số người căn bản ngoài đó ra thì không còn nơi nào khác để đi!

Kỳ thực những người này cũng vô tội, họ cả ngày diễn biến, vài tên trấn áp kỳ thực cũng đã có một chút nô tính, đối mặt với một loại vấn đề khó khăn như vậy thì không được chu đáo lắm, nên tự nhiên nhất định phải thay đổi.

Hắn có thể bây giờ cũng phải đi tìm hiểu một số tình huống trong đó, ít nhất đối với hắn cũng có tác dụng lớn.

Nếu có thể hiểu rõ tất cả những chuyện này, kỳ thực mọi chuyện

cũng không tệ đến mức đó, nhưng rõ ràng mọi chuyện không đơn giản như vậy, tất cả mọi thứ đều phải hiểu rõ, nhưng bây giờ lại gặp phải chuyện phiền phức như vậy.

Chỉ một chút thôi cũng đủ khiến hắn bối rối rất lâu, bây giờ sở dĩ có thể kiên trì được, hoàn toàn là vì những người này có thể giúp hắn làm một số việc.

Thật vậy, hắn cũng hy vọng có thể cùng những người này duy trì trạng thái như vậy.

Kỳ thực hắn cũng phải đối mặt với những thứ này, bây giờ hắn cũng đặc biệt kiên cường, đặc biệt quả quyết đối mặt với những chuyện này, ngoại trừ việc thật sự khiến hắn không vui.

Chỉ cần có thể thường xuyên nhìn thấy những cảnh tượng như vậy, thì kỳ thực hắn cũng sẽ đặc biệt vui vẻ, kỳ thực đối với hắn đều đã làm tốt rồi, cũng không cần thiết phải khiến hắn hài lòng, cũng đặc biệt biết đủ, đối với những chuyện như vậy còn hơn cả hắn nữa.

Đồng thời hắn cũng hy vọng có thể linh hoạt đối mặt với những vấn đề này, chỉ cần có thể linh hoạt ứng phó với thử thách của trò chơi, thì sẽ đặc biệt vui vẻ, cũng duy trì trạng thái tốt hơn như vậy.

Chỉ cần có thể tiếp tục như những người này, kỳ thực hắn cũng nguyện ý, bây giờ hắn cũng hy vọng những người này có thể ủng hộ mình, ít nhất những người này thật sự coi mình là một người.

Bây giờ hắn nhìn xem, nếu đã như vậy, thì trong lòng hắn cũng đã có một chút động lực.

Trở thành tấm gương cho nhiều người như vậy, kỳ thực quá sa đọa, một học kỳ không có chút gì đáng xấu hổ sao, con trai cũng không hy vọng trở thành một loại nhân vật như vậy, đối với hắn thật sự quá đáng sợ.

Đối mặt với một loại vấn đề như vậy, nhưng hắn hy vọng có thể giải quyết bằng năng lực của một người, nhưng những người này cứ nhất quyết muốn giúp đỡ, một chút khiến hắn đặc biệt bất lực.

Nhưng kỳ thực một người cũng có thể giải quyết được, nên hắn không hình thành một loại tính cách không thể độc lập, bây giờ hắn đang dần dần hình thành một loại thói quen và năng lực đặc biệt kiên nhẫn không khuất phục.

Cự Long thực sự không thể chịu nổi sự ồn ào cằn nhằn đó, trực tiếp hóa thân thành rồng, ném Lâm Hiên lên lưng, bay xuống nhân gian tìm kiếm con ma đó.

Theo suy đoán trước đây, Ma bây giờ nhất định đang ẩn mình ở nơi bẩn thỉu nhất, nơi bẩn thỉu nhất của loài người, vậy thì đó chính là những nơi phong hoa tuyết nguyệt và hậu cung của hoàng đế.

Nhưng có một nơi mà mọi người đều không biết, đó là khu dân nghèo ở mọi nơi.

Nơi đó đủ để chứng kiến tất cả những khuyết điểm của nhân tính, còn nhiều hơn cả những nơi phong hoa tuyết nguyệt.

Dù sao những nơi phong hoa tuyết nguyệt chỉ là để tìm kiếm niềm vui thôi, nhưng khu dân nghèo thì khác, vì cuộc sống mà họ làm bất cứ điều gì, những chuyện táng tận lương tâm, chỉ cần cho tiền là họ sẽ làm.

Cự Long cũng đã nghĩ ra một chút, trực tiếp đưa Lâm Hiên đến khu dân nghèo, ngụy trang thành một phú thương, có trẻ con, có phó nhân, vì lạc đường nên tiến lên hỏi thăm.

“Xin hỏi đường này đi thế nào?

Ta và ngươi đã mua một bản đồ để đi vào, nhưng ta không cẩn thận đã đi lạc với ngươi rồi, ta không biết nên đi đâu.

Chỉ cần ngươi bằng lòng dẫn ta đi, thì tiền không thành vấn đề!" Lâm Hiên chỉ vào bản đồ trong tay nói.

Trang phục của Lâm Hiên quả thực giống như một phú quý nhân trong thành, còn về việc vì sao lại lạc đường, mọi người cũng không biết.

Chương 471

Cũng có một số người khá cảnh giác, sợ đây là một cái bẫy, nên cũng không đi theo, chỉ đứng đó quan sát.

Cự Long thì đóng vai một phó nhân trực tiếp đi vào, khắp nơi xem xét.

Chỉ thấy dưới đất toàn là hố sâu, bùn đất.

Tuy trông có vẻ hơi sạch sẽ một chút, nhưng trong nhà nam nữ đều có, dường như họ chẳng bận tâm đến giới tính, khắp nơi đều ngủ cùng nhau.

Nhìn thấy chỉ cần có thể sưởi ấm, thì chuyện gì cũng không thành vấn đề, huống hồ bây giờ họ cũng căn bản không có hứng thú đó.

Đế Tân cũng sau khi Cự Long rời đi, chẳng quản họ đang bàn luận ở đâu, hắn cũng đi theo về.

Thân Công Báo thì lén lút đi theo phía sau hắn, nghĩ nếu có thể bắt được con ma đó trước hắn, e rằng đến lúc đó danh tiếng sẽ vang xa, tự nhiên sẽ có ngày càng nhiều người tài giỏi nguyện ý gia nhập phe của hắn.

Mang theo suy nghĩ như vậy, hắn cũng lén lút đến khu dân nghèo, chỉ là sử dụng pháp thuật để ẩn thân, nên người khác căn bản không thể nhìn thấy.

Nhưng điều đó không có nghĩa là Cự Long không nhìn thấy Thân Công Báo, chỉ là Lâm Hiên chỉ coi hắn như một người đi theo tìm kiếm, nên cũng không bận tâm.

Dù sao ai tìm hay không tìm thì sao chứ, hắn cũng không quan tâm đến những danh tiếng đó.

“Đại ca, nhìn ta này, ta là một thằng chân đất trong thôn, tất cả các con đường ta đều biết đi, bất kể các loại đường nhỏ, hang động nhỏ hay đường hầm, ta đều biết rõ như lòng bàn tay.

Ta đi theo ngươi, vậy nên chọn ta tuyệt đối không sai đâu, giá của ta cũng rẻ hơn, ít nhất cho ta ăn một bữa no là được rồi!” Một cậu bé gầy gò như con khỉ nhảy ra, tiến cử mình.

Đôi mắt đen láy cứ nhìn chằm chằm Lâm Hiên, kỳ vọng Lâm Hiên sẽ chọn mình.

Thằng bé thật sự quá đói rồi, đã mấy ngày không được ăn cơm, ngay cả cơm thừa canh cặn của những nhà giàu có đổ ra, nó cũng không tranh giành được.

Dù sao sức lực không có bằng những người lớn, chỉ có thể ăn gian.

Lâm Hiên liếc nhìn một cái hỏi: “Có người nào hung thần ác sát, không có nhân tính không?

Ta cần tìm một người để trông coi cửa cho ta, ngươi phải biết, người như ta, gia sản trong nhà khá nhiều, chỉ những người gác cổng đơn giản căn bản không giữ được, vậy nên ta cần những kẻ liều mạng giúp ta.” Thật trùng hợp, những kẻ may mắn hôm nay không có việc gì làm, bèn quay về phía sau nghỉ ngơi.

Phía sau và phía trước hoàn toàn không phải một nơi, phía sau giống như bị che giấu hoàn toàn so với phía trước.

Những căn nhà đơn giản, sạch sẽ, tuy nhỏ nhưng đủ đầy tiện nghi, trông như một tứ hợp viện cực kỳ phức tạp, hoàn toàn không thể sánh với cái nơi hỗn loạn ở sân trước.

Nếu không phải nhìn từ phía trước, căn bản sẽ không ai tin đây là khu ổ chuột.

Kỳ thực, khu ổ chuột cũng là một nơi ẩn mình được tạo ra một cách vô tình, dù sao thì một nơi bẩn thỉu như vậy sẽ không có ai nghi ngờ có thể ẩn giấu điều gì.

Vì vậy, mọi người đều trực tiếp bỏ qua nơi này, nhưng thông thường, chỉ những nơi như vậy mới là an toàn nhất. "Lão bản, ta tiến cử mấy người này, tuyệt đối phù hợp với ngài, xin ngài cứ yên tâm.

Bây giờ có rất nhiều kẻ vô nghiệp du dân, nếu được ngài thu dụng thì quả là vô cùng tốt!" Cậu bé vỗ ngực cam đoan.

Là kẻ linh lợi nhỏ bé trong khu ổ chuột, không có việc gì nó không biết.

Những người này vừa lúc bị tổ chức của chúng bỏ rơi, vì vậy chúng mới trốn ở đây.

Vì thế, chúng đã giết sạch đám lính đánh thuê trước kia, do đó mới có thể chiếm cứ nơi này.

Nếu hỏi ai là kẻ hung thần ác sát nhất, tự nhiên không ai khác ngoài chúng.

Mấy người kia nghe lời cậu bé, đương nhiên cũng biết họ muốn tìm ai để làm gì, chỉ là giá cả thực sự cao hơn nhiều so với người bình thường nên mới bằng lòng.

Kẻ cầm đầu, một nam tử diện mạo cực kỳ tuấn tú, chỉ đơn giản liếc nhìn mấy người trước mặt rồi hỏi: "Ngài tìm tôi?

Giá cả tôi đã nghe rồi, nếu không ngại thì vào trong nói chuyện đi ~." Cự Long nhìn người trước mặt, cười lạnh một tiếng, rồi nắm lấy tay hắn.

Một người phía sau ném ra một túi vàng, nói: "Không cần nói nhiều, đi với ta một chuyến đi." Trọng lượng nặng trịch và âm thanh leng keng của túi vàng khiến những người xung quanh đều mắt đỏ

ngầu, hận không thể lao tới cướp ngay lập tức.

Chỉ là thực lực của họ quá yếu, nên chỉ đành ghen tị nhìn chằm chằm, mắt gần như lồi cả ra.

Nam tử tuấn tú bị kéo mạnh, sắc mặt đột nhiên đỏ bừng, giận dữ mắng: "Làm gì vậy?

Tôi chỉ giúp làm việc thôi, tại sao lại động tay động chân?

Ngài muốn làm gì?

Tôi nói cho ngài biết, tôi không phải loại người bên ngoài kia đâu, nếu không thì coi chừng tôi vặn đầu ngài xuống!" Lâm Hiên tự nhiên biết Cự Long kích động như vậy, chắc chắn là vì ma vật đang tồn tại trong cơ thể kẻ kia.

Bởi vậy, để ngăn ma vật chạy thoát, Cự Long mới muốn nắm lấy tay nam tử, thi triển pháp thuật.

Chỉ là người trước mặt chỉ là một nhân loại bình thường, căn bản không cảm nhận được, nên mới hiểu lầm hành vi của Cự Long.

Sắc mặt Cự Long tối sầm, tự nhiên biết người trước mặt rốt cuộc đang nghĩ gì.

Chương 472

Ta đâu phải một tiểu nam sinh thuần tình, lẽ nào lại làm ra chuyện như vậy sao?

Thật buồn cười, chỉ là hành vi của ta quả thực có chút hiểu lầm.

Bởi vậy, Cự Long lập tức buông tay ra, nghiêm túc nói: "Hiểu lầm rồi, ta chỉ muốn xem cốt cách của ngươi rốt cuộc có thích hợp để làm việc hay không thôi." Nam tử tuấn tú xoa xoa bàn tay đỏ bừng, đầy vẻ phẫn nộ trừng mắt nói: "Đã là hiểu lầm, vậy hôm nay chúng ta cũng không cần giao dịch nữa.

Còn số tiền ngài đưa cho ta, cứ coi như bồi thường tổn thất tinh thần đi!" "Đương nhiên có thể, ta đi đây." Lâm Hiên tự nhiên sẽ không thu lại số tiền đã ném ra.

Thấy hắn sắp đi, cậu bé "tiểu linh thông" chưa nhận được thù lao, liền vọt tới, đứng trước mặt hắn hỏi: "Khoan đã, ngài không quên gì sao?

Chưa trả thù lao cho ta!

Được rồi, ta đã giúp ngài tìm người, nếu sau này ngài không thỏa thuận được thì đừng trách ta nhé!" Lâm Hiên lúc này mới nhớ ra chuyện đó, nhìn dáng vẻ gầy gò của cậu bé, biết rằng nó sống ở đây cũng không dễ dàng, nên cũng hào phóng đưa cho nó một ít vàng.

Chỉ là tiền có giữ được hay không thì lại là chuyện khác, người khác có thể không cướp được, nhưng một đứa trẻ con như vậy, bất cứ ai cũng có thể dễ dàng đánh ngã. "Tiền đã lấy rồi, còn việc có giữ được cẩn thận hay không thì là chuyện của ngươi.

Ta đi đây, cảm ơn ngươi hôm nay đã giúp ta một việc lớn!" Lâm

Hiên khách khí nói lời cảm ơn rồi rời khỏi đó.

Vừa bước ra khỏi cửa, hắn liền hóa thành hư ảnh, biến mất tại chỗ.

Cậu bé không thể biện minh nhiều, kỳ thực những kẻ vừa rồi căn bản không phải hung thần ác sát gì, chỉ là anh trai của nó, là kẻ thực sự có tổ chức, có kỷ luật cũng làm những việc đó, nên nó cũng không hoàn toàn nói dối.

Hơn nữa, tìm loại người này, chắc chắn là để làm những chuyện không tốt, cũng không thể trách được, dù sao ở nơi này sống chung lâu ngày, lòng người sớm đã đen tối không thể đen hơn được nữa. "Chúng ta đợi một lát nữa rồi đi.

Chắc là buổi tối nó mới chịu rời khỏi cơ thể người kia.

Ta không thích vẻ ngoài này, nó đã chọn một cơ thể như vậy, quả nhiên phù hợp với ma vật.

Khả năng hành động cũng không thể để nó bị thua thiệt được." Lâm Hiên nói với Cự Long như vậy, sau đó hai người tùy ý tìm một tửu lầu ở nhân gian, tạm thời ở đó chờ đợi thời gian.

Trời dần sẫm tối, mặt trời sắp lặn, trăng đã lên.

Cự Long cũng nhìn thời gian, lần thứ hai trở lại khu ổ chuột kia.

Nhìn dáng vẻ u tối trước mắt, hoàn toàn khác so với khi nhìn vào ban ngày. ...Đi vào phía sau, họ phát hiện nơi đó đã hoàn toàn biến đổi, trở nên xa hoa tráng lệ, giống như tẩm thất trong hoàng cung.

Có vẻ như con ma này cũng là kẻ thích hưởng thụ, nửa đêm mà lại biến thành bộ dạng như vậy, chẳng sợ ngày mai không dậy nổi.

Cự Long không có hứng thú đứng đó xem ma vật ca hát múa may mừng cảnh thái bình, mục đích của hắn là bắt nó về.

Một khi đã tìm thấy ma vật, tự nhiên phải ra tay trước.

Chỉ thấy một đạo pháp thuật được tung ra, môi trường xung quanh lập tức bị cách ly.

Dù sao thì thần tiên đánh nhau, phàm nhân gặp nạn, bởi vậy Cự Long đặc biệt tạo ra một thứ như vậy.

Môi trường quen thuộc một lần nữa hiện ra.

Con ma không nhịn được mắng: "Lại âm hồn bất tán như vậy!

Hơn nữa ta cũng chưa làm chuyện thương thiên hại lý gì, bắt ta chẳng phải là sai sao?

Huống hồ ngài chẳng phải chính nhân quân tử ư?

Ma quỷ cũng giống như con người, chỉ là ta hiện tại cũng chưa làm chuyện gì xấu cả, không hề có một chút tội nghiệt nào.

Nếu muốn bắt ta về tiêu diệt, e rằng không hợp tình hợp lý đi?" "Hơn nữa, ngài chẳng phải chính nhân quân tử ư?

Thả ta ra cũng không sao mà.

Ta bảo đảm tuyệt đối sẽ không gây chuyện gì nữa, dù là chuyện gì đi nữa.

Huống hồ, đám người kia coi ta như trẻ con, dụ ta xuất hiện, thật khiến người ta đau lòng biết bao.

Chỉ cần ngài thả ta ra, ta nhất định sẽ thay ngài dạy dỗ bọn chúng thật tốt, sau này ngài bảo ta đi đông tuyệt đối không đi tây, ngài thấy sao?" Lâm Hiên nhìn bộ dạng dẻo miệng của nó, quả nhiên không hổ là ma vật, đã không thể động vũ thì chuyển sang động miệng.

Chỉ bằng cái miệng này, nếu là đám người kia, e rằng sớm đã dao động không biết có nên thả ra hay không.

Nhưng bây giờ thì khác, ta chỉ có một mục đích duy nhất là bắt ngươi trở lại và giam giữ cẩn thận.

Còn những chuyện khác, ta một chút cũng không xen vào.

Dù sao, vì ngươi mà đám tiên nhân đầu óc ngu như bã kia đã phiền phức rồi.

Chương 473

Chúng cứ như đánh rắm vậy, không muốn có bất kỳ dính líu gì nữa.

Nếu dám chọc ta, thì đừng trách ta tâm ngoan thủ lạt. "Ngươi nói hay lắm, chỉ là để kéo dài thời gian, để có cơ hội trốn thoát phải không?

Dù sao lần trước ngươi đã vấp ngã một lần ở đó, ai lại vấp ngã lần thứ hai chứ." Lâm Hiên lạnh lùng chế nhạo, vạch trần toàn bộ mục đích của nó.

Nhưng nó cũng không phải kẻ ngốc, đã tu luyện đến trình độ này mà không hiểu thì chẳng phải phế vật hay sao.

Hơn nữa, mục đích của nó vốn không phải là quay về để người khác ngưỡng mộ vào cuối tuần, mà là để xưng bá thế giới này, trở thành chúa tể của thế giới.

Vượt lên trên các pháp tắc của thế giới này, đó mới là mục đích của nó.

Ngay cả Nữ Oa năm xưa cũng suýt nữa là tiêu diệt được pháp tắc của thế giới này, dù sao thực lực có thể sáng tạo ra nhân loại, tự nhiên cũng không yếu kém đến mức đó.

Chỉ là tất cả đều bị đám ma quỷ khuấy đảo, bởi vậy Nữ Oa mới tức giận muốn tiêu diệt toàn bộ ma quỷ, vì thế mà đã tổn thất mấy vị thượng thần, có cả thần thú năm xưa.

Hiện tại, Lâm Hiên cơ bản đã vượt lên trên thực lực của nó, đạt đến độ cao chưa từng đạt được, chỉ là vẫn còn xa mới đủ.

Dù sao Nữ Oa còn suýt chút nữa là thành công, tại sao ta lại không

thể? "Ngài nói chuyện thật vô vị, bằng không ngài muốn làm gì, ta đều nghe theo.

Dù sao hiện tại ta như cá nằm trên thớt, ta có quyền từ chối sao?" Trong lòng ma vật có lẽ vẫn không yên, bèn tự buông xuôi, mặc cho họ bắt đi. "Ngươi lại dễ dàng từ bỏ như vậy, không giống với phong cách thường ngày của ngươi.

Trước kia ngươi kiêu ngạo đắc ý như vậy cơ mà?

Sao mới có một chút đã từ bỏ rồi?" Lâm Hiên có chút ngạc nhiên, nó đầu hàng nhanh như vậy, cũng tốt, đỡ phải đánh nhau một trận nữa.

Mặc dù có đánh cũng không sợ, dù sao thực lực của hai người, ngay từ ban đầu đã được so sánh, đánh thêm một trận nữa cũng chỉ lãng phí thời gian.

Cự Long thấy nó đầu hàng nhanh như vậy, cũng không nói nhiều lời vô ích, trực tiếp tiến lên bắt lấy nó.

Ngay lúc chuẩn bị dùng cái lồng đã từng nhốt nó để bắt nó vào một lần nữa, thì nó đột nhiên trở nên kỳ lạ, sử dụng một chiêu chướng nhãn pháp (phép che mắt) rồi biến mất ngay trước mắt hai người.

Lâm Hiên biết rõ kẻ này căn bản không có ý tốt, thảo nào vừa rồi lại nói chuyện hòa nhã với chúng ta như vậy, chắc là để lúc này hạ thấp cảnh giác của chúng ta, rồi sau đó trốn thoát.

Cũng trách ta quá lơ là, cứ ngỡ nó thật sự đã buông xuôi.

Sắc mặt Lâm Hiên thay đổi, lập tức đuổi theo, mấy người kia cũng theo sát phía sau.

Kỳ thực, nếu không có pháp bảo trợ giúp, Cự Long và Lâm Hiên căn bản không thể phát hiện được dấu vết của ma vật, e rằng đã bị nó

cắt đuôi từ lâu.

Dù sao cũng không ai lại để bị bộ dạng của ma vật mê hoặc.

Cự Long cũng cảm thấy quá sơ suất, tự cho rằng đối phương căn bản không thể thoát khỏi tay mình, nên mới để ma vật dùng kế. "Quả nhiên là vô dụng, ngay cả một con hải vật cũng không làm gì được, vẫn cần ta ra tay!" Giọng Đế Tân đột nhiên vang lên bên tai Lâm Hiên, vẫn như mọi khi, chói tai vô cùng.

Mặc dù bề ngoài hắn nói là muốn giúp đỡ mọi người, nhưng lời nói của hắn thực sự quá đáng ghét.

Huống hồ, lúc này mọi người đang dốc toàn lực tìm kiếm dấu vết của ma vật, căn bản không muốn tranh cãi thêm mấy giờ đồng hồ nữa, lãng phí thời gian vào những chuyện đó.

Thà làm thêm một số việc có ý nghĩa.

Đối với Lâm Hiên, việc bắt ma vật bây giờ là quan trọng nhất, dù sao hắn cũng đã căn bản không thèm để ý đến những người này nữa rồi. "Ta hiện tại không có hứng thú ở đây nói đông nói tây với ngươi.

Nếu ngươi rảnh rỗi như vậy, sao không về hậu cung tìm đám ái phi của ngươi đi?

Ở đây làm gì?

Ngươi không thấy cực khổ sao?

Không thấy khó chịu sao?

Ngươi lạnh lùng châm chọc ta như vậy có vui không?" Lâm Hiên hận không thể đối đầu với hắn mười ngày liền ngay từ khi gặp mặt, dù sao mối thù giữa hai người đã kết từ lâu, căn bản không thể hóa giải.

Huống hồ, vừa rồi ta đang truy lùng dấu vết của ma vật, bị ngươi

ngắt lời, hiện tại căn bản không thể phát hiện ra dấu vết của con ma đó ở đâu nữa rồi.

Vốn dĩ sắp bắt được nó rồi, ai ngờ giữa đường lại xuất hiện một kẻ cản trở ở đó lạnh lùng châm chọc, thật sự không biết tốt xấu.

Cự Long lúc này cảm thấy Đế Tân thực sự quá đáng ghét, hắn muốn sống ăn tươi nuốt sống, hoặc hầm, hoặc kho tàu cho ngon.

Dù sao loại người này, ăn vào cũng thấy ghê tởm, chi bằng trực tiếp giết chết cho rồi.

Chương 474

"Đương nhiên là không vui, ta cũng muốn bắt con ma đó với ngươi.

Chỉ là ta không muốn ở chung với những người đó, dù sao ngươi cũng biết, bọn họ đều là ngụy quân tử.

Chỉ là ta không thể kiểm soát được miệng mình, hận không thể chửi ngươi mười ngày nửa tháng, không có cách nào, tính cách của hai ta có lẽ là như vậy!" Đế Tân cũng thẳng thắn bày tỏ suy nghĩ của mình, có lẽ hai người họ sinh ra từ trường đã không hợp nhau, dù thế nào đi nữa, hai người họ cũng không thể ở cùng nhau một cách hòa bình và yên tĩnh.

Hỏa Liên đột nhiên cảm nhận được luồng khí tức đáng ghét kia, liền vội vàng chạy đến bên cạnh Lâm Hiên, kéo ống tay áo hắn, gấp gáp nói: "Nghe thấy cái mùi đáng ghét kia rồi!

Nhanh theo ta!" Hỏa Liên cứ thế đuổi theo luồng khí tức kia, đuổi thẳng đến cửa Địa Phủ.

Không ngờ lại tình cờ gặp Hắc Bạch Vô Thường vừa bước ra, liền hỏi họ: "Không biết chư vị tiên quân có việc gì ở đây?

Hiện giờ Phán Quan đang bận xử lý nội vụ Địa Phủ, có lẽ không có thời gian tiếp đãi các vị.

Nếu có việc gì, các vị có thể nói với Hắc Bạch Vô Thường, chúng ta cũng có thể giúp giải quyết." Hỏa Liên không nghe lọt tai, chỉ nhìn quanh quẩn, cái mùi đáng ghét kia đã bị ngắt quãng ở đây, chắc là ẩn náu ở đâu đó gần đây. "Chư vị tiên quân khoan đã đừng vội hành động, ta biết nó ẩn nấp ở đâu, chính là nơi tụ tập của ác quỷ, và Hắc Bạch Vô Thường cũng đang muốn bắt chúng về giam vào 18 tầng địa

ngục.

Chi bằng chúng ta đi theo bọn họ một chuyến!" Hỏa Liên đại khái đã biết vị trí đó, chỉ là ở đó có quá nhiều oán quỷ, nên nó cũng không rõ rốt cuộc ma vật đang ẩn nấp ở đâu, nhưng nó đã nắm được vị trí cụ thể của con ma.

Chỉ cần biết được một chút manh mối, Hỏa Liên sẽ trực tiếp dùng một chính pháp để trói buộc toàn bộ bọn chúng, sau đó để Hắc Bạch Vô Thường dùng chiêu hồn linh thu hết tất cả vào.

Khi đó, kẻ còn lại tự nhiên là con ma mà chúng ta cần tìm.

Hỏa Liên đơn giản nói cho Lâm Hiên cách làm, còn việc tiếp theo họ nên làm gì thì chỉ có thể chờ xem.

Dù sao bây giờ cũng không có ai có tư cách khiến Hắc Bạch Vô Thường giúp đỡ chúng ta.

Huống hồ, chuyện này vốn là do Cự Long và Lâm Hiên gây ra, vậy thì hai người họ phải tự mình giải quyết. "Ta biết chuyện này, cũng vất vả cho ngươi đã giúp ta.

Không ngờ mũi của ngươi lại thính nhạy đến thế, cư nhiên có thể tìm ra vị trí của ma vật một cách tỉ mỉ.

Mà nói đến, không thể nào thiêu cháy ngươi được, dù sao ngươi cũng là tọa hạ của Nữ Oa mà." Lâm Hiên nghe lời Hỏa Liên nói xong có chút kinh ngạc, không ngờ cô bé lại có thể thực sự giúp được việc, cứ ngỡ cô bé chỉ biết ăn uống, không ngờ thực lực lại mạnh mẽ đến vậy.

Nhìn thực lực và đội ngũ bên mình cũng ngày càng lớn mạnh, đã như vậy, sau này có đối đầu với cả thế giới cũng không sợ.

Những kẻ đó căn bản không xứng đáng được ta tôn trọng.

Trước kia bọn chúng đã nói năng không chút nể nang, vậy thì sau này đừng trách ta không lưu tình. "Chuyện này cần Hắc Bạch Vô Thường hai vị giúp đỡ.

Ta sẽ giúp các ngươi trói buộc ác quỷ lại, sau đó các ngươi thu ác quỷ về.

Kẻ còn lại tự nhiên là kẻ mà ta cần tìm.

Cách này là một công đôi việc, sao lại không làm chứ?" Lâm Hiên tính toán với họ.

Dù sao chuyện tốt như vậy bày ra trước mắt, ai lại không muốn làm chứ?

Huống hồ, ngày nào cũng có quỷ xuất hiện, không những hao tổn pháp lực, mà còn mệt mỏi rã rời.

Tuy đó là nghĩa vụ của họ, nhưng tổng có một ngày sẽ cảm thấy mệt mỏi.

Bây giờ có người đến tìm, tự nhiên cũng có thể chấp nhận.

Hắc Bạch Vô Thường nhìn nhau một cái, từ trong mắt đối phương nhìn ra một tia ý tứ, liền chắp tay, cung kính nói: "Vậy xin nhờ chư vị tiên quân giúp đỡ chúng ta.

Sau này nếu có việc gì cần chúng ta giúp, cứ việc gọi, chúng ta tuyệt đối sẽ giúp, dù là xông pha dầu sôi lửa bỏng cũng không từ nan." "Phó thang đạo hỏa" (xông pha dầu sôi lửa bỏng) thì chắc chắn chỉ là lời nói khách sáo bề ngoài mà thôi, mọi người tự nhiên cũng sẽ không coi là thật.

Đã vậy Hắc Bạch Vô Thường đã đồng ý, vậy thì phải bắt đầu hành động.

Mọi người theo bước chân của Hắc Bạch Vô Thường đến một

ngôi miếu âm u, bên trong lại đốt hương hỏa.

Trông có vẻ cũ nát, nhưng lại bày đầy tế phẩm, hương hỏa có vẻ rất thịnh vượng.

Chỉ là mọi người đều biết đó chỉ là một cảnh tượng giả dối, dù sao nếu một ngôi miếu có hương hỏa thịnh vượng như vậy thì sẽ không hoang tàn đến thế.

Có vẻ như hương hỏa này có lẽ là do những oán quỷ kia đặt lên, nhưng mục đích rốt cuộc là gì?

Hắc Bạch Vô Thường cũng không thể biết được, mệnh lệnh của họ chỉ là bắt toàn bộ quỷ hồn trước đó về mà thôi.

Nghe nói con ma này dường như đang nuôi quỷ oa (linh hồn trẻ con hóa quỷ), đây là một chuyện vô cùng đáng sợ.

Địa Phủ tuyệt đối không thể dung thứ.

Thiên đạo cũng không cho phép những linh hồn này trưởng thành.

Chương 475

Huống hồ, nếu thật sự để chúng nuôi dưỡng thành công, chúng có thể so sánh được với Hắc Bạch Vô Thường của Địa Phủ, thậm chí có thể đánh một trận với Phán Quan mà không hề thua kém.

Một tồn tại đáng sợ như vậy, nếu thật sự để nó bồi dưỡng thành công, chỉ sợ đến lúc đó sẽ phải hy sinh vô số sinh mệnh và tâm huyết của con người.

Dù sao những thứ được nuôi dưỡng từ quỷ hồn, đối với nhân loại luôn có một chút oán hận.

Nếu để nó thành công, không biết sẽ có thêm bao nhiêu thảm án nữa.

Xem ra mục đích của nó không hề đơn thuần, có thể có người đứng sau thao túng, khiến nó làm tất cả mọi chuyện.

Bởi nếu không, một quỷ hồn sau khi chết căn bản không thể nhớ được chuyện kiếp trước, chỉ ẩn ẩn chút oán hận.

Nhưng nó lại có tổ chức, có kỷ luật để quy hoạch mọi thứ như vậy, nhất định có kẻ đứng sau.

Nếu có thể bắt được kẻ đứng sau đó, e rằng mọi chuyện sẽ sáng tỏ.

Tuy không nằm trong phạm vi nhiệm vụ của Lâm Hiên, nhưng nếu có thể giải quyết dứt điểm, không chừng có thể được nghỉ phép mấy ngày về nghỉ ngơi thật tốt. "Mọi người cần cẩn thận một chút, những quỷ hồn này không phải quỷ hồn bình thường.

Chúng có ý thức, lại có người đứng sau nuôi dưỡng, nên thực lực mạnh hơn rất nhiều so với bình thường.

Đó cũng là lý do tại sao chúng ta trì hoãn không thể bắt được chúng.

Nếu không có sự giúp đỡ của chư vị, e rằng chúng ta cũng khó lòng đối phó hết.

Dù sao đây cũng không phải tiểu quỷ, chúng có thể nuốt chửng tất cả rồi thực lực tăng vọt." Hắc Bạch Vô Thường cười nói nhắc nhở.

Tuy nói là thiện ý, nhưng mục đích của họ không hề đơn thuần.

Dù sao giữa đôi bên đã có giao dịch, nếu Lâm Hiên mà cười nhạo sau lưng, thì cũng trách hắn đã phản bội lời hứa.

Lâm Hiên quay đầu liếc nhìn Hắc Bạch Vô Thường một cái, ý vị thâm trường nói: "Ngay cả Hắc Bạch Vô Thường cũng không dám động đến tồn tại này ư?

Khủng khiếp thay!

Thăng cấp thành oán quỷ, thậm chí có khả năng xuất hiện Quỷ Vương, cho nên mới ra nông nỗi này." Hắc Bạch Vô Thường ngẩn ra, không ngờ Lâm Hiên lại nói ra mục đích của họ.

Nhưng như vậy thì sao chứ?

Dù sao mọi người đều đang làm những việc vẹn cả đôi đường, cùng nhau tương trợ, huống hồ chúng không phải loại người lật lọng. "Quả nhiên không hổ là tiên quân, ngay cả chuyện này cũng đã biết rồi.

Không phải mấy ngày trước ngài độ kiếp, đã gây tai họa không ít cho chúng ta sao?

Ngài có biết cái hố to đó đã làm Địa Phủ của chúng ta tan hoang như thế nào không?

Chúng ta còn chưa tính sổ đó.

Bây giờ ngài giúp đỡ chúng ta cũng không thành vấn đề chứ?" Kẻ vốn không muốn chịu thiệt, đã sớm dự liệu được con ma kia sẽ chạy thoát từ đâu, nên mới sắp đặt sẵn một mục đích hôm nay để Lâm Hiên thuận theo tự nhiên mà giúp đỡ.

Lâm Hiên biết đám người Địa Phủ kia vốn là những kẻ trọng lợi, không bao giờ làm chuyện chịu thiệt.

Việc họ có thể xuất hiện đúng lúc trước mặt mình, nói những lời hay ho như vậy.

E rằng đã sớm tính toán tất cả rồi.

Nhưng cảm giác này thật khó chịu, dù sao ai cũng không muốn bị tính kế.

Mặc dù là việc nên làm, nhưng cảm giác đặc biệt đáng ghét. "Ta biết các ngươi đều là loại tiểu nhân trọng lợi, cho nên ta cũng sẽ không nói nhiều.

Nếu ma quỷ gây tai họa, thì những kẻ bé mọn như các ngươi hẳn là bận rộn nhất.

Dù sao chúng ghét nhất là nhân loại, thức ăn của chúng cũng là nhân loại.

Nhân loại chết đi sẽ biến thành quỷ hồn.

Khi ở nhân gian, khối lượng công việc của các ngươi sẽ tăng lên, e rằng ngày nào cũng bận tối mắt tối mũi.

Ta nghĩ loại tình huống này các ngươi cũng không muốn xảy ra phải không?

Vậy nên ngoan ngoãn giúp ta bắt nó lại, mọi người mới có thể sống chung hòa bình." Cự Long không bỏ sót một chi tiết nào, liệt kê những nguy hại từ đầu.

Trước kia hắn đã từng giao thiệp với người Địa Phủ, nên sớm đã biết tính nết của họ.

Một khi có sự giúp đỡ của Lâm Hiên, e rằng mọi chuyện sẽ được giải quyết tốt đẹp.

Chương 476

Dù sao Lâm Hiên chắc chắn cũng có lưu một tay, chỉ là không muốn ép hắn phải bộc lộ ra.

Chắc là hắn muốn tọa sơn quan hổ đấu.

Mọi người đều ở trên cùng một con thuyền, lẽ nào lại muốn đứng ngoài cuộc sao?

Đế Tân cũng cảm thấy những người ở Địa Phủ đó thật đáng sợ.

Tuy hắn cũng là người có thực lực, cũng biết họ có thần lực và quỷ lực, nhưng dù sao hắn cũng là nhân loại.

Nhìn bộ dạng đó, hắn có chút sợ hãi.

Nếu có Lâm Hiên ở phía trước, hắn chỉ cần ra tay giúp một chút ở phía sau, cũng chẳng ảnh hưởng gì. "Nhìn ngươi nói năng quang minh chính đại như vậy, còn khó đối phó hơn cả đám đại thần trên triều đình của ta, quả nhiên là quỷ quái đã sống mấy ngàn năm!" Hắc Bạch Vô Thường lạnh lùng nhìn Đế Tân một cái, đột nhiên cảm thấy lời nói của hắn thật chói tai. "Đế Tân?

Ngươi một mình ở đây, chẳng lẽ không sợ bị ta câu hồn sao?" Hăm dọa ư, hừ, thật sự nghĩ người Địa Phủ này có thể tùy tiện ức hiếp người khác sao?

Đừng quên ngươi cũng tu pháp, thực lực của chúng ta không kém nhau là mấy, hơn nữa bên cạnh ngươi còn có Thân Công Báo hỗ trợ phía sau.

Nếu thật sự đánh nhau, cũng chỉ là lưỡng bại câu thương mà thôi.

Đế Tân thầm nghĩ trong lòng. "Ta không quan hệ gì với ngươi, dù sao mục đích của ta cũng không phải là để ngươi ở đây giăng bẫy cho

ta.

Lời nói của ngươi thật quá hoa mỹ, lẽ nào ngươi muốn tu luyện thành tiên rồi lên Thiên Đình làm một vị văn quan sao?" Mới đó mà Đế Tân và Hắc Bạch Vô Thường lại cãi nhau.

Quả nhiên không hổ là Đế Tân, bất luận với ai cũng không hợp tính, lời nói của hắn luôn sắc bén và cay độc.

Nhưng lần này Lâm Hiên lại vô cớ muốn ủng hộ hắn, dù sao hai kẻ kia quả thực đáng ghét, cư nhiên dám giăng bẫy, muốn hắn rơi vào cạm bẫy.

Lý do chủ yếu là vì điều này, dù sao ai cũng không muốn bị lừa một cách hồ đồ, bị người khác sắp đặt, hành động theo kế hoạch của họ.

Việc thoát khỏi lòng bàn tay của hoa (ám chỉ thoát khỏi sự kiểm soát), từ trước đến nay hắn đều không muốn làm.

Khi Lâm Hiên và những người khác còn đang tranh cãi ở đó, đột nhiên một trận âm phong thổi qua bên cạnh họ, một loạt âm thanh chói tai khó nghe vang lên khắp bốn phía, cùng với những con quỷ hồn ở khắp mọi nơi.

Lâm Hiên và Cự Long vội vàng thi pháp bảo hộ.

Nếu quỷ khí thật sự xâm nhập vào cơ thể, e rằng sẽ rất phiền phức, trước hết dễ sinh tâm ma, tu luyện pháp lực cũng sẽ giảm sút một nửa.

Loại chuyện "tổn địch một ngàn, tự tổn tám trăm" này, phải kịp thời ngăn chặn.

Nhưng Cự Long và Hỏa Liên thì không sợ hãi gì, dù sao thể chất của hai người họ, nếu bị quỷ khí xâm nhập, cũng sẽ hồn bay phách tán ngay lập tức, cho nên hiện tại hai người họ là an toàn nhất. "Không

ngờ chúng ta lại bị phát hiện nhanh như vậy.

Cẩn thận một chút, chỉ là một trong số chúng đang có một đám lớn đang chờ chúng ta ở phía sau.

Nếu ngay cả một con cũng không giải quyết được, thì đừng nói đến việc bắt được kẻ thao túng đằng sau.

E rằng đến lúc đó thiên hạ sẽ đại loạn, còn mệt mỏi hơn cả việc tiêu diệt toàn bộ ma vật năm xưa." Hắc Bạch Vô Thường sắc mặt lạnh lùng, nhàn nhạt nói.

Mọi người cũng không lên tiếng, yên lặng nhìn xem con oán quỷ kia rốt cuộc muốn làm gì. "Chỉ là một trong số đó thôi ư?

Vậy thì con Quỷ Vương đại bang hội đó là gì?

Chỉ là một trong số đó, thảo nào lại không thể giải quyết được.

Không ngờ lại có một tồn tại lợi hại như vậy." Lâm Hiên sắc mặt nghiêm nghị, lạnh lùng nói.

Lần này lại bị gài bẫy một vố.

Phải biết rằng giải quyết một con ma vật đã là phiền phức rồi, giải quyết một đám lớn như vậy, e rằng phải đánh nhau ba ngày ba đêm.

Huống hồ, Lâm Hiên vốn dĩ muốn bắt ma vật.

Nếu con ma đó đã giao dịch với bọn chúng, e rằng sẽ không dễ dàng bị bắt trở lại.

Mọi chuyện ngày càng trở nên phiền phức và phức tạp, tâm trạng của mọi người cũng không khỏi căng thẳng.

Theo sự biến đổi của môi trường xung quanh, khu rừng âm u đã biến thành một lễ đường náo nhiệt.

Trước mặt họ, một đôi phu thê đang tiến hành bái đường.

Chương 477

"Nhất bái thiên địa!" "Nhị bái cao đường!" "Phu thê đối bái!" Đột nhiên lúc này, một người từ bên ngoài xông vào, che chắn tân nương phía sau mình, cầm dao giận dữ gầm lên: "Ngươi đã làm gì với nàng?

Tại sao lại làm vậy?

Nàng rõ ràng phải là tân nương của ta!" Mọi người bị người đột nhiên xuất hiện dọa giật mình, vội vàng đứng dậy. "Ai vậy?

Muốn cướp tân nương sao?

Trời ơi, sao lại có chuyện hỗn loạn như thế này xảy ra?

Này, chó ăn rồi sao?

Không mau ngăn lại đi!" "Trời đất ơi, đêm tân hôn mà lại xảy ra chuyện như vậy, xem ra tân nương kia cũng không phải người đoan chính, cư nhiên lại lẳng lơ ba phải.

Bây giờ thì hay rồi, gây ra chuyện lớn rồi phải không?

Ta xem sau này nàng sống ở nhà chồng thế nào!" "Đúng vậy, vừa nhìn đã thấy lẳng lơ như vậy, khắp nơi dụ dỗ đàn ông!" Nam nhân nghe những lời bàn tán xung quanh, sắc mặt đỏ bừng, hai mắt đỏ ngầu, trường đao trong tay vung loạn xạ.

Ngay cả những quả tú cầu trên tay chú rể cũng bị chém đứt hết. "Câm miệng!

Bọn người vô tri này, cư nhiên lại trói phu nhân của ta đi.

Phu nhân của ta đã chết từ lâu rồi, bọn lừa đảo!

Rõ ràng là phu nhân của ta, làm sao có thể làm ra chuyện như vậy chứ!

Chắc chắn là đã dùng thuốc mê hoặc nàng rồi!" Những người trong lễ đường như nghe thấy chuyện động trời, lập tức hỗn loạn.

Chú rể ngược lại thì quen thuộc với cảnh tượng này, chỉ đứng yên đó ôm tú cầu trong tay, cười âm hiểm nói: "Ngươi quan tâm đến ta ư?

Ta đâu có ép buộc nàng.

Hơn nữa, nhìn rõ nơi này đi, đây là hôn lễ của ta, một hôn lễ của người sắp chết, ngươi có biết không?" Người sắp chết?

Mọi người bị mấy từ đó làm cho tỉnh táo. "Chuyện gì vậy?

Chẳng phải ta nhận được thiệp mời, muốn đến đây dự hôn lễ sao?

Hôn lễ của người sắp chết, chẳng phải là ma sao?

Ai muốn uống rượu mừng đám tang chứ!

Xui xẻo quá!" "Đúng vậy, mẹ kiếp, dọa chết ta rồi, lão tử phải mau rời khỏi đây!

Về nhà dùng lá ngải nấu nước, tẩy rửa hết cái xui xẻo trên người đi.

Thật lãng phí thời gian của lão tử.

Đồ ăn này e rằng cũng là đồ của người chết ăn đi!" Lâm Hiên nhìn tình huống trước mắt, không chút động sắc, hắn biết chắc chắn đã bị con ác quỷ thứ nhất kéo vào thế giới của nó.

E rằng hắn cũng không biết tân nương trong hôn lễ này đã kết hôn với nam nhân kia trước đó.

Dù sao thì mấy kẻ nghi ngờ nhất, nếu tìm ra và giết chết, Lâm Hiên có thể thoát khỏi cảnh khốn khó này.

Chỉ nghe một tiếng dao vang lên, nam tử đang mắng chửi kia lập tức ngã xuống đất, thân thể bị chém thành hai nửa.

Kẻ đã giết người chính là vị chú rể cười rợn người kia. "Thật không biết giả không biết!

Chết rồi, cũng chết rồi!

Nàng tự nguyện muốn kết hôn với ta trong nhà ta, sau đó cùng ta đi Hoàng Tuyền Lộ.

Ngươi xem, ngay cả tử thi còn không muốn gặp lại ngươi một lần, thì làm sao nàng cam tâm tình nguyện đi cùng ngươi chứ?

Giết chết tất cả mọi người thì sao?

Hả?

Ha ha ha!" Nam tử ôm tân nương, kích động chém loạn mấy nhát dao vào hắn.

Chương 478

Chỉ thấy thân thể chú rể bị chém thành mấy mảnh, rồi lại dần dần ghép nối lại với nhau.

Cảnh tượng trông vô cùng đẫm máu. "Câm miệng!

Ngươi đã chia rẽ ta!

Nếu không, hai chúng ta sẽ mãi mãi bạc đầu giai lão, sau đó sinh mấy đứa con, cuối cùng mãn nguyện mà chết đi.

Ta căn bản sẽ không xảy ra chuyện gì, tình huống như thế này căn bản sẽ không xuất hiện ở đây!

Ngươi...

Ngươi..." Hỏa Liên đứng một bên nhìn cảnh tượng kinh khủng đó, không tự chủ được nép sau lưng Lâm Hiên, cẩn thận thò đầu ra nhìn nhưng lại không dám nhìn rõ. "Lâm Hiên, ngươi thấy gì rồi?

Không phải sao?

Nhìn tình huống này dường như là hai nam một nữ, tình tiết có chút kích thích.

Ta biết sau này sẽ xảy ra chuyện gì đó mới khiến chúng thành ra như vậy.

Thật xấu xí, thật khó coi, thật sự mù mắt ta rồi!" Lâm Hiên ấn đầu Hỏa Liên trở lại. "Này, đứng vững đi, đừng để lát nữa bị người ta hiểu lầm.

Dù sao chúng ta bây giờ đang ở địa bàn của người khác, phải xem người ta rốt cuộc muốn cho chúng ta xem gì." Huống hồ nhìn bộ dạng trước mắt, chắc là muốn diễn thêm một lúc nữa.

Chỉ là hắn lại cảm thấy trong đó có một tia trêu chọc.

Tân nương là trung tâm của mọi chuyện, nhân vật chính lại không nói một lời nào, chỉ đứng yên đó.

Hai nam nhân kia thì cứ tranh cãi qua lại.

Dường như Lâm Hiên thấy vai tân nương đang động đậy như đang lén cười.

Chẳng lẽ kỳ thực tân nương đã biết rõ tình hình, việc kết hôn với kẻ kia chắc là để xem hai người này đánh nhau?

Vô cớ có một loại thú vui quái đản ở trong đó, dường như cô ta đang tận hưởng cảm giác được mọi người tranh giành sủng ái.

Nếu thật sự là như vậy, thì đại khái có thể biết được, con oán quỷ kia rốt cuộc là ai rồi. "...Cự Long, lát nữa nhắm chuẩn vào tân nương kia.

Ta sẽ tiến lên kéo hai kẻ kia ra.

Chỉ khi chúng yên tĩnh lại, chúng ta mới có thể bắt được tân nương kia, đó mới là kẻ ta cần tìm." Lâm Hiên truyền âm không trung.

Sau đó hắn đứng yên đó, nhìn hai kẻ kia biểu diễn. "Câm miệng!

Tất cả là vì ngươi, tất cả là vì ngươi mà ta mới chết!

Nếu không phải vì ngươi, ta căn bản sẽ không chết.

Đương nhiên ta cũng sẽ không kết thành minh hôn với nàng!

Tất cả là vì ngươi, ngươi đi chết đi!" Nam nhân cầm đoản đao kia, trực tiếp ném tân nương xuống đất, xông lên đánh nhau với chú rể.

Thật sự là, hai quỷ hồn ở đó chém giết lẫn nhau, một cánh tay mất, một cái đầu mất, nhưng lại kích động quấn lấy nhau.

Cảnh tượng trông thật sự không mấy thân thiện, mọi người nhìn

được một nửa đã thấy ghê tởm.

Hắc Bạch Vô Thường thì đã quen với loại cảnh tượng này, nên nhìn thấy cũng không phản ứng gì.

Nhưng Đế Tân thì khác rồi, hắn trực tiếp chạy sang một bên bắt đầu nôn mửa.

Con tân nương kia chú ý đến tình hình bên cạnh, liền đi thẳng đến chỗ Đế Tân, cẩn thận vỗ vỗ vai hắn, lo lắng hỏi: "Vị công tử này không sao chứ?

Có phải ngài không khỏe không?

Thiếp đưa ngài vào trong sao một ít đồ, ngài cứ uống trước đã.

Nhà thiếp có một vị thuốc, đặc biệt có thể trị được loại tình huống này." Đế Tân ngẩng đầu nhìn lên, phát hiện một mỹ kiều nương, mềm yếu mảnh mai, vô cùng khiến người ta muốn bảo vệ.

Chương 479

Không biết vì sao, hắn luôn hoài nghi không phải người trước mắt này, bèn nhàn nhạt nói: "Ta không sao, cảm ơn nàng đã lo lắng cho ta.

Đúng rồi, nàng phải cẩn thận một chút, đừng để bị thương oan." Tân nương vui vẻ mỉm cười với hắn, ngọt ngào nói: "Cảm ơn công tử, ngài là người đầu tiên lo lắng cho thiếp như vậy.

Nhị nương của thiếp nói, những người như công tử nhất định sẽ quan vận hanh thông, khí thế bất phàm." Lâm Hiên chú ý đến tình hình bên cạnh, phát hiện Đế Tân và tân nương kia đã bắt đầu nói chuyện.

Nhìn dáng vẻ dường như họ đang nói chuyện khá tốt.

Lâm Hiên biết, nàng vốn là một người phụ nữ lẳng lơ, vì vô tình trêu chọc những kẻ không nên trêu chọc, nên mới chết đi.

Hai nam nhân kia tự nhiên cũng là những người bảo vệ trung thành của nàng.

Thảo nào nàng lại xem cảnh tượng hai người kia đánh nhau, không phải là sợ hãi mà ngược lại còn âm thầm vui vẻ.

Có lẽ nàng cũng có một loại tâm lý ác thú vị.

Đế Tân không ngờ lại đoán chuẩn đến vậy, hắn quả thực là loại người đó.

Dù sao vương vị gia thân, hắn dám làm một thì dám làm hai, dưới một người trên vạn người.

Huống hồ, mỹ kiều nương trước mắt này, không chỉ thân hình mềm mại mà giọng nói cũng vô cùng quyến rũ, khiến người ta nhịn không được mà muốn bảo vệ nàng thật tốt. "Công tử có biết không?

Thiếp gần đây vô cùng phiền não, vẫn luôn có người quấy nhiễu thiếp, mấy ngày nay còn không ăn không ngủ được, cho nên thiếp vẫn luôn ở bên cạnh ngài, hy vọng ngài có thể bảo vệ thiếp thật tốt, ngài thấy như vậy được không?

Yên tâm đi, thiếp nhất định sẽ không mang đến phiền phức cho ngài!" Mỹ kiều nương nói ra nỗi khổ tâm của mình, hai mắt còn muốn khóc mà chưa khóc, trông vô cùng đáng thương.

Đế Tân trong lòng dâng lên tình thương xót, vừa định đồng ý, liền bị một giọng nói phía sau cắt ngang. "Đế Tân, tin nàng ta!

Đừng quên đây là nơi nào mà ngươi lại muốn nói chuyện yêu đương!

Sợ là ngươi không sống nổi mà vướng víu rồi!

Nếu ngươi không muốn tham gia chuyện này, có thể lập tức rời đi, đừng ở đây gây phiền phức cho mọi người, nếu không lại khiến mọi chuyện trở nên khó giải quyết!" Lâm Hiên nhìn Đế Tân bị tân nương kia mê hoặc, không nhịn được lên tiếng cắt ngang.

Dù sao bây giờ họ đang cùng trên một con thuyền, nếu lại bị vướng víu, e rằng đến lúc đó mấy người họ cũng khó lòng chống đỡ.

Có lẽ vị tân nương kia cũng nhận ra điều đó, nên mới chọn Đế Tân để ra tay, dù sao nhân loại là dễ bị loại quỷ hồn này mê hoặc nhất.

Đế Tân chợt tỉnh táo như được đổ một gáo nước lạnh vào đầu, nhìn tân nương yếu ớt trước mặt.

Tất cả những cảm xúc trước đó hoàn toàn biến mất, chỉ còn lại sự ghê tởm. "Chuyện gì vậy?

Rõ ràng là quỷ vật đang quấy phá, ta lại cảm thấy mình thật kỳ lạ, ta tự giác muốn đồng ý theo lời nàng ta!" Kế hoạch của tân nương bị phá vỡ, khuôn mặt xinh đẹp kia lập tức biến mất, thay vào đó là một

khuôn mặt đẫm máu chỉ còn trơ lại hốc mắt, nàng ta ác độc nói với Lâm Hiên: "Ngươi dám phá hỏng chuyện tốt của ta!

Hôm nay ta sẽ không dễ dàng bỏ qua cho ngươi đâu!

Cuối tuần ta sẽ đi, xem ngươi có năng lực gì!" Lời vừa dứt, hai nam nhân vốn đang đánh nhau ở đại sảnh, đốn thì liền gắn tay chân và đầu trở lại trên người, cầm trường kiếm, lao về phía Lâm Hiên. "Cút đi chết đi!

Ngươi dám ức hiếp nàng, xem ta không xé xác ngươi thành từng mảnh rồi cho chó ăn!

Có thể làm tổn thương bất cứ ai, tuyệt đối không được đụng vào nàng ấy!" Nam nhân cướp hôn ban nãy là người đầu tiên xông lên, cầm một thanh đại đao chém xuống về phía mọi người.

Khuôn mặt dữ tợn của hắn dần chuyển sang dạng oán quỷ.

Có vẻ như nữ tử kia cư nhiên đã nuôi dưỡng tất cả bọn chúng thành oán quỷ.

Lâm Hiên phản ứng nhanh nhất, vội vàng kéo Hỏa Liên bay sang một bên, sau đó mọi người cũng rút hết vũ khí ra và bắt đầu đánh nhau.

Hai nam nhân kia thì dễ đối phó, nhưng con nữ quỷ kia mới khó nhằn.

Thậm chí còn khó đối phó hơn cả hai nam quỷ, huống hồ, nàng ta lại tinh thông mị hoặc chi thuật, và những tiểu xảo, tiểu pháp thuật phía sau khiến mọi người phòng không kịp, ngay cả Hắc Bạch Vô Thường cũng có chút bó tay. "Hắc Bạch Vô Thường chẳng phải là chó săn của Địa Phủ sao?

Còn muốn thu ta về ư?

Đừng si tâm vọng tưởng!

Hôm nay ta sẽ dạy cho các ngươi biết, thực lực là trên hết!

Chương 480

- Hét lên!" Giọng nói âm u, chói tai của tân nương vang vọng khắp xung quanh mọi người, trong chớp mắt biến ra mười mấy cái bóng ma ẩn nấp xung quanh mọi người.

Trong khoảnh khắc, khó có thể phân biệt được đâu là thật đâu là giả, chỉ có thể lấy bất biến ứng vạn biến.

Lâm Hiên bảo Hỏa Liên an tâm ở lại đó, không để Hỏa Liên bị kéo vào trận chiến.

Sau đó hắn rút vũ khí ra, tiến lên giúp đỡ.

Có Lâm Hiên gia nhập, cục diện nhanh chóng thay đổi.

Tân nương chỉ có ba người, làm sao có thể địch lại bốn tay?

Huống hồ có Lâm Hiên là người có thực lực siêu quần, lại có Cự Long tồn tại, trực tiếp nghiền ép. ...Cuối cùng, tân nương vừa rồi còn cuồng vọng tột độ, trong chớp mắt đã ngã quỵ xuống đất, toàn thân đầy thương tích, tàn tạ không chịu nổi.

Hai nam nhân kia cũng vì thực lực quá yếu, trong chớp mắt đã biến mất. "Vừa rồi chẳng phải yếu ớt lại còn dám khiêu khích ta sao?

Này, chúng ta tiếp tục đánh một trận nữa xem ngươi có dám kiêu căng như vậy không?

Dám dùng mị hoặc chi thuật với ta, thật sự không biết tốt xấu!

Ngươi không phải là kẻ vọng tưởng lật đổ thế giới sao?

Ngươi nghĩ bằng thực lực của mình có thể đánh thắng bất kỳ ai trong số chúng ta sao?

Si tâm vọng tưởng!" Chương 394: Ta xinh đẹp như vậy sao không

thả ta?

Lúc này, tác dụng của Đế Tân đã phát huy, hắn lạnh lùng châm chọc mắng tân nương đang nằm trên đất.

Tân nương tức giận nhưng không thể làm gì được, chỉ có thể giận dữ trừng mắt.

Nếu có thể nuốt chửng Đế Tân vào bụng, nàng nhất định sẽ nghiền nát hắn. "Ngươi nghĩ mình có thực lực gì chứ?

Nếu không có hai kẻ kia tồn tại, e rằng ngươi căn bản không phải đối thủ của ta!

Có bản lĩnh thì thả ta ra, ta sẽ tái chiến vào một ngày khác, không vội gì lúc này.

Chỉ cần, chỉ cần thả ta ra, ta liền giúp ngươi!" Tân nương không còn tranh cãi với Đế Tân nữa, chuyển hướng sang Lâm Hiên và thương lượng.

Nàng ta có thật sự nghĩ Lâm Hiên là loại người đầu óc đơn giản, tứ chi phát triển, sẽ dễ dàng bị tân nương mê hoặc mà đồng ý yêu cầu của nàng ta sao?

Thả tân nương ra, sau đó hẹn ngày tái chiến, thật sự buồn cười.

Mục đích của Lâm Hiên vốn là muốn thu nàng ta vào cẩm nang, mang về Địa Phủ, ném vào 18 tầng địa ngục, chứ không phải để nàng ta tiếp tục đánh nhau với họ.

Có thể giải quyết dứt điểm một lần thì tốt nhất, một công đôi việc.

Huống hồ, nghe nói phía sau kẻ đó không chỉ có một oán quỷ có thực lực siêu quần, mà còn có cả một bầy.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, e rằng họ sẽ bị hao mòn bởi chiến thuật luân phiên. "Tân nương tử của ta lẽ nào lại nghĩ rằng chỉ với vài phần

nhan sắc và năng lực có thể lừa được một số nam nhân bình thường, rồi cho rằng cũng có thể lừa được ta sao?

Lời nói này chỉ lừa được trẻ con ba bốn tuổi thôi.

Ngươi cũng đã sống mấy trăm năm rồi, đừng ngây thơ như vậy được không?" Lâm Hiên không chút lưu tình, lạnh lùng châm chọc nàng ta, khóe miệng khẽ cong lên một nụ cười lạnh, như đang chế giễu sự tự tin của tân nương.

Hắc Bạch Vô Thường không còn nói nhiều lời vô ích với tân nương nữa, nghỉ ngơi một lát sau liền rút cẩm nang ra.

Chỉ trong chớp mắt đã hút nàng ta vào trong, ngay cả những lời nàng ta định nói cũng bị hút vào. "A!

Tại sao không cứu ta?

Đám người nhẫn tâm này, kết cục của các ngươi cũng sẽ giống như ta!" Cùng với sự biến mất của tân nương, cảnh vật trước mắt cũng thay đổi, trở lại trước ngôi miếu đổ nát kia.

Xem ra tân nương vừa rồi có lẽ chỉ là một oán quỷ được phái ra thăm dò đường mà thôi.

Chắc là để thử thăm dò thực lực của chúng ta, để đưa ra quyết sách tốt hơn để đối phó với chúng ta.

Đương nhiên sẽ không cứu nàng ta, càng chưa nói quỷ oa chắc là sắp thành hình rồi, cho nên mới thận trọng như vậy.

Chương 481

Xem ra chúng ta phải sớm giải quyết mấy con oán quỷ tiếp theo, nếu không thì mọi chuyện sẽ càng trở nên phức tạp hơn. "Vừa rồi đa tạ chư vị đã tương trợ, nếu không ta cũng không thể nhanh chóng thu được con oán quỷ đầu tiên vào trong.

Mặc dù nó mới chỉ có 200 năm, thực lực không thể xem thường.

Sau này e rằng sẽ có những kẻ lợi hại hơn, 500 năm, 1000 năm đều có thể có. ..." Hắc Bạch Vô Thường mặt không biểu cảm nói.

Mặc dù trông khá lạnh lùng, nhưng trong lời nói của họ lại ẩn chứa sự lo lắng. "Cũng không phải là không thể là oán quỷ, mà là oán linh.

Loại này e rằng sẽ càng khó xử lý hơn." Lâm Hiên cau mày.

Oán linh là tồn tại đáng sợ hơn oán quỷ rất nhiều, nếu những kẻ phía sau thật sự là như vậy, thì thảo nào lại dám kiêu ngạo không kiêng nể gì.

Bầu không khí căng thẳng của Lâm Hiên đã lan ra, hắn cũng không khỏi có chút lo lắng: "Nếu thật sự là như vậy, thì chúng ta nhất định phải quay về bàn bạc đối sách thật kỹ.

Hôm nay quả thực có chút lỗ mãng, đây chỉ là món khai vị, không biết tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì." "Không ngờ người này cư nhiên cũng bắt đầu sợ hãi rồi.

Đây chỉ là một tiểu oán quỷ thôi mà.

Chúng ta nhất định phải tiếp tục cố gắng, thu hết những oán linh còn lại.

Chẳng lẽ muốn đợi chúng dưỡng sức xong rồi mới đối phó với

chúng ta sao?

Nhất định phải thừa thắng xông lên mới tốt nhất!" Đế Tân nghe lời Lâm Hiên nói, không nhịn được khinh thường nói.

Quả nhiên là sợ hãi rồi, nếu không thì sao lại nói những lời như vậy?

Dù sao hắn từng là kẻ không sợ trời không sợ đất mà.

Lâm Hiên bội phục mạch não của Đế Tân, đây là một kẻ cứng đầu sao?

Chuyện gì cũng phải cãi lý một phen.

Hơn nữa, rõ ràng là dưỡng tinh súc duệ (nuôi dưỡng tinh thần, tích lũy sức mạnh) thì tốt hơn mà?

Huống hồ mọi người hiện tại vừa trải qua một trận chiến, thực lực không còn tốt như trước, càng chưa nói đến phía sau còn có nhiều oán linh như vậy.

Chắc chắn sẽ bị chiến thuật luân phiên làm cho tinh bì lực tẫn (mệt mỏi rã rời).

Sự thật hiển nhiên bày ra trước mắt, nếu rơi vào cái bẫy đó, thì đầu óc cũng có thể đem vứt đi được.

Đừng nói người khác, ngay cả Hắc Bạch Vô Thường cũng khinh thường Đế Tân, đều lần lượt tránh xa một chút, sợ bị lây nhiễm, nếu biến thành đầu óc giống hắn, e rằng ngay cả chết cũng không yên. "Ta lại cảm thấy Lâm Hiên nói đúng.

Chúng ta bây giờ nên về bàn bạc đối sách thật kỹ, rồi nghỉ ngơi.

Nếu không thì hiện tại thực lực của chúng ta không phải trạng thái đỉnh phong.

Ta vừa mới kết thúc trận chiến, chắc chắn phải hao tốn rất nhiều

sức lực." "Càng chưa nói đến oán linh, khó đối phó hơn oán quỷ nhiều.

Chúng có những thủ đoạn nhỏ, kỹ xảo nhỏ, chỉ cần không chú ý là có thể đoạt mạng.

Đó cũng là lý do tại sao ta trì hoãn không thu chúng về.

Hôm nay chúng ta tạm dừng ở đây." Hắc Bạch Vô Thường trực tiếp cất vũ khí của họ, nói xong những lời đó liền quay về Địa Phủ.

Chúng không muốn vì một quyết định sai lầm mà bị chôn vùi.

Lâm Hiên cũng theo sau rời đi.

Dù sao trong tình huống hiện tại, ai ngốc thì ngốc, những người có đầu óc tự nhiên sẽ không dễ dàng xông lên. "Chúng ta cũng rời đi thôi.

Chuyện này tạm thời bỏ qua ở đây, ngày khác hãy tính.

Hơn nữa, với thực lực của chúng ta hiện tại, cũng không phải là không đối phó được, chỉ là sẽ phiền phức một chút.

Hãy đi bàn bạc đối sách.

Còn về Đế Tân, nếu hắn muốn ở lại đó, cứ để hắn ở lại." Cự Long dẫn theo Hỏa Liên cũng cùng rời khỏi đó.

Chương 482

Trong chốc lát, chỉ còn lại Đế Tân ở lại chỗ cũ.

Đầu óc của Đế Tân cũng không phải bị nước làm hỏng, hắn tự nhiên cũng biết, một mình không thể đối phó được nhiều như vậy, nên hắn cũng chỉ có thể quay về trước.

Chỉ là sau khi hắn rời đi, nơi đó trong chớp mắt đã biến đổi.

Con ma nhìn bóng dáng rời đi của hắn, thì thầm nói: "Hy vọng ngươi thích món quà ta tặng." Phía sau hắn, Đế Tân đã bị đánh bất tỉnh.

Ai cũng không ngờ rằng Đế Tân vốn dĩ vẫn luôn ở cùng họ lại là một kẻ giả mạo.

Mà hiện tại họ vẫn chưa phát hiện ra, thật sự nghĩ lại mà kinh hoàng.

Không biết rốt cuộc nó đang âm mưu điều gì.

Lâm Hiên sau khi rời khỏi nơi đó, liền quay về động phủ của mình.

Vừa mới trở về, liền có một đạo thiên võng từ trên trời giáng xuống.

Nhận thấy không ổn, Lâm Hiên vội vàng rút kiếm của mình ra, một nhát chém rách nó. "Ai?

Mau cút ra đây!

Dám ra tay lén lút sau lưng ta!" Cự Long chỉ chậm hơn một bước, tự nhiên cũng nhìn rõ chuyện gì đã xảy ra.

Hắn một tay thu lại mấy người kia, ném xuống đất.

Cư nhiên là mấy vị tiên quân lúc trước!

Quả nhiên không thể trông mặt mà bắt hình dong, không ngờ bọn họ lại thật sự làm ra chuyện như vậy. "Những kẻ này sớm nên bị xử lý rồi!

Không chỉ phóng thích ma vật, hại mọi người lâm vào cảnh nguy hiểm như vậy, ta chỉ là thay trời hành đạo!" "Loại người này nên chết đi!

Chỉ cần hiến tế ngươi cho ma vật, tự nhiên nó sẽ tha cho ta.

Mọi người đừng sợ hãi, mấy người chúng ta nhất định có thể bắt được hắn!" Những kẻ này, những kẻ này e rằng sớm đã phát điên rồi, cư nhiên lại nói ra những lời như vậy.

Lâm Hiên không thể tin nổi nhìn họ.

Có vẻ như trong trận chiến trước đó, họ đã vô tình bị ma vật xâm nhập tâm trí.

Huống hồ bản chất tâm thuật bất chính, việc bị ma vật xâm nhập tâm trí giống như đổ thêm dầu vào lửa vậy.

Hiện tại họ chỉ là một đám hành thi tẩu nhục (xác sống di động), căn bản không biết mình đang làm gì. "Giết hắn!

Giết hắn!

Giết hắn!

Mọi người có thể sống sót rồi!

Xông lên!

Đừng hèn nhát!

Chúng ta căn bản không cần sợ hãi!

Hắn chỉ là một nhân loại nhỏ bé, thực lực mạnh thì sao chứ!" Vị

tiên quân kia vẫn luôn cười, đột nhiên cầm vũ khí xông lên đánh nhau với Lâm Hiên.

Ban đầu, vì niệm tình cũ, nên Lâm Hiên nhường nhịn rất nhiều, rơi vào thế hạ phong.

Không ngờ đối phương căn bản đã mất thần trí.

Vì nhường nhịn, Lâm Hiên vô tình trúng mấy chiêu.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, chắc chắn không ổn.

Cự Long nhìn dáng vẻ của Lâm Hiên, biết hắn chắc chắn đã mềm lòng, liền tiến lên giúp đỡ, đánh gục toàn bộ mấy người kia xuống đất, sau đó rút dây trói ra, trói hết bọn họ lại. "Đối thủ đã ra tay lưu tình rồi đó.

Ngươi, cho dù trúng kế của ma vật mới ra nông nỗi này, nhưng nếu cứ tiếp tục như vậy, ngươi nhất định sẽ bị nắm trong tay.

Chương 483

Chi bằng kết thúc một lần cho xong, trực tiếp giải quyết sạch sẽ." "Ta chỉ là niệm một chút tình cũ nên mới nương tay với hắn.

Chỉ là nhìn dáng vẻ của hắn, có lẽ là loại 'chó cắn Lữ Động Tân không biết lòng người tốt'.

Huống hồ mục đích quan trọng nhất của chúng ta bây giờ là phải nhanh chóng giải quyết hết những kẻ đó, nếu không thì e rằng tình huống như thế này sẽ ngày càng nhiều." Lâm Hiên cảm thấy vừa rồi mình quả thực có chút mềm lòng, chỉ là cũng chỉ vừa rồi thôi.

Huống hồ giữa những kẻ đó, ai cũng muốn thoát khỏi tai nạn.

Vì lợi ích, chúng có thể trắng đen đảo lộn, có thể tự tàn sát lẫn nhau, không có việc gì là không làm được.

Tự nhiên dễ bị ma quỷ dụ hoặc, nên mới làm ra những chuyện này.

Có lúc không kịp thời giải quyết sạch sẽ, e rằng sau này chúng sẽ đi gây tai họa cho những người khác nữa.

Hỏa Liên cũng biết tính cách của Lâm Hiên, loại người "miệng dao lòng đậu hũ" như vậy trong việc xử lý những chuyện này dễ bị mê hoặc.

Huống hồ trước kia kẻ kia đã đối xử với Lâm Hiên như vậy, nếu là người khác, sớm đã giết chết rồi băm vằm, càng không thể nào dung thứ cho hiện tại. "Chúng ta hiện tại e rằng Thiên Giới bên kia cũng đã loạn thành một đống rồi, chắc chắn không thể giúp đỡ chúng ta được.

Hắc Bạch Vô Thường nhìn dáng vẻ như vậy, chắc là phải bận rộn

một thời gian mới có lúc rảnh rỗi.

Loại chuyện này chắc chắn càng sớm giải quyết càng tốt." Lâm Hiên nói như vậy, liền lập tức quay về động phủ.

Hắn sẽ liều một phen, mang theo tất cả đan dược đã tích trữ bấy lâu, và tất cả vũ khí quý giá khác.

Hắn muốn cùng liều chết một trận.

Trước kia vì quá khinh thường, cứ nghĩ ma vật căn bản không thể thoát khỏi lòng bàn tay của hắn, hắn đã làm một lần, cứ nghĩ có thể làm lần thứ hai.

Không ngờ con ma đã trốn thoát lại càng xảo quyệt hơn, cư nhiên còn biết "họa thủy đông dẫn" (đổ họa cho người khác).

E rằng tình hình hiện tại đã bị tàn phá một nửa, oán linh vốn là tồn tại tương tự như ma quỷ.

Hiện tại chúng lại hợp tác hoặc bị phụ thể, e rằng sẽ càng khó đối phó hơn.

Lâm Hiên có chút đau đầu, sớm biết trước đó không nên kiêu căng tự mãn như vậy, trực tiếp giải quyết nó cho xong, đỡ phải gây ra nhiều phiền phức như vậy.

Hiện tại ngay cả bãi chiến trường cũng không thu dọn được.

Hắn cũng không biết trước kia đã làm thế nào để tiêu diệt toàn bộ đám ma quỷ đáng sợ kia.

Lần này chỉ ném nó vào Thiên Trì, không ngờ nó trốn thoát lại có thể sống dai dẳng thêm một khoảng thời gian.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, căn bản không thể triệt để giải quyết được nó.

Nếu có phương pháp tốt hơn thì không tệ, chỉ là những chuyện này

Lâm Hiên căn bản không rõ.

Lời của Hỏa Liên, Lâm Hiên cũng không biết cô bé hiểu được bao nhiêu.

Nữ Oa hiện tại cũng đang bế quan, căn bản không thể tìm thấy, vì nếu thiếu một kiện vật phẩm nào đó cũng không thể gặp mặt.

Hỏa Liên nhìn Lâm Hiên đứng một bên trầm tư, liền biết hắn đang suy nghĩ điều gì, bèn hỏi: "Chúng ta bây giờ bắt nó về, rồi nhốt vào Thiên Trì.

Nếu không cẩn thận, những Thiên Binh Thiên Tướng kia lại bị nó mê hoặc, nó lại trốn thoát một lần nữa, cứ thế tuần hoàn lặp đi lặp lại, e rằng sẽ không ngừng nghỉ." "Ta tự nhiên biết tình huống như vậy có thể xảy ra.

Chỉ là chúng ta không có cách nào tốt hơn để tiêu diệt nó, ngoài việc bắt giữ nó ra thì không có kế sách nào khác.

À phải rồi, có lẽ ngươi sẽ biết cách tiêu diệt nó hoàn toàn.

Dù sao năm xưa ngươi ít nhiều cũng là tọa hạ của Nữ Oa, chắc chắn cũng biết một chút." Lâm Hiên thuận theo lời Hỏa Liên mà hỏi.

Hỏa Liên thở dài một tiếng, "Có đấy, có đấy, chỉ là thứ đó hiện tại căn bản không thể tìm thấy, huống hồ, vì năm xưa đã tiêu hao quá nhiều, nên thứ đó không còn tồn tại trong thế giới này nữa." "Không tồn tại" có nghĩa là căn bản không có loại vật đó, cho nên ngoài việc ném nó vào Thiên Trì để nó từ từ tiêu hóa ra, căn bản không có cách nào khác.

Khi mọi người đang cau mày khổ sở, Hắc Bạch Vô Thường lại tìm đến, "Cuối cùng cũng tìm được rồi!

Chuyện không hay rồi!" "Rốt cuộc là chuyện gì?" Lâm Hiên nhìn Hắc Bạch Vô Thường chạy đến nói mấy câu đột nhiên, trong lòng

cũng vô cùng kinh hãi. "Ma quỷ đã chiếm cứ hoàng cung của Đế Tân, giết chết không ít nhân loại, biến tất cả thành oán quỷ.

Hiện tại toàn bộ thành trì máu chảy thành sông, không ít người chết dưới kiếm, biến thành một quỷ đô nổi tiếng.

Chúng ta căn bản không kịp thu hồi những quỷ hồn đã chết, liền bị nó bắt về luyện chế." Hắc Bạch Vô Thường nói.

Hành động của nó cư nhiên nhanh đến vậy, chỉ trong một đêm đã tàn sát toàn bộ thành trì.

Trong khoảnh khắc, quỷ hồn khắp nơi phiêu đãng, Địa Phủ đại loạn.

Chương 484

Phán Quan đang phiền não vì chuyện này, hạ lệnh nhất định phải bắt những oán linh đó về.

Nếu không xử lý chuyện này khẩn cấp, e rằng nhân loại sẽ nhanh chóng bị diệt vong, toàn bộ thế giới nhân loại e rằng sẽ trở thành quỷ giới.

Cũng là nơi quỷ quái hoành hành, nếu thật sự đến lúc đó, thì ma vật chẳng phải có thể xưng bá thiên hạ, có thể phát động chiến đấu với Thiên Giới sao?

Nếu thật sự như vậy, đến lúc đó đại chiến một chạm là bùng nổ, đừng nói tam giới, e rằng sẽ biến thành một đống phế tích.

Toàn bộ thế giới sẽ hóa thành một mảnh hoang vu.

Chương 398: Lôi Kéo Đồng Minh.

Nữ Oa hiện giờ không biết ở đâu, không biết sống ra sao, căn bản không rõ tung tích của nàng.

Nếu thật sự xảy ra tình huống như vậy, e rằng Địa Giới sẽ bị hủy diệt, tất cả mọi người đều sẽ biến mất. "Ta mới về chưa được bao lâu, cư nhiên hành động lại nhanh đến vậy.

Xem ra chúng ta quả thực đã tính toán sai lầm rồi.

Nếu lúc đó có thể trực tiếp bắt được nó, thì cũng sẽ không xảy ra những chuyện phía sau này." Lâm Hiên có chút hối hận vì quá tùy tiện, không ngờ nó lại hoành hành ngang ngược đến vậy.

Lúc đó nếu có thể quyết chiến một trận sống chết với nó, dù không thể tiêu diệt hoàn toàn cũng có thể khiến nó bị trọng thương, không đến mức gây ra nhiều chuyện như vậy.

Tình hình hiện tại, ngay cả thần tiên trên trời cũng khó lòng vãn hồi.

Chỉ có thể đi hợp tác với Thiên Đình, có lẽ mới có thể giải quyết được nó.

Chỉ là không biết Thiên Đình hiện tại e rằng cũng khó tự bảo vệ mình, xảy ra những chuyện như vậy, càng chưa nói có không ít ma vật xâm nhập vào đó.

Hiện tại, e rằng khắp nơi đều là nội gián, căn bản không thể phân biệt được. "Nếu đã biết tình huống đó, chúng ta nhất định phải hành động ngay lập tức, nếu không càng kéo dài thì thực lực của nó sẽ càng cao." Lâm Hiên nói.

Tình hình hiện tại tự nhiên có thể lôi kéo được bao nhiêu người thì

lôi kéo bấy nhiêu, dù sao đông người thì sức mạnh lớn.

Cùng nhau đi giải quyết chuyện đó.

Hiện tại mọi người đều ở trên cùng một con thuyền.

Căn bản không tồn tại chuyện ai có thể độc thiện kỳ thân (tự mình giữ mình tốt).

Đến lúc Thiên Giới luân hãm rồi, bước tiếp theo e rằng sẽ là những nơi khác.

Nếu không liên hợp đối phó nó, đợi đến khi mọi chuyện không thể cứu vãn được nữa, thì hối hận cũng không có cách nào.

Nếu có thể liên hợp Tôn Ngộ Không, Na Tra, và Đông Hải Long Vương mấy người đó lại, không chừng có thể chống lại nó.

Chỉ là hiện tại không thấy một bóng người nào, cũng không biết những chuyện đó, nên đều trốn đi rồi.

Thật sự đã ứng nghiệm câu nói kia: "Đại nạn lâm đầu, ai nấy tự bay." "Chúng ta biết có thể có chút nguy hiểm, nhưng cũng có thể hợp tác với ngài." Hắc Bạch Vô Thường cung kính nói.

Lâm Hiên không ngờ lại tin tưởng giao phó cho Hắc Bạch Vô Thường như vậy.

Chẳng lẽ hắn không sợ họ lật lọng rồi liên hợp với ma vật sao?

Không, có lẽ hắn cũng biết tính cách của họ, nên mới làm như vậy.

Chỉ là hiện tại cần phải đến Hoa Quả Sơn một chuyến, xem Tôn Ngộ Không có nguyện ý hay không. "Vậy bây giờ chúng ta đi hỏi ý kiến hắn đi, nếu có thể liên hợp cùng nhau đối kháng với ma vật, cũng là một chuyện rất đáng mừng.

Dù sao chúng ta hiện tại thế cô lực bạc, mà ma vật lại đang điên

cuồng tàn sát.

Chúng ta hiện tại đơn độc một mình đi, cũng không thể đánh thắng được nó.

Chi bằng tạm thời liên hợp với mọi người, không chừng có thể đánh một trận với nó, dù là lưỡng bại câu thương, cũng phải làm hao tổn thực lực của ma vật." ... "Ừm, đã như vậy rồi, vậy chúng ta đi ngay thôi.

Hiện tại thời gian lãng phí càng nhiều, mọi chuyện càng nghiêm trọng." Hắc Bạch Vô Thường nghe lời Lâm Hiên nói xong liền lập tức theo sau hắn.

Mấy người cùng nhau đi đến Hoa Quả Sơn.

Hoa Quả Sơn vẫn phú nhiêu và xinh đẹp như vậy, chỉ là những chú khỉ thường ngày chơi đùa bên ngoài đều không thấy đâu cả, trông có vẻ trống trải.

Lâm Hiên đi vào, phát hiện bên trong cũng không có ai.

Chương 485

Tôn Ngộ Không rốt cuộc đã trốn đi đâu rồi?

Phải biết rằng trong tình huống hiện tại, hắn căn bản không thể chạy thoát, cũng không thể đi đến bất cứ nơi nào khác.

Hơn nữa, Hoa Quả Sơn lớn như vậy, theo tính cách của hắn, tuyệt đối sẽ không bỏ rơi lực lượng của mình.

"Ta (Lâm Hiên) cảm thấy, với tính cách của hắn (Tôn Ngộ Không), không thể nào biến mất nhanh chóng như vậy được.

Hắn là đang ẩn nấp ở một nơi nào đó chưa bị tìm ra.

Huống hồ, hiện giờ thiên hạ đại loạn, không chỉ nhân gian loạn thành một nồi cháo, mà Thiên giới cũng vậy.

E rằng hắn đã sớm nhận được tin tức, nên mới ẩn mình đi.

Nếu muốn tìm hắn, e rằng phải quay lại hang động nào đó trong núi mà xem xét kỹ lưỡng, đặc biệt là phía sau thác nước, nơi đó dễ bị bỏ qua nhất." Lâm Hiên nhìn Hoa Quả Sơn không một bóng người, phán đoán.

Gần đây cũng không thấy hắn, không thể nào nhanh chóng biến mất được.

Khả năng duy nhất là đã trốn đi, nhưng với tính cách của Hầu tử, hắn không thể nào sợ hãi như vậy.

E rằng đã xảy ra chuyện gì mà ta (Lâm Hiên) chưa biết, chỉ có thể tìm trước rồi hỏi sau thôi.

Hiện giờ mọi thứ đã loạn thành một nồi cháo, căn bản không biết phải xử lý từng chuyện ra sao, người cũng biến mất hết, không tìm

thấy.

Không biết là trốn đi đâu, hay đã bị sát hại, rất có thể đã bị những oán quỷ kia giết chết.

Dù sao thì oán quỷ được bồi dưỡng kỹ càng, chắc chắn sẽ mạnh hơn bình thường, huống hồ sau trận đại loạn ở nhân gian, thực lực của chúng chắc chắn đã tăng lên rất nhiều, ta (Lâm Hiên) muốn đối phó cũng không thể nào dễ dàng như vậy được nữa.

Hiện giờ ai ai cũng tự mình lo sợ, chỉ hận không thể biến thành một con rùa, trốn trong mai, cả đời không ra ngoài.

Những chuyện này khiến... chỉ có thể như vậy... cũng sẽ tìm đến ta.

Đôi khi không chủ động thì những chuyện đó cũng sẽ tự tìm đến, phúc họa vô chừng, họa không thể tránh.

Chuyện này thực ra rất kỳ lạ.

Dù sao, lần trước thả tên ma quỷ đó ra, đã gây ra một loạt chuyện sau này, càng khiến ta (Lâm Hiên) không ngờ tới, tên ma quỷ đó lại giao dịch với quỷ hồn và oán linh, khiến mọi chuyện giờ đây trở nên vô cùng phức tạp.

Huống hồ, đã là giao dịch thì nhất định phải điều tra, chỉ khi hiểu rõ nguyên nhân mới có thể xử lý tốt những chuyện sau này. ...

Xem ra thì không mấy thân thiện, dù sao trước kia ta (Lâm Hiên) đã đối xử với hắn như vậy, e rằng nếu không cẩn thận để lộ sơ hở, chỉ sợ sau này sẽ vô cùng phiền phức.

Mọi chuyện quả nhiên càng lúc càng rối, không biết phải bắt đầu xử lý từ đâu nữa, chỉ là mục đích hiện giờ là phải tìm Tôn Ngộ Không.

“Ai ở ngoài đó ồn ào thế?

Phiền chết đi được!” Tôn Ngộ Không đột nhiên xuất hiện, ở phía sau, tay cầm pháp bảo, vẻ mặt đầy sốt ruột nhìn Lâm Hiên.

“Có chuyện chính đáng gì không làm, cứ lén lút ở cửa nhà.

Ta cứ tưởng ai gây sự, lén lút khiến (ta) phải trốn tránh.

Không phải hiện giờ bên ngoài có chuyện sao?

Ta đã sớm nghe nói về chuyện nhân gian đại loạn rồi, tìm ta chắc không phải muốn ta cùng ngươi đi giải quyết chuyện đó chứ?” Quả nhiên, chuyện tốt không ra khỏi nhà, chuyện xấu đồn xa ngàn dặm, ngay cả Tôn Ngộ Không cũng đã biết.

Dù Tôn Ngộ Không đoán chuẩn như vậy, Lâm Hiên vẫn không biết hắn có giúp hay không, huống hồ lần trước.

Lần trước rời đi sau đó không có liên hệ lại với Tôn Ngộ Không, lần này đột nhiên tìm đến, không biết trong lòng hắn nghĩ thế nào.

“Ngài đoán quả nhiên không sai, ta (Lâm Hiên) quả thực vì một chuyện mà tìm ngài.

Quyền quyết định vẫn luôn nằm trong tay ngài, nhưng nếu mọi người cùng hợp lực, có lẽ sẽ có cơ hội chống trả.

Cần biết rằng thực lực của ngài hiện giờ đã khác xưa rất nhiều, huống hồ tình hình hợp tác cùng có lợi, ta nghĩ ngài hẳn cũng rõ.” Lâm Hiên không hề vội vàng, biết ý của Tôn Ngộ Không là không muốn gây phiền phức trong tình huống này, quả thực cần cho đối phương thời gian suy nghĩ, không hề có ý ép buộc, chỉ là muốn hỏi ý kiến của hắn.

Nếu có thể đồng ý thì tốt, nếu không đồng ý thì cũng không có tổn thất gì lớn, chỉ cần có thể bắt được tên ma quỷ đó về, những chuyện

còn lại tự nhiên cũng có thể giải quyết dứt điểm.

Cần biết rằng, những phản ứng dây chuyền này, không phải vì sự thờ ơ của mọi người mà ra.

Nếu lúc đó mọi người có thể tích cực cùng nhau giải quyết vấn đề, không ở đó lằng nhằng, cho tên ma quỷ kia một cơ hội, gây ảnh hưởng, nên mới có những chuyện phiền phức như vậy, không thể xử lý được.

Chương 486

Tôn Ngộ Không tự nhiên biết hiện giờ nên làm gì mới tốt, chỉ là trước kia hắn đã ở phe của Lâm Hiên, huống hồ cũng đã giúp đỡ không ít, nếu không giúp thì quả thực không hợp tình hợp lý.

Huống hồ chuyện này thực sự là chuyện của tất cả mọi người, không thể nói là không liên quan.

Dù sao thì đến lúc đó, làm sao mà thăng cấp được, cũng không ai chịu giúp, nếu có thể tạo mối quan hệ tốt với Lâm Hiên, có lẽ sẽ có cơ hội.

Một chuyện đơn giản như vậy, chỉ cần động não một chút là có thể hiểu rõ, nên Tôn Ngộ Không tự nhiên cũng không hề do dự.

"Ta đương nhiên đứng về phía các ngươi.

Các ngươi đã tìm ta giúp đỡ, ta tự nhiên cũng không thể không giúp.

Hơn nữa, chuyện này là trách nhiệm chung của tất cả mọi người, ta cũng không thể khoanh tay đứng nhìn.

Ngươi nghĩ ta là loại người đó sao?" Tôn Ngộ Không tự nhiên thu lại pháp bảo của mình.

Nhưng hắn cũng không biết hiện giờ Lâm Hiên có kế hoạch gì, nếu cứ xông lên như vậy, e rằng cũng sẽ gặp rắc rối.

Cần phải suy nghĩ kỹ càng.

Thực ra, chi bằng trực tiếp đến đó mà đánh một trận chính diện, dù sao thì kế hoạch có nhiều đến mấy cũng không thể sánh bằng sự tinh ranh, mưu mô của những yêu ma quỷ quái đó, có thể làm cho ngươi chóng mặt.

Huống hồ, kế hoạch không thể theo kịp biến hóa, cũng không biết ngày mai sẽ xảy ra chuyện gì nữa.

Hôm nay chỉ là đại đồ sát và đại loạn ở nhân gian, lần sau không chừng chúng sẽ đổi chỗ, hoặc muốn từ từ thao túng tất cả trong lòng bàn tay.

Dù sao thì trước kia đã đối xử như vậy, tự nhiên cũng sẽ phải nhận lại gấp đôi.

"Chỉ là hiện giờ rốt cuộc có kế hoạch gì không?

Trực tiếp xông lên tìm ma quỷ đó sao?

Cần biết rằng, nếu lỗ mãng như vậy, dễ bị rơi vào cạm bẫy." Lâm Hiên tự nhiên biết, chỉ là hiện giờ nhân lực không nhiều, căn bản không làm được những chuyện khác.

Nhưng hiện giờ có sự giúp đỡ của Tôn Ngộ Không, e rằng mọi chuyện sẽ thuận tiện hơn.

Hơn nữa, tình hình hiện tại khẳng định phải giải cứu người đứng sau, tóm giặc trước, tóm vua trước.

Không có người chỉ huy phía sau, e rằng chúng sẽ nhanh chóng loạn thành một nồi cháo, lúc đó mới từng bước tiêu diệt.

Chỉ là không dễ để thực hiện, làm vậy cũng sẽ phiền phức hơn một chút, nhưng xem ra người đứng sau cũng có dã tâm hơi lớn.

Tạo ra một loạt chuyện như vậy, rốt cuộc là muốn làm gì?

Khiến người ta muốn tìm hiểu đến cùng.

Nhưng hiện giờ đã tìm được Tôn Ngộ Không, vậy tiếp theo Lâm Hiên sẽ đích thân đi thăm dò tình hình, còn lại, hãy chuẩn bị ứng phó từ bên ngoài.

"Kế hoạch khẳng định có, nhưng ta sẽ đi thăm dò tình hình trước,

còn lại những người khác có thể tạm thời chuẩn bị ở bên ngoài, đến lúc đó ta sẽ truyền âm cách không cho các ngươi." Dù sao hiện giờ nếu cứ xông lên một cách mù quáng, sẽ không làm được chuyện gì khác, nhiều nhất chỉ có thể chờ đợi.

Gặp phải tình huống này, ai cũng không muốn, dù sao nếu có cách giải quyết thuận tiện và tốt hơn, chắc chắn là có thể.

"Đã quyết định như vậy, ta cũng không có lý do gì khác để can thiệp, huống hồ đó quả thực là phương pháp tốt nhất hiện giờ.

Nhưng ngươi nhất định phải cẩn thận.

Ta còn có một số thứ có thể giao cho ngươi, đến lúc đó có thể sẽ giúp ích rất nhiều cho ngươi." Cự Long lặng lẽ đưa cho Lâm Hiên một số vật phẩm bảo mệnh, dù sao đôi khi gặp tình huống khẩn cấp cũng có thể dùng đến.

Mọi người rời đi không lâu sau, có một bóng đen bay đến, lặng lẽ nhìn chằm chằm.

"Ta đã nghe thấy tất cả rồi nha, thì ra là đang có ý định đó.

Đừng để công dã tràng xe cát nhé, dù sao kế hoạch mà ta đã dày công thiết kế, sao có thể dễ dàng để các ngươi phá hỏng được chứ, không thể nào!" Nói xong câu đó, nó lại biến mất khỏi mặt đất.

Ở một bên khác, Lâm Hiên hóa thân thành một cô bé nhỏ, ẩn mình trong góc cung điện.

Nhẹ nhàng giẫm lên bùn đất cùng mùi máu tanh hòa lẫn trong không khí, nhìn cảnh tượng địa ngục trần gian trước mắt, không khỏi rùng mình, lông tơ toàn thân dựng đứng.

Mỗi bước chân, đều có thể cảm nhận được vết máu dính nhớp nháp dưới chân, cùng vô số quỷ hồn không biết phải đi về đâu.

Khắp nơi là xác chết, máu tươi cùng những mảnh thịt nát bị xé toạc, bất cứ ai nhìn thấy cũng không kìm được mà úp mặt xuống đất nôn mửa không ngừng.

Mỗi bước đi, đều cảm thấy tội lỗi trong lòng thêm một phần.

"...

Xin đừng tiếp tục đi về phía trước.

Chương 487

Phía trước, có những nơi còn đáng sợ hơn địa ngục.

Nếu ngươi đi vào đó, ta không thể đảm bảo ngươi sẽ không nhìn thấy những thứ không nên nhìn, hoặc sẽ xảy ra những chuyện đáng sợ." Một quỷ hồn hình thù kỳ dị đi theo bên cạnh, không ngừng lẩm bẩm bên tai Lâm Hiên.

Nhưng Lâm Hiên căn bản không để ý, có lẽ chỉ coi đó là một trong những quỷ hồn mê sảng mà thôi, căn bản không cần chú ý.

Những chuyện Lâm Hiên muốn tìm, căn bản không thể nghe theo lời nó.

Nếu thực sự nghe theo lời nó, không đi tiếp về phía trước, e rằng có thể sẽ bị phát hiện tung tích.

Quỷ hồn hình thù kỳ dị thấy Lâm Hiên căn bản không để ý, lập tức nổi trận lôi đình, cơ thể gầy gò vốn dĩ biến lớn gấp đôi.

"Ngươi dám phớt lờ lời ta nói, ta nhắc nhở ngươi lần cuối cùng.

Nếu còn không nghe lời mà cứ đi tiếp, đừng trách ta biến ngươi thành nguyên liệu, trực tiếp xé xác nuốt chửng!" Quỷ hồn hình thù kỳ dị đi theo bên cạnh Lâm Hiên, cứ đi mãi đi mãi, cuối cùng khi chuẩn bị bước vào một cung điện, nó chặn lại, trực tiếp tóm lấy Lâm Hiên.

"Không hiểu lời ta nói, nên ta có thể ăn thịt ngươi.

Không còn cách nào khác, những đứa trẻ biết nghe lời không nên sống trên thế giới này, chúng nên chết đi, chết đi, nếu không nghe lời, nếu sớm nghe lời thì căn bản sẽ không xảy ra những chuyện này!" Quỷ hồn hình thù kỳ dị lập tức trở nên hung tợn, xung quanh bắt đầu nổi gió lớn.

Cung điện vốn dĩ đổ nát, cùng hoa cỏ cây cối xung quanh, càng trực tiếp bị nghiền nát thành bùn.

Lâm Hiên nhìn cảnh tượng đáng sợ trước mắt, không hề sợ hãi một chút nào, đứng yên đó.

Nhìn ra quỷ hồn này cũng là một trong số những oán linh, chỉ là thực lực của nó dường như mạnh hơn những kẻ khác rất nhiều.

Dọc đường đi, những quỷ hồn mới sinh ra tươi rói nhưng bi thảm kia, căn bản không dám lại gần, sợ bị sát khí của nó vô tình hủy diệt.

Nghe giọng điệu dường như nó đặc biệt cố chấp với trẻ con, điều nó ghét nhất hẳn là những đứa trẻ không nghe lời.

Vừa nãy nó cứ lặp đi lặp lại câu nói "những đứa trẻ không nghe lời" không dưới 10 lần.

Chẳng lẽ con của nó đã bị trẻ con khác lừa gạt, nên mới chết, vì bị con cái của chủ nhà lừa gạt, khiến nó phải gánh chịu oan ức, cuối cùng bị đánh chết sống sờ sờ, mà lại không hề có chút quan tâm nào, nên mới sinh hận mà biến thành oán quỷ?

"Con cái của ngươi không phải vì bị kẻ khác lừa gạt nên đã chết, nên mới oán hận như vậy sao?

Vì bị con cái của chủ nhân lừa gạt, khiến ngươi phải chịu tiếng xấu, cuối cùng bị đánh chết, nhưng lại không có chút quan tâm nào, nên mới sinh hận mà biến thành oán quỷ?" Lâm Hiên bất ngờ thốt ra một câu trước mặt nó.

Quỷ hồn hình thù kỳ dị nghe xong, khí tức xung quanh càng bạo trướng, lớn gấp đôi lúc trước.

Từ đó có thể thấy, Lâm Hiên có lẽ đã chạm vào nỗi đau của nó, nên nó mới oán hận như vậy.

“Lũ lừa dối, tất cả đều là lũ lừa dối!

Tại sao lại lừa dối ta?

Ta đối xử với ngươi tốt như vậy, giúp ngươi gánh chịu oan ức, giúp ngươi làm bất cứ chuyện gì, bảo ta đi chết ta cũng làm.

Nhưng gần đây ngươi đối xử với ta, lại dám đào mộ ta, giết hại người thân của ta, ta hận!

Hận!

Hận!” Quỷ hồn hình thù kỳ dị khóc lóc thảm thiết nói.

“Ta thực sự không muốn làm hại ngươi, nhưng tại sao ngươi lại làm như vậy?

Tại sao?

Mọi người bình an vô sự không tốt sao?

Sợ hãi?

Ta muốn biết, trước kia ngươi yêu ta như vậy, bây giờ lại sợ hãi ta, từ đó khiến ta không được yên ổn, vĩnh viễn không được luân hồi!” “Chẳng lẽ đó là tình yêu của ngươi dành cho ta sao?

Chẳng lẽ đó là sự báo đáp của ngươi dành cho ta?

Nhưng ta không cần những thứ này!

Ngươi đã nói sẽ cùng ta đi tiếp, nhưng ngươi đã làm gì?

Ngươi lại gả cho một người đàn ông khác, đơn giản là không coi ta ra gì, ngươi nghĩ ta dễ bắt nạt sao?” Thấy quỷ hồn hình thù kỳ dị sắp phá nát cả nơi này, Lâm Hiên không kìm được mà ngắt lời.

Dù sao nếu cứ để nó tiếp tục phẫn nộ như vậy, e rằng tình hình ở đây sẽ nhanh chóng bị người khác biết đến, vị trí của Lâm Hiên cũng sẽ bị bại lộ.

“Không phải ngươi cũng muốn bắt ta về sao?” Quỷ hồn hình thù kỳ dị đột nhiên thì thầm bên tai Lâm Hiên, đồng thời hai tay cũng từ từ xoa nắn cổ Lâm Hiên, dường như đang cảm nhận nhiệt độ cơ thể không có.

Khiến người ta không kìm được mà nổi da gà.

Chương 488

Lâm Hiên rùng mình, không nói gì, người trước mặt, dần dần... cũng không quan tâm rốt cuộc như thế nào, nó cứ đi lại không ngừng bên cạnh Lâm Hiên, thỉnh thoảng lại hái những bông hoa bên cạnh.

"Thích không?

Chi bằng ta tặng cái này cho ngươi nhé?

Ngươi thấy thế nào?

Ta thấy cái này đặc biệt đẹp, đặc biệt thích hợp!" Quỷ hồn hình thù kỳ dị dường như không mấy hài lòng với phản ứng của Lâm Hiên, bèn lại không biết bay đi đâu, mang về một gói bánh ngọt mỏng lớn.

Dường như muốn lấy lòng Lâm Hiên, tạm thời Lâm Hiên không biết rốt cuộc tình hình thế nào, nên cũng không dám hành động liều lĩnh.

Cần biết rằng, nếu không cẩn thận để tình hình ở đây thu hút sự chú ý của người khác, e rằng sẽ gặp phiền phức rất lâu.

Ở một bên khác, tạm thời không biết bên trong rốt cuộc tình hình thế nào, mọi người cũng chỉ có thể tạm thời mai phục xung quanh.

Xem ra quỷ hồn bên ngoài lại tăng lên gấp đôi, tất cả đều đã được huấn luyện chuyên nghiệp nên rất có kỷ luật và tổ chức.

Bất cứ ai không tuân thủ quy tắc hoặc không phải người của chúng đều sẽ bị giết chết.

Không biết rốt cuộc đã chết bao nhiêu, không thể nói, cũng không biết rốt cuộc ở đâu, nên căn bản không có cách nào, cũng không thể trà trộn vào được.

Khiến mọi người không khỏi nghi ngờ, đây sẽ là một âm mưu kinh thiên động địa, luôn tìm kiếm, mục đích là để có cơ hội thực hiện kế hoạch này.

Nếu thực sự như vậy, vậy kẻ đó đã lên kế hoạch bao lâu, và mất bao nhiêu thời gian mới có thể làm được đến mức độ này ngày hôm nay.

Nhưng đây chỉ là một sự kết hợp tạm thời và đẹp hơn một chút, không có kế hoạch gì cả.

Nếu phải đối đầu, mọi người cũng không biết hiện giờ có bao nhiêu phần thắng.

"Hay là chúng ta cử một người vào trong xem tình hình đi, ta lo lắng Lâm Hiên sẽ gặp bất trắc hoặc những chuyện khác bên trong, huống hồ đã đợi lâu như vậy rồi, không có chút tin tức nào cả.

Chẳng lẽ đã bị người bên trong khống chế, nên mới không thể gửi tin tức cho chúng ta?" Hỏa Liên đã đợi rất lâu, không đợi được tin tức của Lâm Hiên, trong lòng không khỏi lo lắng, hỏi.

Huống hồ nếu không ai muốn đi, Hỏa Liên cũng có thể đi, dù sao nàng có thể chạy trốn, thực lực cũng có. ... cũng không bắt được, huống hồ là thiên địch, cũng không ai dám dễ dàng tiếp cận.

Nhưng, ừm, cũng có khả năng sẽ bị khống chế, nên cách này rất mạo hiểm.

Cự Long cảm thấy với thực lực của Lâm Hiên, hoàn toàn có thể giúp đỡ mọi người từ bên ngoài.

Nếu cứ tiến vào trong, đến lúc đó cả hai người đều bị khống chế, thực lực của phe ta sẽ bị giảm sút rất nhiều.

Càng không nói đến việc phối hợp trong ngoài, càng là chuyện không thể.

Chỉ cần có một tình huống như vậy, trong lòng mọi người không khỏi thêm một nỗi lo lắng, không ai biết chuyện này đột nhiên lại nghiêm trọng đến thế.

Lúc này mọi người đều không để tâm, cứ nghĩ là không sao cả, tùy ý.

Sau này, hóa ra lại là một sự hoang mang kinh thiên động địa, nên hiện giờ tình hình của mọi người cũng không ổn.

Đừng hành động liều lĩnh.

"Tạm thời thì chưa nên.

Nếu ngay cả ngươi cũng đi vào, đến lúc đó cả hai đều gặp bất trắc, thì những người chúng ta ở bên ngoài, chẳng phải sẽ không có chút phần thắng nào sao?

Huống hồ phải tin tưởng thực lực của Lâm Hiên, hắn cao hơn tất cả mọi người, nên hoàn toàn không cần lo lắng.

Nếu thực sự có chuyện, những thứ bảo mật mà ta đã đưa cho hắn, đủ để hắn thoát ra khỏi đó." Cự Long phân tích cho Hỏa Liên, bảo nàng đừng quá lo lắng, chúng ta hiện giờ chỉ cần tĩnh quan kỳ biến là được.

Xông vào thăm dò một cách mù quáng, không chừng sẽ mang đến những nguy hiểm không lường trước được.

Ai, nên vẫn là làm theo kế hoạch ban đầu thì tốt hơn.

Ở một bên khác, một kẻ khác đang điều khiển các oán quỷ, thao túng tất cả mọi người, đã như ý nguyện ngồi lên ngai vàng, nhìn những quỷ hồn trước mặt.

Không ai ngờ người đã làm ra những chuyện này lại là Tỷ Can, nhưng trước kia hắn vẫn luôn là người trong phe Đế Tân, huống hồ

còn có mối liên hệ không thể tách rời với Đát Kỷ.

Chỉ là hiện giờ đột nhiên...

Không chỉ chiếm đoạt hoàng cung, bị tạm thời khống chế, mà còn tàn sát cả nhân gian, đơn giản là khiến người ta nghe danh đã sợ mất mật.

Chương 489

“Cũng không phải trước kia ngươi bức ta như vậy, ta cũng sẽ không làm ra những hành động này.

Không phải ngươi cũng phải cảm ơn ta đã cho ngươi một cơ hội sao?

Cần biết rằng nếu ta không thả ngươi ra, ngươi sẽ không có được cơ hội tốt như vậy!” Tỷ Can nhìn mọi thứ trước mắt, đầy vẻ...

E rằng bây giờ hắn đã tức đến mức giậm chân rồi.

Cần biết rằng mọi thứ hắn làm, đã sớm được hắn mưu tính từ lâu rồi.

E rằng hắn đang lo lắng vò đầu bứt tai.

Chỉ cần tối nay dám tự chui vào rọ.

Cả lũ ngu xuẩn bị ta đùa giỡn trong lòng bàn tay.

Ha ha ha!

Hiện giờ chỉ cần chờ đợi, có thể bắt giữ toàn bộ.

Chỉ cần bắt được rồi, sau này ai dám uy hiếp?

Đặc biệt là người có ảnh hưởng lớn đến hắn.

Chỉ cần có thể bắt được hắn, những người khác căn bản không đáng sợ, chẳng khác nào kiến trên chảo nóng, sớm muộn gì cũng phải chết.

Nhưng đã đợi ở bên ngoài lâu như vậy, không có chút tin tức nào.

Cần biết rằng ta đã sớm biết tối nay sẽ hành động, nhưng hiện giờ lại không có ai đến báo, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện rồi sao?

Tỷ Can có chút căng thẳng và sốt ruột.

Cần biết rằng kể từ khi nắm bắt được cơ hội đó, mọi chuyện đều thuận buồm xuôi gió, không hề xảy ra bất trắc nào.

Nhưng cũng khó tránh khỏi sẽ có một số chuyện khác xảy ra, cần biết rằng những người đó cũng không dễ lừa gạt.

Nếu bị phát hiện, tình cảnh của hắn e rằng sẽ khó khăn.

Nhưng hiện giờ hắn nên đi xem Đát Kỷ và Đế Tân trước, dù sao hai người đó đã từng có ân với hắn.

Chỉ là nếu họ thực sự cản trở con đường của hắn, vậy đừng trách hắn vô tình tàn nhẫn làm ra những chuyện như vậy với họ.

Ai bảo họ nhìn người không rõ chứ, thực sự nghĩ rằng tất cả mọi người đều có thể lợi dụng sao?

Mục đích của hắn chỉ là trường sinh bất lão, chỉ cần làm được điều này, cộng thêm thao túng những quỷ hồn đó, thì cả thiên hạ sẽ thuộc về hắn!

Tỷ Can bước xuống từ long ỷ, đi dọc theo cung điện xa hoa đến điện phụ bên cạnh.

Vặn một cái nút bên cạnh bình hoa thì một lối đi bí mật xuất hiện.

Hai người đó đang ở bên trong, hưởng thụ sự đãi ngộ đặc biệt.

Cần biết rằng những người khác thì đã sớm bị giết chết, hắn đã tha cho hai người một mạng, nhưng xem ra hắn đã mềm lòng một lúc vì thấy quá đáng thương.

"Tỷ Can!

Quả nhiên ngươi đã sử dụng một kế sách hay để lật ngược tình thế, thao túng tất cả mọi người trong tay!

Ta có một ngày ta lại rơi vào tay ngươi!" Đát Kỷ lạnh lùng cười nhìn người trước mặt, dù hiện giờ bị pháp bảo đặc biệt trói buộc, không thể sử dụng chút pháp lực nào, nàng cũng không hề muốn cúi đầu trước kẻ này.

Cần biết rằng trước kia nàng đã cho hắn biết bao nhiêu thứ, giúp hắn làm những chuyện khác, nhưng cuối cùng lại bị hắn lấy oán báo ân.

"Lời này không thể nói như vậy.

Cần biết rằng những người bị ta bắt không chết, mà bị ta luyện chế thành khôi lỗi.

Sở dĩ ta vẫn chưa ra tay với ngươi, không phải vì ta còn giữ chút tình cảm với ngươi sao?

Nếu ngươi làm cạn kiệt sự kiên nhẫn của ta, những chuyện ta sẽ làm sau này, ngay cả ta cũng không thể kiểm soát được." Tỷ Can lạnh lùng nhìn người trước mặt, không có chút đồng tình nào.

Cần biết rằng thế giới này kẻ mạnh làm vua, kẻ yếu chỉ xứng đáng bị người khác giết để răn đe.

Hiện giờ hắn cảm thấy như vậy.

Nhưng thực sự cảm giác làm kẻ mạnh tốt hơn, đặc biệt là khi nhìn những người đó bị đùa giỡn trong lòng bàn tay từ phía sau, không biết phải làm sao, vì một chút phiền phức nhỏ mà tranh cãi ầm ĩ trông thật buồn cười.

"Ngươi đang uy hiếp ta?

Chương 490

Ngươi nghĩ ngươi lại có thứ gì đó, cũng có thể nói chuyện như ta sao?

Đổi lại là ta, ta có thể nhẫn nhịn một lúc.

Nhưng bây giờ thì khác rồi, bây giờ ngươi là tù nhân của ta, tính mạng nằm trong tay ta.

Ta không thích, không vui có thể giết ngươi bất cứ lúc nào, nhưng ngươi không thể, ngươi chỉ có thể nói với ta!" Tỷ Can ghét nhất loại người này, rõ ràng là tù nhân của người khác, nhưng lại tỏ ra cao thượng, nhìn thật sự ghê tởm.

Làm tù nhân, chỉ có thể như chó liếm mà cầu xin tha thứ.

Nhưng nàng lại giữ vẻ băng thanh ngọc khiết đó.

Liệu có nên hủy diệt toàn bộ thế giới này, rồi tái sinh ra một thế giới khác không?

Chẳng phải sẽ không còn như thế này nữa sao?

Tỷ Can cảm thấy trong lòng nảy sinh một suy nghĩ kỳ lạ, như một con quỷ, dần dần bén rễ trong lòng hắn, từ từ lớn lên, dường như sẽ xảy ra chuyện kinh khủng sau này.

"Ngươi nghĩ ngươi có thể làm được sao?

Chỉ là sự tự mãn nhất thời trong lòng mà thôi.

Nhưng chỉ cần ta còn ở đây, ngươi tuyệt đối không thể lật đổ thế giới này.

Hiện giờ ngươi chỉ đang làm những chuyện tự cho là đúng, như chó gà nhảy nhót mà thôi.

Chỉ cần bây giờ kịp thời quay đầu, ta tự nhiên sẽ buông tha.

Bằng không, kết cục của ngươi chỉ có một chữ 'thảm'!" Đát Kỷ nói xong liền không nói thêm nữa.

Dù sao loại người này có nói nhiều cũng không tha thứ, cũng không thể lý giải được những suy nghĩ vặn vẹo của loại người này.

Tỷ Can rời đi, khóa chặt cánh cửa lại, quyết định nhốt họ ở đó, không bao giờ gặp lại nữa.

Dù sao hắn cảm thấy càng gặp thì ý chí trong lòng càng không kiên định, nên vì mục đích sau này, những người này tốt nhất là nên chết.

Ở một bên khác, quỷ hồn hình thù kỳ dị đang giằng co với Lâm Hiên, chỉ là thấy thời gian càng lúc càng trễ, nếu không truyền tin tức ra ngoài, Lâm Hiên cũng sẽ lo lắng, nên không thể tiếp tục dây dưa với nó nữa.

"Rốt cuộc ngươi muốn làm gì?

Rõ ràng biết ta đang làm gì, lại ở đây cùng ta kéo dài thời gian.

Ta cùng ngươi... chuyện ở đây, chẳng lẽ ngươi có chuyện gì muốn làm sau lưng ta sao?" Lâm Hiên nhìn những hành động vô vị của nó, không kìm được mà nói.

Không biết, Lâm Hiên đã bị giữ ở đây gần hai canh giờ rồi, nếu còn kéo dài hơn nữa, e rằng người bên ngoài sẽ mất kiên nhẫn.

Không biết rốt cuộc nó có mục đích gì, chẳng lẽ nó không cùng một phe với kẻ đứng sau?

Nếu cứ tiếp tục như vậy, e rằng chuyện hôm nay căn bản sẽ không giải quyết được, sẽ trở nên tồi tệ hơn.

"Ta cứ tưởng ta đã gọi điện thoại liên tục xuống, nhưng ngươi không nói chuyện với ta, nhanh như vậy đã không nhịn được rồi sao?

Chúng ta cứ tiếp tục dây dưa vài giờ nữa, phản chính ta cũng vô sở vị." Quỷ hồn hình thù kỳ dị cười khúc khích, lượn lờ xung quanh Lâm Hiên, không hề bận tâm nói.

Cần biết rằng nó đã đợi người này rất lâu, chỉ có Lâm Hiên mới có thể giúp nó.

Chỉ là nếu nhanh chóng nói ra mục đích của mình, hai người nói chuyện có lẽ sẽ không thuận lợi, huống hồ nó cũng không tin Lâm Hiên, chi bằng cứ để Lâm Hiên chủ động tấn công.

"Thực ra, ngươi muốn hợp tác với ta, cùng ta hạ bệ kẻ đó đúng không?

Còn về việc tại sao ta biết, chẳng lẽ ngươi và hắn không phải là một phe sao?

Huống hồ ngươi có lợi ích gì với hắn?

Bị hắn hại chết sao?" Lâm Hiên đoán được chỉ có như vậy, dù sao chỉ có như vậy mới có lý do để nó thuyết phục Lâm Hiên hợp tác.

Nếu không đoán sai.

E rằng nó đã sớm biết ý đồ giết người của hắn, nên mới đưa ra quyết định phản bội này, bằng không với kiểu người đó, chắc chắn sẽ có nhược điểm nằm trong tay hắn, nó cũng sẽ không dám hành động liều lĩnh.

Quỷ hồn hình thù kỳ dị không nói, nó lén lút cười rồi trả lời: "Quả nhiên không hổ là người được Thiên Đạo chọn, biết nhiều thứ như vậy.

Đúng vậy, ta thực sự sẽ giúp ngươi, nhưng ngươi phải để ta đi luân hồi, ta muốn đầu thai lại, ta không muốn cả đời làm một...

Ngươi hẳn phải hiểu chứ, chỉ cần ngươi đồng ý với ta, ta tự nhiên

sẽ giúp ngươi, và cũng sẽ nói cho ngươi những gì ngươi muốn biết." Cần biết rằng nó đã chết từ lâu rồi, chỉ là hiện giờ căn bản không ai có thể báo thù cho kẻ đó.

Chương 491

Trước đây kẻ đó cũng lấy lý do này để nhờ nó giúp đỡ.

Chỉ là hiện giờ e rằng không còn đơn giản như vậy nữa.

Cần biết rằng kẻ đó nhất định cho rằng ngay cả những người từng giúp đỡ mình cũng có thể bị lợi dụng, để ngăn chặn những bất trắc sau này, nên chắc chắn phải chuẩn bị hai phương án.

Huống hồ, dù bên nào thắng thua đối với nó căn bản không quan trọng, chỉ cần có thể đạt được mục đích của mình là được.

Chỉ là hiện giờ dường như bên kia có phần thắng lớn hơn, còn bên này chỉ làm theo ý nghĩ của mình một cách mù quáng.

Từ trước đến nay nó chỉ nắm chắc được một số chuyện, còn lại những chuyện khác, căn bản không có ý nghĩa gì, dù sao làm cũng chỉ phí thời gian.

“Ngươi muốn ta làm gián điệp hai mang sao?

Chỉ là bằng cách nào để ta tin ngươi?

Dù sao loại người như ngươi khó có thể khiến người ta tin tưởng nhất, uy tín của ngươi.

Hiện giờ lại muốn giúp ta, khiến ta nghi ngờ mục đích của ngươi rốt cuộc là gì?” “Mọi người đều có quỷ kế trong lòng, ngươi lại nghĩ ta không nhất định có thể giúp được sao?

Hơn nữa, ta làm người tốt cho cả hai bên không được sao?” Quỷ hồn hình thù kỳ dị lơ lửng nói.

Cần biết rằng nó đa nghi bẩm sinh.

Huống hồ tình hình trước mắt cũng không có lựa chọn nào khác,

ngoài việc tin tưởng Lâm Hiên thì có thể làm gì nữa chứ, hợp tác nếu không thành.

Nó có thể báo cáo tình hình cho bên kia, đến lúc đó vẫn có thể thoát khỏi, chỉ là phương thức sẽ hơi khác một chút, một số người cũng chỉ vì muốn vạn bất đắc dĩ mới làm như vậy với nó.

"Đương nhiên có thể, ta đâu có không đồng ý.

Chỉ là ngươi muốn giúp ta, trong tình hình hiện tại nhìn vào, không hề thể hiện chút thành ý nào, khiến ta khó lòng tin tưởng." Có người nguyện ý giúp đỡ tự nhiên là tốt nhất, nhưng nếu không lợi dụng lẫn nhau, thì nói gì đến sự tin tưởng?

Chỉ cần không đâm Lâm Hiên một hai nhát sau lưng, những chuyện khác tự nhiên có thể.

Hơn nữa, chỉ cần lần này không tiết lộ vị trí của Lâm Hiên, nói cho nó những chuyện khác.

Còn về lời hứa đã đồng ý, tự nhiên phải xem đến lúc đó Lâm Hiên muốn làm gì?

Dù sao quyền quyết định không nhất định nằm trong tay nó, đôi khi vận mệnh lại thích đùa giỡn, cho Lâm Hiên một lựa chọn, sẽ không cho lựa chọn thứ hai.

Nếu cả hai đều muốn, tham lam như vậy, Lâm Hiên đồng ý, thì Thiên Đạo cũng sẽ không đồng ý đâu.

Huống hồ, quỷ hồn hình thù kỳ dị này vốn làm nhiều việc ác, lại muốn luân hồi đầu thai một kiếp tốt.

"Thành ý?

Chẳng lẽ ta bây giờ không tốt sao?

Cần biết rằng hiện giờ xung quanh đều bị ta khống chế, chỉ cần ta

ra lệnh một tiếng, tất cả đều sẽ bị bắt giữ.

Ta bảo ngươi đừng hành động liều lĩnh đã là thành ý lớn nhất rồi, những chuyện khác tự nhiên ta cũng sẽ nhắm mắt làm ngơ." Quỷ hồn hình thù kỳ dị bay lơ lửng trong không trung, thể hiện cho Lâm Hiên thấy tình hình bên trong.

Nó đã sớm có chuẩn bị, khống chế mọi thứ trong tay, chỉ sợ bị lừa dối, thực sự nghĩ rằng mình đã kiểm soát tất cả.

Kết quả lại bị một con quỷ nhỏ lừa gạt một vố, nhưng hiện giờ hẳn là đang thầm vui mừng, dù sao không dễ dàng gì mới có được cơ hội như vậy, không chừng chốc lát sẽ bị người khác khống chế trong lòng bàn tay.

Nếu bị biết, e rằng sẽ tức đến mức lên cơn đau tim.

Đương nhiên nó sẽ không nói cho người phàm trước mắt biết kẻ đã tổ chức mọi chuyện là ai, nhưng Lâm Hiên đã đoán đúng rồi, dù sao thì cũng không liên quan đến nó, chỉ cần có thể khiến nó được luân hồi trở lại là được, yêu cầu của nó cũng không nhiều.

"Thế nào?

Mọi thứ của ta đều có bảo đảm, hợp tác với ta, lợi ích tự nhiên sẽ không thiếu.

Huống hồ ta là một người luôn giữ lời, chỉ cần ngươi có thể giúp ta, muốn gì ta cũng có thể cho, giống như ngươi vậy!" Tin rằng sau khi đưa ra những điều kiện này, Lâm Hiên chắc chắn sẽ đồng ý, dù sao một lợi ích lớn như vậy đang ở trước mặt, ai không muốn thì là kẻ ngốc.

Kẻ đó dường như bị lừa dối vài câu rồi bắt đầu làm mọi việc, nhưng xem ra nó cũng khá có năng lực, lại có thể xử lý tốt như vậy.

Chỉ là Lâm Hiên vẫn không thể tin tưởng nó có thể lật đổ thế giới

này, rồi giúp nó tái nhập luân hồi.

Vì thế nhất định phải tìm thêm vài đường lui, không thể chỉ dựa vào một người.

"Kẻ đó chẳng lẽ thực sự đang thao túng mọi thứ từ phía sau, còn kẻ kia chỉ là bị lừa gạt, nên mới cam tâm tình nguyện làm những chuyện đó cho hắn sao?" Lâm Hiên cảm thấy những gì nó làm và những gì hắn làm chắc chắn không khác nhau là mấy.

Dù sao kẻ đó như vậy, đã có thể tìm Lâm Hiên hợp tác, thì tự nhiên cũng có thể hợp tác với kẻ kia.

Chỉ là kẻ kia có lẽ không khiến nó tin tưởng lắm, nên mới tìm đến Lâm Hiên.

Chương 492

Không thể từ miệng nó tiết lộ ra kẻ đó là ai.

Tin rằng trong một trận chiến, Lâm Hiên sẽ phải chấp nhận thất bại.

Huống hồ, Lâm Hiên không cảm thấy người trước mắt này có thể tin tưởng được.

Chỉ là nó muốn thấy Lâm Hiên và kẻ kia lưỡng bại câu thương, để nó có thể trốn vào lúc đại loạn, rồi đợi mọi thứ khôi phục bình tĩnh, nó có thể thần không biết quỷ không hay, uống canh Mạnh Bà rồi tiến vào luân hồi.

Xem ra nó đã đợi ở đây lâu rồi, nên mới sốt ruột muốn chiếm giữ toàn bộ nơi này, rồi để Lâm Hiên giúp đỡ.

Nếu tham lam làm việc như vậy, có thể sẽ được không bù đắp nổi mất mát.

Chỉ cần có thể moi được tin tức từ tay nó là được, những thứ khác Lâm Hiên không hề quan tâm.

"Biết rồi, biết ngươi nghĩ thế nào rồi.

Dù sao tình hình bây giờ cũng vậy, chi bằng ngươi đồng ý với ta, ta giúp ngươi giải quyết, lưỡng toàn kỳ mỹ chẳng phải tốt sao?

Không cần sự giúp đỡ của ta, ngươi vẫn có thể chống lại như vậy, chỉ là sẽ phiền phức hơn một chút mà thôi.

Ngươi đã cho ta một quyết tâm để đi, ta không tin ngươi lại bỏ qua cơ hội trước mắt này, mà chọn một con đường khó khăn như vậy." Quỷ hồn hình thù kỳ dị tránh một chủ đề, cảm thấy căn bản không cần nói nhiều với Lâm Hiên, ngược lại sẽ không tốt cho Lâm

Hiên.

Dù sao thì những chuyện này cũng không phải chỉ có một mình Lâm Hiên biết, hơn nữa, nói cho Lâm Hiên, rồi để Lâm Hiên giải quyết xong thì lại gây sự với nó sao?

Ai mà ngốc đến mức đi làm vậy chứ.

"Ta là loại người đó sao?

Rõ ràng có lựa chọn tốt hơn, ta tự nhiên sẽ không chọn những thứ khác.

Nhưng ta chỉ cần biết kẻ đó là ai, không phân chia sao?

Dù sao thì hai chúng ta có mối quan hệ hợp tác.

Huống hồ với kẻ đó, sớm đã là mối quan hệ địch đối rồi, biết sớm hay muộn cũng vậy thôi.

Chẳng lẽ ngươi sợ ta vì chuyện này mà chấm dứt quan hệ với ngươi sao?" Lâm Hiên nhìn kẻ này với vẻ mặt thiểu năng, thực sự không biết hiện giờ nó nghĩ gì.

Nếu muốn lưỡng toàn kỳ mỹ mà lại không chịu tin tưởng cả hai bên, cuối cùng chỉ sẽ dẫn đến việc cả hai đều không được gì.

Thay vì nói nhiều, chi bằng thực tế một chút.

Chỉ cần đã chọn một trong số đó, nhất định phải kiên trì đi tiếp.

Hiện giờ chuyện gì thế này, không tin Lâm Hiên mà cũng không tin kẻ kia, vậy rốt cuộc là muốn làm gì?

Dù sao mục đích của Lâm Hiên đơn giản như vậy, lẽ nào sẽ có trò gì sao?

Chỉ cần nói đơn giản với phán quan Địa Phủ, tự nhiên có thể cho nó đi vào.

Chỉ là đến lúc đó có thể quay lại hay không thì không phải chuyện của Lâm Hiên, dù sao những chuyện này cũng không thuộc quyền quản lý của Lâm Hiên.

Lâm Hiên chỉ cần đồng ý dẫn nó vào luân hồi mà thôi.

"Ta không sợ, ta đề phòng thôi.

Ta đã bị lừa dối quá nhiều lần, lần này ta khẳng định sẽ không mắc lừa nữa!" Quỷ hồn hình thù kỳ dị bay xa tít tắp, sợ bị Lâm Hiên thu phục.

Cần biết rằng nó đã vất vả lắm mới đi đến bước này, nếu công cốc thì chắc sẽ phát điên.

Trước kia vì quá tin người, nên mới trở nên thảm hại như vậy.

Hiện giờ chấp niệm duy nhất của nó là nếu nó tan vỡ, nó cũng không biết tại sao nó lại cố chấp như vậy, luôn cảm thấy có thứ gì đó quan trọng ở đó.

Nên đối với chấp niệm duy nhất này, nó nhất định phải học hỏi kỹ càng, xem rốt cuộc là chuyện gì, bằng không nếu cứ uất ức như vậy, e rằng nó sẽ không cam tâm.

Lâm Hiên nhìn động tác vô thức của quỷ hồn hình thù kỳ dị, không kìm được bĩu môi, đáng sợ đến vậy sao?

Chẳng lẽ trước kia bị lừa thảm lắm sao?

Xem ra với vẻ ngoài như vậy, có lẽ nó mới làm ra những hành động này, cũng có thể tha thứ được.

Nên chỉ cần có thể kịp thời đưa ra quyết định đúng đắn, không cùng người khác làm ra những chuyện phản bội mọi người như vậy, tự nhiên cũng tốt hơn.

"Được thôi, nếu đã như vậy, thì ta coi như ngươi chỉ có vậy thôi.

Vậy bây giờ ta có thể cho ngươi những gì ngươi muốn, nhưng ngươi nhất định phải khống chế được kẻ đó, sau đó sắp xếp tất cả những quỷ hồn này, để chúng đi đến Địa Phủ đầu thai luân hồi.

Chương 493

Đến lúc đó ngươi cũng có thể cùng đi với chúng, ngươi thấy thế nào?" Lâm Hiên đưa ra điều kiện, so với việc hư vô mà lật đổ thế giới này, chi bằng thực tế làm theo nguyện vọng của nó, dù sao như vậy sẽ thuận tiện hơn, đúng không?

Hơn nữa.

Cũng chỉ có thể như vậy thôi, dễ dàng có thể làm được.

Quỷ hồn hình thù kỳ dị lơ lửng trong không trung, dường như đang cân nhắc xem lời nói đó có đáng tin hay không.

Nhưng nếu không tin thì sau này cũng vô ích, dù sao ngoài Lâm Hiên ra có thể giúp nó, những người khác cũng chỉ có thể cưỡng chế.

Cần biết rằng đã biến thế giới này thành ra thế này, mà lại kỳ vọng Địa Phủ sẽ mở đường cho nó, đơn giản là si tâm vọng tưởng.

Nên ngoài việc chọn tin tưởng, không còn lựa chọn nào khác.

Lâm Hiên không vội, chỉ có thể nhìn nó ở đó suy nghĩ, dù sao đầu óc của nó cũng không thông minh.

Huống hồ rõ ràng hợp tác với Lâm Hiên, phần thắng sẽ lớn hơn, người sáng suốt đều nhìn ra được, hiện giờ nó lại đang do dự.

"Đã đến nước này rồi, ta cũng không cần phải lo lắng nữa.

Những quỷ hồn và oán linh khác đều bị ta khống chế, đương nhiên trừ cái bị tiêu diệt lần trước ra, còn lại thì tất cả đều ở đây rồi.

Hiện giờ chúng đang ở cung điện bên kia, ta sẽ đưa ngươi đến đó, chuyện cứ để ngươi giải quyết, những người bên cạnh sẽ không ai giúp đỡ, cũng không ra tay." Nó vẫn giữ lòng đề phòng, nếu đưa ra

quyết định sai lầm, chọn tin tưởng người phàm trước mắt này lần nữa, và lần cuối cùng dám lừa gạt nó, nó cũng không sợ.

Dù sao nó có rất nhiều cổ phần trong điện thoại, một tiếng lệnh hạ là có thể khiến... lần nữa, sau này thế giới này, nếu ngươi không nhân, thì đừng trách ta bất nghĩa.

Huống hồ tình hình hiện tại rõ ràng phải chọn giúp đỡ, bằng không những quỷ hồn đó sẽ không cam tâm tình nguyện đi theo về, cần biết rằng nếu không biến mất, chúng cũng sẽ không đi đầu thai, mà sẽ mãi lảng vảng trên thế giới này.

Hiện giờ đã có quá nhiều người chết, cả đường phố đều là quỷ, nếu muốn xử lý cũng phải mất rất lâu.

Vài người căn bản không thể lo xuể, nên tình hình tốt nhất chỉ có thể là hoàn thành nguyện vọng, như vậy thì mọi chuyện mới được giải quyết.

Như vậy, một chuyện lưỡng toàn kỳ mỹ được đặt ra trước mắt, nặng nhẹ tự nhiên rõ ràng, cũng không cần những chuyện khác.

Tình hình hiện tại, đã lãng phí gần hết nửa thời gian rồi.

Hiện giờ bên ngoài cũng gần sáng rồi, Lâm Hiên truyền một tin tức ra ngoài trước, sau đó lại xông thẳng vào bên trong.

Hiện giờ không có những người kia giúp đỡ, kẻ đứng sau cũng chỉ có thể như cá nằm trên thớt, mặc cho người khác chém giết.

“Nếu đã như vậy, ta cần nói với người bên ngoài, để họ thoải mái hơn một chút.

Sau đó, ngươi nhất định phải nhớ kỹ, giao dịch mà ngươi đã làm với ta, tuyệt đối không được để những quỷ hồn đó hành động liều lĩnh, bằng không nguyện vọng của ngươi cũng có thể sẽ đổ bể.

Đến lúc đó Địa Phủ cũng không còn, luân hồi, căn bản là chuyện không thể." Lâm Hiên tiên đề cảnh cáo một phen, bằng không thì nó căn bản sẽ không tin lời Lâm Hiên, huống hồ những giao dịch mà hai bên đã làm, Lâm Hiên cũng không rõ, cũng không thể nói cho nó.

Đến lúc đó nếu cho nó luân hồi, có lẽ sẽ luân hồi vào súc sinh đạo.

Chỉ là những chuyện này Lâm Hiên sẽ không nói cho nó biết, trước khi hoàn thành chuyện, cần phải lợi dụng nó.

"Ta tự nhiên hiểu ngươi đang lo lắng điều gì, nhưng cứ yên tâm đi, ta đáp ứng chuyện tuyệt đối sẽ không thất hứa, huống hồ ta dễ dàng khiến người khác tin tưởng hơn ngươi, nên ta hy vọng ngươi cũng đừng quá làm ta thất vọng." Quỷ hồn hình thù kỳ dị, định định đứng trước mặt Lâm Hiên nghiêm túc đưa ra quyết định, tự nhiên sẽ không phản hối như kẻ kia trước đây.

Những gì kẻ kia làm cũng không phải là chuyện hay ho gì.

Giúp một chút, giúp một chuyện nhỏ, không phải là lợi dụng lẫn nhau sao, nhưng lời nói đó thực sự là một giao dịch.

Chỉ cần đã làm giao dịch, nếu không hoàn thành thì cũng sẽ gặp phản phệ, dù sao hiện giờ Lâm Hiên đang tu đạo, nếu dễ dàng phản hối, e rằng sẽ nguyên khí đại tổn.

Tự nhiên nó cũng sẽ không phủ nhận những lời Lâm Hiên nói, dù sao hiện giờ nó chỉ cần khống chế những quỷ hồn đó, đừng hành động liều lĩnh là được, còn lại những chuyện khác.

Phải xem Lâm Hiên rốt cuộc muốn làm gì.

Lâm Hiên dùng pháp thuật đặc biệt truyền tin tức ra bên ngoài, sau đó liền đi theo nó vào cung điện đó.

Chỉ có ở đó là sạch sẽ nhất, không có chút mùi máu tanh và hôi thối nào.

Ở đó, một người quen thuộc đang ngồi chễm chệ.

Tỷ Can!

Không ngờ!

Cần biết rằng trước kia hắn vẫn luôn cùng phe với Đát Kỷ, luôn cam tâm tình nguyện vì nàng mà bày mưu tính kế.

Thật không ngờ hắn lại dễ dàng phản bội như vậy.

Chương 494

Chiếm đoạt cung điện làm của riêng, thậm chí còn giam cầm toàn bộ.

Mặc dù không biết rốt cuộc bị giam ở đâu, nhưng hiện tại không thể phủ nhận hắn đã làm được đến mức độ này.

“Không ngờ ngươi lại chọn một cách như vậy, chẳng lẽ ngươi nhất định phải cố chấp bao trùm cả thế giới này sao?

Trước kia ta cảm thấy ngươi sẽ như vậy, chỉ là không ngờ ngươi lại để cơ hội này cho kẻ khác nắm bắt được.” “Chẳng lẽ bây giờ ngươi đang ghen tị sao?

Ha, cần biết rằng những gì ngươi đã làm với ta năm xưa, ta vẫn luôn ghi nhớ!

Hiện giờ ta có thể đi đến bước này đều là do ngươi ép buộc ta, thực sự nghĩ rằng ngươi may mắn sao?

Thực lực, thực lực có lợi hại đến mấy thì sao chứ?

Bây giờ ngươi cũng không thể đánh bại ta.” Tỷ Can hiện giờ không hề sợ hãi một chút nào, dù sao hắn có rất nhiều trợ thủ ở đây.

Hiện giờ Lâm Hiên tiến vào đây chẳng khác nào dê vào miệng hổ, cần biết rằng xung quanh đều là người của hắn, chỉ cần hắn ra lệnh một tiếng là có thể bắt giữ Lâm Hiên.

Có thể dễ dàng bắt được Lâm Hiên, những người bên ngoài kia e rằng sẽ nhanh chóng mất đi chủ tâm cốt, từ đó loạn trận.

Đến lúc đó chỉ cần từng bước đánh bại, thế giới này sớm muộn gì cũng sẽ...

Dù có siêu phàm, có lợi hại đến mấy thì sao?

Cuối cùng chẳng phải cũng bị thiết kế trở thành con tốt của hắn sao?

Sống chết cũng phải nhìn sắc mặt hắn.

Thần thái đắc ý của Tỷ Can trong mắt Lâm Hiên chẳng qua chỉ là tự mua vui cho bản thân mà thôi, huống hồ hắn chắc chắn không biết người của hắn đã phản bội hắn, nên hiện giờ Lâm Hiên cô lập không ai giúp đỡ.

Nhưng nhìn vẻ mặt hắn, Lâm Hiên không muốn đánh thức hắn khỏi giấc mơ.

Có nên nhắc nhở không nhỉ?

Đột nhiên cảm thấy có chút đáng sợ và khủng khiếp, lại có thể tàn nhẫn vạch trần vẻ đẹp của người khác như vậy.

Nhưng cứ để hắn tiếp tục như vậy cũng không hay lắm, cũng phải để hắn tỉnh táo lại, biết việc gì nên làm, việc gì không nên làm, có thể có một số việc nhưng không thể có tất cả.

Cứ mãi si tâm vọng tưởng ở đó e rằng không ổn lắm.

Thế giới này, thực ra muốn lật đổ thì phải lật đổ, tuy rằng lúc đầu quả thực rất kinh ngạc, chấn động, nhưng nhìn kỹ lại, chẳng phải một đám người đang lo lắng như chó điên thôi sao?

“Ta dường như cảm thấy có chút thừa thãi rồi.

Cần biết rằng trong tình hình hiện tại, e rằng ngươi không hiểu rõ đâu.

Ngươi thực sự nghĩ rằng hiện giờ tất cả mọi người và tai mắt đều ở phe ngươi, nên mới vô tư đến vậy sao?

Đừng sợ quỷ hồn, một đám quỷ đã sống ngàn năm, không thể nào

vì vài câu nói mà cứ mù quáng đi theo đâu, chúng cũng có tư tâm, có chấp niệm.” Lâm Hiên từng bước từng bước đi đến trước mặt Tỷ Can, nhìn thẳng vào hắn.

Khóe miệng hơi nhếch lên, dường như đang chế giễu sự không biết tự lượng sức mình của hắn.

Hắn vẫn luôn cho rằng những gì mình làm chỉ là giấc mộng hư vô, căn bản không thể thực hiện được.

Thay vì để Tỷ Can mãi chìm đắm trong giấc mộng không thể thực hiện đó, chi bằng đánh thức hắn dậy, để hắn nhìn rõ thế giới này rốt cuộc là như thế nào.

Mặc dù kẻ mạnh là vua, nhưng loại người dựa vào sức mạnh bên ngoài để lớn mạnh, sớm muộn gì cũng sẽ bị người khác phản công.

Tình huống này đáng lẽ hắn đã sớm biết rồi, chứ không đến nỗi hiện giờ vẫn không nhận ra, mà cứ ở đó khoe khoang.

Tỷ Can nhận ra trong lời nói của Lâm Hiên có ý sâu xa, huống hồ vẻ mặt hiện giờ của Lâm Hiên có ý gì?

Chẳng lẽ hắn không biết hiện giờ Lâm Hiên chỉ có một mình, còn người bên ngoài có thể kịp thời tiến vào thì sao chứ?

Xung quanh có rất nhiều quỷ hồn có thể giúp đỡ ngăn chặn, căn bản không có gì đáng sợ!

Chỉ cần một chút thời gian là đủ để bắt giữ Lâm Hiên.

Tóm giặc trước, tóm vua trước.

Lâm Hiên tự đưa mình đến tận cửa, đừng trách Tỷ Can bắt giữ hắn để uy hiếp những người khác.

Hắn đã mưu tính lâu như vậy, quỷ hồn kia cũng khẳng định sẽ không phản bội, dù sao nó cũng biết chỉ cần thành công mới có thể

luân hồi đầu thai lại, bằng không thì nó sẽ mãi lảng vảng trên thế giới này, cho đến một ngày đột nhiên biến mất, không để lại chút dấu vết nào.

Nên Tỷ Can căn bản không cần lo lắng, người trước mắt này e rằng cũng chỉ là muốn dọa dẫm mà thôi, nhưng hắn thực sự đã bị dọa một phen, nhưng mọi thứ đều nằm trong tay hắn, những người khác căn bản không biết.

Đám người kia đang đoán xem kẻ đứng sau rốt cuộc là ai?

Chương 495

Đang lo lắng vò đầu bứt tai, trong lòng Tỷ Can một trận sảng khoái.

Cần biết rằng những người này trước kia kiêu ngạo đến thế, bây giờ lại vì những chuyện này mà lo lắng, tự tàn sát lẫn nhau.

Nên tất cả đều là những gì Tỷ Can muốn thấy.

Tỷ Can vẫn luôn muốn những người này phải nhận trừng phạt, phải được báo thù.

Mặc dù có chút tự ti và oán niệm, nhưng bao nhiêu năm nỗ lực lại không ai công nhận.

Huống hồ vị trí Đế Tân, vẫn luôn làm đã lâu, chỉ là đột nhiên xuất hiện Đát Kỷ bên cạnh, kế hoạch buộc phải thay đổi.

Cuối cùng chỉ có thể trở thành tay sai bày mưu tính kế cho hắn.

Thực sự nghĩ rằng đã từng là thần thú của Nữ Oa thì sẽ lợi hại sao?

Không phải đã bị trục xuất khỏi thần vị rồi sao?

Cần biết rằng loại người như Đát Kỷ căn bản không xứng đáng, không chỉ ba phải, mà còn vô cùng đa tình.

E rằng bây giờ đã chết trong địa lao rồi, không chỉ bị giam cầm, mà còn bị hắn thả nước.

Cần biết rằng đó là nước bẩn, có đỉa có thể hút máu, cảm giác chết ngạt chắc chắn không dễ chịu.

Chỉ là thực sự xin lỗi, ai bảo trước kia ngươi lại như vậy.

“Ngươi nghĩ ta sẽ tin lời ngươi sao?

Si tâm vọng tưởng, e rằng là đang dọa dẫm ta thì có.

Theo cách nghĩ đó, trong tình huống này ai có thể giúp đỡ, trong lòng ta rõ ràng nhất.

Huống hồ với thực lực của ngươi, căn bản không phải đối thủ của ta, tự nhiên ta cũng không thể tin lời ngươi." Cần biết rằng loại người này một khi đã làm một giao dịch nào đó, sẽ không dễ dàng phản hối.

Nếu dám phản hối, nhất định sẽ gặp phản phệ, trực tiếp tan thành tro bụi.

Một rủi ro lớn như vậy, ta cảm thấy không thể nào làm được.

Tỷ Can đã nắm rõ mọi chuyện như vậy, nên căn bản không sợ sẽ phát sinh những vấn đề khác, tự nhiên cũng có khí thế đứng ở đây nói chuyện với Lâm Hiên.

Dù sao không phải ai cũng có thể lén lút vào đây như vậy, nên có thể thấy thực lực của Lâm Hiên đáng sợ đến mức nào.

Nhưng đáng sợ đến mấy thì sao chứ?

Loại người này không tin rằng Lâm Hiên không có tâm ma, không có chút oán niệm và tạp niệm nào khác.

Chỉ cần có thể nắm bắt được, rồi để ma quỷ chui vào trong lòng Lâm Hiên, từ từ thôn phệ nội tâm của Lâm Hiên, chuyển hóa sức mạnh của Lâm Hiên thành ma lực, từ đó tiêu diệt Lâm Hiên.

Con người đều đa biến, thay đổi thất thường.

Tu luyện đạo tâm kiên cố nhất, vô tình nhất thì sao chứ?

Loại người này một khi xuất hiện điểm yếu, sẽ bị phóng đại vô hạn, nghiêm trọng hơn người khác.

Đoạn tuyệt thất tình lục dục, cũng sẽ khiến người ta sống không

bằng chết.

Chỉ cần xuất hiện một tình huống như vậy, đừng trốn chạy.

Mỗi lần đều có thể bị phóng đại vô hạn, khiến Lâm Hiên ngày đêm chịu đựng sự tra tấn.

Trước kia đối xử với ma quỷ như vậy, e rằng nếu thực sự có cơ hội bị nó bắt giữ, chắc chắn nó sẽ không dễ dàng buông tha.

Những ngày này theo cách uy dưỡng mà nó đã cho, e rằng nó đã sớm lớn mạnh rồi.

Những người kia phản bội thì sao chứ?

Có ma quỷ ở phía sau giúp đỡ, hai người buộc phải ở trên cùng một con thuyền, muốn trốn thoát chắc chắn phải mang theo Lâm Hiên.

Bằng không, dù ở bất cứ đâu, Tỷ Can đều có thể rõ ràng biết Lâm Hiên đang trốn ở đâu.

Dù sao có sự tồn tại của kẻ đó, khi cứu Lâm Hiên năm xưa, Lâm Hiên đã ký một thỏa thuận sinh tử.

Hiện giờ cũng tương đương với việc có thêm một lớp bảo đảm.

Lâm Hiên cũng không biết Tỷ Can có ý định gì gần đây, nhưng chỉ cần những quỷ hồn đó không xuất hiện, đến lúc đó chỉ còn cuộc chiến giữa Lâm Hiên và ma quỷ.

Còn về Tỷ Can, e rằng hắn sẽ nhanh chóng bị người bên ngoài khống chế.

Chương 496

Khi Lâm Hiên ở bên ngoài đã thông tin với bên ngoài, bảo họ lập tức tiến vào, quỷ hồn ở cửa cũng đã mở cửa.

Từ bên ngoài đi vào trong, chỉ cần 10 phút.

Khoảng thời gian nói chuyện vừa rồi cũng đã gần đủ rồi, nên lúc này e rằng đã có người mai phục ở bên ngoài.

Chỉ cần nhân lúc Tỷ Can không chú ý, lén lút khống chế hắn, mọi chuyện tự nhiên sẽ đâu vào đó.

"Không thể khẳng định, nhưng thì sao chứ?

Không chừng nó cũng đã giao dịch với ta rồi.

Nó đang lén lút quan sát bên cạnh.

Cần biết rằng ta không giống ma quỷ, sự giúp đỡ của ta không phải là giao dịch.

Giao dịch thực sự, cần hai người hình thành một khế ước, lúc đó căn bản không có đúng không?

Nên làm sao nó có thể dễ dàng tin lời ngươi mà giúp ngươi chứ?

Quả nhiên quá ngây thơ rồi." Lâm Hiên nhìn dáng vẻ của Tỷ Can, biết hắn hẳn không biết những gì quỷ hồn hình thù kỳ dị đã nói với Lâm Hiên, rốt cuộc là khế ước giao dịch gì.

Nếu bị hắn biết rằng con quỷ hình thù kỳ dị đã dùng một số tiểu xảo trong đó để thoát thân, e rằng hắn sẽ tức đến chết.

Không ngờ Tỷ Can thông minh, lại nhất thời hồ đồ, lại bị một con quỷ điều khiển trong lòng bàn tay mà không hề hay biết.

Gây ra động tĩnh lớn như vậy, nếu còn sống sót trở về, e rằng

những người kia sẽ coi thường hắn, chắc chắn sẽ không dễ dàng tha thứ.

Mỗi người đều có những bài học độc đáo để dạy người khác, một cái một cái thử thì e rằng sẽ phát điên vì thế.

Đây cũng chính là cục diện mà Lâm Hiên muốn thấy.

Ai bảo trước kia hắn lại làm như vậy, không hề cân nhắc hậu quả, gây ra chuyện lớn như vậy.

Ngay cả những người ở Địa Phủ cũng sẽ không buông tha, khẳng định sẽ bắt hắn về, giam vào mười tám tầng địa ngục để rèn luyện từng tầng một.

Có một câu nói rằng phải chịu trách nhiệm cho những việc mình đã làm.

Khi chưa hoàn toàn nắm chắc, không thể hoàn toàn giải quyết được chuyện này, thì đừng dễ dàng làm, dù chỉ là thỏa mãn tâm lý nhất thời của mình.

Thì sao chứ?

Hậu quả to lớn đó Lâm Hiên không thể quyết định được, huống hồ Lâm Hiên cũng không biết chuyện này rốt cuộc là đúng hay sai.

Tùy tiện làm theo ý nghĩ trong lòng, cuối cùng cũng chỉ có thể lưỡng bại câu thương.

"Đầu hàng đi!" "Ngươi...?!" Tỷ Can kinh ngạc, trên mặt đầy vẻ dị thường.

Lúc đầu hắn tưởng là..., đứng dậy, chỉ vào mặt Lâm Hiên nói: "Không thể nào, ngươi nhất định là đang lừa ta!" "Không tin sao?

Hay là ngươi thử gọi hỏi xem, xem có biết được tình hình tự do như thế nào không?

Nhưng e rằng ngươi không có thời gian đó đâu.

Dù sao hiện giờ ngươi đã là cá trong chậu của ta, mọi hành động của ngươi sẽ do ta kiểm soát và xử lý, nên tối nay ngươi không thể thoát được đâu!" Lâm Hiên lười nói nhiều lời vô ích, trực tiếp ra tay, muốn bắt Tỷ Can.

Tỷ Can lật người thi triển pháp thuật rời khỏi vị trí ban đầu, nhưng vừa ra ngoài liền bị một đám người vây quanh, chân vừa hay giẫm vào một trận pháp, khiến pháp thuật không thể thi triển được!

Chuyện gì thế này?

Rốt cuộc bọn họ đã tiến vào bằng cách nào?

Hắn nhớ đã sớm sắp xếp quỷ hồn khóa chặt bên ngoài, muốn xông vào cũng phải mất khá nhiều thời gian đánh nhau.

Nhưng nhìn dáng vẻ của bọn họ, hẳn là đã mai phục ở đây từ lâu rồi.

Chẳng lẽ những lời vừa rồi đều là thật sao?

Hắn thực sự đã bị người khác phản bội, nên hiện giờ chỉ còn lại một mình cô lập không ai giúp đỡ.

"Ngươi lại sớm đã lên kế hoạch rồi, tất cả là để đợi ta tự chui vào lưới sao?

Không ngờ ta đã làm lâu như vậy, lại bị ngươi lừa một vố.

Quả nhiên quỷ hồn còn khó tin hơn ma quỷ!" Tỷ Can toàn bộ khuôn mặt biến dạng, chửi rủa đấm ngực dậm chân.

Chẳng trách vừa nãy nó lại nói những lời đó, đã sớm lên kế hoạch tất cả rồi, không ngờ những gì hắn đã làm trước đây đều chỉ là trò cười!

Chương 497

Nhưng không phải, hắn còn có ma quỷ, còn có át chủ bài chưa lộ ra, nhất định có thể đưa hắn thoát ra ngoài.

Cần biết rằng giao dịch với ma quỷ tuyệt đối sẽ không sai, hắn đã tận mắt thấy khế ước hình thành.

"Đừng đắc ý quá sớm, ta vẫn còn át chủ bài chưa lộ ra đâu.

Chỉ cần ta có thể thoát khỏi đây, đông sơn tái khởi thì không phải là không thể.

Ta đã ghi nhớ tất cả những người này rồi, có thể gây ra động tĩnh lớn như vậy, lần này đã làm được thì sau này tuyệt đối có thể làm lần thứ hai!" "Ha ha ha!

Ngươi đang nói đùa sao?" Lâm Hiên ung dung bước ra từ bên trong, "Ngươi có giao dịch với ma quỷ đúng không?

Chỉ là hiện giờ nó đã bỏ chạy rồi, căn bản không thèm quan tâm đến ngươi.

Ta đã ở bên trong lâu như vậy cũng không phát hiện ra khí tức của nó.

E rằng nó đã sớm không còn ở bên trong nữa rồi, nó sợ ngươi không đáng tin cậy, không biết nó đã trốn đi đâu rồi.

Yên tâm, ta sớm muộn gì cũng sẽ gọi ngươi và nó lại với nhau.

Đừng lo lắng sẽ cô đơn không có bạn.

Ta nhân tính hóa hơn một chút, khẳng định sẽ chu toàn cho ngươi." "Cái gì!

Sao!

Có thể!

Chứ?

Rõ ràng lúc đó đã nói rõ rồi, tại sao tất cả lại đều vứt bỏ ta!" Tỷ Can hai mắt đỏ ngầu, môi khẽ run rẩy.

Đáng chết, một đám người lại đều đang lừa dối hắn, xem hắn diễn trò, chơi đùa trong lòng bàn tay vui lắm sao?

Tỷ Can trong lòng phẫn nộ càng lúc càng lớn, thậm chí không kìm được bắt đầu dần dần nhập ma.

Lâm Hiên nhìn thấy cảnh này liền biết không ổn, vội vàng bảo mọi người tạm thời giam giữ hắn, đưa đến Thiên Trì.

Bằng không, theo tình hình của hắn nếu thực sự ma hóa, khẳng định sẽ bỏ trốn.

"Ha ha ha ha!

Chuyện hôm nay ta đều đã ghi nhớ, không một ai có thể thoát được!" Giao dịch giữa hai kẻ đó (Tỷ Can và Ma) quả nhiên không biến mất, mà đã lựa chọn dung hợp làm một.

Đến lúc này, nếu Tỷ Can thật sự nhập Ma, e rằng thực lực sẽ tăng vọt.

Ta vốn cho rằng với tính cách của Ma, nó sẽ tạm thời lừa gạt Tỷ Can, nhưng không ngờ hai kẻ đó lại thật sự kết thành khế ước sinh tử cộng tồn.

Nếu đã vậy, Ma chắc chắn sẽ không bỏ mặc Tỷ Can, mà cách tốt nhất là đồng hóa Tỷ Can thành nó.

Phải biết rằng Ma là chủng tộc đáng ghét nhất thế gian, có một phương thức đào thoát độc đáo.

Nếu không có vật phẩm đặc biệt nào giam giữ, chúng nhanh chóng

mê hoặc tâm trí kẻ địch, sau đó lén lút trốn thoát, tìm một nơi hắc ám để tiêu diệt con mồi rồi nuốt chửng, tăng cường sức mạnh.

Chính vì phương thức này quá quỷ dị, đến nay vẫn chưa ai điều tra rõ hoặc hiểu được chúng hình thành như thế nào, nên người ta thà tiêu diệt tất cả chúng.

Thế mà cuối cùng lại có một con cá lọt lưới.

Chỉ một tên tiểu tốt mà lại gây ra động tĩnh lớn như vậy.

Nếu giờ Tỷ Can trực tiếp đọa nhập Ma đạo, đến lúc đó hai kẻ hợp sức lại càng khó bắt.

Hiện tại nhân gian đang hỗn loạn, dễ có những kẻ sống sót mang oán hận, rồi bị chúng lợi dụng.

Khi đó, những kẻ ấy liên hợp, một lần nữa tạo thành một đoàn thể quy mô lớn, nếu lại có đội hình như năm xưa, e rằng sẽ lại bùng nổ một trận đại chiến đẫm máu.

Lần trước chúng cũng suýt thành công rồi.

Nếu không phải đã trấn áp được mấy con quỷ hồn kia, mọi chuyện đã không đơn giản như vậy.

Nhưng nếu tất cả đều trở thành Ma, thì chuyện này e rằng sẽ dây dưa không dứt, kéo dài mãi mãi.

Lâm Hiên vội vàng kêu Tỷ Can, cố gắng làm hắn bình tĩnh lại, bởi vì lúc này cảm xúc của Tỷ Can cực kỳ bất ổn, có thể bỏ chạy bất cứ lúc nào.

Vì vậy, hiện tại chỉ có thể tạm thời không bắt, mà là đàm phán.

“Tỷ Can!

Chương 498

Ngươi phải hiểu rõ, nếu ngươi cứ khăng khăng như vậy, sẽ không còn cơ hội nào nữa.

Ngươi phải biết, thứ như Ma hiện tại là thứ mà chúng ta căm ghét nhất.

Chẳng lẽ ngươi quên trước đây chúng đã ức hiếp ngươi thế nào, khiến thế giới này trở nên hỗn loạn, ô uế và chướng khí sao?

Khó khăn lắm thế gian mới bình yên trở lại, có cuộc sống yên ổn.

Chẳng lẽ ngươi thật sự muốn hủy diệt tất cả sao?

Vả lại, ta cũng không có ý trách tội ngươi.

Nếu ngươi chịu đầu hàng, chúng ta có thể tha cho ngươi một mạng, để ngươi an phận diện bích tư quá, sau này có thể trở lại." Nếu có thể đàm phán hòa thuận thì tốt, còn nếu không thể hòa giải, chúng ta cũng có thể bí mật ra tay, thậm chí đánh lén khi hắn không chú ý.

Đến lúc đó, nếu hắn muốn nhập Ma, chúng ta sẽ không cho hắn cơ hội nữa, mà trực tiếp giết chết hắn, vậy là vẹn cả đôi đường.

Chỉ là, hiện thực không đẹp đẽ như vậy, Tỷ Can đã sớm hiểu rõ thủ đoạn của Lâm Hiên, làm sao có thể mắc lừa lần nữa?

Hắn vừa nghe đã biết Lâm Hiên đang trì hoãn thời gian.

Sẽ trực tiếp giết chết hắn, để tránh những rắc rối sau này.

Nếu hắn không chịu chọn lựa, e rằng hắn thật sự cần bị tiêu diệt.

Sinh và tử, tự nhiên phải chọn sống.

Huống hồ, hiện tại hắn và ta đều là châu chấu trên cùng một sợi dây.

Nếu ta đầu hàng, hắn cũng sẽ không buông tha ta, mà kẻ kia (Ma) cũng sẽ bị liên lụy.

Đến lúc đó, cả hai chúng ta đều sẽ bị trừng phạt.

Ngươi coi ta là kẻ ngốc sao?

Sao ta có thể ngu xuẩn tự chui đầu vào lưới?

Huống hồ, đã đến nước này thì căn bản không thể quay đầu lại được nữa.

Cái gọi là "diện bích tư quá, sau này có thể trở lại cuộc sống" kia, e rằng lúc đó ta đã không còn tồn tại trên thế giới này nữa rồi.

Nghe thật hay ho!

Ngươi bây giờ cũng giống như những kẻ khác, chỉ biết dùng những lời lẽ hoa mỹ để lừa gạt, thật sự khiến ta quá thất vọng.

Nếu không phải bị bức bách, ta căn bản không thể nào đi đến bước đường này.

Nếu ngươi không dám làm tuyệt tình, chịu buông tha ta một lần, thì mọi người đều có thể sống hòa bình với nhau, tự nhiên ta cũng sẽ không để Ma ra ngoài làm ác nữa.

Chỉ là, mục đích của ngươi e rằng không đơn giản như vậy.

Nghe thì hay đấy, vì muốn tiêu diệt Ma để khôi phục hòa bình thế giới.

Nhưng đến lúc đó, mọi người sẽ không đứng ngoài xem kịch, chỉ để ngư ông đắc lợi, nhìn "ve sầu bắt bọ ngựa, hoàng tước ở phía sau" thôi sao?

Tất cả chỉ vì món "lễ kim cực phẩm" bên trong sự việc này.

Một đòn đánh bại ta, giẫm đạp lên đầu ta, ai mà chẳng muốn dễ

dàng bỏ trái ngọt chiến thắng cuối cùng vào túi, đón nhận lời tán dương của thế nhân?

Chỉ là, những ảo tưởng của ngươi quá đẹp đẽ, đẹp đến mức khiến ta không nhịn được muốn phá tan nó.

"Ngươi nói nghe hay thật đấy, ngươi thật sự nghĩ ta không biết ngươi đang toan tính gì sao?

Chẳng phải là muốn ta buông lỏng cảnh giác, rồi trực tiếp bắt ta về giao nộp đó sao?

Trò vặt này năm xưa ta đã chơi chán rồi, bây giờ ngươi lại dùng với ta, chẳng lẽ ngươi coi thường ta sao?

Huống hồ, ngươi đâu biết ta đã nhập Ma rồi cơ chứ?

Không chừng ta đã nhập từ sớm rồi, chỉ là lấy thân phận người bình thường để nói chuyện với ngươi mà thôi.

Ngươi không ngăn cản được ta đâu!

Kể từ khi ta ký kết khế ước với Ma, ta đã là Ma rồi!

Vậy nên, hãy chuẩn bị đón nhận cơn thịnh nộ của ta đi!

Sớm muộn gì ta cũng sẽ dẫn Ma tộc san bằng tất cả nơi này từng tấc một, khiến ngươi phải sống hèn mọn dưới chân ta như lũ kiến hôi!" Tỷ Can cười âm trầm, quanh thân bao phủ hắc khí, thoắt cái hóa thành một đoàn hắc vụ, biến mất trong không gian.

Chương 499

Khi mọi người kịp phản ứng thì hắn đã không còn thấy bóng dáng.

Xem ra, kế hoạch lần này quả thật suýt thất bại.

Ai mà ngờ được lại có kẻ đứng sau thao túng tất cả, gây ra nhiều chuyện như vậy.

Hiện tại nhân gian một mảnh hoang lương, chỉ có thể tạm thời thả Đát Kỷ và Đế Tân ra, để họ chỉnh đốn lại triều đình.

Còn những nơi khác, chúng ta chỉ có thể quay về trước để bàn bạc đối sách làm sao bắt lại hắn, hoặc là xem hắn rốt cuộc trốn ở đâu.

Phải biết rằng một khi đã bỏ chạy, hắn chắc chắn sẽ tìm một nơi nào đó để ẩn náu.

Nơi thích hợp nhất để tu luyện, triều đình đã biến thành nhân gian địa ngục, hắn chắc chắn sẽ không chọn nơi đó nữa.

Vậy thì chỉ còn vài nơi khác chưa đến, chỉ có thể lần lượt loại trừ.

"Mọi người trước tiên cứ tạm thời quay về đi.

Những chuyện còn lại chúng ta sẽ bàn bạc kỹ lưỡng sau.

À phải rồi, còn về Thiên Đình, cứ để họ tự xử lý nội bộ đi.

Dù sao thì, sớm muộn gì họ cũng sẽ đổ trách nhiệm lên đầu ta thôi, cũng sẽ không ra tay giúp chúng ta.

Như vậy cũng tốt, bớt đi đám lão ngoan cố kia ở bên cạnh quấy rầy, chúng ta cũng có thể nhanh chóng vạch ra kế hoạch hơn." Lâm Hiên nhìn về nơi Tỷ Can biến mất, lòng nặng trĩu.

Nhưng hiện tại, có một chuyện quan trọng nhất, đó là lời hứa trước đó với con quỷ hồn kỳ hình quái trạng, rằng sẽ đưa nó tái sinh

vào Luân Hồi.

Chuyện này e rằng phải thương lượng với Phán Quan.

Còn về việc đền bù thì chỉ có thể xem ý của hắn thôi.

Dù sao thì, ta cũng không nhất định phải đưa nó đi Luân Hồi, chỉ là đã hứa sẽ giúp nó "nhị tam tam" đến Địa Phủ thôi.

Những chuyện còn lại tự nhiên không thuộc phạm vi quản lý của ta.

Huống hồ Hắc Bạch Vô Thường tự nhiên cũng có cách đối phó với những hội nghị đủ kiểu.

Dù sao thì họ cũng đã làm Âm Sai, là "nhị bả thủ" (người đứng thứ hai) của Địa Phủ bấy nhiêu năm rồi, lẽ nào lại không biết những chuyện này sao?

Mặc dù làm vậy có vẻ hơi xảo trá, nhưng không còn cách nào khác.

Trong tình huống lúc đó mà không đồng ý, e rằng sẽ không dễ dàng giải quyết được mọi chuyện.

Mặc dù để hai kẻ kia bỏ trốn, nhưng chúng chắc chắn không thể chạy xa được.

Dù sao thì, lúc vừa giao chiến với ta, chúng đã bị trọng thương nguyên khí.

Nếu có chạy, chắc hẳn cũng phải tìm một nơi nào đó tạm thời ẩn náu.

Phải biết rằng loại Ma này rất giỏi kiếm chác lợi lộc, chúng luôn xuất hiện ở những nơi không ngờ tới, đó cũng là lý do vì sao chúng khó đối phó.

"Vậy được rồi.

Chúng ta có nên để lại một ít nhân lực ở đây để hỗ trợ trấn áp không?

Mặc dù trước đây chúng ta đúng là đối địch, nhưng trong tình cảnh hiện tại, e rằng bọn họ cũng không còn tâm trí đâu mà đối phó chúng ta nữa.

Vừa nãy lúc giải cứu Đế Tân, hắn đã bị tra tấn đến thoi thóp rồi.

Thật khó tin hai người có pháp lực cao cường lại có thể rơi vào tình cảnh này.

Xem ra hắn cũng bị Tỷ Can bất ngờ chế phục.

Nếu không, với pháp lực của Đế Tân, chắc chắn có thể bắt được Tỷ Can." Cự Long đã sớm cảm nhận được khí tức của hai người kia khi chúng bỏ chạy, liền đi vào ngục tối dưới lòng đất, giải cứu chúng ra.

Hiện tại hai người bọn họ chắc hẳn đang ngồi thiền, tu luyện, khôi phục pháp lực.

Tình hình nhân gian hiện tại, muốn toàn bộ nhân lực xuất động cũng phải mất cả 10 ngày nửa tháng.

Xem ra, trong một khoảng thời gian dài, chúng ta không thể nhờ Hắc Bạch Vô Thường giúp đỡ được rồi.

Dù sao thì, ban đầu họ đã đồng ý sẽ cùng nhau bắt Ma.

Hiện tại thì đúng là "trộm gà không thành lại mất nắm gạo", không những không bắt được lũ oán quỷ, mà còn khiến nhân gian biến thành ra nông nỗi này.

Thôi kệ, dù sao thì bọn họ cũng đủ thê thảm rồi, ta không đi thêm dầu vào lửa nữa.

Chương 500

Như vậy, hiện tại những người có thể giúp đỡ, ngoài Tôn Ngộ Không ra, chỉ còn vài người bên ta.

Còn về Văn Trọng kia, e rằng giờ này hắn đang không biết trốn ở xó nào mà không dám ra mặt.

"Hiện tại sự việc đã phát triển đến mức này, cũng không còn cách nào cứu vãn được nữa.

Chúng ta tạm thời cứ quay về đi.

À phải rồi, Hỏa Liên đâu?

Ta nhớ nó đi cùng ta mà, giờ không thấy bóng dáng đâu cả, nó lại chạy đi đâu rồi?" Phải biết rằng trong tình huống hiện tại, mặc dù không quá an toàn, nhưng với khả năng của nó thì chắc hẳn không có nguy hiểm.

Nhưng đừng lo lắng, dù sao nó cũng chỉ là một đứa trẻ, tuy năng lực không tệ, nhưng khó mà tránh khỏi việc bị kẻ khác lừa gạt.

Trong lòng Lâm Hiên, mặc dù Hỏa Liên có thực lực không tầm thường, lại là tọa kỵ của Nữ Oa, nhưng đã lâu không xuất hiện, dễ bị một số kẻ lừa gạt bởi vẻ bề ngoài.

Hỏa Liên trông không hẳn là một đứa trẻ, trí tuệ cũng khoảng chừng 7 tuổi.

Nếu không thì đã không làm ra những hành động ấu trĩ như vậy, đó cũng là lý do vì sao ta lo lắng.

Phải biết rằng nếu nó bị lừa, bên ta sẽ mất đi một trợ lực lớn.

Huống hồ với khả năng của nó, có thể dễ dàng giúp chúng ta tìm ra

những kẻ bỏ trốn kia, cũng có thể xác định vị trí của Tỷ Can, sau đó một lần nữa bắt hắn.

Vì vậy, hiện tại điều quan trọng nhất là tuyệt đối không thể để nó xảy ra bất kỳ chuyện ngoài ý muốn nào.

Cho nên trong tình huống hiện tại, ai cũng có thể gặp chuyện ngoài ý muốn, duy chỉ có Hỏa Liên là không được.

Cự Long nghe vậy, quay người nhìn về phía sau một cái, không phát hiện bóng dáng Hỏa Liên.

Dù sao thì vừa nãy nó còn đi theo Lâm Hiên, thoắt cái đã biến mất.

Chẳng lẽ nó đã phát hiện ra điều gì bất thường mà đi điều tra rồi sao?

Nhưng trước khi đi cũng nên nói với ta một tiếng chứ, trong tình hình hiện tại ai cũng đặc biệt lo lắng mà.

"Vừa nãy ta còn dẫn nó đi cùng, chớp mắt đã không thấy đâu nữa.

Xem ra nó đã phát hiện ra tung tích của hai kẻ kia, nên đã xông lên truy đuổi rồi.

Một mình nó mà lại không nói với chúng ta một tiếng, dễ bị hai kẻ kia thiết kế bắt giữ lắm.

Phải biết rằng uy hiếp của nó là lớn nhất, vì nó có thể tùy thời phát hiện vị trí của chúng, một chút gió thổi cỏ lay cũng có thể bị nó phát hiện." Cự Long trầm mặt.

Trước đây hắn từng rất phiền đứa trẻ này vì nó quá ồn ào, nhưng vì nó có tác dụng cực kỳ quan trọng đối với chúng ta, nên hắn mới nhịn, không nói gì.

Nhưng giờ Hỏa Liên lại gây ra chuyện, tuy là xuất phát từ ý tốt, nhưng đáng lẽ phải báo trước cho mọi người một tiếng.

Phải biết rằng trong tình huống hiện tại, hai kẻ kia dễ dàng phản sát một người lắm.

Nếu thật sự như vậy, e rằng đến lúc đó Lâm Hiên lại phải tức giận.

Lâm Hiên cũng không ngờ lại để nó thoát khỏi tầm mắt, chỉ là nó quả thật không hành động theo lẽ thường, nhưng hắn cũng không quá lo lắng.

Dù sao thì Hỏa Liên cũng đã sống bấy nhiêu năm rồi, từ trước đến nay chưa từng gặp chuyện gì.

Những gì cần biết nó đều sẽ biết.

Nữ Oa cũng không thể nào không truyền thụ gì cho nó, để nó như một con thỏ trắng nhỏ bé.

E rằng bây giờ nó đang "giả heo ăn thịt hổ" đó thôi.

Ánh mắt nhìn người của Lâm Hiên từ trước đến nay chưa từng sai sót, cho nên hiện tại hắn khá bình tĩnh.

"Không sao đâu, ta tin lát nữa nó sẽ quay lại thôi.

Chúng ta phải chọn tin tưởng nó một lần, không thể vì vẻ bề ngoài mà đánh đồng nó vào hàng ngũ kẻ yếu.

Phải biết rằng nó có thể ở bên cạnh ta dễ dàng như vậy, nhanh chóng có được sự tin tưởng của ta, không chỉ dựa vào vẻ bề ngoài đâu.

Phải biết rằng nó cũng có công dụng của nó.

Bằng không, ngươi nghĩ ta sẽ cam tâm tình nguyện để nó ở bên cạnh ta như vậy sao?

Mặc dù nó có thể xuất hiện với tác dụng bất ngờ." Lời nói của Lâm Hiên tràn đầy tự tin, hoàn toàn không lo lắng Hỏa Liên sẽ gặp

chuyện gì.

Hắn biết rằng lai lịch của nó nhất định không tầm thường.

Chương 501

Dù sao thì, nếu nó có thể đạt đến trình độ đó, chắc chắn cũng có một số bí mật không ai biết.

Vì vậy, nó sẽ nhanh chóng quay lại bên cạnh chúng ta thôi.

Chỉ là hiện tại có thể tạm thời bị những chuyện khác làm vướng chân.

"Nếu đã như vậy, vậy chúng ta tạm thời ở đây giúp một tay, rồi chờ nó quay lại.

Ta sợ lát nữa nó quay về sẽ không tìm thấy chúng ta.

Mặc dù ta đã để lại tín hiệu cho nó, nhưng nếu chờ ở đây, xem ra cũng không lãng phí quá nhiều thời gian." Mặc dù trong tình huống hiện tại, muốn chỉnh đốn lại toàn bộ nơi này cũng cần phải tốn thời gian.

Dù sao thì phá hủy thì dễ, muốn khôi phục lại thì không đơn giản như vậy.

Hiện tại khắp nơi đều một mảnh thê thảm, chỉ nhìn thôi đã khiến người ta không khỏi kinh hồn bạt vía, ai dám nhúng tay vào chuyện này chứ?

"Vậy chúng ta tạm thời giúp Hắc Bạch Vô Thường, sắp xếp đám quỷ hồn này thành hàng lối để đi Địa Phủ đi.

Với tình hình này, e rằng Mạnh Bà không biết phải nấu bao nhiêu bát canh đâu." Cự Long nhìn những quỷ hồn khắp nơi trước mắt, có một số thậm chí còn không biết mình đã chết, vẫn như thường ngày sống một cuộc sống bình thường.

Cung điện vốn kim bích huy hoàng, giờ đây như bị nghiền nát

thành gạch đá, chỉ còn lại một mảnh bụi trần, không còn thấy vẻ huy hoàng như xưa, mà càng giống một trại tị nạn của dân tị nạn.

Mỗi bước chân đều cảm thấy giẫm lên thi thể và máu, như bị nhiễm phải khí tức của chúng.

"Trong tình hình hiện tại, Địa Phủ phải mất thời gian để bận rộn, e rằng những yêu cầu trước đây đã hứa với các vị đều không thể thực hiện được nữa.

Hy vọng các vị có thể thông cảm, dù sao thì tình huống này cũng nằm ngoài dự liệu của ta.

Vả lại, ban đầu ta chỉ nhờ giúp bắt vài con quỷ thôi, ai ngờ cuối cùng lại bị chúng giễu cợt thành ra bộ dạng này.

E rằng ở Địa Phủ, ta cũng sẽ bị áp bức một cách triệt để.

Những ngày này ta bận rộn trong ngoài, bảo Hắc Vô Thường đi độ kiếp, còn Mạnh Bà cũng không ngừng nghỉ bắt đầu nấu canh Mạnh Bà." Hắc Bạch Vô Thường không biết từ lúc nào đã xuất hiện trước mặt, trên mặt mỗi người đều là vẻ trầm mặc, chỉ có thể thoáng thấy vẻ mệt mỏi ở khóe mắt.

Lúc đầu, chúng ta đã đồng ý cho họ tạm thời nghỉ ngơi để lập kế hoạch.

Giờ xảy ra chuyện này cũng không thể trách ai được, chỉ có thể tự chịu khổ mà thôi.

"Hắc Bạch Vô Thường, ta có một chuyện cần ngươi giúp.

Ta đã hứa với một người sẽ để hắn nhập Luân Hồi, chỉ là tội ác trên người hắn hơi nghiêm trọng, cho nên cần phải xử lý." Lâm Hiên hơi ngượng ngùng, gãi mũi, chỉ vào con quỷ hồn kỳ hình quái trạng phía sau mình rồi nói.

Hắn biết rằng, với tư cách là người đứng đầu ở đây, việc xử lý những chuyện khác tự nhiên sẽ dễ dàng hơn.

Đương nhiên, những lời này hắn sẽ không nói rõ.

"Giúp ư?

Ngươi có biết ta bây giờ bận đến mức nào không?

Căn bản không kịp đâu.

Nhất định phải theo quy củ mà làm.

Cho nên, việc này chỉ có thể tạm thời gác lại, có thời gian ta sẽ xử lý." Hắc Bạch Vô Thường liếc nhìn Lâm Hiên một cái, không hiểu ý tứ nháy mắt của hắn là gì, bèn nói một cách công bằng.

"Ta thấy nếu ngươi xử lý hắn trước, những chuyện còn lại sẽ dễ giải quyết hơn một chút.

Ngươi phải biết rằng một kẻ như hắn có thể gây ra bao nhiêu phiền phức.

Dù sao thì, đạo lý này trước đây ta cũng đã nói với ngươi rồi.

Nếu xử lý xong hắn, những chuyện còn lại tự nhiên sẽ trở nên dễ dàng hơn sao?

Ngươi còn do dự gì nữa?" Lâm Hiên nhìn vẻ mặt cứng nhắc của hắn, nghiến răng nói.

Phải biết rằng, giao dịch giữa hai người họ, chỉ có hắn và con quỷ hồn kỳ hình quái trạng kia biết.

Hắn cũng không tiện nói cho người khác biết, vả lại nhìn tình hình hiện tại không rõ ràng, e rằng cũng sẽ gặp phiền phức.

"Ý của ngươi là gì?

Chuyện trước đó là do ngươi và một kẻ khác gây ra, nhưng bây

giờ mọi chuyện đã thay đổi rồi.

Cho nên những gì ngươi đã hứa, vì sao lại muốn ta giúp?

Ngươi chỉ cần cho ta một lý do hoặc một cái cớ.

Chương 502

Bằng không, ta buộc phải làm việc công bằng.

Nếu chuyện này bị Phán Quan phát hiện, e rằng ta cũng sẽ bị trừng phạt." Hắc Bạch Vô Thường vốn vì một lần thất trách mà bị Phán Quan khấu bổng lộc, bị phạt phải xử lý những chuyện này.

Bây giờ muốn hắn giúp đỡ, tự nhiên phải có thứ gì đó tương đương.

Bằng không, hắn sẽ không cam tâm chịu thiệt đâu.

Toàn là một đám lão làng xảo quyệt.

Nếu không có chút lợi lộc nào, e rằng bọn họ sẽ không nhanh chóng đồng ý đâu.

Dù sao thì, chuyện này Lâm Hiên đã hứa rồi mà chưa nói rõ với họ, lúc này quả thật có chút phiền phức.

"Đương nhiên, bên ta cũng có một vài pháp bảo không dùng đến có thể giao cho ngươi.

Chắc hẳn sẽ có ích cho ngươi.

Loại pháp bảo này có một công dụng, có thể dưỡng hồn.

Đối với những kẻ cả ngày bôn ba mệt nhọc như các ngươi, e rằng đây là một món bảo bối vô cùng tốt." Lâm Hiên lấy ra Hồn Ngọc tìm được trong một động phủ trước đó.

Đối với người thường thì không có chút tác dụng tu luyện nào, nhưng đối với những người như Hắc Bạch Vô Thường, nó đích thị là bảo vật chí bảo nhân gian, vạn năm khó gặp.

Vốn dĩ bản tính âm lạnh, cho nên khó mà gặp được loại vật này.

Nhưng đối với những người có thân phận như Hắc Bạch Vô Thường, lại khá dễ dàng gặp được.

Hắc Bạch Vô Thường nhìn thấy khi Lâm Hiên lấy ra khối ngọc đó, mắt liền sáng lên.

Phải biết rằng trước đây để tìm kiếm thứ này, họ đã hao phí không biết bao nhiêu nhân lực vật lực, mà ngay cả nửa khối cũng không có.

Bây giờ lại có một cặp ở đây, vậy thì mỗi người một khối, cũng không cần tranh chấp.

Thật sự là vẹn cả đôi đường!

Một món lợi tốt như vậy bày ra trước mắt, ai không đồng ý thì đúng là kẻ ngốc.

Hắc Bạch Vô Thường vui vẻ nói: "Món đồ đó ta tạm thời nhận trước.

Còn về người kia, ta tự nhiên sẽ về nói chuyện rõ ràng với Phán Quan.

Ngươi cứ yên tâm đi, điều kiện ngươi đã hứa, ta nhất định sẽ tranh thủ cho ngươi, tuyệt đối sẽ không phụ lòng ngươi.

Dù sao thì ngươi cũng là bạn của ta, giúp đỡ bạn bè là điều nên làm." Con quỷ hồn kỳ hình quái trạng nghe thấy được chấp thuận, liền từ từ bay đến trước mặt Lâm Hiên, đứng phía sau chờ được đưa về.

Nó đã biết rằng mình chờ đợi cơ hội này đã lâu rồi, bây giờ cuối cùng cũng có thể thực hiện được.

Chỉ cần hoàn thành những gì ở đây, nó cũng có thể tái sinh vào Luân Hồi, không cần phải chịu đựng sự tra tấn vô tận, không ngừng nghỉ nữa.

Xem ra lựa chọn của nó quả nhiên không sai.

Nếu tin lời Tỷ Can, e rằng nó sẽ phải khổ sở đánh nhau với hắn.

Cũng không biết lời hứa của Tỷ Can rốt cuộc phải đến bao giờ mới thực hiện được, cho nên nhất định phải tin vào cảm giác đầu tiên, mọi việc đều nên để lại một đường lui.

Không chừng bên kia đã thành công rồi, tự nhiên cũng không cần phải hiểu thêm nữa.

"Linh Lục Linh phải đa tạ ngươi.

Giao dịch giữa chúng ta, ta sẽ không tiết lộ nửa lời.

Đương nhiên, ta cũng chúc ngươi sớm ngày thực hiện được nguyện vọng.

Còn những chuyện khác, ta không nói nhiều nữa.

Nơi đó, ta nhớ trước đây ta đã từng nhắc đến với ngươi, ngươi hãy đến đó đi.

Nơi đó sẽ có thứ mà ngươi cần." "Thứ gì?" Quỷ hồn kỳ hình quái trạng hỏi lại Lâm Hiên.

Hình như trước đây hắn từng nhắc đến quê hương của mình, chẳng lẽ ở đó sao?

Nhưng nơi đó rốt cuộc có thứ gì mà lại bảo ta đến lấy?

Xem ra hẳn có thứ gì đó tồn tại ở đó, để hắn đi lấy về.

Không phải không biết, lẽ nào thứ đó quý giá trân bảo sao?

Chương 503

Chắc là vậy rồi.

Dù sao thì hắn cũng là quỷ hồn đã sống ngàn năm, sao có thể không có chút gia tài nào chứ?

Hiện tại lại đi Luân Hồi, những thứ đó chắc chắn không thể mang theo được.

Có cần thiết phải đặt ở đó lãng phí, không ai biết đến sao?

Chi bằng cứ cho Lâm Hiên.

"Ngươi cứ yên tâm, ta nhất định sẽ đi lấy thứ đó.

Phải đa tạ ngươi.

Ai, có chút không như ý, nhưng tình hình thì không đến mức nguy hiểm và khẩn cấp như vậy." Lâm Hiên đáp lời hắn, lát nữa sẽ rời đi, đưa hàng vạn quỷ hồn kia về Địa Phủ.

Con quỷ hồn kỳ hình quái trạng sau khi nói xong thì hóa thành hình dáng lúc sinh tiền của nó, là một thư sinh trẻ tuổi tuấn mỹ.

Giữa lông mày toát lên vẻ u buồn, khiến người ta không khỏi muốn vuốt phẳng hàng chân mày ấy.

Phải biết rằng hình dáng hiện tại của hắn là hình dáng trước khi chết.

Chẳng lẽ trước đó hắn đã phải chịu đựng sự tra tấn phi nhân, sau khi chết liền với hình dáng này mà phiêu đãng giữa thế gian?

Nếu đã ngàn năm, vậy là từ thời Nữ Oa vừa mới nặn người, Bàn Cổ khai thiên lập địa.

Chẳng lẽ là một vị tu tiên nhân sĩ nào đó hay một vị Đại Năng ư?

Dường như chỉ có như vậy mới có thể hiểu được, chỉ có như vậy mới có thể sống ngàn năm bất diệt, thậm chí thực lực còn mạnh đến thế.

Xem ra thân phận của hắn càng ngày càng khiến người ta phải suy nghĩ.

Nhưng hiện tại, hắn cũng sắp tiến vào Luân Hồi để bắt đầu một cuộc sống mới.

Cũng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, mới khiến hắn vì một chấp niệm mà phiêu đãng giữa thế gian ngàn năm mà không bị bắt.

"Khoan đã, ngươi phiêu đãng ở nhân gian ngàn năm ư?

Chẳng lẽ ngươi là… quỷ hồn đầu tiên của Địa Phủ ta?" Hắc Bạch Vô Thường nghe lời hắn nói, quay người kinh ngạc nhìn hắn mà hỏi.

Phải biết rằng nếu hắn thật sự là quỷ hồn đầu tiên, thì cũng khó trách vì sao không biết.

Phải biết rằng hiện tại tất cả quỷ hồn đều được ghi chép trong sổ sách do Phán Quan chấp bút, không một ai có thể bị bỏ sót.

Trừ phi vào thời điểm Địa Phủ chưa được thành lập, cũng không có Phán Quan và Hắc Bạch Vô Thường.

Chỉ e rằng những quỷ hồn năm xưa giờ đã tu luyện thành tinh hoặc đắc đạo thành tiên rồi.

Duy chỉ có hắn ở đây, e rằng năm xưa đã độ kiếp thất bại nên mới phiêu đãng ở đây.

Bằng không, không thể nào không biết một nhân vật tầm cỡ như vậy, cũng không thể nào phiêu đãng lâu như thế mà không bị Địa Phủ phát hiện bắt về.

Chuyện này, năm xưa khi Quỷ Vương ở đây, ta từng nghe hắn cằn nhằn vài câu.

Nhưng không ngờ hôm nay lại thật sự gặp được.

Thảo nào hắn có thể thống lĩnh tất cả quỷ hồn.

E rằng nếu so với Lâm Hiên, một ngón tay của hắn khẽ động cũng có thể nghiền nát Lâm Hiên ngay lập tức.

"Nếu là như vậy, thì đúng là ta.

Chỉ là đã lâu lắm rồi, ngoài cái tên ra ta cũng không còn nhớ gì nữa.

Thứ duy nhất ta còn nhớ là nơi bế quan năm xưa.

Chỉ là thiên hữu bất trắc phong vân, chớp mắt thời gian đã trôi qua lâu như vậy, ta tự nhiên cũng quên mất chuyện phải Luân Hồi tái sinh.

Cho nên ta cũng không rõ rốt cuộc phải chấp hành như thế nào.

Ta muốn nhờ ngươi giúp, bây giờ ngươi đã biết rồi, vậy ngươi có thể đưa ta đi không?

Ta… ta hắn là có cơ hội chứ?" Không chỉ mọi người đều ngây ra tại chỗ, ngay cả Lâm Hiên cũng kinh ngạc.

Không ngờ hắn lại thật sự là một vị Đại Lão, cứ tưởng chỉ là một con quỷ bình thường thôi chứ.

Nếu đã như vậy, thì những thứ hắn để lại bây giờ đều là bảo vật cực kỳ quý giá.

Chương 504

Bất cứ món nào cũng là do Bàn Cổ khai thiên lập địa mà tạo ra, ít nhất mỗi món đều có thể khiến thế gian chấn động một phen.

Xem ra Lâm Hiên thật sự đã gặp vận may chó ngáp phải ruồi rồi.

"Nếu thật sự như vậy, thì chuyện này cần phải nói chuyện kỹ lưỡng với Phán Quan.

Ta đã chuẩn bị sẵn vị trí cho ngài rồi, ngài có thể tùy thời ở đó quan sát hoặc đi du ngoạn cũng được.

Còn về chuyện ngài muốn Luân Hồi tái sinh, chuyện này chúng ta cứ từ từ xử lý, đương nhiên có thể tùy theo sự việc của ngài mà phân biệt nặng nhẹ.

Phải biết rằng hắn là một vị Đại Lão, nếu có thể biết được một số chuyện khác từ miệng hắn, hoặc một số bí quyết tu luyện, e rằng sẽ thụ ích cả đời.

Tự nhiên sẽ không vội vàng muốn tiễn hắn đi Luân Hồi.

Dù sao thì những gì hắn biết còn nhiều hơn cả thế gian này.

Những người cùng thời với Nữ Oa, kẻ thì vẫn lạc, kẻ thì phi thăng.

Khó mà tìm được đám Đại Năng năm xưa nữa.

Nay đột nhiên xuất hiện một bảo bối như cổ vật thế này, tự nhiên cũng phải kêu hắn tạm thời ở lại.

Mặc dù trong đó cũng có chút tư tâm của Hắc Bạch Vô Thường, nhưng ai mà chẳng có chứ?

Huống hồ bọn họ đã sớm biết đáng lẽ ra năm xưa nên đồng ý,

không chừng những bảo bối trong động phủ kia có thể chia cho họ một ít, không thể để Lâm Hiên chiếm hết rẻ tiền như vậy.

Chỉ có thể đứng bên cạnh mà đỏ mắt ghen tị.

Dù sao thì nơi đó chỉ có hắn biết, nếu Lâm Hiên đi cùng cũng sẽ nhanh chóng bị bỏ lại.

Cho nên chi bằng cứ tập trung chú ý vào hắn.

Quỷ hồn kỳ hình quái trạng làm sao không đoán ra được ý đồ của bọn họ chứ?

Chỉ là quyết định này đã làm hắn bối rối quá lâu rồi, đôi khi nếu không giải quyết, e rằng hắn cũng sắp biến mất rồi.

Cho nên hắn tự nhiên chẳng thèm để ý đến những toan tính kia, trực tiếp vạch trần: "Ta chỉ có thể biết ngươi đang toan tính điều gì, chỉ là ta thật sự không còn thời gian nữa rồi.

Ta cảm thấy mình sắp biến mất, cho nên mới vội vàng như vậy.

Những gì ta biết cũng không còn nhiều nữa.

Bao nhiêu năm qua, ký ức của ta đã sớm bị tiêu diệt rồi." Những gì cần kể cũng không còn nhiều.

Những thứ trong động phủ kia chỉ có vài quyển sách, một số tâm pháp và bút ký năm xưa mà thôi.

Căn bản chỉ là những thứ không đáng giá, cũng không biết vì sao bọn họ lại chấp trước đến vậy.

Huống hồ ta đã phiêu đãng ở đây lâu lắm rồi, nếu không để ta đi Luân Hồi tái sinh, chẳng khác nào để ta ở đây chờ chết.

Hắn mơ hồ cảm thấy có một người vẫn luôn chờ đợi mình, cho nên nhất định phải tái sinh vào Luân Hồi.

Bằng không, hắn căn bản không biết.

Xem ra người kia cũng là chức nghiệp năm xưa.

Với khả năng của hắn, không thể nào độ kiếp không thành công được, chỉ có thể là một chấp niệm nào đó vẫn luôn níu kéo hắn, cho nên mới như vậy.

Quỷ hồn kỳ hình quái trạng cảm thấy người kia rất quan trọng với hắn.

Đôi khi nếu hắn biến mất như vậy, e rằng trong lòng sẽ vô cùng không cam tâm, đau khổ khó chịu.

Đến mức mà hắn mới hồ đồ đồng ý với người kia để làm những chuyện này.

Cho nên liệu có thể ở lại không?

"Còn về những thứ bên trong đó, cần phải thương lượng với người kia sau.

Ta đã giao dịch với ngươi, hiện tại những thứ đó tự nhiên thuộc về ngươi.

Cho nên ta không thể đáp ứng yêu cầu của ngươi, xin hãy lập tức sắp xếp cho ta đi." Hắc Bạch Vô Thường vuốt vuốt bộ râu không tồn tại, mặt không đổi sắc nói: "Nếu đã như vậy, vậy mời ngài lập tức đi theo ta, ta sẽ lập tức sắp xếp cho ngài." Người ta đã nói đến mức này rồi, nếu chỉ một mình Lâm Hiên ở lại, không chừng sẽ bị xử lý.

Không giống như loại quỷ hồn cường đại, đánh không được, chỉ có thể cẩn thận chăm sóc.

Vì người ta muốn rời đi, tự nhiên phải thành toàn, cũng tránh được một đại phiền phức.

Huống hồ, với tính cách âm hồn bất định của hắn, biết đâu lúc nào

đó hắn đột nhiên hối hận, muốn tiếp tục phiêu đãng ở đây.

Chương 505

Nếu lúc đó hắn gây ra chuyện gì, chúng ta biết đi đâu mà bắt hắn?

Cho nên tốt nhất là giải quyết hắn đi.

Còn về Phán Quan bên kia, hắn cũng có ý đó.

Sau khi Hắc Bạch Vô Thường đưa hai người rời đi, nơi đó chỉ còn lại Lâm Hiên.

Đúng lúc này, Hỏa Liên bay trở về, rơi xuống bên cạnh Lâm Hiên, toàn thân đầy thương tích.

Lâm Hiên giật mình, lập tức đỡ Hỏa Liên dậy từ mặt đất: "Chuyện gì vậy?

Rốt cuộc đã gặp phải tình huống gì?

Sao lại bị thương nghiêm trọng đến vậy?

Phải biết rằng hiện tại ở đây ngoài ta ra không ai có thể đánh bại ngươi đâu.

Chẳng lẽ ngươi đã trúng kế của kẻ khác, cho nên mới rơi vào tình cảnh này sao?" "Ta đi truy lùng hai kẻ kia, nhưng lại bị chúng hợp sức vây đánh.

Ta không cẩn thận rơi vào địa ngục, may mắn lắm mới bò ra được.

Chúng đã chạy mất rồi, hiện tại e rằng đang ở nơi Ma Tôn từng vẫn lạc.

Ngươi phải biết rằng nơi đó từ trước đến nay đều là nơi hoang lương, sau sự kiện năm xưa, nơi đó tuy bị phong ấn, nhưng vẫn ẩn ẩn ước ước có ma khí tồn tại.

Một mặt là để tu luyện, e rằng chúng đã trốn sang bên đó rồi." Nhưng nơi đó không dễ đi đâu.

Trước hết là đã bị phong ấn trùng trùng điệp điệp, có trận pháp, bên cạnh còn đặt một số vật phẩm có thể ức chế ma khí tăng trưởng.

Nhưng nếu thật sự tiến vào bên trong, ma khí bất diệt bao nhiêu năm qua sẽ nhập vào cơ thể.

Nếu thật sự bị chúng hấp thụ, e rằng sẽ trở thành một tồn tại còn lợi hại hơn cả Ma Tôn.

Ma Tôn muốn trở về?

Phải biết rằng nơi đó năm xưa vẫn luôn không thể tịnh hóa được, vì thân thể cường đại của Ma Tôn đã bao phủ mảnh đất đó, cho nên mới không thể không phong ấn hắn.

Nếu tiến vào bên trong, không những không có pháp luật, mà còn chỉ có thể kết thúc như loài người ở đó.

Thời tiết thay đổi kỳ quái, nơi đó không có mục đích, lúc là biển, lúc là đất, lúc là núi, lúc là vách đá dựng đứng.

Căn bản không biết giây trước mình đi vào chỗ nào, cũng không biết giây sau sẽ đi đến đâu, cho nên ít ai dám đi đến nơi đó.

Nhưng xét theo hai kẻ kia hiện tại là những kẻ duy nhất, cũng là minh hữu hiện tại, nếu chúng đi đến đó, e rằng cũng là vì muốn khôi phục ai đó, hoặc nơi đó có thứ gì đáng chú ý, cho nên mới mạo hiểm lớn như vậy mà đi vào.

Theo tình hình hiện tại thì e rằng một chút pháp lực chúng cũng không có, tiến vào đó quả là dễ dàng.

Trước đây ta từng do dự muốn đi đến đó tìm kiếm, chỉ là nơi đó thật sự quá mạo hiểm, cho nên mới không thử, mà là khám phá hai nơi

khác trước.

Ai ngờ hiện tại chúng lại đi đến đó.

Nếu muốn đi tìm chúng, e rằng phải chuẩn bị đủ thứ.

Bên kia mà bị chúng phát hiện, chỉ có thể chịu đòn mà thôi, giống như từng bị chúng dùng trận pháp đó giam giữ.

"Xem ra chúng ta đã đánh giá thấp chúng rồi.

Không có sự giúp đỡ của con quỷ hồn kỳ hình quái trạng kia, chúng vẫn có thể ra tay lại.

Thảo nào chấp niệm của hắn năm xưa lại mạnh mẽ đến thế, đến mức chúng ta căn bản không đoán được hắn muốn làm gì.

E rằng đây chỉ là món khai vị, muốn bình yên trở lại e rằng khó khăn.

Huống hồ, đốm lửa nhỏ có thể gây cháy rừng, còn về hai kẻ kia, e rằng sắp sửa lại gây ra một trận tinh phong huyết vũ." Thật sự càng ngày càng khiến người ta bực bội.

Nhưng hiện tại, nhất định phải đưa Hỏa Liên về, chữa trị vết thương cho nó thật tốt.

Còn bên kia, cần phải phái thêm một người nữa đi.

Bằng không, tất cả mọi người đều ở đây "thủ chu đãi thỏ" sao?

Chờ người ta tự tìm đến cửa ư?

Tự nhiên là không thể rồi, cần phải chủ động xuất kích.

"Trước tiên cứ đưa nó về, chữa trị vết thương cho nó thật tốt.

Chương 506

Ta sẽ đi đến đó xem tình hình, nếu có động tĩnh gì ta sẽ dùng phi cáp truyền tin.” Cự Long nói.

Chỉ là tạm thời đi đến đó thăm dò tình hình, đợi sau khi thăm dò rõ ràng rồi sẽ quay về, cũng không có gì to tát.

Dù sao thì cũng không thể nào đánh nhau với chúng được.

Dù sao thì hiện tại thực lực của chúng mạnh đến vậy, ai nguyện ý ra tay với chúng thì kẻ đó là kẻ ngốc.

Nhưng xem ra chúng rốt cuộc còn muốn làm gì nữa?

Chẳng lẽ muốn triệu hồi Ma Tôn trở lại sao?

Nhưng năm xưa ta nhớ là đã tiêu diệt hắn hoàn toàn rồi mà, sao có thể còn sót lại được chứ?

Nếu không phải vậy thì chỉ còn một khả năng cuối cùng, có lẽ đó là ý thức cuối cùng của Ma Tôn.

Hắn biết năm xưa chắc chắn không thể trốn thoát, cho nên đã để lại một con đường lui, gieo ma chủng ở nơi hắn vẫn lạc.

Đến mức mà mảnh đất đó toàn bộ đều bị ma khí xâm thực, căn bản không ai dám đặt chân vào.

Chỉ cần chạm vào một chút là sẽ tan xương nát thịt.

Nếu thật sự là tình huống đó, để Ma tìm được ma chủng và khôi phục thân phận Ma Tôn, xuất hiện trên thế giới này, thì đến lúc đó sẽ là một trận đánh úp đơn phương.

Phải biết rằng năm xưa Nữ Oa và các vị Đại Lão đã phải dốc hết sức lực, mới miễn cưỡng tiêu diệt hắn.

Nhưng hắn lại để lại một con đường lui.

Trong tình hình hiện tại, các Đại Lão năm xưa đều đã vẫn lạc, căn bản không còn ai.

Nếu hắn thật sự tái hiện thế gian… căn bản không ai có thể ngăn cản hắn thêm một lần nào nữa.

Xem ra thế giới này sắp đón nhận một sự thay đổi lớn rồi.

"Vậy được rồi, nếu có tình hình gì, nhất định phải kịp thời quay về báo cho ta.

Cũng đừng nán lại đó quá lâu.

Nếu thật sự xuất hiện tình huống đó, e rằng chúng ta phải chuẩn bị kỹ lưỡng rồi.

Một trận ác chiến này không giống với những trận nhỏ lẻ trước đây đâu." Lâm Hiên từng ở trong động phủ của một vị tiên quân nào đó mà xem toàn bộ cảnh tượng đại chiến năm xưa, có thể nói là hung hiểm tàn khốc, đáng sợ hơn cả địa ngục, thậm chí còn có phần hơn.

Chỉ cần một vị Đại Lão tùy tiện ra tay cũng có thể san bằng cả một vùng đất.

Cho nên ngay cả những người như vậy còn không đánh bại được, huống hồ là những kẻ nhỏ bé hiện tại.

E rằng chúng còn không có tư cách làm món khai vị nữa.

Hiện tại, chỉ cần nhớ lại cảnh tượng năm xưa, Lâm Hiên liền cảm thấy toàn thân rợn xương sống.

Cự Long cơ bản cũng hiểu tình hình này.

Dù sao thì năm xưa hắn cũng đã từng chứng kiến và sống sót qua trận đại chiến đầu tiên, mặc dù lúc đó cũng không xuất ra nhiều sức lực.

Nhưng dù sao thì hắn cũng là người bị ảnh hưởng.

Cho nên trong tình huống đó, Cự Long cơ bản đều trốn sang một bên khác.

Dù vậy, hắn vẫn có thể cảm nhận được sự đáng sợ của năm xưa.

Vì vậy, Cự Long cũng không hy vọng sẽ có chuyện như vậy tái diễn.

Hiện tại, hắn trước tiên sẽ đưa Hỏa Liên về, chữa trị vết thương cho nó thật tốt.

Không chừng có thể đưa Lâm Hiên đi tìm Nữ Oa để cầu xin sự giúp đỡ.

Phải biết rằng hiện tại Nữ Oa e rằng vẫn còn tồn tại, chỉ là không biết hiện tại đang ở nơi nào đó hoặc đã chìm vào giấc ngủ sâu mà chưa tỉnh lại.

Nếu tìm được nàng, có thể giải quyết được chuyện này.

Sẽ không như hiện tại như ruồi không đầu.

Dù sao thì cũng có cách, cũng không thể đánh nhau với Ma Tôn được.

Dù sao thì Nữ Oa cũng là người đã trải qua trận đại chiến năm xưa, cho nên nàng hẳn biết nhiều hơn, tự nhiên cũng đủ cách để giải quyết chuyện này.

Lâm Hiên luôn cảm thấy việc ký thác chuyện này lên người Nữ Oa có chút mạo hiểm hoặc cảm giác đánh cược trong đó.

Chương 507

Phải biết rằng đó chỉ là một ẩn số.

Huống hồ Nữ Oa rốt cuộc có tồn tại hay không, Hỏa Liên e rằng cũng không biết.

Nếu không thì Hỏa Liên lại có thể ở bên cạnh Lâm Hiên sao?

Thà hiện tại không có cách nào, cũng không thể đặt tâm linh của mình lên người khác, bởi vì không biết liệu có đáng tin hay không.

Lâm Hiên nên đến động phủ kia xem tình hình trước, xem bên trong rốt cuộc có thứ gì có thể giúp đỡ.

Con quỷ hồn kỳ hình quái trạng cũng đã nói, để lại một số tâm pháp và bút ký năm xưa ở đó, không chừng có thể từ đó mà biết được một số tình huống.

"Hiện tại nói nhiều cũng vô ích, ta phải nhanh chóng đến đó xem xét một chút rồi.

Ngươi cũng nhanh chóng đưa Hỏa Liên quay về nghỉ ngơi đi.

Còn về những chuyện khác, chúng ta sẽ bàn bạc sau.

Hiện tại không phải lúc suy nghĩ lung tung." Hiện tại có thảo luận cũng không có kết quả, dù sao thì mọi người cũng không biết phải làm sao.

Hỏi nữa cũng chỉ càng thêm mù mịt, lãng phí thời gian ở đây.

Chi bằng tự mình đi cảm thụ, như vậy mới không vô sự mà bận rộn, hoặc vì những chuyện vặt vãnh mà phiền não, gây ra nhiều vấn đề như vậy.

Cự Long trực tiếp hiện ra nguyên hình, bay về hướng Tây Bắc.

Nơi đó chính là biểu tượng của sự hoang lương đáng sợ, sương mù dày đặc và một số thứ kỳ quái không dung hợp với thế gian, tồn tại ở nơi đó.

Bởi vì người bình thường căn bản không thèm đến đó, cho nên cũng đã ban cho những thứ kỳ quái kia một nơi để tồn tại.

Phải biết rằng những thứ đó căn bản không nên tồn tại trên thế gian, nhưng vì một nguyên nhân nào đó mà buộc phải xuất hiện, cho nên mới phải chọn trốn ở đó, tránh ánh mắt dị thường của người khác.

Lâm Hiên đưa Hỏa Liên về động phủ của mình, lấy ra đan dược để chữa thương cho nó, sau đó liền để Tôn Ngộ Không ở lại đó trông coi, cũng để lại vài trận pháp và pháp bảo.

Hiện tại Lâm Hiên cần phải đi đến động phủ kia xem, rốt cuộc có thứ gì có thể giúp đỡ.

Không chừng từ đó có thể tìm thấy một vài manh mối, hoặc tình hình năm xưa cũng như tình trạng hiện tại của phương Tây Bắc kia.

Dù sao thì hắn cũng chưa từng đến đó, cũng căn bản không hiểu rõ tình hình bên đó.

Chi bằng nói suông, thà bây giờ tự mình đi, tìm kiếm tư liệu không chừng có thể biết được một số thứ kỳ quái, hoặc những thứ hữu dụng.

Lâm Hiên bay đến nơi đó, trên một vách núi dựng đứng, xung quanh bao phủ tầng tầng lớp lớp sương mù dày đặc, bên cạnh còn có một vài khu rừng.

Sau khi bước vào căn nhà tranh, hắn cảm thấy tầm nhìn trước mắt vô cùng khoáng đạt, những làn sương mù kia cũng theo đó mà biến mất.

Chắc là vì tiện lợi nên mới đặt ở đó.

Đẩy cửa tre bước vào, một mùi mực nồng nặc xộc vào mũi, có chút phong thái của văn nhân nhã sĩ ở bên trong.

Xem ra chủ nhân rất tôn trọng nơi này.

Bằng không không thể nào khắp căn nhà đều như vậy.

Xem ra hắn cũng để lại khá nhiều bút ký, nếu muốn đọc hết e rằng lại tốn thời gian.

Ngoài những quyển bút ký này, trên bàn còn có mấy bức họa.

Xem ra không giống cảnh tượng hiện tại.

Ở một góc đó, hắn nhìn thấy một vài thứ đáng sợ, đó có phải là tình hình của trận đại chiến năm xưa không?

Xem ra có thể xem xét kỹ lưỡng.

Để đề phòng bất trắc, ngoài sách và họa ra, căn nhà cơ bản không còn thứ gì khác.

Những quyển sách đó xem ra cũng đã cũ lắm rồi.

Rất nhiều trong số đó đều là công pháp, tâm pháp không có trên thế giới này, e rằng cũng là do chủ nhân năm xưa sáng tạo ra.

Dù sao thì những thứ mà người sống sót từ trận đại chiến đó sở hữu tự nhiên phải nhiều hơn người khác.

Đúng lúc Lâm Hiên đang cẩn thận lật xem một chồng sách, đột nhiên phát hiện trên bàn có một quyển "Kỳ Dị Quái Đàm" đang mở.

Quyển sách đó dường như vừa vặn được lật đến trang ghi chép về trận đại chiến của Nữ Oa.

Còn nhớ năm xưa khi Bàn Cổ khai thiên lập địa, thực tế thế gian chưa có thất ngộ, chỉ là một mảnh hoang lương, đường đi vô tận, và

sự luân phiên ngày đêm.

Chương 508

Ngay cả cây cối cũng không có.

Chỉ có Bàn Cổ, Nữ Oa và vài vị thần sứ không rõ tên.

Bàn Cổ vì muốn đuổi theo mặt trời, vẫn luôn ở đó bôn ba chạy, khát thì uống nước sông lớn.

Nữ Oa thì chê nơi đó thật sự quá vô vị, bèn bắt đầu trộn lẫn bùn đất trên mặt đất với một số thứ khác, từ từ nặn thành hai thứ có hình dáng giống người.

Nữ Oa luôn cảm thấy hai thứ này còn thiếu sót gì đó, bèn nặn một cái thành hình dáng yếu đuối xinh đẹp, còn cái kia thì cường tráng khỏe mạnh.

Sau khi tỉ mỉ sửa đổi một lần nữa, nàng cuối cùng cũng hài lòng, bèn đặt chúng xuống đất rồi rắc nước sinh mệnh lên, khiến chúng hóa thành người.

Tự nhiên cũng sinh ra những loài động vật khác, chính là linh thú sau này.

Cùng với đủ loại kỳ quái khác.

Chẳng phải chính vì có những thứ này, nơi đây mới trở nên đẹp đẽ hơn, nhìn tràn đầy sinh cơ sao?

Còn Bàn Cổ thì vì mãi truy đuổi mặt trời, khi đến tận cùng thì ầm ầm đổ xuống, hóa thành rừng đào và sông suối, giúp người đi đường giải khát.

Lâm Hiên ngồi đó lẳng lặng đọc hết tất cả bút ký, mới hiểu được chuyện năm xưa không hề đơn giản như vậy.

Chỉ là rốt cuộc thế nào thì hắn cũng không thể vì một số nguyên nhân mà biết được, dù sao thì chuyện năm xưa hắn cũng chỉ hiểu được từ ký ức của người khác.

Chỉ có người thật sự trải qua mới rõ rốt cuộc đã xảy ra những gì.

Nhưng hiện tại điều quan trọng nhất không phải những chuyện này, mà là tìm ra cách xử lý sự việc kia.

Cho nên những lời này cũng chỉ có thể xem như hiểu biết mà thôi, như xem một câu chuyện là được rồi, còn về việc suy nghĩ sâu xa thì căn bản không cần thiết.

Lâm Hiên gấp quyển bút ký lại, chuyển sang xem những thứ khác.

Trong căn phòng này có bút ký và tâm pháp, ít nhiều gì cũng có ích.

Cho nên hắn ngồi xuống xem rất lâu, mãi cho đến khi xem hết tất cả những thứ trong căn nhà nhỏ mới lưu luyến bước ra khỏi nhà gỗ.

Nhưng cảnh tượng bên ngoài lại đầy rẫy vết tích chiến tranh, phóng tầm mắt nhìn ra, toàn bộ đều là cây cối khô héo, thảo nguyên hoang vu và những tàn lửa còn sót lại khắp nơi.

Nhìn qua cứ như thể những gì còn sót lại sau một trận đại chiến.

Trên trời thỉnh thoảng lại có một số Ma và quái vật bay qua bay lại.

Chỉ cần không hợp ý là đánh nhau ở đó.

Khắp nơi đều là một mảnh tàn tạ.

Nơi này nhân gian chẳng phải là địa ngục sao?

Có khi địa ngục còn không khủng bố đến vậy.

“Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Ta mới ở trong đó một lát thôi, mà bên ngoài đã biến thành cảnh

tượng này rồi sao?" Lâm Hiên lẩm bẩm tự nói, từng bước một.

Mỗi khi hắn bước đi một bước, hoa cỏ cây cối bên cạnh liền theo đó mà biến mất, thay vào đó là một mảnh đất hoang lương, dần dần biến thành cát.

Kèm theo đó là nhiệt độ nóng bức, lúc lạnh lúc nóng, như thể băng hỏa lưỡng trọng thiên.

"Mau nhìn!

Thứ kia ở phía trước, lại là loài người đi vào.

Phải biết rằng những thứ có thể đi vào đây đều là những kẻ bị người khác ruồng bỏ, toàn bộ đều là những thứ không thể tồn tại trên thế giới.

Nhìn xem, hắn ta trông không bình thường chút nào, sao có thể ở đây chứ?

Đi, chúng ta đi dạy cho hắn một bài học!" Một con Ngốc Thứu có đuôi rắn ở phía sau, đột nhiên bay đến trước mặt Lâm Hiên, ánh mắt đầy vẻ ghét bỏ nhìn chằm chằm hắn.

Vừa nhìn vừa phun nước bọt xuống đất.

Hành vi thô lỗ, ngang ngược, hoàn toàn không coi Lâm Hiên ra gì.

Phía sau nó là vài con chim, côn trùng và hổ có hình dáng vô cùng kỳ dị.

Kỳ lạ thật, nhìn chúng có khiến người ta mất khẩu vị không?

Dường như chưa từng nghe nói ở nơi này, lại có thứ mọc ra hình dáng như vậy.

Chương 509

Huống hồ, đây chẳng phải là động phủ của vị Đại Lão kia sao?

Vừa mới ra ngoài, cảnh tượng trước mắt từ cây cối xanh tươi, tre trúc xanh biếc bỗng chốc biến thành một bộ dạng quỷ quái.

"Thằng nhóc thúi, thứ gì?

Dám đến đây ư?

Không mau quỳ xuống chào hỏi chúng ta đi.

Xem ra ngươi cũng là kẻ bị đày đến đây thôi.

Nhìn ngươi là loài người, vì lý do gì mà bị đuổi đến đây?

Chẳng lẽ trên người ngươi chảy dòng máu yêu ma quỷ quái sao?

Hay là một tồn tại còn ghê tởm hơn nữa?

Nếu thật sự như vậy, thì ngươi còn thê thảm hơn ta nhiều.

Ở đây, kỳ hình quái trạng là tiêu chuẩn duy nhất!" Ngốc Thứu hếch mũi lên trời, ánh mắt liếc xéo Lâm Hiên.

Đám "tay sai" phía sau thì vây quanh, thậm chí còn động tay động chân xô đẩy.

Lâm Hiên không thể nhịn được nữa, một tay hất kẻ đang xô đẩy hắn ngã xuống đất, rồi bay lên không trung, đứng trên cao lạnh lùng nói: "Ta là thứ gì, chỉ có liên quan gì đến ngươi?

Ta hỏi ngươi một câu, nếu không trả lời được thì chết ở đây đi!" "Hừ, kiêu ngạo quá mức!

Xem ra ngươi chưa từng nếm mùi đau khổ.

Đừng tưởng có một hai chiêu trò mà có thể làm mưa làm gió ở

đây.

Hôm nay ta sẽ cho ngươi biết thế nào là một tồn tại đáng sợ hơn cả địa ngục!" Ngốc Thứu đối với hành vi kiêu ngạo này đã sớm quen thuộc, tự nhiên cũng có một bộ phương pháp riêng biệt.

Muốn dạy dỗ những kẻ mới đến này cho chúng ngoan ngoãn nghe lời, cách duy nhất là cho chúng chứng kiến sự khủng bố của nơi này, bằng không thì chúng sẽ thật sự coi thường bọn họ.

Đám thủ hạ bị hất ngã xuống đất lập tức biến mất tại chỗ, không lâu sau đó đã biến thành một đám yêu ma quỷ quái đông đảo, cứ như thể khán giả đang ngồi yên lặng xem kịch vậy.

Phía trước cũng là một mảnh sa mạc hoang lương, biến thành từng mảng dung nham, khiến người ta căn bản không có chỗ đặt chân.

Ngốc Thứu nhìn cảnh tượng này, mãn nguyện gật đầu, cũng bay lên không trung.

"Kia là chiến trường của chúng ta, còn đây là chỗ ngồi của khán giả.

Nếu ngươi sợ hãi thì lập tức quỳ xuống cho ta, ta có lẽ sẽ tha cho ngươi một mạng.

Bằng không, chúng ta hãy đến chiến trường xem ai mới là kẻ lợi hại!" Lâm Hiên chưa từng thấy kẻ nào kiêu ngạo đến vậy.

Ngay cả Đế Tân, kẻ từng đối đầu với hắn, bây giờ cũng không dám nói chuyện kiểu này.

Xem ra đám người này căn bản không biết tình hình bên ngoài.

Trong lòng hắn có một phỏng đoán táo bạo, tiếp theo chỉ có đánh bại kẻ này mới có thể kiểm chứng.

"Vậy thì chúng ta cứ chờ xem đi.

Ta thích kiểu động thủ hơn động khẩu, như vậy còn tiết kiệm thời gian hơn trước nhiều!" Lâm Hiên bay lên trên mảng dung nham đó, không lâu sau bên dưới liền cảm nhận được sự tồn tại của hắn, cực lực bài xích.

Từng cuộn dung nham cuồn cuộn từ dưới phun lên.

May mà hắn né tránh kịp thời, bằng không, e rằng lát nữa sẽ mặt mũi biến dạng.

Ngốc Thứu là "địa đầu xà" ở đây, tự nhiên không hề sợ hãi trước những cuộn dung nham cuồn cuộn.

Hắn linh hoạt nhảy nhót trên đó, như đang trêu chọc Lâm Hiên.

Điều đó càng khiến những dòng dung nham dưới đất tức giận, lại một đợt phun trào lên, kịch liệt và hung mãnh hơn cả vừa nãy.

Cảnh tượng đó khiến người ta kinh hồn bạt vía.

Nhưng đôi khi, nếu là người bình thường mà gặp phải tình huống này, e rằng đã sớm loạn cả bước chân, thậm chí có khả năng chỉ cần sơ sẩy một chút là sẽ bị nuốt chửng, ngay cả xương cốt cũng không còn.

Tình huống như vậy cũng không thể làm gì được Lâm Hiên, khiến Ngốc Thứu càng muốn ra tay độc ác hơn một chút.

Chẳng phải ngươi không sợ nóng sao?

Vậy thì để ngươi cảm nhận thế nào là băng thiên tuyết địa.

Chương 510

Theo Ngốc Thứu niệm chú ngữ, dung nham trên mặt đất dần dần đông đặc lại, hóa thành đất bằng, sau đó lại nhanh chóng kết thành băng.

Trên trời lại bất ngờ rơi xuống băng đá, đập xuống xung quanh Lâm Hiên.

Xem ra thời tiết ở đây dường như bị kẻ chim người đối diện kia khống chế.

Lần này còn uy hiếp hơn tình huống vừa nãy.

Không những băng trên mặt đất sẽ hình thành băng trùy đâm lên, mà trên trời còn rơi xuống băng đá, khiến người ta căn bản không kịp phòng bị, dễ bị đâm bị thương, hoặc bị đóng thành băng khối.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, cục diện sẽ vô cùng bất lợi.

Nhất định phải khống chế được kẻ đối diện kia trước, mới có thể chấm dứt trận chiến vô lý này.

Lâm Hiên trước tiên né tránh những tảng băng đá xung quanh, khiến chúng trông vô cùng kịch liệt, dùng cách này để mê hoặc kẻ chim người đối diện kia.

Sau đó, nhân lúc hắn không chú ý, hắn lén lút thoắt một cái đến phía sau Ngốc Thứu, bóp chặt cổ hắn, khóa tay hắn lại.

Ngốc Thứu sau khi bị bắt liền kịch liệt phản kháng, nhưng không biết vì sao, đột nhiên cảm thấy một chút sức lực cũng không dùng được nữa.

Vừa nãy kẻ phía sau đã ôm chặt hắn rồi.

E rằng hắn đã sớm rơi xuống thành một cái xác rồi.

Chỉ là vì sao đột nhiên không dùng được pháp thuật nữa?

Có lẽ liên quan đến người kia.

Không ngờ Lâm Hiên lại tà môn đến vậy, hiểu một số tà môn ngoại đạo.

Xem ra kẻ bị đày đến đây cũng là một nhân vật khó nhằn.

"Lần này ngươi thắng rồi, ta nhận thua.

Chỉ là rốt cuộc ngươi đã dùng pháp thuật gì?

Vì sao vừa nãy ta đột nhiên không thể khống chế được nữa?

Chẳng lẽ ngươi tu luyện tà môn ngoại đạo, cho nên mới bị đày đến đây sao?

Chỉ cần ngươi nói rõ cho ta biết, tự nhiên ở đây cũng sẽ có chỗ dung thân cho ngươi." Ngốc Thứu là một quái vật sùng bái võ lực.

Chỉ cần có thể đánh bại hắn, hắn làm gì cũng được.

Nếu không đánh chết hắn, hắn chỉ có thể bỏ chạy, bằng không sẽ bị đánh chết một lần, từ đó về sau không dám nữa.

Đó cũng là lý do vì sao người ở đây không dám chọc giận hắn.

Phải biết rằng hắn là một thứ rất thù dai, nếu bị hắn hận thì e rằng phải chạy trốn không ngừng nghỉ suốt một thời gian dài mới thoát được.

Cũng không thể rời khỏi đây, cho nên cách tốt nhất chỉ có thể là làm quen với những thứ này, hoặc dùng võ lực trấn áp, khiến chúng tâm phục khẩu phục.

Bằng không, chỉ có thể cam chịu làm kẻ nhỏ bé.

"Tà môn ngoại đạo?

Ai nói ta dùng tà môn ngoại đạo?

Chúng ta đường đường chính chính tỷ thí.

Ta chỉ là dùng pháp thuật của mình để giam giữ ngươi, khiến ngươi tạm thời không thể dùng sức lực thôi.

Huống hồ, ta vừa nãy cũng đã phát hiện ra nhược điểm của ngươi, cho nên mới đơn giản chế phục được ngươi.

Chẳng phải là chuyện đơn giản sao?

Cần phải dùng tà môn ngoại đạo sao?

Ta luôn tu chính đạo, tà môn ngoại đạo đối với ta là độc dược trí mạng, cho nên căn bản không thể nào.

Mà ta cũng không rảnh để ngươi nói nhảm, chỉ cần ngươi trả lời ta một câu hỏi là đủ rồi." Lâm Hiên đối với lời hắn nói cảm thấy khinh thường.

Chẳng lẽ chỉ có người tu tà môn ngoại đạo mới có thể chế ngự được hắn sao?

Xem ra những kẻ này e rằng đã làm những chuyện không nên làm nên mới ở đây.

Nhưng nơi này rốt cuộc là nơi nào?

Chương 511

Lại có một đám quái vật đáng sợ như vậy tụ tập ở đây.

Nếu hình thành một cỗ sức mạnh, e rằng người bên ngoài khó mà đánh bại chúng.

Dù sao thì, tâm tư của chúng không nhiều, chiêu trò quỷ quái cũng không nhiều, tự nhiên dễ bị người khác dắt mũi.

Từ xưa đến nay, binh bất yếm trá, cho nên phương pháp này trong luận võ cũng vô cùng bình thường.

Chỉ là những kẻ này không thèm làm hoặc không nguyện ý làm chuyện đó, cho nên ít khi có ai dám dùng chiêu trò lén lút.

Nếu bị bắt vì lén lút ám hại người khác, sẽ bị vạn người phỉ nhổ.

Không những vậy, còn sẽ bị gạch tên khỏi danh sách giang hồ.

Bất cứ nơi nào xuất hiện cũng chỉ có thể bị mọi người xa lánh.

"Có thể ư?

Có thể hắn chỉ trong chốc lát đã phát hiện ra nhược điểm của ta sao?" Ngốc Thứu kinh ngạc hỏi.

Không, chuyện này cũng không phải là không thể.

Phải biết rằng, nếu ta không phát hiện ra nhược điểm của ngươi, không thể nào nhanh chóng chế phục ngươi như vậy.

Chỉ là người này làm việc quá khủng bố, chỉ đứng đó một lát đã sờ ra nhược điểm của ngươi một cách rõ ràng.

Xem ra người này không đơn giản, tuyệt đối không thể gây thù chuốc oán.

Nhưng xét theo loại người này, hẳn là nhân vật thiên tài, sao lại ở một nơi dơ bẩn như thế này chứ?

Càng ngày càng cảm thấy không hợp khẩu vị.

Càng muốn biết Lâm Hiên đến đây và nguyên nhân là gì.

"Ta chỉ hỏi một chuyện.

Nơi này rốt cuộc là nơi nào, rốt cuộc có thứ gì?" Lâm Hiên nói như thể đây là điều tự nhiên hắn sẽ làm, bắt hắn trả lời hai câu hỏi.

Theo thông lệ, loại người này sẽ bị biến mất.

Nhưng nhìn đám đông quái vật kỳ quái đen nghịt phía sau Ngốc Thứu, Lâm Hiên cảm thấy không nên tự ý ra tay thì tốt hơn.

Nếu đến lúc đó thật sự đánh nhau, e rằng hắn sẽ phải đối mặt với một đám đông quái vật.

Phải biết rằng đó là một đám đông đen nghịt, chỉ có một mình Lâm Hiên, dùng sức lực một người để chống lại thiên quân, là chuyện không thể nào.

"Ngươi không biết nơi này sao?

Nơi này tục gọi là "Vùng đất lưu đày", cũng là nơi mà một số kẻ bị gia tộc ruồng bỏ, hoặc đã làm những chuyện mà thế nhân không thể dung thứ, hoặc những thứ vốn không nên tồn tại trên thế giới này, đều bị ném đến đây.

Chỉ có nơi này là thích hợp nhất, vì nơi đây đủ tăm tối, không có ai." Ngốc Thứu trả lời câu hỏi của Lâm Hiên.

Không ngờ hắn lại không biết nơi này rốt cuộc là nơi nào, lại đến đây?

Một câu nói đơn giản đã giải thích rõ ràng thân phận của tất cả mọi người.

Lâm Hiên cũng đã hiểu ra rốt cuộc đây là một nơi như thế nào.

Xem ra đây là nơi Ma Tôn năm xưa vẫn lạc trong truyền thuyết, cũng bị ma chủng bao phủ, dẫn đến nơi đây hoang lương không có một chút linh khí.

Dần dần, để không lãng phí nơi này, người thế giới bắt đầu ném tất cả những kẻ không phù hợp quy tắc, hoặc tu luyện một số tà đạo khai môn, những thứ hoặc sự vật không thể được thế nhân chấp nhận, vào đây, giống như một bãi rác vậy.

Chẳng lẽ phủ đệ của con quỷ hồn kỳ hình quái trạng kia lại ở một nơi như vậy sao?

Dường như không giống.

Với thân phận của hắn, chiếm cứ một ngọn núi có linh khí dồi dào làm động phủ, cũng không ai dám phản đối.

Dù sao thì hắn cũng là một quỷ hồn đã sống hơn ngàn năm, ai có thể đối đầu với hắn chứ?

Đó chẳng phải là tự tìm đường chết sao?

Nhưng tình hình ở đây cũng không thể giải thích rõ ràng.

Rốt cuộc vì sao lại ở đây?

Dường như trước đó đã kêu Cự Long đi thăm dò tình hình rồi, cũng không biết hiện tại hắn rốt cuộc đang ở đâu.

Chương 512

Nếu có thể truyền tin cho hắn, để hắn đến tìm giúp.

Nhưng cũng không biết rốt cuộc Tỷ Can đang ở vị trí nào, nên nếu muốn truyền tin thì có lẽ sẽ hơi phiền phức, trước tiên phải tìm hiểu rõ tình hình bên đó.

Cảm giác chuyện này chắc cũng là do trùng hợp ngẫu nhiên thôi, không ngờ vừa đến nơi đã có thể trực tiếp tìm kiếm bên trong.

Biết đâu có thể nhờ Ngốc Thứu giúp xem "Bát Linh Thất" có vào không.

Lúc đó có thể tìm được hai vị trí và tóm gọn.

Chỉ là bên trong đó rồng rắn lẫn lộn, nếu thật sự muốn tìm sẽ rất phiền phức.

Những kẻ này đều có khả năng ngụy trang siêu mạnh, cũng không biết kẻ nào mới đúng là người đó.

Nếu vậy, e là sẽ gặp rắc rối.

Lâm Hiên đột nhiên xuất hiện trước mặt Ngốc Thứu, túm lấy vạt áo hỏi, tuy là hỏi nhưng thái độ cực kỳ không thích đáng, hoàn toàn mang ý khinh thường.

"Hỏi ngươi một chuyện, bên này ngoài ta ra còn có người mới nào khác không?

Ngươi hẳn là khá quen thuộc với nơi này nhỉ?

Dù sao thì trong đây không gì thoát khỏi pháp nhãn của ngươi.

Ta cũng vừa mới biết, tình hình mấy ngày trước chắc ngươi cũng rõ hơn chút." "Người mới sao?

Chẳng lẽ vì tìm nhân tài mà đến đây?

Ta đương nhiên biết, tình hình nơi này ta đều nắm rõ trong từng cử động.

Huống hồ, ta liếc mắt một cái là có thể nhìn thấy nơi nào xảy ra biến hóa, ngươi hoàn toàn không cần lo lắng, có gì cứ hỏi ta là được rồi." Chẳng phải đang hỏi sao, ta đây.

Người này thật buồn cười, ngươi không nghe thấy thì có cần ta nói lại lần nữa không?

Lâm Hiên đầy vạch đen nhìn Ngốc Thứu đang nhảy nhót, hoàn toàn không giống vẻ đại lão vừa rồi, không nhịn được mà châm chọc, dù sao thì biểu hiện vừa rồi và bây giờ đúng là có chút khác biệt.

"Ta hỏi gần đây có người mới nào hơi kỳ lạ một chút không, tốt nhất là hai người.

Bởi vì ta cần tìm họ có việc, nên chỉ cần ngươi nói cho ta biết là được, hoặc có thể báo cáo vị trí cho ta cũng được. ....." "Nghe ngươi nói vậy, mấy hôm trước ta hình như đã thấy một người trông khá kỳ lạ.

Lúc mới đến đây quả thực có chút khó hiểu, nhưng cuối cùng lại rất cung kính gọi ta là đại ca.

Mấy ngày nay ta cũng không thấy hắn đâu, không biết trốn ở chỗ nào.

Mà ta cũng không có tiền riêng, nên cũng không chú ý nhiều lắm.

Chẳng lẽ người này có thù oán với ngươi sao?

Nếu có, ta có thể giúp ngươi tìm." Ngốc Thứu gãi gãi đầu, nghĩ bụng người kia mấy hôm trước quả thực không có chút giá trị nào, lại còn rất biết điều.

Cũng không biết hắn rốt cuộc đang làm gì, nhìn tên nhân loại đó dường như đã nhập ma, mà một khi sinh ra tâm ma thì tương đương với việc bị người khác vứt bỏ rồi.

Thế nên nó cũng không nghi ngờ thân phận của Lâm Hiên, chỉ nghĩ hắn cũng như những người khác, vì một nguyên nhân nào đó mà bị vứt bỏ, nên tùy tiện tìm một chỗ nào đó.

Nó cũng không muốn tìm những thứ khác.

Nhưng nhìn kiểu đó, người kia hình như quả thực có chút kỳ lạ.

"Ngươi xác định là một người chứ không phải hai người sao?

Ngươi nhìn kỹ lại xem, quanh người hắn không phải có một đoàn sương mù đen kịt, trông rất quỷ dị sao?" Lâm Hiên có chút kinh ngạc nói, buông tay đang túm vạt áo ra, nghiêm túc nhìn vào mặt Ngốc Thứu.

"Ta dám khẳng định đúng là chỉ có một người, nhưng nếu nói là sương đen thì ta cũng lờ mờ thấy một chút, nhưng không rõ ràng.

Loại người này hắn là thường bị tâm ma xâm nhập rồi mới bị đẩy đến đây đúng không?

Dù sao thì ta cũng đã hỏi rồi, chẳng lẽ ngươi có thứ gì khác, không biết đồ vật gì ở bên trong sao?

Nếu vậy, ta cũng có chút nghi ngờ.

Kể từ khi đến đây, hắn cơ bản không ra ngoài, vẫn luôn trốn ở bên trong, cũng không biết đang làm gì.

Dù sao thì ta cũng không quản chuyện này, nên cũng không biết.

Nếu ngươi cần, bây giờ ta có thể đưa ngươi đi." Ngốc Thứu khẳng định nói, lúc đó nó chỉ thấy một người, cũng vì người đó rất thông minh nên lúc đó cũng không tranh chấp nhiều, cứ thế để người

đó đi.

Chương 513

Bây giờ nói như vậy, quả thực khắp nơi đều kỳ lạ.

Trong mắt người kia đầy dã tâm, còn lớn hơn những người khác ở đây.

Cũng không biết hắn rốt cuộc muốn làm gì, chỉ cần đừng gây rối là được.

Trong đây tuân theo nguyên tắc "người không phạm ta, ta không phạm người; người nếu phạm ta, ta tất bội trả".

Chỉ cần không chủ động chọc ghẹo người khác, tự nhiên sẽ không có ai tự động tìm đến gây rắc rối.

Chỉ cần an phận không làm chuyện gì khác, tự nhiên cũng không có ai quấy rầy, để họ có thời gian làm việc của mình.

Dù sao thì bên trong này, ngoại trừ thời tiết có chút đặc biệt và môi trường hơi tệ một chút, nói chung là khá tốt.

Chỉ cần không làm những chuyện khác thì cũng có một số ràng buộc, vì những tình huống này đều do Ngốc Thứu nắm giữ, nên không có loạn lớn.

Không biết từ lúc nào, sau cuộc nói chuyện, đám quái vật hình thù kỳ dị kia đều đã bay đi hết, không còn một ai ở lại, ngay cả mấy tên thủ hạ vừa rồi cũng biến mất.

Cả nơi chỉ còn lại hai người, giống như họ là chủ của một phương, có thể yên tĩnh nói chuyện ở đó.

Xem ra quy tắc ở đây là khi có người nói chuyện thì những người khác không được ở lại, nếu không thì ít nhiều cũng sẽ có một hai người ở lại đây, dù sao thì đây cũng là nơi có môi trường và không khí

tốt hơn một chút.

Bên ngoài.

Cự Long vẫn luôn không vào được, mọi thứ bên trong đều đang cản trở.

Thế nên mấy ngày nay nó vẫn luôn tìm kiếm điểm đột phá khác, để có thể đi vào tìm hiểu rốt cuộc là chuyện gì.

Chỉ là bên trong dường như có vẻ kỳ lạ.

Bên trong tất cả đều bị bình phong ngăn cản, nhưng nghe nói hình như những thứ vô dụng hoặc không được thế nhân dung túng, những quái vật hình thù kỳ dị đều sẽ bị ném vào bên trong.

Nhưng lúc đó ném vào được, vì sao bây giờ lại không vào được nữa?

Chẳng lẽ nhất định phải sở hữu một trong số đó, thì cánh cửa này mới tự động mở ra sao?

Cự Long càng lúc càng cảm thấy vô cùng kỳ lạ, nó đi ra bên ngoài chạm vào bức tường bên cạnh.

Bức tường chắn tạo thành từng vòng gợn sóng trên tay nó, dường như sắp có động tĩnh.

Nó cẩn thận đấm một quyền vào, nhưng lại như đấm vào bông, không có chút tác dụng nào.

Xem ra dường như chỉ có những người bị vứt bỏ mới có thể đi vào, nhưng nếu vậy thì chẳng phải căn bản không thể biết được tình hình bên trong sao.

Kệ đi, bây giờ truyền tình hình hiện tại cho Lâm Hiên vậy, hắn chắc chắn sẽ biết tất cả.

Huống hồ hắn đã đọc sách lâu như vậy trong động phủ kia, hắn

cũng có chút manh mối.

Chi bằng nhanh chóng hội hợp với hắn, báo cáo tình hình bên trong.

Nếu đúng là như vậy, thì người bên trong hẳn cũng không ra được.

Kiểu này tương đương với việc bị giam cầm bên trong.

Chỉ là nơi đó quả thực có chút nguy hiểm, nên nhất định phải đi vào bắt hắn ra, tránh cho hắn có được kỳ ngộ hoặc thứ gì đó bên trong, tăng cường thực lực.

Cự Long nghĩ rồi lấy ra một con chỉ hạc giấy, bắt đầu soạn tin nhắn lên đó, bảo nó đi tìm Lâm Hiên.

Chỉ là con chỉ hạc kia sau khi bay một vòng xung quanh, lại chui thẳng vào bên trong, khiến Cự Long vô cùng kinh ngạc.

Chẳng lẽ Lâm Hiên ở bên trong sao?

Rốt cuộc là chuyện gì vậy, lúc nào thì hắn vào đó?

Xem ra chỉ có thể đợi tin tức của hắn quay về mới biết được.

Nhưng bên trong cũng không biết có thể truyền tin ra ngoài được không.

Tuy chỉ hạc có thể từ bên ngoài vào, nhưng cũng không chắc có thể ra được.

Bên trong thực sự quá quỷ dị, khiến nó có chút tò mò, muốn đi vào tìm hiểu rốt cuộc.

Nhưng hiện tại thì dù dùng bất kỳ phương pháp nào cũng không vào được, xem ra đối với từng loại người thì có sự bài xích khác nhau.

Lâm Hiên đang chuẩn bị đi tìm Tỷ Can ở bên trong, đột nhiên thấy một con chỉ hạc đang cố gắng bay về phía mình.

Hắn trực tiếp đưa tay đặt nó vào lòng bàn tay, mở ra xem thì thấy Cự Long báo rằng con thuyền lớn đại khái không vào được, không thể xem tình hình bên trong, nên muốn hắn ra ngoài để họ hội hợp bàn bạc.

Chương 514

Lâm Hiên viết tin tức mình đang chuẩn bị đi tìm Tỷ Can lên chỉ hạc, sau khi thi triển một tiểu chướng nhãn pháp lên mình, liền thả nó bay ra.

Hắn cũng không biết nó có thể truyền đến tay Cự Long không, nhưng nếu không truyền vào được thì hắn có pháp lực nhất định để truyền ra ngoài, ngược lại còn báo cho người bên ngoài biết là hắn vẫn ổn.

Còn về chuyện lớn trong đây, cũng đầy bí ẩn, nên hắn dứt khoát không nhắc đến, đợi ra ngoài rồi sẽ nói.

Dù sao thì chỗ để viết tin nhắn có hạn, không thể lãng phí vào những thứ vô nghĩa.

"Cái gì?

Chẳng lẽ truyền thuyết về chỉ hạc có thể dùng để truyền âm là thật sao?

Chỉ là loại vật này tại sao lại có thể truyền từ bên ngoài vào chứ?

Cần phải biết, nơi này và thế giới bên ngoài hoàn toàn bị phong tỏa, căn bản không thể truyền ra được, rốt cuộc là chuyện gì?

Chẳng lẽ bên trong xuất hiện vết nứt, nên mới có lỗi này sao?

Không được, ta phải đi kiểm tra!" Ngốc Thứu sau khi phát hiện vấn đề này, trong nháy mắt có chút căng thẳng.

Phải biết rằng tất cả đều ở bên trong này, hoàn toàn là vì bên ngoài quá xấu xí, người thực sự quá nhiều, nên mới trốn ở bên trong.

Hơn nữa, vì bên trong không vào được nên cũng tương đối an

toàn.

Nhưng một ngày nào đó bên trong bị người bên ngoài phá vỡ, sau khi kẻ thù xông vào thì sẽ có chút nguy hiểm.

Nhưng nhìn kiểu này cũng không thể nào, phải biết rằng bên trong này hoàn toàn kháng cự không cho những người chính nghĩa tiến vào. **Chương 434: Người Bị Vứt Bỏ** Chỉ có những người bị vứt bỏ mới bị ném vào đây khi ở một nơi nào đó, hoặc từ từ bị người thân đẩy vào.

Thế nên nếu không có sự cho phép trực tiếp, những người bên ngoài căn bản không vào được.

Nhưng một truyền âm rốt cuộc là chuyện gì, xem ra phải xem xét thật kỹ lưỡng.

Phải biết rằng chuyện này không chỉ liên quan đến an toàn của nó, mà còn liên quan đến an toàn của tất cả những thứ đang trốn trong nơi này.

Phải biết rằng ở đây có một lối sống độc nhất vô nhị.

Nếu đột nhiên bị phá vỡ, e rằng sẽ dấy lên một trận mưa máu gió tanh.

Phải biết rằng nó lúc đầu cũng vì vô cùng chán ghét thế giới nên mới bị kéo vào đây.

Bởi vì đây là địa ngục ma quỷ mà mọi người ghét bỏ, cũng chính vì thế mà nó mới có thể sống sót tạm bợ ở đây.

“Ngươi có thể nói xong một câu thành ngữ được không?

Ta cũng không biết, chỉ là có người đột nhiên gửi tin nhắn cho ta thì ta mới nhìn thấy.

Hay là ngươi thử xem có thể truyền ra ngoài cho ta không?

Dù sao nếu thật sự xuất hiện tình huống kiểu nhập ma, thì mọi người cũng sẽ không yên tâm.

Ta chỉ là hiện tại tìm một người, cũng không phá vỡ cuộc sống trong đây, xem ra ta cũng đã làm khá tốt rồi, cảm giác như ta vốn dĩ đã có thể làm được rồi.

Nếu xuất hiện tình huống khác, ta cũng sẽ bất an trong lòng." Lâm Hiên cũng không hiểu vì sao nó đột nhiên căng thẳng như vậy, chẳng lẽ thật sự vì sợ ra ngoài sẽ bị người khác phát hiện sao?

Không phải nó từ nhỏ đã sống trong bóng tối, nếu đột nhiên bị ánh sáng mặt trời chiếu vào thì sẽ có chút không thích ứng sao?

Thậm chí có thể vì thế mà biến mất.

Nếu thật sự vì thất bại mà bị sát thủ tấn công, liệu đạo tâm của nó có ổn định không?

Phải biết rằng hiện tại nó đã gần như phong thánh, chỉ cần cố gắng thêm chút nữa là có thể thoát khỏi sự ràng buộc của quy tắc thế giới này.

Vào thời điểm quan trọng này mà xuất hiện tình huống khác, e rằng sẽ khiến nó mãi mãi ở lại đây, không thể đột phá được, cho đến một ngày sinh mệnh kết thúc, rồi hóa thành một phần của mảnh đất này.

"Tạm thời không biết, chỉ là nếu đã từng có tình huống như vậy, ta phải đi xác nhận, phòng ngừa thật sự xuất hiện vấn đề.

Tuy rằng hiện tại ta ở đây xưng vương xưng bá, nhưng thực ra ta cũng có một phần trách nhiệm.

Dù sao thì không thể chỉ dựa vào vũ lực mà không dùng đầu óc, để làm được những chuyện khác." Ngốc Thứu nghiêm túc nói.

Phải biết rằng hiện tại ở đây nó và mọi người như một gia đình lớn, nó là trụ cột của gia đình này, cũng có trách nhiệm phải đảm bảo chất lượng cuộc sống hiện tại cho mọi người.

Dù sao thì mọi người đều có chung một kết cục, đó là bị vứt bỏ mới đến đây.

Nếu ngay cả nơi trú ẩn duy nhất này cũng bị phá hủy, vậy thì thật đừng trách nó không nhịn được mà phản kháng thế giới này.

Chương 515

Cự Long đợi rất lâu bên ngoài, mãi một lúc sau mới nhận được truyền âm của Lâm Hiên.

Cái người này vậy mà có thể tự do xuyên qua bên trong và hiện tại, nhưng tại sao lại không đi ra ngoài chứ?

Nó có chút do dự, có nên gắn một chút tinh thần lực vào đó để đi vào xem tình hình không?

Dù sao nếu nó có thể đi vào, thì lén lút mang theo một chút gì đó hẳn là cũng được.

Tuy nghĩ vậy, nhưng nó cũng đã hành động, lén lút gắn một sợi tinh thần lực vào bên trong, rồi để nó đi vào.

Chỉ là vừa lúc xuyên vào thì đột nhiên dừng lại, nhưng vẫn có thể đi vào được.

Mắt Cự Long sáng lên, thở phào nhẹ nhõm, xem ra nó có thể thực sự nhìn thấy tình hình bên trong.

Cũng không biết Lâm Hiên rốt cuộc đang làm gì trong đó, xảy ra chuyện gì, tại sao lại đột nhiên xuất hiện ở đó?

Theo cách nói trước đây, chẳng lẽ không phải nên ở trong động phủ của con quỷ hồn hình thù kỳ dị kia sao?

Thật là kỳ lạ, nhưng cảm thấy kỳ lạ cũng không vấn đề gì.

Dù sao thì chỉ cần có thể đi vào giao lưu với hắn là được rồi.

Nếu hắn ở bên trong, có lẽ xử lý mọi việc sẽ tiện hơn một chút.

Bên ngoài dạo gần đây cũng có một số kẻ rục rịch, dường như có một số người chuẩn bị tập hợp thành một đội ngũ muốn tấn công nơi

này, nhằm vào những người bên trong.

Đặc biệt sau khi biết có người lại một lần nữa đi vào, những kẻ đó càng thêm nổi sóng gió, phải hành động trước khi chúng kịp ra tay.

Thật không biết những kẻ đó rốt cuộc đang nghĩ gì, phải biết rằng những người bên trong đều bị vứt bỏ rồi.

Tuy rằng là kẻ thù của chúng, nhưng bây giờ hắn cũng đã hả giận rồi, còn muốn đi vào dạy dỗ một trận nữa sao?

Thật là chuyện lạ đời, phải biết rằng sau khi vào đó thì đó là địa bàn của người khác.

Người ta cũng sẽ lớn mạnh lên, căn bản không thể nào tay không, để cho chúng bắt nạt ở đó.

Nhưng loại tình huống này nó cũng không muốn thấy.

Dù sao thì hiện tại có quá nhiều chuyện đang ở trước mắt, bây giờ mà gây chuyện, chẳng phải là đổ thêm dầu vào lửa sao?

Cùng với việc chỉ hạc bay càng lúc càng xa, Cự Long có thể nhìn rõ tình hình bên trong, hoàn toàn là một vùng hoang vu, không biết vì sao khắp nơi đều là dung nham và lửa.

Cùng với việc nó có thể nhìn thấy càng lúc càng nhiều nơi, nó càng thấy nơi này thật kỳ lạ.

Ngay cả một cái cây cũng tà ác như vậy, vậy mà có thể tùy ý đi lại.

Nó nghe thấy những lời phong phú như thế lặp đi lặp lại.

“Vậy bây giờ ngươi có thể nói cho ta biết rốt cuộc là hắn đang ở đâu không?

Hoàn toàn không cần lo lắng bên trong có khả năng bị người bên ngoài phát hiện.

Những sơ hở bên trong ta có thể đảm bảo, nên bây giờ nói cho ta biết là được, đừng dùng lý do khác để cản ta.” Lâm Hiên nhìn Ngốc Thứu đang sốt ruột trước mặt, có chút cạn lời.

Hỏi một vấn đề đơn giản như vậy, sao nó lại lôi ra nhiều chuyện thế?

Nghe thật khiến người ta phiền não.

Nếu nơi này dễ dàng cho người ta tùy tiện vào, thì trước đó đã có thể để Cú Tử vào rồi, không cần truyền tin.

“Chẳng lẽ ta không sốt ruột sao?

Hơn nữa, ta dù sao cũng vì sự an toàn của những người này mà phải đưa ra một số đảm bảo.

Lại còn, ngươi có biết vị trí của hai người kia không hề đơn giản sao? .....

Họ ở gần đây thôi, đều sống ở đây.

Còn về rốt cuộc ở chỗ nào thì ta cũng không rõ, ngươi cứ tùy tiện tìm đi.

Ta không có thời gian, ta đi trước đây!” Biểu cảm của Ngốc Thứu vô cùng quái dị, khiến Lâm Hiên không nhịn được mà nghi ngờ.

Huống hồ từ lúc bắt đầu nó đã luôn lẩm bẩm ở đó, nói những lời không đâu vào đâu.

Không phải nó là đại ca ở đây sao?

Chương 516

Dễ dàng có thể gọi hai người mới kia ra, tại sao lại muốn ta đi tìm?

Ở đó nói luyên thuyên một đống, dường như sợ hãi điều gì đó.

Theo lý mà nói thì không nên như vậy chứ?

Hơn nữa, nó là đại ca ở đây, tuy vừa rồi không biết tình hình bên trong, nhưng nhìn đám người kia thì cũng không có khác biệt quá lớn.

Chẳng lẽ chỉ là một chướng nhãn pháp thôi sao?

Để phòng ngừa vạn nhất có chuyện khác xảy ra, hắn dứt khoát trực tiếp thu Ngốc Thứu lại.

"Tất cả các phương thức đều xuất hiện vấn đề lạ lùng.

Ngũ Ngũ Linh, ngươi trực tiếp đi theo ta đi.

Bây giờ có ngươi ở đây, có lẽ sẽ nghe lời hơn một chút.

Hơn nữa, ta tìm họ có chút ân oán cá nhân, tuy sẽ không liên lụy đến ngươi, chỉ cần ngươi không chọc ta, ta cũng sẽ không bảo ngươi làm chuyện gì khác.

Thậm chí có thể giúp ngươi tra rõ tình hình bên này, tại sao đột nhiên lại không có tác dụng nữa?" Lâm Hiên rất thiện chí nói.

Ta biết tất cả đều vì an ủi Ngốc Thứu, vì ngươi lo lắng vậy thì ta giúp cũng không có gì lớn.

Huống hồ bản thân ngươi vì hai người đó mà mới đến đây.

Còn về việc vì sao lại có vấn đề từ danh mục đi ra, lúc đó phải đi Địa Phủ hỏi tình hình.

Bằng không, nếu không cẩn thận bị người khác phát hiện, tình huống tòa phủ đệ đó từ đâu đi vào hoặc đi ra, e rằng lúc đó sẽ gặp không ít rắc rối.

Thế nên để ngăn chặn loại tình huống này xảy ra, trước tiên tạm thời giải quyết vấn đề trước mắt.

Không thể nào lại nghe những chuyện ngu xuẩn như vậy, tự nhiên nó cũng cần sự giúp đỡ của Lâm Hiên.

Nếu nhanh chóng nói ra tất cả mọi chuyện, sẽ rước họa vào thân.

Huống hồ những người đó vốn dĩ không dễ bị sai khiến, đều là một đám người bị vứt bỏ, tâm lý tự nhiên cũng vặn vẹo, không thể nào nói chuyện tử tế.

Vừa mới đánh một trận, lại dễ dàng tuân theo như vậy, thật sự có chút kỳ lạ, giống như đang cố ý chờ đợi điều gì đó.

Không thể không có khả năng là như vậy, chẳng lẽ sớm đã đặt ra cái bẫy này rồi sao?

Thật sự càng nghĩ càng thấy đáng sợ.

Ma quỷ từ vị trí này xuất hiện, khó mà bảo đảm.

Trước đây đã sớm xuất hiện, chỉ là vẫn luôn trốn ở bên trong.

Chẳng lẽ đây là một cục diện lớn?

Luôn cảm thấy có chút quá nhiều điều trùng hợp, nhưng tình huống hiện tại dường như đúng là như vậy, không thể nào. . .

Tuy loại tình huống này quả thực dễ khiến người ta suy nghĩ quá nhiều, nhưng cũng có thể là sự thật.

Chỉ cần phán đoán đúng, mọi hành động thật sự quá khiến người ta nghi ngờ rồi.

Ở đây, một mình Lâm Hiên cũng không biết tình hình bên kia ảnh hưởng như thế nào.

Luôn cảm thấy có một số thuyết âm mưu, nhưng để giải quyết, hắn cũng chỉ có thể tạm thời để Ngốc Thứu đi theo, bằng không nếu vạn nhất còn lại cái bẫy, chẳng phải tự mình chui đầu vào lưới sao?

Ngay lúc Lâm Hiên định đi theo phía sau Ngốc Thứu, đột nhiên con chỉ hạc truyền âm kia lại bay trở lại.

Kèm theo đó, trên chỉ hạc lại có một tia tinh thần lực.

Xem ra đó là Cự Long gắn vào, hẳn là nó cũng đã nhìn thấy tình hình bên trong, chỉ là tại sao lại không vào, điều này có chút khó hiểu.

Ngốc Thứu sau khi nhìn thấy con chỉ hạc truyền âm kia, vẻ mặt nó đều thay đổi, nhưng lại giả vờ như không thấy, vẫn luôn đi trước dẫn đường.

Chỉ là trong lòng nó lại đang tính toán kỹ lưỡng, rốt cuộc làm thế nào mới có thể giết chết người trước mặt này.

Phải biết rằng việc hắn có thể tự do truyền tin từ bên ngoài vào là một loại uy hiếp, tự nhiên nó không thể nuốt cục tức này được.

Xem ra người này quả nhiên có vấn đề.

Chương 517

Chỉ là tìm người này, bây giờ ngay cả truyền âm và tâm trí cũng đã được sử dụng.

Hắn vậy mà có thể truyền từ bên ngoài vào trong.

Nếu bị một số người có ý đồ lợi dụng, e rằng bên trong này sẽ không được yên ổn.

Khó khăn lắm mới có được một nơi yên tĩnh, chẳng lẽ cứ vậy mà bị hủy diệt sao?

Xem ra vừa rồi nên để mọi người cùng nhau tóm gọn hắn.

Hắn có thực lực mạnh mẽ như vậy mà vẫn không giết chết được, quả nhiên mục đích của hắn không đơn giản.

Bây giờ nó càng lúc càng cảm thấy phiền não.

Rốt cuộc nó làm đúng hay sai?

Nhưng nhìn người này, hiện tại không phát hiện vấn đề gì, chỉ cần đơn giản là để nơi đó được yên ổn là được.

Dù sao hiện tại nó không phải là người bên trong nơi này của chúng ta, tự nhiên cũng không cần nương tay với thuộc hạ.

Để nó nói cho vị trí của người mới, có thể dễ dàng bị nó bán đứng.

Dù sao nó cũng là người của chúng ta, sao lại dễ dàng bán đứng được?

Hơn nữa, những người kia vừa nhìn phe chính nghĩa bên ngoài, chắc cũng là để dò xét tình hình bên kia thôi.

“Ngươi đang lẩm bẩm cái gì ở đó thế?

Ta nghe thấy hết rồi đấy.

Lần tới, làm ơn hãy che giấu suy nghĩ trong lòng ngươi cho kỹ, rồi hãy nói chuyện với ta được không?

Bằng không mà cứ thẳng thắn như vậy thì ta cũng có chút không biết phải làm sao.

Huống hồ, nơi ngươi định dẫn ta đến, ta vừa rồi đã biết rõ rồi.

Thế nên ta khuyên ngươi bây giờ tốt nhất nên đổi đường, dẫn ta đến chỗ hai người kia.

Chỉ cần bắt được hai người đó, ta đương nhiên sẽ thả ngươi.

Nếu ngươi không chịu, vậy thì đừng trách ta giết sạch tất cả những người trong đây.

Ta không tin Lâm Hiên ta dọn dẹp một mẻ, lại không tìm được ngươi." Lâm Hiên ánh mắt lóe lên vẻ lạnh lẽo, khóe miệng nở nụ cười nhạt nói.

Quả nhiên là một thứ có tâm tư đơn thuần.

Ngươi nói ta có thể nghe rõ suy nghĩ trong lòng ngươi.

Lâm Hiên cũng chưa từng đối xử với người khác, dù sao đi theo hắn cũng chẳng có gì đáng để Lâm Hiên phải lo nghĩ.

Dù sao thì đối với những người không tốt, hắn cũng thái độ đó, đối với những người tốt, hắn cũng thái độ đó, nên cơ bản đều không sao cả.

Không ngờ bây giờ lại có dịp dùng đến, xem ra trong lòng một số người có nhiều lời lẩm bẩm, một chút ý thức phòng bị cũng không có.

Phải biết rằng trước đây những người kia không viết lên mặt, trong lòng cũng sẽ không nghĩ lung tung, chỉ biết ra tay hành động, căn bản không giống như bên này, những chuyện bên này thật sự khiến

người ta mở rộng tầm mắt.

Không ngờ Ngốc Thứu lại có thể nghe rõ suy nghĩ trong lòng Lâm Hiên, e rằng bây giờ nó hối hận cũng không kịp rồi.

Nhưng dù sao thì sao chứ?

Dù sao thì bây giờ tính mạng nó đang nằm trong tay Lâm Hiên.

"Ngươi... ngươi lại có thể nghe thấy!

Đồ quái vật!

Ngươi có mục đích, vì ngươi có thể nghe thấy ta nói chuyện, ta cũng không khách khí nữa.

Mọi thứ trong đây đều do ta chiếu cố.

Vừa rồi ngươi cũng đã nhìn thấy rồi.

Thế nên chỉ cần ngươi nói cho ta biết mục đích của ngươi trong đây, ta chắc chắn sẽ tha cho ngươi một con đường sống.

Bằng không thì trong đây có nhiều quái vật hình thù kỳ dị, đều sở hữu những pháp thuật tà đạo, mọi người cùng nhau nhất định có thể bắt được ngươi.

Chương 518

Ngươi nghĩ ngươi một mình có thể chống lại thiên quân vạn mã sao!" Ngốc Thứu lắp bắp nói, tuy trong ánh mắt có vẻ hoảng sợ, nhưng lại không thấy một tia căng thẳng nào.

Chẳng lẽ nó có hậu chiêu sao?

Xem ra quả nhiên vừa rồi không nên lật bài tẩy.

Không ngờ bây giờ nó đã có tâm tư phòng bị rồi.

Nhưng loại biểu cảm này rốt cuộc có ý gì?

Chẳng lẽ nó không nên căng thẳng và hoảng sợ sao?

Xem ra mọi chuyện có chút không giống với những gì mình nghĩ.

Thật khiến người ta đau lòng.

"Vậy ý ngươi là muốn uy hiếp ta sao?

Ngươi có biết ta là trụ cột ở đây không?

Nếu ta bắt được một người, ngươi nghĩ ngươi có khả năng ra tay không?

Trừ phi ngươi căn bản không quan tâm, một lòng muốn giết ta.

Lúc đó có thể cùng ta xuống địa ngục cũng không phải là chuyện xấu.

Hơn nữa, ta quen người ở Địa Phủ, sống hay chết chưa chắc, nhưng ngươi, đã làm nhiều chuyện xấu như vậy, Phán Quan đều ghi vào sổ rồi đấy." Lâm Hiên thờ ơ nói.

Dù sao thì tình huống hiện tại muốn ra tay, hắn cũng sẽ không cho Ngốc Thứu cơ hội đánh.

Chẳng lẽ Ngốc Thứu không biết chạy sao?

Ai lại ngu ngốc như vậy mà trực tiếp chống đối đến cùng chứ.

Nó cũng đâu có ngốc, chắc chắn phải đợi viện quân của mình đến mới dám động thủ chứ.

Hiện tại một mình Lâm Hiên ở đây quả thực có chút nguy hiểm.

Ngay cả khi có thể truyền tin ra ngoài, nhưng nếu không có người đến, thì cũng không vào được.

Thế nên tình hình hiện tại, nó hẳn là đã nhảy vào bẫy của Lâm Hiên rồi, không sai.

Chỉ cần hỏi được vị trí của cánh cửa truyền tống trung gian để ra ngoài, thì mới có thể giải quyết triệt để chuyện này.

Cũng không biết cái người hình thù kỳ dị kia có nhảy vào Luân Hồi chưa.

Nếu hắn đã vào rồi thì không hỏi được nữa.

Cái lều gỗ kia để lại vô cùng đáng nghi.

Không biết nó rốt cuộc đã làm gì, có thể khiến cái lều gỗ đó thông đến nơi mình muốn đi.

Cái cánh cửa kỳ lạ kia ở đó, chỉ là hiện tại tạm thời không tìm thấy, nên hiện tại cũng không thể xác minh tất cả những suy đoán của mình.

"Dù có như vậy thì sao?

Dù sao thì ta cũng đã ở đây rồi, mỗi ngày đều ở trong cái nơi u ám không có chút ánh sáng mặt trời nào này.

Không khí xung quanh vô cùng hỗn độn, quả thực bị áp chế đến cực điểm.

Ở đây không quá mười ngày, người ta có thể sẽ phát điên mất, huống chi là những người vốn dĩ bình thường.

Trong đây quả thực như địa ngục, cuối cùng đều sẽ bị đồng hóa.

Ta một chút cũng không muốn trở nên giống như thế, nên ta vẫn luôn cố gắng đạp lên đầu ngươi.

Chỉ là tình hình hiện tại dường như không phát triển theo hướng ta mong muốn.

Dù vậy, ta cũng muốn ra ngoài hít thở không khí trong lành, ngủ trên chiếc giường mềm mại thoải mái, cảm nhận sự ấm áp của mặt trời, chứ không phải ở đây sống chui lủi như chuột.

Đương nhiên, trừ những kẻ hung ác tột cùng, ta tự nhiên cũng sẽ giết chúng!" Ngốc Thứu giận dữ nói, phải biết rằng nó vốn dĩ không nên chịu khuất phục ở một nơi như vậy.

Dù không được thế nhân thừa nhận thì sao, chẳng lẽ muốn nó chết sao?

Hơn nữa, mọi người biến thành cái dạng này chẳng phải đều là bị ép buộc sao?

Trông hình thù kỳ dị, quái vật do các vật thể khác nhau dung hợp mà ra, thì sao chứ?

Chương 519

Một khi đã có thể sinh ra, thì điều đó đại diện cho sự vĩnh cửu của thế giới này, tại sao lại phải bài xích chứ?

Bởi vì sự bất công này, mới dẫn đến việc nó phải sống trong cái dạng hiện tại.

Nó muốn có một cơ hội cuối cùng, để có thể đường đường chính chính sống ngoài kia như một người bình thường.

Không phải như chuột bọ trốn ở bên trong, không thể ra ngoài, thậm chí vô cùng lo lắng bên ngoài sẽ có người tìm đến gây rắc rối.

Cả ngày lo sợ, ăn không ngon, ngủ không yên, quả thực sống ở đó thực sự là tra tấn người.

Phàm là lưu lại một đường, ngày sau còn gặp lại.

Xem ra những người kia cũng không để nó ở lại, thậm chí còn muốn nó biến chất.

Ngay cả khi bị ném vào đây, cũng chỉ hy vọng nó không được tốt lành.

Những chuyện này sau khi từ Ngốc Thứu biết được thì hoàn toàn hiểu rõ.

Cũng vì tất cả mọi người đều nguyện ý tuân theo.

Không phải vì nó thật sự muốn làm việc tốt, không có ai phản đối, vì mọi người đều biết chỉ có nó mới có thể giúp được.

Mọi người đều có cùng thân phận, đều bình đẳng.

Điểm này trên thế giới cũng vậy.

Chỉ vì thân phận khác nhau, ngoại hình khác nhau, những nơi khác

nhau mà nhất định phải loại trừ họ sao?

Nghèo có lỗi sao?

Giàu có lỗi sao?

Chẳng lẽ nên giết chết tất cả sao?

Loại hiệp ước bất bình đẳng này ngay từ đầu không nên tồn tại.

Ngốc Thứu không kiểm soát được cảm xúc của mình, dần dần bắt đầu đứng bên bờ vực bộc phát.

Thế nên nó tức giận, mắt xung quanh đều bắt đầu đảo vòng.

Mất bao nhiêu thời gian cuối cùng mới luyện hóa được nơi này, để dùng cho mình.

Không ra ngoài nữa, giống như một kẻ vô dụng, nhưng như vậy cũng đủ rồi.

Chỉ cần có thể bảo vệ tốt nơi này là đủ.

Nếu ra ngoài, liệu sau này có thể ngăn chặn được không?

Nhưng nó không phải là cá nằm trên thớt, mặc cho người khác định đoạt.

Huống hồ từ sau khi xảy ra chuyện kia, nó cũng có một số tai mắt ở bên ngoài.

Nó tự nhận biết rằng hiện tại bên ngoài đang hỗn loạn, chính là thời cơ tốt để nó xuất giang hồ.

Chỉ là trước mắt lại có một rắc rối lớn.

Chỉ cần bắt được Lâm Hiên, rồi từ đây trốn thoát ra ngoài để thành lập một đội quân, sau đó từ nhân gian yếu nhất bắt đầu đánh thẳng lên trời, để tất cả thần phục nó!

Vừa mới bắt đầu mục đích, cái người này cũng thật hèn hạ, tưởng

rằng có thể dễ dàng lừa gạt, rồi để hắn bị mắc kẹt bên trong, có chuyện gì cũng không ra được.

Chỉ là mới một lát, Lâm Hiên đã nghe thấy hết suy nghĩ của nó rồi.

Xem ra người này cũng thâm tàng bất lộ.

Ngốc Thứu bay lơ lửng trên không, toàn thân vũ trang nhìn chằm chằm Lâm Hiên.

Lâm Hiên nhìn dáng vẻ của nó, biết nó nhất định sẽ không chịu bỏ qua.

May mà vừa rồi đã truyền âm bảo Cự Long từ trong căn lều gỗ kia ra, cũng bảo nó đừng vội vàng, nên hoàn toàn không cần lo lắng.

Chỉ cần kéo dài thời gian thêm chút nữa là có thể đợi viện quân của mình đến.

"Tất cả đều không liên quan đến ta.

Ngươi nói vì thế giới này bất công với ngươi, nhưng thì sao chứ?

Mọi người đều biết kẻ mạnh là vua.

Chương 520

Không đánh lại được, cũng không chịu nổi ánh mắt thế tục, nên vẫn luôn không đột phá được, mới trở thành những kẻ như con kiến trốn trong cái nơi hỗn loạn này, từng bước từng bước nguyền rủa.

Ngay cả như vậy, ngươi không thể nào như thế.

Vẫn có thể ở bên ngoài ăn ngon uống sướng, mỗi ngày tu luyện nỗ lực theo hướng mình muốn đi, nhưng lại dậm chân tại chỗ, thậm chí có khả năng sẽ lùi bước, quả thực đáng cười!

Người ta tuy thực sự có chút gì đó, nhưng từ nhỏ hẳn đã biết đạo lý kẻ mạnh là vua, nên vẫn luôn nỗ lực.

Ngươi một chút cũng không nỗ lực, lại vẫn luôn oán hận người khác, chẳng lẽ lại trách người khác sao?

Làm như vậy chỉ bị hình thế giam hãm.

Không những không dùng điều này để tôi luyện, đột phá mà ngược lại còn càng thêm oán hận, thậm chí vì để trốn tránh nơi này, ngày qua ngày nguyền rủa.

Chẳng lẽ ngươi không có vấn đề sao?

Nếu không như vậy, ngược lại vì sự thất bại và phản kháng của ngươi mà dẫn đến thực lực suy giảm lớn, lúc đó ngươi sẽ thế nào?

Đương nhiên sẽ không bị tôn sùng, sùng bái." Lâm Hiên thật sự cảm thấy đám người trước mặt này căn bản đã phát điên rồi, chỉ biết đổ lỗi cho người khác.

Người khác cũng có lỗi, chẳng lẽ Ngốc Thứu không có chút do dự nào sao?

Tuy nói như vậy sẽ có chút tàn nhẫn hoặc đau lòng, nhưng sự thật là vậy.

Không nỗ lực thì dựa vào đâu mà trách người khác?

Không đánh lại người khác, vậy thì cố gắng thêm chút nữa đi tìm, kéo những kẻ ở vị trí cao xuống xem vẻ mặt thất bại của chúng, chẳng lẽ không nên tận hưởng sao?

"Câm miệng!

Căn bản không phải chuyện như vậy, tất cả đều là giả dối!

Đồ khốn kiếp!

Ta vốn dĩ không như vậy, là bị ngươi ép buộc!

Ta đã đến nông nỗi này rồi mà ngươi còn trách móc ta, quả thực quá nực cười!" Ngốc Thứu dường như bị đâm trúng nỗi đau tối tăm trong lòng, ngược lại phẫn nộ đến hóa giận, xung quanh tràn ngập một luồng sương mù đen kịt nồng đậm.

Không cần nhìn cũng biết, chắc chắn là vì hạt giống ma đã gieo sâu trong tim nó, điều khiển suy nghĩ của nó.

Lâm Hiên đã vất vả ngàn vạn lần để tìm thứ đó, bây giờ nó đã ở trước mắt.

Lâm Hiên cũng rất thông minh, biết cách thăm dò tâm lý Ngốc Thứu trước, từ từ giành được lòng tin của nó, cuối cùng biến nó thành con rối của mình.

Quả nhiên là một kế hoạch hay, dù sao loại người này đã vô vọng rồi, chi bằng nhân cơ hội này bắt giữ nó, tiện thể thu lấy thứ kia bên trong, rồi ném cả hai vào để tiêu diệt sẽ tiện hơn.

Lâm Hiên không thể dung túng cho chuyện này tiếp tục phát triển nữa.

Vốn dĩ đã đủ rắc rối rồi, bây giờ lại liên tục xuất hiện thêm nhiều vấn đề như vậy.

Hắn thật sự nghĩ mình là người giải quyết mọi chuyện sao?

Hắn phải làm sạch mông cho chúng.

Ma quanh quẩn bên cạnh Ngốc Thứu, nhìn thấy sự phẫn nộ của nó dần đạt đến đỉnh điểm, không nhịn được mà thì thầm vào tai: "Giết hắn đi!

Tìm hết tất cả những kẻ đó ra, thanh trừng bọn chúng, cảnh cáo những kẻ bên ngoài!

Rồi thông báo ra bên ngoài để chiếm đoạt toàn bộ thiên hạ làm của riêng!

Chỉ có như vậy ngươi mới có thể đường đường chính chính xuất hiện trước mặt tất cả mọi người, tận hưởng ánh mắt sùng bái.

Phải biết rằng kẻ mạnh là vua chính là vì những kẻ quá yếu đuối, mới có được tình cảnh ngày hôm nay.

Tin ta đi, ta sẽ giúp ngươi có được thứ ngươi muốn.

Bây giờ chẳng phải đã gần như thành công một nửa rồi sao?

Những người trong đây đều nghe lời ngươi nói, chỉ là kẻ trước mặt này lại quá không nghe lời.

Nếu không giết hắn đi, hậu hoạn vô cùng!" "Đúng vậy, phải giết Lâm Hiên, có thể cảnh báo cho bên ngoài.

Để chúng biết rằng không phải cứ tùy tiện bắt nạt thứ gì, cũng không thể tùy tiện ném vào nơi rác rưởi.

Phải khiến chúng kinh hoàng thất thố, đầu hàng." "Trước đây chẳng phải đã làm như vậy nên mới dẫn đến nhân gian đại loạn sao?

Bây giờ xem ra kế hoạch này khá hữu dụng.

Chương 521

Chỉ là lúc đó hình như xuất hiện một kẻ phản bội "Bát Nhị Linh", nhưng điều đó không ngăn cản hai bên hợp tác." Phải biết rằng loại phương pháp này phù hợp nhất với tâm ý của Ngốc Thứu.

Nó vốn dĩ dần dần muốn nhập ma trạng thái, lại thêm sự phù trì của Ma, càng có thể đại sát tứ phương.

Đã lâu rồi nó chưa nếm mùi máu tươi, như vậy, thật sự khiến người ta kích động vạn phần.

Ngốc Thứu ẩn ẩn có một loại muốn bị Ma thao túng thành con rối, xem ra ý chí của nó dường như đã một đi không trở lại.

Mắt nó từ đen chuyển sang đỏ, khí tức xung quanh cũng dần trở nên âm trầm lạnh lẽo, hoàn toàn không giống vẻ hiền lành vô hại vừa rồi.

Xem ra dáng vẻ này hẳn là đã bị Ma khống chế rồi.

E rằng Ngốc Thứu chết cũng không biết mình nhất định bị ảnh hưởng, sẽ từng bước từng bước làm những chuyện không thể tha thứ theo lời Ma nói.

Chỉ là trước đó Lâm Hiên nhất định phải ngăn cản nó thật tốt.

"Ngốc Thứu, ngàn vạn lần đừng tin lời của nó!

Tất cả đều là để mê hoặc ngươi, để ngươi chịu sự kiểm soát của nó.

Ngươi phải biết rằng loại thứ này luôn nói dối không chớp mắt, ngươi nghĩ bây giờ nó giúp ngươi, sau này nó sẽ giúp sao?

Thậm chí còn có khả năng dùng những huynh đệ tỷ muội kia của

ngươi để khuếch trương thực lực.

Ngươi phải biết ma quỷ là vô tình và tàn nhẫn nhất, chuyện gì chúng cũng làm được.

Bây giờ chúng đối tốt với ngươi chỉ vì ngươi còn hữu dụng.

Nếu không có giá trị nữa thì sao?

Chúng sẽ vứt ngươi như rác rưởi, những huynh đệ bạn bè kia của ngươi đều sẽ bị chúng giết chết, bị chúng lợi dụng!" Lâm Hiên cố gắng giữ cho Ngốc Thứu một tia thanh tỉnh.

Dù sao nếu nó nhập ma lại thêm pháp lực quỷ dị, rất khó bắt giữ.

Hơn nữa vừa rồi còn ra tay, nhưng không biết bên nào sẽ ra tay trước, bên nào sẽ tiên hạ thủ vi cường.

E rằng Lâm Hiên sẽ chết ở đây rồi, khó mà đối phó được.

Người đã sống ở đây lâu như vậy, dù trốn ở đâu cũng sẽ bị tìm thấy.

Chỉ có thể cầu xin ông trời đứng về phía mình, để Cự Long nhanh chóng đến.

Lâm Hiên hít một hơi, tâm trạng có chút nặng nề.

"Ngươi nghĩ bây giờ ta sẽ tin lời quỷ quái của ngươi sao?

Ta đã đi ra một con đường rồi, căn bản không còn đường lui nào nữa.

Ta ngoài tin nó ra thì không còn lựa chọn nào khác, nên ta tuyệt đối sẽ không nghe lời ngươi nữa.

Ta đã chịu đủ sự tra tấn rồi, một lần tan xương nát thịt, ta cũng đã nói rồi, hãy làm cho ra trò một phen, để thế giới này mãi mãi ghi nhớ tên ta.

Dù là vết nhơ thì sao?

Dù sao cũng để mọi người nhớ đến ta, ta cũng không uổng một kiếp tranh đấu!" Ngốc Thứu đối với thế giới này đã mất đi hy vọng, nên đối với Ma, dù ai lợi dụng nó cũng không sao cả, chỉ cần có thể khiến nó cảm thấy được sống lại một lần nữa là được rồi.

Đối với nó, dù đứng về phía tà ác cũng không sao, dù sao thì nó vốn dĩ là đại danh từ của tà ác rồi, cũng không có ai tin tưởng, càng không có ai giúp đỡ.

Ngay cả khi nó muốn làm người lương thiện, người ta cũng chỉ nghĩ nó có mục đích khác.

Thay vì ở đó phí lời, chi bằng thực tế một chút.

Đôi khi từ bỏ không nhất định là bản thân, có thể là người khác.

Chỉ là ngay cả Ma cũng vậy rồi, lại còn đi theo nó, những chuyện khác cũng không còn tác dụng nữa.

Xem ra Ngốc Thứu thật sự đã chết tâm rồi, rốt cuộc là tình huống như thế nào mà lại khiến nó tàn nhẫn vô tình như vậy.

Ma không để Ngốc Thứu phí lời ở đó nữa, sớm biết Lâm Hiên đã gọi viện quân, nên bây giờ tốt nhất là tốc chiến tốc thắng.

"Ngàn vạn lần đừng phí lời với hắn nữa!

Tất cả những gì hắn nói đều là lừa bịp, mục đích là để kéo dài thời gian!

Đừng quên hắn có thể truyền âm ra ngoài, nên chắc chắn cũng đã gọi người khác đến bao vây rồi.

Bây giờ ngươi nói chuyện với hắn càng nhiều, cơ hội sống sót càng lớn.

Chương 522

Vốn dĩ chúng ta không có quá nhiều tự tin có thể nói ra được, nếu đợi cứu viện đến, chúng ta e rằng sẽ chết không có chỗ chôn.

Ngươi phải hiểu rõ một chút!" Ma so với Ngốc Thứu hiểu rõ những người trước mặt này hơn.

Nó nói Lâm Hiên đang kéo dài thời gian, chắc chắn trong lòng đang tính toán điều gì đó.

Nếu đã vậy, còn phí lời với hắn nữa, chẳng phải là đúng ý hắn sao?

Ngốc Thứu trực tiếp cầm trường thương của mình, ném một thương về phía Lâm Hiên, sau đó lóe người đánh vào phía sau hắn, lại một chiêu pháp thuật nữa.

Lâm Hiên vội vàng né tránh lên cây bên cạnh, bắt đầu chống đỡ đợt tấn công.

Lâm Hiên có thể cảm giác Cự Long sắp đến rồi, nên nhất định phải dẫn Ngốc Thứu đến nơi đó.

Nếu ở đây, Lâm Hiên dễ bị khống chế, phải biết rằng Ngốc Thứu cũng sẽ không dễ dàng bỏ cuộc.

Kẻ trước mắt này giỏi nhất là biến hóa.

Nếu lúc đó đột nhiên đánh nhau mà biến thành băng thiên tuyết địa hoặc tình huống thời tiết khác, thì theo năng lực của Lâm Hiên, e rằng sẽ không thích ứng được.

Xem ra Ngốc Thứu nên đánh theo kiểu vừa đánh vừa lùi, phải tạm thời giao chiến, làm hao mòn sự kiên nhẫn của nó.

Phải biết rằng hiện tại Ngốc Thứu có tính khí nóng nảy dễ bị kích động, nếu Lâm Hiên lại sử dụng một chút thủ đoạn nhỏ, có thể nó sẽ rơi vào bẫy của Lâm Hiên.

Nghĩ vậy, Lâm Hiên bắt đầu phòng thủ tĩnh lặng, lấy tiến làm lùi, lấy lùi làm tiến mà giao chiến ở đó.

Ngốc Thứu nhìn thấy dáng vẻ của Lâm Hiên, liền tưởng hắn đã sợ, lập tức công kích càng thêm mãnh liệt.

Nơi này là địa bàn của nó, tự nhiên cũng có sức mạnh vô tận để sử dụng.

Kẻ trước mắt này nhanh chóng sẽ bị hao mòn mà chết.

Thực ra bây giờ Lâm Hiên đấu pháp bảo thủ như vậy, sớm muộn gì cũng sẽ bại dưới tay nó.

Hắn thật sự nghĩ rằng siêu thoát khỏi pháp tắc của thế giới là có thể xưng vương xưng bá sao?

E rằng bây giờ hắn vẫn chưa hiểu một điều, kéo dài thời gian thì có thêm mấy người nữa cũng không giết được nó.

“Ta biết ngươi hiện tại nhiều nhất là giành thời gian, đừng có ý nghĩ gì nữa.

Sức mạnh của ta vô cùng vô tận, một mảnh đất này đều thuộc về sự quản hạt của ta, tự nhiên sức mạnh của ngươi cũng thuộc về ta.

Lần trước hẳn ngươi cũng đã cảm nhận được rồi.

Ở đây, trên địa bàn của ta, ta muốn ngươi thế nào thì ngươi sẽ thế ấy.

Có nhiều người sống ở đó, tùy tiện một người cũng có thể chặn ngươi lại.

Thế nên bây giờ ngươi không cần ôm bất kỳ ý nghĩ nào khác,

ngoan ngoãn bị ta đánh chết là được rồi.” Lâm Hiên một chút cũng không bị lời nói cuồng vọng đó ảnh hưởng.

Nếu Ngốc Thứu có thể hết sức chứng minh điều đó, nhưng lại vô dụng, tự nhiên cũng đã bị phá hủy rồi.

Lúc đó năng lực của nó có thể giống y hệt bây giờ sao?

“Trên địa bàn của ngươi, đúng là ngươi có thực lực hơn một chút.

Nhưng ngươi nghĩ bây giờ ngươi có cơ hội sao?

Đã lâu như vậy rồi, những người kia đều không ra, rốt cuộc là mất tích hay căn bản không biết?

Hoặc giả là giả vờ, căn bản không chút nào quan tâm đến ngươi.

Nhưng ta thì không giống vậy, ta đã tìm được cách ra vào đây, cũng đã đến từ đó.

Lúc này khắc ngươi hẳn phải hiểu rõ, tình cảnh hiện tại của ngươi không thể leo lên được, bằng không máu của ta sẽ chảy thành sông.” Lâm Hiên lúc này hoàn toàn không cần sợ hãi, vì hắn đã nhận được tin Cự Long sắp đến rồi.

Tuy hiện tại nhìn có chút đáng thương, nhưng thực ra cũng bất đắc dĩ mới phải đi theo Ngốc Thứu.

Dù sao thì hành vi của Ngốc Thứu quả thực khiến người ta nghĩ rằng có thể đánh thức thiện ý trong lòng nó, từ đó về sau cũng không nhìn nó nữa.

Dường như hoàn toàn không cần thiết.

Huống hồ những người đã bị tàn phá đến mức đó, làm sao có thể chấp nhận thiện ý của người khác chứ?

E rằng họ sẽ nghĩ đó là ý đồ bất chính.

Có thể Lâm Hiên sẽ có âm mưu gì đó với Ngốc Thứu, dù sao loại chuyện này cũng không phải ít.

Chương 523

Những người trước đây cũng vậy, Lâm Hiên cũng sẽ không ôm quá nhiều tâm tư với Ngốc Thứu.

Dù sao thì trên thực tế, giữa Lâm Hiên và Ngốc Thứu có mối quan hệ đối địch.

Nếu muốn hòa giải, người khác cũng sẽ không đồng ý.

Đã gây ra nhiều chuyện như vậy, muốn giải quyết dễ dàng căn bản là không thể.

Những người đã từng bị tổn thương, khi đối mặt với thiện ý của người khác, luôn sẽ ôm giữ một số tâm tư kỳ lạ trong lòng, đặc biệt trong tình huống trở mặt thành thù, căn bản không nghe lời người khác.

Nhìn dáng vẻ hiện tại của nó, e rằng phải ra tay tàn nhẫn một chút rồi.

Nếu như vậy, con Ma trong cơ thể nó chắc chắn cũng sẽ chạy thoát.

Một lần mất mặt, thật sự bị tát vào mặt rồi.

Lâu như vậy rồi mà không bắt được nó, nó trốn như con lươn.

Mấy ngày nay vẫn luôn cố gắng, vậy mà ngay cả một con ma quỷ nhỏ cũng không đối phó được.

Vậy thì còn lý do gì để tiếp tục đi nữa chứ?

"Đúng vậy, ta giả vờ đó, ngươi muốn ta giống như ta thì sao chứ?

Dù sao thì chúng ta đang ở trong mối quan hệ như thế này, có đường lui nào đâu?

Chỉ có thể quyết một trận tử chiến!

Huống hồ, ngươi không thấy ngươi quá ích kỷ sao?Dựa vào đâu mà ngươi không nhìn ta?Dựa vào đâu mà ngươi nghĩ ta nhất định sẽ thất bại?

Ta không tin vận mệnh, ta cũng không tin Thiên Đạo, ta muốn sớm muộn gì cũng sẽ lật đổ thế giới này!" Ngốc Thứu sẽ không nghe lọt tai lời Lâm Hiên, trong lòng nó chỉ có vài chữ, đó là giết chết Lâm Hiên.

Chỉ cần giải quyết được hắn, con đường phía trước sẽ không còn gập ghềnh như vậy nữa, tự nhiên cũng không có ai có thể cản trở (trong đây chứ?).

Kẻ mới tới kia cũng có thể bị đánh cho tan tác.

Dù sao thì bên kia cũng có những đại lão ẩn giấu thực lực, huống hồ còn có sự giúp đỡ từ vị kia.

Lúc đó, theo tốc độ quản lý, chẳng lẽ không thể nắm giữ thế giới này trong tay sao?

Ma tự nhiên cảm thấy tâm tư của Ngốc Thứu có chút dao động, để ngăn chặn, nó trước tiên tạm thời kéo Lâm Hiên lại, rồi nói trong đầu Ngốc Thứu. **Chương 444: Tin Tưởng** "Ngàn vạn lần đừng tin người này!

Hắn vì lừa đồng bọn vào đây, thực tế căn bản không vào được.

Chỉ là hắn muốn ngươi bỏ qua thành kiến, để bị hắn một đòn đánh bại.

Lúc đó ngươi trở thành tù nhân dưới tay, bại tướng dưới chân, ngươi nghĩ còn mặt mũi nào đi gặp mọi người sao?

Lại còn có năng lực lật đổ thế giới này sao?

Yên tâm đi, chỉ cần có ta ở bên cạnh ngươi, với năng lực của ta sẽ đồng hóa hắn, từ đó thành lập một đội quân hùng mạnh.

Lúc đó trên thế giới này ai sẽ là đối thủ của ngươi?

Thế nên Lâm Hiên hiện tại là mối họa lớn nhất cần phải giải quyết, những người khác thì sợ gì, thực lực của những kẻ đó căn bản không mạnh bằng ngươi.

Pháp lực Tiên Giới hiện tại yếu ớt như vậy, theo tốc độ tu luyện của ngươi căn bản không thể theo kịp chúng ta.

Chỉ cần ngoan ngoãn, ngươi có thể nắm hắn trong lòng bàn tay.

Chẳng lẽ như vậy không tốt sao?" Nó nghĩ, chỉ cần đánh bại Lâm Hiên, những người khác thì có gì đáng sợ chứ?

Hắn không phải là một tu tiên giả siêu việt tất cả sao?

Ngay cả như vậy, hắn cũng chỉ có một mình.

Những người có thiên phú dị bẩm năm xưa đều đã vẫn lạc hết rồi.

Hiện tại người có thể ra tay chỉ có hắn.

Bây giờ nếu ngay cả Lâm Hiên cũng bị đánh bại, chắc chắn có thể dọa cho những người kia đều sợ hãi trực tiếp cắt giới đầu hàng, không tốn chút sức lực nào cũng có thể đánh bại chúng.

Cự Long đã gửi tin nhắn cho những người khác, chúng vội vã từ nơi đó tiến vào, hóa thân thành rồng, trực tiếp dùng vũ lực trấn áp những người phía dưới, khiến họ không dám nhúc nhích.

Sau đó, nó trực tiếp vung mình đến chỗ Lâm Hiên đang đánh nhau, quật ngã Ngốc Thứu xuống đất, ghì chặt lấy.

Chương 524

Từ trước đến nay không ai biết thực lực của Cự Long rốt cuộc như thế nào, vì Lâm Hiên và Cự Long gần như ngang sức, nên mới buông lỏng cảnh giác với Cự Long.

Phải biết rằng Cự Long đã tu luyện hơn ngàn năm, làm sao có thể yếu được chứ?

Chỉ là nó vẫn luôn không thể hiện ra, bây giờ có thể hủy diệt tất cả bên trong đây cũng không phải là không thể.

Dù sao thì từ thời Thượng Cổ tu luyện đến bây giờ cũng chỉ có một mình nó.

Vậy là tất cả mọi người đều đã bỏ qua một điểm, đó là Cự Long không phải chỉ là một tọa kỵ bình thường.

Dù sao thì giao xà hóa rồng đã thấy nhiều rồi, cũng có không ít giao long từ đó mà tu luyện.

Chỉ là nó không phải thủy tổ, những thứ kia chỉ là tạp giao tiến hóa mà ra, huyết mạch, địa vị, pháp lực thiên phú căn bản không cùng một cấp độ.

Cự Long nghĩ những chuyện này tự nhiên cũng có thể dễ dàng tiêu diệt tất cả, trực tiếp ép con Ma từ trong cơ thể Ngốc Thứu ra, sau đó vươn tay bắt lấy.

Nó cũng không biết vì sao, con Ma kia vậy mà phát hiện trong lòng bàn tay Cự Long căn bản không thể thoát đi, dù có dùng pháp thuật mê hoặc mắt Cự Long cũng không được.

Không biết trong lòng bàn tay Cự Long rốt cuộc cầm thứ gì mà có thể áp chế nó đến mức này.

Một chiêu pháp này khiến nó kinh hoàng, liều mạng giãy giụa.

Nếu thật sự bị bắt, e rằng từ nay về sau nó thật sự sẽ bị tiêu diệt ở nơi này.

Ngay cả khi có người khác bị ma hóa, thì sao chứ?

Với thực lực của Cự Long, căn bản không cùng một đẳng cấp với chúng.

Những người đó lúc đó nếu trực tiếp bị tiến hóa điệu, ngoại trừ không thể tu luyện nhưng có thể sống như người bình thường, thì lúc đó trên thế giới này sẽ thật sự không còn tồn tại ma quỷ nữa.

Không cam lòng, chẳng lẽ thật sự phải chôn vùi ở đây sao?

Nó liều mạng truyền tin tức vào não Ngốc Thứu, hy vọng nó có thể nhanh chóng đứng dậy chiến đấu với người trước mặt.

Hoặc là khiến Lâm Hiên phân thần, để nó có thể lén lút từ cánh tay hắn mượn nút áo.

Nếu không thì e rằng thật sự vĩnh viễn không có cơ hội xoay chuyển tình thế.

Tình huống này khiến nó một trận hoảng sợ.

Vốn dĩ trước đây nó cảm thấy có thể có một số biện pháp, nhưng những người này vậy mà lại vô dụng như vậy.

Có thể mượn thực lực của người khác, thậm chí để cho cha mẹ cứu binh sớm biết.

Cứ thế trực tiếp để những người này thôn phệ để cường đại thực lực, bây giờ lại trực tiếp dâng tận cửa, quả thực là tự rước lấy nhục.

Ngốc Thứu bị Cự Long đè chặt xuống đất, một chút cũng không thể nhúc nhích.

Tự nhiên nó biết Ma đã bị bắt, cũng cảm nhận rõ ràng thực lực của mình đang dần suy giảm.

Vốn dĩ nó dựa vào Ma mới có thể trấn áp tất cả, bây giờ Ma đã thoát ra khỏi cơ thể, căn bản không giúp được nữa, nó cũng sẽ lại như trước đây, không có thực lực mà bị người khác bắt nạt.

Trước đây như vậy, hiện tại cũng như vậy.

Tưởng rằng có thể xoay chuyển tình thế, hóa ra chỉ là một giấc mộng.

Không cam lòng.

Những thứ dễ dàng có được, nó muốn tàn nhẫn hủy diệt những năng lực vốn dĩ tốt đẹp đó.

Thế nên nó căn bản không quan tâm đến thân phận của Lâm Hiên, cảm thấy hắn căn bản không xứng sống trên đời này, chẳng lẽ không phải sao?

Rõ ràng có thể mắng chửi những kẻ này một cách thậm tệ, khiến chúng cảm thấy mình là phế vật, để một ngày nào đó chúng có thể đứng dậy và không từ bỏ.

Nhưng bây giờ mọi thứ đều đổ sông đổ biển, vì những người trước mắt này thật sự quá đáng ghét.

Tất cả những gì Ngốc Thứu vất vả kinh doanh, cuối cùng đều hóa thành bong bóng xà phòng, như gió thoảng qua, đi rồi không bao giờ trở lại.

Tất cả đều bị hai người kia phá hủy, nhưng Lâm Hiên lại như thế, dùng ánh mắt khinh thường, mặt không biểu cảm nhìn nó, dường như giống như những gì hắn có thể làm được.

A, đơn giản như vậy, phải nỗ lực bao lâu mới có thể đạt được

cảnh giới đó?

Một đời sao?

Không, một đời có lẽ cũng không đủ, vĩnh sinh vĩnh thế cũng không thể đạt đến độ cao đó.

Loại người này sinh ra đã thích hợp để ta ngưỡng mộ, sinh ra đã thích hợp để khích lệ người khác.

Chương 525

Nhưng những người như vậy ở trên cao quá lâu, chẳng lẽ không cảm thấy không khí loãng sao?

Chẳng lẽ không muốn xuống thử không khí bên ngoài sao?

Nhưng lại không thể cho nó một chút cơ hội thở dốc, để nó cũng cảm nhận cuộc sống ở đó. . .....

Đều là Đại Đạo Tam Thiên, mỗi người đều có đạo của riêng mình, nhưng lại chưa từng có ai nói cho nó biết, rốt cuộc là sao.

Bị tiêu diệt khỏi thế giới này, vì vậy nó đối đầu với thế giới này mượn điều đó để thúc đẩy những người có thiên phú khác, để họ được mọi người ngưỡng mộ, tin tưởng, yêu mến.

Chỉ có thể bị đụng chạm, hận đến mức lưu tiếng xấu muôn đời.

Rõ ràng đều là người, cùng thiên phú, nhưng lại có đãi ngộ kém xa như vậy.

Để lưu tiếng xấu muôn đời, cũng muốn loại người này ghi nhớ những gì nó đã làm, cũng không để nó tranh đấu vô ích.

Nhưng bây giờ đã không còn cơ hội nữa, cũng không thể làm những chuyện đó nữa rồi.

Ngốc Thứu nghĩ vậy, thân thể nó dần dần trở nên trong suốt, cuối cùng biến mất trong thế giới này, dường như vì muốn nhìn lại một lần nữa trước khi tan biến vào gió.

Ma hận Ngốc Thứu không thành công, "Đồ phế vật vô dụng!

Vậy mà lại dễ dàng bị làm cho biến mất như vậy.

Hóa ra ta đã phí bao nhiêu tâm tư trên người ngươi, quả thực lãng

phí!" "Phế vật, chẳng lẽ ngươi cũng không phải sao?

Đã làm bao nhiêu chuyện "Nhất Ngũ Linh", cuối cùng lại trốn ở một nơi dơ bẩn như vậy.

Vốn dĩ tưởng rằng có thể dẫn đến một trận hỗn chiến hoặc sẽ mang đến những thay đổi khác cho thế giới này, nhưng bây giờ xem ra chẳng có gì cả.

Chẳng phải ngươi cũng sắp bị ta bắt sao?

Ngươi nghĩ trước đây ta không đối phó được ngươi sao?

Ta chỉ là đang đùa giỡn thôi.

Bây giờ, đã đến lúc phải nghiêm túc giải quyết ngươi rồi.

Ta phải trở về nghỉ ngơi cho tốt, ta cảm thấy kinh mạch của ta có chút lỏng lẻo rồi, sắp có thể thăng cấp thêm một cảnh giới nữa rồi!" Lâm Hiên cười lạnh liên tục, tuy rằng trước đó quả thực có ý định đùa giỡn một chút, nhưng bây giờ hoàn toàn không còn chút kiên nhẫn nào để chơi với Ma nữa.

Hắn cảm thấy nơi này trong tương lai gần sẽ có một trận thay đổi rất lớn.

Còn về Ma, dù sao cũng không phải hắn đang gây rối với người trước mặt.

Hơn nữa, đã lãng phí quá nhiều thời gian rồi, mỗi ngày đều đánh nhau, giống như chơi trò trốn tìm, cũng mệt rồi.

Đã đến lúc phải trở về tu luyện cho tốt rồi.

Lâu như vậy rồi mà cảnh giới một chút cũng không hề nhúc nhích, khiến hắn hoảng sợ.

Chẳng lẽ thật sự phải trải qua kiếp nạn sinh tử sao?

Từng có một số người có thể đột phá một cảnh giới, vậy ở một nơi khác cũng có khả năng đột phá.

Thế nên thay vì lãng phí thời gian vào những người này, chi bằng đi cố gắng hoàn thành nguyện vọng, để lại một kỳ tích cho thế giới này.

"Cậu nhanh chóng giải quyết hắn đi, bên ngoài loạn rồi.

Chuyện của những người khác không còn liên quan gì đến chúng ta nữa.

Sắp xếp lại kết giới này cho tốt, nơi này và nơi của chúng ta không giống nhau.

Một khi hắn đã sinh tồn ở đây, vậy thì nên cho hắn một cơ hội.

Chúng ta cũng nên trở về suy nghĩ tiếp theo rốt cuộc phải làm gì chứ?

Đừng trách tôi, chẳng lẽ cậu cũng không có sao?

Chúng ta đều có cùng huyết mạch, tuy nói có chút thành phần huyễn diệu trong đó, nhưng tôi biết cậu chắc chắn cũng cảm thấy một trận biến hóa.

Thế nên đừng phí lời nữa, trước tiên trở về đi.

Có căn nhà gỗ kia cũng là một nơi kỳ lạ, tốt nhất nên dùng một trận pháp tạm thời phong ấn nó lại." Lâm Hiên nói một hơi hết những lời này, cảm thấy có chút khô cả họng.

Chương 526

Cự Long cũng chỉ liếc mắt một cái, đồng ý lời của hắn.

Dù sao thì lời nói của Lâm Hiên tương đương với ý muốn của nó, nên sẽ không phí lời thêm nữa.

Huống hồ thứ trong tay Lâm Hiên quả thực đã làm lỡ không ít chuyện đặc biệt có thể làm.

Bây giờ cũng đã đến lúc kết thúc một vở kịch rồi.

“Vậy thì dứt khoát tốc chiến tốc thắng đi, người này cũng không còn giá trị nữa.

Nơi này chúng ta tạm thời phong ấn lại đi, bên ngoài có người đang rục rịch đó.

Cậu có thể cho tôi một cơ hội không?

Cũng không biết những người đó rốt cuộc ôm giữ tâm tư gì, từng người một cứ vì những chuyện trần tục mà phiền não mãi.

Có thời gian đó chi bằng chăm chỉ tôi luyện đại đạo, cảm ngộ rốt cuộc là gì, chứ không phải vì những quyền lợi, lợi ích và những thứ khác mà tranh chấp không ngừng." Hai người nhìn nhau cười, trực tiếp sắp xếp lại nơi này, sau khi đảm bảo sẽ không còn xảy ra chuyện gì khác nữa thì ngự kiếm phi hành rời khỏi đây.

Không việc gì lại dễ dàng, thoải mái mà được giải quyết.

Khiến cho sự hoảng loạn, sợ hãi từng có cũng dễ dàng biến mất, nhanh chóng đến mức khiến người ta cảm thấy mọi chuyện xảy ra như một giấc mộng.

Thậm chí không ít người còn bàn tán sau lưng rằng, nếu có thể

giải quyết nhanh gọn mọi việc như vậy, thì làm sao lại xảy ra chuyện như bây giờ?

Tất cả là do sự vô trách nhiệm mới dẫn đến những việc này.

Đối với điều này, Lâm Hiên chỉ mỉm cười, không để trong lòng.

Việc giải quyết mọi chuyện, hay chơi đùa không có mặt xấu nào, tất cả đều tùy thuộc vào tâm trạng.

Nếu đã vậy, nếu không có năng lực giải quyết sự việc, thì đừng trách ta dùng cách khác để giải quyết.

Những gì ta có thể làm, còn việc ta có muốn hay không lại là chuyện khác, không thể ép buộc được.

Dù sao, ta cũng không phải ai, cũng không có năng lực đó.

Tự nhiên sẽ không có quyền chất vấn quá nhiều về những gì ta đã làm.

Việc xảy ra những chuyện này đúng là có chút ngoài ý muốn, nhưng cũng không có quá nhiều mặt xấu, dù sao cũng có thể làm suy yếu sức mạnh của một số người.

Những kẻ trước kia vẫn luôn đối đầu với ta, giờ e là ngay cả một tin tức cũng không có nữa rồi.

Dù sao quốc gia suýt chút nữa bị diệt vong, làm sao khiến chúng không hoảng sợ, không khó chịu cho được.

Lâm Hiên luôn nhớ thù.

Kẻ nào dám cướp người của ta, dám khiêu khích ta một cách kiêu ngạo, thì cái giá và hậu quả Đế Tân phải chịu chính là bài học ta dành cho chúng.

Đừng thấy bây giờ nói hay, thực ra mọi người đã ngấm ngầm tính toán cả rồi.

Mỗi người trong lòng đều có những toan tính riêng, hôm nay hãm hại người này, mai lại làm hòa với người kia, tất cả đều đã được lên kế hoạch tỉ mỉ.

"Lâm Hiên, đã lâu không gặp.

Không ngờ ngươi vẫn sống tốt như vậy, dù sau khi xảy ra những chuyện đó vẫn mặt không đổi sắc.

Quả nhiên mặt dày!" Tháp Thiên Vương không chút khách khí mỉa mai.

Bởi vì hiện giờ Thiên Đình đang gà bay chó sủa, không có ngày yên ổn, nên hắn không nhịn được mà châm chọc.

Người bạn của hắn đều cho rằng Lâm Hiên ở đó phải chịu đựng sự giày vò không đáng có, gánh chịu những chuyện không nên gánh chịu.

Vậy mà hắn ta lại tốt lành như vậy, chẳng biết gì mà cứ giả vờ như không có chuyện gì xảy ra.

Thực sự khiến người ta hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Nếu không phải vì hắn, chúng ta đã không phải bận rộn với những chuyện vụn vặt này mấy ngày qua.

Đặc biệt là nhân gian, vì chuyện đó mà trở nên hỗn loạn, không chỉ người ở Địa Phủ bận như chó mà cả Thiên Đình cũng phải xuống giúp một tay.

Điều này cũng đồng thời khiến ta vô cùng chán ghét hắn nhất.

Nên sau khi nhìn thấy hắn, ta không khỏi châm chọc: "Nhìn ngươi bây giờ vẫn sống tốt, vẻ ngoài tươi sáng rạng rỡ, thậm chí còn sắp bế quan tu luyện, nâng cao thực lực.

Thật sự trên đời có chuyện tốt như vậy sao?

Gây họa xong lại có thể làm những chuyện khác như thường, chẳng lẽ không có chút hối hận hay trách nhiệm nào ư?" "Ngươi không biết chuyện đó ư?

Chương 527

Có chút phi lý, chẳng lẽ ngươi không sớm biết rồi sao?

Bây giờ còn mang chuyện đó ra nói làm gì, nếu không phải ta thì ngươi nghĩ có thể giải quyết nhanh như vậy sao?

Ngươi nghĩ là dễ dàng, nhưng ngươi có biết ta đã tốn bao nhiêu thời gian mới có thể bắt được hắn không?" "Ngươi căn bản không hiểu những chuyện đó mà cứ ở đó khoác lác.

Nếu lúc đó không cẩn thận bị hắn làm bị thương, e rằng ngươi sẽ lén lút cười sau lưng ta phải không?

Cái kiểu 've sầu bắt ve, chim sẻ rình sau' đó, đáng tiếc ta sẽ không cho ngươi cơ hội.

Vì đã xé toang mặt mũi rồi, vậy thì ta cũng chẳng cần giữ ý với ngươi nữa.

Lại muốn đánh với ta nữa hả?

Dù sao bây giờ ta cũng không sợ, không biết rốt cuộc ngươi đã tu luyện đến cảnh giới nào, có đỡ được 10 chiêu của ta không." Lâm Hiên đối với sự khiêu khích của người khác không xem là chuyện gì, trực tiếp muốn đánh một trận.

Động thủ còn hơn động miệng, thực sự dạy cho hắn một bài học, hắn sẽ biết cái gì nên làm, cái gì không.

Có vài kẻ nếu không cho chúng thấy chút màu sắc, chúng thật sự tưởng có thể dẫm lên đầu ta, muốn làm gì thì làm.

Ta cũng không biết hắn rốt cuộc là kẻ nào, rõ ràng thực lực chênh lệch đã bày ra đó, nhưng hắn lại không xem là chuyện gì, thậm chí còn cứ khiêu khích.

Hắn thật sự nghĩ ta có tính khí tốt như vậy sao?

Có thể tùy ý để hắn bắt nạt sao?

Cự Long yên lặng đứng bên cạnh quan sát, ngược lại rất tán thành cách làm của Lâm Hiên.

Dù sao thì đánh một trận cũng thực tế hơn là nói nhảm.

Huống hồ đánh nhau còn có thể giúp ích cho sự trưởng thành về thể chất và tinh thần, chứ cứ ở đó cãi cọ thì khô cả miệng lưỡi.

Na Tra sớm đã biết hắn muốn làm gì, liền lén lút đi theo sau.

Hắn không cần phải làm những chuyện ngu xuẩn như vậy, nhìn cái vẻ kiêu ngạo của hắn, Na Tra không khỏi xoa trán.

Sao lại ngu xuẩn như vậy, rõ ràng biết không thể, nhưng cứ thích đến tận cửa khiêu khích.

Thật không hiểu não hắn mọc ở đâu, chẳng có chút tác dụng nào.

Đáng lẽ ta nên gọi hắn dậy, ta cũng thật là một kẻ không có não.

Thôi thôi, mau kết thúc đi.

Dù sao cảnh tượng này trong lòng ta cũng chẳng có gì đặc biệt, chi bằng cứ để hắn ta nhận một bài học tử tế, rồi hắn sẽ biết những gì mình đang làm ngu xuẩn đến mức nào.

Thay vì lãng phí thời gian ở đây, chi bằng tập trung nâng cao bản thân.

Nhưng chẳng lẽ hắn chưa đủ tốt sao?

Mặc dù lĩnh ngộ Đại Đạo có chút khó khăn, nhưng cũng không phải là không có ai làm được.

Chi bằng lấy hắn làm mục tiêu mà cố gắng, chưa chắc đã không đạt được độ cao mà người khác không đạt được, hoặc có được năng

lực mà người khác không có.

Đối với hắn mà nói đây cũng là một chuyện tốt, sống lâu như vậy rồi nên nhìn thoáng ra một chút, đừng cứ chấp nhặt mấy chuyện nhỏ nhặt mà ở đó tự oán tự thương.

Nhưng nói rồi, chưa chắc hắn đã nghe lọt tai.

Mặc dù ta đã dành không ít thời gian cho những chuyện này, nhưng hắn căn bản không coi là chuyện gì, thậm chí còn tưởng cánh cứng rồi, muốn đứng lên đầu ta.

Thật không biết hắn coi ta là gì nữa, tính tình cố chấp, giống như một ông lão nhỏ vậy.

"(Vâng) Quả nhiên quý nhân hay quên việc.

Chỉ là ta sẽ không đánh với ngươi.

Hôm nay gặp nhau cũng không phải là vô tình va vào ngươi sao?

Ta đương nhiên biết sự chênh lệch giữa chúng ta, đánh với ngươi chẳng phải tự tìm ngược sao?

Tốt nhất ngươi nên cẩn thận một chút, đừng để ta nắm được nhược điểm, nếu không ta nhất định sẽ không chút khách khí mà giáng đòn.

Dù sao ta cũng là một kẻ cứng đầu độc ác như vậy, chẳng phải ngươi cũng thế sao?" Tháp Thiên Vương nhìn bộ dạng của hắn vô cùng tức giận, nhưng lại không thể làm gì được.

Chỉ có thể tạm thời đè nén trong lòng, đợi sau này tìm cơ hội mà chọc tức hắn.

Mặc dù có chút độc ác, nhưng hiện tại không ít người đều thích làm vậy, có thể xả hơi một chút, huống chi hắn cũng không biết.

Chương 528

Nghĩ vậy, trong lòng hắn cũng bớt tức giận đi một chút, liền trực tiếp rời khỏi nơi này.

Lâm Hiên nhìn bộ dạng khó hiểu của hắn, chẳng lẽ hắn đến đây chỉ để mắng ta vài câu sao?

Kẻ này thật sự có thể chất chịu ngược đãi sao?

Cứ thích đến đây gây sự, chẳng lẽ mỗi ngày không bị mắng vài câu thì trong lòng không thoải mái sao?

Thật là kỳ quái, ta cũng không biết hắn rốt cuộc là kẻ nào, có tâm tư này chi bằng dành để luyện tập thêm.

Cũng may mà sẽ không xảy ra những chuyện như vậy nữa.

Không thể nói là không đáng sợ đến thế, có khi lần sau nếu hắn còn như vậy, ta sẽ trực tiếp ra tay, chẳng cần nói nhiều lời vô nghĩa, lãng phí thời gian của ta.

"Lâm Hiên!

Mấy hôm nay ngươi đã đi đâu vậy?

Ta tìm ngươi mãi, vừa tỉnh dậy đã không thấy ngươi, ngươi có biết trong lòng ta hoảng sợ đến mức nào không?

À phải rồi, những chuyện đó đã giải quyết xong hết chưa?

Ta không cảm nhận được sự tồn tại đáng ghét kia nữa rồi, chắc là đã xử lý gần xong rồi nhỉ?

Ngươi có bị thương ở đâu không?

Mau cho ta xem đi, ta thật sự quá lo lắng rồi!

Ngươi cũng chẳng nói với ta một tiếng, bỏ ta ở đây lâu như vậy, ta không cần biết, ngươi nhất định phải bồi thường cho ta!" Hỏa Liên là một kẻ nói nhiều, mấy ngày không gặp và không được nói chuyện, hắn sớm đã không nhịn được rồi.

Mấy ngày nay Hỏa Liên cũng có ra ngoài dạo chơi, nhưng nghe mọi người đều lớn tiếng bàn tán, hắn sớm đã nghĩ Lâm Hiên đã chết.

Cái loại nơi mà tin tức truyền vào thì căn bản không thể ra được.

Nhưng ta không tin.

Bởi vì có tâm ứng, nên những lời đó đều là vô nghĩa.

Không phải là một đám nhát gan, sợ sệt ngay cả một cái rắm cũng không dám xông vào đó sao?

Cứ ở đó lải nhải với phụ đạo viên, may mà ta kiên trì, không nghe lời bọn chúng, nếu không đã tự hủy hoại bản thân rồi.

Chuyện cũng gần xong rồi.

Mặc dù lâu như vậy, nhưng những gì cần giải quyết thì đều đã giải quyết.

Những kẻ nói xấu đó tự nhiên cũng sẽ không có kết cục tốt đẹp gì.

Mặc dù chưa giải quyết triệt để, nhưng cũng đã cho chúng một bài học, để chúng biết cái gì nên làm, cái gì không.

Những chuyện này ta sẽ không nói cho ngươi biết.

Nếu để ngươi biết, chắc chắn sẽ loạn lên.

Những chuyện này ta làm thầm lặng, cũng không dám đi, sẽ không thừa nhận, dù sao vết thương cũng không thể cứ để lộ ra được.

Ngươi cũng là một người rất có năng lực, có thể xử lý tốt tất cả những chuyện này.

Chỉ là ta không tin tưởng ngươi, cũng không nhất định.

Trong mắt ta, ngươi chỉ là một đứa trẻ, một người chưa từng đối mặt với sự hiểm ác của xã hội.

Nhưng ngươi không biết rằng khi ta ở chỗ Nữ Oa, ta đã xem qua bao nhiêu câu chuyện nhân gian.

Tự nhiên ta cũng hiểu rõ hơn những điều cần phải hiểu, cũng không thể để người khác tùy tiện sai khiến.

"Không có chuyện gì.

Mấy ngày nay ta ở trong đó chơi một vòng, cảm thấy không bằng bên ngoài.

Nơi đó vô cùng ngột ngạt, mặc dù trông có vẻ kỳ quái và kích thích, nhưng không cẩn thận rất dễ chết ở đó.

Tự nhiên những người ở đó cũng không dễ ở chung, đều là những kẻ hung ác tột cùng.

Nếu ở chung với họ, ngươi sẽ cảm thấy vô cùng nóng nảy và phẫn nộ.

Vì vậy, ta xử lý xong mọi việc liền nhanh chóng quay về.

Chương 529

Mấy ngày nay chắc không có chuyện gì khác chứ?" Lâm Hiên đối mặt với sự nhiệt tình của Hỏa Liên, cảm thấy có chút không chống đỡ nổi, bèn ném ánh mắt cầu cứu về phía Cự Long.

Cự Long cũng bị Hỏa Liên bám riết không buông, nên dứt khoát trốn về phòng mình, không ra nữa.

Bất đắc dĩ, Lâm Hiên đành ở đó nói chuyện phiếm, kể lại những chuyện mấy ngày qua.

Cũng không biết tính cách của Hỏa Liên rốt cuộc học từ ai mà lại lắm lời đến thế, quả thực khiến người ta không chịu nổi.

Hỡi ôi, cứ thế này, từ sáng sớm đến tối mịt, rồi lại đến tối ngày thứ hai, cứ thế kéo dài cả một tuần lễ.

Lâm Hiên cũng sắp tinh thần suy sụp, bèn dừng chủ đề nói chuyện, quay sang nói với Hỏa Liên.

"Mấy ngày nay mọi chuyện ta đều đã nắm rõ ràng rồi.

Việc ngươi lén lút làm sau lưng ta cũng đã biết, nên ngươi cũng phải đi diện bích tư quá.

Sau này không có chuyện gì thì đừng tìm ta nữa, ngươi thật sự quá lôi thôi, ta không chịu nổi.

Ta cảm thấy mấy ngày gần đây cảnh giới của ta có chút lung lay, có lẽ sắp độ kiếp rồi, nên ngươi tạm thời đi chơi một lát được không?

Ta sẽ nói cho ngươi biết nơi nào có đồ ăn ngon, nhất định phải tự mình đi thử, đồ ăn ở đó tuyệt đối là hạng nhất.

Tiền ta cũng đã để trong túi ngươi rồi, lúc đó cứ trực tiếp trả là

được.” Lâm Hiên sớm đã nắm rõ tâm tư của Hỏa Liên.

Mặc dù hắn cũng nên làm những chuyện đó, mặc dù chỉ là lời khen ngợi, nhưng dựa theo lời nói hiện tại đang phát triển, hắn chỉ đang lâng lâng.

Lúc đó lại phải thức trắng đêm.

Ta không cảm thấy muốn tiếp tục nói chuyện với ngươi nữa.

Cũng không biết ngươi kể ở đâu ra nhiều câu chuyện như vậy, cứ nói đông nói tây, nói lâu như vậy, quả thực khiến ta sụp đổ.

Chẳng lẽ hắn nghĩ trong lòng ta sẽ thế này, sẽ có một người phiền phức khó dây dưa như vậy sao?

Sớm biết vậy thì ban đầu đã không nên đi cùng hắn.

Bây giờ thì hay rồi, mọi chuyện lại thay đổi.

Hỏa Liên biết mình thật sự đã quá bận rộn.

Bởi vì mấy ngày nay không gặp Lâm Hiên, nên một bầu nhiệt huyết khó mà diễn tả được, tự nhiên không nhịn được mà nói nhiều hơn, hắn cũng biết mình quả thực có hơi kích động.

Hắn có chút ngượng ngùng.

Sau khi nghe có đồ ăn ngon liền lập tức ném mọi chuyện ra sau đầu, mặc kệ.

Chỉ cần có ăn, những chuyện khác thế nào cũng được.

“Đồ ăn ngon ở đâu?

Mau nói cho ta biết địa điểm, ta đi ngay!

Yên tâm đi, ta tuyệt đối sẽ không làm phiền ngươi nữa.

Mấy ngày nay ngươi nhất định phải tu luyện thật tốt.

Nếu có chuyện gì xảy ra, lập tức nói cho ta biết.

Mặc dù ta không nhất định có thể chạy đến ngay, nhưng có thể giúp được một vài việc.” Hỏa Liên cố gắng làm cho biểu hiện của mình không quá hào hùng, nói một cách hứng thú, nhưng hắn không thể kiểm soát được.

Cảm xúc luôn dễ dàng bị kích động như vậy.

Dù sao ăn uống là sở thích duy nhất của hắn.

Nếu ngay cả đồ ăn thức uống cũng không có nhiều, vậy thì thật sự quá thê thảm và vô nhân đạo.

Lâm Hiên tự nhiên cũng có thể hiểu được.

Đối với một người như hắn, chỉ cần có đồ ăn, những chuyện khác đều không cần chủ động, huống hồ với thực lực của hắn thì có thể ăn sập cả một con phố.

Không, nhìn Hỏa Liên hiện tại hẳn là đã có chút chừng mực rồi, sẽ không làm những chuyện quá đáng như vậy.

Ít nhất cũng phải đổi thân phận, đổi mặt mũi đi ăn thì mới không bị người khác phát hiện.

Phải biết rằng hiện tại nhân gian cũng khá hỗn loạn, trừ một số nơi không bị ảnh hưởng, tình hình chung thì vẫn khá tốt.

Nhưng sự thật chứng minh, Hỏa Liên quả thực chỉ là một kẻ thiếu sợi dây thần kinh.

Chương 530

Những gì Lâm Hiên có thể làm thì không có nghĩa là hắn cũng có thể.

Vì vậy, sau khi gặp phải một số khó khăn, hắn cũng vội vàng bị đuổi đi.

Mặc dù hiện tại nhân gian đang hỗn loạn, nhưng những nơi cần tốt thì vẫn nguyên vẹn.

Còn về việc sau khi gây họa, tự nhiên hắn cũng sẽ không bị người khác coi là quái vật mà xử lý.

Phải biết rằng trước đó vừa trải qua một cuộc chiến tranh khủng khiếp, bây giờ đột nhiên lại có một kẻ không ra người không ra quỷ ở đó ăn uống điên cuồng, làm sao không khiến người ta sợ hãi cho được?

Tự nhiên hắn cũng sẽ dùng đủ mọi cách để chống lại.

Mặc dù hắn mạnh hơn những người ở đây, nhưng cường long cũng khó áp chế được địa đầu xà.

Không biết vì sao lại xuất hiện một đại lão đến bắt hắn rồi.

Hai người đều đứng yên tại chỗ, nhìn thẳng vào đối phương.

“Ngươi ở đây quấy phá nhân gian, rốt cuộc có ý đồ gì?

Ban đầu ta tưởng chỉ là vô tâm, nhưng hóa ra chuyện này lại có liên quan đến ngươi.

Nếu không phải ta đột nhiên xuất hiện, không biết ngươi rốt cuộc còn muốn làm gì nữa.

Ta chỉ bị giam vài ngày, mà ngươi đã gây ra chuyện này.

Hiện tại nhân gian hỗn loạn như địa ngục.

Loại tình huống này ta vĩnh viễn không muốn thấy.

Dù sao những thứ ta khổ cực duy trì, bây giờ lại bị ngươi làm cho như thế, căn bản ngươi không để ta vào mắt.” Người mặc đạo bào màu xanh xám, đầu đội cao, tay cầm quyền trượng, vẻ mặt nghiêm túc nói.

Bên cạnh hắn là đệ tử của hắn, một trận pháp hùng hậu, nhìn qua thấy một đám đông đen nghịt.

Không ngờ hắn lại có nhiều đệ tử như vậy ở đây, xem ra muốn gây sự.

Hỏa Liên đương nhiên không sợ, dù sao bên cạnh hắn có Cự Long.

Mặc dù khi xảy ra chuyện như vậy, Cự Long cũng không để ý, nhưng dù sao đây cũng là việc của hắn, nếu lại xảy ra chuyện thì cũng khó giải thích.

Cự Long trở tay không kịp, lại bị đẩy đến một nơi khác.

Vừa nhìn đã biết Hỏa Liên lại gây họa rồi.

Thật không biết tên tiểu tử này cả ngày ngoài ăn ra thì có thể làm được gì, chỉ toàn tìm rắc rối.

Mấy ngày trước mọi chuyện vừa mới ổn thỏa, ta định nghỉ ngơi vài ngày, nhưng chớp mắt một cái lại gây ra một đống chuyện.

Rõ ràng biết trong lòng người ta đã đầy rách nát, lại cứ muốn xát thêm muối vào vết thương.

Xem ra những kẻ này cũng là do chuyện trước đó mà từ nơi khác đến.

“Ta nên làm gì đây, sao cứ thích gây sự thế?

Chẳng phải Nữ Oa cũng vì ngươi như vậy mà chán ghét, nên mới thả ngươi ra sao?

Không phải, ta đoán nguyên nhân có thể là như vậy, ngươi bị vứt bỏ, vì ngươi thật sự quá giỏi gây họa.

Khi ở chỗ Nữ Oa ngươi cũng gây không ít họa phải không?

Nên Nữ Oa mới vứt bỏ ngươi ở đây.

Ta thật sự không còn hy vọng gì ở ngươi nữa rồi.

Mặc dù đôi khi ngươi cũng có chút hữu dụng, nhưng có thể nào yên phận một chút mà ăn uống không?

Tại sao không thể thông minh một chút?

Ngươi hồ đồ đến vậy sao?

Rõ ràng biết dễ bị người khác nắm thóp mà cứ thích làm những chuyện hiển nhiên như vậy." Cự Long giống hệt như một người cha, thân thể không thành khẩn mà nói với đứa trẻ.

Cảnh tượng này quả thực khiến người ta có cảm giác như một bức tranh gia đình.

Đến cả mấy vị đạo sĩ kia nhìn nhìn cũng không dám lên tiếng, cứ im lặng nhìn Hỏa Liên bị mắng té tát.

Rõ ràng là chuyện này có lỗi trước, ta vẫn luôn đứng bên cạnh xem.

Chương 531

Hiện tại tất cả đã biến thành một cuộc họp phụ huynh rồi, thậm chí càng cãi càng gay gắt.

Hắn ta không coi ta ra gì sao?

“Sư phụ, chúng ta có cần nhắc nhở hắn không?

Hắn hoàn toàn không để chúng ta vào mắt, ý gì đây?

Chẳng lẽ muốn trốn tránh sao?

Chúng ta căn bản không thể tha cho hắn.

Dù sao những chuyện này, nếu chúng ta trước đó bế quan mà không hề hay biết, có lẽ còn có thể chống đỡ được phần nào.

Nhưng bây giờ loại chuyện này lại bắt được một kẻ rõ ràng là tội đồ gây họa.

Chúng ta nhất định phải hỏi chưởng môn để đưa hắn về.

Nếu hắn không chịu hỏi, chúng ta có thể trói hắn dưới Cửu Thiên Trụ, chịu đựng lôi kiếp để hắn biết cái gì có thể làm, cái gì không thể làm.” Người nói lời này chính là đệ tử thủ tịch của vị đạo sĩ kia.

Trang phục của hắn cũng vô cùng tinh xảo, thể hiện thân phận của một vương công quý tộc của quốc gia, hắn hận Hỏa Liên đến tận xương tủy.

Rõ ràng mấy ngày trước hắn vẫn là một vương công quý tộc cao cao tại thượng.

Chớp mắt một cái, nơi hắn ở đã biến thành một đống tro tàn, điều đó cũng đại diện cho tất cả quyền lực và phú quý mà hắn từng có khi còn sống đều đã không còn gì.

Làm sao có thể làm gì khác được?

Tự nhiên hắn muốn nắm được kẻ chủ mưu cuối cùng, sau đó xé xác thành vạn mảnh mới có thể giải được mối hận trong lòng.

Đệ tử đối mặt với tất cả.

Khó khăn lắm mới bắt được một kẻ có khả năng gây ra chuyện này, tuyệt đối không thể dễ dàng buông tha hắn.

Trong mắt hắn ẩn chứa một cỗ hận ý mãnh liệt, dường như muốn nuốt chửng kẻ trước mặt.

Đạo trưởng tự nhiên cũng hiểu được mối hận dữ dội trong lòng đệ tử.

Hắn không nhịn được mà liếc nhìn một cái, sau đó vỗ mạnh vào thiên linh cái của đệ tử, lạnh giọng mắng: "Mau thu lại hận ý trong mắt ngươi, và cả những toan tính nhỏ trong lòng nữa.

Tuyệt đối không được để bất kỳ thứ gì khác xuất hiện.

Ta sẽ xử lý ổn thỏa mọi chuyện, nên tốt nhất ngươi hãy kiềm chế những suy nghĩ đó lại.

Chuyện đã xảy ra tự nhiên không thể thay đổi được.

Đây là ý trời, dù có biết trước cũng không thể thay đổi.

Vì năng lực của ngươi có thể chống lại thiên quân vạn mã sao?

Hiện tại ngay cả Địa Phủ cũng một mảnh hỗn loạn, ta mấy lần trước đã gặp Hắc Bạch Vô Thường.

Vì vậy, tốt nhất ngươi đừng gây sự cho ta.

Người trước mặt có phải là tội đồ gây họa hay không, ta chưa biết, đừng dễ dàng hành động lỗ mãng.

Đợi vài ngày nữa ta sẽ tự mình đi tìm Hắc Bạch Vô Thường để

tìm hiểu tình hình.

Nhưng hiện tại, người này đã gây ra chuyện như vậy trong thành, tự nhiên cũng cần phải xử lý theo quy tắc của chúng ta." Sau khi giao phó những điều này, hắn liền sai đệ tử đắc lực và có thiên phú nhất của mình trông coi cẩn thận, tuyệt đối không được để hắn gây ra những chuyện khác.

Vốn dĩ những chuyện này đã khiến hắn đau đầu chóng mặt rồi.

Nếu lại gây ra thêm những chuyện khó xử, hắn sẽ không nhịn được mà nhốt hắn lại, và muốn cắt đứt quan hệ thầy trò.

Dù sao hắn cũng không phải nhà từ thiện, chỉ biết gây sự mà không có chút năng lực nào.

Loại người này không được yêu thích, ngay cả một chút nịnh bợ cũng không biết thì làm sao có thể tồn tại trên đời.

Các vương công quý tộc trong thành, theo lý mà nói thì những chuyện này hắn là họ biết rõ nhất.

Thực ra thì ngược lại, họ lại đơn thuần hơn bất kỳ ai, biểu lộ mọi cảm xúc ra mặt.

Đặc biệt là sau khi trải qua chuyện này, cả người đều trở nên vô cùng u ám, khiến người khác không khỏi lùi bước.

Chính vì vậy, bên cạnh vị đệ tử này hầu như không có bạn thân.

Sau khi xảy ra chuyện này, cũng không ai nói cho hắn biết ngay lập tức, ngược lại còn ở trong phòng hắn mà hả hê.

Chương 532

Phải biết rằng cũng có những người khác không phục hắn, vì trước đây hắn dựa vào thân phận mà tác oai tác quái ở đó.

Hắn không có một chút nhân duyên tốt nào, cũng không biết tìm vài thủ hạ tâm phúc, dùng tiền bạc hoặc những thứ vật chất khác để mua chuộc cũng được.

Nhưng hắn lại không thèm làm như vậy, đến nỗi trong cả đạo quán, hắn là người bị cô lập nhất, cũng là người kiêu ngạo nhất.

Thật không biết tính cách như vậy thì làm sao mà may mắn được.

Còn về gia đình hắn, tự nhiên cũng đều đã chết hết trong trận chiến đó.

Vì vậy, hiện tại gia tộc chỉ còn lại một mình hắn.

May mắn thay, gia tộc hắn trước đây có kinh doanh một số sản nghiệp, tất cả đều đang được kiểm soát ở nơi khác.

Vì vậy, ngay cả sau khi người trong nhà đã chết, vẫn có một số chi nhánh ở các cửa hàng tại nhiều nơi duy trì hoạt động.

Hiện tại hắn là người thừa kế trực tiếp, những thứ đó tự nhiên cũng thuộc về hắn.

Nhưng hắn lại vì một lòng muốn tu luyện, hoàn toàn không quen thuộc với những chuyện đó.

Sau khi trải qua chuyện này, có khả năng sẽ bị những huynh đệ tỷ muội kia chia cắt tài sản thuộc về hắn.

Hỏa Liên cũng biết mình đã sơ suất, nhưng chuyện này không thể hoàn toàn trách hắn.

Dù sao ánh mắt của những người kia thực sự quá quỷ dị, nên hắn mới không nhịn được mà đối phó như vậy.

Nhưng chuyện đã xảy ra, tự nhiên cũng phải giải quyết cho tốt.

Ta thấy người trước mặt dường như muốn hiểu lầm.

Dù sao những gì ta đã làm chỉ có một chuyện, những việc khác căn bản không phải ta làm.

Nhìn bộ dạng hắn dường như không coi là gì, coi trận đại chiến đó là do ta gây ra.

Thế nên những người này không có đầu óc.

Một trận đại chiến khủng khiếp như vậy, một người có thể làm được sao?

Hắn ta cũng quá xem trọng ta rồi.

"Một người làm một người chịu.

Ta thừa nhận là ta không cẩn thận để lộ thân phận, ăn quá nhiều đồ trong quán.

Nhưng tương ứng ta cũng đã trả số tiền tương đương.

Dựa vào đâu mà ngươi muốn truy cứu trách nhiệm ta, với thân phận của ngươi, thật là buồn cười.

Ta không trả tiền sao?

Thế nào, không có những điều này, ta nói, chỉ là ăn nhiều một chút thôi.

Nếu không làm được nhiều như vậy, thì hoàn toàn có thể nói với ta, ta đổi sang chỗ khác.

Làm lớn chuyện như vậy, ngươi nghĩ có lợi gì cho ngươi sao?" Hỏa Liên bĩu môi, mắt trợn tròn tức giận.

Phải biết rằng chuyện này không đơn giản như vậy, hoàn toàn là do hắn không vừa mắt với mình, cũng không biết hắn rốt cuộc là thân phận gì.

Hắn vậy mà có thể nhìn thấu chân thân của ta, và chỉ ra.

Không sai một chút nào.

Nhưng hắn không phải là những kẻ yêu quái tầm thường đó, hắn là tọa kỵ của Nữ Oa, là thứ có thân phận quý giá nhất trên thế gian này.

Hắn không phải là những yêu tinh tùy tiện trong miệng hắn nói, tự nhiên sẽ không nói ra.

"Nhưng vì vậy mà đã gây tai họa cho những người khác trong cửa hàng đó.

Bởi vì vừa rồi ngươi và những hành động của ngươi đã khiến mọi người kinh hãi đến mức không thể tự sinh hoạt được.

Tất cả đều phải chịu trách nhiệm chứ?

Dù sao cũng có đạo lý của nó.

Nếu không xử lý tốt chuyện này, thì đối với con đường tu hành sau này của ngươi chắc chắn cũng sẽ có trở ngại, thậm chí sẽ vì chuyện này mà tạo ra nhân quả, cản trở bước chân trưởng thành của ngươi.

Loại chuyện này ta cũng không hy vọng xảy ra.

Chương 533

Vì vậy, ta chỉ đơn giản nhắc nhở, hy vọng ngươi có thể chú ý." Đạo sĩ kỳ thực cũng lanh mồm lanh miệng đến thế.

Không, hắn là vậy.

Quả thực, chỉ cần tìm hiểu đơn giản về chuyện vừa rồi là biết, những người đó chỉ bị một chút kinh hãi đơn giản, không có chuyện gì khác.

Nhưng vì đệ tử bên cạnh hắn thực sự quá kích động, bởi vì những chuyện xảy ra trong đế đô mấy ngày trước đó, nên hắn cũng ôm lòng oán hận yêu quái, trực tiếp chém giết chúng tại chỗ.

Ngay cả khi những yêu quái đó không làm gì sai, đối với điều này hắn cũng chỉ nhắm một mắt mở một mắt.

Chỉ là lần này hắn gặp phải một kẻ khó nhằn.

Không có người tu tiên nào giúp hắn xem xét, lúc đó hắn không thể nhìn thấu.

Thực lực của người đó chắc chắn cũng ở trên hắn.

Tuyệt đối không thể gây thù chuốc oán với loại người này.

Có thể giải quyết hòa bình là tốt nhất, nếu không lại trở thành kẻ thù, chỉ sợ sẽ hủy hoại con đường tu đạo của hắn.

Đối với vị đệ tử dưới trướng đó, trong lòng hắn luôn có chút không hài lòng.

Nhưng đồng thời hắn cũng là người hiểu ý hắn nhất trong số đó.

Mặc dù không giỏi biểu đạt, tính tình có chút tệ, nhưng luôn có thể làm được những chuyện mà người khác không thể.

Lần này cũng vì hắn mà thoát được một kiếp, vì vậy đối với những chuyện đã xảy ra, trong lòng hắn cũng mang theo một chút tiếc nuối.

Dù sao cũng đã ở chung lâu như vậy, lòng bàn tay mu bàn tay đều là thịt, hắn cũng không nỡ trách mắng.

Huống hồ chủ gia trong đế đô đã sụp đổ, nhưng vẫn còn phân gia và các sản nghiệp rải rác ở khắp nơi, sắp có thể đông sơn tái khởi rồi.

Trước đó, tuyệt đối không thể để hắn cảm thấy bất kỳ sự bất công nào.

"Ngươi nhìn xem trận thế hiện tại đi.

Ngươi bảo ta chú ý, muốn bắt ta về, lại bày ra nhiều người như vậy ở đây.

Ngươi nghĩ ta một mình là dễ bắt nạt sao?

Đùa à, vừa rồi ngươi đâu có như vậy, chớp mắt đã đổi sắc mặt rồi.

Không phải vì không đánh lại ta, nên mới ra cái bộ dạng này sao?

Cũng đừng có nói những lời lẽ hoa mỹ làm gì, dù sao ta cũng nhìn thấu ngươi rồi.

Hôm nay dừng ở đây thôi, ta đã tốt bụng mới tha cho ngươi.

Nếu là người khác, sớm đã trở thành bại tướng dưới tay ta rồi!" Hỏa Liên vừa nhìn đã biết hắn là loại người mềm nắn rắn buông.

Trước khi Lâm Hiên xuất hiện, hắn đâu có như vậy.

May mà hắn thông minh, ngay từ khi bị vây khốn, hắn đã gửi tin tức cho Lâm Hiên để nhờ giúp đỡ.

Không ngờ hắn lại nhanh đến vậy, lại còn dẫn theo cả Cự Long.

Có Cự Long ở đây, mọi chuyện của hắn sớm đã vạn vô nhất thất, càng không sợ kẻ trước mặt giở trò gì, có thể dễ dàng đánh bại hắn.

Đạo sĩ sửng sốt.

Hỏa Liên không hề nể mặt, trực tiếp nói thẳng mọi chuyện.

Hắn biết rằng dù sao thì danh tiếng của mình cũng vang danh bên ngoài giới tu tiên, cũng có không ít người mộ danh muốn gia nhập.

Trừ phi có thiên phú, nếu không tuyệt đối sẽ không nhận.

Nhưng kẻ trước mặt này một chút thể diện cũng không cho, trực tiếp khiến mọi chuyện trở nên khó xử như vậy.

Vừa rồi không nên để hắn có cơ hội gửi tin tức.

Hiện tại cưỡi hổ khó xuống, mắng không được mà không mắng cũng không được, khẩu khí nuốt không trôi tự nhiên sẽ không dễ dàng giải quyết.

Vốn định nói lời hay, có lẽ có thể giải quyết được vài chuyện.

Nhưng xem ra hiện tại hoàn toàn không có cách nào như vậy tồn tại.

Nếu đã như vậy, thì đừng trách ta không có ý tốt.

Chương 534

“Vậy theo cách của ngươi, mọi chuyện đều do ta làm.

Nếu không gây ra động tĩnh lớn như vậy, ta cũng sẽ không nhanh chóng chạy đến đây.

Chỉ là vừa khéo gặp phải, tự nhiên phải quản một chút.

Dù sao sư môn của ta từ trước đến nay đều nhiệt tâm, thích sự thanh tịnh, lấy việc phục vụ nhân dân làm tiền đề, cũng có thể nhân đó mà củng cố đạo tâm.

Hiện tại lại bị kẻ này biến thành bộ dạng này, khẩu khí này ta làm sao nuốt trôi được!” Đạo sĩ nhíu mày trợn mắt, lạnh giọng bức vấn.

Mấy kẻ muốn đánh, người đông thế mạnh, chẳng lẽ sẽ sợ vài người sao?

Vốn định cho hắn một đường sống, không ngờ lại không biết điều, trực tiếp làm mất mặt ta, vậy thì đừng trách ta.

Hắn đã ra ngoài lăn lộn lâu như vậy, có lẽ ngay cả chút đạo lý này cũng không biết.

Phàm là mọi chuyện đều phải giữ lại một đường lui, ta tin rằng hắn hiểu rõ.

Nhưng khi làm chuyện lâu như vậy, không cho ta một chút đường lui nào, nếu hôm nay ta bỏ qua cho hắn, thì sau này uy tín của ta sẽ ra sao?

Ai còn dám nhờ ta giúp đỡ?

Như vậy chẳng phải ta sẽ mất đi không ít thu nhập sao?

Nếu có thể nhân cơ hội này dạy cho hắn một bài học tử tế, cũng

có thể thu hút sự chú ý của mọi người đối với sư môn, từ đó chiêu mộ thêm nhiều học sinh ưu tú hơn, mở rộng sư môn, tăng cường thực lực.

Nhân đó mà giành được danh vọng và sự thăng tiến.

Chưa chắc hắn đã có thể trở thành đệ nhất nhân thế gian.

Mấy người như vậy cũng chẳng có ích lợi gì.

Trở thành tiểu nhị của quán, đối với hắn đã là sự nhân từ lớn nhất rồi.

Dù sao sống trên đời cũng có ích lợi gì chứ?

Ai có thể phủ nhận được những điều khác nữa?

Hắn nghĩ thật hay ho, chỉ là không biết Lâm Hiên mấy người kia có đồng ý không.

Nhìn bên kia người đông hơn một chút, khó đối phó hơn.

Nhưng cũng chưa chắc.

Dù sao, ở đây tài năng mới là cao nhất, đông người cũng chẳng ích gì, một kiếm là xong.

Mấy người bọn họ: một là Cự Long thượng cổ còn sống sót, một là Hỏa Liên tọa hạ của Nữ Oa, và một kẻ khác lại là con cưng của trời, tu luyện để trở thành đệ nhất nhân đột phá thế gian.

Giả sử cho hắn thêm một chút thời gian nữa, hắn sẽ nhanh chóng có thể dẫm nát thế giới này dưới chân, coi thường mọi quy tắc.

Hắn phú quý đến mức cực kỳ khủng khiếp, vậy mà dám trêu chọc, chẳng phải tự mình dâng đầu vào miệng dao sao?

Không khó xử, dù sao thì sư muội có thực lực như vậy cũng không phải là ít.

Người duy nhất có thể ra ngoài là đệ tử thiên phú dị bẩm mà hắn đã thu nhận.

Có một vị vương công quý tộc nhân đó mà làm rạng danh môn phái.

Hiện tại toàn bộ sư môn xuống núi cũng chỉ có mấy người.

Vị đạo sĩ cầm đầu trong số đó, mặc dù đã tu luyện mấy trăm năm, thiên phú như vậy, ở nhân gian là thượng đẳng.

Nhưng trong mắt Lâm Hiên, hắn chẳng khác gì con kiến, chậm chạp tùy tiện như vậy, có thể dễ dàng nghiền nát hắn.

Hắn có thực lực gì mà dám kêu ngạo?

E rằng hắn không biết tự lượng sức mình.

Không khó xử, dù sao hắn cũng chỉ là ếch ngồi đáy giếng, từ trước đến nay chưa từng thấy ai có pháp lực cao cường hơn, ngay cả Đế Tân cũng không đánh lại.

Càng đừng nói đến những kẻ tu luyện thành tiên, ngay cả mấy người bọn hắn cũng có thể dẫm dưới chân, huống hồ mấy tên đạo sĩ con còn chưa mọc đủ lông.

Quả thực là múa rìu qua mắt thợ, không biết tự lượng sức mình.

"Theo như vậy, thì chuyện hôm nay ngài không cần tỏ ra thiện lương mà muốn nói chuyện phải trái với ta.

Đạo lý ta không hiểu, nhưng ta chỉ hiểu một chân lý: động thủ còn hơn động miệng.

Chương 535

Xin lỗi, ta không có thời gian đó.

Hoặc là ngài không phục thì chúng ta đánh một trận, hoặc là ngài xin lỗi ta, chuyện hôm nay coi như xong.

Bằng không, lát nữa sẽ có hậu quả, đừng trách ta không nương tay.

Thật sự nghĩ ta là gì mà dám ngang ngược trên đầu ta?

Khi lão tử sinh ra thì ngươi còn không biết ở đâu nữa là, ngay cả luân hồi cũng chưa có phải không?

Dám mỉa mai ta là một đạo sĩ nhỏ tu luyện mấy trăm năm sao?

Ngươi có bản lĩnh đấy!" Hỏa Liên lạnh lùng mỉa mai vài câu, nhìn bộ dạng đạo sĩ như nhìn một con khỉ trong gánh xiếc.

Trong đây tùy tiện một người cũng có thể quét sạch toàn bộ bọn chúng xuống đất.

Vậy mà hắn ta lại có dũng khí nói đạo lý với ta, muốn dùng đạo đức để trói buộc ta nhằm thu hút sự chú ý của mọi người, sau đó lại nâng cao ta lên rồi đạp xuống sao?

Nói những lời hoa mỹ như vậy, ngay cả đám người trên trời kia cũng không sánh bằng.

Quả nhiên đều là một lũ lão già thành tinh, nếu không cũng không sống lâu như vậy.

Mấy trăm năm đối với loài người thì quả thực rất dài.

Nhưng đối với người tu tiên, đó chỉ là chớp mắt mà thôi.

Dù sao cũng có một số người tu luyện đến cảnh giới đó rồi không

thể tiến lên được nữa, thọ mệnh của họ cũng kết thúc ở đó.

Cả đời cầu đạo, cái gọi là Đại Đạo cuối cùng lại tan biến.

Huống hồ điều kiện bất bình đẳng như vậy mà cũng có ý tốt đưa ra sao?

Đạo sĩ cầm đầu bị tức đến râu tóc dựng đứng, liền sai đệ tử phía sau bày ra một phương trận, cực kỳ nghiêm túc nói: "Nếu đã như vậy, thì đừng trách ta ra tay ác độc.

Dù sao cũng để ngươi xem thử sự lợi hại của chúng ta.

Hôm nay chúng ta nhất định phải dạy cho ngươi một bài học tử tế.

Từ xưa đến nay đều là cường giả vi tôn.

Kẻ nào sùng bái vương giả mà lại thiên vị kẻ bại, thì cái chết của hắn cũng là do tự mình chuốc lấy.

Ta chỉ là thay trời hành đạo.

Mọi người không cần hoảng sợ, có thể nâng cao thực lực của mình, sao lại không làm chứ!" Lâm Hiên ở bên cạnh vỗ vỗ tay, cười nói: "Diễn kịch hay thật đấy.

Không đi đoàn tạp kỹ sao?

Chưa chắc không thể trở thành người sáng lập đoàn tạp kỹ số một thiên hạ đâu.

Số tiền kiếm được ở đó không ít đâu, có khi còn tốt hơn cả việc ngài ngày ngày tu luyện ở đó nữa.

Thật sự mà nói, nếu ngài thật sự đi sáng tạo cái đó, ta tuyệt đối sẽ là người đầu tiên đến ủng hộ.

Dù sao ngài diễn thật sự quá hay, ta không nhận ra, thật sự quá khiến người ta bội phục!

Một lời nói ra không chút sơ hở, gạt bỏ trách nhiệm trên người, lại còn đường hoàng đưa ra lý do để đối phó với ta.

Ngay cả khi ta có chuyện gì cũng không liên quan đến ngài.

Ngay cả khi thất bại, cũng là do ta dùng kế nhỏ hoặc do phía sau...

Vừa rồi không phải như vậy sao?" Nhìn vẻ mặt đầy chính nghĩa của đạo sĩ, khiến người ta không khỏi vỗ tay khen ngợi.

Rõ ràng tất cả mọi chuyện đều do hắn gây ra, muốn đánh nhau cũng muốn trói buộc bằng đạo đức, cũng muốn chứng minh cho mình, cũng muốn vì sư môn mà dương danh lập vạn.

Kết quả là một câu nói đã gạt bỏ sạch sẽ mọi chuyện, cứ như thể có ý đồ gì đó ở đó vậy.

Thật nực cười, nếu không nhìn ra được, e rằng thật sự sẽ bị lừa trong bóng tối.

Thật lòng không hiểu sao loại người này lại có thể trở thành thủ tịch sư phụ trong Tọa Thạch Môn, xưng huynh gọi đệ với nhiều người như vậy, chẳng lẽ không sợ làm hỏng đệ tử sao?

Mắt của những người đó thật sự mù rồi.

Xem ra có cần phải quyên góp chút tiền, xây thêm vài y quán, để chữa trị bệnh mắt cho họ.

Bệnh mắt thật sự quá đáng sợ rồi.

Chương 536

Lâm Hiên với vẻ mặt như đang thay tất cả mọi người mà bày tỏ, ở đó nói những lời châm chọc nhất.

Không còn cách nào khác, da mặt của những người này thật sự quá dày, khiến ta không nhịn được mà đôi co vài câu.

“Tiểu nhân kia chớ có nói lời cuồng ngôn!

Rõ ràng ngươi là kẻ gây ra chuyện, khiến vị chủ quán kia bị kinh hãi, ta chỉ là đứng ra bênh vực, lại bị ngươi nói là có dụng tâm, tâm tư bất chính.

Nếu tâm tư ta bất chính, thì làm sao có thể tu chính đạo được?

Thật hoang đường!

Mọi người đừng tin lời hắn, loại người này vừa nhìn đã thấy tâm địa bất chính, nên mới đứng cùng một lũ không ra gì.

Nhưng đợi ta tiêu diệt hắn, mọi người sẽ được yên ổn, từ nay về sau sẽ không còn ai quấy rầy nữa.

Phải tin tưởng năng lực của ta, trước đây ta vẫn luôn hộ quốc, chỉ là mấy ngày đó ta vừa vặn bế quan, tin tức không truyền đến chỗ ta, nên viện trợ không kịp thời.

Bây giờ ta nhất định sẽ giúp chấn chỉnh lại đế đô, khôi phục lại sự phồn vinh như trước!” Sau khi đạo sĩ nói xong, những người đang lén lút xem ở bên cạnh đều sôi máu, nhao nhao đồng thanh: “Hay lắm!

Chúng ta tin lời đạo trưởng!

Bởi vì có những kẻ này mà chúng ta mới ra nông nỗi này, nếu không thì hôm nay đã không xảy ra chuyện gì, chúng ta vốn dĩ nên

sống bình yên ở đây.

Đồ vớ vẩn, tất cả đều là giả dối!

Yêu quái tà đạo tu luyện, gây hại nhân gian!" Một số khác thì không tin lời đạo trưởng, nói: "Tiêu diệt tất cả chúng đi, chúng ta sẽ được yên tĩnh, yên nghỉ dưới cơn thịnh nộ của trời cao!

Có như vậy mới có thể khôi phục lại cuộc sống phồn vinh như trước.

Tất cả là do mấy chuyện gần đây ở đây mới biến thành bộ dạng này, dân chúng lầm than, ngay cả đế quân cũng suýt bị hại chết!" "Đúng vậy, nếu không phải vì hắn, lão già nhà tôi cũng sẽ không chết như vậy, trở thành một đống tro tàn.

Các cửa hàng trong thành cũng đều bị hủy hoại sạch sẽ.

Đó là tài sản cả đời của tôi, vốn định để lại cho cháu trai, kết quả chớp mắt đã hóa thành tro bụi rồi, làm sao có thể chịu đựng được chứ?

Nửa đời tiền bạc đều không còn gì, làm sao chúng ta sống tiếp đây?

Hiện tại trong nhà chỉ còn lại hai ông bà già, một phụ nữ và một đứa trẻ, ngày ngày phải gặm rễ cỏ, có đáng thương không chứ!" Một bà lão mặc áo vải rách rưới, nước mắt giàn giụa, đau khổ nói.

Mấy người kia cũng đã nghe những gì xảy ra ở đó, đều nhao nhao ở đó gào thét, cảm xúc nhất thời đạt đến cao trào.

Cự Long lãnh đạm nhìn một màn kịch náo loạn, chỉ có thể nói sự việc không như ý muốn.

Những gì nên xảy ra sẽ xảy ra.

Hắn đã thành công bắt được tên ma đầu gây chuyện năm xưa,

nhưng cũng không thể ngăn cản tâm trạng muốn gây sự của kẻ nuôi ý đồ bất chính kia.

Ngăn được một kẻ cũng không ngăn được kẻ thứ hai.

Những gì nên xảy ra sẽ xảy ra, trời cao đã an bài như vậy.

Khi những chuyện này xảy ra trước đây, trong lòng ta không có cảm giác gì lớn.

Nhưng hiện tại, khi loại tình huống này dần dần diễn ra, trong lòng ta lại có chút trở tay không kịp.

Nhưng chuyện này khiến ta đổ mồ hôi lạnh, những người này trong lòng cũng đặc biệt bốc hỏa.

Chuyện này thực sự khiến ta đặc biệt tức giận.

Trong mắt ta, đây vốn dĩ là một điều vô cùng đáng sợ.

Nếu lúc đó không có cách nào thay đổi được những điều này, thực ra cũng có thể xảy ra một số bất ngờ.

Những người này đều phải chú ý nhiều hơn.

Những người này cũng hy vọng có thể cùng những người khác đối phó mọi việc một cách đàng hoàng, thực tế.

Điều đó vốn dĩ rất hữu ích.

Nếu những người này có thể cùng những người khác đối phó các vấn đề một cách đàng hoàng, thực tế, thì lúc đó sẽ không xảy ra tai họa.

Những người này cũng nên đối phó mọi việc một cách hợp lý.

Phương pháp ứng dụng như vậy vốn dĩ vô cùng có giá trị.

Những người này cũng nên cùng những người khác làm việc một cách đàng hoàng, thực tế.

Chương 537

Điều đó vốn dĩ rất hữu ích.

Chỉ cần cùng những người này làm việc một cách đàng hoàng, thực tế, lúc đó sẽ không xuất hiện vấn đề gì.

Những người này đều nên làm mọi việc cho tốt.

Những người này cũng hy vọng có thể nắm vững một số vấn đề và hàm ý trong đó hết mức có thể.

Thực sự, những người này không hy vọng lúc đó sẽ xảy ra bất ngờ gì.

Những người này cũng hy vọng có thể cùng những người khác chăm chỉ làm việc.

Điều đó đặc biệt hữu ích.

Chỉ cần những người này kinh doanh lẫn nhau, làm hài lòng lẫn nhau, lúc đó sẽ không xảy ra vấn đề gì.

Những người này ngược lại có thể đối mặt với mọi việc tốt hơn.

Điều đó vô cùng hiệu quả.

Chỉ cần những người này có thể hành động hiệu quả, thực ra mọi chuyện cũng sẽ thuận lợi tiến hành.

Công sức cũng sẽ không uổng phí.

Những người này cũng có một loại bản lĩnh.

Những người này làm việc cũng sẽ dễ dàng hơn, cũng sẽ không tốn công vô ích.

Những người này ai nấy đều rất thông minh, có thể để mình làm

công không sao?

Những người này không phải là kẻ ngốc, không thể để mình làm việc không công, không có bất kỳ lợi ích nào.

Những người này cũng hiểu rõ những điều này.

Nếu đã như vậy, thì tự nhiên phải đi làm việc cho mình.

"Rất có lý, ta cũng đã hiểu rồi." Lâm Hiên cảm thấy, Thiên Đạo hẳn là cũng không có những người này sẽ nảy sinh loại tâm lý này.

Vốn dĩ tưởng có thể nắm mọi thứ trong tay, nhưng hôm nay lại có một số thứ thoát khỏi sự khống chế, chỉ là một cái.

Nhưng lại là một đám người, bởi vì trước đây đã làm như vậy, bồi dưỡng một người nguy hiểm như vậy, nên mới có kết quả như ngày hôm nay.

Lâm Hiên gật đầu, cảm nhận được trên người mình gần đây có một số dị động.

Xem ra sắp đột phá nữa rồi.

Sau khi trải qua những chuyện này, hắn lại có thể đột phá cảm ngộ một lần nữa.

Quả nhiên chỉ có thực chiến mới có thể giúp hắn trưởng thành nhanh hơn, việc ngu muội ngồi thiền tu luyện cả ngày chưa chắc đã mang lại lợi ích lớn hơn cho hắn.

Hiện tại hắn cứ cắm đầu khổ luyện, ngày qua ngày, năm qua năm, đều ở đó tu luyện, nhưng lại chẳng có chút tiến bộ nào.

Bởi vì loại người này quá cố chấp, rõ ràng biết phương thức này không phù hợp, nhưng lại không chịu từ bỏ, thuộc loại không đâm đầu vào tường không quay lại.

Nhưng có một số người sau khi đâm đầu vào tường sẽ quay lại,

bởi vì họ biết rằng nếu cứ tiếp tục như vậy, cũng chỉ là những hành động vô nghĩa, chỉ có tìm phương pháp phù hợp hơn mới có lợi cho sự trưởng thành của họ.

Nhưng có một số người không muốn tin sự thật này, ngược lại cứ ở đó nỗ lực mãi, nhưng cuối cùng lại không có chút kết quả nào.

Loại người này trời không thương tiếc, cứ mãi đi vào ngõ cụt.

Vì vậy, trong khi oán hận lại không chịu tự kiểm điểm, rốt cuộc vì sao lại xuất hiện tình huống này.

Nhưng những người khác thì không giống vậy, họ biết lỗi sai của mình rốt cuộc nằm ở đâu.

Ngay cả khi không biết, bên cạnh nhất định sẽ có người khác chỉ ra, nên mới trưởng thành nhanh hơn.

Loại người này thường được người khác gọi là thiên tài.

Nhưng thực ra chỉ có họ mới biết, bất kỳ gian khổ và đau đớn nào đã phải chịu đựng sau lưng, cũng chỉ có họ mới cảm nhận được.

Người khác hiện tại nhìn thấy họ rạng rỡ, nhưng vĩnh viễn không biết họ đã nỗ lực bao nhiêu, vất vả bao nhiêu sau lưng.

Ở đó họ bị ghen tị nhưng vĩnh viễn không chịu thử.

“Ta cảm thấy cảnh giới có chút lung lay.

E rằng những chuyện ta đã gặp mấy ngày nay mới khiến tâm cảnh của ta càng thêm ổn định và kiên định.

Chương 538

Có lẽ ta sẽ đi tìm một nơi yên tĩnh, không có người khác ở đó để an ổn độ kiếp.

Ngươi không cần đi theo ta, ta muốn một mình.

Chỉ có như vậy mới có thể rèn luyện ra một ý chí kiên cường và lợi hại hơn.

Nếu lúc nào cũng có người ở phía sau bảo vệ ta, thì ta cũng sẽ nhanh chóng trở nên giống những người khác." Lâm Hiên hy vọng hắn cũng sẽ tốt, yên tâm.

Hắn cũng cần phải trưởng thành thật tốt, và kiên nhẫn hơn.

Tất cả đều là một người, thu hoạch một lần gian khổ.

Một thời gian ngắn có thể lần sau sẽ ổn thỏa hơn.

Sau này trong đó không có cách nào nên trải qua những nguy hiểm đó, thông qua những phương thức đó.

Vì vậy, nhất định phải thử chuyên tâm rèn luyện.

Tốt hơn nữa, sau những chuyện hôm nay, sẽ có một phương thức phù hợp hơn để thử.

Khi ở bên cạnh, hắn là một gánh nặng, căn bản không thể giúp được.

Thậm chí có khả năng sẽ giành lấy những thứ vốn thuộc về hắn.

Vì vậy, khi không có hắn ở bên cạnh, hắn hy vọng có thể lĩnh ngộ được nhiều thứ quan trọng hơn, có thể đạt được nhiều thứ lâu hơn.

Sẽ không cướp đoạt.

Đôi khi nghe có vẻ thiên vị như vậy.

Là người được dày công bồi dưỡng, tất nhiên phải có những thứ tốt nhất.

Bởi vì những chuyện như vậy cũng đã xảy ra, hắn sớm đã nhìn ra.

Nên mới có khát vọng mạnh mẽ như vậy, muốn đột phá thế gian này, đột phá sự khống chế của Thiên Đạo, từ đó khiến tất cả mọi người đều được đối xử công bằng hơn.

Lâm Hiên không muốn những người bên cạnh mình vì sai lầm mà bỏ lỡ cơ hội vốn thuộc về họ.

Vốn dĩ trời cao đã an bài sẵn, nhưng vì nghe nói kẻ đó quá thiên vị, nên mới dẫn đến vận mệnh của hắn đã thay đổi.

Lâm Hiên sớm đã biết đạo lý này.

Những người ôn thuận bên cạnh và những người đối đầu với hắn vĩnh viễn đều không có kết cục tốt đẹp.

Sự thiên vị đó quá trắng trợn, nhìn không đáng sợ như vậy, căn bản không thể chấp nhận được.

Cự Long tự nhiên cũng biết Lâm Hiên đang lo lắng điều gì.

Ở chung với hắn lâu như vậy, hắn cũng có thể hiểu được những hiện tượng kỳ lạ xung quanh.

Có lẽ tất cả mọi chuyện đều không phải trùng hợp như vậy, mà là đã được sắp đặt tỉ mỉ.

E rằng hắn cũng không muốn chấp nhận tất cả những điều đó.

Ban đầu khi Nữ Oa còn ở đó, Thiên Đạo có lẽ sẽ thu liễm hơn một chút, không dám làm những động tác lớn như vậy.

Dù sao Nữ Oa là sự tồn tại có thể uy hiếp Thiên Đạo nhất.

Nhưng hiện tại Nữ Oa mất tích, đối với Thiên Đạo thì uy hiếp lớn nhất cũng không còn.

Nên Thiên Đạo mới vô pháp vô thiên như vậy, nuôi dưỡng nhân tài của mình, cảm thụ loại khoái lạc đó.

Nhưng không biết, vì những hành động ích kỷ này để thỏa mãn bản thân, đã khiến nhiều người khác mất đi một cơ hội quý giá.

Đáng lẽ tất cả mọi người đều được trao cơ hội công bằng, nhưng vì một số hành động của Thiên Đạo mà họ đã bỏ lỡ cơ hội đó.

"Nếu đã có cách đó, vậy ta cũng tương đối yên tâm.

Về phần ngươi, không cần lo lắng.

Mấy ngày nay ta sẽ chăm sóc Hỏa Liên thật tốt.

Trước khi ngươi quay về thành công, ta tuyệt đối sẽ không lơ là cảnh giác.

Hiện tại thì chắc không có ai có thể uy hiếp ngươi.

Ngươi là người chiến thắng lớn nhất ở đây.

Chương 539

Hiện tại chuyện quan trọng nhất là đột phá.

Ta tin ngươi sẽ thành công.” Cự Long nhìn Lâm Hiên với ánh mắt kiên định.

Từ khi bắt đầu nhìn hắn, mặc dù có chút nghi ngờ, nhưng khí chất trên người hắn tuyệt đối không lừa người.

Đó không phải là thứ mà một người bình thường có thể sở hữu, nên đi theo hắn tuyệt đối không có vấn đề gì.

Nhưng trong tình huống tiếp theo, hắn phát hiện mọi chuyện căn bản không phải như vậy.

Không phải là ở bên cạnh hắn, ai cũng không thể xuất hiện người thứ hai xuất sắc sao?

Vì trước đây rõ ràng hắn có thể dễ dàng giúp giải quyết bất kỳ chuyện gì, nhưng lại luôn không ra tay vào những thời điểm quan trọng.

Điều này hắn là có liên quan đến sức mạnh của người bên cạnh hắn.

Ngay từ khi Nữ Oa mất tích, các đại năng phương khác đều ngã xuống, đáng lẽ sẽ lại sản sinh ra một nhóm hậu nhân.

Nhưng hiện tại, ngoài những người may mắn lén lút còn sót lại, những huyết mạch, thiên phú, năng lực và truyền thừa kinh diễm thời thượng cổ kia lại không hề có ai, càng đừng nói là tìm được.

Cứ như thể sự tồn tại của chúng hoàn toàn bị người ta xóa bỏ vậy, không một ai biết đến.

Nếu tất cả không phải là một âm mưu, thì hắn cũng sẽ không tin.

Chỉ là kẻ đó thực sự quá thần bí, hắn cũng không tìm ra được.

Rốt cuộc có tồn tại nào như vậy, có thể xóa bỏ toàn bộ dấu vết của những người đó, tạo ra một hoàn cảnh suy tàn như thế này?

Quả thực là khác xa một trời một vực so với trước đại chiến.

Tình huống hiện tại không bằng thời kỳ đại chiến đó.

Mặc dù các đại năng đều ngã xuống, nhưng những huyết mạch và năng lực còn sót lại, cùng với những người có thiên phú xuất chúng lúc đó, mặc dù tuổi còn nhỏ, nhưng giả sử cho họ một cơ hội thì tuyệt đối cũng có thể tỏa sáng như trong thần thoại.

Không giống như tình huống hiện tại, chỉ có vài kẻ có thể chất tạp nham, ở đó kiêu ngạo phóng túng, tự cho mình là thiên hạ vô địch, quả thực khiến người ta không đành lòng nhìn thẳng.

Những người này dùng đan dược tốt nhất để rèn luyện ra thể chất và thiên phú thượng đẳng, nhưng cũng không cách nào vận dụng được.

Giống như không cần tiền vậy.

Loại đồ vật này được sản xuất hàng loạt, thậm chí còn lấy số lượng nhiều làm tự hào.

Lâm Hiên không chào hỏi ai, liền lẳng lặng một mình đến vùng đất cực hàn.

Thời tiết ở đó phức tạp nhất, hoàn cảnh cũng khắc nghiệt nhất, linh khí cũng khan hiếm nhất.

Ở nơi như vậy độ kiếp chẳng khác nào tự tìm cái chết.

Nhưng cũng chính vì hoàn cảnh gian khổ như vậy mới có thể rèn đúc ra thể xác kiên cố hơn, thiên phú cường hãn hơn.

Những người ban đầu gây sự ở đó cũng đều bị Cự Long thu thập một trận, không dám ra oai tác quái nữa.

Hỏa Liên chạy đông chạy tây đi chơi.

Dù sao hắn cũng biết Lâm Hiên có việc cần làm, không thể đi quấy rầy, chỉ có thể tự tìm một số việc để dạo chơi một chút.

Dù sao cũng lâu rồi hắn không ra ngoài chơi.

Hắn vẫn luôn tu luyện trong cung điện Nữ Oa, rất khó khăn mới có thể ra ngoài một lần.

Chưa chắc đã có thể tìm được tin tức của Nữ Oa, sau đó tìm lại nàng.

Từ đó, hắn có lý do để tích cực hưng phấn đi du lịch, du ngoạn.

Thực ra là đi ăn chơi, nơi nào có mỹ thực, nơi nào có... cuộc sống thật là tiêu sái.

Cự Long cảm thấy Hỏa Liên không gây họa là may mắn rồi.

Lời lẩm bẩm bên tai hắn không sai chút nào.

Huống hồ muội muội của hắn hiện đang được nuôi dưỡng trong đèn hồn, nhìn hình dạng kia ngày càng ngưng kết.

Sắp có thể sống lại rồi.

Lúc đó cần tìm thân thể của nàng, sau đó đưa nàng trở lại.

Chương 540

Mặc dù chỉ là hồn phách kết hợp với một con ma, nhưng không thể bị diệt, bởi vì không có linh hồn tồn tại, nên vẫn luôn được bảo tồn ở một nơi nào đó.

Ừm, nơi đó ta vẫn luôn biết.

Là ngọn núi nơi gia tộc ta từng ở.

Ta phải đến đó mang chân thân của nàng về, và mỗi ngày dùng đủ loại tiên thảo ngâm tẩm, khiến thân thể mềm mại hóa, khôi phục lại sự kiên nghị như trước.

Như vậy mới có thể khiến khi nàng trở lại thân thể, sẽ không quá cứng ngắc, hoặc tứ chi không điều hòa.

Vì thế ta bắt đầu tìm kiếm những tiên thảo nổi tiếng, hoặc đi trao đổi với người khác.

Cứ như vậy vài năm thời gian trôi qua trong chớp mắt.

Đối với loại người như hắn thì cũng chỉ là mấy ngày.

Dù sao thì theo số năm mà hắn có thể sống, năm nay quả thực là ít.

Thậm chí cứ như mấy ngày vậy, tự nhiên là như thế.

Nhưng ở vùng cực hàn, đó có thể tương đương với mấy trăm năm, ở đó một ngày dài như một năm.

Càng đừng nói đến hoàn cảnh đói khát.

Ít người đến đó.

Trừ khi muốn trừng phạt một người nào đó, hoặc muốn áp chế một người nào đó, mới ném họ đến đó và thiết lập trận pháp, nhốt họ vĩnh viễn ở đó.

Lâm Hiên ở đó ngày qua ngày ngồi thiền tu luyện.

Mặc dù gian khổ, nhưng hắn cảm thấy có một số khoảnh khắc thoát ly sự khống chế của Thiên Đạo.

Tình hình cụ thể hắn là vào ngày trước khi sắp đột phá, hắn đã gặp một cô gái.

Cô gái đó chính là tinh linh được tuyết sơn thai nghén ngàn năm mà bồi dưỡng ra.

Nếu ăn nàng, một lần độ kiếp sẽ thuận lợi hơn rất nhiều.

Không biết hắn nghiên cứu kiểu gì, lại để Lâm Hiên gặp được nàng.

Linh hồn nàng lúc này đang bị trọng thương, khắp người đầy máu, dường như không lâu nữa sẽ chết đi, cứu cũng không cứu được.

Mục đích rõ ràng như vậy, bày ra là để hắn ăn nàng.

Trực tiếp đưa nàng vào miệng hắn.

Nếu đổi thành người khác, e rằng sớm đã xông lên xé xác nàng ra sau đó sẽ không quản được nhiều nhân nghĩa đạo đức như vậy.

Nhưng Lâm Hiên thì không.

Nếu muốn thoát khỏi sự khống chế của Thiên Đạo, thì trước tiên vào khoảnh khắc sắp thành Đại Đạo đó phải khiến Thiên Đạo thất vọng, thì mới có thể triển khai kế hoạch tốt hơn đối với Thiên Đạo.

Hắn liền trực tiếp đặt nàng bên cạnh mình, dùng đồ chứa để ủ ấm, mặc dù nàng không sống được bao lâu, tuyệt đối sẽ không ăn.

Nhưng sau khi chết sẽ truyền nàng đến tuyết sơn, để hoàn thành tâm nguyện sống ở đó của nàng.

Dù sao tuyết sơn đã thai nghén ra nàng ngàn năm, cũng có chút tình

cảm với nàng.

Lại bị người ta ăn mất, lại tu luyện trên địa bàn của mình.

Chẳng lẽ tuyết sơn sẽ không ôm hận trong lòng sao?

Như vậy, Thiên Đạo kiên trì muốn hắn ăn nàng.

Vì vậy, Thiên Đạo trực tiếp dùng pháp thuật, khiến nàng ngay cả cơ hội cuối cùng cũng không có, trực tiếp hóa thành một viên đan dược, bày ra trước mặt Lâm Hiên, thậm chí còn mê hoặc tâm linh của hắn, khiến hắn muốn ăn nàng.

Lâm Hiên cảm thấy có chút châm biếm.

Rõ ràng mình chẳng làm gì, nhưng lại cứ muốn trở thành kẻ ác thập ác bất xá trong mắt Thiên Đạo.

Hắn trực tiếp ném viên đan dược đó đi, và khóa nàng lại trong động phủ tuyết sơn.

Ngày tháng ngày qua ngày, năm qua năm dần trôi.

Lâm Hiên ngồi thiền gần mấy chục, mấy trăm năm, cuối cùng cảm thấy cảnh giới của mình đã chuẩn bị độ kiếp.

Thực ra khế ước giữa hắn và Thiên Đạo sắp có thể trong vòng mấy chục năm nữa lại thăng lên một đại cảnh giới, dẫm tất cả mọi người ở đây dưới chân, ngay cả Nữ Oa cũng phải kiêng dè vài phần.

Chương 541

Thiên Đạo vì trước đây hắn đã nghịch lại ý muốn của mình, nên mới bị áp chế như vậy.

Nhưng hiện tại Thiên Đạo muốn áp chế cũng không áp chế được nữa.

Bong bóng khi thổi căng quá cũng sẽ nổ.

Lâm Hiên đã áp chế linh khí trong cơ thể đến cực điểm.

Sau khi nâng cao thực lực một lần, hắn sẽ nhanh chóng có thể kháng lại Thiên Đạo, thoát khỏi sự khống chế của nó.

Chỉ cần có một cơ hội phản kháng, không phải tất cả mọi người đều cần Thiên Đạo giúp đỡ, cần được bồi dưỡng, cần chấp nhận ý tốt của nó.

Ngay cả khi khó tránh có người sẽ sẵn lòng làm như vậy, nhưng Lâm Hiên không muốn.

Nếu dưới tiền đề gây hại cho những người xung quanh, tuyệt đối không thể chấp nhận.

Biến tướng tặng cho, đối với những người khác đều không công bằng.

Rõ ràng đều là những thứ được Thiên Đạo tương ứng diễn hóa ra, cũng là những người được Nữ Oa nặn ra, dựa vào đâu mà lại phân biệt đối xử chứ?

Vì một chút thú vui ác ý sao?

Vì đã có thể sinh ra trên thế giới này, thì điều đó chứng tỏ thế giới này xoay quanh mình, không phải để làm nền cho thiên phú và hào

quang của một người nào đó mà sinh ra.

Điều đó là bất công.

Việc này vốn không phải vậy.

Lẽ ra sẽ có một thế hệ khác xuất hiện, không phải những kẻ khác thường, nếu không sẽ bất công với người khác, cũng khiến họ không cam tâm tình nguyện.

Dù chuyện này xảy ra với ai thì cũng đều gượng ép và miễn cưỡng như vậy.

Ai mà ngờ được có người đang thao túng trong bóng tối.

Tất cả đều cho rằng trên đời này có sự công bằng, mọi nỗ lực đều không có ngoại lệ, tài năng sẽ được thể hiện.

Họ không biết rằng, ngoài nỗ lực ra, tâm tình của người khác lại hoàn toàn khác biệt, vì vậy thế giới này ngay từ đầu đã không công bằng.

Lâm Hiên không thể làm cho mọi người đều được công bằng, nhưng tuyệt đối sẽ không để Thiên Đạo hủy hoại tiền đồ của người khác như vậy, cảm nhận vận mệnh vốn có đang bị ảnh hưởng, cố gắng thay đổi, nhưng lại bị đặt vô số chướng ngại vật trên con đường của mình.

Rốt cuộc là vì điều gì, Thiên Đạo trong lòng đều rõ như ban ngày.

Lâm Hiên buộc phải phản kháng mới có thể che chở cho mọi người nhiều hơn.

Mặc dù làm như vậy có thể gặp phải một số phiền toái, nhưng một khi đã cảm nhận và hiểu rõ sự tình, ta nhất định phải giải quyết triệt để.

Thiên Đạo tương đương với ý thức của thế giới này, nhưng không

có nghĩa là có thể thao túng cuộc sống của tất cả mọi người bên trong.

Mặc dù là mệnh định, nhưng cũng có khả năng thông qua nỗ lực tự thân để vượt qua khó khăn.

Phải cố gắng hết sức để chịu đựng khổ đau, nhưng Thiên Đạo lại hết lần này đến lần khác cản trở người khác.

Vốn dĩ đã bất công với người khác, vậy mà lại cố tình ngăn cản, liệu có thể công bằng, chính trực được không?

Thế giới này cũng nên phục vụ chính nó, để những sinh linh được sống những cuộc đời và trải nghiệm những điều khác biệt, chứ không phải nhất nhất làm theo ý muốn của một kẻ nào đó để tạo ra một thế giới mà hắn ta vừa lòng.

Bởi vì từng có một người có thể sánh vai và uy hiếp, cho nên sau khi người đó biến mất, ngươi liền có thể trắng trợn phá hoại thế giới mà kẻ khác đã khổ cực tạo ra sao?

Lâm Hiên càng nghĩ càng thấy bất công, cùng lúc đó, đạo tâm của hắn cũng xuất hiện một số bất ổn, bắt đầu không còn vững chắc nữa.

Hắn không biết điều này có liên quan đến những hành động gần đây của mình hay không, lẽ nào tất cả đều là ảo ảnh?

Thực ra sự tình căn bản không phải như vậy, hắn đã suy nghĩ lung tung.

Rốt cuộc không phải gần đây hắn cũng bị mê hoặc bởi chuyện này sao?

Những chuyện trước kia xem ra đều đã thực sự xảy ra.

Nếu cứ giữ thái độ này, e rằng sau này sẽ không thể độ kiếp được nữa, bởi vì căn bản không có chuyện gì, cho nên ta có thể tạo ra một chuyện để mê hoặc.

Nhưng rốt cuộc làm như vậy lại có ý nghĩa gì chứ?

Dù sao thì cũng vô dụng.

Đối với ta, chỉ khi Lâm Hiên thực sự cảm nhận được nỗi đau đó thì mới có thể hiểu được.

Bây giờ lại quá đỗi thuận buồm xuôi gió, cho nên mới khiến hắn bắt đầu nghi ngờ, thậm chí đoán rằng có người đang âm thầm làm những chuyện khiến hắn cảm thấy bất mãn.

Chương 542

Rốt cuộc mọi chuyện là thế nào, bây giờ hắn cũng không biết phải làm sao, chỉ có thể tạm thời quay về.

Xem ra chuyện độ kiếp lại phải trì hoãn một thời gian dài nữa.

Chương 464: Xảy ra ngoài ý muốn.

Vốn dĩ ta nghĩ lần này có thể đột phá, nhưng lại xảy ra những chuyện ngoài ý muốn vào thời điểm quan trọng nhất, khiến tâm tư ta bây giờ không ổn định.

Nếu cố gắng độ kiếp thì có thể nguy hiểm đến tính mạng, vì vậy để an toàn, ta tạm thời trở về để xử lý những suy nghĩ này.

Cự Long có chút kinh ngạc, cuối cùng cũng thấy Lâm Hiên trở về, liền bước tới kiểm tra, quan tâm hỏi: "Sao lại xuất quan sớm vậy?

Chẳng lẽ đã độ kiếp thành công rồi sao?

Với thiên phú của ngươi thì cũng có khả năng lắm, bây giờ ngay cả ta cũng không nhìn thấu được thực lực của ngươi nữa rồi." Dù sao cũng là người được Thiên Đạo ưu ái che chở, thực lực tự nhiên cũng không tệ, có thể dưới sự giúp đỡ của Thiên Đạo mà đạt được rất nhiều kỳ trân dị bảo, sau đó bình yên vô sự vượt qua kiếp nạn.

Thiên Đạo cũng có thể chỉ nhắm mắt làm ngơ, một loại may mắn như vậy khiến người khác không khỏi ghen tị.

Nếu năm xưa ta có được sự ưu ái như vậy, chắc chắn giờ đây ta đã trở thành người đứng đầu thế giới này, nhưng dù thực lực có thượng thừa đến đâu thì cũng vô ích.

Về cơ bản, ta chỉ có thể từ từ già đi ở đây, trừ khi có thể đánh bại Thiên Đạo, đột phá, xé rách khe hở thời không, mới có thể tùy ý xuyên qua những nơi mình muốn đến.

Lâm Hiên tự nhiên biết Cự Long đang cảm thán, hắn chỉ lắc đầu phủ nhận: "Ta không độ kiếp thành công.

Mấy ngày nay ta vẫn luôn suy nghĩ một vấn đề, phải chăng mọi

chuyện quá thuận lợi đã khiến đạo tâm ta bất ổn?

Thậm chí ta bắt đầu chán ghét tất cả những gì mà kẻ khác đang thao túng, cảm thấy mình như một con rối giật dây, khiến mấy ngày nay tâm tư ta không yên, vẫn không thể đột phá thành công." Lâm Hiên biết rằng nhờ có sự giúp đỡ của Cự Long, hắn mới có thể thuận lợi hơn người khác, đạt được những độ cao mà người khác không thể, sở hữu những thứ mà người khác phải ghen tị.

Nhưng hắn bắt đầu có chút oán trách, không hiểu tại sao đột nhiên lại như vậy.

Điều hắn muốn không chỉ có bấy nhiêu, hắn muốn đột phá, muốn tùy ý xuyên qua các thế giới, chứ không chỉ hài lòng ở đây.

Hắn muốn đến những nơi rộng lớn và mạnh mẽ hơn, hoặc có thể xé rách khe hở thời không, tùy ý xuyên qua các tiểu thế giới.

Nếu có thể đạt được một cảnh giới khác, e rằng hắn có thể trở thành thần rồi.

Mặc dù thế giới này căn bản sẽ không có thần xuất hiện, nhưng sao lại không thể xảy ra được chứ?

Mặc dù điều đó còn xa vời, nhưng hiện tại có thể coi đó là một mục tiêu, trở thành người mà mọi người ngưỡng mộ, giúp hắn tạo ra nhiều kỳ tích hơn nữa. …….

Vì không có bất kỳ hối tiếc nào, cũng không có bất kỳ chuyện gì cần làm, hắn là một cô nhi, không ai tu luyện thì hắn sẽ tu luyện.

Bây giờ thế giới hòa bình, về cơ bản không có bất kỳ chuyện gì sắp xảy ra.

Những nội loạn trước kia bây giờ cũng cơ bản đã lắng xuống, không còn ai dám gây phiền toái cho hắn nữa, bởi vì ai cũng biết, gây phiền toái cũng chỉ là tự mình tìm chết mà thôi.

Không ai lại từ bỏ một chỗ dựa vững chắc như vậy, để rồi lại ngang nhiên khiêu khích, chẳng phải là tự tìm đường chết sao?

Lẽ nào họ không sợ phải sống tiếp ư?

Ai cũng cố gắng tu luyện hết mình, để có thể sống thêm một thời gian nữa, lưu luyến đủ loại cảnh đẹp nhân gian, lưu luyến vẻ đẹp rực rỡ của từng thế giới.

Hắn vẫn luôn không muốn rời đi, ai lại muốn làm vậy chứ?

Mặc dù sẽ không nói ra, nhưng chắc chắn sẽ không thiếu những bài học, để hắn hiểu rằng trên thế giới này không phải ai cũng có thể chấp nhận hắn, cũng có những người căm ghét hắn, căn bản không để hắn dễ dàng chịu thiệt thòi.

"Vậy thì… 'hai năm bảy', đột nhiên sinh ra một cái gì đó, cho nên mới khiến ngươi mãi không độ kiếp thành công, nhưng rốt cuộc là vì điều gì?

Rõ ràng trước đây mọi chuyện đều thuận lợi như vậy, nhưng tại thời điểm quan trọng này lại xảy ra chuyện này, có thể những chuyện do cố ý làm ra thực sự quá nhiều rồi.

Nếu vứt bỏ chúng đi, có lẽ sẽ có khả năng." Cự Long cũng không thông suốt được vấn đề này, dù sao trước đây khi ở bên Lâm Hiên, nó vẫn luôn ngưỡng mộ thiên phú của hắn có thể thuận lợi như vậy, vẫn luôn thành công, nhưng đột nhiên lại gặp phải vấn đề như vậy.

Bởi vì Thiên Đạo nhìn ta quá thuận lợi rồi, cho nên ta cũng không nói những lời khó nghe.

Những lời như vậy có lẽ đối với người khác thì đơn giản, nhưng đối với Lâm Hiên thì e rằng là vấn đề khó khăn nhất.

Bởi vì hắn vẫn chưa từng gặp phải, cho nên đối với chuyện này cũng luống cuống tay chân.

Nhưng rõ ràng hắn không giống những người khác, hắn có không gian phát triển rộng lớn hơn, có thể đạt đến độ cao mà ta chưa từng đạt tới, hoàn thành những điều mà ta chưa từng dám nghĩ.

Có thể đột phá thế giới này để tùy ý ngao du sang thế giới khác, những chuyện này đối với người khác đều chỉ là một giấc mơ, thậm chí còn không dám nói ra.

Dù sao thì chuyện mạnh mẽ như vậy ta chưa từng làm, dù Nữ Oa năm xưa sáng tạo ra thần, cũng không ai có khả năng này.

Ngay cả con cưng của Thiên Đạo cũng không thể nghịch thiên.

Chương 543

Nếu thực sự muốn làm như vậy, vậy thì số phận đã định sẽ phải lấy Thiên Đạo làm địch.

Dù sao thì Nữ Oa năm xưa khi sáng tạo ra mọi thứ, cũng không ngờ sẽ có những chuyện này xảy ra, mọi thứ đều từ từ diễn biến ra mà thôi.

E rằng ngay cả nàng cũng không ngờ, thế giới này sẽ từ từ biến thành bộ dạng này.

Hỏa Liên ở bên cạnh lắng nghe những lời đó, trong lòng lại nhen nhóm một tia hy vọng.

Nếu Lâm Hiên có thể thành công, vậy thì nhất định có thể biết được tung tích của Nữ Oa.

Dù sao nếu đã đạt đến độ cao đó, vậy thì chắc chắn cũng sẽ biết Nữ Vương đã đi đâu, đã đến nơi nào, hoặc đã biến mất ở đâu.

Chỉ cần có thể biết được một trong số đó, thì có thể tìm ra Nữ Oa, và sắp xếp lại thế giới này.

Dù sao Nữ Oa cũng là người sáng tạo ra nhân thần, và là một tồn tại đặc biệt.

Thế giới này sẽ trở nên an toàn và tươi đẹp hơn.

Huống hồ, ta chưa từng thấy Lâm Hiên.

Ta vẫn luôn sống cùng ngươi, lại có thể tìm ngươi về bên cạnh mình, những sinh mệnh này thật đáng giá.

Dù sao nếu Nữ Oa không xuất hiện nữa, Hỏa Liên cũng có thể sẽ biến mất.

Hỏa Liên thật khó khăn mới cảm nhận được hỉ nộ ái ố của nhân gian, cảm nhận được nhiệt huyết và ưu phiền của con người.

Vẫn còn rất nhiều điều chưa được trải nghiệm, không muốn dễ dàng rời đi như vậy.

Ta muốn tiếp tục ở bên cạnh Lâm Hiên, dù sao hắn là người bạn đầu tiên của ta sau khi biến thành người.

Sau này cũng sẽ như vậy, tình bạn giữa ta và ngươi vĩnh viễn không thể xóa nhòa, mối quan hệ này đã gắn kết chặt chẽ với nhau, bây giờ không ai có thể chia cắt được.

“Ta cảm thấy ngươi nhất định phải tin tưởng.

Người khác không tin, ta cũng sẽ tin.

Dù ngươi muốn làm gì, ta cũng sẽ ủng hộ, bởi vì ta biết ngươi nhất định sẽ thành công.

Cho nên đừng sợ hãi, cứ làm theo những gì trong lòng ngươi muốn.

Không ai sẽ làm gì đâu.

Không phải vì tất cả những gì ngươi làm đều đúng, chỉ khi ngươi bước tiếp và thực hiện thành công, mới có thể chứng minh những gì ngươi nói đều đúng.

Nếu không thì dù ngươi có giải thích với người khác, họ cũng sẽ không tin, bởi vì không có bất kỳ bằng chứng nào, cũng không có bất kỳ thứ gì cụ thể đặt trước mặt để họ tin.” Hỏa Liên nắm lấy tay Lâm Hiên nói, ánh mắt chân thành nhìn hắn, như thể hy vọng hắn có thể nghe lọt tai những lời của mình.

Mặc dù là những lời động viên sáo rỗng hoặc không có bất kỳ thông tin hữu ích nào, nhưng ta tin rằng những lời từ đáy lòng của

nàng nhất định có thể lay động Lâm Hiên.

Lâm Hiên cảm thấy Hỏa Liên có chút kích động.

Hắn chỉ đơn giản nói, còn việc có thành công hay không thì phải xem tình hình sau này.

Mặc dù đó cũng sẽ là mục tiêu sau này, nhưng nếu hôm nay nói quá nghiêm trọng như vậy, sẽ gây áp lực lớn cho hắn.

Chẳng phải có những chuyện không nên thử sao?

Nếu có thể trình bày cơ hội thành công trước mặt mọi người, thì có ai sẽ tin tưởng chứ?

Hắn cũng cảm thấy đây chỉ là một sự tình cờ, cho nên vừa rồi không thể thành công được.

Nhất định phải chôn sâu vào trong lòng mình, mỗi ngày đều tin tưởng chắc chắn có thể làm được, lấy đó làm mục tiêu để nỗ lực, tin rằng không lâu nữa sẽ thành công.

Dù làm bất cứ việc gì cũng cần người khác ủng hộ, khuyến khích, đúng không?

Bởi vì không biết rốt cuộc có thể làm được hay không, có một số người tâm tư quá phiêu đãng, cần người khác khuyến khích, mới có được thành quả sau này.

Có những người không được giúp đỡ, vĩnh viễn không biết có thể thành công hay không.

Lâm Hiên không phải loại người đó, nhưng việc Hỏa Liên ở phía sau âm thầm ủng hộ, khuyến khích, khiến hắn cảm thấy có thêm sức mạnh.

Hắn tin rằng Hỏa Liên có thể cảm nhận được sự kiên trì của mình, và cũng góp một phần sức lực vào những việc hắn sẽ làm sau

này.

Mặc dù điều đó chắc chắn là như vậy, nhưng ta cũng có mục đích riêng của mình ở trong đó, nhưng sao lại không thể vì đại nghĩa chứ?

“Yên tâm, ta nhất định sẽ cố gắng tu luyện thật tốt, tuyệt đối sẽ không phụ lòng kỳ vọng của ngươi.

Ta cũng hy vọng có một ngày có thể đạt được thành tựu đó, trở thành một bộ óc vĩ đại như vậy.

Chương 544

Nhưng hiện tại mà nói, bên cạnh chúng ta chắc không có nhân vật như vậy xuất hiện đâu nhỉ?

Có lẽ ta sẽ là người đầu tiên.” Nói như vậy, Lâm Hiên tràn đầy tự tin vào bản thân.

Người có thể tạo ra kỳ tích nhất định cũng có thể mang lại kỳ tích cho người khác.

Một khi đã quyết định làm tốt những chuyện này, vậy thì nhất định phải có một kế hoạch hoàn hảo và quý giá nhất.

Xem ra sau này cũng không thể tùy tiện làm bất cứ điều gì nữa, dù sao thì làm như vậy có thể sẽ trì hoãn tương lai, thực sự có chút phiền phức.

“Một khi đã quyết định làm như vậy, vậy thì ta có thể giúp ngươi bất cứ lúc nào.

Vậy thì tình hình hiện tại, ta cũng có một kế hoạch.

Tạm thời nghỉ ngơi vài ngày để tu luyện, du lịch, tăng thêm kiến thức, hoặc củng cố tu vi.

Dù sao thì mấy tháng nay ngươi cũng quá gấp gáp rồi.” Cự Long cảm thấy Lâm Hiên gần đây thực sự có chút nôn nóng, ngay cả khi làm việc cũng có chút nóng nảy, cho nên cũng không dám tùy tiện chọc vào hắn, chẳng lẽ đã hạ quyết tâm rồi sao?

Vậy thì những chuyện còn lại không cần phải lo lắng nữa.

Chuyện còn chưa giải quyết xong, sao có thể có thời gian quan tâm người khác chứ?

“Ca!

Ca ca!

Anh ở đâu?

Em tìm mãi mà không thấy, anh có biết em lo lắng đến mức nào không?

Sau này đừng xa em khi ngủ nữa nhé?

Em sợ lắm, sợ lại giống như lần trước, tỉnh dậy đã không thấy gì nữa rồi!” An Tảo từ xa nhìn thấy Cự Long đang nói chuyện trong rừng, liền chạy nhanh tới, nhào vào lòng Cự Long nũng nịu nói.

Lâm Hiên nhận ra An Tảo, chẳng phải là cô gái năm xưa hợp nhất với Ma sao?

Không ngờ sau khi phân hồn ra lại có thể khỏe mạnh tồn tại như vậy.

Xem ra năng lực của Cự Long cũng không tồi, lại có thể khiến nàng sống lại, và có thể quay về cơ thể của mình.

Đợi đến khi thực lực của nàng ngang ngửa Lâm Hiên, e rằng có thể đánh ngang ngửa với hắn.

Nhìn dáng vẻ đó, quan hệ giữa hai người chắc không đơn giản vậy đâu nhỉ?

Có lẽ đây chỉ là một mối quan hệ sinh mệnh rõ ràng, nhưng Lâm Hiên biết hai người chắc chắn có một mối quan hệ ám muội nào đó, nhưng không thể nói rõ trước mặt hắn.

Hắn cũng không biết gần đây mình phải giả ngu hay sao, giả vờ không biết mối quan hệ đó.

Người ngoài nhìn vào là có thể thấy rõ, thân phận của hai người đều không đúng.

Huống hồ, Lâm Hiên nhìn An Tảo, cũng không thấy cái tâm tư quan tâm đến những người thân thích trước kia nữa, nhưng lại đặc biệt quan tâm đến cô gái này như vậy.

Nhìn tình hình hiện tại, Lâm Hiên tự nhủ, muốn cho An Tảo một không gian riêng.

Tình hình hiện tại e rằng hắn phải đi du lịch một chuyến.

Mặc dù đã hiểu rõ thế giới này khá nhiều, và cũng đã sống ở đây rất lâu, nhưng có một số nơi hắn cũng chưa từng đi qua, đáng để đi xem một chút.

Biết đâu sau này vì ngắm nhìn những phong cảnh đó, mà tâm cảnh hắn sẽ trở nên khoáng đạt hơn.

Cũng có khả năng gần đây hắn thực sự đang bị quá nhiều chuyện, quá vội vàng, đến nỗi không có chút thời gian nào để tu luyện.

Mỗi ngày mỗi đêm hắn đều ở đó không ngừng mài mò thời gian, cũng khiến hắn cảm thấy phiền não.

"Vị tiểu ca trước mặt có chút quen mắt, ây, ta chưa từng gặp ngươi.

Sao ngươi không giới thiệu kỹ càng cho ta nhỉ?

Lúc đó sẽ thân thiết với người khác, nhưng ngươi lại cứ độc chiếm ngươi.

Nếu không phải vì… xin lỗi, ta có lẽ đã lỡ lời." An Tảo nói được một nửa như thể nhận ra điều gì, không nói tiếp nữa, ngập ngừng, như thể đã làm sai chuyện gì đó, đứng sang một bên không nói thêm lời nào.

"Được thôi, ta cũng không ngờ năm xưa lại bị biến thành tình cảnh đó.

Nếu ta xuất hiện sớm hơn thì có lẽ đã không xảy ra những chuyện đó rồi.

Ta cũng có lỗi trong chuyện đó.

Chương 545

Hy vọng ngươi có thể tha thứ cho ta.

Có những chuyện không cần nói nữa, bây giờ chúng ta sống tốt là được rồi.

Chẳng phải ngươi có một giấc mơ sao?

Bây giờ có thể đi tu luyện rồi, với thể trạng hiện tại của ngươi, nhất định có thể một lần nữa hoàn thành giấc mơ đó." Cự Long đương nhiên biết chuyện đó, nhưng Lâm Hiên lại không để tâm.

Dù sao thì hắn đã đi rồi, có thể gây hại cho Lâm Hiên sao?

Cũng chỉ là buồn chán mà thôi.

Nhưng nhìn bộ dạng của An Tảo, hình như nàng vẫn canh cánh trong lòng những chuyện đó.

Lâm Hiên thì căn bản không để tâm, nhưng nàng vẫn luôn day dứt về chuyện đó, bây giờ day dứt có ích gì chứ?

Thậm chí có thể ảnh hưởng đến tâm trạng của nàng, ảnh hưởng đến sự tiến bộ sau này.

Nếu năm xưa không cố chấp như vậy, thì cũng sẽ không xảy ra những chuyện đó.

Tự mình tìm chết, căn bản không thể ngăn cản được.

Cự Long cũng chỉ đơn giản nói một câu: "Vị này là bạn của ta, có thể gọi là Lâm Hiên.

Sau này có chuyện gì đều có thể tìm hắn, năng lực của hắn khá mạnh, hơn ta nhiều.

Có chuyện gì thì cũng có thể thảo luận cùng nhau.

Hai người hiện tại đều có một số khúc mắc chưa hiểu rõ đúng không?

Hoặc có thể hỗ trợ lẫn nhau, thảo luận có lẽ có thể phá vỡ nút thắt đó.

Có những chuyện cần phải tìm hiểu lẫn nhau, thông cảm lẫn nhau, sau đó mới có khả năng đột phá.

Không thể chỉ một mình giải quyết những chuyện đó, đôi khi bạn bè cũng có thể giúp ngươi làm điều gì đó." Cự Long cảm thấy hai người có thể sẽ có chung tiếng nói, cho nên liền tác hợp hai người.

Nhưng một hành động hoàn toàn không có chủ đích của nó lại trực tiếp khiến An Tảo tức giận.

"Ý ngươi là, ngươi đẩy ta?

Ta căn bản không cần đâu được không?

Ngươi hoàn toàn có thể giúp ta giải quyết mà, tại sao lại phải làm phiền người khác chứ?

Nhìn vị tiểu ca ca trước mắt này, xem ra là người có năng lực siêu quần, khẳng định không cần ta làm đồng đội.

Cho nên ta quyết định rồi, ngày mai ta sẽ tìm ngươi được không?

Chuyện này không cần ngươi phải quyết định đâu.

Ta đi đây, lần sau gặp." Lâm Hiên nhìn hai tiểu cô nương, không biết phải làm sao.

Họ đang cãi vã ở đó, hắn cũng không tiện nói gì thêm.

Hắn cũng không tiện xen vào, huống hồ hắn còn một đống chuyện cần giải quyết, cũng không có tâm tư để cãi vã với họ.

"Thôi đi, ngàn vạn lần đừng lôi ta vào.

Ta không có liên quan gì đến ngươi đâu.

Hai người tự giải quyết chuyện của mình đi được không?

Ta mới gặp ngươi mấy lần thôi mà.

Bảo ta nói chuyện với ngươi ở đó, e rằng ngươi đang nói đùa đấy.

Trước đây ngươi cũng ủng hộ ta đi du lịch, đi tăng thêm kiến thức, đột phá mà.

Bây giờ lại đột nhiên bảo ta nói chuyện với cô gái đó, thực sự phiền chết đi được." Lâm Hiên trực tiếp nói một câu, rồi bỏ đi với vẻ mặt khó chịu.

Hắn nghĩ thay vì lãng phí thời gian ở đó, chi bằng đi đánh nhau với người khác thì hơn.

Đánh nhau, mấy người đó đã lâu không gây phiền toái cho hắn, gần đây hắn cảm thấy ngứa ngáy tay chân khi không được giao đấu.

Hay là đi tìm họ nói chuyện vài câu nhỉ, biết đâu có thể giải tỏa được.

Lâm Hiên lúc này lại nhớ đến Tháp Tháp Thiên Vương và mấy người bình thường hay gây chuyện trước mặt hắn.

Chương 546

Hắn biết trước đây những người đó làm loạn rất vui vẻ, bây giờ lại không thấy bóng dáng nào.

Nhưng hắn gần đây lại vô cùng phiền não, ngoài tu luyện ra thì không có gì khác, khiến hắn cảm thấy vô cùng khô khan và vô vị.

Nếu có mấy người đó giúp hắn vui vẻ một chút, có thể chơi đùa một chút, bây giờ hắn căn bản không tìm thấy.

Ngay cả Tôn Ngộ Không cũng bận rộn đi đến Hoa Quả Sơn, cũng không biết đang bận chuyện gì.

Hơn nữa, đối với hắn thì không tốt sao?

Muốn gì được nấy.

Mặc dù có chút thù hận trong đó, nhưng đó chẳng phải là đánh thì thân, mắng thì yêu sao?

Biết đâu tình cảm giữa chúng ta nhất định phải đánh ra mà thành.

Mặc dù tính cách của hắn có chút đáng ghét, nhưng không có cách nào khác.

Tháp Tháp Thiên Vương, Na Tra và mấy người Tôn Ngộ Không đang bị Lâm Hiên để ý bỗng nhiên hắt hơi một cái, không biết tại sao.

Lẽ nào có người đang mắng mình sao?

Nhưng lại luôn cảm thấy có một số chuyện không hay sắp xảy ra, xem ra gần đây ta không nên đi tìm chỗ nào đó để trốn.

Phải biết rằng đây là điềm báo trước khi xảy ra chuyện lớn, nhất định phải trốn kỹ, nếu không cẩn thận gây chuyện, thì sẽ gặp phải đại họa.

Thay vì lo lắng, chi bằng làm một số hành động thực tế.

Tháp Tháp Thiên Vương và mấy người đó liền bàn bạc, trốn vào điện của Ngọc Hoàng Đại Đế, lấy cớ tìm Ngọc Hoàng Đại Đế thảo luận phương pháp tu luyện.

Vốn dĩ Ngọc Hoàng Đại Đế muốn ôn tồn với Vương Mẫu Nương Nương, nhưng lại bị buộc phải thảo luận chuyện tu luyện với mấy đại nam nhân ở đó, khiến hắn buồn bực mấy ngày liền.

Xem ra nên đánh trả lại rồi, không ngờ Tháp Tháp Thiên Vương và mấy người đó lại cứng rắn ở lì đó mấy tháng, cũng khiến Lâm Hiên tìm mãi mà không thấy.

Thật đáng thương, mấy đại nam nhân ở cùng nhau có thể thảo luận những chuyện đó, mỗi ngày ăn uống vui chơi, ngoài ra không có chuyện gì quan trọng hơn.

Có gì mà phải thảo luận chứ, huống hồ trước đây chẳng phải có một kẻ đáng ghét sao?

Đột nhiên tìm đến, chắc chắn có chuyện gì đó.

Đến lúc đó, bị kẻ đó tìm đến, cả điện này chẳng phải sẽ bị lật tung sao?

Không được không được, mau mau đuổi mấy người đó đi.

Sau mấy ngày, Ngọc Hoàng Đại Đế liền đuổi mấy người đó ra ngoài, và thông báo ra bên ngoài rằng gần đây hắn sẽ bế quan tu luyện.

Mấy ngày đó hắn đều ở cùng Vương Mẫu Nương Nương thảo luận xem nên đi đâu chơi.

Tháp Tháp Thiên Vương bị đuổi ra ngoài, liền phun một ngụm đàm về phía Ngọc Hoàng Đại Đế.

Dáng vẻ đó không được tốt lắm, hắn lại âm thầm lấy một tờ giấy

lau sạch.

“Ngọc Hoàng Đại Đế không ngờ lại là một người thất lễ như vậy.

Biết ta gặp khó khăn mà không giúp ta, lại còn đuổi ta ra ngoài, thật quá đáng.

Tu tiên giảng một chữ duyên, giúp ta một người có duyên, vậy thì sau này kết hôn chắc chắn cũng sẽ rất tốt.

Lẽ nào ngươi không biết đạo lý này sao?

Thật sự là ta đưa cơ duyên đến tận cửa mà ngươi lại không muốn.” Na Tra liếc mắt một cái, cũng không biết Tháp Tháp Thiên Vương gần đây bị làm sao, cứ nghi thần nghi quỷ.

Hắt hơi vô cớ, chẳng phải là chuyện bình thường sao?

Thời tiết thất thường như vậy, cảm mạo là chuyện bình thường, lại cứ tưởng sẽ xảy ra chuyện gì, đông chạy tây trốn khiến mọi người đều tưởng như đang chạy nạn.

Mọi người đều làm như vậy với Tháp Tháp Thiên Vương, không muốn mục đích biểu hiện quá rõ ràng, có lẽ sẽ không bị người khác phát hiện.

Nhưng với vẻ mặt căng thẳng đó, người khác có thể không biết ngươi có chuyện gì sao?

Ai muốn chứa chấp, chẳng phải là giữ một đại phiền toái trong nhà sao?

Thật không biết cái đầu đó dùng để làm gì.

“Yên tâm đi, căn bản sẽ không có chuyện gì xảy ra đâu.

Ngài gần đây kỳ lạ như vậy, ai mà dám gây phiền toái chứ?

Chương 547

Bây giờ là thời thái bình thịnh thế, ai ai cũng bận rộn tu luyện, đột phá cảnh giới, ngài có biết không?

Mấy hôm trước, Thái Thượng Lão Quân vì luyện được một viên tiên đan thượng thừa, trực tiếp tấn thăng một cảnh giới.

Bây giờ nếu 'chín bảy bảy' mà không cố gắng, ngay cả một lão già cũng không theo kịp, còn mặt mũi nào mà ở đó chứ, vẻ mặt nghi ngờ đó của ngài tôi cũng thấy xấu hổ thay.

Thôi được rồi, tôi phải đi Đông Hải Long Vương bàn bạc một số chuyện đây." Na Tra không nhịn được nhắc nhở vài câu, bảo Tháp Tháp Thiên Vương đừng vì những chuyện vặt vãnh đó mà phiền não nữa, rồi liền bay thẳng đến Đông Hải.

Hắn và Thái Tử đã hẹn trước thời gian, tự nhiên không thể lãng phí thời gian vào Tháp Tháp Thiên Vương được.

Dù sao người này vốn dĩ đã nghi thần nghi quỷ, nếu cứ đi theo hắn cũng có thể bị mắng chết mất.

Tình hình hiện tại thì tạm thời không nói đến Đế Tân nữa, kể từ sau khi nhân gian đại loạn, hắn cũng không xuất hiện nữa.

Nghe nói bây giờ hắn đang chỉnh đốn khá tốt, mặc dù không thể so với trước đây, nhưng cũng đã khôi phục gần như hoàn toàn.

Xem ra năng lực của người này, mặc dù có chút tàn bạo, nhưng thực ra năng lực trị quốc lại vô cùng mạnh mẽ, cũng vì vậy mà ấn tượng của mọi người đối với hắn cũng dần dần có chút thay đổi.

Nghe nói Pháp Hải từ sau trận đại chiến với Bạch Xà, liền không biết trốn ở đâu.

Cũng không biết kết quả cuối cùng của Bạch Xà thế nào, mọi người đều tò mò, nhưng lại không ai dám đi hỏi, dù sao đó chẳng phải là tự mình lao vào vết thương sao?

Cho nên chỉ dám thảo luận, dần dần liền xuất hiện rất nhiều phiên bản khác nhau.

Trong trà lâu của giới tu tiên, vị chú Thiên Đấu đó có thể kể những câu chuyện kỳ quái, khiến mọi người đều thèm muốn biết hậu truyện, nhưng cuối cùng hắn lại nói một câu "còn tiếp", khiến mọi người tức giận, thậm chí có một số người muốn lén lút đi tìm, nhưng lại không bao giờ biết được tình hình, suýt chút nữa thì bị Pháp Hải quỷ ám.

Lâm Hiên thật khéo léo, khi đi Thiên Đình lại gặp Tháp Tháp Thiên Vương, cho nên mọi chuyện thật sự là.

"Lâu rồi không gặp nhỉ?

Ngươi không thể như vậy trước mặt ta.

Bây giờ nghe nói ta muốn tìm ngươi, ngươi lại chạy đông chạy tây, không chỉ trốn sang Đông Hải, mà còn trốn vào phòng của Ngọc Hoàng Đại Đế.

Ta đáng sợ đến vậy sao?

Hơn nữa, ta chỉ muốn tìm ngươi uống vài ly rượu thôi.

Đương nhiên không thể đánh ngươi một trận như vậy được.

Đương nhiên trước đây đánh ngươi là vì cái miệng ngươi quá tiện, nhưng tình hình bây giờ thì sao?

Hoàn toàn là vì ta quá buồn chán, cho nên tìm ngươi nói chuyện phiếm thôi.

Nếu ngươi không muốn, chúng ta cũng có thể đánh nhau một trận.

Đương nhiên đánh nhau là điều ta muốn làm nhất, xem ngươi

muốn chọn cái nào…?" Lâm Hiên cười nói xong những lời này.

Chỉ có biểu cảm đó trong mắt Tháp Tháp Thiên Vương hoàn toàn giống như nụ cười của ác quỷ, khiến hắn không khỏi rợn sống lưng, lùi lại vài bước.

"Ngươi, ma quỷ này tìm ta có chuyện gì?

Chỉ đơn giản là uống rượu thôi sao?

Đánh nhau, đánh nhau đương nhiên là không được rồi.

Xương già này của ta làm sao có thể so sánh với những người trẻ tuổi như các ngươi chứ?

Uống rượu thì được, ta và ngươi.

Gần đây ta đã trộm được vài ly đào hoa tửu của Nguyệt Lão, chuyện này xin đừng nói với ai, bởi vì khi ta đến thì Nguyệt Lão không có ở đó, tiện thể lấy một vò.

Ta cũng đã để lại cho ngươi một ít đồ rồi, cho nên không cần lo lắng, tuyệt đối không trộm của ngươi đâu." Tháp Tháp Thiên Vương nói có chút ấp úng, lấy ra vò rượu thơm nồng phía sau lưng.

Lâm Hiên ngửi mùi rượu liền biết nó vô cùng hấp dẫn, không ngờ người này lại giấu được thứ tốt như vậy, thực sự không thể nào.

Chẳng lẽ vì sợ Lâm Hiên sao?

Hắn cũng có lý lẽ, dù sao cũng đã gây phiền toái cho hắn nhiều lần rồi.

Xem ra không nhìn rõ tình thế, nếu muốn trả thù, vậy thì thật thiếu sót.

Chỉ là đồng đội của hắn lại đến nhanh như vậy, giống như ta và ngươi.

Đợi một thời gian nữa kết thúc, nhất định phải dạy dỗ hắn một trận thật mạnh.

Chỉ là trước đây đã xảy ra quá nhiều hiểu lầm với hắn, bây giờ có giải thích cũng hoàn toàn không tin lắm.

Chương 548

Chi bằng cùng hắn hòa thượng một chén, tăng cường tình cảm lẫn nhau.

Mặc dù không thể đánh nhau, nhưng uống vài ly cũng được.

Dù sao thì rượu này đã được ủ rất lâu rồi, chỉ cần ngửi mùi thôi là có thể khiến người ta mơ màng rồi, không ngờ lại lấy ra một vò nhỏ.

"Nhớ rằng ngài đã lấy ra rồi, vậy thì ta cung kính không bằng tuân mệnh, chúng ta hãy uống vài chén đi.

Nhân lúc Nguyệt Lão chưa về, chúng ta hãy đi lấy thêm vài vò nữa.

Nghe nói hắn giấu một cây đào hoa, Nguyệt Lão đã trộm nhiều như vậy, e rằng lão già đó cũng không uống hết đâu.

Chúng ta chi bằng giúp hắn uống một nửa đi, như vậy chắc không quá đáng đúng không?" Lâm Hiên cười đến mức đáng sợ, Tháp Tháp Thiên Vương không ngờ lại độc ác như vậy, trực tiếp đòi lấy đi một nửa số mạng của người khác.

Phải biết rằng lấy một vò nhỏ thôi đã mạo hiểm tính mạng rồi, huống hồ lại muốn lấy cả một cây đào hoa của Nguyệt Lão, chẳng phải là trực tiếp giết chết đối phương tiện hơn sao?

Đến lúc đó có thể uống hết toàn bộ, những chuyện này cũng chỉ có thể là như vậy.

Phải biết rằng nếu thực sự bị bắt, e rằng hắn cũng không thoát được đâu.

Huống hồ, gặp phải người này là kẻ thù hắn nhất, không thể lấy đào hoa tửu được.

Nếu bị phát hiện, dù chân trời góc biển cũng sẽ bị tìm thấy.

Việc tìm này không phải là tìm kiếm bình thường, mà là sẽ làm đủ thứ chuyện với ngươi.

Biết Lâm Hiên sẽ thừa nhận lỗi lầm, và làm việc dưới trướng của Nguyệt Lão, giúp hắn ủ lại đào hoa tửu, chỉ khi đào hoa tửu đó bắt đầu thành hình mới được thả ra.

Phải biết rằng một bình đào hoa tửu thành hình, phải mất vạn năm, ai lại muốn dành thời gian đó chứ?

Cho nên tự nhiên cũng không ai dám động vào.

Nhưng bây giờ lại muốn lấy toàn bộ cây đào hoa ra, chẳng phải là tự mình dâng mạng sao?

Huống hồ nhìn thời gian này Nguyệt Lão chắc chắn cũng đã về rồi, chuyện của ngươi cũng đã bị phát hiện rồi, cho nên mới muốn kéo Lâm Hiên xuống nước.

Không ngờ Lâm Hiên lại trực tiếp bảo mình quay lại, thực sự không thể hiểu nổi.

"Ngươi điên rồi sao?

Nguyệt Lão lại sắp về rồi, ta không dám chọc vào lão già điên đó đâu.

Nếu uống một chén nhỏ thôi thì được, nhưng ta đã mạo hiểm tính mạng mới lấy được.

Nếu ngươi muốn, ta có thể chia cho ngươi một ít, nhưng nếu muốn ta quay lại lấy thêm, thì hoàn toàn không thể đâu.

Ngươi chết mấy cái tâm đi.

Dù ngươi có đánh ta, mắng ta, ta cũng tuyệt đối sẽ không quay lại đâu, Nguyệt Lão còn đáng sợ hơn nhiều!" Tháp Tháp Thiên Vương

phân biệt rạch ròi, không phải là người dễ bị dụ dỗ, chỉ vài lời dọa dẫm mà lại đi mạo hiểm tính mạng làm cái chuyện đó, chẳng phải là tự mình dâng mạng sao?

Huống hồ làm như vậy chẳng phải là lãng phí một vò rượu ngon sao?

Đến lúc đó hai bên đều không hài lòng, thậm chí còn phải đi làm công không, chuyện như vậy ai lại muốn chứ?

Đi thì không được sao?

Muốn đánh thì cứ đánh đi, dù sao ta cũng sẽ không đi đâu.

"Sao ngươi lại sợ như vậy, ngay cả đi lấy thêm vài vò nữa cũng không dám sao?

Có đáng sợ đến vậy sao?

Ngươi đã như vậy rồi, vậy thì không đi nữa.

Hãy giao vò rượu trên tay ngươi cho ta.

Ta muốn uống mà, ta chỉ bảo ngươi quay lại lấy thêm vài bình cho ta uống thôi.

Đã không quay lại, vậy thì ta cũng không miễn cưỡng nữa.

Ngươi thật tốt bụng, lại tự dưng tặng cho ta.

Đã đưa ra rồi, vậy thì ta không khách khí nữa, trực tiếp cầm lấy đi." Giọng điệu của Lâm Hiên có chút tiếc nuối, không ngờ người này lại hào phóng như vậy, lại tự dưng tặng cho hắn.

Thôi được rồi, đã không đánh nhau được, uống một vò rượu nhỏ cũng không tệ.

Lâm Hiên lén lút lấy vò rượu đó, rồi liền biến mất tại chỗ, để lại một mình Tháp Tháp Thiên Vương ở đó.

Chương 549

Tháp Tháp Thiên Vương nhìn đôi tay trống rỗng, không khỏi bóp trán mấy cái, không ngờ đi một chuyến không chỉ bị từ chối thẳng thừng, mà còn bị trộm mất vò rượu khó khăn lắm mới lấy ra được.

Nếu lúc này mà Nguyệt Lão biết rượu của hắn bị lấy đi, chẳng phải là mất cả chì lẫn chài sao?

Một lũ trời đánh!

Sao không đi lấy mà lại đi trộm của ta, thật quá đáng!

Na Tra lại một lần nữa đến Đông Hải Long Vương, nhưng lần này lại không tìm Thái Tử, mà trực tiếp gặp mặt Đông Hải Long Vương.

Nhưng đã là những người tu tiên trong thế gian, tự nhiên cũng phải tuân thủ quy tắc.

"Na Tra ra mắt Đông Hải Long Vương.

Không biết ngài lần này muốn đi đâu, có thể cho ta biết một chút không?" Đông Hải Long Vương lạnh lùng nhìn người trước mặt, không có vẻ gì là vui vẻ: "Bản vương đi đâu lẽ nào phải báo cáo cho ngươi sao?

Ngươi chỉ là một tiểu tử thôi, lại dám nói lời như vậy.

Cút đi, ta tự nhiên có chuyện quan trọng cần xử lý, làm gì phải ở đây lãng phí thời gian với ngươi.

Cũng đừng tùy tiện tìm Thái Tử nhà ta, hắn là người sẽ kế thừa vị trí của ta, làm sao có thể bị loại người như ngươi ảnh hưởng được chứ?

Thật là làm ô nhiễm không khí của Đông Hải rồi.

Mọi người hãy nhớ kỹ, tuyệt đối không được để hắn đặt chân vào biển Đông Hải một bước nữa, nếu không ta sẽ xử lý!" Lời của Đông Hải Long Vương thật sự không nể tình, trực tiếp làm mất mặt Na Tra, ở đó chửi mắng.

Hắn không biết thực ra Na Tra không phải kẻ dễ bắt nạt, ít ra cũng là người của Thiên Đình, là con trai của Tháp Tháp Thiên Vương, người nắm giữ Thiên binh Thiên tướng cũng có chút quyền lực, lại bị mắng không nể mặt như vậy.

Hắn cũng không biết người này rốt cuộc thiếu một cái đầu hay thiếu một cái gì đó, lại không biết nhìn tình thế như vậy.

Nếu sau này bị những người đó (dụ dỗ) những đứa trẻ xuyên không, e rằng cũng không biết đâu, dù sao hắn chỉ là một Long Vương quản lý hải vực mà thôi.

Làm sao có thể quản được chuyện trên trời của Thiên Thượng chứ?

Những khúc mắc trong đó, e rằng hắn không hiểu, nếu bị thiết kế hãm hại thì nhanh chóng có thể mất đi vị trí hiện tại.

Chỉ là Na Tra không thể so đo với những người đó, dù sao thì hắn không quan trọng bằng Thái Tử.

Hơn nữa ta không cho ngươi tìm, chẳng lẽ không thể bảo Thái Tử tìm ta sao?

Thật buồn cười, nhìn người trước mặt hình như không hiểu rõ tình thế hiện tại.

Hắn nghĩ rằng trong đầu Long Vương có nước, nên tha thứ cho hắn, trực tiếp không nói thêm lời nào, quay người rời đi.

Đợi đến khi về đến động phủ của mình, hắn liền lén lút dùng chỉ hạc truyền âm cho Thái Tử, bảo hai người hẹn nhau ở một nơi bí mật để hội họp.

Đông Hải Long Vương nhìn bộ dạng thức thời đó, cuối cùng cũng giãn nét mặt, vênh váo rời khỏi Đông Hải đi đến Tây Hải để bàn bạc một số chuyện.

Chỉ là bàn bạc chuyện gì, tạm thời vẫn chưa được biết.

"Đã mấy ngày rồi không tìm ta, cuối cùng ngươi cũng truyền cho ta một tin tức.

Rốt cuộc có chuyện gì?

Nếu bị vị trên đầu ta quản nghiêm, cho nên không thể ra ngoài.

Ngươi phải cẩn thận một chút, ngàn vạn lần đừng để bị phát hiện.

Đôi khi nếu để bị phát hiện, ta e rằng sẽ không có kết cục tốt đẹp đâu.

Thực ra ngươi phải biết rằng lần trước khi bị phát hiện, ta trực tiếp bị huấn luyện sống dở chết dở trong huấn luyện trường, mười ngày mười đêm không ngừng nghỉ.

Nếu không phải cuối cùng mẫu hậu ta ra mặt cầu tình, e rằng bây giờ ta chỉ còn nửa cái mạng thôi." Đông Hải Long Thái Tử có chút sợ hãi.

Quả nhiên là năng lực của hắn không đủ mạnh mẽ mới bị đối xử như vậy.

Chắc chắn có một ngày hắn sẽ kế thừa vị trí của Đông Hải Long Vương, xem thử hắn có dám đối xử với hắn như vậy nữa không?

Chỉ là bây giờ không phải lúc, mọi chuyện đều đang trong kế hoạch, cần phải che giấu chuyện này một cách thuận lợi.

Nếu không thì sẽ dễ dàng cho kẻ khác lợi dụng, đó không phải là tác phong của hắn.

“Trong lòng ngươi rõ ràng phải làm gì thì tốt rồi, những chuyện khác không cần ta phải dạy.

Những chuyện còn lại đừng làm phiền ta nữa, gần đây ta phải đi xử lý một số chuyện.

Có thể liên quan đến chuyện lần trước của chúng ta, cho nên nếu có chuyện gì xảy ra, ta nhất định sẽ truyền tin cho ngươi.

Chương 550

Ngươi nhất định phải chuẩn bị thật kỹ càng, nếu bên ta xảy ra vấn đề, thì ngươi cũng ngàn vạn lần đừng để bị phát hiện.” Na Tra dặn dò những chuyện sau này, dù sao thì nơi hắn muốn đến có thể sẽ vô cùng nguy hiểm, nhưng không có cách nào khác, đó là bước quan trọng nhất.

Đông Hải Long Thái Tử tự nhiên biết Na Tra muốn làm gì, cho nên cũng không ngăn cản, mà trịnh trọng gật đầu, bảo đảm rằng sẽ che giấu mọi thứ thật tốt, đợi hắn trở về, rồi cùng nhau hoàn thành kế hoạch đó.

Lâm Hiên cầm vò đào hoa tửu tương ứng, rồi liền đến một nơi vô cùng xinh đẹp, ngồi xuống, mở vò đào hoa tửu khẽ ngửi, cảm thấy toàn thân thư thái, tâm hồn khoáng đạt.

Quả nhiên không hổ danh là đào hoa tửu ủ ngàn năm, ngay cả mùi hương cũng có thể khiến người ta say đắm, huống hồ là uống vào, sẽ mỹ vị đến nhường nào chứ.

Vốn dĩ hắn chỉ muốn đi tìm các học trò của Nguyệt Lão, không ngờ lại gặp phải chuyện tốt như vậy.

Nếu bị Nguyệt Lão phát hiện, đầu hắn bị trộm mất một nửa, thì cũng không phải chuyện của hắn, dù sao hắn cũng không phải kẻ trộm.

Đến lúc đó truy cứu, hắn cũng vô tâm thôi.

Hiện tại điều quan trọng nhất là phải thưởng thức thật kỹ vò đào hoa tửu này, mới không phụ danh tiếng của nó.

“Mùi vị?

Ngửi thôi mà đã ngọt ngào đến vậy, quả thật là một loại thực phẩm đặc biệt.

Hãy để ta nếm thử vài ngụm đi, thật sự quá mỹ vị, ta không kiểm soát được bản thân!" Một con hắc thử lớn đột nhiên từ xa nhảy tới.

Lâm Hiên trực giác có điều không ổn, liền lặng lẽ bỏ vò đào hoa tửu vào túi, nhất định phải nghiêm túc, bắt lấy kẻ đó rồi lạnh lùng hỏi: "Đồ của ta, ngươi cũng dám động vào sao?

Nếu không phải ta kịp thời, e rằng ta đã bị ngươi lấy đi rồi.

Tốc độ cũng nhanh thật đấy.

Mau khai ra, nếu không ta sẽ vặn nát ngươi.

Dám động vào đồ của ta, e rằng ngươi không muốn sống nữa rồi!" Lâm Hiên không thể động thủ sao?

Dù sao rượu quý nhất của hắn lại bị kẻ khác động vào, đó chẳng khác nào xúc phạm đến giới hạn cuối cùng của hắn.

Không nghiền nát xương cốt, không băm vằm thành tro bụi, không ném xuống mười tám tầng địa ngục thì hắn tuyệt đối sẽ không bỏ qua đâu.

Loại người này nên được dạy dỗ thật tốt, ỷ vào thực lực mà âm thầm bắt nạt người khác, trộm đồ của người khác để thỏa mãn bản thân, thật ghê tởm.

Tự cho rằng mình có vài thứ đồ vặt vãnh, thì ai cũng phải chấp nhận sao? …….

Thật sự là sỉ nhục cái ngành tu tiên này.

"Ây, đừng mà, thả ta xuống, thả ta xuống, ta biết lỗi rồi, ta biết lỗi rồi, ta sẽ không dám nữa đâu.

Ta chỉ ngửi mùi vị đó thôi, thật sự quá hấp dẫn, cho nên mới

không nhịn được mà từ xa nhảy ra.

Vốn dĩ ta muốn lấy một ít đồ để nói chuyện với ngươi, không ngờ ngươi lại trực tiếp thu dọn đồ đạc, và biến ta thành bộ dạng này." Mặc dù hành vi của nó thực sự có chút bốc đồng, nhưng theo kinh nghiệm trước đây, có thể dễ dàng đoán được, không ngờ lần này lại đụng vào chỗ hiểm của người khác, bị người khác bắt quả tang.

Nhìn sắc mặt của Lâm Hiên, có thể sẽ giết chết nó.

Cho nên tình hình hiện tại, nó chỉ có thể cầu xin tha thứ, xem rốt cuộc hắn muốn làm gì.

Dù sao thì vì muốn sống sót mà nó có thể làm được mọi thứ, nhưng làm ra những chuyện như vậy, ai bình thường lại thích tham ăn chứ?

Lâm Hiên không quản, trực tiếp ném nó xuống vực sâu.

Loại người này dù có nói nhiều đến đâu cũng vô nghĩa, chi bằng lãng phí thời gian thì chi bằng trực tiếp ném nó xuống.

Sau đó lại thưởng thức cảnh đẹp bên cạnh, rồi nhâm nhi từng ngụm rượu ngon, cuộc sống chẳng phải tốt đẹp hơn sao?

Cứ phải bị kẻ trước mặt này quấy rầy, không chắc đã dễ bắt nạt đâu.

Dạy dỗ một trận chắc chắn không thể nguôi được cơn giận trong lòng hắn.

"Ai bảo ngươi phá hỏng tâm trạng của ta chứ?

Ngươi phải biết rằng một tâm trạng tốt, phải mất thời gian mới có thể hình thành đấy.

Gần đây ta bận tối mắt tối mũi, khó khăn lắm mới tìm được một nơi như vậy để yên tâm ở, vậy mà ngươi lại dám quấy rầy ta.

Nhìn bộ dạng ngươi chắc bình thường cũng làm không ít chuyện như vậy rồi.

Tốc độ đó, nếu không phải gặp ta, người bình thường chắc chắn sẽ bị ngươi chiếm được lợi thế, nhưng không có cách nào khác, ai bảo ngươi lại gặp ta chứ?

Hôm nay hãy được dạy dỗ thật tốt đi, xem sau này ngươi có dám nữa không!" Lâm Hiên không muốn bị ảnh hưởng.

Chương 551

Vừa rồi tốc độ đó vừa nhanh nhẹn lại không chú ý một chút nào, suýt chút nữa thì bị nó chiếm được lợi thế, lấy đồ đi mất.

Đến lúc đó chắc chắn sẽ không tìm được người, tức giận đến mức hỏng bét.

Bây giờ nó lại ở đó cầu xin tha thứ, thật sự là mơ mộng hão huyền.

Vừa rồi tâm trạng lo được lo mất đó, suýt chút nữa thì khiến hắn không giữ được đồ.

Đó là đào hoa tửu của Nguyệt Lão khó khăn lắm mới lấy được nửa bình nhỏ, suýt chút nữa thì bị nó lấy đi, làm sao có thể không tức giận chứ?

Bây giờ lại để nó cầu xin tha thứ, chẳng phải là có chút thừa thãi sao?

Con hắc thử lớn đó không ngờ những kỹ năng mà nó vẫn luôn sử dụng lại hoàn toàn vô dụng trước mặt Lâm Hiên, lập tức hoảng loạn.

Phải biết rằng theo kinh nghiệm gặp phải những tình huống như vậy, nó chắc chắn sẽ quỳ xuống cầu xin đối phương, khóc lóc kể lể những kinh nghiệm đau thương, để đối phương mềm lòng, rồi tha thứ cho nó.

Nhưng hôm nay lại gặp phải một kẻ không ăn mềm lẫn cứng, dù nó làm gì, hắn cũng không lay chuyển được.

Thật sự bị người ta ném xuống tầng vực sâu, e rằng không chết thì cũng phải tàn phế nửa đời.

Chỉ trộm một bình rượu nhỏ, mà kết cục lại thảm đến vậy.

“Đại lão đại lão!

Ta thật sự sai rồi, hôm nay ta thật sự là lần đầu tiên làm chuyện đó, cầu xin ngài tha thứ cho ta đi.

Ngài muốn ta làm gì cũng được, ta có thể giúp ngài đi trộm đồ của người khác mà!

Nếu ngài đồng ý, ngài muốn gì ta cũng có thể lấy cho ngài.

Hôm nay hãy tha thứ cho ta đi, ta thật sự không cẩn thận mới đụng trúng ngài.

Ta cũng không biết ngài lại lợi hại đến vậy.

Nếu biết ta cũng không dám nữa đâu, tha thứ cho ta đi, ta chỉ là một con ếch đáy giếng, căn bản không biết gì cả.” Con hắc thử đó suýt chút nữa thì phủ phục trước mặt Lâm Hiên, nói với hắn, hắn lợi hại đến mức nào, để hắn tin tưởng, rồi tha thứ cho nó.

Nhưng Lâm Hiên căn bản không ăn cái kiểu đó, trực tiếp ném nó xuống, không nói hai lời.

Nếu còn nói nhảm với nó nữa, e rằng hắn sẽ mềm lòng mà tha thứ mất.

Sao có thể may mắn như vậy chứ?

Suýt chút nữa thì làm hỏng đồ tốt rồi, không ném nó xuống, thì hắn cũng đã nhân từ nghĩa tận rồi, bảo hắn buông tay, mơ mộng hão huyền.

Thật sự cho rằng trên đời này có chuyện tốt như vậy sao?

Sau khi giải quyết xong mọi chuyện, Lâm Hiên lại lấy một chén rượu nhỏ trên mặt đất, cẩn thận rót một ly, lắc nhẹ trong ly rượu nhỏ, sau đó liền uống một hơi hết sạch, lập tức cảm thấy thân tâm thư thái, toàn thân ấm áp.

Quả nhiên thiếu một người ở bên cạnh luyên thuyên, thực sự thoải mái hơn nhiều.

Thứ này chỉ có thể một mình hưởng thụ, nếu có người khác ở đó, chỉ có thể dẫn đến tranh chấp.

Hắn một mình liền uống hết vò rượu nhỏ đó, nhưng không biết rằng đào hoa tửu có một di chứng.

Rượu lúc mới uống thì không mạnh lắm, nhưng càng về sau thì càng nghiêm trọng, cho nên lúc như vậy thường chỉ có thể một mình ở đó.

Nếu đi lại lung tung, có thể sẽ phát điên vì rượu.

Dù tửu lượng có tốt đến đâu, gặp phải tình huống này cũng không có cách nào khác.

Nơi của Na Tra, cũng là nơi mà Ma từng ẩn náu.

Ở đó Na Tra đã lén lút để lại một thứ gì đó.

Mặc dù vô tình mới thu được tin tức đó, nhưng tuyệt đối không thể nói với người khác.

Không biết rốt cuộc Na Tra đã để lại thứ gì, chỉ cần lấy được nó, chắc chắn có thể giải quyết được tất cả những chuyện sau này.

Trước mặt là một vùng âm u đáng sợ, xung quanh đều vô cùng tĩnh lặng, có một số cây cỏ dại đang kiên cường sinh tồn ở đó, căn bản không có bất kỳ dấu vết nào của động vật, cũng không có bất kỳ hơi thở nào của sinh vật, chỉ là một vùng đất hoang vu, không có sự sống tồn tại.

Quả nhiên không hổ danh là nơi ẩn náu của Ma, nơi đó có thể có người tồn tại, nhưng cũng không ai sẽ đi đến đó, cho nên là một nơi ẩn náu tốt.

Cũng không trách sao không ai lại liên tưởng đến nơi này, cho nên mới tìm mãi không thấy, không ngờ lại có thứ đồ ở trong đó.

Na Tra cũng nhân tiện lợi dụng tình hình, chỉ cần cầm thứ đó trong tay, nhanh chóng có thể nắm giữ được ở đó, một lần nữa giải cứu, sau đó mới có thể thực hiện kế hoạch.

Vì chuẩn bị cho một ngày đó, hắn đã sắp xếp mọi thứ, vì khoảnh khắc đó.

Chương 552

Nếu không tìm được nó, vậy thì thật đáng tiếc.

May mắn thay, ông trời không phụ lòng, hắn đã tìm thấy thứ đó trong một động phủ cực kỳ bí mật.

Nhìn nó giống như một tảng đá không có bất kỳ đặc điểm nào, đen sì.

Trong lòng Na Tra bắt đầu nghi ngờ, thứ này đối với hắn có ích không?

Mặc dù đối với lời nói của Đông Hải Long Thái Tử, hắn chưa từng nghi ngờ, nhưng thứ này thực sự khiến người ta khó mà tin được.

Đã cầm trong tay rồi.

Chắc chắn phải mang về nghiên cứu trước, mới có thể hiểu được rốt cuộc nó có tác dụng gì.

Đã là thứ đồ của Ma, chắc chắn có giá trị tồn tại nhất định, nếu không thì cũng sẽ không giấu ở một nơi bí mật như vậy.

Sau khi Na Tra cầm thứ đó chắc chắn, liền lập tức rời khỏi nơi này.

Nếu bị người khác phát hiện thì sẽ xảy ra tranh chấp, chắc chắn sẽ thu hút những người đó nghi ngờ, đến lúc đó những chuyện hắn đã làm chắc chắn sẽ bị phát hiện từng li từng tí.

Mặc dù bí mật, nhưng khó tránh khỏi con mắt của nhiều người, cái đầu của nhiều người có thể dễ dàng làm rõ sự việc, thu thập chứng cứ.

Những người này năng lực không mạnh, nhưng nếu tìm ra âm mưu quỷ kế hoặc những chuyện khác.

Một mặt, năng lực của họ vô cùng mạnh mẽ.

Nếu kết hợp lại, nhất định có thể tạo thành một đội ngũ vô cùng lợi hại, chuyên môn phá giải tất cả những vấn đề nan giải trên thế giới này.

Những kỹ năng tốt như vậy, lại không được tận dụng tốt, ngược lại lại dùng vào những chuyện vô bổ như vậy, thật sự khiến người ta tức giận.

Nhưng Na Tra, không thể trách chuyện đó, nhanh chóng sẽ bị cái loa phóng thanh lớn của giới tu tiên khác biết được.

Sau khi lén lút dùng truyền ảnh thạch ghi lại tình hình, liền quay về.

Bóng của người đó ẩn mình sau cây, "A a a, không ngờ lại phát hiện ra chuyện thú vị như vậy, Tháp Tháp Thiên Vương chắc sắp phát điên rồi.

Nếu kể chuyện này cho hắn biết, biết đâu có thể kiếm được một khoản lớn.

Thật vui quá, không ngờ lại có chuyện ngoài ý muốn như vậy, mình chỉ thử vận may, xem có thể nhặt được cái gì không, không ngờ lại được xem một màn kịch hay như vậy.

Không biết những người đó rốt cuộc làm gì, lại dám đi tìm đồ ở nơi mà Ma từng tồn tại.

Chẳng lẽ muốn cứu Ma sống lại sao?

Ta thật sự nghĩ nếu đúng như vậy, vậy thì chuyện này nhất định phải nói cho mọi người biết, không thể để hắn đắc ý được.

Dù sao những bài học mấy lần trước đã khiến hắn hoảng sợ rồi, nếu có thêm một lần nữa thì có thể sẽ không chịu nổi đâu.

Cho nên nhất định phải tạm thời, không khẳng định là có, nếu chỉ sức mạnh của một người thì chắc chắn sẽ không phát hiện ra những chuyện này.

Đã như vậy, thì nhất định phải kiên trì theo dõi thật tốt, sau đó bắt gọn chúng.

Như vậy, đến lúc đó mình sẽ trở thành người nổi tiếng, được mọi người sùng bái." Người đó càng ngày càng điên cuồng, biểu cảm trên mặt cũng bắt đầu trở nên hung tợn, nhưng hoàn toàn không ý thức được, vẫn tự mình làm theo ý mình.

Na Tra mang thứ đồ đó về, rồi liền một lần nữa truyền tin cho Long Thái Tử, bảo hắn đến đó một chuyến.

Đồ đã có trong tay, bây giờ những chuyện tiếp theo cần phải nghiên cứu thật kỹ, rốt cuộc nó có tác dụng gì mới có thể phát huy được, nếu không thì lãng phí thời gian đi tìm nó về, tự nhiên phải tận dụng thật tốt.

Mặc dù thứ đồ đó có chút vết bẩn, nhưng không có nghĩa là năng lực của nó có vết bẩn, chỉ cần có thể sử dụng tốt nó.

Hơn nữa, Na Tra cũng ngẫu nhiên mới biết khối đá này có một số tác dụng, cho nên mới tốn công tốn sức muốn mang nó về.

Đông Hải Long Thái Tử biết Na Tra đã tìm được khối đá đó, liền hẹn một nơi tương đối bí mật, dù sao thì hai người hiện tại gặp mặt thực sự quá thường xuyên.

Nếu lại gặp mặt một lần nữa mà bị người khác biết, khó tránh khỏi nghi ngờ sẽ có chuyện gì đó.

Cái miệng của lũ người đó thật sự quá thối rồi, rất nhiều chuyện

đều có thể bị biến thành xấu, xấu thì có thể bị biến thành xấu hơn nữa, cho nên những chuyện này tuyệt đối không thể nói cho ai biết, nếu không thì công sức đổ sông đổ biển.

Thời gian lại trôi qua mấy ngày, Na Tra theo đúng lời hẹn đến nơi bí mật đó.

Đông Hải Long Thái Tử vừa đến nơi hẹn, liền phát hiện có một người đang ẩn mình ở đó, liền biết có chuyện gì đó đã bị người khác phát hiện.

Hắn liền lặng lẽ quay về, đợi một ngày sau lại truyền tin cho Na Tra.

Tưởng rằng mình làm rất bí mật, không ngờ lại nhanh chóng bị người khác phát hiện, phát hiện triệt để như vậy, còn theo dõi nữa.

Cũng không biết người đó rốt cuộc biết được bao nhiêu.

Chương 553

Cho nên phải tìm thời gian để nói chuyện với hắn thật tốt.

Nếu chuyện này bị người khác truy hỏi, vậy thì tất cả những nỗ lực đã làm đều sẽ đổ sông đổ biển, và lần này những chuyện hắn đã tốn công sức muốn làm đều sẽ thất bại.

Đông Hải Long Thái Tử trầm tư, rồi liền tìm thời gian, một lần nữa hẹn Na Tra ra ngoài.

Lần này người đó cũng lén lút theo dõi phía sau, xem ra tạm thời không biết rõ chuyện của hai người, có chút nghi ngờ, cho nên mới theo dõi Na Tra lâu như vậy.

"Ngươi làm gì ở đây?

Thần thần bí bí như vậy, có gì không ổn sao?

Ta vừa đến, nhìn thấy ngươi lén lút theo dõi phía sau, rốt cuộc là chuyện gì?

Nếu không nói rõ ràng, ta khó tránh khỏi nghi ngờ mục đích của ngươi có đơn thuần hay không." Đông Hải Long Thái Tử xuất hiện phía sau Na Tra, nhìn hắn nói.

Người đó sững sờ, không ngờ lại nhanh chóng bị phát hiện, liền lặng lẽ quay đầu lại, làm một động tác im lặng, giải thích: "Ta và ngươi, mấy hôm trước ta phát hiện người này lại lén lút đi đến cấm địa, nơi đó ngươi có biết không?

Nơi mà Ma năm xưa ẩn náu, hắn đi đến đó làm gì?

Phải biết rằng nơi đó người khác căn bản không nhắc đến, nhưng hắn lại đến đó lấy một thứ gì đó ra.

Khó tránh khỏi nghi ngờ, không phải là thứ đồ của Ma đó, rồi vì vậy mà một lần nữa triệu hồi Ma ra sao?

Nếu vậy thì nguy cơ của chúng ta lại sẽ xuất hiện một lần nữa.

Lần trước vì giải quyết một chuyện mà chúng ta đã kiệt sức, lần này lại muốn làm như vậy, chẳng phải là gây phiền toái lớn cho chúng ta sao?" Đông Hải Long Thái Tử như có điều suy nghĩ gật đầu, "Nhưng nếu vậy, tại sao ngươi không trực tiếp đi hỏi hắn, mà lại lén lút theo dõi phía sau?

Trực tiếp hỏi chẳng phải rõ ràng hơn sao?

Tìm người đối mặt với hắn thì chắc chắn không có đường lùi, như vậy cũng có thể lấy được khối đá đó, một lần nữa giải quyết mọi chuyện." Người đó hận sắt không thành thép, "Ngươi có biết không?

Nếu xông lên như vậy, hắn chắc chắn sẽ không thừa nhận đâu, hắn sẽ nói ta vu khống hắn, ngay cả có bằng chứng đặt trước mặt, hắn lấy khối đá đó.

Sau khi lấy xong sẽ có những hành động khác.

Cho nên ta nghi ngờ hắn chắc chắn có đồng bọn, bởi vì một mình hắn căn bản không thể làm được những chuyện này.

Chi bằng bắt gọn cả bọn chúng, đến lúc đó ta có thể dương danh lập vạn!" Chỉ cần bằng chứng không đủ, lên tiếng nói với hắn, cũng chỉ có thể là chuyện không có chút tác dụng nào với khối đá đó, rồi mọi chuyện sẽ chẳng đi đến đâu.

Có thể quan tâm thì nhất định phải thu thập thật kỹ.

Người đó từ trước đến nay chưa từng làm chuyện không nắm chắc, muốn làm thì phải làm cho tuyệt đối, nếu không thì lãng phí quá nhiều thời gian, chẳng lẽ chỉ đơn giản là theo dõi thôi sao?

Không!

Không cam tâm, làm sao có thể dễ dàng buông tha hắn chứ?

Đối với tất cả mọi chuyện đều rõ ràng có vấn đề, nhất định phải khiến hắn xin lỗi, phải nắm được điểm yếu của hắn, để lại một ấn tượng tốt đẹp trước mặt mọi người.

Chương 474: Yên tâm đi.

Cùng một khuôn đúc ra với phụ thân, bây giờ Lâm Hiên có bạn bè, cũng chỉ có thể an ủi hắn lúc này, để hắn ổn định quân tâm.

Nếu một năm nữa lại xảy ra chuyện gì, vậy thì những chuyện tiếp theo sẽ càng khó giải quyết hơn.

"Trong lòng ngươi rõ ràng phải làm gì thì tốt rồi, những chuyện khác không cần ta phải dạy.

Những chuyện còn lại đừng làm phiền ta nữa, gần đây ta phải đi xử lý một số chuyện.

Có thể liên quan đến chuyện lần trước của chúng ta, cho nên nếu có chuyện gì xảy ra, ta nhất định sẽ truyền tin cho ngươi.

Ngươi nhất định phải chuẩn bị thật kỹ càng, nếu bên ta xảy ra vấn đề, thì ngươi cũng ngàn vạn lần đừng để bị phát hiện." Na Tra dặn dò những chuyện sau này, dù sao thì nơi hắn muốn đến có thể sẽ vô cùng nguy hiểm, nhưng không có cách nào khác, đó là bước quan trọng nhất.

Đông Hải Long Thái Tử tự nhiên biết Na Tra muốn làm gì, cho nên cũng không ngăn cản, mà trịnh trọng gật đầu, bảo đảm rằng sẽ che giấu mọi thứ thật tốt, đợi hắn trở về, rồi cùng nhau hoàn thành kế hoạch đó.

Lâm Hiên cầm vò đào hoa tửu tương ứng, rồi liền đến một nơi vô cùng xinh đẹp, ngồi xuống, mở vò đào hoa tửu khẽ ngửi, cảm thấy toàn thân thư thái, tâm hồn khoáng đạt.

Quả nhiên không hổ danh là đào hoa tửu ủ ngàn năm, ngay cả mùi hương cũng có thể khiến người ta say đắm, huống hồ là uống vào, sẽ

mỹ vị đến nhường nào chứ.

Vốn dĩ hắn chỉ muốn đi tìm các học trò của Nguyệt Lão, không ngờ lại gặp phải chuyện tốt như vậy.

Đợi bị Nguyệt Lão phát hiện, đầu hắn bị trộm mất một nửa, thì cũng không phải chuyện của hắn, dù sao hắn cũng không phải kẻ trộm.

Đến lúc đó truy cứu, hắn cũng vô tâm thôi.

Hiện tại điều quan trọng nhất là phải thưởng thức thật kỹ vò đào hoa tửu này, mới không phụ danh tiếng của nó.

Chương 554

“Mùi vị?

Ngửi thôi mà đã ngọt ngào đến vậy, quả thật là một loại thực phẩm đặc biệt.

Hãy để ta nếm thử vài ngụm đi, thật sự quá mỹ vị, ta không kiểm soát được bản thân!” Một con hắc thử lớn đột nhiên từ xa nhảy tới.

Lâm Hiên trực giác có điều không ổn, liền lặng lẽ bỏ vò đào hoa tửu vào túi, nhất định phải nghiêm túc, bắt lấy kẻ đó rồi lạnh lùng hỏi: “Đồ của ta, ngươi cũng dám động vào sao?

Nếu không phải ta kịp thời, e rằng ta đã bị ngươi lấy đi rồi.

Tốc độ cũng nhanh thật đấy.

Mau khai ra, nếu không ta sẽ vặn nát ngươi.

Dám động vào đồ của ta, e rằng ngươi không muốn sống nữa rồi!” Lâm Hiên không thể động thủ sao?

Dù sao rượu quý nhất của hắn lại bị kẻ khác động vào, đó chẳng khác nào xúc phạm đến giới hạn cuối cùng của hắn.

Không nghiền nát xương cốt, không băm vằm thành tro bụi, không ném xuống mười tám tầng địa ngục thì hắn tuyệt đối sẽ không bỏ qua đâu.

Loại người này nên được dạy dỗ thật tốt, ỷ vào thực lực mà âm thầm bắt nạt người khác, trộm đồ của người khác để thỏa mãn bản thân, thật ghê tởm.

Tự cho rằng mình có vài thứ đồ vặt vãnh, thì ai cũng phải chấp nhận sao? …….

Thật sự là sỉ nhục cái ngành tu tiên này.

"Ây, đừng mà, thả ta xuống, thả ta xuống, ta biết lỗi rồi, ta biết lỗi rồi, ta sẽ không dám nữa đâu.

Ta chỉ ngửi mùi vị đó thôi, thật sự quá hấp dẫn, cho nên mới không nhịn được mà từ xa nhảy ra.

Vốn dĩ ta muốn lấy một ít đồ để nói chuyện với ngươi, không ngờ ngươi lại trực tiếp thu dọn đồ đạc, và biến ta thành bộ dạng này." Mặc dù hành vi của nó thực sự có chút bốc đồng, nhưng theo kinh nghiệm trước đây, có thể dễ dàng đoán được, không ngờ lần này lại đụng vào chỗ hiểm của người khác, bị người khác bắt quả tang.

Nhìn sắc mặt của Lâm Hiên, có thể sẽ giết chết nó.

Cho nên tình hình hiện tại, nó chỉ có thể cầu xin tha thứ, xem rốt cuộc hắn muốn làm gì.

Dù sao thì vì muốn sống sót mà nó có thể làm được mọi thứ, nhưng làm ra những chuyện như vậy, ai bình thường lại thích tham ăn chứ?

Lâm Hiên không quản, trực tiếp ném nó xuống vực sâu.

Loại người này dù có nói nhiều đến đâu cũng vô nghĩa, chi bằng lãng phí thời gian thì chi bằng trực tiếp ném nó xuống.

Sau đó lại thưởng thức cảnh đẹp bên cạnh, rồi nhâm nhi từng ngụm rượu ngon, cuộc sống chẳng phải tốt đẹp hơn sao?

Cứ phải bị kẻ trước mặt này quấy rầy, không chắc đã dễ bắt nạt đâu.

Dạy dỗ một trận chắc chắn không thể nguôi được cơn giận trong lòng hắn.

"Ai bảo ngươi phá hỏng tâm trạng của ta chứ?

Ngươi phải biết rằng một tâm trạng tốt, phải mất thời gian mới có thể hình thành đấy.

Gần đây ta bận tối mắt tối mũi, khó khăn lắm mới tìm được một nơi như vậy để yên tâm ở, vậy mà ngươi lại dám quấy rầy ta.

Nhìn bộ dạng ngươi chắc bình thường cũng làm không ít chuyện như vậy rồi.

Tốc độ đó, nếu không phải gặp ta, người bình thường chắc chắn sẽ bị ngươi chiếm được lợi thế, nhưng không có cách nào khác, ai bảo ngươi lại gặp ta chứ?

Hôm nay hãy được dạy dỗ thật tốt đi, xem sau này ngươi có dám nữa không!" Lâm Hiên không muốn bị ảnh hưởng.

Vừa rồi tốc độ đó vừa nhanh nhẹn lại không chú ý một chút nào, suýt chút nữa thì bị nó chiếm được lợi thế, lấy đồ đi mất.

Đến lúc đó chắc chắn sẽ không tìm được người, tức giận đến mức hỏng bét.

Hiện tại nó lại ở đó cầu xin tha thứ, thật sự là mơ mộng hão huyền.

Vừa rồi tâm trạng lo được lo mất đó, suýt chút nữa thì khiến hắn không giữ được đồ.

Đó là đào hoa tửu của Nguyệt Lão khó khăn lắm mới lấy được nửa bình nhỏ, suýt chút nữa thì bị nó lấy đi, làm sao có thể không tức giận chứ?

Hiện tại nó lại cầu xin tha thứ, chẳng phải là có chút thừa thãi sao?

Con hắc thử lớn đó không ngờ những kỹ năng mà nó vẫn luôn sử dụng lại hoàn toàn vô dụng trước mặt Lâm Hiên, lập tức hoảng loạn.

Phải biết rằng theo kinh nghiệm gặp phải những tình huống như vậy, nó chắc chắn sẽ quỳ xuống cầu xin đối phương, khóc lóc kể lể những kinh nghiệm đau thương, để đối phương mềm lòng, rồi tha thứ cho nó.

Chương 555

Nhưng hôm nay lại gặp phải một kẻ không ăn mềm lẫn cứng, dù nó làm gì, hắn cũng không lay chuyển được.

Thật sự bị người ta ném xuống tầng vực sâu, e rằng không chết thì cũng phải tàn phế nửa đời.

Chỉ trộm một bình rượu nhỏ, mà kết cục lại thảm đến vậy.

"Đại lão đại lão!

Ta thật sự sai rồi, ta hôm nay thật sự là lần đầu tiên làm chuyện đó, cầu xin ngài tha thứ cho ta đi.

Ngài muốn ta làm gì cũng được, ta có thể giúp ngài đi trộm đồ của người khác mà!

Nếu ngài đồng ý, ngài muốn gì ta cũng có thể lấy cho ngài, hôm nay tha thứ cho ta đi, ta thật sự không cẩn thận mới đụng trúng ngài.

Ta cũng không biết ngài lại lợi hại đến vậy.

Nếu biết ta cũng không dám nữa đâu, tha thứ cho ta đi, ta chỉ là một con ếch đáy giếng, căn bản không biết gì cả." Con hắc thử đó suýt chút nữa thì phủ phục trước mặt Lâm Hiên, nói với hắn, hắn lợi hại đến mức nào, để hắn tin tưởng, rồi tha thứ cho nó.

Nhưng Lâm Hiên căn bản không ăn cái kiểu đó, trực tiếp ném nó xuống, không nói hai lời.

Nếu còn nói nhảm với nó nữa, e rằng hắn sẽ mềm lòng mà tha thứ mất.

Sao có thể may mắn như vậy chứ?

Suýt chút nữa thì làm hỏng đồ tốt rồi, không ném nó xuống, thì hắn

cũng đã nhân từ nghĩa tận rồi, bảo hắn buông tay, mơ mộng hão huyền.

Thật sự cho rằng trên đời này có chuyện tốt như vậy sao?

Sau khi giải quyết xong mọi chuyện, Lâm Hiên lại lấy một chén rượu nhỏ trên mặt đất, cẩn thận rót một ly, lắc nhẹ trong ly rượu nhỏ, sau đó liền uống một hơi hết sạch, lập tức cảm thấy thân tâm thư thái, toàn thân ấm áp.

Quả nhiên thiếu một người ở bên cạnh luyên thuyên, thực sự thoải mái hơn nhiều.

Thứ này chỉ có thể một mình hưởng thụ, nếu có người khác ở đó, chỉ có thể dẫn đến tranh chấp.

Hắn một mình liền uống hết vò rượu nhỏ đó, nhưng không biết rằng đào hoa tửu có một di chứng.

Rượu lúc mới uống thì không mạnh lắm, nhưng càng về sau thì càng nghiêm trọng, cho nên lúc như vậy thường chỉ có thể một mình ở đó.

Nếu đi lại lung tung, có thể sẽ phát điên vì rượu.

Dù tửu lượng có tốt đến đâu, gặp phải tình huống này cũng không có cách nào khác.

Nơi của Na Tra, cũng là nơi mà Ma từng ẩn náu.

Ở đó Na Tra đã lén lút để lại một thứ gì đó.

Mặc dù vô tình mới thu được tin tức đó, nhưng tuyệt đối không thể nói với người khác.

Không biết rốt cuộc Na Tra đã để lại thứ gì, chỉ cần lấy được nó, chắc chắn có thể giải quyết được tất cả những chuyện sau này.

Trước mặt là một vùng âm u đáng sợ, xung quanh đều vô cùng tĩnh

lặng, có một số cây cỏ dại đang kiên cường sinh tồn ở đó, căn bản không có bất kỳ dấu vết nào của động vật, cũng không có bất kỳ hơi thở nào của sinh vật, chỉ là một vùng đất hoang vu, không có sự sống tồn tại.

Quả nhiên không hổ danh là nơi ẩn náu của Ma, nơi đó có thể có người tồn tại, nhưng cũng không ai sẽ đi đến đó, cho nên là một nơi ẩn náu tốt.

Cũng không trách sao không ai lại liên tưởng đến nơi này, cho nên mới tìm mãi không thấy, không ngờ lại có thứ đồ ở trong đó.

Na Tra cũng nhân tiện lợi dụng tình hình, chỉ cần cầm thứ đó trong tay, nhanh chóng có thể nắm giữ được ở đó, một lần nữa giải cứu, sau đó mới có thể thực hiện kế hoạch.

Vì chuẩn bị cho một ngày đó, hắn đã sắp xếp mọi thứ, vì khoảnh khắc đó.

Nếu không tìm được nó, vậy thì thật đáng tiếc.

May mắn thay, ông trời không phụ lòng, hắn đã tìm thấy thứ đó trong một động phủ cực kỳ bí mật.

Nhìn nó giống như một tảng đá không có bất kỳ đặc điểm nào, đen sì.

Trong lòng Na Tra bắt đầu nghi ngờ, thứ này đối với hắn có ích không?

Mặc dù đối với lời nói của Đông Hải Long Thái Tử, hắn chưa từng nghi ngờ, nhưng thứ này thực sự khiến người ta khó mà tin được.

Đã cầm trong tay rồi.

Chắc chắn phải mang về nghiên cứu trước, mới có thể hiểu được

rốt cuộc nó có tác dụng gì.

Đã là thứ đồ của Ma, chắc chắn có giá trị tồn tại nhất định, nếu không thì cũng sẽ không giấu ở một nơi bí mật như vậy.

Sau khi Na Tra cầm thứ đó chắc chắn, liền lập tức rời khỏi nơi này.

Chương 556

Nếu bị người khác phát hiện thì sẽ xảy ra tranh chấp, chắc chắn sẽ thu hút những người đó nghi ngờ, đến lúc đó những chuyện hắn đã làm chắc chắn sẽ bị phát hiện từng li từng tí.

Mặc dù bí mật, nhưng khó tránh khỏi con mắt của nhiều người, cái đầu của nhiều người có thể dễ dàng làm rõ sự việc, thu thập chứng cứ.

Những người này năng lực không mạnh, nhưng nếu tìm ra âm mưu quỷ kế hoặc những chuyện khác.

Một mặt, năng lực của họ vô cùng mạnh mẽ.

Nếu kết hợp lại, nhất định có thể tạo thành một đội ngũ vô cùng lợi hại, chuyên môn phá giải tất cả những vấn đề nan giải trên thế giới này.

Những kỹ năng tốt như vậy, lại không được tận dụng tốt, ngược lại lại dùng vào những chuyện vô bổ như vậy, thật sự khiến người ta tức giận.

Nhưng Na Tra, không thể trách chuyện đó, nhanh chóng sẽ bị cái loa phóng thanh lớn của giới tu tiên khác biết được.

Sau khi lén lút dùng truyền ảnh thạch ghi lại tình hình, liền quay về.

Bóng của người đó ẩn mình sau cây, "A a a, không ngờ lại phát hiện ra chuyện thú vị như vậy, Tháp Tháp Thiên Vương chắc sắp phát điên rồi.

Nếu kể chuyện này cho hắn biết, biết đâu có thể kiếm được một khoản lớn.

Thật vui quá, không ngờ lại có chuyện ngoài ý muốn như vậy, mình chỉ thử vận may, xem có thể nhặt được cái gì không, không ngờ lại được xem một màn kịch hay như vậy.

Không biết những người đó rốt cuộc làm gì, lại dám đi tìm đồ ở nơi mà Ma từng tồn tại.

Chẳng lẽ muốn cứu Ma sống lại sao?

Ta thật sự nghĩ nếu đúng như vậy, vậy thì chuyện này nhất định phải nói cho mọi người biết, không thể để hắn đắc ý được.

Dù sao những bài học mấy lần trước đã khiến hắn hoảng sợ rồi, nếu có thêm một lần nữa thì có thể sẽ không chịu nổi đâu.

Cho nên nhất định phải tạm thời, không khẳng định là có, nếu chỉ sức mạnh của một người thì chắc chắn sẽ không phát hiện ra những chuyện này.

Đã như vậy, thì nhất định phải kiên trì theo dõi thật tốt, sau đó bắt gọn chúng.

Như vậy, đến lúc đó mình sẽ trở thành người nổi tiếng, được mọi người sùng bái." Người đó càng ngày càng điên cuồng, biểu cảm trên mặt cũng bắt đầu trở nên hung tợn, nhưng hoàn toàn không ý thức được, vẫn tự mình làm theo ý mình.

Na Tra mang thứ đồ đó về, rồi liền một lần nữa truyền tin cho Long Thái Tử, bảo hắn đến đó một chuyến.

Đồ đã có trong tay, bây giờ những chuyện tiếp theo cần phải nghiên cứu thật kỹ, rốt cuộc nó có tác dụng gì mới có thể phát huy được, nếu không thì lãng phí thời gian đi tìm nó về, tự nhiên phải tận dụng thật tốt.

Hơn nữa, Na Tra cũng ngẫu nhiên mới biết khối đá này có một số tác dụng, cho nên mới tốn công tốn sức muốn mang nó về.

Đông Hải Long Thái Tử biết Na Tra đã tìm được khối đá đó, liền hẹn một nơi tương đối bí mật, dù sao thì hai người hiện tại gặp mặt thực sự quá thường xuyên.

Nếu lại gặp mặt một lần nữa mà bị người khác biết, khó tránh khỏi nghi ngờ sẽ có chuyện gì đó.

Cái miệng của lũ người đó thật sự quá thối rồi, rất nhiều chuyện đều có thể bị biến thành xấu, xấu thì có thể bị biến thành xấu hơn nữa, cho nên những chuyện này tuyệt đối không thể nói cho ai biết, nếu không thì công sức đổ sông đổ biển.

Thời gian lại trôi qua mấy ngày, Na Tra theo đúng lời hẹn đến nơi bí mật đó.

Đông Hải Long Thái Tử vừa đến nơi hẹn, liền phát hiện có một người đang ẩn mình ở đó, liền biết có chuyện gì đó đã bị người khác phát hiện.

Hắn liền lặng lẽ quay về, đợi một ngày sau lại truyền tin cho Na Tra.

Tưởng rằng mình làm rất bí mật, không ngờ lại nhanh chóng bị người khác phát hiện, phát hiện triệt để như vậy, còn theo dõi nữa.

Cũng không biết người đó rốt cuộc biết được bao nhiêu.

Cho nên phải tìm thời gian để nói chuyện với hắn thật tốt.

Nếu chuyện này bị người khác truy hỏi, vậy thì tất cả những nỗ lực đã làm đều sẽ đổ sông đổ biển, và lần này những chuyện hắn đã tốn công sức muốn làm đều sẽ thất bại.

Đông Hải Long Thái Tử trầm tư, rồi liền tìm thời gian, một lần nữa hẹn Na Tra ra ngoài.

Lần này người đó cũng lén lút theo dõi phía sau, xem ra tạm thời

không biết rõ chuyện của hai người, có chút nghi ngờ, cho nên mới theo dõi Na Tra lâu như vậy.

“Ngươi làm gì ở đây?

Thần thần bí bí như vậy, có gì không ổn sao?

Ta vừa đến, nhìn thấy ngươi lén lút theo dõi phía sau, rốt cuộc là chuyện gì?

Nếu không nói rõ ràng, ta khó tránh khỏi nghi ngờ mục đích của ngươi có đơn thuần hay không.” Đông Hải Long Thái Tử xuất hiện phía sau Na Tra, nhìn hắn nói.

Người đó sững sờ, không ngờ lại nhanh chóng bị phát hiện, liền lặng lẽ quay đầu lại, làm một động tác im lặng, giải thích: “Ta và ngươi, mấy hôm trước ta phát hiện người này lại lén lút đi đến cấm địa, nơi đó ngươi có biết không?

Nơi mà Ma năm xưa ẩn náu, hắn đi đến đó làm gì?

Chương 557

Phải biết rằng nơi đó người khác căn bản không nhắc đến, nhưng hắn lại đến đó lấy một thứ gì đó ra.

Khó tránh khỏi nghi ngờ, không phải là thứ đồ của Ma đó, rồi vì vậy mà một lần nữa triệu hồi Ma ra sao?

Nếu vậy thì nguy cơ của chúng ta lại sẽ xuất hiện một lần nữa.

Lần trước vì giải quyết một chuyện mà chúng ta đã kiệt sức, lần này lại muốn làm như vậy, chẳng phải là gây phiền toái lớn cho chúng ta sao?" Đông Hải Long Thái Tử như có điều suy nghĩ gật đầu, "Nhưng nếu vậy, tại sao ngươi không trực tiếp đi hỏi hắn, mà lại lén lút theo dõi phía sau?

Trực tiếp hỏi chẳng phải rõ ràng hơn sao?

Tìm người đối mặt với hắn thì chắc chắn không có đường lùi, như vậy cũng có thể lấy được khối đá đó, một lần nữa giải quyết mọi chuyện." Người đó hận sắt không thành thép, "Ngươi có biết không?

Nếu xông lên như vậy, hắn chắc chắn sẽ không thừa nhận đâu, hắn sẽ nói ta vu khống hắn, ngay cả có bằng chứng đặt trước mặt, hắn lấy khối đá đó.

Sau khi lấy xong sẽ có những hành động khác.

Cho nên ta nghi ngờ hắn chắc chắn có đồng bọn, bởi vì một mình hắn căn bản không thể làm được những chuyện này.

Chi bằng bắt gọn cả bọn chúng, đến lúc đó ta có thể dương danh lập vạn!" Chỉ cần bằng chứng không đủ, lên tiếng nói với hắn, cũng chỉ có thể là chuyện không có chút tác dụng nào với khối đá đó, rồi mọi chuyện sẽ chẳng đi đến đâu.

Có thể quan tâm thì nhất định phải thu thập thật kỹ.

Người đó từ trước đến nay chưa từng làm chuyện không nắm chắc, muốn làm thì phải làm cho tuyệt đối, nếu không thì lãng phí quá nhiều thời gian, chẳng lẽ chỉ đơn giản là theo dõi thôi sao?

Không!

Không cam tâm, làm sao có thể dễ dàng buông tha hắn chứ?

Đối với tất cả mọi chuyện đều rõ ràng có vấn đề, nhất định phải khiến hắn xin lỗi, phải nắm được điểm yếu của hắn, để lại một ấn tượng tốt đẹp trước mặt mọi người.

Đông Hải Long Thái Tử xác định, người trước mặt căn bản không biết chuyện gì đang xảy ra, chỉ là đang nghi ngờ vô cớ, vì vậy hắn liền an tâm.

Chỉ cần giải quyết người này, tự nhiên sẽ không ai có thể hiểu rõ rốt cuộc phải làm gì.

"Chẳng lẽ ngươi không sợ sau lưng có kẻ hãm hại sao?

Ngươi phải biết, loại tình huống này rất có thể sẽ xảy ra.

Hiện tại một mình ngươi rất dễ bị phát hiện.

Chẳng lẽ ngươi không biết nên bàn bạc kỹ với ta vài ngày sao?

Trong tình huống rõ ràng như vậy, ngươi không phát hiện đầu óc mình có vấn đề à?" Người kia ngây người, hoàn toàn không có những chuyện này, bởi vì nếu làm theo cách của hắn, tình huống căn bản sẽ không xảy ra như vậy, nhưng mọi chuyện chỉ là tưởng tượng, sự việc xảy ra căn bản không thể như ý muốn.

Tự nhiên những hành động này cũng sớm bị người ta phát hiện.

Na Tra vẫn luôn đứng ở đó, nhằm dụ ngươi ra mặt, xem xét phía sau có ai biết chuyện này không.

Nếu không có, vậy tự nhiên có thể thủ tiêu ngươi, rồi xử lý gọn ghẽ.

Đông Hải Long Thái Tử không ngu xuẩn như vậy, nhưng dù thế nào, hắn ra tay cũng không hề nương nhẹ, một đòn giết chết người trước mặt, thậm chí không cho đối phương có cơ hội nói thêm một lời.

Dù sao, loại người này có nhiều hơn nữa cũng vô dụng, hắn đã quyết định phải thủ tiêu đối phương một cách gọn gàng.

Na Tra cũng từ đó đi ra, trực tiếp dùng Phong Hỏa Luân thiêu đốt thi thể người kia, sau đó thi triển một pháp thuật che giấu hoàn toàn mùi khí ở đó.

Y lại ném đồ vật trên người kẻ xấu vào một ổ sói, nhằm che giấu cái chết thật sự của người này.

Bởi vì trong đó có nhiều hung thú, nên có thể hắn bị dã thú ăn thịt, huống chi dã thú ở đây cũng không phải loại tầm thường, chúng đã tiến hóa, biết tu luyện.

Tính cách của hắn vốn cũng rất hung hãn, nếu vô tình va phải địa bàn của người ta, bị người ta giết chết hoặc ăn thịt cũng là chuyện rất hợp lý.

Cứ như vậy, nếu chuyện này bị vạch trần, Na Tra cũng sẽ không bị nghi ngờ một chút nào.

“Sau khi giải quyết xong chuyện này, chúng ta lại tìm một nơi tốt để bàn bạc thêm.

Bằng không, mấy ngày tới chúng ta đều phải tránh mặt, lúc đó không thể gặp nhau.

Nếu lúc đó chuyện cần giải quyết với ngươi, tự nhiên sẽ không có cách nào tốt hơn.

Thế nên chi bằng bây giờ trực tiếp giải quyết tất cả mọi chuyện.

Cứ làm theo kế hoạch cũng tránh xảy ra ngoài ý muốn như tình huống hôm nay." Đông Hải Long Thái Tử tự nhiên biết Na Tra rốt cuộc đang lo lắng điều gì.

Chẳng qua gần đây những ngày này quá bất thường, bị phụ thân phát hiện, thế nên đã bị giam vài ngày trong hắc lao.

Khó khăn lắm mới trốn thoát, nếu những chuyện này lại không biết điều, e rằng có thể sẽ bị ném thẳng vào động đá để diện bích tu luyện.

Chương 558

Dưới tình hình hiện tại, quả thực không tiện hành động.

Nếu cứ như vậy, chắc chắn phải đồng ý một số điều thực tế.

Nếu giữa chừng lại xảy ra biến cố, không liên lạc được với nhau, e rằng toàn bộ kế hoạch sẽ phải xây dựng lại từ đầu.

Lúc đó sẽ càng phiền phức hơn.

Vốn dĩ vì những chuyện này mà đã kéo dài rất lâu, hiện tại lại có chuyện này làm trì hoãn, quả thực là sóng này chưa yên sóng khác lại nổi.

Cứ theo tình hình này, đến bao giờ mới có thể thực hiện kế hoạch một cách hoàn chỉnh đây?

Huống hồ, vốn dĩ vì kế hoạch này mà đã hy sinh rất nhiều.

Nếu chuyện "tam tam thất" này lại xảy ra trong tình huống như vậy, chẳng phải là đổ thêm dầu vào lửa sao?

Na Tra lạnh lùng liếc nhìn, tự nhiên hiểu Đông Hải Long Thái Tử hiện tại đang nghĩ gì, cũng không tiện lên tiếng quấy rầy và không cảm thấy khó chịu.

Đừng nhìn bề ngoài hắn có vẻ dễ gần, kỳ thực tính tình bạo nhất, làm việc tàn nhẫn nhất.

Thế nên y vẫn luôn nghe lời hắn, quả thực cần phải nghiêm túc hơn nhiều.

Làm việc mà chậm một chút, có thể sẽ xuất hiện những vấn đề khác.

"Ta biết, chúng ta lát nữa gặp lại đi.

Tình hình ở đây sắp bị phát hiện, nếu bị kiểm tra, lúc đó nếu bị thấy ở đây tự nhiên sẽ bị nghi ngờ.

Cuối cùng dù có giải thích được, cũng sẽ bị người khác gán cho những vấn đề khác." Đông Hải Long Thái Tử chỉ nói một số vấn đề, vấn đề mà hắn quan tâm nhất hiện tại là có thể vì những chuyện này mà gây ra phiền phức lớn cho mình.

Đôi khi, nếu có người gây sự vô cớ, ban đầu nên ngăn chặn họ, chứ không phải bây giờ mới phát hiện.

Hắn cũng không biết người kia rốt cuộc đã làm gì, hôm nay hắn cũng không biết, nếu không được nhắc nhở, e rằng chuyện này sớm đã bị những người kia biết hết rồi.

Na Tra nhìn chằm chằm hắn, biết những gì hắn làm có thể bị hắn nghi ngờ, nhưng hiện tại cũng không có cách nào để hắn tạm thời nhượng bộ.

Tuy rằng làm việc quả thực có phần đó.

Nhưng hiện tại cảm thấy cũng không có bất cứ vấn đề gì, chính xác là không có bất cứ tiến triển mạnh mẽ nào, nhưng dù sao người này đa nghi, ai nguyện ý làm bạn?

Thế nên hai người là mối quan hệ lợi dụng lẫn nhau, không tồn tại bất cứ tình bạn nào.

Có thể vì mối quan hệ dẫn dụ người kia, tuy rằng không phải vấn đề của mình, nhưng Đông Hải Long Thái Tử đã xảy ra vấn đề rồi, chuyện như vậy ai sẽ đi tin tưởng?

Nếu xảy ra, có thể y sẽ không nguyện ý làm việc cùng hắn nữa.

Trong mắt người khác, mối quan hệ của hai người quá kỳ lạ, thế nên mới bị phụ thân của hắn ngăn cản, nhưng tình hình hiện tại rõ ràng, Đông Hải Long Thái Tử muốn y giúp hắn làm những chuyện đó,

nếu không hắn sẽ uy hiếp.

Nếu không có nhược điểm trong tay y, ai lại nguyện ý giúp chứ?

"Đã đến nước này, ngươi còn ở đây làm gì?

Ta bây giờ đi đây, sau này có chuyện gì trực tiếp truyền âm cho ta.

Không có việc cần thiết thì đừng gặp lại nữa.

Sau chuyện này, ta hy vọng giữa chúng ta đừng qua lại nữa.

Những chuyện ta giúp ngươi làm đã đủ rồi, nếu lại một lần nữa, ta sợ ta không chịu nổi, ai biết ngươi muốn làm gì, tên điên này!" Lời nói của Na Tra rõ ràng là muốn cắt đứt mối quan hệ này, nhưng hiện tại đang trong thời điểm then chốt, không thể dễ dàng buông tha.

Chẳng lẽ vì sợ hãi ư?

Đã giúp hắn làm nhiều chuyện như vậy, cuối cùng lại sợ hãi, thật nực cười.

Kế hoạch sắp thành công rồi, chẳng phải đây là bước then chốt sao?

Vào lúc này lại muốn đường ai nấy đi, chẳng lẽ vì chuyện này bị bại lộ, có mục đích khác?

Bất kể tình huống thế nào, vì đã biết chuyện này, hoặc là làm tiếp với hắn, hoặc là trực tiếp giết người diệt khẩu như người vừa rồi.

Đương nhiên loại thứ hai là điều y không muốn làm nhất.

Dù sao, mối quan hệ giữa hai người cũng đã tồn tại lâu như vậy, huống hồ y cũng không làm bất cứ điều gì sai với hắn, cũng không phản bội.

Hiện tại cắt đứt mối quan hệ này quả thực quá làm tổn thương lòng người.

Nếu không đủ không vui, chắc chắn sẽ vạch trần hắn, thậm chí có thể coi hắn như vật tế thần.

Chương 559

“Ngươi xác định vào lúc này, muốn cắt đứt quan hệ với ta sao?

Ta thật sự muốn ngươi nói rõ ràng.

Ngươi nói rõ ràng đi, nếu không, ngươi biết ta là người thế nào, có thể sẽ vô ý giết chết ngươi.

Ngươi phải biết ta là người không bao giờ nương tay.” Đông Hải Long Thái Tử cười như không cười nói, tuy rằng chỉ tạm thời nhượng bộ một chút, nhưng trong lòng đã gieo một hạt giống nghi ngờ.

Hôm nay hắn lại phản hối, nhưng nói chung sau này cũng sẽ không dính dáng đến những chuyện này nữa.

Hắn cảm thấy có thể sẽ bị người khác xúi giục, tự mình, để ngăn chặn tình huống này xảy ra, nhất định phải chuẩn bị đầy đủ.

Hiện tại người này sau khi làm xong chuyện đó thì không còn lợi ích gì nữa.

“Đúng, ta xác định rồi, sau khi làm xong, ta sẽ không giúp ngươi nữa.

Thế nên ngươi tốt nhất nên làm sớm đi.

Chuyện này không thể, chẳng lẽ ngươi quên bài học của mấy người phía trước rồi sao?

Lại còn muốn giẫm lên vết xe đổ.

Nếu Đông Hải Long Vương biết chuyện này, chỉ sợ ngươi vĩnh viễn không có đường lật mình.

Đông Hải của ta có thể sẽ bị ngươi lợi dụng.

Dù sao hắn cũng không chỉ có một đứa con trai, thế nên nhất định phải suy nghĩ kỹ càng.

Dù sao tất cả những gì ngươi có hiện tại không phải ai cũng có." Na Tra căn bản không hiểu người trước mặt rốt cuộc muốn gì.

Thân phận của hắn cũng không phải ai cũng không nỡ đánh một nơi sinh ra ở đỉnh cao, độ cao mà người khác ngưỡng vọng không tới, nhưng hiện tại lại không thỏa mãn, muốn có nhiều hơn, loại người này chỉ có thể nói là lòng tham không đáy.

Nếu có một ngày ngươi cũng giống như ta, lần tới ta khẳng định không có ai giúp đỡ, với tâm thái đánh vua cũng chỉ có thể cắt đứt quan hệ, không muốn có hậu quả như vậy.

Thế nên y chỉ có thể rút lui giữa chừng, nhưng phải biết đối phương có thể sẽ không đồng ý, nhưng hiện tại chỉ cần y luôn xuất hiện trong tầm mắt của mọi người, hắn sẽ không dám làm bất cứ hành động gì với y.

Chẳng phải hắn không thể làm loại chuyện tàn nhẫn đó sao?

Có thể sẽ dùng một số thủ đoạn nhỏ không quang minh chính đại, dù sao người này trông không dễ gần.

Ban đầu y cũng không biết chuyện gì, như bị quỷ ám mà đồng ý, bây giờ thì ván đã đóng thuyền rồi.

Nhưng đã như vậy, y muốn thử xem có được không, kế hoạch này thực sự quá kinh khủng, thậm chí còn đáng sợ hơn mấy kế hoạch trước.

Nếu thật sự giúp hắn, vậy sẽ mang đến tai họa lớn hơn cho thế giới này.

Vốn dĩ là một nơi tan hoang, lại một lần nữa vì chuyện của hắn mà biến thành luyện ngục, chỉ sợ lên núi đao xuống biển lửa cũng

không đủ để chịu.

“Ngươi nói ta phải suy nghĩ kỹ càng, vậy ta đã trải qua sự suy tư nặng nề rồi mới đưa ra quyết định như vậy.

Chẳng phải ban đầu ngươi cũng đã tự nguyện theo ta rồi sao, thế nên ta mới đồng ý?

Bây giờ ngươi lại muốn bỏ cuộc giữa chừng, vậy sau này ai sẽ giúp ta làm việc, ai sẽ giúp ta giải quyết?

Tốt lắm, chúng ta một mình ước định, một mình giải quyết, bây giờ ngươi lại muốn rút lui, vậy lời ta nói chẳng phải không thể tiếp tục thực hiện sao?

Nếu phải tìm một người khác giúp đỡ, cũng phải tốn rất nhiều thời gian.

Ngươi nên suy nghĩ một số hậu quả rồi mới nói chuyện với ta không tốt hơn sao?

Ban đầu ngươi đã thề thốt đồng ý, vậy mà bây giờ lại muốn bội ước?” Đông Hải Long Thái Tử từng bước ép sát, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm Na Tra.

Bước cuối cùng có thể thành công rồi, hiện tại mọi thứ đã sẵn sàng, chỉ còn thiếu gió đông.

Trong tình huống này, Na Tra lại muốn rút lui, làm sao có thể!

Đã lên con thuyền này, trừ khi muốn nhảy xuống biển, nếu không tuyệt đối sẽ không xuống đâu.

Hắn sẽ cố định con thuyền thật chắc, trừ khi kế hoạch hoàn thành, nếu không sẽ không dừng lại.

Na Tra không biết người trước mặt rốt cuộc đang làm gì.

Ánh mắt ngày càng hung ác, huống hồ hiện tại nơi này cũng không

thích hợp, người này quá tàn nhẫn.

Nhưng hiện tại đã ra mặt, tự nhiên phải nói rõ ràng với hắn, nếu cuối cùng không rõ ràng, lúc đó nếu bị liên lụy, chắc chắn không thoát khỏi liên can, ít ra cũng có thể bị phán một tội nhẹ hơn.

Lâm Hiên ở gần đó, vô tình nghe thấy Đông Hải Long Thái Tử và vài người đang tranh cãi ầm ĩ.

Chương 560

Hắn phiền não lắc đầu, một đám tiểu tử bây giờ nên chuyên tâm tu luyện, ngược lại lại có thời gian ở đây tranh cãi.

Có thời gian đó ở đó tranh cãi chi bằng lợi dụng thời gian đó đi tu luyện nhiều hơn, sau này có thể đột phá, thăng cấp cảnh giới, sẽ không phải lo lắng bị người khác bắt nạt.

Nếu có thể giác ngộ, thì trên đời này cũng sẽ không có nhiều chuyện như vậy xảy ra, cũng không bị ngăn cản, bởi vì không có năng lực đó, cũng không nguyện ý nỗ lực, ngược lại ở đó vô tư hưởng thụ cuộc sống.

Mặc dù mỗi người một chí hướng, nhưng luôn có một nhóm người nên vì lợi ích mà thế giới ban tặng, nên đi làm những việc cần làm, chứ không phải vì trốn tránh, lựa chọn ở đó trốn đông trốn tây.

"…Mấy tên tiểu tử thối này rốt cuộc đang cãi nhau ở đâu vậy?

Phiền chết đi được, làm ta mất ngủ, các ngươi có biết không?

Nhanh chóng cút về cho ta, nếu không thì đừng trách ta gọi người đánh cho các ngươi một trận ra trò.

Ngươi phải biết ta bây giờ tâm trạng vô cùng không tốt, có thể sẽ trút cơn giận lên người các ngươi!" Lâm Hiên lạnh lùng bất chợt xuất hiện phía sau họ, lạnh giọng nói một câu.

Đông Hải Long Thái Tử bị dọa nhảy dựng, lập tức toát mồ hôi lạnh.

Phải biết vừa nãy hắn đang bàn luận về kế hoạch, cũng không biết Lâm Hiên rốt cuộc xuất hiện lúc nào, có thể vô thanh vô tức xuất hiện phía sau họ, xem ra thực lực của Lâm Hiên không tầm thường.

Nhưng tình hình hiện tại không cho phép có thêm bất cứ sơ hở nào.

Đông Hải Long Thái Tử có chút do dự, từ từ lấy ra khối đá trong tay, cẩn thận hỏi: "Cái thứ này, ta vô tình nhặt được ở một nơi, xung quanh nó vô cùng quỷ dị, có một làn khói đen đậm đặc.

Ta nhất thời tò mò nên đã nhặt nó lên.

Nếu ngài muốn, vậy ta có thể tặng cho ngài." Lâm Hiên nheo mắt, cầm lấy khối đá.

Trong lòng hắn khẳng định, khối đá này có vấn đề.

Quả nhiên không cảm thấy sai lầm, trên khối đá này quả thực còn sót lại ma khí, nếu bị người có ý chí không kiên định nhặt được, để lâu bên cạnh, dễ dàng bị mê hoặc.

Nhưng bây giờ nó đã rơi vào tay hắn, không còn mối đe dọa nào khác.

Chi bằng mang khối đá này về làm vật trấn nhà, có thể có chút tác dụng, cũng tránh cho nó gây họa hại người ở bên ngoài.

"Không sai, khối đá này có vấn đề, không biết ngươi nhặt được ở đâu, có thể nói cho ta biết vị trí cụ thể không?

Ta cần đến đó xem xét tình hình.

Ngươi phải biết, khối đá này là thứ ma quỷ để lại từ xưa, nếu ở gần đây, chắc hẳn có thể tìm ra một số thứ.

Trước đây nó đã từng tàn hại mọi người, ta hẳn đã có nghe nói, cũng không cần ta phải nhắc lại, nó đáng sợ đến mức nào.

Thế nên ngươi tốt nhất nên nói tất cả những gì ngươi biết cho ta, đừng giấu giếm ta.

Vừa nãy ngươi đã giấu giếm chuyện này, nếu không phải ta vô

tình cảm nhận được luồng khí tức kỳ lạ đó, e rằng khối đá này sẽ sớm quay trở lại.

Ngươi phải biết, nếu vô tình bị nó ảnh hưởng, vậy cả đời ngươi sẽ bị hủy hoại, ta có lòng tốt nhắc nhở ngươi đó." Lâm Hiên mặt lạnh như tiền nói, hắn biết người trước mặt chỉ là người thường, sẽ không nghe những lời nói và sách vở này, cần phải đe dọa thêm.

Rõ ràng biết một nơi nguy hiểm, lại cố chấp muốn che giấu.

Nếu không bị phát hiện, e rằng thứ này sẽ bị lấy ra, lúc đó lại lưu lạc vào tay người khác, chỉ sợ lúc đó lại gây ra một chuyện khác.

Dù sao chỉ cần có ma khí tồn tại, thì nhất định sẽ xảy ra chuyện, dù cho hiện tại không còn xuất hiện nữa, nhưng những thứ có tính tích cực còn sót lại cũng dễ bị kẻ có tâm thuật bất chính lợi dụng.

Trên thế giới này có nhiều người đáng sợ hơn ma quỷ, có tâm tư tà ác hơn ma quỷ, thủ đoạn tàn khốc hơn ma quỷ, nhưng lại có thể đường hoàng tồn tại trên thế giới này, làm những chuyện khiến người ta căm ghét một cách trắng trợn.

"Đừng có vu khống người khác, ngươi nghĩ ngươi đẹp lắm sao?

Ta sẽ không để tâm đến chuyện đó đâu.

Ta thấy cách đối đãi khách hàng của ngươi không giống nhau, thế nên mới cảm thấy không công bằng." Người đàn ông kia kinh hãi vội vàng nói.

Mặc dù mục đích ban đầu quả thực là vì người phụ nữ trước mặt này, nhưng bây giờ phát hiện người này quá lắm lời, không có cách nào quản được.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, có thể sẽ làm lộ hết mọi chuyện, lúc đó thì không còn lý lẽ gì nữa.

Dù sao người này cố ý khiêu khích, vì một người phụ nữ, đi ra ngoài đều cảm thấy mất mặt, nhưng không có cách nào.

Một khi đã làm rồi, người phụ nữ này cũng không có vẻ gì là quấy rầy nữa.

Nhan Ngọc cười cười: "Một người nếu giấu giếm một số chuyện thì sẽ có lý do, ta không biết rốt cuộc là vì sao, nhưng nếu cứ như vậy thì không có ý nghĩa nữa, thế nên ta khuyên quý khách một câu hãy buông tay đi, đừng làm khó người khác nữa." Bây giờ y càng ngày càng không muốn tiếp tục với người này nữa, dù sao đã làm chậm trễ thời gian của y.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, chuyện của y đều sẽ bị trì hoãn.

Y không xứng đáng làm y trì hoãn, y cũng không tin đây là chuyện quan trọng, chỉ vì hắn không xứng, không xứng đáng làm y lãng phí nhiều thời gian như vậy.

Chương 561

Nếu là một người đẹp hơn, lại thông minh hơn, có lẽ y sẽ cân nhắc, nhưng người này vừa không đẹp vừa ngu, tại sao y phải vì loại người này mà lãng phí thời gian của mình chứ?

Y cảm thấy thật buồn cười, cũng không cần phải bận tâm nữa.

"Làm khó sao?

Quán này là thế nào vậy, lại đối xử với khách hàng như vậy à?

Ta thấy ngươi muốn đuổi ta ra ngoài phải không?" Người đàn ông kia cũng nhận ra, lớn tiếng quát.

Vốn dĩ vừa nãy Nhan Ngọc cũng không dùng âm thanh lớn, chỉ có vài người bên cạnh có thể nghe thấy, nhưng bây giờ bị quát như vậy, đột nhiên rất nhiều người đều nhìn vào, không biết chuyện gì xảy ra.

Nhan Ngọc cũng kỳ lạ tại sao hắn lại lớn tiếng như vậy.

Kỳ thực mục đích của người đàn ông kia rất đơn giản, nếu người phụ nữ này muốn làm lớn chuyện, vậy cứ tùy theo ý nàng, dù sao đó chẳng phải là mục đích của hắn sao?

Thế nên hắn cũng không còn gì tốt đẹp nữa, cũng không bận tâm nhiều như vậy nữa.

Vì đã làm cho mọi chuyện trở nên cứng nhắc như vậy, cũng không cần phải nể mặt nữa, thứ này căn bản không cần, cũng không cần phải cho.

Dù sao hắn cũng chỉ là một người ăn cơm, chuyện này làm lớn đối với hắn cũng không có hại thực chất, nhưng quán rượu này muốn tiếp tục mở ở đây, trừ khi không định mở nữa, nếu không chuyện này sẽ là một vết nhơ đối với nó.

Mặc dù ảnh hưởng của chuyện này có thể không lớn, nhưng trên thực tế, chỉ cần làm lớn chuyện này, đột nhiên, nhất thời sẽ có ảnh hưởng, như vậy là đủ rồi.

Dù sao là một quán rượu mới mở, hiện tại cần phải tích lũy danh tiếng và khách hàng, nhưng nếu chuyện này xảy ra, có lẽ một thời gian dài sẽ không có khách hàng nào đến đây nữa.

Cứ như vậy, nhiệt huyết của nó sẽ dần dần tiêu tan, quán rượu cũng sẽ sụp đổ.

Dù sao mục đích của người đàn ông này rất đơn giản, chỉ cần làm cho danh tiếng của nó trở nên tồi tệ là được.

Do sự đau đớn trên cơ thể khiến Thor cơ bản không có khả năng mở miệng nói nữa, hắn sợ rằng chỉ cần mở miệng, không khí vừa khó khăn lắm mới hít vào sẽ bị lực xé toạc khổng lồ xung quanh cuốn đi mất.

Sắc mặt đỏ bừng, Thor vẫn theo bản năng tập trung tất cả năng lượng xung quanh tạo thành một trường lực phản chiều.

Mặc dù sự đối kháng này chỉ có tác dụng nhỏ, nhưng quả thực nó có thể khiến Thor dần dần tiếp cận vị trí cốt lõi nhất của bức tường không gian trong thời gian cực ngắn.

Không biết do John Cena trong quá trình hiệu chỉnh bức tường không gian cảm thấy có sự cản trở của xoáy nước thời không đang chậm rãi xoay tròn, không ai có thể tiếp cận bức tường không gian ban đầu nữa, bởi vì trong thời gian ngắn như vậy căn bản không có cách nào xem xét hết tất cả các khả năng.

Thor kinh ngạc phát hiện, tần suất chấn động của bức tường không gian do John Cena thi triển vẫn hoàn toàn giống như trước đây, cơ bản không có chút thay đổi nào, chỉ thêm một số xoáy nước thời

không đang chậm rãi xoay tròn trên nền bức tường không gian ban đầu, muốn lợi dụng lực kéo mạnh mẽ của thời không khiến người ta không dám tiếp cận bức tường thời không.

"Chút thủ đoạn nhỏ này, cũng dám khoa trương như vậy trước mặt ta sao?

Xem ra ngươi thực sự không biết một người như ta là đối thủ của ngươi, rốt cuộc nên dùng thái độ nào để đối đãi với ta!" Đè nén sự kích động trong lòng, Thor bây giờ do sự hưng phấn tột độ mà gần như bỏ qua cơn đau trên cơ thể, theo bản năng bắt đầu điều chỉnh tần suất chân khí của mình đạt đến mức độ nhất quán với tần suất chấn động của bức tường không gian.

Đúng như câu quen tay hay việc, Thor chỉ mất vài giây để điều chỉnh tần suất chấn động ban đầu của bức tường không gian lần thứ nhất, liền trực tiếp xuyên qua bức tường không gian mà vào trong.

Ban đầu John Cena cho rằng nếu Thor vào lúc này đáp ứng, chắc chắn sẽ bị xoáy nước không gian đang chậm rãi xoay tròn xung quanh xé nát hoàn toàn, nhưng không, Thor lại đường hoàng biến mất một cách kỳ lạ ngay dưới mí mắt hắn.

Đương nhiên biết tin tức này có ý nghĩa gì đối với bức tường không gian mà hắn thi triển, sắc mặt John Cena trong nháy mắt trở nên trắng bệch.

Hắn liền mở toàn bộ bên trong bức tường không gian, quả nhiên thấy Thor lúc này đang thở hổn hển ngồi khoanh chân giữa hư không vô tận, đang chậm rãi khôi phục sức mạnh của bản thân.

"Không thể nào, Thor làm sao có thể đột phá lực xé toạc của thời không, lại còn có thể tiếp cận bức tường không gian bản thân?

Thật là chuyện không thể nào!

Tên này rốt cuộc là loại quái vật gì, chẳng lẽ là ai?

Hay tên này căn bản không tồn tại, chỉ là tâm ma của ta thôi sao!" Có chút không dám tin vào tất cả những gì đang cảm nhận hiện tại, John Cena thậm chí không biết nên xử lý vấn đề này như thế nào.

Bức tường thời không một khi đã thi triển ra nếu muốn rút lui lại, vậy nhất định phải khiến bên trong bức tường thời không không còn bất cứ tạp vật nào tồn tại, nếu không thì sự ổn định của không gian xung quanh sẽ bị hư hại do sự tồn tại của người hoặc tạp vật, lúc đó vụ nổ dữ dội sẽ mang theo dòng chảy hỗn loạn của thời không nuốt chửng tất cả.

Kỳ thực Lâm Hiên lần đầu tiên ngủ đêm trong rừng này, trong lòng cũng vô cùng sợ hãi.

Bị Nữ Oa nói như vậy, trong lòng càng sợ hãi hơn, càng không có chủ, sợ rằng ban đêm có chó sói quỷ quái ăn thịt hoặc dọa mình, dù sao một cô gái trong lòng sợ hãi là chuyện bình thường.

Nữ Oa cũng biết, trong lòng Lâm Hiên chắc chắn sẽ có điều không hiểu, thế nên nói với Lâm Hiên: "Thế này nhé, tối nay để tiểu Hoàng ở trong nhà bầu bạn với ngươi.

Đợi nếu có người vào hoặc có tình huống dị thường, nó sẽ kêu lớn, như vậy ta cũng sẽ tỉnh dậy, sau đó ta sẽ lập tức chạy đến phòng ngươi.

Ngươi thấy thế có được không?

Như vậy sẽ không còn sợ hãi nữa.

Ta cũng không thể nằm cùng ngươi, dù sao như vậy cũng không thích hợp, vì ngươi là một cô gái mà.

Kỳ thực vừa nãy đều đã bị dọa rồi, bây giờ trong đó đều không có gì cả, chỉ có cảnh sắc tuyệt đẹp và ánh trăng lung linh, thế nên không

cần lo lắng, chúng ta hãy ngủ một đêm thật ngon nhé, cảm nhận vẻ đẹp của thiên nhiên.

Chương 562

Ngươi xem ta ở trong này đã sống rất nhiều năm rồi, không có chuyện gì cả.

Nếu thật sự có chuyện, ta khẳng định không thể sống đến bây giờ đâu, thế nên đừng lo lắng sợ hãi nữa nhé?" Lâm Hiên nghe Nữ Oa nói vậy, trong lòng được an ủi, cảm thấy không còn sợ hãi như vậy nữa.

Ngủ trong nhà cũng không sao, không quản có tiểu Hoàng, Long Châu cũng ở trong nhà này.

Thứ thần thánh như Long Châu mà ở cùng trong một căn nhà thì tự nhiên sẽ không có yêu ma quỷ quái nào tìm đến.

Là một người thành phố từ nhỏ được giáo dục khoa học, làm sao lại tin những lời đồn về yêu ma quỷ quái này chứ?

Thế nên Lâm Hiên cảm thấy trong lòng vô cùng hổ thẹn, lại sợ hãi những thứ thật này, uổng công những năm trước mình đã được giáo dục.

Bây giờ xem ra thật sự không có chút tác dụng nào, nhưng Lâm Hiên cũng vẫn luôn tự nhủ, mình có thể làm được.

Lâm Hiên nói với Nữ Oa: "Ừm, được, ta nghe thấy rồi, trong lòng tốt hơn nhiều rồi.

Dù sao đây là lần đầu tiên ta ngủ đêm trong thôn, dù có ngươi ở trong nhà, ta cũng cảm thấy không còn sợ hãi như vậy nữa, cứ như là ngươi đã cho ta sức mạnh vậy.

Thế nên không cần lo lắng, chúng ta hãy nhanh chóng về ngủ đi.

Đợi ngày mai ta sau này phải nhanh chóng đi tìm con rùa đó." Kỳ thực Lâm Hiên và Nữ Oa hai người quen biết nhau một ngày, trong

lòng Lâm Hiên ít nhiều có chút yên tâm.

Dù sao đây là lần đầu tiên quen biết, trước đây trên tivi xem những bản tin đều là những kẻ miệng nam mô bụng bồ dao găm.

Thế nên Nữ Oa cho Lâm Hiên cảm giác vô cùng tốt, cảm giác vô cùng an toàn, đáng tin cậy, nhưng trong lòng Lâm Hiên có một chút lo lắng, hy vọng sự lo lắng của mình là dư thừa.

Bằng không, nếu nhìn nhầm người, sẽ khiến hắn cảm thấy sau này sẽ không dễ dàng tin tưởng bất cứ ai nữa.

Hắn cảm thấy trên thế giới này, thật sự có đủ loại người, thế nên hy vọng Nữ Oa giống như trong lòng hắn mong đợi, không làm hắn thất vọng, cũng không làm Nữ Oa thất vọng, thế nên trải qua một đêm tất cả đều tốt đẹp.

Nữ Oa nghe Lâm Hiên nói vậy, trong lòng cũng yên tâm rồi, sau đó nói: "Được, vậy ta thật sự đi đây.

Nếu có chuyện gì cứ kêu lớn ta.

Ta ở bên đó ta có thể nghe thấy.

Chỉ cần nghe thấy tiếng kêu của ngươi, ta nhất định sẽ lập tức đến.

Thế nên yên tâm ngủ đi, ngàn vạn lần đừng sợ hãi.

Thôi, ngủ sớm đi nhé, ta không quấy rầy nữa, chúc ngủ ngon, sáng mai ta sẽ gọi ngươi dậy." Lâm Hiên mỉm cười nói với Nữ Oa: "Ngủ ngon, chúc ngủ ngon." Một ngày cứ thế nhanh chóng kết thúc.

Lâm Hiên một mình nằm trên giường, mặc dù là một căn nhà xa lạ, nhưng nằm ở đây lại vô cùng yên tâm.

Nữ Oa tuy là một nam sinh, nhưng căn nhà này được dọn dẹp sạch sẽ, bao gồm cả chiếc giường mà Lâm Hiên đang nằm cũng vô cùng

sạch sẽ, chỉ là một tấm vải đơn giản.

Mặc dù tấm vải hơi thô ráp, nhưng lại bất thường, căn bản không giống căn phòng của một nam sinh.

Nhưng cảnh tượng trước mắt lại chân thực, căn bản không giống những nam sinh khác đều không biết làm việc nhà, đều chỉ trông cậy vào nữ sinh chăm sóc, giúp dọn dẹp nhà cửa.

Nhưng Nữ Oa lại lật đổ quan niệm của hắn về đàn ông, nhưng đó cũng chỉ là Nữ Oa, không thể thay đổi những người đàn ông khác.

Lâm Hiên theo bản năng hít hà chiếc chăn đắp trên người, mùi hương đó, mùi hương của thiên nhiên đó, mùi hương trong lành đó, với mùi hương nhàn nhạt, mùi hương này không thể dùng ngôn ngữ để hình dung, hắn cảm thấy đặc biệt ấm áp, đặc biệt dễ chịu.

Bất kể, bất kể Nữ Oa là người như thế nào, ít nhất bây giờ trong lòng Lâm Hiên vô cùng ấm áp.

Kinh nghiệm một ngày của hắn trong lòng vô cùng tốt.

Để lại ấn tượng tốt đẹp, cảm giác của hắn về khu rừng này cũng vô cùng tốt, bởi vì có Nữ Oa ở đây mọi thứ đều tốt đẹp.

Sau đó Lâm Hiên lại cúi đầu nhìn tiểu Hoàng đang nằm bò bên giường, cảm thấy chú chó nhỏ này cũng không giống những con khác, đặc biệt thông minh, cứ như là chú chó duy nhất có thể hiểu Nữ Oa vậy.

Mặc dù chỉ là một động vật nhỏ, nhưng lại quan trọng hơn con người, biết nhìn thấu lòng người, biết mang lại cảm giác an toàn cho con người, bởi vì chỉ có lòng người là khó đoán nhất, độc ác nhất có thể cũng là lòng người, tốt đẹp nhất cũng là lòng người, thế nên một người rốt cuộc là như thế nào, khó nói, hoặc là tốt nhất, hoặc là xấu nhất.

Lâm Hiên nằm trên giường vẫn luôn mở mắt, cảm thấy một chút, lớn như vậy, sống nhiều năm như vậy, bạn bè chỉ có gia gia.

Sau khi trải qua tất cả những chuyện hôm nay, Lâm Hiên ngồi nhìn bầu trời ngoài cửa sổ, nhìn ngân hà ngoài cửa sổ cảm thấy cứ như là một ngôi sao trên trời, sau đó hạ phàm cứu vớt những người cần được cứu vớt, cứ như gia gia là người cần được cứu vớt vậy.

Thế nên bây giờ mới ở trong nhóm này, quen biết Nữ Oa, tìm kiếm Long Châu, mong chờ ngày mai có thể thuận lợi tìm được Long Châu thứ hai, hy vọng mọi thứ đều có thể thuận buồm xuôi gió, sau đó hy vọng có thể nhanh chóng quay về, có thể kịp thời chữa khỏi bệnh cho gia gia.

Nếu muộn thì tất cả nỗ lực đều sẽ uổng phí.

Mặc dù cụ thể 7 Long Châu là một chuyện vô cùng ích kỷ, nhưng bất kể thế nào cũng phải thử, bởi vì hắn không thể mất gia gia.

Nếu mất gia gia thì trên thế giới này không còn ý nghĩa gì nữa, sống cũng không còn ý nghĩa gì nữa.

Nếu đã nhặt được, người này cũng tạm thời buông tha rồi.

Chương 563

Nhìn dáng vẻ đó, chắc hẳn cũng đã nổi lòng hiếu kỳ, thế nên mới như vậy.

Đôi khi tò mò hại chết người, có thể bình tâm làm những chuyện cần làm rồi, những chuyện khác không thể quản nữa.

"Lần tới ta hy vọng loại thứ này tuyệt đối đừng ở trong vòng tròn này nữa, cho dù chỉ có một thứ duy nhất.

Nếu ta lại phát hiện một lần nữa, ta tuyệt đối sẽ không nương tay nữa.

Lần này tạm thời bỏ qua.

Ngươi phải biết, loại thứ này là thứ mà con người căm ghét.

Ngươi nhặt nó, khó bảo đảm ngươi sẽ không đi theo tà đạo, hoặc có một số ý đồ nhỏ.

Để chấm dứt loại phương pháp này, thế nên ta khuyên ngươi tốt nhất nên suy nghĩ kỹ càng, ngàn vạn lần đừng làm những chuyện ngốc nghếch đó." Đã đến nước này rồi, nghe hay không thì tùy hắn, lúc đó nếu lại phạm sai lầm như vậy.

Ta sẽ không dễ dàng và nguyện ý sau khi nói xong những đạo lý này mà cho ngươi rời đi.

Ta sẽ lựa chọn trực tiếp nhốt ngươi, phong ấn ngươi vài trăm năm để ngươi xem xét quyết định ban đầu của ngươi rốt cuộc sai lầm đến mức nào.

Ta biết có thể có hai cơ hội, tuyệt đối không thể tha thứ.

Lần thứ hai có người phạm cùng một lỗi lầm, phạm ba lần, không

biết rốt cuộc sai ở đâu, vậy loại người đó căn bản không đáng được đồng tình và tha thứ.

Đông Hải Long Thái Tử sau khi Lâm Hiên nói xong câu đó, nhanh chóng rời khỏi nơi đó, đến khi chạy đến vị trí an toàn, và cách xa người kia rồi, hắn mới thở phào nhẹ nhõm, mồ hôi lạnh trên mặt cũng bắt đầu nhỏ từng giọt.

So với vẻ mặt giả vờ nghiêm túc vừa nãy, bây giờ hắn càng nhiều sự sợ hãi của kẻ thoát chết.

Phải biết nếu ban đầu ở cùng người này đáng sợ như vậy, hắn cũng sẽ không có những tâm tư này ở đó.

Căn bản không thể nói chuyện tiếp với hắn, bởi vì có thể sẽ bị hắn dò hỏi ra những lời khác, một cách vô thức.

Người đàn ông này thực sự quá đáng sợ, quả thực khiến người ta nghe danh mà mất mật.

Hắn cũng hiểu tại sao những người kia lại e dè như vậy.

Có một người như vậy trước mặt mình, hắn vốn đang bình thường lại đột nhiên đạt đến độ cao chưa từng đạt được.

Loại thiên phú đó, loại khí vận đó, từng thứ đều khiến người ta hận không thể nuốt chửng vào bụng.

Dù sao hắn thực sự quá mạnh mẽ, mạnh mẽ đến mức khiến người ta ghen tị, nhưng luôn có một ngày người này có thể sẽ mạnh mẽ đến mức khiến người ta sợ hãi và kính trọng, chỉ là hiện tại chưa đến lúc.

Dù sao tính cách của hắn đã định trước con người không thể coi hắn là một cường giả để đối đãi.

Mặc dù trên người hắn có những thứ thực sự đáng sợ, chỉ là bình

thường hắn không thể hiện ra, thế nên những người kia mới trắng trợn như vậy.

Đến khi một ngày nào đó hắn thật sự nghiêm túc nói chuyện, có thể ngay cả nửa khắc cũng không chống đỡ nổi.

Trong tình huống như vậy, ai dám bất kính với hắn?

Hơn nữa, đó chỉ là sự kỳ vọng, kỳ vọng có thể trở thành người số 1 thế giới, kỳ vọng có thể đột phá cánh cửa này, đạt được pháp lực chí cao vô thượng, tung hoành giữa trời đất, chỉ là một loại, hy vọng có thể là một loại áp lực.

Dù sao theo loại người như vậy, trong mắt mọi người nên ở trong động phủ của mình mà tu luyện thật tốt, không hỏi thế sự.

Rồi bất ngờ mang đến cho mọi người một sự bất ngờ, đó mới là phong thái của một cường giả trong lòng mọi người, không giống như bây giờ lại đa sự phiền phức không ngừng, trực tiếp để lại một ấn tượng không tốt trong lòng mọi người.

Chỉ là mỗi người đều không thể giống như những từ ngữ đó, mỗi người có phương pháp tu luyện khác nhau, không thể vì loại phương thức độc đáo này mà phủ nhận sự nỗ lực trong lòng.

Lâm Hiên sau khi rời đi, cũng nhanh chóng biến mất tại chỗ, bay đến một hòn đảo.

Xung quanh hòn đảo đều là một vùng biển mênh mông, dưới ánh nắng chiếu rọi hiện ra vô cùng trong suốt và sáng sủa.

Trên mặt biển có gió biển, sóng biển đang cuồn cuộn, vui đùa.

Thỉnh thoảng có chim biển bay qua đỉnh đầu, cũng không biết bây giờ là giờ nào, các loại động vật đều vô cùng hoạt bát, ngay cả loài chim cũng bắt đầu bay đi bay lại.

Lâm Hiên ngồi ở giữa hòn đảo đó, tĩnh lặng nhắm mắt, cảm nhận xung quanh.

Dần dần, xung quanh hắn tự nhiên hình thành một luồng gió bao quanh người, lấy hắn làm trung tâm mà khuếch tán ra ngoài.

Luồng gió đó mang theo sức mạnh mạnh mẽ, bắt đầu quét sạch tất cả mọi thứ trên hòn đảo nhỏ, và biến nó thành một hòn đảo trống rỗng, chỉ còn lại đất bùn, không còn bất cứ thứ gì khác.

Dần dần luồng gió đó không thỏa mãn, trực tiếp xuyên thấu vào trong biển, bắt đầu chậm rãi di chuyển, lấy vị trí của hắn làm trung tâm mà xoay tròn, cuốn lên từng cơn sóng gió khổng lồ.

Cuối cùng trực tiếp hình thành sóng lớn, từng cột nước như cột nước từ dưới biển trỗi lên.

Vùng biển này chính là nơi Tây Hải Long Vương quản lý.

Chương 564

Hắn ở trong cung điện cũng cảm nhận được sóng biển cuồn cuộn dữ dội, vội vàng nói một câu rồi chạy ra ngoài, xem ra lại có yêu quái nào đó đang tác oai tác quái trên vùng biển.

"Long Vương!

Rốt cuộc là tình huống gì vậy, bên chúng ta sóng lớn như vậy, ngay cả cung điện cũng bắt đầu rung lắc, trời ơi, bảo vật của ta!" Một tinh quái do vỏ ốc tu luyện thành hình người, kinh ngạc nhìn động tĩnh đó, ngay cả cung điện trong biển cũng bắt đầu rung lắc, dần dần xuất hiện vết nứt, ngay cả những thứ đặt trên bàn cũng bắt đầu rơi xuống do sự rung lắc dữ dội.

Trong đó là vô số bảo thạch và đồ trang sức lộng lẫy đã được bảo quản nhiều năm như vậy.

Đó đều là những thứ yêu thích của hắn, bây giờ bị ném xuống đất như vậy, làm sao không khiến yêu tinh đó đau lòng?

Tây Hải Long Vương cũng không biết rốt cuộc bên nào có bậc đại năng trên mặt biển, thế nên chỉ có thể tạm thời dẫn theo tiểu binh lên mặt biển, chờ đợi đến đó nói chuyện đàm phán tử tế với người kia.

Nếu có thể giải quyết chuyện này một cách đơn giản thì tốt, lúc đó nếu phải đánh nhau, e rằng tổn thất sẽ lớn hơn, dù sao người có thể gây ra động tĩnh như vậy, chắc hẳn thực lực không tầm thường.

Dù sao hắn vẫn luôn tuân theo nguyên tắc biến chuyện lớn thành chuyện nhỏ, chuyện nhỏ hóa không.

"Bây giờ ngươi ở đây đọc sách đừng ra ngoài, có thể tình huống này sẽ kéo dài một thời gian.

Mang ta lên đó xem xét tình hình, sau khi rời đi rồi hãy quay lại, thu dọn tất cả mọi thứ ở đây." Yêu tinh kia cũng biết hiện tại tình huống này căn bản không giúp được gì, người kia xem ra thực lực vô cùng mạnh mẽ, nếu không cũng không thể gây ra động tĩnh lớn như vậy trên mặt biển.

Nếu theo thường lệ, Tây Hải Long Vương chắc chắn sẽ ầm ầm xông lên, bắt người kia xuống, chứ không giống như bây giờ lại cau mày.

Từ đó có thể thấy chuyện này đã tiến vào thế bế tắc, khiến hắn tò mò, rốt cuộc là người như thế nào mà ngay cả Tây Hải Long Vương cũng phải e dè vài phần, thậm chí không dám mạo muội dẫn người lên.

"Long Vương ngài tạm thời lên đó xử lý chuyện, ta nhất định sẽ ở đây trốn kỹ, giúp ngài trông coi cung điện, tuyệt đối sẽ không để xảy ra bất cứ chuyện gì nữa.

Chỉ mong rằng người trên đó hãy bớt giận, ngàn vạn lần đừng gây ra động tĩnh lớn như vậy nữa.

Chỉ một lát thôi ta đã không chịu nổi rồi, càng không nên làm cho mặt biển hỗn loạn đến mức thiên phiên địa phúc.

Lúc đó nhất định phải lên Thiên Đình bàn bạc một phen, dù sao chúng ta cũng không phải là kẻ yếu, dù thực lực không tầm thường, nhưng chúng ta cũng không phải dễ bị bắt nạt.

Nếu chuyện này bị người khác đàm tiếu, chỉ sợ chúng ta sẽ không ngẩng đầu lên được trước mặt người khác, thế nên nhất định phải suy nghĩ kỹ càng." Tây Hải Long Vương cũng hiểu rõ những khúc mắc trong đó.

Dù sao có thể người khác phái tới, gây sự trên mặt biển, nếu thật

sự là tình huống như vậy.

Vậy thì không giống như trên mạng dễ giải quyết rồi.

Ngay cả khi tìm người của Thiên Đình giúp đỡ, chuyện này sẽ nhanh chóng bị những lão già kia biết, ngày ngày chế giễu.

Lúc đó lại không có một khoảng thời gian tốt đẹp để sống.

Bản thân hắn cũng không phải loại người thích chế giễu người khác, thích hóng hớt.

Nhưng hiện tại phiền phức tìm đến mỗi ngày, nếu không ra mặt, thì giống như một con rùa rụt cổ, hèn nhát sợ việc.

"Ta tự nhiên biết chuyện này.

Ngươi tạm thời ở đây đợi ta, nếu xảy ra chuyện khác, nhất định phải lên trên thông báo.

Dù có mất mặt cũng phải giữ được thể diện cuối cùng của chúng ta.

Ta thực sự không có năng lực quá lớn, nhưng để bảo vệ sự an toàn của ngươi thì cũng đủ rồi." Lời nói của Tây Hải Long Vương khiến yêu tinh kia ấm lòng.

Muốn nói thêm gì đó, lại cảm thấy tình huống này không ổn lắm, lại kìm những lời đó xuống.

Lâm Hiên không ngờ mình chỉ đơn giản tìm một nơi để tu luyện, lại mang đến nguy cơ lớn như vậy cho người khác, thậm chí còn mang đến sự hoảng sợ.

Nếu biết sẽ xảy ra những chuyện này, hắn hẳn đã tìm một nơi khác.

Dù sao hắn cũng không rõ ràng về vùng biển Tây Hải, chỉ là tùy tiện tìm một nơi rồi an phận tu luyện thôi, không gây ra những chuyện

này.

Tây Hải Long Vương ra khỏi mặt biển, nhanh chóng khóa mục tiêu vào hòn đảo nhỏ đó.

Ở đó chỉ có một người đang ngồi khoanh chân, xung quanh chỉ là từng trận sóng nước kèm theo cuồng phong, bao quanh hắn.

Nhưng người ở giữa đó lại không hề bị thương, ngược lại vô cùng bình tĩnh ngồi ở giữa, không hề bị ảnh hưởng một chút nào.

"Xin hỏi vị đại lão nào đang tu luyện ở đây, có thể cho biết danh tính không?" Lâm Hiên đang chìm đắm trong tu luyện, bên cạnh phòng máy phát ra một giọng nói, làm gián đoạn suy nghĩ của hắn.

Bất đắc dĩ hắn mới tỉnh lại.

Phải biết tu luyện giữa chừng bị người khác làm gián đoạn dễ bị tẩu hỏa nhập ma, cũng may ý chí của hắn kiên định nên không bị ảnh hưởng như vậy, nhưng tình huống cũng không quá tốt.

Vì thế ngữ khí của hắn vô cùng phiền não, bực bội đáp lại.

"Có chuyện gì mà lại dám cắt ngang ta tu luyện?

Chương 565

Ngươi phải biết nếu chuyện này không nắm bắt tốt, ta dễ dàng bị tẩu hỏa nhập ma, loại tình huống này dễ dàng mang đến phiền phức cho mọi người.

Ngươi có biết một hành động nhỏ sẽ gây ra tai họa lớn đến mức nào cho mọi người không?

Thế nên sau này xin đừng như vậy nữa, đừng làm phiền ta được không?" Tây Hải Long Vương hiển nhiên không ngờ đến chuyện này, chỉ là tạm thời hỏi thăm đối phương, xem xét tình huống.

Không ngờ đối phương lại đang tu luyện, hành động vừa rồi rõ ràng đã làm gián đoạn tu luyện, cứ như vậy, e rằng người kia sẽ không dễ dàng bỏ qua.

"Bản vương không biết tiên nhân đang tu luyện ở đây, vì động tĩnh của ngài thực sự quá lớn, vùng biển Tây Hải vô cùng bất an.

Thế nên ta mới đến xem xét tình hình.

Nếu làm phiền ngài, vậy là lỗi của ta, nhưng xin ngài có thể tìm một nơi khác không?

Động tĩnh tu luyện của ngài thực sự quá lớn, khiến mọi người đều hoảng sợ, tưởng rằng đã xảy ra chuyện.

Tâm trạng của ta cũng bất đắc dĩ, hy vọng ngài có thể thông cảm." Tây Hải Long Vương chắp tay, trình bày sự việc, hy vọng người kia có thể nhìn nhận chuyện này một cách lý trí, dù sao hắn cũng không phải loại người gây sự vô cớ.

Nếu có thể giải quyết chuyện này một cách tử tế thì tốt.

Nếu đối phương muốn động thủ, vậy hắn cũng không phải là kẻ

yếu để đối phương tùy ý định đoạt, tự nhiên phải cho đối phương thấy một chút, dù lúc đó cả hai bên đều thiệt hại cũng phải thử, nếu không thì sẽ bị người khác gán cho cái mác hèn nhát.

Lâm Hiên lại một lần nữa để linh khí xung quanh vận hành, chậm rãi thở ra một hơi trọc khí rồi đứng dậy, phát hiện hòn đảo cát vừa rồi vốn xanh tươi, một màu, nhưng chớp mắt đã trở nên trơ trọi, không còn một chiếc lá nào, dưới chân chỉ còn lại đất bùn.

Cảnh tượng đột ngột thay đổi khiến hắn không khỏi ngây người, lúc này mới phát hiện trên mặt biển không xa, có một lão già tóc bạc đang đứng ở đó.

Hắn liên kết những gì vừa rồi đã nói, hiểu rõ đại khái sự việc.

Lâm Hiên không khỏi sắc mặt lúc xanh lúc trắng, không ngờ vì chuyện của mình lại khiến người ta phải đến hỏi thăm.

Tình hình xung quanh cũng khiến hắn hiểu rõ linh khí vừa rồi đáng sợ đến mức nào.

“Hôm nay là lỗi của ta, vậy ta xin lỗi ngài trước ở đây.

Dù sao tình huống vừa rồi ta cũng không biết, thế nên mới vô ý mắng ngài vài câu, hy vọng ngài đừng để tâm.

Ta sẽ tìm một nơi khác, làm phiền ngài quả thực không phải ý muốn.

Còn những thứ trên hòn đảo nhỏ này, ta sẽ bồi thường cho ngài, dù sao vì ta mà hòn đảo này mới biến thành như vậy.

Căn nguyên của mọi nhân quả đều ở phía ta, ta sẽ xử lý tốt cho ngài, hoàn toàn không cần lo lắng.” Tây Hải Long Vương thở phào nhẹ nhõm, không ngờ thái độ của đối phương lại tốt đến vậy, chắc hẳn cũng là vô ý thôi.

Nhưng như vậy cũng không phải ý hay, vì đối phương đã đồng ý rời khỏi đây, tìm một nơi khác, và bồi thường thiệt hại trên hòn đảo, vậy thì những chuyện còn lại không có gì đáng phải bận tâm nữa.

“.Đã như vậy, vậy vô cùng cảm ơn ngài đã cao sĩ quý thủ.

Nếu sau này có chỗ nào cần phiền ngài tìm ta giúp đỡ, ta nhất định sẽ giúp.

Còn về thiệt hại trên hòn đảo này, hoàn toàn không cần phải chịu trách nhiệm, ta có khả năng xử lý lại cho tốt.

Ngài cứ yên tâm đi đến nơi khác tu luyện đi.” Chỉ cần có thể đưa vị đại lão trước mặt này đi, bất cứ điều gì cũng nguyện ý làm, càng không cần bồi thường những tổn thất này.

Kể cả bảo Tây Hải Long Vương đưa hòn đảo này trực tiếp cho hắn cũng có thể, dù sao ảnh hưởng của vị đại não này còn lợi hại hơn cả một hòn đảo nhỏ.

Chỉ cần có thể tiễn hắn đi, không ảnh hưởng đến chuyện trong Tây Hải, vậy thì bồi thường một hòn đảo nhỏ là chuyện nhỏ đối với Tây Hải Long Vương.

Giải quyết chuyện này quả thực dễ như trở bàn tay.

Dù sao Tây Hải sản xuất ngọc trai, tự nhiên có thể phát triển những thứ này thành ngành sản nghiệp của mình, và cũng vì thế mà Tây Hải là nơi giàu có nhất.

Nhưng thực sự cũng là nơi ít tranh chấp nhất, dù sao những gì hắn muốn đều có được, bất kể quyền lực hay thực lực, đều sở hữu.

Thế nên tự nhiên cũng không thèm theo đuổi những hư danh kia, người ở đây thích an cư lạc nghiệp hơn một chút, không giống những người khác có lòng hiếu kỳ vô cùng mạnh mẽ, nhất định phải làm cho ra sống mái.

Lâm Hiên không ngờ đối phương lại hào phóng như vậy, không cần bồi thường, nhưng đã có thể dùng một khoản tiền để giải quyết chuyện này, hà cớ gì không làm chứ?

Huống hồ người trước mặt này là Tây Hải Long Vương trong truyền thuyết là người ít toàn vẹn nhất.

Nếu cố gắng tranh chấp với hắn, có thể sẽ gây ra sự bất mãn của hắn.

Chi bằng thuận theo ý hắn, như vậy có thể hòa thuận sống chung.

"Đã như vậy, vậy ta không quấy rầy nữa, ta sẽ lập tức rời đi.

Hy vọng sau này có thể gặp lại, nếu có chuyện gì, cứ tìm ta, mọi người đều coi như là bạn, nhưng bản thân ta thì nghiêm túc hơn một chút, đã nợ người khác ân tình thì nhất định sẽ trả.

Bất kể lúc nào, chỉ cần ta có thể giúp, nhất định sẽ giúp." Lâm Hiên từ trước đến nay không bao giờ hứa hẹn suông với người khác, thế nên lời nói của hắn đều rất nghiêm túc.

Chương 566

Dù sao hắn cũng có khả năng chịu trách nhiệm về những lời mình nói, không giống những người khác nói chuyện như đánh rắm, vừa không chịu trách nhiệm, lại không coi trọng, ngược lại còn gây ra không ít phiền phức.

Cũng vì thế mà tính cách của hắn ở nơi này được nhiều người yêu thích nhất.

"Khách khí rồi, đã ngài nói như vậy, vậy ta sẽ thu hồi khí tức này.

Sau này nếu có khó khăn, nhất định sẽ tìm ngài giúp đỡ.

Làm phiền ngài tu luyện là lỗi của ta, thế nên ở đây ta, đã sai trong lòng mà có thể bình tĩnh nói chuyện với ta như vậy, thế nên chứng tỏ tâm của ngài rốt cuộc rộng lượng đến mức nào, tốt hơn nhiều so với những người khác.

Nếu là người khác, thì lại dây dưa một thời gian dài, thế nên ta nên cảm ơn ngài hơn vì ngài đã giúp ta tiết kiệm thời gian.

Ngài phải biết thời gian của ta, tương đương với sinh mệnh của ta, tuyệt đối không thể lãng phí một chút sức lực nào.

Đương nhiên ta cũng không ở đây lãng phí thời gian với ngài, vì ngài thực sự đáng để ta kính trọng." Tây Hải Long Vương nói một tràng dài, cổ họng gần như đứt cả hơi, nhưng có thể gặp được một người hiểu chuyện như vậy, quả thực không dễ dàng.

Phải biết bây giờ những người này đều ham danh lợi hoặc nóng vội, làm việc đều mang theo một luồng xung lực và khí thế.

Nhưng không biết sự lỗ mãng như vậy, hậu quả sẽ gây ra ảnh hưởng lớn đến mức nào cho người khác, cũng vì thế mà vô cùng căm

ghét những người tự cho mình là đúng.

Lâm Hiên cúi đầu kính cẩn chào rồi biến mất tại chỗ.

Nhưng lại tình cờ trên đường gặp được Nguyệt Lão.

Trước đó vô tình uống rượu của ông, trong lòng có chút áy náy, không dám nhìn vào mắt ông.

Mặc dù cướp từ tay Thác Tháp Thiên Vương, nhưng cũng gián tiếp trộm rượu.

Cũng mang một chút trách nhiệm.

Chỉ là Nguyệt Lão tuy đã tuổi gần đất xa trời, tóc bạc phơ, nhưng ánh mắt lại vô cùng sắc bén.

Chỉ một ánh mắt đã nhận ra hắn, lập tức cau mày đứng tại chỗ khẽ hỏi một câu: "Có phải vị Lâm Hiên kia không?

Trong truyền thuyết là người thiên phú ngút trời, khí vận vô song, ta đã sớm nghe danh, khí thái toàn thân, có kim quang hiếm thấy bao quanh.

Với trình độ và năng lực hiện tại, bẩm sinh đã định sẵn sẽ trở thành thần trên thế giới này, chỉ là xem ra hiện tại dường như có chút phiền não?" Cũng không trách Nguyệt Lão lại nói như vậy, bởi vì ngoài những kim quang đó ra, ông còn nhìn thấy trên người hắn có một chút ma khí, ngay cả những chuyện đã xảy ra trước đó cũng không thể giải thích.

Chỉ là ma khí này vẫn luôn bao quanh người hắn, e rằng cũng đã ảnh hưởng không ít ngày tháng, dẫn đến bây giờ mới vô tư đi dạo.

Lại còn biết hôm nay chỉ ra ngoài làm một chuyện, không ngờ lại trùng hợp gặp phải.

Với lòng tốt muốn nhắc nhở, liền gọi hắn lại.

Lâm Hiên không ngờ lão nhân thần trước mặt này lại giỏi đến vậy, chỉ một ánh mắt đã nhìn thấu tình hình trên người hắn.

Mặc dù gần đây quả thực tâm trạng phiền não, thế nên mới không tu luyện một cách lý trí, sợ rằng càng tu luyện càng điên cuồng, dễ bị tẩu hỏa nhập ma.

Chi bằng ra ngoài đi dạo xem sao, biết đâu lại có được một số khai sáng.

Không ngờ sau khi trải qua những chuyện đó, hắn căn bản không còn nơi nào để đi.

Không những đến nơi khác uống rượu, bị người ta suýt chút nữa lấy trộm bình rượu, sau đó tu luyện trên một hòn đảo yên tĩnh cũng ảnh hưởng đến người khác.

Cứ như vậy, thì thật sự không còn nơi nào để đi.

Ngoài học sinh ra căn bản không có nơi nào khác để trú ngụ, nhưng nếu ở Thâm Quyến thì không sao, bởi vì ở đó căn bản không có bất cứ sinh vật nào tồn tại, thế nên cũng không thể ảnh hưởng đến người khác.

Nhưng vì lần trước ở đó đã gây ra quá nhiều chuyện, làm cho mọi thứ hỗn loạn, bây giờ đi thì cơ hội thành công cũng ít.

Cứ như vậy căn bản không còn nơi nào để đi, chỉ có thể lang thang khắp nơi, ngắm nhìn phong cảnh xung quanh.

Phải biết từ khi bắt đầu được người khác gán cho danh thiên tài, hắn đã luôn nỗ lực tu luyện, đạt đến độ cao mà người khác chưa từng đạt được, nhận được những tràng pháo tay của người khác.

Nhưng dù thế, trong lòng hắn vẫn không thỏa mãn, vì hắn cảm thấy những điều này là lẽ hiển nhiên.

Tự nhiên không có chút thành tựu nào, dẫn đến hắn mất hết hy vọng vào mọi chuyện, ngày đêm ra ngoài tu luyện không còn chuyện gì khác để làm, hoặc là ra ngoài nhàn rỗi như một con ma, đi bắt quỷ của người khác.

Việc giúp người khác giải quyết những chuyện lông gà vỏ tỏi đã khiến danh tiếng của ta chẳng mấy tốt đẹp.

Một kẻ thích lo chuyện bao đồng, chẳng chịu tu luyện nghiêm túc, chỉ biết tiêu dao đó đây, thật lãng phí thiên phú trời cho. "Quả thật ta có chút phiền não.

Gần đây ta đang tìm kiếm những cơ duyên, hy vọng có thể được khai sáng, từ đó đột phá bình cảnh hiện tại.

Ta đã mắc kẹt ở cảnh giới này quá lâu mà không tìm ra cách giải quyết.

Chương 567

Gần đây, tâm ta luôn bất an, vừa ngồi xuống là những chuyện trước kia lại ùa về, khiến ta có lần suýt nữa tẩu hỏa nhập ma.

Nguyệt Lão làm sao có thể nhìn ra nhanh như vậy?

Chẳng lẽ biểu hiện của ta rõ ràng đến thế ư?

Ta muốn che giấu, không để mọi người lo lắng, vậy mà lại bị Ngài phát hiện rồi." Lâm Hiên chẳng lo gì khác, chỉ cảm thấy gần đây mình biểu hiện quá rõ ràng, ai cũng có thể nhìn thấu tâm tư của hắn.

Nếu cứ như vậy, những biểu cảm mà hắn đã cố gắng kiểm soát trước đây chẳng khác nào trò hề của một tên hề.

Điều mà Lâm Hiên không hay biết, ấy là bởi gần đây hắn thật sự quá phiền muộn, biểu cảm đã bộc lộ hết ra bên ngoài, chẳng trách người khác dễ dàng nhìn thấu, không dám lại gần.

Bởi vì vẻ mặt của hắn lúc đó co giật như thể muốn xé nát hộ khẩu của ai đó vậy, thử hỏi ai còn dám đến gần, sợ lỡ chạm phải sẽ bị vạch trần ư?

Thà đứng xa xa, giữ lấy cái mạng nhỏ của mình còn hơn. "Không quá rõ ràng, chỉ là ta với tư cách là người nắm giữ nhân duyên, có thể nhìn thấu nhân duyên hoặc vận mệnh của người khác mà thôi.

Đó cũng là lý do vì sao ta có thể ngồi vững trên vị trí Nguyệt Lão lâu đến vậy, phải biết rằng, ngoài ta ra, căn bản không ai có thể làm được đến mức này.

Tuy công việc này có chút tẻ nhạt, nhưng thấy hữu tình nhân cuối cùng thành quyến thuộc, cảm giác đó khiến ta mãn nguyện, nên ta mới kiên trì đến bây giờ.

Ngươi cũng không biểu hiện quá rõ ràng đâu, chỉ là gần đây quả thật ngươi quá đỗi phiền não, bộc lộ hết trên nét mặt, chẳng trách người khác không dám đến gần, sợ lỡ làm ngươi phật ý mà rước họa vào thân. ...." Nguyệt Lão vuốt râu, cười tủm tỉm nói.

Mọi người đều cho rằng Nguyệt Lão chỉ là một ông lão nhỏ bé chuyên se duyên, nào ngờ đâu Ngài lại có thể đảm nhận vị trí này.

Nếu không có nhãn lực tốt, lỡ se nhầm duyên sẽ tạo nên một đoạn nhân duyên tệ hại.

Nhưng Nguyệt Lão hiện tại đâu giống Nguyệt Lão mà mọi người vẫn biết.

Nguyệt Lão hiện tại thập bát ban võ nghệ cái gì cũng biết, bởi vì ta không chỉ se duyên cho người khác, mà còn phải nhìn thấu nhân quả trên người họ, phải tìm ra những cái tốt đẹp rồi mới ký hiệp nghị.

Kể từ khi có thêm một quy định này, những việc cần làm cũng nhiều hơn.

Nếu chỉ tùy tiện se duyên thôi thì ai cũng làm được, việc gì phải có một chức vị như vậy ở đó?

Chẳng lẽ là để cho đẹp mắt sao?

Đương nhiên không phải nguyên nhân đó.

Mỗi sự vật tồn tại đều có lý do của nó, không thể phủ nhận, cũng không thể.

Bởi vì căn bản chưa nhìn thấu sự tình bên trong, đã trực tiếp một phiếu phủ quyết.

Những chuyện chưa nhìn thấu thì chưa làm được. "Vậy xem ra quả thật là do nguyên nhân từ ta rồi.

Chỉ là ta thật sự không thể kiểm soát được, không biết vì sao lại

bộc lộ hết tâm tư ra ngoài.

Quả thật ta có chút phiền não, ta cũng muốn kiểm soát, nhưng lại không có cách nào.

Ngài xem ra biết một vài điều, có thể nói cho ta biết được không?" Lâm Hiên hoàn toàn coi Nguyệt Lão như một trưởng bối mà trò chuyện.

Không chỉ về mặt cuộc sống, những chuyện mà Ngài đã trải qua còn nhiều hơn hắn.

Tuy hắn có thiên phú dị bẩm, nhưng người lớn tuổi kinh nghiệm còn nhiều hơn, nên đôi khi chọn tin tưởng là đúng đắn.

Dù lợi hại đến mấy, đó cũng chỉ là những chuyện một người đối mặt, hoàn toàn không biết những chuyện mà những người như Ngài nhìn thấy.

Xử lý những chuyện như vậy, cũng không hiểu rốt cuộc Ngài biết những gì.

Đôi khi có lẽ nên lắng nghe lời Ngài, nếu không thì đừng trách người khác giăng bẫy.

Cho dù có thoát được ngày đầu tháng, cũng khó thoát khỏi ngày rằm.

Ngài còn xảo quyệt hơn cả hồ ly, nếu không thì làm sao có thể tồn tại lâu đến vậy ở nơi ăn thịt người này.

Nguyệt Lão thấy hắn không hề có chút kiêu căng nào, cũng chẳng giống như trong truyền thuyết nói là hung thần ác sát, ngược lại giống như một đứa trẻ đang gặp khó khăn mà tìm đến sự giúp đỡ của trưởng bối.

Đối với người cầu giúp đỡ và được Ngài công nhận, tự nhiên

Ngài sẽ không từ chối, trực tiếp kể hết mọi vấn đề trên người hắn. "À, chắc chắn là do đợt trước khi đánh nhau, ngươi không cẩn thận bị ma khí quấn lấy rồi.

Hiện tại xung quanh ngươi đều bao phủ một tia ma khí, nếu không kịp thời xử lý thì rất có thể sẽ biến thành tâm ma.

Chương 568

Phải biết rằng, tuy nó không rõ ràng, nhưng đủ để ảnh hưởng đến ngươi, đó cũng là lý do vì sao gần đây ngươi lại dễ nóng nảy đến vậy.

Ngươi có thường cảm thấy chán nản với cuộc sống, hoặc có một giọng nói cứ văng vẳng trong đầu mê hoặc ngươi không?" Lâm Hiên quả thật mấy ngày trước đã từng nghĩ không biết mình sống trên thế giới này để làm gì, vì lẽ gì mà phải tiếp tục cố gắng.

Nhưng ý niệm đó vừa xuất hiện liền bị hắn dập tắt, tuy không rõ lúc đó vì sao lại như vậy.

Nhưng nghe Nguyệt Lão nói vậy, rất có thể là do ma khí.

Dù sao vừa rồi Nguyệt Lão cũng nói trên người hắn có một tia ma khí.

Nếu là thật thì e rằng hắn sẽ không dễ dàng tẩu hỏa nhập ma, gần đây hắn có lẽ thật sự đã bị nó ảnh hưởng.

Bởi vậy mới để nó có cơ hội thừa cơ mà vào, thật sự nghĩ lại mà kinh hãi cực độ.

Nếu không phát hiện ra, cứ để nó phát triển, không chừng có một ngày hắn sẽ bị nó hãm hại đến chết. "Nghe Ngài nói vậy, có lẽ ta đã hiểu nguyên nhân rồi.

Chỉ là gần đây ta mới có thể nói rõ ràng được.

Tuy ta biết cách giúp người khác, nhưng một khi chuyện này xảy ra với mình, ta lại như một con ruồi không đầu, hoàn toàn không biết phải làm sao.

Huống hồ gần đây ta dường như bị ảnh hưởng vô cùng nghiêm trọng, dần dần cảm thấy có chút bất lực.

Nếu thật sự không thể kịp thời xử lý nó, e rằng sau này ảnh hưởng đến ta sẽ ngày càng lớn, thậm chí sẽ từ từ trở thành tâm ma của ta." Dù sao trước đây hắn chỉ thấy những chuyện như vậy xảy ra trên người người khác, nhưng một khi gặp phải thì hoàn toàn không biết phải giải quyết thế nào.

Nhìn người khác thì thấy rất dễ nhịn, căn bản không có mức độ đó.

Chỉ khi tự mình trải qua mới biết, chuyện như vậy thật sự vô cùng đáng sợ và khủng khiếp, không phải những gì người khác muốn.

Lâm Hiên càng nghĩ càng thấy kinh hãi tột độ, căn bản không biết lúc nào thứ đó đã bám vào hắn.

Nếu là ngay từ đầu đã như vậy, thì mấy lần trước những chuyện đã xảy ra cũng có thể được giải thích từng chút một.

Dù sao hắn cũng không phải loại người tùy tiện phát cáu với mọi người, mà cũng vì nguyên nhân đó.

Nhưng hắn đã bỏ qua một điều, trên viên đá lấy từ chỗ Đông Hải Long Thái Tử cũng dính một tia ma khí.

Kỳ thực nó đã tồn tại từ trước, nhưng khoảnh khắc đó đã trực tiếp làm tình huống của hắn trở nên trầm trọng hơn, nên mới dẫn đến việc bị người khác nhìn ra.

Nếu đã vậy, thì những tính toán trước đó cũng có đủ lời giải thích rồi.

Nhưng vấn đề bây giờ là làm sao để thoát khỏi nó. "Ta đã hiểu rồi, đa tạ Ngài đã chỉ điểm.

Chuyện này ta sẽ tự mình giải quyết, phiền Ngài đừng nói cho bất kỳ ai khác.

Nếu Ngài không nhắc đến, e rằng ta sẽ bị nó bức bách thêm.

Hiện tại ta đang bị mọi người chú ý, ta nghĩ nếu chuyện này mà lan truyền ra, những kẻ đó nhất định sẽ đá thêm khi người gặp nạn.

Lúc đó chỉ sợ sẽ rước lấy phiền phức, tuy ta căn bản không sợ, nhưng ta ngại phiền phức quá đỗi, kỳ thực nó cũng chẳng đánh lại ta đâu." Lâm Hiên chủ yếu sợ những kẻ đó biết chuyện sẽ rước họa vào thân hắn, rồi sẽ kích động mọi người cùng đối phó.

Phải biết rằng những chuyện này vốn khó giải thích và giải quyết.

Nếu bị truy đuổi, bị một số kẻ có tâm tung tin đồn chuyện này ra, đến lúc đó dù có lợi hại đến mấy, cũng không thể đấu lại toàn bộ người trong thiên hạ.

Những kẻ đó cũng có năng lực, chính chúng gây ra những chuyện này, nhưng lại cứ giả vờ như vô tội.

Dĩ nhiên, một đám người tự cho mình là chính nghĩa, thực chất lại là cỏ đầu tường hai mang.

Nếu không phải vì chúng, sẽ không có nhiều chuyện như vậy.

Vốn dĩ có thể giải quyết nhanh chóng, nhưng vì có chúng ở đó, những chuyện này càng trở nên phiền phức.

Nguyệt Lão cũng hiểu Lâm Hiên đang lo lắng điều gì, chỉ thở dài giải thích: "Ngươi đừng sợ, bệnh tật cũng có thể ẩn giấu trong bụng.

Hiện tại không bằng đi đến chỗ các thiên sứ lấy một ít thánh thủy về dùng, rồi lại đến tuyết sơn tìm tuyết liên.

Hai thứ kết hợp lại, sẽ nhanh chóng xử lý toàn bộ ma khí trên người ngươi.

Nếu đã bị ảnh hưởng như vậy, e rằng những chuyện này cũng là do kẻ nào đó chủ mưu.

Ngươi phải điều tra xem rốt cuộc ai đang hãm hại ngươi.

Tuy mọi người bề ngoài đều tỏ ra sợ hãi, nhưng thực chất chẳng lẽ lại không dùng một vài thủ đoạn nhỏ, tâm tư nhỏ sao?

Chương 569

Phải biết rằng loại người này vô cùng vô tận, nếu có một kẻ hãm hại ngươi, tự nhiên cũng sẽ có vô số người đá thêm khi ngươi gặp nạn.

Một người chết (hoặc bị hại) đi rồi, cũng sẽ có vô số người khác thay thế.

Để ngăn chặn chuyện này xảy ra, ta khuyên ngươi tốt nhất nên nhanh chóng giải quyết xong chuyện này, rồi điều tra kỹ lưỡng đi.

Dù sao đây cũng không phải chuyện nhỏ, nếu thật sự dẫn đến việc tu vi của ngươi từ nay về sau suy giảm, thì nhất định phải đối đãi nghiêm túc.

Đừng cảm thấy vô vị, dù sao ngươi cũng không biết ai đang hãm hại ngươi, dù lợi hại, nhưng cũng không đấu lại được những kẻ tiểu nhân sau lưng." Trước đây Nguyệt Lão cũng từng bị chuyện này chi phối đến mức đáng sợ, nên không nhịn được mà nhắc nhở Lâm Hiên.

Sau khi trải qua những chuyện đó, Ngài liền âm thầm hạ quyết tâm, nhất định phải trở nên mạnh hơn.

Hiện tại Ngài đứng trước mặt kẻ đó mà dạy cho một trận nên thân, khiến kẻ đó từ nay về sau không dám nữa.

Chỉ có vậy mới có thể khiến những kẻ kia biết rằng, không phải ai cũng có thể bắt nạt.

Đừng nghĩ người khác bề ngoài có vẻ hiền lành, thực tế nếu thật sự chọc giận, e rằng không hề đơn giản.

Tính tình hiền lành, vì mọi người mà hòa nhã, nhưng những kẻ kia lại không nghĩ vậy, ngược lại còn cho rằng Ngài đang khoe khoang,

châm chọc.

Tốt với người khác, nhưng người khác lại không chấp nhận sự tốt đó của Ngài.

Bởi vậy, đôi khi nên phân biệt rõ ràng cái gì nên làm, cái gì không nên làm.

Người nên đối tốt, người không nên đối tốt, cũng nên biết rõ.

Dù sao cũng đã lăn lộn trong chốn này lâu như vậy, chẳng lẽ ngay cả chút chuyện này cũng không rõ sao?

Lâm Hiên tạ ơn Nguyệt Lão xong, liền vội vã đi theo phương pháp Ngài chỉ để đến Thiên Đình lấy thánh thủy.

Ai ngờ lại giữa đường gặp Đông Hải Long Vương.

Phía sau hắn là Pháp Hải.

Hai người vốn chẳng ai ưa ai, hôm nay lại kỳ lạ thay tụ tập cùng nhau.

Pháp Hải vốn dĩ chẳng bao giờ quản chuyện này, lần này lại có thể đi cùng Đông Hải Long Vương một mạch, e rằng có chuyện gì đó sắp xảy ra chăng?

Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của hắn, chuyện này không hề đơn giản.

Chẳng lẽ cần phải giấu giếm sao? "Không ngờ lại gặp ngươi ở đây.

Nghe nói hôm trước ngươi đến Tây Hải gây ra động tĩnh không nhỏ.

Ta chỉ vô tình nghe thấy thôi, nhưng ngươi bây giờ đã khác rồi.

Phải biết rằng ngươi là người của Thiên Đình, huống hồ bình thường cũng không làm gì trái với lẽ thường, sao lại như vậy chứ?"

Đông Hải Long Vương châm chọc hắn.

Lâm Hiên căn bản không hiểu vì sao.

Chuyện trước kia đã thương lượng xong với Tây Hải Long Vương, đã giải quyết rồi, hắn cũng đã rời đi.

Chẳng lẽ sau này lại xảy ra chuyện gì sao?

Pháp Hải đứng một bên, không nói gì, vẻ mặt vẫn khó coi như thường lệ.

Lúc trước khi đại chiến với Bạch Xà, hắn đã gây ra không ít chuyện, chỉ là lần này lại phá lệ đứng về phía Thiên Đình.

Nhưng một người bình thường vô sự bất đăng tam bảo điện như hắn, hôm nay lại kỳ diệu tụ họp ở đây, e rằng có chuyện lạ rồi.

Chẳng lẽ thật sự là vì chuyện bên Tây Hải sao?

Nhưng bên đó rốt cuộc lại xảy ra chuyện gì, mà hắn lại không biết chút nào.

Nhìn vẻ mặt nghiêm trọng của bọn họ, e rằng là chuyện rất nghiêm trọng rồi.

Hắn cũng phải quay về hỏi.

Chỉ là vốn dĩ hắn định lấy thánh thủy ngay, nếu ở đây thì dễ bị nghi ngờ, chỉ đành đợi mấy ngày nữa vậy. "Nghe ngữ khí của ngươi cứ như ta đã làm chuyện thương thiên hại lý vậy.

Chi bằng ngươi cứ đi theo ta mà xem, đỡ phải hỏi han.

Chuyện có thể khiến ngươi phân bua như vậy, e rằng không phải chuyện tốt đẹp gì.

Chương 570

Chỉ là ngữ khí của ngươi dường như đã xác định chuyện đó là do ta làm rồi.

Vậy ngươi hãy đưa ra chứng cứ đi, ta e rằng sẽ tin đó.

Nhưng chỉ bằng một câu nói không có căn cứ mà muốn gán cho ta tội danh, muốn không tay bắt được bạch lang như vậy, cũng phải xem ta có đồng ý hay không chứ?!" Pháp Hải nhìn thấy không khí kỳ lạ giữa hai người, cuối cùng không nhịn được mà xen vào một câu: "Quả thật chuyện này vẫn chưa có kết luận, cũng chưa tìm ra kẻ đứng sau.

Đông Hải Long Vương không cần phải căng thẳng như vậy.

Lúc đó bần tăng chỉ đi ngang qua, không xác định được rốt cuộc hung thủ là ai.

Quyết định sớm như vậy chẳng phải là có chút võ đoán sao?

Chúng ta bây giờ cần đi tìm để bàn bạc kỹ lưỡng về chuyện này, chí ít cũng cần tìm Ngọc Hoàng Đại Đế để thương thảo.

Còn về kết quả, đợi điều tra ra rồi hãy nói." Đông Hải Long Vương liếc nhìn hắn một cái đầy khinh thường, cũng không nói gì thêm.

Dù sao hiện tại quả thật không có chứng cứ, chỉ là hôm qua quả thật có người thấy bên Tây Hải có động tĩnh rất lớn, khó mà bảo đảm không phải là Lâm Hiên làm.

Chỉ là cây thương dài phía sau hắn đang phát ra ánh sáng lạnh lẽo, thứ ánh sáng đó như đã được tôi luyện rất lâu.

Nếu không phải vừa rồi Pháp Hải ngăn cản, e rằng Đông Hải Long Vương đã sớm rút vũ khí của mình ra, muốn cùng người trước

mặt đánh một trận rồi.

Vốn dĩ nội bộ vốn rất bình tĩnh, nhưng một khi Tây Hải xảy ra chuyện, thì những nơi khác khẳng định cũng sẽ không ngồi yên.

Lâm Hiên vốn không sợ vũ khí của Đông Hải Long Vương, trường kiếm trong tay hắn đủ sức để chém gãy cây thương dài sau lưng y.

Nếu thật sự đánh nhau, thắng thua căn bản không cần xem, đã biết ai thắng rồi.

Một trận chiến không có chút hồi hộp nào như vậy, Đông Hải Long Vương cũng sẽ không ngu ngốc mà trực tiếp xông lên đâu.

Không thể chỉ biết ba hoa khoác lác.

Nhìn dáng vẻ của người trước mặt, trong lòng hắn vô cùng sảng khoái.

Phải biết rằng người này thực lực siêu cường, có đủ loại pháp bảo mà hoành hành không kiêng nể gì.

Bây giờ thật khó khăn mới nắm được điểm yếu của hắn, nhất định phải liên kết mọi người bắt hắn lại, để giao cho Tây Hải Long Vương một lời giải thích.

Lâm Hiên không có cách nào làm cho bất kỳ ai hài lòng, nhưng hắn cũng không để những lời châm chọc lạnh nhạt đó trong lòng.

Nếu thật sự xảy ra chuyện, e rằng hắn đã sớm bị bắt rồi, đâu còn tâm trạng bình thản đi tìm Ngọc Hoàng Đại Đế nữa.

Chuyện này e rằng chưa có kết luận, hắn đành thu lại, xem tình hình rồi mới quyết định.

Nhìn dáng vẻ của những người này, dường như chuyện không hề đơn giản.

Lại nghe ngữ khí của Pháp Hải vừa rồi, chỉ là trùng hợp thấy bên đó gây ra một vài chuyện.

Nhưng kẻ chủ mưu cũng chẳng nói gì, chỉ là một vài lời nói đã đặt nghi ngờ lên người hắn.

Nếu không tìm được chứng cứ hợp lý, e rằng hắn dễ dàng bị đám người kia coi là vật tế thần, trực tiếp mang ra đổ tội.

Đông Hải Long Vương không ở lại đó nữa, ngược lại khí thế ngạo nghễ, trực tiếp đạp vào đại điện, phỏng Phật một con chuột già bị dồn vào ngõ cụt vậy.

Pháp Hải hơi ngạc nhiên nhìn thoáng qua, nhưng nhanh chóng khôi phục vẻ lạnh lùng thường ngày rồi đi theo sau.

Hắn cứ thế bước vào, dù sao cũng là nhân chứng tận mắt, tự nhiên phải kể rõ ràng mọi chuyện.

Nếu lúc này Lâm Hiên còn không nhìn ra có người đang hãm hại hắn, thì cái đầu óc mấy năm nay của hắn cũng đã bị chó ăn rồi.

Rõ ràng có người cố ý hãm hại, chỉ là không biết rốt cuộc muốn làm gì, lại có thể khiến Đông Hải Long Vương tức giận đến mức đó.

E rằng chuyện bên Tây Hải Long Vương không hề đơn giản chút nào.

Khi Lâm Hiên đang vội vã đi tìm Cự Long để hỏi rõ chuyện này, lại đâm vào Hỏa Liên. "Ngươi vẫn ở đây sao?

Chẳng lẽ không biết chuyện xảy ra bên Tây Hải à?

Nghe nói toàn bộ cung điện Tây Hải đều bị nghiền nát tan tành, không một sinh vật sống sót.

Tây Hải Long Vương thì ngàn cân treo sợi tóc, đã được đưa đến chỗ Thái Thượng Lão Quân, dùng đan dược để duy trì hơi tàn.

Toàn bộ hải vực giống như bị đồ sát, vết máu loang lổ còn đáng sợ hơn cả nhân gian luyện ngục lần trước.

Từng có người nói bên đó xảy ra chuyện như vậy, hiện tại mọi người đều nghi ngờ ngươi, trong lòng vừa oán trách lại vừa âm thầm ra tay tàn nhẫn sau lưng ư?

Chương 571

Dù sao kẻ có thể làm được chuyện này cũng chỉ có một, lặng lẽ không một tiếng động, giết sạch toàn bộ người Tây Hải, thủ đoạn cực kỳ tàn nhẫn!" Hỏa Liên cũng mới biết chuyện này khi được nghỉ, vội vàng đi tìm hắn, bảo hắn trốn một thời gian, dù sao hắn cũng không làm.

Dựa vào lời nói vừa rồi của người kia, rằng hắn từng gây chuyện ở Tây Hải, có thể gán tội cho hắn.

Mặc dù trong lòng nàng tin Lâm Hiên.

Nhưng lời nói của người đời đáng sợ, những kẻ đó tuy thực lực không ra sao, nhưng nếu thật sự liên hợp muốn trục xuất hắn đi, cũng không phải không có khả năng.

Với tính cách mềm lòng của hắn, rất dễ bị những kẻ đó nắm được điểm yếu. "Chuyện gì vậy?

Toàn bộ Tây Hải đều bị giết sạch không còn một mống, ngay cả Tây Hải Long Vương cũng chỉ còn thoi thóp một hơi ư?

Làm sao có thể chứ, ta vừa rồi còn đang trò chuyện với Nguyệt Lão mà.

Sao bên đó lại xảy ra một vụ đồ sát lớn như vậy, mà không hề có chút động tĩnh nào?

Ngươi đừng lo, ta có nhân chứng bên cạnh, nên hoàn toàn không cần sợ." Lâm Hiên không ngờ chuyện lại nghiêm trọng đến mức này.

May mắn thay vừa rồi hắn đang trò chuyện với Nguyệt Lão, nên hoàn toàn không cần lo lắng chuyện này sẽ đổ lên đầu hắn.

Dù sao Nguyệt Lão là người cương trực không a dua, không thể

nào lại đồng lõa với những kẻ đó, trái lại còn giúp hắn.

Hỏa Liên nghe Lâm Hiên vừa rồi đang trò chuyện với Nguyệt Lão, cũng chứng tỏ hắn không có mặt ở đó để làm chuyện đó, tự nhiên không phải hắn làm.

Lòng nàng lập tức nhẹ nhõm, tuy nhiên vẫn lo lắng, nhưng ít ra sẽ không giống như chuyện trước đây, hắn bị oan uổng vô cớ, không tìm được chút chứng cứ nào, sau đó bị buộc phải rời đến một nơi khác.

Chỉ là chuyện này xảy ra quá đột ngột, một vụ đồ sát lớn như vậy mà có thể không có chút động tĩnh nào, lẽ ra phải có một chút âm thanh truyền ra chứ.

Nhưng ngược lại lại vô cùng yên tĩnh, giống như đột nhiên bị người ta tuyên bố cái chết vậy.

Nếu không phải Đông Hải Long Vương tình cờ đi đến Tây Hải xử lý một vài chuyện, vừa vặn gặp được Tây Hải Long Vương đang liều mạng chạy thoát, e rằng chuyện này phải vài ngày sau mới bị người khác phát hiện.

Nhưng hiện tại những chuyện đó chưa truyền đi quá lâu, chỉ tạm thời bị trấn áp xuống.

Ngoài Pháp Hải, Đông Hải Long Vương và Thổ Địa Thần gần đó biết chuyện này ra, tạm thời chưa truyền đến tai người khác.

Dù sao chuyện đáng sợ như vậy nhất định phải âm thầm xử lý, nếu bị những người khác biết được, e rằng không biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa.

Chỉ là Lâm Hiên không hề biết đây là một âm mưu to lớn, mà kẻ chủ mưu chính là hắn.

Chỉ có Nguyệt Lão ở bên cạnh làm chứng cho hắn, nhưng khó mà bảo đảm Nguyệt Lão sẽ không bị liên lụy vì chuyện này, sau đó bị giết

người diệt khẩu, mục đích là để đẩy hắn vào vực sâu không đáy.

Hỏa Liên nhìn thấy mọi nghi ngờ đổ dồn vào người trước mặt.

Trước khi mọi chuyện được điều tra rõ ràng, đừng vội vàng muốn xử lý những chuyện này, lòng dạ khó lường.

Ai mà chẳng biết trong lòng y nghĩ gì, chỉ là y đang nhân lúc hiện tại chưa ai biết chuyện này, muốn Ngọc Hoàng Đại Đế đưa ra quyết sách, sau đó chiếm đoạt toàn bộ quyền lợi và tài sản của Tây Hải về làm của riêng.

Phải biết rằng những thứ sản vật của Tây Hải là quý giá nhất, tự nhiên cũng có thể bán được giá tốt.

Ở khắp nơi đều có cửa hàng, tài phú khổng lồ như vậy ai mà không đỏ mắt chứ?

Hiện tại Tây Hải đã xảy ra chuyện.

Nếu có thể chiếm đoạt toàn bộ về làm của riêng, khẳng định có thể chỉnh đốn lại cung điện một phen thật tốt, cũng có thể sống những ngày tháng sung túc.

Mặc dù Đông Hải Long Vương cũng không thiếu đồ vật, nhưng căn bản không thể so sánh được với những thứ ở Tây Hải.

Nhưng hiện tại Tây Hải Long Vương vẫn chưa chết, chỉ là hôn mê, sớm muộn gì cũng sẽ tỉnh lại.

Đông Hải Long Vương bây giờ làm chuyện như vậy, sau này nếu bị người khác biết được, khẳng định sẽ phải tranh cãi một trận. "Cái tên tiểu tử thỏ con này, ngươi đang nói bậy bạ gì vậy?

Ta là vì Tây Hải Long Vương mà tốt, huống hồ bây giờ bên đó xảy ra chuyện, Tây Hải khẳng định đang hoảng loạn.

Ta muốn đi giúp, giúp sắp xếp lại mọi thứ, chứ làm gì có chuyện

tư túi tài sản chứ?

Ta đường đường là Đông Hải Long Vương, ta thiếu thốn chút đồ vật đó sao?

Đừng có ăn nói hồ đồ mà đổ hết mọi chuyện lên đầu ta.

Ta nói cho ngươi biết, nếu ngươi dám nói hết chuyện này ra ngoài, ta nhất định sẽ không tha cho ngươi đâu.

Huống hồ ai mà chẳng có hiềm nghi, ta chỉ nghi ngờ thôi, cũng chưa trực tiếp gán tội danh cho ngươi.

Chương 572

Cớ gì ngươi lại gấp gáp nhảy tường như chó cùng đường vậy?

Khẳng định là ngươi có vấn đề, nên mới nói ra những chuyện đó." Những lời trong lòng y đều bị nói toạc ra, Đông Hải Long Vương tự nhiên mặt lúc đỏ lúc xanh, hận không thể xé toang miệng người trước mặt.

Tuy nhiên Đông Hải Long Vương vốn dĩ đã có lòng tham lam, nào có khác gì kẻ cướp đâu.

Dễ dàng bị những kẻ đó nghi ngờ.

Cái tên tiểu tử thỏ con này thông minh thật, lại có thể nói rõ ràng mọi chuyện đến thế, cắt đứt đường lui của y rồi.

Sớm biết như vậy đã chẳng nói nhiều với những người này.

Trực tiếp chiếm đoạt toàn bộ đồ vật về làm của riêng, đến lúc đó cũng chẳng sợ gì.

Đồ vật đã vào túi, tự nhiên cũng có cách để xoay sở, những kẻ kia chậm một bước cũng chẳng liên quan đến y.

Hỏa Liên đâu có ngờ Đông Hải Long Vương lại có ý đồ tư túi đồ vật của Tây Hải, chỉ là nàng muốn chọc tức y một chút thôi.

Ai ngờ y lại nói ra hết những chuyện đó, xem ra y thật sự chỉ có những tâm tư này.

Hiện tại căn bản không có chứng cứ, e rằng y cũng chỉ muốn tìm một cái cớ tốt hơn để chiếm đoạt đồ vật của Tây Hải.

E rằng vạn sự đã chuẩn bị xong chỉ còn thiếu gió đông, nên mới nói những lời như vậy.

Chỉ là trùng hợp gặp phải Pháp Hải, nên y mới giả vờ bàn bạc cùng hắn đi tìm Ngọc Hoàng Đại Đế để thương lượng chuyện này, thực chất là muốn trì hoãn thời gian, để y có thể quay về chuẩn bị mọi thứ.

Đến lúc đó, mọi người muốn chia một phần, cũng chỉ là chút ít, căn bản không thể nhiều bằng Đông Hải Long Vương.

Thế nên mới cố gắng làm thân với hắn như vậy. "Ngươi có hay không, trong lòng ngươi rõ nhất.

Ta cũng không vạch trần ngươi, để ngươi như chó cùng đường mà nói hết mọi chuyện ra.

Ta vốn dĩ luôn tức giận, nhưng không ngờ ngươi lại thật sự có ý đồ đó.

Quả nhiên là biết người biết mặt không biết lòng mà!

Bình thường bề ngoài xử sự tốt đẹp như vậy, ai ngờ cuối cùng lại tàn ác đến thế.

Bây giờ còn muốn đổ cái nồi đen này lên đầu Lâm Hiên, cũng không hỏi xem ta có đồng ý hay không?

Hiện tại đoạn đối thoại vừa rồi ta đã dùng Truyền Âm Thạch ghi lại toàn bộ rồi.

Nếu ngươi thật sự dám làm như vậy, đến lúc đó lời nói bị bại lộ ra ngoài thì đừng trách mọi người xé toạc mặt nhau mà không còn giữ thể diện nữa.

Vô tình trước, thì đừng trách ta độc ác như vậy!" Hỏa Liên trực tiếp coi đoạn ghi âm đó làm chứng cứ.

Phải biết rằng hiện tại thứ này vốn dĩ chỉ dùng cho những tu tiên giả ở nhân gian để bắt gian tại giường, là đồ mà phu nhân dùng.

Ai ngờ lần này lại được dùng đến.

Không ngờ người trước mặt lại trực tiếp tức giận đến mức nói hết mọi chuyện ra, cũng chẳng có cơ hội tốt để dùng đến.

Vốn dĩ nàng tưởng Lâm Hiên sẽ bị những kẻ đó trực tiếp bắt vào Thiên Lao giam giữ, muốn tìm chứng cứ cũng phải mất một thời gian.

Ai ngờ lại vì tư tâm của Đông Hải Long Vương mà ngược lại cho hắn một cơ hội.

Đúng là gậy ông đập lưng ông!

Kế hoạch ban đầu quả thật rất hay, thậm chí còn thu được lợi ích song đôi.

Ai ngờ y lại quá ngu xuẩn, không nhịn được mà nói hết mọi chuyện ra.

Nếu y giữ được bình tĩnh không nói ra, e rằng Lâm Hiên hiện tại đã sớm bị hãm hại rồi.

Đến lúc đó, nếu muốn điều tra thì e rằng càng khó khăn hơn.

Đông Hải Long Vương càng không điều tra những thứ của nhân gian kia, ai ngờ bây giờ lại bị dùng chính vào thân y, bị những kẻ đó uy hiếp.

Sớm biết như vậy đã không nên cãi vã nhiều.

Bây giờ hối hận cũng không kịp nữa rồi.

Nếu làm những chuyện đó, e rằng sẽ bị nước bọt của những kẻ đó nhấn chìm, huống hồ hiện tại Tây Hải Long Vương hôn mê bất tỉnh, y lại còn đá thêm khi người gặp nạn sau lưng.

E rằng đến lúc đó sẽ bị người đời chỉ trích, vạch trần tận xương tủy.

Chương 573

Người làm việc gì cũng phải chịu hậu quả.

Nếu thật sự làm những chuyện đó, lại bị những kẻ kia ghi hận trong lòng, đến lúc đó, khi tu luyện độ kiếp, khẳng định sẽ có kẻ tiểu nhân ra tay độc ác.

Tất cả đều chỉ trách y, vốn dĩ một ván cờ tốt đẹp, vì một nước cờ của y mà trực tiếp hủy hoại nó.

Lâm Hiên lúc đó không ngờ chuyện lại có cơ hội xoay chuyển.

Tất cả đều phải cảm ơn Đông Hải Long Vương, nếu không thì hắn cũng không thể thuận lợi nắm được điểm yếu của y trong tay.

Nếu đến lúc đó thật sự xảy ra những chuyện đó, hắn có thể sẽ bị dùng làm vật thế mạng.

Dù sao hắn cũng đã bị gán cho một số tội danh, có miệng cũng không nói được, không thể phân trần.

Phải đợi Tây Hải Long Vương tỉnh lại mới có thể giải thích rõ ràng.

Nhưng nếu đến lúc đó Tây Hải Long Vương không tỉnh dậy, chẳng phải sẽ thành tử vô đối chứng sao?

Ngoài việc gán tội danh lên đầu hắn ra cũng không có lời giải thích nào tốt hơn nữa.

Nhưng hiện tại tình hình đã khác rồi, Lâm Hiên có cơ hội xoay chuyển.

Chỉ cần đợi Tây Hải Long Vương tỉnh lại, kể rõ ràng mọi chuyện, thì tự nhiên nghi ngờ của Lâm Hiên cũng sẽ không còn nữa. "Đông

Hải Long Vương không ngờ lại có một tâm tư như vậy.

Nếu ta (trước đó) không ép y nói ra, e rằng mọi thứ ở Tây Hải đã sớm bị y nắm giữ trong tay rồi.

Ngươi xem y tự tư đến mức nào, trước đó còn ung dung như vậy, ai ngờ chớp mắt cái người ta xảy ra chuyện, y lại muốn chiếm đoạt toàn bộ đồ vật của người ta về làm của riêng.

Quả nhiên là tâm ngoan thủ lạt!" Nhân lúc hiện tại những người khác đang lục tục biết chuyện và vội vã đến, chi bằng ra tay trước, trực tiếp nói toạc mọi chuyện của Đông Hải Long Vương ra.

Đến lúc đó sự chú ý của mọi người sẽ không còn tập trung vào Lâm Hiên nữa.

Vừa vặn những lời nói đó đã bị vài vị đang vội vã đến nghe thấy, trong đó có Tháp Tháp Thiên Vương.

Nghe Đông Hải Long Vương muốn chiếm đoạt toàn bộ những thứ quý giá đó về làm của riêng, Ngài lập tức phẫn nộ không thể kìm nén, xông lên phía trước, trách mắng Đông Hải Long Vương. "Dù sao chúng ta cũng xưng huynh gọi đệ, làm quan ở Thiên Đình, tuy cũng chẳng thiếu thốn gì, nhưng ngươi không ngờ lại có loại tâm tư như vậy.

Sau khi Tây Hải Long Vương xảy ra chuyện, ngươi không những không đi giúp người ta, ngược lại còn muốn chiếm đoạt toàn bộ đồ vật của người ta.

Tây Hải là một nơi lớn như vậy, có bao nhiêu thứ giàu có, ngươi lại chẳng thèm bàn bạc, muốn giấu giếm mọi người, lén lút cất giấu đi.

Ngươi nghĩ chuyện này có thể giấu được sao?

Lại còn may mắn là ta tình cờ nghe thấy, nếu không e rằng cũng

chẳng ai biết, hóa ra ngươi lại là một kẻ tâm ngoan thủ lạt như vậy, mọi người đều đã nhìn lầm ngươi rồi." Tháp Tháp Thiên Vương một mình liền áp đảo mấy người phía sau, trực tiếp khiến Đông Hải Long Vương nghẹn họng không nói nên lời.

Y vốn định phản bác, nhưng không ngờ những người này lại nhanh đến vậy, trực tiếp nghe thấy toàn bộ những lời trước đó.

Vốn dĩ những lời nghi ngờ trước đây của Lâm Hiên hoàn toàn không bị nghe thấy, nên y đã tự mình vác đá ghè chân mình.

Nếu bây giờ phủ nhận, e rằng những người kia cũng sẽ không tin.

Chết tiệt, y đã trúng kế rồi. "Câm miệng!

Kỳ thực ta căn bản không có ý đó.

Ta chỉ là lỡ lời mà thôi.

Vốn dĩ ta muốn đến Tây Hải giúp xử lý mọi việc bên đó, dù sao cũng đã xảy ra chuyện, ta có quyền lợi và trách nhiệm phải giúp đỡ.

Dù sao hiện tại một mình bên đó xử lý thì khó khăn.

Những lời mà các ngươi vừa nghe cũng không hoàn toàn đúng, hoàn toàn là vì muốn chọc tức ta nên ta mới nói ra những lời đó.

Ta cũng là vô tình bị kích động nên mới thành ra như vậy.

Dù sao ta cũng không có năng lực đó.

Mọi người đều có mắt mà nhìn, ta cũng không thể nào làm những chuyện đó, chẳng phải sao?

Huống hồ hiện tại bờ biển Tây Hải như một màn bi kịch chốn nhân gian.

Ta bây giờ làm như vậy, chẳng khác nào đá thêm khi người gặp nạn.

Chương 574

Dù sao ta cũng là Đông Hải Long Vương, nào có thể vì chút đồ vật đó mà làm vậy?

Đương nhiên là vì muốn giúp đỡ.

Hiện tại Tây Hải Long Vương đang được Thái Thượng Lão Quân dùng đan dược duy trì hơi tàn.

Mọi việc phải đợi y tỉnh lại mới có thể nói rõ ràng.

Bởi vậy mọi người bây giờ cũng đừng quá vội vàng kết luận, không thể chỉ bằng một câu nói vô ý mà gán tội cho ta." Đông Hải Long Vương nói một hơi rất nhiều lời, hoàn toàn muốn phủi sạch mọi chuyện.

Dù sao nếu bị mọi người nghi ngờ, dù làm việc gì cũng sẽ bị một lý do nào đó đổ lên đầu y.

Y vốn dĩ cũng muốn lợi dụng một vấn đề để áp chế Lâm Hiên, ai ngờ bây giờ lại tự mình gieo bẫy.

Có thể giải thích nhiều như vậy, nhưng trong lòng người khác có tin hay không thì lại là chuyện khác.

Cái tên Thiên Vương đó, ta lại thấy y là một người lương thiện, không ngờ lại bị vạch trần bộ mặt thật.

Chỉ có chó cùng đường mới nói ra những lời đó.

Không ngờ bây giờ lại có nhiều người ở đây như vậy, cho dù muốn làm những chuyện đó cũng không thể.

Miếng thịt béo bở Tây Hải không thể nào dễ dàng nhường lại như vậy.

Có thể hiện tại Tây Hải Long Vương sẽ tỉnh lại.

Ở đây bàn bạc hậu sự của người ta, chẳng khác nào mong người ta chết vậy.

Tây Hải Long Vương bình thường cũng không làm gì, còn đối xử với mọi người rất tốt.

Bây giờ khi gặp nạn, Đông Hải Long Vương lại đá thêm vào khi người ta gặp khó khăn.

Nếu sau này Tây Hải Long Vương tỉnh lại, kể hết mọi chuyện ra, e rằng Đông Hải Long Vương cũng chẳng có kết cục tốt đẹp.

Dù sao hai người vẫn luôn có thực lực ngang nhau, chỉ là Tây Hải Long Vương không tranh giành nên mới sống trầm lặng.

Bây giờ nếu chọc giận y, e rằng không dễ dàng giải quyết đâu.

Huống hồ Tây Hải xảy ra nhiều chuyện như vậy, hàng vạn sinh linh, chỉ trong một đêm đều bị xóa sổ, không một tin tức nào truyền ra.

E rằng có một thế lực đáng sợ nào đó đang hoành hành.

Nếu không sớm điều tra rõ ràng, đối với mọi người đều là một mối đe dọa.

Ma khí trước đây là một chuyện, nhưng hiện tại lại là một chuyện khác.

Chuyện này xảy ra lặng lẽ không một tiếng động, khiến mọi người không có chút phản ứng nào. "Được rồi, giải thích nhiều như vậy cũng không phủi sạch được quan hệ đâu.

Chẳng sao cả, những lời vừa rồi mọi người đều đã nghe thấy rồi.

Nếu ngươi dám làm như vậy, thì chuyện này tuyệt đối không thoát khỏi liên quan đến ngươi.

Huống hồ trong một ngày mà gây ra động tĩnh lớn như vậy ở Tây Hải, chúng ta nhất định phải điều tra rõ ràng thế lực đó.

Nếu không, ảnh hưởng đến mọi người e rằng ta không cần phải nói rõ nữa đâu." Tháp Tháp Thiên Vương nửa cười nửa không nhìn Đông Hải Long Vương mà nói.

Vừa rồi ngươi đã giải thích nhiều như vậy, nhưng ai mà chẳng biết những tâm tư nhỏ nhặt trong lòng ngươi chứ?

Ai cũng muốn làm như vậy, nhưng hiện tại đã bị vạch trần.

Cũng chẳng ai dám hành động, dù sao nếu thật sự làm, cái nồi đó khẳng định sẽ đổ lên đầu kẻ đó.

Ai cũng không muốn rước họa vào thân.

Vì chút lợi lộc nhỏ nhoi mà biến toàn bộ những gì đã khổ cực kinh doanh thành tro bụi thì ai cũng sẽ đau lòng thôi, huống hồ Tây Hải Long Vương hiện tại vẫn chưa tỉnh.

Đến lúc đó nếu Tây Hải Long Vương tỉnh lại, chuyện đó sẽ phải bàn bạc riêng.

Người ta cũng không phải đồ ngu, bị người ta dòm ngó tài sản như hổ rình mồi.

Vừa trải qua thảm án diệt môn, lại còn bị đá thêm một cú sau lưng, không xé xác ăn sống ngươi thì đâu còn là phong cách làm người của y nữa.

Mọi người cũng không phải tất cả đều là kẻ ngốc.

Biết chuyện này sau khi bị phanh phui, vô số tài phú mà Tây Hải Long Vương cất giấu trong bóng tối, khẳng định sẽ phải chia một phần.

Chương 575

Không cho cũng phải cho một khoản hậu tạ lớn, dù sao cũng sẽ không bị thiệt thòi.

Dù sao sớm muộn gì cũng sẽ có được những thứ đó, việc gì phải dùng cách cực đoan như vậy chứ?

Tuy có thể nhận được nhiều hơn, nhưng nếu rước phải một kẻ thù như Tây Hải Long Vương, e rằng cả đời cũng sẽ không yên ổn.

Dù sao đừng thấy y bề ngoài dễ chung sống, không gây chuyện, thực chất y mới là kẻ hay ghen ghét nhất, nhỏ nhen nhất.

Nếu thật sự đắc tội, y chỉ sẽ lặng lẽ tước đoạt mạng sống của ngươi sau lưng mà thôi.

Loại người như vậy mới là đáng sợ nhất, không thể chọc vào.

Làm rõ.

Từ trước đến nay đã xảy ra một chuyện như vậy, sau khi trải qua, mọi người đều hiểu rằng có những người không thể chọc vào.

Bởi vậy mới yên bình, chung sống lâu đến thế.

Nếu lại vì chuyện này mà mọi người xé toạc mặt nhau gây họa loạn, lại có thêm một kẻ địch mạnh mẽ, e rằng cả đời cũng sẽ không yên ổn. "Quả thật, ta thấy Tháp Tháp Thiên Vương nói đúng.

Vấn đề chính của chúng ta bây giờ là trước tiên hãy bình định chuyện Tây Hải xuống, sau đó điều tra rõ ràng xem thế lực đứng sau kia rốt cuộc là ai, bắt hung thủ ra pháp luật, và cho Tây Hải Long Vương một lời giải thích.

Ta cũng không phải vì cái gọi là tài sản kia.

Dù sao mọi người sống trên thực tế này lâu như vậy, cũng không thiếu thốn đồ vật, lẽ nào lại thiếu chút vật tục của người ta sao?

Ta đương nhiên là vì muốn giúp đỡ nên mới ở đây.

Mục đích của mọi người cũng như nhau cả thôi, không ai muốn tư túi, lén lút làm những hành động nhỏ sau lưng đâu nhỉ?

Nếu thật sự như vậy, thì ta nghi ngờ kẻ đó có thể sẽ bị thế lực đứng sau kia phái đến.

Gây ra động tĩnh lớn như vậy, khẳng định đã mưu tính từ lâu rồi." Một vị Tiên quân khác đi theo sau Tháp Tháp Thiên Vương cũng đã vạch trần toàn bộ những tâm tư nhỏ nhặt của những kẻ đó, chặn đứng đường lui của chúng.

Nếu ai thật sự dám làm như vậy, thì cái theo sau sẽ là sự trừng phạt của mọi người.

Câu chuyện đã rõ ràng như vậy.

Không biết, nếu cứ nhất quyết làm theo ý mình, thì đừng trách mọi người sẽ coi kẻ đó như đồng phạm mà xử lý.

Dù sao ai cũng chưa hành động, cứ một mình muốn xâu xé toàn bộ những thứ đó đi, thì mọi người cũng không cam lòng đâu.

Ít ra cũng phải chia cho ta một phần chứ.

Nếu muốn làm vài động tác nhỏ sau lưng cũng phải hỏi xem ta có đồng ý không.

Huống hồ hiện tại chuyện này đã được bẩm báo lên Ngọc Hoàng Đại Đế, ngay cả Phật Môn bên kia cũng đã biết rồi.

Nếu thật sự dám làm những chuyện đó, kết cục của kẻ đó cũng sẽ không tốt đẹp đâu.

Không chỉ Thiên Đình không tha cho kẻ đó, ngay cả Phật Môn bên

kia cũng sẽ phái Bồ Tát đến, sẽ có kịch hay để xem đó.

Cứ xem kẻ nào không sợ chết mà muốn làm.

Hoặc là mọi người cùng làm, hoặc là chẳng ai làm gì cả, cứ để mọi thứ rõ ràng, yên ổn, chẳng phải rất tốt sao?

Cứ nhất quyết làm những chuyện không thể, chết thì ai cũng không cản được.

Lâm Hiên nhìn những kẻ mắt đỏ hoe, đang tranh cãi ở đó.

Hắn không biểu lộ cảm xúc, nhưng trong lòng lại đồng tình với Tây Hải Long Vương.

Hoàn cảnh thê thảm như vậy, mà những kẻ kia lại ngang nhiên lén lút dòm ngó đồ vật của người ta.

Hắn thật không hiểu rốt cuộc có ích lợi gì.

Vấn đề hiện tại, chẳng lẽ không phải nên điều tra ra hung thủ thực sự, tìm ra kẻ đứng sau màn sao?

Ngược lại, những kẻ đó lại ở đây bàn luận cách xử lý đồ vật của Tây Hải Long Vương.

Xử lý những thứ đó cũng là chuyện của người ta chứ, huống hồ người ta hiện tại vẫn chưa chết hẳn.

Lại bắt đầu tranh giành ở đó.

Thậm chí còn bắt đầu một màn chó cắn chó.

Chương 576

Tuy nhìn thì hay, nhưng đồng thời hắn cũng hiểu rằng những kẻ đó đều là hạng người vô lợi bất tảo, chẳng qua là dòm ngó mà thôi.

Nếu thật sự giúp Tây Hải Long Vương, thì Tây Hải Long Vương ắt nhiên cũng sẽ không thiếu thù lao.

Dù sao hiện tại Long Vương cũng là một người như vậy.

Có người giúp đỡ, khẳng định phải dùng đồ vật có giá trị tương đương.

Hắn cũng sẽ không để ý những thứ đó, dù sao hắn vốn là người giàu có, gần đây cũng chẳng thiếu chút đồ vật nào.

Nhưng hắn lại cảm thấy lạnh lòng vì những kẻ đó, khi Tây Hải Long Vương vẫn chưa tỉnh, đã bắt đầu bàn luận cách xử lý.

Một số đồ vật cất giấu ở nơi khác, cứ như thể đó là chủ nhân của những đồ vật đó vậy, bắt đầu bàn bạc cách xử lý, thật là nực cười. "Các ngươi không thấy hành vi hiện tại của mình có chút buồn cười sao?

Đồ vật của Tây Hải Long Vương đâu đến lượt các ngươi ở đây lắm lời.

Huống hồ người ta hiện tại vẫn chưa tỉnh lại, cũng không nhất định cần các ngươi giúp.

Ngược lại còn ở đây bàn luận trước sau sẽ chia bao nhiêu đồ vật, các ngươi thấy mình xứng đáng sao?

Lúc người ta gặp nạn lại nói những lời này, tự cho mình là vô cùng chính nghĩa, cảm thấy không có gì sai, miệng thì nói muốn đi bắt kẻ đứng sau để rửa sạch thanh danh cho Tây Hải Long Vương, xử lý

những chuyện đó.

Nhưng các ngươi ở đây nói nửa ngày trời, cũng chẳng thấy ai chủ động muốn làm chuyện đó.

Ngược lại còn ở đó đùn đẩy trách nhiệm, bàn luận những chuyện vô nghĩa này rốt cuộc là vì mục đích gì?

Chẳng lẽ là để trì hoãn thời gian sao?

Các ngươi nghĩ trì hoãn thời gian thì kẻ đó sẽ tự động đến đầu hàng ư?

Thật là nực cười.

Muốn lấy đồ vật của người ta, chi bằng thực tế một chút mà đi giúp người ta đi, hơn là ở đây ba hoa chích chòe, nói những lời đao to búa lớn.

Ta nghe mà còn thấy xấu hổ thay cho các ngươi." Lâm Hiên thật sự không nhịn được muốn xé toạc mặt nạ của bọn họ.

Thật đúng là mặt dày!

Ở đây bàn luận lâu như vậy, vốn dĩ hắn tưởng có lẽ bọn họ sẽ vì những thứ đó mà đi giúp hắn, ai ngờ lại ở đó mơ mộng hão huyền, cứ bàn luận mãi, không hề có ý định đi đến Tây Hải xem xét.

Dù sao cũng nên làm chút công phu bề ngoài, nhưng những kẻ đó lại như hoàn toàn không biết phải làm gì, ngược lại ở đó chỉ trích mỗi người, nói không nên có loại tâm tư tự tư tự lợi đó.

Nhưng trong lòng bọn họ rốt cuộc nghĩ gì, thì lại vượt xa những gì người khác đoán được.

Sau này Cự Long cứ tưởng chuyện này sẽ ảnh hưởng đến Lâm Hiên, sợ hắn sẽ bị những người kia dùng đạo đức trói buộc.

Ai ngờ khi vừa đến nơi, lại thấy những kẻ đó ở đó chó cắn chó,

bàn luận cách chia cắt bảo vật của Tây Hải Long Vương, thật sự khiến hắn trợn tròn mắt.

Quả nhiên là biết người biết mặt không biết lòng.

Vốn dĩ hắn tưởng sẽ có chút cơ hội hối cải, ai ngờ bọn họ hoàn toàn không biết hai chữ "liêm sỉ" viết thế nào.

Tục ngữ nói "dễ chịu thì không cần liêm sỉ, chết không nghi ngờ; muốn giữ thể diện thì thiên hạ vô địch".

Những kẻ này đã hoàn toàn chứng minh câu nói đó. "Lâm Hiên, bây giờ chúng ta đi đến Tây Hải xem tình hình thế nào đi.

Hiện tại đã muộn như vậy, vốn dĩ tính hôm nay đi tìm chút manh mối.

Không ngờ lại chậm trễ mất một khoảng thời gian dài như vậy, e rằng kẻ đứng sau đã xử lý xong mọi chuyện rồi.

Bởi vậy bây giờ đi có lẽ cũng không có kết quả lớn, nhưng không chừng lại có thể tìm được chút sơ hở, dù sao bách mật cũng có sơ hở, khẳng định sẽ có sơ suất.

Thay vì ở đây nhìn bọn họ cãi vã lãng phí thời gian, chi bằng thực tế một chút, chủ động đi tìm hiểu chuyện đó, cũng để phòng ngừa việc chúng lại chó cắn chó." Lâm Hiên cũng cảm thấy ở đây cãi vã lãng phí thời gian.

Hắn không hiểu trước đây mình đứng ở đó nhìn bọn họ cãi nhau làm gì, may mắn là Cự Long đã đến.

Hiện tại hắn cũng có thể cùng Cự Long đi đến đó xem tình hình.

Dù sao nghe không bằng tận mắt nhìn, hắn luôn cảm thấy những lời đồn quá khoa trương.

Hàng vạn sinh linh đều bị xóa sổ chỉ trong một đêm, làm sao có thể

có lực lượng đáng sợ như vậy chứ, thật sự quá hãi hùng.

Giải quyết xong chuyện của những người này, trong lòng hắn vui mừng khôn xiết.

Chương 577

Hắn thật sự không hiểu rõ những chuyện sắp xảy ra.

Chuyện này khiến hắn đặc biệt oan uổng, hiện tại trong lòng cũng sợ hãi.

Trong lòng hắn đều hy vọng có thể cùng những người này sống một cuộc sống an yên.

Bởi vì cuộc sống như vậy vốn dĩ khiến hắn phấn khích.

Hiện tại hắn cũng nguyện ý cùng những người này sống một cuộc sống tốt đẹp về một khía cạnh nào đó, tóm lại trong mắt hắn, mọi thứ đều vô dụng.

Chỉ cần có thể tốt đẹp, trải qua những vấn đề, những chuyện như vậy, trong lòng hắn sẽ không đặc biệt tức giận, hiện tại hắn cũng đặc biệt vui vẻ.

Tóm lại, mối quan hệ giữa bọn họ khá tốt, những người này là người nên tin tưởng, những người này đều đang làm những việc nên làm, cũng biết tuyệt đối không thể có bất kỳ sự trì hoãn nào.

Nếu cứ trì hoãn thời gian, thì đến lúc đó sẽ lãng phí thời gian.

Đến lúc đó không thể không đối mặt với một vài thứ, trong khoảng thời gian đó, hắn đều cảm thấy chuyện này vô cùng tàn nhẫn.

Bộ mặt đó khiến những người này trong lòng đều cảm thấy đặc biệt khủng khiếp.

Chuyện này thật sự rất đáng sợ, khiến những người này thật sự có một loại cảm giác đặc biệt kinh hoàng, ngay cả những người này cũng đặc biệt sợ hãi.

Nếu tiếp theo xảy ra chuyện như vậy, thì những người này thật sự trong lòng đặc biệt đau khổ, thật sự, cũng không hy vọng đến lúc đó lại gặp phải những tình huống khác.

Tóm lại trong lòng không hy vọng gây ra thêm phiền phức.

Một khi đến lúc đó lại xuất hiện phiền phức, thì hậu quả sẽ khó lường.

Hiển nhiên những người này đều đang trân trọng những điều này.

Trân trọng những chuyện vụn vặt trong cuộc sống, có một số thứ khác cũng đặc biệt hữu dụng, chỉ cần có thể tích cực làm những việc đó.

Những chuyện khác cũng sẽ không đặc biệt khó khăn.

Hiện tại hắn cũng biết những chuyện này đều do hắn, hiện tại hắn cũng vô cùng lo lắng.

Ít nhất thì việc trực tiếp tự mình làm những việc đó cũng mang lại một cảm giác đặc biệt vững chắc.

Bất cứ ai, bất cứ chuyện gì cũng có thể gặp phải chuyện như vậy thôi.

Hiện tại hắn cũng biết những chuyện này đặc biệt đáng giá.

Nếu chuyên tâm cùng những người này đối mặt với những thứ này, cùng mọi người trải qua một chuyện, cùng cạnh tranh, thì đến lúc đó mọi chuyện đều có thể thắng lợi, tự nhiên cũng có thể tạo ra một loại cảm giác cạnh tranh lẫn nhau đặc biệt tốt.

Cũng không biết thế lực đó rốt cuộc mạnh đến mức nào.

Trong tình huống hoàn toàn không biết mà làm ra những chuyện lớn như vậy.

Vậy thì chắc chắn phải có một tồn tại đáng sợ hơn cả Lâm Hiên.

Dù sao hắn vốn đã có thực lực siêu cường rồi, vậy mà lại có người lợi hại hơn cả hắn.

Vậy thực lực của kẻ đó chẳng phải phải ngang bằng với Nữ Oa sao?

Tuy nói vậy có thể hơi khoa trương, nhưng nếu nói về thực lực, chỉ có thể ngang bằng với người đó mới có chút khả năng.

Nếu không thì một người rốt cuộc phải có loại sức mạnh như thế nào, phương pháp như thế nào mới có thể tiêu diệt toàn bộ người Tây Hải chỉ trong một đêm chứ.

Vấn đề này vẫn luôn làm mọi người băn khoăn rất lâu, nhưng lại chưa từng có ai đi tìm hiểu.

Chỉ là cảm thấy căn bản không liên quan đến mình, hoặc cảm thấy căn bản không thể giải quyết được, nên mới bỏ nó sang một bên.

Lâm Hiên nặng trĩu tâm sự đi đến bờ biển Tây Hải, phóng mắt nhìn ra chỉ thấy một vùng biển đỏ rực.

Tình cảnh này hoàn toàn khác với những gì hắn thấy trước đây là nước trong xanh biếc.

Cả vùng biển như bị máu nhuộm đỏ, không nhìn thấy một chút nước trong xanh nào, toàn bộ đều đỏ.

Trên mặt biển còn trôi nổi vô số thi thể cá.

Giống như một bãi Tu La vậy, mỗi bước đi đều đầy máu.

Cảnh tượng thê thảm đó khiến người ta trố mắt há mồm, thậm chí trong lòng dần dần sinh ra một chút cảm giác sợ hãi.

Nếu có một thế lực nào đó, nhắm vào người khác, chẳng phải là không có chút sức phản kháng nào sao. "Xem ra tình hình ở đây, còn tệ hơn trong tưởng tượng.

Chương 578

Vốn dĩ ta cứ tưởng những lời nói đó khoa trương thôi, lại nhìn vẻ mặt kia có lẽ cũng không hề căng thẳng chút nào.

Ai ngờ tình hình hoàn toàn khác, thậm chí còn nghiêm trọng hơn cả những gì hắn nói.

Cả một biển máu, vốn dĩ cứ như hai thế giới khác nhau, căn bản không phải cùng một nơi.

Nếu không phải ta đã nghe nói từ trước, ta còn tưởng những gì hắn nói đều là giả.

Nhưng tình hình hiện tại có lẽ thật sự là như vậy." Cự Long cũng không phải loại người tình cảm sướt mướt.

Vốn dĩ hắn tưởng sẽ không đáng sợ đến mức đó, ai ngờ lại nghiêm trọng hơn nhiều.

Có lẽ chỉ đơn giản là đề xuất thôi, hắn cảm thấy tình huống thực tế này còn đáng sợ hơn những gì người kia nói.

Nếu đã vậy, thì thế lực đó quả thật đáng sợ.

Vậy mà những kẻ kia lại ở đó tranh chấp, muốn chiếm đoạt đồ vật của Tây Hải Long Vương.

Hiện tại có tình huống như vậy, chi bằng đi điều tra kỹ lưỡng xem rốt cuộc là kẻ nào có thể gây ra đến mức độ này.

Nếu không thì đến lúc đó, nếu chuyện này đổ lên người hắn, e rằng lại là một cảnh tượng khác rồi.

Có những chuyện nếu không xảy ra trên người mình, vĩnh viễn sẽ không biết người ta lương thiện đến mức nào, cũng không biết rốt

cuộc nghiêm trọng đến mức nào.

Mãi mãi chỉ đứng ở góc độ người bàng quan, bàn luận những chuyện đó, tự cho mình là chính nghĩa như vậy, thực tế lại còn không bằng một cọng rác.

Nụ cười của những kẻ đó khi sắp giành được đồ vật càng lúc càng trở nên chói mắt. "Đừng nói nữa, chúng ta cứ xuống dưới xem tình hình đi.

Hiện tại một bên hoàn toàn đỏ rực như máu, bên trong rốt cuộc tình hình thế nào?

Nghe nói chỉ trong một đêm đã giết sạch toàn bộ sinh vật ở Tây Hải.

Tây Hải lớn đến vậy, rốt cuộc là kẻ nào có thể làm được, giết sạch toàn bộ?

Nhìn một vùng máu đỏ mênh mông, xem ra là thật rồi." Kỳ thực từ rất lâu trước đây, Lâm Hiên đã phát hiện ra sự tồn tại của thứ đồ vật này.

Chỉ là nó thật sự vô dụng, nên cho đến hôm nay cũng không ai phổ biến nó.

Nhưng hiện tại nhìn thứ đồ vật này, hoàn toàn giống hệt với những gì hắn từng đọc trong sách.

Bởi vậy hắn nghi ngờ liệu có thứ gì đó tồn tại hay không.

Nếu có thể ghi lại toàn bộ cảnh tượng lúc đó, thì cũng có thể biết được rốt cuộc là loại sức mạnh nào, hoặc loại người nào mới có thể chủ mưu tất cả.

Nếu đã vậy, hung thủ thực sự có thể trực tiếp lộ diện, cũng không cần phiền phức đi tìm kiếm từng chút manh mối nữa.

Dù sao việc tìm kiếm từ đầu thật sự rất khó khăn.

Nếu không có bất kỳ manh mối nào, không có bất kỳ hướng nghi ngờ nào, thì cần phải mở rộng phạm vi rất lớn.

Hiện tại hắn cũng đang ôm một chút hy vọng, xem có thể phát hiện ra điều gì khác thường hay không.

Nhưng hiện tại chỉ tìm thấy một viên đá, những nơi khác căn bản không có thứ gì đáng nghi, chỉ có thi thể của những người đó.

Cự Long trước đây có dùng một thứ đồ chơi, tuy đã lâu rồi, nhưng không có nghĩa là hắn hoàn toàn không biết cách dùng.

Chỉ cần đơn giản đặt tay lên đó, kèm theo một chút thần niệm, là có thể tra xét tình hình bên trong.

Thứ đồ vật này đã lưu hành từ lâu, chỉ là không biết hiện tại những người kia vì sao lại không cần đến, nên tự nhiên thứ đồ vật này cũng khó mà phát triển.

Ai ngờ bây giờ lại tình cờ phát hiện ra sự tồn tại của nó.

Chẳng lẽ có người nào đó có thể để lại thứ này, hoặc tất cả mọi người đều may mắn với thứ đồ vật này, nên mới ghi lại được?

Ai ngờ nó lại được dùng đến.

Nếu hắn biết thứ đồ vật này sẽ để lại chút manh mối, e rằng hắn sẽ không bao giờ chơi loại đồ vật này nữa.

Cũng may mắn là có nó, đủ để việc tìm kiếm không quá phiền phức.

Cự Long cũng bảo Lâm Hiên đặt tay lên đó, sau đó theo phương pháp vừa nói, trực tiếp xem tình hình bên trong.

Cảnh tượng hiện ra trước mắt chỉ là một ngày bình thường.

Hắn nhìn thấy dáng vẻ của một người gác cổng, đang cầm chơi viên đá kia.

Chương 579

Người đó cười hi hi chào hỏi mọi người, cảnh tượng lúc đó vô cùng hòa thuận.

Nhưng vào khoảnh khắc người đó quay đầu lại, phía sau đột nhiên truyền đến từng trận tiếng kêu kinh hoàng, sau đó – một khoảng trống không.

Viên đá dừng lại, trong tình huống vừa xem, chỉ có tiếng kêu kinh hoàng phía sau, và sự đột ngột đó.

Như thể bên trong tảng đá cũng có thể cảm nhận được sức mạnh, giống như một cơn sóng thần, trực tiếp cuốn trôi và nghiền nát tất cả mọi người.

Lâm Hiên chợt sững sờ tại chỗ.

Tảng đá vốn dĩ vô dụng, chỉ có thể cảm nhận được những gì đã xảy ra lúc đó, nhưng không hề có bất kỳ manh mối nào, rồi đột nhiên không còn bất kỳ manh mối nào nữa.

Vốn dĩ có thể nhìn thấy những thứ trước khi cái chết diễn ra, nhưng mọi chuyện lại xảy ra quá đỗi quỷ dị, quá đột ngột, chỉ như cảm giác của một cơn gió nhẹ cũng có thể cướp đi sinh mạng một người.

Vào khoảnh khắc quay đầu, suýt chút nữa đã nhìn thấy cảnh tượng phía sau, nhưng lại trống rỗng.

Ngay cả vào khoảnh khắc trước khi chết, cũng không hề nhìn thấy thứ đó biến thành hình dạng gì, chỉ có một vệt sáng trắng lóe lên trước mắt, sau đó là đau đớn tột cùng, cuối cùng hóa thành thịt vụn trôi nổi trên biển. 'Hãy xem lại lần nữa, ta cảm giác vừa rồi quá đột ngột, ta

không để ý, xem kỹ một lần nữa mà đã kết thúc rồi sao?

Ngươi không cảm thấy quỷ dị sao?

Chỉ trong khoảnh khắc, người đó trực tiếp mất hết dấu hiệu sinh mệnh, sau đó hóa thành một bãi thịt vụn.

Mặc dù tảng đá chỉ hiển thị cảnh trước khi có ánh sáng trắng, nhưng vào giây cuối cùng, mơ hồ có một số thứ màu đỏ, mịn như bụi tro, bay lượn.' Lâm Hiên nghĩ đến thứ giống như thịt vụn, chỉ là vào khoảnh khắc cuối cùng, đã nhìn thấy tro máu bay lên, vậy nên chứng minh người đó trực tiếp hóa thành tro bụi.

Cự Long cũng cảm thấy sự việc xảy ra quá đột ngột, vốn định xem thật kỹ tình hình bên trong cho rõ ràng, nhưng chỉ có vỏn vẹn mười mấy giây ngắn ngủi.

Ngoài cảnh tượng trước đó, trong khoảnh khắc vừa rồi chỉ là một cái chớp mắt, và trong khoảnh khắc đó, người đó đã chết.

Một tai họa lớn như vậy rốt cuộc được tạo ra bằng cách nào?

Hai người quyết định xem lại cảnh tượng vừa rồi một lần nữa.

Cự Long lại một lần nữa đặt tay lên tảng đá đó, lần này nhất định phải mở to mắt nhìn chằm chằm, tuyệt đối không được bỏ qua bất kỳ manh mối nào.

Theo một vệt sáng trắng lóe lên, họ lại nhìn thấy cảnh tượng hòa bình trước đó.

Nhưng ngay giây tiếp theo, cùng với tiếng kinh hô của vài người phía sau, và vào khoảnh khắc quay đầu, ánh sáng trắng lướt qua.

Nếu nhìn kỹ lại, có thể thấy một số thứ màu đỏ. ...

Chuyện này là sao?

Vừa rồi ta không nhìn lầm, quả thực có thứ màu đỏ tồn tại trên

mặt biển.

Hiện tại toàn bộ Tây Hải đều đỏ như máu, căn bản không thể tìm ra được thứ gì khác.Những chuyện sắp xảy ra, quả thực khó mà lường trước, chẳng thể nào khắc ghi hết được.

Tóm lại, việc này vốn dĩ ta cảm thấy rất đáng lẽ phải làm, một loại hành vi mà những kẻ đó đã gây ra.

Ta cũng chẳng cảm thấy có gì to tát, bởi vì những việc những kẻ đó làm vốn dĩ phải như vậy, chúng có thể hành động như thế mà trong lòng không hề cảm thấy thất đức chút nào.

Bởi vì những kẻ này vốn dĩ muốn gây chuyện, nên những gì chúng làm cũng chẳng có gì lớn lao cả.

Chính vì lý do này mà ta không hề có chút sợ hãi hay lo lắng nào, bởi vì biết những kẻ đó sẽ làm ra loại hành vi như vậy, nhưng những việc chúng sắp làm thì không thể nào đoán trước được.

Sau khi xử lý xong những kẻ đó, ta hoàn toàn an tâm.

Nhưng những chuyện sắp xảy ra, trong lòng ta lại không rõ.

Tình huống này căn bản không thể hiểu được, ý là những kẻ đó thực sự quá thất đức, lại có thể hưởng thụ loại quỷ kế như vậy.

Nếu không nói rõ một số đạo lý, e rằng những kẻ đó sẽ không hiểu mình đã sai ở đâu.

Bởi vì những kẻ này căn bản không giảng đạo lý, cũng không biết nên làm việc gì, chúng chỉ biết cố gắng tu luyện, căn bản không biết những việc khác, không thể làm việc, ví dụ như nghịch ngợm, phá phách.

Nếu không, chúng có thể sẽ gây họa cho ta.

Những chuyện này khiến ta vô cùng phẫn nộ, giờ đây trong lòng

không khỏi bốc hỏa, càng ngày càng tức giận.

Sao ta lại có thể quen biết những đứa trẻ nghịch ngợm này chứ? 'Sẽ có một đám trẻ nghịch ngợm, lũ nghịch ngợm đang làm gì vậy?

Nếu thông tin cứ tiếp tục như thế này, đến lúc đó ta sẽ không tha đâu, ta sẽ dạy dỗ các ngươi thật tốt, nghe rõ chưa!' Giờ đây ta vô cùng tức giận, sao ta lại có thể quen biết những đứa trẻ xui xẻo này chứ?

Chương 580

Những đứa trẻ này thật sự quá đáng, lần này ta sẽ không tha cho chúng nữa, bởi vì ta vốn dĩ muốn tiếp tục giáo huấn.

Nếu không dạy dỗ tốt những đứa trẻ xui xẻo này, e rằng chúng sẽ trở thành tai họa số một trong lịch sử.

Ta vốn dĩ không dám, những kẻ đó cũng biết mình đã làm những việc đó.

Bị những người khác tính toán về mặt văn thư thì có ích gì chứ?

Chỉ là không lãng phí thời gian thôi, ảnh hưởng gây ra cho giới môn đồ cũng sẽ rất lớn, tất cả đều bị biến thành như thế này.

Hiện tại ta cũng thực sự có chút khổ não, ngay cả các vị trưởng bối cũng không thể làm gì được những môn đồ này, tại sao chứ?

Hiện tại ta sẽ không để những người này tiếp tục như vậy nữa, nếu họ cứ tiếp tục như thế này, thì nhất định ta sẽ phải nói chuyện rõ ràng với họ!Vô nghĩa, thật là vô nghĩa!

Giữa bằng hữu nào có nhiều đúng sai đến vậy?

Giữa bằng hữu nào có nhiều lợi ích và kiêu ngạo đến vậy?

Ngoài ra, những kẻ này đang toan tính lợi ích điều gì?

Chuyện lần trước làm, chưa ghi nhớ sao?

Lần trước tranh giành không cho kẻ địch chiếm tiện nghi, kết quả lại tự mình chịu thiệt, chịu khổ.

Tên này tức đến hỏng rồi, những kẻ này vậy mà lại đi toan tính lợi ích, cứ thế này thì chúng sẽ chiếm tiện nghi, chịu thiệt thòi lớn, chuyện như vậy thực sự quá nhiều rồi.

Cũng không thể để những kẻ này cứ mãi tiếp diễn như vậy được.

Nếu những kẻ này trong lòng cứ mãi thờ ơ, đến lúc có chuyện xảy ra cũng chẳng buồn gây sự.

Nhóm những kẻ này thực sự quá tùy tiện.

Hiện tại ta cũng không thích những kẻ kiêu căng ngạo mạn này.

Chuyện nào có đúng có sai, hy vọng những người này có thể tính toán kỹ lưỡng mọi thứ.

Nếu không, đến lúc xảy ra những tình huống này thì làm sao có thể giải quyết được?

Ta không hy vọng những kẻ này cứ mãi tiếp tục như vậy.

Hiện tại chẳng lẽ ta không hy vọng những người này có thể hiểu được tâm ý của ta sao?

Nếu không, những kẻ này cứ tiếp tục giáo dục những điều vô bổ, chẳng phải càng thêm thống khổ sao?

Ta không hy vọng đến lúc đó tự chuốc lấy khổ.

Hiện tại ta cũng hy vọng mọi người có thể cùng nhau ứng phó.

Nếu không, đến lúc xảy ra một số tình huống, mà tất cả mọi người đều giúp đỡ, thì chẳng phải càng thêm lao lực sao?

Ta không hy vọng những người này không thể cùng hoạn nạn.

Nếu những kẻ này muốn cùng ta hưởng thụ một số phúc lợi, thì những kẻ này nhất định phải có một thứ, đó là sự sẵn lòng cùng ta làm việc.

Khiến ta thực sự rất vui mừng, ý là ta không muốn những tình huống đó xuất hiện nữa.

Đến lúc có chuyện xảy ra, ta thực sự không vui vẻ gì, mọi việc

thực sự khiến ta rất khó chịu, ngay cả trong lòng cũng không vui vẻ gì.

Mỗi người nhìn qua đều thích chia sẻ những mỹ vị đó, hà cớ gì lại không thích những tiếng thơm này?

Có thể thấy mối quan hệ giữa những người này không tệ, nhưng lại không thể cùng nhau chia sẻ một số sở thích.

Thật sự, một chút chân thành thôi cũng đủ khiến người ta buồn bực, ngay cả ở đây cũng khiến lòng ta không vui vẻ gì.Sau khi tỉnh lại liền có thể tìm thấy thứ đó, dù sao cũng có thể thoát khỏi thứ đó, nếu có thể làm rõ mọi thứ, thì chúng ta tìm kiếm cũng sẽ thuận tiện hơn.' Cự Long lần đầu tiên gặp phải vấn đề nan giải như vậy, nó đề nghị, 'Hãy quay về xem tình hình Tây Hải Long Vương ra sao.

Nếu ngài ấy tỉnh lại, thì mọi chuyện sẽ được làm rõ.' Dù sao hiện tại chỉ dựa vào vẻ thảm đạm này, và vài lời đơn giản của Đông Hải Long Vương, căn bản không thể hiểu rõ.

Chi bằng trước tiên hỏi con gái Tây Hải Long Vương để biết tình hình lúc đó, thì mới tốt hơn để giải quyết mọi việc.

Lâm Hiên cùng vài người lại vội vã trở về Thiên Đình.

Thật bất ngờ, họ lại phát hiện tất cả đều đang ngồi trong điện của Thái Thượng Lão Quân. 'Thái Thượng Lão Quân, ta đến xem tình hình Tây Hải Long Vương, không biết hiện tại ngài ấy đang ở phòng nào, tình hình có chuyển biến tốt hơn không?' Ánh mắt Thái Thượng Lão Quân nhìn về phía ta, mang theo một ý vị khó hiểu.

Giọng nói già nua vang vọng trong điện. 'Tây Hải Long Vương tạm thời đã tỉnh, nhưng hiện tại cần nghỉ ngơi, nên đợi sau khi ngài ấy có thể nói chuyện rồi hãy vào hỏi tình hình lúc đó.

Chương 581

Ta biết ngươi cũng lo lắng cho Tây Hải, nhưng hiện tại vào chỉ để hỏi một câu thì không cần thiết.' 'Với sức mạnh hiện tại, dù có dấu hiệu sinh mệnh, chỉ e nói một câu cũng khó khăn.

Chi bằng đợi ngài ấy nghỉ ngơi tốt rồi hãy đến tìm hiểu.

Ngươi cũng có thể ngồi lại đây.

Dù sao hiện tại cũng không có việc gì, ngươi cũng vừa từ Tây An trở về sau khi xem xét tình hình mà.

Giống như mọi người, ngươi cũng bó tay bó chân thôi.' Theo lời Thái Thượng Lão Quân, mọi người đều ở đó chờ Tây Hải Long Vương tỉnh lại.

Nhưng Lâm Hiên không phải là người đặc biệt có thể ngồi yên.

Hiện tại Long Vương chưa tỉnh, mọi người cũng đều ở đó chờ đợi.

Phía Tây Hải cũng không có bất kỳ manh mối nào, đơn giản là mù mịt, ngoại trừ chờ đợi thì không còn cách nào khác.

Nhìn bộ dạng mọi người, không biết đã pha bao nhiêu chén trà, chắc cũng đã đợi rất lâu rồi.

Chi bằng lợi dụng thời gian này quay lại xem xét kỹ một lần nữa.

Dù sao ở đó cũng đã xem xét mấy canh giờ rồi, không có được bất kỳ kết luận hay manh mối nào. 'Thái Thượng Lão Quân nói có lý, hiện tại nghi phạm lớn nhất là Tây Hải Long Vương vẫn chưa tỉnh, ai biết liệu có ai sẽ ra tay với ngài ấy không?

Chi bằng cùng ta ngồi đây chờ ngài ấy tỉnh lại, mọi người cùng

vào một lượt.'Vậy chẳng phải càng quang minh chính đại sao?

Hà tất phải vội vã như vậy?

Chẳng lẽ đã xử lý một số việc không cẩn thận để lại dấu vết sao?' Đông Hải Long Vương vì chuyện vừa rồi đã đổ vạ lên người ta, đối với Lâm Hiên tự nhiên trong lòng có bất mãn.

Lúc này càng lên tiếng châm chọc, hận không thể để mọi người đều đổ dồn ánh mắt vào Lâm Hiên.

Ý muốn chỉ rõ, Lâm Hiên chính là tội đồ, là kẻ gây ra mọi chuyện. 'Ngươi nghĩ ta vừa rồi có đi vào sao?

Ta cũng không ở đó hỏi han mấy câu, ngay cả cửa cũng chưa bước vào.

Huống hồ, trừ lúc vừa vào nhìn một cái ra, ta chưa từng gặp mặt, hà cớ gì phải biến mất diệt tích?

Chẳng phải quá mức khẩn trương sao?

Đổ hết mọi chuyện lên đầu ta, cho nên mới vội vã bất chấp mọi thứ để bôi nhọ ta.

Ngươi phải biết, những lời đó vừa rồi đều không thành lập.

Sức mạnh một mình ta, cũng không thể trong một đêm gây họa cho nhiều sinh linh đến vậy.

E rằng ngươi chưa xem tảng đá kia thì phải.

Ngay cả tình hình trong Tây Hải lúc đó cũng chưa vào xem xét, tự nhiên cũng bỏ qua một số manh mối quan trọng.' Lâm Hiên đặt tảng đá ghi lại mọi chuyện ra trước mặt mọi người, để họ xem. 'Trên tảng đá này đã ghi lại những chuyện xảy ra trước và sau.

Mặc dù chỉ vỏn vẹn mấy chục giây ngắn ngủi, nhưng ta nghĩ cũng nên có chút hữu ích.

Không biết các ngươi có thể phát hiện ra manh mối nào ẩn chứa bên trong không?

Dù sao ta cũng không nhìn ra, cho nên chỉ có thể gửi gắm hy vọng vào các ngươi.

Chỉ cần đặt tay lên đó và truyền một chút tinh thần lực là được.' Lâm Hiên trực tiếp kể lại tất cả tình hình và những điểm nghi vấn ở Tây Hải cho mọi người, cũng đặt tảng đá kia ở giữa, để mọi người xem.

Dù sao bây giờ, nếu không đưa ra một số bằng chứng trước mặt mọi người, e rằng họ sẽ lại nghi ngờ.

Dù sao vốn dĩ không liên quan đến Lâm Hiên, nhưng lại muốn đổ hết mọi chuyện lên đầu ta.

Hiện tại đã có đủ bằng chứng chứng minh, huống hồ Nguyệt Lão mất tích cũng là một điểm nghi vấn.

Chưa tìm được ngài ấy, lại đột nhiên bế quan, có thể sao?

Rõ ràng giây trước còn đang nói chuyện với ta, giây sau đã đi bế quan.

Chẳng lẽ không có điều gì kỳ lạ sao?

Ai cũng sẽ không tin.

Ta thật sự đã phát hiện ra rồi, mọi chuyện thực sự quá kỳ lạ!

Chương 582

Vừa rồi còn đang nói chuyện, giây sau lại đột nhiên bế quan.

Chuyện này thực sự không có bất kỳ bằng chứng nào.

Hiện tại chẳng lẽ ta chỉ có thể làm một kẻ câm điếc ăn quả hoàng liên mà không thể nói gì sao?

Thực sự không hiểu lắm, bởi vì chuyện này đối với ta thực sự quá oan ức, nhưng lại không có cách nào giải quyết, chỉ có thể làm một kẻ oan uổng thôi.

Chương 484: Đảo Ngược.

Cho nên hiện tại vấn đề lớn nhất là Nguyệt Lão mất tích cùng toàn bộ tình hình Tây Hải.

Tuy Nguyệt Lão mất tích có thể có liên quan đến các tình huống khác, dù sao cũng là để hãm hại.

Nhưng hiện tại mọi thứ đều không liên quan đến ta, bởi vì có tảng đá kia làm chứng cũng đại biểu cho việc ta không hề có bất kỳ liên quan nào đến chuyện Tây Hải, và kẻ phá hoại Tây Hải là người khác.

Nhưng đúng vào khoảnh khắc đó, Nguyệt Lão lại đột nhiên mất tích, khiến tất cả mọi vấn đề đều đổ dồn về ta.

Nếu trong đó không có ai nhúng tay vào thì cũng khó mà khiến người khác tin tưởng.

Cũng có người đã sớm biết chuyện xảy ra ở Tây Hải, nhưng lại không kịp thời báo lên trên, mà lại chọn cách mượn cơ hội này để hãm hại Lâm Hiên.

Chỉ là người đó rốt cuộc là ai thì hiện tại ta cũng không thể biết được, dù sao có quá nhiều người căm ghét ta, ta cũng không biết ai là kẻ tình nghi.

Có Đông Hải Long Vương, Tháp Tháp Thiên Vương và vô số người đã bị ta vô tình đắc tội.

Mỗi người đều nhìn ta không thuận mắt, nhưng không nhất định mỗi người đều sẽ làm ra loại chuyện này, cùng lắm thì có thể đổ vạ cho người khác.

Nhưng trong tình huống hiện tại, rốt cuộc ai sẽ đến đó sớm hơn?

Nghe Đông Hải Long Vương nói trước đây đã gặp Pháp Hải, và

Pháp Hải chắc chắn là người đầu tiên gặp.

Pháp Hải đã nhìn thấy, vậy sau khi ngài ấy rời đi, Pháp Hải cũng đến đó rồi.

Chẳng lẽ Pháp Hải đã sắp đặt mọi thứ?

Nhưng điều đó không thể nào, Lâm Hiên và Pháp Hải không hề có bất kỳ giao thiệp nào, cũng không thể có liên quan gì đến chuyện này, dù sao hai người chỉ là quen biết xã giao.

Vậy thì ai lại muốn đổ chuyện này lên đầu ta?

Dù sao hiện tại, trước khi ta tìm thấy tảng đá kia, người đáng nghi nhất chính là ta.

Những người đó cũng gần như đã định tội ta, cơ bản là muốn trực tiếp loại bỏ Lâm Hiên. 'Một tảng đá?

Chờ đã!

Chẳng lẽ là đoàn sương máu đỏ thẫm kia sao?' Thái Thượng Lão Quân vô tình nhìn thấy trong khoảnh khắc đó, trong hình ảnh xuất hiện một thứ giống như sương máu đỏ thẫm.

Bởi vì trong một giây ngắn ngủi đó, đã nhìn thấy thứ đó, người chạm vào liền hóa thành khói.

Mặc dù chỉ có một chút, nhưng có thể nhìn thấy rõ ràng.

Chỉ cần tỉ mỉ một chút, có thể phát hiện mọi chuyện đều là do đoàn sương máu đỏ thẫm kia gây ra.

Sau tiếng kinh hô của Thái Thượng Lão Quân, mọi người cũng một lần nữa chuyển ánh mắt về phía tảng đá, rồi lại một lần nữa xem xét kỹ lưỡng, cũng phát hiện ra điều tương tự phía sau, lập tức liền kinh hãi. '...Không thể nào, có thể chỉ chạm vào một chút đã trực tiếp bị ăn mòn rồi, rốt cuộc là thứ gì?

Lại đáng sợ đến vậy.

Vừa rồi các ngươi có phát hiện ra không?

Trong khoảnh khắc đó, thực ra chỉ phân tích được đó là một thứ, không phải một đống, cũng không đặc biệt rõ ràng như loại vật chất dạng sợi mà chúng ta thường thấy, nhẹ bẫng bay lượn.

Loại vật chất này muốn tìm cũng rất phiền phức.

Nếu muốn làm hại người khác thì chắc cũng dễ dàng, dù sao nó đi không dấu vết, vô cùng quỷ dị.

Huống hồ với hình dạng đó, không ai sẽ biết nó mạnh mẽ đến vậy.

Nếu không cẩn thận bị chạm vào, người đó sẽ trực tiếp biến mất.

Thứ đáng sợ như vậy rốt cuộc là ai tạo ra, trong sử sách căn bản không hề ghi chép.'Mặc dù Lâm Hiên khi mới phát hiện thứ này cũng không khỏi kinh ngạc, nhưng vẻ mặt mọi người đều cùng chung một nỗi kinh hoàng, sợ hãi tột độ, thậm chí còn cảm thấy lạnh sống lưng.

Phải biết rằng, nếu thứ này không cẩn thận dính vào người, chỉ cần chạm nhẹ thôi cũng đủ khiến người ta tan thành tro bụi.

Chương 583

Nếu bị kẻ có tâm lợi dụng, chế tạo hàng loạt rồi rải khắp thế gian, thì chưa đến nửa canh giờ, tất cả mọi thứ sẽ hóa thành hư vô.

Thứ đáng sợ như vậy sao có thể tồn tại trên thế giới này? 'Có lẽ có một thứ như vậy, ngay cả khi Nữ Oa sáng tạo ra Pangu khai thiên lập địa cũng không có lực lượng khủng khiếp đến thế.

Nhưng giờ đây lại xuất hiện thứ đáng sợ như vậy, làm sao để ngăn chặn đây?

Bắt không được, chạm không được, cũng không biết rốt cuộc nó có đặc điểm gì, không biết thứ gì tương sinh tương khắc với nó.

Chúng ta đối với nó hoàn toàn mù tịt, mà thực lực của nó lại khủng bố đến vậy, chúng ta hoàn toàn không có cách nào ngăn chặn được.' Đối với một sự vật xa lạ lại khủng khiếp đến thế, chỉ trong khoảnh khắc đã có thể nghiền nát tất cả mọi người.

Trong lòng mọi người đều đồng loạt nảy sinh một ý niệm chung, đó là phải tìm ra nó ngay lập tức, bất kể tốn bao nhiêu nhân lực, vật lực, hay binh lực, nhất định phải tìm ra thứ này.

Nếu cứ để nó tiếp tục phát triển như vậy, e rằng hậu họa sẽ vô cùng.

Chỉ một chút thôi cũng đã có thể hủy diệt toàn bộ Tây Hải.

Khi đó, lúc đi xem, cả người ta đều run rẩy, chân tay tê dại, càng không dám tiến vào xem.

Ngay cả cảnh tượng trên mặt biển cũng khiến người ta chỉ dám đứng ở rìa mà không dám bước tới, huống hồ tình huống đó lại xảy ra với chính bản thân mọi người, ai cũng không dám nghĩ tới.

Tháp Tháp Thiên Vương kỳ lạ thay lại không dám lên tiếng nữa.

Nhìn cảnh tượng Tây Hải, tự nhiên đã sinh ra cảm giác sợ hãi đối với thứ đó.

Hắn không khỏi rụt rè, bởi vì cảnh tượng Tây Hải khiến người ta khắc cốt ghi tâm, càng không dám nghĩ đến thứ nhẹ bẫng kia.

Nếu lúc đó mà chạm phải, thì làm sao có thể ngăn chặn được chứ?

Chẳng phải là tự mình tìm đến cái chết sao? 'Cái này ta cũng không có cách nào ngăn cản.

Hy vọng còn lại chỉ có thể dựa vào các ngươi, hoặc đợi sau khi Tây Hải Long Vương tỉnh lại, rồi chúng ta sẽ lại cùng nhau bàn bạc cụ thể.

Ta có một số việc cần tạm thời quay về rồi.

Nếu sau này không có bất kỳ chuyện gì khác, xin đừng tìm ta nữa.

Ta muốn bế quan tu luyện một thời gian, bởi vì ta cảm thấy cảnh giới của ta sắp được đề thăng rồi, vừa rồi trong khoảnh khắc cảm thấy có chút dao động.

Cho nên hy vọng mọi người có thể nhanh chóng giải quyết chuyện này, ta xin tạm thời quay về trước.' Tối hôm qua ta đã lùi bước, mọi người đều đồng loạt nghĩ.

Dù sao người này xưa nay đều cứng miệng thì sao chứ, nhưng thực lực lại vĩnh viễn không bằng người khác, lại còn vô cùng cuồng vọng tự đại.

Dựa vào việc có trong tay một trọng thiên binh thiên tướng liền tứ vô kỵ đạn, không ai dám chọc giận, trừ mấy vị đại lão ra, phàm những người có chức vị thấp hơn, năng lực thấp hơn đều bị hắn dạy dỗ một cách nghiêm khắc.

Hiện tại gặp phải loại chuyện này, đúng lúc mọi người cần đồng lòng diệt địch, hắn lại nói ra những lời như vậy, khó tránh khỏi khiến mọi người đau lòng.

Dù sao trước đây hắn là người mắng chửi tàn nhẫn nhất, cũng là người tham lam nhất đối với bảo vật của Tây Hải Long Vương.

Tháp Tháp Thiên Vương hiện tại hắn cũng đều do chính hắn làm, quả thực là kẻ gió chiều nào xoay chiều ấy.'Vậy lời ngươi nói là sao?

Lần trước không phải, lần này ta lại ở lúc nguy nan này mà muốn quay về sao?

Ta thấy ngươi bây giờ nào có tận chức tận trách gì chứ?

Hằng ngày chẳng phải chỉ đi uống rượu chơi bời, thỉnh thoảng mới quan tâm đến đứa con trai kia?

Ngoài ra ngươi có làm chuyện gì khác không?

Căn bản là không còn gì nữa phải không?

Tu luyện?

Ta thấy lời ngươi nói bây giờ quả thực quá ngây thơ rồi!

Chẳng lẽ ngươi vì thứ đó quá đáng sợ mà không dám đối mặt, trực tiếp lùi bước, muốn quay về làm rùa rụt cổ sao?

Ngươi cảm thấy không còn hy vọng, muốn quay về hưởng thụ những giây phút cuối cùng ư?' Đông Hải Long Vương căm ghét nhất loại người này.

Mặc dù bản thân hắn cũng nóng nảy, kiêu ngạo, nhưng vào thời khắc nguy nan, hắn vĩnh viễn đứng trước mặt mọi người.

Không bao giờ lùi bước, dù chết thì cứ chết thôi.

Dù sao mười năm sau lại là một hảo hán, chết một lần cũng không

lỗ.

Chương 584

Kẻ địch kia mạnh mẽ đến vậy, chỉ cần có thể trì hoãn một chút thời gian, tranh thủ cơ hội cuối cùng cho mọi người.

Nhất định có thể chém giết thứ đáng sợ kia.

Đến lúc đó, hắn sẽ được tái nhập sứ giả.

Sứ mệnh của mỗi Long Vương là có thể hy sinh vì mọi người, đó là vinh hạnh đáng để vui mừng.

Cả đời hắn vẫn luôn tuân theo mệnh lệnh đó.

Phụ thân hắn năm xưa đã hy sinh trong trận đại chiến kia, cho nên tuyệt đối không thể lùi bước, ít nhất cũng không thể như Tháp Tháp Thiên Vương, chưa bắt đầu đã kết thúc.'Đông Hải Long Vương nói như vậy chẳng phải quá đáng sao?

Ta chỉ muốn quay về tạm thời tu luyện, nâng cao thực lực.

Nếu đối mặt với thứ đáng sợ kia, ta có lẽ sẽ có một phần sức lực để chiến đấu.

Chẳng lẽ đến lúc đó ta là người đầu tiên xông lên chịu chết sao?

Ta khẳng định sẽ huy động thiên binh thiên tướng dưới trướng của ta để tranh thủ một chút thời gian cho mọi người.

Cho nên ta nhất định phải nâng cao thực lực trước, không thể đảm bảo rằng ta nhất định có thể ngăn chặn nó.

Hãy để ta sớm chế phục nó, đừng mù quáng xông lên chịu chết.

Ta có kế sách, có kế hoạch, không phải sao?

Ta không hề lâm trận rút lui.

Ngươi đương nhiên sẽ lo lắng, sợ một mình ta căn bản không đánh lại phải không?

Ta không phải loại tiểu nhân bỏ rơi người khác, cho nên các ngươi cứ yên tâm đi.

Huống hồ ta nghe giảng giải rằng ta muốn rút lui là vì để cho ta rút lui sao?

Chỉ vì mọi người, ta sẽ không làm ra những việc sai trái hay hoàn toàn từ bỏ như vậy.

Ta cũng không phải loại người đó, hy vọng các ngươi có thể tin tưởng ta.' Tháp Tháp Thiên Vương nhìn thấy ánh mắt nhìn thấu mình của người khác, khiến hắn chân tay run rẩy, không ngờ lại nhanh chóng bị vạch trần.

Nhưng cũng chẳng có cách nào khác. ...

Dù sao thứ đáng sợ như vậy đã được cảm nhận sâu sắc trong tảng đá kia.

Người đó ngay cả một tiếng kêu cũng không có, một chút cơ hội phản kháng cũng không có, cứ thế trực tiếp biến mất.

Nếu xông lên thì chẳng khác nào tự dâng đồ ăn thức uống cho người ta.

Nhưng hiện tại đã nói tuyệt đối như vậy rồi, nếu không làm được thì e rằng sẽ bị người khác cắt lưỡi.

Nếu ở thời khắc cuối cùng mà hắn xuất hiện, mọi người cũng sẽ cho rằng hắn vì sợ hãi nên mới làm vậy.

Bất kể thế nào, nếu thực sự làm vậy, hình tượng của hắn sẽ bị mọi người ghi vào là kẻ nhu nhược, đến lúc đó dù chết cũng không được an tâm.Hy vọng ngươi có thể nói chuyện, huống hồ ta cũng

không khỏi nghi ngờ rốt cuộc ngươi có tham gia vào chuyện này không, bởi vì ngươi quá đáng ngờ!

Ban đầu ngươi đã xem Lâm Hiên là kẻ tình nghi, nếu không phải Lâm Hiên cuối cùng đã lấy ra tảng đá kia, e rằng mọi người đều sẽ bị ngươi lầm đường lạc lối.

Rốt cuộc lời nói của ngươi có đáng tin không?

Hiện tại cần phải đối kháng, ngươi lại đúng lúc này lâm trận đào ngũ!

Nếu không phải ta vừa rồi đã trực tiếp nói rõ suy nghĩ của ngươi, e rằng giờ này ngươi đã an tâm ngủ vùi ở nhà rồi, trong khi mọi người đều đang lo lắng chuyện này.

Sao ngươi lại muốn thoải mái như vậy?

Nếu ngươi giống như ta, vậy kẻ tình nghi kia, đến lúc đó nhất định sẽ bị đem ra tế lễ trước.

Hy vọng ngươi có thể cân nhắc hậu quả này, đừng làm những chuyện vô vị.

Dù sao ngươi cũng không quá quan trọng, nhưng lại làm ra những chuyện như vậy.

Mọi người có thể vì muốn trút giận mà trực tiếp giết ngươi trước, đến lúc đó có đi chôn cất cũng không có ai làm.' Khi Đông Hải Long Vương nói những lời này, hoàn toàn quên mất mình trước đó đã bức ép người khác như thế nào.

Hiện tại sự chú ý của mọi người đều dồn lên người Tháp Tháp Thiên Vương, ngọn lửa giận cũng chuyển sang hắn.

Mọi người hoàn toàn quên mất Đông Hải Long Vương mới là người đầu tiên kéo Lâm Hiên vào vòng nghi vấn.

Nhưng mọi người đều không suy nghĩ kỹ.

Chương 585

Dù sao sự phẫn nộ đã che lấp lý trí của họ, nỗi sợ hãi đã chiếm ngự tâm hồn, khiến họ không còn tâm trí nào để suy nghĩ về chuyện này, mà bị Đông Hải Long Vương dẫn dắt đi.

Rõ ràng chỉ đơn giản là đang bàn bạc một chuyện, chờ Tây Hải Long Vương tỉnh lại, nhưng lại thêm một chuyện nữa.

Chỉ vì một người rút lui, mọi người đều đổ dồn sự tức giận lên người đó, mục đích là để không ai còn tâm trí để nghĩ về chuyện kia.

Càng nghĩ càng phiền não, không còn cách nào khác, tương đương với việc ngồi đợi chết.

Tháp Tháp Thiên Vương hoàn toàn không dừng lại được.

Vậy mà lại bị phản công một đòn.

Vốn dĩ đã gần như dập tắt được tất cả nghi ngờ của mọi người, cũng đã đồng ý cùng nhau đối mặt với thứ đáng sợ kia, nhưng Đông Hải Long Vương trong chớp mắt lại đổ tất cả vấn đề lên người hắn, đẩy hắn vào nơi nguy hiểm nhất.

Phải biết rằng trước đây, hắn là người đầu tiên biết chuyện, sau đó mới vội vàng đến cùng nhau đối phó.

Nhưng hiện tại lại cắn ngược lại một miếng, quả nhiên biết người biết mặt không biết lòng.

Quả thực là đáng ghét, nhưng Tháp Tháp Thiên Vương lại không thể nói ra bất kỳ lời phản bác nào.

Chỉ có thể giải thích một cách vô ích. 'Ta căn bản là đang hồ đồ trong nhà.

Phải biết rằng ta là người đầu tiên nhìn thấy chuyện đó và muốn đi thông báo, ta cũng chỉ biết sau này.

Xem tình hình Tây Hải, ta mới từ chỗ mẫu thân vội vã đến, mới phát hiện ra kẻ chủ mưu.

Vậy mà lại muốn đổ hết mọi chuyện lên đầu ta.

Trước đây đâu có làm như vậy?

Trước đây khi mọi người không có mặt, ngươi và ta còn nghi ngờ Lâm Hiên.

Bây giờ lại muốn nói với ta rằng tất cả đều là lỗi của ta.

Rốt cuộc ngươi muốn làm gì?' Khi Đông Hải Long Vương kích động muốn phản bác, một giọng nói đột nhiên vang lên. 'Ta biết thứ đó!'Nữ Oa Nương Nương xưa nay vẫn luôn vô cùng ưu nhã cao quý.

Y phục ngài khoác trên người cũng trông rất trang trọng, vô cùng xa hoa.

Vừa nhìn đã khiến người ta có cảm giác muốn quỳ bái, ngài lặng lẽ đi giữa mọi người, hưởng thụ sự tôn kính của họ.

Ngài biết rằng những người này sẽ coi ngài như một vị thần.

Trong mắt bách tính, ngài vốn là nữ thần, hiện tại cũng đã thành công chiếm được cảm tình của mọi người.

Tóm lại, trong mắt ngài, trở thành thần minh của bách tính vốn dĩ là một điều tốt đẹp.

Hiện tại ngài luôn mong muốn có thể trở thành người tạo phúc cho nhân loại. 'Nữ Oa Nương Nương vạn phúc kim an!' Mọi người đồng loạt lớn tiếng hô vang, tiếng hô thật sự vô cùng chấn động, sóng này nối tiếp sóng khác.

Nữ Oa nghe thấy tiếng hô đó, những lời đó khiến ngài gợn sóng

trong lòng.

Thực ra Nữ Oa sớm đã biết những người này sẽ chúc mừng như vậy, trong mắt bách tính ngài vốn là nhân vật vô cùng đáng chào đón.

Nếu bị họ lạnh nhạt, ngược lại ngài sẽ đặc biệt không vui.

Bởi vì trong mắt bách tính, ngài vốn dĩ là một sự tồn tại đặc biệt được sủng ái.

Nếu không thì ngài thích lãng phí những kinh nghiệm đó làm gì, quản nhiều chuyện của những người kia làm gì?

Vốn dĩ nên nhận được loại tán dương như vậy mới phải.

Hiện tại ngài nên làm những việc đúng đắn.

Chính vì lý do này mà ngài đặc biệt vui mừng.

Hiện tại ngài cũng nguyện ý cùng mọi người từng bước vững chắc đối mặt với một số vấn đề, không để bị người khác lạnh nhạt vô ích.

Tóm lại, loại cảm giác này vốn dĩ khiến ngài đặc biệt để tâm.

Hiện tại ngài cũng hy vọng mọi người có thể dành cho ngài một chút sủng ái mới phải.

An Lợi nhất định phải cùng mọi người gặp mặt rồi mới đi tác chiến.

Chương 586

Một khi những người này có thể chúc mừng như vậy, ngài đương nhiên nguyện ý làm một số việc.

Hiện tại ngài cũng đã chuẩn bị xong, muốn làm một số việc bù đắp.

Vì đã trở thành Nữ Oa, ngài nên bù đắp cho trời đất, cũng đi tạo phúc cho nhân loại. 'Nữ Oa Nương Nương, nhà con tam đại đơn truyền, đến lúc đó có thể cho con thêm vài nam đinh không?

Thêm vài nữ đinh cũng được, cho con thêm vài đứa con đi, như vậy gia đình con mới có thể hưng vượng.

Gia đình con thực sự quá ít người, Nữ Oa có thể tạo thêm vài đứa con cho con không?' Có người không nhịn được lớn tiếng nói.

Lời này vừa thốt ra, những người khác cũng không nhịn được bật cười.

Một gia đình vậy mà lại tam đại đơn truyền, gia đình này cũng thật xui xẻo.

Nhưng Nương Nương nhất định có thể giúp được phải không?

Nữ Oa Nương Nương cũng có khả năng tạo người nhất định, ngài thực sự có thể nặn đất sét thành người, sau đó tạo phúc cho nhân loại.Mọi người đồng loạt nhìn ra ngoài cửa, đứng đó chính là Đông Hải Long Thái Tử, con trai của Đông Hải Long Vương.

Đông Hải Long Vương cũng không ngờ con mình lại xuất hiện ở đây.

Nghe lời nói vừa rồi của hắn, sợ những chuyện đó sẽ liên lụy đến mình, liền vội vàng đi tới trừng mắt, lạnh lùng quát mắng: 'Ngươi làm

gì ở đây?

Ai cho phép ngươi vào?

Thật là không biết trời cao đất dày!

Một thằng nhóc ranh như ngươi, chẳng lẽ những thứ ta thường dạy ngươi đều bị chó ăn hết rồi sao?

Mau về nhà ngay cho ta!

Chuyện này, ta cùng mấy người khác sẽ giải quyết, hoàn toàn không cần loại nhóc con vắt mũi chưa sạch như ngươi ra mặt.

Làm như vậy thì đặt ta vào đâu chứ?

Ta dù sao cũng là một Thượng Tiên, năng lực đương nhiên hơn ngươi rất nhiều.

Ngươi ở đây chẳng phải là coi thường ta sao?

Mau về đi, mau đi đi!' Tháp Tháp Thiên Vương vừa thấy chuyện có chuyển cơ, nhìn Đông Hải Long Thái Tử như vậy, hoàn toàn không giống kẻ vô tri.

Huống hồ, nếu có hắn gia nhập, lúc đó tự nhiên có thể chuyển hướng sự chú ý của Đông Hải Long Vương, không để ngài ấy còn kéo chuyện này lên người mình nữa.

Hắn liền giả bộ làm người hòa giải mở miệng nói: 'Đông Hải Long Vương hà tất phải khẩn trương?

Huống hồ Thái Tử cũng đã đến, biết thứ đó.

Chi bằng nghe hắn nói một chút xem sao?

Dù sao lúc đó ngoài Pháp Hải ở đó, biết đâu Thái Tử cũng xuất hiện ở đó thì sao?

Hắn cũng biết tình hình ở đó.

Hiện tại ta hoàn toàn không biết gì, Tây Hải Long Vương cũng không biết khi nào tỉnh lại, Pháp Hải cũng không biết rõ sự tình ra sao.

Chỉ biết lúc sự việc bắt đầu thì đã nhìn thấy.

Ngoài ra, một người khác cũng không thể đưa ra bất kỳ bằng chứng nào để mọi người suy xét.

Chi bằng nghe con trai ngài nói xem sao?

Biết đâu trong đó có ẩn tình gì.

Cũng đừng quá khẩn trương, dù sao mọi người cũng không có ý nghi ngờ ngài.

Dù sao tuy là láng giềng, nhưng cũng không đến mức làm ra loại chuyện này.

Huống hồ sức mạnh của ngài căn bản không thể gây ra chuyện này.

Có một số điều kiện đáng để lo lắng.

Vả lại, hiện tại đang lúc tuổi trẻ, biết đâu có những phát hiện bất ngờ mà ta căn bản không có thì sao?

Hiện tại khẩn trương như vậy, chẳng khác nào có tật giật mình, căn bản là biết chuyện đó, nhưng lại không chia sẻ với mọi người, cố ý kéo đông kéo tây để chuyển hướng sự chú ý của mọi người.

Vừa rồi ngươi còn muốn đổ chuyện này lên người Lâm Hiên, bây giờ lại đổ lên người ta.

Chương 587

Ngươi nghĩ ngươi muốn làm gì!?' Tháp Tháp Thiên Vương quát mắng một trận, trực tiếp chĩa tất cả mũi dùi về phía Đông Hải Long Vương.

Hoàn toàn là vì vừa rồi bị dồn ép, nếu Đông Hải Thái Tử không kịp thời xuất hiện, e rằng lúc đó mọi người thật sự sẽ coi hắn là tội đồ gây ra chuyện đó mà tống vào thiên lao.

Cảnh tượng trước mắt này quả thực vô cùng kịch tính, còn kích thích hơn cả bình thường.

Hai con chó cắn nhau, đổ lỗi cho nhau.

Lâm Hiên có chút ngạc nhiên, không tiếp tục phản bác, mà quay sang nhìn Đông Hải Thái Tử, ngụ ý muốn hắn tiếp tục.

Dù sao có thể xuất hiện trước mặt mọi người như vậy, biết những chuyện này, khẳng định trong tay hắn có manh mối hoặc tin tức liên quan mới có thể tự tin đối mặt với mọi người.

Nếu không thì hoàn toàn không thể nào đứng trước mặt mọi người mà nói ra những chuyện này.'Nó đang ẩn nấp ở một nơi nào đó, không dám ra ngoài.

Mặc dù nó có thể sinh sôi nảy nở mạnh mẽ, nhưng vì tình hình ở Tây Hải, những điều kiện đó không đủ để nó sinh sôi thêm một lần nữa, cũng không thể gây hại cho những nơi khác ngoài Tây Hải.

Nó không thể đi đến những nơi khác, chỉ có thể ở lại đó.

Còn về người đó, lúc đó ta nhìn không rõ lắm, đại khái là một thân hắc y, thân hình cường tráng, trên tay có một vết sẹo.' Đông Hải Thái Tử đơn giản kể lại tất cả những gì hắn biết.

Thực ra, tuy có nói dối một chút, nhưng đại khái tình hình là như vậy, dù sao người đó quả thực đã gây ra một số chuyện.

Nhưng nếu thực sự muốn trực tiếp đối chất với những người kia, e rằng hắn cũng sẽ không có kết cục tốt đẹp, chi bằng trực tiếp nói bừa, đổ vạ cho một người khác.

Dù sao những người kia có nghĩ nát óc cũng không tin chuyện này là do một tay hắn làm.

Đương nhiên trừ một người khác biết ra.

Nếu không dựa theo tình hình đó, e rằng hắn cũng sẽ không bị bệnh.

Chuyện này xảy ra lúc hắn bế quan, cho nên hoàn toàn không có người thứ hai có thể vạch trần Đông Hải Thái Tử.

Mặc dù là vô tình, nhưng không ngờ lại có sức mạnh lớn đến vậy.

Vì sao cốt truyện lại tạo ra điều này, khiến những người kia phải nhìn hắn bằng con mắt khác?

Hoàn toàn không gây ra chuyện gì, nhưng hiện tại đã xảy ra rồi, đương nhiên phải giải quyết nó.

Lâm Hiên cảm thấy Đông Hải Thái Tử có thể đang nói dối, dù sao hắn có lẽ chỉ nhìn thấy người kia đặt những thứ đó.

Mặc dù sẽ không để trong lòng, nhưng lại nói về tập tính và khuyết điểm của những thứ đáng sợ đó một cách chính xác và chi tiết đến vậy.

Trừ người mặc hắc y đặt thứ đó ra, không ai khác có thể biết rõ ràng và chính xác đến vậy.

Nếu nói như vậy, có khả năng thứ đó là do Đông Hải Thái Tử tạo ra.

Nhưng hắn cũng có thể biết rằng, nếu chuyện này bị bại lộ, mọi người sẽ đối xử với hắn như thế nào, ngay cả hắn cũng không thể lường trước được.

Nếu đúng là như vậy, vậy Đông Hải Thái Tử vì sao lại biết thứ đó?

Chẳng lẽ có người muốn trả thù sao?

Nhưng vì sao lại đặt thứ đó lên Tây Hải?

Những chuyện này đều là nghi vấn.

Nhưng tục ngữ có câu: 'Xem không thấy thì không thoải mái'.

Hắn lại kể hết mọi chuyện cho những người kia, e rằng những người kia lại không biết sẽ làm ra chuyện gì khác.

Không có bằng chứng tuyệt đối nào có thể chỉ ra người trước mặt chính là kẻ chủ mưu của chuyện này.

Nhìn tình hình của Đông Hải Long Vương, ngài ấy cũng hoàn toàn không biết gì.

Dù sao với tính cách cương trực như vậy, ngài ấy sẽ làm ra những chuyện này sao? 'Nếu nói như vậy, vậy chúng ta có thể lập tức đề ra phương pháp đối phó với thứ đó.

Có thể theo lộ trình đó, nhưng ta nhất định phải siêu cường.

Mặc dù hiện tại nó có thể tồn tại trong Tây Hải, nhưng đối với các tình huống khác ta chưa hoàn toàn nắm rõ.

Không biết những chuyện khác có thể nói rõ với mọi người không?

Ta có thể hiểu rằng ngươi hoàn toàn đã nhặt được những thứ mà người kia để lại, cho nên mới biết rõ ràng như vậy sao?

Nếu không thì hoàn toàn không thể hiểu rõ tình hình đến vậy.

Chương 588

Ngươi đã tự mình đối mặt với nó, nhưng thứ đáng sợ như vậy, làm sao ngươi lại tự mình tìm hiểu được?

Những chuyện này đều là một vấn đề, cho nên ta hy vọng ngươi có thể nói rõ cho ta.'Lâm Hiên không trực tiếp vạch trần chuyện này, dù sao mọi người cũng sẽ không tin một đứa trẻ mới lớn có thể gây ra chuyện lớn đến vậy.

Chi bằng trực tiếp cho hắn một bậc thang để xuống, để hắn theo bậc thang đó mà nói rõ tình hình.

Như vậy cũng tiện lợi để bắt giữ thứ đó.

Nhưng sau này tuyệt đối không thể thiếu sự xử trí đối với Đông Hải Thái Tử.

Mặc dù đám người kia không biết tình hình, nhưng cũng phải cảnh cáo, không để bất kỳ ai khác tùy tiện làm ra loại chuyện này, nếu không thì phải chịu mọi hậu quả.

Lẽ nào không thể sao?

Những chuyện đã gây ra, có lẽ phải hoàn toàn làm rõ.

Nếu nói như vậy, thì trên thế giới này, chẳng lẽ không có ai coi trọng các quy tắc và trách nhiệm sao, lại tùy tiện làm những chuyện đó, hoàn toàn không cân nhắc hậu quả?

Loại người này căn bản không đáng được thông cảm, nên bị trừng phạt nặng nề.

Đông Hải Long Vương lúc đầu không thể đổ chuyện này lên người ta.

Vốn dĩ tưởng rằng tùy tiện nói bừa một kẻ không tồn tại, nhưng không ngờ lại bị vạch trần.

Lòng bàn tay hắn lập tức toát mồ hôi lạnh, lời nói cũng có chút ấp úng.

Đông Hải Long Vương bình thường hiểu rõ nhất tình hình của đứa con trai này.

Hiện tại nhìn bộ dạng như vậy thì sao mà không rõ được?

Hắn bị người ta dồn vào thế khó, lập tức càng thêm kinh hoảng. 'Ta không phải!

Ta không có!

Ta chỉ đi theo người kia tìm thấy những thứ đó, cho nên mới biết rõ thứ đó là gì, có thể biết rõ tất cả mọi chuyện.

Ta hiện tại đang nói cho các ngươi biết, thứ này quá đáng sợ, muốn cùng các ngươi bắt giữ và xử lý nó.

Nếu ta làm ra thì tại sao hiện tại ta lại tự vạch trần mình, kể những chuyện này cho các ngươi?

Để các ngươi đào hố cho ta, để các ngươi xử trí ta sao?

Ta không yêu quý bản thân mình sao?

Loại chuyện ngu ngốc như vậy ta sẽ làm sao?

Chắc chắn có chuyện để chứng minh thứ đó không phải do ta làm, cho nên ta mới dám đến đây cùng các ngươi.

Hiện tại các ngươi lại nghi ngờ ta, vậy ta có thể không nói gì sao!' Đông Hải Thái Tử giận đỏ mặt, chỉ có thể cố gắng biện minh.

Nếu chuyện này thực sự bị bại lộ, vậy sau này hắn khẳng định sẽ bị xử trí, tuyệt đối không muốn chuyện đó xảy ra.

Hắn dứt khoát phủ nhận, từ bỏ, cũng không có bằng chứng chứng minh chuyện này do hắn làm.

Bởi vì hiện tại chỉ là suy đoán, nghi ngờ chuyện này do Đông Hải Thái Tử làm.

Chỉ cần phủ nhận, cũng không có bất kỳ bằng chứng nào khống chế.

Hắn đứng trên đỉnh cao đạo đức mà nói ra chuyện này cho mọi người, sao có thể nghi ngờ chứ?

Cũng không có lý do để phục chúng. 'Không có lời nói làm bằng, chẳng lẽ vì chuyện ta vừa nói, cho nên mới muốn kéo con trai ta vào chuyện này sao?

Hắn chỉ tình cờ gặp phải, cũng đã tìm hiểu được chuyện đó.

Cho nên mới mạo hiểm tính mạng để kể cho mọi người.

Phải biết rằng nếu kẻ chủ mưu biết, Đông Hải Thái Tử đã kể chuyện này ra, thì hắn khẳng định sẽ gây phiền phức cho hắn.

Ta là phụ thân của hắn, khẳng định cũng không hy vọng chuyện này xảy ra.

Cho nên hắn hoàn toàn giấu ta mà kể những chuyện này.

Hiện tại các ngươi lại nghi ngờ hắn, quả thực quá khiến người ta đau lòng!

Chương 589

Chi bằng ngay từ đầu đừng tham gia vào chuyện này, để hắn tự đi xử lý.

Đến lúc đó thế giới có diệt vong cũng không sao, dù sao loại người này cũng không đáng để tồn tại!"Nếu là ta làm, vì sao ta lại phải công khai nói ra?

Chẳng phải là tự mình rước họa vào thân sao?

Ta ở phía sau âm thầm hưởng thụ mọi chuyện, chẳng phải tốt hơn sao?

Cứ thế này lại ngu xuẩn ra mặt bàn luận chuyện này, không cẩn thận lại lộ ra sơ hở, khiến các ngươi nghi ngờ.

Lại còn ở trước mặt mọi người một cách trùng hợp như vậy, các ngươi vậy mà cũng tin?

Chẳng lẽ không mang não sao?

Mọi người tu luyện mấy trăm năm, ngay cả một chút đạo lý cũng không hiểu?

Sống trên thế giới này, các ngươi biết nhiều như vậy, chẳng lẽ trong lòng không có chút tính toán nào sao?

Nếu thật sự không mang não, e rằng sớm đã bị những kẻ đó giết chết rồi.

Ở thế giới này, nếu mọi người đều nói rõ ràng, cũng không cần quá nhiều sự thông cảm.

Hy vọng các ngươi có thể hiểu rõ, đừng để ta phải nói lần thứ hai.' Đông Hải Thái Tử lộ ra vết thương trên lưng, cùng những vết sẹo ghê

rợn trên cánh tay.

Mỗi vết thương nhìn qua đều khủng khiếp đến vậy.

Mọi người thật sự không biết hắn đã kiên trì như thế nào mới có thể đi đến đây, và không một tiếng oán thán.

Nhìn vẻ mặt tàn bạo vừa rồi, và cũng vì mất máu quá nhiều nên hắn mới chợt tái nhợt.

Lâm Hiên sững sờ.

Lần đầu tiên phát hiện phán đoán của mình lại sai lầm, thậm chí suýt chút nữa đã hại một thiếu niên trước mặt bị mọi người hiểu lầm mà hủy hoại cả cuộc đời.

Trước mặt là vết thương máu chảy đầm đìa, da thịt đều bị lộ ra, từng vết sẹo ghê rợn cứ thế hằn trên người hắn, thậm chí máu còn không ngừng chảy xuống.

Có một ít bột phấn trắng, chắc là thuốc vừa mới bôi lên, nhưng lúc này lại hoàn toàn không thể cầm được máu từ phía sau.

Bởi vì cảm xúc quá mức kích động, dẫn đến toàn thân hắn máu chảy không ngừng, vết thương vừa mới chữa lành lập tức bục ra.

Đông Hải Long Vương mắt tức thì biến đỏ.

Trực tiếp kéo sang một bên.

Thái Thượng Lão Quân cũng vội vàng lấy ra đan dược cùng dược thảo thoa bên ngoài để dùng, tạm thời xử lý tình huống của hắn.

Thái Thượng Lão Quân luyện chế đan dược nhiều năm để xử lý vết thương.

Tự nhiên hiểu rõ đây rốt cuộc là do thứ gì gây ra.

Cứ theo thứ mà hắn nói, e rằng kẻ chủ mưu phía sau đã giao đấu

với hắn.

Vết thương trên lưng sâu hoắm, không phải do đao kiếm gây ra, mà có lẽ đã bị đoàn sương máu đỏ thẫm kia ăn mòn.

Hắn đã phải nhẫn đau cắt bỏ phần thịt đó, cho nên mới tạm thời ngăn chặn được tính ăn mòn, nhưng phần thịt xung quanh đã đen lại, phát ra từng trận mùi hôi thối khó chịu. ...

Lâm Hiên nhìn vết thương trước mặt, lại không thể nói ra lời nghi ngờ đó nữa, mặc dù trong lòng vẫn nghi ngờ, nhưng hiện tại ai cũng bày ra trước mặt.Ở đó, có ai sẽ tin tưởng nữa không?

Huống hồ hiện tại mọi người cũng đã biết, phải nhanh chóng bắt giữ thứ đó về.

Hiện tại Tây Hải Long Vương hôn mê bất tỉnh, chỉ có thể bây giờ xử lý thứ đó. 'Nếu đã như vậy, ta xin lỗi vì hành vi vừa rồi của mình.

Việc ta quá độc đoán, cho nên mới nghi ngờ ngươi.

Hy vọng ngươi đừng quá để tâm.

Ngươi đã mạo hiểm nói cho ta những manh mối quan trọng như vậy, chúng ta cũng không thể ngồi yên chờ đợi.

Hiện tại hãy lập tức xuất phát, bắt giữ toàn bộ thứ đó về.

Chờ Ngọc Đế phán quyết.

Đến lúc Tây Hải Long Vương tỉnh lại, xử lý chuyện này cũng sẽ đại khái hoàn tất.' 'Sẽ không xảy ra bất kỳ chuyện gì khác.

Chương 590

Dù sao chuyện này cũng đủ gây chấn động rồi.

Nếu có thể lợi dụng và nghiên cứu kỹ lưỡng thứ đó, có lẽ đối với mọi người đều là một thứ vô cùng hữu ích.

Nhưng ta nghĩ nên tiêu diệt hoàn toàn, và hủy bỏ tất cả phương pháp sử dụng cũng như phương pháp chế tạo.

Nếu không, ta không dám đảm bảo mỗi người đều không có cái tâm muốn lợi dụng để hãm hại người khác.

Kẻ chủ mưu phía sau cũng nhất định phải bắt giữ, nhưng không cần xử tử hình.

Với đầu óc thông minh của hắn, hắn có thể nhanh chóng nghiên cứu ra những thứ tốt hơn cho mọi người, ví dụ như đan dược chữa bách bệnh, phương thuốc và các loại khác.

Ta đều cảm thấy chúng ta có thể tận dụng triệt để, để hắn dưới trướng Thái Thượng Lão Quân làm việc vài năm, sau đó mới xóa bỏ tội nghiệt trên người hắn.' Lâm Hiên cho rằng, đã có thể nghiên cứu ra thứ khủng khiếp như vậy, chứng tỏ năng lực của người đó cũng vô cùng mạnh.

Nếu có thể được lợi dụng, có lẽ sẽ mang lại một số tin tức tốt lành cho gia tộc, đặt dưới sự giám sát chặt chẽ, cũng đảm bảo sẽ không gây ra bất kỳ sóng gió nào.

Nếu nhốt hắn lại, biết đâu thứ đó cũng có thể thoát ra ngoài.

Chi bằng để hắn dưới sự giám sát mà làm những việc hữu ích cho mọi người, cũng không phải là một cách tồi. 'Hừ, hiện tại đương nhiên là tiện lợi rồi.

Trước đây các ngươi đối xử với ta như thế nào, bây giờ lại muốn ta giúp đỡ chuyện này, ta sẽ không nhúng tay vào nữa.

Dù sao con trai ta đã nói đủ thông tin rồi.

Những chuyện còn lại các ngươi tự đi làm đi.

Bất kể xảy ra chuyện gì cũng đừng tìm ta nữa.

Nếu không thì e rằng ta chưa từng thi hành quốc sách, muốn tham đồ những thứ phá hoại tự nhiên đó.

Ta nào có thèm để ý?

Chỉ có những kẻ xấu xa, nhỏ nhen, thiển cận mới làm ra loại chuyện này.' Chương 494: Tai Họa Diệt Vong.

Trong lòng ta (Lâm Hiên) ngược lại vô cùng vui mừng, nhưng những chuyện sắp tới không dễ xử lý chút nào, bởi vì thứ đó đối với ta thực sự quá đáng sợ, hiện tại giống như tai họa biến hình vậy.

Rõ ràng là có một số biện pháp giải quyết, nếu không thì sớm đã phát điên rồi.

Không đùa giỡn nữa, John Cena có lẽ cũng biết Thor ngủ không ngon, cho nên đã cho Thor thời gian để ngủ bù.

Đến hơn mười giờ thì hai người mới tự mình rời đi.

Nếu không thì sau mười giờ khách sạn sẽ tính phí thêm, và Thor sẽ không tỉnh dậy đâu.

Ta không hy vọng đến lúc đó xảy ra chuyện.

Những việc sắp tới rõ ràng sẽ không đến mức chết người, bởi vì nhất định phải cẩn thận một chút.

Nếu không thể cẩn thận một chút, đến lúc đó thật sự có thể xảy ra chuyện.

Tổ chức trong mắt ta nhất định phải thêm một chút cẩn trọng.

Nếu không cẩn thận một chút, đến lúc đó thật sự có thể xảy ra chuyện.

Tóm lại, trong mắt ta, mọi việc không hề đơn giản như vậy.

Tất cả mọi chuyện đều là như thế.

Chính vì vậy ta mới hy vọng có thể chú ý nhiều hơn.

Tóm lại, trong mắt ta, mọi việc tuyệt đối có giá trị đặc biệt.

Nếu có thể làm tốt những điều này, đến lúc đó cũng sẽ không gặp phải rắc rối.

Mỗi người đều hy vọng có thể ngủ bù một chút, nhưng rõ ràng không có tư cách đó.

Hiện tại vô cùng mệt mỏi, tóm lại hiện tại cũng tạm thời không thể khiến ta tỉnh lại.

Mỗi người nhìn qua đều như vậy, nhưng chính vì thế mà họ đang cố gắng đấu tranh.

Thật sự hy vọng đến lúc đó đừng xảy ra bất kỳ tình huống nào, những người này làm việc cũng luôn như vậy.

Mỗi người đều không hy vọng lúc đó xảy ra điều gì.

Hối hận không kịp.

Chương 591

Khi trải qua chuyện này cũng khó mà quên được.

Tóm lại, trong mắt ta, chuyện này không hề đơn giản như vậy, chuyện này thực sự đã tổn hại đến bản thân.

Thor biết rằng nói ra có lẽ không mấy người tin.

John Cena vậy mà là một môn đồ nhỏ bé.

Như vậy cũng không khó để giải thích vì sao hắn không bao giờ đi tàu hỏa nữa, bởi vì... trước khi tỉnh dậy.

Hai người ra khỏi cửa liền trực tiếp đi đến ga tàu hỏa.

Ga tàu hỏa cách nơi đó không quá xa, hai người liền quyết định ăn uống gần đó rồi mới đi, dù sao đồ ăn ở ga tàu hỏa đều khá đắt, vì lý do đó...

Có lẽ vì bây giờ không còn sớm lắm, các cửa hàng mở sớm kinh doanh không được tốt lắm.

John Cena khẽ nói vào tai Thor: 'Thực ra các cửa hàng đông khách đã đóng cửa sớm vào giờ này rồi, vì đồ ăn đã bán hết rồi.'An ủi?

Thân phận hai người, vừa rồi tình huống ra sao ai mà chẳng rõ?

Hiện tại lại nói ra những lời giả dối như vậy, không ngoài việc muốn thể hiện sự độ lượng và những chuyện vừa rồi, muốn giúp hắn thoát tội.

Bất kể là tình huống nào trong số những điều trên đều không thể nào có ý tốt như vậy.

Dù sao ta tin người khác cũng không bằng tin bản thân.

Dù sao trước đây là kẻ oan gia, có lẽ bây giờ lại muốn vì hắn mà

thoát tội sao?

Thực ra cũng buồn cười, chi bằng những kẻ ngụy quân tử đó cứ tự thêm vào.

Chỉ là hiện tại mọi người đều biết lòng dạ của hắn, mỗi người càng không thể tin tưởng hắn.

Hắn chỉ có thể một mình ở đó tự biên tự diễn.

Lâm Hiên tuy cảm thấy mình như một thằng ngốc, bị người ta dắt mũi một vòng, cảm thấy đầu óc không đủ dùng.

Quả nhiên, cứ ở bên cạnh 'nhân vật chính' thì y như định luật vậy, chỉ số thông minh không hiểu sao lại giảm xuống, dù sao các loại chuyện đều không kiểm soát được, nói ra những lời vô não.

Những lời nói của Nguyệt Lão trước đây đều là giả dối.

Kế hoạch vốn dĩ muốn làm lại đột nhiên bị thay đổi, nguyên nhân là vì một thứ không rõ ràng xuất hiện, làm xáo trộn mọi thứ.

Hiện tại nhìn lại, tuy không rõ sao lại lặp đi lặp lại như vậy, nhưng có người đã sắp xếp ổn thỏa, y như kế hoạch ban đầu, làm những việc đáng lẽ phải làm.

Lâm Hiên cũng lười nhìn cảnh tượng giả dối đó, liền đứng dậy đi thẳng ra ngoài, rời khỏi điện của Thái Thượng Lão Quân.

Cùng lúc đó, Cự Long ở đó, nhìn Lâm Hiên đang thất thần mà hỏi: 'Gần đây có chuyện gì vậy?

Không hiểu sao cứ biến mất, rồi lại xuất hiện ở Thiên Đình.

Chẳng phải ngươi vốn ghét những tình nghĩa giả tạo đó sao?

Hiện tại lại ở đó bàn bạc chuyện này với một sự hăng hái mới sao?

Vốn dĩ ta đã trực tiếp bắt thứ đó rồi, ngược lại ngươi lại đột nhiên muốn đi bàn bạc.

Ngươi nghĩ có thể tìm thấy thứ gì hữu ích ở đó, cũng sẽ giúp đỡ sao?

Ngươi không cảm thấy mình đang đùa giỡn sao?

Chẳng lẽ ngươi không rõ sao?

Trong những chuyện ngày hôm nay, ngươi vậy mà lại chọn tin tưởng họ.

Ta thấy đầu óc ngươi cứ như bị lừa đá vậy, hoàn toàn quên mất những chuyện đã xảy ra trước đây.

Chẳng lẽ gần đây ngươi tu luyện tẩu hỏa nhập ma rồi sao, ngay cả đúng sai cũng không phân biệt được.' Vừa lúc che được ánh nắng chói chang, gió thổi qua thực sự quá dễ chịu, thoải mái vô cùng.

Cô ấy dường như cảm thấy chưa bao giờ hài lòng đến vậy, hóa ra bây giờ rất dễ hài lòng.

Quả nhiên, con người sẽ có những cách khác nhau khi ở trong những điều kiện và môi trường khác nhau.

Khi ở thành phố, ngay cả uống nước lọc cũng không hài lòng, nhất định phải uống một ly nước chanh mật ong.

Nhưng trong tình huống hiện tại, việc có thể uống một ngụm nước suối nhỏ đã là điều vô cùng quý giá.

Chương 592

Vậy nên, sự khác biệt giữa người với người thật sự rất lớn.

Trong môi trường như thế này, cần phải thuận theo hoàn cảnh như thế nào?

Ở thành phố, quạt điện cũng không đủ, nhất định phải dùng điều hòa, đông ấm hạ mát, những ngày như vậy thật sự quá thoải mái.

Nhưng bây giờ ở trong rừng, khi lạnh thì lạnh, khi nóng thì nóng, một chút cơ hội để thở, một chút cơ hội để thích nghi cũng không có.

Dù là ai, dù là người đứng ở đâu, cũng đều như vậy, chẳng hề nể tình.

Đây có thể là điều công bằng nhất trên thế giới, bởi vì dù ai đứng ở dưới đây, cũng sẽ nhận cùng một nhiệt độ, cùng một sự đối đãi.

Lý Tố Ma cảm thấy lòng vô cùng an ủi, bởi vì trên thế giới này, những người như cô ấy nhiều vô kể, có thể có người còn khổ hơn cả cô ấy.

Vì vậy, hiện tại mọi thứ cô ấy đều cảm thấy rất thỏa mãn, cảm thấy vô cùng may mắn.

Bất kể là với ai so sánh, cô ấy cũng vui vẻ chúc phúc.

Kiểu tâm lý này rất tốt, cô ấy cũng cảm thấy bây giờ mình đã nhìn thấu được một số điều.

Từ khi ông nội bị bệnh, cô ấy cảm thấy mọi thứ đều không còn quá quan trọng nữa, chỉ cần những người thân bên cạnh khỏe mạnh, có thể luôn ở bên, cô ấy đã cảm thấy đó là ân huệ lớn nhất mà ông trời ban tặng.

Cô ấy quay đầu nhìn Lạc Quan.

Sau khi uống một ngụm nước lớn, Lạc Quan bây giờ đã đỡ hơn.

Khuôn mặt cô ấy hơi ửng hồng, có lẽ do bị nắng chiếu, dường như hơi bị cháy nắng.

Lý Tố Ma muốn giúp đỡ nhưng lại lực bất tòng tâm, bởi vì cô ấy cảm thấy bây giờ, điều giúp đỡ Lạc Quan lớn nhất là chăm sóc tốt cho bản thân.

Chỉ cần cô ấy tự chăm sóc tốt, Lạc Quan sẽ không bị phân tâm, có thể an tâm mà đi tìm ngụy tiên sinh.

Như vậy, những nỗ lực của họ sẽ không uổng phí, và những vất vả hiện tại cũng đều xứng đáng.

So sánh thì chẳng là gì cả. _Cầu tiên hoa.....

Lời vừa dứt, bỗng nhiên trong tay Trách xuất hiện một thanh chủy thủ nhỏ lạnh lẽo lóe sáng.

Thanh chủy thủ này rõ ràng đã được tẩm kịch độc ở lưỡi dao, nên lưỡi dao hiện ra màu xanh lục quỷ dị.

Kẻ kia nhìn thấy trong tay Trách bỗng nhiên xuất hiện một thanh chủy thủ nhỏ, lúc này nhìn rất rõ ràng, nhưng lại không có bất kỳ ý định nào muốn ra tay ngăn cản hành động tấn công của Trách.

Hắn chậm rãi nhắm mắt lại, mặc cho chủy thủ của Trách đâm thẳng vào yết hầu mình.

Trách chợt nhận ra kẻ kia lúc này dường như cố ý tìm cái chết, liền vội vàng thu chủy thủ lại, có chút không hài lòng mà hừ lạnh một tiếng.

“Kẻ kia, ta bỗng nhiên nhận ra ngươi thực sự là một người rất có

khí phách.

Rõ ràng biết ta căn bản không thể nào giết ngươi, đồng thời cũng không biết ta liệu có dùng kịch độc trên lưỡi đao mà tẩm vào yết hầu ngươi hay không.

Nhưng ngươi lại nguyện ý nhắm mắt lại để bày tỏ sự tôn kính và tín nhiệm đối với ta.

Ngươi thực sự nghĩ sự hy sinh như vậy có thể ngang hàng với những gì ngươi nhận được không?" Ai ngờ, kẻ kia lúc này nghe Trách nói ra lời đó, lại bỗng nhiên như nghe thấy chuyện cười hay nhất, liền phá lên cười ha hả.

Tiếng cười lúc này cũng lập tức thu hút sự chú ý của những người khác đang ăn uống trong đại sảnh.

Tất cả mọi người đều lúc này chấn động tai, cẩn thận lắng nghe lão đạo sĩ sắp nói gì.

"Ngang hàng?

Nếu ngang hàng thì sẽ thế nào?

Nếu không thì lại thế nào?" Kẻ kia cười hỏi.

Chí Tôn Bảo đã ở bên trong hai ngày hai đêm, tuy thân thể không có bất kỳ biến hóa nào, giống như đang ngủ vậy.

Nhưng Thái Thượng Lão Quân ở bên ngoài đã lên kế hoạch, tăng cường pháp thuật vẫn vô dụng, ngọn lửa vẫn mang sắc lam tím, quá đỗi bất thường.

Từ trước đến nay chưa từng có tình huống như vậy, tuy rằng không biết phải giải quyết tình huống này ra sao, nhưng điều đó khiến ta cảm thấy trong lòng đã chấp nhận, cảm thấy bây giờ cần quan sát sự biến đổi.

Bởi vì những gì cần làm đã làm hết rồi, từ trước đến nay chưa từng gặp phải tình huống này, cũng biết tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì, đủ để phá vỡ lịch sử, khiến Chí Tôn Bảo trở thành người đầu tiên trong lịch sử này.

Trong tình hình hiện tại, Thái Thượng Lão Quân cũng không thể dự đoán được những gì sẽ xảy ra tiếp theo, chỉ có thể chờ đợi, bất kể kết quả tốt hay xấu, cũng chỉ có thể lựa chọn chấp nhận.

Tình huống hiện tại đang ở thế bị động, quyền chủ động nằm trong tay Chí Tôn Bảo, nhưng những gì Chí Tôn Bảo có thể gặp phải tiếp theo, có thể ngay cả Chí Tôn Bảo cũng không biết.

Chương 593

_ A cười cười: "Ta cũng không biết tại sao lại biến thành thế này, có lẽ lần này ta thực sự sẽ thất bại dưới tay ngươi rồi." Có một câu nói rằng dù người lợi hại đến mấy, cũng chắc chắn có điểm yếu của mình.

Vậy thì điểm yếu đó sẽ là nhược điểm lớn nhất, bây giờ có lẽ đã có, đó chính là người kia.

Nhưng điều có thể xác định ngay bây giờ là người kia chắc chắn có ý đồ với mình, không phải là kiểu ý đồ chơi bời tùy tiện.

Vì vậy, nếu muốn xem, lần sau có lẽ thực sự phải lên kế hoạch cẩn thận, dù sao vì chuyện này ta cũng biết, nếu không thì những chuyện như vậy chỉ lãng phí thời gian.

"Nếu đã như vậy, ta cũng không biết phải quản chuyện của ngươi ra sao.

Nếu có chỗ nào cần ta, hãy tìm ta nhé, ta có việc phải đi môn phái trước." Người kia chúc phúc, rồi rời đi.

Dù sao thì cũng không thể chúc phúc mãi được, ai cũng là người lớn.

Vậy thì có cần thiết không, ta vì một chút chuyện nhỏ mà một lát nữa lại phải bàn bạc, nên không cần quá vui vẻ.

Tuy rằng nội tâm thực sự lo lắng.

Nhưng có những việc chưa làm xong, nên cũng không thể cứ ở đó mà nhìn mãi được.

Vậy thì mọi thứ phải dựa vào pháp thuật rồi.

Nếu không thông thì cũng không làm được gì, nếu không thông thì cũng không còn cách nào khác.

A nhìn bóng lưng rời đi, nội tâm có sự quyết đoán.

Tại tửu lâu, Nhân đang ngồi buồn chán ở quầy.

"Này, không mời tôi à?" Một tiếng nói lanh lảnh vang lên.

Nhân ngẩng đầu lên, nhìn thấy khuôn mặt của A.

Hắn có chút ngạc nhiên hỏi: "Ngươi sao?

Người trong sách không phải nói phải mất mười ngày nửa tháng mới về sao?

Mà hình như cũng chưa được mấy ngày, sao lại về nhanh vậy?" "Đương nhiên là nhớ các món ăn ở tửu lâu rồi, nên có thời gian ghé qua thăm không?" A cười hì hì hỏi.

Nhân không cách nào ghi nhớ được hết, nên đành phải tìm sau.

Vậy thì ta đương nhiên phải có một lý do rất chính đáng rồi.

Nhân cười cười: "Được thôi." Rồi đưa A vào phòng riêng, và dặn nhà bếp làm món ăn.

"Trông cậu có vẻ có chút tiếng tăm đấy chứ." Nhân cười cười.

Nhìn dáng vẻ phong trần mệt mỏi của A, không ngờ sau khi trở về lại ở đây, xem ra cũng có chút danh tiếng.

A cười cười: "Ta không vòng vo nữa.

Ta một chút cũng không có hứng thú với cuộc sống này.

Ta cũng không đi loanh quanh nhiều như vậy.

Ta vốn dĩ đi ra ngoài để giải khuây." _Công việc này cũng nên xử lý tốt, tóm lại, đối với ta thì một chút nhỏ cũng hữu ích.

Nếu ngay cả những việc tưởng chừng không bằng cỏ cây này mà

cũng không thể làm tốt, vậy thì lúc đó có thể sẽ xảy ra một số tình huống.

Sau khi phủ định chuyện này, trong lòng ta hơi yên tâm một chút.

Không, bây giờ những chuyện của ta không chỉ có vậy, cần phải tạo ra nhiều thứ hơn, phải đối mặt với đủ loại vấn đề.

Tóm lại, mỗi người đều phải trải qua những thứ này.

Mọi người không chết thì ắt có phúc báo, cũng mong có thể gánh vác tai nạn một cách tốt đẹp.

Một số chuyện kỳ lạ có thể xuất hiện trong hậu quả, tất cả đều phải cẩn thận mà gánh vác những điều đó.

Nếu không thể cẩn thận hơn một chút, nếu không thể cẩn thận hơn mà gánh vác mỗi trách nhiệm, vậy thì lúc đó có thể sẽ xuất hiện nhiều tình huống hơn, bởi vì đối với ta thì một chút đó đơn giản là quá không đáng một chút nào.

Một lần trong lòng cũng uất ức tột độ, thế giới này trong mắt ta, đơn giản khiến ta đặc biệt phiền lòng.

Bây giờ cũng mong có thể cùng mọi người cùng nhau tận hưởng, nếu có thể tốt hơn một chút, con người tận hưởng cuộc sống này vốn dĩ đặc biệt hữu ích, chính vì những lý do như vậy, mới mong lúc đó có thể xử lý tốt mọi việc.

Bây giờ cũng mong có thể giải quyết những vấn đề này một cách hợp lý.

Một khi có thể đối mặt tốt với những điều này, trong lòng cũng có thể dễ chịu hơn một chút.

Chương 594

Tóm lại, trong mắt ta thì một chút tiền bạc cũng quan trọng hơn tất cả mọi thứ khác.

Chính vì lý do này, ta mới mong được chú ý, bây giờ cũng mong có thể cùng mọi người sống một cách chân thật, bởi vì chuyện này vốn dĩ là cần thiết, vì vậy mới mong có thể cùng mọi người đối mặt một cách chân thật.

Một khi lúc đó không thể đối mặt với những điều này, vậy thì lúc đó có thể sẽ xuất hiện nhiều tình huống hơn.

Vừa hay chuyện này đối với ta không khó, nhưng một lần trải qua những điều này lại cảm thấy đặc biệt không dễ dàng, bởi vì chuyện này xảy ra khiến ta đặc biệt phản cảm, một lần những chuyện này hoàn toàn là vì sự thật quá tàn khốc.

Trong mắt ta, ta không dám tưởng tượng, một lần ta cũng đã triệt để hiểu rõ, rốt cuộc tại sao lại xuất hiện tình huống như vậy, chuyện này xảy ra quá trùng hợp, một lần trong lòng ta cũng đang suy nghĩ, có lẽ chuyện này thực sự rất đáng ngờ._ Kẻ kia chỉ thực sự chịu thiệt thòi vô ích mà thôi, căn bản không có bất kỳ lợi ích nào, đối với bách tính căn bản cũng không có bất kỳ tác dụng nào, chỉ khiến người ta bị thương vô ích.

Có thể thấy, kẻ kia khá lợi hại, ít nhất Nữ Oa cũng đã làm điều tốt đẹp của Người.

Ý của Nữ Oa cũng là có công lớn trong việc vá trời, đã vá trời thành công, khí tượng giữa trời đất cũng không có vấn đề gì lớn.

Dù sao thì Nữ Oa cũng đã làm rất nhiều việc, bây giờ bách tính ai nấy đều ghi nhớ công lao của Nữ Oa.

Nữ Oa đã làm vô số việc tốt, nói chung cũng mong con cháu Người được nhiều phúc báo hơn.

Mỗi người đều mong được gần gũi và giao du với Người.

Những người đó đều cùng Nữ Oa nhảy múa, có một số lễ vật kỳ lạ, những loại trái cây không nỡ ăn cũng bày lên, các loại bánh ngọt cũng được bày ra nhiều hơn.

Nữ Oa bây giờ sở dĩ lúc đó thích những thứ dân gian này, đôi khi cũng ngẫu nhiên hạ phàm xem xét.

Đương nhiên, điều quan trọng nhất là làm một số việc vá trời và trợ giúp những người cộng sự.

Phải biết rằng Nữ Oa là người tạo ra con người, cũng phải vá trời, đó đều là những việc Người phải làm.

Chính vì phải quản chuyện của chúng sinh thiên hạ, nên Người mới bận rộn như vậy.

Những bách tính đó cũng ai nấy đều nguyện ý dâng lên những loại trái cây ngon, các loại bánh ngọt, cùng với một số thứ để cùng nhau chia sẻ, tất cả đều được bày trên bàn thờ cúng Nữ Oa, có một số loại rượu quý từ thiên thượng để thưởng thức.

Những người trên trời đó đều là những kỹ sư, đều là những tiên nữ như vậy, những người đó thực sự đã làm được.

Sở dĩ những người đó có thể tiếp tục sinh sôi nảy nở, hoàn toàn là nhờ công lao của Nữ Oa.

Nữ Oa đã nặn không ít người đất, trong một khoảng thời gian, dân số giữa loài người đều tăng lên rất nhiều.

Trong một thời gian, những người đó đều vui mừng.

Có thể mong gia đình có thể phát triển lớn mạnh, cũng không khỏi

nguyện ý bắt đầu cầu Nữ Oa ban cho một cuộc sống đa tử đa tôn, đa phúc, một cuộc sống tốt đẹp.

Phải biết rằng ai cũng mong có thể sinh thêm nhiều con.

Hiểu rõ những điều này xong, trong lòng mọi người cũng vui vẻ.

Những việc ta làm bây giờ không chỉ có vậy, phải làm nhiều hơn trong các tình huống khác, nếu không thì lúc đó có thể sẽ xảy ra một số chuyện.

Nữ Oa trong lòng chắc cũng vui mừng.

Nữ Oa bây giờ nhìn những người hạ phàm đó cũng được lòng người, trong lòng cũng đặc biệt vui vẻ, cũng nghĩ nếu có thể tạo phúc cho loài người thì tự nhiên là tốt nhất, cũng cố gắng hơn một chút để đón nhận cuộc sống của một con người.

"Tất cả đều phải chú ý, nếu không thì khi xảy ra chuyện ta không thể quản được đâu.

Dù sao ở bên ngoài cô lập vô viện, ta có thể sẽ không sợ hãi.

Ta không hy vọng lúc đó xảy ra bất kỳ tình huống nào, ta hy vọng mọi người có thể chú ý một chút, ta cũng hy vọng mọi người có thể rõ ràng biết những điều của ta.

Mỗi người đều nên vui vẻ nói chuyện như vậy, nếu không thì lúc đó chẳng phải càng dễ xảy ra chuyện sao?

Tóm lại, ta không hy vọng lúc đó xảy ra bất kỳ tình huống nào." Có thể thấy trong lòng ta cũng vui vẻ, tóm lại trong lòng ta nghĩ có lẽ có thể đối mặt với chuyện này.

Chính vì lý do này, mới mong có thể một mình đương đầu, một mình xông pha mở ra một khoảng trời.

Nếu không thì lúc đó chẳng phải càng dễ xảy ra chuyện sao?

Ta không hy vọng lúc đó xuất hiện nhiều vấn đề hơn.

Bây giờ ta hy vọng có thể cùng mọi người, đa số mọi người đều cảm thấy như vậy.

Nếu không thì lúc đó chẳng phải càng dễ xuất hiện một số tình huống sao?

Một khi lúc đó xuất hiện một số chuyện thì cũng không có cách nào giải quyết.

Tóm lại, chuyện này khiến ta giao, hàng ngày không cần giao thì lại linh.

“Nếu ông trời có thể giúp đỡ, vậy thì ta cần làm gì?

Chương 595

Không cần thiết ở đây mà suy nghĩ, việc đến đó căn bản không có bất kỳ lợi ích nào, chỉ mang lại vấn đề cho ta mà thôi.

Ta hy vọng mọi người có thể chú ý một chút, ta không hy vọng lúc đó xuất hiện một số nơi không đáng lưu luyến.

Một khi lúc đó làm ra một số chuyện, có nghĩa là trong lòng ta cũng không vui vẻ lắm.

Tóm lại, ta không hy vọng mọi người lúc đó không thể xông pha mở ra một khoảng trời, ngược lại còn oán trời trách đất, ông trời không giúp." Ta càng hy vọng những người đó có thể chú ý một chút, ít nhất những người đó phải kiên nhẫn hơn một chút, nếu không thì lúc đó chẳng phải càng dễ xảy ra rắc rối sao?

Ta càng không hy vọng lúc đó xuất hiện bất kỳ tình huống nào, cũng không hy vọng những người đó oán trời trách đất, lúc đó tiếp theo phải đi, chỉ mang lại phiền nhiễu, bởi vì ta hy vọng trong tình huống này, tóm lại trong mắt ta thì chuyện này tuyệt đối không thể xảy ra.

Một khi lúc đó xuất hiện một số tình huống, vậy thì trong lòng ta chẳng phải sẽ đặc biệt khó chịu sao?

Sau khi giải quyết xong những điều này, trong lòng ta hoàn toàn yên tâm.

Nhưng những việc cần làm tiếp theo không chỉ có vậy, cần phải tạo ra đủ loại tình huống, phải đối mặt với đủ loại người làm ồn ào.

Mọi người đều muốn ta đi giải quyết một số chuyện, nhưng ta không hài lòng.

Ta không thể giải quyết tất cả mọi chuyện.

Mỗi việc đều để ta làm, tự mình ra tay, vậy thì sớm muộn cũng sẽ sụp đổ.

Ta một chút cũng không định cứ ở đó mà làm những việc này, bởi vì trong mắt ta thì tình huống này căn bản không thể tồn tại.

Cùng lúc đó, người đó cũng là một kẻ sửa đổi ký ức, có thể tùy tiện gán ghép cho mình một thân phận, và có thể nhận được sự công nhận và thấu hiểu của tất cả những người mà mình gặp trên thế giới này.

Chỉ cần là người quen biết mình, tự nhiên sẽ lập tức xuất hiện một số ký ức về mình trong đầu họ.

Những điều này cũng là một trong những lý do chính mà người đó đã sống hàng trăm năm cho đến bây giờ vẫn chưa gặp bất kỳ nguy hiểm nào về tính mạng.

Đúng như câu nói thiên địa vạn vật có âm ắt có dương, trên thế giới này không có thứ gì hoàn toàn vô địch.

Người đó tuy bản thân sở hữu sinh mệnh mạnh mẽ cùng đủ loại kỹ năng hộ thân, nhưng điều đó không có nghĩa là nhất định có thể sống lâu.

Người đó cũng giống như con người bình thường, nếu lại gặp phải một số yếu tố bất khả kháng, vậy thì cũng sẽ chết.

Không những sẽ chết, những dấu vết sinh mệnh đã để lại ở các thế giới trước đây cũng sẽ hoàn toàn biến mất trong thời gian ngắn ngủi.

Tất cả những điều này đối với người đó đơn giản là không thể chấp nhận được, dù sao thì việc xuyên qua các thế giới này đã sớm trở thành một thói quen vô cùng quen thuộc.

Hắn thích khi cảm thấy mệt mỏi ở một bên thì sang bên kia để thư giãn thật tốt, đồng thời cũng thích dùng đủ loại thân phận để giao thiệp với đủ loại người.

Từ người trên người, đến tầng lớp thấp nhất của xã hội, bất kể là người như thế nào, người đó đều đã đích thân trải nghiệm cuộc sống của họ.

Nếu nhìn bề ngoài hiện tại, người đó chỉ là một thanh niên mặc bộ vest chỉnh tề, nhưng ánh mắt ẩn chứa sự tang thương có thể nhìn thấu thời gian và sinh mệnh, lại khiến mỗi người lúc đó đều cảm thấy vô cùng kỳ diệu.

Sau khi xuống lầu, người đó trực tiếp lái xe ra bãi đậu xe, muốn đi ra ngoài.

Nhưng khi chiếc xe sắp rời khỏi bãi, trên đoạn đường tối tăm nhất bỗng nhiên xuất hiện một người đàn ông quay lưng về phía mình.

Người đàn ông này có thân hình cao lớn, đồng thời trong tay dường như cầm một thứ giống như ô, lúc này đang đứng giữa đường, vừa vặn chắn đường ra của bãi đậu xe ngầm.

Người đó đã sớm nhìn thấu sự xấu xa của lòng người, lúc này không hề cảm thấy người đứng trước mặt mình giữa đường cầm một chiếc ô chỉ là do vô tình đi vào giữa đường nên vừa vặn chắn đường đi của mình.

Người đó biết người trước mặt mình hẳn là một sát thủ.

Chiếc ô trong tay hắn chỉ là để che giấu sự thật rằng hắn muốn giết người.

Bên trong chiếc ô đó rốt cuộc là loại vũ khí gì, côn, dao, e rằng chỉ có sát thủ mới biết.

Nữ Oa chân nhân vá trời cũng khổ cực và mệt mỏi, ý của Người

có thể xoay chuyển tình thế nguy cấp, dù sao cũng đã vá trời sạch sẽ.

Bây giờ những người đó chẳng phải cũng có thể sống mấy ngày tốt đẹp sao?

Hiếm khi có một cuộc sống nhàn nhã, những ngày này lại càng vui vẻ, kéo theo tâm trạng của mỗi người đều thay đổi.

Một số người trong lòng cũng vì quá lạnh lẽo mà sinh lòng oán hận, trong mắt ta thì một chút tốt đẹp cũng không có.

Mọi người đều mong những người đó có thể vá lại những chỗ hổng, nếu không thì lúc đó thực sự có thể xảy ra một số tình huống.

Nhưng những người đó thực sự quá ồn ào.

Những người đó phá hoại môi trường, trời có thể sẽ không xuất hiện một cái lỗ lớn sao?

Những người đó suốt ngày ở đây làm ra một số chuyện đặc biệt không tốt, vá lại những lỗ hổng lớn.

Vì vậy, ngay từ đầu trong lòng ta thực sự cảm thấy, Nữ Oa bây giờ vá trời cũng vô cùng tốn sức.

Chương 596

Cần dùng đủ loại đá ngũ sắc để vá trời, một quá trình vô cùng lớn, cũng tốn không ít sức lực, lần này tiên khí cũng tiêu hao hơn nửa.

Cần phải trở về nghỉ ngơi một thời gian, trong khoảng thời gian này không thể an tĩnh nặn người đất bên bờ ao, không thể nặn người đất như vậy, dẫn đến trong khoảng thời gian này dân số có thể sẽ giảm bớt.

Đây cũng là một cái giá mà những người đó phải trả.

Những người đó, bên đó phá hoại môi trường, lúc đó làm hỏng trời.

Nữ Oa biết rằng hiện tại không có thời gian để tiếp nhận những người đó, nên nhân loại không thể tiếp tục duy trì, sẽ xuất hiện những gia đình đơn lẻ, có một số trạng thái kỳ lạ.

Chuyện này cũng là nhân quả báo ứng thôi, ta cũng không hy vọng lúc đó xuất hiện tình huống như vậy.

Nhưng Nữ Oa bây giờ có cách nào sao?

Cần ta đi làm gì, những người trẻ tuổi không thể cùng lúc làm hai việc.

Ý là bây giờ cũng không có cách nào, lực bất tòng tâm.

Cũng không thể một mình coi Người như một cá nhân mà làm việc, không thể khiến Người chăm sóc tốt, lần này cũng đã tiêu hao tất cả thiên khí, cần phải nghỉ ngơi thật tốt, nếu không thì trong khoảng thời gian tiếp theo sẽ không thể đảm đương trách nhiệm tạo người của Nữ Oa nữa.

Trong khoảng thời gian này, nhân gian đang xảy ra chiến loạn, một

lượng lớn kinh nghiệm bắt đầu xuất hiện tình trạng thương vong.

Bây giờ Nữ Oa phải tạo ra nhiều con người hơn, nếu không thì nhân loại sẽ gặp vấn đề.

Một số nơi dân số có thể sẽ giảm sút rất lớn.

Chương 504: Klopp "Thôi được rồi, đừng ồn ào nữa.

Diễn biến trận đấu thực sự rất tàn khốc.

Có thể cậu sẽ bị thương, hoặc sẽ đánh bại đối thủ trên sân đấu.

Dù đối thủ là bạn thân, cũng không có cách nào khác.

Bởi vì trên sân cỏ không có tình cảm, không có cảm giác.

Nhất định phải coi trận đấu là một chiến trường để tham gia!

Không thể chơi đùa ồn ào, cũng không thể cùng những người bạn đó nhường nhịn nhau.

Nếu nhường nhịn nhau trên sân, có thể sẽ không biết mình và đối thủ chênh lệch ra sao, cũng không biết mình còn thiếu sót gì so với người khác." Ta đương nhiên không hy vọng những người đó vô ích tiếp xúc với những điều như vậy, hiện tại cũng khó mà chấp nhận được điều này.

Điều này trong mắt ta thực sự khiến ta đau khổ, một lần ta cũng không hiểu tại sao lại xuất hiện tình huống như vậy.

Nhưng những việc cần làm tiếp theo còn nhiều hơn thế.

Ít nhất cũng phải tạo ra nhiều thứ hơn, cũng khiến trong lòng ta phiền não.

Bởi vì chuyện này khiến ta càng uất ức hơn, một lần ta cũng không định cùng những người đó tận hưởng.

Sống cuộc sống đại dao đại bãi đã quen, ý nghĩa cũng đặc biệt bất ngờ, không ngờ có nhiều người ở đây đã trải qua nhiều điều.

Nhưng ta cũng không định cùng những người đó đối mặt, bởi vì thế giới này đã không còn như trước nữa rồi.

Một lần ta cũng đã hiểu rõ, chuyện này vượt ngoài dự đoán, những người bạn đó cũng không còn là bạn bè như trước nữa.

Mỗi người đều bắt đầu thay đổi, theo thời gian trôi đi, tính cách giữa mọi người đều sẽ có chút thay đổi.

Những người đó có một số phương diện khác cũng sẽ thay đổi.

Chính vì lý do này, ta không hy vọng lúc đó xuất hiện bất kỳ tình huống nào.

Mỗi người đều mong muốn được giao thiệp với ta một cách táo bạo, ít nhất một điểm tương đối có giá trị.

Chính vì vậy, ta mong được trân trọng mọi thứ ở mọi phương diện, đều mong cuộc sống của ta được tôn trọng, bây giờ cũng đang tương hỗ hiểu biết và tương hỗ cảm kích.

Tóm lại, bây giờ ta không hiểu rốt cuộc là gì, một lần trong lòng ta cũng buồn vô hạn.

Chuyện này khiến ta đặc biệt khó chấp nhận, một lần ta nghĩ có lẽ có thể giải quyết một số vấn đề trong đó tốt hơn một chút.

Sau khi cùng những người đó hiểu rõ mọi thứ, trong lòng ta cũng vui vẻ.

Nhưng những việc cần làm bây giờ hiển nhiên không chỉ có vậy, hãy nhìn giáo viên mới biết quan hệ của những người đó khá tốt.

Tính cách của những người đó thì được, nhưng những việc cần làm tiếp theo không chỉ có vậy, cần phải thường xuyên xem đủ loại thứ.

Cần thường xuyên đi các nơi để mở mang tầm mắt, cần trải qua

đủ loại chuyện.

Chương 597

Tóm lại, trong lòng ta cũng đặc biệt cô đơn, chuyện này cũng khiến ta đặc biệt bất ngờ, ngay cả trong lòng mỗi người cũng sẽ có một cảm giác đơn thân bất biến.

Tóm lại, cảm nhận trong lòng mỗi người đều không giống nhau, nhưng bây giờ đều có một sự tự chủ, một hành vi tức thì, bởi vì ai cũng biết điều kiện phải được thỏa mãn, nếu không thì không có cách nào khiến mình vui vẻ sống được.

Một lần ta cũng không thích cảm giác này, bởi vì cảm giác này khiến ta quá khó chịu, ta không thích những người huynh đệ này, tất cả đều coi ta như một hệ thống.

Những người đó đối với ta cũng đặc biệt quan trọng, vì vậy ta không hy vọng những người đó phải chịu thiệt thòi vô ích, cũng không hy vọng những người đó vô ích nhận được một số bài học mà không có bất kỳ lợi ích nào.

Bởi vì trong mắt ta thì chuyện này tương đương với một thứ có giá trị, ta mới không hy vọng những thủy thủ này xuất hiện bất kỳ vấn đề nào.

"Có lý, thực sự quá có lý.

Nhưng bây giờ những việc cần làm còn nhiều hơn thế.

Không chỉ như vậy, ta muốn cùng mọi người tìm hiểu những phương diện khác, bởi vì chuyện này quá quan trọng, một số điều ta mới hy vọng mọi người có thể hiểu rõ.

Một khi mọi người hiểu rõ một số vấn đề trong đó, lúc đó cũng sẽ xuất hiện những vấn đề phức tạp.

Bây giờ ta cũng hy vọng mọi người có thể tận hưởng loại cảm giác này, thật sự quá thú vị.

Bây giờ ta cũng hy vọng có thể cùng mọi người thuận tiện xử lý mọi việc.

Ở đó có thể chú ý nhiều hơn những tình huống khác cũng sẽ không khó giải quyết, tóm lại đối với ta thì một chút cũng quá mệt mỏi.

Bây giờ ta cũng hy vọng có thể cùng mọi người cùng nhau cảm nhận cảm giác này, bởi vì cảm giác này vốn dĩ đặc biệt quan trọng.

Bây giờ ta cũng hy vọng có thể cùng mọi người đối mặt vấn đề, mỗi vấn đề đều nên đối mặt như vậy.

Thực ra bây giờ ta cũng không đi so đo những điều này với bất kỳ ai nữa." Khi rời khỏi những người đó, trong lòng ta không có cảm giác gì, nhưng ta cũng biết thiện giải, giỏi giao tiếp mới đúng.

Hy vọng có thể làm tốt những việc này, nếu có thể làm tốt những điều này, thực ra trong lòng ta cũng sẽ không đặc biệt khó chịu.

Một lần ít nhiều cũng có một số quan hệ với những người đó, mối quan hệ giữa mỗi người đều vô cùng tốt đẹp.

Một lần sau khi trải qua những điều này, cũng cảm thấy có lẽ có thể có sự thay đổi lớn hơn, một lần ta cũng hy vọng có thể làm tốt những điều này, bởi vì những chuyện này thực sự không tồi, thực sự mong có thể khiến cuộc đời ta có thêm nhiều nơi phong phú và đa sắc màu hơn.

Một lần trong lòng cảm thấy đặc biệt vui vẻ, bởi vì chuyện này thực sự không tồi, ít nhất ai cũng mong có thể làm tốt những điều này.

Một khi có thể đối mặt với những vấn đề này, vậy thì những chuyện khác cũng sẽ không khiến ta đặc biệt phiền lòng, ý nghĩa cũng mong có thể chân thật cùng mỗi người làm tốt mọi việc.

Một khi có thể làm tốt mọi việc, trong lòng thực ra cũng sẽ không xuất hiện cảm giác đặc biệt khó chịu.

Vừa hay lúc đó trong lòng ta rất vui vẻ, nhưng những việc cần làm bây giờ và hiện tại không chỉ có vậy, không chỉ chuyện này, cần làm đủ loại thứ, bởi vì những điều này đều là những thứ bình thường chưa từng thấy, ý nghĩa cũng đã hiểu rõ, rốt cuộc có những chuyện quan trọng đến mức nào, nhất định phải cùng những người đó chú ý một chút, nếu không thì lúc đó có thể sẽ xuất hiện một số tình huống.

Một lần trong lòng cũng cảm thấy đặc biệt khó chịu, trong lòng cảm thấy chuyện này thực sự khiến ta đặc biệt khó tin, bây giờ trong lòng cũng khó mà quên được.

Có thể thấy, trong lòng thực sự đặc biệt quan tâm, chuyện này cũng phải làm tốt.

Nếu có thể làm tốt những việc này, vậy thì lúc đó kết quả sẽ đặc biệt tồi tệ.

Chuyện này hiển nhiên cũng đặc biệt được người ta ghi nhớ, ít nhất trong mắt ta thì một điểm này tương đối có giá trị, nếu có thể chú ý một chút, thực ra cũng sẽ không xuất hiện tình huống.

Vì vậy, ta ở trong vườn, một điểm tương đối có giá trị.

Nếu có thể làm tốt những điều này, vậy thì không thể nào xảy ra chuyện.

Một khi những người đó có thể chú ý một chút, vậy thì lúc đó cũng không thể nào xuất hiện những điều đó.

Không ai có thể cản trở một loại khát vọng đối với tương lai, một lần trong lòng ta cũng nghĩ có lẽ có thể đối mặt với đủ loại tình huống.

Bởi vì mối quan hệ giữa ta không tồi, cũng ở nơi nắng ấm này

thực sự đã tạo ra những thứ của riêng mình.

Thực sự đã đi ít đường vòng, trong thời đại này, đi ít đường vòng, một lần trong lòng ta sẽ đặc biệt vui vẻ.

Mối quan hệ giữa mỗi người đều vô cùng ổn định, trong lòng ta cũng cảm thấy đặc biệt vui vẻ.

Cầu tiên hoa.

Chương: Nắm bắt Một khi không thể đối mặt với những tình huống này, vậy thì trong lòng ta cũng sẽ không vui vẻ.

Đồng thời, trong lòng ta cũng hy vọng có thể chú ý một chút đến một chuyện trong đó, bây giờ ta cũng hy vọng có thể cùng mọi người nắm bắt lấy nó.

Chỉ cần có thể nắm bắt được một số vấn đề trong đó, vậy thì ta trong khoảng thời gian đó cũng sẽ dễ làm hơn một chút, cũng cảm thấy đặc biệt dễ dàng.

"Nói chung, trong mắt ta thì việc làm ra những chuyện như vậy không khó, nhưng cần phải thường xuyên đối mặt với một số tình huống." Thực sự, ta thực sự có thể hiểu được những người đó có cách nghĩ như thế nào, biết những người đó có tư duy như thế nào.

Tóm lại, trong mắt ta thì mô hình tư duy của những người đó có thể hiểu được.

Chương 598

Những tài xế đó cũng hy vọng có thể chú ý nhiều hơn đến sự khác biệt của một số tình huống.

Một khi có thể chủ động đối mặt với những tình huống này, thực ra trong lòng ta cũng vui vẻ.

Hiển nhiên ta không hy vọng ban đầu xuất hiện bất kỳ chuyện gì, một lần ta cũng hy vọng có thể hiểu rõ một số tình huống trong đó.

Nếu có thể cùng mọi người học tập thật tốt, tích cực xác minh tình hình các phương diện, vậy thì những chuyện khác cũng có thể đối mặt tốt hơn, bởi vì chuyện này hoàn toàn có thể đi sâu vào xác minh một cách thực tế.

Đối với ta mà nói thì chuyện này thật thú vị, nếu có thể lựa chọn tốt để đối mặt với những tình huống này một cách hợp lý, thực ra những chuyện khác cũng có thể làm tốt.

Nắm bắt trọng điểm đối với ta đơn giản là thích hợp, nhưng một lần ta cũng hy vọng những tình huống ở vị trí cao hơn đều có thể xác thực một chút, đối với điểm này đơn giản là quá hữu ích.

Ta đều không làm những việc này, ta mong có thể làm tốt những chuyện khác cũng sẽ đặc biệt dễ dàng, bởi vì trong mắt ta thì một điểm này vốn dĩ là việc cần làm.

Mỗi người đều nên nỗ lực như vậy chứ, bây giờ ta cũng hy vọng có thể nỗ lực một chút, bởi vì chuyện này vốn dĩ đặc biệt dễ dàng, một lần ta cũng biết chuyện này có bao nhiêu giá trị.

Giải quyết xong những điều này xong, trong lòng ta rất vui vẻ, nhưng những việc cần làm tiếp theo hiển nhiên không chỉ là không

thích hợp.

Bởi vì những việc cần làm còn nhiều hơn thế, ngược lại còn đứng sau, khiến ta đặc biệt phản cảm.

Một lần ta bây giờ mới hiểu ra, mới hiểu được chuyện này có bao nhiêu giá trị, bây giờ nhìn lại, mới biết phải đối mặt với tình huống như thế nào.

Trong lòng, rắn chắc không cắn cô ấy chứ.

Thế là Nhân bắt đầu kiểm tra.

Đột nhiên cô ấy bị Nhân đẩy ra, rồi cô ấy lạnh lùng nói: "Anh đang làm gì vậy?" Nhân mới chú ý cô ấy mặc đồ khá mỏng, vừa rồi đã chạm vào người cô ấy.

Trong lòng Nhân đỏ mặt, vội vàng quay lưng lại rồi nói: "Cô nương, ta không cố ý, ta chỉ kiểm tra cô có bị rắn cắn hay không thôi." Cô ấy nghe Nhân giải thích xong, biết Nhân không phải loại người khinh bạc, nên không giận lắm.

Cô ấy dịu giọng lại, rồi nói: "Ta không sao, anh ra ngoài trước đi." Nhân nhìn con rắn dưới đất, rồi dùng kiếm hất nó ra ngoài.

Nhưng cô ấy thực sự đã bị dọa sợ, không ngờ lại có nhiều rắn như vậy.

Những con rắn này thực sự khiến cô ấy có một cảm giác đặc biệt kích thích, ngược lại còn cảm thấy không ngờ lại có nhiều lưỡi rắn đến vậy.

Nhưng trong lòng đều cảm thấy đặc biệt hoảng sợ, ở đây không ngờ lại có nhiều rắn như vậy.

Lần đầu tiên gặp phải, trong lòng cũng cảm thấy đặc biệt căm ghét, không ngờ lại có tình huống như vậy, trong lòng thực sự không

vui chút nào.

Thực ra việc xảy ra tình huống này trong mắt ta lại không phải là chuyện xấu, cũng là của ta.

Có lẽ có thể thay đổi những chuyện này tốt hơn một chút, cũng hết sức xử lý mọi việc, đều nên làm như vậy, nắm bắt trọng điểm đối với ta đều quan trọng hơn.

Những chuyện này cũng đủ chắc chắn, làm một số việc, làm một việc nên xử lý như vậy mới đúng.

Giải quyết xong những điều này xong, trong lòng ta cũng vui vẻ, nhưng những việc cần làm hôm nay hiển nhiên không chỉ có vậy, bố trí các phương diện, cần làm những tình huống như vậy, bởi vì những việc cần làm thực sự rất nhiều.

Một lần trong lòng cảm thấy đặc biệt buồn, những người đó lại lừa ta, một lần trong lòng ta cũng hy vọng có thể đối mặt tích cực với tình huống này.

Nếu không thể đối mặt với tất cả những chuyện này, vậy thì lúc đó thực sự có thể xảy ra chuyện.

Ta không hy vọng lúc đó những người đó có thể mang lại lợi ích cho ta, bây giờ ta cũng hy vọng có thể chú ý một chút.

Khi Nhân bước ra, anh thở phào nhẹ nhõm.

Thấy cô nương này biết y thuật, nhưng không ngờ lại không biết võ công, bởi vì cô nương này là ân nhân cứu mạng của anh.

Vì vậy, Nhân đương nhiên phải bảo vệ cô ấy.

Nếu không có cô nương này, Nhân có lẽ đã chết từ sớm rồi.

Đối với Nhân, nếu không làm tốt chuyện này, vậy thì lúc đó thực sự dễ xuất hiện một số tình huống mà Nhân không thể hiểu được.

Tóm lại, trong mắt Nhân thì chuyện này không thể tưởng tượng được.

Thật mong có thể cẩn thận hơn một chút, nếu không thì lúc đó chẳng phải càng dễ xảy ra chuyện sao?

Nhân cũng không hy vọng lúc đó không ăn được lại bỏ đi.

Nếu lúc đó Nhân nguyện ý thích cô ấy, vậy thì Nhân cũng thực sự vui vẻ.

Nhân bây giờ trong lòng cảm thấy chuyện này không thể tưởng tượng được.

Làm tốt mọi việc bản thân đã đặc biệt có giá trị, chỉ cần có thể cùng mọi người đối mặt, vậy thì những chuyện khác cũng có thể như vậy.

Mỗi người đều nên xử lý như vậy mới đúng, không ai nhường ai, nếu không thì trong lòng cũng không thể vui vẻ, ngay cả trong lòng cũng thực sự khó chịu.

Chương 599

Nhân lo lắng sẽ có những con rắn khác lại một lần nữa tiến vào, nên anh trực tiếp đi ra phía sau căn nhà gỗ của cô ấy.

Bởi vì những con rắn đó từ bên đó mà chui vào.

Nhân quyết định tối nay sẽ canh giữ ở đó, dù sao bây giờ cũng không có việc gì làm.

Không thể cứ như vậy mãi được, nên Nhân quyết định ngày mai sẽ dùng tre rào lại.

Như vậy những con rắn đó chắc sẽ không vào được nữa.

Sống trong rừng thực ra cũng khá nguy hiểm.

Đối với Nhân thì thực sự không thể chấp nhận được, Nhân trong lòng nghĩ có lẽ có thể cùng những người đó tìm hiểu những loại hoa cỏ này.

Một số loại cây cối khác, một chuyện đều nên xử lý, nên đối mặt.

Bây giờ Nhân cũng hy vọng có thể cùng mọi người tận hưởng, bởi vì đối với Nhân thì đơn giản là quá tiện lợi.

Chính vì vậy, Nhân mới cảm thấy đặc biệt vui vẻ, một lần trong lòng Nhân cảm thấy đặc biệt.

Chuyện này thực sự khiến Nhân dám nghĩ.

Bây giờ Nhân cũng hy vọng có thể cùng mọi người cùng nhau tận hưởng cuộc sống tươi đẹp, nên đối xử khác biệt như vậy mới đúng chứ.

Bây giờ Nhân cũng nguyện ý cùng gia đình tận hưởng cuộc sống, niềm vui trong cuộc sống này khiến Nhân đặc biệt nguyện ý.

Điều này mang lại cho Nhân sự tưởng tượng, trong mắt Nhân thì một điểm này vốn dĩ đặc biệt có giá trị, nếu thực sự có thể kết hợp để làm những việc này, thì những chuyện khác cũng sẽ đặc biệt buồn, chuyện này đối với Nhân cũng có lợi ích lớn.

Bất kể hoàn cảnh cuối cùng đã thay đổi như thế nào, chỉ có một chuyện là mọi người đều không có được.

Nhưng sau khi Tây Hải Long Vương tỉnh lại, liền nhanh chóng giải quyết tất cả mọi chuyện.

Nguyên nhân hẳn là do Đông Hải Long Thái tử đã ra tay, giúp đỡ bắt người đó về.

Dù sao thì ta cũng biết người đó.

Cự Long đi nhìn một cái, phát hiện căn bản không phải người đó.

Chỉ nhìn thôi cũng đã tin rồi, liền không nói thêm nữa, làm hỏng hứng thú của mình.

Dù sao thì chuyện này người đó cũng không biết rốt cuộc là thật hay giả, cũng không tiện nói ra.

Tuần sau ta quyết định.

Không muốn nhiều tin tức như vậy, ta biết có một người bị câu hồn lại được giải thoát, chỉ là không thực sự khiến ta phải đi tìm người đó.

Lúc đó cũng ở đó.

Ta cũng từng muốn giành lấy thứ của một người da đen khác, chỉ là không để Đông Hải Long Thái tử đắc ý.

Nhưng lại vô duyên vô cớ nghe những người đó đổ oan cho mình.

Bất kể ta giải thích thế nào, những người đó đều có chứng cứ, đều có cách để hạ thấp ta thành tội nhân độc ác nhất thế giới.

“Chuyện này nửa thật nửa giả, ai lại sai chứ, ai có tâm tư đó cũng không sai, cũng thực sự muốn làm những chuyện đó, thực sự đã không làm, huống chi ta cũng thực sự đã đi vào, thậm chí còn lấy thứ đó, chỉ là không nhanh bằng người khác.

Nhìn người da đen đó thực sự có cần phải đi tìm lại một lần nữa, chỉ là hiện tại tình thế tạm thời đã khép lại.

Không biết liệu có xuất hiện chuyện này nữa hay không, ta cũng không biết có thể làm lần thứ nhất thì chắc chắn có thể làm lần thứ hai.

Những người đó căn bản tham lam vô độ, bị cái gọi là lợi ích.

Những cái gọi là năng lực đó đều bị thiêu rụi, những chuyện do lương tâm làm ra đó thực sự khiến người thần cùng phẫn nộ.

Ta cũng không biết tính cách không ổn định có thể an ổn sống không, e rằng lúc đó sẽ nảy sinh một số tâm ma.

Chuyện này ta hy vọng tuyệt đối không dính dáng một chút nào, nếu không thì lúc đó ta cũng không cứu được ngươi.

Dù Thiên Đạo thù cần thì sao chứ?

Nếu không có bất kỳ giới hạn nào, chắc chắn cũng sẽ không để ngươi vào mắt, cũng sẽ tiêu diệt ngươi, rồi tìm một người khác.

Người đó tuyệt đối có năng lực hơn ngươi.” Cự Long ngẫu nhiên biết được bí mật trên người ta, mới biết những chuyện này.

Nhìn bề ngoài mọi thứ dường như không liên quan gì đến ta, thực ra đều có người âm thầm kéo tất cả những manh mối đó về phía ta.

Mục đích là để khuấy đục tất cả mọi thứ.

Chương 600

Nói hay thì là để ta trải qua một số kiếp nạn rèn luyện, nhưng thực ra là không ngừng ném tất cả mọi chuyện lên người ta.

Đôi khi nếu không thể giải quyết tốt, lúc đó có tác dụng gì chứ?

Lại mang đầy ác quái, ẩn thân lại không thể như những cái gọi là thiên chi kiêu tử kia mà trải qua trùng sinh.

Chỉ sợ lúc đó kết cục sẽ càng thảm khốc hơn.

Dù sao ta cũng có cùng một dòng máu, cũng là người đầu tiên ta gặp từ khi bị cáo buộc, cũng là người duy nhất đối với ta không có bất kỳ ác ý nào.

Bây giờ lại không ngờ gặp phải chuyện như vậy.

Bây giờ ta là một tập thể, một đồng đội, một mối quan hệ thân nhân.

Bóng cây lay động, ta đang ở đó bàn bạc những chuyện xảy ra gần đây.

Tuy mỗi lời nói đều không hề cố ý, vừa lúc chia tay với ta, nhưng lại vô tình vừa vặn giải quyết được chuyện đó.

Ta đang đùa, dường như chỉ để cùng ngươi chơi đùa thật tốt, nhưng rốt cuộc những gì ở phía sau luôn có một số người ngoại trừ lắng nghe, tuy rằng cần phải rèn luyện, nhưng tuyệt đối sẽ không làm những chuyện như vậy, cũng sẽ không gây ra những mưu mô tính toán.

Trong mắt ta, phương thức bạo lực đơn giản nhất là khiến ngươi nỗ lực thăng cấp, giành được đủ loại thiên tài địa bảo, không giống như tình huống trước đây, cứ không ngừng gây rắc rối, không ngừng

bắt ngươi giải quyết, từ đó thể hiện năng lực của ngươi.

Vậy thì dường như có người đang âm thầm điều khiển tất cả mọi chuyện ở phía sau.

Nhìn thật kỳ diệu mà lại buồn cười.

Nếu thực sự có người như vậy tồn tại, nhất định phải cứu ngươi ra, rồi lấy tất cả những thứ trong tay hắn về tay mình.

Mới có thể thực sự nắm giữ vận mệnh của ngươi.

Nếu thực sự có người đang thao túng bất kỳ chuyện gì của ngươi, bất kể ngươi làm gì, luôn sẽ bị ép buộc dẫn dắt đến những cảnh tượng khác.

Nghe chẳng phải đáng sợ sao?

Vốn dĩ là một phàm nhân, nhờ cơ hội ngẫu nhiên mà được tu luyện, lén lút lắng nghe trong quá trình tu luyện, lại vô cùng may mắn.

Nhưng lại có người không ngừng gây rắc rối cho ngươi ở phía sau, dường như để thể hiện rằng năng lực của ngươi không lớn đến vậy.

Cũng để thể hiện, thực ra ngươi cũng khổ cực, cũng nỗ lực, không phải là một đường thuận lợi, đơn giản làm tất cả mọi thứ chẳng lẽ là để tránh ai đó ghen tị sao?

Rốt cuộc có người rảnh rỗi đến vậy sao?

Cự Long từng trong khoảng thời gian Bàn Cổ khai thiên lập địa mà vừa vặn gặp một người như vậy, cũng giống tình huống hiện tại.

Tuy lúc đó cũng đã nỗ lực rất nhiều, không biết tại sao, đột nhiên lại như bị bỏ rơi, tất cả hào quang trên người đều trở nên vô cùng ảm đạm.

Rồi những năng lực đó cũng vô duyên vô cớ hoàn toàn biến mất,

cuối cùng hoàn toàn giống như trước đây, giống như một phàm nhân, cuối cùng đã chết, dưới nanh vuốt của dã thú, tất cả những gì trên trời đều mọc ra một cái hố lớn trên người hắn.

Cuối cùng lại vào thời khắc mấu chốt mà vứt bỏ tất cả mọi thứ, nguyên nhân lại là vì căn bản không phù hợp với những thứ này, cũng không đạt được kỳ vọng ban đầu trong lòng, nên mới bị tiêu diệt như vậy.

Bởi vì chuyện đó xảy ra lúc đó quá đỗi quỷ dị, đã thu hút sự chú ý của các vị đại lão, muốn bóc tách ra một số chuyện kỳ lạ trên người ta, hoặc dùng một số vật chất mới để tạo ra.

Nhưng sau khi ta chết, thân thể đột nhiên biến mất, các đại lão cũng không thể tìm được bí mật trên người ta.

Lúc đó đại chiến sắp bùng nổ, tất cả mọi người đều vì đại chiến mà đau đầu nhức óc, cũng không ai còn đặt ánh mắt lên người ta nữa.

Cũng không ai có thể sống sót sau trận đại chiến đó, mãi cho đến nhiều năm sau lại xuất hiện một số loài người mới, lại xuất hiện một số loài vật mới.

Đến khi tỉnh lại, thế giới này đã không còn giống như ban đầu nữa.

Không chỉ vậy, đã phân chia ra đủ loại ranh giới và địa phương, hoàn toàn không giống như trước đây chỉ có một nơi, một địa bàn, một người có năng lực.

Nghe thật buồn cười mà lại kỳ diệu.

Không có lần nào mà ta không gặp phải kịch tính, nhất định phải nghiên cứu thật kỹ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà lại có những thứ này sinh ra.

Lúc này vừa hay dưới núi truyền đến một trận dị động.

Theo Thiên Lý Nhãn nhìn ra xa, chỉ thấy dưới chân núi xanh biếc thông tùng, tụ tập một đám yêu quái.

Nhìn dáng vẻ đó, họ ở một ngọn núi nào đó, dường như từ trước đến nay chưa từng gặp một người tên là Ngưu Ma Vương.

Lâm Hiên đề phòng có chuyện bất thường, liền lập tức lướt xuống dưới.

Hắn kinh ngạc hỏi: "Gần động phủ của ta, rốt cuộc có chuyện gì vậy?

Mang theo bao lớn gói nhỏ, rốt cuộc là sao?

Chương 601

Chẳng lẽ nơi ở ban đầu của các ngươi đã xảy ra vấn đề, nhưng không sao, hãy đi cùng ta.

Ta trước tiên có thể giúp các ngươi giải quyết.

Chẳng phải ngươi tên là Ngưu Ma Vương sao?

Ngươi có biết Tôn Ngộ Không không?

Ta từ trước đến nay ngẫu nhiên nghe hắn nhắc đến huynh đệ của hắn, dường như có tên này.

Nhưng ta cũng không biết rốt cuộc là loài gì.

Nếu là ngươi, thì hẳn là phải biết hắn chứ?

Nếu biết thì ta có thể giúp một tay.

Nếu không biết thì xin hãy lập tức rời khỏi đây.

Nếu không thì đừng trách ta không khách khí.

Làm phiền ta tu luyện, không một ai được yên!" Lâm Hiên vốn dĩ chỉ đơn giản là hăm dọa.

Nói ra những lời đó, nghe thật ấu trĩ và buồn cười.

Người dẫn đầu trông vô cùng thô lỗ, trên đầu có hai cái sừng nhỏ, vốn dĩ là động vật sống màu xanh lá cây bình thường.

Phía sau hắn đứng một người phụ nữ dáng vẻ yêu kiều, ngón tay trắng nõn.

Dù nhìn ra được cô ấy xinh đẹp, nhưng thực ra ánh mắt lại vô cùng hung ác, vô tình liếc nhìn một cái, đã bị cô ấy trừng.

"Không ngờ đại huynh đệ lại quen biết Tôn Ngộ Không, chính là

người mà ta đang tìm kiếm sự giúp đỡ.

Ta vốn dĩ ở trên ngọn núi đó, vô ưu vô lo cùng với người thân.

Có một đám huynh đệ bằng hữu của ta ở đó, nhưng không biết tại sao, mấy người bá đạo kia tuyệt đối ở đó.

Họ có thể bị đánh mà không có chứng cứ, huống chi phòng ngủ trông vô cùng quỷ dị, ta cũng không dám ra ngoài lay động.

Thế là vợ ta phải trốn ra ngoài làm việc suốt đêm.

Những người đó đang gây ra những chuyện kỳ lạ, vừa vặn là ở Hoa Quả Sơn.

Ta muốn nhờ người huynh đệ Tôn Ngộ Không giúp một tay.

Nhưng không ngờ hắn lại không truyền cho ta một tin tức nào nữa, khiến ta phải đến đây tìm giúp đỡ.

Ngài có quan hệ rất tốt với hắn, nhất định sẽ giải quyết được những chuyện đó, nên ta mới liều một phen đến tìm." Không ngờ Tôn Ngộ Không lại là một tên ngốc đẩy chuyện sang cho mình.

Lâm Hiên thu vũ khí trong tay lại vào túi.

Đừng thấy cái túi nhỏ, thực ra bên trong có thể chứa vạn vật.

Đây cũng là bảo bối mà ta ngẫu nhiên có được, không ngờ thứ này ở những nơi khác cũng không xuất hiện, nên ta không dám khoa trương.

"Nếu Tôn Ngộ Không bảo ngươi đến đây, vậy thì tạm thời an trí ở đây đi.

Chuyện bên đó ta sẽ có thời gian đi xem, cũng coi như là một lời giải thích.

Ta không ngờ Tôn Ngộ Không lại nhanh đến vậy.

Vốn dĩ trước đây ta nghĩ hắn sẽ trốn tránh ta, không ngờ ngay cả huynh đệ cũng không gặp.

Cũng không biết gần đây hắn đang bận gì.

Sau trận chiến đó, lại mệt mỏi mà đánh nhau ở trong, không thể nào bây giờ vẫn chưa giải quyết xong chứ?

Đã đi bao lâu rồi, có thời gian nhất định phải đi xem.

Ta cũng không phải làm không công đâu.

Tuy rằng ở cùng một phe, nhưng cũng không thể tùy tiện thay đổi được." Lâm Hiên suy nghĩ rất lâu, ở núi Hoắc Hoắc lần đó suýt nữa thì bị người khác nhắc nhở.

Ve sầu bắt bọ ngựa, chim sẻ ở phía sau.

May mắn là lúc đó phản ứng kịp thời, mới lén lút tránh được lần đó.

Rồi sau đó lại liên tiếp, vì chuyện kiếp nạn, dẫn đến bây giờ những người đó cũng không gặp được ta nữa.

Chương 602

Những gì cần xử lý đều đã xử lý, những gì cần đi cùng đều đã biến mất, bây giờ thực sự an phận rồi.

Không cảm thấy lúc đó năng lực không mạnh mẽ như bây giờ, cũng không gặp Cự Long, lại có những người đó.

Ngưu Ma Vương nghe xong những lời đó, vui vẻ bảo những người phía sau nhanh chóng tìm chỗ dựng lều, tạm thời ở lại.

Sau đó liền quay sang nói với Lâm Hiên.

"Vậy ta thay mặt những huynh đệ bằng hữu này tạm thời xin cảm ơn ngài.

Chủ yếu là ta thực sự không giải quyết được những chuyện đó, nếu không thì ta cũng sẽ không đến đây làm phiền.

Ta cũng biết ngài rất quý trọng núi non, ta ở dưới đây tuyệt đối sẽ không làm ra những chuyện gây phiền nhiễu, sẽ không làm ra bất kỳ hành động lớn hơn nào.

Xin ngài tạm thời yên tâm.

Chuyện bên đó giải quyết xong ta nhất định sẽ trở về.

Ta cũng xấu hổ, nhiều người như vậy lại không thể đối phó được với những người đó.

Nhưng họ thực sự khá quỷ dị, đừng thấy hai người đó gầy yếu.

Trên người họ có rất nhiều vũ khí, lại có những loại thuốc men gì đó, tùy tiện một thứ cũng có thể khiến người ta sống không bằng chết.

Ta cũng đã nếm trải sự khổ sở đó, nên mới vội vàng bỏ chạy ra ngoài." Ngưu Ma Vương nói về hai người đó bằng giọng nghiến răng

nghiến lợi.

Không phải là không đánh được, mà là phu nhân của hắn cầm quạt, tùy tiện một quạt cũng có thể khiến những người đó bay đi.

Nên căn bản không ai dám làm phiền.

Nhưng mấy người đó lại cố tình giả vờ đáng thương để ở đó ăn uống thừa thãi, cuối cùng rắc đầy thuốc bột và những thứ không rõ tên xung quanh.

Dẫn đến căn bản không có sức chống cự, rất khó khăn mới trốn thoát ra được, nhưng lại phát hiện căn bản không thể quay trở lại.

Lại có những cái gọi là độc dược gì đó, nhẹ nhàng bôi một cái cũng có thể khiến người ta biến mất.

Mấy người huynh đệ trước đây cũng đã chết ở đó, nên để đảm bảo an toàn tính mạng cho những người còn lại, ta mới bảo họ bỏ chạy ra ngoài.

Vốn dĩ định đến Hoa Quả Sơn, nhờ Tôn Ngộ Không tìm cách, nhưng không ngờ hắn lại không thèm gặp, trực tiếp bảo ta đi chỗ khác.

Không ngờ người mới lại tốt bụng nguyện ý giúp đỡ.

Lâm Hiên đối với những lời Ngưu Ma Vương nói, lại có chút nghi ngờ.

Dù sao mấy ngày trước ta mới để cho một người trốn thoát khỏi tay mình, một bên Đông Hải Long Thái tử lại nhanh chóng tìm được một người thế tội.

Vậy thì mấy người trước đó ở chỗ đó chắc chắn không thể đi được.

Phải biết rằng, chắc chắn ở chỗ đó đã bị bắt quả tang rồi.

Vậy thì như vậy, người áo đen đó lại trốn đi đâu rồi?

Nghe lời Ngưu Ma Vương nói thì khá giống với người đó, nhưng sao lại có hai người chứ?

Khi trốn thoát rõ ràng chỉ có một người, chẳng lẽ có đồng bọn khác, có lẽ ta cũng có thể đến đó xem xét tạm thời.

Sự tò mò của ta đã khiến ta không còn tâm trạng nhắc đến những chuyện trước kia nữa.

Ta phải tra xét kỹ kẻ đứng sau mọi chuyện rốt cuộc là ai, và vì sao lại làm những việc này?

Chẳng lẽ tất cả đều là bịa đặt để tạo kịch tính?

Dù sao đi nữa, chuyện kia lại kết thúc một cách kỳ lạ, mà để biết những điều nguy hiểm ấy, kỳ thực ta chỉ vô tình bị ai đó ném lên bờ biển.

Từ đó, ta bắt đầu sinh lòng chán ghét những kẻ đó.

Từ việc hãm hại mọi người, đến chế tạo ra những thứ quái lạ, may mắn thoát được một lần, nhưng nếu có lần sau thì sao?

Chẳng lẽ lại một lần nữa gây ra nỗi kinh hoàng ư?

Ngưu Ma Vương thì không nghĩ nhiều như vậy, sau khi được hứa hẹn, y an phận sống cuộc đời mình, vẫn sống một cách sôi nổi như thường, chỉ sống cho hiện tại.

Đó mới là điều quan trọng nhất, còn những chuyện khác thì y không cần phải quản.

Thật ra, sẽ có những kẻ tự xưng là chính nghĩa sẽ giải quyết tất cả những chuyện này, vậy thì hà tất phải lo lắng làm gì.

Vị Phật tổ từ thiện kia cũng sẽ tạo ra một vài vị thần, bây giờ đang ở hạ giới lịch luyện, chỉ cần lúc đó ôm chặt lấy đùi, kiểu gì cũng sống

một cách rực rỡ.

Chương 603

Ngưu Ma Vương có thể sống rất khổ sở, nếu không thì phu nhân cùng các huynh đệ, bằng hữu của y sẽ không cam tâm tình nguyện đi theo.

Lý do là đi theo y có thể sống thoải mái hơn, không như những kẻ khác cứ lo chuyện bao đồng, không chừng còn rước họa vào thân, những rắc rối khác.

Chuyện trước kia đã bị Ngưu Ma Vương chôn vùi trong lòng, nhưng có bạn bè thì sao chứ?

Dù sao trong mắt những kẻ đó, y chỉ là một con yêu, một con yêu vĩnh viễn không thể thành thần, không thể xưng bá thiên hạ.

Chẳng thà an phận mà sống, cứ như vậy, không chừng có thể sống hết một đời, kiếp sau lại tiếp tục đi luân hồi, đó chẳng phải là một chuyện tốt sao?

Cự Long nhìn Lâm Hiên trầm tư, liền biết hắn lại đang suy nghĩ chuyện gì đó.

Thật không biết hắn rốt cuộc đang làm gì, cứ mãi đi gây rắc rối thì có ích gì chứ?

Chẳng thà để hắn cố gắng tu luyện.

Với năng lực của hắn, một ngày nào đó có thể đạp tất cả mọi người dưới chân, có thể khiến Thiên Đạo không còn khống chế hắn, cũng có thể cứu được kẻ được gọi là chủ mưu phía sau, nhưng bây giờ lại vì những chuyện vặt vãnh mà cứ mãi bị mắc kẹt ở cảnh giới đó, có thể nói là vô cùng phế vật rồi.

Cự Long hỏi: “Chẳng lẽ ngươi lại muốn đi bàn chuyện hôn sự

sao?

Những chuyện xảy ra mấy lần trước lẽ nào đều quên hết rồi ư?

Bao nhiêu chuyện như vậy đều không có gì, rốt cuộc có ích gì chứ?

Hơn nữa, những chuyện đó đối với ngươi căn bản không phải là chuyện tốt, chỉ là lãng phí thời gian, chi bằng chuyên tâm tu luyện.

Nâng cao năng lực của mình, lúc đó ai dám làm càn trên đầu ngươi, ai dám ức hiếp ngươi chứ?

Giải quyết những chuyện đó chẳng phải dễ như trở bàn tay sao?

Cứ mãi đi can thiệp vào những chuyện vặt vãnh lúc này làm gì chứ?" "Gây thêm phiền phức.

Chẳng lẽ những kẻ được gọi là Thiên Mệnh Chi Tử đều có một tật xấu, thích hóng hớt sao?

Ta thật sự không hiểu, kẻ trước kia cũng như kẻ bây giờ, chẳng lẽ đều bị hạ cổ độc rồi sao?" Cự Long chẳng khác gì một kẻ 'giận sắt không thành thép', cứ thế mắng mỏ hậu bối.

Lâm Hiên không cho rằng những chuyện này là phiền phức, chỉ là cảm thấy hứng thú.

Chẳng lẽ phải lãng phí thời gian sao?

Cứ mãi tu luyện, tu luyện, chuyện này khiến ta nảy sinh sự chán ghét.

Dù sao thì, cứ mãi tu luyện sẽ khiến ta phải chịu một hình phạt nào đó, khiến ta vô cùng bực bội.

Hơn nữa, chuyện tu luyện là tùy thuộc vào mỗi người, không phải tùy thuộc vào năng lực của ngươi.

Tu luyện cũng được, không tu luyện cũng được, có thể đi dạo một chút, không chừng có thể mở mang tâm cảnh, ngắm nhìn thế giới bên ngoài phồn hoa hơn, cũng có ý nghĩa, không thể cứ mãi như bây giờ.

Có thể một số hành động có một loại tâm lý phản nghịch, vô luận chuyện ban đầu vĩnh viễn sẽ không vì đối với bản thân mà từ bỏ những chuyện muốn làm.

Chỉ cần dừng lại, sẽ bị ép phải làm bất cứ chuyện gì, bị trừng phạt, giày vò, khiến ta hiểu ra, rốt cuộc không nên nghe lời người khác mà làm những chuyện đó.

Lâm Hiên vốn đối với mọi chuyện đều ôm một chút tò mò, đồng thời cũng có chút nhiệt huyết, nhưng chỉ cần liên quan đến chuyện gì đó thì nhất định phải đi giải quyết, bất luận chuyện gì khiến ta cảm thấy hứng thú thì ta sẽ làm, như vậy mới có thể tâm tình thoải mái.

Vốn dĩ ta cảm thấy vì muốn bảo vệ, nhưng trong tình huống này lại sẽ xuất hiện những chuyện gì đây?

Một tình huống hỗn loạn của ta kỳ thực cũng khá tốt, thỉnh thoảng đi tìm bảo vật, thậm chí đánh nhau với những kẻ đó, lập phe phái.

Trong tình huống hiện tại, nội tâm ta lại rối bời, một số chuyện được gọi là đã khiến thực lực ta suy yếu rất nhiều, thực lực cũng tăng lên rất nhiều, đồng thời lại vì những chuyện vặt vãnh này mà bị ràng buộc chân tay.

"Ta chỉ cảm thấy bây giờ thật tốt, có thể giải quyết bất cứ chuyện gì, nhưng đối với ta, vừa tu luyện vừa giải quyết một số chuyện mới là thử thách lớn nhất.

Ta luôn cảm thấy chuyện tu luyện giống như mở một cái hack, không có chút kích thích nào.

Ta muốn có chút thử thách hơn, ta trời sinh là một người hiếu

động, đối với những chuyện sau này, ta lại không thể không nhúng tay vào sao?

Hãy yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không gây thêm phiền phức nào khác, huống hồ sau khi giải quyết xong những chuyện này, ta cũng sẽ an phận mà ở lại, cũng không có chuyện gì khác có thể ngăn cản ta nữa, chẳng phải vậy sao?" Lâm Hiên vẫy tay rồi liền biến mất trước mắt, đến nơi mà Ngưu Ma Vương từng nói, để tra xét.

Trước kia ta cũng từng đến Hỏa Diệm Sơn, chỉ cảm thấy nơi đó thật quá chói tai.

Căn bản không có gì vui, liền vội vàng nhìn vài cái rồi rời đi.

Nhưng lần này vì một chuyện khác, không biết vì sao lại đột nhiên đến đó, kiểu như bị "tước sào" hoặc vài người khác.

Dù sao thì đều đã là Long Vương Đông Hải, vừa khéo lại gặp được.

Trên tay hắn cầm một khối đá kia, dường như cũng vì khối đá đó mà lâu rồi mới suýt chút nữa bị hiểu lầm.

Chương 604

Lại muốn đến đó, nhưng lại bị gây ra những chuyện đó, cho nên một số chuyện đều trùng hợp như vậy, chẳng lẽ chắc chắn có người đứng sau sắp đặt tất cả sao?

Hỏa Diệm Sơn đúng như lời đồn, đỉnh núi là một ngọn lửa, còn phía dưới thì một số ngọn núi và hình dáng hoàn toàn không tương xứng.

Lúc đó, nó hiện lên màu xanh tươi mát, không khác gì những ngọn núi khác, cũng chính vì ảnh hưởng tích cực này mà thu hút quan điểm của những người cực đoan.

Không ở trong đó, nhiệt độ lại giống hệt nhiệt độ của Hỏa Diệm Sơn, vô cùng nóng.

Nơi Ngưu Ma Vương từng trú ngụ, vì có quạt Ba Tiêu ở đó quạt gió nên nơi đó khá hoang vắng, nhưng nếu đi đến những nơi khác thì nóng như lửa, toàn thân đều bốc khói, đổ mồ hôi.

Lâm Hiên lấy ra một viên châu ngọc cướp được ở Đông Hải, sau khi cầm nó trên tay, toàn thân đều bị một luồng băng sương bao phủ, vô cùng lạnh.

Nhưng khi đến Hỏa Diệm Sơn, cảm giác đó không còn nữa.

Toàn thân đều có một luồng khí tức thoải mái, không thể phụ lòng, bị nóng đến sống dở chết dở.

May mắn là trước đó ta đã biết chuyện, nếu không thì nhất định sẽ đau khổ.

Hắn trực tiếp đến trước động phủ của Ngưu Ma Vương, phát hiện nơi đó đã phủ kín từng lớp mạng nhện, giống như đã lâu không

có người ở, hoàn toàn không có hơi thở của sự sống.

Dù sao đi nữa, vì những điều đó căn bản là không thể, ở trong đó lâu như vậy, thứ yêu thích nhất lại không cần thu dọn.

Chẳng lẽ vì sợ bị người khác phát hiện sao?

Nếu là tình huống đó thì cũng có thể xảy ra.

Lâm Hiên cẩn thận gạt bỏ mạng nhện trên đầu, cẩn thận quan sát tình hình bên trong động.

Nhưng bên trong động thật quá tối, bất đắc dĩ chỉ có thể lấy ra một vài viên dạ minh châu đặt ở bên cạnh để chiếu sáng.

Cần biết rằng nếu cứ cầm mãi thì không thể nhìn rõ tình hình xung quanh.

Vừa vặn bên cạnh lại đặt một số thứ tương tự như vậy, cũng như các loại dạ minh châu được đặt vào.

Ồ, thế giới trước mắt lập tức không còn bị phá vỡ, tối tăm như lúc nãy.

Nhưng sau khi nhìn rõ mọi thứ xung quanh, lại phát hiện hoàn toàn là một cảnh hỗn loạn.

Có người cố ý làm cho nó thành ra như vậy, cũng nghe nói từ đó đã có người chạy thoát, nhưng sau khi thảo luận xong lại bị làm cho tan hoang như bị trộm, lẽ nào mấy người đó cố ý làm vậy?

Thường thì thực ra có một nơi khác, trong đó tạm thời không có ai tiếp xúc.

Lâm Hiên gạt bỏ những suy nghĩ phức tạp trong lòng, từng bước từng bước đi vào bên trong.

Khi đi vào, đập vào mắt chỉ là các loại đồ đạc bừa bãi.

Có những thứ hỗn loạn hơn nửa tiếng, đã lâu không có ai làm vậy.

Chẳng lẽ thật sự đã đi nhầm đường rồi sao?

Với suy nghĩ đó, hắn định quay lại, nhưng bất ngờ phát hiện, ở chỗ ngoặt có một bóng đen lóe lên rồi biến vào một cánh cửa bên cạnh.

Hắn nhẹ nhàng đi đến, sờ loạn trên tường, chắc là có thể phát hiện một vài chỗ khác biệt.

Quả nhiên, hắn đã chạm phải.

Nhẹ nhàng nhấn vào khối đá rõ ràng đó, phát hiện vừa vặn có thể nhấn xuống.

Bên cạnh cũng xuất hiện một cánh cửa đá.

"Chẳng lẽ đây là căn cứ bí mật của y?

Đặc biệt đuổi Ngưu Ma Vương đi, lại còn để ta ở một bên.

Ta nói với Tôn Ngộ Không sẽ không như lời ngươi nói, dễ dàng phản bội mà không chấp nhận ta giúp đỡ, chỉ là dùng một số thủ đoạn để khiến ta tìm đến ngươi, sau đó ta lại giúp đỡ, cuối cùng lại rơi vào bẫy của ngươi." Lâm Hiên hoàn toàn không chấp nhận lời giải thích của người trước mặt, tất cả đều chỉ để biện minh cho bản thân.

Thực tế thì sao?

Trong lòng ngươi đang nghĩ gì, ngươi lại không biết sao?

Hắn ra tay vô cùng quyết đoán, trói người trước mặt lại, ném sang một bên.

Theo lý mà nói, Ngưu Ma Vương và hai người kia lúc đó, không nên lừa gạt.

Dù bất đắc dĩ mà bị đuổi đi, nhưng thực tế thì không nên táng tận

lương tâm đến mức đó.

Không phải chính lúc này, phía sau lại truyền đến tiếng bước chân của một người khác.

Chương 605

Tôn Ngộ Không sớm đã biết chuyện xảy ra với Ngưu Ma Vương, vội vàng đi tìm để tranh luận, sau đó lại ở một bên giúp đỡ.

"Lâm Hiên!

Ngươi lại hành động liều lĩnh như vậy, ngay cả con rồng bên cạnh cũng không mang theo.

Ngươi phải biết nguy hiểm thế nào, chuyện bên kia đã làm gì, ta lúc đó đã nhìn thấy.

Chỉ vì một lý do nào đó mà ta không nói cho ngươi biết.

Bây giờ lại như thế, nếu ngươi và ta ở cùng một phe, ta sẽ không tìm ngươi.

Ngưu Ma Vương là huynh đệ của ta, dĩ nhiên sẽ giải quyết, hà tất phải ở đây chứ?

Trước kia ngươi đã giúp ta quá nhiều, ta không thể giúp đỡ thêm nữa, như vậy sẽ khiến ta mất mặt." Tôn Ngộ Không tự nhiên là một người trọng nghĩa khí, biết tin liền mang theo vũ khí đi tìm.

Sợ rằng sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn như lần trước, cũng vì đã giúp hắn không ít rồi, lúc này dĩ nhiên phải giúp đỡ một tay.

Chỉ là không ngờ lại nhanh chóng trói người trước mặt.

Vậy thì, có thể giúp đỡ người kia mang ra ngoài làm phu khuân vác cũng được.

"Không có chuyện gì, chỉ thiếu một người.

Ta nhớ lúc đó Ngưu Ma Vương có hai người, bây giờ chỉ có một.

Huống hồ ta cảm thấy thực lực của hắn hoàn toàn không giống

như lúc ta giao đấu lần trước.

Ta nghi ngờ người trước mặt là giả mạo, người bên trong kia mới là thật.

Chỉ là không biết rốt cuộc đã nhìn thấy bao nhiêu bên trong, cũng không biết đã nhìn thấy bao nhiêu bí mật của ta.

Khả năng sao chép của người này rất mạnh mẽ.

Loại thuốc bột được chế tạo ra rất quái dị.

Nếu không thì Tây Hải cũng không thể không có chút sức phản kháng nào, bị toàn bộ tiêu diệt.

Hoàn toàn là vì những thuốc bột đó có khả năng sinh sôi cực mạnh.

Mặc dù tạm thời đã kiềm chế được, nhưng vùng đất đó tuyệt đối không thể đi lại một lần nữa." Lâm Hiên một tay xé rách mặt nạ của hắc y nhân, phát hiện chỉ là một khuôn mặt bình thường.

Mặc dù biết vị anh hùng đó rất lợi hại, nhưng không ngờ lại tạo ra một nhân loại khác để giam giữ.

Nhưng người này dường như cũng rất lợi hại, nếu không thì cũng sẽ không được giữ bên cạnh lâu như vậy.

Cũng thật thú vị, vì bây giờ ta đã đẩy mọi chuyện đến một cực hạn, ít nhất, dường như mọi chuyện trước mắt dưới sự sắp đặt đều trở nên vô cùng thú vị!

Vì sao lại nói như vậy?

Vì bây giờ ta đã dùng một cách đặc biệt để đẩy một loạt chuyện trước mắt lên một cực hạn!

Vốn dĩ ta nghĩ vấn đề có thể sẽ biến thành một loại khác khiến người ta cảm thấy điên cuồng và không thể tiếp cận, kết quả không

ngờ, bây giờ một chút sau... lại phát hiện mọi chuyện dường như đơn giản hơn tưởng tượng, tất cả mọi thứ dường như không giống với những gì ta đã biết!

Đối với cảm giác này cũng thật sự thú vị, cũng khiến người ta cảm thấy dũng khí, nhưng từ một khía cạnh nào đó mà nói... dường như vấn đề đang biến đổi theo một hướng vượt xa tưởng tượng của người thường, càng về sau, dường như khiến tất cả mọi người đều cảm thấy một chút không thích ứng!

Thực ra ta cũng hoàn toàn có thể hiểu được, một loạt mọi chuyện trước mắt đối với ta đều có ý nghĩa là chiến tranh đã nổ ra, bây giờ thực ra căn bản không có bất kỳ cách nào có thể cố gắng đẩy một số thứ về sau!

Vì vậy, điều duy nhất có thể làm bây giờ là biến một loạt mọi chuyện trước mắt lên một cực hạn khác, và chỉ có như vậy vấn đề mới có thể được điều chỉnh thành một trạng thái thú vị bằng một phương pháp đặc biệt!

Đúng vậy, cảm giác này cũng thật sự khiến người ta cảm thấy thoải mái, dĩ nhiên, càng tiếp tục như vậy, thực ra càng thú vị và hấp dẫn, nếu thật sự có thể gặp lại một thứ điên cuồng nữa thì...

đó cũng thật sự là một điều đáng nói hơn, nhưng từ một khía cạnh nào đó mà nói, dường như có một số thứ còn thú vị và hấp dẫn hơn vẻ ngoài, càng đi theo cách này thì... thực ra càng, không khiến người ta vì thế mà có một số điều đặc biệt thú vị, đặc biệt có những điều khiến người ta bất lực.

Nhưng từ một số khía cạnh, dường như bây giờ ta cũng đã nhận ra vấn đề trước mắt!

Nếu không thì cũng sẽ không có bộ dạng như vậy, điều đáng chú ý hơn, thực ra trong nội tâm cũng thật sự có một số thứ vượt xa những

gì người thường không thể làm được!

Trong khoảng thời gian ngắn, ta cũng thật sự đã đưa một loạt vấn đề vào một trạng thái thú vị.

Nếu cứ đi theo cách này thì...

Chương 606

thực ra càng khiến người ta vì thế mà cảm thấy, có một số thứ trước mắt ta dường như đang thể hiện theo một cách đặc biệt, đúng vậy, bất kể thế nào, một loạt tình huống hiện tại đối với ta cũng thật sự có thể vượt ngoài dự đoán của người thường.

Đặc biệt là bây giờ, dưới sự phối hợp tác chiến và sắp đặt của một loạt, tất cả mọi người đều đã bước vào một trạng thái hòa hợp!

Có người nghĩ rằng một số sự vật có thể sẽ thể hiện theo một cách điên cuồng hơn, vượt xa tưởng tượng của người thường, nhưng kết quả không ngờ là một số chuyện chỉ bước vào trạng thái như vậy!

Không ở trạng thái mấy ngày đó.

“A, để ta biết những phương diện này, thực ra cũng chính vì vậy mà ta hy vọng có thể làm tốt, vì ta không hy vọng những người này quá kiêu ngạo.

Mặc dù những người này đặc biệt có thể giải quyết, lần này ta cũng hy vọng có thể hiểu ra, vì bây giờ ta cũng hy vọng những người này có thể thu lại thái độ kiêu ngạo đó.

Nếu những người này không quá kiêu ngạo, thì những chuyện khác sẽ dễ chịu hơn, nhưng lần này ta cũng hy vọng những người này có thể hiểu ra, giải quyết những chuyện này đối với ta không có gì.

Lần này ta cũng cảm thấy những người này thật quá kiêu ngạo.

Vì ta cảm thấy những người này làm việc quá tệ.

Nếu những người này cứ mãi kiêu ngạo như vậy, thì những chuyện khác có thể chịu đựng được không?

Ta hy vọng có thể hiểu những điều này.

Nếu lúc đó cũng không thể hiểu những điều này, thì ta thật quá kiêu ngạo.

Những người này làm việc thật quá kiêu ngạo, khiến ta căn bản không có cách nào chống cự.

Nếu những người này cứ mãi ở trong tình huống này, thì trong lòng ta thật sự có chút không vui, tóm lại, hãy cứ bàng quan mà xem những người này.

Nhưng nếu những người này cứ mãi làm những chuyện đặc biệt không tốt, thì trong lòng ta sẽ không đặc biệt vui vẻ.

Bây giờ ta cũng hy vọng những người này có thể dồn tất cả sức lực vào chuyện này.

Chỉ cần có thể hiểu rõ chuyện này, thì những chuyện khác có thể giải quyết được.

Ta hy vọng có thể hết sức mình trải nghiệm những chuyện có thể làm được.

Lần này ta cũng hy vọng có thể nắm bắt trọng điểm.

Bây giờ ta cũng hy vọng có thể nắm bắt một chút, vì những điều này đều rất quan trọng, nhưng lại không có cách nào.

Lần này ta cũng muốn cùng những người này trưởng thành và vận hành.

Nếu những thứ này có thể vận dụng được, thì những chuyện khác sẽ không quá tệ, ý ta cũng hy vọng có thể thật sự hiểu ra.

Những điều lệ này cũng được.

Không phải những chuyện bây giờ ta đang làm chỉ có vậy.

Vì ta biết những điều này thật quá ngu xuẩn.

Những kẻ này cứ mãi ngu xuẩn như vậy, thì tạm thời không cần phải online.

Bây giờ biên tập những thứ này cũng không có lợi ích gì.

Lúc đó, điều đó mang lại cho ai một cảm giác đặc biệt không rõ ràng?

Nếu làm những việc như vậy, thì lúc đó mọi chuyện đều có thể được xử lý thỏa đáng.

Những tình huống khác tạm thời có thể không nói đến.

Nhưng lần này những chuyện này thật sự phải được nói rõ, rất hữu ích cho ta.

Chỉ cần có thể trải nghiệm những điều này, thì những chuyện khác cũng có thể hạnh phúc.

Nữ Oa tạo người, bây giờ lại chế tạo ra những người ưu tú hơn, vẫn luôn chế tạo ra nhiều nhân tài hơn.

Những chuyện tiếp theo phải làm không chỉ có vậy.

Vì ta biết ân oán giữa Nữ Oa và ta còn quá ít.

Bây giờ những người này làm việc vô cùng lợi hại.

Ít nhất thì những việc trần thế này của họ còn hơi ít.

Nữ Oa thì có thể làm tốt mọi việc, không phải sao?

Rõ ràng Nữ Oa không muốn đi cùng những người phàm trần này, không thích ở nhân gian, ngược lại thích ở tiên cảnh mà hưởng thụ cuộc sống.

Chương 607

Ta biết bây giờ Nữ Oa cũng khá vất vả.

Nữ Oa làm rất nhiều việc.

Nếu có thể hết sức mình giúp đỡ san sẻ thì dĩ nhiên là được, không phải sao?

Nhưng muốn san sẻ không phải là chuyện dễ dàng, những thứ khó khăn phải làm.

Những điều đó ta không muốn nhìn.

Tóm lại bây giờ ta cũng không hề tình nguyện chút nào.

Trong lòng ta không hề muốn đi, nhìn những điều đó, trong lòng ta không hề có cảm giác yêu thương, vì những thứ này đặc biệt phải được giải quyết một cách chín chắn.

Vì ta cũng sẵn lòng gánh vác một số.

Chỉ cần có thể thi đỗ, thực ra không có gì không tốt.

Nếu Nữ Oa có thể nói một chút về tình hình dân chúng, thì những chuyện khác tự nhiên không cần phải nói.

Bây giờ đúng lúc là năm mất mùa, bây giờ ăn no, mặc ấm đều vô cùng khó khăn.

Có thể nào lại sinh con sao?

Vì vậy Nữ Oa cũng không muốn cứ mãi nặn những người đất, ngược lại muốn tìm những lúc mưa, để những người khác tiến hành làm mưa nhân tạo.

Tóm lại, những người đó cũng có thể tạo phúc cho nhân loại.

Bây giờ mọi người rất đói, bây giờ đang phải đối mặt với một trạng thái đói khát.

Đối với ta thì không tốt lắm.

Nếu lúc đó thật sự xảy ra một số tình huống không tốt, trong lòng ta có thể sẽ đặc biệt tình nguyện.

Nếu lúc đó có thể trải qua tình huống mà ta cũng đặc biệt không muốn, thì đối với ta thực ra cũng đặc biệt dễ dàng.

Nếu có thể quản lý tốt những điều này, thực ra không có gì không tốt.

Nữ Oa tạo người lại mang lại lợi ích cho ta.

Tóm lại, ta cũng đặc biệt thích Nữ Oa nương nương.

Nếu có thể cứ mãi như vậy đối với ta, ta nguyện sẽ cống hiến tất cả những loại trái cây ngon nhất, rau củ quả cho Nữ Oa nương nương thưởng thức.

Ta nguyện sẽ chia sẻ tất cả, sau đó ta lại đến Nữ Oa.

"Tuyệt vời quá, tuyệt vời quá, Nữ Oa, bây giờ Người ở đó thật quá vất vả.

Đã ban cho ta nhiều lợi ích như vậy, bây giờ ta cũng quá vui mừng.

Có Nữ Oa giúp đỡ, tin rằng những chuyện khác sẽ không quá khó khăn.

Ta cũng hy vọng mọi người có thể giúp đỡ.

Ta hy vọng lúc đó có thể giải quyết được." Bây giờ có một người trẻ tuổi cũng trông rất năng động.

Nhìn những hạt lương thực từng đợt bắt đầu mọc lên, anh ta đặc

biệt vui mừng.

Có quá nhiều cây trồng ở đây.

Tóm lại, sau khi nhìn thấy nhiều lương thực như vậy, anh ta cảm thấy có hy vọng mãnh liệt.

Biết rằng sắp có thể thu hoạch lương thực.

Lúc đó, người dân trong thôn có thể ăn một số lương thực.

Ăn lương thực chắc chắn sẽ có dư thừa.

Lúc đó cũng có thể cho những người dân đó ăn.

Như vậy sẽ ít người chết đói hơn, kéo theo trong lòng cũng có một cảm giác mơ hồ, hy vọng lập tức bắt đầu làm việc.

Bây giờ làm việc càng thêm sức mạnh.

Vì biết bây giờ có hy vọng lớn, có hy vọng thì sẵn lòng nỗ lực.

Nếu một người sống mà không có hy vọng, không có động lực, thì người đó có lẽ cũng không muốn làm việc.

Chương 608

Nhưng ta cũng đã chấp nhận hy vọng, vì vậy tự nhiên không thể phụ lòng hy vọng như vậy.

Nếu một lần nữa được khai quật, thì tự nhiên sẵn lòng làm việc tốt.

Lúc đó chẳng phải lại "lộng xảo thành chuyết" (khéo quá hóa vụng) sao?

Nếu xử lý tình huống bên đó thì sẽ lãng phí thời gian, nhưng không xử lý thì lại cảm thấy quá vô trách nhiệm, dù sao mọi chuyện đều do ta gây ra, do ta phải chịu trách nhiệm giải quyết tất cả.

Lâm Hiên nói xong một tràng, liền đạp Kim Cô Bổng mạnh lên tường, một cú đạp như có lực hút, dính chặt vào vách tường.

Sau đó lại như con thằn lằn bay lượn trên vách, rồi từng bước từng bước bay lên.

Đợi đến khi cảm nhận được nhiệt độ dưới chân, hắn biết đã đến gần núi lửa.

Có lẽ cái động này nằm trong một ngọn núi lửa, dù là tình huống nào thì đối với ta cũng không phải là chuyện tốt.

Hơn nữa, con đường ngầm vốn đã biến mất, cũng không biết rốt cuộc phải ra ngoài từ đâu.

Nếu ta lại đào thêm một cái động nữa ở trong đó, có thể sẽ bị dung nham ăn mòn.

Tôn Ngộ Không thì không cảm nhận nhiều như vậy.

Vốn dĩ hắn da dày thịt béo, xung quanh là một không gian khép kín,

sớm đã không chịu nổi rồi, liền trực tiếp dùng côn đập mạnh vào tường.

Thật không may là hắn đã đập thủng một cái lỗ khác, không giống như ngọn lửa trong đó, có dung nham như vậy thì đều có thể yên tâm, sẽ không có nguy hiểm đến tính mạng, chỉ là ở gần đó chứ không phải ở trung tâm.

Cái lỗ thủng trên tường, ở chỗ trống, có thể ở phía trên, cũng có thể ở phía dưới một chút.

Tôn Ngộ Không nhìn Lâm Hiên một bộ dạng nhút nhát, trầm tư, cười ha hả: "Lúc đó ngươi cũng giống như những kẻ ngụy quân tử vậy, tham sống sợ chết đến thế.

Không phải chỉ một động tác, giải quyết được ngươi, chúng ta cũng có thể đánh gục ngươi.

Sợ gì, dưới chân chúng ta có nhiều đất như vậy, liền tạo ra một không gian, hoặc trực tiếp có thể khiến ngươi sống sót.

Hà tất phải sợ như vậy chứ?

Bây giờ tốt rồi, nhanh chóng ra ngoài đi.

Đừng lãng phí thời gian.

Không biết thứ quái quỷ gì, lại còn bố trí nhiều cơ quan như vậy.

Khiến chúng ta như đi mạo hiểm vậy.

Ta không thể ở lại nơi này nữa, thật sự sẽ nghẹt thở lão Tôn mất.

Thật đó, không phải Ngưu Ma Vương cũng rất có chuyện sao?

Lại gây ra rắc rối lớn như vậy.

Không phải ta vô tình nghe được sao?

Ta không tin.

Thật không biết tên nhóc đó rốt cuộc đang toan tính gì.

Bình thường quỷ quái, không ngờ lần này lại đổ kế hoạch lên đầu ta.

Đợi ta trở về nhất định phải dạy dỗ.

Tình hữu nghị bao năm, lại khiến ta vui vẻ.

Không phải ta cũng không biết những kẻ đó rốt cuộc đã cho mục đích gì, khiến ngươi làm chuyện này.

Không yên tâm, lần này đã có ta, chắc chắn không thể để ngươi đi chịu chết." Lâm Hiên đối với những lời đó của hắn, vẫn giữ nguyên tính cách cũ, không nói gì.

Không phải vốn dĩ cũng là một quyết sách sao?

Trong tình huống hiện tại, trừ hắn ra thì cũng không có chuyện gì khác có thể làm.

Càng nhanh chóng tạo ra một con đường, càng đi càng cảm thấy lạnh.

Quay đầu nhìn ngọn lửa xung quanh chứng tỏ bên trong đã thông khí, bên ngoài là nửa sườn núi, nếu không thì sẽ không có gió mạnh như vậy thổi ra.

Nhưng không phải như vậy cũng không sao.

Bây giờ ta cũng hy vọng có thể thích nghi với những điều này, hy vọng có thể thích nghi một chút.

Chương 609

Bây giờ ta cũng hy vọng có thể thuận lý thành chương mà cùng mọi người tiến hành một loại điều tốt đẹp như vậy.

Trước đó ta không có cảm giác đặc biệt hoảng sợ, nhưng lần này trong lòng ta thật sự đặc biệt hoảng sợ.

Vì trong lòng ta cũng đặc biệt biết những người này có thủ đoạn như vậy, chính vì vậy mà ta hy vọng lúc đó đừng oan uổng bất kỳ người tốt nào.

Nhưng ta cũng sẽ không để bất kỳ kẻ xấu nào chiếm tiện nghi một cách vô ích.

Vì những người này thật quá đáng một chút, con trai ta bây giờ cũng đặc biệt tức giận.

Không ngờ những tên này lại xuất hiện ở đây.

Ta cũng là một người đã quyết định rồi, phải lôi những tên này ra đánh một trận, ít nhất cũng phải dạy dỗ tử tế.

Trước đó ta không bố trí những thứ này, nhưng lần này ta hoàn toàn có thể nhờ người khác làm.

Vì ta biết bây giờ ta cũng phải nói rõ tình hình.

Bây giờ ta cũng hy vọng lát nữa sẽ lợi dụng.

Vì điều này đối với ta cũng có một cảm giác đặc biệt chu đáo.

Chỉ cần có thể làm việc một cách nghiêm túc, thì lúc đó sẽ không có gì khiến ta phải bận tâm.

Lần này ta cũng đặc biệt bận lòng.

Tóm lại, đối với tình huống như vậy thật sự khiến ta không hiểu.

Bây giờ ta cũng hy vọng có thể khiến những người này hiểu rõ một số tình hình trong đó.

Chỉ có như vậy mới có thể thật sự thay đổi một số vấn đề trong đó.

Bây giờ ta cũng hy vọng có thể hiểu ra.

Bây giờ ta thề có thể làm tốt chuyện này.

Nếu không làm tốt thì ta cũng đặc biệt sẵn lòng chịu trách nhiệm.

Những điều này cũng đặc biệt có lý.

Nếu có thể hiểu ra thì những tình huống khác cũng sẽ không khiến ta đặc biệt phiền lòng.

Bây giờ ta cũng hy vọng nhanh chóng nhận thức những điều này.

Nếu không có cách nào nhìn rõ thì lúc đó sẽ xảy ra vấn đề.

Thực ra đối với ta, cuộc sống như vậy nên là như thế.

Mối quan hệ giữa người với người nên tương trợ lẫn nhau như vậy.

Bây giờ ta cũng nên tận dụng tốt tình cảm này.

Chỉ cần có thể tình thâm một chén rượu, thì không có bất kỳ ai có thể chi phối suy nghĩ của ta.

Bây giờ ta đã hiểu rõ những sự thật này.

Khi hiểu rõ chuyện này, trong lòng ta luôn đặc biệt vui vẻ, cũng cảm thấy chuyện này thật sự có quá nhiều lợi ích.

Thực ra đối với ta, cuộc sống như vậy đẹp biết bao, đáng yêu biết bao.

Bây giờ ta cũng có thể thấy, những người này thật sự quá thú vị.

Bây giờ thật sự có chút buồn cười.

Bây giờ ta cũng đặc biệt tức giận.

Những người này biết rằng ta vô cùng dở khóc dở cười.

Nếu không đi nói chuyện với những người này thì thực ra tốt hơn một chút.

Nhưng nếu nói chuyện với những người đầy lỗ hổng đó, ta thật sự có một cảm giác đặc biệt bị sỉ nhục trí thông minh.

Nếu cứ mãi nói chuyện với những người đó, có lẽ trong lòng ta cũng đặc biệt tức giận.

Bây giờ ta cũng tùy tiện mà tìm hiểu rõ một số tình hình trong đó.

Trước đó ta không có những thứ này, vì đầu óc yếu kém, vô năng.

Chương 610

Nếu không thì căn bản không thể làm ra chuyện như vậy.

Lần này ta cũng thật sự đã chứng kiến kỳ tích.

Lần này, đối với những cảm xúc này, ta thật sự rất khó để tái hiện.

Một khi không thể giữ được, thì lúc đó có thể sẽ xảy ra đủ loại tình huống.

Những điều đó ta không muốn nhìn.

Nếu lúc đó có thể hiểu rõ một số vấn đề trong đó, thì lúc đó sẽ xảy ra rắc rối.

Đối với ta thì rất công bằng.

Khi những chuyện này xảy ra, ta có quyền lựa chọn.

Chỉ cần có thể hiểu rõ một số điều trong đó, thì lúc đó tất cả mọi thứ đều có thể được thực hiện tốt đẹp.

Vì những điều này đều đặc biệt khiến ta vui vẻ.

Lần này ta cũng hy vọng có thể hiểu những điều này, vì đối với ta, những điều này đều đặc biệt thú vị.

Nếu có thể hiểu rõ một số vấn đề trong đó, thì trong lòng ta thực ra cũng đặc biệt vui vẻ, vì đối với ta không có gì không tốt.

Nếu không thể làm rõ những điều này, thì làm sao ta có thể thuận lợi tiến hành tiếp?

Chỉ cần có thể làm tốt, thực ra không có gì không làm được.

Khi những chuyện này xảy ra, trong lòng ta cảm thấy đặc biệt

thuận lợi.

Lần này trong lòng ta cảm thấy đặc biệt.

Vì sao lại xảy ra chuyện như vậy?

Những người này thật sự có chút vô lý quấy phá.

Con trai ta bây giờ ở trong đó phải hỏi rõ.

Những người này thật quá đáng.

Một số tổ chức trong mắt ta những người này thực sự bộc lộ một sự thiếu kiên nhẫn.

"Có lý, có lý, thật sự rất có lý.

Nếu trước đó thì ta tạm thời không có gì để suy nghĩ, nhưng lần này ta và mọi người cùng suy nghĩ về chuyện này.

Một khi mọi người có thể suy nghĩ kỹ những điều này, thì sẽ không xảy ra rắc rối nữa.

Đối với ta, đó là một điều khá thú vị.

Bây giờ ta cũng hy vọng có thể hiểu ra, dù sao mọi người làm việc đều nên như vậy, nếu không thì chẳng phải càng dễ xảy ra những tình huống tự chuốc lấy khổ sở sao?

Ta không hy vọng lúc đó xảy ra vấn đề.

Khi xảy ra, trong lòng ta thực ra cũng không thoải mái lắm.

Ta không hy vọng lúc đó vấn đề thật sự trở nên tồi tệ đặc biệt.

Ta cũng hy vọng lúc đó có thể thuận lợi triển khai mỗi hành động.

Nếu có thể làm tốt, thì trong lòng ta thực ra cũng đặc biệt tình nguyện." Từng không đi đến những thứ đó, nhưng ý ta thì hoàn toàn hiểu rõ.

Vì những người này thật quá đáng.

Nếu có thể cùng những người này hiểu rõ một số tình hình, thì thực ra sẽ không xảy ra những điều không tốt.

Nhưng trong lòng ta hoàn toàn không thể vui vẻ, vì đối với chuyện này thật sự khiến ta quá thiếu kiên nhẫn.

Khi chuyện như vậy xảy ra, trong lòng ta thực ra đặc biệt đau khổ.

Bây giờ ta cũng có một cảm giác muốn khóc mà không ra nước mắt.

Cự Long lạnh lùng liếc một cái, dường như không hiểu vì sao lại nói những chuyện này đơn giản đến vậy.

Nhưng cũng thật sự đơn giản như vậy sao, đánh bại được những người đó thì dễ giải quyết sao?

Nhưng người đó lại dễ dàng để ngươi thành công lừa gạt, làm ra những chuyện đó.

Chương 611

Chắc chắn có đủ sự tự tin, có thể khiến những người đó không tìm thấy, cũng sẽ ẩn mình ở một nơi mà tất cả mọi người đều không ngờ tới, một nơi mà tất cả mọi người đều không tìm thấy, ở đó lặng lẽ nhìn thế giới xảy ra biến đổi.

"Bây giờ ngươi nói những điều đó thì dễ dàng, nhưng người đó làm sao biết được rốt cuộc ngươi đang ẩn mình ở đâu?

Vốn dĩ ngươi xuất hiện quỷ kế đa đoan như vậy.

Nếu không thì cũng không thể giam giữ ta ở đó lâu như vậy.

Rõ ràng là đã sắp đặt mọi thứ từ trước, những chuyện trước đó cũng đều do ngươi gây ra.

Nhưng bây giờ những người đó vì muốn sớm yên ổn mọi chuyện, xoa dịu tâm lý của mọi người, lại muốn tùy ý tìm một người gánh tội cho chuyện này.

Giải quyết bây giờ lại phát sinh thêm từng chuyện từng chuyện như vậy, thật sự có thể nói là đổ thêm dầu vào lửa.

Theo lý mà nói, ngươi cũng không cần thiết phải ở đây, hà tất phải giúp đỡ chứ?" Những chuyện ngươi đang làm bây giờ, chẳng qua là căn bản không có năng lực giải quyết chuyện này, tất cả đều vì ngươi.

Nhưng trong lòng lại đổ tất cả những chuyện đó lên đầu ngươi.

Mặc dù đã mời Lâm Hiên đi, nhưng nếu thật sự không giải quyết chuyện này, e rằng sẽ bị cả nhà thảo phạt.

Những người đó ôm tâm lý quyết tử, cũng muốn Lâm Hiên xuống mồ chôn cùng.

Lâm Hiên không phải không biết chuyện đó.

Vốn dĩ ta nghĩ nếu thật sự không giải quyết được thì có thể xin nghỉ, không ngờ lại ôm tâm lý như vậy.

Nhưng bây giờ thì.

Điều đó cũng thật sự có thể xảy ra.

Dù sao trong mắt ngươi, tất cả đều vì đa sự mà mới phải chịu đựng một loại phiền phức như vậy.

Nếu không thể đi, thì người đó có lẽ có thể giải quyết được.

Thực tế thì, dù người đó làm ra chuyện tồi tệ đến đâu cũng bị ngươi che đậy.

Nhưng bây giờ, vì đã chọc giận người đó, nên người đó muốn đổ tất cả mọi chuyện lên đầu ngươi, bắt đầu thiết kế để hủy diệt tất cả mọi thứ.

"Những chuyện này ta thì không có, nhưng bây giờ quay lại cũng có thể, dù sao thì với tính cách đó thì sẽ bình tĩnh như vậy.

Kết quả đi tìm chẳng qua là để tìm một người đối phó, người đó chính là ta.

Vì ta là mục tiêu của ngươi, nên ngươi kéo ta ra ngoài để giao dịch hoặc trao đổi với người đó.

Thật không ngờ những người đó lại làm ra chuyện này.

Chỉ là nếu thật sự bị gọi ra ngoài, không có ta làm trở lực, thì những chuyện mà hắc y nhân đó làm sẽ càng ngang ngược hơn.

Lúc đó hủy diệt thế giới này chẳng phải là chuyện dễ dàng sao?

Những người đó căn bản không thể sống sót.

Lúc đó nghe nói cũng sẽ chuyển tất cả cảm xúc của ta sang người

đó, cũng sẽ là một vị khí vận chi tử khác, cũng là Chúa cứu thế trên thế giới này." **[CHƯƠNG 434: HỮU THÚ]** Lời nói của Trần Hiên ngay lập tức khơi dậy sự hứng thú của tôi.

Tôi không phải là một người giỏi an phận thủ thường, luôn tìm cách để quảng bá sản phẩm của công ty mình ra ngoài thành phố.

Nếu có thể hợp tác với cô bé này trong chuyện này, có lẽ cũng vừa vặn có thể mượn sức ảnh hưởng của công ty du lịch do cô bé điều hành ở thành phố khác để quảng bá sản phẩm của tôi!

Một ý tưởng táo bạo một khi đã hình thành, tôi không còn lý do gì để tiếp tục giữ im lặng.

Tôi vươn tay nhẹ nhàng vỗ vỗ cánh tay cô bé, cười nói ra ý tưởng của mình.

"Cô bé, thực ra bên tôi có một ý tưởng khá táo bạo, tôi muốn hợp tác với cô, không biết cô có đồng ý nghe không?" "Ý tưởng?" Cô bé mỉm cười nhìn tôi, không hề che giấu sự tán thưởng trong ánh mắt.

"Vì bây giờ ngành du lịch không được khởi sắc, không biết cô có muốn xem xét hợp tác với hãng đồ hộp của tôi không?

Tôi có thể miễn phí gửi thực phẩm của hãng đồ hộp cho công ty cô, giao cho nhân viên công ty cô đi tiêu thụ.

Từ nay về sau, công ty du lịch đó sẽ là nhà phân phối duy nhất của tôi ở thành phố đó.

Cô giúp tôi quảng bá sản phẩm, lợi nhuận thu được cô lấy phần lớn, thấy sao?" Tôi hơi cau mày, sau khi đơn giản sắp xếp lại từ ngữ trong đầu, tôi trực tiếp nói ra ý tưởng của mình.

Hai người tôi và cô bé hợp tác ăn ý trong chuyện này, tôi không từ chối bất kỳ yêu cầu nào cô bé đưa ra vào lúc này.

Hai người chúng tôi đều là những người quyết đoán, bây giờ nhanh chóng thay đổi bộ mặt của công ty du lịch ở thành phố bên cạnh, trực tiếp thay đổi chiến lược kinh doanh, từ một công ty du lịch biến thành một công ty đồ hộp.

Do tiếp tục áp dụng công thức và hương vị mới nhất do tôi nghiên cứu, cộng thêm cô bé biết dùng người đúng chỗ, đã đưa ra một loạt kế hoạch cho hệ thống tiêu thụ trong toàn công ty, dẫn đến việc đồ hộp của công ty tôi trong thời gian ngắn đã nổi tiếng ở thành phố khác.

Chương 612

Tôi vẫn không cam tâm với việc mọi chuyện lại kết thúc như vậy.

Bây giờ sau khi kế hoạch của tôi bị phá hỏng hết lần này đến lần khác, tôi lại luôn kỳ diệu thấy người kia luôn gặp được quý nhân giúp đỡ vào những thời khắc quan trọng, khiến tôi bây giờ cảm thấy vô cùng uất ức.

Sau khi suy nghĩ kỹ lưỡng, bây giờ tôi cảm thấy lý do người kia vẫn chưa gục ngã cho đến bây giờ, nguyên nhân quan trọng nhất, là vì những công thức đồ hộp trong tay người đó.

"Những công thức đồ hộp đó là nền tảng để người kia khó có thể đứng vững.

Nếu có thể có được những công thức đồ hộp đó và tiết lộ ra ngoài, thậm chí giao những công thức đồ hộp đó cho vài người, để vài người cùng cạnh tranh thị trường với người đó, không chừng có thể lật đổ người kia từ căn bản!" Sau khi đơn giản suy nghĩ một hồi, bây giờ tôi bắt đầu tập trung sự chú ý vào những công thức đồ hộp mà người kia đang nắm giữ.

Một ngày hôm đó cũng vừa đúng là một cơ hội tốt, Lưu Vĩ Hoa và tôi đang chuẩn bị vào phòng thí nghiệm, muốn xem có thể đột phá gì thêm về thời hạn bảo quản của đồ hộp hay không.

Bây giờ thì tôi bám sát theo sau.

"Bây giờ, không thể vào." Vừa đến cửa phòng thí nghiệm, tôi liền đưa tay ra chặn người kia lại ở bên ngoài.

"Nhưng tôi tò mò mà!" Người kia có chút ấm ức nói.

"Thứ này là nền tảng để một doanh nghiệp đứng vững, vì vậy bây

giờ cô còn nhỏ, nếu nhìn thấy công thức rồi tiết lộ ra ngoài, thì hỏng bét rồi, vậy nên cô cứ ra ngoài chơi đi!" Trong lòng tôi sớm đã có ý đề phòng người kia, liền dứt khoát không động thanh sắc mà từ chối.

Tôi luôn cảm thấy bên trong hình như có một số thứ mà tôi chưa từng có, nhưng khi nhìn người trước mặt, tôi có thể thấy người này lợi hại đến mức nào.

Lần này tôi cũng hy vọng có thể nghiêm túc một chút mà trải qua những thất bại.

Vì tôi biết những người này thật quá đề phòng.

Nếu những người này đề phòng như vậy, thì lúc đó sẽ xảy ra một số chuyện không tốt, vì vậy nhất định phải thật tốt.

Những người đó và con trai tôi bây giờ cũng phải hiểu rõ một số tình hình trong đó.

Tóm lại, trong lòng tôi cũng đang suy nghĩ.

Nếu những người đó không đề phòng tôi, thì có lẽ sẽ không xảy ra chuyện như vậy.

Bây giờ tôi cũng hy vọng có thể tha thứ cho những chuyện này.

Chỉ có thể hiểu rõ những điều này, thì lúc đó mới không bị người khác hãm hại.

Bây giờ tôi hy vọng có thể làm tổn thương một chuyện.

Một điểm hiển nhiên rất hữu ích, một điểm cũng không đi.

Đương nhiên đi làm một chuyện, như vậy thì sẽ bị thiệt thòi, con trai tôi cũng sẽ phải chịu một số tổn thất một cách vô ích.

Tôi luôn cảm thấy hình như có một số thứ, đều có những rắc rối khác.

“Cũng không phải lúc đầu là một bước.

Chờ khi mọi chuyện ở trong đó giải quyết gần xong rồi, không biết lúc đầu rốt cuộc là như thế nào, cũng không rõ ràng bây giờ đã gặp phải chuyện gì.

Chờ khi mọi chuyện gần xong, những người đó rốt cuộc muốn làm gì, trong lòng tôi chắc cũng hiểu rõ!” Có thể thấy, những người đó rất quan tâm đến phương diện này.

Nhưng điều quan trọng nhất tiếp theo không chỉ có vậy.

Vì có nhiều điều hơn để trải nghiệm.

Nếu không trải nghiệm những điều đó, thì sẽ mãi mãi không có đủ kinh nghiệm.

Không có kinh nghiệm, nếu không có kinh nghiệm làm việc, thì có lẽ sẽ tìm được một công việc đặc biệt tử tế.

Cần biết rằng mọi người đều cần kinh nghiệm làm việc để có thể được nhận vào làm.

Nhất định phải chú ý đến tình hình phương diện này.

Những điều đó tôi đều đặc biệt sẵn lòng.

Khi nghe những lời đó, tôi không khỏi cúi đầu.

Ôi, thật sự chưa từng thấy tình huống như vậy.

Nhưng lần này thật sự đặc biệt bất ngờ.

Những người này thật sự khiến tôi đặc biệt khó chịu.

Bọn họ thật quá ích kỷ, đến nỗi trong lòng tôi thật sự cảm thấy đặc biệt đau đầu.

Cảm giác này thật sự đặc biệt không vui.

Chương 613

Bây giờ tôi cũng phải đối mặt với một số tình huống mà người khác đưa ra.

Đồng thời trong mắt tôi, những chuyện này có thể đối mặt tốt.

Nếu có thể tích cực đối mặt với những điều này, thực ra không có gì to tát.

Bây giờ tôi cũng sẵn lòng gánh vác một số hậu quả.

Bước ra khỏi cửa động, tôi lại phát hiện trên đỉnh đầu là một mảng tối đen.

Vừa mới dùng thứ gì đó ra sức đập vào tường giữa trưa, có thể thấy đó là một trận pháp.

Không ngờ lại bị người khác thiết lập một màn đêm, dẫn đến việc căn bản không nhìn rõ tình hình bên ngoài, cũng không thể phát hiện ra huyền bí đó rốt cuộc nằm ở đâu.

Vì xung quanh đều tối đen như mực, thực ra dù có lấy ra một vật nặng một mét tám mươi sáu cũng không thể chiếu sáng được.

Trong đó, ánh sáng không được phép tồn tại, chỉ có thể dựa vào đôi mắt tinh tường.

Nếu có thể phát hiện ra, có lẽ có một tia hy vọng sống, nếu không phát hiện ra thì chỉ có thể chết ở trong đó.

“Mẹ kiếp, những kẻ đó thật kinh tởm!

Không ngờ lại thiết lập thứ này ở cửa ra.

Xem ra đã sắp đặt mọi thứ từ trước.

Cảm giác như ta đi một vòng địa ngục, cuối cùng lại rơi vào bẫy

của người khác, thật đáng ghét!

Ví dụ như ta theo thân thể đi tìm những người đó, nếu không thì nhất định sẽ không thể nuốt trôi cục tức này, dù sai lầm của ngươi có lớn đến đâu cũng không đủ!" Tôn Ngộ Không nóng nảy trực tiếp nói ra lời đó, đập loạn xạ vào kết giới đó.

Trong mắt hắn, không có chuyện gì mà hắn không giải quyết được, nhất định có thể phá vỡ thứ này, tạo ra một kẽ hở, lúc đó muốn ra ngoài chẳng phải dễ như trở bàn tay sao?

Chỉ là, mỗi lần tấn công vào kết giới đó, nó dường như lại càng mạnh hơn, như thể nó đang chuyển hóa một lực khác thành sức mạnh của chính nó.

"Đợi đã!

Đừng hành động khinh suất.

Trận pháp này là thông trận pháp, bên trong thiết lập sự chuyển hóa sức mạnh.

Dù ngươi có ra sức đập phá, sức mạnh cũng sẽ dần dần được tích lũy, rồi phản lại lên người ngươi.

Lúc đó không những không phá được, mà có thể sẽ bị đánh chết.

Những kẻ đó có lẽ đã biết sức mạnh của ta, chắc chắn có thể phá vỡ trận pháp này.

Vì vậy mới thiết lập thứ này, để làm ta ghét bỏ lâu rồi!

Bây giờ đừng đi, hãy hy vọng ta trong lúc mơ hồ có thể nhìn rõ tình hình bên trong.

Có lẽ có thể theo dấu vết mà ta tìm ra một tia manh mối, sau đó tìm ra chân lý, lúc đó rút dây động rừng, chúng ta nhanh chóng ra ngoài.

Đối với loại trận pháp càng khó dây dưa như thế này, yếu điểm

càng nhiều.

Nếu ẩn giấu thì ẩn giấu quá kỹ.

Thường thì thứ không đáng tin nhất lại là lời thật.

Điều này cũng khiến một số người căn bản không thể làm được, thật quá khó khăn, cuối cùng bị hại chết một cách sống sờ sờ..." Lâm Hiên đưa tay ngăn cản công kích của hắn, bắt đầu nhẹ nhàng sờ vào những vân sáng lúc ẩn lúc hiện đó, theo lực vẽ mà từng bước từng bước đi, từng bước từng bước sờ, cuối cùng đi hết một vòng.

Lại đến lần sáng tiếp theo, hắn lại theo vân sáng mà sờ lên, dù cao đến đâu cũng theo thứ tự đó mà nhẹ nhàng sờ.

Tôn Ngộ Không ở một bên lặng lẽ nhìn Lâm Hiên làm những chuyện đó, không hiểu rốt cuộc hắn muốn làm gì.

Những vấn đề này rốt cuộc có ích gì, hay không phải là cố ý làm ra sao?

Sờ cũng không có ích gì, cũng không có phản ứng, ngược lại giống như cố ý trách móc vậy?

Ở đây làm trò cười, chi bằng đi xem ở rìa xem, không chừng ẩn nấp ở đó, vừa nãy đã nói trận nhãn đặt ở vị trí đơn giản.

Khi những lời đó vừa dứt, vẻ mặt của Lộ Phi hơi thay đổi.

Thực ra trong lòng những người này đều rõ ràng, khi gặp phải rắc rối và giữa sự sống và cái chết, mọi người đều sẽ không chút do dự mà chọn sự sống.

Nhưng Lộ Phi cảm thấy mình hình như lúc đầu muốn tìm kẻ ác quỷ đó.

"Vì vậy, lúc đầu không hề biết những chuyện này, nên mới đổ hết mọi thứ lên đầu tôi.

Chương 614

Nếu lúc đó thật sự xảy ra rắc rối đó, chẳng phải sẽ trực tiếp lấy mạng tôi sao!" Khi Lộ Phi nói xong những lời đó, tôi thấy người kia hơi mỉm cười.

Thực ra bây giờ chuyện này xảy ra đối với Lộ Phi cũng không phải là điều đặc biệt quan trọng.

Chờ khi mọi chuyện này giải quyết gần xong rồi, những chuyện trước đó sẽ cảm thấy lúc đầu đã gặp phải chuyện gì đó.

Chỉ cần có thể giải thích rõ ràng những chuyện này, thì những người đó có lẽ sẽ gặp phải một số vấn đề khác.

"Tôi cũng không biết bây giờ rốt cuộc là như thế nào, nhưng tôi có thể nói cho cô biết thứ cô muốn, bên tôi thật sự có, nhưng nếu thật sự muốn có được nó, cô phải trả giá bằng tính mạng!" Khi người kia nói xong những lời đó, tôi không còn nhìn Lộ Phi xem tình hình nữa, Lộ Phi cũng chỉ thở dài một hơi.

Vốn dĩ khi chuyện này xảy ra, tôi không nhất định phải lấy thứ đó, nhưng nếu cứ trực tiếp rời đi như vậy, hình như cũng có chút tiếc nuối.

"Tôi rốt cuộc có thể tỉnh lại không?

Chúng ta đã bị mắc kẹt ở đây lâu như vậy rồi.

Nếu không rời đi, không chừng thứ đó sẽ không tìm thấy được nữa!" Khi Trần Hiên nói xong những lời đó, anh ta trực tiếp nói ra suy nghĩ trong lòng người khác, sau đó trực tiếp dùng côn đập vào người Lộ Phi.

Khi Lộ Phi mở mắt ra thì thấy trước mặt đều là bạn bè, Lộ Phi

không khỏi mỉm cười.

“Thực ra tôi cảm thấy thứ đó ở phía trước, nếu không thì chúng ta cứ đi về phía trước một chút, không chừng thật sự có thể tìm thấy.

Bây giờ mọi thứ đều đã chuẩn bị xong, chúng ta xuất phát thôi!” “Tôi theo cậu!

Nếu không tìm thấy thứ đó, cả đời tôi cũng không thèm để ý đến cậu, cũng không thèm nhìn xem cậu là loại người gì, cứ mãi lừa dối tôi!” Trần Hiên cười nói xong câu đó rồi trực tiếp đi theo.

Khi nhìn những nụ cười của những người xung quanh, Lộ Phi chợt cảm thấy nếu không tìm thấy viên đá quý của ác ma đó, thì cũng không phải là chuyện gì.

Ít nhất bên cạnh còn có bạn bè.

“Được, vậy được.

Nếu không tìm thấy, chúng ta cả đời cũng đừng làm bạn nữa, được không?” Khi những lời đó vừa dứt, khóe miệng Lộ Phi cũng hơi cong lên, vì biết rằng sắp phải đón nhận một cú đập nữa.

Thực ra tôi chưa từng trải qua những điều bất ngờ này.

Lần này tôi cũng đặc biệt quan tâm, vì trong tình huống như vậy, không có gì không tốt.

Hiếm khi cảm thấy những điều này là yêu thích nhất, hy vọng có thể chú ý một chút.

Bây giờ tôi cũng hy vọng những người này có thể trở về quê hương.

Chỉ cần có thể khiến những người này trở về với gia đình, thì những chuyện khác cũng có thể tiến hành tốt đẹp.

Những điều này vốn dĩ tôi đặc biệt quan tâm.

Khi chuyện này có thể hoàn thành tất cả, thì trong lòng tôi cũng không có gì không hiểu rõ.

Bây giờ tôi cũng hy vọng có thể khiến người khác thoải mái.

Chỉ cần có thể thoải mái, thực ra cũng không có gì không tốt, ngược lại trong lòng tôi cũng sẵn lòng cùng những người này tò mò.

Vì vậy, những điều này đều đặc biệt, đặc biệt quan trọng để hiểu rõ.

Chỉ cần có thể hiểu rõ một chút, thì những chuyện khác cũng có thể tiến hành tốt đẹp.

“Trong lòng tôi cũng sẵn lòng tìm hiểu rõ.

Bây giờ tôi cũng sẵn lòng cùng những người tri kỷ nghiêm túc làm việc.

Ít nhất làm việc một cách nghiêm túc, vững vàng mà tiến hành, thực ra không có gì không tốt.

Một khi có thể chú ý, thì cũng không có gì tốt đẹp.

Ngược lại trong lòng tôi cũng không có gì có thể nói.

Vì trong lòng tôi vốn dĩ những điều này đặc biệt khiến tôi vui vẻ.

Bây giờ tôi cũng phải kiên nhẫn làm những chuyện này.

Những chuyện này đều nên kiên nhẫn mà làm thì mới được.

Tôi hy vọng có thể chú ý một chút đến phương diện này.

Bây giờ tôi cũng sẵn lòng cùng mọi người chú ý đến phương diện này.

Một khi có thể chú ý, thì thực ra không có bất kỳ ai có thể làm gì tôi.

Chương 615

Tôi ngược lại hy vọng mọi người có thể hiểu ra một chút.

Bây giờ tôi nguyện vọng lớn nhất là mọi người cùng nhau tận hưởng cuộc sống này.

Ít nhất trong lòng tôi cũng sẵn lòng tận hưởng.

Bây giờ tôi cũng hy vọng có thể đồng cảm.

Ít nhất tôi không hy vọng bị bất kỳ ai ức hiếp.

Nếu muốn điều tra sự thật của chuyện này, hoàn toàn có thể đi tìm người đó.

Người đó nên hiểu rõ một chút.

Ở đây dây dưa với tôi cũng không có lợi ích gì, ngược lại chỉ khiến tôi đặc biệt bận lòng mà thôi.

Thực tế, bây giờ tôi không hề dây dưa với chuyện này một chút nào.

Trong mắt tôi, những điều này không có bất kỳ lợi ích nào, ngược lại chỉ mang lại tổn thương cho tôi mà thôi.

Thay vì ở đây nói những chuyện không đâu, thì tôi không bằng làm tốt một số việc.

Như vậy, trong lòng tôi thực ra cũng thoải mái hơn một chút." "À, đúng là như vậy.

Bây giờ tôi cũng hy vọng mọi người có thể chú ý.

Tóm lại, bây giờ tôi đều nên tẩy tâm cách diện mới được.

Nếu tôi có thể chú ý, thì lúc đó thật sự sẽ xảy ra một số vấn đề.

Bây giờ tôi cũng nên làm những việc như vậy mới được.

Tôi cũng hy vọng lúc đó có thể chú ý.

Bây giờ tôi cũng hy vọng có thể tận tâm tận lực làm việc mới được.

Tóm lại, trong mắt tôi không có gì không tốt.

Ngược lại tôi luôn cảm thấy mọi người không chú ý đến phương diện này." Lâm Hiên tạm thời không có cách nào đi được, chỉ đành để Hỏa Liên tạm thời quay về lúc ở Cự Long Giáo.

Chờ ngày mai, ta sẽ cùng Hỏa Liên thương lượng một việc.

Nếu giờ ta đi mà không có bất kỳ sự chuẩn bị nào thì e rằng sẽ khiến những kẻ có ý đồ xấu kia đắc chí.

Vốn dĩ những chuyện bất nhân bất nghĩa như thế này không thể là việc của riêng một người.

Bọn chúng rất giỏi đổ vấy và hãm hại người khác.

Hỏa Liên mấy ngày không gặp, cuối cùng cũng vội vàng chạy tới vào thời khắc quan trọng.

Y toàn thân bốc lên ngọn lửa nóng bỏng, như một nguồn lửa di động, vội vã chạy đến một bên.

Cứ mỗi lần y không thở kịp, ngọn lửa trên người lại càng thêm thịnh vượng.

Lâm Hiên cất tiếng hỏi: "Hỏa Liên, tình hình trên người ngươi rốt cuộc thế nào?

Sao đột nhiên vội vã quay về?

Có cần ta giúp dập tắt (lửa) không?

Mà nói cho cùng thì ngươi đã đi đâu?

Ta thậm chí còn lo lắng, gần đây đã xảy ra một số chuyện, ngươi ngàn vạn lần đừng đi lung tung, có thể sẽ bị người ta gán tội, lấy ra làm bia đỡ đạn.

Dù ta không lo lắng về năng lực của ngươi, nhưng ta lo những thủ đoạn tà ác mà bọn người đó sử dụng.

Rốt cuộc trong mắt bọn chúng, chỉ cần có thể đảm bảo an toàn tính mạng của mình, chúng sẵn sàng làm mọi chuyện bất chấp thể diện.

Nếu vạch trần mọi thứ ra ánh sáng, sẽ biết được chúng đã làm bao nhiêu chuyện thương thiên hại lý.

Hiện tại, lại vì ý nghĩa hòa bình thế gian, vì sự tồn tại của trời đất, mà lại muốn ném ngươi ra để tạ tội với kẻ đó." Lâm Hiên từ khi gặp Hỏa Liên, liền như một lão bà mụ vậy, mỗi lần gặp mặt đều không khỏi cằn nhằn đôi câu, cứ như là bị khơi dậy bản tính từ mẫu vậy.

Dù quả thật có chút kỳ quái, nhưng hai người cũng đã ở cùng nhau từ lâu.

Hỏa Liên lúc ấy có chút ngượng ngùng, dù sao y cũng vô cùng kích động, vồ lấy người nọ.

Thế nhưng trong tình cảnh hiện tại, y cũng thỉnh thoảng sẽ quan tâm, không đúng, là vẫn luôn quan tâm.

Chương 616

Chỉ là y biểu đạt không rõ ràng như thế thôi, và Lâm Hiên cũng luôn biết, người này tuy bề ngoài lạnh lùng, lời nói khó nghe, nhưng thực chất vẫn luôn âm thầm quan tâm, chỉ vì cái sĩ diện mà cố chấp mà thôi.

Mấy ngày trước, ta đã đi đến bên Hỏa Ảnh Nhẫn Giả, vốn định cứu (ai đó) ra, dù sao lúc đó ta biết chắc chắn sẽ có chuyện.

Thế nhưng ta lại đột nhiên không hiểu sao rơi vào núi lửa.

May mắn thay, ta vốn là một khối lửa, nên cũng không bị ngọn lửa ăn mòn.

Ta vội vã chạy ra, nhưng không ngờ sau khi ta chạy ra thì núi lửa lại phun trào.

Vốn dĩ ta muốn hấp thụ toàn bộ ngọn lửa đó vào người mình, để ngăn chặn một thảm họa xảy ra.

Thế nhưng cứ như có người nào đó ở phía sau thao túng vậy, từng ngọn núi lửa chậm rãi phun trào, ta có ngăn cũng không ngăn nổi.

Bất kể dùng thứ gì cũng không thể kiểm soát, tốc độ lan tràn dường như bị gia trì bởi một loại sức mạnh đặc biệt nào đó.

Ta nhất định phải tìm ra thứ đó, nhưng tình hình hiện tại hoàn toàn không cho phép ta đi tìm.

May mắn thay, ta đã phát hiện ra một thứ đặc biệt bên trong.

Loại vật phẩm đó về cơ bản không thể tồn tại trên thế giới này, hoặc là đã biến mất từ khi Bàn Cổ khai thiên lập địa.

Thế nhưng không ngờ nó lại một lần nữa bị người ta lấy ra.

Đối với tình huống hiện tại, điều này căn bản là không thể, trừ phi kẻ đó đã mưu tính mọi chuyện từ thời Bàn Cổ khai thiên lập địa, chỉ để chờ đợi ngày hôm nay, chờ đợi tất cả các đại lão đều vẫn lạc rồi mới bắt đầu.

Hỏa Liên tiếp tục nói: "Tất cả những chuyện này khẳng định là do kẻ đó thao túng từ phía sau.

Tại sao luôn có một thứ có thể từ thời kỳ đó mà mưu tính mọi chuyện?

Vậy thì ta cũng phải vội vàng tìm ra thứ đó.

Nếu nói đến dược liệu tương sinh tương khắc, hiện tại căn bản không tồn tại nữa, vì loại dược đó căn bản không thể sinh tồn ở nơi này, tất cả đều đã diệt tuyệt.

Thế nhưng ta lại có nó trong tay, từ rất lâu ta đã bảo tồn những thứ này, chỉ để chờ đợi khoảnh khắc ngày hôm nay.

Hiện tại nếu muốn giải quyết mọi chuyện, chỉ có thể trước tiên tìm ra tất cả dược thảo tương sinh tương khắc, sau đó rải lên những dòng dung nham đó.

Bằng không, lúc đó chỉ e nơi này sẽ tràn ngập mùi thi thể cháy khét." Hỏa Liên hoàn toàn không để ý đến ngọn lửa trên người, dù sao những thứ này đối với y là đại bổ.

Dù y cũng có thể thôn phệ toàn bộ những dòng dung nham đó, nhưng có điều, tốc độ lan tràn đó căn bản không thể ngăn cản.

Y có khả năng sẽ bị căng đến nổ tung.

Rốt cuộc trong một khoảnh khắc đã hấp thụ quá nhiều năng lượng, nếu không tiêu hóa được thì dễ dàng bạo vong.

Giống như một cái thùng vậy, nếu chứa quá nhiều đồ vật, vượt

quá năng lực của nó, thì sẽ vỡ tan.

Hiện tại Hỏa Liên đang ở trong tình huống như vậy.

Lâm Hiên cũng không có kế sách kinh thiên động địa nào.

Nhưng tất cả hiện tại cũng chỉ là suy đoán của ta.

Nếu muốn giải quyết, thì lại đi đâu mà tìm ra những thứ quý giá đó chứ, dù sao vừa nãy cũng đã nói rồi.

Những thứ tồn tại từ thời Bàn Cổ khai thiên lập địa, hiện tại cơ bản đều đã diệt tuyệt.

Kẻ đó đã mưu tính lâu như vậy, sao có thể dễ dàng để bọn họ tạo ra lỗ hổng được chứ?

Chắc chắn hắn ta đã nắm chắc rồi.

Những thứ đó tuyệt đối sẽ không xuất hiện lần thứ hai nữa, nên hắn ta mới tứ vô kỵ đạn làm những chuyện này.

Như vậy cũng có thể giải thích được, tại sao hắn ta có thể tạo ra những thứ siêu việt như vậy, mà mọi người lại vẫn không thể làm chủ được, vì năng lực của hắn ta có thể vượt trên tất cả mọi người trên thế giới này.

Lâm Hiên thầm nghĩ: "Chẳng lẽ thật sự không có bất kỳ cách nào có thể ngăn chặn tất cả xảy ra sao?

Ta thật sự chỉ có thể đứng nhìn sao?

Dù đã có thể suy đoán ra những thứ này." Hỏa Liên lại cất lời: "Nếu ngươi nghe được lời ta, ta cam đoan nhất định sẽ một lần nữa thả chúng ta vào trong đó.

Lúc đó chúng ta cũng có thể từ miệng ngươi mà biết được Nữ Oa đại nhân rốt cuộc đã đi đâu?

Dù sao ngươi cũng là động phủ của Nữ Oa đại nhân mà.

Nữ Oa đại nhân đi đâu ngươi nhất định sẽ biết, huống hồ hiện tại ngươi đã sinh ra ý thức tự chủ, hai bên tâm linh tương thông, lại có thể cảm ứng lẫn nhau.

Chương 617

Chỉ cần lúc đó đạt được sự tin tưởng của ngươi, lại sợ không tìm được sao?" Hỏa Liên hóa thành nguyên hình ban đầu, một đóa ngọn lửa màu vàng, viền mang theo một chút màu tím sẫm.

Hỏa Liên một đường theo ký ức quen thuộc nhất, bay về phía trước, Lâm Hiên theo sau.

Trong quá trình đó, không biết đã đi qua bao nhiêu nơi, mỗi lần đến một địa điểm, cảnh tượng đều hoàn toàn không giống nhau: có nơi là núi băng, có nơi là hoa tuyết, có nơi là hồ nước, có nơi là rừng cây, có nơi là cỏ dại, có nơi là thảo nguyên bao la, có nơi là sa mạc.

Mỗi lần trải qua một nơi, lại phải cảm nhận lại khí tức mùa đó, dường như là cố ý thiết lập cho con người vậy.

Lâm Hiên không hề có bất kỳ lời phản bác nào, vẫn một mực tin tưởng rằng Hỏa Liên tuyệt đối có thể dẫn hắn đến nơi đó. (Lời của động phủ vang lên): "Hiện tại chẳng qua là ta đang khảo nghiệm ngươi, xem thử ngươi có thể kiên trì được không.

Ta muốn xem niềm tin và sức chịu đựng của ngươi, để quyết định xem ngươi có thể mở ra động phủ hay không.

Bằng không, ta sẽ vẫn luôn để ngươi ở trong đó mà xoay vòng thôi.

Ta thậm chí còn cảm thấy không sai.

Rốt cuộc ngươi cũng từ nơi đó đi ra, thực ra đối với ngươi cũng vô cùng quen thuộc.

Hiện tại ta không đi ra, mà vẫn ở bên cạnh ngươi để khảo nghiệm, ta cũng tồn tại một số tâm tư, nhưng chỉ là ta không chịu hạ mặt mũi

xuống thôi.

Huống hồ không phải mỗi một kẻ phản bội đều được tha thứ.

Lần này cũng là một khảo nghiệm đối với ngươi.

Những thứ này đối với ta căn bản không đáng kể, nhưng đối với Hỏa Liên mà nói thì vô cùng khắc nghiệt, mỗi lần đi qua một nơi, trên người y như bị lột một lớp da, chịu đựng một tầng khảo nghiệm vậy.

Đặc biệt là ở những nơi có lửa nóng bỏng và băng giá, cảm giác này càng mãnh liệt nhất, vì trên người y sẽ phủ một lớp băng dày, như một người tuyết vậy.

Vừa đi đến một nơi, lại lập tức hóa thành nước tuyết, nung chảy thân thể y." Lâm Hiên nói với Hỏa Liên: "Hỏa Liên, không có chuyện gì to tát đâu, hay là chúng ta nghỉ ngơi một lát đi?

Ta thấy (động phủ) chắc chắn sẽ không đi nhanh đến đó đâu.

E rằng nó đang cân nhắc rốt cuộc có nên để ngươi vào không.

Bằng không cũng sẽ không thiết lập nhiều cửa ải khảo nghiệm như vậy.

Ngươi phải biết rằng vào lúc nguy hiểm nhất lại lén lút bỏ trốn, đó là sự phản bội cực lớn đối với nó.

Nếu muốn được tha thứ ngay lập tức, ngoài việc phải giải thích ra, e rằng còn phải trải qua khảo nghiệm.

Nhưng đây cũng không phải là chuyện có thể giải quyết ngay lập tức.

Vậy chi bằng bây giờ chúng ta cứ nghỉ ngơi ở đây đi.

Mấy người chúng ta thì không sao, nhưng ngươi không thể gục ngã, phải dưỡng tinh súc nhuệ, cùng ta đi giải quyết chuyện đó." Hỏa Liên lắc đầu, nghiến răng nói: "Ngươi cứ yên tâm đi, ta tuyệt đối có

thể kiên trì được nữa.

Ta biết ta đã làm ra loại chuyện đó với (động phủ), cũng biết vào khoảnh khắc đó ta lén lút bỏ trốn sẽ gây ra sự hiểu lầm lớn đến mức nào.

Nhưng hiện tại ta hoàn toàn không sợ.

Chỉ cần (động phủ) nguyện ý tha thứ cho ta, chuyện gì ta cũng có thể làm.

Huống hồ nếu chúng ta thật sự có thể một lần nữa quay lại nơi đó..." "Ta biết Nữ Oa đại nhân có một cái bình vô cùng xinh đẹp, dù ta không biết đó là thứ gì, nhưng cái bình đó vô cùng lợi hại.

Chỉ cần nước trong bình rải đến đâu, tất cả những nơi đó đều sẽ bừng lên sinh cơ, sau đó mọc ra những thảm cỏ non xanh mướt.

Chỉ cần chúng ta có được sự cho phép của (động phủ), mang thứ đó ra ngoài, lúc đó chúng ta có thể một lần nữa cứu rỗi những người khác rồi.

Cái gọi là núi lửa cũng sẽ một lần nữa đi vào trạng thái đóng băng, mọi chuyện cũng có thể được giải quyết một cách hoàn hảo.

Hiện tại đối với khảo nghiệm này, ta không có bất kỳ oán trách nào.

Ta nên chịu đựng nó, và đó cũng là hậu quả mà ta nhất định phải gánh chịu." Hỏa Liên lờ mờ nhớ lại, khi xưa lúc y vô tình lấy cái bình đó ra chơi đùa, Nữ Oa đại nhân đã mắng y.

Một người ôn nhu lại thiện lương như vậy, tại sao lại đột nhiên biến mất không dấu vết?

Rốt cuộc ai muốn làm chuyện đó?

Hoặc có lẽ Người đang cân nhắc điều gì đó?

Tại sao không nói một tiếng, cũng không giải thích gì?

Nếu thật sự muốn đi, dù sao cũng nên nói một câu tạm biệt chứ.

Hiện tại biến mất một cách khó hiểu như vậy, là một đòn đả kích rất lớn đối với mọi người.

Chương 618

Cho nên y mới không nhịn được muốn trốn thoát khỏi nơi đó, trốn thoát khỏi nơi bi thương này.

Ở chung nhiều năm như vậy, cứ thế rời đi, ngay cả một câu cũng không để lại, phảng phất như chưa từng tồn tại vậy.

Nhưng những điều này làm sao y có thể quên được?

Những thứ tồn tại giữa hai người, những lời nói ở tất cả những nơi đã chơi đùa, tất cả đều khắc sâu trong tâm trí y, vĩnh viễn không thể xóa nhòa.

Âm thanh của động phủ vang lên: "Ngươi đừng tiếp tục đi nữa, ta sẽ không bao giờ tha thứ cho ngươi đâu.

Ta sẽ luôn bảo tồn những thứ mà Nữ Oa đại nhân đã để lại, cho đến khi Người một lần nữa quay về.

Ta sẽ dùng nghi thức long trọng nhất, sự hoan nghênh nhiệt thành nhất để đón Người.

Ngươi căn bản không xứng đứng cùng ta để nghênh tiếp.

Bởi vì, vào lúc Người biến mất, vào lúc mọi người đều luống cuống, hoang mang, ngươi lại rời đi.

Ngươi có biết điều đó có ý nghĩa gì không?

Bởi vì ngươi đã từ bỏ tất cả.

Ta đã có thể cho ngươi một kẽ hở để rời đi.

Ta vốn dĩ cho rằng ngươi sẽ không dễ dàng rời đi như vậy, dù sao cũng phải có dũng khí chứ.

Thế mà ngươi lại cự tuyệt như vậy, làm tổn thương trái tim ta, ta

cũng sẽ không bao giờ tha thứ cho ngươi nữa.

Cho nên đừng đi nữa, ta sẽ không cho ngươi dù chỉ một lần, dù chỉ một cơ hội đâu!" Âm thanh của động phủ truyền vào tai Hỏa Liên, sau đó những cảnh tượng vô định đó biến mất, có bốn mùa biến hóa.

Môi trường xung quanh cũng dần dần biến thành hình dáng ban đầu: một vách đá, xung quanh lại trống rỗng.

Có vẻ như Hỏa Liên đã luôn ở trong một vòng tuần hoàn vô hạn.

Quả nhiên không hổ là thứ mà Nữ Oa đại nhân để lại, năng lực tự nhiên cũng phi phàm.

Bằng không, làm sao có thể Hỏa Liên chỉ phát hiện ra mình vẫn luôn ở trong một vòng tuần hoàn, mà lại không tìm ra cách giải quyết chứ?

Đồng tử Hỏa Liên co rút lại, nội tâm hoảng loạn, bối rối giải thích: "Ta thật sự không có (ý đó), lúc đó ta rời đi không phải cố ý.

Ta chỉ muốn đi tìm Nữ Oa đại nhân, và sẽ một lần nữa tìm Người về.

Ta biết ta làm như vậy quả thật đã làm tổn thương trái tim mọi người, nhưng chẳng lẽ ta phải cứ mãi trốn trong đó sao?

Không thể ra ngoài tìm kiếm sao?

Biết đâu Người chỉ đi đến những nơi khác du ngoạn thôi.

Thực ra trong lòng Người cũng là một đứa trẻ ham chơi mà, e rằng Người không từ biệt cũng có nguyên nhân riêng của mình chứ." Lâm Hiên đáp lời động phủ: "Ngươi không thể ích kỷ như vậy!

Sự biến mất của Nữ Oa đại nhân có lẽ chỉ là một cơ duyên, Người có khí tức muốn làm một việc gì đó, nhất định sẽ một lần nữa quay về, chứ không phải bỏ rơi ngươi.

Hỏa Liên, ngươi vốn là một đứa trẻ rất có trách nhiệm.

Làm mọi thứ đều vì mọi người.

Huống hồ, đã tồn tại lâu như vậy, thì rõ ràng Nữ Oa đại nhân kỳ thực cũng không biến mất.

Hoặc là Người đang chờ thời điểm thích hợp sẽ một lần nữa xuất hiện, chẳng lẽ không phải sao?

Người đã sáng tạo ra ngươi, và có một mối liên hệ khác biệt.

Ngươi tự biết, căn bản không thể nào vô duyên vô cớ biến mất như vậy.

Người cũng sẽ không bỏ rơi ngươi.

Điều duy nhất có thể giải thích là có người không muốn Người xuất hiện, không muốn Người ở trong thế giới này.

Cho nên Nữ Oa đại nhân chỉ là vì tranh đoạt với (kẻ đó) mà thôi.

Ngươi hãy kiên định rằng Người sẽ một lần nữa quay về." Lâm Hiên cho rằng không có người nào biến mất tuyệt đối, cũng không có người nào không thể tìm thấy vĩnh viễn.

Khả năng duy nhất là bị ai đó che giấu.

Ai đó có sức mạnh siêu thoát mọi thứ, có năng lực bao trùm tất cả các nơi trên thế giới, tất cả sinh linh.

Có thể là bởi vì nghe nói Nữ Oa có năng lượng có thể sáng tạo vạn vật, tự nhiên đã gây ra sự cảnh giác và sợ hãi, cho nên mới muốn che giấu Người đi.

Chương 619

Cho nên kỳ thực tất cả những điều này đều có cơ hội xoay chuyển, và cũng không nhất định Người sẽ không quay về một lần nữa.

Động phủ lại nói với Lâm Hiên: “Ai?

Tại sao ngươi có thể (nghe được) khi ta vừa nói chuyện?

Chẳng lẽ ngươi là người đó phái đến sao?

Ta biết ngươi tuyệt đối sẽ không dễ dàng từ bỏ những người này nhanh như vậy.

Nhất định lại một lần nữa muốn hãm hại mọi người.

Ta tuyệt đối sẽ không một lần nữa thả ngươi vào trong.

Ngươi hãy từ bỏ ý định đi.

Không cần tìm kiếm, chờ đến một ngày Nữ Oa đại nhân tự nhiên sẽ quay về.

Ta sẽ bảo vệ tốt những thứ đó.

Đừng tưởng ta không biết ý đồ của ngươi.

Ngươi thật sự cho rằng chỉ với một chút năng lực mà có thể một lần nữa tìm thấy ta sao?

Căn bản là không thể.

Ta có thể cho ngươi một gợi ý riêng: Ta đã thiết lập cửa động phủ ở một nơi nào đó.

Nếu ngươi có thể tìm thấy, điều đó chứng minh ngươi và ta thực sự có duyên phận.

Bằng không, ta cũng không thể giúp gì được.” Những lời của động

phủ thoạt nghe có vẻ vô nghĩa, nhưng kỳ thực đang cảnh cáo một thứ gì đó.

Thứ đó có thể là nguyên nhân khiến Nữ Oa không thể xuất hiện.

Lâm Hiên nói với Hỏa Liên: "Đừng lo, ta nhất định có thể đưa Người quay về an toàn.

Hiện tại cứ đi theo cỗ lực lượng kia, xem thử rốt cuộc nó muốn đưa chúng ta đi đâu.

Ta sẽ luôn ở phía sau ngươi, hoàn toàn không cần lo lắng.

Ta ngược lại muốn xem thử rốt cuộc nó muốn làm gì." Mặc dù kẻ đang nắm giữ Hỏa Liên cũng không nhìn rõ tình hình trước mắt, nhưng bàn tay vẫn siết chặt Hỏa Liên.

Cỗ sức mạnh kia hoàn toàn không có ý định buông ra, hoặc có lẽ không hề nhận ra phía sau, kỳ thực đang có một người đi theo.

Dù kéo lê, nhưng đối với cỗ sức mạnh kia thì thực chất cũng giống như vậy, không thể cảm nhận được.

Cỗ lực lượng kia nhanh chóng đưa hai người Lâm Hiên và Hỏa Liên xông vào một nơi u ám.

Xung quanh là hình lập thể bốn phương, đỉnh đầu là trời, mặt đất cách ba mét, trái phải vô tận.

Giống như một hình tròn, hoặc có thể là hình dạng khác.

Tóm lại là vô tận, dù đi đâu cũng chỉ càng đi càng xa lạ, vì sự sao chép và tuần hoàn vô hạn.

Mỗi một thứ, mỗi một góc đều giống hệt nhau, không có điểm cuối, cũng không thể quay về vị trí ban đầu.

Có lẽ sẽ đi lạc, lạc vào một nơi hoặc một vật thể không tồn tại.

Ở trên đó, có thể tạo ra bất kỳ thứ gì mình muốn, nhưng cũng có thể biến mất theo ý niệm của mình.

Giống như trong đầu con người có thể tu luyện pháp thuật, có thể lưu trữ ký ức vậy.

Tình huống hiện tại tương đương với việc tiến vào hiện tượng tự mình phong bế.

Lâm Hiên nói với Hỏa Liên: "Hỏa Liên!

Ngàn vạn lần đừng đi lung tung, nắm lấy tay ta.

Ta cảm thấy ở đây hẳn là có một điểm đột phá.

Cho dù ta không biến hóa ra bất kỳ vật phẩm nào, thì cũng sẽ sản sinh ra một số ý thức và pháp (tắc).

Cùng với những thứ nhìn thấy trong đầu cũng sẽ dần dần xuất hiện ở đây.

Vừa nãy ngươi cũng đã thấy rồi, bên kia là một ngọn núi lửa, nhưng chớp mắt đã biến thành một cái hồ nước.

Có khả năng những gì ngươi nhìn thấy chỉ là một vài ngọn lửa nhỏ thôi.

Chương 620

Nhưng trong tâm trí ngươi thì có thể sẽ biến hóa, vô cùng bất phàm.

Hiện tại cứ xem tình hình, dẫn ta vào trong, và làm một số việc." Hỏa Liên không nói gì, chỉ yên lặng quan sát tình hình xung quanh, bởi vì hiện tại y đều không còn để tâm gì nữa.

Nhưng hành động của Lâm Hiên lại khiến y chú ý, rốt cuộc là muốn làm gì?

Có thể là một nơi nào đó, muốn xem một số thứ sao?

Cảnh tượng trước mắt chỉ trong một khoảnh khắc đã thay đổi.

Dưới chân chậm rãi biến thành đất đai, xung quanh là núi non sông hồ, cây cối vô cùng cao lớn, có thể sánh ngang với trời.

Mặt đất cứng rắn, đi về phía trước thì có một số con sông, nhưng vừa đi ra khỏi khu rừng, xung quanh đều là một vùng đất trống trải, toàn bộ là thảo nguyên hoang vu rộng lớn.

Trên thảo nguyên có một số loài động vật khổng lồ giống rồng nhưng không phải rồng đang chạy.

Bởi vì chúng có bốn chân, giống như động vật bò trên mặt đất, nhưng phía sau lưng lại mọc ra đôi cánh cực lớn có thể bay lượn.

Có con thậm chí còn vô định gặm cỏ bên cạnh, có con thì tàn bạo hơn, đang xé xác lẫn nhau, dường như chỉ chờ đối phương chết mới dừng lại.

Những con vật xung quanh cứ như không nhìn thấy tình huống đó, dần dần đi đến.

Kỳ thực tình huống hiện tại càng giống thời Bàn Cổ khai thiên lập địa ban sơ, không có bất kỳ chủng loài kỳ dị nào đáng tin cậy, cũng không có cái gọi là nhân loại.

Bởi vì vào thời điểm đó, người tạo ra nhân loại vẫn chưa ra đời.

Nữ Oa luôn như vậy, từ trước đến nay làm việc đều quả quyết như thế.

Không phải lần đầu tiên (Người) gặp phải chuyện này.

Nhưng lần này thật sự không có cách nào tượng hình, thường thì phía sau không có (người giúp đỡ), nhưng giữa Người và Hậu Thổ thật sự không có gì (tương trợ).

Chỉ có đôi khi gặp một số người kỳ lạ, từ trước đến nay chưa từng hỏi pháp (tắc).

Hiện tại Nữ Oa cũng lười nặn những người đất đó.

Vừa hay người ta cũng đã có nhiều người như vậy, vì những "mẹ" này nhìn cũng phiền.

Cũng không đi tạo thêm người nữa.

Trong khoảng thời gian này, những người đất đó chưa bao giờ được sử dụng lại.

Hiện tại cũng không đi bồi đắp, khối đá trên trời bị sứt mẻ thật sự khiến Người cảm thấy đau đầu.

Nếu muốn bù đắp, ước chừng phải mất một thời gian dài, chẳng hạn như một ngày trên trời bằng một năm dưới đất.

Hiện tại vừa hay đang ở nhân gian, chỉ là ở một nơi cao, cho nên căn bản không bị người khác chú ý mà thôi.

Vừa hay đang ở trên một dãy núi cao chót vót.

Ở nơi này thì ít bị người khác quấy rầy, Người cũng vô cùng thích.

Người không thích bị bất kỳ ai quấy rầy, thích một loại cảm giác tinh thần an ổn, cho nên mới đặc biệt nguyện ý xem xét tổng thể, cũng đặc biệt chú ý tình hình phương diện này.

Hiện tại Người cũng nguyện ý chú ý tốt mọi chuyện ở phương diện này.

Nữ Oa trong khoảng thời gian này yên tĩnh, không bị (ai làm phiền) sao?

Có lẽ sẽ có người (tìm) Người.

Thật sự không thấy người nào.

Dãy núi này quá cao, người ta đều có phản ứng độ cao, cho nên dù một phần có thể có người tìm thấy, thì Người cũng được hưởng một sự thanh nhàn.

Còn về những thứ trong túi (lam tử), từ trước đến nay chưa từng lấy ra sử dụng, hiện tại đó là một khóa huấn luyện.

Từ trên đó nhìn xuống có thể thấy những đứa trẻ.

Những đứa trẻ đó cũng khá khiến Người phiền lòng.

Những người đó thật sự ồn ào.

Nếu có thể nặn ra những người có thể sáng tạo ra một số tính cách, tự nhiên sẽ tốt hơn.

Hy vọng có thể có thêm một số người tương đối yên tĩnh.

Đây là những gì Người thích, hy vọng mọi chuyện đều có thể an an tĩnh tĩnh mà làm.

Chương 621

Người cũng không thích những người đó, cả ngày chỉ biết ồn ào.

Có ích gì đâu?

Cũng không thể có thêm đồ uống, cũng không thể ăn thêm món ngon.

Cũng không có ý nghĩa gì.

Nữ Oa tạo ra những người này hà tất lại khiến những người kỳ lạ khác hài lòng sự công nhận của Thiên Đình.

Người từ trước đến nay không thích những vở kịch của nhân loại, những phiền não ở nhân gian này thật sự khiến Người phiền lòng.

Đặc biệt là những chuyện tình cảm nhi nữ ở nhân gian, có một số (người) đang tranh giành một số chuyện.

Luôn khiến Người phiền lòng.

Những người ở Thiên Đình này từ trước đến nay không biết tại sao những người này lại muốn ồn ào như vậy.

Rõ ràng chỉ có một số tài nguyên đặc biệt hiếm có, rõ ràng chỉ có một số phàm phu tục tử bình thường, nhưng ở đó lại có thể gây ra những tai họa lớn.

Thật sự khiến Người phiền đến nỗi đặc biệt là bầu trời đó, thật sự đã bị đục ra một cái lỗ lớn.

Lâm Hiên nói: "Chẳng lẽ chúng ta bị đưa vào ký ức của một người nào đó sao?

Nơi này hoàn toàn không giống nơi chúng ta từng sinh sống trước đây.

Không chính xác, bởi vì không có sự sản sinh của Nữ Oa, đây là hình dáng nguyên thủy nhất, sơ khai nhất.

Cho nên mới có nhiều bàng nhiên đại vật như vậy.

Chúng ta lại vừa khéo xông vào đây.

Rốt cuộc là cố ý thiết lập như thế nào?

Ta nghi ngờ kẻ đó muốn cho ta thấy những thứ này." Lâm Hiên vừa nói vừa tìm một lùm cây bụi rất cao để ẩn nấp, tránh bị những động thực vật này nhìn thấy.

Bằng không, một cái tát của chúng cũng có thể tùy ý vỗ chết hắn.

Dù có thể chống lại (một vài con), nhưng nếu nhiều như vậy thì cũng không thể chống đỡ.

Huống hồ những động vật này có con hung mãnh, có con ôn thuận, cũng không đến mức phải động can qua lớn.

Chỉ có thể tạm thời ở đây xem tình hình, xem thử kẻ đó rốt cuộc muốn cho hắn thấy những gì, không thể nào chỉ đơn thuần đưa hắn vào đây.

Ngay khi Lâm Hiên nói ra những lời này, vừa tìm chỗ ẩn nấp, cảnh tượng xung quanh lại nhanh chóng thay đổi.

Những con vật "rồng không ra rồng" trước mắt bắt đầu dần dần tiến hóa thành những loài động vật ngày càng to lớn và uy mãnh hơn.

Hành động của chúng cũng dần dần giống với hình dạng nguyên thủy của những loài động vật từng thấy trong sử ký.

Mọi thứ đều do (kẻ đó) định đoạt.

Nguyên nhân xung quanh đều là do môi trường thay đổi.

Bởi vì mảnh thảo nguyên vốn xinh đẹp này, chỉ trong chớp mắt sẽ

từ hình dáng núi lửa phun trào mà biến mất, cuối cùng lại trở về một hình dáng nghèo nàn.

Lâm Hiên nói tiếp: "Chẳng lẽ những con vật này chính là những con rồng trong truyền thuyết tiến hóa sao?

Vậy thì ta lại được sinh ra như thế nào đây?

Đúng rồi, hiện tại Nữ Oa đại nhân rốt cuộc đang ở đâu?

Chúng ta có nên đi giáo huấn (kẻ đó) không?

Nếu không có Nữ Oa đại nhân, tình hình bên ngoài, nếu Người thật sự biến mất, thì ta cũng không nên tồn tại.

E rằng mục đích của kẻ đó là như vậy, đưa ta vào đây.

Không, không phải cỗ lực lượng của kẻ đó đưa ta vào đây, mà là của Nữ Oa đại nhân.

Mục đích mà Người để lại là để giúp ta giải quyết khó khăn ở đây.

Có lẽ Người đã bị mắc kẹt, cho nên căn bản không có cách nào thoát ra.

Chỉ có thể mượn một tia sức mạnh duy nhất, để ta đi thay đổi một số hiện trạng.

Căn cứ vào năng lực hiện tại của Nữ Oa đại nhân mà nói, nếu Người được đánh thức thì sẽ một lần nữa có được sức mạnh, cũng có thể một lần nữa thoát ra khỏi nơi bị giam cầm đó, sau đó chống lại kẻ đó." Lâm Hiên đứng trên một đám cỏ hình tròn, bởi vì môi trường xung quanh đã thay đổi, nhưng hắn giẫm lên đó lại không hề bị ảnh hưởng chút nào.

Chương 622

Cứ như đang xem một bộ phim được chiếu trước mặt vậy.

Dù môi trường xung quanh đều đang thay đổi, hai người Lâm Hiên và Hỏa Liên lại căn bản không phải là một điểm, hoặc chỉ là một ảo ảnh, một tàn niệm, cho nên mới không bị những thứ này ảnh hưởng.

Nhưng nếu ở trong trạng thái như vậy, thì làm sao có thể đánh thức Nữ Oa đại nhân được?

Hoặc là nhất định tồn tại một loại cơ duyên nào đó.

Rốt cuộc Nữ Oa đại nhân khi xưa tỉnh dậy, cũng không phải ngay lập tức tỉnh dậy.

Phải vào một thời điểm đặc biệt nào đó mới thanh tỉnh.

Nhưng nếu có kẻ nào đó đi trước ta, lén lút bóp chết Nữ Oa đại nhân trong nôi, vậy thì tất cả mọi thứ về sau sẽ vĩnh viễn không còn tồn tại.

Khoảnh khắc đó hẳn là đã rõ ràng, có lẽ phép màu của Nữ Oa đã bị phát hiện, cho nên mỗi người đều chuẩn bị đi (tìm kiếm).

Hỏa Liên lau sạch bụi bẩn trên người, cuối cùng không nhịn được vội vàng đi đến bờ sông tắm rửa.

Lâm Hiên thật sự không chịu nổi mùi vị trên người mình, trực tiếp tích trữ tất cả nước đó, an an phận phận tắm rửa.

Sau khi thu dọn xong, hắn theo sau những động vật đó, theo dấu vết đến nơi Nữ Oa đại nhân xuất hiện.

Ở đó, một đóa liên hoa màu trắng lơ lửng giữa không trung, xung quanh lấp lánh ánh sao nhàn nhạt.

Bên dưới, tất cả động vật đang tế bái, đặt những loại trái cây quý hiếm, hoặc thịt khô, cùng các loại vật phẩm khác.

Dù sao thì đối với những thứ đặc biệt quý giá, tất cả đều được đặt ở phía dưới.

Chúng thành kính quỳ lạy (linh vật), bởi vì khi nhìn thấy vật linh chủ thần như vậy, từ tiềm thức đã bắt đầu muốn thần phục.

"Thần ơi, xin Người mau mau xuất hiện đi, chúng con đã chờ đợi Người rất lâu rồi, cuối cùng cũng chờ được Người quay về.

Xin Người hãy giúp chúng con, mưa thuận gió hòa, năm nay mùa màng bội thu!" "Thần đại nhân kính yêu, hy vọng Người có thể lắng nghe nguyện vọng của con, sau đó mau chóng giúp con thực hiện.

Con nguyện ý dùng tất cả những lễ nghi tôn quý nhất để nghênh đón và tẩy trần cho Người!" Những động thực vật này phát ra những từ ngữ trong miệng, sau đó lại bắt đầu, dùng một số chú ngữ nghe rất khó hiểu, như một loại tế điện vậy, không ngừng quỳ lạy đóa liên hoa phía trên, giống như một loại nghi thức.

Trọng tâm chú ý của Lâm Hiên hoàn toàn không ở đó.

Hắn một bên chăm chú nhìn đóa liên hoa phía trên, quan sát tình hình, một bên lại đang phòng bị.

Không bỏ qua bất kỳ người nào, cũng không bỏ qua bất kỳ kẻ nào.

Bởi vì kẻ đó có khả năng ẩn nấp trong số đó, và hắn cũng không biết lúc nào sẽ ra tay.

Hỏa Liên trực tiếp hóa thành một đóa liên hoa, che giấu toàn bộ hào quang trên người, cùng với những động thực vật đó quỳ xuống đất bắt đầu quỳ lạy.

Y cất tiếng: "Nữ Oa đại nhân đã (đến), cuối cùng, con sắp có thể

đưa Người ra ngoài rồi.

Xin Người hãy đợi thêm một chút, đợi con nhất định phải đợi kẻ đó lộ ra sơ hở rồi mới có thể yên ổn để Người ra tiếng.

Bằng không thì rất dễ bị tập kích từ phía sau.

Xin Người hãy nói cho con biết Người rốt cuộc đang ẩn náu ở đâu.

Con biết Người hiện tại đã có một chút ý thức, Người có thể lặng lẽ nói chuyện với con trong đầu, con sẽ nghe thấy." Những cánh sen của đóa liên hoa được sùng bái khẽ động, dường như sắp nở rộ.

Những động thực vật xung quanh càng trở nên kích động hơn, những từ ngữ mê mang trong miệng chúng cũng càng lúc càng hùng tráng, thậm chí có cả những khúc nhạc du dương vang lên bên cạnh.

Hỏa Liên cảm nhận được khí tức hiền hòa đó, vẫn ôn nhu như thuở ban đầu, khiến người ta muốn đến gần.

Y nhất thời không chú ý, chìm đắm vào đó.

Đến khi phản ứng lại, y đột nhiên phát hiện ra những động thực vật bên trong đã bắt đầu rút vũ khí trong tay ra: có kẻ cầm những hòn đá sắc nhọn mài bén, có kẻ cầm cành cây, có kẻ cầm dây leo gai góc.

Trên mặt những con vật đều lộ ra vẻ tà ác.

Trong mắt chúng, đóa liên hoa phía trên không phải là chủ nhân của chúng, mà là một thực vật, một thực vật có thể giúp chúng có được sức mạnh cường đại.

Một kẻ trong số đó gầm gừ: "...Bằng hữu, ta ra tay trước đây!

Chờ khi ta có được mọi cỗ sức mạnh, ta nhất định sẽ một lần nữa dẫn dắt ngươi đến một thời đại tốt đẹp hơn.

A a, để ta chờ đợi lâu như vậy, cuối cùng cũng có thể đón ngươi

trở về.

Ngươi phải biết rằng tất cả mọi thứ ta đã mưu tính từ rất lâu rồi, không ai có thể cướp đi từ tay ta!" Thời đại Hồng Hoang xác thực tồn tại vấn đề.

Ít nhất Nữ Oa hiện tại cũng có chút bất đắc dĩ.

Chương 623

Khối đá vá trời đã vỡ tan, cũng không có cách nào vá lại được nữa.

Hiện tại không có quá nhiều Ngũ Sắc Thạch, muốn đi vá lại khối đá đó không phải là chuyện dễ dàng.

Cho nên trong lòng Lâm Hiên thật sự đang sợ hãi.

Hiện tại cũng hy vọng có thể hơi tùy hứng một chút mà làm việc, trong lòng đặc biệt chú ý tình huống phương diện đó.

Hiện tại cũng có thể nhìn ra, Nữ Oa hiện tại vô cùng vất vả.

Trong lòng Người hiện tại thật sự bất đắc dĩ.

Chẳng phải sống trong ngọn núi này là một chuyện không tồi sao?

Hiện tại cũng đang sống trong một thế ngoại đào nguyên, dù sao cũng không gặp quá nhiều nguy hiểm.

Hiện tại Người cũng thích sống tốt ở nơi này, chỉ hy vọng sau này sẽ không bị bất kỳ ai bắt nạt nữa.

Bằng không thì trong lòng có lẽ sẽ vui vẻ (một lần).

Cũng không có cách nào chịu đựng nhiều như vậy.

Trong mắt Người đều không có cách nào.

Hiện tại Người cũng hy vọng cuối cùng sẽ cẩn thận một chút, như vậy làm việc mới không xảy ra vấn đề.

Mỗi chuyện đều cảm thấy đặc biệt đáng sợ, sẽ không có quá nhiều tình huống.

Trong lòng luôn cảm thấy có một loại cô độc bất tiện, nhưng lại không có bất kỳ cách nào để phòng bị.

Những điều này trong lòng đều cảm thấy đặc biệt đáng sợ.

Hiện tại Người cũng hy vọng có thể nghiêm túc một chút, làm việc mới đặc biệt có bảo đảm.

Hiện tại Người cũng hy vọng có thể nhận được một số thứ tốt.

Nữ Oa thầm nghĩ: "Cũng không biết là ai đã làm ra, tại sao lại đục một cái lỗ lớn như vậy trên trời?

Là Nữ Oa ta phải vá trời sao?

Ta thật sự bất đắc dĩ.

Chẳng phải hiện tại ta cũng không có (gì), không thể oán trời trách người sao?

Thôi, ta hiện tại cũng chỉ là một Thánh nhân mà thôi." Trong lòng đừng hỏi tức giận đến mức nào.

Là Thánh nhân kỳ thực năng lực cũng không phải vô cùng mạnh.

Vừa mới trở thành Thánh nhân, trước đó chỉ là một Chuẩn Thánh mà thôi.

Nhưng hiện tại sau khi trở thành Thánh nhân lại có nhiều chuyện phải làm như vậy.

Thật sự là người có năng lực thì lắm việc!

Thật sự cảm thấy trách nhiệm và năng lực có một mối quan hệ nhất định.

Sau khi năng lực có sự thay đổi rất lớn thì gánh vác cũng nhiều hơn.

Giống như câu nói "người tài thì nhiều việc", hiện tại năng lực càng mạnh trách nhiệm càng lớn, không có gì phải bàn cãi.

Nếu biết như vậy, thật sự sẽ không đi nâng cao để trở thành một

Thánh nhân đâu.

Hy vọng có thể như vậy, cả ngày chỉ biết vui vẻ chơi đùa một ngày.

Đó cũng là một loại cuộc sống vui vẻ trong đó.

Hiện tại cũng cảm thấy đặc biệt tự tại, đặc biệt thích cuộc sống an nhàn ở nhân gian.

Nhưng lại không thích những chuyện đấu đá lừa lọc ở nhân gian, không thích những thứ đó, không thích những chuyện nhỏ nhặt mà lại đang tranh giành.

Thích tình yêu của nhân loại, nhưng cũng ghét tình yêu của nhân loại.

Những điều này đều đặc biệt phiền phức, cũng đặc biệt muốn tìm hiểu rốt cuộc tại sao lại có cảm giác như vậy đối với nhân gian.

Không biết rốt cuộc là ghét hay thích, cả hai đều có.

Chỉ biết hiện tại thật sự vô cùng mâu thuẫn.

Chương 624

Vừa rồi khi con vật bò sát đó định bay lên, nhào tới phía trước, một đồng bạn đã ra tay ngăn lại, trực tiếp ném nó xuống đất, thậm chí còn dùng dây thừng trói lại.

Kẻ cầm dây leo kia nói: "Thứ này muốn tranh giành với ta sao?

Tỉnh táo lại đi!

Hôm nay thứ này thuộc về mọi người, chúng ta chia đều mỗi người một nửa mà phân phối tốt đẹp.

Thế mà ngươi lại muốn độc chiếm, mang nó về sao?

Tuyệt đối không thể!

Chúng ta đã nói trước rồi, trước khi thứ này xuất hiện, không ai được khinh cử vọng động.

Vì ngươi đã có loại ý đồ này, vậy thì ta tuyệt đối sẽ không để ngươi tiếp tục sống sót.

Hãy ở yên đó đi!

Chẳng bao lâu nữa sẽ có một loại động vật khác (di cư) đến.

Lúc đó có thể sống sót hay không, thì phải xem vận mệnh của ngươi rồi.

Đối với đóa liên hoa này, ta đề nghị mọi người tạm thời mang nó về đặt trong hồ nước.

Chờ đến khi nó thật sự nở rộ, chúng ta lại cùng nhau hái về.

Dù sao thì đoạn này một mình ngươi căn bản không thể độc chiếm được.

Chi bằng phân phối cho mọi người, mọi người cùng nhau lợi dụng chẳng phải tốt hơn sao?

Đối với kẻ trước mắt này, ta sẽ xóa tên ngươi khỏi tộc phả của chúng ta, dù sao thì ngươi cũng không còn tác dụng gì nữa rồi.

Ta muốn xem thử ai, dám giống như ngươi, chống đối với mấy người chúng ta!" Kẻ cầm dây leo đó dường như là kẻ mạnh nhất trong số mấy con động thực vật, cũng có sức thuyết phục nhất.

Lời vừa dứt, mấy kẻ khác cũng luống cuống tay chân đóng đinh con vật kia xuống đất, bởi vì đối với chúng.

Nếu tộc quần thế hệ mới di cư, thì tuyệt đối không cho phép bất kỳ sinh vật hoặc vật sống nào tồn tại ở nơi mà chúng di cư đến.

Một khi có, chúng sẽ giết chết và nướng ăn.

Cho nên con vật này cũng rất thảm.

Bởi vì khi những động vật đó di cư, chúng sẽ không cân nhắc trên đất có người hay không, chỉ vô tư dẫm đạp lên mà thôi, cho đến khi đến một nơi mới rồi định cư lại.

Lúc đó, chúng cũng sẽ phái ra những sinh vật hùng tính mạnh nhất, và những kẻ lãnh đạo trong tộc quần đi thị sát tình hình xung quanh.

Tất cả những thứ có nguy hiểm đối với chúng, đều sẽ bị tiêu hủy từng cái một, sau đó lại trồng lại những thứ chúng thích, đặt các loại vật phẩm.

Cho đến khi nơi này không thể ở được nữa thì lại đi tìm nơi khác, sau đó di cư.

Con vật bị trói vội vàng biện minh: "Không, không thể làm như vậy, sao ngươi có thể tàn nhẫn như vậy chứ?

Ta thật sự không có ý đồ đó.

Ta chỉ là tạm thời thay mọi người bảo quản mà thôi.

Rõ ràng (đóa liên hoa) đang ở trong hồ, và vừa nãy (động phủ) cũng đã bảo ta tạm thời mang nó về.

Sau khi về rồi sẽ cùng mọi người phân phối tốt đẹp.

Hiện tại ngươi lại dám nói ta độc chiếm!

Rõ ràng là (kẻ cầm dây leo) đang mưu tính tất cả.

Mọi người ngàn vạn lần đừng tin hắn!

Hắn không phải là kẻ cầm đầu, dựa vào đâu mà có thể ra lệnh cho chúng ta?

Dựa vào đâu mà có thể đứng trước mặt chúng ta?

Chỉ vì thực lực mạnh hơn một chút sao?

Chúng ta cố gắng một chút cũng nhất định có thể vượt qua hắn.

Cho nên hoàn toàn không cần sợ kẻ trước mặt.

Chúng ta có thể liên thủ chế phục hắn, lúc đó lại nuốt chửng hắn, vậy thì sức mạnh của hắn cũng thuộc về chúng ta rồi.

Chương 625

Chuyện như vậy hà cớ gì mà không làm chứ?

Lại hà tất phải hy sinh một mình ta?

Ta và ngươi từ nhỏ đã lớn lên cùng nhau mà!" Kẻ cầm dây leo nói lại: "Giữa ta và ngươi có tình nghĩa không thể xóa nhòa sao?

Huống hồ giữa ta và ngươi có mối quan hệ huyết duyên gì chứ?

Một loài thực vật, một loài thực vật dù ở đâu cũng có thể tồn tại, không hề có bất kỳ quan hệ nào với ta.

Ngay cả khi ngươi tồn tại ở đây, thì ngươi và ta cũng không thuộc cùng một tộc quần, không cùng một chủng tộc.

Ta hoàn toàn có thể loại bỏ ngươi ra ngoài, chẳng lẽ không đúng sao?

Ngươi không cảm thấy ở dưới trướng ta vô cùng uất ức sao?

Chỉ một mình ta cảm thấy như vậy sao?" Con vật bò sát đó ba hoa chích chòe cãi lại, dường như muốn người thật trước mặt từ bỏ việc trói nó lại.

Nhưng mấy con động thực vật khác có nghe lời nó không chứ?

Rốt cuộc vừa nãy nó quả thật muốn độc chiếm thứ đó.

Chúng chỉ tin vào những gì mắt thấy, căn bản sẽ không nghe lời biện hộ của kẻ trước mắt.

Và căn bản là không đáng kể, dù có mối quan hệ huyết duyên.

Vậy thì sao chứ?

Tất cả những thứ uy hiếp lợi ích đều phải biến mất, căn bản

không thể sống sót một lần nữa.

Có một thứ nguy hiểm như vậy bên cạnh căn bản không thể yên tâm.

Rốt cuộc vừa nãy nó làm những chuyện đó đã khiến trời đất phẫn nộ.

Không chừng nó còn ôm lòng oán hận, chờ đến lúc đó lại giăng bẫy thì sao?

Chúng cũng không ngu ngốc.

Đã đắc tội rồi, vậy thì thà đắc tội đến cùng, hoặc ngươi chết, hoặc ta vong.

Kẻ cầm dây leo tiếp tục: "Ta khuyên ngươi hãy tỉnh táo lại một chút đi.

Tộc quần kia sẽ di cư vào buổi tối.

Nếu ngươi thật sự muốn sống sót, vậy thì hãy an an phận phận ở trong đó vào khoảnh khắc đó, và thoát ra vào thời điểm đó.

Nếu ngươi bị dẫm nát hoặc bị mang đi nướng ăn, vậy thì ta cũng không có cách nào rồi.

Dù quả thật rất ngon, ta cũng đã ăn từ lâu rồi, nhưng hiện tại thì ta tuyệt đối sẽ không (ăn ngươi).

Ta có chuyện quan trọng hơn phải làm.

Xâm phạm quyền lợi của ta, tài nguyên cũng không thể lại một lần nữa bị thất thoát.

Ngoan ngoãn chết đi thì tốt hơn.

Huyết duyên của ngươi ta sẽ duy trì, dù sao chúng ta cũng từ cùng một nơi mà sinh ra, cũng có thể một lần nữa duy trì hương hỏa (của

ngươi).

Ngươi cũng không cần lo lắng những chuyện đó, hãy yên tâm mà chết đi thôi.” Kỳ thực nếu nói đến sự tuyệt tình nhất, không gì khác ngoài những sinh vật nguyên thủy này.

Bởi vì trong mắt chúng, huyết mạch của chúng có thể kéo dài vô hạn.

Sẽ không tồn tại một tộc quần nào, sau khi chết rồi lại không còn chủng tộc đó tồn tại nữa.

Chính vì vậy, đối với cái gọi là quan hệ huyết duyên mà cá nhân đó đề cập, chúng cảm thấy vô cùng buồn cười.

Bởi vì đối với chúng căn bản không quan trọng, quan trọng là quyền lợi và năng lực.

Chỉ có sở hữu quyền lợi chí cao vô thượng, mới có thể sở hữu sức mạnh cường đại, mới có thể thống trị toàn bộ thế giới, khiến những người đó đều thần phục dưới chân mình, tất cả vạn vật sinh linh đều thuộc về mình.

Hưởng thụ những ánh mắt sùng bái và ghen tị của những người đó, hưởng thụ những vật phẩm cống nạp mỗi năm.

Giấc mộng cả đời của chúng là giẫm đạp tất cả tộc quần dưới chân, lớn mạnh sức mạnh, lớn mạnh toàn bộ chủng tộc, khiến tất cả mọi người đều nghiêng ngả vì mình.

Lâm Hiên ở một bên nghe mà trợn mắt há hốc mồm.

Những sinh vật nguyên thủy này kỳ thực cũng không khác (con người) là bao, đều có dã tâm lớn, đều có năng lực lớn.

Chương 626

Những động thực vật còn lại không hề để ý đến vũng nước trên đất, ngược lại nhiệt tình cao trào, ở đó hô hoán.

“A!

A!” “Liên hoa!

Liên hoa!

Liên hoa!” Hỏa Liên lén lút tìm một nơi vô cùng quẫn bách, bởi vì ở trên đỉnh núi băng giá, miễn cưỡng đục một cái hang nhỏ.

Trong hang đều kết những băng trụ vừa dày vừa dài vừa mảnh.

Hỏa Liên đã điều tra trước, chỉ có nơi lạnh lẽo nhất mới có thể kích phát năng lực của liên hoa, mới có thể khiến nó trưởng thành nhanh chóng hơn.

Nơi này không nghi ngờ gì là thích hợp nhất.

Dù có chút quá lạnh lẽo, mỗi bước đi đều có hàn khí xông vào cơ thể, nhưng nếu vận dụng tốt, cũng sẽ không để hàn khí ăn mòn thần hồn, ăn mòn thân thể.

Trong hang, trên mặt đất đục một cái hang nhỏ, phía trên vừa khéo đặt mấy đóa lá sen, có một ít nước, nước thì ấm áp, lại khiến Lâm Hiên có chút hiếu kỳ.

Rốt cuộc ở nơi hàn khí tràn lan như vậy, không có bất kỳ ngọn lửa hoặc nước nóng nào, mang theo những thứ này, có thể hoàn chỉnh vô sự rời khỏi đây.

Nhưng phàm là không cẩn thận bước vào một bước, thì sẽ lập tức kết thành băng khối, hoặc bị hàn khí xâm nhập cơ thể, cuối cùng bị

đông cứng đến chết.

Hỏa Liên giải thích: "Là do chân hỏa trong cơ thể ta đốt ra.

Hiện tại ta tạm thời cất giấu (đóa sen) dưới mặt nước đó, mục đích là để tạo ra một môi trường ôn hòa.

Ta đã nói (cho ngươi), nếu muốn (đóa sen) xuất hành (nở ra), thì môi trường này phải cần thời gian mấy tháng.

Những động thực vật đó muốn sớm mang nó về hồ nước để thúc đẩy nó nở, nhưng việc thúc đẩy đó có khả năng sẽ khiến Nữ Oa đại nhân bị thương.

Cho nên ta mới chọn một nơi như vậy, nơi này mới là thích hợp nhất.

Cũng không có ai dám xông vào đây.

Ngay cả kẻ đó, cũng cần phải cân nhắc kỹ lưỡng.

Rốt cuộc nó không có thi thể, cần một vật thể nào đó mới có thể (đi vào).

Nhưng nếu dựa vào vật thể đó, cũng không thể duy trì đặc trưng sinh mệnh của vật thể đó.

Đây là nơi nguy hiểm nhất cũng là nơi an toàn nhất." Hàn khí xung quanh bao trùm.

Đối với một thần hồn thể, dù không cảm nhận được, nhưng cũng sẽ thực sự chịu một số tổn hại.

Nhưng nếu ở trong hang, được chân hỏa đó sưởi ấm thì lại cảm thấy không có uy hiếp lớn đến vậy.

Chỉ cần không ra ngoài là được.

Vừa nãy vốn cũng không cần ăn bất kỳ thứ gì.

Nước trong đó có thể uống.

Nếu là thực vật, thì đã sớm bỏ tất cả trái cây vào cất giấu trước đó rồi.

Dù hiện tại đã kết thành băng khối, nhưng chỉ cần bỏ vào nước thì có thể ăn được.

Cho nên đối với hiện tại, chỉ cần an an phận phận chờ Nữ Oa đại nhân tỉnh dậy là được.

Trong thời gian đó, chỉ cần không ra ngoài, sẽ không có ai biết (chúng ta) ở trong đó.

Nhưng cũng phải luôn luôn tuần tra xung quanh, phòng ngừa kẻ đó đột nhiên tập kích.

Dù sao thì kẻ đó có thể dùng mọi thủ đoạn, ngay cả khi cần mượn thân thể mới có thể (làm gì đó) ở đây.

Nhưng ai biết được nó có cố ý bồi dưỡng ra một người có năng lực cường đại, mục đích là để (đi vào) đây không?

Liên hoa được đặt vào trong hồ, như gặp được môi trường ấm áp nhất vậy, chậm rãi duỗi ra từng cánh lá.

Nhưng nụ hoa của nó vẫn chưa nở, vẫn khép chặt.

Lâm Hiên tìm một nơi bắt đầu ngồi xuống đả tọa, rèn luyện thần hồn của mình.

Nơi này không nghi ngờ gì là nơi tu luyện tốt nhất.

Chỉ cần thần hồn đủ cường đại, ngay cả khi chết đi, cũng có thể một lần nữa tìm một thân thể khác để phục sinh.

Chương 627

Hiện tại cũng hy vọng sau này đừng tạo ra thêm những thứ khác nữa, những thứ này đối với bản thân (Nữ Oa) là như vậy, trong lòng sao lại không nghiêm túc một chút chứ?

Tóm lại, sự bầu bạn như vậy thật sự vô cùng hữu ích, đối với (Nữ Oa) mà nói thì đó là một loại vĩnh hằng.

Chính vì vậy mới hy vọng có thể có thêm nhiều bạn bè bầu bạn. (Khi) già rồi, chỉ cần có một loại như vậy, thì đối với (Nữ Oa) cũng khá tốt đẹp.

Hiện tại cũng thích bảo vệ một loại thuần khiết tốt đẹp như vậy.

Những điều này vốn dĩ (Nữ Oa) đã chú ý, hiện tại trong lòng cũng hy vọng có thể giải quyết được những thứ này.

Những thứ này trong mắt (Nữ Oa) mà nói thì đáng giá.

Hiện tại cũng hy vọng có thể nghiêm túc suy nghĩ một số thứ.

Mỗi người đều hy vọng có thể đặt mình vào vị trí của người khác để suy nghĩ, không thể bị người khác bắt nạt, cũng tuyệt đối không thể bị người khác hãm hại một cách vô ích.

Tóm lại, những thứ này đều đặc biệt có giá trị, hiện tại cũng hy vọng có thể bảo vệ những thứ này một chút.

Đối với (Nữ Oa) thì đó là điều tốt đẹp nhất.

Bằng không, nếu không thể giải quyết tốt những điều này, thì sau này cũng sẽ không xuất hiện một số tình huống.

Trong lòng cũng hy vọng có thể nhanh chóng xem xét những chuyện này.

Hiện tại cũng hy vọng sau này đừng xuất hiện bất kỳ tình huống đột phát nào nữa.

Bình thường đều ở bên cạnh, chú ý tình hình phương diện đó.

Nếu bồi dưỡng tốt, thì sau này những chuyện khác cũng có thể tiến hành.

Nhưng trong lòng Lâm Hiên nghĩ, nhất định phải để những người đó nếm trải thêm một chút thiệt thòi, cũng nhất định phải để những người đó ra ngoài nhận một số giáo huấn.

Chỉ cần để (chúng) chú ý một chút, có thể nhận một số giáo huấn, thì sau này tình huống cũng sẽ như vậy.

Tóm lại, hiện tại không thể ăn bất kỳ thứ gì có thể sưởi ấm.

Hiện tại hy vọng có thể ít chịu một số giáo huấn, ít nhất không thể ăn quá nhiều thiệt thòi nữa, mới có thể thật sự trân trọng, có thể thỏa đáng giải quyết một số tình huống.

Một lần nữa cũng hy vọng đừng xuất hiện bất kỳ vấn đề nào nữa, một khi có thể thực hiện tốt.

Lúc đó cũng sẽ không xuất hiện những thứ khiến (Lâm Hiên) khó mà kỳ thị.

Những điều này trong lòng (Lâm Hiên) đặc biệt để tâm.

Nếu có thể giải quyết tốt những điều này, lúc đó cũng sẽ hiện ra tình huống.

Những điều này đối với (Lâm Hiên) vô cùng công bằng.

Hiện tại cũng có thể nhìn ra, những người này thật sự vô cùng.

Giống như Thượng Đế vậy, Thượng Đế đối với (Lâm Hiên) cũng vô cùng công bằng.

Hiện tại chỉ cần làm những chuyện cần làm là được rồi.

Đối với (Lâm Hiên) cũng không có gì to tát.

Hiện tại hy vọng có thể giải quyết tất cả những chuyện không thể bàn cãi này.

Một khi có thể giải quyết tất cả những điều đó, thì sau này đối với những chuyện khác cũng có thể giải quyết một cách thuận theo tự nhiên.

Có thể làm tốt những điều này đối với bản thân (Lâm Hiên) có thể thở phào nhẹ nhõm.

Đối với một điểm này, sao lại không khiến (Lâm Hiên) đặc biệt hưng phấn chứ?

Có thể nhìn ra, những người này thật sự khá cẩn thận.

Không biết đằng sau sự cẩn thận dè dặt của những người này ẩn chứa bao nhiêu chua xót và bất đắc dĩ.

Kỳ thực, nếu không có cách nào giải quyết những điều này, thì sau này sẽ xuất hiện tệ nạn, đối với (Nữ Oa) không những không đặc biệt công bằng, mà còn sẽ liên tục mang đến phiền phức.

Chí ít (Nữ Oa) cũng không hy vọng sau này đứa trẻ đó đột nhiên xảy ra chuyện gì, cũng không hy vọng sau này những người này sẽ làm như vậy.

Nếu những người này ngay cả những phương pháp cơ bản để giải quyết vấn đề cũng không có, thì những người này có thể làm được gì chứ?

Tóm lại, trong mắt (Nữ Oa) không hề có bất kỳ điểm tốt nào.

Chương 628

Trong sự minh bạch, (Người) hy vọng những người này có thể nghiêm túc một chút mà làm tốt mọi chuyện là đặc biệt cần thiết, bởi vì trong mắt (Người) một năm vốn có hiệu quả đặc biệt lớn.

Nếu những người này có thể sắp xếp tốt những thứ này, thì trong lòng (Nữ Oa) kỳ thực rất vui vẻ.

Những người này thật sự có thể giúp sắp xếp sao?

Nhưng (Người) không hy vọng sau này những người này lại sắp xếp (người khác) đi đón (Nữ Oa), mà mọi chuyện đều chưa giải quyết tốt.

Dù sao trong lòng (Người) đặc biệt tức giận. (Người) không hy vọng những người này cả ngày oán trời trách đất, đều hy vọng những người này có thể thực sự làm ra một số chuyện chính đáng.

Chỉ cần những người này có thể phát huy năng lực thực chiến, thì sau này những chuyện khác cũng có thể giải quyết tốt.

Mỗi chuyện đều nên như vậy, lúc đó mới có thể hoàn thành mỗi chuyện.

Lâm Hiên nói: "Được rồi, ta thật sự khá hiệu quả.

Nhưng những việc cần làm tiếp theo có lẽ không chỉ ở phương diện này.

Ta thấy ngoài việc mọi người thật sự cần đi tham quan một số thứ trong đó, ít nhất hiện tại ta phải đi xem thử mọi người có thể tìm thấy một số thứ đặc sắc trong đó không.

Hiện tại đã khó khăn lắm mới đến được một trấn nhỏ, tự nhiên phải đi dạo một chút chứ.

Nếu nơi này không có gì đáng xem, thì sau này kỳ thực cũng lãng phí thời gian vô ích.

Ta ngược lại hy vọng mọi người có thể xem xét một chút nơi này, cũng là nơi mọi người trưởng thành.

Nếu mọi người có thể ở nơi này xem xét kỹ lưỡng, (và) tốt đẹp (đi đến), thì kỳ thực cũng là một chuyện không tồi.

Một điểm này đối với ta vốn cũng không có gì phải bàn cãi.

Nếu mọi người chú ý tình hình phương diện đó, hoặc có lẽ cũng sẽ phát hiện, trong đó có bao nhiêu chuyện đặc biệt hữu ích." Nhìn thấy những người đó vui vẻ như vậy, (Lâm Hiên) cũng đừng quá cao hứng.

Những việc cần làm có lẽ không phải ở phương diện này. (Hắn) biết không chỉ là những con vật này quan trọng, mà chuyện (vá trời) cũng vô cùng quan trọng.

Hy vọng (hắn) có thể trở thành một chàng trai có trách nhiệm, có gánh vác.

Hiện tại đúng là như vậy. (Hắn) cảm thấy có thể giải quyết những thứ này, cũng không sai, cũng có nguyên tắc phương diện đó.

Chính vì vậy mới hy vọng có thể vực dậy tinh thần, xem xét kỹ lưỡng những chuyện này.

Đối với việc nói chuyện thì dễ, nhưng một lần thật sự có thể giải quyết (tất cả).

Bởi vì trong mắt (hắn) giải quyết chuyện này vốn có giá trị lớn.

Hiện tại hy vọng có thể giải quyết tốt những cuộc thảo luận này.

Nếu có thể giải quyết tốt, thì kỳ thực tình huống sau này cũng sẽ không đặc biệt khiến (hắn) phiền lòng nữa.

Nhưng (hắn) không hy vọng sau này xuất hiện một số tình huống khiến (hắn) đặc biệt khó chấp nhận.

Nếu có thể hết sức giải quyết một số thứ, lúc đó trong lòng (hắn) sẽ không thể nào đặc biệt tức giận.

Bởi vì những điều này đối với bản thân (hắn) vốn nên như vậy.

Ở một nơi khác không có nhiều thời gian đủ để tu luyện thần hồn.

Cho nên ở nơi này cũng có thể coi là đã có được một kỳ ngộ rất lớn.

Bởi vì nếu ở đây, tu luyện tăng cường năng lực thần hồn.

Chỉ cần càng mạnh, người khác mới không dám khinh thị.

Dù hồn phi phách tán, cũng có thể thông qua thần hồn thao túng những thứ khác, từ đó trả thù kẻ đó, đơn giản là một cơn ác mộng.

Nhưng vì những thứ có thể tu luyện và tăng cường thần hồn vô cùng hiếm, cho nên cũng dẫn đến một khả năng căn bản không có.

Nhưng nếu ở nơi này, thì lại là chuyện khác.

Bởi vì căn bản không tồn tại ở một nơi khác, một không gian khác.

Ở trong này mà nói, tu hành dễ dàng hơn bên ngoài.

Chương 629

Hiện tại với hình dạng hồn phách tồn tại ở nơi này, năng lực tu luyện sẽ không chuyển dịch lên nhục thể, sẽ được tăng cường.

Cuộc sống của Lâm Hiên cũng biến tướng, tương đương với việc giúp củng cố thực lực.

Thời gian chớp mắt đã trôi qua mấy ngày.

Đóa liên hoa ẩn ẩn hiện hiện, dường như bắt đầu chậm rãi nở rộ, sớm hơn dự kiến.

Vốn dĩ dự kiến có lẽ phải đợi mấy tháng, dù sao thần vật này không phải muốn nở là nở.

Nhưng trong tình huống hiện tại, lại sớm hơn mấy ngày, ẩn ẩn hiện hiện lại sớm tỉnh dậy một chút.

Việc quá sớm có thể sẽ không tốt lắm, có thể sẽ có những sức mạnh không hấp thụ đủ.

Sợ rằng vì một lần nở sớm sẽ hủy hoại cả đời.

Kẻ kia cũng vẫn luôn quan sát tình hình bên này, cũng không biết rốt cuộc đang ủ mưu kế gì.

Ở đây (Lâm Hiên) cũng không quấy rầy, vẫn để yên một số "đồng sự" mới.

Cũng không thể không cảnh giác xem có hậu họa gì ở phía sau không.

Dù sao thì kẻ đó tà ác như vậy không thể dễ dàng chịu trói, nhất định sẽ đang ủ mưu một kế hoạch lớn, mục đích là để chờ đến lúc sắp kết thúc thì một lần đánh bại (Lâm Hiên).

Nếu thật sự có tình huống như vậy xảy ra, thì cần phải cảnh giác hơn.

Hiện tại chỉ có mấy ngày nghỉ ngơi, cũng trong mấy ngày này không thể phát hiện ra vấn đề gì.

Nếu đạt đến trình độ thật sự, thì cũng không thể cứu được nữa.

Rốt cuộc loại chuyện này muốn đi thì lúc nào cũng có thể đi.

Huống hồ Hỏa Liên còn đặt chân hỏa trong cơ thể ở đó, nếu tạm thời muốn thu hồi thì ước chừng sẽ nguyên khí đại thương.

Hiện tại mà nói, ngoài cuộc sống ra, có một số (thứ) đã ngưng kết, có thể giúp đỡ cả đời, tất cả các loại thư pháp đều có pháp lực.

Tất cả đều không thể thực sự ở đây, cứ như bị hạn chế vậy.

Ngoài việc ở đó nhìn những người đó làm những chuyện đó, căn bản không thể có cách nào khác.

Lâm Hiên thầm nghĩ: "Ta luôn cảm thấy hôm nay có khả năng kẻ đó sẽ ra tay.

Hiện tại liên hoa đã chuẩn bị nở rồi, chỉ cần trước 12 giờ đêm nay thì nhất định sẽ nở rộ hoàn mỹ.

Lúc đó nhất định sẽ hấp dẫn nhiều người hơn đến đây.

Dù tình huống này có như thế nào đi nữa, (ta) cũng nhất định sẽ cố gắng hết sức bằng mọi cách, vì những người của liên hoa." "Hãy biết rằng, những kẻ đó đã ghi nhớ thứ này rất lâu rồi, liều mạng đến bán sống bán chết, ít nhất cũng nuốt chửng một nửa sức mạnh của nó.

Năng lực của chúng sẽ càng mạnh mẽ, đồng thời cũng có thể khôi phục lại huyết mạch trong cơ thể.

Lúc đó, toàn bộ gia tộc sẽ đắc ý, nên nhất định sẽ phái những người mạnh nhất tới.

Dù có bị 'Ngũ Tam Linh' trọng thương, chúng cũng có cách cứu sống kẻ đó.

Dù phải hao phí bao nhiêu kỳ trân dị bảo, đối với chúng, một đóa linh hoa trước mặt cũng chẳng đáng kể gì." Lâm Hiên luôn cảm thấy khí tức bên ngoài tĩnh lặng như trước bão táp.

Vài ngày nay, hắn dứt khoát dừng hết mọi tu luyện, dù điều đó có thể nâng cao một việc cực kỳ quan trọng.

Nhưng trước khi Nữ Oa đại nhân tái sinh, mọi sức mạnh đều không thể ngăn cản, nhất định phải cảnh giác.

Sau khi tối nay khiến đại nhân thức tỉnh, mọi chuyện sẽ có thay đổi lớn.

Thực ra, ta sẽ không còn lo lắng về những kẻ đó nữa, việc này cuối cùng cũng có thể khép lại.

Kẻ đã tranh đấu với Nữ Oa, ít nhất trong vài trăm năm tới, thậm chí 1000 năm tới cũng sẽ không còn sức lực để đối phó chúng ta, vì lúc đó hắn đã nguyên khí đại thương.

Nếu muốn khôi phục sinh khí, e rằng phải mất một thời gian rất dài.

Những thứ đó và cách chúng ta hủy diệt hoàn toàn không giống nhau, hãy xem thử, nên mới lợi hại như vậy.

Hiện tại thế giới đang thiên sang bách khổng, đừng vì muốn trêu chọc đại nhân mà hao phí quá nhiều sức mạnh.

Đến cả sư tỷ cũng không thể giữ được an toàn như ban đầu.

Những nơi quái vật đó mơ hồ có xu thế xuất hiện, tất cả đều vì sức mạnh thực tế quá yếu ớt.

Nếu có thể dốc hết tinh lực, e rằng đã sớm phong ấn tất cả một

lần nữa rồi.

Chương 630

Thế giới sẽ lại một lần nữa trở về trạng thái như khi Bàn Cổ khai thiên lập địa, có đủ loại đại năng đản sinh, sở hữu tư chất và năng lực.

Để thông hiểu thế giới, chúng ta cũng có loại tính cách, lại khá, đủ thực lực để, cũng đồng thời vì thế giới nuôi dưỡng mới có thể hoạt bát hơn người hiện tại, tư chất cũng rộng lớn hơn. .....

Trong mắt ta không có việc gì không làm được, nếu có thì nhất định là do cá nhân đó chưa đủ nỗ lực.

Chỉ có nỗ lực mới đạt đến đỉnh phong, chỉ có nỗ lực mới có thể sánh vai cùng các đại năng trong thế giới, đàm tiếu phong vân.

“Ta cũng cảm thấy trong lòng có chút bất an, e rằng sắp ra tay rồi.

Nhưng hiện tại ta hoàn toàn không có năng lực đối phó, vì thứ duy nhất của ta đang đặt ở đó.

Nếu muốn lấy lại, vậy dù có được nó, đương nhiên cũng sẽ xảy ra vài chuyện.

Giờ đây, thứ có thể dựa vào chỉ có nó, đừng lo lắng.

Dù nó không thể phát huy sức mạnh kỳ lạ cũng không sao, chỉ cần nó có thể dùng chút năng lượng còn sót lại để duy trì một kết giới.

Trước khi Nữ Oa thức tỉnh, chắc sẽ ngăn cản được, bằng không thì tất cả những gì chúng ta đã làm, toàn bộ sẽ thất bại, thậm chí cực kỳ có khả năng sẽ bị giam cầm trong một tiểu thế giới.” “Phải biết rằng có thể có một đại nhân kéo ta vào đó.

Nếu hiện tại người không thức tỉnh, ta sẽ mãi mãi bị giam cầm ở đó.

Dù thân thể bên ngoài mục nát, muốn thoát ra một lần nữa cũng không biết năm nào tháng nào ngày nào.

Chỉ có thể ngày qua ngày hưởng thụ việc thời gian và không gian tiến hóa, cảm nhận sự dịch chuyển không gian độc đáo.

Bằng không thì chúng ta tuyệt đối không thể ra ngoài.

Điểm về Nữ Oa Đại Đế ta cũng có nghe qua.

Trong không gian nhỏ của tiểu ý thức, việc thoát ra là không thể, chết cũng không thể, vì sẽ nhanh chóng phục sinh, giống như bị tra tấn biến dạng vậy.

Nên nhất định phải kiên trì đến lúc đó.

Ta dám bảo đảm, chỉ cần kiên trì đến khoảnh khắc đó, chúng ta nhất định có thể viên mãn hoàn thành việc này." Hỏa Liên đầy tự tin, đã sớm bố trí đủ loại chướng ngại ở đỉnh hàn băng đó, ngay cả cảnh sắc bên ngoài cũng bày đầy đủ loại trận pháp.

Mục đích là để ngăn chặn một ngày nào đó sẽ đột ngột bị tập kích.

E rằng chúng đã sớm phái người theo dõi tình hình ở đây, đoán chừng thấy ta càng ngày càng khẩn trương, chúng phỏng đoán là ta sắp không trụ nổi nữa, nên mới canh đúng thời điểm hôm nay để ra tay.

Không chỉ để phòng thủ khỏi việc bị tập kích bất ngờ, mà còn để đối phó với khả năng chúng sẽ dùng xa luân chiến, vì đóa linh hoa kia, chúng không tiếc bất cứ giá nào.

Dù sao thì, thứ mà đại nhân Nữ Vương gửi gắm trước khi thức tỉnh có giá trị liên thành, không chỉ là lá sen, mà còn là nhụy hoa.

Chỉ cần một chút nhụy hoa có thể đặt vào tâm khảm, hoặc dung hợp vào trong.

Vậy thì sẽ đạt được cảnh giới chí cao vô thượng.

Cần biết rằng nàng có thể tùy ý sáng tạo ra Nữ Oa của loài người.

Đương nhiên, năng lực của nàng chỉ kế thừa một chút thôi, nhưng cũng đủ để ngang dọc thế giới này.

Ngay cả kẻ kia cũng mạnh mẽ đến vậy, đã tranh đấu với Nữ Oa lâu như thế, nhưng lần này nhất định sẽ thất bại, vì Nữ Oa đại nhân không thể bị xóa sổ.

Kẻ kia không muốn thuộc về một thế giới, không muốn mọi vật vạn linh đều có sức mạnh sinh sôi nảy nở, không muốn sự tồn tại của nàng là do tất cả sinh vật trên thế giới này cảm ứng mà ra.

Chính vì sự xuất hiện của Nữ Oa đại nhân mà vạn vật mới có cuộc sống tốt đẹp đến vậy.

Hiện giờ, nếu vì quá cường đại mà muốn hủy diệt, ai sẽ đồng ý chứ?

Điều đó là không thể.

Hiện tại, vạn vật sinh linh đều đang có ý kiến tranh chấp.

Nếu không giải quyết tốt chuyện này, tất cả sinh linh trên thế giới này sẽ vì sự biến mất của Nữ Oa mà một lần nữa chọn tự hủy diệt.

Muốn tạo dựng lại một thế giới cũng cần hao phí đại khí lực.

Không có sức mạnh nhất định thì tuyệt đối không thể chống đỡ được, huống chi lại còn đấu pháp với Nữ Oa đại nhân lâu như vậy.

Sức mạnh đã sớm bị tiêu hao hết, nên căn bản không thể có dư dật để giải quyết chuyện này.

Cuối cùng, kẻ kia cũng chỉ có thể vì biến mất mà chết đi trong thế giới này.

Tất cả đều đi theo hướng tiêu cực, cho đến khi một kẻ khác nắm quyền thế giới, biến trở lại hình dạng ban đầu.

Chương 631

Chỉ có điều, mọi thứ trước đây sẽ không còn tồn tại, tất cả những gì chúng đã mưu tính cũng sẽ tan thành mây khói.

"Ta chỉ hy vọng kẻ đó có thể sớm tỉnh ngộ.

Đó căn bản không phải là việc mà nó có thể làm, cũng không phải việc nó có thể xử lý.

Nhất thời ta cũng không biết mọi chuyện sắp xảy ra, nhưng như vậy, chẳng lẽ kẻ đó không có đầu óc sao?

Đôi khi ta cảm thấy, theo ý nguyện của vạn vật sinh linh, tuyệt đối không thể để nó đạt được ước nguyện.

Chỉ có thể âm thầm cản trở bước chân của nó, không cho nó đi về phía hủy diệt.

Dù sao thì hủy diệt là hủy diệt, nhưng nếu kẻ đó thực sự biến mất, thì nó sẽ thực sự biến mất.

Có lẽ những người khác sẽ có cơ hội sinh tồn trở lại, nhưng đối với kẻ đó thì hoàn toàn không còn.

Làm mọi thứ như vậy, hoàn toàn là liều một phen." Lâm Hiên nhìn về phía miệng hang nơi thần hồn đang trôi xuống, thấy một mảng đen kịt.

Dù trời dần tối, nhưng hắn vẫn lờ mờ thấy có người đang lén lút dòm ngó bên ngoài.

Dường như đang kiểm tra tình hình, đợi sau khi thời cơ đến, liền bắt đầu dùng chiến thuật xa luân chiến để thành công cuối cùng.

Trong khoảnh khắc gió chiều, chúng sẽ chộp lấy thứ đó.

Ừm, có thể nói là hoàn toàn không tốn chút sức lực nào, có thể có được tất cả những thứ mình muốn.

Lâm Hiên bội phục dũng khí của kẻ kia, cũng bội phục hắn.

Nhưng trong mắt kẻ đó, vinh cùng vinh, tổn cùng tổn, nhưng đồng thời cũng chính vì tư tưởng này.

Nên mới dẫn đến mọi chuyện hiện tại vô cùng khó chịu.

Phải biết rằng, có thể ngăn được một kẻ, nhưng không thể ngăn được một đám, vì chúng đều xuất hiện thành đàn thành lũ.

Có thể làm được một, nhưng khó tránh khỏi sẽ có kẻ lén lút theo sau, tìm cơ hội nhân lúc không để ý mà trộm thứ đó đi.

Bọ ngựa bắt ve, chim sẻ rình sau.

Đó là một tín ngưỡng, một đạo lý, nên có kẻ cũng sẽ thường xuyên sắp xếp vài người đắc lực ở phía sau theo dõi tình hình, phòng ngừa có kẻ lén lút lấy đi.

Đến khi chiến thắng, linh hoa cũng vừa vặn nở rộ.

Linh hoa nở rộ, mọi thứ xung quanh phục hồi.

Ngay cả vạn năm hàn băng tuyết sơn cũng vì lý do này mà dần dần tan chảy, dường như để đón chào một mùa, tất cả đều đang mong chờ.

Những kẻ bên ngoài cũng đang nhìn chằm chằm như hổ đói.

Kẻ đi trong bóng tối nhìn mọi thứ, khẽ nói một câu: "Bắt đầu rồi, chuẩn bị rời đi thôi.

Mọi thứ ta sẽ tái tạo lại cho ngươi.

Cảm ơn những khổ cực ngươi đã bỏ ra bao năm nay.

Nhưng ta sẽ xử lý tốt mọi việc, tất cả mọi chuyện sẽ chỉ đi về

hướng ban đầu, đi về nơi tươi đẹp nhất.

Ngươi sẽ vì ta tái tạo mà trở nên tràn đầy sinh khí, chứ không phải vì những loài người mà ngươi tạo ra lại khiến mọi thứ trở nên ô yên chướng khí!" Tất cả mọi người trong một khoảnh khắc đều liều mạng lao về phía đỉnh núi.

Dù bị cạm bẫy vướng chân, bị trận pháp giam cầm, nhưng vẫn có người nối gót xông lên.

Hỏa Liên luôn kiên định bất di thủ hộ bên cạnh linh hoa, nhìn đóa linh hoa sắp nở rộ từ từ, dường như nhìn thấy cảnh tượng Nữ Vương sắp ra đời.

Nàng hoàn toàn không để tâm đến mọi thứ bên ngoài, dù là lúc bình thường cũng phải đứng trước mặt Nữ Vương đại nhân, nhìn nàng trở lại với đầy vinh quang.

Lâm Hiên chỉ có thể đứng bên ngoài, nhìn những kẻ không ngừng leo lên.

Hắn ném những tảng đá và đủ loại thứ đã chuẩn bị sẵn xuống chân núi.

Dù chẳng có tác dụng gì, dù chúng vẫn kiên cường không chịu bỏ cuộc mà leo lên, nhưng ít nhất cũng có thể ngăn cản được một lúc.

Phương pháp như vậy cũng chỉ có hiệu quả trong chốc lát.

Những kẻ đó nhanh chóng lại dốc hết sức mình, khẩn trương muốn đạt đến đỉnh phong, nhưng tình hình vẫn không hề khả quan hơn.

Thời gian từng phút từng giây trôi qua, linh hoa dường như dần chuẩn bị tư thái nở rộ, nhưng vì ảnh hưởng từ bên trên mà lại càng chậm chạp hơn, dường như đang chống lại thứ gì đó.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, căn bản không thể kiên trì được bao lâu, có khả năng sẽ bị trực tiếp báo động.

Chương 632

Đến lúc đó, dù linh hoa có nở rộ hay không, chúng cũng nhất định sẽ không tiếc bất cứ giá nào.

Nhất định phải hái được đóa linh hoa đó.

Dù trong trạng thái tàn khuyết, chúng cũng nguyện ý lấy, vì tình huống như vậy cũng rất hữu dụng đối với chúng.

Việc nó nở hay không không quan trọng.

Nếu có thể sống thì đương nhiên là tốt, nhưng nếu không nở được thì cũng không thể để người khác cướp mất.

Dù là phế phẩm cũng phải tự tay lấy xuống.

Trong mắt chúng, nếu không lấy được thứ tốt nhất thì người khác cũng không được lấy thứ tốt nhất.

Nếu không dùng được thì người khác cũng đừng dùng.

Tốt nhất là lưỡng bại câu thương.

Cả hai bên đều không đạt được lợi ích gì, như vậy tâm lý mới cân bằng hơn một chút.

Bằng không, nếu thực sự bị một bên cướp mất, bên còn lại cũng sẽ dốc toàn lực chém giết, cho đến khi tộc đó diệt vong.

Bằng không thì cứ sinh sôi không ngừng, trong trạng thái bất tử bất hưu.

"Hỏa Liên!

Tình hình hiện tại của linh hoa như vậy, ta căn bản không thể kiên trì được bao lâu.

Chúng sẽ nhanh chóng lại tấn công.

Có kẻ phía sau, toàn bộ huyết phong xung quanh đều đang tan chảy.

Tình huống vốn có thể kiềm chế cũng đang dần dần tốt lên.

Cùng với việc tình huống xảy ra, càng ngày càng nhiều động vật, một bên tham gia náo nhiệt.

Tình hình đó, chỉ sợ sẽ càng ngày càng phiền phức, cũng sẽ càng ngày càng hỗn loạn.

Sức mạnh của một mình ta căn bản không thể ngăn cản được.

Từ sáng đã bị cướp mất rồi.

Để ngăn chặn tình huống này xảy ra, ta có thể đưa ngươi rời đi.

Dù đi đến đâu, chỉ cần không xuất hiện trước mặt chúng là được.

Có thân thể của ngươi ở bên trong để dưỡng hóa hoặc tấn công, có lẽ cũng sẽ không xảy ra bất kỳ bất ngờ nào.

Nhưng dù sao thì cũng sẽ bị những kẻ đó cướp đi mất." Sức mạnh của Lâm Hiên lúc đó dần yếu đi.

Cùng với sự thành công của chúng, những cái gọi là trận pháp đó cũng hoàn toàn bị hủy diệt, không để lại một dấu vết nào.

"Xông lên!

Phải giành được đóa linh hoa đó khi nó nở!

Chúng ta có thể một bước lên mây, mạnh hơn tất cả những kẻ khác rất nhiều.

Đến lúc đó, chúng ta sẽ không còn sợ hãi nữa.

Tất cả những kẻ khác sẽ quỳ phục dưới chân ta.

Mọi người đều phải nhìn sắc mặt ta, trả thù những mối hận thù

trước đây!

Giờ đây, chúng ta có thể báo thù.

Vì vậy, hãy liều mạng lên!

Hy sinh không chỉ một người, mà có thể tạo phúc cho hàng vạn hàng nghìn con cháu!

Chúng ta có thể mạnh hơn nhiều so với những loài động vật đó, vận may không đến.

Một bước lên mây, vì bây giờ không có nó, chúng ta có thể trưởng thành, cố gắng trở thành chúa tể của thế giới này!" Lôi Thần Tác Nhĩ và Lý Ngạn Huy cư nhiên đối với Nữu Nữu rất tốt, nói với cô bé rằng: "Không cần tốn công vậy đâu.

Thành phố tuy lớn, nhưng trường học có danh tiếng cũng chỉ có ba cái thôi.

Khoảng cách giữa chúng cũng không quá xa, nên chắc sẽ không tốn nhiều thời gian đâu.

Chương 633

Chú có thể xem hết một lượt.

Nhưng chú sẽ không đợi Nữu Nữu đâu, dù sao thì cháu phải đến trường để học, chú luôn phải tôn trọng ý kiến của cháu." Đối với đề nghị này, Lý Ngạn Huy cũng thấy hợp lý, đương nhiên sẽ không phản đối, dù sao thì lời của Thor cũng có lý.

Hai người khách sáo một hồi, cuối cùng Thor quyết định lên lầu gọi Nữu Nữu xuống.

Thor đẩy cửa bước vào căn phòng mà Nữu Nữu đã chọn.

Đập vào mắt là màu trắng tinh khiết, ngay cả ga trải giường cũng là màu trắng đen đa năng.

Điều này khiến Thor hơi nhíu mày.

Trước đây chú ấy đã không xem xét kỹ lưỡng, chỉ nghĩ chuyện này cần được đưa vào chương trình nghị sự.

Dù sao thì, để một cô bé ở trong căn phòng toàn màu trắng như vậy thì không tốt lắm.

Dù thế nào cũng phải trang trí thêm chút hồng hào, kiểu thiếu nữ, như vậy mới phù hợp với sở thích của một cô bé.

Nhưng Thor không nói thẳng ra điều đó, định sẽ lén lút trang trí lại khi Nữu Nữu không có nhà, để tạo cho cô bé một bất ngờ.

Nữu Nữu lúc đó không ngủ, vì chuyện vừa rồi cô bé không chắc có gây phiền phức cho Thor hay không, nên cứ ngẩn người trong phòng, cho đến khi Thor đẩy cửa bước vào.

"Xảy ra chuyện gì sao chú?" Nữu Nữu có chút căng thẳng nhìn

Thor bước vào, giọng nói cũng bất giác run rẩy.

Thor không nhận ra Nữu Nữu có gì bất thường, bắt đầu tự nói: "Chú và Lý Ngạn Huy nhận thấy cháu cứ ở mãi với chú cũng không phải là cách.

Vì vậy, chú định nhân hôm nay, đưa cháu đến vài trường học xem thử, xem cháu thích trường nào.

Như vậy cũng tốt, để cháu sớm có bạn bè." Nữu Nữu không hiểu kế hoạch của Thor là vì chuyện gì, cứ nghĩ là vì mình không nghe lời nên Thor muốn nói chuyện.

Nhưng sau lời nói của Thor, cô bé lại không khỏi suy nghĩ nhiều, do dự mở miệng hỏi: "Những trường đó đều là nội trú sao?" Nữu Nữu lúc ở gần nhà ga có nghe đến từ này, biết trường học có hai hình thức: nội trú và bán trú.

Nội trú có nghĩa là chỉ có thể ở trong trường, không thể ra ngoài, mỗi tuần chỉ có thể về nhà một hai ngày.

Chẳng lẽ chú Thor bắt đầu ghét mình, nên muốn gửi mình đến loại trường đó sao? .....

Thor không hiểu vì sao Nữu Nữu lại hỏi vậy, cẩn thận suy nghĩ lại những trường học trong ký ức, có chút không chắc chắn đáp: "Hình như có một trường có thể ở trong trường thì phải.

Nhưng vì chú không chú ý nên cũng không rõ lắm.

Đừng lo, lúc đó cháu chọn trường nào chú cũng sẽ đồng ý." Nữu Nữu nghe vậy thì hơi yên tâm một chút, nhưng trong lòng vẫn có chút cảnh giác.

Chờ Thor đẩy cửa ra ngoài, cô bé mới vội vàng thu dọn, rồi đi xuống lầu.

“Nữu Nữu mặc một bộ quần áo như vậy đi tìm trường mới sao?” Những kẻ đó thực sự đã dùng những thủ đoạn lừa gạt độc hại, không nghi ngờ gì nữa, chúng coi ta như vật trong túi, chỉ là không biết làm thế nào để dâng tặng thứ đó cho người khác mà thôi.

Sợ càng ngày càng nhiều người xông lên.

Mục đích là để ngăn chặn việc chúng động tâm.

Phải biết rằng, để có ngày hôm nay, chúng ta đã chuẩn bị không ít thứ.

“Nhất Tứ Linh” có thể kịp thời cung cấp vào phút chót, không phải con người, mà là thứ có thể biến hóa bất cứ lúc nào.

Đối với thứ sinh tử biến hóa ra, dù có hay không, một đời cũng chỉ là một món đồ chơi, chỉ là thứ để làm tổn hại.

Nếu không có giá trị đó, vậy nhất định phải chết.

Sau đó lại bồi dưỡng ra một cái mới.

Dù sao thì, từ xưa đến nay, kẻ đó không giữ người vô dụng, cũng không giữ những kẻ yếu đuối, những kẻ không có năng lực.

Dù là nguyên nhân tiên thiên hay hậu thiên, bất kể vấn đề gì, hắn cũng không để tâm.

Hắn chỉ quan tâm đến việc liệu nó có thể tự bảo vệ tốt hay không.

Nếu không thể, vậy nó không có giá trị tồn tại.

Đồng thời, hắn cũng sẽ hủy diệt tất cả.

Đối với công cụ bảo mệnh, nhiều một cái không nhiều, thiếu một cái không thiếu, chỉ có dễ dùng mới là tốt nhất, còn lại hoàn toàn không để tâm suy xét.

“Tuyệt đối đừng để những tên tạp chủng chó má đó hành động!

Phải biết rằng, chúng ta cũng đã chuẩn bị rất nhiều thứ.

Chương 634

Những người thân, những đứa trẻ đã hy sinh, tất cả đều vì kẻ đó.

Nên chúng ta nhất định phải lấy được đóa linh hoa đó, sau đó mới có thể báo thù.

Nếu cả đời bị đè dưới gót chân kẻ khác, chúng ta chỉ có thể chịu người khác khi dễ, cuối cùng sẽ trực tiếp bị lật đổ.

Vì kẻ đó từ trước đến nay không cho phép kẻ yếu tồn tại.

Nếu thất bại, vậy thì không còn ý nghĩa gì nữa.

Vì sinh mệnh của mọi người, vì danh dự của chúng ta, vì huyết mạch của chúng ta, sống chết chỉ trong một khắc này, tất cả hãy xông lên cho ta!

Đừng do dự!

Tốt nhất là hãy cầm chân chúng!" Trong những đợt tấn công dữ dội, Lâm Hiên cuối cùng không chịu nổi nữa.

Thân thể hắn dần khô héo, trong suốt, bay lơ lửng trên không trung, không làm được bất cứ điều gì, chỉ có thể tĩnh lặng ở đó.

Hỏa Liên vừa thấy tình hình không ổn, vội vàng quay đầu, quay vào trong.

Sau đó sẽ lặng lẽ bọc lấy linh vật đó, rồi bay ra ngoài.

Những kẻ đó thấy đóa linh hoa kia lại bay lơ lửng trên không trung của chúng, tín ngưỡng càng thêm kiên định.

Những trái tim muốn nắm giữ đã lần lượt bùng phát, chúng giơ vũ khí lên phía trên, cố gắng hạ gục nó.

Bằng không, không biết nó sẽ đi đâu, cũng sẽ không tìm thấy được

nữa.

Đến lúc đó, tất cả những gì đã làm đều đổ sông đổ biển, chuẩn bị nhiều như vậy, lại tan thành mây khói vào khoảnh khắc cuối cùng.

Bất kể là ai cũng không chịu nổi, trừ phi có người đã lấy nó đi.

Bằng không, tuyệt đối không cho phép một bảo vật như vậy bay mất trước mắt mình.

Vì vậy, lúc này mọi người đều không còn tự tàn sát nữa.

Ngược lại, chúng đồng lòng hợp sức muốn đánh rớt đóa linh hoa kia.

Trong mắt chúng, chỉ cần đánh rớt được linh hoa, vậy thì những chuyện còn lại là chuyện của chúng.

Bằng không, sau khi trải qua nhiều chuyện như vậy, chúng lại nhanh chóng trực tiếp gửi những thứ đó đi, đó là sự sỉ nhục và hãm hại.

"Chuyện gì thế?

Cái thứ đó cư nhiên lại bay đi mất rồi!

Chẳng lẽ nó có ý thức, nên mới biết chúng ta không làm gì nó, mới nhẹ nhàng từ từ bay đi sao?

Nếu đúng là như vậy, vậy thì thứ đó sẽ mãi mãi không có giá trị như trước.

Chúng ta nhất định phải lấy nó xuống.

Nếu một ngày nào đó nó thực sự bị thương, e rằng sẽ hóa thành người, hoặc hóa thành một thứ gì đó cực kỳ lợi hại.

Ta có dự cảm, nếu không thể hoàn toàn tiêu hóa được nó, chúng ta sẽ phải đối mặt với một sự thay đổi cực kỳ lớn, không chỉ thế giới

này, mà tất cả chúng ta đều sẽ có biến hóa to lớn.

E rằng lúc đó sẽ không còn mối quan hệ như chúng ta hiện tại nữa.

Vì vậy, chúng ta phải truy đuổi nó, không thể cho nó bất kỳ cơ hội nào.

Vốn dĩ nó chỉ là một món đồ chơi, sao có thể để cho tất cả sức mạnh rời bỏ ta được chứ!" Kẻ thủ lĩnh đó biến vũ khí trong tay thành một lưỡi hái dài, cố gắng câu đóa linh hoa trên trời xuống.

Hỏa Liên cẩn thận né tránh công kích của hắn, từ từ bay về phía không trung.

Vũ khí của hắn dù lợi hại đến đâu cũng không thể đánh rớt nàng trên không trung, trừ phi hắn có thể bay hoặc có phi thú để bay lên trời.

Chỉ là bây giờ nó có thể bay càng lúc càng cao.

Nếu có chim thú, cũng có người sẽ bị đánh rớt xuống.

Loại bay đến một độ cao nhất định rồi thì không thể lên cao hơn nữa.

Vì có áp suất khí quyển, nên bay càng cao càng nguy hiểm.

Chỉ là theo tính cách của những kẻ đó, sao có thể dễ dàng bỏ qua cảnh tượng này chứ?

Tất cả kế hoạch của chúng, bất kể là thứ gì, chỉ cần có thể bay lên trời, chúng sẽ kéo nó lên đó để đánh rớt thứ đó xuống.

Chương 635

Có làm được hay không, những chuyện còn lại chúng hoàn toàn không quản nhiều.

Lâm Hiên thì khẩn trương nhìn theo, thầm lặng ảnh hưởng đến việc bay lượn của Hỏa Liên, khiến nàng tránh xa một chút.

Nếu thực sự giúp đỡ, có thể sẽ bị đánh trúng.

Với vũ khí của nhiều người như vậy, không thể tránh được một người, cũng không tránh được hai người, và không tránh được kẻ thứ ba phía sau, nên phải cẩn thận lại càng cẩn thận.

Lâm Hiên khẽ nói với Hỏa Liên: "Sao vậy?

Ngươi có tự tin đang chạy trốn không?

Ta luôn cảm thấy chúng sẽ quay lại.

Thật ra, bay đi đâu cũng vậy, không trốn thoát được.

Nếu gần đây thì chỉ có thể tạm thời né tránh công kích của chúng.

Nhưng tiếp theo phải đi đâu?

Với sức mạnh của ngươi thì căn bản không thể kiên trì được.

Có khả năng sẽ vì đột nhiên biến mất mà khiến đối phương rơi xuống, chịu trọng kích lớn.

Nên ta phải tìm một nơi an ổn trước khi mất đi ngươi, một nơi mà ngươi có thể ẩn náu đêm nay để được an toàn trọn vẹn.

Bằng không, tất cả những gì chúng ta đã làm, nếu có một sơ suất nhỏ, ta thực sự có thể vì một chút chuyện nhỏ cuối cùng mà bị kẹt lại.

Bên ngoài có nhiều người đang đợi ta, chúng ta không thể cứ bay

mãi trong đó.

Ngươi đã quyết định đi đâu chưa?

Ta thì muốn quay về nơi ban đầu, dù sao thì nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất.

Ngươi có nghĩ đến không?" Hỏa Liên lắc đầu, ra hiệu không biết rốt cuộc phải đi đâu.

Có thể đến nơi mà Lâm Hiên đã nói trước đó, dù sao thì đó cũng là nơi mà mọi người ít để ý nhất.

Hiện tại tất cả đều đang từ chối truy đuổi, nếu thực sự quay đầu chạy lại, e rằng chúng sẽ không kịp nhận ra những kẻ này lại cả gan làm càn như vậy, chạy ngược lại, chặn ở tuyến đầu.

Chính vì sự tương phản đó mà có khả năng sống sót.

"Ta lại cảm thấy nơi mà ngươi nói có khả năng có người.

Dù sao thì hiện tại chúng đã phái tất cả mọi người đi tìm kiếm.

Ta hiện đang lơ lửng trên không trung.

Nhưng nếu đi về phía đó, cũng rất dễ bị chúng phát hiện, trừ phi có một đóa linh hoa khác y hệt.

Bằng không, bất kể ở đâu, chỉ cần là thứ trên không trung, chúng đều có thể nhanh chóng phát hiện ra.

Nếu rơi vào một ao sen khác, liệu có ai ở đó chờ đợi không?

Ta cũng biết kẻ đứng sau hiện tại vẫn chưa ra tay.

Nên mọi chuyện đều do những kẻ thôn dân đó làm.

Nhưng nếu ta lén lút nói cho những kẻ đó biết trong lòng mình rằng, trốn được một lúc cũng không trốn được cả đời, có khả năng vì chuyện này mà chúng sẽ thiêu rụi hoặc, từ từ lấy từng đóa sen ra, rồi

nghiền tất cả thành thuốc trộn lẫn vào nhau.

Luôn có một loại chân chính, nếu vì tình hình như vậy, vậy thì mỗi bát thuốc, mỗi viên thuốc đều có thông tin của linh hoa.

Nếu chia ra thì cũng có thể chia được, như vậy thì chỉ có lợi mà không có hại.

Chẳng lẽ từ khi ta chết thì không còn chỗ nào tốt hơn sao?

Hoặc có lẽ có một số nơi chúng ta chưa từng đến trước đây, có thể xem xét lại.

Hiện tại ta cảm thấy mình đã không trụ nổi nữa rồi..." Hỏa Liên lờ mờ cảm thấy ở đó sẽ có người mai phục, nên hiện giờ đi đến đó sẽ rất nguy hiểm.

Huống chi nàng đang lơ lửng trên không trung, vô cùng nổi bật, cũng không có bất kỳ cách nào tốt để phát ra, một đóa linh hoa khác để thu hút sự chú ý.

Nàng chỉ có thể dùng tinh thần lực để kiên trì trước đã, tiếp theo sẽ cứ bay lơ lửng ở đó.

"Hay là quay về cái cây cao lớn mà chúng ta từng mang đến đó?

Cái cây đó vừa cao vừa lớn, nếu rơi xuống, chúng sẽ phải mất nhiều thời gian để tìm kiếm.

Chương 636

Chúng ta có thể nhân lúc chúng đang tìm, lén lút giấu mình, sau đó chạy trốn vào một sơn động khác.

Ngươi quên cái hang mà con thỏ từng sống rồi sao?

Thỏ khôn có ba hang.

Quan trọng là chúng ta đã vào bên trong.

Nếu muốn tìm cũng sẽ rất phiền phức, vì tập tính của thỏ từ trước đến nay là quen đào rất nhiều cửa hang.

Đến lúc đó, dù bị phát hiện cũng có thể rời đi.

Hiện tại linh hoa vô cùng bất ổn.

Nếu cứ tiếp tục héo tàn như vậy, e rằng linh hoa sẽ nhanh chóng khô héo, sẽ không còn nở rộ nữa.

Chúng ta nhất định phải đặt nó vào cái ao đó, tiếp tục nuôi dưỡng." Hiện tại việc quan trọng nhất là phải ổn định tình hình của đóa linh hoa đó.

Sự sống của nó cũng chỉ còn cách xuất hiện một khoảnh khắc nữa, nhưng đột nhiên rời khỏi đó, dẫn đến lá sen có chút khô héo.

Có khả năng vì một lần sơ suất mà nó sẽ không bao giờ tỉnh lại nữa.

Nếu bị phát hiện, cũng sẽ không thể thoát ra được nữa.

"Mau nhìn!

Ta phát hiện ra nó ở đó!

Từng đi lên cái cây đó!

Tất cả hãy leo lên cái cây đó cho ta!

Cái cây đó cao như vậy, hiểm trở như vậy, ta bảo đánh nó xuống đó!

Tất cả hãy tiếp tục!

Tiếp tục!

Mục đích của chúng ta là hạ gục nó!" Mọi người khí thế như hồng, dường như coi thứ đó là vật phẩm tất đắc, bắt đầu ở đó bàn bạc xem làm thế nào để phân chia.

Bởi vì trong mắt chúng, đóa linh hoa rơi trên cây tương đương với không có bất kỳ lực bảo vệ nào.

Bất kể linh hoa có nở rộ hay không, đối với chúng, nó đều là một loại dược phẩm sắp được thu hoạch, một thứ có thể khiến công lực đại tăng.

Vậy thì những thứ còn lại đối với chúng cũng chẳng có tác dụng gì.

Ngay khi những kẻ đó đang hả hê tự mãn, chúng dường như không hề phát hiện ra ý cảnh của linh hoa.

Đóa linh hoa vốn dĩ đang khô héo, bỗng nhiên như được tái sinh trong lửa, trong chốc lát đã khôi phục lại diện mạo ban đầu, từ từ nở rộ.

Trước khi mọi người kịp phản ứng, một trận cực quang lóe lên, trước mắt trở thành một mảng trống rỗng, không nhìn rõ bất cứ thứ gì.

"Đợi đã, tình hình hiện tại rốt cuộc là sao?

Cái linh vật đó đột nhiên lại biến thành dáng vẻ như bây giờ.

Chẳng phải sau khi nó thành thục thì có thể hái về, rồi ăn vào để

công lực tăng vọt sao?

Giờ đây nó lại càng nở rộ càng lợi hại.

Chẳng lẽ thông tin giữa chúng ta có sai sót, hoặc kẻ kia nói với ta thực ra đều là giả dối, căn bản không có chuyện như vậy?

Vậy thì tất cả chúng ta đều phải gặp nạn.

Cũng có thể là một loại tuyệt kỹ tà ác nào đó, có khả năng kẻ đó phái người đến hại chúng ta.

Lẽ ra đã biết trước như vậy thì mọi người không nên tin hắn.

Giờ thì hay rồi, chúng ta đều đã lọt vào bẫy.

Hiện giờ, ngoài việc thực sự nhìn linh hoa nở rộ, chúng ta không thể làm bất kỳ hành động nào.

Chết tiệt, làm việc đơn giản nhất, vậy mà có nghĩ đến không?

Giờ thì hay rồi, mọi người đều cùng nhau xuống nước rồi.

Phải biết rằng những chuyện chúng ta đã làm trước đây, luôn có những thứ mạnh mẽ đến phá hoại.

Chương 637

Tất cả đều bị giết chết.

Kẻ gian đó sẽ không còn tồn tại những sinh vật như chúng ta nữa.

Thay thế chúng ta sẽ là một loại vật phẩm mới, sự ra đời của một hệ thống mới.

Chúng ta là loại sớm muộn cũng sẽ bị đào thải.

Còn về việc tại sao hiện tại chưa bị đào thải, đó là vì còn có chút giá trị lợi dụng.

Nhưng hiện tại nếu một thứ đó xuất hiện, thì sẽ chẳng còn giá trị gì nữa." Kẻ cầm đầu đó chửi rủa những người ngồi bên cạnh bằng những lời lẽ tục tĩu.

Đối với việc phải đối mặt với cái chết, vậy thì mối hận thù của những kẻ đó có gì đáng sợ nữa chứ?

Chúng đều sắp như nhau, sắp vĩnh viễn ngủ yên dưới đất, vĩnh viễn biến mất khỏi thế giới này.

Nhưng hiện tại chúng không thể nhìn rõ cục diện đó, đang dần bị thay thế.

Chẳng phải trước đây những loài động vật thiên di đều vì đủ loại nguyên nhân mà chết hết sao?

Hiện tại núi lửa lại sắp bùng phát, tất cả mọi nơi đều trong tình trạng nguy hiểm.

Nước sông không chỉ tràn lan, mực nước biển cũng dâng cao.

Hơn nữa, ở những nơi khác bắt đầu xuất hiện những vết nứt nẻ trên mặt đất.

Ngay cả cây sự sống mà chúng ta từng trân quý cũng bắt đầu dần khô héo, hóa thành một cây mầm nhỏ khác.

Phải đợi nó lớn lên, phải đợi đến lúc đó, liệu chúng ta có còn tồn tại không?

Đương nhiên là không thể rồi, vì loại cuộc sống đó chỉ là để thích nghi mà sống sót.

Nhưng hiện tại, thế đạo đã thay đổi, không còn như trước nữa, nên những vật phẩm kém chất lượng này sớm muộn gì cũng sẽ bị đào thải.

Nhưng những kẻ ngốc nghếch đó hoàn toàn không phát hiện ra tình hình trước mắt, vẫn cứ tự mình làm những chuyện ngông cuồng tùy tiện.

Vốn dĩ, hy vọng được gửi gắm vào đóa linh hoa này, không chừng có thể thay đổi hiện trạng.

Nhưng bây giờ dường như đã quá muộn rồi, vì linh hoa đã nở rộ.

Nếu nở rộ có nghĩa là thành thục tái sinh, vậy thì nó không còn tác dụng gì nữa, vì căn bản không biết, sau khi linh hoa nở rộ sẽ xuất hiện tình huống gì.

"Kẻ vẫn luôn ở bên cạnh ta trước đây đâu?

Chẳng phải hắn đã nói cho ta những chuyện này sao?

Giờ thì người cũng không thấy đâu nữa.

Nếu thực sự không tìm thấy hắn, lúc báo cáo với ta, âm mưu của chúng ta là gì?

Có lẽ hiện tại đồng chí đã ước hẹn, nhưng không biết vì sao lại làm chuyện như vậy.

Chẳng lẽ mọi thứ đều có lợi cho ta ư?

Ta chết cũng không thoát được, tất cả sinh vật trên thế giới này đều sẽ bị lật đổ, tái tạo.

Ôm một tâm hồn hủy diệt như vậy, ta cũng sẽ chết.

Thật không biết kẻ đó rốt cuộc ở đâu.

Nếu ta nhìn thấy hắn một lần nữa, nhất định phải xử tử hắn trước khi chết, để hắn cũng phải chịu sự thử thách trước khi chết như ta, chịu đựng những phù phép đáng sợ đó!

Bằng không, ta tuyệt đối sẽ không yên lòng!" Kẻ thủ lĩnh ra lệnh cho những người bên dưới dốc toàn lực tìm kiếm kẻ ban đầu đã nói rằng sau khi linh hoa nở rộ thì có thể hái xuống ăn, nhưng lại không nói đó là một thông tin sai lầm.

Vậy thì có thể kịp thời thu hoạch nó trước khi linh hoa nở rộ, rồi mang về nhà.

Bởi vì cái linh vật đó thực sự có khả năng kiểm tra như vậy, tuyệt đối sẽ không có công hiệu mạnh mẽ sau khi nở rộ.

Vì vậy, kẻ đó nhất định là do bên trên phái xuống để lừa gạt.

Giờ thì một bước sai, sai tất cả.

"Rốt cuộc là đang hồ đồ cái gì?

Ngươi cũng đã nói với ta rằng linh hoa, sau khi nở rộ thì công hiệu mới là tốt nhất.

Không thể kịp hái trước khi linh hoa nở rộ cũng không tệ.

Chương 638

Giờ ngược lại lại nói với ta, sau khi linh hoa nở rộ, chúng ta không còn cách nào nữa, không đủ năng lực.

Chẳng lẽ tất cả những gì trước đây ngươi nói đều là lừa gạt ta sao?

Mục đích là để làm suy yếu thực lực của ta rồi khiến ta sinh bệnh sao?

Dã tâm của ngươi lớn đến vậy sao?

Chỉ là không biết thực lực của ngươi có chống đỡ nổi không.

Giờ thì hay rồi, mọi người đều bị phản công mà chết hết rồi, xuống địa ngục đi!" Những kẻ bên cạnh nghe cuộc đối thoại của hắn đều giận không nói nên lời, vì căn bản không biết đằng sau lại có mối quan hệ như vậy, càng không nói đến những thông tin trước đây đều là giả.

Như vậy thì tất cả đều bị một kẻ chơi đùa xoay vòng.

Trước mặt, kẻ thủ lĩnh cũng không ngoại lệ.

Nhưng vì hắn đã nói cho mọi người một số điều đó, bằng không thì cũng sẽ không vì một tin tức như vậy mà mọi người đều toàn quân phúc diệt.

Bằng không thì có thể đã trốn ở đâu đó, tàn tồn lại.

Nhưng hiện tại đã hoàn toàn dập tắt mọi thứ, không còn cơ hội nào nữa.

"Đáng chết!

Mau phái người đi tìm cho ta!

Không thể để một kẻ trước mặt mà chỉ làm được những việc nhỏ nhặt như vậy.

Ta cũng phải bóp nát tất cả những kẻ khác cho ta!" "Đặc biệt là kẻ đã lan truyền tin tức giả dối đó, nếu ta còn nhìn thấy hắn một lần nữa, nhất định phải bẻ từng đốt tay chân của hắn, sau đó từ từ nghiền nát thành thịt nát, cuối cùng nấu thành canh, rải trên mặt đất cho lũ chó đó ăn!

Đến lúc đó, dù có chết cũng không thể tái nhập luân hồi lần thứ 5, sẽ bị trói buộc tại một nơi, không bao giờ được đầu thai, vĩnh viễn phải chuộc tội cho những tội nghiệt đã phạm phải, suốt đời bị giam cầm, nhìn một mảnh đất hoang vu, cuối cùng từ từ tiêu vong!" Lời nói của người này cũng là một vai diễn đau khổ, bởi đối với hắn, không có gì khiến người ta phẫn nộ hơn cái chết trước mắt.

Hiện tại hắn chưa chết.

Nhưng bằng trực giác nhạy bén, hắn biết rằng hiện tại có thể trốn thoát, vậy thì sau này cũng không thể trốn thoát được.

Kẻ duy nhất có thể thoát ra chính là kẻ đã lan truyền tin tức đó.

Nếu không có hắn, hoàn toàn có cơ hội.

Nhưng hiện tại tất cả cơ hội đều đã bị hắn hủy diệt.

Lâm Hiên căng thẳng treo mình trên cây, nghe những tiếng la hét của những kẻ bên dưới.

Bởi vì đồng thời hắn cũng bị ánh sáng của đóa linh hoa nở rộ bao phủ hoàn toàn, đến nỗi những người bên dưới căn bản không phát hiện ra.

Ban đầu có hai người ẩn nấp trên đó.

Mặc dù là người, nhưng thực ra không phải vì linh hồn mà bay lơ

lửng ở đó.

Nhưng theo năng lực của hắn, cũng có thể nhìn rõ được.

Nhưng đồng thời, cũng vì linh hoa giúp đỡ mà những người bên dưới không phát hiện ra.

Có thể nói là vô cùng may mắn.

Khoảnh khắc rơi xuống đất vừa vặn kích hoạt thuộc tính đặc biệt, khiến hắn bắt đầu ghi chép một cách bình thường sớm hơn, không vì những lần trốn tránh truy kích trước đó mà để lại ảnh hưởng xấu.

Mọi thứ đều bắt đầu phát triển đúng như dự đoán.

"Hy vọng tất cả chúng ta đều kịp trước khi xảy ra sự cố, có thể không?

Bằng không thì cũng không biết có bao nhiêu ẩn họa.

Huống chi chuyện này không nằm trong dự liệu, cư nhiên lại có người âm thầm giúp đỡ.

Nghe giọng điệu của hắn, dường như hắn muốn giúp ta.

Chẳng lẽ không nên làm sao?

Rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Chẳng lẽ có người đang âm thầm chú ý đến chuyện này sao?

Ngoài ta và ngươi, còn có một bên thứ ba đang nhúng tay vào chuyện này.

Tuy có một tin tốt là hắn không cản trở ta, nhưng cũng không chắc trong những chuyện sau này có thể sẽ xảy ra va chạm và mâu thuẫn.

Chương 639

Gần đây ta cũng không biết mục đích của hắn rốt cuộc là gì, dù hiện tại hắn đang giúp đỡ, nhưng không chắc sau này hắn có đâm lén sau lưng không.

Chuyện như vậy không phải là chưa từng xảy ra...” Hỏa Liên khi linh hoa nở rộ, từ từ thu hồi chân hỏa bên dưới vào linh hồn của mình.

Vì rời thể quá lâu, nên hiện tại toàn bộ linh hồn đều vô cùng mỏng manh, trong suốt.

Nếu không có chân hỏa trong cơ thể, có khả năng sẽ vì thế mà tiêu tán.

May mắn thay, Nữ Vương đại nhân trước khi rời đi đã truyền cho nàng một ít sức mạnh, để giúp ôn dưỡng linh hồn của nàng.

Hiện tại nàng đang an phận hấp thu những sức mạnh đó, nên hoàn toàn không nhìn rõ tình hình bên dưới.

Đối với việc Nữ Oa thức tỉnh.

Vậy thì mọi thứ sẽ lại một lần nữa bị lật đổ.

Những kẻ đó cũng sẽ từ từ rời đi trong không gian thời gian.

Bởi vì thời gian hiện tại cũng đang theo tốc độ nhanh chóng.

“Thời gian nhanh chóng là sao?

Những người bên dưới đang ở đâu vậy?

Dường như thời gian đã khôi phục bình thường rồi, không còn như cái dáng vẻ mà chúng ta đã trải qua trước đây nữa.

Căn bản không phải là tình huống một khoảnh khắc trôi qua mấy

năm.

Hiện tại dường như vì linh hoa nở rộ, toàn bộ không gian, toàn bộ thế giới đều bắt đầu khôi phục bình thường, giống hệt như ban đầu.

Nhưng tại sao bây giờ lại không thấy Nữ Oa đại nhân đâu?

Nếu người thức tỉnh, vậy chúng ta có thể lập tức rời khỏi nơi này mà?

Tình hình hiện tại, dường như chúng ta đã bị lãng quên ở đây.

Chẳng lẽ Nữ Oa, nhưng người căn bản không biết hai chúng ta sao?

Phải đợi thêm một thời gian nữa.

Bất kể thế nào cũng phải có một tin tức chứ.

Tình hình hiện tại, đơn giản là như ruồi không đầu, không biết phải làm sao." Lâm Hiên quan sát tình hình bên dưới một lúc, đột nhiên phát hiện rằng không gian vốn rất nhanh chóng trước đó, thời gian dường như đã hoàn toàn khôi phục bình thường trong khoảnh khắc trước đó.

Ở nơi hiện tại hắn đang đứng, mỗi phút mỗi giây đều giống hệt như thế giới thực bên ngoài.

Nhưng đồng thời cũng vì thế mà dường như bị mắc kẹt ở đây, hoặc phải chờ đợi một thời gian dài mới có thể được đưa ra ngoài.

Bất kể tình huống nào cũng khiến trong lòng sinh ra tình huống, vì ai mà biết bây giờ ra ngoài có phải là 100 ngày sau mới ra ngoài không?

Huống chi thời gian bên trong đã khôi phục bình thường, những ảnh hưởng xảy ra trên người cũng sẽ y hệt như vậy.

Đồng thời, vì sự tồn tại của nó được một không gian công nhận,

dẫn đến tốc độ trưởng thành và tốc độ lão hóa sẽ giống hệt thế giới thực.

Nếu nó sống ở đây 10 năm, thì thân thể bên ngoài sẽ là tình huống 100 năm.

Nếu ở đây 1000 năm, thì thân thể bên ngoài cũng sẽ là 1000 năm.

Đối với hắn, điều đó không phải là một điều tốt.

Đồng thời, hắn cũng không thể ở đây rèn luyện cuộc sống trở lại, không thể giống như những loài người và động thực vật kia mà từ từ đi tìm đồ ăn, bằng không thì sẽ đột nhiên chết đói.

"Ta biết rốt cuộc ngươi đang suy nghĩ gì.

Nữa, đợi ta khôi phục sức mạnh, ta liền có thể lập tức đưa ngươi ra ngoài.

Hiện tại ta về cơ bản đã lấy lại được đồ đạc của ta rồi.

Nhưng tình hình hiện tại không tốt.

Nếu đối mặt trực diện với thứ đó, vậy thì ta cũng không thể quang minh chính đại đưa ngươi ra ngoài.

Bởi vì vừa nói đưa ngươi ra ngoài, vậy thì thứ đó bên ngoài sẽ nhận ra sự tồn tại của ngươi, từ đó tiến hành hủy diệt nhân đạo.

Ngươi chỉ cần ở đây yên phận, mọi chuyện ta tự nhiên sẽ quay lại xử lý." Một giọng nói vô cùng dịu dàng truyền ra từ bên trong linh hoa, từ từ an ủi hắn.

Hỏa Liên vốn đang khôi phục linh hồn của mình, sau khi nghe thấy giọng nói đó, trong khoảnh khắc liền kích động dừng lại.

Chương 640

Cung kính đối với linh hoa nói: "Đại nhân Nữ Vương cứ yên tâm, ta nhất định sẽ chờ đợi người trở lại với vinh quang.

Tất cả đều là để chuẩn bị cho người.

Nếu gặp khó khăn gì, người cứ nói cho ta biết, ta có thể làm gì thì sẽ làm.

Ta tuyệt đối sẽ dốc hết sinh mệnh để giải quyết, bởi vì người là mẫu thân của ta, là Chúa cứu thế của ta.

Ta nguyện ý dốc hết tất cả, chỉ vì người!" Hỏa Liên đã chờ đợi khoảnh khắc này quá lâu rồi.

Nàng nói một cách lộn xộn những lời cung kính, bởi vì trước đây, sự phản bội của những người bạn tương tự đã khiến nàng vô cùng tự trách.

Giờ đây có thể tìm thấy đại nhân Nữ Vương trở lại, không nghi ngờ gì nữa, đó là một việc vô cùng vui mừng.

Nữ Oa đương nhiên không nói thêm lời nào, chỉ lặng lẽ bay về phương xa.

Thân thể nàng cũng dần ngưng tụ, bắt đầu từ từ rời khỏi một nơi chật chội, bức bối.

Mọi thứ xung quanh bắt đầu xé rách, vặn vẹo.

Những động thực vật vốn dĩ đang gào thét bên dưới, cùng với những kẻ thủ lĩnh, tất cả đều bắt đầu trở nên mơ hồ, như biến thành từng mảng màu sắc, dần dần biến mất.

Lâm Hiên cũng từ từ thoát ra khỏi không gian đó.

Vừa rơi xuống mặt đất, hắn cảm thấy có chút không chân thực.

Bởi vì đã trôi nổi ở đó quá lâu, không có thực thể vô hạn, nên mới xuất hiện tình huống như bây giờ.

Huống chi sau khi trôi nổi ở đó lâu như vậy, hắn cũng không ngừng tìm kiếm thứ gì đó.

Ngay cả Cự Long cũng đã đợi ở bên ngoài rất lâu mà vẫn không phát hiện ra.

Nhưng hôm nay, đột nhiên lại có tin tức của hắn truyền đến.

Vốn dĩ ngọn lửa đó không bị ngăn chặn.

Hiện tại, xung quanh một mảng đều đen như than, nhưng tối qua đột nhiên bắt đầu từ từ ngừng lại, nghỉ ngơi.

Dường như có một luồng sức mạnh ở gần đó đã an ủi tất cả những ngọn lửa kia.

Cự Long sau khi thấy tin tức có dao động, liền lập tức ngừng tu luyện, bay về phía đó.

Trên chiếc giường băng ngọc trắng tỏa ra ánh sáng lạnh lẽo, một thân ảnh thon dài từ từ trườn ra từ đó, cứng nhắc xoay chuyển, tứ chi dường như không thích ứng.

Xung quanh bày biện tất cả những pháp bảo cực kỳ hữu ích cho hắn.

Cẩn thận nuôi dưỡng kẻ trên giường đó.

Chờ đợi lâu như vậy, Lâm Hiên cuối cùng cũng tỉnh lại.

Bằng không, e rằng thế giới này thực sự sẽ tan thành mây khói.

Rốt cuộc đã trải qua những gì?

Kể từ khi hắn bay đi khỏi đó, dường như đột nhiên tử vong, không

có chút tin tức nào.

Cũng không biết có thể đi đâu, dường như đột nhiên bị người khác xóa sổ, không tìm thấy bất kỳ dấu vết nào.

Những người xung quanh cũng dần dần bắt đầu quên đi sự tồn tại của hắn.

Thậm chí ngay cả những kẻ đối đầu không đội trời chung với hắn trước đây, như Tháp Tháp Thiên Vương và Đế Tân, vài người đó cũng không có chút ấn tượng nào về hắn.

Trên Cửu Trọng Thiên, Ngọc Hoàng Đại Đế đang vò đầu bứt tai xử lý công việc.

Cùng với sự tắt dần của ngọn lửa, thân thể của ngài dần khôi phục lại tình trạng ban đầu.

Nhưng có chút khác biệt so với trạng thái đỉnh phong trước đây, bởi vì ngọn lửa đã xâm thực phần lớn sức mạnh, dẫn đến thân thể ngài hiện tại suy yếu.

Nếu có kẻ nào nhân cơ hội này tấn công Thiên Đình, e rằng toàn bộ Thiên Đình sẽ vì thế mà bị hủy diệt.

Ngay cả Tháp Tháp Thiên Vương cũng có khả năng sẽ bị tiêu diệt, dù sao thì bình thường hắn cũng quá đắc tội với nhiều người rồi.

Giờ đây chỉ có thể cầu xin sự bảo hộ của Phật môn, hy vọng có thể phái một vài người đến xử lý chuyện bên đó.

Dù sao thì ai mà ngờ thế giới đột nhiên sụp đổ, tất cả động vật thực vật đều bắt đầu đại đào vong, ngay cả đất đai cũng bắt đầu dần dần nứt nẻ, căn bản không thể ở được nữa.

Thế giới dường như đã bước vào một vùng hỗn độn, bắt đầu từ từ khôi phục trạng thái ban đầu.

Chương 641

Tất cả mọi thứ đều sẽ bị tiêu diệt lại.

Ngọc Hoàng Đại Đế hỏi các tướng sĩ bên dưới: "Hiện tại không có chút tin tức nào sao?

Kẻ bên đó rốt cuộc là ai?

Hiện tại chuyện này quan hệ đến tính mạng của tất cả mọi người, sao có thể khoanh tay đứng nhìn được chứ?

Có ai không?

Nếu bên đó lại xuất hiện tình huống, nhất định phải kịp thời bẩm báo cho ta." Tướng sĩ lắc đầu liên tục, bất lực nói: "Hiện tại tất cả mọi nơi đều xuất hiện nguy cơ.

Ngay cả chân tướng của Bồ Tát bên Phật môn cũng bắt đầu dần hóa đá, căn bản không có bất kỳ năng lực nào để giúp chúng ta.

Tình hình bên dưới càng ngày càng tệ.

Mặc dù vài tháng trước đột nhiên bắt đầu có dấu hiệu chuyển biến tốt, nhưng không biết vì sao mấy ngày gần đây lại bắt đầu xấu đi, thậm chí tốc độ còn nhanh hơn trước một chút.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, tất cả chúng ta đều sẽ phải chôn vùi tại một nơi.

Khi tất cả mọi thứ đều bắt đầu tiêu diệt, chúng ta cũng sẽ biến mất.

Chẳng lẽ thực sự không còn bất kỳ cách nào nữa sao?" Tướng sĩ vốn dĩ cho rằng mấy ngày trước đột nhiên xuất hiện thuyền tập kích đã có chuyển biến tốt, hoặc có lẽ chuyện này sẽ có một bước ngoặt.

Nhưng không ngờ chỉ mới vài ngày, tình hình bên dưới thậm chí còn tệ hơn trước, với tốc độ này, không quá hai ngày nữa, tất cả mọi thứ đều sẽ bị tiêu diệt.

Vương Mẫu Nương Nương đứng bên cạnh, nghe lời các tướng sĩ nói, cau chặt mày, mặt đầy sầu muộn.

Cuộc khủng hoảng lần này thực sự quá đột ngột, khiến tất cả mọi người đều không có bất kỳ nơi nào để chuẩn bị.

Tuyến phòng thủ đã bị phá vỡ như thế, dường như đột nhiên đã được sắp xếp sẵn.

Mọi chuyện đều bắt đầu không có bất kỳ đường lùi nào.

Căn bản không phải vì Thiên Đạo tự hủy diệt, chỉ là không biết Thiên Đạo đó rốt cuộc đang làm gì, vì sao lại làm ra hành động như vậy, rõ ràng mọi thứ đều rất tốt.

Chẳng lẽ do thứ gì đó kích hoạt, có tà ác gì đó sắp hiện thế sao?

"Kể từ khi mọi thứ đều đã được định đoạt, và ta cũng đã giao tâm với chuyện này, chi bằng cứ an phận, chờ đợi cái chết đến đi.

Cũng tốt hơn là ở đó liều mạng vùng vẫy, nhưng cuối cùng lại chẳng có gì.

Ngay cả người trong Phật môn cũng không có cách giải quyết, chúng ta lại có năng lực gì để ngăn cản chứ?

Chỉ có thể ở đây an phận, không gieo rắc hoang mang cho tất cả mọi người, hưởng thụ khoảnh khắc bình yên cuối cùng.

Có lẽ khi ra đi sẽ nhẹ nhàng hơn một chút.

Ta đã kiếm lại gần hết số tiền đã mất rồi.

Nếu có tâm nguyện hoặc có việc gì, cứ việc buông bỏ mà làm đi.

Dù sao thì hiện tại có ngăn cản cũng chẳng có tác dụng gì.

Chi bằng hãy thực hiện tâm nguyện của những người đó.

Không biết Ngọc Hoàng Đại Đế có ý gì, có hứng thú cùng ta đi ngắm mẫu đơn nở rộ ở hậu viện không?" Vương Mẫu Nương Nương nhìn thấu mọi chuyện, lúc đó cảm thấy tất cả những sự vùng vẫy đều vô nghĩa.

Dù sao thì, dù có đạt đến mức đỉnh thiên lập địa thì sao chứ?

Khi dưới chân không còn đất, khi trên đầu không còn trời, năng lực của một người có thể đi đâu về đâu, cuối cùng chẳng phải cũng sẽ bị hủy diệt sao?

Ngọc Hoàng Đại Đế cũng thở dài một tiếng, cũng định từ bỏ.

Các tướng sĩ bên dưới nghe những lời này xong, cũng không khỏi động lòng, bắt đầu từ từ rút lui khỏi điện đường.

Thay vì có thời gian ở đó lo lắng những chuyện này, chi bằng hãy nhìn thoáng ra một chút.

Khi đã không có cách nào để đảo ngược tình thế, vậy thì chi bằng chấp nhận sự thật này, ra đi một cách an ổn, cũng để lại một chút tín hiệu cho thế giới này.

Dù sao thì, dù thực ra không ở đó, nhưng ít nhất cũng đã từng để lại một dấu ấn ở đó.

Và dù mọi thứ đều sẽ bị hủy diệt, nhưng dù sao thì trước khi chết cũng có những hồi ức tốt đẹp.

Hỏa Liên sau khi thoát ra từ đó không biết đã đi đâu.

Không tìm thấy nàng ở bất cứ nơi nào.

Chương 642

Hoặc có lẽ nàng đã quay về động phủ của Nữ Oa đại nhân rồi.

Đối với nàng, có lẽ nơi đó mới là nơi an nghỉ tốt nhất.

Chỉ là không biết tình hình hiện tại ra sao, nên mọi thứ đều bắt đầu phát triển theo hướng ngược lại.

Theo lý mà nói, sau khi Nữ Oa đại nhân thức tỉnh, mọi thứ đều sẽ có sự chuyển biến lớn.

Nhưng dường như hoàn toàn không phải tình huống như vậy, mà ngược lại đã kích hoạt trước trạng thái tận thế.

Tất cả mọi thứ đều bắt đầu bị đào thải, tất cả mọi thứ đều bắt đầu bị hủy diệt, căn bản không kịp ngăn cản, cũng không có bất kỳ cách nào.

Tất cả mọi người đều bắt đầu tụ tập lại, dường như không thấy gì, không thấy ngày mai.

Họ làm những chuyện mà khi sống chưa từng làm, những kẻ sám hối, mục đích đều đang chờ đợi cái chết.

Bởi vì đối với họ, khi đã không có bất kỳ cách nào, chi bằng hãy thuận theo sự thay đổi này, đừng để lại bất kỳ hối tiếc nào trước khi chết.

Cự Long đang nhìn trong đậu phụ, lấy ra một đống lửa để nướng đậu phụ.

Bởi vì trước đây để bảo tồn thân thể của hắn, tất cả mọi thứ đều dùng đá ngọc lạnh nhất để nuôi dưỡng.

Hiện tại khi đã sống lại, vậy thì phải từ từ thay đổi nhiệt độ cơ

thể, bằng không thì có khả năng sẽ vì thế mà xuất hiện những vấn đề khác.

"Trước đây, nơi đó.

Sao hoàn toàn không cảm nhận được sự tồn tại?

Tình hình hiện tại, chẳng lẽ không có bất kỳ cách nào để ngăn cản sao?

Lần đầu tiên ta thấy thế giới diệt vong, ban đầu là như vậy.

Nhưng không ngờ lại có thể nhìn thấy sự tiêu vong như vậy.

Dường như ta sinh ra cũng tồn tại, khi chết đi ta cũng tồn tại.

Ta là người duy nhất có thể chứng kiến toàn bộ quá trình này, có chút cảm khái.

Nhưng mọi thứ đã không còn cách nào để thay đổi được nữa.

Hoặc là cuộc đời thật kỳ lạ, khi nên kết thúc thì kết thúc.

Nhưng ta không có bất kỳ hối tiếc nào nữa." Cự Long nói cuối cùng ngay cả hắn cũng bắt đầu không có bất kỳ ý định nào, muốn cứu một người, bởi vì đối với hắn, đó không phải là việc mà một người có thể làm được.

Không thể tùy tiện cứu được hắn, chi bằng cứ an phận mỉm cười đối mặt với tất cả. .....

Nhưng Lâm Hiên không tin mọi thứ sẽ cứ thế biến mất.

Tất cả những nỗ lực mà hắn đã bỏ ra trong không gian đó đều là để cứu vớt.

Nhưng bây giờ khi hắn quay về, lại đột nhiên được thông báo rằng không còn cơ hội nào để cứu vãn nữa, sắp phải rời khỏi thế giới này, và từ đó sẽ không bao giờ xuất hiện nữa.

Làm sao hắn có thể buông bỏ được?

Đã nỗ lực nhiều như vậy, chẳng lẽ tất cả đều vô ích sao?

Kẻ đó thực sự muốn nhẫn tâm như vậy sao?

Một khi đã đi, sẽ lật trời, cũng sẽ là một sự tái sinh mới.

“Ta không tin mọi thứ sẽ kết thúc như vậy!

Tất cả những nỗ lực của ta ở nơi đó đều không vô ích!

Ta kiên tin lần này chúng ta tuyệt đối có thể nghịch phong lật ngược tình thế!” “Đưa mọi người sống lại, dù sắp sửa thiên địa đổi thay, dù thế giới sắp hủy diệt, nhưng biết đâu sẽ chào đón sự tái sinh mới.

Tất cả chẳng phải vì sự phát triển tốt đẹp hơn sao, nên mới xuất hiện tình huống này.

Vì sao phải dễ dàng từ bỏ?

Chẳng lẽ nhẫn tâm để theo ý ngươi mà chết đi sao?

Huống hồ ta tin Nữ Oa, nhất định sẽ cứu vớt ta, tuyệt đối sẽ không bỏ rơi ta. '1000' cũng sẽ không quên ta, bởi vì tất cả những gì ta đã tạo ra đều nên do ta làm chủ, chứ không phải như những gì ta từng làm.

Chương 643

Đừng dễ dàng từ bỏ, bản tính ta vốn không dễ dàng chịu thua.

Trước mọi tai ương, những ngôi làng nhỏ bé kia thì tính là gì?

Tin ta đi, Nữ Oa đại nhân nhất định sẽ cứu ta một lần nữa!" Lâm Hiên cảm thấy cơ thể dần dần ấm lại, quyết định ra ngoài tìm kiếm, không tin vào đáp án, không chấp nhận kết quả dễ dàng như vậy.

Lúc này, bên ngoài có một vị khách không mời mà đến.

"Thấy ngươi vậy mà thực sự tỉnh lại.

Ta vốn tưởng ngươi sẽ bị mắc kẹt ở đó, vĩnh viễn không thể thoát ra.

Sau đó, thế giới này sẽ được tẩy bài lại, tiêu diệt tất cả những thứ vô dụng.

Nhưng không ngờ Lâm Hiên ngươi lại đột nhiên xuất hiện, khiến mọi thứ hoàn toàn rối loạn.

Chẳng lẽ ngươi không biết sao?

Vì sao ngươi lại phải xuất hiện trở lại?

Ở lại nơi đó chẳng phải rất thoải mái sao?

Ở đó không ai có thể ngăn cản, ngươi là kẻ lợi hại nhất thế giới.

Nhưng ngươi lại cố tình quay về, mang theo thứ kia trở lại, thật sự khiến ta tức chết.

Ngươi có biết làm như vậy sẽ mang lại hậu quả lớn đến mức nào không?

A, chẳng lẽ ngươi không thể suy nghĩ sao?

Cứ nhất định phải làm những chuyện vô vị mang đến nhiều phiền phức như vậy!" Kẻ đó đầu đội khăn che mặt màu đen, cả người ẩn mình trong bóng tối, dù dưới ánh mặt trời chiếu rọi, cả người trông như bị xé từ trên trời xuống, khiến người ta hoàn toàn không thể nhìn rõ.

Dường như chỉ có thể nhìn thấy hình dáng tổng thể, nhưng lại không thể nhìn ra dung mạo ban đầu, giống như nó vốn không tồn tại.

Rốt cuộc là thứ quái dị gì?

Lâm Hiên hoạt động tay chân, khó khăn chậm rãi đứng dậy, nhưng vì quá lâu không đi lại, nên dù đã được xoa bóp sau một chút, tứ chi vẫn còn hơi yếu, đứng dậy đột ngột dễ bị ngã.

Kẻ mặc đồ đen nhìn bộ dạng bước đi xiêu vẹo của hắn, không nhịn được khẽ cười mấy tiếng, dường như đang chế giễu sự bất lực, vô năng của Lâm Hiên.

"Vậy bây giờ ngươi muốn xem ta làm trò cười sao?

Đã đến đây rồi, ta đã làm hỏng mọi chuyện của ngươi, vậy ngươi, có nghĩ chế giễu hay châm chọc ta có thể vãn hồi được mọi chuyện không?

Ta nói cho ngươi biết, không thể nào.

Ngươi có chế giễu nữa, chuyện đáng xảy ra vẫn sẽ xảy ra.

Ta đã ngăn cản được một lần, thì có thể ngăn cản lần thứ hai, ngươi sẽ không còn cơ hội nữa!" Kẻ áo đen không giận mà bật cười, không tiếp tục tranh cãi với Lâm Hiên, mà trực tiếp vươn tay muốn bóp cổ hắn.

Đối với lời lẽ trào phúng, y thực ra thiên về việc trực tiếp tiêu diệt kẻ trước mặt.

Lúc đó, y còn sợ ai quấy nhiễu nữa chứ.

Cự Long nhìn bộ dạng xem thường người khác của kẻ trước mặt, ngược lại cảm thấy hơi buồn cười, không coi ta ra gì sao?

Dễ dàng muốn giết người trước mặt ta như vậy, chẳng lẽ không hỏi ta có đồng ý không?

Cự Long trực tiếp vươn tay ngăn cản y lại, đồng thời một chưởng đánh văng y ra, hoàn toàn không tốn chút sức lực nào.

"Khi nói chuyện xin hãy xem xét hoàn cảnh.

Có ta ở đây, ngươi muốn động đến một sợi lông của hắn cũng là điều không thể.

Ngươi hãy về mà xem lại cái đống lộn xộn kia đi, rốt cuộc ngươi định thu dọn và tẩy bài như thế nào?

Dựa vào một mình ngươi muốn tẩy bài lại cả thế giới này, chẳng phải quá sức rồi sao!" Trong thời đại Hồng Hoang vạn thế, Nữ Oa vốn là một tồn tại khiến người đời vô cùng kính phục.

Hiện tại, tất cả đều đang nỗ lực tự nâng cao, chỉ hy vọng có thể trở thành người bình thường.

Tiếp đó, những người này cũng bắt đầu ca ngợi Nữ Oa, dường như đều nguyện ý coi Nữ Oa là một nhân vật thần thánh đặc biệt.

Nhưng rõ ràng Nữ Oa không hề đơn giản như vẻ bề ngoài, những thứ ngoại cảnh y nắm giữ rất nhiều.

Bất kể là việc dùng ngũ sắc thạch vá lại lỗ hổng trên trời, khiến bầu trời trở nên hoàn mỹ không tỳ vết, tựa như áo trời không có đường may, hay việc tạo ra những người đất, Nữ Oa đều làm được, vô cùng tuyệt vời.

Nữ Oa đã nhào nặn nên rất nhiều hình tượng, không ít nhân loại đã

được sinh ra từ tay Nữ Oa, nhiều người trông vô cùng xinh đẹp.

Chương 644

Adam và Eva cũng đã trở thành thiên thần ở đó, hiện tại đều đã thành Thánh nhân, chứng tỏ những Bán Thánh và Chuẩn Thánh đã bắt đầu thể hiện uy lực ở nơi này.

"Được rồi, ta cũng không cần thiết phải tiếp tục tranh cãi nữa.

Hiện tại đại chiến sắp sửa diễn ra, ta thực sự cần phải cẩn trọng, tuyệt đối không thể tranh luận một lần nữa.

Tranh cãi bao nhiêu lần cũng vô nghĩa, ta ngược lại hy vọng mọi người có thể nghiêm túc một chút, cũng đừng nói với ta những chuyện tương đối khó khăn nữa." Lôi Thần và Vũ Thần ở đó không còn tranh cãi nữa, mà đều dốc hết sức mình để làm việc.

Còn những mâu thuẫn trong lòng, đều tạm thời bị đè nén xuống đáy lòng, tuyệt đối không thể phụ lòng đối phương trong cuộc tranh chấp.

Hiện tại tất cả đều đã buông bỏ những thành kiến với đối phương, đều bắt đầu từ từ nâng cao bản thân.

Còn những người kia cũng không còn đi gây chiến nữa, bởi vì họ đều biết gây chiến, đánh nhau sẽ phá hoại môi trường, hủy hoại trang viên của mình.

Hiện tại toàn bộ môi trường đều vô cùng hài hòa, mỗi người an cư lạc nghiệp, tất cả đều bắt đầu tái tạo lại ngôi nhà của mình.

Bây giờ, ở khắp nơi cũng đã trồng một số cây xanh, không ít người bắt đầu trồng hoa, gieo cỏ, trồng cây ở một số công trường.

Người lớn dẫn trẻ nhỏ cùng nhau trồng trọt, nhiều người cũng đã trải đường rất sạch sẽ, thậm chí thường xuyên có người đến đó luyện

tập võ thuật.

Có thể thấy, những người này thực sự nguyện ý làm cho nơi này tốt đẹp hơn.

Hiện tại ở đó không còn thái độ hỗn loạn, đổ nát như trước nữa, trông giống như một nơi vô cùng thần thánh.

Mọi vị trí đều trông vô cùng hoàn mỹ, thực sự không có chỗ nào khiến người ta cảm thấy phiền chán, những thứ đổ nát đều đã bị dỡ bỏ, chỉ còn lại những thứ vô cùng hoàn mỹ, trông mọi thứ đều đặc biệt tốt đẹp.

Trước đây, ở đó luôn nhìn thấy cảnh hoang tàn đổ nát, nhưng hiện tại đều đã phát hiện ra, mỗi nơi đều vô cùng tươi đẹp, khiến người ta thực sự yêu thích cuộc sống mà mình hằng mong muốn.

Hiện tại cũng nguyện ý sống tiếp ở nơi này.

Trước đây không có những thứ này, nhưng lần này đều đã hiểu rõ.

Có lẽ vấn đề này có thể tích cực thay đổi.

Nếu việc thay đổi không làm tốt được thì có thể làm gì?

Đối với ta, những điều này tuyệt đối không có ý nghĩa gì.

Nếu ngay cả điều này cũng không giải quyết được, thì lúc đó ta thực sự có thể sẽ rất tức giận.

Nhìn chung, khoảng thời gian này thật khó tưởng tượng, nhưng bây giờ ta không thể không tưởng tượng, bởi vì nó đều đặc biệt quan trọng.

Hiện tại, ta cũng hy vọng có thể nghiêm túc hơn một chút.

Bất kể thế nào, ta đều hy vọng có thể giải quyết ổn thỏa mọi chuyện, không tranh chấp với bất kỳ ai nữa.

Nếu lúc đó lại tiếp tục so đo với bất kỳ ai, thì đối với ta cũng khá đáng sợ.

Vì vậy, ta nghĩ có lẽ bây giờ có thể thực hiện một số thay đổi một lần nữa.

Hiện tại, ta nghĩ có lẽ chuyện này sẽ sớm có một kết cục.

Nếu không, lúc đó chẳng phải sẽ càng dễ xuất hiện một số tình huống khó lường sao?

Mọi chuyện vốn dĩ đã khá đáng sợ.

Hiện tại, ta cũng đã hiểu một số điều cơ bản quan trọng đến mức nào.

Nếu ngay cả điều này cũng không giải quyết được, thì lúc đó còn có chuyện gì có thể làm tốt được nữa đây?

"Được, thực sự rất tốt.

Chuyện này nhất định phải làm tốt mới được, nếu không thì không thể nghỉ ngơi.

Lúc đó mà nghỉ ngơi thì chỉ khiến tính cách ham chơi của mình trở nên quá lớn." Hiện tại, ta thực sự đã chơi đùa những thứ này đến mức vô cùng thành thạo, hiện tại cũng đã đạt đến một cảnh giới.

Nếu ở cùng một ngày, những người bình thường khó có thể tưởng tượng được.

Không phải sao?

Hiện tại, trên thực lực đều có một sự nâng cao đáng kể, nhưng thực sự không nhất định có sự nâng cao đó.

Nếu có thể tiếp tục như vậy mãi, thì đương nhiên, tự nhiên sẽ có những điều tốt đẹp.

Nhưng hiện tại, có những chuyện không thể tưởng tượng được.

Ít nhất có một số điều ta căn bản không dám tưởng tượng.

Chương 645

Có một lần, ta cứ thế tiếp tục đi theo, bởi vì đối với ta điều đó thực sự quá tốt đẹp.

Chỉ cần nghiêm túc một chút, thì tự nhiên trong lòng sẽ đặc biệt mãn nguyện.

Bởi vì vốn dĩ nên là như vậy.

Chỉ cần mọi người có thể chú ý đến nhiều điều như vậy, thì thực ra cũng không thể nào xảy ra một số tình huống nữa.

Vốn dĩ nên đối xử với mọi người như vậy mới phải, bởi vì đối với những chuyện nên tốt đẹp, bởi vì vốn dĩ nên là như vậy mới đúng.

Vì vậy, hiện tại cũng luôn xảy ra một số sự cố ngoài ý muốn, tất cả đều thực sự khiến người ta cảm thấy đặc biệt xui xẻo.

Tình huống khó giải quyết, hiện tại đều trở nên đặc biệt đơn giản.

Nhưng rõ ràng những chuyện hiện tại không nhất định có thể làm tốt.

Nếu có thể nhận ra điều này thì thực ra cũng tốt.

"Ngày thường ta đều không để ý những điều này, nhưng lần này ta thực sự có thể nhìn ra một số lỗ hổng trong đó.

Có lẽ ta thực sự cần phải nghiên cứu thêm.

Đến lúc đó, nếu nghiên cứu kỹ lưỡng chuyện này, thì thực ra cũng sẽ không xảy ra những chuyện tồi tệ cho mọi người nữa.

Nếu lúc đó mọi người có thể hiểu rõ, thì thực ra ta có thể tổ chức một cuộc họp thật tốt, tiến hành đàm phán.

Khi đàm phán, tất cả những điều này đều có thể nói rõ ràng.

Ta sẽ không bao giờ mắc phải những sai lầm này nữa.

Những điều này đối với ta thực sự quá tốt đẹp.

Chỉ cần mọi người có thể hiểu rõ, thì lúc đó thực sự sẽ không xảy ra chuyện gì nữa." Vài điều màu sắc đặc biệt quan trọng, hiện tại ta đặc biệt nghiêm túc, bởi vì ta đều muốn xem xét một số vấn đề trong đó.

Vì vậy, hiện tại ta cũng hy vọng có thể làm cho tuổi thanh xuân thêm phong phú và đa sắc màu, một chút.

Ta đều hy vọng có thêm nhiều điều tốt đẹp trong cuộc sống.

Trong lòng ta nghĩ, hiện tại ta cũng có thể thấy, đối với một số điều trong cuộc sống này, nếu có thể suy đoán thêm một chút, thì thực ra cũng cảm thấy đặc biệt thú vị, cũng không thể nào bây giờ xuất hiện cảm giác đơn điệu, khô khan và tẻ nhạt được.

Rõ ràng có thể nhìn ra một số tình huống trong đó, những chuyện đó khiến người ta cảm thấy tồi tệ.

Nếu lúc đó thực sự lại xuất hiện một số chuyện tồi tệ một cách đặc biệt, thì sẽ khiến người ta cảm thấy không thể chấp nhận được.

Khi một tình huống như vậy xảy ra, trong lòng thực sự cảm thấy đặc biệt đột ngột.

Nếu lúc đó lại tiếp tục xuất hiện vấn đề, thì trong lòng có lẽ sẽ vui mừng, nhưng đối với ta cũng khá tàn nhẫn.

Sau khi giải quyết xong những điều này, trong lòng ta cũng tự hỏi.

Không phải sao?

Cô bé kia lại rơi lệ đau lòng.

Có thể thấy, đứa bé đó lúc ấy hoàn toàn không có cách nào thoát ra khỏi nỗi đau.

Dù sao thì, nó vừa mới mất đi người thân, tự nhiên trong lòng không thể nào vui vẻ được.

Nhưng những người khác lúc đó lại hơi vui mừng một chút, những người đó lại phát hiện ra vấn đề này đã được giải quyết thành công.

Còn về đứa trẻ kia, tự nhiên khó có thể thoát khỏi một loại ám ảnh và tổn thương tâm lý trong thời gian ngắn.

Hiện tại, ta cũng không đi an ủi, bởi vì ta biết rằng khi chuyện như vậy vừa mới xảy ra, những đứa trẻ này chắc chắn không thể chấp nhận được.

An ủi bây giờ cũng vô ích, chi bằng đợi những người này hiểu rõ hơn một chút, rồi hãy khuyên nhủ để họ có thể cởi mở lòng mình.

Trước đây không thấy những điều này, nhưng lần này đều có thể nhìn ra, những người này thực sự đang thay đổi.

Giống như Lục Phi vừa rồi không có những thứ này, nhưng lần này đều đã hiểu rõ một số vấn đề trong đó.

Bởi vì hiện tại họ đều chơi rất giỏi, chơi cũng rất phóng khoáng, ít nhất những người này đều chơi rất vui vẻ, không ít huynh đệ cũng đặc biệt hiểu nhau.

Hiện tại, trò chơi mà họ chơi cũng rất lớn, căn bản không còn câu nệ như vậy nữa.

Ít nhất hiện tại họ không dám chơi nữa, căn bản không cần phải sợ huynh đệ khác đặc biệt tức giận, bởi vì những huynh đệ này đối xử với nhau khá khoan dung, họ đều là những huynh đệ đã giao thiệp rất lâu.

Có lẽ sẽ không vì những chuyện nhỏ nhặt này mà tức giận, vì vậy tự nhiên cũng không thể nào so đo tâm tình với một số người.

Chương 646

Đối mặt với những vấn đề này, trong lòng họ cũng vui vẻ, vì vậy trong mắt họ cũng chẳng có gì là vui nữa.

Trước đây không gặp những điều này, nhưng lần này đều phát hiện ra một số vấn đề trong đó thực sự rất khó làm.

Nếu ngay cả điều này cũng không rõ ràng, thì lúc đó thực sự có thể có những chuyện không thể nói rõ ràng, không thể giải thích được, điều đó đối với ta thực sự quá khó chịu.

Hiện tại, ta cũng sẽ không giao thiệp với những điều này nữa.

Nếu ngay cả điều này cũng không giải quyết được, thì có thể làm gì?

Đối với chuyện này, thực sự quá không bình thường.

Nếu ngay cả điều này cũng có thể làm được, vậy thì tốt.

Ý tứ đó đều cảm thấy những vấn đề này thực sự không quá tốt.

Nếu những vấn đề này đều không thể nói, thì lúc đó những chuyện khác cũng đặc biệt khó tưởng tượng.

Những điều này đối với ta thực sự quá đơn giản, vốn dĩ cứ tưởng... không tưởng thì không được.

Trước đây không có những điều này, đều đã thông suốt rồi.

Một số vấn đề có lẽ không thể hiểu được, nhưng mọi thứ đều đã hiểu thấu triệt.

Ta sẽ không bao giờ mắc lỗi nữa.

Nếu lại tái phạm lỗi thì thực ra cũng không vui vẻ gì.

Đối với ta, đó thực sự là một chuyện đặc biệt khó tưởng tượng.

Nếu ban đầu lại tạo ra một quả bóng, ở nơi đó thì trong lòng thực ra cũng không thể nào vui vẻ vì chuyện này.

Trong mắt ta, chuyện này luôn rối ren.

Dù sao thì, vào lúc đó có lẽ đôi khi mọi chuyện khá kỳ lạ.

Nếu không, làm sai thì đó thực sự là trách nhiệm của mình.

Dù sao thì, hiện tại việc dỗ cho người khác vui vẻ là một chuyện khó khăn đến nhường nào, khiến người khác luôn khó hơn việc dỗ dành nhiều.

Lâm Hiên khẽ ho nhẹ rồi nói: "Thấy thái độ ngươi tốt như vậy, ta cũng sắp về rồi, ta tha thứ cho ngươi vậy.

Nhưng nếu có lần sau nữa, ta không thể đảm bảo mình sẽ làm gì đâu?" Lâm Hiên liếc nhìn một cái, sắp đến tửu lầu rồi, cũng không thể tiếp tục dây dưa với họ mãi.

Đương nhiên phải diễn cho trọn vẹn một chút, nếu không thì sẽ luôn cảm thấy kỳ lạ.

"Vâng, hai vị đi đường cẩn thận, khi nào có thời gian ta lại ra ngoài một chuyến nhé." Người hầu cung kính tiễn hai người vào tửu lầu.

Mấy người cứ thế tách ra.

Nhưng khoảng thời gian vui vẻ hôm nay đối với mỗi người đều có một ý nghĩa phi thường.

Hôm nay là lần đầu tiên họ cùng nhau ra ngoài, gặp gỡ nhiều chuyện như vậy.

Dù thế nào đi nữa, điều đó cũng vô cùng ý nghĩa.

Nếu có một người cẩn thận, có lẽ sẽ không ghi lại tất cả.

Trên đường về nhà, Lâm Hiên thở dài rồi nói: "Ngày trước, cô bé kia không thấy đâu nữa, quả nhiên vô sự sinh biến, mọi chuyện sẽ thay đổi.

May mắn là tình cảm của ta không thay đổi." Ừm, thực ra thu hoạch khá lớn, nhưng cũng có một số cuộc sống không tốt đẹp.

Tất cả đều là điều đáng tiếc.

"Vì đã có những điều tốt đẹp, thì hãy quên đi những chuyện không tốt đẹp.

Ít nhất hiện tại mọi thứ đều không tồi, không phải sao?" Lâm Hiên thản nhiên nói.

Thực ra, nếu con người cứ sống mãi trong quá khứ thì không có ý nghĩa gì.

Nếu một người cứ sống mãi trong quá khứ, thì không thể quay về hiện tại, không thể nhìn thấy những điều tốt đẹp đang chờ đợi.

Người đó sẽ sống trong khoảng thời gian đau khổ của quá khứ, vì vậy người như vậy sẽ không hạnh phúc.

Vậy thì một người, nếu cảm thấy nơi nào đó có nhiều điều tốt đẹp hơn những điều không tốt, thì nhất định phải trân trọng những điều tốt đẹp, đừng đi tìm những điều không tốt nữa.

Chương 647

Ở một bên khác, cũng có.

“Bà chủ, đừng nói nhiều, ta và Lưu công tử thực sự không có chuyện gì đâu...” Người kia hiện tại vô cùng ngượng ngùng giải thích.

Khi chưa xác định quan hệ, sẽ không nói lung tung chuyện này, bởi vì nếu nói ra mà cuối cùng hai người không ở bên nhau, thì cũng sẽ chịu tổn thất lớn.

Vì vậy, trong trường hợp như vậy, cũng sẽ không nói nhiều.

Lâm Hiên dò xét môi trường xung quanh, cẩn thận đi qua từng gốc cây từ trên xuống dưới.

Trực giác mách bảo hắn rằng nhất định có thứ mình cần tìm trong những cái cây này.

Nhưng mỗi gốc cây, từ vân gỗ, đến trạng thái thân cây khô cằn đều gần như giống hệt nhau.

Dù chạm vào gốc cây nào, cảm giác đều cho thấy không có gì bên trong.

Vì vậy, hắn vẫn chưa tìm thấy, nhưng đồng thời cũng có thêm một thử thách.

Mỗi gốc cây đều như có mắt nhìn chằm chằm Lâm Hiên.

Hắn nhìn một gốc cây, rồi lại chuyển thân sang gốc cây khác, dường như đang chờ đợi từng người lần lượt chạm vào, như đang chờ đợi điều gì đó, nhưng đồng thời lại cảm thấy cách này thực sự rất buồn cười.

Nhưng Lâm Hiên lúc này không có thời gian để đùa giỡn những

chuyện này.

Hắn cần nhanh chóng tìm thấy gốc cây quan trọng nhất.

Sau đó rời khỏi đây.

Quỷ mới biết người kia sẽ bị giam giữ ở đâu, rốt cuộc vì điều gì, và bên ngoài rốt cuộc lại xảy ra những tình huống gì, tất cả đều không thể biết được.

Kẻ áo đen sau khi giam giữ Lâm Hiên thì lập tức rời khỏi đó, bay đến một nơi khác, nơi đó chính là động phủ mà Lâm Hiên đã đi ra trước đây.

Cảnh tượng này vừa vặn bị kẻ áo đen nhìn thấy.

Vì vậy, hắn có thể hiểu được tâm lý của Lâm Hiên, đồng thời cũng dùng thứ đó như một sợi dây thừng, thuận tiện cho việc ra vào bất cứ lúc nào.

"Hôm nay cuối cùng cũng để ta nắm bắt được cơ hội rồi.

Nhất định sẽ bị ta dứt điểm cả ổ.

Không ngờ hôm nay lại thất thủ.

Dám để lộ ra một nơi quan trọng như vậy.

Nếu không phải ta vẫn luôn ở đây, thì không thể nào dễ dàng tìm thấy nơi này.

Cái gọi là Nữ Oa đại nhân cũng chẳng qua chỉ đến vậy thôi sao?

Tuy rằng hiện tại ở giai đoạn này cũng đã đánh bại một đại nhân, nhưng nếu hiện tại có ta ở đây, nhất định có thể giúp đại nhân giết ngươi một lần nữa, sau đó giúp đại nhân tái sinh.

Thế giới đó chẳng phải sẽ thay đổi lại sao?

Tất cả mọi thứ đều sẽ thay đổi hoàn toàn.

Ngươi đừng quá nghiêm túc, cho rằng có thể ngăn cản được.

Căn bản là không thể nào!" Kẻ áo đen tức giận nói xong một tràng, sau đó lại nhìn quanh một vòng, trực tiếp đặt một cấm chế ở bên cạnh, và rắc một ít bột dược.

Tất cả những ai vô tình chạm vào sẽ trực tiếp biến mất.

Điều này cũng vừa vặn ngăn cản tất cả mọi người ở bên ngoài.

Nếu có ai vô tình xông vào, cũng sẽ là một lời nhắc nhở cho những người đó.

Còn về những chuyện sắp xảy ra, căn bản không thể tiến vào, vì vậy không thể ngăn cản.

Kẻ áo đen lại một lần nữa rút sợi dây thừng từ một góc bên cạnh ra, dùng sức kéo.

Vốn dĩ định kéo vào, nhưng không ngờ sợi dây thừng lại trực tiếp bị cắt đứt.

Rốt cuộc là chuyện gì?

Sợi dây thừng đó có thể lấy từ Tiên giới về, được làm từ vật liệu đặc biệt, ngoài vũ khí và thần khí thông thường ra thì căn bản không thể cắt đứt được.

Huống hồ lại còn có nha xỉ của vị đại nhân kia, vì vậy không thể nào may mắn đứt được như vậy.

Nữ Oa đại nhân vốn đã phát hiện ra điều này, vì vậy mới có thể cắt đứt nó như vậy, rồi đặt nó sang một bên.

Chương 648

Kẻ áo đen với ánh mắt kinh ngạc, còn những người trong đó thì cười nhạo y.

“Kẻ này đúng là ngốc nghếch.

Ban đầu khi ngươi ném hắn vào, chẳng lẽ chúng ta căn bản không phát hiện ra sao?

Tất cả đều có ý thức, bất kể là ai đều có thể nhìn thấy rõ ràng mọi thứ bên ngoài.

Nếu không phải ngươi ném một kẻ lớn như vậy vào, thì ngươi thực sự cho rằng chúng ta không phát hiện ra sao?

Nhưng bây giờ cũng tốt, chơi đùa một chút cũng không tệ.

Ngươi thực sự nghĩ rằng với sự giúp đỡ của kẻ đó, ngươi có thể một lần nữa ngăn cản ta, sau đó lật đổ thế giới này sao?

Thật là một ảo tưởng!

Nghe những lời ngươi vừa nói, ta thực sự cảm thấy ngươi không biết xấu hổ.

Thật không ngờ lại có kẻ tự luyến đến vậy.

Ngươi nghĩ mọi thứ đã được sắp đặt tốt đẹp sao?

Nhưng ngươi không biết sao?

Hiện tại Nữ Oa đã tái sinh trở lại, chứng tỏ sức mạnh của Nữ Oa cũng đang dần dần khôi phục.

Một chút kỹ năng nhỏ mọn như vậy mà ngươi cũng có thể nhận ra sao?

Nếu ngay cả điều này cũng không nhận ra, thì làm sao có thể trở thành thần của vạn vật?

Làm sao có thể tạo ra mọi thứ mà không nói dối lung tung chứ?" Một đóa Bách Hợp Hoa khó hiểu nhìn tình hình bên ngoài mà chế giễu.

Đối với nàng, mọi thứ bên ngoài đều không bằng cuộc sống an nhàn trong này.

Dù cho đại nhân (Nữ Oa) đã biến mất mấy năm, nhưng nguồn cung cấp dinh dưỡng từ đó đến giờ chưa bao giờ bị gián đoạn.

Trong này có một bàn tay vô hình đang chăm sóc mọi thứ.

Vì vậy, dù có chuyện gì xảy ra, cũng sẽ không có bất kỳ vấn đề gì.

Nhưng yêu cầu duy nhất là phải bảo tồn tất cả hoa, cỏ, cây cối thật tốt.

Không được có một chút tổn hại nào.

Vì vậy, sau khi có người vào, họ cũng sẽ kiểm tra lẫn nhau xung quanh xem có xảy ra tình huống khác hay không.

Đồng thời, họ cũng sẽ thông qua gương trong đó để phản chiếu tình hình bên ngoài.

Không ít người sẽ đi tìm kiếm, dù sao thì nơi đây rất bí ẩn, nếu không phải là người có duyên thì tuyệt đối không thể vào được.

Bên cạnh đóa Mẫu Đơn có một số lá xanh và cỏ.

Tất cả đều có ý thức.

Đừng nhìn thấy chúng nhỏ bé bây giờ, nhưng thực ra chúng đều vô cùng hữu dụng.

Mỗi một ngọn cỏ mọc trong sân này đều có những thứ độc đáo riêng, đều có cách sinh tồn của mình.

Nếu không thì làm sao có thể được Nữ Oa đại nhân để mắt đến mà đặt vào làm vật trang trí chứ?

Chính vì vậy, chúng cũng tự hào về điều này, chưa bao giờ muốn chạy ra ngoài.

Trừ Hỏa Liên ngây thơ ngu ngốc kia ra, chúng đều không thèm để ý đến mọi thứ bên ngoài, kiên tin rằng chỉ cần Nữ Oa vẫn tồn tại, Ngài nhất định có thể trở về một lần nữa.

Vì vậy, chúng vẫn luôn tràn đầy kỳ vọng mà chờ đợi.

"À, đúng rồi, nghe nói Hỏa Liên không đi theo Nữ Oa đại nhân về mà đi tìm kiếm.

Nữ Oa đại nhân mới có thể thông qua khí tức trên người nó mà kéo nó vào tiểu thế giới, sau đó đại nhân mới có thể tái sinh.

Trong chuyện này, chúng ta nên cảm tạ nó mới phải.

Nếu không, ngươi sẽ biết có chuyện lớn đến nhường nào đang xảy ra bên trong.

Tuy rằng ta hiện tại vẫn luôn sống một cuộc sống tốt đẹp trong này, nhưng về mặt khí chất thì ta cũng có một phần trách nhiệm trong đó.

Nếu lúc đầu không nhìn nó, thì hiện tại cũng sẽ không bị trọng thương đến vậy, cũng sẽ không lâu như vậy mà không được phát hiện, ta cũng cảm thấy hổ thẹn.

Chương 649

Sau này cũng đừng tranh luận nữa, hãy thả lỏng tâm tình đi.

À, đúng rồi, ta vừa mới chuẩn bị xong một nồi cháo yến mạch, vừa vặn có thể dưỡng thân thể, cũng coi như là một lời báo đáp của ta dành cho ngươi vậy.

Dù sao thì ngươi đã cứu Nữ Oa, vậy thì tương đương với ân nhân cứu mạng của ta." Mẫu Đơn bên cạnh Bách Hợp, nghe những lời đó, cũng không phản bác, chỉ nói với Trường Sinh Thảo: "Đúng vậy, ta thực sự nên cảm tạ nó.

Nhưng Bách Hợp không có ác ý gì, chỉ là tình hình hiện tại, tất cả là do không lâu sau khi ngươi vào đây, Nữ Oa đã biến mất không rõ tung tích, mọi thứ đều đột ngột như vậy.

Nay Ngài đã trở về, mọi thứ đã khôi phục bình thường rồi sao?

Nên như vậy.

Ta cũng sẽ đổ một ít phấn hoa trong nhụy hoa của ta ra.

Tuy rằng cũng không có tác dụng gì lớn, nhưng ít nhất thì cũng có thể giúp cháo tăng cường tu vi." Kẻ áo đen bên ngoài không phát hiện ra tình hình bên trong, mắng vài câu, rồi lập tức bắt đầu tuần tra xung quanh, tìm bất cứ nơi nào có thể vào được.

Y cần biết rằng trước đây y đã khoác lác là có thể một lần nữa vào giết Nữ Oa đại nhân, và vị đại nhân kia cũng đã hứa hẹn, thậm chí ban cho y sức mạnh không có trên thế giới này.

Nếu không thì làm sao y có thể giam giữ Lâm Hiên ở đó lâu như vậy mà không để hắn thoát ra được chứ?

Nhưng bây giờ mọi thứ...

Nhưng ở trong đó, Lâm Hiên giống như một cuốn sách bình thường, không có ưu điểm cũng không có khuyết điểm nào.

Đồng thời, năng lực vốn có của hắn cũng hoàn toàn bị hạn chế.

Tất cả là vì nếu không hoàn thành những việc mà người đứng sau kia đã sai bảo, thì tuyệt đối không có ngoại lệ, tất cả đều sẽ chôn thân trong biển lửa.

Chuyện đã xảy ra trước đây suýt chút nữa đã bị hủy diệt.

Lâm Hiên nhìn tình hình xung quanh, phát hiện ra chủ tiệm không thể ra mặt.

Có lẽ tất cả mọi người đều có một thứ gì đó đang được người đứng sau đẩy tới.

Vậy nếu là như vậy...

Chỉ cần cực kỳ quen thuộc với những thứ không thể nhìn thấy, thì nhất định dưới đó không có gì.

Không thể nào chôn dưới đất, nhưng nếu muốn lên trên thì lại không thể bay lên.

Chắc chắn nó tồn tại ở phía trên.

Thật đúng là "nơi này không có bạc - ba trăm lượng".

Lâm Hiên không tiếp tục nói gì nữa, mà lại làm như trước đây, sờ soạng khắp nơi.

Cuối cùng, như thể từ bỏ, hắn ngồi xuống đất chờ đợi.

Ai cũng tưởng hắn đã từ bỏ, thì hắn đột nhiên lại đột phá, lần này hắn rút vũ khí ra, một đao chém tan những màn sương mù, cuối cùng cũng nhìn rõ tình hình bên ngoài.

Viên đá vốn đặt ở chính giữa cũng hoàn toàn lộ ra, bị những màn

sương mù che khuất phía trên.

Nhưng hiện tại sương mù đã bị chém tan, thì tự nhiên nó hiện ra trước mặt mọi người.

Lâm Hiên trực tiếp nhảy lên ngọn cây, vung tay ôm gọn viên châu đó vào lòng bàn tay.

Hắn cẩn thận suy nghĩ, phát hiện ngoài việc có thể trấn áp trận pháp ra, thì nó cũng không có tác dụng gì khác.

Sau khi lấy viên châu ra khỏi bàn thờ, tất cả sương mù phía dưới đều tan biến, khôi phục lại dáng vẻ ban đầu.

Quả nhiên, thứ mà kẻ kia đặt xuống, chỉ cần lấy nó ra, thì mọi thứ đều sẽ được giải trừ.

Ngay cả viên châu này cũng không có tác dụng gì.

Nhìn kỹ lại thì quả thực khó mà khiến người ta hiểu được rốt cuộc nó có tác dụng gì.

Cũng khó mà khiến người ta hiểu được, vậy mà trung tâm trận pháp lại có một thứ quý giá như vậy.

Kẻ áo đen tuyệt đối không thể có được tất cả những thứ đó.

Nếu không phải vậy, thì đó là do người đứng sau đặt vào.

Hiện tại Nữ Oa đại nhân tái sinh, vậy thì kẻ đứng sau đã chịu trọng thương, nhưng hiện tại lại có thể làm ra những hành động nhỏ nhặt này.

E rằng vì căn bản không tiện ra mặt, đồng thời cũng phải trốn ở nơi đó, nên mới phái kẻ áo đen ra để giải quyết một bên sự tình, đồng thời ban cho y quyền lực và năng lực tối thượng.

Lâm Hiên chống cằm, trầm tư.

Chương 650

Nếu bị giam giữ, vậy rốt cuộc nên đi đâu?

Nơi nào có thể đảm bảo hắn hoàn thành nhiệm vụ đó, và nhận được lời hứa của người kia?

Có động phủ của Nữ Oa đại nhân.

Chỉ cần tiến vào bên trong là có thể phát hiện ra Nữ Oa đại điện tồn tại.

Nữ Oa đại thần đã lâu không xuất hiện, e rằng những kẻ kia sớm đã nghi ngờ năng lực của Nữ Oa đại nhân chưa hoàn toàn khôi phục, vì vậy mới lăm le hành động.

Chỉ là những kẻ đó e rằng thực sự không biết rằng Nữ Oa vốn dĩ không phải không có khả năng xuất hiện.

Một cục diện đã được sắp đặt sẵn đang chờ đợi sự xuất hiện của những kẻ đó.

Không ngờ kế hoạch này lại vô cùng thành công, bởi vì lúc đó chúng đã không thể kiềm chế được.

Không phải sao?

Mới vừa yên ổn chưa được bao lâu thì đã phái người đến một bên.

Mục đích rõ ràng, nhưng đáng tiếc là kẻ đó làm việc thực sự quá hồ đồ, cứ nghĩ rằng giam giữ được Lâm Hiên là có thể giam giữ được tất cả.

Thực tế không phải vậy.

Trong động phủ có bao nhiêu sinh vật và linh vật.

Với năng lực của Lâm Hiên, kẻ áo đen kia làm sao có thể giải

quyết được một vật nhỏ bé như vậy?

E rằng nếu không phải ở đó, thì mọi thứ sớm đã bị người khác phát hiện rồi.

Lâm Hiên không ngừng nghỉ rời khỏi nơi đó, bay đến động phủ mà Nữ Oa đã mời hắn đến trước đây.

Vừa vặn đúng lúc.

Kẻ áo đen quả thực không có cách nào tìm thấy Anh Tuấn, đang bồi hồi bên ngoài động phủ, dường như muốn tìm một số khe hở.

Nhưng điều đó định sẵn sẽ thất bại.

Có những sinh vật đang trông coi, làm sao có thể có bất kỳ lỗ hổng hay khe hở nào để y tiến vào được chứ?

Chẳng phải quá kỳ lạ sao?

“Thật không khéo chút nào, mọi cách của ngươi đều đã bị ta nắm giữ.

Vậy ngươi, có nghĩ rằng bây giờ ngươi có năng lực để thắng ta không?

Ngươi thực sự nghĩ rằng giam giữ được ta, thì có thể ung dung giải quyết mọi chuyện một mình sao?

Thật là đơn thuần đến cực điểm.

Ta thực sự không hiểu vì sao người kia lại tìm đến ngươi.

Tìm ta thì tốt biết bao, ta vừa có năng lực lại vừa có thực lực, đầu óc ta không như ngươi.

Ai, một thân sức mạnh man rợ không nơi dùng đến, ngược lại lại đầy rẫy sơ hở khiến người ta nghi ngờ.

Nếu không phải mọi thứ ngươi đã làm, thì ta đã định làm gì rồi.

Không phải sao?

Cũng phải cảm ơn ngươi, nếu không thì ta cũng đỡ phiền phức.

Không biết người kia rốt cuộc đã hứa hẹn bao nhiêu lợi ích, để ngươi làm những chuyện chân thật nhất.

Thậm chí còn vui vẻ không biết chán.

Chỉ biết rằng mong muốn và những lời hứa mà ngươi nhận được định sẵn sẽ thất bại.

Con người a, nhưng Thiên Đạo ở phía sau đang kiểm soát mọi thứ.

Một khi đã ngã xuống, vậy thì sẽ không còn khả năng đứng dậy nữa.

Ngươi lại có thể xác nhận chắc chắn rằng y có thể ban phát tất cả những lời hứa đó sao?

Trải qua một trận chiến với Nữ Oa đại nhân, ngươi hẳn phải hiểu rõ, tất cả đều vô dụng rồi." Lâm Hiên cười nhạo nói, trường kiếm trong tay vẫn chỉ thẳng vào cổ kẻ áo đen.

Chỉ khi kẻ áo đen không phản ứng, hắn liền định trụ cơ thể y, khiến y không thể nhúc nhích.

Chương 651

Kẻ áo đen thậm chí không kịp phản ứng, đã bị định trụ tại chỗ, ngay cả lời nói cũng không thốt ra được, chỉ có ánh mắt trừng trừng.

Đủ để thấy lúc này y muốn nói đến mức nào, muốn làm đến mức nào.

Nhưng đối với ta, cơ hội đó tuyệt đối sẽ không được ban cho.

"Yên tâm, ta sẽ không cho ngươi dù chỉ một chút cơ hội nào.

Nhưng những gì ngươi muốn biết, ta đều sẽ nói cho ngươi.

Không phải sao?

Hiện tại ngươi có tranh cãi những điều này cũng vô ích, bởi vì ngươi đang dần dần tiêu biến.

Nhưng không phải ta làm đâu nhé.

Ngươi phải hỏi kẻ đã hứa hẹn với ngươi ấy.

E rằng y lo lắng ngươi sẽ gây ra nhiều chuyện xấu, nên ngay cả lời nói cũng không cho phép ngươi thốt ra.

Không phải vì ta định trụ mà không cho ngươi nói đâu, ngươi hãy cảm nhận xem sao." Lâm Hiên vươn tay giải trừ pháp thuật trên người kẻ áo đen, nhưng không ngờ kẻ áo đen vẫn không thể động đậy, và càng giãy giụa dữ dội, cơ thể y càng trở nên trong suốt.

Cuối cùng, y hoàn toàn biến mất, không để lại dù chỉ một chút dấu vết.

Sau khi rời đi, Lâm Hiên mặt đất nhìn chằm chằm vào một nơi nào đó, thu lại biểu cảm vừa rồi, trường kiếm nắm chặt trong tay, sẵn sàng xuất kích.

Hoàn toàn khác với bộ dạng lả lơi vừa rồi.

Cánh cửa lớn trước mặt tĩnh lặng hé mở, nhưng lại không có một ai.

Thời gian dần dần trôi qua, hắn vẫn đứng yên ở đó không nhúc nhích.

"Mấy lời lừa gạt đơn giản như vậy cũng muốn lừa ta?

Khuyên ngươi tỉnh táo lại đi.

Ngươi muốn lừa ta vào đó, rốt cuộc là muốn làm gì?

Ngươi nghĩ ta sẽ làm phản sao?

Ngươi nghĩ ta sẽ giúp đỡ như cái kẻ vừa rồi sao?

Tất cả đều không thể nào.

Ngươi muốn giết ta, mục đích chỉ là muốn đẩy mọi chuyện lên người ta sao?" Lâm Hiên nửa cười nửa không nói.

Bởi vì ngay khoảnh khắc chạm trán kẻ áo đen vừa rồi, hắn đã biết tất cả những thứ trước mắt đều là giả, cái gọi là kẻ áo đen kia, đã sớm bị vứt bỏ.

Nơi mà hắn tìm kiếm đều là giả.

Một động quật làm sao có thể dễ dàng để lại dấu vết để hắn có thể tìm lại được chứ?

Tất cả chẳng phải là cái bẫy mà người đứng sau đã giăng ra sao?

Mục đích là vì một con tôm tép nhỏ bé này sao?

"Tôm tép nhỏ bé cũng có năng lực của tôm tép nhỏ bé.

Ta thấy ngươi có năng lực, cho nên ta mới giúp đỡ ngươi.

Ta cũng tiện lợi hơn trước đây, cho nên ta mới điều khiển kẻ áo đen kia.

Ngươi có biết vì sao y lại cam tâm tình nguyện giúp đỡ ta không?

Đương nhiên là bởi vì sau khi thế giới này được tẩy bài lại, tất cả mọi quyền khống chế đều thuộc về y.

A, sở hữu cả một thế giới, chẳng phải là sở hữu tất cả sao?

Ngươi muốn làm chuyện gì thì ai dám phản bác, ai dám ức hiếp?

Ngươi muốn ai chết thì người đó chết, muốn ai sống thì người đó sống.

Ngươi muốn thế giới này biến thành thế nào, tất cả đều phải tùy vào tâm trạng của ngươi.

Nghe không phải rất động lòng sao?" "Nghe quả thực rất mê hoặc, quả thực khá động lòng.

Cũng khó trách kẻ áo đen kia lại một lòng một dạ như vậy, đến chết cũng không phát hiện ra tất cả thực ra đều là cạm bẫy đã được giăng ra.

Chương 652

Nhưng ta không giống loại người đó.

Ngươi nghĩ những chuyện này có thể dễ dàng lay động ta sao?

Nếu thực sự như vậy, ta lẽ ra đã sớm liên hệ với ngươi khi kẻ áo đen kia ra tay, cuối cùng nắm giữ mọi thứ trong tay, chẳng phải dễ dàng hơn sao?

Cần gì phải lãng phí thời gian bây giờ chứ?" Lâm Hiên giả vờ hơi do dự, hơi động lòng, nhưng biểu cảm trên mặt hắn vẫn không thay đổi, chỉ có ánh mắt tràn đầy sự mong đợi đối với cái thế giới mà người kia đang nói đến.

Tất cả không phải để người đứng sau kia nhìn thấy sao?

Chỉ cần đưa ra những điều kiện này, mỗi một người đều sẽ vì điều mình muốn mà làm.

Vì sao ư?

Bởi vì ta là Thần của thế giới này.

Những gì ta nói là thật.

Nếu không thì ta cũng sẽ không giả dối.

Ta thực sự sẽ giao tất cả những điều này cho ngươi.

Lúc đó, ngươi có thể lợi dụng thân thể những người này mà đi ngao du, không cần phải chịu sự hạn chế của cái thế giới mục nát này nữa.

Đồng thời, ngươi cũng có thể có được tất cả sức mạnh vốn có.

Thật là điều đáng khao khát và mong ước biết bao!

Nhưng tất cả những điều đó đều không phải là lý do để ta ngừng hành động.

“Vậy chẳng phải vì bây giờ ta mới nhìn thấy giá trị của ngươi sao?

Ngươi vẫn luôn bị mỡ heo làm mờ mắt, nghĩ rằng kẻ kia có thể tốt bụng giúp ta hoàn thành mọi chuyện.

Ai ngờ lại làm màu làm mè, ngược lại đẩy ta vào thế khó.

Nhưng có sự giúp đỡ của ngươi, ta, nhất định có thể một lần nữa Đông Sơn tái khởi!” Trước đây ta cũng không nghĩ rằng giai đoạn hiện tại có thể nhìn ra được, thực sự rất thú vị, hiệu quả thực sự không tệ.

Nếu lúc đó thực sự xuất hiện một số vấn đề, thì thực ra trong lòng cũng không có cảm giác vui mừng.

Tóm lại, thực sự vô cùng thú vị.

Đúng, phải hơn cả a mí.

Ta thực sự là kẻ ác sao?

Đông Sơn tái khởi, mọi việc đều được sắp đặt tốt đẹp theo ý muốn, không biết người kia là dạng người gì.

Nhưng nhìn những việc đã làm trước đây có thể thấy, y làm việc rất quyết đoán.

Y không tin bất kỳ ai.

Một khi không còn giá trị lợi dụng thì lập tức giết chết để xử lý, không để lại bất kỳ hậu họa nào.

Một người như vậy có thể hợp tác sao?

Một mình Lâm Hiên thì hợp lý hơn một chút, nếu không thì căn

bản không biết lúc nào sẽ bị vứt bỏ, rồi lại bị sát hại.

Đối với những kẻ vô dụng và biết tất cả mọi chuyện thì không xứng đáng được sống, và từng là Thần của thế giới này, muốn làm gì thì có thể làm.

Câu Thần cười một tiếng, không thèm để ý đến những lời đó, bởi vì đối với những chuyện quyền lực này cũng vô dụng.

Có lẽ chỉ có những pháp lực chí cao vô thượng hay phương pháp tu luyện mới có thể thu hút sự chú ý của Ngài.

Những thứ còn lại Ngài đều không hứng thú.

Ai muốn trở thành Thần của thế giới này?

Ai muốn quản những chuyện nhỏ nhặt của Tam Thiên?

Có thời gian đó chi bằng chăm chỉ tu luyện, nghiền ngẫm.

"Ta cảm thấy ngươi dường như đang đánh chủ ý lên người ta, một quyết định sai lầm.

Bởi vì ngươi không nghĩ, ta có cần những thứ ngươi nói đó không?

Ngươi thực sự nghĩ vài lời hoa ngôn xảo ngữ có thể lừa được ta sao?

Chương 653

Thật là kỳ lạ!

Kẻ kia trước đây đầu óc ngu muội, ta không thể nào đầu óc cũng ngu ngốc như y được.

Rõ ràng đang có một cục diện chuẩn bị thành công, lại nhảy sang giúp đỡ, lại một lần nữa khiến cục diện trở nên hỗn loạn.

Chẳng phải tự tìm đường chết sao?

Hơn nữa, với thực lực hiện tại của ta, có thể bóp chết ngươi bất cứ lúc nào, ngươi lại có điều kiện gì để đàm phán với ta chứ?" Ai mà không từng từng bước đi lên, trải qua bao nhiêu sai lầm, gặp bao nhiêu chuyện bị lừa gạt, mới có được địa vị ngày hôm nay.

Vậy mà lại có thể tin vào những lời ngu xuẩn đó.

Một người chưa từng xuất hiện, một người vốn dĩ coi ngươi như quân cờ trong tay, lại một lòng một dạ sao?

Ngươi có nghĩ mình sống chưa đủ lâu, có nghĩ mình không còn hứng thú với mọi thứ nữa, nên đi tìm đường chết, để kiếm một chút niềm vui sao?

Kẻ kia không ngờ bị mất mặt, trực tiếp rời đi trước mắt Lâm Hiên.

Mọi thứ xung quanh cũng khôi phục lại vẻ ban đầu.

Lâm Hiên trước khi đi không quên buông lời ngạo mạn.

"Quả nhiên không hổ là thiếu niên mà ta xem trọng.

Cái tính khí này ta thích.

Không giúp ta cũng không sao.

Vài ngày nữa, mọi chuyện sẽ có một sự chuyển biến lớn.

Ta sẽ đặt hy vọng vào những người như ngươi vậy.” Ngoài việc đến gần sẽ xảy ra những chuyện không hay, thì cũng không còn ai dám nói gì, cũng không dám nhắc đến những chuyện đó nữa.

“Được lắm, lúc thiên thượng định sẵn cái chết, giờ phút này ngươi lại quay về đây làm gì?

Đã sống thì hãy rời xa nơi này đi, tại sao lại phải quay về?

Chẳng lẽ ngươi cảm thấy những bài học ta đã cho ngươi chưa đủ, muốn quay về gây họa cho ta một lần nữa sao?

Ta nói cho ngươi biết, vì con cháu ta, vì cha mẹ và con dâu ta, ta tuyệt đối sẽ không để ngươi đặt chân vào ngôi làng này một bước.

Cút!

Mau cút khỏi đây!

Nếu không, ta sẽ trói ngươi ném xuống vách đá.

Lần trước ngươi không chết, thì lần này ta nhất định sẽ bắt được ngươi một lần nữa!” Một đám thanh niên cường tráng vung vẩy nông cụ trong tay, gào thét như bầy sói đói trong vực sâu, giơ ra những vũ khí sắc bén nhất.

Sự tham lam trong mắt họ đã bị che lấp, chỉ còn lại một màu đen kịt.

Lâm Hiên lạnh lùng cười một tiếng, nhìn những hành động đó, hắn không hề có ý định nhúc nhích dù chỉ một chút.

Ngược lại, hắn khoanh tay, ung dung xem xét tất cả.

“Ban đầu không giết được ta, vậy bây giờ ta lại quay về đây.

Không phải sao?

Đã lâu như vậy rồi, với năng lực hiện tại của các ngươi có thể giết ta một lần nữa sao?

Năm đó các ngươi cười nhạo, không một đao chém chết ta, mà lại phân thây tất cả những gì của ta.

Vậy bây giờ ta đã trở về, tự nhiên phải hỏi rõ các ngươi chuyện năm đó.

Cha ta thực sự bị ta khắc chết sao?

Mẹ ta thực sự cũng bị ta hại chết sao?

Chị ta cũng vì ta mà bị tên ác bá kia sỉ nhục đến chết ư?" Lâm Hiên từng bước ép sát, khí thế bức người.

Mấy người nông dân nhìn nhau, không nói được lời nào, chỉ có ánh mắt trừng to hơn đồng xu, tay nắm chặt nông cụ dính đầy bùn đất.

"Đừng bận tâm đến chuyện đó.

Căn bản không có chuyện đó.

Hoàn toàn là do cha thiên hạ đã hại chết cả gia đình ngươi, liên quan gì đến ta?

Chương 654

Chuyện năm đó ta cũng có nghe phong phanh, dù sao thì ta cũng là kẻ đã chứng kiến sự hung tàn đó.

Bây giờ ngươi quay về đây chẳng phải để tuyên truyền với ta sao?

Nói ra một tràng lời lẽ chẳng phải để hù dọa ta sao?

Ta nói cho ngươi biết sức mạnh của con người lớn đến đâu, ta không cần phải xem.

Tốt nhất ngươi hãy mau rời khỏi đây, ta tha cho ngươi một mạng!" Chẳng thấy nước sông Hoàng Hà từ trên trời đổ xuống, chảy về biển không bao giờ trở lại.

Chẳng thấy tấm gương sáng trên cao, mái tóc bạc buồn.

Đối với những điều đó, thực sự khá đáng sợ.

Vì vậy, hiện tại ta đều hy vọng có thể nghiêm túc hơn một chút, nếu không thì lúc đó không thể cẩn thận hơn, thực sự có thể lại xuất hiện một số tình huống đặc biệt lớn đột ngột.

"Thật chấn động quá!

Không có cảnh tượng nào chấn động đến vậy.

Kiểu như Sơn Tây có cảnh tượng chấn động, nhưng cái này ta chưa từng thấy.

Không sao, bây giờ ta từ từ hiểu ra một số điều.

Có lẽ lúc đó ta đều có thể nắm vững tất cả những đạo lý này.

Nhưng không phải vậy.

Có một số điều trong lòng ta cảm thấy đặc biệt kỳ lạ.

Có một số điều không như ta nghĩ.

Nhưng hiện tại ta cảm thấy có một số điều hoàn toàn có thể tưởng tượng được, và ta có thể làm được một số điều.

Chỉ cần mọi người có thể đồng hành cùng ta, thì lúc đó thực ra những chuyện khác cũng có thể nắm bắt rất tốt.

Ta có thể thấy, mọi người đều nguyện ý nắm vững một số mức độ trong đó.

Chỉ cần lúc đó có thể nắm vững tốt, thì những vấn đề khác cũng sẽ không đặc biệt khó tưởng tượng.

Sở dĩ vào những lúc bình thường không tưởng tượng ra những vấn đề này, hoàn toàn là vì có một số điều ta không thể hiểu rõ.

Vì vậy, ta hiện tại có thể thấy, một số người thực sự đang bắt đầu trưởng thành.

Họ đều bắt đầu hiểu ra một số đạo lý cơ bản trong đó.

Ta hiện tại đều hy vọng mọi người có thể nghiêm túc hơn một chút, nếu không thì khi xảy ra chuyện, ta thực sự không nhất định có thể đảm bảo một chút nào." Đối mặt với tình huống này, trong lòng ta cũng có sự bài xích.

Nhìn thấy nhiều người như vậy, hiện tại trong ý thức cảm thấy đặc biệt bài xích.

Nhưng hiện tại, ta luôn cảm thấy có một số điều đang từ từ thay đổi.

Ít nhất hiện tại trong lòng ta đã có một chút bao dung.

Trước đây, sau khi nhìn thấy những thứ này, ta không hề nói gì cả.

Nhưng hiện tại, ta luôn cảm thấy có một số điều không còn đơn giản như vậy nữa.

Rất nhiều điều không hề dễ dàng như vẻ bề ngoài.

Có những điều bắt đầu xảy ra một số thay đổi rất lớn.

Những chuyện đó bắt đầu xảy ra những thay đổi long trời lở đất, nhưng hiện tại ta lại hoàn toàn không biết.

Nếu không cẩn thận đối phó, thì lúc đó e rằng có thể lại xuất hiện một số tình huống đặc biệt đặc thù, đối với ta tuyệt đối không công bằng chút nào.

Khi những vấn đề này xuất hiện, trong lòng ta đặc biệt khó chịu.

Hiện tại, ta cảm thấy có một số vấn đề quả thực khó nói.

Sở dĩ không có những điều này, hoàn toàn là vì trong lòng có một nỗi đau khó tả.

Hiện tại, ta bắt đầu từ từ suy nghĩ xem phải xử lý những thứ này như thế nào.

Nếu lúc đó thực sự có thể trưởng thành thành một nhân vật đặc biệt nổi tiếng, thì liệu có còn nỗ lực như bây giờ không?

Liệu có còn giữ được tấm lòng ban đầu như bây giờ không?

Chương 655

Trước đây thực sự không có những điều này, nhưng hiện tại đều đã hiểu thấu.

Có lẽ vài người đều có điều cần làm.

Nữ Oa đôi khi có thể hơi ích kỷ, nhưng đôi khi lại thực sự giúp đỡ người khác.

Bình thường có lẽ không nhận được sự giúp đỡ nào, nhưng bây giờ lại nhận được sự giúp đỡ rất dễ dàng.

Chỉ cần lúc đó có thể nghiêm túc hơn một chút, thì thực ra cũng sẽ không thể nào xảy ra những chuyện đặc biệt khó nói nữa.

Một khi đã làm tốt được, thì trong lòng thực ra cũng sẽ đặc biệt vui vẻ.

Khi có thể nhìn thấy cảnh tượng như vậy, trong lòng luôn có một cảm giác đặc biệt mãn nguyện.

Nữ Oa chưa từng nghĩ sẽ có nhiều người như vậy, có nhiều người như vậy sẽ xuất hiện trước mặt Ngài để cầu xin.

Chuyện này khiến Ngài cảm thấy hơi hoang đường.

Những người này nếu cầu nguyện thì cũng chỉ cầu nguyện trong từ đường.

Nhưng bây giờ thì sao, những kẻ này lại đột nhiên xuất hiện trước mặt Ngài.

Chẳng lẽ những kẻ này thực sự biết hóa thân của Ngài sao?

Nếu là như vậy, thì cũng quá không khéo rồi.

Bây giờ Ngài đang ở trên mặt đất đi lại, không phải sao?

Nữ Oa không thể làm loại chuyện như vậy.

Lôi Thần và vài người khác tuy không thể làm loại chuyện như vậy, nhưng Lôi Thần và Phong Thần đều đang giúp đỡ trong gương.

Hiện tại họ đều đang tạo ra một số trận gió, mưa, sấm sét.

Không lâu sau, sấm sét lớn bắt đầu giáng xuống, rồi mưa bão ập đến.

Dưới cuồng phong bạo vũ, những người này vẫn quỳ ở đó, tất cả đều quỳ trước Nữ Oa, sau đó tiến hành cầu nguyện.

Có thể thấy, những người này đều hy vọng Nữ Oa có thể giúp đỡ.

Nhưng Nữ Oa một mình làm sao có thể giúp đỡ nhiều người như vậy chứ?

Hơn nữa, pháp lực của Nữ Oa hiện tại cũng không quá dồi dào.

Nữ Oa đã trải qua một thời gian bị suy kiệt, không còn sức lực.

Nữ Oa hiện tại đã tạo ra những kỳ tích.

Ví dụ như kỳ tích Nữ Oa vá trời, có kỳ tích Nữ Oa tạo người.

Hiện tại, nhìn những người này cứ điên cuồng ở đó, thực sự khiến Ngài không muốn quản.

Những người này đều tự tay phá hoại môi trường này.

Hiện tại, quả thực khiến Ngài phải tự mình tu bổ.

Ngài không thể quản, ngoài ra hiện tại Ngài cũng không có đủ pháp lực.

Nhất định phải tìm một số thứ để bổ sung.

Nhưng Ngài cần phải đi tìm một số linh thực, như vậy mới có thể bổ sung thể lực của mình.

Pháp lực cũng nhất định phải dồi dào.

Chuyện năm đó, lời lẽ của những người này thật đúng là một khuôn một mực.

Ngày xưa cha ta cũng nói với ta như vậy, bây giờ đến cháu trai, con trai của các ngươi cũng nói với ta như vậy.

Quả nhiên là những người có huyết duyên, ngay cả lời nói cũng giống hệt nhau.

Lâm Hiên trực tiếp vung tay, hất ngã tất cả xuống đất, sau đó từng bước một giẫm lên cơ thể họ.

"Những lời này năm đó ta đã nghe chán rồi.

Hiện tại các ngươi lại nói với ta một lần nữa ư?

Hừm, các ngươi nghĩ ta sẽ nghe lọt tai sao?

Chương 656

Không, hoặc làm như vậy rốt cuộc có lợi ích gì chứ?

Các ngươi biết hiện tại không thể chọc giận ta, vậy mà vẫn si tâm vọng tưởng có thể làm tổn thương ta một lần nữa như năm đó sao?

Các ngươi nghĩ ta sẽ giống kẻ ngu xuẩn kia mà tự dâng mình lên cho các ngươi ức hiếp sao?

Đương nhiên không phải.

Mục đích của ta, đương nhiên là để giáo huấn các ngươi.

Mối thù năm đó, từng món từng món, ta sẽ đòi lại!" Đám người kia sợ hãi mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, bò rạp xuống đất, ngay cả cử động cũng không dám, nông cụ vốn đang vung vẩy trong tay cũng loảng xoảng rơi xuống hết.

"Đại nhân, tất cả đều không liên quan gì đến ta.

Ta cũng không biết năm đó rốt cuộc đã xảy ra những chuyện gì.

Tất cả, tất cả đều là lỗi của thế hệ trước.

Liên quan gì đến ta chứ?

Ta chỉ sợ hãi, cho nên mới làm ra những hành động đó, à, đó là hành động hiểu lầm, cho nên nhất định đừng hiểu lầm nhé.

Ta không có ý đó.

Ta, ta biết các ngươi thực ra vô tội, mọi người, đúng không?" Người vốn dẫn đầu bị ép đến đường cùng, vội vàng bò ra sau, lùi mãi đến khi không còn chỗ nào để lùi nữa mới dừng lại, run rẩy hai tay nói.

Phương pháp trước đây của họ đều sai lầm.

Họ cũng không biết, Lâm Hiên lại trở nên mạnh mẽ đến vậy.

Hắn đã rời đi lâu như vậy, quay về vẫn giữ nguyên dáng vẻ như xưa, điều này cho thấy hắn đã gặp được kỳ ngộ cực lớn, thậm chí có khả năng khiến cả đám người họ phải chôn vùi dưới tay hắn.

Hành động vừa rồi của họ không khác gì đang chọc giận kẻ trước mặt.

Vì vậy, hiện tại nếu không cầu xin tha thứ, thì rất có thể sẽ biến thành một cái xác chết.

Huống hồ những hành vi khiêu khích vừa rồi, không khác gì giật râu hổ, tự tìm lấy nghiệt.

Những người khác cũng ngây người ra, sau đó lại đoán mò.

Nhiều người như vậy, làm sao có thể bị một đứa nhãi ranh dọa đến hoảng sợ như vậy chứ?

Họ lại cứng cổ, giận dữ mắng chửi: "Những kẻ này rốt cuộc đang làm gì vậy?

Tại sao lại phải sợ đứa nhãi ranh trước mặt chứ?" Mọi người bình thường đều nỗ lực nâng cao thực lực, tuy nhiên có lúc lại đặc biệt thích chơi đùa, nhưng cũng có lúc gạt bỏ tâm tư ham chơi để học tập.

Tóm lại, mỗi cá nhân đều rất biết kiềm chế.

Điều đó thực sự hữu ích, hiện tại cũng có thể thấy những người này có lợi ích lớn đến nhường nào.

"Đúng vậy!" Trong lòng ta có phương pháp thích hợp, nhưng hiện tại ta bắt đầu đặt ra vấn đề, vì từ nay sẽ không còn phải chịu đựng những tổn hại đặc biệt khó hiểu nữa.

Ta hy vọng có thể giải quyết tất cả những vấn đề đó một cách hợp

lý, tiện thể khiến ta… Nếu có lúc, họ chưa chắc đã phán đoán được. …… Cho nên ta cũng cảm thấy những người này thực sự đang mơ mộng, họ đơn giản là không dễ dàng trong lòng.

Hiện tại, trong lòng ta cũng không hiểu rốt cuộc những thứ khó hiểu này của họ là gì, đôi khi lại… Có lẽ họ có thể hiểu được một số tình hình trong đó, nhưng rõ ràng họ không hề biết Nữ Oa mệt mỏi đến nhường nào, Nữ Oa tạo ra biết bao đau khổ.

Những việc Nữ Oa phải làm hiện tại thực sự quá nhiều.

Tuy nhìn qua ai cũng như tiên nữ giáng trần, nhưng việc phải làm thực sự quá nhiều.

Phải thường xuyên nặn người bằng đất sét, phải làm những việc tạo người khác.

Cũng không biết Adam và Eva đang làm gì.

Adam, Eva dường như chỉ tự mình tạo ra con cái, còn Nữ Oa ở đây chỉ có thể tạo ra loài người từ đất sét.

Không phải ai cũng nhất định là người tốt.

Hiện tại, ta đang nghiên cứu làm sao để có một công thức tuyệt vời nặn ra những người trông đẹp hơn, đồng thời nặn ra những người có phẩm chất tốt đặc biệt.

Ta không hy vọng những người được nặn ra đều là kẻ có lòng dạ xấu xa.

Trước đây, những người được nặn ra khá tốt, ít nhất cũng xuất hiện thánh hiền.

Nhưng bây giờ, tuy có một số thánh hiền, nhưng cũng có những kẻ ác nhân, không thiếu những đại gian thần, những đại ác nhân.

Chương 657

Trong số những người bình thường cũng mọc ra những kẻ gian thương, những người đó luôn làm ra những chuyện thiếu cân đo đong đếm, làm việc gì cũng khiến người ta tức giận.

Tóm lại, hiện tại ta cũng không còn lạ gì những chuyện đó.

Có lúc ta hy vọng có thể nghiêm túc hơn một chút, nhưng có lúc thực sự không nhất định có thể đặc biệt nghiêm túc.

Làm việc thực sự có những thứ cần phải… Nữ Oa tạo người, không tạo thần.

Đó là một điều vô cùng bình thường, nhưng một số người dường như không hiểu đạo lý này.

Rất nhiều người oán trách vì Nữ Oa không chăm sóc kỹ lưỡng hơn, nói rằng nếu vậy sẽ bớt đi khổ nạn.

Thực sự, đứng nói thì không mỏi lưng, trên thực tế Nữ Oa đã vô cùng vất vả.

Nữ Oa có lúc phải dùng đủ loại đá ngũ sắc để vá trời, có lúc phải nặn người bằng đất sét.

Tuy nhiên họ đôi khi bị đánh bại, nhưng có lúc họ mang theo những mục đích riêng, bề ngoài thì đối xử với ta khá tốt.

Thực tế, đôi khi họ còn lén ăn cắp quả cống, những thứ đó cũng có.

Họ không còn tự tin trong lòng.

Tâm thái tự ti đánh bại họ.

Có thể thấy, họ khá dụng tâm, nhưng có cách nào đây.

Ta đều đã nghiên cứu ra, vạn vật nhân gian cũng phải quản lý.

Trực tiếp được Lôi Thần ban cho sấm sét, biến thành đủ loại thần linh, thì cũng ban cho… Nhân gian đủ loại thời tiết thay đổi, có lúc thấy đất đai khô hạn, thỉnh thoảng sẽ mời Vũ Thần đến, sau đó để Vũ Thần ban cho một trận mưa lớn.

Có lúc Phong Thần có chút xúc động, rồi phóng thích pháp lực.

Tóm lại, năng lực của ta khá mạnh mẽ, cho nên có thể nắm giữ một số thứ trong nhân gian.

Còn hạnh phúc của con người thì không nhất định ta có thể tạo ra được, mà còn phải dựa vào vạn vật nhân gian tự quyết định.

Có lúc họ thực sự không nhất định có thể kiểm soát.

Ta làm thần cũng không nhất định có thể lãnh đạo.

Nếu các vị thần đều có thể thay đổi vận mệnh của những người đó, thì thực sự quá khó khăn cho các vị thần.

Đã từng, ta cũng hy vọng ban cho nhiều lý lẽ hơn.

Rõ ràng không phải ai cũng có thực lực lớn như vậy, nhưng hiện tại có thể thấy, thực lực của họ đang tăng lên khá nhanh. …… Sau đó lại vì làm việc khá lợi hại, có thể thấy họ bình thường đều đã bắt đầu nằm trong tầm kiểm soát của ta.

Còn có lúc lại nói ra những lời đặc biệt khó nghe.

Những thứ cầm trong tay thực ra chẳng có tác dụng gì, ngược lại còn khiến lòng ta thêm rối ren.

Nếu không có gì để nâng cao, thì trong lòng mới có thể thoải mái hơn.

“Có lẽ đến lúc đó mới có thể thoải mái được thôi, cũng không biết đến lúc đó có thể rút ra được bài học gì không.” Sau khi làm xong

chuyện này, trong lòng càng thêm vui vẻ.

Nhưng này, có người chưa chắc đã phấn khích như vậy, ngược lại, khi bình tĩnh lại thì lại cố gắng làm một số việc.

Bình thường đang tiến hành các hoạt động, nhưng này, luôn gặp đủ loại vấn đề.

Thậm chí hiện tại không đi giảng những lý lẽ xiên xẹo đó cho những người này.

Bình thường thực sự không thấy tình huống đó.

Hiện tại ta cũng hy vọng những người này có thể có thêm hứng thú và hiểu rõ vấn đề này.

Chỉ cần mọi người đến lúc đó có thể hiểu rõ, thì thực ra đến lúc đó cũng không thể lại xuất hiện vấn đề nữa.

Mọi người đều làm tốt việc này rồi thì thực ra mới không xuất hiện vấn đề mà.

Dù sao thì họ đều đã thương lượng rất tốt, nhưng không thể lại gây ra chuyện gì nữa.

Ở trên có người đã suy xét việc này, mọi người hiện tại suy xét vô cùng thấu đáo.

Có người làm không tốt việc này, nhưng hiện tại đã làm vô cùng thấu đáo.

Không ít người không có vấn đề gì, nhưng hiện tại thì đã rất rõ ràng.

Chương 658

Không ít người thực sự đang đi suy xét một loại độ tin cậy về mặt logic.

Nhưng hiện tại ta cảm thấy có người thực sự không cần thiết phải nói về những thứ này.

Nếu đến lúc đó cứ mãi đứng trước, sau, thì ngược lại một chút cũng không có lợi cho sự phát triển.

Thậm chí không bằng một luật sư thích ứng, như vậy hoàn thành nhiệm vụ mới dễ dàng hơn.

Nhưng có lúc họ thực sự không nhất định có thể cùng ta làm việc.

Có lúc họ thường đặc biệt… Khi Nữ Oa tạo người cũng chưa bao giờ đi theo tính cách của họ mà làm những biện pháp đó, mà là thiên mã hành không (ý tưởng bay bổng, không theo lối mòn).

Sức tưởng tượng như bầu trời ngoài hành tinh của ta thực sự không thể đoán được.

Tạo ra những người này ta cũng biết, không hiểu phương pháp của họ.

Hiện tại đi xem xét những người này, thực sự hy vọng có thể tạo ra một số người đặc biệt đáng tin cậy.

Cho nên khi tạo lập mọi thứ cũng sẽ vô cùng cẩn trọng.

Hiện tại ta không cần phải dựa dẫm vào Adam và Eva.

Trước khi sự việc này xảy ra, ta đang nghĩ, ta cảm thấy có thể tạo ra thêm một số bất ngờ nữa.

Như vậy, họ mới có thể trưởng thành.

Dù sao thì họ cũng phải trải qua một số thử thách mới có thể dần dần trưởng thành. …… Hiện tại ta cũng hy vọng họ có thể nghiêm túc hơn một chút.

Phải trải qua mưa gió mới thấy cầu vồng.

Hiện tại ta cũng hy vọng họ có thể nhìn nhận một số vấn đề trong đó.

Nếu mọi người đều có thể nhìn nhận, thì ta mới vui vẻ.

"Có thể tàn nhẫn đến mức này sao?

Chuyện đời trước của Quan Vũ, ta không tham dự nhiều, chỉ lờ mờ biết một số sự thật mà thôi.

Sơ yếu lý lịch của Quan Vũ chỉ thay đổi vì những người già trong thôn… Không, không ảnh hưởng đến chỉ số EQ của ta.

Tình huống ở Cục Điện Vừa rồi, ai mà không tức giận, ai mà không kích động?

Đối với việc làm ra một số hành động đáng ngờ thì cũng là điều nên làm.

Nếu không có ta, e rằng đã sớm bị giết chết rồi.

Tất cả thực ra phải cảm ơn ta!" Người đàn ông nằm trên đất, tuy năm đó vẫn là dáng vẻ trẻ con, nhưng đối với những chuyện đó thực ra cũng có chút hiểu biết.

Tuy đời trước đã làm như vậy, nhưng tất cả hoàn toàn không thể trách lên người đời này.

Tốt nhất là sống một cuộc sống tốt đẹp.

Nhưng suy nghĩ trong lòng đó hoàn toàn không rõ ràng.

Cũng đang định rời khỏi đây, rời khỏi cái xã hội này, sống một

cuộc sống mới, tìm một môi trường tốt hơn một chút.

Như vậy sẽ không còn bị ảnh hưởng, làm ra loại chuyện đó nữa.

Bây giờ thì tốt rồi, mọi chuyện đều đã kết thúc.

Công ty giả dối trước đây cũng không chỉ gây ra một chuyện như vậy, mà còn có những chuyện khác.

Ủng hộ nhân văn, khố tư sớm đã định mệnh.

Giống như một chuỗi khói, một chén lại một chén.

Nếu ta rời khỏi đây, e rằng cũng sẽ trở thành một người ích kỷ giống như vậy.

Từ nhỏ đã hiểu được một số điều.

Nhưng bất đắc dĩ, vợ con đều là người của ta, thực sự không thể rời đi.

Nếu rời đi, có khả năng sẽ dẫn đến sự nghi ngờ.

Cho nên, không bằng nhận thức cuộc sống ở hiện tại.

Chương 659

Không chỉ vợ và ông ngoại đột nhiên qua đời, mà hiện tại cũng chỉ còn lại một đời ở đây.

Nếu muốn đi thì cũng có thể nhẹ nhàng hơn một chút, không có bất kỳ vướng bận nào.

Lâm Hiên đi đến trước mặt, hỏi: "Tất cả đều không liên quan đến ta sao?

Sao lại khẳng định không liên quan đến ta?

Rốt cuộc trong lòng ngươi đang tính toán gì, trong lòng ngươi còn rõ hơn ta.

Hiện tại lại dám nói đùa như vậy.

Đơn giản là quá buồn cười!

Chẳng lẽ ngươi không thấy lời nói của ngươi thật thừa thãi sao?

Phẩm giá nhỏ bé của ta ở kiếp trước vốn nên do ngươi gánh chịu, cái mà ngươi luôn… Năm đó ngươi cũng đối xử với ta như vậy.

Tuy ta không nhớ rõ rốt cuộc đã giấu ở đâu, nhưng ta nghi ngờ những chuyện mà ngươi đã làm với ta không chỉ có một chút như vậy đâu.

Những chuyện đã che giấu trước khi nhập thế vào lúc đó đều bùng phát ra hết." Trước đây chưa từng thấy cảnh tượng như vậy.

Hiện tại có thể thấy điều đó quan trọng đến nhường nào, và cũng có một cảm giác đặc biệt đau lòng.

Bình thường ta khá hiểu về những chuyện này, nhưng hiện tại có thể thấy, một số chuyện không đơn giản như vậy.

Có những chuyện nhìn có vẻ rất dễ giải quyết, nhưng thực tế thao tác vô cùng phức tạp.

Có thể thấy, một số vấn đề thực sự mang lại một cảm giác đặc biệt khó chịu.

Nếu có thể chú ý một chút, thì thực ra chưa chắc đã xuất hiện vấn đề.

Nhưng hiện tại phát hiện ra phiền phức lớn đến mức không thèm chú ý, thì đến lúc đó trong lòng thực ra cũng sẽ đặc biệt khó chịu.

Không hy vọng đến lúc đó dù đã cẩn thận hơn, nhưng kết quả lại gây ra chuyện lôi thôi gì đó.

Chuyện này đối với ta chẳng có gì tốt đẹp cả.

Nếu đến lúc đó thực sự có thể giải quyết ổn thỏa, thì trong lòng cũng không có gì đáng trách.

Trước đó những người này không… nhưng một lần lại vô cùng rõ ràng.

Hiện tại có thể thấy, họ nghiêm túc làm việc và cần phải xử lý biết bao nhiêu.

Nếu không chú ý, thì thực ra có thể sẽ không giải quyết được một số thứ.

Mọi người đều có thể làm tốt việc này thì trong lòng mới đặc biệt vui vẻ.

Có lúc trong lòng nghĩ có lẽ không cần thiết phải gây khó dễ cho người khác.

Nếu đến lúc đó kết cục của họ… không tạo thành bất kỳ kết quả tốt nào, thì đối với ta cũng chẳng có gì tốt đẹp.

Một khi đến lúc đó thực sự… thì trong lòng thực ra cũng không thể

vui vẻ được.

Vốn dĩ trong lòng nghĩ sau khi làm tốt những thứ này sẽ không xuất hiện vấn đề lớn nữa.

Nhưng hiện tại phát hiện một số điều quan trọng trong đó đã biến mất, họ cũng hoàn toàn yên tâm, vì đối với những thứ này không cần phải tự mình tìm chết để quản lý nữa.

Ở đây, trong lòng họ có thể thay đổi những thứ này, vì đến lúc đó thực sự có thể biến hóa.

Hiện tại họ nguyện ý trưởng thành mạnh mẽ trong phong vân biến hóa.

Sau đó, sau khi có thể trải qua những chuyện này, có thể trải qua tất cả những thay đổi, thì trong lòng thực ra cũng có thể xảy ra một loại bước nhảy vọt về chất.

Đến lúc đó, trong lòng ta thực ra cũng sẽ nguyện ý.

Vì trong mắt ta, điều đó tuyệt đối có yêu cầu lớn.

Hiện tại một chút cũng không muốn làm những thứ này trở nên đặc biệt tệ hại.

Hiện tại trong lòng ta cảm thấy có chút khoa trương rồi. (Chương 584) Quả vui vẻ.

Tất cả đều đã xảy ra, giãy dụa cũng vô nghĩa.

“A, quỷ thần ơi, hai chúng ta sẽ đánh nhau sao?

Chương 660

Ta còn nhớ khi hai chúng ta còn nhỏ đã cùng nhau luyện kiếm pháp, đương nhiên lúc đó có lẽ chỉ đùa giỡn thôi.

Ngươi cũng không thường xuyên để ý đến ta, chỉ đặc biệt qua loa mỗi lần, khiến ta thực sự coi ngươi như một tiểu ca ca cao lãnh.

Mỗi lần ta đều đặc biệt cẩn thận dè dặt.

Nhưng quỷ thần ơi, sau khi ta hiểu ra, ta mới biết mình đã sai rồi.

Ngươi vốn dĩ không cao lãnh, chỉ là gặp một số chuyện khiến ta không mấy vui vẻ mà thôi, nhưng cũng không sao.

Ta cũng cảm thấy mình đã trở thành một nửa quả vui vẻ rồi.

Ta hàng ngày đều trêu chọc cho vui.

Dù sao thì thời gian ta ở đó cũng đặc biệt ngắn ngủi, nếu không thì Nhị ca cũng sẽ không đến mức không có chút ấn tượng nào về ta chứ.

Ai, xem ra thực sự là vì sức hút của ta không đủ lớn, sức ảnh hưởng của ta không đủ mạnh.

Mãi đến bây giờ ngươi mới dường như nhận ra ta, biết ta là ai.

Thái độ của ngươi đối với ta thực sự đã tốt hơn rất nhiều, thực sự rất cảm động, không còn giữ vẻ cao lãnh đó nữa." Tôn Ngộ Phạn cũng không biết tình hình, dù sao thì trong lòng cậu ta khá vui vẻ về chuyện này, và cũng khá mong đợi những chuyện như vậy.

Nhưng một số chuyện cậu ta không biết, vì có một số chuyện, cho nên cậu ta đoán trước tiên phải tiếp xúc nhiều hơn với người đó, vì người đó thực sự rất ưu tú.

Lúc nhỏ là như vậy, chỉ là những người khác có lẽ không phát

hiện ra thôi.

Nhưng cậu ta vẫn luôn cảm thấy người như vậy sau này nhất định sẽ ưu tú, thậm chí căn bản không ưu tú cũng có khả năng.

Lúc còn rất nhỏ, nhìn người đó lúc đó tràn đầy sát khí.

Vốn dĩ cứ nghĩ đó là một đứa trẻ đặc biệt hung dữ, thực sự tránh né không kịp.

Khi thấy người nhà của người đó đến tìm, thấy ông nội của người đó, cậu ta mới cảm thấy đứa trẻ đó chỉ là thiếu đi tình yêu mà thôi.

Những thứ đó thực sự may mắn, có được càng sớm càng tốt, sở hữu càng sớm càng tốt.

Đáng sợ là một chút cũng không trân trọng, thực sự coi việc người khác đối xử tốt với mình là lẽ đương nhiên.

Sau này mới thực sự hiểu ra.

Đương nhiên cũng phải trải qua chuyện rồi mới có những suy nghĩ như vậy.

Nếu không thì thực sự không thể có được giác ngộ như vậy.

Tất cả đều không quá muộn.

Vốn dĩ người khác căn bản không nợ mình, nói nhiều cũng vô dụng.

Người khác vẫn luôn là người khác. (Chương 584) Phân chia thỏa đáng.

Thực ra cũng căn bản không trách được.

Có không ít người quá làm một số việc sai trái, cho nên khi đối mặt với họ khó tránh khỏi có chút nghiêm khắc.

Nhưng rõ ràng không có những vấn đề đó.

Có lúc thực sự không cần thiết phải tính toán những chuyện đó.

Nhưng khi không suy xét những vấn đề này, trong lòng luôn cảm thấy vui vẻ.

Nhưng có lúc họ không nhất định có thể hiểu rõ một số tình huống trong đó.

Nguyên tắc cả ngày của họ chỉ có vậy.

Không có gì tốt đẹp ở đó.

Trong thế giới Dragon Ball, vốn dĩ không cần những người này, với gia tộc của ta và những thứ tương tự.

Cần thực lực, thực lực chí thượng mới là vương đạo.

Chỉ khi có đủ thực lực, thì mới có thể trưởng thành tốt hơn.

Nhưng có lúc những biện pháp cưỡng chế đó thực sự quá hèn hạ vô sỉ.

Một số cường giả dựa vào thực lực để ức hiếp những kẻ yếu hơn.

Chương 661

Sau đó, họ lại vạch ra chiến lược để đoạt lấy thực lực của kẻ yếu, những thứ mà kẻ yếu đã vất vả lắm mới có được, luôn chiếm đoạt những thứ của kẻ yếu, khiến kẻ yếu không có đủ tài nguyên để nâng cao thực lực.

Như vậy thì kẻ yếu sẽ mãi yếu, kẻ mạnh sẽ dần dần mạnh hơn.

Thực ra, nếu muốn nghịch tập, thì cơ hội thực sự rất ít.

Trừ khi ngay từ đầu thiên phú đã vô cùng tốt, cho nên mới có thể thu hút sự ủng hộ của một số cường giả, đến lúc đó mới nhận được sự bồi dưỡng.

Nếu không thì, nếu thiên phú bình thường, rồi lại có một món đồ tự chế cũng bình thường, thì liệu có bao nhiêu người có thể có tài nguyên để dùng cả đời?

Có thể cả đời cũng chỉ dùng được như vậy.

Có thể có một số người tuy có hướng đi, nhưng bất đắc dĩ cả đời phải đi bán hàng rong, hoặc làm một số công việc lặt vặt như người làm thuê.

Trước đây ta không muốn nói những thứ này với họ.

Nhưng hiện tại đã hiểu vô cùng thấu đáo.

Có người không còn lo lắng về những thứ đó, có người không cần lo lắng về ta, có người không có gì cả.

Ta cảm thấy những thứ này trên thực tế có lúc không được phép.

Nếu đến lúc đó lại xuất hiện tình huống như vậy, thì khó tránh khỏi họ sẽ tức giận.

Có người thực sự sẽ cảm thấy đặc biệt đau khổ vì chuyện này.

Không ít chuyện đều hy vọng có thể làm tốt.

Nếu đến lúc đó thực sự có thể làm tốt, thì thực ra khá tốt.

Họ trên đời không có gì… "Tất cả mọi thứ trên thế giới này đều không có tư cách để phán xét.

Ta cũng không, mọi người cũng không.

Tất cả đều dựa vào ý niệm trong tâm.

Duy trì trạng thái hiện có, tất cả đều là do ngươi tự làm ra.

Nếu trong lòng ngươi nghĩ như vậy, thì ngươi cũng sẽ làm như vậy, không có ai cố ý hạn chế, cũng không có ai cản trở phía sau.

Căn bản là không có gì cả, tất cả đều là cái cớ mà ngươi tìm ra, cái cớ để thoát tội, cái cớ để… Vì không đối mặt với sự thật, cho nên mới có nhiều người và việc trở thành chướng ngại của ngươi.

Từ đó, ngươi cũng có thể an tâm chôn vùi chuyện này xuống, coi như đã qua.

Bây giờ hồi tưởng lại, không có ai thế tội, chẳng lẽ ngươi không cảm thấy thất vọng ngay lập tức sao?" Ánh mắt dịu dàng của Nữ Oa rơi trên khuôn mặt của Lâm Hiên, không hề dừng lại, cũng không hề thay đổi.

Chỉ vẫn ôn hòa nói ra một tràng lời.

Nhưng động tác trên tay vẫn không ngừng lại, trực tiếp đánh ra một đạo pháp thuật, khống chế Lâm Hiên, rồi ổn định tình hình xung quanh.

Những thi thể nằm la liệt, máu chảy thành sông, cùng với cảnh tượng đen kịt, âm u xung quanh.

Tất cả đều do Lâm Hiên ban cho.

Tình hình xung quanh đều bị ăn mòn, thân thể không còn nguyên vẹn, nhanh chóng sẽ lan tràn sang những nơi khác.

"Tỉnh táo lại đi.

Tất cả đều là do tạp niệm trong lòng ngươi quá nhiều, cho nên mới có tình cảnh hiện tại.

Nếu không có tạp niệm của người đó gọi hồn, lại không dẫn dắt… chẳng lẽ sẽ không xảy ra sao?

Vẫn sẽ xảy ra.

Trong lòng ngươi có một con quỷ, chỉ là nó vẫn luôn chưa xuất hiện mà thôi.

Hiện tại người đó chỉ làm một chuyện… nhưng thực ra đã khống chế ngươi bao nhiêu năm rồi.

Chẳng lẽ ngay cả một cái đầu trọc cuối cùng cũng không thể khống chế ngươi lần nữa sao?

Lại cứ để người ta một câu nói lại đánh ngươi về nguyên hình sao?

Cam tâm sao?

Quên rồi sao?

Quên tất cả những gì ngươi muốn sao?

Chương 662

Quên lúc đó vì sao ngươi liều mạng muốn làm sao?

Tất cả đều bắt nguồn từ một niệm trong lòng.” Nữ Oa từng bước ép sát, trực tiếp xua tan ma khí quanh Lâm Hiên, vươn tay kéo hắn ra khỏi vực sâu.

Là người mà Nữ Oa đã liều mạng cứu về, vậy thì hiện giờ khi ngươi lâm vào cảnh khó khăn, ta cũng nên liều mạng để kéo ngươi trở về lần nữa.

Lâm Hiên ngơ ngác nhìn, dường như không hiểu vì sao lại làm như vậy. (Chương 584) Vô song.

Toàn thân đầy rẫy gai nhọn, chỉ cần chạm nhẹ cũng sẽ mất mạng.

Nhưng Nữ Oa dường như hoàn toàn không màng đến đau đớn, vẫn bất chấp kéo Lâm Hiên ra khỏi đêm tối vô tận.

Xung quanh đều là những tồn tại tà ác, đều đang gào thét, đều đang ngăn cản, cho rằng những thứ này không phải là giả tượng.

Không phải vì để cho những ảo ảnh bình tĩnh lại, mà là đợi phía sau sẽ có một khuôn mặt khác.

Bởi vì đám ác ma đó đã nhìn thấu quá nhiều, không muốn bị lừa gạt.

“Ngươi có muốn tin người phụ nữ trước mặt này không?

Tuy rằng lúc đầu nàng ta đã lừa ngươi nắm lấy cơ hội đó, nhưng chẳng lẽ nàng ta thực ra đang có ý đồ khác sao?

Ngươi phải biết rằng từ khi ngươi trở về, nàng ta đã không tìm ngươi.

Những chuyện kỳ lạ cũng không xuất hiện để làm gì, ngược lại vẫn luôn trốn ở một nơi nào đó, ngay cả mặt cũng không lộ ra, lại không dám đi cứu.

Nếu cứu thì e rằng hiện tại đã sớm bị bại lộ, có thể ngay cả sống cũng không sống nổi.

Hiện tại lại vì ngươi xảy ra chuyện, nàng ta giả bộ làm người tốt đến tìm ngươi.

Ngươi có cảm thấy tất cả đều quá hư vô không?

Chẳng lẽ ngươi không thấy thực sự quá giả dối sao?

Mục đích là gì?

Mục đích là để ngăn cản ngươi, sau đó lại một lần nữa nắm quyền kiểm soát tất cả mọi thứ như trước đây." Tâm ma vẫn luôn vây quanh bên tai, khinh miệt nói ra những lời đó, đồng thời cũng vươn đôi tay tà ác về phía Nữ Oa.

Nữ Oa vừa mới hồi phục với sức mạnh siêu cường, tự nhiên trở thành đối tượng nóng bỏng của mọi người.

Lại có thể nhẹ nhàng bị dính bẩn một chút như vậy sao?

Đương nhiên không phải bây giờ.

Nữ Oa hiển nhiên đã nghe thấy cuộc đối thoại đó, trực tiếp dùng một đạo pháp lực đánh vào thân tâm ma đó, cố gắng tách nó ra khỏi cơ thể Lâm Hiên.

Ma tự nhiên cũng không cam chịu yếu thế, không kịp phòng bị lại trốn vào trong cơ thể đó.

Thỉnh thoảng lộ ra khuôn mặt ẩn giấu, như đang đắc ý cười nhạo.

"Xem đó, ngươi không cảm động, vì sợ cái gì?

Vì có điểm yếu.

Oa, thực sự không ngờ Đại nhân Nữ Oa vừa trọng sinh lại cũng có một mặt yếu đuối như vậy.

Trước đây hoàn toàn không phải như thế.” Nữ Oa nhìn khuôn mặt đắc ý đó, như đang giễu cợt, nhưng trong lòng lại không dám manh động.

Chỉ có thể một lần nữa thu tay về, yên lặng nhìn tất cả, tin rằng người đó có phương pháp của mình, cũng sẽ không bị mọi thứ mê hoặc.

Tuy chỉ là tạm thời, nhưng tuyệt đối sẽ lại xuất hiện.

Trước đây chưa từng thảo luận những vấn đề này, nhưng hiện tại thảo luận rất khách khí, khi nói chuyện đều khách sáo.

Từ trước đến nay ta không tranh cãi nhiều với họ, nhưng có lúc luôn cảm thấy có chút phiền phức, thực sự quá lớn, mang đến sự quấy rầy lớn.

Một số phiền phức luôn mang đến những sai lầm.

Thậm chí khiến ta có lúc cũng sẽ nảy sinh một loại ảo giác.

Hiện tại rõ ràng đang bận rộn, nhưng lại chưa chắc có thể mang lại lợi ích cho ta.

Vì trên con thuyền này, ta luôn cảm thấy có những thứ thực sự vẫn luôn ở đó, trôi nổi không định.

Trong lòng ta luôn cảm thấy có chút… Hiện tại ta cũng hy vọng có thể nghiêm túc làm tốt.

Chương 663

Trước đây họ không gặp những thứ này, hiện tại càng ngày càng cảm thấy không đúng.

Vì vấn đề này đã xâm nhập vào nơi đó.

Nếu có thể chú ý một chút, thì tâm sự sẽ không lại xuất hiện tình huống.

Nhưng có lúc thực sự không giống, cảm thấy mọi chuyện đều có thể làm tốt.

Có lúc có lẽ ta có thể ngôn hành nhất trí với họ, nhưng có lúc chưa chắc có thể giữ được thái độ như vậy.

Lời nói và hành động không nhất định sẽ nhất quán, có lúc có thể vì những thứ này mà nảy sinh một số vấn đề.

Cho nên trong lòng ta cũng ôm một tấm lòng son, nhưng hiện tại ta cảm thấy có những thứ đã vượt quá tưởng tượng của ta.

Nếu thế giới cứ mãi như vậy, thì trong đó thực ra cũng có thể lại xuất hiện một số tình huống.

Tình huống này tuyệt đối không thể lại xảy ra.

Một khi đến lúc đó lại xảy ra, thì đối với ta cũng khá đáng sợ.

Họ đang hướng tới một điều gì đó, không phải như vậy.

Nếu thực sự có thể nhìn thấy một số thứ trong đó, thì ước chừng cũng sẽ không đến mức không vui như vậy.

Nhưng có lúc ta luôn cảm thấy có lúc căn bản không nhìn ra áp lực lớn đến nhường nào của một số bạn học.

Rõ ràng trên đường phố đi bộ có thể làm tốt việc này.

Có lúc ta đang nghĩ có lẽ một số thay đổi kỳ diệu.

Nhưng có lúc chưa chắc đã cảm thấy tốt.

Nếu có thể làm tốt một số việc, thì kỳ vọng.

Nhưng có lúc rõ ràng không thể làm tốt những điều này.

Đối với ta vốn dĩ khá đáng sợ.

Khi những vấn đề này đều xuất hiện, có khả năng sẽ xuất hiện một số tình thế khó khăn.

Vì trong mắt ta, điều đó khá đáng sợ.

Nếu đến lúc đó lại gây ra những chuyện khó hiểu này, thì trong lòng ta làm sao có thể không phải chịu đựng chuyện này, có thể sẽ đặc biệt khó chịu.

Sau khi tốt hơn một chút, họ hoàn toàn yên tâm.

Ta có lúc chưa chắc đã yên tâm như vậy.

Trước tiên không nói đến vấn đề khác.

Trước đây chưa từng thể hiện ra một loại thực tại như vậy.

Hiện tại đã thể hiện ra, sau đó hiện tại thực sự đã chứng minh được sự mạnh mẽ đến nhường nào.

Đã như vậy thì thực ra những người khác cũng không thể còn những thứ đó nữa.

Có người có lẽ sẽ nghi ngờ những người này không chuyên cần.

Vậy bây giờ đã chứng minh được họ là những người vô cùng chăm chỉ.

Hiện tại đã chứng minh một cách có tính giai đoạn rằng họ đã đạt đến một trình độ vô cùng mạnh mẽ.

Ít nhất rất nhiều người đều không có cách nào làm được một chút.

Nhưng hiện tại rõ ràng đã làm được, thể hiện ra những kỹ năng cơ bản.

Có lúc ta sẽ cảm thấy họ không thể hiện ra, nhưng hiện tại đã thể hiện ra vô cùng thấu đáo.

Có người thực sự không nên có trình độ đó, thực sự.

Trong phương diện này cũng thể hiện ra vô cùng thiếu sót.

Có lúc họ có thể không nhất định thể hiện được, không tốt như vậy.

Nhưng có lúc có thể làm tốt, chứng minh được thực lực cũng tốt hơn người khác một chút.

Nếu có thể làm tốt hơn để chứng minh những thứ khác, thì đến lúc đó ở đây ta cũng sẽ có thể thu hút được nhiều người chú ý hơn.

Chương 664

Đến lúc đó họ nhất định sẽ đặc biệt thích.

Hiện tại ta cũng nguyện ý cùng mọi người cùng nhau cảm nhận một số vấn đề trong đó, ta cảm thấy điều đó cũng đặc biệt cần thiết.

Trước đây chưa thể hiện bài viết về phương diện này.

Hiện tại bắt đầu thể hiện tốt hơn.

Hiện tại năng lực cũng nhanh hơn, đạt được một sự nâng cao.

Mỗi người đều hy vọng có thể thể hiện ra càng sớm càng tốt.

Nếu không thì đến lúc đó xảy ra chuyện, thực sự không nhất định có thể… sau đó.

Trước đó không có những thứ này, nhưng ta hiểu rõ.

Rõ ràng họ không có cái cảm giác sống không bằng chết đó.

Họ đã cùng mọi người trải qua những điều đó.

Có người ở khắp nơi đều xuất hiện, những gì đã trải nghiệm không… Trong lòng nghĩ có lẽ đều có thể thay đổi, nhưng có lúc thực sự không nhất định có thể thành toàn.

Cho nên có lúc ta cũng không thích những người dẫn dắt nhịp điệu đó.

Những hành động họ mang đến khiến trong lòng ta đặc biệt tức giận.

Họ luôn lôi kéo những điều vô cớ, khiến trong lòng ta thực ra cũng không mấy vui vẻ.

Họ luôn làm ra những chuyện như vậy.

Trước đây mấy người đó không có vấn đề gì về phương diện này.

Nhưng hiện tại càng ngày càng cảm thấy ta quá không đúng.

Việc cấp bách là nên làm tốt chuyện này.

Nhưng vấn đề không nhất định sẽ là tình huống về phương diện đó.

Có lúc họ sẽ đẩy trách nhiệm lên ta.

Cho nên có lúc cũng không nhất định có thể phán đoán được rốt cuộc là trách nhiệm của ai, vì ở đó họ tương hỗ đùn đẩy trách nhiệm.

Cha chồng có lý, mẹ chồng có lý, ai có thể thực sự phân rõ đạo lý đây?

Thực sự không nhất định đâu.

Đến lúc đó, họ không phân rõ đạo lý, thì đến lúc đó sẽ dành thời gian để đùn đẩy trách nhiệm lẫn nhau.

Đối với ta chẳng có gì tốt đẹp cả, chi bằng chú ý một chút.

Như vậy mới không gây ra những vấn đề quá lớn.

Có những chuyện đối với ta thực sự khá đáng sợ.

Nhưng có lúc, nghĩ cách giải quyết rõ ràng những vấn đề này, thì mới hữu dụng đối với ta.

Trước tiên không nói đến việc trước đây đã quan tâm đến chuyện này như thế nào, chỉ riêng việc hiện tại tận chức tận trách như thế nào đã chứng minh một điều.

Hiện tại cũng càng ngày càng đáng tin cậy.

Làm việc tương đối đều như vậy.

Hiện tại ta cũng nguyện ý gánh vác sự coi trọng đó.

Trên thực tế không có giai đoạn nào tốt.

Hiện tại đã rất rõ ràng.

Rõ ràng, hiện tại đều có một mạch lạc đặc biệt rõ ràng.

Thực sự có chuyện phải làm, nhưng hiện tại chưa chắc có thể làm tốt một số công tác bồi thường trước.

Rốt cuộc bây giờ ta có thể tìm ra nhân lực không.

Chỉ riêng hiện tại chưa chắc đã có thể lập kế hoạch cụ thể.

Phải đối mặt với vấn đề này.

Chương 665

Vấn đề này vô cùng nghiêm trọng.

Nếu không đi khảo sát, thì đến lúc đó sẽ xảy ra chuyện.

Thực sự không nhất định có thể giải quyết được.

Đi… cảm thấy có một số vấn đề thực sự đã xuất hiện sai lầm lớn.

Hiện tại ta cũng cảm thấy vấn đề này, thực sự quá phức tạp rồi.

Ít nhất trong mắt ta cũng nên gánh vác.

Thực ra không có gì không tốt.

Hy vọng có thể trở thành một người tốt có trách nhiệm, không hy vọng bị động tự mình gây ra một số chuyện.

"Thật thú vị.

Không phải là xảy ra chuyện như vậy, nhìn ta cũng cảm thấy uất ức rồi.

Nhưng có lúc mọi người chưa chắc đã đi nói về những vấn đề này." Nếu đến lúc đó lại gây ra một chuyện nữa, thì họ chưa chắc sẽ còn để chuyện đó vào mắt.

Vì chuyện thực sự quá nhiều rồi, có lẽ cũng sẽ dần dần trở nên chai sạn.

Trước đó những người khác không có những thứ này.

Nhưng hiện tại ta cũng hiểu rất rõ.

Rõ ràng họ cũng vẫn luôn dùng mọi thủ đoạn để làm một số việc, chỉ mong có thể khiến thế giới này có thêm nhiều kẻ xấu, bớt đi người tốt.

Nhưng loại chiêu thức độc ác này của họ đã bị người khác nhìn thấu, rất nhiều người đều vạch trần trò quỷ.

Hiện tại họ cũng không cần phải gánh vác trách nhiệm.

Họ đã gánh vác rất nhiều trách nhiệm.

Nhưng có người làm việc rất nhanh, luôn nguyện ý làm điều xấu.

Trong mắt họ dường như có lợi, vốn dĩ là một chuyện không tệ, lại nguyện ý làm những chuyện xấu.

Không nguyện ý giúp đỡ người khác, cũng không nguyện ý xây dựng bất kỳ mối quan hệ tốt đẹp nào.

Chỉ hy vọng có thể tai họa nơi này, chỉ mong có thể khiến thế giới này có thêm nhiều kẻ xấu.

Chỉ hy vọng đến lúc đó có thể khiến thế giới này có thêm nhiều kẻ đặc biệt độc ác.

Như vậy thì trong lòng ta thực ra mới đặc biệt vui vẻ.

Nhưng này, loại chuyện như vậy rõ ràng không được những người chính trực chấp nhận.

Trước đây không có những thứ này.

Nhưng hiện tại ta hiểu rất rõ.

Họ hiện tại càng ngày càng kích động, logic càng ngày càng rõ ràng.

Vô thức lại… những thứ đó.

Rõ ràng đều hy vọng có thể nhận được sự cảm kích.

Chỉ hy vọng mọi người đều hiểu được ở đó, nếu không thì đến lúc đó thực sự không nhất định có thể làm tốt những thứ này.

Thậm chí trong lòng ta thực ra cũng cảm thấy có chút đặc biệt…

Hiện tại thực sự một chút cũng không đi làm tốt những thứ này.

Hiện tại ta cũng càng ngày càng tức giận.

Không ngờ lại nhìn thấy phương diện như vậy.

Đối với ta, điều đó đơn giản là đã xúc phạm đến lợi ích.

“Ta cảm thấy như vậy thực sự một chút cũng không thể chấp nhận được.

Những người này thực sự quá độc ác rồi.

Một số chuyện họ làm có thể… Thực ra ta chưa từng có loại chuyện độc ác như vậy.

Trong mắt ta, những thứ bẩn thỉu độc ác như vậy không nên tồn tại.

Chương 666

Nhưng hiện tại, loại thứ như vậy lại… thì ta cũng vô thức muốn đi thay đổi.

Nhưng rõ ràng loại thay đổi này không những không dễ dàng, ngược lại còn mang lại cho người ta một cảm giác đặc biệt tức giận.

Ta thì hy vọng mọi người có thể chú ý một chút, chỉ hy vọng đến lúc đó đừng gây ra vấn đề nữa.

Nếu không thì đến lúc đó xảy ra vấn đề, trong lòng ta cũng cảm thấy có chút không chấp nhận được.” Không.

Ta cũng đang nghĩ có lúc ta thực sự có chút thừa thãi.

Nếu đến lúc đó thực sự nhìn thấy những người đặc biệt đa nghi, những người khiến ta cảm thấy đặc biệt phản cảm, thì thực ra trong lòng ta cũng không nhất định có thể vui vẻ.

Nhưng có lúc luôn cảm thấy có một số vấn đề khó mà hiểu rõ.

Những thứ bình thường không thấy, hiện tại đều đã được chứng kiến.

Nhưng có lúc nhìn thấy những người lạ trong thị trấn, thực ra cũng cảm thấy có chút ý nghĩa.

Hoặc vì… bỗng nhiên xuất hiện những người lạ này, khi những người lạ này xuất hiện thực sự quá quỷ dị rồi.

Vốn dĩ lúc này là một thời điểm vô cùng nguy hiểm, nhưng những người này lại xuất hiện ở đây, quá khiến người ta nghi ngờ.

Vì trong khoảng thời gian này luôn xuất hiện một số vụ trộm cắp, hoặc xảy ra một số chuyện hỏa hoạn đột ngột.

Thỉnh thoảng, ta thường thấy có người ở khắp nơi đi tìm nước dập lửa.

Chẳng biết từ lúc nào, rất nhiều ngôi nhà của ta bị cháy, bị đốt.

Nhưng này, lại không tìm được kẻ chủ mưu.

Những kẻ gây hỏa hoạn đó đang ở đâu, ta cũng không rõ lắm.

"Khá kỳ lạ, ta cũng cảm thấy khá kỳ lạ.

Có lúc ta cũng không thể làm tốt công việc.

Trước tiên không nói đến ý nghĩa của nó, ta luôn cảm thấy một số vấn đề thực sự quá phức tạp, khiến người ta căng thẳng một chút.

Nhưng hiện tại ta nghĩ có lẽ có lúc sau này mọi người đều phải làm tốt những điều này.

Chỉ có lúc ta thực sự không tìm thấy bất kỳ đột phá nào.

Ta trước tiên không nói đến chuyện khác, có một lần luôn có người khiến ta đặc biệt tức giận.

Hiện tại ta có thể thấy, những người này thực sự quá khiến ta khó mà tưởng tượng được." Những thứ này đối với ta cũng quan trọng.

Nhưng hiện tại lại không tìm thấy bất kỳ đột phá nào, ta phải cố gắng hết sức để điều tra.

Thực sự, ở đó có lẽ ta đang nghĩ cách điều tra xem những người này là chuyện gì.

Nhưng có lúc ta luôn cảm thấy những người ngoài này nếu thực sự bị phanh phui, thì thực ra cũng không tốt lắm.

Một mặt không có bất kỳ chứng cứ nào chứng minh những người ngoài này làm việc, mặt khác cũng không chắc chắn liệu vấn đề này rốt cuộc có thể giải quyết được không.

Tóm lại, trong mắt ta, điều đó không hợp lý lắm.

Nhưng có lúc, ta có thể đi giải quyết những thứ này là điều tốt nhất.

Hiện tại ta đã sắp xếp tất cả những thứ này vô cùng ổn thỏa.

Nhưng có lúc ta chưa chắc đã có thể sắp xếp tốt những điều đó, thậm chí trong lòng ta cảm thấy đặc biệt đau lòng.

Những người ngoài này thực sự quá khiến người ta cảm thấy phiền phức rồi.

Những thứ đó thực ra cũng không nghiêm trọng đến vậy.

Ta có thể thấy, có những thứ không khó xử lý như vẻ bề ngoài.

Ta có thể thấy, mọi người đều có thể đối xử tốt và chấp nhận những điều này.

Ta hy vọng mọi người đều có thể chấp nhận một số thử thách.

Nếu không thì đến lúc đó xảy ra chuyện, trong lòng ta thực ra cũng cảm thấy có chút khó xử lý.

“So với trước, hiện tại ta càng hy vọng mọi người có thể làm tốt.

Nếu không thì đến lúc đó xảy ra chuyện, ta có thể sẽ… Ta hy vọng mọi người có thể cởi mở hơn một chút.

Chương 667

Ít nhất ta có thể mở lòng một chút, thực ra cũng khá tốt.

Nếu ta không thể mở lòng một chút, thì đến lúc đó xảy ra chuyện ta có thể vui vẻ sao?

Chưa chắc đâu.

Đến lúc đó thực sự có thể lại xuất hiện một số bất ngờ." Vì nguyện ý trải qua những thử thách này, sau khi chấp nhận những thử thách này, ta càng thêm vui vẻ một chút, cảm thấy có những thứ tốt hơn để thể hiện.

Họ đều bắt đầu đi làm những điều đó.

Mọi người đi làm những điều này đối với ta không phải là chuyện đặc biệt khó khăn.

Có lúc những thứ xuất hiện ở đó ngược lại một chút cũng không nhiều.

Trong mắt ta những thứ này không dễ lắm.

Sau khi mọi người làm tốt những điều này thì thực ra khá dễ dàng.

Có lúc luôn sẽ xuất hiện một số tình huống.

Trước đây họ không nói về những thứ này.

Nhưng hiện tại lại nói chuyện qua lại, cảm thấy có chút thú vị.

Có thể thấy, vấn đề này quan trọng đến nhường nào.

Có người cũng càng ngày càng chú ý.

Thầy Kassi cũng đang nghĩ, có lẽ đến lúc đó có thể giải quyết được tất cả những thứ này.

Nhưng có lúc cũng phát hiện một số lợi nhuận thực sự không dễ thống kê.

Có lúc không có cách nào bảo đảm được tất cả những thứ đó.

Những thứ này trong mắt ta thực ra khá bất ngờ.

Có người đang nghĩ có lẽ một số thứ không dễ làm tốt.

Thẳng thắn mà nói, trong lòng ta về những thứ này, đến lúc đó chưa chắc có thể duy trì trạng thái tự tin như vậy.

"Không ngờ lại có chuyện thú vị như vậy.

Nếu có những điều này, thì thực ra trong lòng ta cũng vui vẻ.

Nhưng có lúc mọi người chưa chắc có thể duy trì thái độ vui vẻ như vậy.

Ta có thể thấy, có người thực sự dễ dàng sống trong… Những thứ ta có được hiện tại, thực ra có thể chứng minh ta hiện tại có đủ thực lực, phát huy giá trị quan của ta." (Chương 474) Giúp đỡ.

Nhưng này, nếu trong lúc nguy hiểm, những người trông có vẻ rất hoạt bát năng động đó thực sự chưa chắc đã có thể giúp được.

Vì họ không học một số kỹ năng sinh tồn.

Đến lúc quan trọng, ai sẽ bảo vệ họ chứ?

Trước tiên không nói đến chuyện khác, những người hoạt bát năng động ở đây đều là những người vui đùa, thêm vào yếu tố nguy hiểm.

Đùa giỡn trên thuyền thực ra không phải là đùa giỡn đâu.

Có lúc sơ ý một chút có thể sẽ không dừng lại được, đến lúc đó có khả năng sẽ rơi xuống thuyền.

Một khi rơi xuống biển, thì đến lúc đó phải đi cứu viện.

Dù sao thì hiện tại tất cả đều là người trên cùng một con thuyền,

không thể ngồi yên mà không làm gì được.

Sau khi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, họ đều cảm thấy có chút đau đầu.

Nhưng thuyền trưởng đã ra lệnh tuyệt đối không được bỏ mặc những người này.

Nếu những người này thực sự gặp nguy hiểm, hoặc có vấn đề, thì đều phải quản lý.

Dù sao thì thuyền viên cũ đối với thuyền viên mới là một trách nhiệm không thể chối từ.

Là người lớn tuổi, đương nhiên phải dẫn dắt những người mới.

Dù sao thì những người mới cũng hiểu biết ít hơn, đối với một số kỹ năng sinh tồn cũng hiểu biết rất ít.

Cho nên đương nhiên sẽ có một sự khác biệt nhất định.

Chương 668

Người lớn tuổi dẫn dắt những người mới đương nhiên sẽ dễ dàng hơn một chút.

Nếu những người mới tự học hỏi lẫn nhau, thì đến lúc đó nếu phương pháp sai lầm, thì việc học hỏi lẫn nhau cũng sẽ dẫn đến những quyết định sai lầm.

Trước đây họ chưa từng xuất hiện tình huống này.

Hiện tại ta khá chú ý.

Hiện tại rõ ràng mỗi người đều hy vọng có thể nghiêm túc hơn một chút.

Làm tốt những việc này thực sự có ý nghĩa lớn đối với ta.

Hiện tại mỗi người đều hy vọng có thể nỗ lực lần nữa.

Mọi người cùng nhau làm tốt việc này so với những việc khác còn quan trọng hơn một chút.

Có lúc ta đều cảm thấy một số vấn đề thực sự nên nói chuyện một chút, nói rõ ràng vấn đề đó rồi.

Thực ra sẽ lại gây ra một số rắc rối.

Trong mắt ta một chút thực sự khá đáng sợ.

Càng nhiều tình huống lại càng bất tiện.

Hiện tại ta cũng đang nghĩ, những lời đồn này có thể dần dần đi tìm hiểu.

Nhưng rõ ràng đã sai rồi.

Trước tiên không nói đến ý nghĩa khác, ta có thể thấy họ đang vui

đùa ở đó lúc đó.

Họ vô trách nhiệm đến nhường nào.

Trong lòng ta cũng không nhịn được mà muốn thay thế họ.

Nhưng này, mấy ngày trước họ cũng đã chịu không ít khổ sở. …… Nhưng căn cứ tình huống này, Lâm Hiên thắng hay Lâm Hiên thua.

Do sức mạnh của Lâm Hiên hiện tại, rất khó sao chép nho.

Cưỡng chế sao chép có chút sơ suất, nhưng sẽ rơi vào vùng đất vĩnh viễn không bị hủy diệt.

Sinh tử liên quan, có thể không chút do dự.

Lâm Hiên là một người quyết đoán và có tính quyết định.

Dưới sự trợ giúp của sương mù đen, hắn bắt đầu cưỡng chế sao chép nho.

Cần khôi phục lại mối hận thù của Diệp Quý.

Ngay cả khi tiết lộ bí mật linh hồn của hai sinh mạng, hắn cũng sẽ không do dự.

Lâm Chấn Trân đang tấn công đột nhiên cảm thấy cuộc sống có chút thay đổi, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Từ đầu đến cuối, Lâm Chấn Trân đều cho rằng không thể sao chép cuộc sống.

Loại linh hồn đó trên bầu trời quá mạnh mẽ.

Bị xuyên qua bởi một cây súng sao?

Chỉ để người khác chịu thiệt thòi vô cớ, rõ ràng không làm bất kỳ chuyện gì sai trái.

Sau khi nói những điều này, trong lòng ta hơi yên tâm một chút.

Nhưng có lúc thực sự không cần thiết phải giảng đạo lý cho họ.

Thực sự, giảng đạo lý cho họ chẳng có tác dụng gì.

Có lúc họ thực sự có thể khiến ta nổi giận khắp người.

Sau khi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, thực sự chỉ mong có thể hoàn toàn tách biệt khỏi họ.

Tình huống đột phát như vậy bình thường chưa từng thấy.

Nhưng hiện tại nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, ngược lại có chút bất lực.

Những chuyện họ làm khiến ta có chút vô cùng khó xử.

Chương 669

Nhưng hiện tại sau khi nhìn thấy những quần chúng vô tội này, ta phải đi an ủi.

Bên cạnh vừa vặn có một số lương thực dư thừa, ngược lại có thể đem những thứ này tặng cho quần chúng.

Dù sao thì lương thực ở bên cạnh đủ dùng.

Đến lúc đó, ta sẽ không quản những người đó ăn cơm khô nữa.

Không bằng để cho những bách tính đáng thương này ăn một chút.

Dù sao thì bên cạnh ta có lương thực, thì có thể cứu tế họ.

Một mặt có thể làm một số việc tốt, mặt khác trong lòng ta cũng sẽ ít nhiều có chút an ủi.

Dù sao thì hiện tại lấy của dân dùng cho dân mà.

Dù sao thì trong lòng ta thực ra cũng nên báo đáp những bách tính này.

Những bách tính này vốn dĩ nên để ta báo đáp chu đáo.

Hiện tại ta nên làm một số việc bị chậm trễ.

Như vậy mới không quan tâm đến một số vấn đề.

Hiện tại ta không đi để cô lập những người không nơi nương tựa, cũng hy vọng có thể hiểu rõ tình huống này.

Đến lúc đó, ta sẽ cắt đứt hoàn toàn với họ.

Nếu không thì trong lòng ta không có cách nào giải quyết được cơn giận trong lòng.

Sau khi uống hai ngày… cũng không nhịn được mà bộc phát.

Sau khi nói rõ ràng một chút, trong lòng ta thực sự khá vui vẻ.

Nhìn thấy nhiều người như vậy đang giúp đỡ, thực ra trong lòng ta vui mừng biết bao.

Những người này và ta vốn dĩ không quen biết, thực ra cũng là lần đầu tiên gặp mặt.

Hiện tại sau khi nhận được sự giúp đỡ của nhiều người như vậy cũng khá hứng khởi.

Tuy hiện tại thắng bại trọng thương, tạm thời đủ để báo đáp tâm tình của họ.

Nhưng dần dần, hiện tại ta âm thầm ghi nhớ, chờ đợi, lần nữa ở nơi đó.

Nhất định phải báo đáp họ thật tốt, ít nhất phải khen thưởng thật tốt những người thực sự nguyện ý giúp đỡ.

Họ đơn giản là những người thiện lương vĩ đại nhất nhân gian.

Ban đầu, mỗi người đều cho rằng Lâm Hiên có thể chịu đựng ít nhất 3 lần công kích, và có thể chịu đựng hơn 10 lần công kích.

Nhưng, căn cứ tình hình hiện tại, Lâm Hiên có thể sẽ thất bại.

Thật khiến người ta thất vọng.

Dựa vào sức mạnh này, ta dám khiêu chiến chân lý.

Ta thực sự không biết làm sao để sống và chết.

Nhìn Lâm Hiên trên dây leo, Lâm Chấn Trân cũng vui mừng trong lòng.

Khi Lâm Chấn Trân chuẩn bị bắn phát súng cuối cùng, tình huống đột nhiên xoay chuyển.

Lâm Hiên bị dây leo bao phủ, như một thanh kiếm, đã được phóng

thích.

Một cây búa lửa trong tay.

Bầu trời đang bùng cháy, trên dây leo có một cây búa.

Do sự hạn chế tuyệt đối của lãnh thổ, đặc điểm chính của cây búa không chỉ không thể đánh bại đối phương, mà còn bị võ lực phản kích.

Thực ra cũng chẳng có quà cáp gì.

Những người khác nhìn cảnh tượng trước mắt cũng há hốc mồm, mọi người đều đang cười những thứ này.

Lão đại hỏi rất lâu, cũng không có gì trả lời.

Lão đại nhìn cảnh tượng trước mắt càng thêm nghi hoặc.

Chương 670

Thực sự có quà cáp không thể đoán được sao?

Vội vàng đi tìm rồi phát hiện đây căn bản không phải là món quà cần chuẩn bị mất một tháng.

Có lúc có người anh em có thể làm một số chuyện.

Một khắc… ta cũng không hiểu vì sao người anh em này lại lâu như vậy không xuất hiện.

Mấy người khác cũng há hốc mồm, từng người đều bắt đầu cười lớn.

Mỗi người đều không… đều giữ im lặng.

Nhưng lão đại rõ ràng không muốn giữ im lặng như vậy.

Trước tiên không nói đến chuyện khác, mấy người đó hai tháng nay không về, khiến ta lo lắng biết bao.

Trời biết lão đại lo lắng đến nhường nào, đặc biệt phái mấy tiểu đệ đi tìm những người anh em đó.

Dù sao thì những người anh em này hai tháng nay vẫn bặt vô âm tín, từ trước đến nay chưa từng liên lạc với ta.

Nếu thực sự không xảy ra chuyện gì, thì hai tháng trời những người anh em đó không có tin tức gì, thì thực sự quá kỳ lạ.

Cho nên chỉ có một khả năng là họ thực sự đã mất tích.

Vì vậy, mỗi người đều đoán là đặc biệt lo lắng.

Những tiểu đệ đó cũng lần lượt phái một số người từng… những tiểu đệ đó đi tìm họ.

Không tốt, những người đó đều đã về.

Nhưng chuyện này rõ ràng khiến trong lòng ta cảm thấy có chút bất lực.

Dùng phương pháp như vậy không tốt sao?

Vì sao phải dùng loại phương pháp như vậy dưới đây, khiến ta đều cảm thấy có chút lo lắng.

Lão đại đặc biệt chú ý đến tình hình phương đó.

Chỉ hy vọng những người anh em đó đừng xảy ra chuyện gì.

Nếu những người anh em đó đều… xảy ra bất kỳ sự cố nào, trong mắt ta việc để những người anh em đó xảy ra sự cố tuyệt đối không thể chấp nhận được.

Hy vọng có thể bảo vệ tốt mỗi người em, cũng hy vọng đừng để những người anh em đó xuất hiện bất kỳ tình huống nào.

Hy vọng mọi người đều có thể cẩn thận một chút, nếu không thì chính ta cũng chưa chắc có thể tha thứ, chữa trị những người anh em đó, cũng không thể tha thứ.

"Thôi được rồi, tạm thời tha thứ đi.

Nếu không thì đến lúc đó xảy ra chuyện…" Mỗi người đều như một túi công cụ bị hỏng bật ra.

Chiến tranh leo thang.

Do sự truy đuổi, và do tốc độ của bóng linh hồn ban phước, Lâm Chấn Trân theo sau sự hủy diệt của cơ thể, Lâm Chấn Trân thực sự rất nhanh và trong nháy mắt đã vượt qua Lâm Hiên.

Vô số nhánh bắt đầu bao phủ Lâm Hiên, bị thi thể khống chế, và như một con mãng xà khổng lồ quấn lấy, siết chặt và bóp nghẹt.

Không có khả năng thở.

Ma vân biến thành 36, cơ thể Lâm Hiên trông như một cơn lốc xoáy.

Sự kháng cự bị lãng phí.

Đối với tất cả bốn vị quốc vương, Lâm Hiên cảm thấy xin lỗi.

Nhưng nếu không phải vì một phút bốc đồng, dựa vào tài năng của Lâm Hiên, ta tuyệt đối sẽ hiện thực hóa linh hồn của Tôn Ngộ Không trong cuộc sống.

Nhưng thật không may, việc tin vào sự bốc đồng đã hủy hoại một nghề nghiệp đầy triển vọng.

Nhưng người phụ nữ mặc váy xanh vẫn vậy, thậm chí còn lợi dụng cả bạn tốt của mình.

Người phụ nữ tóc ngắn vì bị phát hiện thân phận là con ngoài giá thú, từ một thường dân đã trở thành một tiểu thư quý tộc, điều đó khiến cô ta không hề nghèo.

Hai người cũng lớn lên cùng nhau từ nhỏ.

Tuy thành tích học tập lúc đi học không tốt, nhưng về vóc dáng, về nhan sắc, thì cũng không kém cạnh.

Nhưng ai có thể thực sự cảm thấy ưu việt được bao lâu?

Chương 671

Người bạn tốt bỗng chốc biến mất, từ thường dân biến thành tiểu thư quý tộc, cô ta không thể không nịnh bợ mới có cơ hội được tham dự bữa tiệc này.

Cho nên đối với người phụ nữ mặc váy xanh, Johanna là một bàn đạp tốt.

Nếu thực sự nắm lấy được bàn đạp này, thì từ đó về sau sẽ vĩnh viễn vứt bỏ người phụ nữ tóc ngắn dưới chân.

Cho nên vì vinh hoa phú quý sau này và để có thể ngẩng đầu trước người phụ nữ tóc ngắn, cô ta không thể không làm như vậy.

Hiện tại nghe người phụ nữ tóc ngắn hỏi như vậy, khóe miệng cô ta không khỏi khinh bỉ mà nhếch lên.

“Dù là tiểu thư quý tộc thì sao chứ?

Không phải cũng cứ bám dính lấy một người đàn ông sao.” Cứ tưởng thể hiện ra thanh tâm quả dục, cao ngạo biết bao, kết quả hiện tại cũng đâu có vậy.

“Thực ra cũng không phải chuyện gì quan trọng.

Chỉ là sau khi về nghe em gái ta nói, hai người có đi chơi, cho nên nhìn thấy bạn bè thích như vậy, tiện thể cũng làm quen.” Johanna bưng chén trà trong tay, uống một ngụm, sau đó cười như không cười nói.

Người phụ nữ tóc ngắn đối với những lời nói đó thì giữ thái độ nghi ngờ.

Tuy miệng nói hay, nhưng biểu cảm trên mặt Johanna luôn khiến người phụ nữ tóc ngắn cảm thấy mọi chuyện không đơn giản như

vậy.

Nhưng cuối cùng chỉ có thể đoán Johanna có phải… gì đó không.

Dù sao thì biểu cảm và lời nói của cô ta hoàn toàn không phù hợp.

“Không, đó là những gì tôi nên làm.

Khi tôi và Thục Cầm vừa mới… thì đã nhìn thấy cô bé ngồi một mình ở đó khá cô đơn.

Cho nên đã nói chuyện với cô bé vài câu.

Nữu Nữu dễ thương như vậy, nói chuyện với cô bé, tôi cũng vui vẻ.” Người phụ nữ mặc váy xanh cười tủm tỉm đáp.

Johanna cũng rất giữ thể diện mà nắm bắt trọng điểm đầu tiên, không khỏi nhíu mày hỏi: “Thục Cầm?” “Đúng, cô bé bên cạnh tôi, tên là Lý Mẫn Lan, tôi tên là Lưu Thục Cầm.

Cô chưa hỏi tên sao?” Lưu Thục Cầm rất nhanh nhạy mà nói ra tên của hai người, sau đó đại diện cho người phụ nữ tóc ngắn nói ra tên của mình, cuối cùng không quên hỏi tên Johanna.

Có đáng không?

“Đã mất Lâm Hiên rồi sao?” Lâm Hiên không trả lời, nhưng trong hành động đã đáp lại sự thật.

Câu trả lời là khẳng định, không cho phép thất bại.

Nếu thua, lần này Lâm Hiên sẽ không xuất hiện.

Chỉ có những người tử trận không cho phép thất bại trong niệm.

Cái chết đang áp chế Lâm Hiên.

Xương cốt bị động lượng áp chế bắt đầu phát ra tiếng kẽo kẹt, nhưng luôn đứt đoạn, nhưng do dây leo vây quanh, Lâm Hiên không thể di chuyển như một con sâu bọ và có thể ức chế động lượng.

Động lượng linh hồn của quốc vương như một ngọn núi.

Tình huống này càng ngày càng nguy hiểm.

Nếu tiếp tục phương thức này, thì có thể kéo dài ít nhất 3 phút.

Đây quả thực là một điều vô cùng khó chịu.

Mấy người đang trò chuyện, thật ra có rất nhiều chủ đề, nhưng đôi khi không nhất thiết phải có nhiều chủ đề như vậy.

Rõ ràng, mỗi người đều hy vọng có thể nghiêm túc, nếu không có lúc sẽ vì một chuyện gì đó mà nảy sinh hiểu lầm.Mấy người cười nói vui vẻ, trông vô cùng thoải mái.

Giờ họ đang bắt đầu xử lý công việc trên xe ngựa, dỡ hàng hóa xuống rồi vội vàng chất đống những món đồ khác lên.

Bởi vì nhìn thấy những món hàng này, không ai thúc giục, nếu có thể chất hết lên thì tốt, rõ ràng việc này rất hữu ích.

Chỉ cần mọi người có thể hoàn tất những việc này, thì sau đó sẽ không có vấn đề gì lớn.

Rõ ràng, những người này đều sắp xếp gọn gàng hàng hóa, tiện thể cũng có thể làm tốt hơn những việc khác.Nếu không làm những việc này, thực ra cũng tốt, nhưng có lúc những thứ cần thật sự thiếu hụt, trong lòng không khỏi cảm thấy có chút tức giận.

Những người này khiến người ta tức giận, không cách nào nói thêm lời nào.

May mắn là họ không tiếp tục làm những việc đó, nếu không thì thực sự sẽ rất không vui.

Hiện tại, rõ ràng ai cũng mong muốn nghiêm túc hơn một chút, nếu không thì về sau sẽ gây ra rắc rối lớn.Thực ra cũng không cách nào chịu đựng được sự sỉ nhục to lớn như vậy.

Chương 672

Đối với bản thân thì không thể tưởng tượng được, nếu mọi người đều làm những việc đó thì thật sự không tốt chút nào.“Ta cảm thấy cũng khá vui, không nghĩ tình hình lại phức tạp đến vậy.

Nhưng có lúc ta nhận ra, những vấn đề này thực sự có thể hình dung được, nhưng đôi khi ta lại không có thứ gì như vậy.

Ban đầu, trong lòng ta không cảm thấy quá tức giận, nhưng đôi khi ta thực sự cảm thấy có những người khiến ta tức điên lên.Mọi người đều nên làm tốt những việc này, nếu không thì rất có thể sẽ gây ra những tình huống quá lớn khác.

Ban đầu, trong lòng ta cảm thấy rất dễ bị dạy dỗ, nếu sau này lại bị dạy dỗ nữa, thì thực sự không thể vui vẻ được nữa.”Những người này gần như không thể chịu đựng được cảm giác này nữa, sắp bùng nổ ngay tại chỗ rồi.“Mất Lâm Hiên rồi sao?”Lâm Hiên không đáp, nhưng hành động đã cho thấy sự thật.

Câu trả lời là khẳng định, không được phép thất bại.

Nếu thua, Lâm Hiên sẽ không xuất hiện lần nữa.

Chỉ có kẻ chiến bại mới không được phép thất bại.Lâm Hiên mang trong mình động lực mạnh mẽ từ võ thuật linh hồn, nhưng Lâm Hiên và sức mạnh của hắn đang bị áp chế.

Dưới sự áp chế của động lượng, xương cốt hắn bắt đầu kêu răng rắc, nhưng lúc thì ngừng, lúc lại tiếp tục.

Do bị dây leo quấn chặt, Lâm Hiên không thể di chuyển như một người mù, cũng không thể kiềm chế động lượng.Động lượng linh hồn của Vương Giả tựa như một ngọn núi.

Tình hình này ngày càng nguy hiểm.

Nếu tiếp tục theo cách này, hắn có thể duy trì ít nhất 3 phút.

Cuối cùng nên làm gì đây?Chỉ có như vậy mới biết trân trọng.

Nếu có được ít thứ, thì sẽ muốn có nhiều hơn.

Lúc đó, ta sẽ theo đuổi những thứ ở bên trong, nhưng lại không tận hưởng những thứ đang có trước mắt.Sau khi gặp lại những huynh đệ đã lâu không gặp, trong lòng ta cũng không nhịn được muốn cùng họ đi uống rượu.

Dù bận rộn suốt một thời gian dài, nhưng ta cũng không thể cùng họ đến quán rượu uống rượu, ăn mừng một ngày lễ tốt đẹp.

Vì vậy, giờ đây ta chỉ có thể chôn giấu nỗi buồn ly biệt trong lòng.Ta chỉ có thể từ từ làm một số việc, ai cũng hy vọng có thể hiểu rõ và hoàn thành tất cả công việc sớm nhất có thể, để sau đó có thể hoàn toàn giải phóng đôi tay mình.

Nếu không, ta cũng không nhất định có thể duy trì trạng thái bình tĩnh.

Ai cũng hy vọng có thể giải quyết triệt để mọi việc, nếu không thì cũng không nhất định có thể duy trì một trạng thái viên mãn.Mặc dù bình thường ta đều cố gắng hết sức, nhưng giờ đây ta không nhất thiết có thể dốc hết sức mình để làm việc.

Rõ ràng, những người này làm việc vô cùng thiếu chính xác, khiến nhân viên phân tích không thể hiểu rõ mọi chuyện.

Rất nhiều người không thể xác định được rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra.

Đến nỗi giờ đây cũng không biết rốt cuộc là sai ở khâu nào, nhưng không nhất thiết phải nhìn ra.

Ban đầu ta không để ý những vấn đề này, nhưng bây giờ càng ngày càng cảm thấy không ổn.Bởi vì những vấn đề này thực sự quá vô lý.

Nếu là thế, không nhất thiết phải lo lắng về những vấn đề này.

Lúc đó, ta không nhất thiết sẽ vì một chuyện gì đó mà cảm thấy đặc biệt hài lòng.Sau khi mọi thứ tốt hơn một chút, trong lòng thực ra cũng khá vui.

Nhưng đôi khi những người đó cũng sẽ mang đến một loại cảm giác khó chịu.

Ban đầu, ta muốn chia sẻ những điều tốt đẹp, nhưng những người này hiển nhiên không đáng bị trừng phạt, những người này vốn dĩ không có gì.Chỉ là trong lòng cảm thấy có một số việc thực sự quá phức tạp.

Nếu không làm rõ, thì sau này có thể sẽ phát sinh nhiều hiểu lầm hơn.Thà bây giờ làm tốt còn hơn là sau này phát sinh quá nhiều hiểu lầm hoặc phiền phức.

Nếu không, cứ ở bên những người đó mà xử lý những việc này cả ngày, thì trong lòng ta thực ra cũng không nhất định có thể tạo ra một hình ảnh đặc biệt tốt đẹp.

Trong lòng ta dù sao cũng rất sẵn lòng, nhưng các ngón tay của ta cũng hy vọng có thể sẵn lòng làm tốt những việc này.Lâm Hiên liều mạng phóng ra Hắc Vụ Mưu Sát, và bắt đầu thôn phệ dây leo.

Về phương diện áp chế động lượng, sự chênh lệch giữa các khu vực là rất khó bù đắp.

Lâm Hiên cũng biết rõ sự chênh lệch giữa hắn và Chu Nhân Nhân là lớn đến mức nào.Khi trứng chạm vào đá và bị nuốt chửng, Lâm Chấn Trân cảm thấy có điều gì đó không ổn.

Lâm Hiên vào lúc đó trở nên vô cùng lỏng lẻo, vì vậy hắn cố gắng khép tay lại, vung búa.Vung búa, khiến người ta chấn động, khóc lóc.

Vung búa là đòn tấn công mạnh nhất của Lâm Hiên.Oanh long long, tiếng ồn ào vang lên, và cơ thể Lâm Hiên lại một lần nữa nhảy ra.

Dù cho Chu Chấn, cũng đủ để lùi 6-7 bước, rồi cuối cùng dừng lại.Vì không ai có thể làm Lâm Hiên bị thương nặng, nên mỗi người trong số bốn vị Vương Giả đều có chút kinh ngạc, thật sao?Một võ giả linh hồn nhỏ bé lại có thể đánh bại Lâm Quốc?

Thật nực cười.

"Thật sự càng lúc càng nhanh hơn." Lâm Chấn Trân không hiểu ý của chủ nhân.

Dựa vào sức mạnh cường đại, nếu không thể nhanh chóng đưa ra quyết định, thì dù có đánh bại Lâm Hiên, e rằng cũng sẽ trở thành trò cười.Lâm Hiên đứng yên tại chỗ, kẻ thủ ác vừa mới biến mất, giờ hắn giống như một lão già.

"Lâm Hiên thật sự đáng tự hào, ta thực sự thích tính cách và dũng khí này." "Mẹ kiếp, thích kiểu tóc này, không biết sẽ chết sao." "Ai đúng ai sai, mọi người đều biết Lâm Hiên đã đủ tệ rồi."Lâm Hiên bỏ qua cuộc thảo luận của bốn vị Vương Giả, hiện đang suy nghĩ cách để giành chiến thắng trong trận chiến đầu tiên.Dù thế nào, Lâm Chấn Trân vĩnh viễn là Võ Vương chủ yếu, theo lẽ thường thì không thể đánh bại đối phương.

Sự chênh lệch giữa cấp độ võ thuật linh hồn và linh hồn thực sự quá lớn.Hai người quyết định địa điểm chiến đấu là tại đỉnh núi Trừng Phạt.Sau khi không quay đầu lại, họ chuẩn bị duy trì đà hợp tác.

Chương 673

Nhưng khi được sửa chữa và đánh bại chủ yếu, nhiều người đã nắm lấy cơ hội để áp chế.

Ta cảm thấy không thoải mái.

Bù đắp thế cục.Lấy Lâm Hiên làm ví dụ.

Một ngày trên đỉnh núi.Đứng bốn phía tám phương, núi non trùng điệp.Vương Giả đứng trước đỉnh núi chín tầng trời, nhìn tất cả bốn người, mây lửa bay lượn, tựa hồ như một loại quan tâm sâu sắc do vũ khí linh hồn sinh mệnh gây ra, một loại cảm giác phi thường.Trong những ngày bình thường, đệ tử bình thường, thậm chí là đệ tử nội môn, cũng có tư cách can dự.

Do thế cục này, ngay cả đệ tử ngoại môn, hoặc những người sở hữu Diệp Tử cũng không thể tiến vào đỉnh núi.

Thông thường rất khó để lên đỉnh núi, nhưng giờ đây, ai cũng sẽ không bỏ lỡ cơ hội này.Thực nhung.Trên đỉnh núi có vô số người.Lâm Hiên và Lâm Chấn Trân đối mặt với nhau, hai người trong cuộc chiến của riêng mình, giao tranh và va chạm lẫn nhau.“Lâm Hiên đã bị đánh bại.

Ta thực sự không hiểu rõ.

Cuối cùng, Lâm Hiên đã có một dũng khí lớn.

Dám thách thức tỷ tỷ.” “Ta không biết sống chết thế nào.

Võ giả linh hồn đánh bại linh hồn Vương Giả, có thể sao?” “Tốt nhất là đặt cược xem Lâm Thế Mỹ làm sao đánh bại tên rác rưởi này.” “Được thôi, ta đặt cược mười chiêu, Lâm Thế Mỹ sẽ đánh bại Lâm Hiên…” “Ta đặt cược ba chiêu.” “Ta đặt cược năm chiêu.”Bốn vị

Vương Giả Quan Vũ tranh luận, nhưng tất cả đệ tử cốt lõi và đệ tử nội môn bình thường không xuất hiện cũng sẽ xuất hiện, linh hồn Vương Giả không thiếu.Không có ngoại lệ, bất kể là ai, đều không cho rằng Lâm Hiên có thể đánh bại Lâm Nhân Nhân.

Một vấn đề theo lẽ thường, gần như không có phỏng đoán, kết quả đã được xác định.Từ góc độ của bất kỳ ai, bản thân Lâm Hiên trong trận chiến này đã bị đánh bại.

Vấn đề là, bây giờ ngươi có thể đánh bao nhiêu chiêu để đánh bại Lâm Hiên.Diệp Bố Cát và Diệp Hách Nhân đứng trên không trung, khôi phục linh hồn, Vũ Tôn.

Ngươi có thể bay trên trang bị đế quốc.

Đó cũng là biểu tượng của Hồn Hồn Tôn.Bất kể có quay lại 3.4 hay không, đều là Vũ Tôn chân chính.Ngươi sẽ không quay lại Vũ Tôn hoàn chỉnh nữa, ngươi cũng là Vũ Tôn cao cấp.Ngoại trừ trừng phạt, sức mạnh cổ xưa vô lượng, Diệp cũng không phải mạnh nhất, cũng vậy, sự trừng phạt hôm nay không phải là vị trí ngũ địch vòng 9.

“Chủ quyền, ta luôn cảm thấy không dễ dàng, càng không nói đến một người già.”Mặc dù sự lúng túng xuất hiện, nhưng Hoàng hậu luôn cảm thấy có điều gì đó không đúng với Lâm Hiên.

Lâm Hiên không biết vì sao.

Hãy xem Lâm Hiên như thế nào, trong tình huống này, Lỗ Nhân, vì Lâm Hiên.Ta đồng ý và gật đầu.

Diệp nói: “Tu dưỡng và tài hoa của Lâm Hiên hiển nhiên là có.

Ta không lo lắng quá nhiều.

Điều duy nhất ta không hiểu là vì sao lão nhân lại muốn ủng hộ.

Ta không quay lại.”Từ đầu đến cuối đều không cân nhắc.

Gây ra thiên phạt vì cái gọi là Lâm Hiên.Ngươi có giết Lâm Hiên không, một phần là sự thật, không biết nếu biết sẽ xảy ra chuyện gì? Động cơ khuyến khích mỗi người thay đổi cuộc đời không chỉ là một lời nguyền, mà còn là một kiếp sợ hãi, tràn đầy hy vọng lời nguyền, nhưng qua mấy thế kỷ, những con số này chưa từng xuất hiện, không tin hai người, dẫn dắt Lâm Hiên vào ngày đó.Kích hoạt thiên phạt không thể giảm bớt sau trăm năm.

Vào ngày bị trừng phạt, đã trở thành một bí ẩn.

Diệp Bố Cơ và Diệp đã nhiều lần hỏi vị lão nhân kia.“Khoan đã, đừng để vai diễn thật sự giết chết Lâm Hiên.

Sau trận chiến này, ta sẽ đưa hắn vào ao Trừng Phạt, xem lão nhân kia trả lời ta thế nào.” Ngươi không biết, nếu không, vì sao lại muốn trở thành Lâm Hiên mạnh hơn họ.

Lâm Hiên trên khắp thế giới, tài hoa hơn nhiều người.

Nếu Lâm Hiên không phải là người mạnh nhất, Lâm Chấn Trân và Bành Tư Tuệ, thì đừng chỉ có một người như vậy, sẽ bị giẫm dưới chân.Vì “Lâm Hiên, ta không thừa nhận, nhưng ta phải khâm phục dũng khí của ngươi.” Khát vọng tự đại và dũng khí của Lâm Hiên cố nhiên đáng giá, nhưng có người nhìn bằng ánh mắt thông thái, cũng để lại ấn tượng sâu sắc, nhìn Lâm Hiên thông tuệ cũng nhìn thấy sự tự đại và dũng khí, có người suy nghĩ về Lâm Hiên một cách khinh suất như vậy.“Lâm Nhân Nhân, Diệp Kiệt, không có chuyện gì phải vội vàng.” Nếu Lâm Hiên không phải vì bản thân, thì sẽ không gây ra thương tổn nghiêm trọng cho Diệp Kiệt, cũng sẽ không gây ra thương tổn nghiêm trọng cho bản thân.Rất nội tâm, đúng vậy, Diệp Kiệt bị thương nặng, sống chết không rõ.

Nếu không thể hồi sinh bằng linh hồn đan, Diệp Tả có thể sẽ gặp nguy hiểm.“Lâm Toàn, cha đã kéo người xuống, nếu phá hủy căn nhà

của ta và giết chết hai người huynh đệ của ta, thì mối hận này chỉ mới bắt đầu.

Nếu ta muốn có bão tố giáng cầm, ta sẽ lật tung căn nhà của ta từ trên xuống dưới, bao gồm cả."Khuôn mặt Lâm Hiên đột nhiên trở nên lạnh lẽo.

Lâm Hiên không thực sự chia tay, một vấn đề lớn.

Cách duy nhất để dọn sạch cỏ dại là không bao giờ chịu khổ.Thấy Lâm Hiên không nói gì, Lâm thật sự không đi, một bước, cả người đều theo đó bước ra.Chủ nhân thứ 112.

Hai linh hồn sinh mệnh, một linh hồn bóng tối, một linh hồn dây leo.Do sự đột phá trong tu luyện, sức mạnh thực sự của Lâm đã thay đổi 517, làm rung chuyển mặt đất.Linh hồn võ thuật không phải là võ giả có thể so sánh cuộc sống.Trong vòng một tháng ngắn ngủi, Lâm Chấn Trân đã thành công đột phá linh hồn Võ Vương, tốc độ tài hoa và tu dưỡng này.

Hơi có chút phản công.Dây leo thoát ra từ linh hồn.Rễ dây leo tương tự như cá, quấn lấy Lâm Hiên.Giờ đây, cường độ đang tăng vọt, dây leo không cần thiết phải tránh ngọn lửa hừng hực.Khi ngươi đưa ra quyết định nhanh chóng là sẽ giết ngươi.Phân cấp Tôn, Lâm Chấn Trân phát hành "Linh hồn bóng tối".

Sự che phủ của linh hồn sinh mệnh kép khiến Lâm Hiên ở thế bị động và rơi vào tình thế bất lợi.

"Dưới đó có chuyện gì không?

Nếu không có chuyện gì, thì xuống đó đoàn tụ với những huynh đệ kia đi.

Ta cũng không biết vì sao lại phải suy nghĩ về ta vào lúc này, nhưng ta có thể đảm bảo rằng bây giờ ta tuyệt đối đã bị những người

kia lừa gạt!”Khi những lời này vừa dứt, sắc mặt người kia đột nhiên thay đổi.

Không đợi hắn đi, cây gậy trong tay lập tức đâm xuống.

Nhìn đầu người kia chầm chậm rơi xuống đất, khóe miệng hắn mới khẽ cong lên một nụ cười.

Chương 674

“Lúc đầu bảo làm chuyện này thì không, giờ ta lại không nghe nữa, còn muốn làm phản.

Sự kiên nhẫn của ta vốn có hạn.

Giờ trong tình huống này mà còn không chịu hiểu, thì cứ cân nhắc đi!”Chuyện đã đến nước này, có một số người không đơn giản như vậy.

Dù sao thì chuyện đã đến nước này, nếu không thể giải thích rõ ràng, thì những người khác sau này sẽ làm gì, cần những người này suy nghĩ kỹ.Nếu không, thì bây giờ có người gây rắc rối cũng không cách nào làm rõ với người kia.

Lúc đầu khi chuyện đó xảy ra, ta không nghĩ nhiều như vậy, cảm thấy một số chuyện xảy ra bây giờ không giống như lúc ban đầu.

Dù sao thì có một số thứ không giống nhau, cũng không phải một hai ngày là có thể giải quyết được.

Chờ có thời gian rồi sẽ từ từ học hỏi, kết quả lại thành ra thế này.

“Nếu sớm biết người này cứ muốn gây chuyện với ta, ta tuyệt đối sẽ không gây chuyện với hắn.

Làm đến nước này, gây ra rắc rối cho ta, ngươi nghĩ ta sẽ nghe sao!”Hiện tại vào lúc này, hắn chỉ giới thiệu một chút.

Khi nhìn người trước mặt, hắn càng thêm thờ ơ.

Dù sao thì với người này, dưới trướng của hắn có rất nhiều, cũng không thiếu một người như vậy.

Lúc đó, tùy tiện chọn mấy người cũng sẽ lợi hại hơn người này,

nên điều hắn cần nhất tuyệt đối không phải là một chút này.Khi chuyện đã đến mức này, nếu thực sự đơn giản như vậy, thì tuyệt đối không thể để một số người hiểu rõ như vậy.

Dù sao thì lúc đầu bây giờ cũng không có nhiều như vậy, cảm thấy một số tình huống xảy ra bên trong không giống lắm với của hắn.Ta không đợi tất cả mọi người phản ứng, và bắt đầu chơi một khúc nhạc.Khí tức sát nhân cuồn cuộn.Khúc nhạc mà Lâm Hiên tấu lên mang theo sự lạnh lẽo bao trùm bốn phía, như ngựa phi nước đại.Mỗi khúc nhạc uốn lượn đều thuộc về công kích linh hồn.Lâm Chấn Trân thể hiện được một chút.

Dù vậy, cũng đã bị loại bỏ.Mồ hôi lạnh toát ra vì kinh ngạc.Ban đầu, theo cách của Lâm Chấn Trân, đối với Lâm Hiên là một kiểu tra tấn, chết còn hơn không chết.

Nhưng giờ Lâm Chấn Trân đã thực sự tức giận.Linh hồn bóng tối được ban phước, tốc độ tăng lên rất nhiều.

Đòn tấn công của Lâm thực sự kịch liệt, tấn công chính xác vào rãnh trời đất.Đồ căn thật sự là giết người.Động lượng bị áp chế.Đương nhiên có thể thấy, một thứ quan trọng đến nhường nào.

Hiện tại, càng lúc càng kinh ngạc.

Sau khi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, không khỏi hoảng hốt, lại lạc vào một mê cung.Chỉ là căn bản không biết, ý thức phương hướng rất mạnh.

Từ trước đến nay, ta luôn rất cảnh giác với môi trường xung quanh.

Mỗi lần ở trong một môi trường mới, ta đều cố gắng quan sát tình hình bốn phía, xem có những thứ nguy hiểm nào không.Bởi vì sợ xảy ra chuyện, trước đây vì sơ suất đại ý mà gặp phải vấn đề lớn, cái gọi

là một lần bị rắn cắn mười năm sợ dây thừng.

Vì vậy, tự nhiên ta cũng sợ hãi, ta không thích loại nhanh chóng đó.Trước đây những người này chưa từng gặp phải tình huống như vậy, nhưng bây giờ sau khi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, cũng không khỏi tự động cầm vũ khí lên, bởi vì biết bây giờ có thể sẽ gặp phải một số nguy hiểm.Phát hiện ra một môi trường hoàn toàn xa lạ, nơi này ta chưa từng thấy bao giờ.

Bất kể tọa độ nào, bất kể là ai, ta đều chưa từng gặp, tựa hồ là một nơi xa lạ, sao lại ở đây được.Muốn đến thành phố, về cơ bản mỗi nơi ta đều đã từng đi, thường xuyên lang thang khắp nơi, vì vậy ta phải rất quen thuộc với môi trường này mới phải.

Chẳng lẽ đây là một huyễn cảnh, thứ mà ai đó cố ý tạo ra?Nhưng ta chưa từng biết ở đây lại có một mê cung.

Hiện tại, ta không rõ về các con đường.

Xung quanh đều là đường, nhưng mỗi con đường dường như đều cùng một hướng, cũng có thể dẫn đến một vị trí trung tâm.

Nhưng lúc đó có thể sẽ phải đi vòng, đến được điểm cuối cùng đó, thực tế quả thực quá đáng sợ.

Nếu cứ đi như vậy, quanh co lòng vòng, cũng sẽ đến điểm cuối.Nước ngọt trong ba lô không còn nhiều, thức ăn thì không sao, vấn đề là nước quá ít.

Có người có thể không ăn cơm, nhưng không thể không uống nước.Hiện tại lại không có cách nào giải quyết vấn đề nước uống, một mặt xung quanh đều là những thứ khô cằn.

Có thể thấy, bên trong toàn là những căn nhà.Hoặc là một số loại đá, cây cối thì ít.

Muốn tìm nước thực sự không dễ dàng, bởi vì nước ở đây về cơ

bản rất ít, nếu không thì cây cối cũng không thể ít như vậy.Nhìn động tác của Lâm Hiên, không ai biết đối phương đang làm gì, nhưng có phải hắn đang chuẩn bị chơi một bài hát trước khi chết không?Thật sự bi thương.Không ai nghĩ Lâm Hiên sẽ đối đầu với cái chết, nhưng khúc nhạc hắn tấu lên lại vô cùng bi thương.“Lâm Hiên, nếu thua, không nhất thiết phải chết.

Trừ khi chấp nhận sai lầm, nếu không có thể trở thành nô lệ.

Trong trận chiến này, tỷ lệ cược đã được điều chỉnh, đối thủ có sức mạnh vượt trội.

Rất khó để xoay chuyển tình thế.”Lâm Chấn Chấn cho rằng, Lâm Hiên đã chuẩn bị chơi bài hát cuối cùng, nhưng Diệp Kiều và Diệp Cáp đứng một bên lại không nghĩ vậy.Họ rất quen thuộc với Lâm Hiên.Trong tình huống này, Lâm Hiên không thể làm chuyện ngu xuẩn như vậy.Trước đây đã thấy những thứ này, nhưng giờ lại thấy rất nhiều.

Hiện tại, ta cũng có kiến thức rộng hơn.

Những thứ mà ngày thường chưa từng trải qua, giờ đều đã trải qua.

Có thể thấy, việc trưởng thành cũng là một điều rất dễ dàng.Chỉ cần cùng mọi người cùng nhau trưởng thành, thì trên đời thực ra cũng không có.

Và có lúc, ta cảm thấy vấn đề thực sự không dễ giải quyết.

Nếu lúc đó giải quyết những vấn đề đó, thì thực ra cũng không tốt.

Vậy có lúc nếu giải quyết tốt những việc đó, nhưng đều không dễ giải quyết.

Chương 675

Giải quyết tốt những việc này thực ra không nhất định sẽ đặc biệt thỏa đáng.Có lúc một số việc thực sự không thỏa đáng.

Mọi người cùng nhau thảo luận, thảo luận những việc đó thì tốt hơn.

Nhưng đôi khi không nhất thiết phải thảo luận hoàn hảo.

Vốn dĩ mọi người đều hy vọng có thể thảo luận thêm.

Có lúc không nhất thiết phải thảo luận tất cả những vấn đề đó một cách rất có lý.Bởi vì nhìn ra việc này vốn dĩ rất có lý, hiển nhiên hiệu quả mang lại cũng khá tốt.

Chỉ cần mọi người cùng nhau thảo luận, thì lúc đó tạm thời cũng không cần phải.

Một số người đối với việc này cũng khá tùy tiện.Ai cũng sẵn lòng tùy tiện làm những việc đó, bởi vì ai cũng hy vọng có thể thảo luận một chút.

Vốn dĩ việc đàm phán với mọi người là một chuyện không tồi.

Nếu lúc đó làm tốt cũng không có vấn đề gì lớn.

Chính vì vậy mới cảm thấy có hiệu quả hay không.Hiện tại, mọi người đều nhận ra những người này hữu dụng đến mức nào.

Mọi người cùng nhau thảo luận, trong lòng vốn dĩ có ích, không liên quan.

Ai cũng hy vọng có thể nghiêm túc thảo luận một chút.“Tốt lắm, thật sự rất tốt.

Vậy có lúc hiệu quả thực sự không nhất thiết có thể làm tốt sao?

Ta nhận ra, vấn đề thực sự quá nhiều.

Nếu mọi người không đi thì thực ra không có gì.

Nhưng có lúc ta luôn cảm thấy một số vấn đề thực ra không nhất định sẽ đặc biệt có thành kiến.”Bây giờ cũng không hy vọng lại gây ra thêm chuyện gì nữa.

Những người này trong lòng cũng đang nghĩ về một số điều, nếu không thì thực ra cũng không nhất định có thể làm tốt.

Làm tốt những việc này, thực ra rất quan trọng.Chính vì vậy mà cảm thấy rất vui, ta cũng hy vọng có thể làm tốt tất cả mọi việc.

Mỗi người đều hy vọng có thể nghiêm túc, nếu không thì trong lòng thực ra cũng không nhất định sẽ hoàn toàn bằng lòng.Đồ căn thật sự là giết người.Động lượng bị áp chế.Linh hồn võ thuật áp chế Lâm Hiên một cách ấn tượng.

Lãnh thổ tuyệt đối không có lửa, Lâm Hiên ở khắp mọi nơi.Không ai có thể đánh trúng bầu trời.

Lâm Hiên thanh lâm cũng vô dụng.Dưới sự thúc đẩy của động lực mạnh mẽ, máu ta trở nên lưu loát, ồ, dường như đang sôi sục.Lâm Hiên cảm thấy kinh ngạc, chưa bao giờ nghĩ rằng máu mình lại thay đổi vào lúc này.Ta thực sự sợ hãi những gì sắp xảy ra.“Lâm Hiên kết thúc rồi.” Ngươi gật đầu, không đồng ý.Bốn vị Vương Giả đều có những cách biểu đạt khác nhau: sự đồng cảm, sự trống rỗng, tiếng cười lớn, vinh quang và tiếc nuối.Bất kể là ai, Lâm Hiên lần này đều đã thực sự.Lâm Chấn Trân dùng dây leo làm kiếm, đánh trúng Lâm Hiên sáu lần.Nếu không như vậy, thời gian kéo dài càng lâu, nguy hại càng lớn.

Nhưng thời gian ngắn nhất, ngươi cần có Mạng Nhện.Ba linh hồn sinh mệnh vô dụng, vì vậy đã thảo luận rất nhiều về điều này.

Sức mạnh duy nhất của Hoa Sen Lửa dường như là hạt giống rắc rối của Mạng Nhện, vì vậy thời đại hỏa lực chỉ có một phương pháp.Mặc dù chưa đợi Lâm Hiên nói, nhưng Hỏa Luyện Vạn Niên đã bắt đầu giải phóng sức mạnh.Phán đoán của Lâm Hiên.Sức mạnh lửa của Hoa Sen Lửa là kẻ thù của Mạng Nhện.

Nếu là người khác, chắc chắn là đường chết.

Chỉ có Lâm Hiên không biết có quá may mắn không.

Không có pháo hoa trợ giúp, tình hình không phải như vậy.

Ngươi có thể giống như kết quả thứ hai.Ngay cả khi sức mạnh của Lưu Trí Quyền không thể phát huy sức mạnh của danh hiệu Quán Quân Trúc Thượng, thì cũng sẽ mãi mãi là lửa mạnh trong một năm, lửa mạnh, và suy ngẫm ý nghĩa của nó.Sức mạnh của ngọn lửa khiến bốn vị Vương Giả của Mạng Nhện phát điên.

Bất kể lý do của Khắc Tinh, ngọn lửa quá mạnh, trong vài phút ngắn ngủi, bốn vị Vương Giả của Mạng Nhện đều lập tức biến mất.Nếu ngươi nhìn Mạng Nhện của bốn vị Vương Giả biến mất, Lâm Hiên sẽ hơi thấp bé, ngươi không biết chuyện gì đã xảy ra.“Trần truồng, vận khí của ngươi thật sự tốt.

Nếu không có Hoa Sen Lửa, sẽ không thể đối phó được.” Lâm Hiên không hiểu ý nghĩa giọng nói của Sư phụ.Tuy nhiên, theo Lâm Hiên, chỉ cần, bất kỳ phương pháp nào cũng sẽ thành công.

Nhưng dù sao đi nữa, Hỏa Luyện Vạn Niên đã dung hợp sức mạnh của Búa Thiêu Đốt.Nguyên Thần đột nhiên xuất hiện, bao gồm cả dã thú và u linh đã nuốt chửng.

Nhún vai, lao thẳng tới.“Thiên Thần, ngươi thật sự may mắn.

Nhiều năm qua, Chủ nhân đã tìm kiếm người, nhưng không ai thông qua bốn cấp độ.

Nhưng lần này, chủ nhân không chỉ giành được sự chinh phục, mà với sự giúp đỡ của ngươi, quyền lực cấp 4 cũng thuận lợi thông qua.”Khi ta nói xong, khuôn mặt U Tình tràn đầy thù hận.

Bởi vì hắn rất hiểu Lâm Hiên đã thành công thông qua bốn cấp độ.Nhưng thân phận của Quỷ Thanh Lâm, Lâm Hiên đã nắm bắt cơ hội, chỉ là không biết phải làm gì.Lâm Hiên bất đắc dĩ nhún vai, nói: “Đúng vậy.

Bây giờ có thể thành công ở cấp độ thứ tư.

Thật may mắn.” Nếu không thể kết hợp linh hồn thiêu đốt với pháo hoa, thì đừng mong thuận lợi vượt qua biến thứ tư, nếu không có thể sống sót không biết được.

Ta tự hào với ba linh hồn, nhưng không ai có thể cạnh tranh với Mạng Lưới Tổ.Ta bây giờ rất sợ.Cấp độ thứ ba hoàn thành với sự giúp đỡ của sư phụ.

Nếu không có sư phụ tiếp quản dã thú đã nuốt chửng, thì ở cấp độ thứ ba không thể thành công.U Linh khẽ mỉm cười, nhưng vẫn giữ giọng nói: “Thiếu chủ nhân, ta âm thầm nói cho ngươi biết, chủ nhân có kỳ vọng cao vào ngươi.

Ngay cả khi không có pháo hoa trợ giúp, sư phụ cũng sẽ không ngồi yên mà tin tưởng ngươi, mà vẫn sẽ thông qua cấp độ thứ tư.”Do đó, U Linh hiểu chủ nhân.

Chương 676

Nếu ngươi không giúp Lâm Hiên thuận lợi thông qua cửa thứ tư, thì có thể làm cho cửa thứ ba thành công, bởi vì Lâm Hiên không có ý định giúp ngươi chinh phục dã thú thôn phệ.Trước khi tất cả mọi người tìm một người và thử đi vào kênh, không nghi ngờ gì, mọi người đều sẽ bị khóa ở cấp độ thứ ba, ngay cả khi có người có thể thông qua cấp độ đầu tiên hoặc thứ hai.

Chủ nhân vô ích, Lâm Hiên có thể là người đầu tiên.Thực tế, Lâm Hiên biết, ngươi không nhất thiết phải là một con quỷ.Nếu chủ nhân không muốn giúp ngươi, ta tin rằng ngươi sẽ không thể vượt qua cấp độ thứ ba, thậm chí là cấp độ thứ tư.Luôn đi theo Nguyên Thần.Mỗi người mất vài phút để đi vào hang động khổng lồ.

"Trần truồng, nếu ta đoán đúng, thì nên đoán đúng rồi." Lâm Hiên khẳng định đã đoán sai: "Chủ nhân, theo phỏng đoán của ta, nếu không có gì bất ngờ, thì nên là chủ nhân Đông Phong.

Bốn cấp độ trước đều là thử thách mà chủ nhân để lại." Ta không dám tin, nhưng sự thật đang ở trước mắt ta.Mị cũng cười.Dã thú đã nuốt chửng cũng cười."Ngươi, biết vì sao Đại Sư lại muốn làm vậy không?" "Ta không biết, xin thỉnh cao thủ chỉ giáo." Về phương diện này, Lâm Hiên không thực sự biết, nhưng trực giác mách bảo chủ nhân, ở đây hẳn có bảo vật, nếu không chủ nhân sẽ không cần nhiều như vậy. 100 triều đại, ngươi phải hiểu sâu sắc.Tà ác Nguyên Thần cười một tiếng: "Sư phụ đã lấy bảo vật trước rồi.

Ngay cả khi chủ nhân không thể nắm giữ, bây giờ cũng giao cho ngươi." Lâm Hiên không nói gì, vì không biết mình có thể nắm giữ bảo vật không thể nắm giữ hay không.Bảo vật?Nguyên Thần đưa tay

phải ra, khẽ chạm vào bức tường đá.

Một tòa hắc tháp từ bức tường đá lộ ra.“Trần truồng, tòa tháp nhỏ này không có tên.

Trước tiên hãy thử, xem có thể khống chế tòa tháp nhỏ này bay lơ lửng không.” Thực ra, ngay cả Nguyên Thần, ta cũng không biết đồ đệ này có thể nắm giữ hắc tháp hay không.Nếu ngươi sẵn lòng tặng cho Lâm Hiên, nhưng không học được, ta nghĩ cũng là nói bậy.Nguyên Thần cũng tự ti.

Bởi vì ngay cả sức mạnh cường đại cũng có thể khiến hắc tháp bay lơ lửng rõ ràng.Lâm Hiên không chút do dự.Lâm Hiên có một tòa hắc tháp nhỏ.

Sau đó, Sư phụ từ từ bắt đầu chú ý đến hắc tháp.Duyên phận, có một từ trong đại lục linh hồn.

Nói cách khác, bảo vật phù hợp với người.Bất kể sức mạnh của ngươi có mạnh đến đâu, ngươi cũng có thể không thể nắm giữ hắc tháp.

Nếu sức mạnh của ngươi rất thấp, không có nghĩa là ngươi không có hy vọng khống chế hắc tháp.Thất bại rồi sao?Thấy Lâm Hiên thất bại, Nguyên Thần không hề kinh ngạc chút nào, mà càng thêm thất vọng và bất lực.Tòa tháp nhỏ màu đen này dường như đã định sẽ bị mất.Nhưng lúc đó, Lâm Hiên thất bại đột nhiên được truyền sức mạnh để khống chế, và bay lơ lửng trên một tòa tháp nhỏ màu đen.Thấy tình huống này, Nguyên Thần và U Linh, đặc biệt là Nguyên Thần cảm thấy kinh ngạc.

Rõ ràng, vật thể này có thể khống chế hắc tháp bay lơ lửng.“Trần truồng, đi vào tòa tháp nhỏ, xem sẽ xảy ra chuyện gì.” Lâm Hiên lắc đầu, nói: “Sư phụ, con tối đa chỉ có thể khống chế hắc tháp, nhưng con không thể đi vào.” “Sức mạnh của ngươi dường như không đủ.

Đừng vội.

Nó liên quan đến một tòa tháp nhỏ, vì vậy việc nắm giữ một tòa tháp nhỏ chỉ là vấn đề thời gian." Lâm Hiên cười, đặt tòa tháp nhỏ lên vòng.Lâm Hiên thanh lâm, ngươi không cần hỏi lại vấn đề đó nữa.

Tất cả những tòa tháp nhỏ đều mạnh đến mức nào, ngay cả chủ nhân cũng không thể khống chế bảo vật.Nhìn đồ đệ ngừng nói, Tà Ác Nguyên Thần biết được Lâm Hiên.Trước đó, Nguyên Thần, chỉ cần Lâm Hiên có thể thuận lợi tiến vào bên trong, thì có thể thuận lợi đột phá việc tu luyện quá chậm không thể đột phá.Chỉ là thứ tự khác nhau, sức mạnh của Ngô Tôn và sức mạnh chuyển hóa của Võ Đế rất khác nhau.Lâm Hiên, Nguyên Thần, Nguyên Thần ba lần luân phiên.

Ngay cả ngày hôm nay, vì để tranh đấu cho sức mạnh trong trận chiến tiếp theo, cũng có thể không giành chiến thắng.Nhưng nếu thuận lợi, nếu Ngũ Địch đột phá Ngũ Tôn hoàn mỹ, cục diện sẽ hoàn toàn bị đảo ngược.

Có ba linh hồn sinh mệnh.Dương Siêu Dã cũng vậy, tỉnh dậy sau đó vẫn ngồi đó, rồi cứ chờ Lâm Hiên tỉnh.

Hai người cùng nhau xuống lầu sẽ tốt hơn.

Nếu bây giờ xuống lầu, không biết dưới lầu có ai.

Nếu lúc đó Lâm Phong cũng ở đó, buổi hòa nhạc của Tiểu Minh chắc chắn sẽ rất khó xử.

Vì vậy, bây giờ chờ Lâm Hiên tỉnh dậy, hai người cùng nhau xuống, như vậy cũng có bạn bè.

Hôm qua Lâm Hiên đã ở bên cạnh, Dương Siêu Dã cũng muốn nói lời cảm ơn ngay khi Lâm Hiên tỉnh dậy.Sau khi Dương Siêu Dã tỉnh dậy khoảng một tiếng, Lâm Hiên cuối cùng cũng dụi dụi mắt, rồi vươn vai ngồi dậy.

Có vẻ như tư thế ngủ tối qua đã làm cánh tay hắn bị mỏi, rồi hắn cứ xoa xoa vai.

Tỉnh dậy một lúc sau mới nhận ra Nữ Oa đã ngồi đó, rồi cứ nhìn hắn.

Lâm Hiên dùng giọng khàn khàn đặc biệt nói với Dương Siêu Dã: "Dậy sớm vậy à?

Ta cứ nghĩ sẽ dậy muộn hơn chứ.

Tối qua ngủ thiếp đi lúc nào không biết, khóc lâu như vậy, sau này đừng khóc lâu như thế nữa nhé, như vậy sẽ không xinh đẹp đâu, nhìn xem mắt bây giờ sưng húp rồi kìa."Nhìn Lâm Hiên đi dép lê từ trên giường xuống, rồi đi về phía xa.

Lâm Hiên nhìn mắt Nữ Oa nói: "Mắt nàng sưng to như quả óc chó rồi kìa.

Có cần ta lấy đá chườm không?

Như vậy sẽ nhanh khỏi hơn.

Lát nữa xuống lầu, nếu bị nhìn thấy thì chắc chắn sẽ suy nghĩ nhiều đấy.

Vậy có muốn ở lại đây một lúc, đừng xuống vội không?"Nữ Oa nhìn vào gương trên điện thoại nói: "Không sao đâu.

Bây giờ cũng đỡ rồi.

Vừa nãy khi ta mở mắt, mắt sưng đến mức gần như không mở được.

Cũng không thể cứ mãi không xuống lầu được.

Nếu không xuống, chắc chắn sẽ suy nghĩ nhiều.

Vậy thì thà xuống, nói rằng tối qua không ngủ ngon nên hơi mất

ngủ, như vậy chắc cũng được nhỉ.”Lâm Hiên như có điều suy nghĩ gật đầu, rồi nói với Nữ Oa: “Nếu đã như vậy, vậy ta xuống nhanh đây.

Đi rửa mặt, thay quần áo đã.”Lâm Hiên và Nữ Oa cùng nhau vào phòng vệ sinh, rồi nhìn vào gương thấy đối phương đầu bù tóc rối thì không nhịn được cười.

Chương 677

Mắt Nữ Oa vẫn còn rất sưng, còn Lâm Hiên thì trông như chưa ngủ đủ giấc, cảm giác mắt hắn cũng không mở được.

Hai người vừa đáng yêu vừa hài hước.Rồi hai người cứ trêu chọc lẫn nhau.

Nhưng dù trêu chọc đối phương, cảnh tượng này lại cảm thấy vô cùng bất ngờ, cảm thấy tình cảm giữa hai người dường như đã tăng tiến một bước thông qua chuyện hôm nay.Hai người nhanh chóng rửa mặt xong, rồi trang điểm, bắt đầu vẽ một lớp trang điểm tinh tế.

Nữ Oa cố gắng dùng lớp trang điểm che đi đôi mắt sưng húp do khóc, xem có khá hơn không.Một người ngồi trước bàn trang điểm, bắt đầu sửa soạn khuôn mặt.

Vốn dĩ họ đều rất xinh đẹp khi để mặt mộc, cộng thêm chút trang điểm nhẹ nhàng, chắc chắn sẽ trông vô cùng xinh đẹp.

Trang điểm đơn giản là đủ rồi.Khoảng hơn mười phút sau, Nữ Oa trang điểm xong trước.

Quả nhiên, sau khi sửa soạn, chỗ mắt sưng đỏ đã giảm đi rõ rệt.Nữ Oa trang điểm xong thì chạy đến trước mặt Lâm Hiên, nhìn Lâm Hiên trang điểm.

Lâm Hiên vốn dĩ có khuôn mặt baby, sau khi trang điểm, trông như một búp bê sứ.

Ánh nắng chiếu lên khuôn mặt tinh xảo không chút tì vết.

Cảm giác không có chút khuyết điểm nào.

Lâm Hiên cũng rất trẻ, bình thường hình như cũng không chú trọng dưỡng da, nhưng da lại đẹp đến vậy.Nữ Oa nhìn Lâm Hiên vô

cùng ngưỡng mộ: “Da của ngươi thật sự quá đẹp rồi!

Đơn giản là khuôn mặt mà các cô gái ai cũng ngưỡng mộ.

Thật là ông trời ghen ghét tài năng mà.

Bình thường ngươi cũng không chịu chăm sóc tốt.”Lâm Hiên liếc nhìn Nữ Oa đầy vẻ khó chịu nói: “Da của ngươi cũng đâu có kém đâu.

Đừng có khoe khoang ở đây nữa.

Mau trang điểm xong rồi chọn một bộ đồ đẹp đi.

Ta xuống đây.

Ta thấy mắt của ngươi sau khi trang điểm đã đỡ sưng đi nhiều rồi.

Mau đi tìm một chiếc váy để mặc vào, thay đổi phong cách, rồi xinh đẹp đi xuống lầu.

Để mọi người phải ngạc nhiên.

Phản ứng khi nhìn thấy ngươi tối qua không hề kinh ngạc đặc biệt.

Phỏng đoán của ta chắc chắn không sai.

Hãy tin ta đi.”Lâm Hiên nghiêm túc nói với Nữ Oa như vậy.

Nữ Oa nhìn Lâm Hiên đang nói chuyện, cảm thấy trong lòng vô cùng ấm áp.

Khó có được một người chân thành đối đãi như vậy, dường như không có bất kỳ tâm tư riêng tư nào.

Dương Siêu Dã trong lòng cũng rất thích cảm giác này, cũng có thể cùng Lâm Hiên cứ như vậy mà đi tiếp.

Cũng hy vọng có thể dùng một trái tim chân thành mà đối đãi với Lâm Hiên.Lâm Hiên lại sửa soạn một lúc nữa thì xong.

Khoảnh khắc quay đầu lại đã khiến Nữ Oa ngây người.

Lâm Hiên như vậy trông thật sự quá đẹp.

Bình thường hình như không phát hiện ra, nhưng hôm nay Nữ Oa thấy Lâm Hiên đẹp lạ thường, có lẽ từ trước đến nay chưa từng quan sát kỹ lưỡng.Lâm Hiên thấy Nữ Oa ngây người như vậy, ngồi trước mặt trêu chọc Dương Siêu Dã: "Không lẽ bị vẻ đẹp của tiểu thư đây hấp dẫn rồi sao?

Không thấy rất rất đẹp sao?"Lâm Hiên khi nói những lời này, có cảm giác rất xấu xa, cảm giác như không hề nghiêm túc chút nào.

Lâm Hiên sau đó thuận thế ngồi cạnh Nữ Oa.

Nữ Oa cũng rất hợp tác: "Xin hỏi vị tiểu thư xinh đẹp này có độc thân không?"Hai người cứ như vậy mà cười, cảm giác vô cùng thân thiện.

Sau đó, họ đã sửa soạn xong.

Lâm Hiên cũng chọn cho Nữ Oa một bộ quần áo, dường như cũng là một chiếc váy, nhưng lại không quan trọng như tối qua.

Chiếc váy hôm nay có vẻ tinh nghịch đáng yêu hơn một chút, một chiếc váy xanh giản dị.Sau khi Dương Siêu Dã sửa soạn xong, Lâm Hiên nhìn như thể đang nhìn một tác phẩm rất đắc ý, bảo Dương Siêu Dã xoay hai vòng cho xem, rồi vỗ tay nói: "Đơn giản là quá đẹp rồi!

Ta thấy kiếp trước ta là một thiên tài, tùy tiện tìm một bộ quần áo cho ngươi mặc vào mà đã đẹp đến vậy.

Nhìn cái vẻ mặt này cũng rất tốt đó."Nữ Oa nhìn mình trong gương cũng cảm thấy vô cùng rạng rỡ, so với lúc vừa tỉnh dậy thì quả thực là hai người khác hẳn, trông vô cùng xinh đẹp.Đúng như lời đề, Lâm Soái biết ý nghĩa của Diệp Thần Thần.Y thần Lâm Hiên không giao thiệp với hắn, nhưng toàn bộ Diệp Tử đều phải giao thiệp với Lâm Hiên ở căn nhà.Sự thành bại của sinh tử.Nguy hiểm và cơ hội

cùng tồn tại.Nếu ngươi thực sự có thể tiêu diệt Lâm Hiên, không còn mối đe dọa nào khác, thì địa vị gia tộc chắc chắn sẽ được nâng cao, có lẽ ngươi thực sự có thể trở thành chủ nhân của tất cả các căn nhà.Gật đầu, ta muốn rời đi, lập tức đến một sân viện đổ nát.

Diệp Thần Thần từng gặp Lâm Hiên, cũng thông thạo, có thể thoát khỏi hơi thở của Lâm Hiên.Lâm Hiên lớn nhanh chóng đã gây sốc cho hai vị số cảm, nhưng đã đến thời khắc mấu chốt.

Chương 678

Sai lầm đó.

Đừng đột phá võ thuật cao cấp.

Không rõ Lâm có thể sống sót không.Lâm sao?

“Ha ha ha, Lâm Hiên, thực sự đã đột phá, thực sự đã giúp ta, Thiên Thần đã giúp ta, ta Sơ Soái cuối cùng cũng có thể xoay người rồi, cảm ơn Lâm Hiên.” Cúc Soái.Quả nhiên, Lâm Hiên Lâm Lâm mở mắt ra, thoạt nhìn thấy Diệp Thần Thần xung quanh Lâm Soái, thì kinh ngạc, nhưng vẫn tức giận.

Không nghi ngờ gì, Diệp Thần Thành và Lâm Soái đã ở bên nhau, tự sát và mời Lâm.

“Đồ ác ôn vô sỉ.” Diệp Thần không cho đó là điều đương nhiên.

Hắn cười nói: “Bị đánh bại rồi, Lâm Hiên bị đánh rồi, cái chết của ngươi có thể đổi lấy sự phồn vinh của hai chúng ta.”“Trần Thần, nghĩ có tư cách.” Diệp Thần Thần và Cúc Soái nhìn nhau, Diệp Thần Thần cười nói: “Lâm, tình huống của ngươi thế nào, ta đều rõ trong lòng, ngươi nghĩ có tư cách sao?” Lâm Soái dường như đang chờ đợi một chút.

“Huynh đệ của ngươi, vì ngươi muốn nói bậy bạ và tiêu diệt, tiền đồ của ngươi một mảnh quang minh, chỉ cần ngươi có thể chấp nhận, ta có thể chấp nhận gia đình thứ hai của khu vực Hắc Thủy, ngươi và ta sẽ không thay đổi.” Những lời ngươi cần nói, Diệp Thần Thần cười nói, lãng phí thời gian, Lâm Hiên, ngươi và Anh Ngữ ta có cơ hội duy trì mối quan hệ tốt đẹp với Anh Ngữ, ngươi vẫn làm, ta có thể đảm bảo với ngươi, ngươi có thể giữ gìn sức khỏe.Vạn nhất hai người vẫn không kỵ ra ngoài, hoặc tình huống đột nhiên thay đổi, Lâm

Hiên sẽ tự hủy.

Nếu không đánh gà không có lợi, nhưng lại không thể có lợi.

Lâm Hiên chết rồi, quỷ mới biết ai được lợi.Thời khắc quan trọng.Cả hai thực sự sẽ tốn thời gian, không trì hoãn, nhưng sẽ xuất hiện vào lúc này.Lâm Hiên tức giận.Khi thấy Lâm Hiên không nói gì, cả hai mỉm cười.Thời khắc quyết định của sự tu dưỡng là lúc một người cứu rỗi tâm linh yếu ớt nhất.

Vào một khoảnh khắc, một trăm phần trăm có thể đáp ứng nhu yếu phẩm sinh hoạt.Lâm Soái không chờ đợi.Một bước, cả người tiếp tục bước ra.Không có người, sức mạnh của linh hồn mới là điều quan trọng nhất.Phi đao linh hồn và phi đao của Lâm Soái.Tổng cộng có chín phi đao, trong đó một chiếc chuôi liên tục di chuyển về phía Lâm Hiên.Nếu ở thời khắc bình thường, Lâm Hiên đương nhiên sẽ không sợ hãi sự ái mộ, nhưng chỉ ở một điểm, nếu không chú ý, thời khắc quan trọng của tu luyện sẽ rơi vào vùng đất diệt vong vĩnh cửu.Khi chín phi đao lần lượt xuất hiện, khuôn mặt Lâm Hiên cũng thay đổi.Lâm Hiên không hề phản kích, mà luôn né tránh, nhưng tốc độ của chín phi đao quá nhanh, như sét đánh.Và tấn công từ nhiều hướng khác nhau.Nếu Lâm Hiên không tốn thời gian, cho rằng phi đao kinh ngạc đã bị phi đao chém đứt.

Linh hồn phi đao không quá mạnh, chiến thắng rất tập trung.Xì một tiếng...

Phi đao tấn công Lâm Hiên từ chín hướng khác nhau, trong một số trường hợp, hướng tấn công kỳ lạ, nhưng do Lâm Hiên nhanh nhẹn, kết quả có thể là thảm họa.“Trữ Soái, ta sẽ giúp ngươi.” Lâm Hiên hôm nay không có sức mạnh phản kích, nhưng tiêu diệt Lâm Hiên lần này là một sự kiện hiếm có.Nếu đã đột phá, lại được phục hồi, và cả hai đều ở cùng một nơi, thì có thể không phải là đối thủ của

nhau.Không biết Lâm Hiên đột phá khi nào.Một phần vạn dân số sẽ không xảy ra.Tự Diệp Trần Bộ Thương linh hồn sinh mệnh tấn công Lâm Hiên từ hai bên, đặt sức mạnh linh hồn sinh mệnh lên đao, cả hai cùng lúc.

"Trữ Soái, tấn công toàn diện." Sát thủ phi đao cái gọi là tấn công toàn diện.

Được gọi là tám hướng Đông Nam và Tây Bắc, ở trung tâm không được phép sai sót.Ta gật đầu.Tình huống này khẩn cấp, không nên do Lâm Hiên thực hiện.Ở tám hướng Đông Nam và Tây Bắc, chín phi đao toàn lực tấn công, như sét đánh.Không chỉ tấn công toàn diện phi đao của Chu Soái, mà Diệp Thần Thần trong mắt hổ cũng có một loại tấn công.Trong lúc tu luyện quan trọng bị hai người quấy rầy, máu hắn bắt đầu xao động, hô hấp của cơ thể bắt đầu hỗn loạn.Chỉ cần ngồi xuống, sẽ có một ngõ cụt.Dùng lực bắn cũng sẽ chết.Không hành động, lùi bước, không bị mắc kẹt.Trái và phải đều là chết.

Đương nhiên, Lâm Hiên không chọn chờ đợi sức mạnh của cơ thể, mà mạnh mẽ hạn chế sự dung hợp cuối cùng và bắt đầu phản công cả hai.Lâm Hiên đã đột phá rồi sao?Bất kể Diệp Thần Thần hay Lâm Soái, đều vô cùng kinh ngạc nhìn Lâm Hiên đột nhiên phản công.Nhưng, hai người lập tức xác định công việc tu luyện của Lâm Hiên không bị gián đoạn, mà bị cưỡng chế kết thúc.

Trong tình huống này, Lâm Hiên vô cùng nguy hiểm.Cả hai đều kinh ngạc.Thành công ngay trước mắt, nhưng cả hai đương nhiên sẽ không từ bỏ cơ hội.

Cường độ ném rổ sẽ tăng lên như sóng cồn trên núi.Lâm Hiên hoàn toàn bị chọc giận, nhưng sự đột phá đang cận kề, nhưng đột nhiên, hắn cảm thấy bối rối, không thể không kết thúc sự đột phá.Lâm Hiên cầm Búa Thiêu Đốt trong tay, bộc phát sự phẫn nộ chân

chính.Ban đầu, Búa Thiêu Đốt chỉ nhỏ bằng cánh tay, trong nháy mắt đã tăng lên gấp trăm lần, biến thành một cây Búa Thiêu Đốt khổng lồ.“Khó sao?” Bất kể kinh nghiệm tấn công, tất cả linh hồn thiêu đốt mạnh nhất, phi đao không thể cạnh tranh với linh hồn của hắn.Khi ngươi tấn công, xem nhẹ, nhưng thực tế lại áp đảo.Búa Thiêu Đốt bị phá hủy trên phi đao.

Trước khi phản ứng của Sơ Soái xảy ra, phi đao vỡ vụn và bắt đầu biến mất.Cùng lúc tiếng khóc vang lên, sắc mặt Chu Soái tái nhợt, cuộc sống của hắn bị một kẻ tàn ác mạnh mẽ đánh bại.

Nỗi đau này giống như dao cắt thịt.

“Chỉ mới bắt đầu thôi.” Đương nhiên, Lâm Hiên sẽ không chọn trêu chọc và từ bỏ Lâm Soái mà phá hủy sự đột phá.Búa Thiêu Đốt trong tay lại bị phá hủy, Lâm Soái không có cơ hội lấy lại linh hồn sinh mệnh.

Sau khi gõ búa, 24 cây búa đã được rút ra.

Trên đao.Tám cây phi đao còn lại đồng thời bị nghiền nát.

Từ đó, phi đao của Trữ Soái bị hủy diệt hoàn toàn.Kết quả chỉ có hai loại: sẽ giảm cấp hoặc trở nên vô hiệu.May mắn sẽ trở nên vô hiệu, xui xẻo chắc chắn sẽ tiêu vong.

Hiển nhiên, vận may của Chu Soái không tốt.

Sau khi chín cây đao cầm tay đều bị gãy, cả người hắn bắt đầu co giật, sắp chết.

Cơ thể ngã quỵ.Diệp Thần Thần vốn không cho rằng sức mạnh của Lâm Hiên quá khó chịu, vì vậy chỉ ba đòn không đủ để tiêu diệt Lâm Soái.Đừng trốn tránh cái chết.Diệp Thần Thần nhất định sợ chết.

Tình huống này không liên quan đến Lâm Soái, không tốt.

Nhìn thấy nàng quay đầu bỏ chạy, trong mắt hắn hiện lên vẻ thích thú.

Không có bạn bè, cuộc đời của Cúc Soái là vì ta không quan tâm đến cái chết.Lâm Hiên nhanh nhất, bị Diệp Thần Thần chặn lại.

“Lâm Hiên, không giết được ta, huynh đệ của ta,” Diệp Thần Thần vô cùng sợ hãi.

Dùng sức mạnh của Lâm Hiên để tiêu diệt rất dễ dàng.

Trong tình huống này, chỉ có tỷ muội mới có thể rời khỏi đội hình.

Sinh mệnh lực, nếu không sẽ chết.Thật vô sỉ.Lâm Hiên nóng lòng muốn tiêu diệt Diệp Thần Thần ngay lập tức, nhưng không ra tay.

Dù sao thì Diệp Thần Thần là người mà Lâm Hiên không thể tha thứ nhất.

Nếu giết Diệp Thần Thần thì Diệp Thần huynh đệ sẽ làm gì? Không giết Diệp Thần Thần, thì nuốt chửng hơi thở thế nào?Sự phẫn nộ không ngừng biến thành sát ý, đánh bại Diệp Thần Thần.

Lúc này, Diệp Thần Thần không hề động đậy, vì không biết ý nghĩa thực sự của Lâm Hiên.

Mệt mỏi không?Thời gian trôi đi.Sự phẫn nộ của Lâm Hiên dần dần tiêu tan, Diệp Thừa Thần cũng càng ngày càng căng thẳng.“Nếu không có tội tại hiện trường, có thể tránh được án tử hình.” Lời Lâm Hiên vừa dứt, Diệp Thành Thần trong lòng không lớn, nhưng đã quá muộn.

Lâm Hiên ra tay.Diệp An lâm vào tình thế khó khăn là vì không biết công việc của con trai, nếu thất bại, gia tộc Diệp sẽ gặp rắc rối khó lường.Sau mấy ngày theo đuổi, ta cuối cùng cũng quyết định Lâm Hiên đã đột phá.Gia tộc Diệp có một cơ hội tốt, có thể bám vào một cây đại thụ, và sẽ đạt được thành tích tốt.Là chủ nhân của gia tộc

Diệp thị, mọi thứ đều dựa trên lợi ích.Giữa gia tộc Chu thị và Lâm Hiên, Diệp An cuối cùng quyết định chọn Chu thị, và từ bỏ Lâm Hiên.Ta đang chờ đợi.Mỗi phút giây trôi qua như một năm.Lâm Hiên hôm nay không đến Lâm gia và tiếp tục tu luyện.

Chương 679

Ngay cả khi sút bóng chỉ làm tổn thương cơ thể, nhưng không tập luyện kịp thời, kết quả cũng rất nghiêm trọng.Nếu ngươi tuân theo tình huống bình thường, thì bây giờ ngươi đã chính thức đột phá võ thuật cao cấp.Linh hồn truyền đến 365 huyệt vị, các khu vực khác trên thế giới thì rất khó khăn và cận kề diệt vong.Trong tình huống này, người khác sẽ chết.Chỉ có Lâm Hiên là khác.Là một HLV mang danh hiệu Valkyrie, thế giới của hắn rất bình tĩnh trước tình huống này.

Với sự giúp đỡ của Hắc Vụ, hắn nhanh chóng ổn định và được cứu trước tiên.“Nếu muốn đột phá, ngươi dường như phải ăn hết sức mạnh của hắn.” Thông thường, Lâm Hiên không hy vọng làm vậy.Bởi vì sức mạnh của người khác không phải lúc nào cũng là sức mạnh của ngươi, nhưng nếu ngươi bị thôn phệ, đó sẽ là một vấn đề lớn.Tuy nhiên, tình huống này rất đặc biệt.

Ngoại trừ thôn phệ sức mạnh của thành phần trung gian, không có phương pháp nào khác.

Bởi vì nếu ngươi bây giờ không chọn đột phá, thì việc tiếp tục đột phá võ thuật cao cấp sẽ cực kỳ khó khăn.Bành Tư Tuệ và Lâm Chấn Trân đang dẫn đầu xa, nhưng nếu kéo dài thời gian, một năm sau làm sao có thể đánh bại cả hai?Không cần.Khó khăn trên con đường võ thuật.

Là một người mang linh hồn, ngươi nên tiến lên.

Nếu gặp khó khăn.Ngươi phải tìm cách tiến lên, không được chọn rút lui.Khuyến khích sức mạnh của Sơ Soái.Lâm Hiên thanh lâm, sức mạnh kèm theo đơn giản, muốn thực sự hoàn thiện và chuyển hóa thành sức mạnh của mình là khó nhất.Quá trình này yêu cầu ngươi

tiếp tục.Đêm khuya.Lâm Hiên một mình ngồi trong sân, dần dần tăng cường thể lực.Tuần tự tiến lên, ngươi không nên quá vội vàng.356 điểm trên cơ thể đều được sức mạnh linh hồn bao phủ, nhưng vẫn chưa đủ.Khả năng tinh luyện của nhân vật chính liên tục được truyền vào huyệt vị.Các huyệt vị trên cơ thể cuối cùng cũng bắt đầu dung hóa, trái tim Lâm Hiên vĩnh viễn vui vẻ, một loại cứu tế rẻ tiền.Lần này thực sự kích động.May mắn là chỉ có hai võ giả cao cấp.

Nhưng nếu là võ giả hoàn mỹ hoặc nhận thức một loại pháp sư khác, thì rắc rối sẽ lớn hơn nhiều.Vận khí dường như không tồi.Khi hai huyệt vị bắt đầu hợp nhất, các huyệt vị còn lại sẽ không ngừng thêm vào.1 điểm, 2 điểm, 3 điểm...

Lâm Hiên không vội vàng đi vững vàng.

Trong cuộc đột phá sau này, sự cố này sẽ đóng vai trò quan trọng trong việc bồi dưỡng hắn.

Vì vậy, tuyệt đối không được xảy ra sự cố.Hoàn toàn không có ý định.Lâm Hiên không xa.Diệp Thần Thần ngã trên đất phát ra tiếng kêu đau đớn, lăn lộn trên đất, tắm rửa, nhưng không dám nói gì.Có thể tránh được tội chết.Lâm Hiên trừng phạt đơn giản.

Nói cách khác, để trực tiếp hủy diệt sinh mệnh trường thương của Diệp Thần Thành, và cứu sinh mệnh của Diệp Thành Trừng, Diệp Thành Trừng đã trở thành một người vô dụng, một người bình thường.Sự sống hơn cái chết.“Lâm Hiên, ngươi chỉ giết ta.

Nếu không giết ta, ta sẽ hồi phục.” Bỏ qua.Lâm Hiên không kiểm soát Diệp Thần Thần, mà vẫn toàn tâm toàn ý luyện tập.Lâm Hiên càng nghĩ, Diệp Thần Thần, một người tự hủy diệt trước mặt hắn, sinh mệnh bị hủy hoại, càng tức giận.

Ngay cả khi tiêu đề là “Ô Thẩm”, cũng không thể bổ sung cho nó.Đừng tức giận, không biết phải làm gì.“Lâm Hiên, một tên ác ôn

lén lút.

Ngươi thích muội muội ta, nên không dám tiêu diệt ta, không muốn muội muội ta.” Diệp Thành Thần cho rằng, nếu không phải muội muội hắn, biết sẽ chết, cũng biết sẽ nằm trong đó.Ta vẫn bỏ qua.

“Nếu Lâm Hiên cuối cùng **là người đàn ông**, hãy giết ta, nếu không ta đang chờ, ta biết ngươi có sống sót hay không thì không phải là đàn ông.”Ta vẫn phớt lờ, nhưng 356 điểm trong cơ thể Lâm Hiên dưới sự dẫn dắt của linh hồn sinh mệnh đã hoàn toàn dung hợp.

Bây giờ không có nguy hiểm.

Ngươi chỉ cần thời gian.

Theo tốc độ này, sáng mai ngươi không cần chờ đợi.

Theo sự mọc lên của mặt trời, 365 điểm trên cơ thể ngươi đã được tích hợp hoàn toàn và tiến vào võ thuật cao cấp.Trong tình huống này, ngươi không cần phân tâm điều gì.Diệp Thần Thần rên rỉ, dường như không mệt.Nỗi đau quá lớn, đến nỗi sau khi Diệp Cầm Thần qua đời, bệnh viện cuối cùng cũng yên tĩnh.Lâm Hiên cuối cùng cũng mở mắt, trên mặt tràn đầy kinh ngạc.

Nhưng sau một đêm luyện tập, cuối cùng hắn đã bước vào hàng ngũ võ giả trung cấp và võ giả cao cấp.“Diệp Thừa Thần, tìm kiếm tất cả.

Đúng như ta đã nói tối qua, không thể vào đó.

Nếu không có Diệp Kiệt, thì bây giờ đã chết rồi.”Diệp Thần Thần cũng tỉnh dậy, nhưng không phải sự thật.

Linh hồn như một người bị tàn phá đã bị hủy diệt.Nếu ngươi không ghét, thì điều đó tuyệt đối không thể.

Thế nhưng, lúc này, Lâm Hiên không còn bận tâm đến kết quả.

Hắn chỉ đơn thuần muốn tận diệt trong tâm trí mình.

Thật khó tưởng tượng, bởi vì, ngay cả khi ở thời kỳ đỉnh cao của Huyết Tinh Võ Thuật, cha Lâm Hiên là Thạch Cường cũng không thể giúp một võ sư trung cấp thăng cấp lên danh hiệu Nữ Võ Thần trong thời gian ngắn.

Cần phải biết rằng, danh hiệu Nữ Võ Thần đỉnh cấp nhất là cấp 8.

Quan trọng hơn, ấn ký Nữ Võ Thần cấp 9 đã xuất hiện trên con cóc khổng lồ màu đen, ngay cả màn thể hiện hoàn hảo của Nữ Võ Thần cấp 10 cũng đã đạt đến đỉnh phong.

Sức mạnh của Lâm Hiên có đủ để thăng cấp thành Nữ Võ Thần sao?

Cả ba Lâm Hiên đều nằm ngoài dự đoán của ta, một Lâm Hiên khó tin, ngươi càng đào sâu vào ba tâm trí đó, thì cách thức hiện thực hóa cuối cùng càng không được chứng thực.

Khi cơ thể Lâm Hiên nhảy vút lên, con rồng cao 900 trượng bị áp chế điên cuồng, tiếng rồng gầm thét như sấm vang vọng trời đất.

“Trẫm, phải rời khỏi đây trước đã,” Thiên Thành không ra trận.

Thập Thần, người được phong là Tứ Đại Chiến Thần, được lệnh ở lại bên cạnh mọi người.

Chín con rồng quá mạnh, chúng có thể bị áp chế trực tiếp và hầu như không có sự phản kháng.

“Phụ hoàng, để con đi đi.” “Ta sẽ không đi,” Điền Thần biết thân phận và trách nhiệm của mình.

Nếu phụ hoàng và các chú thua, thì mùa thu chắc chắn sẽ suy tàn.

Thiên Đường sẽ không thua trong trận chiến này.

Điền Thần rất sợ cái chết, sắc mặt y thay đổi, nếu có thể cưỡi

ngựa, y có thể sẽ quay lại.

Khi Điền Thần chuẩn bị rời đi, thế trận của Cửu Long bị ngăn chặn, nhưng nếu Thập Thần không kịp thời, ta e rằng Thiên Thần sẽ bị tiêu diệt.

Chương 680

"Đừng động đậy." Mọi người đều bị khóa chặt, kẻ nào đang tấn công?

"La Mỹ Lệ, chết đi!" Chín con rồng khuất phục dưới sự áp chế của thiên quốc, và La Minh trực tiếp chỉ vào Lâm Hiên.

Lâm Hiên của ngày hôm nay hoàn toàn khác biệt.

Cưỡng chế thăng cấp danh hiệu Nữ Võ Thần, tốc độ cực nhanh.

Không có chỗ chết, La Minh vẫn cố gắng chọn đối thủ.

Không phải lãnh địa thế giới, người đó bị bao bọc trong một phản ứng??

Trong đó, tốc độ của Lâm Hiên nhanh hơn gấp 3 lần.

"Đáng chết, bởi vì không nên động đến gia đình ta." Nhìn Lâm Hiên lạnh lùng, La Mỗ hoàn toàn cảm thấy sợ hãi.

La Mỹ không sợ cái chết, nếu sợ chết, thì sẽ không có ngày hôm nay.

Dị sắc đen và dị sắc lửa trực tiếp bị trời đất hóa thành tro bụi, biến mất không dấu vết.

Sức mạnh mà Lâm Hiên giải phóng dần bị tử vong áp chế, bị áp chế nhẹ nhàng, nhưng lập tức bị áp chế và không chết.

"Lâm Hiên, dù ta có biến thành ma quỷ, ta cũng sẽ không bao giờ buông tha ngươi, hahaha ha ha ha ha....." Tiếng cười thảm thiết vang lên.

"Chết đi!" Thân thể xinh đẹp của La từ từ ngã xuống.

Vụ mưu sát đã xảy ra.

Chỉ là ý đồ tiêu diệt Lâm Hiên hôm nay không thể kiểm soát, dường như khán giả của gia đình trầm mê vào trận chiến hủy diệt linh hồn của Lâm Hiên, vì vậy họ không có việc gì để làm.

"Bành Tư Tuệ, không chấp nhận thất bại sao?

Bất kể sống chết, ta cũng sẽ chiến đấu." Nhìn Lâm Hiên trước mặt, y vẫn dám tiếp tục chiến đấu.

Danh hiệu Nữ Võ Thần, có thể tự sát.

"Nếu thua thì là thua.

Dù thừa nhận thất bại, ta cũng có thể gặp được, nhưng bây giờ, một người phụ nữ.

Đừng gọi ta là vị hôn phu.

Không đạt tiêu chuẩn." Sắc mặt y càng lúc càng ủ rũ.

Một năm trước, người trước mặt y vẫn đang giày vò.

Trong vỏn vẹn một năm.

Một người đàn ông tự lừa dối mình lúc này rất mạnh mẽ, không thể làm đối thủ của hắn.

Cho đến nay, vẫn luôn từ chối thừa nhận đã thua.

Mặt Lâm Hiên đột nhiên lạnh đi.

Thương Minh xuất hiện bên cạnh Bành Tư Tuệ, rất nhiệt tình nói: "Lâm Hiên, ngươi vừa rồi, người đó thuộc về ta, ngươi không biết điện thoại của ngươi sao?" Lâm Hiên cưỡng chế kiểm soát sát khí trong lòng.

Lâm Hiên không hèn hạ như Điền Giai và Điền Giới Tông.

"Buông Lâm Hiên ra." Sức mạnh của Cửu Long không chỉ không thể chịu đựng được mà còn không thể chống cự.

Rắc rối lớn đã chia lìa.

Thương Ngô Ô Thân không quan tâm đến sự sống chết của Thiên Thể.

Thương Minh, bởi vì mọi người đều không biết rằng trước mặt cậu bé lại tỏ ra vô cùng căng thẳng, ngươi nghĩ Lâm Hiên cuối cùng sẽ đồng ý như thế nào?

Từ chối sao?

"Ta đang đợi ở đó, ân huệ của Tư Phất Y, ta đang đợi." "Được thôi, Lâm Hiên, sau này ta sẽ đánh bại ngươi." Thương Ngô Ô Thẩm vẫn còn đó, Diệp Bố Cát và Tân Sĩ Huy lập tức rời đi, ngày những người ở lại bị trừng phạt lập tức biến mất không dấu vết.

Nhìn ngày những người đó rời đi, gia tộc hoàn toàn rơi vào hoảng loạn.

Lâm Hiên trở về Thiên Không Khuyết chín ngày, Cửu Long bao phủ bầu trời, không tiếp tục tấn công, mà nhìn chằm chằm vào Thiên Thể.

"Lâm Hiên, giải pháp cho mối quan hệ giữa ta và ngươi." Lâm Hiên không đợi Điền Quang Hoàn nói xong, liền cắt ngang: "Điền Quang có thể đầu hàng Điền Thần, một mình rời khỏi Điền gia, hoặc theo cách đó mà tiêu diệt tất cả." Xin hãy phóng đại.

Ngay cả khi Điền Giai sở hữu ba Nữ Võ Quân, Lâm Hiên của ngày hôm nay cũng không coi thường Điền Giai.

Chương 681

Khi nghe chuyện Lâm Hiên, Điền Thần hoàn toàn sợ hãi, không biết ông nội phải chọn thế nào.

Có cần phải chết không?

Điền Thần rất sợ cái chết, nếu phải lựa chọn giữa gia đình và bản thân, y tuyệt đối sẽ không chọn từ bỏ gia đình.

Mặt Điền Quang ủ rũ.

Lâm Hiên trông giống như chỉ muốn sỉ nhục, vũ nhục Điền gia.

Ngoài kia có mấy chục người, vì sao chỉ có một người được phép rời đi?

Còn những người khác thì sao?

"Sao lại bắt nạt, sao lại vứt bỏ?" Đủ kiêu hãnh.

Thực tế, tất cả đều là ưu thế về sức mạnh, nếu không có Cửu Long giúp đỡ, Lâm Hiên sẽ không biết phải làm sao.

"Đại ca, cho ta." "Hai huynh đệ, không." Nhưng, do Thiên Hà bị đánh bại, bầu trời rõ ràng đang chậm lại.

Giống như danh hiệu Võ Thần, cảm thấy vô cùng sỉ nhục đối với Lâm Hiên.

Thiên Đường có thể nhẫn nhịn, muốn chết, nhưng chưa bao giờ đánh đập.

Với địch nhân xinh đẹp, chín người và Lâm Hiên một, người đã được thăng cấp thành Nữ Võ Thần, cố gắng dùng trứng chọi đá.

Đồng thời, Cửu Long lần lượt xuất hiện, chín thế giới bị áp chế điên cuồng, Lâm Hiên từ một nơi khác tấn công bóng tối.

Danh hiệu cấp ba duy nhất của Điền Quang, Võ Thần, sẽ trở thành kẻ thù trong 10 giây, và trong vài giây ngắn ngủi đã bị Lâm Hiên kiểm soát.

"Lâm Hiên có thể làm bất cứ điều gì với người anh em tiếp theo." Lâm Hiên mỉm cười nhìn Thiên Đường trước mặt.

Bình tĩnh nói: "Thiên Khoa, ta đã cho ngươi cơ hội.

Ngươi không nắm bắt được cơ hội, cũng đừng trách người khác.

Ngay cả bây giờ ngươi có đồng ý, ta cũng không đồng ý.

Sẽ chết, ngươi cũng phải chết, Điền Thần cũng chết, làm một đứa con ngoan đi." Khi phụ thân và cha suýt bị tiêu diệt, Lâm Hiên đã nhìn rõ sự thật.

Nhân từ với kẻ thù, tàn nhẫn với chính mình.

Nếu cỏ không bén rễ, sẽ gây rắc rối.

Vương thất có nhiều lời lẽ hơn không?

Không nghi ngờ gì, nếu ngươi không thể dùng vùng đất bị hủy diệt để dụ 《Long Vương》, thì đó không phải là vấn đề lớn.

Gia tộc La chỉ tự lừa dối mình, vì không ai muốn tin rằng gia chủ thậm chí không thể chống lại kế hoạch của Lâm Hiên.

Lâm Hiên chữa trị cho một thành viên trong gia đình, nhưng La Mỹ rời khỏi gia tộc La, nhưng có thực sự rời đi không?

Không ai tin La Minh thuộc gia tộc La, vì từ góc nhìn của vương thất, y trông như một con rồng.

Đối xử với người khác theo cách đó.

Dù thế nào đi nữa, chức năng đã được sử dụng, và Lâm Hiên đã sẵn sàng để vẽ rồng.

Sau một lúc lửa không ngừng, sự hủy diệt của La gia tộc điên cuồng lao về bốn phía.

“Bạo!” Tất cả bốn thành viên của gia tộc La đều cảm thấy kinh hoàng, đôi khi thậm chí còn hận lâu hơn.

Nhưng tốc độ của Tứ Vương nhanh hơn, có thể nhanh hơn tốc độ của ngọn lửa, chỉ trong vài giây, toàn bộ gia tộc La sẽ bị ngọn lửa bao phủ.

Do sự hủy diệt của La Á, toàn bộ thành phố Nhật Lạc hoàn toàn sôi trào.

Không ai dám tiếp cận.

Bởi vì không ai biết có nên lao vào hồ bơi không.

Ở một nơi xa, mọi người đều nhìn ngọn lửa thiêu đốt gia tộc La một cách dữ dội, tất cả mọi người chỉ cách một chút.

Hơi quá nhanh.

Từ khi Lâm Hiên đến thành phố Nhật Lạc, cho đến nay, chưa đầy 30 phút trước và 30 phút sau, thành phố đã bị phá hủy.

“Gia tộc La kết thúc rồi.” “Không có cách nào, bất cứ ai muốn Lâm Hiên đều đã làm rồi, vì vậy phải xem xét kết quả.” “Sát nhân được đền đáp, nợ nần được thanh toán, Lâm Hiên chỉ muốn gia đình mình phục hồi.” Khắp thành phố Nhật Lạc đều có tranh chấp, đều xoay quanh Lâm Hiên và gia tộc La.

Chương 682

Nếu một người hủy diệt gia tộc La, thì giống như trận chiến giữa kiến với voi.

Nếu linh hồn vô song, ngay cả sinh mệnh Viêm Đế cũng phải được xem xét, nhưng kết quả, Lâm Hiên chỉ có linh hồn, nhưng theo cách nhìn của mọi người, sức mạnh thô bạo của Cửu Long tin rằng Lâm Hiên có thể hủy diệt gia tộc La.

Nếu Lâm Hiên có thể dùng sức mạnh chính nghĩa để tiêu diệt La gia tộc, thì phải làm sao?

Không ai biết Lâm Hiên đã chiến đấu.

Mọi người đều biết ai đã đầu hàng, nhưng điều đó không quan trọng, hay là chết, không ai quan tâm đến quá trình, chỉ có kết quả 0.....

Kẻ thắng đã đánh bại, nhân vật chính giành chiến thắng, gia tộc La bị đánh bại, kết quả thất bại của gia tộc La bị hủy diệt.

Sau khi hủy diệt gia đình La, lòng Lâm Hiên cuối cùng cũng hoàn toàn bình lặng lại, từ áp lực và sự hối thúc trong vòng sáu ngày, hắn không còn phải vội vã đến Tân Lưu nữa.

Với dấu vết đen và mịt mờ, Lâm Hiên nhanh chóng di chuyển đến Cửu Thiên Không Viêm, biến thành một chấm đen, rồi biến mất trong không viêm.

Lâm Hiên hủy diệt gia tộc La, đã làm rung chuyển hoàn toàn thành phố Nhật Lạc.

Lâm Hiên không chỉ hủy diệt gia tộc La, làm chấn động thành phố Nhật Lạc, mà còn lan truyền đến vương triều Tân Lưu Ly.

Không ai dám kinh ngạc.

La Mạch Lý bị hủy diệt hoàn toàn, 0.8 gia tộc xuất hiện với thân phận của Lâm Hiên, khiến người ta kinh ngạc, nếu không sẽ báo thù.

Đối với Lâm Hiên, với sự giúp đỡ của Cửu Long Lạt Ma, việc hủy diệt gia tộc La chỉ mất gần một phút.

Những gì bị hủy diệt đã bị Long Vương tổn thất rất lớn.

Ba ngày sau, mọi người đều mong chờ hôn lễ vĩ đại của Tân Long Thị.

Hôn nhân của Tử Kim Công chúa và Điền Ngọc Trầm vốn là một vấn đề đã định.

Chỉ là bây giờ tình hình có chút khác biệt.

Long Công chúa cao quý màu tím, có thiên tài Điền gia, vì vậy Long Thành cử hành hôn lễ linh đình, đối với ngày hôm nay, tuyệt đối là một ngày quan trọng.

Một hồ bơi rất trang nhã.

Bạc Anh Quỷ ngồi lặng lẽ bên hồ bơi, nhìn một bông hoa trước mặt.

Ta luôn là nạn nhân.

Thiên tài ư?

Linh hồn của Kurzen Thành ư?

Để giành chiến thắng toàn bộ gia tộc Viêm Đế, phụ thân Viêm Đế đã bị trục xuất.

Tiểu Tịch, đại hôn sắp bắt đầu.

Tiểu Tịch nhìn phụ thân trước mặt: "Phụ thân, con chọn hạnh phúc của con, con có thể làm được không?" Nhiễm Ba lắc đầu, bất

lực nói: “Tiểu Tịch có một số chuyện không hiểu, chỉ có thiên phú của Hoàng Thượng mới bất lực để con lựa chọn.” Dù nói vậy, nhưng không hề liên tục, dường như không có gì có thể che giấu.

“Không được, chuẩn bị khởi hành.” Nhìn phụ thân quay đầu, sắc mặt Viêm Sắc Tiểu Áo Khắc Tư dần thay đổi, nắm đấm siết chặt.

Trong cung điện tráng lệ hùng vĩ.

Hoàng Thái Cực, Viêm Đế Lan Hoa và Thập Đại Gia Tộc đều tham dự.

Khắp đại sảnh đều là người.

“Tử Sắc Công chúa đã kết hôn.” Cùng với tiếng hô vang dội, một vị mỹ nữ đội kim quan, mặc trường bào màu tím, mỹ nhân số một của Thần Long Vương Triều, Tử Sắc Kim Công chúa cuối cùng cũng xuất hiện.

Mọi người đều ngừng nói chuyện, nhìn Tử Sắc Công chúa chậm rãi bước đến.

Vô cùng xinh đẹp và lộng lẫy.

Trong hoàn cảnh ngày hôm nay, chỉ có thể dùng từ để miêu tả Tử Sắc Công chúa là tuyệt sắc khuynh quốc.

Đôi mắt Điền Thần nhìn thẳng tắp, chăm chú dõi theo.

Ta cuối cùng cũng có được một Tử Kim Công chúa.

Ở chính giữa đại sảnh, Viêm Sắc Tiểu Khê từ từ cúi người, cung kính hành lễ với Lan Bác và Lan Xuyên.

“Tiểu Kỳ, ngày hôm nay là ngày trọng đại của con, yêu cầu của con, phụ thân nhất định phải đáp ứng.” Có thực sự hài lòng không?

Viêm Tiểu Hi nở một nụ cười trong lòng, nhưng nụ cười lại bất lực, tiếng cười vô cùng khó khăn.

Chương 683

"Phụ thân, con chỉ có một thỉnh cầu." Là người cai trị Viêm Đế, điều cần làm là đạt được lợi ích của vương triều đầu tiên, ngay cả khi gần như không thể hy sinh một cô con gái mà Tiểu Tịch yêu quý trong số rất nhiều đứa con.

Viêm Hiểu Hi đưa tay phải ra, từ từ tháo chiếc nhẫn tử kim trên ngón tay xuống, nói: "Song hoàn tử kim, không thể tách rời, con gả cho người khác thì chiếc nhẫn tử kim khác nhất định phải được trưng ra." Biểu lộ sự hối tiếc về cuộc hôn nhân.

Ý nghĩa của Tử Kim Công chúa rõ ràng.

Nói tóm lại, ta phải dùng nhẫn tử kim?

Hối.

Bởi vì mọi người trong Tân Long Triều đều biết, Long gia và vương thất nguyên thủy đều đã nghe tin tức này.

Điền Thần không có nhẫn tử kim.

Công nghệ độc quyền công khai đã khiến Công chúa Tử La Lan tiến về phía trước, không ai dám đặt câu hỏi, nhưng không ai muốn nhắc đến Công chúa Tử Kim và Lâm Hiên của Tử Kim.

Điền Trầm đội mũ và áo choàng thiên giới, bao gồm cả việc đối mặt với một Công chúa Tử Kim rất lạnh lùng, hoàn toàn đối mặt với thiên giới.

Tuy nhiên, trong tình huống này, không ai trong gia đình Điền dám.

Sắc mặt Lan Bác cũng thay đổi, nhưng lập tức lấy lại bình tĩnh, lạnh lùng nói: "Nhẫn tử kim đã làm một chuyện, đã hủy bỏ Tiêu Hi, không kiêu ngạo, và quyết định kết hôn với Điền Thần nếu như vậy,

thì không thể thay đổi, không có yêu cầu nào khác, đại hôn bắt đầu." Khi nghe thấy sự trang nghiêm đó, mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

Thật khó tin là đã kết hôn rồi lại hối hận.

Trừ khi Lan Bác muốn chọn từ bỏ Thiên Tộc, nếu không thì sức mạnh của Thiên Tộc ở đó.

"Ong ong vang vọng: 'Lũ rác rưởi lười biếng đó, khi ta tìm thấy, ta phải đánh.' Lô Tùng bĩu môi nói.

Một vùng đất ảo diệu, không có bất kỳ thực vật nào, có những cột đá khổng lồ dựng lên từ trên trời.

"Bên trong Tiểu Tháp sao?

Một không gian độc lập, cấp độ trật tự thấp nhất là cấp độ Thiên Đường." Từ Dương kinh ngạc không thôi.

Vũ khí và đạo cụ do Tuyên Kỳ Luyện Du Hán chế tạo có thể phát huy tối đa sức mạnh của Tuyên Thạch.

Huyền bí được phân thành cấp độ Thần Thánh, Thiên Đường, Đại Địa và Nhân tùy theo cấp bậc.

Từ Dương đã suy nghĩ về điều này, và có thể ẩn giấu trong tổ tiên đồ tiêu.

Cấp độ của Tiểu Tháp này tuyệt đối không thấp, trật tự trên trời cũng là bình thường.

"Có lẽ là một loại vũ khí thần thánh, vậy thì sẽ được phát triển." Tư Dương suy nghĩ một lúc, rồi biến mất, bắt đầu cẩn thận quan sát không gian.

Từ Dương đi đến một cột đá, cột đá không cao bằng, dày trăm trượng.

Sau khi đi một vòng, Từ Dương chỉ tìm thấy một thi thể, bị xích

vũ khí xuyên thấu xương bả vai.

Trên đỉnh thi thể khắc một hàng chữ: "Chân Điền Thượng Quốc Lý Quân Bích!" Thương Quốc.

Sách sử ghi lại một đại quốc, đại quốc đó thống trị hàng chục tiểu quốc, quy mô đạt hàng trăm triệu trượng, hàng trăm tỷ người, vô cùng cường đại!

Lý Tuấn Nghĩa là hoàng đế cuối cùng của đại quốc, tức hoàng đế Tuyên Hoàng!

Từ Dương vô cùng kinh hãi.

Tọa Sơn Phong tồn tại và bị giết sao?

Hắn vội vàng đi đến một cột đá khác, phát hiện một thi thể bị xích đen quấn quanh xương cốt, trên đó khắc một loạt chữ: "Chấn Hắc Thiên Thượng Quốc Đồ Hải Đào!" Hắc Thiên Thượng Quốc, cũng được ghi lại, một vương quốc cường đại không thể phân biệt với Thiên Nộ Chi Quốc, Đồ Hải Đào cũng là chủ nhân cuối cùng của Hắc Thiên Quốc.

Tiếp theo, Từ Dương kinh hoàng khám phá.

"Trân Bảo Hạc Thượng Quả Cao Thương Minh!" "Trấn Đông Hoành Sơn Hương vô cùng được hoan nghênh!" Chân Liên Tường Thượng Song Hoa Miêu Ngọc!

"Bảy mươi chín, tám mươi, tám mươi mốt....." Từ Dương càng đếm càng vui trong lòng.

Trong Tiểu Tháp này, có tám mươi mốt cột trụ khổng lồ, đại diện cho việc áp chế tám mươi vị.

Vị hoàng đế của quốc gia đó là tám mươi mốt vị hoàng đế ư!

Từ Dương suýt nữa thì kinh ngạc.

Sau một thời gian, Từ Dương quay trở lại vị trí của Thượng Đế.

“Nhìn kìa, ban đầu ta thấy một chữ đơn trên Tiểu Tháp.....

được gọi là Chân Tuyển Tháp sao?” Từ Dương lẩm bẩm nói: “Sát thủ Hiên Viên thực sự, những kẻ bị áp chế ở đây đều cực kỳ bạo ngược, những nhân vật đỉnh cao thần bí đứng vững!

Chương 684

Nếu như.” “Một thế hệ chuột nhắt không có dũng khí.” Từ Dương cười lạnh, những vai nhỏ đó không đáng để làm phiền.

Cơ thể chưa được tôi luyện đột nhiên sử dụng một kỹ thuật cận chiến khó khăn hơn “Ẩn Tàng Xà Thế”.

Từ Dương chỉ cảm thấy cơ thể và xương cốt đau nhức, phần eo suýt nữa gãy thành hai đoạn.

Nếu Đỗ Minh gia tăng thêm lực (dấu hiệu trước đó) và tiếp tục tấn công, Từ Dương có thể không khá hơn.

“Chỉ một quyền, đánh lùi Đỗ Minh, nhưng cũng bộc lộ hai vấn đề chính!

Thứ nhất, cơ thể này vô cùng linh hoạt, khó sử dụng những kỹ thuật cận chiến tinh tế.

Thứ hai, sức mạnh của cơ thể này quá yếu, và sức mạnh của hai ba quân căn bản không thể đánh bại người khác.” Nếu ta có sức mạnh của cả bảy quân trong thời kỳ đầu tuyên thống bình thường, thì quyền đó chắc chắn đủ để đánh gãy ruột Đỗ Minh, và có lẽ cả sinh mạng của y!

“Trưởng lão sao?

Phiến môn quả thực chú trọng trật tự giữa người trẻ và người già, ta luôn tôn trọng người già.” “Gần đây ta không cần phụ thân.

Ta tìm những người không coi ta là trưởng bối.

Dễ dàng.” “Hôm nay ngươi thực sự không sai, nhưng sao ngươi lại đi sờ mông người khác?

Ngươi hiểu rõ về người đó nhất." "Chỉ cần không tôn trọng người khác, ta sẽ tôn trọng người già." Thôi trưởng lão nhìn chằm chằm Nghiêm Triệu Ca: "....." Nghiêm Triệu Ca liếc mắt một cái: "Ta?" Thôi trưởng lão không nói nên lời.

Chỉ khi đó, mới nhận ra người trẻ tuổi 817 trước mặt còn nguy hiểm hơn dự kiến, và cẩn thận hơn!

Lúc này, hắn quay đầu, muốn đưa Nghiêm Triệu Ca một thứ đẹp đẽ, nhưng phát hiện nó không liên quan đến Nghiêm Triệu Ca.

Nếu làm bất cứ điều gì, A Hổ sẽ há miệng cười nhìn, khiến hắn cứng đờ một lúc.

Nghiêm Triệu Ca lạnh lùng nói: "Ngươi nghĩ mình đang dùng một đứa trẻ ngu ngốc làm súng, nhưng chỉ là khẩu súng trong tay người khác." "Nếu lần này cho ta ra trận, nếu ra trận thành công, những người phía sau ngươi sẽ mua xương ngựa, sẽ cố gắng bảo vệ ngươi.

Bây giờ, những người phía sau ta sẽ động đến ngươi, ngươi nghĩ những người đó sẽ ở phía sau và không thể bảo vệ, sẽ phải bỏ ra bao nhiêu công sức để bảo vệ?" Tiện thể nói một câu, Nghiêm Triệu Ca quay người, bỏ qua Thôi lão nhân, liếc nhìn Diệp Tĩnh, Tư Không Khanh và những người khác, rồi dẫn đầu bước ra khỏi đại đường: "Bảo binh đã chuẩn bị xong, ta đi đây, nhắm thẳng Trấn Long Uyển." A Hổ vác lò thủy tinh, lẽo đẽo theo sau, hỏi: "Con trai ta, gà và khỉ sao?" "Không hiểu." Nghiêm Triệu Ca lắc đầu, quay lại nhìn phía sau.

Không còn tức giận như vậy nữa, nhưng trên mặt Diệp Tĩnh mang vẻ suy tư.

Tâm tình của Nghiêm Triệu Ca bình tĩnh.

Mặc dù là chủ sở hữu nguyên thủy của Oa Thân đã chết, nhưng hiện tại Nghiêm Triệu Ca bản thân không hề oán hận Diệp Tĩnh, vì

vậy sẽ không chủ động gây sự.

Con đường dẫn đến bầu trời, một bên dẫn đến bên kia.

“Nhưng, nếu ngươi đứng đối diện ta, ta sẽ tránh né, để ta nhìn kỹ cổ tay của ta, xem ta có phải là người qua đường không, ngươi, đứa con của thổ dân thực sự, có thể cạnh tranh ai sẽ thắng?” “Sống và chết đều lừa dối, chỉ cần không thích thì không làm.

Ta quan tâm ai.” Diệp Tĩnh nhìn bóng lưng Nghiêm Triệu Ca với ánh mắt phức tạp.

Tư Không Khanh nhìn Nghiêm Triệu Ca, ánh mắt vẫn lạnh lùng, nhưng có chút tò mò.

Những người khác nhìn Nghiêm Triệu Ca với vẻ mặt đầy thuyết phục.

Nếu lò thủy tinh bên trong chỉ khiến người ta cảm nhận được năng lực của Nghiêm Triệu Ca, thì sau khi Thôi Ngưu trưởng lão và Ngưu gặp mặt, sẽ khiến người ta thực sự hiểu ý nghĩa của sự kiêu ngạo.

Trước mặt Diệp Tĩnh và những người rõ ràng là tự ti, Nghiêm Triệu Ca dù giàu có, nhưng luôn rất hòa nhã.

So với việc các môn đồ trẻ tuổi thường không dám thở mạnh khi đối mặt với cấp cao như Thôi trưởng lão, Nghiêm Triệu Ca lại từng bước thăng tiến, áp lực ngày càng lớn.

Sau đó, so với nhiều binh sĩ bảo vật, thực sự cảm thấy Nghiêm Triệu Ca và họ không cùng cấp độ.

Nghiêm Triệu Ca không nhìn nữa, bước về phía trước.

Một A Hổ theo sau, Nghiêm Triệu Ca nghiêng người.

Một A Hổ mặt lớn cười toe toét, dùng nội lực để ngăn giọng

mình, rồi thì thầm truyền âm cho Nghiêm Triệu Ca: “Con trai ta, lần này ta đã thất trách, ta thực sự không ngờ Diệp Tĩnh lại có sự cải thiện trong thời gian ngắn như vậy.” “Đã thành công khai mở Đan Điền Khí Hải.” Nghiêm Triệu Ca lườm một cái, không hề kinh ngạc chút nào.

Con của Trời, hào quang nhân vật chính ư?

Ta giống như một tấm gương lớn, soi sáng mắt chó, và sưng cả mặt chó.

Nghiêm Triệu Ca cũng thích những thứ như vậy, chỉ cần thuộc về kẻ đánh người, không phải kẻ bị đánh.

“Chỉ yêu cầu những người khác kiểm tra và báo cáo càng sớm càng tốt.” Nghiêm Triệu Ca: “Lão già họ Thôi đã chọc giận ta, ta ghét Diệp Tĩnh.

Không đơn giản như vậy.” “Lùi lại 10.000 bước, ta thực sự đã đích thân giết chết Diệp Tĩnh, bị bắt để lấy bằng chứng, và bị phán là có đồng bào tàn tật.

Chỉ cần phụ thân ta còn sống, ta có cơ hội đứng dậy.” “Ngoài ra, nếu ta thực sự làm bất cứ điều gì, có thể bị bắt dễ dàng như vậy sao?” “Sẽ không đóng vai trò quá lớn trong cuộc cạnh tranh giữa nhị đại sư và phụ thân.” Nghiêm Triệu Ca: “Chắc chắn có nguyên nhân.

Cần kiểm tra mối quan hệ giữa Diệp Tĩnh và những người khác, và cần kiểm tra kỹ lưỡng.

Chương 685

Những mối quan hệ nội bộ môn phái này." A Hổ lúc này trông nghiêm túc, không còn cười hềnh hệch nữa: "Vâng, con trai." Nghiêm Triệu Ca gật đầu, tiếp tục tiến lên, đi được một lúc, nhưng đột nhiên dừng lại: "Được rồi, ta suýt quên một chuyện, A Hổ, quay về đại đường." A Hổ mặc xoắn hai tay vào nhau: "Nhưng con trai vẫn chưa đủ để từ bỏ sao?

Đưa cho ta, ta sẽ quay lại đấm lão già xấu xa đó." Nghiêm Triệu Ca phất tay: "Không, sứ mệnh của tổ tiên, khám phá nghi thức Trấn Long Nguyên, ta quên thu thập, quay lại thu thập." A Hổ: "." Cùng ngày, Chấp sự Điền An của Chấp sự đại sảnh bị sa thải vì tống tiền và nhận hối lộ từ các môn đồ trẻ tuổi, và bị giam giữ để điều tra.

Trong một căn phòng tối tăm và yên tĩnh ở một nơi nào đó trên núi.

"Thật sự sao, lò thủy tinh thực sự có hiệu quả kỳ diệu như vậy!" "Báo cáo nhanh chóng." "Lò tinh thể bên trong dù sao cũng không hoàn chỉnh, dù sao cũng chỉ có thể dùng để tinh luyện bảo binh cao cấp.

Mặc dù giá trị cũng lớn, nhưng cuối cùng là có hạn.

Trước khi có kết quả tiếp theo, ta có nên hành động để tránh lộ sớm không?

Ta, Quảng Thành Sơn đã giật mình." "Ta vẫn đang ẩn mình ở một trong năm châu của khu vực này, ở phía đông của Điền Đông Châu trong Đông Đường Huyền Cảnh, xuyên qua một thung lũng khổng lồ, là điểm đến của Nghiêm Triệu Ca và những người khác, Trấn Long Nguyên." "Diệp huynh đệ, người Đường sao?" Mọi người đều đến thủ đô của triều Đường, một môn đồ trẻ hỏi Diệp Tĩnh.

Diệp Tĩnh cảm động gật đầu: "Vâng.

Trên thế giới, một số nơi linh thiêng mạnh nhất được thành lập và song song tồn tại, mỗi nơi đều có sơn môn tổ tiên và vùng đất rộng lớn trực tiếp quản hạt.

Sau đó, lấy đó làm trung tâm, ảnh hưởng sẽ lan tỏa ra vùng lãnh thổ rộng lớn xung quanh.

Giống như Quảng Thành Sơn, trực tiếp kiểm soát Thiên Trung Châu, trung tâm của Thiên Ngữ Ngũ Châu, sau đó ảnh hưởng đến toàn bộ Thiên Đường.

Bốn châu bên ngoài Thiên Trung Châu, chịu ảnh hưởng của các dòng truyền thừa, vương triều hoặc gia đình bị Quảng Thành Sơn ảnh hưởng, mỗi nơi đều phát triển độc lập.

Đông Đường là một trong ba thế lực lớn của Điền Đông Châu, cũng là biên giới phía đông nhất của Quảng Thành Sơn.

Giống như triều Đường, trong cảnh giới, ảnh hưởng của tổ tiên hoặc tông tộc cũng sẽ cao hơn.

Nhìn về Đông Đường Chi Đô, Diệp Tĩnh suy nghĩ miên man.

Dường như gia tộc Diệp là vạn vật.

Chỉ là một gia đình nhỏ ở một thành phố nhỏ của Đông Đường.

Dưới sự nỗ lực của hắn, gia tộc Diệp trở thành thế lực mạnh nhất trong thành phố nhỏ đó, nhưng đối với toàn bộ thời kỳ Đông Đường, vẫn không đáng kể.

Rời khỏi thị trấn nhỏ đó, hắn đã uống một ly Túy Long Đồng và không dám chạm vào cô gái.

Thật sự đã khiến Diệp Tĩnh mở mang tầm mắt.

Quán Vũ rời triều Đông Đường và bái sư dưới sơn môn Quảng Thành Sơn, "Một một bảy" con ếch đáy giếng nhảy ra khỏi miệng

giếng, nhìn thấy thế giới thực.

Đông Đường có cường giả, vẫn cần ngẩng đầu, nhưng lần này trở về Đông Đường, có thể mặc trang phục gấm vóc.

“Sau khi vào thành, ta sẽ vào hoàng cung để đón Đông Đường Vương Công.

Đồng thời, các trưởng lão chủ chốt trong thành Đông Đường, ta cũng phải đi xem xét để nắm rõ tình hình Trấn Long Uyển trước.” Nghiêm Triệu Ca, người đi đầu lúc này dừng bước, nhìn vương quốc Đông Đường và kinh đô trước mặt, nói với mọi người: “Định ra một điểm, có thể tự do hành động, nhưng hai giờ sau các ngươi phải tập hợp lại, ta sẽ khởi hành đến Trấn Long Uyển.” Một nhóm môn đồ trẻ tuổi nhất loạt đáp: “Vâng, Nghiêm huynh đệ.” Diệp Tĩnh mặt không biểu cảm.

Tháng Tám Phi Ưng.

Cảm ơn vì đã báo đáp cho sự chào mừng nồng nhiệt đối với Kha 1uh tội nghiệp và người đồng minh đầu tiên của cuốn sách này.

Trả lời, trong sách, ông nội, quốc gia đồng minh đầu tiên cũng là một liên minh nghèo khó.

Nếu bạn không làm gì cả, tình bạn của bạn nằm trong trái tim bạn.

Điều duy nhất có thể làm là viết mã tốt.

Số lượng bản thảo có hạn, số ký tự trong danh sách cũng có hạn.

Nhưng hãy thêm nhiều hơn, tôi sẽ không quên tính cách của mình ở khía cạnh này.

Liên minh Cairo nghèo khó sẽ bị gạt sang một bên, và sẽ không bao giờ bị bỏ rơi.

Mọi người có thể yên tâm.

Bây giờ, một cuốn sách mới thuộc thể loại huyền huyễn.

Ngoài ý định của tác giả khi viết sách, nó cũng không thể tách rời sự ủng hộ mạnh mẽ của tất cả các bạn đọc.

Vui lòng nhấp vào thành viên, thích, giới thiệu vé, xin hãy đổi.

Hãy để tôi đi xa hơn.

Cảm ơn!

Phương pháp của Diệp Tĩnh (để sưu tầm!

Chương 686

để giới thiệu vé!) Người nói vô tâm, người nghe hữu ý.

Nghiêm Triệu Ca tùy tiện, sau khi dễ dàng về nhà, Diệp Tĩnh trở nên xinh đẹp.

Tâm trạng của những người khác vui vẻ.

Mặc dù bị hào quang của Nghiêm Triệu Ca bao phủ, nhưng từ Quảng Thành Sơn, Điền Đông Châu và Đông Đường đột nhiên nhận ra, tất cả đều ở thiên đường.

Hãnh diện.

Là đệ tử của một trong những thánh địa thế giới như Quảng Thành Sơn, tất cả đều được tuyển chọn từ các thế lực khác nhau như Đông Đường và đánh giá những nhân tài ưu tú nhất.

Có gì tệ hơn không?

Nhưng không ai nổi lên mặt nước.

Mỗi khi những dấu hiệu đó xuất hiện trong lòng, nhìn vẻ mặt thảnh thơi phía trước, một khi thấy bóng lưng của người mặc trường bào xanh lam và áo khoác trắng, lập tức khiến tâm trạng bồn chồn lắng xuống.

Ngược lại, họ chạm vào bảo binh của mình, và cố gắng làm việc chăm chỉ.

Quân đoàn rừng hoàng gia của hoàng cung Đông Đường, dường như được huấn luyện tương đương, chỉ những nhân tài tinh anh nhất mới có thể thực hiện được một mình.

Đương nhiên, đối với Nghiêm Triệu Ca, tự nhiên là vô song.

Những người giao tiếp với nhau không hề bình đẳng.

Những người mà Nghiêm Triệu Ca gặp lúc này, không cần phải là lãnh tụ dân tộc Đông Đường, mà là một trong những quốc gia mạnh nhất của Đông Đường dưới Quảng Thành Sơn.

Ba thế lực lớn của Đông Đường.

Anh hùng của đảng.

Đường Đại trưởng lão là đại diện của Quảng Thành Sơn thời kỳ Đông Đường.

Nếu trông thấy dung nhan tàn khuyết, rồi lại đi đánh môn đồ của Thánh Nhật Tông." "Lời của Thái Dương Hoàng Đế, sẽ không có lời giả dối sao?" Nghiêm Triệu Ca hờ hững đáp: "Về cơ bản là chính xác." Chấp Pháp trưởng lão hỏi: "Có thể không?" Lâm Hiên bổ sung: "Hiện tại, không liên quan đến trận chiến giữa ngươi và Doãn Nguyên Long bản thân." Nghiêm Triệu Ca cười nói: "Sẽ trục xuất những người ở trung tâm khu vực đó vì khu vực này rất hữu ích cho miệng đăng cơ, đồng thời phải giữ bí mật.

Đương nhiên, Đại Trung Thánh Tông không thể ở đó được." Ánh mắt Chấp Pháp trưởng lão thay đổi: "Ồ?" Nghiêm Triệu Ca gật đầu: "Chín loại tội ác giao hội.

Ta cần tiến hành thí nghiệm ở đó để cải thiện lò tinh thể bên trong." Hoàng đế Đường cũng biết sự thật về lò thủy tinh, là một trong số ít người trong giới ngoài Quảng Thành Sơn biết chuyện.

Chấp Pháp trưởng lão hỏi: "Nơi đó không tồn tại nữa, đúng không?

Giải thích có bằng chứng không?" Nghiêm Triệu Ca bình tĩnh đáp: "Ta mang lò thủy tinh bên trong Trấn Long Uyển không còn nữa.

Vật thật không ở đó, nhưng ta đã dùng lò đó để tạo ra một binh sĩ

Oa Ưu tú trong thời gian ngắn.

Các đệ tử trẻ của tông môn đều có mặt làm chứng.” Tư Không Khanh, với tư cách là môn đồ cao cấp nhất, là người đầu tiên tiếp nhận câu hỏi này.

“Phương pháp của Nghiêm huynh đệ là chính xác, lúc đó các môn đồ và những người khác đều ở đó.” Lâm Hiên nhìn Tư Không Khanh: “Ngươi hiểu biết bao nhiêu về nội bộ?

Ngươi biết nguyên lý hoạt động của nó, làm thế nào để phán đoán đúng sai?” Tư Không Khanh đáp: “Môn đồ hiểu biết có hạn về lò thể, thực sự không thể phán đoán tình hình lúc đó.

Tất cả đều dựa trên sự thật mắt thấy tai nghe mà trình bày.” “Nghiêm huynh đệ đã chuẩn bị trước một binh sĩ Oa Ưu tú, sau đó dùng ẩn tế, che đậy bầu trời, dùng cách biển lớn để thay thế một số binh sĩ, tu dưỡng của môn đồ không xác định, nhưng chắc chắn là binh sĩ Oa Ưu tú.” “Ta không biết Cửu Sát Hội chúng có ảnh hưởng đến tinh thể bên trong không, nhưng môn đồ biết Jishahội chúng.” Mọi người đều nghe câu nói đó, nhìn.

Nơi tụ tập của Cửu Sát.

Hầu hết mọi người không biết gì về điều này, thậm chí chưa từng nghe nói đến.

Lâm Hiên nhìn Tư Không Khanh, từ từ gật đầu, chỉ thế mà thôi.

Đổng Đường Quốc Trụ lần đầu tiên nói: “Theo miêu tả của 《Tứ Công Cô Nương》, nơi đó quả thực có đặc điểm là nơi tụ tập của chín đại ác ma.” Chấp Pháp trưởng lão gật đầu: “Đúng vậy.” “Chín loại tội ác giao hội không phải lúc nào cũng tồn tại.

Theo thời gian, nó có thể biến mất.” Hắn nhìn Nghiêm Triệu Ca: “Lò thủy tinh trong mối quan hệ tình yêu.

Sự trì hoãn của nó có thể dẫn đến việc bỏ lỡ cơ hội tốt.

Ngươi vội vàng.

Đuổi học các môn đồ của Đại Trung Thánh Tông không sai." "Nếu xác định có thể nâng cao hơn nữa hiệu suất của lò tinh thể bên trong, thì không chỉ vô tội, mà còn hiệu quả." "Có một tông phái muốn giao thiệp với Đại Tông Tông phái, vì vậy ngươi không cần phải ra mặt, nhưng nếu môn đồ trẻ tuổi của Đại Tông Tông phái khiêu chiến ngươi, ngươi cần phải đích thân đối phó." Nghiêm Triệu Ca cười: "Đương nhiên." Mặc dù thực lực của hoàng đế tốt hơn, nhưng với tư cách là một thánh địa ngang cấp với hoàng đế, ngay cả khi Quảng Thành Sơn cho rằng Nghiêm Triệu Ca có lỗi, cũng phải thông qua nội bộ đóng cửa để trừng phạt, phải cứng rắn đối đầu.

Sẽ không làm suy yếu thế trận trước mặt Đại Thái Dương Giáo Phái.

Ngay cả khi có hình phạt nội bộ, tình huống như vậy cũng sẽ không quá nghiêm trọng.

Nhưng nên dạy các môn đồ không nên nhẹ dạ, không gây tai họa cho tông môn.

Nghiêm Triệu Ca biết chuyện lớn tiếp theo.

Chương 687

Không nghi ngờ gì, Chấp Pháp trưởng lão đột ngột chuyển hướng: "Hiện tại, về chuyện của Thánh Nhật Tông, đệ tử Quán Vũ Trấn Long Nguyên là Diệp Tĩnh đã qua đời, với tư cách là người lãnh đạo đội ngũ, ngươi có thể làm gì?

Nên làm gì?" Lâm Hiên tiếp lời: "Sương mù đen, đã làm cho Diệp Tĩnh cảm thấy bất mãn trước khi chết sao?" "Diệp Tĩnh, thực sự chết vì đại sư Xích Linh Kỳ sao?" Khi nghe câu hỏi của Nghiêm, Nghiêm Triệu Ca khẽ nhíu mày: "Nghiêm lão nhân nghĩ Diệp Thị chết vì ai?" Lâm Hiên lạnh lùng nhìn Nghiêm Triệu Ca: "Hiện tại có trường hợp, xin hỏi có còn chỗ trống không?" "Ngươi chỉ cần trả lời thành thật.

Ngươi không thể dung thứ một từ hay một vấn đề nhỏ." Nghiêm Triệu Ca cười: "Nếu ta không nhầm, hôm nay là một câu hỏi, không phải thẩm vấn.

Ngay cả khi thẩm vấn, dường như cũng không phải là trưởng lão Đông Đường.

Nên thẩm vấn ta." "Nếu chủ nhà tin ta có lỗi trước, thì có bằng chứng không?" Lâm Hiên không tức giận, lạnh lùng nói: "Ngọn lửa liệt hỏa đó là loại lửa gì?" Nghiêm Triệu Ca đột ngột: "Trong tay ta." Lâm Hiên quay đầu nhìn Tư Không Khanh: "Diệp Tĩnh đã nói gì trước khi chết?" Tư Không Khanh im lặng một lúc, trả lời thành thật: "Kêu tên Nghiêm sư huynh." "Sao lại lớn tiếng như vậy?" "Tức giận, không muốn hòa thuận..... oán hận." Nhân viên chấp pháp vẫy tay, bình tĩnh và tập trung nhìn Nghiêm Triệu Ca: "Nhiếp Nghiên, Quán Vũ Diệp Tĩnh đã qua đời ở Long Nguyên, còn ngươi thì sao?" Chỉ lặp lại câu hỏi trước đó, nhưng ngữ khí có chút nặng nề.

Nghiêm Triệu Ca: “Thứ nhất, thi thể của Diệp Tĩnh chỉ là vấn đề sống chết, không phải đã chết.” Chấp Pháp trưởng lão bình tĩnh hỏi: “Tại sao?

Chuyện gì đã xảy ra?” Nghiêm Triệu Ca lấy ra một tập văn kiện, cười nói: “Là một sư phụ được cử đến huấn luyện, ta đương nhiên hy vọng tổ chức sẽ báo cáo chuyến đi này, nhưng ta không có thời gian để giao thông tin cho ngươi.

Tin tức sắp đến, chỉ cần để lại, rồi trực tiếp giao cho ngươi ở đây.” Chấp Pháp trưởng lão có chút trầm mặc, gật đầu: “Lão phu ở đây, ta sẽ đánh và xử lý công việc văn thư đó.” Nhận thư, đọc xong, ánh mắt hơi dao động, rồi truyền cho Lâm Hiên Mạch.

Lâm Hiên nhìn, nhíu mày: “Thân thể, nhưng Diệp Tĩnh có linh hồn được bảo vệ bởi bảo vật, nhưng không rõ tung tích?” Nghiêm Triệu Ca: “Bảo vật kỳ lạ.

Ta có linh cảm.

Diệp huynh đệ sẽ sớm quay lại bên ta, rồi ta sẽ chứng minh lời nói của ta.” “Đương nhiên, do lò tinh thể bên trong phát nổ, có lẽ vẫn sẽ giận ta.” Hoàng đế Đông Đường nhíu mày: “Nếu thực sự là vậy, Diệp Tĩnh hiện tại (trong tình trạng tốt) đang ở giai đoạn trung khí sao?

Ta thường một mình tiến vào Trấn Long Nguyên, có chín người chết, chưa kể chỉ còn lại linh hồn, vực sâu vẫn đang giáng xuống.” Nghiêm Triệu Ca từ từ nói: “Bảo vật đó, khí tức phun ra trong chớp mắt vô cùng mạnh mẽ, không thể xem thường.” Lâm Hiên lạnh lùng nhìn chằm chằm Nghiêm Triệu Ca: “Diệp Tĩnh không quay lại sao?” Nhân viên chấp pháp hỏi: “Lý Nham thực sự bị đốt cháy, bị thủy triều của Trấn Long Nguyên tấn công và đổ xuống sao?” Nghiêm Triệu Ca: “Đúng vậy.” Ba đại gia phía trước đều im lặng nhìn chằm chằm Nghiêm Triệu Ca.

Nghiêm Triệu Ca bình tĩnh nói: “Từ đầu đến cuối, chỉ có Diệp Thị có cái nhìn phiến diện về ta.

Không hề chủ động khiêu khích ta.

Đối với ta, cũng không khác gì thế nghĩa.” “Đối với ngọn lửa Lý Nham chân thực, ta tin rằng tông môn sẽ ưu tiên phát triển lò tinh thể bên trong.

Ta có được.

Dễ dàng.” “Ngay cả khi Diệp huynh đệ không hiểu chuyện và đánh nhau với ta, ta cũng sẽ dạy cho y một bài học, không giết chết.” “Càng không nói, không có ta, ta không thể để y đi lang thang khắp nơi.” Nghiêm Triệu Ca điềm tĩnh nói: “Đã viết trong báo cáo của ta, ta tin rằng tin tức sắp tới đã đề cập.” “Diệp huynh đệ, ta biết Hàn Sinh, lão nhân có cây búa quỷ đó.” Lão niên của bộ phận chấp pháp nhíu mày: “Chuyện gì vậy?” Lâm Hiên lạnh lùng nói: “Hàn Hán Qua và chồng y có oán hận, nhưng là khiếu nại riêng tư, không liên quan đến tổ tiên.” “Diệp Tĩnh và ai đó không quan trọng, ngay cả lão nhân cũng sẽ không lo lắng vì điều đó.” “Nếu quái vật tộc Hàn đó sẽ quyên góp kẻ tình nghi, thì cách giải quyết oán hận đó là gì?

Chồng tốt.” Nghiêm Triệu Ca cười: “Đúng vậy, phải lợi dụng hai trận chiến, Hàn Thắng đã thua.” Nhưng, nụ cười trên mặt Nghiêm Triệu Ca dần biến mất: “Nhưng mọi chuyện không đơn giản như oán hận cá nhân.

Hàn Thịnh là một lão nhân cầm búa, có liên quan đến việc cải tạo Trấn Long Uyển!” Những lời này khiến mọi người kinh ngạc.

Chấp Pháp trưởng lão, Hoàng đế Đông Đường và Lâm Hiên đích thân, với ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm Nghiêm Triệu Ca.

“Ngươi tại sao lại đưa ra phán đoán này?” Áp lực của ba đại sư

khiến toàn bộ đại sảnh như ngưng đọng.

Nghiêm Triệu Ca cười: "Mọi người có mặt lúc đó đều có thể chứng minh, khi lão nhân búa quỷ lần đầu tiên xuất hiện, Diệp huynh đệ không bị phát hiện, câu đầu tiên nói: 'Ai đã phá hoại mỹ đức của lão tử', rồi ta phải xem xét lợi ích của lão nhân." Nói đoạn, Nghiêm Triệu Ca lấy ra hai viên tinh thạch, trong đó một viên che đi ánh sáng đỏ mới xuất hiện trong sương mù đen dưới Trấn Long Uyển.

Trong tác phẩm khác, bóng tối bị che phủ đã được phong ấn, nhưng Nghiêm Triệu Ca đã từ bỏ việc truy đuổi ngọn lửa chân chính của cái bóng tà ác.

Nghiêm Triệu Ca trực tiếp nhìn chằm chằm Lâm Hiên: "Nghiêm trưởng lão, người hiểu rõ nhất về lão nhân có quỷ phủ thần công.

Nhìn thứ này, có thể tìm thấy không?" Lâm Hiên cầm tinh thạch, cẩn thận làm rõ, ánh mắt của Chấp Pháp trưởng lão và Hoàng đế Đông Đường cũng chú ý theo dõi.

Một lúc lâu sau, Từ Nham Trường thở dài một hơi, với giọng trầm thấp nói: "Ta không biết loại phương thức tà ác đó..... nhưng quả thực là bút tích của Hàn Lập Kì." Nghiêm Triệu Ca bình tĩnh miêu tả quá trình phát hiện và bắt giữ bóng ma tà ác, ba vị đại sư vĩ đại có mặt đều rơi vào trầm tư.

Sự thay đổi của Trấn Long Uyển không phải là chuyện nhỏ, vì nó liên quan đến vùng đất lạnh giá và địa ngục ngày nay!

Một lúc lâu sau, Chấp Pháp trưởng lão ngẩng đầu hỏi: "Ý ngươi là, Diệp Tĩnh đã thông đồng với Hàn Thăng sao?" Nghiêm Triệu Ca lắc đầu: "Ta không có ý đó." "Đúng vậy, Diệp sĩ đệ quen biết lão nhân búa quỷ, thậm chí còn nổi tiếng với huynh đệ y." "Lão nhân cầm búa cũng quả thực có liên quan đến việc cải tạo Trấn Long Nguyên đó." "Diệp huynh đệ biết lão quỷ phủ." Bao nhiêu hiểu biết về Trấn Long

Nguyên, lão quỷ phủ đã bao nhiêu tuổi, và có sùng bái môn phái không?

Nghiêm Triệu Ca cười nói: "Trưởng lão yên tâm, ta biết một chút, vì vậy ngoài tác dụng thư giãn đầu óc, Vân Văn đôi khi được dùng làm vũ khí, nhưng ngay cả khi vỡ nát, sức mạnh cũng có hạn." "Nhưng lúc này, viên bảo thạch Vân Văn trong tay ta không thể vỡ nát." Đúng như lời nói, Nghiêm Triệu Ca nhúng một nửa viên Vân Văn trong tay vào dịch dược chế từ Ma Thảo Tiên, chỉ nắm giữ nửa phần trên trong lòng bàn tay.

Cảm giác ngạt thở lan tràn thành sóng.

Không nghi ngờ gì, Vân Văn không vỡ nát, và vẫn ổn định như trước.

Từ Xuyên nhìn chằm chằm lòng bàn tay Nghiêm Triệu Ca.

Không tin Nghiêm Triệu Ca đang động, chỉ để chứng minh những chuyện vụn vặt này.

Phút thứ hai, mắt Từ Xuyên đột nhiên mở to.

Hoàng đế triều Đường tựa vào lưng ghế, lại thẳng người dậy.

Chấp Pháp trưởng lão và Lâm Hiên nhìn chằm chằm Nghiêm Triệu Ca, đột nhiên sững sờ một lúc.

Trước mắt, bề mặt viên đá Vân Văn trong tay Nghiêm Triệu Ca, với những hoa văn hình đám mây, đột nhiên mềm ra, chất lỏng màu trắng sữa chảy ra từ bên trong, hòa vào nước thuốc của Ma Linh Thảo, trôi nổi như thuốc trong nước sữa.

Chương 688

Một mùi hương mạnh mẽ áp chế mùi thuốc cay nồng và ngay lập tức tràn ngập toàn bộ đại sảnh.

Những người có mặt đều tin tức nhanh nhạy, chỉ ngửi mùi hương, có thể biết đó là Ngọc Tinh Tủy.

Đó không phải đồ uống hay thuốc độc, mà là một loại bảo vật gọi là Ngọc Tinh Bảo Tàng.

Bảo vật này có công dụng rộng rãi và giá cả đắt đỏ.

Trong quá trình luyện chế, nếu thêm vào, đều sẽ tăng đáng kể khả năng luyện chế, đồng thời nâng cao chất lượng vũ khí và phẩm chất, và tiết kiệm thời gian.

Trong Bát Đại Thế Giới, Ngọc Tinh sản sinh hạn chế.

Chỉ sản xuất ở rất ít nơi ở khu vực núi và khu vực gió lớn.

Nhu cầu lớn đến mức nguồn cung hàng năm vượt xa nhu cầu.

Trong một số trường hợp, thậm chí còn không có thị trường.

Bất kể là Quảng Thành Sơn hay Đông Đường, hàng năm đều phải tốn rất nhiều tài nguyên hoặc tiền bạc để mua Ngọc Tinh Tủy.

Raonan thực sự đáp ứng nhu cầu.

Ta chỉ có thể sử dụng theo kế hoạch, ta không dám từ bỏ.

Nhưng bây giờ xem Nghiêm Triệu Ca biểu diễn, cái ba văn nhỏ này chứa Ngọc Tinh, phương pháp chiết xuất vô cùng đơn giản.

Bất kể Vân Văn Thảo hay Mị Lực Thảo, đều rẻ hơn Ngọc Tinh Tủy rất nhiều, sản lượng thậm chí còn cao hơn.

Điều đó có nghĩa là bao nhiêu Ngọc Tinh?

Ta đủ tiền để sử dụng, vì vậy ta có thể xuất khẩu và bán!

Tất cả ba đại sư đều không thể ngồi yên, đứng dậy khỏi chỗ ngồi, lập tức đến trước mặt Nghiêm Triệu Ca, mỗi người đưa tay ra và chỉ vào một chấm trắng đục.

Nhanh chóng, hoàn toàn xác định là Ngọc Tinh Tủy!

Trước mắt, không quá có thể là kết quả ngụy tạo của Nghiêm Triệu Ca, kết hợp Mị Lực Thảo và Ngọc Tinh Tủy chân chính của Vân Văn.

Chấp Pháp trưởng quan hít một hơi thật sâu, nén lại sự phấn khích của mình, nói: "Nghiếp Nghiên, làm tốt lắm!" "Ở giai đoạn này, không hề kém lò tinh thể bên trong, thậm chí còn tốt hơn!" Khuôn mặt lạnh lùng của Lâm Hiên cũng dịu đi, nhưng sau đó sắc mặt lại có chút biến đổi.

Khoảnh khắc tiếp theo, giọng Nghiêm Triệu Ca từ từ lọt vào tai ông: "Trưởng lão thông báo ban thưởng, ta ngẫu nhiên phát hiện, ta chỉ biết bí mật này." "Nhưng, theo như ta biết, Linh Phong Cốc sản xuất rất nhiều đá Vân Văn, phần lớn trong số đó dường như đã bán cho Thái Dương Thăng Hoàng Đế Hỏa Vực Bặc." Tần Phong cầm xe bài đi đi lại lại, lấy cơm chiên trứng về.

Đương nhiên, canh cũng đã nấu xong, trong nồi có thêm một tô nữa.

Đột nhiên, tất cả những người bạn đang dùng bữa trong căng tin đều cảm thấy kinh ngạc!

Đôi mắt của những anh em cổ cồn trắng đeo kính và cà vạt toát ra ánh sáng kính phục.

Một cặp vợ chồng trẻ nhìn bờ biển rộng lớn của những người

trung niên, cũng ghen tị, một người chú "ngũ tam linh" và ông lão đó.

Sắp trở thành cặp vợ chồng già.

Đại gia!

Uống sữa chua không liếm nắp có phải là bạo chúa địa phương không?

Không không không!

Có thể chứng minh dưới hành động của Tần Cầm (mặc dù không biết Tần Cầm, nhưng không ảnh hưởng), quả thực đã hào phóng với bạo chúa!

Vậy thì.....

ăn hai bát canh trong căng tin!

Nhưng canh thì phải trả tiền, khiến bát thứ hai trừng mắt há hốc mồm, không chớp mắt.

Hiện tại, ai có thể phủ nhận đại gia?

Mới thực sự là bạo chúa!

Tần Phong tự nhiên không biết hành vi tùy tiện của mình suýt nữa khiến tầm nhìn của những thực khách còn lại trở nên mỏng manh.

Trong bóng tối suy nghĩ hôm nay nên làm gì.

Câu trả lời thật đơn giản.

Lúc ra ngoài, đã tốn mười đô la.

Chương 689

Khi gọi cơm chiên trứng thì gọi.

Được rồi, trên người không có một xu, túi còn sạch hơn mặt!

Không sao, nhưng.

Ai bảo chỉ vì sĩ diện mà không thừa nhận Tần Phong, vì vậy vào lúc này, phải đối mặt với thực tế và chịu khổ.

Sẽ cầm chặt bát canh, gãi gãi má, nghĩ không nhìn thấy sao?

Uống mười bát canh.

Có cần thời gian không?

Trong số khách hàng mới bắt đầu ăn sao?

Không thể nào, vì bà chủ vừa nhìn đã nhằm vào, kết quả có lẽ chỉ khiến mình lộ bí mật!

Có lẽ vì ta mỗi ngày đều mở cửa hàng, có khách.

Ta vô thức nghĩ rằng ta có nhiều tiền hơn, nên sẽ không tiết lộ bí mật của ta.

Nhưng, một khi ngồi xuống, đối phương cũng không thể.

Chết tiệt!

Ta phải làm sao!

Nhưng, đôi khi, mọi chuyện không phát triển như ý, lại bị vướng víu.

Thời gian giống như một bát cơm chiên trứng.

Luôn ăn cùng với một thi thể.

Điều đáng sợ nhất là bà chủ Tần tình cờ phát hiện cơm chiên trứng chạm đáy.....

Canh!

Ta chỉ uống chưa đầy hai bát!

Ở Cửu Tiên Cư, Tần Phong nhìn ta đi ra, không kiêu ngạo, lập tức ngồi xuống ghế.

Hôm nay ngươi đã phạm tội gì vậy?

Ta gặp phải đồng đội heo như vậy, cũng không sao, vì họ thực sự có lợi.

Sau tình huống này, ta sẽ không thể đến căng tin nữa.

Ăn ở đâu đây?

Nhìn thời gian, khoảng ba giờ.

Kiều Phong đã mất một chút thời gian để uống rượu.

Vô cớ, Tần Phong đột nhiên tỏ ra hứng thú.

Nếu không, hãy quay người đi ra.

Trong một khoảng thời gian ngắn, ta đã không rời quán bar.

Ta chỉ tình cờ nâng cấp cửa hàng.

Đương nhiên, quan trọng nhất là kiếm tiền.

Một ít tiền, có thể tận hưởng cuộc sống của người giàu có sao?

“Hệ thống, sau khi ta rời đi sẽ bắt đầu nâng cấp kiến trúc vật.” Tần Phong ra lệnh khi đóng gói đồ.

“Xác nhận đơn hàng, khi chủ cơ rời đi, sẽ thực hiện nâng cấp kiến trúc vật miễn phí.

Thời gian nâng cấp là 48 giờ!” Nếu nhìn Tần Phong từ bên ngoài,

sẽ biết sản phẩm này sẽ đi xa, đương nhiên, phải ra ngoài đi dạo.

Sau đó, có thể sẽ có thời gian.

Trong tay có tiền, có thời gian.

Vậy nhất định phải đi ra ngoài!

Chương 690

Một bài hát hay, ta đi Quế Lâm, ta đi Quế Lâm, nhưng ta không có thời gian và tiền bạc.

Câu trả lời không thể chấp nhận được!

“Sư phụ, người đã tỉnh chưa?” Hành động của Diệp Tinh khiến cô gái trong phòng cảm thấy kinh ngạc, rồi cô bước đến.

Diệp Tinh nhìn tay mình, trông chỉ khoảng mười mấy tuổi.

Tuyệt đối không phải bàn tay trong trò chơi, cũng không phải bàn tay ở thế giới hiện tại.

Đảm bảo duy nhất là mình đang ở một thế giới khác và trẻ hơn.

“Ngươi sao?” Diệp Tinh nhìn chiếc nhẫn của cô gái, trông có vẻ bối rối.

“Sư phụ, con là Tiểu Thanh, con lớn lên từ nhỏ, sư phụ, người không nhớ con sao!” Nguyên Hoán Tiểu Thanh lo lắng nhìn Diệp Tinh, nói: “Cùng Diệp Hổ đại sư cố gắng leo lên, nhưng lại ngã, đập đầu, rồi ngất đi.

Sư phụ, nhất định đã bị đập đầu rồi.

Lại nói, con là Tiểu Thanh, người nhớ không, con là Tiểu Thanh!” Lời của Tiểu Thanh khiến Diệp Tinh trong đầu dường như có một số ký ức kỳ lạ, một cơn đau đầu ập đến, khiến hắn nhíu mày, thậm chí hai tay còn siết chặt đầu.

Một lúc sau, Diệp Tinh buông tay xuống, ngẩng đầu, đôi mắt trong trẻo, nhìn Tiểu Thanh: “Ta nhớ ta thấy Song Lăng và Diệp Thanh ở cùng nhau, ta tức giận, cãi nhau.

Và ở cùng nhau.” Tiểu Thanh liên tục gật đầu.

Phan Nghiệp Hưng tắm rửa, thay quần áo, sau bữa sáng, cùng Tiểu Thanh lên chính điện Nghị Viện.

Tiểu Thanh đã thông báo trước, được cho phép, sau khi vào chính điện, nàng đi vào phòng của cha mẹ.

Nhạc mẫu Lưu Nga nằm trên chiếc giường xa hoa, bên cạnh có một người.

Lưu chú ý tập trung vào đứa trẻ bên cạnh, không để ý Diệp Tinh đã đi vào.

Gia chủ Diệp Phi Hồng đứng bên giường, nhìn đứa trẻ trên giường.

Sau khi nhìn thấy Diệp Tinh đi vào, ông chuyển sự chú ý sang đứa trẻ.

Bên cạnh Diệp Phi Hồng, có một cô gái trẻ xinh đẹp.

Khi nhìn thấy Diệp Tinh hơi nhếch mép, có một cảm giác châm biếm mơ hồ.

Diệp Tinh nhận ra ngay cô gái trẻ xuất sắc đó, biểu muội Lưu Song Linh và vị hôn thê.

Ban đầu, chủ nhân tức giận, vì thấy Lưu Song Linh và cháu trai Diệp Thanh của Diệp Thanh.

Kết quả, Diệp Thanh huynh đệ Diệp Hổ đã bị đánh bại.

Cuối cùng, tránh né ưu thế, và cố gắng leo lên cùng Diệp Hổ.

Không thành công.

Thay vào đó, đã đập đầu, lầm bầm oán giận, cơ thể của hắn đã bị Diệp Tinh hiện tại chiếm giữ.

“Cha, mẹ.” Diệp Tinh đã chuẩn bị sẵn sàng sử dụng thân phận của chủ nhân ban đầu, nhìn Diệp Phi Hồng và Lưu Nga, và không hề ngần ngại lớn tiếng gọi.

Sau khi nghe giọng Diệp Tinh, ánh mắt Lưu Nga chuyển sang Diệp Tinh, trên mặt bà nở một nụ cười nhạt, nói: “Tân Cách, lại đây, nhìn huynh đệ của ngươi.” Diệp Tinh bước tới, đi đến giường, nhìn đứa trẻ trên giường, rồi nói: “Huynh đệ tên gì?” Một người yêu trẻ con, không phải chủ nhân ban đầu.

Không quan tâm huynh đệ sẽ lấy đi tất cả của mình, vì vậy không có biểu cảm kỳ lạ.

“Tên của nó là Diệp Bảo, tên là Diệp Trần.” Trên mặt Nhạc Tinh lộ ra nụ cười mãn nguyện.

Diệp Tinh không hận Diệp Thần, điều đó khiến hắn rất hài lòng.

Một lát sau, Lưu Nga thu lại nụ cười, rồi tiếp tục nói: “Ca nhi, nghe Tiểu Thanh nói, tối qua con có cảm nhận được sức mạnh của các vì sao không?” “A!” Diệp Tinh gật đầu.

Lục Nga không tỏ ra vui mừng, mà bình tĩnh nói.

“Cảm nhận được sức mạnh của các vì sao không phải là lãng phí, nhưng đã mười sáu tuổi rồi.

Chỉ có thể cảm nhận được sức mạnh của các vì sao.

Thành tựu trong tương lai của con có hạn.

Huynh đệ của con sinh ra ở giai đoạn khác, các vì sao lấp lánh trên bầu trời đêm, cho thấy ngôi sao phi phàm, sẽ trở thành một nhân vật kiệt xuất.

Từ nhỏ đã bắt đầu canh tác.

Từ bây giờ, con hãy giao dược liệu cho huynh đệ của con.

Chương 691

Không có ý kiến gì chứ?" Tục ngữ nói, ngôn ngữ của người nghèo thật phong phú!

Để có một thân thể cường tráng, phải có đủ dinh dưỡng hỗ trợ.

Không chỉ phải có tất cả các loại thảo dược quý hiếm bổ huyết, mà còn cần một số thảo dược để bồi bổ cơ thể.

Đối với võ thuật, phải có tài nguyên.

Không có một gia đình giàu có, ta không thể gánh vác.

Diệp Tinh, một phế vật, có thể luyện tập Phá Cốt Quyền mười tám lần, vượt xa người thường.

Mặc dù có liên quan đến sự chăm chỉ, nhưng nếu không bổ sung huyết khí, không thể đặt nền tảng vững chắc cho thức ăn và thảo dược.

Đối với Diệp Tinh trước đây, nếu không có dược liệu, con đường của hắn sẽ bị cắt đứt.

Dù canh tác thế nào, ngay cả khi dinh dưỡng không thể duy trì, cũng không thể tiến bộ, cũng khó cải thiện khả năng bùng nổ của quyền pháp.

Là con trai của Diệp Tinh, Diệp Tinh từng được phân phối tài nguyên y học.

Hiện tại, Lưu Nga phải thu hồi tất cả cho con trai út Diệp Thần, rõ ràng đã hoàn toàn từ bỏ Diệp Tinh.

Không, trên thực tế, Diệp Tinh với tư cách là một phế vật đã sớm bị Diệp Phi Hồng và Lưu Nga bỏ rơi trong lòng.

Từ lâu, chỉ có ngựa chết được dùng làm bác sĩ ngựa sống.

Hắn.

Bây giờ ta có đứa con trai thứ hai.

Đương nhiên, mặc dù Diệp Tinh đã cảm nhận được sức mạnh của các vì sao, nhưng ta đã cố gắng hết sức để huấn luyện, nhưng đối với Diệp Phi và Lưu Nga dường như đã quá muộn, cũng không mang lại cho Diệp Tinh một chút tự tin nào.

"Ta không có ý kiến!" Diệp Tinh đã đoán trước kết quả này, như thường lệ.

Trong lòng hắn không hề có bất kỳ oán trách nào.

Có thể sở hữu bộ não siêu cấp là một phước lành lớn.

Ai có thể so sánh được?

Diệp Hưng sẽ tranh giành tài nguyên dược liệu như vậy sao?

Diệp Tinh tự do và thoải mái, nhưng lại khiến Diệp Phi Hồng và Lưu Nga cảm thấy không có con trai.

Không sao, nhận thức thực tế tốt hơn là không hài lòng.

"Giả vờ hào phóng!" Lưu Song Linh bên cạnh có chút không vui, có lẽ sau khi Diệp Tinh tiến vào, đã luôn phớt lờ sự tầm thường của hắn: "Đường huynh, khi ngươi cảm nhận được sức mạnh của các vì sao, đừng nghĩ rằng ngươi có thể tiếp tục luyện tập một cách bình yên.

Sức mạnh của các vì sao là vô tận, nhưng tư chất của con người có hạn, trên con đường võ thuật, tài nguyên rất quan trọng, còn ngươi thì sao?

Không cảm thấy khó khăn sao?" Diệp Tinh nhìn Lưu Song Linh, đôi mắt hơi hẹp lại, cười nói: "Muốn cảm thấy khó khăn, nhưng với

tư cách là người ngoài cuộc thì sao?" Mặt Lưu Song Linh tái xanh.

Từ nhỏ đến lớn, Diệp Tinh luôn ở bên cạnh hắn.

Chỉ có vai trò của Diệp Tinh.

Diệp Tinh lúc đó nói chuyện sao?

"A (đã gọi Triệu) Di, thúc thúc, nhìn đường huynh kìa..... ta là người ngoài cuộc!" Lưu Song Linh giậm chân, suýt khóc.

Nàng lôi ra hai người ủng hộ lớn.

"Tân Cách, Song Lăng là biểu muội và vị hôn thê của con, không phải người ngoài cuộc." Lưu Nga lập tức nghiêm khắc nói, cháu gái của Lưu Song Linh, đương nhiên không thể để nàng chịu khổ.

"Vị hôn thê.....!" Diệp Tinh lạnh lùng cười nhạt ở khóe miệng.

Chủ nhân ban đầu coi Lưu Song Linh là bảo vật, nhưng không bằng cỏ dại.

"Đúng vậy, nam nhân nên có tấm lòng rộng lớn hơn, không nên hẹp hòi như vậy." Diệp Phi Hồng cũng lên tiếng.

Hắn biết xung đột giữa Diệp Tinh, Diệp Thanh và Diệp Hổ, và cho rằng Diệp Tinh tức giận với Lưu Song Linh: "Mặc dù Frostlin là vị hôn thê của con, nhưng việc cô ấy ở lại Diệp gia và chơi đùa với con cháu Diệp gia là chuyện đúng đắn.

Con có thể tự mình xoay chuyển tình thế sao?

Ta đã thua, nhưng ta rơi vào hôn mê, không tỉnh lại.

Chương 692

Không thể thua!" Diệp Phi Hồng, với tư cách là chủ nhà, đã sinh ra một đứa con trai đã chết.

Hắn bị chỉ trích sau lưng, nên chưa từng gặp Diệp Tinh.

Lần đó, Diệp Tinh và Diệp Hổ đã mất trong cuộc kiểm tra Phàn Nham, rơi vào hôn mê.

Diệp gia đã bị đem ra làm trò cười, Diệp Phi Hồng không ngừng nóng nảy.

"Để ta!" Mặc dù Diệp Tinh không muốn dây dưa gì với Diệp Hổ, nhưng giờ khắc này cũng nổi giận, dùng nắm đấm đập vào lòng bàn tay Diệp Hổ.

Cơ thể Diệp Tinh phát ra âm thanh ken két, tung ra những cú đấm "bùm bùm".

Mặc dù Diệp Hổ nhỏ hơn hai tuổi, nhưng là một võ sĩ cấp ba.

Hắn không phải là người dễ đối phó.

Diệp Tinh đã phát huy sức mạnh của "Bạo Liệt Quyền" đến cực hạn.

Tuy nhiên, cùng lúc đó, một trăm mười một tiếng "xì xì" phát ra, nghe như tiếng ken két, người ngoài không thể phân biệt được bao nhiêu tiếng "xì xì" đã phát ra.

"Dám đấu với ta sao?" Thấy Diệp Tinh ra tay, mắt Diệp Hổ sáng lên, trên mặt lộ vẻ khinh thường, quát: "Hừ!" Khi hét lớn, Diệp Hổ biến lòng bàn tay thành nắm đấm.

Những âm thanh rít gào cũng phát ra từ cơ thể hắn.

“Bang!” Hai nắm đấm đối diện nhau, phát ra tiếng động trầm đục.

Biểu cảm của Diệp Hổ lập tức trở nên kinh ngạc, nắm đấm co rút lại như bị điện giật, cơ thể lùi lại ba bước.

Về mặt tu vi, Diệp Tinh là võ sĩ cấp hai, Diệp Hổ là võ sĩ cấp ba, có sự khác biệt rõ rệt.

Tuy nhiên, cùng lúc đạt được Đoạn Cốt Quyền, Diệp Hổ đã sớm bước vào giới võ thuật, nhưng chưa hoàn toàn luyện tập Đoạn Cốt Quyền đến cảnh giới đại thành.

So với trăm khối Đoạn Cốt Quyền của Diệp Tinh, sức mạnh của hắn còn kém xa.

Tóm lại, nắm đấm của Diệp Tinh thậm chí còn tốt hơn.

“Tốt, tốt, tốt!

Diệp Tinh, ta chưa dạy ngươi, hôm nay ta sẽ cho ngươi biết mùi vị!” Diệp Hổ mặt đỏ bừng, cảm thấy vô cùng tức giận, đến mức bị Diệp Tinh, một kẻ phế vật, đánh lui, khiến hắn không thể chấp nhận.

Lại nhìn, nguyên nhân đau đớn không lâu trước đây là do Diệp Tinh dẫn đầu.

Hắn vội vàng biến lòng bàn tay thành nắm đấm, sức mạnh của hắn căn bản chưa phát huy ra.

Bây giờ đã chuẩn bị sẵn sàng, bất kể là con trai của ai, cũng phải dùng răng cắn nát tên phế vật này.

Diệp Hổ hét lớn, cơ thể hắn lại bùng nổ, nắm đấm tấn công Diệp Tinh.

Diệp Tinh lạnh lùng hừ một tiếng.

Dựa vào Đoạn Cốt Quyền vượt xa sự hoàn mỹ, hắn thực sự không sợ võ sĩ cấp ba lần đầu tiên.

Không sử dụng khả năng quét siêu não.

Một khi sử dụng, bất kỳ khuyết điểm nào của Diệp Hổ cũng sẽ hiện rõ trong mắt hắn.

Ngay cả khi Diệp Hổ đạt đến đỉnh cao võ thuật cấp ba, Diệp Tinh cũng không sợ.

Cốt Bạo!

Diệp Tinh cố ý thử nghiệm sức mạnh của Đoạn Liệt Quyền hoàn mỹ.

Giống như một điểm chính xác, hắn đấm mạnh vào các huyệt đạo và tấn công Diệp Hổ.

Nhưng, trước khi nắm đấm chạm vào Diệp Hổ, cánh tay Diệp Tinh đột nhiên co nắm đấm lại.

Lúc đó, hai bàn tay lớn đột nhiên từ một bên tóm lấy, một tay tóm lấy cổ tay Diệp Hổ, tay kia tóm lấy một khoảng không.

"Hả?" Diệp Phi Đình cảm thấy kinh ngạc, Diệp Tinh có thể tránh né và khiến hắn kinh ngạc.

"Ai dám ngăn ta…?" Cổ tay Diệp Hổ đột nhiên bị tóm lấy.

Hắn giận dữ hét lên, cánh tay đột nhiên co rút lại.

Thật không may, cổ tay bị tóm lấy không có dấu hiệu gì.

Diệp Phi Đình nhìn Diệp Tinh.

Chương 693

Diệp Tinh trước mặt hắn.

Hắn tự ti, căn bản không dám nói.

Hắn vỗ vỗ vai Diệp Tinh: "Tốt hơn nhiều rồi!" Sau đó, Diệp Phi Đình quay người rời đi.

Diệp Hổ lạnh lùng hừ một tiếng, hung ác trừng mắt nhìn Diệp Tinh, sau đó với vẻ mặt khó coi đi xuống lầu.

"Diệp Tinh đại sư!" Lục Đại Hùng đưa cho Diệp Tinh một gói tiền lớn, trong đó bao gồm hai mươi mũi tên xanh và vàng.

Có thể giết gà, khỉ và trái tim.

Lâm Hiên gọi điện cho Capela và D'Antoni để nhường một nửa sân bóng rổ.

"Clint, câu hỏi cuối cùng, đặt cược mười vạn đô la vào cổ áo D'Antoni vào thứ Hai, không chờ đợi ~ đã thua và hối hận sao?" "Ông có hối hận không?

Ông vẫn hỏi D'Antoni.

Đã lạc lối quá lâu, đến mức giấu mình vào một góc tối." Khi những người đánh bạc trên bàn cược thắng được bài tẩy của đối thủ, Lâm Hiên nhìn D'Antoni và biểu cảm bình tĩnh của D'Antoni, cười.

Lâm Hiên càng ngày càng tò mò.

Sau khi bị thương, D'Antoni lại tự tin đến vậy sao?

"Xin hãy chú ý, ông phải cân nhắc.

Một khi thua cuộc, phải chấp nhận.

Nếu mỗi ngày ông đều phải đi giày của Clint vào cổ áo, ông sẽ trở thành trò cười của cả liên minh." "Cảm ơn Chris, tôi.

Thua Clint không có gì đáng xấu hổ.

Nếu thắng, sẽ được công nhận lại và thể hiện xuất sắc.

Không tệ." "Tốt lắm, anh em!

Một canh bạc lớn!" Lâm Hiên giơ ngón cái, rất ấn tượng với D'Antoni.

"Vậy, đặt cược là 5 bàn thắng để thắng hoặc thua.

Mỗi bàn thắng 1 điểm, ai thắng trước 5 điểm sẽ thắng, không đổi bóng.

Không đổi bóng.

Bắt đầu chứ?" D'Antoni nói: "Clint giao bóng." D'Antoni chuyền bóng cho Capela.

Capela hừ lạnh: "Xin mời giao bóng?

Cậu không sợ thua 0:5 sao?

Giao bóng!" Capela trả bóng cho D'Antoni.

D'Antoni cũng rất lịch sự.

"Chắc chắn tôi sẽ không hối hận khi đá bóng trước." "Xin lỗi, để tôi vượt qua." D'Antoni cười lùi lại một bước, vượt qua, đi ra khỏi vạch ba điểm.

Sau khi suy nghĩ, tôi lùi thêm 2 bước từ vạch 3 điểm, sau đó lẩm bẩm: "Đầu tiên thử 3 quả, nếu cậu không ghi được quá 3 điểm, Capela sẽ không có cơ hội." Capela không tuân thủ đường phòng thủ, trên vạch ba điểm, rất đáng sợ.

"Trời ơi, hiện tại không cần phải lùi." D'Antoni phớt lờ, dùng hai

tay nói: “Không tấn công sao?” “Cậu muốn dạy tôi sao?

Hãy nhớ đến cây cột gỗ.” “Ôi, chết tiệt!” D’Antoni tập hợp các đồng đội, trợ lý huấn luyện viên và nhân viên ngoài sân vào trong lòng: Từ hôm nay, tôi sẽ được công nhận lại.

Hắn hít một hơi sâu, ngẩng đầu nhìn rổ, sau đó đột nhiên giơ hai tay. 0 điểm trước Capela lại phải giơ tay phòng thủ.

Bóng vẽ một đường cong tuyệt đẹp trên không trung.

“Tốt lắm!” D’Antoni hét lớn: “Đúng!” “Ôi!” Mọi người kinh hô!

Capela làm động tác cắt giảm: “Mèo mù vớ cá rán!

Kẻ lang thang đôi khi gặp được món bít tết.

Lại nữa!” Bóng rổ phục hồi trên vạch ba điểm. .

Chương 694

. .

Trong bàn thắng đầu tiên, D'Antoni còn nhẹ nhõm hơn.

Hắn biết, bác sĩ đội bóng rổ nam sẽ không lừa dối, thuốc công nghệ đen cũng rất tuyệt vời.

Xin lỗi, Capela yêu cầu cậu chủ động tìm vấn đề, nên tôi phải tạo tiền đề để báo cáo cậu.

Giá của Capela vẫn giữ ở mức dưới ba điểm.

D'Antoni: "Không phòng thủ sao?

Tôi lại ghi điểm!" "Nếu tôi lại thua cậu, xin hãy đổi họ của tôi thành Chu." D'Antoni khẽ mỉm cười, làm động tác tương tự "Vút!" Một cú ném ba điểm tầm xa khác lại trúng.

"Ha ha, cú ném ba điểm không đáng tin cậy vẫn đáng tin cậy." Các đồng đội đều kinh ngạc: Mèo mù không thể hai lần vớ cá rán. _ Không có quá nhiều bít tết để lựa chọn.

Capela vẫn không quan tâm, và khẳng định D'Antoni đang khiêu khích.

"Mèo mù và mèo mù, có khả năng lại ghi điểm." Hổ Capela không ra khỏi hang, vẫn giữ ở trong vạch ba điểm.

Bóng lần thứ ba trở lại tay D'Antoni.

D'Antoni khao khát thử ở cùng một vị trí.

"Clint-Chu, cậu sẽ đổi tên thành Chu, cậu vẫn không "tam tứ thất" sao?" "Chú của tôi, nếu có thể, tôi sẽ ghi điểm!" "Chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, chưa thấy sông Amazon chưa chết." D'Antoni ném quả

thứ ba “Vút!”, sau đó quay trở lại.

“Cái gì!” “D’Antoni đã ăn vệ tinh định vị sao?” Các đồng đội bùng nổ.

Lâm Hiên với ba lô Capela trên lưng, cảm thấy vô cùng phấn khích, đến mức bay lượn trên sân.

Hai bước sau vạch ba điểm, cú ném ba điểm siêu xa, Chu Cát Lợi!

Mặt Capela đen sì.

Đương nhiên, bản thân màu đen, người ngoài không nhìn thấy.

“3:0, Clint Chu!” “Thật may mắn.” Thịt vịt nấu chín sẽ không hỏng, Capela không muốn chấp nhận sức mạnh của D’Antoni, cho rằng tất cả đều là may mắn.

Nhưng, khi bóng lần nữa trở lại tay Chu Khải Nghị, Capela cuối cùng cũng mở rộng phạm vi phòng thủ, đẩy thẳng trước mặt Chu Khải Nghị.

Chỉ còn hai bàn thắng nữa.

Không thể mạo hiểm mười vạn đô la một cách nhỏ nhặt.

Thua cho máy uống nước ngàn năm, không thể để mất cá nhân!

“Lại đây!” Capela cúi gối, giơ bàn tay khổng lồ ra, cánh đại bàng như diều hâu trước mặt Chu Khải Nghị.

Chu Khải Nghị không dám coi thường, vừa dẫn bóng, vừa tìm cơ hội.

“Chú ý phòng ngự, tôi lại ra tay!” “Đừng kiêu ngạo vì thắng khỉ gầy, tôi chỉ ghi 3 bàn một cách yếu ớt.

Không có cơ hội, xong rồi, tôi sẽ đeo giày lên cổ, đi khắp thế giới.

Thắng khỉ gầy!” Miệng Capela nói không ngừng như hát.

Chu Khải Nghị cười lạnh, đột nhiên đứng dậy, bóng bay khỏi đầu ngón tay.

Capela kinh ngạc, vội vàng chặn lại.

Chênh lệch chiều cao giữa hai người không quá lớn, Chu Khải Nghị cao 2.16 mét, Capela cao 2.11 mét.

Cánh tay sải không tệ, Chu Khải Nghị là 2.33 mét, Capela là 2.25 mét.

So sánh hai bộ số liệu, Chu Khải Nghị có một chút lợi thế. 0 Nhưng, Capela rất tự tin vào chiều cao bật nhảy và tốc độ bật nhảy, và cảm thấy mình tốt hơn Chu Khải Nghị rất nhiều.

"Để tôi vỗ bóng ra Thái Bình Dương, để cậu biết sự khác biệt giữa một cầu thủ tân binh và một cầu thủ 90 triệu đô la." Hắn nghĩ rằng sẽ rất đẹp mắt, nhưng khi bật nhảy lên, kinh ngạc phát hiện, đầu ngón tay chỉ bị khuỷu tay của Chu Khải Nghị chặn lại.

"Ôi!" Bóng da dễ dàng vượt qua tuyến phòng thủ "thấp" của Capela!

"Ôi!" Bàn thắng ba điểm siêu xa thứ tư.

Chương 695

“Ôi!” Tất cả các cầu thủ và nhân viên xem trận đấu đều hét lên như khỉ, sân vận động sôi sục.

Ai có thể ngờ Capela, người vừa ký hợp đồng 90 triệu đô la, lại bị Chu Khải Nghị đánh bại, người sau có mức lương cơ bản là 4.333.600 đô la.

Anthony trông có vẻ buông xuôi nhất.

“Lớn nhỏ không hạn 4.5.

Nếu cho cậu một chút thuốc nhuộm, cậu sẽ mở một xưởng nhuộm.

Nếu cho cậu chút ánh nắng, cậu sẽ chiếu sáng đại địa ư?” Lâm Hiên rất phấn khích, gật đầu với Harden, “Tôi ở đây?

Chu Khải Nghị sắp bay rồi!” Harden ngây người!

Chu Khải Nghị ư?

Càng ngày càng giống anh cả Adun của Thunder.

Capela đang trong vòng lặp. _ “Bật nhảy đột ngột bùng nổ?

Tôi đang mơ sao?

Tôi là nhân vật chính, có hào quang trên đầu.

Chu Khải Nghị ư?

Cái tên khốn không được dung thứ ở giải D-League!” Không!

Trận đấu chưa kết thúc, phải khôi phục lại tất cả.

Mắt Capela sắp phun lửa.

“Chu Khải Nghị, chúc may mắn, lại đây!” Capela chuyền bóng cho

Chu Khải Nghị.

Chu Khải Nghị không sốt ruột, bình tĩnh.

Chiến thắng sắp đến!

Không phải là một chiến thắng bình thường, mà là bước ngoặt trong sự nghiệp của tôi.

Chu Khải Nghị dẫn bóng, từ từ tìm kiếm cơ hội.

Lâm Hiên nhìn động tác và tư thế dẫn bóng, kinh ngạc nói: "Ổn định như vậy, tên này dường như đã học được tất cả 10 kỹ năng chỉ sau một đêm." Harden, Gordon, Anthony và các bậc thầy khác đều cảm thấy tương tự.

Ba ngày không gặp chó đã thành tài.

"Nhìn thấy bị thương một tuần" không quan trọng sao?

Lâm Hiên hỏi Anthony: "Bàn thắng cuối cùng, ghi thế nào?" Anthony: "Chu Khải Nghị đang nóng, nếu là tôi, tôi sẽ kéo người khác và kết thúc trận đấu!" Lâm Hiên gật đầu: "Tôi cũng nghĩ vậy.

Ném, chết tiệt!

Ném!" "Bình chọn!" "Bình chọn." Mọi người trên khán đài đều reo hò cho Chu Khải Nghị.

Chu Khải Nghị rất vui.

Bình chọn ư?

Không, đừng để tôi bình chọn, tôi không bình chọn!

Tôi sẽ làm một mình!

Chu Khải Nghị dẫn bóng, đột nhiên lắc lư, lướt qua Capela từ bên phải, gần như ai cũng gọi là Durant.

Quá nhanh.

Trong ấn tượng của hắn, Chu Khải Nghị luôn chậm như xe lửa.

Vì sao đột nhiên nhanh như vậy?

Tuy nhiên, đáng lẽ có thể úp rổ vào rổ và đập mạnh nhưng Chu Khải Nghị không làm vậy.

Hắn xoay quanh rổ một vòng, trở lại vạch ba điểm.

Gây bất ngờ cho những người có mặt.

Chương 696

Tỷ số vẫn là 0:4, nhưng tâm trạng Capela càng thêm u ám.

“Bà nội nó, mèo đang chơi đùa với chuột và dùng dao cùn giết người.

Đáng lẽ tôi phải giết gà, khỉ lông xoăn và khỉ, nhưng Chu Khải Nghị là người đầu tiên bị giết, còn đáng xấu hổ hơn thua 0:5!” Thằng khỉ gầy này quá khốn nạn!

Thực ra, Capela đã hiểu lầm Chu Khải Nghị.

Hắn không muốn sỉ nhục Capela.

Chu Khải Nghị nghĩ, về lâu dài, thắng thua không quan trọng, 10 vạn đô la cũng không quan trọng.

Điều quan trọng là, phải thể hiện nhiều năng lực và kỹ năng hơn trước mặt mọi người, và cho mọi người biết tôi, Chu Khải Nghị.

Cậu không chỉ có thể xuất hiện bất cứ lúc nào, có thể chiến đấu, có thể thắng, có thể sử dụng các loại vũ khí.

Xin lỗi, Capela, tôi không làm phiền cậu, xin hãy giúp tôi mở đường.

Dù sao, cậu đã kiếm được một hợp đồng lớn.

Không có nguy cơ thất nghiệp.

Tôi thì khác, tôi phải chịu trách nhiệm về hợp đồng của mình.

Quay trở lại vị trí tấn công hình vòng cung.

“Xin lỗi, 910 Clint Chu, tôi không thể dễ dàng đột phá như vậy bây giờ.

Thực ra, đột phá quá dễ dàng, nhưng tôi đã làm loạn nhịp điệu.

Để tôi làm lại lần nữa, tôi sẽ làm cho đúng!" Tiếng nói chưa dứt, Chu Khải Nghị đột nhiên bắt đầu, lại đột phá từ bên phải.

Capela nghĩ rằng đã chuẩn bị sẵn sàng cho điều này.

Nhưng Chu Khải Nghị nhanh hơn hắn rất nhiều.

Trước khi hắn kịp đứng yên, Chu Khải Nghị như một cơn lốc, chỉ trong hai bước đã đột phá, nhảy cao, nhìn lại trăng, sau đó đập mạnh ra sau!

Bóng dáng Chu Khải Nghị như một chiếc máy bay chiến đấu đang quay đầu.

Sau khi đáp xuống đất, tai tôi nghe thấy tiếng xào xạc nhỏ từ rổ, lẫn trong tiếng reo hò. _ Thắng!

Thật là một âm thanh tuyệt vời!

Lúc này, Chu Khải Nghị đột nhiên cảm thấy có chút khó chịu.

Tôi xa quê hương, rời xa gia đình.

Tôi đã ở NBA hơn một năm rồi.

Nhìn lại, Capela trông có vẻ buồn bã.

Lâm Hiên, Harden, Gordon, Anthony.

Đứng thành hàng chúc mừng Chu Khải Nghị.

"Tốt lắm, anh em!" "Vì sao sau khi bị thương cậu lại bật nhảy nhanh hơn và cao hơn?" Một số người ở rìa đám đông đặc biệt ghen tị: "Một tuần, cậu đã giành chiến thắng trên đảo Krit, có lẽ cậu có thể có nhiều thời gian thi đấu hơn." Chu Khải Nghị chỉ vào Capela: "Thực ra, Clint yêu cầu tôi giúp anh ấy xây dựng sự tự tin!" Chu Khải Nghị đã cứu vãn thể diện cho Capela.

“Vậy thì, Chu!” Lâm Hiên ném tiền của Capela cho Chu Khải Nghị, và không quên nói với Capela: “Anh em, tiền của cậu tên là Chu!” Capela ngượng ngùng!

Mười vạn đô la không là gì đối với Capela, nhưng vẫn khiến hắn đau lòng.

Mặc dù cha của Capela sinh ra ở Thụy Sĩ giàu có nhất châu Âu, nhưng từ nhỏ đã bị cha bỏ rơi cùng mẹ.

Mẹ hắn phải một mình nuôi dưỡng ba anh chị em của Capela, và phải chịu đựng gian khổ.

Trước khi Capela vào NBA, hắn đã gánh món nợ tích lũy 20 năm của mẹ.

Capela đã ký một hợp đồng lớn từ một hoàn cảnh khó khăn, cơ thể hắn hơi sưng phù, nhưng đã trải qua những khó khăn vì thiếu tiền.

Chu Khải Nghị đặt tay lên túi, nói: “Clint, tiền cho tôi sao?” “Nhận đi, ai sẽ để vận may trôi qua!” Tôi không thừa nhận mình bị Chu Khải Nghị đánh bại!

“Tôi có thể làm gì không?” “Tùy tiện!

Ném, đập, lau mông, tùy tiện!” Mặc dù nói vậy, Capela thầm nghĩ thái độ đối với tiền bạc phản ánh rõ nhất tính cách của một người.

Chương 697

Để tôi xem hắn sẽ xử lý khoản tiền này như thế nào?

Cậu thật sự có thể mang về nhà sao?

Bất ngờ thay, Chu Khải Nghị đầu tiên lấy ra hai cọc tiền đô la Mỹ chưa mở từ túi, ném cho cầu thủ thứ sáu Gary Clark.

Sau đó ném hai cọc tiền khác cho số 12 Edward.

"Vậy, anh em Clint, giúp đỡ người nghèo, cảm ơn nhé?" Hai người này là nghèo nhất trong cả đội.

Hợp đồng hai chiều, chỉ kiếm được ít tiền, có thể bị đội cắt bất cứ lúc nào.

Bánh từ trên trời rơi xuống, mỗi người 20.000 nhân dân tệ, Clark và Edward vui mừng khôn xiết!

"Này, anh em, thật sự cho tôi sao?

Cảm ơn, cảm ơn, và cảm ơn anh em Clint." Mặc dù chỉ sử dụng Chu Khải Nghị làm đối thủ cạnh tranh, nhưng chưa bao giờ vượt qua Chu Khải Nghị trên sân khấu.

Hắn mơ ước nguyền rủa Chu Khải Nghị.

Hy vọng hắn bị thương hoặc bị đội cắt hợp đồng để tạo ra khoảng trống!

Tôi không ngờ Chu Khải Nghị lại lấy đức báo oán, người tốt!

Sẽ, sẽ chuyền bóng, sẽ không nguyền rủa nữa.

Nếu cậu nguyền rủa, xin hãy nguyền rủa cầu thủ người Đức D'Anthony Isaiah-Hartenstein.

Cú ném thuận tay trái của người Đức, đừng vượt qua, nhìn xem cú ném của hắn thế nào? (À, được rồi) Còn lại 60.000.

Chu Khải Nghị lấy ra 4 cọc, phát ngay cho hơn 10 nhân viên và nhân viên dọn dẹp.

Khi hắn phát cho ai đó, hắn chỉ vào Capela và nói: "Clint tặng, cảm ơn, mọi người đã vất vả rồi!" Một số công nhân đều là người lao động.

Mỗi tháng không kiếm được bao nhiêu tiền.

Cảm ơn Chu Khải Nghị, và lại cảm ơn Capela.

Đương nhiên, sâu trong lòng Capela không hề biết ơn. _ Đại sư khai tông lập phái Thục Sơn đã ban cho Bạch Mi tài năng thể hiện sức mạnh vô song trong trận chiến.

Lúc này lông mày trắng như một miếng bọt biển khô.

Đòn đánh của kẻ địch như đổ nước lên bọt biển Bạch Mi, bọt biển Bạch Mi nhanh chóng hấp thụ.

Đồng thời, mang lại cho Bạch Mi niềm vui chưa từng có.

Lông mày trắng chìm đắm trong niềm vui sướng đó, nhìn Triệu Ngọc Cát lại phát động tấn công, trên mặt nhanh chóng hiện lên một tia hưng phấn, không chút do dự mà đối mặt.

Chống lại lông mày trắng, đáy mắt Triệu Ngọc Cơ đột nhiên xuất hiện bóng tối, và phong ấn ở một nơi nào đó trên cơ thể lỏng ra.

Động lượng cơ thể Triệu Ngọc Cơ đột nhiên tăng vọt.

Công pháp khí công cấp bốn!

Nhanh chóng, sự cạnh tranh công bằng ban đầu đã phá vỡ sự cân bằng!

Hơi thở của Triệu Ngọc Cơ thay đổi kịch liệt không thể bị người khác che giấu.

Mao Văn Hiên và Bạch Vân Song Ông cau mày.

Đều là chính đạo Lâm Hiên.

Đối với phong cách ẩn mình và chờ cơ hội tấn công của Triệu Ngọc Cát họ rất bất mãn, càng không nói Triệu Ngọc Cát bản thân cũng là tu sĩ chính đạo.

Phương pháp này không khác gì phương pháp ma thuật.

Ngược lại, Tà Ác Chi Nữ Diệp Hà và Trì Kim Sơn ở Ma Đạo một bên, khi nhìn thấy động tác của Triệu Ngọc Cát thì cười.

"Vô liêm sỉ!" Giận dữ, tu vi ẩn giấu của Triệu Ngọc Cát đột nhiên bộc phát, khiến tuệ giác phát ra ngoài dự kiến.

Dừng lại, nhưng Bạch Mi và Triệu Ngọc Cát sắp chạm mặt.

Bất lực, chỉ có thể lớn tiếng gầm thét, ý nói, ta phải cho kẻ khốn độc ác này một bài học thê thảm.

Chương 698

Lúc này, Triệu Ngọc Cơ không có thời gian để ý đến ánh mắt người khác, bị Bạch Mi đẩy lui một cách gần như sỉ nhục, điều đó đã đâm rất đau vào lòng tự tôn của Triệu Ngọc Cơ.

Tu vi bị áp chế được giải phóng, Triệu Ngọc Cát vung tay, rút ra thanh trường kiếm trắng.

Đẩy ra lòng bàn tay trái, toàn thân lửa giận bùng lên mấy lần, một chưởng ấn về phía Bạch Mi.

Ở trung tâm, tinh thần chiến đấu dâng cao của Bạch Mi không chú ý đến sự thay đổi tu vi của Triệu Ngọc Cát, mà chỉ cảm thấy công kích của Triệu Ngọc Cát đột nhiên trở nên mạnh mẽ.

Sau khi rút ra trường kiếm, lòng bàn tay trái của Triệu Ngọc Cát lại.

Phản ứng tức thì của cơ thể, Bạch Mi một chưởng.

Bùng nổ!

Hai lòng bàn tay thịt mãnh liệt va vào nhau!

Khói hồng ánh sáng xanh thi nhau nở rộ, không khí đột nhiên cuộn trào bao phủ một lượng lớn bụi trần, tán loạn tứ phía, cực kỳ mạnh mẽ!

Lớp bụi dày đặc tan đi, ánh mắt mọi người chăm chú nhìn hai nhân vật rõ ràng.

“Ghê tởm...” Triệu Ngọc Cát cánh tay trái che đi đau đớn và máu tươi, trường kiếm phải tay rơi xuống đất, Bạch Mi run rẩy giơ tay chỉ: “Luyện thể ư?” Bạch Mi khẽ gật đầu.

Luyện thể!

Bạch Ngọc Ấn khẳng định vấn đề của Triệu Ngọc Cát, các tu sĩ phía dưới cũng lớn tiếng bàn luận.

Mao Văn Hiên nhìn Bạch Mi giơ cao kiếm, đột nhiên nhận ra, cậu bé Bạch Mi trước mặt hoàn toàn không hề tầm thường như vẻ bề ngoài.

Không biết chuyện gì đang xảy ra với Lâm Hiên trẻ tuổi, nhưng những kiếm tu lão luyện như Mao Văn Hiên đều biết.

Từ thời kỳ huấn luyện, việc luyện thể bắt đầu.

Loại phương pháp này là một trong những đặc điểm của kiếm đạo cổ đại.

Kiếm đạo cổ đại vì nhiều nguyên nhân mà biến mất, nhiều bộ bị hủy diệt, nhưng tất cả những môn phái có thể tồn tại đều là những giáo phái cổ xưa mạnh mẽ.

Có thể nhìn thấy cậu bé này, nhưng không giống đệ tử của Đạo Tông môn, ư...

ở một nơi nào đó tình cờ phát hiện được di vật kiếm đạo cổ đại?

Một chút, ánh mắt Mao Văn Hiên bắt đầu lóe lên. _ Chương 514 Truyền thừa.

Nếu di sản kiếm đạo cổ đại được truyền thừa, vậy chắc chắn sẽ khiến tất cả tu sĩ trên toàn Nam X xứ sở này sôi trào, nhưng tiểu tử trước mặt có khả năng đã bước vào một cuộc phiêu lưu của kiếm đạo cổ đại ở một nơi nào đó.

Lần này ta thật sự đã đúng.

Ngay cả khi không có được một khoản tài phú, nhưng có thể có được di sản kiếm đạo cổ đại, thì đó thật sự là.

Nhìn Mao Văn Hiên nghi ngờ, đôi mắt đột nhiên rực cháy của người nam tử đó khiến Bạch Mi có chút kỳ lạ.

Ba ba!

Cả đại sảnh vang lên tiếng vỗ tay kỳ lạ, liên tục nhắc nhở mọi người.

"Vị trí của ta vừa được phục sinh, nhiều bất ngờ như vậy, thật sự khiến vị trí này vượt ngoài dự kiến." Từ đầu đến cuối một chiếc trường bào đen, Huyết Thi Đạo Sĩ chậm rãi bước vào đại sảnh.

"Đúng vậy, đúng vậy.

Mặc dù đều là tu sĩ tép riu, nhưng cũng có thể dùng làm nguyên liệu cường hóa!" Huyết Thi Đạo Sĩ đi trước mặt tất cả tu sĩ trong đại sảnh.

Hắn mở nắp quan tài, lộ ra một khuôn mặt xấu xí đầy gân xanh, đôi mắt hắn lóe lên ánh sáng đỏ rực.

Hắn dùng chiếc lưỡi dài liếm liếm môi: "Một thân thể hoàn mỹ." "Nhưng, ta phải ăn no trước đã." Khuôn mặt xấu xí há rộng miệng, bóng người của Huyết Thi Đạo Sĩ đột nhiên di chuyển như một cơn lốc, gào thét, trong chớp mắt đã nuốt chửng hai vị tu sĩ.

Hắn tóm lấy hai tu sĩ như tóm gà con và bóp cổ.

Huyết Thi Đạo Sĩ mê mẩn, ngửi ngửi mặt họ: "Mùi vị tươi mới, ta đã lâu không ăn rồi." Hai tu sĩ bị kẹp trong tay Huyết Thi Đạo Sĩ kinh hãi, thân thể run rẩy dữ dội, dù có giãy giụa cũng không thoát được!

"A!" Miệng hắn há to, máu tươi phun ra ba tấc từ cổ của một tu sĩ, mùi máu tanh nồng nặc bay tán loạn.

Cổ họng của Huyết Thi Đạo Sĩ lăn lên lăn xuống, khi nuốt nuốt thì

da đầu tê dại.

Một tu sĩ khác nhìn người bên cạnh bị hút cạn máu thành một cái da người khô quắt, lật mắt trắng dã, kinh hoàng.

Hút cạn hai tu sĩ, Huyết Thi Đạo Sĩ tùy tiện ném bỏ cái da người đó, vuốt vuốt trường bào đen, sau đó lau miệng cẩn thận: “Ha ha, ta đói lâu quá rồi, món ăn của ta hơi xấu xí.” “Ngươi là ai?” Sự xuất hiện đột ngột của Huyết Thi Đạo Giáo khiến Mao Văn Hiên và Trì Kim Sơn cảm thấy áp lực rất lớn.

Chương 699

Đi xuyên qua đám đông, Mao Văn Hiên cau mày.

Máu trên mặt đã được lau khô, Huyết Thi Đạo Sĩ mặc lại trường bào: "Kẻ này là Huyết Thi Đạo Sĩ Tàng Vân Động núi Tử Ô Nhã." Huyết Thi ư?

Ánh mắt Mao Văn Hiên ngờ vực nhìn đối phương.

Rõ ràng, chưa từng nghe nói đến người này. _ Nhìn Mao Văn Hiên và những người khác không nghe tên mình, Huyết Thi Đạo Sĩ cười cười: "Chỗ này trăm năm trước bị trấn áp.

Không biết, lẽ ra phải biết.

Đệ tử của một phái cổ hủ khác ở đâu?" Hắn ngẩng đầu nhìn lên phía trên đại điện, Huệ Phát, Huyết Thi Đạo Sĩ lớn tiếng hỏi: "Tiểu chủ nhân của Kim Cương Pháp Môn Tự có an toàn không?" Rõ ràng, ta không đột nhiên xuất hiện một kẻ quái dị đẫm máu như vậy.

Hắn sẽ hỏi trưởng lão trong Thánh Điện.

Huệ Phát đầu tiên nhìn, sau đó trả lời: "Pháp Ngôn thúc thúc rất tốt, nhưng ta dường như chưa từng nghe nói đến bằng hữu của ngươi." "Đại sư Pháp Dương không nhắc đến ta là bình thường." Hắn bước lên một cột đá, người nam tử Huyết Thi vuốt ve cột đá phong trần. _ "Kim Cương Pháp Môn Tự Pháp Nham Đại Sư đã bị tu bổ bằng cường độ hận thù cao.

Ở đó có vô số ác ma.

Ta là một nhân vật, sợ bị lãng quên." Kết thúc, kẻ địch.

Huệ Phát nghe lời Huyết Thi Đạo Gia nói, trong lòng đột nhiên chìm xuống.

Huyết Thi Đạo Sĩ đột nhiên xuất hiện, quả nhiên là một sức mạnh thần kỳ, trăm năm trước đã bị Pháp Nham thúc thúc trấn áp.

"Kể từ khi "Linh Nhất Tam" và Kim Cương Pháp Môn Tự có mối thù sâu sắc, vậy ta sẽ không hòa hợp và gặp lại." Một đám tán tu đồng bạn xuất hiện, rời đi.

Huyết Thi Đạo Sĩ cười cười, vuốt ve cột đá nổ tung thành một khối, lộ ra một cây đại thụ, mọc đầy những dây leo dài mảnh: "Muốn rời đi ư?

Đều không có chỗ trốn, hôm nay tất cả mọi người ở đây đều phải chết!" Bùm, bùm!

Hai bên đại sảnh, các cột đá nổ tung, mười hai cây đại thụ phủ đầy dây leo.

Lần lượt xuyên thủng không khí và những dây leo kêu rít như bạch tuộc tấn công hơn một trăm tu sĩ.

Đối mặt với sự tấn công của dây leo nho, mọi người đều phản ứng.

Nhưng, loại dây leo này không chỉ cực nhanh, mà còn rất dai.

Những đòn tấn công đơn giản hoàn toàn không hiệu quả.

Chỉ khi liên kết lại, mới có thể tấn công hiệu quả.

Dù vậy, trong cuộc đối đầu ban đầu, vẫn có hơn mười tu sĩ bị dây leo nho quấn đi.

Những gai nhỏ trên dây leo nho đâm sâu vào cơ thể những người bị khống chế, có thể lập tức làm tê liệt cơ thể bằng độc tố khiến những người bị quấn đi không thể giãy giụa.

"Tụ lại, cùng tấn công!" Ta không biết ai đã lớn tiếng hô hoán, tất cả các tu sĩ đều xông lên một thể, ánh kiếm và kiếm quang không

ngừng lóe lên, thủy hỏa thần phong gầm rống!

Đối mặt với mười hai cây dây leo nho, những tu sĩ còn lại chỉ có thể miễn cưỡng chống đỡ.

Huyết Thi Đạo Sĩ bỏ qua những bước chân của các tu sĩ đang cố gắng chống lại dây leo nho, bước thẳng về phía trước.

Trì Kim Sơn, Mao Văn Hiên, Bạch Vân Song Ông và Độc Dược hiện tại là năm người tu luyện cao nhất.

Bị con quái vật trăm năm trước bị Kim Cương Pháp Môn Tự trấn áp và phục sinh này khiến năm người cảm thấy áp lực rất lớn.

"Năm kẻ có một sức mạnh nhất định.

Ta cho các ngươi một cơ hội.

Trong sự ràng buộc của ta, ta có thể giữ cho đầu óc các ngươi tỉnh táo." Huyết Thi Đạo Sĩ cúi đầu nhìn năm người phía trước, từ trên cao nhìn xuống.

"Vậy, ngươi phục tùng lão tử tự mình ư?" Thở dài, Trì Kim Sơn lóe lên ánh đỏ tươi. ...

"Đại Lý Tự không sợ, ta sẽ sợ ư?

Lão tử giả trang thành quỷ, bây giờ muốn đi, có thể giúp ta sao?" Tiếng nói chưa dứt, Trì Kim Sơn bước những bước lớn như một khối sắt đỏ, bay mạnh ra ngoài.

Ôi!

Khóe miệng Trì Kim Sơn không hề bị cản trở bởi người nam tử Huyết Thi, lộ ra nụ cười khinh miệt, quả nhiên là khoác lác!

Chương 700

Trì Kim Sơn không bị thi thể chặn lại mà rời đi, bốn trái tim còn lại vẫn đang đập, nhưng khi chuẩn bị hành động thì.

Huyết Thi Đạo Sĩ đột nhiên phun ra hai âm tiết, bùa hộ thân trên bảo tọa lập tức trở nên trắng bệch vô quang.

"Lệnh Âm Binh, giết chết hàng trăm người!" Đôi mắt gớm ghiếc của hắn yếu ớt chiếu rọi, Huyết Thi Đạo Sĩ đưa tay về phía hướng Trì Kim Sơn rời đi. 2.8 Gần lối vào hang động, Trì Kim Sơn đột nhiên cảm thấy rất ẩm ướt và lạnh lẽo.

Một ảo ảnh hoa xoay chuyển trước mặt, hàng trăm binh sĩ mặt trắng bệch, đội mũ giáp chỉnh tề xuất hiện trước mặt.

Ôi!

Hàng trăm âm binh há miệng, phát ra tiếng gầm rợn người, hóa thành hàng trăm sợi tơ trắng, xuyên qua thân thể Trì Kim Sơn.

Trì Kim Sơn cứng đờ đứng nguyên tại chỗ, há miệng, nhưng không phát ra tiếng.

Bùng!

Thân thể cường tráng đổ rầm xuống đất trong một tiếng động trầm thấp.

Vị tu sĩ luyện ngũ cấp khí đã chết!

"Ngươi còn muốn đi bây giờ sao?" Huyết Thi Đạo Sĩ mỉm cười với những người còn lại của Mao Văn Hiên, hơi thở nguy hiểm bao trùm nụ cười của hắn.

Hắn lấy ra một bình trường sinh bất lão dược, Huyết Thi Đạo Sĩ

nói: “Một loại trùng ăn não mềm, ăn vào, sẽ an toàn.” Nhìn trường sinh bất lão dược trong tay Huyết Thi Đạo Sĩ, bốn người Mao Văn Hiên đều đang giằng co.

Nếu ăn, sẽ trở thành nô lệ của một quái vật.

Nếu không ăn, Trì Kim Sơn sẽ lập tức bị giết. 11 người chỉ nhìn.

Cái chết hay tự do, hiện tại là lựa chọn.

Lúc đó, bốn người Mao Văn Hiên đột nhiên hối hận vì đã ở đây vô công rỗi nghề, không tìm được bất kỳ bảo vật nào.

Không những không thu được gì, mà còn trở thành nô lệ của người khác.

Do dự một lát, Độc Dược phu nhân là người đầu tiên hiểu ra, và lấy xuống lọ thuốc của Huyết Thi Đạo Sĩ.

Nhìn Độc Dược phu nhân nhận lấy trường sinh bất lão dược, ánh mắt Huyết Thi Đạo Sĩ tràn đầy nụ cười mãn nguyện.

Hiện tại vừa mới phục sinh, cần rất nhiều sự giúp đỡ.

Mặc dù bốn người trước mặt không mạnh lắm, nhưng miễn cưỡng đủ dùng.

“Ba người kia ở đâu?” Nhìn chằm chằm Mao Văn Hiên và Bạch Vân Song Ông, Huyết Thi Đạo Sĩ khẽ hỏi.

Khuôn mặt hắn giằng co biến sắc, Mao Văn Hiên cuối cùng thở dài: “Dù sao cũng là tham lam.” Mao Văn Hiên thở dài, ngẩng đầu, hai mắt sáng lạ thường: “Mặc dù ta không mạnh bằng ngươi, nhưng ta có thể chấp nhận trở thành con đường chính nghĩa bị giết ư?

Như chỉ một loại hy vọng!” “Được rồi!

Lời của Mao đạo hữu cũng là một tiếng nói.

Đợi những ác ma này, tử tử vẫn chết.” Bạch Vân Song Ông là một lão già, tóc bạc, tay cầm gậy mây đào.

Trông rất hiền lành.

Nhưng khi nói chuyện, lại tràn đầy năng lượng, khiến người ta ù tai.

“Được rồi, ta bây giờ đưa các ngươi lên đường!” Đặt xuống một xiềng xích, người thi thể lạnh lùng nhìn, sau đó lại lẩm bẩm những âm tiết trầm thấp trong miệng.

Mao Văn Hiên và Bạch Vân Song đang căng thẳng, dường như rất kiên cường trước cái chết sắp đến.

Đợi một lúc lâu, sự đau đớn và cái chết dự kiến không đến, Mao Văn Hiên và Bạch Vân Song Ông nghi ngờ nhìn nhau, nhìn người Huyết Thi Đạo Sĩ.

Mọi người phát hiện, Huyết Thi Đạo Sĩ trông có vẻ âm trầm đi về phía trước.

Sau đó, Mao Văn Hiên quay đầu lại nhìn, chiếc bát nhỏ trong tay Huệ Phát tỏa ra một lớp ánh sáng vàng mỏng, bao phủ Mao Văn Hiên và Bạch Ngọc Song Ông.

Phù hộ trên bảo tọa cũng rơi vào mặt nạ vàng, khiến Huyết Thi Đạo Sĩ không thể di chuyển.

“Kim Bát Bảo Hộ?

Ngươi không phải đệ tử của Kim Cương Pháp Môn Tự ư?” Khi nhìn thấy chiếc bát vàng trong tay Huệ Phát, người thi thể chậm rãi nói: “Nhưng chiếc bát vàng này chỉ có hiệu lực nửa giờ, qua nửa giờ rồi, ta biết các ngươi đang làm gì!” “Sư phụ, chiếc bát vàng này thật sự có thể hoạt động nửa giờ sao?” Mặc dù không ai thẳng thắn đối mặt với sinh tử, nhưng không ai dám lơ là.

Nghe chiếc bát vàng này chỉ có tác dụng nửa giờ, Mao Văn Hiên vội vã hỏi Huệ Phát.

Chương 701

Huệ Phát bất lực gật đầu: "Xem ra vị Huyết Thi Đạo Sĩ này thật sự đã bị sư phụ ta trấn áp, thật sự hiểu rõ ngôi chùa của ta." Ai biết làm thế nào để đạt được 1/15 điểm "ác ma" đó?

Vì mỗi năm chỉ kiếm được vài trăm nghìn đô la, ít hơn cả huấn luyện viên!

D'Antoni chỉ ném bảng chiến thuật: "...có thể làm bất cứ điều gì, hãy thư giãn..." Sau đó, các thành viên trong đội cố gắng làm việc, để những người còn lại phó mặc số phận!

Hỏa Tiễn không cải thiện tấn công trong hiệp hai.

Lâm Hiên, bị mắc kẹt trong vòng vây, không thể tự thoát ra.

Dường như mỗi lúc đều bị hai con chó săn xé rách, giống như đeo hai cái bao cát trên người.

Những người tham gia "bốn đấu ba" không thể luôn chuyển lợi thế số lượng thành lợi thế điểm số.

Ennis, Tucker và Gordon dường như bị "lãng quên" cúi đầu, không thể triển khai, không thể tiến lên hoặc đột phá!

Lâm Hiên, cấp thiết cướp được rất nhiều bảng rổ tiền tuyến.

Sau khi chuyền bóng cho đồng đội, dường như ném đá xuống biển.

Tỷ lệ ném bóng tổng thể của đội Hỏa Tiễn giảm 20%.

Trận đấu bước vào hiệp ba, trận đấu diễn ra 5 phút, tỷ số đạt 76:48, đội Hỏa Tiễn bị dẫn 28 điểm.

D'Antoni tuyệt vọng, quay đầu nhìn băng ghế dự bị, chỉ vào tân

binh House.

Ánh mắt House sáng lên: “Tôi sao?” D’Antoni vẫy ngón trỏ phải, lạnh lùng nói: “Đi đi!” House đứng dậy, răng nghiến chặt còn phấn khích hơn trên sàn, lắc vai, lắc lư: “Cơ hội của cậu đến rồi!

Hãy nhớ, sân bóng bây giờ là lãnh địa của cậu.

Siêu sao, đấng cứu thế và bậc thầy của vạn vật!

Đi đi!” Tiếng reo hò cuối cùng bùng nổ, cảm giác phấn khích như thể đang thực hiện cú ném không mục đích ở giây cuối cùng của trận chung kết.

House xuất hiện sau khi bắt tay với Ennis bị thay ra.

Sự chờ đợi khoảnh khắc này đã lâu, ngay từ khi xuất hiện trên sân, tín hiệu tự tin dâng trào nhanh chóng tràn vào nhân vật này.

Gordon ném xa và chạm vành rổ.

Lâm Hiên, cố gắng tranh giành bảng rổ tiền tuyến với Jordan và trung phong da trắng người Đức Kleber, sau đó chuyền bóng cho House ở ngoài vạch ba điểm.

House bắt đầu ném ba điểm như một con dao.

Đó là cú ném ba điểm thứ tư của Hỏa Tiễn.

Những răng nghiến chặt giữa sân hét lên: “Danuel, quá tốt!

Đúng tuổi của cậu!” Huấn luyện viên và cầu thủ trên ghế dự bị Hỏa Tiễn nhìn nhau như những kẻ ngốc, bất kể có bao nhiêu khoảng cách giữa những răng nghiến chặt đó, hoàn toàn phớt lờ ánh mắt người khác.

Lâm Hiên và House đã đối đầu năm trận phòng thủ lưng đối lưng, răng của House hướng về phía Lâm Hiên bị gãy.

“Này, người Thiên Triều, hãy học Scotty Pippen, Dennis Rodman, Danuel!

Chuyền bóng cho tôi, và hộ tống!” Tốc độ nói của hắn rất nhanh, pha trộn với giọng điệu đen.

Lâm Hiên, hầu như không nghe thấy, nhưng các đồng đội của hắn gần như phun nước bọt.

Tốt lành thay, Michael Jordan đã ghi điểm, vậy Jordan (ghi được triệu triệu) chắc chắn sẽ có nhiều ruồi hơn ở khắp mọi nơi ư?

House sau khi ghi điểm được cổ vũ rất lớn, những cú ném liên tiếp sau đó bất ngờ trở thành điểm số ổn định của đội Hỏa Tiễn.

Ngoài ra, cảm xúc của Harden tăng lên, Lâm Hiên, áp lực bên trong đột nhiên giảm bớt, cuối cùng, tôi đã nắm lấy cơ hội, úp rổ Jordan.

Tôi đã bị nghẹt thở trong hơn nửa trận đấu!

Sau đó, không có cơ hội chạm vào một tiền vệ nào, từ cú úp rổ bay lượn đã ghi điểm đầu tiên.

Dựa vào sự phản công ở cuối hiệp ba, Hỏa Tiễn thu hẹp khoảng cách xuống còn 20 điểm, tỷ số là 88:68.

Tôi phải nói, tân binh House là nhân tố chủ chốt xoay chuyển cục diện.

Lâm Hiên, 11 điểm và 26 rebound, số lần block không tăng, tám điểm.

Triple-double chỉ còn thiếu 2 block.

Luka Doncic, vua nhỏ của châu Âu, ghi 21 điểm, 8 rebound và 9 kiến tạo, hiệu suất cực cao và đáng chú ý.

Chương 702

Hai "vua" đều ảnh hưởng đến trận đấu theo cách riêng của mình, nhưng phải nói Doncic đã chơi rất thoải mái từ đầu đến cuối, còn Lâm Hiên, phần lớn thời gian đều cảm thấy nhàm chán.

Khả năng tranh giành của Lâm Hiên đã phát huy đến cực hạn, nhưng đồng đội lại không phát huy được sức mạnh lớn.

Doncic như một chỉ huy, ở tuổi 19 đã thể hiện sự trưởng thành vượt trội.

Lâm Hiên, mong đợi sự hỗ trợ nhiều hơn từ đồng đội ở hiệp bốn.

Ngay cả khi không thể rút ngắn cách biệt 20 điểm, ít nhất cũng có thể chơi thoải mái hơn!

Trong giờ nghỉ, Lâm Hiên, lau mồ hôi, nhẹ nhàng đấm tay với House: "Tốt lắm, cứ chơi như vậy." House cười rộng rãi: "Nhờ sự kiềm chế bên trong, tôi mới có cơ hội ném bóng." Lâm Hiên, gật đầu, thằng cha này rất hiểu chuyện!

Nhưng, khoảng cách giữa hai người đứng phía sau đã được mở ra, cái miệng lớn của House như súng máy bắn về phía "Lâm Hiên": "Này, tôi ngưỡng mộ cậu bạn to con, phải nhớ, chuyền bóng cho Danuel, và giành rebound.

Xem Danuel chơi bóng, cậu ta sinh ra để chơi bóng rổ.

Mảnh ghép quan trọng để Rockets giành chức vô địch.

Chào mừng cậu, không có Danuel, Rockets không thể giành chức vô địch.

Morey đã thu hoạch, mọi người sẽ đi theo.

Hãy giúp đỡ thật tốt.” Miệng của House nói liên tục như xe lửa.

Tốc độ nói của hắn vừa nhanh vừa trôi chảy.

Tất cả lời nói như tù nhân bị nhốt trong miệng hắn.

Khi mở cửa, chúng thoát ra như ruồi.

Khoảng cách xấu xí giữa hai đôi môi dày của House liên tục hoạt động.

Lâm Hiên, rất ghét, không nhìn.

Không đối mặt với House, nhìn hắn, quay đầu đi phớt lờ.

House rất không vui, và hừ lạnh một tiếng: “Không thèm để ý đến tôi sao?

Chỉ sau vài lần chơi tốt, cậu đã dám kênh kiệu ư?

Hôm nay cậu phớt lờ tôi, ngày mai tôi sẽ không thể vươn lên.

Danuel sớm muộn cũng sẽ trở thành một vị vua của liên minh.

Khi cậu mong chờ được bế con, hãy xem tôi sẽ chăm sóc cậu như thế nào.” Khoảng cách giữa những răng nghiến chặt của House giống như đang “thì thầm” với Lâm Hiên, tự lẩm bẩm.

Lâm Hiên, tập trung tinh lực vào việc lắng nghe huấn luyện viên D’Antoni đang vạch ra chiến thuật.

Không nghe phần lớn những gì House nói.

Bên tai.

Sau khi Lâm Hiên xong, House tiếp tục “tụng kinh” phía sau nghị trường: “Tôi chơi tốt, Kobe trở lại.

Bất kể đội Rockets có độc hành hiệp (cầu thủ cá nhân) hay không, để duy trì sự tự tin, không ai có thể tốt hơn, và phải nhắc nhở cậu rằng hiệp bốn còn quan trọng hơn.

Nhớ kỹ, khi cậu có cơ hội, cậu sẽ ném bóng.

Chỉ trong những lúc tuyệt vọng, cậu mới là sát thủ, ném bóng, ném bóng." D'Antoni đang "họp" ở phía trước, House đang "họp" giữa những răng nghiến chặt đó, cười lộc cộc, lẩm bẩm một mình, giống như một hòa thượng già đang siêu độ cho người chết.

D'Antoni đã chịu đủ rồi.

"Chiến thuật của mẹ kiếp tôi được thiết lập ở đây.

Cậu có thể ở phía sau, ai có thể chịu được." D'Antoni đột nhiên chỉ thẳng vào House: "Thằng khốn, cút khỏi mắt tôi!" House nghiến răng, từ từ cúi đầu, đi ra góc, nhưng miệng hắn vẫn không ngừng: "Chết tiệt, tôi thua 20 điểm ở hiệp ba, mặt tôi giận tím tái.

Đối với Danuel, tôi thua 40 điểm.

Không thể dừng lại.

Danuel và đấng cứu thế của tôi, lão Mike, không biết ơn sao?" Lâm Hiên, chơi cả hiệp ba, và tiếp tục chơi ở hiệp bốn.

Harden cũng tham gia trận đấu.

D'Antoni không dám thay người.

Khoảng cách 20 điểm sẽ không cho phép bất kỳ sự sơ suất hay lơ là nào.

Chương 703

Độc Hành Hiệp đã tung ra đội hình dự bị do Barea và Devin Harris dẫn đầu.

Đội Hỏa Tiễn với Harden và Lâm Hiên, cuối cùng đã hoàn toàn "vào guồng", cộng thêm cảm giác nóng rực của House, một trong hai bên trong và ngoài, hỏa lực đầy đủ.

Nhưng sau khi chơi năm phút, chúng tôi vẫn không thu hẹp được khoảng cách.

Bởi vì hai "lão tướng" Barea và Harris đã phát điên và liên tiếp ném ba điểm.

Rất dứt khoát, còn tốt hơn cả đội hình chính.

Barea ném trúng 4 trong số 6 cú ném ba điểm, Harris có tỷ lệ ném rổ trúng 5 trong số 6 cú.

Những "cây cổ thụ" này đã nở hoa và tỏa sáng, giúp các cầu thủ chính có được thời gian nghỉ ngơi quý giá.

Trong thời gian nghỉ chính thức, Dallas đã đưa đội hình chính trở lại, tràn đầy năng lượng, quyết tâm giành chiến thắng một hơi.

Về phía đội Hỏa Tiễn, D'Antoni ngẩng đầu nhìn số liệu thống kê kỹ thuật.

Chỉ còn 6 phút, tỷ số là 106:86.

Khoảng cách 20 điểm giống như khoảng cách sinh tử.

Nếu không có biện pháp phi thường, sẽ thất bại.

Nếu muốn thắng, không chỉ cần ghi điểm, mà còn phải hạn chế điểm của Độc Hành Hiệp.

Để hạn chế ghi điểm, phải "đè đầu" Doncic!

Doncic chơi rất tốt.

D'Antoni đã cử ít nhất bốn người luân phiên phòng thủ, nhưng tất cả đều bị đánh bại.

Harden không thể phòng thủ, Doncic phòng thủ, cũng không có thói quen phòng thủ.

Ennis bất lực, không thể theo kịp.

McAway vô dụng, chiều cao không tốt, tốc độ không tốt, thể lực yếu hơn rất nhiều.

Bánh mì nhỏ bị lạm dụng trên xe đẩy mười bánh!

Tân binh House cũng đã thử.

Tấn công người mạnh và phòng thủ người yếu, nhưng bị Doncic tùy ý tấn công và ném bóng.

Không có cách nào.

Mỗi người có thể sử dụng đều đã thử mọi cách.

Doncic đã đặt sai vị trí cho mọi người, lợi thế rõ ràng, tỷ lệ ghi điểm cao, không ai có thể ngăn cản.

Ai có thể phòng thủ Doncic?

D'Antoni cau mày nhìn các tướng lĩnh của mình, cuối cùng khóa ánh mắt vào Lâm Hiên.

Để Lâm Hiên thử xem sao? ... ...

Tốc độ không vấn đề, chiều cao không vấn đề, sức mạnh không vấn đề.

Vấn đề duy nhất là Lâm Hiên cao, trọng tâm cao.

Nếu lung lay, "Cuộc chiến của các vị vua Âu-Á" sẽ trở thành tin

tức lớn trên truyền thông, Lâm Hiên, sẽ mất mặt!

Lại nữa, sợ hãi ư?

Lâm Hiên bây giờ 2/18 phạt.

Có gì đáng xấu hổ hơn thế nữa không?

Trực tiếp hôm nay, ngựa chết cũng có thể dùng làm ngựa sống.

Tất cả những gì có thể làm là chặt thuyền nhỏ, chống lại nước, có lẽ có cơ hội sống sót.

Không hạ quyết tâm, D'Antoni nói với mọi người: "Thay đổi luật chơi, PJ, vào trong kèm Jordan." Hắn chỉ vào Lâm Hiên: "Lâm, ra ngoài kèm Luka Doncic, có vấn đề gì không?" Lâm Hiên: "Hoàn toàn không vấn đề gì, tôi sẽ kèm chặt như kèm Garnett." Huấn luyện viên phòng thủ "đã nghỉ hưu và được thuê lại" Jeff Bzdelik vội vàng sửa lại: "Không, không, không thể kèm Luka Doncic như kèm Garnett.

Chương 704

Garnett không có bóng, chỉ cần ngăn chặn việc nhận bóng là được.

Nhưng Luka Doncic thì khác.

Điểm tấn công và người kết thúc bóng.

Có thể tạo cơ hội cho người khác và tấn công." Lâm Hiên, hỏi: "Ngoài việc tập trung, nên làm gì?" Lão Bzdelik nói: "Hai điểm, điểm thứ nhất, phải giữ cơ thể ở phía trước bên trái, đừng ôm chặt, bước một bước, người cao, chân dài, lợi thế rõ ràng, không bao giờ dám lùi một bước, dễ dàng ném rổ nếu đột phá từ bên trái, cũng sẽ sợ bị truy đuổi ném bóng từ phía sau; thứ hai, theo sát bước chân của hắn, nhưng đừng mạo hiểm nếu cả hai đều có thể làm được, uy lực của Doncic ít nhất sẽ giảm đi một nửa." Lâm Hiên, suy nghĩ về điều này, và trong đầu mình đã phác thảo các thói quen tấn công của Doncic.

"Được rồi, tôi sẽ thử." Sau khi vào sân lại, ánh mắt Lâm Hiên, khóa chặt Luka Doncic.

Thực tế, từ khoảnh khắc này, cuộc đối đầu giữa các vị vua Âu-Á mới thực sự bắt đầu.

Doncic cầm bóng tấn công.

Theo yêu cầu phòng thủ của lão Bzdelik, Lâm Hiên, giữ cơ thể của mình cách Doncic một bước về phía trước.

Mỗi "kẻ tấn công" nhỏ đều sẽ nhìn một hậu vệ to lớn như Lâm Hiên, Doncic cũng không ngoại lệ.

Hắn nghĩ cơ hội ở đây: Ta sẽ không làm cho ngươi lật đổ.

Dùng hai tay liên tục nhồi bóng, cắt bóng sang phải, lùi lại.

Mỗi động tác có thể chia thành vô số động tác giả.

Sau một loạt các thao tác tinh tế, nhìn xem.

Lâm Hiên, không hề nhúc nhích, cơ thể hắn vẫn tiến lên một bước về phía cơ thể Doncic.

Doncic rất ngạc nhiên.

Lâm Hiên, dù không có lợi thế về thể hình, lại linh hoạt đến vậy.

Không dám xem nhẹ.

Sau khi thay đổi hướng đột ngột, hắn đột nhiên lao vào từ bên phải.

Lâm Hiên, theo sát một cách đáng kể, và giữ vững nhịp độ.

Doncic không nhìn Lâm Hiên, ở vị trí năm cầu thủ giỏi nhất lại bị chặn.

Không dám tấn công rổ, buộc phải chuyền bóng cho Barnes ở góc dưới, nhưng suýt nữa bị Tucker cướp bóng. ...

Barnes vượt qua vòng vây.

Xem còn 3 giây, "điện đài" đã lao ra, ném bóng vào rổ.

Lâm Hiên, giành rebound.

Phòng thủ hoàn hảo!

Rockets phát động tấn công, Lâm Hiên, lao nhanh từ giữa sân, Harden chuyền bóng cao lên, Lâm Hiên, bay lên không trung úp rổ, đốt cháy cảm xúc của người hâm mộ.

Đối với người hâm mộ, điều này không dễ dàng, vì đã bị kìm nén suốt cả trận đấu.

"Phòng thủ!" "Phòng thủ!" Người hâm mộ la hét, tạo ra âm thanh lớn.

Lâm Hiên, tiếp tục kèm Doncic, Doncic không bao giờ dám lơ là.

Với sự giúp đỡ của Barnes, cờ vàng quay lại, "xóa" Barnes, và theo sát Doncic.

Ở phía sau.

Doncic vội vàng chuyền bóng cho Jordan trẻ tuổi dưới rổ 5.3.

Jordan đối mặt với Tucker trên không trung sau khi lùi lại để úp rổ.

Cơ thể Jordan quá mạnh mẽ, khó giành được rebound tấn công thứ hai, Tucker mất vị trí, không thể phòng thủ.

Lúc đó, Lâm Hiên, bay từ bên cạnh, vòng tay dài, cú block lớn đó đã từ chối.

Jordan bắt bóng, bắt đầu lại.

Số liệu thống kê của Feiworth trông tốt hơn nhiều so với Lâm Hiên.

Sau cuộc phỏng vấn, Feiworth rất vui, và đã nói chuyện với nữ phóng viên truyền thông địa phương của Salt Lake City, phóng viên thể thao Zhou Fucheng: "Một chiến thắng tuyệt đẹp, tôi rất vui khi Rockets lại thắng.

Chương 705

Mọi người đều thấy tôi đã vượt qua được tình huống bất lợi ở đầu trận của Gobert, và cùng nhau nỗ lực vượt qua khó khăn, bảo vệ Salt Lake City.

Nên là một chiến thắng đoàn kết, đoàn kết...” Nghe những lời này, phản ứng của các phóng viên có chút khác biệt, Zhou Fucheng cười lạnh: “Đoàn kết thế nào, đoàn kết thế nào, ngay cả trọng tài và cũng nỗ lực cùng nhau!” Một nữ phóng viên địa phương của Salt Lake City thường xuyên gật đầu, mỉm cười nhẹ nhàng hỏi: “Cảm nhận gì về Lâm Hiên?

Tôi nghe nói công ty 2K vừa tăng chỉ số 2K của Lâm Hiên từ 66 lên 91.

Top 10 của liên minh.” Feiworth cười khinh miệt: “Có lẽ sau khi xem hết trận đấu, công ty 2K sẽ điều chỉnh chỉ số 2K của tôi lên 92 trở lên.

Dù sao, số liệu của tôi tốt hơn nhiều so với cậu.” Zhou Fucheng giận dữ, hừ lạnh một tiếng qua mũi.

“Hết rồi, đồ ngốc!” Chỉ cần tắt micrô rồi tắt là được.

Zhou Fucheng tham gia buổi họp báo sau trận đấu trong sự phục tùng và chờ đợi.

Một lúc lâu sau, D’Antoni đưa Lâm Hiên và Harden đến buổi họp báo.

Lâm Hiên ngồi xuống chỗ phóng viên, điện thoại reo, anh mở điện thoại, và nhận được tin nhắn WeChat từ đặc vụ “Tiên Sinh Nhện” Lý Tiểu Bạch.

Lâm Hiên sau khi đọc, nhướn mày, sau đó bình tĩnh cầm điện thoại lên.

Hàng chục máy ảnh hướng về buổi họp báo.

Zhou Fucheng là người đầu tiên đặt câu hỏi.

Anh ta đưa ra một câu hỏi có ý nghĩa cho D'Antoni: "Xin lỗi, ông nghĩ gì về thất bại này?

Có phải không chuẩn bị tốt, có nguyên nhân đặc biệt nào không?" Trong khi chờ D'Antoni trả lời, Lâm Hiên là người đầu tiên nói: "Tôi bị bắt cóc, đội của tôi bị sát hại.

Đó là quan điểm của tôi." Một viên đá đã gây ra một nghìn lớp sóng, hội nghị bùng nổ.

Hơn chục máy ảnh hướng về Lâm Hiên.

Zhou Fucheng cau mày.

Anh ta đã trở thành bạn của Lâm Hiên.

Anh ta không muốn thấy Lâm Hiên nói những lời gây sốc trong hội trường.

Vì những cân nhắc như vậy, anh ta đã hỏi D'Antoni chứ không phải Lâm Hiên.

Anh ta liên tục lắc đầu với Lâm Hiên, ý bảo dừng lại, nhưng Lâm Hiên không để ý, và tiếp tục giải thích: "Bắt cóc có nghĩa là trọng tài trói tôi vào một cây cột, nhìn những nhạc công Jazz đánh tôi, tôi có chút phản kháng.

Trọng tài sau đó dùng nắm đấm và chân đá, với sự giúp đỡ của trọng tài, Rockets đã bị Jazz giết chết, như vậy..." "Wow!" Các phóng viên ghi chép càng nhiều.

Đột nhiên năm sáu phóng viên đứng dậy, gần như đặt micrô vào

mặt Lâm Hiên.

“Xin hãy tiếp tục, cảm giác của anh thế nào?” “Lâm Hiên: “Có cần phải như vậy không?

Trọng tài thổi lỗi tôi.

Xem trận đấu, không phạt bóng, bắt cóc, cười chết người...

Huấn luyện viên không biết “Đừng đánh tôi...” D’Antoni dùng khuỷu tay véo Lâm Hiên, ý bảo dừng lại, nhưng bị Lâm Hiên đẩy ra.

Một phóng viên của Salt Lake City không phục hỏi, “Anh nghĩ trọng tài không công bằng sao?” Lâm Hiên cười khẩy: “Công bằng!” Phóng viên hỏi: “Tôi thấy, anh đã đưa Gobert ra ngoài, nhưng không...” Lâm Hiên khinh miệt liếc một cái, bày tỏ “hiểu bóng không?” và chỉ vào phóng viên: “Anh xem, Gobert bị phạt lỗi kỹ thuật vì ‘tưới nước’ trên sàn.

Nhưng tôi cũng không làm gì, chỉ liên tục bị ‘làm bẩn’.” “Giống như: một kẻ giết người bị kết án tử hình, một công dân lương thiện bị kết án tù.

Đúng như anh nói, người lương thiện cảm ơn pháp luật, vì không bị kết án tử hình.” Ba trọng tài: “Chúng tôi không tin!

Trực tiếp tước đoạt cơ hội công bằng của đội Rockets tham gia trận đấu.” Nhiều phóng viên khác đã hỏi câu hỏi.

Lâm Hiên không cho cơ hội.

Anh đứng dậy, rời đi.

Lâm Hiên: “Công ty 2K sáng hôm qua đã liên hệ tôi, để điều chỉnh mạnh chỉ số 2K của tôi.

Ban đầu tôi rất vui, nhưng người đại diện của tôi nhắc nhở tôi: tốt rồi, sớm muộn gì cũng thối rữa, trọng tài sẽ phát điên.

Mục tiêu, dạy dỗ một người, xây dựng uy quyền của trọng tài, tóm lại, trọng tài sẽ đóng vai người chết của anh." "Lúc đó tôi đã cười.

Trọng tài là hiện thân của công lý ư?

Ở một mức độ nhất định, trọng tài là sự đảm bảo cho sự phát triển bền vững và lành mạnh của liên minh NBA.

Nếu trọng tài không thể thực thi luật pháp một cách công chính, thì NBA sẽ tự lực cánh sinh sao?

Chương 706

Do đó, tôi đã mắng người đại diện của mình, và sẵn sàng để tính cách của anh ấy làm nền tảng cho trọng tài, chế giễu tôi, sẽ cười lừa xem sổ sách." "Chỉ trong một ngày, tôi thật sự đã nhận được sự 'chăm sóc' của trọng tài.

Có ai có thể cho tôi biết liệu năng lực nghiệp vụ của trọng tài có không đủ để thổi 'tiếng còi yếu ớt' hay cố ý thổi 'tiếng còi đen' không?" Lâm Hiên liếc nhìn mỗi phóng viên có mặt, như thể đã chịu oan ức rất lớn, đứng tại tòa án để bảo vệ quyền lợi của mình.

Mỗi phóng viên tại chỗ đều là một thẩm phán và bồi thẩm đoàn, có thể chứng minh cho Lâm Hiên.

Nghĩa vụ.

Ánh mắt các phóng viên rõ ràng.

Nhìn thấy mọi thứ để sinh tồn.

Sự xử phạt công bằng của trọng tài là công bằng, nói bậy!

Ngay cả phóng viên Salt Lake City cũng biết một chút.

Như vậy, trọng tài tức giận đã trở thành chủ đề duy nhất trong buổi họp báo sau trận đấu.

Sau buổi họp báo, D'Antoni vỗ vai Lâm Hiên, khẽ thở dài.

Huấn luyện viên rất rõ Lâm Hiên tức giận về việc trọng tài sẽ trừng phạt. 2.5 triệu đô la "tiền phạt", liên minh có thể sẽ bị đình chỉ.

Cấm thi đấu.

Đình chỉ cũng là một phần của sự trưởng thành.

Anh càng trải nghiệm nhiều, tốc độ trưởng thành càng nhanh.

Trở về phòng thay đồ, một số đồng đội reo hò cho Lâm Hiên, một số lắc đầu.

Lão Nene như một người thầy, ngồi cạnh Lâm Hiên và chỉ dẫn: "Cậu còn quá trẻ, trọng tài là những con lừa trơn tru, cậu phải dỗ dành như dỗ con nít, không có lợi ích gì khi đối đầu với họ." Sau khi nói chuyện, Lâm Hiên cười, không nói một lời, trong lòng nghĩ: Lão Nene, lão Nene, ông biết nguyên nhân thực sự tôi giận trọng tài.

Sau khi lão Nene rời đi, Lâm Hiên lấy điện thoại ra, và lại đọc tin nhắn trên WeChat: "Lâm Hiên, hãy trở thành một "kẻ xấu" một lần.

Đi đến buổi họp báo để chọc giận trọng tài, để trọng tài làm điều gì đó lớn, tuyên bố chủ quyền với trọng tài, và nói với thế giới rằng Lâm Hiên không bị bắt nạt." "Có lợi ích, cậu không biết.

Tóm lại, lợi ích nhiều hơn nhược điểm.

Nghe lời tôi." Tin nhắn do Lý Tiểu Bạch gửi, Lâm Hiên vừa nhận được tin nhắn này sau khi ngồi xuống buổi họp báo.

Chu Kỳ Nhất rất tin tưởng Lý Tiểu Bạch.

Hơn nữa, anh thật sự đã nín thở.

Lý do Chu Kỳ Nhất tranh cãi kịch liệt với trọng tài trong buổi họp báo là vì Lý Tiểu Bạch.

Chu Kỳ Nhất không phải là người không biết cân nhắc.

Nếu không có Lý Tiểu Bạch đứng sau thúc đẩy, dù có tức giận, anh cũng sẽ không mắng trọng tài trước mặt phóng viên.

Anh tìm một nơi yên tĩnh để gọi điện cho Lý Tiểu Bạch: "Tôi đã mắng trọng tài, Liên đoàn sắp phạt tôi ít nhất từ 30.000 đến 50.000 đô la Mỹ, rất có thể sẽ bị đình chỉ thi đấu.

Vậy 'lợi ích bất ngờ' của anh là gì?" "Gì cơ?" Lý Tiểu Bạch cười

khúc khích, “Đoán xem?” “Để tôi đoán thêm lần nữa, tôi đồng ý được chứ?” “Mẹ kiếp, để tôi nói cho cậu biết, công ty 2K tìm tôi đàm phán hợp tác.

Tôi đã liên kết việc điều chỉnh chỉ số năng lực của cậu với vụ lùm xùm trọng tài.

Tiện thể, tôi đã lợi dụng tầm ảnh hưởng của cậu để mở rộng thị trường châu Á, tương đương với quảng cáo.

Hiệu quả tốt hơn nhiều.

Lợi ích mà tôi có thể nhận được từ đó là công ty 2K hứa sẽ chi rất nhiều tiền để quảng bá.” “Lợi ích tiền bạc sao?

Nhất định phải có thứ khác chứ?” Lý Tiểu Bạch cười toe toét: “Đương nhiên không chỉ có vậy.

Nếu chỉ cho tiền thì sẽ dùng, chứ không hợp tác.

Công ty 2K quyết định thêm hình ảnh của cậu lên bìa game, đương nhiên là miễn phí.

Công ty 2K chính thức quyết định điều chỉnh chỉ số năng lực của cậu lên 93, đứng ở vị trí hàng đầu.

Cũng từ hôm nay, cậu sẽ chính thức trở thành bộ mặt và biểu tượng của NBA!

Cậu đã hoàn thành bước chuyển mình từ cầu thủ dự bị sau 23 trận đấu, thành cầu thủ luân chuyển, chính thức, ngôi sao và siêu sao biểu tượng, điều mà 90% người trong Liên đoàn cả đời cũng khó đạt được!

Này, cậu có nghe không đó?” “Tôi đang nghe.

Chương 707

Tiện thể, nhờ tôi đi xem nhà giúp cậu, nhà cửa thế nào rồi?" "À, sáng nay tôi chỉ xem hai căn hộ, ở ngay cạnh nhau.

Vị trí, môi trường và giao thông đều rất tốt.

Giá mỗi căn hộ khoảng 12 triệu tệ.

Thực ra, một căn hộ là đủ cho anh, thậm chí cả bố mẹ và vợ của anh nữa.

Khi tôi ở Houston, tôi vẫn rất hào phóng, vì vậy không cần mua hai căn." Chu Kỳ Nhất: "Cậu không cần lo lắng, cứ trực tiếp trả tiền đặt cọc đi." "Không cần kiểm tra mà trả tiền đặt cọc sao? .....

Này, tôi suýt nữa bị cậu làm xao nhãng rồi, chúng ta không đang nói về hợp tác với công ty 2K sao?

Sao lại đột ngột chuyển sang chuyện bất động sản vậy?" "Heh. ....." "Cậu đang cười sao?

Không khen tôi à?

Tôi chơi 2K không tốt sao?" Chu Kỳ Nhất cười nói: "Đương nhiên là tốt!

Nhưng giữ lịch sự qua điện thoại thì có ý nghĩa gì?

Đợi tôi chăm sóc." "Làm phiền tôi sao?

Để tôi ăn xong bữa đã chứ?" "Vậy tôi sẽ mua cho cậu vài món quà lưu niệm ở Salt Lake City, như khăn quàng cổ, mũ rơm chẳng hạn." Lý Tiểu Bạch cũng cười.

"Đồ keo kiệt!" Rockets đã bay đêm đến Minneapolis để chuẩn bị cho trận đấu sân khách với Timberwolves.

Sáng hôm sau tỉnh dậy, mở điện thoại, một dòng tít lớn đập vào mắt: "Liên đoàn đã đưa ra quyết định phạt Chu Kỳ Nhất vì những phát ngôn không đúng mực: Đình chỉ thi đấu và phạt 30.000 đô la Mỹ." Việc đình chỉ thi đấu sau khi chỉ trích trọng tài, Chu Kỳ Nhất cũng đã tạo ra một tiền lệ trong những năm gần đây.

Nhưng Chu Kỳ Nhất không quá ngạc nhiên.

Cấm thi đấu thì nghỉ ngơi.

Về phần tiền bị mất do bị đình chỉ, cứ mặc kệ đi.

Bây giờ tiền bạc là quan trọng nhất.

Sự chú ý chặt chẽ Truyền thông và người hâm mộ có những cái nhìn khác nhau về việc Chu Kỳ Nhất chỉ trích trọng tài.

Một cuộc khảo sát cho thấy, trong số những người hâm mộ ủng hộ Chu Kỳ Nhất, hơn 60% lại ủng hộ hình phạt của Liên đoàn.

Hiệp hội trọng tài thề sẽ điều tra vụ phạt của Rockets, và tuyên bố ngắn gọn: "Hiệp hội trọng tài sẽ nghiêm túc điều tra các trọng tài thổi còi đen, trọng tài thiên vị, trọng tài lạm dụng quyền lực, trọng tài ra oai và trọng tài thù ghét.

Tuyệt đối không được có bất kỳ sự phân biệt đối xử nào." Hiệp hội trọng tài chỉ xuất hiện mang tính biểu tượng, nhưng cư dân mạng quá mạnh, chỉ trong thời gian ngắn, một hashtag đã đứng đầu xu hướng tìm kiếm.

Các bình luận liên quan ngày càng thiên vị, ngày càng nhiều tiếng nói bị chất vấn.

Sau khi tuyên bố được đưa ra ba bốn giờ, toàn bộ không gian mạng đã cho rằng Hiệp hội trọng tài đã xác nhận rằng trọng tài đã thổi còi đen trong trận đấu giữa Rockets và Wizards, và Chu Kỳ Nhất cũng đã phải chịu oan ức.

Ba vị trọng tài đúng là ngu ngốc đến mức "ăn hoàng liên mà không nói nên lời".

Không chỉ vậy, tất cả trọng tài trong Liên đoàn đều rất hứng thú.

Về cơ bản đã đạt được sự đồng thuận: "Tên gọi Chu Kỳ Nhất là một trò lừa bịp, tốt nhất đừng chọc giận hắn nữa!" Trong trận đấu thứ 24, Rockets đối đầu với Timberwolves, Chu Kỳ Nhất bị cấm thi đấu, Harden đã có một màn trình diễn độc diễn, ghi 56 điểm, 10 rebound và 12 kiến tạo.

Anh ấy đã dùng sức mạnh của mình để giành chiến thắng trong trận đấu, và đánh bại "song vương" Timberwolves thành cát bụi.

Wiggins giữ cơ thể khỏe mạnh, Towns không có chút động lực nào.

Sau đó, Rockets rời Minneapolis để chuẩn bị cho trận đấu với Lakers!

Trận đấu thứ 25: Houston Rockets đối đầu với Los Angeles Lakers Lần cuối Rockets gặp Lakers, Chu Kỳ Nhất chỉ thi đấu 10 giây, chỉ vì một pha kéo người mà bị phạt đuổi khỏi sân.

Điều thú vị là khi kéo người, Chu Kỳ Nhất đã vô tình đẩy Ingram ra ngoài, cướp mất spotlight của cậu ta.

Cảnh Chu Kỳ Nhất "vuốt má" Ingram đã trở thành một meme toàn cầu, được lan truyền điên cuồng.

Điều đó cho thấy Chu Kỳ Nhất là một cầu thủ có thực lực, và D'Antoni quyết định đưa anh vào đội hình luân chuyển.

Mỗi lần đối mặt, tình hình đều khác.

Hôm nay, Lakers đã thoát khỏi sự chật vật đầu mùa giải, dưới sự dẫn dắt của LeBron James đã đạt thành tích 15 thắng 9 thua, xếp thứ

sáu ở miền Tây, khiến tất cả người hâm mộ Lakers đều tràn đầy kỳ vọng vào mùa giải này.

Sự thay đổi của Rockets còn lớn hơn.

Chương 708

Chu Kỳ Nhất, người lần trước chỉ tham gia 10 giây trận đấu, đã trở thành quân át chủ bài không thể thiếu của D'Antoni.

Kể từ khởi đầu đáng xấu hổ với 1 thắng 5 thua, Rockets đã thắng 16 thua 8 liên tiếp.

Rockets và Lakers có lượng người hâm mộ rộng nhất trên mạng, với kỷ lục xem trực tuyến cao nhất vượt quá 50 triệu người, chiếm hơn 80% dân số toàn cầu.

Số lượng người hâm mộ của James Harden và LeBron James gần như nhiều nhất trong cả nước, về cơ bản bao phủ một nửa số người từ 14 đến 35 tuổi.

Nhiều người trong số họ đã trở thành những tinh hoa xã hội hiện tại, có ngày càng nhiều tiếng nói trong xã hội này; ngày càng nhiều người đang trên con đường trở thành tinh hoa xã hội.

Các nhà quảng cáo chọn quảng cáo trong trò chơi này phải trả gấp đôi hoặc gấp ba lần chi phí quảng cáo của họ.

Đương nhiên, những người hâm mộ trong nước mong đợi nhất là trận đấu của Chu Kỳ Nhất.

Cái gọi là phòng giường đôi, diện tích hơn hai mươi mét vuông.

Lâm Hiên đã gọi Lưu Thanh Hoàn và hỏi về tình hình gần đây của Vinh Thành.

Số lượng khách hàng tham gia hội nghị vẫn dựa trên ước tính này.

Đương nhiên, những khách hàng này chủ yếu là để giải trí, về cơ bản không có gì đáng tin cậy.

Mấy người đã tổng kết một con số, khoảng ba mươi đến bốn mươi, Lâm Hiên cũng không bận tâm.

Số lượng người tham gia gần như đủ để đạt "750" người.

Lâm Hiên đã xem xét điều cuối cùng là số lượng khách hàng ký hợp đồng thực tế.

Chiều hôm sau, toàn bộ buổi họp báo thương hiệu đã được chuẩn bị xong.

Các người mẫu trên sân khấu cố gắng di chuyển lại, và đèn chiếu sáng cùng âm thanh liên tục được điều chỉnh.

Đèn chiếu sáng, băng rôn lớn và áp phích ở bên ngoài khách sạn có mặt khắp nơi.

Khi bất kỳ ai đi bộ vào khách sạn, họ đều có thể dễ dàng nhận ra rằng Lễ hội Hoa Thái Khoái đang tổ chức buổi họp báo thương hiệu Trung Quốc.

Đương nhiên, chi phí làm như vậy cũng cao.

Bố trí địa điểm, chỗ ở và ăn uống ước tính lên tới 500.000 đến 600.000 tệ.

Khách hàng cũng đã đến dần.

Lâm Hiên mời Thanh Hoàn chào đón một số người trong số họ.

Anh dự định chiêu đãi Tổng giám đốc Liêu và Tổng giám đốc Phùng.

Ông Ngô đã là người địa phương của Vinh Thành, nên đương nhiên sẽ không đến sớm.

Sự kiện sẽ bắt đầu lúc 6:30 tối.

Chốc lát, Lâm Hiên thấy Tổng giám đốc Lưu Đông Châu cũng có

mặt.

Anh không vội chào hỏi.

Dù sao, hai vị lãnh đạo này không có nhiều ấn tượng về anh.

Nhưng hôm nay, cả hai sẽ nhớ kỹ Lâm Hiên, anh nghĩ thầm.

Chị Linh đến lúc ba giờ chiều.

Chị tự lái xe đến.

Sau khi đến, chị gọi điện cho Lâm Hiên.

Lâm Hiên ra đón ở cửa khách sạn.

Hôm nay chị Linh mặc một chiếc váy lụa ôm sát màu sáng, thân trên là một chiếc áo len lông cừu màu trắng sữa, tóc búi cao, để lộ chiếc cổ trắng ngần, trông rất duyên dáng.

Lâm Hiên nhiệt tình cầm chiếc vali kéo nhỏ của chị Linh.

Rất nhẹ.

Chắc là chỉ mang theo đồ vệ sinh cá nhân để thay quần áo.

Anh đã sắp xếp một phòng giường đơn và đi cùng chị Linh.

Cửa đóng lại, hai người đã lâu không gặp.

Chương 709

Không kìm được mà thân mật một lát.

Không dám nán lại lâu, Lâm Hiên nói: "Chị nghỉ ngơi trước đi.

Tổng giám đốc Liêu và Tổng giám đốc Phùng sắp đến rồi.

Em sẽ xuống đón.

Năm rưỡi chúng ta ăn cơm..." Chị Linh đáp lại đầy tình cảm, và giúp Lâm Hiên chỉnh lại chiếc cà vạt bị cong, hôn nhẹ lên má anh, rồi nói khẽ: "Đi đi." Lâm Hiên xuống lầu một lúc, Tổng giám đốc Liêu và Tổng giám đốc Phùng cũng đã đến nơi, anh nhiệt tình đón tiếp, và sắp xếp cho họ ở lại.

Khi đến phòng, ba người ngồi nói chuyện một lát.

Ông Liêu và ông Phùng đã sẵn sàng ký hợp đồng chính thức vào buổi tối.

May mắn thay, mọi thứ không thay đổi.

Lâm Hiên thở phào nhẹ nhõm.

Năm giờ, ông Ngô vẫn chưa đến, Lâm Hiên có chút lo lắng.

Anh gọi cho Lưu Diệp Tử: "Diệp Tử, cô ở đâu?

Hội nghị chiêu thương bắt đầu lúc 6:30." Giọng Diệp Tử từ điện thoại vọng ra: "Công ty cũ đang gấp, Chủ tịch Ngô đang giải quyết.

Yên tâm, Chủ tịch Ngô và tôi sẽ đến ngay." Sau khi cúp điện thoại, Lâm Hiên giờ đã quyết tâm.

Anh chào hỏi vợ chồng ông Liêu, rồi xuống lầu ăn tối.

Bữa tối là buffet do khách sạn cung cấp.

Chất lượng không tệ.

Có đủ loại món ăn ngon.

Với những khay thép không gỉ sáng bóng.

Cung cấp miễn phí đủ loại trái cây theo mùa, món tráng miệng và đồ uống.

Lâm Hiên tùy tiện lấy một ít thức ăn và cơm, một đĩa đầy trái cây.

Rồi ngồi trò chuyện cùng chị Linh.

Bữa tối đã hơn sáu giờ, khách hàng từng bước đi vào khu vực biểu diễn.

Lối vào triển lãm là một thảm đỏ dài.

Hai bên thảm đỏ là hai hàng nữ lễ tân mặc đồng phục chào đón.

Mỗi khi khách hàng đi trên thảm đỏ, họ đều thực hiện một cử chỉ thống nhất và dẫn đường cho khách hàng.

Cuối thảm đỏ là một phông nền lớn, in logo thương hiệu Hoa Thương.

Khách hàng có thể ký tên lên đó và chụp ảnh.

Vài người trẻ của phòng kế hoạch công ty đứng bên cạnh, bên cạnh đặt đủ loại máy ảnh chuyên nghiệp với ống kính lớn, để khách hàng chụp ảnh.

Xuyên qua phông nền, phía sau là một cánh cửa dày nặng được bọc da.

Hai thanh niên mặc vest đen mở cửa.

Bên trong là một buổi biểu diễn sôi động, và một màn chiêu thương.

Lâm Hiên đi cùng chị Linh trên thảm đỏ.

Chị Linh xúc động nắm chặt cánh tay anh, chậm rãi đi trên thảm đỏ, đối mặt với những ánh đèn flash nhấp nháy, sau đó cả hai dừng lại trước bức tường ký tên.

Dùng bút dầu ký tên, rồi quay người tạo dáng, chụp ảnh.

Hội nghị chiêu thương sẽ khởi động ngay lập tức.

Phó chủ tịch Chu Chí Vĩ lên sân khấu đọc lời chào mừng.

Mặc vest sọc xám và tóc ngắn, cả người dường như đang run rẩy.

Sau bài phát biểu ngắn gọn, ông công bố buổi trình diễn thời trang, đèn trong khán phòng tắt, âm nhạc vang lên.

Lúc đó, điện thoại Lâm Hiên rung lên.

Chương 710

Anh nhìn.

Chủ tịch Ngô.

Ở bên ngoài sảnh hội nghị, anh thấy ông Ngô rời đi cùng Diệp Tử.

Anh đi hai bước, chào Chủ tịch Ngô, và hỏi liệu ông Ngô có xem buổi biểu diễn trước khi gặp lãnh đạo công ty để đạt được hợp tác hay không.

Chủ tịch Ngô đã xem xét việc này và quyết định sẽ ký hợp đồng trước.

Thế là, Lâm Hiên dẫn Chủ tịch Ngô và Diệp Tử đến phòng họp nhỏ bên cạnh khu biểu diễn, đi ngang qua khu biểu diễn, quét mắt khắp nơi.

Lão Hồ hôm nay sẽ chủ trì hội nghị.

Cuộc họp này ở hậu trường vẫn rất bận rộn.

Lâm Hiên quyết định đi thẳng tìm Phó tổng giám đốc Chu.

Anh ngồi xổm bên tai Tổng giám đốc Chu ở hàng ghế trước.

Ông Chu ngạc nhiên nhìn, quay sang thì thầm vài câu vào tai Lưu Đông.

Lưu Đông nghe xong mừng rỡ, cả hai lập tức đứng dậy, đi theo Lâm Hiên đến phòng họp nhỏ.

Chủ tịch Ngô và Diệp Tử đẩy cửa bước vào, mỉm cười đứng đó.

Lâm Hiên giới thiệu sơ lược hai bên, mấy người ngồi quanh bàn.

Anh lấy ra hai bản điều khoản hợp tác đã in sẵn, rồi đưa một bản

cho Lưu Đông Châu.

Các điều kiện cơ bản chính là: Phí độc quyền khu vực là 1 triệu tệ, tiền bảo lãnh là 1 triệu tệ.

Nếu ít hơn 50.240 cửa hàng, thì trong thời hạn hợp đồng ba năm sẽ mở 100 cửa hàng.

Chi phí quảng cáo khu vực sẽ do hai bên cùng chịu, mức chiết khấu là 38%.

Sau khi đọc xong bản thỏa thuận trong tay, Tổng giám đốc Chu quay sang nhìn Lưu Đông, khẽ gật đầu.

Ông Chu đứng dậy, nén lại niềm vui trong lòng, đưa hai tay ra, nói với ông Ngô: "Tôi đã đọc tất cả các điều khoản.

Vì Giám đốc Lâm đã đàm phán với ngài, nên công ty chúng tôi nhất định sẽ toàn lực hỗ trợ.

Chúc chúng ta hợp tác vui vẻ." Chủ tịch Ngô vui vẻ đứng dậy bắt tay.

Khi nói chuyện hợp tác, Chủ tịch Chu đã tiện tay gọi một nhân viên đưa Chủ tịch Ngô đi xem buổi biểu diễn.

Ông đặc biệt dặn dò sắp xếp chỗ ngồi hàng đầu, sau đó để Lâm Hiên ở lại.

Sau khi ông Ngô rời đi, ông Chu kích động vỗ vai Lâm Hiên, nói: "Chàng trai tốt, tôi không ngờ, nhưng cậu đã mang lại cho tôi và Lưu Đông một bất ngờ lớn." Lưu Đông cũng ngạc nhiên.

Sau khi xoa bóp vai đau, Lâm Hiên cười nói: "Vì công ty tôi có thực lực hùng hậu, khách hàng sẵn lòng đầu tư số tiền lớn như vậy cũng là nhờ công ty đã được công nhận.

Tôi chỉ đóng vai trò là cầu nối." Lưu Đông nhiệt tình vỗ vào cánh

tay Lâm Hiên, nói: "Tiểu Lâm giỏi thật đấy, vừa vào công ty hơn một tháng, mà đã làm được một việc lớn như vậy, tuyệt vời.

Chuyến công tác này không nhỏ đâu." Nhân cơ hội này, Lâm Hiên báo cáo tóm tắt với hai vị lãnh đạo.

Nghe Lâm Hiên còn có hai khách hàng lớn khác, sẽ ký hợp đồng lên tới 30 cửa hàng.

Hai vị giám đốc hơi ngớ người, lặng lẽ nhìn nhau.

Ông Chu không kìm được mà buột miệng thề: "Thằng nhóc này thật 'ngưu X'.

Tôi có thể...".

Ông không kìm được lắc đầu, thở dài: "Tôi đã làm trong ngành này hai mươi năm rồi, tôi chưa bao giờ thấy một người như cậu có thể đứng đầu trong ngành này.

Haizz, thế giới thật đáng sợ." Lưu Đông cười ha hả nói với ông: "Lão Chu à, Tiểu Lâm là tướng tài đó.

Phải chăm sóc thật tốt.

Nếu cậu ấy bị oan ức, tôi có thể tìm ông tính sổ." Khi nói về Lâm Hiên, ông nói: "Công ty không làm gì sai cả.

Tại Lễ hội Hoa Thái Khoái, chỉ cần cậu đạt được thành công, công ty sẽ mang lại cho cậu những phần thưởng vượt xa mong đợi!" Khi ba người quay lại, buổi trình diễn thời trang đã kết thúc, Giám đốc Hồ đang thuyết trình về chính sách ưu đãi đầu tư và lợi ích hợp đồng tại chỗ.

Trong hội trường có khoảng 200 khách hàng, đang thì thầm dưới khán đài.

Sau khi đọc chính sách, Giám đốc Hồ tuyên bố bắt đầu ký hợp

đồng tại chỗ, sáu nhóm xúc tiến đầu tư mời khách hàng theo thứ tự.

Chương 711

Nhóm đầu tiên không tệ.

Năm anh em của Lục Quân lên sân khấu giới thiệu, sau đó ký hợp đồng và chụp ảnh lưu niệm.

Mọi người đều vỗ tay bên dưới.

Sau khi hoàn thành toàn bộ quá trình và xuống sân khấu, Anh Jun có chút đắc ý.

Hôm nay anh ta chú ý đến Lâm Hiên, phát hiện anh chỉ mang theo ba khách hàng.

Anh ta không để ý.

Anh cứ nghĩ Lâm Hiên đang khoác lác, còn là người mới.

Không có 100% khẳng định, không dám nói một lời.

Bây giờ anh ta sẽ cảm thấy xấu hổ.

Mấy nhóm tiếp theo có vẻ hơi ngượng.

Họ chỉ có hai hoặc ba khách hàng.

Đến nhóm thứ năm thì hoàn toàn không có ai.

Hiện tại, mặt Lão Hồ hơi khó coi.

Những người trong đám đông khán giả cũng thỉnh thoảng thì thầm cười trộm.

Ông Lưu Đông Châu ngồi ở hàng ghế đầu với vẻ mặt khó coi, cũng thầm cảm ơn.

Nếu hôm nay không có Lâm Hiên trấn giữ thị trường, ước tính Lễ hội Hoa Thái Khoái sẽ tổ chức một hội nghị mời gọi kinh doanh lớn

như vậy, sẽ trở thành một trò cười trong ngành.

Trên sân khấu, Lão Hồ nén cảm xúc, mời Lâm Hiên cười tươi dẫn khách hàng lên sân khấu.

Lâm Hiên đứng dậy, chỉnh lại quần áo, trước tiên thì thầm với Chủ tịch Ngô ở ghế bên cạnh, sau đó một mình mời chị Linh lên sân khấu.

Nhìn Lâm Hiên chỉ dẫn theo một vị khách, Lão Hồ hoàn toàn bất ngờ.

Ông đi đến, hỏi nhỏ: "...Đã ký rồi, khách hàng phải không?" Ông hơi tức giận, hôm qua Lâm Hiên đã hứa sẽ ký mười người.

Đối với mỗi khách hàng, nếu không có mười khách hàng, hội nghị chiêu thương tuần này thực sự sẽ rất lộn xộn.

Sau khi về công ty, sẽ dốc toàn lực.

Lâm Hiên ra hiệu đừng vội, và nói rằng phía sau còn có khách.

Lão Hồ không biết anh đang giở trò gì, nhưng trong tình huống này, không thể hỏi.

Chỉ có thể theo quy trình tuyên bố chị Linh ký kết, sau đó ký hợp đồng chính thức và chụp ảnh lưu niệm.

Lúc đó, sân khấu hơi hỗn loạn, nhân viên công ty cũng thì thầm trao đổi.

Mọi người đều không lạc quan về hội nghị chiêu thương.

Một số người cũng vui vẻ vì Lão Hồ.

Dù sao, trong bộ phận Hoa Thương, bộ phận đầu tư là bộ phận cốt lõi.

Có nhiều đãi ngộ nhất và cũng tốt nhất.

Bộ phận này đã quen với việc đó.

Lần này, khi nhìn vào bộ phận xúc tiến đầu tư, có người đang đùa cợt.

Chị Linh xuống sân khấu, Lâm Hiên đưa tay mời Tổng giám đốc Liêu lên, Tổng giám đốc Liêu đứng dậy đi theo Lâm Hiên.

Lâm Hiên cầm micro nói lớn: "Mọi người hãy chào đón ông Liêu lên sân khấu ký hợp đồng.

Ông Liêu là đại lý độc quyền của thành phố Hoàng Châu và bảy huyện khác ngoại trừ huyện Hoàng, đã ký kết mười cửa hàng." Cả khán phòng hơi chấn động.

Đến nay, có hơn 12 khách hàng đã ký kết, đều là khách hàng đơn cửa hàng.

Anh chưa từng thấy một người nào trong một khu vực, đầu tư bao nhiêu tiền vào mười cửa hàng.

Một số khách hàng tham dự hội nghị nhận ra ông Liêu, không kìm được đứng dậy hô lớn: "Ông Liêu giỏi quá, ông thực sự mở nhiều cửa hàng như vậy cùng một lúc sao?" Ông Liêu mỉm cười vẫy tay chào khán giả.

Lão Hồ đứng bên cạnh mừng rỡ, thầm nghĩ, Lâm Hiên đáng tin cậy.

Chương 712

Lúc đó, Lý Khánh Hoán đã lấy ra hợp đồng đã chuẩn bị sẵn, một bản hợp đồng mẫu.

Anh ấy đã viết tay vài điều kiện quan trọng.

Tổng giám đốc Liêu giới thiệu sơ lược.

Các điều kiện đã thỏa thuận đã được ký kết.

Sau đó bắt tay và chụp ảnh cùng Lâm Hiên, khán giả vỗ tay.

Lúc đó, không khí trong hội trường bắt đầu sôi động.

Lâm Hiên đã cử Tổng giám đốc Liêu lên sân khấu.

Hai ba trăm người nhìn và vỗ tay, tất cả mọi người đều mong chờ vỗ tay.

Anh biết liệu có bất ngờ nào không.

Tổng giám đốc Lưu Đông Châu biết chuyện gì đang xảy ra, mỉm cười, mắt nhìn Lâm Hiên đầy vẻ tán thưởng.

Đứa trẻ này không chỉ có khả năng kinh doanh mạnh mẽ, mà còn có thể tạo ra bầu không khí lớn đến vậy.

Từ khoảnh khắc sắp xếp khách hàng ký tên trên sân khấu một mình, ông biết anh đang điều động không khí tại chỗ một cách có kế hoạch.

Quả thực là một bậc thầy.

Sau đó, mời Chủ tịch Phùng lên sân khấu, Lâm Hiên cười nói vào micro: "Chủ tịch Phùng Giang, chắc hẳn có người quen ở đây." Khán giả xôn xao, bác sĩ Phùng rất nổi tiếng trong giới trang phục Tây Xuyên.

Vâng, nhiều người trong số đó thực sự nhận ra ông.

Khi nhìn thấy trên sân khấu, những người nhận ra ông biết rằng chắc chắn sẽ có một hợp đồng lớn khác được ký kết.

Lâm Hiên dùng tay trái ra hiệu, yêu cầu mọi người giữ im lặng, rồi tay phải cầm micro tuyên bố: "Sau khi thương lượng, ông Phùng là đại lý độc quyền của Phùng Giang và Lâm Hà, tổng cộng đã ký kết 19 cửa hàng!" Tiếng vỗ tay lập tức vang dội, các khách hàng đã ký hợp đồng đặc biệt vui mừng nhìn, có những khách hàng lớn liên tục mong muốn đầu tư lớn làm đại lý.

Họ cho rằng lựa chọn của mình thực sự đúng đắn.

Những người chưa ký tên cảm thấy có chút phấn khích.

Họ nên suy nghĩ lại xem có nên ký hợp đồng hay không.

Lão Hồ phấn khích đến khó tin, cười lớn vỗ tay.

Ông đã phân tích rất tốt về điều này, tôi tin lần này tôi cũng sẽ làm như vậy.

Nếu ông thực sự để kênh truyền hình quảng cáo như vậy, thì ông cũng có thể làm cho tôi, haha.

Lâm Hiên cười nói: "Yêu cầu của công ty đối với khách hàng thương hiệu Hoa Thương không thể thay đổi.

Đương nhiên, tôi sẽ không để Mã Khải Toàn lợi lỏng, càng không nói đến việc công ty sẽ không đồng ý." Sau đó, anh đưa ra kế hoạch. "Hôm nay tôi gặp Chủ tịch Thái vì có một mối quan hệ cần hợp tác." Chủ tịch Thái nghe Lâm Hiên nói xong, ngạc nhiên nhìn anh, hết lần này đến lần khác thở dài: "Thật sự dám suy nghĩ, dám làm ra ý tưởng như vậy.

Cậu có thể đưa ra một ý tưởng như vậy.

Thôi được, tôi sẽ hợp tác với cậu, lần này sẽ khiến Mã Khải Toàn giật mình như một con cáo già.

Chắc chắn sẽ phải chịu thiệt hại." Lâm Hiên cười cười nói: "Cảm ơn sự ủng hộ của ông.

Nếu lần này ông không hợp tác với tôi, mọi việc sẽ không dễ giải quyết.

Về chi phí làm việc, tôi khẳng định sẽ biết.

Cứ để ông chịu.

Tôi sẽ chấp nhận sau.

Công ty sẽ thường xuyên hỗ trợ ông.

Đối với những khách hàng tốt hợp tác với công ty như Chủ tịch Thái, Tổng giám đốc Lưu Đông Châu nhất định phải dành sự hỗ trợ tốt." "Hahaha.

Đúng là đứa trẻ, đúng là cậu!

Lão Thái tôi đã kết bạn với cậu." Thái Khánh Quốc cười lớn.

Một việc không cần nỗ lực, thì cứ làm.

Nhưng nhân cách và lời nói của Lâm Hiên cũng yêu cầu công ty phải có một sự đền đáp nhất định.

Chương 713

Đối với một thanh niên lý trí như vậy, có thể chấp nhận được không?

Buổi trưa, ông Thái không để Lâm Hiên đi.

Nhất định phải uống rượu cùng anh.

Ngoài hy sinh bản thân, không còn lựa chọn nào khác.

Ông Thái gọi vài người trẻ đi cùng, không phân biệt nam nữ, nhưng người duy nhất khiến Lâm Hiên ấn tượng sâu sắc là một cô gái tên Hoàng Ngọc Kiều, vì cô ấy xinh đẹp nhất.

Mọi người đến một nhà hàng cách công ty không xa, chỉ đi bộ ba năm phút.

Đó là một nhà hàng Hồ Nam chính hiệu.

Món ăn Hồ Nam, Lâm Hiên hơi sợ.

Anh có thể được coi là một người thích ăn cay.

Đối với độ cay của món Tứ Xuyên không thành vấn đề.

Nhưng có lần, một người bạn của anh đã mời anh đến một nhà hàng Hồ Nam đầy bàn ở Bồng Thành để ăn.

Sau khi thử, món duy nhất anh dám ăn là một phần thịt heo kho tàu.

Nhiều món, anh cần uống một chai nước lạnh để giải tỏa cơn nóng.

Trải nghiệm cay và đau đớn đó đã để lại ấn tượng sâu sắc, đó là lý do tại sao anh không chạy khắp nơi tìm kiếm thức ăn địa phương thay thế các món khác.

Tại khách sạn, công việc kinh doanh không tệ, sảnh gần như chật kín người.

Ông Thái chắc là khách quen ở đó, ông giải thích trực tiếp, và nhân viên phục vụ dẫn mọi người đến một phòng riêng rộng rãi.

Mọi người ngồi xuống theo thứ tự.

Chủ tịch Thái lịch sự mời Lâm Hiên ngồi vào ghế lớn.

Lâm Hiên đương nhiên không thể ngồi xuống.

Anh cười, kéo Chủ tịch Thái ngồi vào ghế chủ tọa, nói: "Đây là bữa cơm do một đơn vị địa phương mua.

Chủ tịch Thái muốn tôi mời sao?

Vậy thì không có tác dụng, hôm nay tôi sẽ mời ông ăn cơm." Ông Thái cười nói: "Miệng của huynh đệ tôi thật đáng sợ, tôi không cần phải gặp mặt, chỉ cần gọi tôi là Lão Thái." Sau đó, ông dẫn Lâm Hiên ngồi bên tay phải.

Quay sang những người trẻ, nói: "Mọi người hãy học hỏi.

Anh Vương là tinh anh kinh doanh trong các thành phố lớn và các công ty lớn.

Nếu các bạn học được một nửa kỹ năng của cậu ấy, tôi sẽ bớt lo lắng cho công ty hàng vạn lần." Mấy người trẻ đó nên trò chuyện với Lâm Hiên để hiểu thêm thông tin, rồi ngồi xuống.

Ông Thái đưa thực đơn cho nhân viên phục vụ và bảo Lâm Hiên gọi món, Lâm Hiên hết lần này đến lần khác tỏ ra không hiểu các món.

Khi Chủ tịch Thái nghe thấy điều đó, ông không còn lịch sự nữa.

Ông nhìn vào thực đơn, hỏi: "Huynh đệ tôi có ăn cay được không?" Lâm Hiên nở nụ cười gượng gạo: "'800' ở bất cứ đâu, nếu có ai hỏi như vậy, tôi đều sẽ nói tôi có thể ăn được.

Tôi thật sự không thể khoác lác." Ý của anh là cay, nhưng không thể chịu đựng được mức độ cay.

Món ăn chính hiệu ngon.

Ông Thái cười: "Đúng vậy, món Hồ Nam khác với các món khác.

Những món đó là cay, món Tứ Xuyên là cay tê, món Hồ Nam là cay thuần túy.

Không phải hát bài 'Hương Mai cay thì cay, Hương Mai không cay thì không cay'.

Cay tê là cay tê.

Haha." Hoàng Ngọc Kiều ngồi cạnh Lâm Hiên, cười nói: "Tổng giám đốc Thái, lời bài hát thật nóng bỏng." "Hừm, mặc kệ, bài hát đó có nghĩa là hương mai." Ông Thái vẫy tay ra hiệu, để ý đến khẩu vị của Lâm Hiên, Chủ tịch Thái đặc biệt dặn nhân viên phục vụ không làm món quá cay, ít ớt hơn, gọi những món tiêu biểu hơn.

Thịt kho tàu, đầu cá hấp, thịt heo kho tàu ngon và các món ngon khác của Hồ Nam.

Sau khi gọi món, Chủ tịch Thái lấy chìa khóa xe ra, nói với một thanh niên đang ngồi ở cửa: "Tiểu Lưu, đi lấy cho tôi vài chai rượu trong cốp xe.

Đừng hiểu lầm, phải là rượu Mao Đài." Tốt, nghe như một lão bợm rượu.

Một hai thùng rượu luôn được cất trong cốp ô tô.

Chương 714

Nhưng, vì Chủ tịch Thái rất hứng thú, Lâm Hiên đành phải tiếp.

Cách làm ăn là thế.

Ông thường xuyên ăn uống và nhậu nhẹt với khách hàng.

Nếu không say cũng không sao.

Say rồi cũng không sao.

Đương nhiên, bây giờ thì tốt hơn nhiều.

Uống rượu vừa phải, lái xe cũng bị phạt nặng hơn.

Trước đây, mỗi người đều có quan điểm, rằng nếu bạn không uống rượu thì không làm việc được.

Lấy chén đĩa, rót Mao Đài, không khí càng thêm nóng.

Lâm Hiên uống trước với Chủ tịch Thái, sau đó bị Chủ tịch Thái dẫn dắt.

Những người trẻ bị vây quanh.

Đặc biệt là hai cô gái trẻ, một anh trai và một em trai. "Diệp đệ huynh, từ tổng bộ.

Xin hãy chỉ giáo cho tôi.

Tôi sẽ làm trước, nếu có thời gian. ....." Cô gái trẻ uống một ngụm rượu nho trắng.

Trong tình huống này, Lâm Hiên sẽ tùy tâm sở dục, không tùy tiện, không tùy tiện, anh có phải là người tốt không?

Lâm Hiên nghĩ mình là người tốt, nên chỉ có thể một hơi uống cạn.

Trước khi đặt ly rượu xuống, Hoàng Ngọc Kiều bên cạnh tình

cảm kéo tay anh, lấy chai rượu giúp anh đổ đầy: "Anh ơi, hôm nay em sẽ uống thay anh được không?" Lâm Hiên nghiêm trang nói: "Trước hết, tôi không trở nên nhỏ nhen, thứ hai, một cô gái trẻ nên chú ý lời nói.

Tình huống gì?

Sao cô lại đưa ra yêu cầu như vậy?

Xin hãy liên hệ với tôi nếu cô thực sự muốn, có thể biến nó thành riêng tư." Cười đùa, vài người trẻ vẫn vỗ bàn hò reo: "Lâm Hiên không phải là người như vậy, dù anh ấy đẹp trai, cũng không thể vội vàng như thế." Hoàng Ngọc Kiều sau đó phản ứng.

Hò reo "Cạn", tuy chỉ thiếu một từ, dù có ý nghĩa đó, nhưng đối với Lâm Hiên, từ đó có nghĩa hoàn toàn khác.

Cô kéo cánh tay Lâm Hiên, từ chối.

Để chứng minh không có thành kiến, Lâm Hiên chỉ có thể ngẩng đầu "cạn ly" rượu.

Dã thú không ngại uống cạn ly rượu đẹp, cậu bé bên cạnh thì không chịu uống xong, nghiêm nghị nói: "Yeye không thể nghiêm túc với bạn bè.

Cậu ấy không uống rượu với tôi, cũng không uống rượu với tôi." Mọi người xung quanh đều cầm chai rượu, cầm ly rượu lên từng người một.

Những người đã trải qua nhiều lần đều biết, dù bạn đã uống rượu, nhưng đầu vẫn còn tỉnh táo, bạn sẽ không thể công khai thách đấu một đám đông.

Trong tình huống này, nếu bạn quá cúi đầu chơi điện thoại, cũng sẽ bị coi là thô lỗ, khiến người khác cảm thấy bạn không tôn trọng họ, không khí sẽ trở nên ngượng ngùng.

Nhưng nếu bạn đặt điện thoại sang một bên, bạn có thể giữ được sự tỉnh táo mà không mất mặt.

Lâm Hiên không từ chối lời mời rượu của người khác, nhưng không uống quá nhanh khi đang vui vẻ.

Anh nói: "Đừng chỉ nhìn tôi, người trả tiền đang ngồi bên cạnh, nếu cứ bỏ mặc ông ấy như vậy, coi chừng bị trừ tiền thưởng đó." Kéo Chủ tịch Thái vào để chia sẻ hỏa lực vẫn có tác dụng nhất định.

Ít nhất là đám đông đã nghe Thái Khánh Quốc uống một lượt rượu ngon.

Thái Khánh Quốc là một người lớn tuổi.

Sau khi vượt qua cửa ải, ông cười nói: "Hôm nay, anh Vương là khách mời đặc biệt của tôi.

Để anh Vương uống rượu ngon là công việc của các cậu.

Tiền thưởng tháng này của các cậu sẽ tốt hơn." Lần này, Lâm Hiên lắc đầu, cười toe toét, hôm nay khó mà giữ được bình tĩnh.

Cứ thế, anh không biết mình đã uống bao nhiêu ly.

Lâm Hiên cảm thấy đầu óc choáng váng, tay chân vô lực.

Chương 715

Nhưng vẫn giữ được sự tỉnh táo, anh tựa khuỷu tay lên bàn, hai tay ôm đầu, nói líu nhíu vài câu: "Khổ quá...

Không nhiều, một mình, lại mời tôi uống...

Tôi sắp mất mặt rồi." Chủ tịch Thái không làm gì nhiều, nhưng mặt anh ấy đỏ bừng.

Ông vỗ vai Lâm Hiên: "Cậu lái xe đi." "Không sao đâu, tôi sẽ bảo người đưa." Mọi người ăn uống xong, rồi đi thanh toán.

Ngoài việc đi sâu hơn và nông hơn, Lâm Hiên không còn gì khác.

Khi đến bãi đỗ xe phía trước công ty, anh chào tạm biệt Chủ tịch Thái, rồi quay về khách sạn.

Ông Thái lớn tiếng hô: "Tiểu Tiêu, tôi đã lái xe, rồi đưa anh Vương về khách sạn.

Cô gái này khá chuyên tâm.

Khi đến khách sạn xem quán rượu, giúp tôi pha một ly đi.

Ngọc Kiều, cầm chìa khóa xe Lâm Hiên đưa, bấm, chiếc Mercedes CLS300 màu đen không xa "chìm xuống", và nhấp nháy. "Tôi không lái xe." Chủ tịch Thái nói: "Đơn giản thôi, Mercedes đang ở số 847, thay đổi vị trí cần số sau tám cánh quạt trên vô lăng, tôi sẽ nói cho cậu, được thôi." "Tôi mở cửa, dạy tôi một chút." Lâm Hiên vẫy tay chào ông Thái, tránh ghế phụ lái.

Sẽ xóa bỏ quy tắc của tôi. "Sau khi ngồi xuống, nhớ thắt dây an toàn trước nhé." Dọc theo Đại lộ Tương Giang, Hoàng Ngọc Kiều cẩn thận lái xe đến Hỷ Đăng.

Buổi trưa, mặt trời hơi gay gắt, trong xe hơi oi bức.

Lâm Hiên mở cửa sổ, một làn gió mát thổi vào.

Anh cảm thấy thoải mái hơn, bất giác tựa vào lưng ghế và ngủ thiếp đi. "Anh, Yeye... tỉnh rồi." Lâm Hiên đang ngủ khi ai đó lay vai anh, anh mơ màng mở mắt.

Anh nhìn thấy một cô gái xinh đẹp, cô gái đó, Lâm Hiên một lúc không phản ứng, lắc đầu, ồ, hình như là một nhân viên của tổng bộ, tên là A Kiều?

Anh tháo dây an toàn, đẩy cửa, rồi xuống xe.

Kết quả là, chân anh gần như khuỵu xuống, A Kiều vội vàng đỡ lấy.

Anh dựa nửa người vào A Kiều, dựa vào sự hỗ trợ của cô, cuối cùng cũng về được phòng.

Vào phòng, Lâm Hiên đột nhiên ngã vật ra giường, không động đậy ngón tay.

Thấy vậy, A Kiều đành bất lực, đành giúp anh cởi áo khoác và giày.

Cô đi vào phòng tắm, làm ướt khăn mặt, rồi giúp Lâm Hiên lau mồ hôi trên mặt.

Sau khi lau sạch, A Kiều ngồi cạnh giường, nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Lâm Hiên, nhìn anh nhắm mắt, như thể đang ngủ.

Cô không kìm được khẽ đưa tay phải ra, nhẹ nhàng vuốt ve lên má anh.

Khẽ vuốt ve.

Lâm Hiên thực ra không ngủ.

Anh chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng, tay chân không nghe theo lệnh của não, nhưng vẫn còn ý thức.

Lâm Hiên cảm thấy một bàn tay nhỏ nhẹ nhàng vuốt ve má mình, một lúc sau cảm thấy cơ thể hơi tê dại, anh bất đắc dĩ giơ tay lên nắm lấy bàn tay nhỏ đó. "A..... anh tỉnh rồi." A Kiều giật mình.

Bây giờ Lâm Hiên như một tên trộm, bất lực, nhưng vẫn nói: "Tiêu, tôi tốt hơn dã thú, tốt hơn dã thú đúng không?" "Thôi được rồi, tôi nghĩ anh là người phù hợp nhất với vai lưu manh, anh không uống nhiều quá đâu," A Kiều đỏ mặt.

Cuối cùng, Lâm Hiên là một người đàn ông không bằng dã thú.

Anh ngủ thẳng cẳng.

Khi tỉnh dậy, màn đêm đã buông xuống, khoảng tám hoặc chín giờ tối.

Anh tựa vào giường, dựa nghiêng trên mép giường, cúi đầu nhìn.

Ngoài áo khoác và giày, tất cả quần áo khác vẫn còn nguyên trên người.

Chương 716

Anh không gây khó dễ cho A Kiều.

Ngoài ra, trong phòng không có ai khác, A Kiều chắc đã rời đi, trên đầu giường có một ly trà đặc.

Anh uống trà đã ngấm, cảm thấy dễ chịu.

Mặc dù anh uống hơi nhiều rượu, nhưng khi tỉnh dậy, đầu anh không đau.

Đó là lợi ích của rượu Mao Đài.

Thông thường, nếu anh uống quá nhiều, anh sẽ không bị đau đầu.

Anh cầm điện thoại lên xem.

Lý Khánh Hoán đã gọi vài cuộc gọi nhỡ.

Anh nhanh chóng gọi lại.

Chuông vừa reo đã có người nhấc máy. "Diệp đệ huynh, anh ở đâu, sao không nghe máy?

Tôi vẫn lo có chuyện gì xảy ra.

Nếu anh chậm trễ, tôi sẽ gọi cho Chủ tịch Chu, nhờ ông ấy giúp tìm người." Giọng Lý Khánh Hoán đầy vẻ quan tâm và lo lắng.

Lâm Hiên ấm lòng, nói: ".Không sao đâu, buổi trưa tôi uống say với một khách hàng ở Sa Thị, tôi ngủ một buổi chiều, giờ mới tỉnh, haha, đừng lo lắng." Anh hỏi lại: "Chiều nay cô có gọi điện cho tôi không?" "Ồ, đúng vậy.

Anh muốn tôi tìm ông chủ công ty bất động sản, sau đó tôi đã xem qua.

Sáng nay khi tôi đến công ty (trước khi mọi việc tốt đẹp), tình cờ ông ấy có ở công ty, nên tôi đã làm theo những gì anh dặn, và để lại một cuốn sách.

Trong cuốn sách đồ họa có cẩm nang thương hiệu, có thể giúp anh sắp xếp cuộc hẹn, ngày mai sẽ thảo luận chi tiết." Lâm Hiên nghe tin này, tinh thần phấn chấn, cảm thấy vui vẻ, nói: "Tôi làm tốt lắm.

Tôi sẽ đi sớm.

C-Châu cách Sa Thị khoảng 200 km.

Nếu tôi khởi hành sớm, tôi có thể đến đó vào 10 giờ sáng." Đi xem " Toàn bộ bộ phận kinh doanh của Hoa Thương đang tăng tốc trở lại.

Lệnh tuyển dụng của ủy ban chuẩn bị Lý Khánh Hoán vừa được ban hành, nhân viên đều khao khát ký kết hợp đồng.

Mặc dù đã chỉ rõ các công việc chuẩn bị liên quan chỉ có thể thực hiện sau giờ làm hoặc cuối tuần, nhưng cũng không thể ngăn cản sự nhiệt tình của mọi người.

Tất cả đều là những người trẻ.

Xin nghỉ vài ngày thì sao?

Nếu lần này bạn ít cơ hội hơn người khác, thì sẽ rất đau khổ.

Mặc dù các lãnh đạo đã giao công việc chuẩn bị cho nhân viên cấp dưới, nhưng chắc chắn họ vẫn luôn theo dõi.

Nếu thể hiện xuất sắc trong ủy ban chuẩn bị, sẽ lọt vào tầm mắt của các lãnh đạo.

Lâm Hiên tự do và dễ dàng hơn so với Thái Tử Ngang lo lắng.

Sau khi phân công công việc, anh sẽ tạm thời bận rộn với công việc.

Anh dọn dẹp hành lý, chuyển đến Bành Thành Loan số một.

Không có gì nhiều.

Ban đầu anh dự định tự mình chuyển nhà.

Nhưng quản gia riêng kiên quyết và lịch sự bày tỏ rằng bản thân Lâm Hiên không nên làm như vậy, nếu không quản gia sẽ lơ là.

Người quản gia tên Ellie là một dịch vụ kèm theo khi mua nhà.

Lâm Hiên và cô ấy đã gặp nhau một lần.

Cô gái hai mươi ba hoặc bốn tuổi trông ưa nhìn, nhưng không đặc biệt xinh đẹp, nhưng dung mạo thanh nhã, ưu tú.

Ellie là tên tiếng Anh của cô ấy.

Còn về tên thật của cô ấy, Lâm Hiên không muốn biết.

Cuối tuần, không lâu sau khi Lâm Hiên ngủ dậy, Ellie đã ở nhà của Hoa Phu Thiên Địa.

Chương 717

Mở cửa nhìn ra, Ellie đang đứng bên ngoài, cùng với hai dì khoảng 30 và 40 tuổi.

Cô ấy mỉm cười rạng rỡ chào đón Lâm Hiên. "Chào buổi sáng, thưa ông.

Tôi đã mang theo một người để giúp ông thu dọn đồ đạc.

Ngoài ra, tôi đã mang theo một chiếc xe tải nhỏ, đỗ bên dưới, có thể dùng để chở hành lý." Ừm, Lâm Hiên không cần làm gì cả.

Chỉ cần nói những thứ cần đóng gói, ba người họ sẽ ngay lập tức sắp xếp và đóng gói.

Trong khi chỉ huy vài người đóng gói, anh gọi điện thoại.

Nhiếp Tiểu Dĩnh lướt nhìn điện thoại nhắc nhở. "Chào buổi sáng, Tiểu Oánh." "Ôi, hôm nay anh nghỉ, chúng ta đi ăn trưa nhé, em lại tìm được một nhà hàng rất ngon." Lâm Hiên cười bất lực trước cô gái này.

Nhiếp Tiểu Oánh đấu tranh mỗi ngày.

Vì vậy cô luôn tìm kiếm những nhà hàng ngon.

Mỗi khi tìm được một nơi cảm thấy không tệ, cô lại gọi cho Lâm Hiên để cùng ăn. "Hôm nay không được, haizz, hôm nay anh phải chuyển nhà.

Anh đang phải thu dọn đồ đạc." Tiểu Oánh ngạc nhiên hỏi trong điện thoại: "Anh chuyển nhà sao?

Anh chuyển đi đâu vậy?

Sao anh không nói cho em biết, em có thể giúp anh thu dọn hành

lý." "Ừm, chỉ chuyển đến Bành Thành Loan.

Không có gì to tát cả, anh quên nói cho em biết." Nhiếp Tiểu Oánh vui vẻ nói, sẽ giúp ngay lập tức, và tiện thể đi đến nhà Lâm Hiên để tìm hiểu cách bố trí căn nhà mới.

Lâm Hiên không thể từ chối, nên đã đồng ý.

Cúp điện thoại, Nhiếp Tiểu Oánh đã chuẩn bị sẵn sàng để ra ngoài.

Khi cô đi vào cửa, cô tựa hồ đang ở đây.

Khi cô về nhà, cô hỏi mẹ: "Mẹ ơi, một người bạn của con hôm nay chuyển nhà.

Con có nên mang theo một món quà hay thứ gì khác không?" Mẹ của Nhiếp Tiểu Oánh đã hơn bốn mươi tuổi.

Bà không hề mất đi vẻ đẹp trên khuôn mặt, và được chăm sóc rất tốt.

Trông như mới ba mươi tuổi.

Đứng cạnh Nhiếp Tiểu Oánh trông như hai chị em.

Bà mỉm cười: "Mẹ sẽ tặng một vài thứ để chúc mừng, nhưng mẹ không biết nên tặng gì." Thân thuộc "Có thể hỏi bố, bố quen thuộc với việc này hơn." Nhiếp Tiểu Dĩnh gật đầu, rồi gọi điện: "Bố ơi, con muốn hỏi một câu.

Hôm nay, một người bạn của con đang chuyển nhà, con sẽ đến giúp chúc mừng, con không biết nên mang gì." Tướng quân Nhiếp ngâm nga hỏi trong điện thoại: "Là bạn nào?

Nam hay nữ, bao nhiêu tuổi rồi?" "Ôi, sao bố hỏi nhiều thế, bạn thân mà!" "Con gái ngốc, bố không biết tuổi tác, giới tính và mối quan hệ của con, làm sao bố giúp con đưa ra ý kiến được." Tướng quân Nhiếp không kìm được mà bật cười khổ. "Con ngượng quá," Tiểu

Nhiếp Tiểu Oánh thè lưỡi: "Thực ra là Lâm Hiên, bố biết đấy." Tướng quân Nhiếp hơi ngạc nhiên.

Ông chỉ biết tình hình của Lâm Hiên.

Dựa vào tuổi tác và thu nhập của anh, anh có thể mua một chiếc Panamera.

Bây giờ anh có thể mua nhà mới sao?

Nói chung, anh không phải là phú nhị đại. "Con có biết Lâm Hiên chuyển đi đâu không?" Nhiếp Tiểu Oánh ngẫm nghĩ một lúc, "À, khi con nói chuyện điện thoại với anh ấy, hình như nghe nói anh ấy chuyển đến Bành Thành Loan số một.

Tiện thể hỏi, bố cũng làm bất động sản, Bành Thành Loan à?

Nhà số một ấy?

Con biết Lâm Hiên sẽ mua nhà, nên con đã yêu cầu anh ấy mua bất động sản do công ty con phát triển, có thể chăm sóc công việc của con và được chiết khấu, ~ à à." Tướng quân Nhiếp ngạc nhiên khi biết Bành Thành Loan số một.

Nhiếp Tiểu Oánh không hiểu tình hình.

Bố có biết về kinh doanh bất động sản không?

Chương 718

Đó hiện là bất động sản cao cấp nhất Bành Thành.

Đơn giá hơn 10 vạn tệ mỗi mét vuông, căn nhỏ nhất là 20-30 triệu tệ.

Khách hàng mua được nhà ở đó hoặc là giàu có hoặc là quyền quý!

Đại phú ông!

Thậm chí không cần xét đến những phú ông nhỏ và ông chủ nhỏ bình thường.

Ông buột miệng: "Nhà do tôi phát triển là bất động sản tầm trung, không có gì để so sánh.

Con biết đấy, có rất nhiều loại nhà ở thương mại -....." Nhiếp Tiểu Oánh không có thời gian nghe ông nói.

Cô sốt ruột cắt ngang bố: "Bố ơi, con phải đi gấp rồi.

Bố nói cho con biết con nên mang quà gì đi." "Con gái của bố....." Tướng quân Nhiếp bất lực lắc đầu, đành phải gợi ý một chút. "Thông thường tốt nhất nên gửi những món đồ trang trí đẹp hơn, chẳng hạn như." Mắt Nhiếp Tiểu Oánh sáng lên: "Haizz, nghe bố nói, con đã tìm được một món quà thích hợp hơn.

Không phải tượng ngọc mã đặt trong thư phòng, trông đẹp đó, sau đó giao cho Lâm Hiên.

Bố." Tướng quân Nhiếp nghe con gái cưng nói xong thì giật mình: "Con gái, con có biết con ngựa ngọc đó được điêu khắc bằng ngọc, là bút tích của chủ nhân, rất quý giá không!" "Đúng vậy!

Nếu giá không quý, con sẽ ngượng mà gửi đi, nên đã quyết định

rồi, bố, cảm ơn bố." Nhiếp Tiểu Oánh nhanh chóng cúp điện thoại, không cho bố có cơ hội từ chối. .....

Ông Nhiếp với vẻ mặt khổ sở, nhìn chiếc điện thoại trong tay, mấy lần không kìm được muốn ngăn cản hành vi phóng túng của con gái, cuối cùng đành kiềm chế. "Haizz, con gái không chịu ở nhà.

Không lâu sau đó mới bắt đầu dọn đồ." Ông thề.

Nhưng ai chỉ sinh một đứa con gái như vậy, tài sản gia đình sẽ sớm bị tiêu tán.

Con gái của ông cũng đã lớn rồi.

Khi lần đầu tiên ông thấy con gái nhiệt tình với một chàng trai như vậy, ông muốn con trưởng thành.

Suy nghĩ một chút, ông Nhiếp dự định sẽ theo dõi Lâm Hiên gần hơn.

Mua được nhà ở Bành Thành Loan, ông đã đánh giá thấp con rể tương lai rồi.

Nhiếp Tiểu Oánh chỉ dẫn dì giúp việc dọn dẹp bức tượng ngọc mã tinh xảo bằng pha lê trong thư phòng của bố cô, cẩn thận bọc lại bằng vải mềm, sau đó đặt vào một chiếc hộp gỗ đào tâm hoa lớn xinh đẹp, rồi đặt vào cốp xe.

Cô vui vẻ lái chiếc Panamera màu hồng hướng về phía DC World.

Nhiếp Tiểu Oánh và Lâm Hiên cùng lái xe đến Bành Thành Loan số một, đỗ xe vào bãi đỗ xe ngầm chuyên dụng "830".

Khi xuống xe, cô nói: "Khu dân cư này thật đẹp.

Công viên và biển ở gần đây.

Cảnh đẹp quá!" Lâm Hiên giả vờ thần bí, cười nói: "Về nhà rồi, em sẽ chỉ biết những thứ đẹp đẽ, nếu không thì tại sao anh lại mua

nhà ở đây." Họ đi thang máy chuyên dụng lên tầng trên cùng, ấn khóa vân tay, rồi trực tiếp mở cửa.

Lâm Hiên dang rộng hai tay sang phải, thể hiện vẻ mặt quý ông, cười nói: "Chào mừng quý cô xinh đẹp Nhiếp Tiểu Oánh đến nhà tôi." Khi Lâm Hiên lướt nhìn, Tiểu Oánh ngẩng đầu bước vào.

Sau khi vào đại sảnh, bạn sẽ đối mặt với khung cảnh biển vô địch.

Nhiếp Tiểu Oánh, người đã nhìn thấy thế giới, lúc này có chút kinh ngạc. "Trời ơi, cảnh đẹp quá.

So với căn nhà của anh, những khách sạn năm sao có view biển kia có thể sẽ chết mất!" Cô nhìn quanh, "Nhà song lập?

Diện tích bao nhiêu?" Lâm Hiên kiêu hãnh nói: "650 mét vuông, đương nhiên không lớn bằng biệt thự lớn của em." "Thôi được, một căn hộ cao cấp...

Những căn hộ như vậy đều cao cấp!" Nhiếp Tiểu Oánh rõ ràng biết thị trường.

Cô quay đầu lại, hoang mang hỏi: "Căn nhà này chắc chắn rất đắt.

Anh trúng số độc đắc à?

Không, ngay cả khi anh trúng số độc đắc, anh cũng không thể mua được căn nhà này.

Anh không phải là phú nhị đại lộ liễu, trong nhà có mỏ à?" Nghe Tiểu Oánh nói, Lâm Hiên không kìm được bật cười.

Chương 719

Anh chỉ có thể giải thích: "Căn nhà này không mua toàn bộ bằng tiền mặt, có chút hiểu lầm về số tiền, anh đã mua toàn bộ bằng tiền mặt." "Trả toàn bộ bằng tiền mặt à?" Nhiếp Tiểu Oánh hơi choáng. "Haizz, tôi là vậy.

Tôi là khách hàng của ngân hàng tư nhân Citibank.

Có nghĩa là tôi đã mua căn hộ thông qua khoản vay của Citibank trước, sau đó mới trả toàn bộ.

Đừng nói với tôi là sau lưng tôi còn có khoản vay của Citibank nhé." Hiểu được vấn đề này, Nhiếp Tiểu Oánh không còn giằng co nữa. .....

Cô chạy đi, tham quan toàn bộ căn nhà.

Khi nhìn thấy hồ bơi vô cực trên ban công phòng ngủ, một ngôi sao nhỏ đột nhiên xuất hiện. "Hồ bơi đẹp quá, em có thể bơi hai lần trong hồ bơi sau khi thức dậy vào buổi sáng." Lâm Hiên đùa cợt cười từ phía sau: "Đúng vậy, tối nay đừng đi đâu, sáng mai tỉnh dậy có thể bơi rồi." Sau đó, anh dùng tay trái nắm khuỷu tay phải, tay phải xoa cằm, nhìn Tiểu Oánh, rồi lộ ra vẻ mặt phức tạp, nói: "Tôi sợ sáng mai sẽ không dậy được." Mặc dù Tiểu Dĩnh vẫn luôn thích Lâm Hiên, nhưng cô ấy là một cô gái trẻ không có nhiều kinh nghiệm.

Nghe Lâm Hiên trêu chọc, cô đỏ mặt, hai má đỏ bừng.

Cô tức giận, muốn dùng nắm tay nhỏ đấm vào Lâm Hiên.

Người quản gia dẫn theo hai nhân viên chuyển đồ mang hành lý đến, trong đó có món quà của Tiểu Dĩnh.

Tiểu Dĩnh ra hiệu cho công nhân mở hộp gỗ đào tâm hoa lớn, nói

với Lâm Hiên để khoe báu vật: "Nhìn xem, quà em tặng anh, đẹp không?" Lâm Hiên tiến lên, nhìn kỹ, đưa tay sờ vào đầu ngựa ấm áp.

Mặc dù anh không hiểu về đồ ngọc.

Nhưng chỉ nhìn bức tượng ngọc điêu khắc trước mặt là đủ biết nó không hề đơn giản.

Chất liệu ấm áp, hơi trong suốt, và có đế gỗ, cao gần 2 gang tay.

Anh đi vòng quanh bức tượng hai lần, cố gắng giả vờ hiểu biết, nhưng anh thực sự không hiểu gì, nếu nói sai, e rằng sẽ thành trò cười.

Người quản gia đứng bên cạnh thấy Lâm Hiên bối rối.

Cô bước lên một bước, từ từ nói: "Bức tượng này có đường nét mềm mại, tinh xảo, không có bất kỳ tì vết nào.

Được làm thủ công.

Trên đế gỗ đàn hương, toàn bộ con ngựa được điêu khắc nguyên khối từ ngọc Hòa Điền, đương nhiên không phải là ngọc Dương Chi quý hiếm, mà là ngọc Thanh Hoa phổ biến hơn." Sau một hồi suy nghĩ, cô ấy phán đoán: "Giá thị trường của bức tượng này không dưới 5 triệu tệ!" Lâm Hiên nghe xong kinh ngạc đến líu lưỡi, quay sang nhìn Tiểu Oánh: "Món quà này quá đắt rồi!

Tôi không thể nhận." Tiểu Dĩnh chớp chớp mắt, không ngờ một bức tượng lại quý giá đến vậy, và cô bé bật cười khi nhớ lại giọng điệu khổ sở của bố trong điện thoại.

Mặc dù đắt, nhưng đối với Nhiếp Tiểu Oánh cũng không khó chấp nhận, càng không nói đến việc bố cô cũng đã đồng ý.

Đương nhiên, đó là cách làm của cô ấy.

Cô ấy dùng giọng điệu nhẹ nhàng nói: "Không sao đâu, anh cứ coi

như là một niềm vui.

Chỉ có món quà này mới xứng với căn nhà lớn xinh đẹp như vậy.

Em không thể lấy thứ gì khác." Lâm Hiên cũng từ chối.

Tiểu Oánh nhanh chóng ngăn lại: "Nếu thật vậy, thì nếu có thời gian anh hãy cùng em đi Tương Giang mua sắm, coi như là quà cho em.

Ngay cả khi anh không có thời gian, cũng phải tặng em quà đến trường." Có chút, biểu cảm của Tiểu Oánh.

Cô nhớ rằng sắp phải quay lại, trường học sẽ khai giảng vào đầu tháng 9.

Thấy vậy, Lâm Hiên không còn né tránh nữa.

Anh tự mình nâng bức tượng, đặt nó ở vị trí nổi bật trong phòng khách.

Sau đó, anh bảo quản gia Ellie chỉ dẫn công nhân dọn dẹp.

Anh dẫn Tiểu Dĩnh đến phòng giải trí, chuẩn bị xem phim để giết thời gian.

Phòng giải trí này, còn được gọi là rạp chiếu phim riêng, diện tích không lớn, chỉ khoảng 50 hoặc 60 mét vuông, một bức tường treo một màn hình trắng lớn, bức tường còn lại có một hàng ghế ngồi thoải mái.

Khi chọn phim, Tiểu Oánh đang cân nhắc xem "Kỳ nghỉ ở Rome", Lâm Hiên đương nhiên không phản đối.

Tắt đèn, chọn phim trên máy tính, khởi động máy chiếu, cả hai cùng ngồi xem phim.

Một câu chuyện lãng mạn đầy tiếc nuối.

Một công chúa xinh đẹp và cao quý tạm thời thoát khỏi những nghi lễ rườm rà của triều đình, đã có một ngày vui vẻ ở Rome với một phóng viên bình dân đẹp trai và thông minh.

Chương 720

Cả hai yêu nhau, nhưng vì sự khác biệt về thân phận, họ chỉ có thể miễn cưỡng nói lời tạm biệt, rồi quay trở lại cuộc sống ban đầu.

Tiểu Oánh xem đến đoạn đính hôn.

Khi thấy hai người yêu nhau và hạnh phúc bên nhau, cô cũng nở nụ cười ngọt ngào.

Khi thấy hai người phải nói lời tạm biệt, quay đầu, rời xa nhau, rồi ngã quỵ.

Lâm Hiên không phải là người giàu cảm xúc như vậy, anh chỉ kinh ngạc trước vẻ mặt thiên thần và khí chất đáng kinh ngạc của Audrey Hepburn.

Sau khi xem phim xong, cùng với tiếng nhạc kết thúc bi thương vang lên, tâm trạng của Tiểu Oánh rõ ràng không thoát khỏi bộ phim.

Đôi mắt cô mơ màng, nắm lấy tay Lâm Hiên, hỏi: "Tại sao hai người yêu nhau lại không thể ở bên nhau?

Nếu giữa chúng ta cũng xảy ra tình huống như vậy." Tôi mất một thời gian dài mới biết có một nơi đã sớm biến thành màu vàng, và được thay thế bằng một nhà hàng.

Nhà hàng này hiện tại không có tiền mặt.

Lâm Hiên nghe tin này, như một con gà trống bị đánh bại, gãi gãi đầu.

Nhĩ Cát nổ súng bắn Lâm Hiên, Lâm Hiên đánh trả và nói: "Đừng chạm vào tôi." "Anh nghĩ là ai?" Ngẩng đầu lên mặt, cũng là một sự trùng hợp.

Đó không phải là Lục Thường sao?

Kim Xương Khánh không phải là lão Chu phái người trấn giữ sao?

Có đi trên đường không? "Đi, theo dõi." Kim Trường Thanh đang theo dõi một người.

Kim Trường Thanh dường như hơi căng thẳng, người kia không chú ý có hai đứa trẻ ở phía sau.

Một khách sạn tư nhân, bên trên có biển đề "Tân Hưng Khách sạn".

Tôi lại không hiểu nữa.

Tôi đang nghĩ cách để vào khách sạn đó.

Một người phụ nữ béo ra ngoài, cầm một giỏ rau.

Cô ta nhìn xung quanh và khóa cửa khách sạn. "Kết thúc rồi.

Tôi không thể vào." Khi quan sát môi trường xung quanh, anh ta liên kết phòng phía sau với khu dân cư.

Ban ngày không có ai nhìn thấy.

Một cửa sổ ở tầng hai được mở.

Lâm Hiên nói với Nhĩ Cát: "Nói cho tôi biết, tôi sẽ vào từ đó." Nhĩ Cát gật đầu, mồ hôi chảy trên trán, nói với Lâm Hiên: "Lâm Hiên, việc tốt, trừ bạo lực.

Tôi cảm giác như một tên trộm." Lâm Hiên phớt lờ anh ta, lùi lại vài bước, lấy đà, tôi đã trèo lên tường.

Anh ấy nhìn thông minh như một con khỉ, một lúc sau thì từ cửa sổ chui vào.

Trong phòng không có người, giữa phòng có hai giường, một chiếc TV.

Người đó đánh một tiếng, mở cửa, trượt xuống hành lang dọc theo bức tường, nhìn xuống qua khe hở của hành lang.

Từ góc độ này, bạn chỉ có thể nhìn thấy một bên có bốn chân, và một chân đi dép lê và quần rộng.

Người kia mặc quần áo lấp lánh và giày da ba sọc.

Lâm Hiên uốn cong người, cúi đầu hết sức có thể.

Rồi nhìn Kim Trường Thanh đang quỳ ở đó, và người kia đứng sau Trường Thanh.

Lúc đó, tôi nghe Kim Trường Thanh nói: "Tôi đã hai mươi mấy tuổi, tôi hiểu một số điều.

Quách Phúc Ngạn Nhĩ và Lý Hiểu Phong không liên quan đến việc này.

Tôi muốn thú nhận.

Đại." "Trường Khánh, bây giờ anh nên giải quyết vấn đề với ông chủ rồi.

Ý anh là sao?" "Anh phải cho tôi một ít tiền, khi tôi ra ngoài, tôi sẽ có tiền để tiêu." ".Tốt, muốn bao nhiêu tiền?" "Một vạn." Tôi mặc vest đi đến.

Chương 721

Lâm Hiên có thể nhìn thấy bóng lưng của người đó.

Người đàn ông đó trông như đàn ông năm sáu tuổi.

Nửa sau khuôn mặt của ông ta không thoải mái.

Có vết sẹo trên mặt không.

Một nửa tai bị mất. "Kim Trường Thanh, không đủ lòng tham để nuốt voi, quá tham lam rồi." Nửa chiếc tai bị nuốt chửng, miệng Kim Trường Thanh bị bịt chặt, Kim Trường Thanh vùng vẫy kịch liệt.

Người phía sau cầm dao găm đi đến, không nói một lời, hai thanh kiếm (không rõ tên).

Trương Tình không từ bỏ đấu tranh, không buông tay khỏi nửa chiếc tai.

Khi Trương Tình hoàn toàn mềm nhũn, người đó buông tay, dùng cơ thể Trương Tình lau mũi và nước dãi.

Lâm Hiên là người lần đầu tiên chứng kiến cảnh giết người, linh hồn anh ấy gần như muốn bay ra.

Anh cắn chặt tay, không phát ra tiếng động, lùi lại.

Khi anh nhảy ra khỏi cửa sổ, quần áo anh vô tình quẹt vào cửa sổ, khi anh kéo mạnh cửa sổ, cửa sổ bật trở lại, rồi phát ra tiếng "cạch".

Nửa tai lắng nghe động tĩnh.

Một người leo lên lầu.

Nhìn thấy một cánh cửa mở rộng, bước tới, phát hiện cửa sổ cũng mở toang, lòng hoảng hốt.

Gã cầm dao ban nãy cũng đi rồi, hỏi Half-ear: "Có ai không?" Khuôn mặt Half-ear hiện lên vẻ mơ hồ: "Hình như có gió." Nói xong, nhìn ra ngoài cửa sổ, thấy hai đứa trẻ đang điên cuồng chạy. "Ngài có thấy hai đứa trẻ không?" Gã cầm dao trầm tư một lát, đột nhiên nín thở: "Ta... hình như có..." Khi hai đứa trẻ lên chiếc xe buýt số 937, Lâm Hiên mặt tái nhợt.

Nhị Hồ dùng móng tay bấu vào đùi thật lâu, hỏi: "Trường Thanh thực sự bị giết rồi sao?" Lâm Hiên không ngừng gật đầu. "Để cháu nói với chú cảnh sát." Nhị Hồ vừa nói, Lâm Hiên liền nhanh chóng đè đầu Nhị Hồ xuống dưới ghế.

Cậu mở to mắt nhìn chằm chằm vào cửa tòa nhà khách vận.

Khi chiếc xe buýt từ từ rời khỏi bến cuối, mắt Lâm Hiên chạm phải Half-ear.

Vết sẹo trên tai của Half-ear ban đầu bắt nguồn từ gò má, cứ như có người đã cắm một con dao vào miệng, ép mặt phải há ra, rồi cắt đứt tai.

Lâm Hiên khẽ gật đầu, Half-ear mỉm cười, năm ngón tay chụm lại đặt lên thái dương, từ trán chậm rãi di chuyển theo hướng chào tạm biệt chiếc xe buýt.

Kết thúc rồi, kết thúc rồi, phải biết.

Tim Lâm Hiên đập thình thịch, cảm giác như muốn nhảy ra ngoài.

Dưới ban ngày ban mặt, chỉ có Half-ear, Lâm Hiên và Nhị Hồ ngã vật xuống đất.

Nhưng Lâm Hiên biết gã kia nhất định sẽ tìm đến.

Về nhà, Lâm Hiên nóng lòng kể cho ông nội nghe.

Ông nội cười nhìn Lâm Hiên: "Cháu không sợ tè ra quần sao?"

"Không ạ, cháu suýt khóc thôi." "Nhìn chỗ tè của cháu đi, hừ!

Có chút tà ác đấy.

Mỗi năm một lần, nếu mọi chuyện không diễn ra, thì mạng sẽ không còn." "Liên quan đến mạng sống ạ?

Chuyện tàn nhẫn thế này, nhất định phải liên quan đến Ngôi Nhà Đỏ..." Ông nội vừa cuộn thuốc lá, vừa chậm rãi hỏi: "Ngôi Nhà Đỏ ở đâu?" "Màu đỏ... màu đỏ...

Cháu hứa không có ai khác." Ông nội cười: "Thôi đi, đã hứa với người khác thì phải làm." Sau đó, ông nội phủi tàn thuốc: "Cháu nghĩ nó sẽ đến sao?" Giữ chặt 11 điểm, rồi nói một câu: "Cháu không có bất kỳ cảm giác an toàn nào, cứ như tay cháu đang phát ngứa vậy." Ngày thứ hai đi học, tôi không thấy Nhị Hồ.

Sau khi Nhị Hồ tan học tối, Lâm Hiên hỏi: "Mẹ tôi sáng nay không ở nhà nên tôi ngủ dậy muộn.

Cậu biết mẹ tôi làm gì không?" Nhị Hồ thiếu kiên nhẫn: "Mẹ cậu làm gì thì liên quan gì đến tôi?" Nhị Hồ bĩu môi: "Mẹ tôi giúp Lý Tiểu Phong về nhà.

Hôm qua cô ấy chết khi từ thị trấn về.

Mười hai tuổi thì qua đời, có quy định.

Chương 722

Mẹ tôi đi giúp đỡ." "Chết rồi?" "Được rồi, hai người, mẹ tôi sẽ không để tôi đi." Lâm Hiên tức giận, trừng mắt nhìn một lúc: "Đừng để tôi nói nữa, chỉ cần đừng mở miệng, miệng cậu không tuôn lời, cứ làm thôi." Nhưng, vào buổi tối tan học, Lâm Hiên và Tề Mộc Cách nói chuyện về những gì đã xảy ra hai ngày trước.

Sau giờ học, cậu ấy yêu cầu Tề Mộc Cách đi cùng.

Vì tôi không muốn người khác nghe, Lâm Hiên cố ý đi chậm lại một chút.

Khi hai người ra khỏi cổng, các bạn học đã không còn ở đó.

Hai người im lặng đi một lúc: "Tề Mộc Cách, tôi đã đến thị trấn tìm rồi, khách sạn Ngôi Nhà Đỏ không còn nữa, đoán chừng có hai chuyện." Tề Mộc Cách không nói gì, nhìn chằm chằm ngã tư.

Lâm Hiên đoán được sự bất an của Tề Mộc Cách, và nói: "Những gì tôi nói đều là thật." Tề Mộc Cách kéo Lâm Hiên, nhìn ngã tư, tóc cậu ta dựng đứng. "Người ở ngã tư đó mặc bộ vest với giày da.

Áo khoác bên cạnh tóc ngắn, bên hông có dao." "Tôi biết người đó.

Khi tôi đến khách sạn Ngôi Nhà Đỏ, ông ta ở đó." "Nhưng khuôn mặt thì khác." "Bây giờ không phải lúc nữa rồi." Lâm Hiên nắm lấy tay Tề Mộc Cách: "Đi thôi." Tề Mộc Cách gạt tay Lâm Hiên ra, nhìn chằm chằm vào mặt Half-ear, nói: "Một con dao bình thường không thể cắt được vết thương như vậy, chỉ có dao Mông Cổ mới làm được.

Nhất định là ở trong tay bố tôi." Lâm Hiên có chút bối rối...

Tề Mộc Cách ném cặp sách xuống đất, hai chân chạy về phía hai người kia.

Gã đầu trọc vung dao xông tới: "Tiểu thỏ con, ngon ăn đấy!" Đối mặt với con dao vung vẩy, Tề Mộc Cách không hề sợ hãi.

Tốc độ cũng không hề giảm.

Hai người chạm mặt, Tề Mộc Cách quỳ xuống, luồn qua dưới nách gã đầu trọc, hai tay ôm lấy eo, đặt sau lưng gã đầu trọc.

Hít một hơi, dùng sức, dùng đòn 'đảo lập dương tông' quật ngã gã đàn ông trưởng thành.

Gã đầu trọc bối rối, đứng dậy định nhặt dao.

Lúc đó, Lâm Hiên cũng xông tới, một sợi dây kéo lấy cánh tay gã đầu trọc.

Half-ear đứng bên cạnh, mặt không cười.

Lâm Hiên và Tề Mộc Cách nhìn nhau như những đứa trẻ.

Hào đánh gã đầu trọc.

Lúc đó, một người đàn ông xuất hiện, ném chiếc áo khoác lớn lên vai, rồi xông tới.

Sau khi người đó xông đến, đầu gối ông ta nâng lên.

Lâm Hiên nhìn tư thế đó, liền nhanh chóng đá vào đầu gã đầu trọc.

Người đó vung chân, Tề Mộc Cách nâng khuỷu tay.

Lâm Hiên dùng vai đẩy Tề Mộc Cách.

Một cú va chạm vào xương bả vai Lâm Hiên, cậu rụt người lại và đâm vào tường trường học rồi dừng lại.

Sau đó, ông nội đưa tay ra bắt lấy cánh tay người kia, phát hiện tuy chiêu thức không đúng nhưng sức mạnh không hề yếu.

Cánh tay bị kéo ra, chỉ có thể kéo đi chứ không thể nhấc lên.

Tề Mộc Cách vì sự xuất hiện bất ngờ của ông nội mà bình tĩnh lại,

chậm rãi lui về phía Lâm Hiên, nói nhỏ: "Có thể chạy không?" "Chắc là được." Half-ear cũng không nói gì.

Rồi nghe thấy tiếng la hét và khóc lóc cầu cứu.

Lâm Hiên quá quen thuộc với âm thanh đó.

Bọn khốn đã bắt Nhị Hồ! "Đi thôi,..." Tề Mộc Cách nhìn Lâm Hiên, Lâm Hiên lắc đầu: "Bọn chúng bắt hai người." "Đừng chạy, sau đó tôi sẽ đến một nơi không có người ở chân núi." "Ừ." Lâm Hiên và Tề Mộc Cách nghe Half-ear, rồi cả gã đầu trọc, đều không nói gì.

Ông nội quá lớn tuổi, đến nỗi phải nhấc tai lên nghe, vì sợ gã đầu trọc sẽ ngẩng đầu lên, tung cú đấm.

Tôi chỉ thấy cánh tay trên, tóc dài, mặc Đường trang, đi giày võ, giày vải.

Giống như Trần Chấn trong phim truyền hình, cách làng không xa là nơi máy ủi đang đào cát.

Dần dần đào ra một cái hào sâu vài mét.

Một số người đã đi đến đó.

Half-ear nhìn xung quanh, khóe miệng nhếch lên, nở nụ cười.

Chương 723

"Một nơi tốt, không thể chôn vùi." Lâm Hiên quay đầu nhìn, xem làm sao để trốn thoát.

Nhị Hồ '267' không vui, đã cứu được rồi, nên không thể không chạy một đoạn.

Bây giờ, e rằng Tề Mộc Cách và những người khác đang liều mạng cố gắng nói chuyện.

Đang suy nghĩ, đột nhiên một giọng nói từ góc ẩn nấp truyền đến: "Ở đây, đợi một lát, nhìn xem nơi nào muốn rời khỏi làng, sẽ biết được mỏ đá đó sẽ không có người canh giữ." Nghe xong, Lâm Hiên vui mừng: "Lão già thối, ông hiểu rồi sao?" "Luôn đi theo!

Tôi chỉ xem có hù cho cậu tè ra quần không thôi." Ông nội lắc đầu, người đàn ông mặc Đường trang sẽ dùng Bát Cực Quyền.

Người đàn ông đó đứng trước Half-ear, đầu trọc, phía sau có dao, yên lặng vuốt ve.

Tề Mộc Cách từ ái nhắc nhở: "Tiêu ông nội, cẩn thận ạ!" Ông nội gật đầu, nói với Lâm Hiên: "Nghe tốt lắm.

Trong mấy năm qua, ta đã dạy con nhiều thứ, nhưng có một chuyện bà nội không cho ta dạy.

Hôm nay, ta nghe tin, một cô bé trong làng ta đã chết.

Trên thế giới này, vẫn còn những kẻ cầm thú." Đối mặt với những kẻ cầm thú, rồi một kẻ tự tin xông lên!

Kẻ đó lợi dụng khẩu ngữ kỹ xảo của ông nội, xông lên một lát, dùng dao chém vào lưng ông nội.

Lưng ông nội cứng như mắt.

Gã đầu trọc nắm chặt lưng ông nội, bóp.

Đau đầu như giết lợn.

Con dao rơi xuống.

Ông nội dùng chân kéo, rồi móc vào chân.

Vẫn dùng một tay bóp đầu trọc, tay kia túm lấy gã.

Ông nội xoay tay, khiến hai tay gã đầu trọc dính chặt vào nhau, rồi dùng một tay nắm chặt các ngón tay của hai bàn tay đó.

Một cước nhấc lên, con dao bay vào tay không của ông nội.

Ông mài con dao, đóng chặt hai bàn tay gã đầu trọc lại, máu chảy ròng ròng.

Ba đứa trẻ có chút sợ hãi, ông nội nói: "Không dám sao." Nhị Hồ và Tề Mộc Cách quay đầu đi, chỉ có một mình Lâm Hiên vẫn nhìn chằm chằm.

Gã mặc Đường trang tập võ, phát hiện ra.

Bốp.

Ông nội dùng bàn tay nắm lấy khuỷu tay gã, rồi dùng tay kia nhanh chóng tóm lấy, kéo.

Kéo xuống nữa.

Khuỷu tay gã cong ra ngoài thành góc vuông, xương lòi ra khỏi thịt.

Tiếng kêu chói tai như heo bị chọc tiết còn hơn cả gã đầu trọc.

Cánh tay này xem ra đã vô dụng rồi.

Không thể dùng võ thuật như khuỷu tay được nữa.

Ông nội bước đến gần Half-ear, toàn bộ tai đều căng thẳng.

Half-ear lắc lắc cổ, nói: "Lão nhân, tôi biết ông rất giỏi.

Nhưng tôi khuyên ông đừng xen vào.

Thứ nhất, ông không biết đằng sau tôi có bao nhiêu người.

Thứ hai, dù có bằng chứng, ông cũng không thể kiểm soát được, chỉ tổ chọc giận chúng thôi." "Vậy ra là một con rối đang hoạt động à." "3.7 ừm!

Ông hiểu tôi mà, hôm nay thả tôi ra, nước giếng của tôi sẽ không biến thành nước sông." Ông nội hừ một tiếng: "Ta không có nhân vật nữ chính nghiện ngập, ở trấn Hắc Sơn, ta chưa từng quản lý tốt sao?

Tất cả mọi người đều đã va chạm rồi." Dứt lời, ông nội nhấc một chân lên, rồi vung ra sau.

Không, nhưng đang đối mặt với rất nhiều "cá muối".

Đã đánh bại người đứng đầu nhóm trong nhóm thảo luận của trường.

Có đủ sức mạnh để tồn tại mãi mãi sao?

Chương 724

Một cá nhân bị hàng ngàn vạn người vây hãm như chó có ổn định được không?

Trong khoảng không dài, Trường Không cười khẽ.

Đôi khi có những chuyện lớn và nhỏ. "Hệ thống nằm trong tay ta.

Tất cả mọi thứ trên đời!

Ai dám gây sự?" "Ta có kiếm, ta giết chết tất cả lũ cẩu hải tặc trên thế giới.

Ta có bàn tay, ta chạm vào thế giới..." Sau khi nghe Trương Tòng Tân nói những lời tình cảm nhỏ nhặt đó, hệ thống im lặng một lát.

Chú ơi!

Xem.

Nhân vật chính sau đó đã làm gì?

Khinh thường, giết chết!

Mô phỏng và giết chết!

Chết tiệt, giết chết!

Tôi lại xem ở 18.

Đọc tiểu thuyết sao?

Có thể đọc tiểu thuyết cả đêm sao?

Một thói quen xấu sao?

Hệ thống HeadwindCD nhân cơ hội này lẻn vào diễn đàn hệ thống, và tìm hiểu cách các tiền bối của nó đã phát hiện ra "cá muối".

Kết quả rõ như ban ngày. 《Ký chủ ngày đêm tu luyện không ngừng nghỉ, nhiệm vụ không theo kịp, làm sao đây?

Đợi online, gấp lắm!》 《Binding ba nghìn, đột phá ngũ trọng tiểu cảnh giới, cảm thấy hệ thống bị rút cạn rồi, làm sao đây?》 Máy chủ ma quỷ?

Ngươi không phải là một giao diện tốt, ngươi có thể giải phóng hệ thống và phát động tấn công sao?

Sẽ có kỵ sĩ cá muối sao?

Ngươi vì người qua đường mà cảm thấy xấu hổ!

Quân đội kỵ sĩ suy yếu!

Lương tâm của ngươi có đau không?

Khi hệ thống than khóc thảm thiết, tôi nghe thấy Trương Tòng Tân bước ra khỏi phòng.

Được rồi, đánh bại tôi như một chủ nhân không vui!

Nếu tôi có thể nhân hóa, tôi đã không chờ đợi để đánh bại!

Cuối cùng bị ép buộc: "Hà Đông ba mươi năm, Hà Tây ba mươi năm..." Kết quả, một giọng nói yếu ớt của cô gái từ cửa truyền đến. "Anh... không ổn rồi!

Vừa nãy có tin tức, cha... cha... haiz!" Khi nghe giọng Trương Tử Nguyệt, Trương Tòng Tân lập tức đứng dậy, vứt cái gác nhỏ sang một bên, lao ra khỏi phòng. "Tử Nguyệt, từ từ thôi, có chuyện gì vậy?" "Khu mỏ mà gia đình chúng ta vừa mua gần đây phát hiện có cát.

Kết quả, tin tức bị lộ, dẫn đến bang Hắc Ưng.

Cha bị bang Hắc Ưng tập kích bất ngờ.

Đan Điền bị phế, e rằng...

Chương 725

e rằng tôi không sống nổi nữa." Mặc dù Trương Tòng Tân đã thành công, nhưng trong mười năm qua, cậu đã cố gắng hết sức để giảm bớt việc tu luyện.

Nhưng trong mười năm qua, sự quan tâm của cha đã khiến cậu cảm thấy ấm áp và tình cha.

Bây giờ, Đan Điền của cha cậu đã bị phế bỏ.

Trong thời đại tôn trọng cường giả như vậy, e rằng còn thảm hơn là giết chết cha tôi. "Hệ thống, có cách nào để khôi phục Đan Điền không?" Trương Tòng Tân hỏi hệ thống trong đầu.

Không biết hệ thống đã im lặng bao lâu, cuối cùng vào một khắc nào đó vui mừng khôn xiết. "Đợi mãi cuối cùng cũng có việc để hỏi ta!" Vô cùng đơn giản!

Nghe Trương Tòng Tân hỏi cách sửa chữa Đan Điền, hệ thống mừng như điên. "Có cách!

Chỉ cần cậu đột phá Ngũ Quân và dùng chân nguyên bổ sung, là có thể sửa chữa Đan Điền cho cha cậu!" Lần này, tôi thầm thay đổi ý định. "Không muốn tôi trở thành cá muối, vì tôi không phải cá muối, nên không thể một hơi từ Lục Khí Chi Lực biến thành Ngũ Quân được!" Thông qua võ thuật, củng cố chân nguyên.

Giai đoạn nhập môn, bồi dưỡng khí công để nó mạnh mẽ hơn.

Căn cứ cường độ khí, chia thành 19 phần. "Sẽ đi vào thế giới loài người của cậu, vì vậy cậu có thể đặt tên cho nó." Trương Tòng Tân liếc nhìn con khỉ nhỏ đáng yêu và hung bạo trước mặt, rồi lại liếc nhìn cây côn sắt màu vàng. "Ngộ Không!

Tiểu gia hỏa, sau này sẽ gọi là Ngộ Không, được không?" Con khỉ nhỏ rất hài lòng với cái tên này, có thể nhảy lên nhảy xuống.

Như vậy, Trương Tòng Tân cầm cây côn sắt màu vàng, cùng Ngộ Không, tiến về phía mỏ, nơi vừa bị tấn công bất ngờ.

Trước khi rời đi, Trương Tòng Tân cố ý hỏi đường.

Vì vậy lần này tôi không bị lạc đường, nhanh chóng đến mỏ nhà họ Trương.

Khu mỏ này được tổ tiên họ Trương truyền lại.

Khi biết tộc trưởng muốn đến mỏ, tất cả đều cảm thấy vô cùng phấn khích.

Dù sao, nơi này vừa bẩn vừa mệt, nhưng không phải ai cũng sẵn lòng.

Bất ngờ thay, thủ lĩnh trẻ tuổi đã đến thăm tất cả mọi người một cách ngoài mong đợi.

Mặc dù có thể ra về tay trắng, nhưng lễ nghi lại rất trang trọng!

Đến giữa trưa, cuối cùng, người lính canh ở cửa mỏ thấy một người từ xa cưỡi một con ngựa và hai con khỉ.

Khi Trương Tòng Tân đến gần, cậu phát hiện con khỉ đó, một mình quá mệt mỏi, không thể bò trên mặt đất. "Trương Lục Linh, người phụ trách khu mỏ Trương Gia Lĩnh, sẽ gặp đoàn trưởng trẻ." Trương Tòng Tân nghe tộc trưởng nói, người phụ trách lập tức dẫn cậu ra đón. "Hoan nghênh, hoan nghênh quang lâm!" "Hoan nghênh, hoan nghênh quang lâm!" Dưới sự hoan nghênh của các công nhân mỏ vẫy cuốc sắt, cuốc sắt và dây thừng, Trương Tòng Tân luôn cảm thấy mình đang gặp một bộ tộc ăn thịt người.

Đặc biệt là những người thường xuyên làm việc dưới hầm mỏ.

Làm việc quanh năm trong điều kiện khó khăn và tối tăm, khuôn mặt mỗi người đều lóe lên màu đen năm sắc sáu màu.

Kiểu màu sắc đó giống như tộc ăn thịt người.

Vì vậy, Trương Tòng Tân gần như không còn nụ cười lễ phép, gần như không thể duy trì vẻ mặt giả dối. "Đồng chí tốt!" "Chào thủ lĩnh trẻ tuổi!" "Đồng chí cố gắng làm việc!" "Phục vụ gia đình!" "Đồng chí bị phơi đen rồi." "Gia đình càng tăm tối!" Trương Tòng Tân: Lúc này, người phụ trách Trương Lục Linh và vài thành viên chủ chốt của mỏ nói: "Thủ lĩnh trẻ tuổi, tộc trưởng hôm qua đã gửi một bức thư, yêu cầu đến đây.

Sẽ sớm thôi." Trương Tòng Tân nghĩ, tin tức của gia đình mình không nhanh bằng tin tức này.

Suy nghĩ, những người trong gia đình đều quen thuộc với việc đi lại giữa các mỏ.

Một mình tôi, suýt chút nữa bị lật đổ. "Khu mỏ của chúng ta gần đây có chỗ nào bất thường không?" Khi Trương Lục Linh nghe tin này, lập tức ghé sát tai Trương Tòng Tân, hạ giọng: "Tôi đã thử mọi cách tìm kiếm và phát hiện một cánh cửa đá lớn, nhưng vẫn chưa mở được nó." Thôi chết!

Trương Tòng Tân không khỏi nhớ đến cha mình, Trương Đại Pháo, nhưng cha cậu là một võ thuật gia, lại hay say xỉn.

Bảo ông từ bỏ thời gian tu luyện để đến mỏ kiểm tra (nếu có tiền tốt), thật có chút kỳ lạ.

Chương 726

Bây giờ xem ra, những người khai thác ban đầu có thể đã phát hiện một cánh cửa đá bí ẩn trong mỏ, chỉ khiến làng Hạnh Phúc chú ý.

Vì vậy, khi cha tôi dẫn người đi kiểm tra, đã bị Hắc Ưng tập kích.

Có lẽ, Tương Tây Thiền Hương đang tìm kiếm bồn tụ bảo sau cánh cửa đá lớn đó.

Suy nghĩ một chút, Trương Tòng Tân lập tức nói: "Đúng vậy, tôi có một chuyện cần nói.

Nhưng chuyện này không nên để người khác nghe." Lý Như Hổ trong đám đông thầm nói: "Thân đặc đã bị cảm động rồi, rõ ràng là bị làm cho sai lệch, dùng thủ đoạn hèn hạ." Lý Trọng Nhị cười nói: "Đừng cứ nói mãi thế, tôi đến thành phố phát triển.

Tôi có hứng thú với ẩm thực thành phố Vân Hà.

Các thanh niên, tụ tập lại một chỗ đi.

Tôi xem, tôi nghĩ là gần rồi.

Nếu các cậu không phiền, tôi rất hứng thú." Trương Tòng Tân vẫy tay, nói: "Tôi không kết nghĩa kim lan với cậu.

Chúng ta không sinh cùng ngày, cùng tháng, nhưng cũng không muốn chết cùng ngày cùng tháng.

Đã lớn như vậy rồi, tôi chịu khổ, tôi không làm thế!" Trương Đại Pháo kinh ngạc.

Con trai, con thực sự có thể đặt mặt người khác xuống đất, rồi dùng đế giày giẫm đạp sao.

Lý Trọng Nhị cười gượng.

Tần Bá Đào có chút bối rối, Viện trưởng Lý khi nào thì tính khí tốt vậy?

Lần trước, một giáo viên nói Viện trưởng Lý đã cho bò ăn hết hoa màu của người khác.

Bị Viện trưởng Lý đánh, ép buộc giáo viên thừa nhận là mình đã ăn, không liên quan gì đến con bò xanh.

Bây giờ một cậu bé dám nói vậy, Viện trưởng Lý có thể nhẫn nhịn sao? "Hahaha...

Thanh niên tràn đầy sức sống!

Tôi thích, tôi thích." Lý Trọng Nhị đỏ mặt, nói với Trương Nông Nông: "Trương, con trai ông tên gì?" "Trương Tòng Tân.

Bỏ văn tự quân đội, phục tùng quân đội!" Trương Nông Nông không bỏ lỡ bất kỳ cơ hội nào để ép con trai mình học võ thuật.

Lý Trọng Nhị cười cười, nói với Trương Đại Bảo: "Tên hay!

Tên hay!

Bình tĩnh, giản dị, tâm hồn trẻ thơ.

Tên hay, một người có tâm...

Ừm...

Khí chất chân chính!" Đám đông từ cổng nam tiến vào thành phố Vân Hà.

Trên đường, Trương Tử Nguyệt chạy đến chỗ Trương Tòng Tân, kể cho cậu nghe những gì đã trải qua trong thời gian qua.

Trương Tòng Tân bây giờ biết tại sao các giáo viên của học viện lại làm vậy. "Anh hai, sao anh không chú ý lời vừa nãy?

E rằng các giáo sư đại học sẽ không có thiện cảm với anh đâu.

Lần sau nên thể hiện tốt hơn.

Lần sau khi ăn cơm, nhớ rót rượu mời." Trương Tòng Tân bĩu môi, "Mời rượu không tốt, không tốt.

Dù sao thì cũng có thể vào đại học thôi.

Anh em mình không bận tâm." Trương Tử Nguyệt nhanh chóng lắc đầu, "Anh làm gì vậy?

Cuối cùng, đột phá rồi, trở thành chiến binh tinh tế.

Nhìn thế hệ trẻ của thành phố Vân Hạc, chỉ có em, và Lý Như Hổ của nhà họ Lý đã nổi bật.

Thông minh.

Một dũng sĩ tinh tế.

Chương 727

Nếu em có thể đạt được một bước trong một năm, đó mới thực sự là thiên tài!" Trương Tòng Tân thực sự không muốn trở thành thiên tài đó.

Tôi muốn trở thành "cá muối".

Nằm ở nhà ăn uống vui chơi, nằm mệt rồi thì để vợ lật người, rồi tiếp tục nằm.

Tu luyện hay những thứ tương tự, việc cố gắng làm việc là một chuyện.

Trải qua công việc vất vả, ngươi phải đi lại trong sông hồ, cuối cùng bị người khác giết chết.

Bi kịch lớn nhất trong đời.

Thật không may, trong thế giới này, mọi người đều ngưỡng mộ những kẻ mạnh mẽ.

Nhưng không ai sẵn lòng như vậy, theo đuổi cuộc sống hạnh phúc.

Ôi, thế giới say rồi, tôi cảm thấy thật cô đơn, thật cô đơn.

Trên cao có chút lạnh lẽo, đại khái là vậy.

Đồng thời, Lý Đạt Chùy thúc giục con trai Lý Như Hổ: "Đến bữa tối, nhất định phải đi mời rượu trước, biết không?

Thanh niên, vị trí đó!

Có tư cách của mình, thích hợp vào Tứ Giả Bát Viện này, nếu bây giờ con có thể xuất hiện trước mặt những giáo viên này, vậy con sẽ nhận được nhiều sự quan tâm và chiếu cố hơn." Nhưng các đệ tử cơ bản đã được bảo vệ, thường xuyên có người.

Hãy nhanh chóng tìm đệ tử bên trong.

Vì vậy, có một thiết bị âm thanh do học viện chuyên làm ra, có thể truyền âm thanh qua đó.

Hai người cảnh vệ đầu tiên bước vào nhà, nhìn qua danh sách tân sinh, phát hiện Trương Tử Nguyệt thực sự ở tại đệ tử Cửu Viện, rồi một trong hai cảnh vệ liền liên lạc.

Những người xung quanh kinh ngạc nhìn thấy cảnh vệ thực sự đi vào và liên lạc.

Về cơ bản, tất cả tân sinh trong ngày hôm nay đều không dám giả vờ ở bên trong, nhưng cũng không hy vọng thấy người trông coi có thể dùng người tìm người.

Mặc dù nhiều người không nghe thấy cuộc trò chuyện giữa Trương Tòng Tân và cảnh vệ, nhưng nhiều người vẫn cảm thấy vô cùng phấn khích.

Lúc đó, trong đám đông, một thiếu niên hoa lệ mặc trang phục tím và sang trọng dùng quạt xếp phe phẩy tay, hơi nhíu mày.

Một thiếu niên trắng trẻo hướng về thiếu niên áo tím chắp tay: "Tây Mã công tử, xem ra hai cậu bé ở cửa bây giờ có chút tài lực đấy." Thiếu niên áo tím hừ một tiếng, ánh mắt tràn đầy kiêu ngạo và khinh thường. "Chỉ là hai kẻ tiện dân.

Tôi không thể so sánh với người con trai của kẻ quỳ gối dưới chân tôi.

Tôi chỉ giữ thái độ khiêm tốn.

Vì quá nhiều kẻ tiểu nhân nhảy nhót, tôi không thể không ra tay, vì vậy tôi sẽ cố gắng hết sức.

Tình cờ để Lữ Hiến Địch thấy được năng lực của Tư Mã Ni Lai

tôi." Tư Mã Ni Lai nói xong, rồi dùng giọng hăm hở nói với hậu vệ đối diện. "Con trai quỳ gối dưới chân tôi là Tư Mã Ni Lai, anh hãy nhanh chóng vào nói với Chung Ngọc Tú, bảo tôi muốn gặp cô ấy.

Xin mời ra." Sau khi Tư Mã Ni Lai nói xong, cậu ta ngẩng cao đầu, phe phẩy quạt.

Dường như tất cả phong thái trên thế giới đều tụ lại trên người cậu, khiến người khác không thể không chú ý, ngưỡng mộ.

Đáng tiếc, cảnh vệ bước tới đá Tư Mã Ni Lai văng xa bảy tám mét. "Thằng điên ở đâu?

Mau cút đi!" Cảnh vệ hét lớn, rồi trở về vị trí ban đầu.

Trương Tòng Tân và Lưu Ngọc Tân vẫn đứng đợi ở cửa, liếc nhìn nhóm thiếu niên áo trắng bên cạnh Tư Mã Ni Lai. "Anh ơi, thằng cha này làm sao thế?" "Sao lại đi, liếc mắt nhìn tôi rồi bị đá vậy?" Trương Tòng Tân cũng có chút không hiểu, "Tôi không chắc lắm.

Tôi nghe nói nó không có tư cách ở bên cạnh.

Rồi, nó phải đứng bên cạnh tôi.

Kết quả bị cảnh vệ đá.

Chắc là thằng điên." Với sự giúp đỡ của thiếu niên áo trắng Lữ Phượng Hiền, Tư Mã Ni Lai mặt sắt lại, quay đầu nhìn Trương Tòng Tân và Lưu Ngọc Tân ở không xa, tức giận.

Nhưng điều khiến cậu ta tức giận nhất là cảnh vệ.

Chương 728

Một đứa con trai quỳ gối dưới chân tôi, dám vô lễ với tôi đến vậy.

Vì vậy, Tư Mã Ni Lai phủi phủi bụi trên người, bước về phía cảnh vệ.

Lúc đó, nhân viên hộ tống đã thông báo cho đệ tử viện số 9 bước ra, chỉ nhìn thấy Tư Mã Ni Lai đang tức giận. "Con trai quỳ gối dưới chân tôi là Tư Mã Ni Lai.

Nhanh chóng vào giúp tôi.

Tôi đang tìm Chung Ngọc Tú." Cảnh vệ vừa ra nghe câu nói đó thì buột miệng nói một câu.

Ông ta thực sự lo lắng hôm nay có quá nhiều thằng nhóc.

Trương Tòng Tân đáp lại. "Cạch", Lưu Ngọc Tân giơ ngón cái lên với Trương Tòng Tân. "Haha haha, đánh thằng ngu giỏi hơn tôi." Trương Tòng Tân cảm thấy có chút ngượng ngùng vì Lưu Ngọc Tân. "Bánh bao nhà ông chủ ở khắp nơi, vị ngon lắm.

Ngày mai tiếp tục nhé." "Được thôi." Lâm Hiên ẩn mình trong đám đông nghe tin này, giật nảy mình.

Lập tức quay về "157" để soạn thông báo đóng cửa.

Bởi vì lúa mì ở nhà khó sản xuất, nên chỉ có con gà mái già bị bệnh nặng, trong ba ngày sẽ không kinh doanh!

Quá đáng sợ!

Rời khỏi nhà ăn, Trương Tòng Tân đi về phía học viện Thể dục.

Mặc dù tôi không lên lớp, nhưng tôi sẽ về ngủ.

Nhưng, nếu không có ai lên lớp, thì cô Tiêu sẽ biết sáng nay không

có lớp.

Đương nhiên, việc cô Tiêu biết không đáng sợ.

Điều đáng sợ là, Trương Tòng Tân cảm thấy nếu cô Kiều phát hiện ra mình không thể đến vào buổi sáng, có thể sẽ tăng cường lượng luyện tập buổi chiều để bù đắp cho sự lười biếng buổi sáng.

Vì vậy, cậu ấy đi đến học viện Thể dục để lên lớp.

Bài kiểm tra như hôm qua rất tốt.

Tôi cũng không làm gì.

Tôi đi theo và được thông qua vào buổi sáng.

Thầy Đỗ thân thiện cũng cho phép tôi vào lớp sớm.

Giáo viên tốt của nhân dân!

Ở cổng học viện Thể dục, Trương Tòng Tân cảm thấy hôm nay trong học viện Thể dục có nhiều người hơn bình thường.

Trương Tòng Tân không mấy để ý, bước vào trường thể dục.

Nhưng, khi một chân bước vào cổng lớn của học viện Thể dục, một gã chiến sĩ "bán đầu" lao tới, chặn đường cậu. "Cậu là tân sinh Trương Tòng Tân của học viện Khoa học Động vật phải không?" Trương Tòng Tân hơi khựng lại một lát, trong lòng không ai nhận ra nhưng nhìn biểu cảm của đối phương, tôi luôn cảm thấy không phải là chuyện tốt.

Thêm vào nhiệm vụ hệ thống tối qua giao cho tôi, tôi rõ ràng đang ngủ và không biết làm thế nào để kích hoạt nhiệm vụ, vì vậy tôi lập tức lắc đầu. "Không, anh nhầm người rồi." Nói vậy, Trương Tòng Tân lách qua gã chiến sĩ đại nhị cao hơn nửa cái đầu, rồi đi tiếp.

Các môn đệ thể dục năm hai đều bối rối.

Chẳng phải người này vừa nói là Trương Tòng Tân, hỏi rồi lại không phải sao?

Vài người phía sau biết gã đại ngốc phía trước.

Ngay sau đó, một đệ tử năm hai khác của học viện Thể dục bước ra, chặn đường Trương Tòng Tân. ...

Lần này, tôi không hỏi cậu có phải Trương Tòng Tân không, mà đi thẳng vào vấn đề. "Nghe nói hôm qua cậu đã nổi điên?" Lúc đó, một sinh viên năm hai khác cũng đứng lên.

Chương 729

"Mọi chuyện đều tốt, tốt hơn cả bài kiểm tra.

Dù sao, đó là cấp trên của cậu.

Sau khi đánh người, cậu căn bản không có cảm giác tội lỗi sao?" "Tối qua tôi hôn mê sắp tỉnh rồi.

Thậm chí còn không đi xem sao?

Làm sao thế này!" Nhanh chóng, một sinh viên năm hai khác của học viện Thể dục đứng ra, chặn Trương Tòng Tân ở phía trước, tức giận nói về những gì đã xảy ra hôm qua.

Trừ hai ba câu đầu của Trương Tòng Tân, người sau không nghe thấy.

Lúc này, Trương Tòng Tân đang giao tiếp với hệ thống trong lòng. "Đồ bàn từ nhỏ, đang làm gì vậy?

Tôi tại sao lại nghĩ rằng cậu đã tạo ra những thứ khiến tôi phiền toái?

Không phát hành nhiệm vụ sao?" Hệ thống: "Cậu, bảo bối, tôi đã dự đoán có người sẽ gây rắc rối cho cậu trước khi nhiệm vụ được phát hành sáng nay.

Tôi cho cậu nhiệm vụ, để cậu nhận thưởng và trở nên mạnh mẽ hơn, tại sao tôi lại là kẻ xấu?" Hệ thống càng tức giận, càng không nói gì.

Dù sao thì chủ nhân cũng không tin.

Tức chết rồi!

Hừ.

Thấy hệ thống không nói gì, Trương Tòng Tân lại liếc nhìn, chặn ở phía trước.

Về cơ bản, cao hơn một chút, ngay cả chiến sĩ đầu cấp hai cũng cao hơn một chút.

Tôi phải thừa nhận, võ thuật học viện Thể dục không mạnh đến mức nào, nhưng chiều cao thì thật sự đáng sợ.

Thật không may, trong giới võ thuật.

Trong giới võ thuật, kẻ mạnh nhất vĩnh viễn là người già, phụ nữ và trẻ em, cùng với một số thanh niên trông rất bất quy tắc.

Còn về cấp độ mạnh mẽ đó.

Tổ hợp bốn người, gọi là Tứ Kim Cương, đều bị một người đánh bại.

Hoặc tổ hợp sáu người, gọi là Lục Hổ X Sơn, đều bị một người đánh bại.

Điều tệ hại nhất là, khi mười tám tuổi, trên người bôi bột sơn xanh kém chất lượng, được gọi là Mười Tám Người Đồng Xanh, và bị một người từ đầu đến cuối đánh cho thê thảm.

Bốn người và sáu người trên, mặc dù lần đầu ra mặt, nhưng vẫn có cơ hội báo tên.

Mười Tám Người Đồng Xanh thì đúng là Mười Tám Người Đồng Xanh, nhưng chưa từng biết tên của mười tám tráng sĩ đó.

Dù sao, nghe thấy lời khoác lác, bị đánh bại là đúng rồi.

Nhìn những người trước mặt, Trương Tòng Tân không chắc có phải mười tám người hay không, nhưng thực sự cảm thấy những người này có thể sẽ bị đánh.

Kết hợp với nhiệm vụ tối qua, Trương Tòng Tân thiếu kiên nhẫn

hỏi: "Có khả năng không?" Đúng như Trương Tòng Tân nói, mọi người xung quanh đều kinh ngạc.

Dù sao, đó là một nhóm sinh viên năm hai.

Đệ tử năm nhất hoặc năm nhất.

Quan trọng nhất, không phải ở học viện Thể dục.

Vì vậy, những người này chỉ để phục vụ người khác, để nhân vật chính phải xin lỗi điên cuồng, và duy trì thể diện của trường thể dục.

Nếu không, tắc nghẽn giao thông sẽ kết thúc.

Tại sao lại có mười mấy người tụ tập lại một chỗ, trên thực tế không cần thiết phải tụ tập mười tám người rồi trở thành đồng bọn.

Một câu nói nội tâm sâu sắc của Diệp Khắc Chương khiến những người này tức giận.

Lúc này, cũng có người đang nhìn đám đông, trong đó có tân sinh học viện Thể dục.

Hơn mười người trước mặt Trương Tòng Tân.

Chỉ có vậy thôi.

Bây giờ Trương Tòng Tân đã nói.

Chương 730

Lúc đó, trong đám đông, không biết cô gái nào hét lớn: "Học viện Thể dục không thể đánh đồng với học sinh." Nghe tin này, hai ba nữ chiến sĩ đứng trước mặt Trương Tòng Tân đều ổn, còn mười mấy nam sinh còn lại đột nhiên trở nên nóng nảy.

Một thiếu niên anh tuấn vung vẩy quần áo, dùng góc nâng tóc mái, bước về phía Trương Tòng Tân. "Được rồi!

Nếu muốn đánh nhau, thì đánh nhau, nhưng..." Trương Tòng Tân lập tức cắt lời nói: "Không phải là không đi đánh nhau sao?

Tôi có tiết 403!

Các người cản tôi ở đây!" "Tôi... tôi..." Sinh viên năm hai vừa đẹp trai cảm thấy bối rối.

Trong khi duy trì vẻ ngoài anh tuấn, không khỏi tìm kiếm sự giúp đỡ từ mười mấy người phía sau.

Gặp Vũ Văn Tú thực tế, tôi ở trường cũng gặp ở cổng.

Càng không cần tôi thấy đẹp trai, để tôi đội mũ đi học.

Thần cách đặc biệt đến nhường nào!

Tôi không phải Sangọc!

Hoa Lực Hồ Kim Thủ cảm ngộ.

Lúc này, các sinh viên năm hai và năm tư đều có chút ngượng ngùng nhìn bạn bè của mình.

Nếu tôi là một học sinh cấp hai gây rắc rối, thì sao?

Tôi đang vội, đợi online.

Nhưng, các sinh viên năm hai và năm tư của học viện Thể dục dù sao cũng quá đơn giản rồi.

Trương Tòng Tân cúi đầu.

Ai biết phải làm gì!

Người sinh viên anh tuấn kia lo lắng, nhìn Trương Tòng Tân: "Dù sao, tân sinh của học viện Động vật học, tôi đối với cậu cũng không khó.

Nhưng việc làm điên rồ và nhanh nhẹn cuối cùng sẽ mang lại rắc rối.

Kết quả là, ở đây, tôi sẽ cho cậu làm ba việc." Mặc dù năm hai và năm nhất, nhưng ba hành động của Trương Tòng Tân được coi là đối nghịch.

Vị lão nhân anh tuấn kia hơi ngẩn ra, không khỏi khen ngợi sự trí tuệ của cậu. "Quả thực là viện trưởng năm hai học viện Thể dục của tôi, cử chỉ thật đúng mực!" "Cậu nghĩ mình đẹp trai nhất trường sao?" "Hừ!

Dám làm tổn thương người của học viện Thể dục của tôi, sinh viên thực tập của học viện Dã Thú học cảm thấy xấu hổ!" Nhiều người vây xem xung quanh, đặc biệt là tân sinh năm nhất, đều cảm thấy kinh ngạc.

Khi sinh viên năm hai nghe những lời của người xung quanh và vẫn còn chút kiêu ngạo, Trương Tòng Tân mạnh mẽ tung một cú đấm, thẳng vào mặt đối phương.

Ồ!

Một cú đấm vô vị.

Sau một cú đấm, gã kia ngã xuống đất, mũi chảy máu, rồi ngất đi.

"Sinh viên năm hai thực sự là tấm gương của tôi..." Một tân sinh lớp tinh anh đang cổ vũ cho người lớn tuổi hơn.

Sau khi đổ thêm một nửa dầu, phát hiện người trước đã biến mất.

Rò rỉ, màu đỏ tươi.

Trương Tòng Tân nhìn viện trưởng năm hai học viện Thể dục, ngã vật xuống đất với cú đấm.

Lúc này, Trương Tòng Tân nhìn hệ thống, thúc đẩy tiến độ hoàn thành nhiệm vụ một phần ba.

Tôi tò mò.

Tên này không muốn chiến đấu với tôi sao?

Giả cười?

Có ba chiêu đối với tôi.

Quả thật, cậu không chủ động, nhưng cậu lại bất lực!

Chương 731

Học sinh học viện Thể dục đối với cơ thể của cậu thì sao?

Phải tự tin!

Tôi thấy một người bị Trương Tòng Tân quật ngã, và một sinh viên năm hai có quan hệ tốt với người đó lập tức đứng dậy.

Người đàn ông đó cơ bắp rất phát triển, rõ ràng không phải là người chỉ biết làm sao để trở nên đẹp trai. "Bẩn thỉu!

Đánh lén!" Trương Tòng Tân ngây ngốc hỏi: "Không phải là như vậy sao?

Chẳng phải tôi nên làm ba bước sao?

Tôi đã thẳng thắn, cởi mở!" Một người khác sờ sờ mũi, có chút bối rối.

Xem... quả thật là vậy. "Vậy thì, cậu không cần quá nặng tay!

Không biết có đánh người không?" "Tôi không biết," Trương Tòng Tân trực tiếp trả lời.

Phía bên kia giữ im lặng.

Dường như... không! "Hừ!

Vô dụng đến mấy, để tôi làm!

Đã có khả năng như vậy, vậy thì đại học tôi sẽ không cho phép!" Ở phía bên kia, cởi bỏ áo khoác trên người và khoe ra cơ bắp cường tráng, cánh tay với ánh đồng nhạt càng thêm bắt mắt. "Thợ rèn!" "Thiết Kim Thủ?" "Tôi không biết có phải vừa lên năm nhất không.

Châu Hạc, Thiết Kim Thủ nổi tiếng năm hai.

Toàn bộ cánh tay (tốt) đều cứng như sắt.

Dùng một bàn tay, chặt đứt núi, nghiền nát đá!" Các tân sinh học viện Thể dục xung quanh không khỏi nín thở.

Tại sao học viện Thể dục lại hy vọng một ngày nào đó có thể thoát khỏi thiên tai, nước và lửa?

Có tốt hơn cả búa không?

Lúc này, Thiết Kim Thủ Châu Hạc đứng trước mặt rõ ràng muốn trở thành một chiến sĩ.

Trong chốc lát, vô số tiếng hò reo vang lên vì Thiết Kim Thủ của Châu Hạc.

Thiết Kim Thủ lạnh lùng cười với Trương Tòng Tân. "Tiểu đệ đệ, cẩn thận đấy!" Tiếng nói chưa dứt, Châu Hạc lóe lên thân hình, xông thẳng về phía Trương Tòng Tân.

Sắp đến gần, chân hắn di chuyển sang một bên, thân hình thoắt ẩn thoắt hiện, nhảy sang bên trái Trương Tòng Tân.

Trông như cần đục lỗ, nhưng việc đục lỗ chỉ di chuyển được một nửa.

Đổi lại là tay kia của Trương Tòng Tân, lòng bàn tay như rồng nổ tung.

Kết quả là... lại là giả!

Toàn bộ thân thể lại di chuyển, đứng phía sau Trương Tòng Tân, nâng con dao lên, một nhát chém xuống.

Mỗi người đều nhìn động tác của Châu Hạc (một Thiết Kim Thủ), và kinh ngạc trước tốc độ cũng như sự lừa dối trong động tác giả của hắn.

Mấy lần, mọi người đều nghĩ Châu Hạc thực sự đang tấn công

Trương Tòng Tân, nhưng đột nhiên hắn lại chuyển sang một động tác khác và di chuyển thân thể.

Theo đó, khi Thiết Kim Thủ Châu Hạc dùng 'thủ đao' chém xuống, nhiều người đồng thanh hô: "Bỏ xuống!" Dùng một bàn tay đánh vào gáy, tất cả thần phải ngã!

Luật sắt trong võ thuật nhỏ.

Mọi người đều tin rằng, khi Thiết Kim Chi Thủ Châu Hạc giáng xuống, Trương Tòng Tân sẽ trực tiếp bị đánh bất tỉnh trên mặt đất.

Chương 732

Đúng như dự đoán, khi con dao giáng xuống, người đó ngã vật xuống đất.

Trương Tòng Tân gãi gáy, quay người cúi đầu nhìn Thiết Kim Thủ Châu Hạc, hắn ngã vật xuống đất, ôm chặt cổ tay.

Lúc đó, Châu Hạc nghiến răng, mặt tái nhợt, toát mồ hôi, chịu đựng đau đớn.

Trương Tòng Tân gật đầu. "Vừa rồi làm gì...?" Trương Tòng Tân, liếc nhìn những người xung quanh, đột nhiên hiểu ra. "Đầu tiên, các người đã động thủ.

Tôi không.

Tôi không chạm vào đồ sứ!" Thiết Kim Thủ Châu Hạc chỉ dùng dao cắt.

Hắn cứ nghĩ hắn có thể từ trong tim làm cho Trương Tòng Tân choáng váng, nhưng hắn chưa bao giờ nghĩ con dao sẽ trực tiếp chém vào xương cổ đối thủ.

Tay Trương Tòng Tân cứng như sắt, xương cứng như kim cương!

Tôi thậm chí còn nghe thấy tiếng xương tay mình vỡ vụn.

Lúc này, mỗi người xung quanh tôi đều có chút khinh thường.

Châu Hạc không phải bây giờ bị chém rồi sao?

Tại sao lại co giật bây giờ?

Thực sự đã chạm vào đồ sứ sao?

Xem... các thành viên gia đình học viện Thể dục thật khó khăn.

Nếu sau khi tốt nghiệp không có tiền đồ tốt, thì cũng là cách tốt để chạm vào đồ sứ.

Có người đỡ Châu Hạc dậy, mọi người trong học viện Thể dục xung quanh đều không bình tĩnh.

Đặc biệt là hai sinh viên năm hai đã chặn Trương Tòng Tân trước đó.

Ý định ban đầu là kẻ cuồng nhân và học viện Thể dục sẽ được tái sinh.

Là môn đồ của học viện Thể dục, một người của học viện Khoa học Động vật có thể để cho học sinh học viện Thể dục mất mặt.

Kết quả, vẻ mặt Trương Tòng Tân bây giờ trở nên mềm mại hơn. "Hèn hạ!" Vẫn là công thức nguyên thủy hoặc hành động quen thuộc.

Trương Tòng Tân nghe hướng giọng nói, không kìm được hỏi: "Tôi nên làm gì, tôi hèn hạ sao?

Tôi đứng đó nhìn chằm chằm một lúc lâu, rồi đánh tôi ngã xuống đất, co giật.

Đáng ghét!" Một người khác ngượng ngùng một lúc.

Đột nhiên, có người nói: "Cái đó nhất định là đồ giấu trong quần áo!

Nếu không, Thiết Thủ mạnh mẽ sẽ ngã xuống, ổn, nhưng lại bị thương sao?" Trương Tòng Tân bĩu môi.

Tôi biết học viện Thể dục của cậu đã xảy ra chuyện gì?

Mặc dù tôi không nói chuyện với những người này, nhưng hiện tại có hai ba trăm người tụ tập ở cổng lớn.

Trương Tòng Tân thực sự cảm thấy, nếu không đưa ra lời giải thích, có thể sẽ bị đánh bại. "Được rồi, giải thích sao?

Được thôi, để tôi giải thích cho các cậu!" Tình hình hiện tại trong khúc mắc và sự việc của Lâm Hiên tuyệt đối không thể tách rời, tất cả những điều này đều do Lâm Hiên sắp đặt.

Ngày trở về Thanh Viễn từ khu rừng rậm rạp phía tây nam, điều đáng tiếc là Lưu Lục đã hiểu biết nhiều hơn về Kỳ Sơn Phái, và thừa nhận đã sắp đặt Hắc Kỳ tại pháp đình xét xử.

Nhưng, quân cờ màu tối đó do người chơi đặt ra, nhưng đáng tiếc, nó chỉ giúp được cho kẻ cầm đầu.

Cũng vậy, ngày đó có lẽ chỉ có một quân cờ màu tối được phân phát, quân cờ màu tối này chỉ quan tâm đến hệ phái Kỳ Sơn.

Vu Tinh Á thực sự đang đối phó với hành động này, hay chỉ thuận theo tự nhiên...

Sau khi hỏi Lưu Liên Sinh, Tập Ngọc Thành lại gặp Tề Hữu Văn Tử, rồi lại xuống Hà Sơn.

Chương 733

Sau sự kiện Hà Hải Sơn, chưa từng nhắc đến Kỳ Sơn Phái.

Sau vài ngày ở Hạ Hải Sơn, Bát Quái và Lưu Ngữ, tình hình đột nhiên thay đổi, rồi tôi vì vụ mưu sát mà gặp Tú Kỳ...

Hôm nay, mọi chuyện có thể xảy ra ở cổng quán Phúc Lâm đều trì trệ.

Trong một tháng qua, nhiều chuyện đã xảy ra.

Những thứ này bị ràng buộc bởi một sợi dây vô hình, và bây giờ sợi dây vô hình đó đang dần xuất hiện.

Hoa Cửu Nguyệt thở dài.

Dù sao đi nữa, cũng nên đến Thanh Viễn hỏi cho rõ.

Khách sạn Bằng Viễn.

Nhìn chằm chằm vào bình sứ trắng trên bàn, đôi mắt đen láy.

Tôi chưa từng với bất kỳ ai, dễ dàng bị Phùng biết.

Đệ tử duy nhất của Kỳ Sơn Phái dễ xử lý, chỉ cần để Hứa Tại Vĩ xem là được.

Tân Thiên Nhất Phương, dù có biết cũng sẽ không kinh ngạc.

Điều duy nhất cần chú ý là những người đột nhiên được thả.

Đưa tay ra lấy bình sứ trắng.

Mở bình sứ trắng, rồi từ trên bình sứ trắng lăn ra một bàn tay lạnh giá.

Đương nhiên là thật sao?

Sát khí nặng nề đột nhiên ập đến, trong sự nặng nề đó lại mang

theo hàn khí và bóng tối.

Trong căn phòng yên tĩnh đột nhiên có tiếng "khách đát", tôi thấy bình sứ trắng và chiếc bàn bên cạnh bị vỡ...

Thanh Viễn không xa.

Lâm Hiên nhìn Phùng Nghĩa An, lấy ra thẻ ngọc của Lục Gia Thương Hành, hoàn toàn xác định thân phận của cô ấy là cố ý, tuyệt đối không giả mạo.

Người điều khiển cẩn thận quan sát thương hiệu trong tay Phùng Nghĩa An, rồi xin lỗi Hoa Cửu Nguyệt: "So với hai toa xe, Trầm tiên sinh ở bên trong quan trọng hơn." Nói rồi, người điều khiển lại kéo chặt dây.

Người điều khiển khẽ kéo dây xuống, ý bảo ngựa quay lại đường, rồi lại nói: "Công tử, xin lỗi." "Ta sẽ đưa Phùng tiểu thư về trước, các ngươi về đi." "Không xa, công phu khinh thân của ngài chắc chắn nhanh hơn xe ngựa..." Kèm theo tiếng nói, chiếc xe ngựa di chuyển ngày càng xa.

Phùng Nghĩa An mở cửa sổ nhỏ phía sau xe ngựa, nhìn ra ngoài.

Hoa Cửu Nguyệt ung dung nhìn.

Phùng Nghĩa An mỉm cười vẫy tay chào Lâm Hiên, rồi lại đóng cửa sổ nhỏ lại.

Sau khi quay người, cô ôm chặt chiếc hộp có logo 'Vô Vi Trai' trong lòng.

Ở giữa hộp khắc chữ "Hồng Sắc Tô Đường".

Phùng Nghĩa An khẽ vỗ vào hộp bằng ngón tay, trên mặt nở nụ cười.

Gió nhẹ thổi qua, Hoa Cửu Nguyệt vẫn đứng ở ngã tư, có vẻ hơi

lạc lõng.

Lâm Hiên khẽ thở dài, nhưng chỉ còn cách một mình đi bộ đến Thanh Viễn...

Vườn hoa trong suốt, Bạch Lan Hiên.

Thật không may, tất cả quân cờ trên bàn cờ đều bị thu lại một cách vô cảm, đôi mắt tôi luôn tràn đầy u ám.

Phùng Nghĩa An mở cửa bước vào.

Nhìn Hoài Nguyệt, Hoài Nguyệt khẽ mỉm cười với cô, đúng lúc từ lối vào Thanh Viễn truyền đến một âm thanh.

Phượng Nghi có lương tâm. "Hoa Cửu Nguyệt...

đang làm gì thế?" Lâm Hiên lại mỉm cười, rồi đặt chén trà xuống bàn, tiến về phía Phùng Nghĩa An. "Dịch ra, tôi thích." Lời của Lâm Hiên khiến Phùng Nghĩa An có chút bối rối, chỉ cảm thấy má mình nóng bừng.

Xem xong 《Hoa Cửu Nguyệt Khán》, giải quyết một số việc vào ban ngày, rồi lấy ra một viên đường, đưa cho cô.

Chương 734

"Được rồi, ở đây," Phùng Nghĩa An nói nhỏ, "Đã chia ra rồi, chỉ còn lại miếng cuối cùng." Lâm Hiên nhìn viên đường trong tay Phùng Nghĩa An, dịu dàng làm nó tan biến đi, không dấu vết, có chút ưu sầu. "Ngọt không?" Hoa Cửu Nguyệt hỏi. "Không quá ngọt." Lâm Hiên nhìn viên đường đó, cảm thấy không thể từ chối. "Hãy để tôi trở thành một nửa của cô." Phùng Nghĩa An gật đầu.

Hoa Cửu Nguyệt bóc vỏ kẹo, rồi dùng nội lực chia viên kẹo thành hai nửa bằng nhau. "Cô nhận trước đi." Phùng Nghĩa An nhìn Hoa Cửu Nguyệt, rồi cúi đầu nhìn hai miếng đường có kích thước giống hệt nhau trong tay Hoa Cửu Nguyệt.

Sau khi quan sát một lát, Phùng Nghĩa An đưa tay ra lấy hai miếng đường, rồi nhanh chóng cho vào miệng.

Phượng Nghi An ngọc quang liếc nhìn Lâm Hiên, rồi quay đầu, chạy đi.

Lâm Hiên cảm thấy căn phòng tràn ngập gió.

Khẽ thở dài, cười ngây ngô.

Lâm Hiên chậm rãi bước ra khỏi phòng, nhưng thấy Phùng Nghĩa An đang đứng.

Trong sân, khắp nơi là ánh trăng sáng.

Phùng Nghĩa An chạy đến Hoa Cửu Nguyệt, dùng mật ong Ngũ Vị Trai nhét đầy miệng Hoa Cửu Nguyệt.

Đường dưa hấu là loại đường ngọt nhất trong Vô Vi Trai, do Phùng Nghĩa An mua.

Vị ngọt thơm béo ngậy nhanh chóng tràn ngập miệng Hoa Cửu

Nguyệt.

Mặt Hoa Cửu Nguyệt hơi khó coi.

Chưa từng ăn thứ gì ngọt đến vậy.

Tôi không biết nó được làm từ gì, có lẽ... ngọt và béo ngậy đến thế.

Vẫn luôn không thích kẹo.

Sau khi hẹn ước với Phùng Nghĩa An, dần dần bắt đầu chấp nhận kẹo, nhưng thường chỉ ăn những loại kẹo nhẹ.

Phùng Nghĩa An biết điều đó.

Phùng Nghĩa An đưa cho Hoa Cửu Nguyệt viên kẹo ngọt đến vậy,... thực sự là vẻ đẹp khó lòng chịu đựng nhất.

Phùng Nghĩa An nhai kẹo đỏ trong miệng kêu "rắc rắc rắc rắc", nuốt xuống rồi hỏi: "Ngon không?" Lâm Hiên gật đầu: "Được." Phùng Nghĩa An cười nói: "Tôi đã nấu cháo thịt xông khói, uống không?" Lâm Hiên: "Được thôi." Sáng sớm.

Ẩn Viên, Tứ Hợp Viện Tây Lan Nguyên.

Hà Hiểu và Hạ Liên Duy vừa quay lại Hoa Cửu Nguyệt, hoàn thành việc khám phá và suy đoán về khu rừng thông phía tây nam của Hoa Cửu Nguyệt.

Ngay khi chuyện này kết thúc, Hà Hiểu đề nghị: "...Nếu không, đã phát hiện bao nhiêu xương cốt trong lăng mộ?" Rồi Hạ Liên Duy nói: "Tôi không nhìn, chỉ nhìn thấy..." Hà Hiểu cười nói: "Hạ Liên huynh, trực tiếp quá rồi." Ông quay sang người đối diện, hỏi: "Vậy mời." Sự từ chối không thể thương lượng.

Nếu ngươi không chấp nhận, thì không thể xác nhận.

Ta không thể đưa ra câu trả lời chính xác, sẽ ảnh hưởng đến phán

đoán của ngươi...

Linh...

Trước khi chèn một từ, đã làm một việc, dường như quay trở lại rồi.

Lâm Hiên: "Được thôi." Hạ Liên Duy nói: "Vậy đi sớm về sớm." Lâm Hiên nhìn Hạ Liên Duy, cảm thấy trên đường đêm, sớm đã gặp kẻ quấy rầy.

Im lặng, rồi bàn luận: "Tôi muốn đợi tôi ăn xong cơm đã." Chỉ đi quanh quảng trường trung tâm quen thuộc với các phương thức tác chiến của các đội ngũ.

Để thu hút Hồ Vũ Điệp sao?

Tự nhiên nhìn chị em chơi đùa ở cửa, nhìn từ xa truyền đến, mắt đều ngây ngẩn.

Là bóng hình đó sao?

Đồng tử co rút phản ánh khoảng cách của thanh y, thân thể lười biếng đứng thẳng, môi anh đào khẽ hé mở, khó tin nhìn.

Khuôn mặt giống hệt, nhưng khí chất khác biệt.

Chương 735

Bóng hình đó thích mặc quần áo đen cứng.

Mặc dù vào ngày làm việc là một kẻ vô vị, nhưng chỉ có thể đối xử nhẹ nhàng.

Không, không phải bóng hình đó!

Bóng hình đó đã biến mất một trăm năm rồi...

Trước hết, trong mơ hồ nhìn một chút. "Chị ơi, chàng trai kia siêu cấp đẹp trai!" Mắt Lộc Dã tràn đầy nội tâm, không thể đắm chìm vào khuôn mặt anh tuấn của Hải Luân Tư.

Ước Nhĩ nghe những lời này, hủy bỏ suy nghĩ kéo dài, nhíu mày, dùng ngón tay chạm vào tai, rồi bước vào tòa nhà, từ bình ngọc lấy ra một cành hồng vàng.

Ở cửa.

Nhìn Hải Luân Tư, bước xuống cầu thang, dùng hai tay đưa cho hoa diên vĩ vàng, mỉm cười nói: "Thiếu gia trông như chấn động thiên đường, hoa diên vĩ vàng chúc phúc." Cử chỉ nhiệt tình của Hải Luân Tư khiến mọi người kinh ngạc, bây giờ Lục Địa Xích Huyện quá cởi mở rồi.

Mấy nghìn năm trước, đàn ông dâng hoa cho phụ nữ, dâng hoa cho người yêu.

Hiện tại, tôi không tặng hoa giữa bạn bè hay khách qua đường.

Đương nhiên, tôi biết hoa diên vĩ vàng tượng trưng cho tình bạn thắm thiết, nhưng dù sao, vừa mới vào làng, vẫn chưa quen thuộc.

Khi thấy không chấp nhận hoặc yêu cầu, tôi đã thu hồi hoa diên vĩ.

Nhưng ai biết Hải Luân Tư không muốn, đã điên rồi.

Cành hồng vàng trong tay Sư Đầu khiến cậu ta cảm thấy ngạc nhiên, tham lam ngửi, hương thơm của hoa khiến cậu ta thoải mái.

Miệng say sưa nói: "Cảm ơn hoa của cô." Bông hoa bị mang đi mà không có cảnh báo, Thạch Đầu có chút không vui, nhưng khi được khen ngợi, không còn vướng mắc nữa, thẳng thắn nói: "Người đen này rất nhiệt tình với hoa tươi và hoa non.

Thực sự khiến tôi ngạc nhiên." "..." Tại sao không nghe được ý nghĩa nông cạn này?

Ngu ngốc nắm chặt cành hồng vàng, cố gắng bước vào vòng tay của hắn, nhưng kẻ kia như một khúc gỗ, trực tiếp quay người, không để cô thành công.

Một lần, thật khiến người ta xấu hổ, bông hoa trong tay cũng không giấu được.

Lòng vòng quá.

Lộ Diệp Tử nấp phía sau cũng nhìn thấy, dù nhìn gần cũng đẹp trai, có thể xoay 360 độ mà không có góc chết!

Trừ huynh đệ Lộ Hoài bị lục soát, có một số người có khí chất đặc biệt.

Từ khi di chuyển đi, nhìn thấy một ngụy quân tử lịch sự phía sau, lông mày hơi nhếch lên, ánh mắt đầy vẻ chán ghét.

Đó là Đặng Thác Tử!

Mỹ nữ xinh đẹp Doãn Mạn Nương.

Lâm Hiên thầm thở phào nhẹ nhõm, lịch sự nắm chặt nắm đấm: "Cảm ơn đã tặng hoa cho cô gái, xin cảm ơn." "Ngươi không cần câu nệ," hắn cười nói.

Hải Luân Tư khó hiểu nhìn cô gái.

Ngay cả lễ tiết cũng bị thời gian cuốn trôi sao?

Ba ngàn năm, tôn giáo đã sụp đổ tan nát sao?

Nhìn nhìn, cười che miệng cười nhẹ: "Nhìn hai công tử vừa sinh ra, đó hẳn là Lục Địa Xích Huyện rồi.

Tôi là người luôn thích những điều đẹp đẽ và hiểu rằng người thăng long như các cậu thì hướng nội hơn.

Vì vậy, tôi không cần suy nghĩ, tặng hoa để bày tỏ lòng biết ơn của tôi đối với công tử." "Tôi hiểu rồi." "Trên quảng trường trung tâm khắp nơi đều là đèn lưu ly.

Thứ đó không chỉ có thể giám sát người từ xa, mà còn có thể ghi lại âm thanh lời nói của người đi đường!

Tôi đã ở đó bốn năm, phát hiện khắp nơi đều có.

Nếu ngài làm như vậy, dựa vào sức mạnh của giải Kim Thạch, e rằng ngài sẽ biết." Hải Luân Tư nhướng mày, cảm thấy kinh ngạc.

Ngoài dự đoán, ba nghìn năm trước, chỉ có một số ít người giàu có mới có thể sử dụng đèn lưu ly, nhưng bây giờ thậm chí còn phủ khắp cả quảng trường trung tâm.

Xã hội đang phát triển, tốc độ phát triển có chút nhanh. "Sao, không biết sao?" Lâm Hiên nhìn vẻ mặt ngây ngốc của Hải Luân Tư, tự hào ngâm nga rồi tiếp tục nói: "Vì vậy, hãy buông bỏ phương pháp đó đi." Người Miêu tham gia Liên minh Kim Thạch, bởi vì cứ 10 ngày họ sẽ mang muỗi từ Cổ Hạp Cốc đi.

Muỗi như thức ăn cho thú cưng, lông mèo thường được thử nghiệm.

Chương 736

Tôi đương nhiên sẽ cho phép. "Hy sinh đài Tiển dẫn vào Cổ Vực Sâu sao?" Lâm Hiên nắm bắt chính xác một manh mối quan trọng.

Nếu ngài tuân theo suy luận đó, thì việc đài Tiển được đưa vào có thể liên quan mật thiết đến lịch sử của giáp gỗ, vì Cổ Vực Sâu đã hy sinh... "Đúng vậy, ngài có bất kỳ nghi vấn nào không?" Lâm Hiên hỏi một cách ngây ngốc. "Tế tự ở đâu?" hắn hỏi.

Nhớ có một thanh kiếm Long Kiếm tế tự.

Chưa từng nghe 《Kiếm Tế Tự》.

Đổi tên rồi sao? "Lễ hội Cổ Vực Sâu tôi gặp vào ban ngày, rồi đi về phía tây nam một ngày đến nơi vực sâu.

Ngài không phải lại hy sinh Cổ Vực Sâu sao?" Lâm Hiên bây giờ ngày càng bất ổn.

Người biết chuyện thì kinh ngạc, nhưng chỉ ngất xỉu.

Nếu bị đánh trúng, thì xong đời!

Đi về phía tây nam một ngày, tốt nhất là hy sinh Long Thâm.

Trong ba ngàn năm đã có những thay đổi sao?

Nhìn vẻ mặt rối rắm của Lâm Hiên, hắn hỏi: "Khi nhắc đến việc hy sinh của triều Nguyên cổ đại, tại sao lại sợ hãi đến vậy?" Lâm Hiên cắn chặt ngón tay, khi nói về vấn đề đó, cậu ngồi xếp bằng.

Giống như người kể chuyện dưới cầu, mở ra chế độ kể chuyện: "Theo lời đồn, vào một mùa đông bốn năm trước, một võ thuật chỉ huy quan cấp thấp nhất của giải Kim Thạch, là một võ thuật chỉ huy quan tốt, nhưng chuyện xấu thì hỗn tạp.

Có một người tên là Nhị Nhi Trúc Nhân.

Cùng một nhóm huynh đệ đến Cổ Nguyên Viện tìm Thái Âm, nhưng trên đường lại gặp mẹ con nhà họ." "Mẹ gọi con sao?" Hải Luân Tư cười khẽ. "Tôi không biết mẹ gọi là gì." Lâm Hiên cười thành công, nói: "Trong vực sâu Hồ Tử có u linh, gặp phải mẹ con Hồ Tử trong truyền thuyết." Lúc đó, một người thoát được, nhưng tinh thần hỗn loạn, Kim Sĩ Manh ngượng ngùng đưa đi.

Khi nhìn thấy lòng trắc ẩn, sẽ nhận được sự hỗ trợ miễn phí, chết ngay tại chỗ.

Hãy để tôi nói về chủ đề này, nghe miêu tả của người đó.

Hai mẹ con đều màu đỏ và đỏ, và có một đôi móng tay rất dài.

Điều đáng sợ nhất là, răng của hai mẹ con đều nhọn hoắt, trên bụng có một cái răng nhọn, bị làm bẩn.

Máu từ miệng lớn, khi nhìn một người, trái tim biến mất.

Chu Nhị Diệp không hiểu được phương thức đó.

Khi đội cứu hộ đến, tất cả xương cốt đều nằm trên đường núi, thật sự rất rợn người!" Nói một chút, Miêu Thanh chiến đấu và tiếp tục giải thích: "Từ đó, con đường đó biến thành một con đường u linh, mỗi người bước vào đó mỗi lần đều biến mất rất nhiều." Lâm Hiên run rẩy khắp người.

Hắn thực sự sợ hãi một kẻ tà ác.

Tục ngữ có câu, vật họp theo loài, người họp theo bầy.

Một người thông minh như huynh đệ vẫn không cùng loại với lũ chuột lớn kia.

Nam tử kia bất giác bật khóc.

Hắn liếc nhìn Lâm Hiên, há hốc mồm, sải bước đi về phía căn

phòng, gió thổi tờ giấy trên bàn kêu phành phạch.

Một tiếng "leng keng keng" vang lên, tất cả đèn cảm ứng trong sân đều bật sáng, hoa trắng và hoa tươi nở rộ khắp nơi, chiếu sáng toàn bộ khoảng sân.

Nếu Hách Liên Tư không nói, mèo sẽ biến tình huống tiêu cực thành tích cực.

Những từ đơn mà tổ tiên để lại rất hay, nhưng không chính xác, sự thật không phải vậy.

Lâm Hiên không sai, chỉ vô tình chạm vào vết sẹo tự ti.

Từ trong bóng tối, nhìn ra sân, hắn đứng dậy, đóng cửa lại, sau đó bị phong ấn sáu luồng điện chớp đánh thức.

Phùng tỉnh dậy, mở mắt ra, vẫn cảm thấy tê dại.

Phùng nghĩ, vì sương mù mịt mờ, nên không nên dùng sấm sét để bức bách ta.

Trên trời có mây, sương mù và điện chăng?

Chương 737

Huynh đệ của ta, và cả ta, đều là tội ác!

Lâm Hiên nằm trên mặt đất, mắt đờ đẫn chớp chớp, khẽ ghét bỏ nói: "Xem ra hôm nay phải ngủ dưới sàn rồi." "Cái gì!" Phùng hét lớn, nhìn bụng không thấy gì.

Lười biếng, hắn ngồi dậy, cuộn tay áo lại, đi về phía Hách Liên Tư: "Xem, chuyện gì vậy?" Hách Liên Tư nhìn mái tóc thẳng trên da, một đầu, miệng khẽ co giật, nhưng không để ý, cởi giày, lăn lên giường, nhắm mắt ngủ.

"Một thằng nhóc ngu ngốc." Phùng khẽ vuốt môi, không thể tránh khỏi tiếng sấm sét đột ngột.

Tốc độ chưa đủ nhanh, thằng nhóc thối này thích chơi với Doãn Nhất.

Ước tính, khi đi vệ sinh, nó sẽ bị điện giật ngất xỉu trong hố phân cùng với phân chó!

Nhưng tức giận thì tức giận, nhìn thấy thằng nhóc thối đó lăn lên giường một cách đường hoàng, hắn nhếch mép cười một nụ cười kỳ quái rồi nhanh chóng chui vào giường.

"Này, có thể dừng lại không?" "Được rồi" Phùng không vui hét lớn.

Cái giường thực sự đang chịu đựng một áp lực không nên có.

Phùng ngân nga: "Thằng nhóc ngu ngốc đó, để ta gặp mặt hai mươi năm, tại sao?

Nếu có bà bà, có bỏ rơi ta không?" "....." Lâm Hiên chỉ cảm thấy bầu trời trên đỉnh đầu đang cuộn tròn, mối quan hệ vốn bình thường,

trong miệng Phùng luôn cảm thấy bất thường: “Ta sẽ không nói chuyện với ngươi nữa.” “Biết rồi.” Phùng thờ ơ nói, nằm ngửa trên giường, chân cong queo, khung giường rung rinh kẽo kẹt.

Một mặt khác, mặc dù Lâm Hiên nằm trên bộ đồ đóng đèn, nhưng vẫn ngủ trong bóng tối.

Đôi khi hắn nhíu mày, đôi khi thở dài, đôi khi đạp chăn.

Dường như có tất cả, nhưng không có cảm giác ổn định.

Cử động của Lâm Hiên khiến con mèo đang co ro trên giường tỉnh giấc.

Nó bị sấm sét làm cho mệt mỏi, kiệt sức, và ngây người như Lâm Hiên.

Mèo lầm bầm, cười khẽ rồi phát ra tiếng “meo meo” cuối cùng.

Lâm Hiên mất ngủ nhớ lại, hôm nay mèo không ngủ trong thư phòng ở tầng hai, mà ngủ cùng hắn.

Hắn thở nặng nề, ôm mèo vào lòng, rồi vuốt ve bộ lông mềm mại của nó.

Sắc mặt Lâm Hiên khó coi.

Việc đổi thẻ căn cước không phải là chuyện dễ dàng.

Nếu cả hai đều thiếu tiền, chẳng lẽ phải uống gió Tây Bắc sao?

Phùng do dự, nhe răng đe dọa: “Không mau lấy ra đi?” “À, à.” Lâm Hiên không dám chọc giận hai lão gia này, liền nhanh chóng lấy thẻ căn cước từ trong áo ra, đưa cho Phùng.

Phùng nhận lấy, tùy tiện liếc mắt một cái, rồi lại trả cho Lâm Hiên.

“Phùng ca, đang làm gì vậy?” Lâm Hiên nhìn tấm thẻ trong tay.

Không muốn sao?

Sao lại trả lại cho ta?

“Phùng ca?” Cái từ này khiến Phùng cảm thấy như sấm sét đánh ngang tai, mặt đen sầm lại: “Ngươi có thể gọi ta là Phùng hoặc Phùng Phong, không được phép gọi ta là Phùng Ca!

Thằng nhóc thối, cút đi!” Như Phùng nói, hắn rút lui khỏi quầy bán vé, đứng sau một cái cây.

Ngẩng đầu nhìn lên, không thấy đèn pha lê, hắn vận một đoàn huyết vụ từ trong tay, rồi bất ngờ lấy ra một tấm thẻ căn cước giống hệt Lâm Hiên, đưa cho Hách Liên Tư.

“Hàng giả của ngươi, xem đi.” Hách Liên Tư cầm tấm thẻ căn cước lật đi lật lại, cau mày, nhắc nhở Lâm Hiên.

Phùng cười, hai tay khoanh lại trên đầu, tự tin hạ giọng nói: “Thằng nhóc thối, quên chủ nhân của ta rồi sao?” “Chủ nhân?” Ánh mắt Lâm Hiên dần ngưng đọng, chủ nhân của Phùng là một người vô cùng cao siêu, có thân phận thần bí, không thể dò xét.

Ai là người đó, tại sao chuyện này lại khó tin đến vậy.

Phùng cười nói: “Đúng vậy, khái niệm ba nghìn năm, nếu ngươi muốn tìm Tiểu Nam Qua nhanh chóng, nhất định phải nghe lời chủ nhân và lão già đó.” Hách Liên Tư cầm tấm thẻ căn cước, đầu ngón tay trắng bệch, gân xanh trên thái dương giật giật như điện, cắn môi dưới thật lâu, rồi gật đầu: “Được thôi, cứ làm vậy đi!” Thấy thằng nhóc thối nghe lời, Phùng hài hước, bật cười hai tiếng, rồi lại đi vào quầy bán vé.

Đứng trước quầy, Phùng nắm lấy thẻ căn cước và đưa cho lão bà: “Lấy thẻ!” Dù sao, ông chủ tráng kiện này là một lão già đã sống mấy trăm năm.

Khi hai người vừa vào, không nói chuyện một mình.

Bây giờ, lão bà nhận lấy một tấm thẻ trông có vẻ hơi khác.

Lão bà vừa nhướng mí mắt, lấy thẻ căn cước, đặt lên viên ngọc, phát hiện Phùng không làm giả.

Đặt thẻ căn cước vào "khe nhỏ" bên cạnh dưới ánh trăng, khi thấy ánh trăng phát sáng không phải màu đỏ, thì biết người này đích thực là cư dân.

Chương 738

Cơ bắp trên mặt lão bà giãn ra, ngữ khí hơi dịu xuống.

Nhanh chóng đổi một tấm thẻ khác.

“Ngài cứu được thằng nhóc ngu ngốc này bao nhiêu lần rồi?” Trước khi đợi Hách Liên Tư trả lời, Phùng nhe răng cười hỏi.

Giống như đang trêu chọc một đứa trẻ, làm điều gì đó trên đầu ai đó.

Bàn tay to lớn đó, trước khi kịp làm rối tung lụa xanh mà hắn đang giữ, đã bị đánh.

Phùng lớn bỏ cuộc, hai lần đau đớn nắm tay, mỉm cười với ông chủ: “Ông chủ cười, đồ đệ của ta từ nhỏ bị gió lạnh thổi vào, đầu óc bất thường, phản ứng chậm chạp.” “Đầu óc của ngươi bất thường sao?” Ông chủ nắm lấy từ khóa, giống như Phùng và bóng tối.

Ngón trỏ của hắn chọc vào quầy, nói: “Tôi không dám đổi thẻ cho người bệnh tâm thần, kẻo tôi vay tiền không trả, bị cấp trên của tôi mắng chăng?” “Ách...

đúng vậy.” Phùng yếu ớt nói.

Vừa rồi ta đã sai sao?

“Thực ra, ta thực sự không thể coi thường đồ vật của ngài, nhưng huynh đệ của ta hiện giờ đang gặp rắc rối, ta tạm thời mượn một phần, nên ngài có thể yên tâm, ta sẽ trả.” Sự thật là, Lão Hồ không sinh một lão nhân như vậy.

Dù sao, khi Lâm Hiên gặp nguy hiểm, Ngô Vĩ lão đạo đã giải thích hai lần.

“Ngài... lão đạo có tin được không?” Ngô Vĩ lão đạo chần chừ một lát, nhưng sau đó lại cảnh giác.

Đứa trẻ quay người lại, không có chút tiếc nuối khi không thử.

Lâm Hiên cười nói: “Không tin sẽ thất bại.” Tục ngữ nói: “.....” “Đạo trưởng.” Doãn Hán thấy con đường cũ sắp bị phá hủy, nhanh chóng cắt lời: “Ta xin đảm bảo, với tư cách là người phụ trách Doãn gia, ta sẽ trả 30%.” “.....” Lâm Hiên lập tức đứng dậy, dùng động tác gõ bàn như ra nhiệm vụ: “70, 70!” “Ta sẽ uống rượu nho không giới hạn trong 70 năm?” Vân Hàm nghịch ngợm.

Câu hỏi này khiến Ngô Vĩ lão đạo kinh ngạc.

“Ôi, trời ơi, không có mắt à...

Bản lão đạo, bản lão đạo uống rượu của Vân gia.” Ngô Vĩ lão đạo đau đầu.

Thực tế, thái độ lạnh nhạt của Ngô Vĩ lão đạo dần xuất hiện.

Vân Hàm và Lâm Hiên đều lén lút cười.

Do đó, tiếp theo, Doãn gia có một người được tự do ăn uống.

Không đủ tư cách.

Vân Hàm bận rộn với gia đình và phụ tá.

Vân Hàm thường gọi điện thoại nhờ giúp đỡ, đôi khi vài ngày không gặp.

Vì vậy, lão đạo đương nhiên sẽ đi cùng Doãn Cẩn.

Uống rượu, nhưng sẽ đợi người.

Một số món ăn kèm rất ngon.

Lão đạo đã bị chinh phục hoàn toàn.

Thực tế, Vân Cẩn sẵn lòng làm như vậy, Lâm Hiên đã đưa ra rất

nhiều lý do cũ rích.

Là một người cha già yêu con gái, có thể giúp một chút.

Vị lão nhân trông có vẻ tùy tiện, thực tế không phải vậy, ông ta sống ở Vân Tân, chỉ cho Tề Kim Tân đấm bốc.

Về việc Lâm Hiên sử dụng Kim Hồn Tệ và việc nó biến thành màu đen, thậm chí còn không được đề cập.

Những làn sương khói và ngọn lửa có thể nhìn thấy trong mắt, được ghi nhớ trong tâm trí, lão nhân có lẽ có thể xử lý.

Do đó, trong thời gian tiếp theo, Lâm Hiên bắt đầu chuyên tâm vào việc tu luyện, ban ngày không làm gì, nhưng việc tu luyện của hắn không phải đêm nào cũng có sấm sét.

Hiện tại, đan điền của hắn đã gần bão hòa với sức mạnh tinh thần, hắn đã ghi nhớ "Linh Hồn Trữ Vật Quỹ" do Tu La Mễ Cát soạn thảo, bây giờ phải tìm một nơi để thử sức mạnh của mình.

Nhưng Bạch Ngọc Cầm tiền nhiệm của hắn đã xuất hiện trước mặt mọi người, hiện tại không thích hợp để sử dụng nữa, nên hắn đã đợi lần thăng cấp thứ hai sau khi lại thăng cấp.

Đêm khuya, Lâm Hiên lặng lẽ nhảy lên nóc nhà, rời khỏi khu dân cư Vân gia, rồi vượt qua Thanh Long Trấn, đi về phía ngoại vi Mạc Ngôn Sơn.

Tiến lên.

Đương nhiên, ở Vân gia không thể làm việc này trước mắt mọi người.

Chương 739

Nếu đóng băng một đám người thì sao?

Vì vậy, hắn cần tìm một nơi sạch sẽ để dễ dàng đột phá chướng ngại.

Bên ngoài phúc địa Mạc Ngôn Sơn, hắn tìm thấy một tảng đá lớn có thể dựa vào.

Sau khi ngồi trên tảng đá lớn, những đốm sáng màu tím trên bầu trời xuất hiện và bắt đầu bao phủ lấy hắn.

Những đốm sáng nhỏ đó không ngừng rơi xuống, khiến hắn trông giống như một hòa thượng đội sao và mặt trăng.

Trong phạm vi một dặm xung quanh, không khí bắt đầu lạnh đột ngột, dù là cây cối, rõ ràng đều bị sương giá bao phủ.

Một số loài côn trùng nhỏ không thể chịu đựng được, sẽ trực tiếp bị đóng băng.

Trước khi dân làng mèo thịnh vượng, Lâm Hiên lặng lẽ ẩn mình trong đêm tối, vừa đi vừa mắng: "Một lão lưu manh kinh thiên minh đã dùng ta để làm biệt thự, nhưng lại chạy đi trộm bản vẽ, đúng là một kế hay." Nhưng vào khoảnh khắc đó, hắn không thể rời khỏi cổng chính trang viên, vì bị đèn chiếu sáng, nên hắn dứt khoát đi vào ngọn núi phía sau biệt thự.

Tốc độ của Lâm Hiên rất nhanh, lực lượng bảo vệ phía sau biệt thự và các trạm gác tương đối yếu, nên hắn cẩn thận đi qua sân và vườn phía sau núi mà không bị phát hiện.

Tuy nhiên, Lâm Hiên cho rằng quá đơn giản.

Hắn phát hiện Long Tuyền Sơn Trang thực ra được xây dựng giữa

thâm sơn.

Phải đi xuyên qua thôn Lôi Sơn ở phía bắc mới có thể thoát ra thành công.

Lâm Hiên đứng giữa núi, tiếng ồn ào từ Long Tuyền Sơn Trang không ngừng vang lên.

Hắn nhìn lên bầu trời, lúc đó bầu trời hé lộ một vệt sáng mờ như bụng cá.

Do đó, khi trời càng ngày càng sáng, hắn thay một bộ trang phục nam giới màu xanh trắng bình thường, mạnh mẽ.

Có lẽ không ai nhận ra, dưới bộ quần áo đó, vẻ ngoài của hắn trở nên xinh đẹp và trắng trẻo hơn.

Hắn nghỉ ngơi một lát, rồi kiên quyết dọc theo phi kiếm bay xuống thôn Lôi Sơn.

Hiệu quả không tốt.

Thôn Lôi Sơn chỉ là một thôn làng nhỏ bình thường, nhưng vì thôn này khá gần Long Tuyền Sơn Trang, nên một nửa trong số đó thuộc quyền quản lý của Long Tuyền Sơn Trang.

Nhưng gần đây đã bị phủ trưng dụng.

Ngoài các đệ tử tuần tra trong Long Tuyền Sơn Trang, phủ cũng kiểm tra bên trong.

Nhưng, dù là đệ tử trong thôn miền núi hay đội viên trong quan phủ, tất cả đều cầm những thanh kiếm mới nhất và chắc chắn nhất.

Mục đích của Lâm Hiên, chỉ cần có cách, sẽ không chọn đối đầu trực diện, nên hắn đã trốn trên sườn núi trong thôn, quan sát gần nửa canh giờ mà không rời đi.

“Hắc.....” Lâm Hiên khẽ thở dài, ai đang trốn ở trong đó?

Mặc dù Lâm Hiên không hỏi đối phương là ai, nhưng đối phương có ý thức từ phía sau một cái cây lớn bước ra.

“Chết rồi sao?” Mắt lão đạo sĩ rực lửa, vị lão đạo sĩ tóc bạc này có chọn rời khỏi khu biệt thự Long Tuyền từ bên trong không?

“Đúng vậy, nếu không phải do phương pháp cũ, vậy thì đứa trẻ của ngươi sơ suất trong các biện pháp phòng ngừa như vậy, e rằng sẽ bị thương hoặc tử vong.” Lão đạo sĩ mặc áo vải thô màu xám, cầm thanh trường kiếm màu xanh đậm bước tới, dựa vào cái cây lớn bên cạnh Lâm Hiên, rồi nói: “Rượu của bản lão đạo đâu?

Đưa đây.” “Thiết.....” Lâm Hiên cười, lấy hồ lô từ Thiên Toa ra, rồi ném cho lão đạo.

Lão đạo vội vàng uống mấy ngụm, như thể đã mấy năm không được say, rồi thở dài một hơi: “Trần thế vô vị, chỉ có rượu cũ là bạn đời.

Một đời.” Lâm Hiên thú vị hỏi: “Không sợ ta sẽ cho ngươi uống thuốc độc sao?” “.....” Lão hồ lau miệng hồ lô, đậy nắp lại, rồi nhẹ nhàng nói: “Bản lão đạo, ta không có kỹ năng đặc biệt nào, nhưng từ biểu cảm thì rất chính xác.

Đứa trẻ đó... tên trộm nhỏ không chết, có ý đồ.” Doãn Hoắc trợn mắt: “Người.” Lão đạo chỉ cười: “Ta hỏi, ở Long Tuyền Sơn Trang, ngươi có giết ai không?” Một chút cũng không!

Lâm Hiên: “Ngươi đang bí mật giám sát ta sao?” Câu nói cũ này rất đúng, dù có đánh một người, cũng chỉ làm người khác ngây người ra, không chết.

Lão đạo mỉm cười và bắt đầu uống rượu trở lại.

Hàm ý rõ ràng.

Lão ta vẫn luôn lén lút quan sát Lâm Hiên.

Viên quản lý Vân nhìn thoáng qua rồi nhanh chóng rút lui.

Lâm Hiên liếc nhìn bóng lưng viên phục vụ Vân, nhìn đôi chân chó đó, cái dáng vẻ khoe khoang đầu tiên trong trang viên là ở đâu vậy?

"Tiểu hỏa, ta và Kim thúc thúc mấy năm qua đã chịu khổ trong trang viên, ta nhất định sẽ báo đáp ngươi." Vân Hàm nhìn sự lạnh lẽo trong mắt Lâm Hiên, như nhìn lại những ngày tháng đã từng trải qua.

Chương 740

“Cảm ơn.” Lâm Hiên cười.

Sau đó: “Ta biết phương pháp của Vân Hàm, nhưng điều quan trọng nhất là cha ta và Vân Phàm bị trúng chất độc Yên Hỏa.

Ta biết trong khu dân cư phủ có thuốc giải độc không?” Vân Hàm có chút ngượng nghịu: “Tiểu hỏa, trong phòng thuốc chỉ có các loại thảo dược thông thường.

Phòng thuốc không phải nơi ta có thể quản lý.

Ngay cả dưới sự kiểm soát của ta, cũng hầu như không có đồ quý giá.

Thuốc thang, hy vọng ngươi có thể hiểu.” “Ta cũng tự trách mình, lần trước đi Long Tuyền Sơn Trang du lịch không lấy được thuốc giải, nhưng ngươi cho rằng những thứ này vẫn còn hữu dụng sao?” Lâm Hiên lắc lắc Thiên Toa, bên trong chứa một nửa số thảo dược giải độc, nhưng trong thư phòng khắp nơi đều là mây đen.

Vân Hàm há hốc miệng một lúc lâu: “Tiểu hỏa,.....” “Ta đã dỡ bỏ phòng thuốc của Long Tuyền Sơn Trang rồi.” Lâm Hiên, mặc kệ Vân Hàm có ngây người hay không, đều kể hết mọi chuyện.

Cuối cùng, hắn rút ra mấy chục con Hỏa Diễm Điểu đã chết từ trong Thiên Toa.

Vân Hàm thực sự nghe thấy mí mắt mình giật giật.

Quả thực, không phải Vân Hàm sợ hãi, mà là các thành viên Vân gia hiện tại không hòa thuận.

Lỡ Long Tuyền Sơn Trang phát hiện bất kỳ manh mối nào và xông vào, ai sẽ đánh trả?

Lâm Hiên ư?

Nhìn xem, Lâm Hiên bây giờ không muốn nhanh chóng thể hiện sức mạnh!

“Vân Hàm huynh đệ, không cần lo lắng, tiền có thể từ từ rửa sạch qua đại sảnh học liệu.

Còn về chi phí gia đình, bên trong có một số thứ của Lâm Hiên.” Tiếp đó, Lâm Hiên lại đổ ra một đống Kim Hồn Tệ, trong đó có mấy nghìn đồng.

Vân Hàm rất cần một giải pháp, nhưng vẫn hỏi số tiền đó từ đâu ra.

“Những thứ này cũng từ biệt thự Long Tuyền.” Lâm Hiên rất trực tiếp đưa ra câu trả lời.

Vân Hàm: “.....” Chỉ nhìn thấy niềm vui Vân Hàm: “.....” Há hốc miệng một lúc lâu, cố gắng nín thở: “Tiểu hỏa, kỹ năng gây rắc rối của ngươi thực sự khiến ta ấn tượng sâu sắc, nhưng huynh đệ của ta thích.” Cuộc nói chuyện cuối cùng khiến Lâm Hiên cảm thấy thú vị.

Nói cách khác, nếu không thích, có thể rời đi theo cách của mình sao?

Là trưởng tử của Vân gia, Vân Hàm đương nhiên có một số đồ tốt, ví dụ như một cái túi hành lý tùy thân không phổ biến.

Hắn thu gom tất cả đồ vật mà Lâm Hiên mang về, nhưng để lại một con Hỏa Diễm Điểu, nói: “Thuốc độc của Vân Phàm và Kim thúc thúc là chất độc Yên Hỏa, nên có thể Hỏa Diễm Điểu có thể giải độc.

Nhưng con chim đó đã chết, ta không biết liệu có thể sử dụng được không.” Vì vậy, hắn cần phải học phương pháp chữa trị, rồi việc khóa cửa gia đình tự nhiên sẽ rơi vào tay hắn.

Nhưng, bằng cách này, hắn rất vui, vì không cần phải đến Võ Uy để đặt lịch hẹn.

Đương nhiên, ngay cả khi có thời gian rảnh, hắn cũng sẽ không đi đến Đồng Phúc Khách Sạn.

Ba ngày sau.

Vân Hàm cuối cùng đã thành công thử nghiệm lông vũ Hỏa Diễm Điểu, và giải quyết được chất độc Yên Hỏa của Vân Cẩm và Vân Phàm.

Điều này cũng trút được gánh nặng trong lòng Lâm Hiên.

Không chỉ vậy, hắn còn nghiên cứu độc dịch do Hỏa Diễm Điểu tiết ra khi nhiễm chất độc Yên Hỏa.

Không trách biệt thự Long Tuyền lại coi trọng những loài chim lửa đó đến vậy.

Dải lụa tím nhạt và trang sức hồ bạc tôn lên vẻ đẹp của cô.

Mái tóc ngọc trên đầu trông rất có giá trị, chắc hẳn là người có tiền.

Từ góc độ này mà nhìn, tính khí của cô ấy khá bình thường.

Ở nơi cách xa đám đông, Lâm Hiên nhìn khuôn mặt cô gái.

Phía bên kia, thái dương có lông mày dài, mắt phượng đơn, sống mũi cao và đôi môi mỏng.

Lúc đó, cô ấy đang tức giận, nhưng vẫn là một mỹ nữ.

Lâm Hiên vừa "leng keng keng" bước tới giáo huấn, đột nhiên có người dẫn đầu, nói: "Vị nữ sĩ này, chỉ đánh thôi, không làm rách da thịt, tại sao cứ khăng khăng không tha cho người khác?" Người đang nói mặc một chiếc áo sơ mi trắng nhạt, khoác áo rộng tay.

Màn sa mỏng che khuất khuôn mặt, nhưng đôi mắt trong veo như làn thu thủy khiến các học sinh say mê.

"Lại là ai nữa?" Lông mày dài của người phụ nữ lập tức cau lại, tỏ vẻ rất khó chịu.

Người phụ nữ mặc áo trắng nói như chuông bạc: "Ta là ai không quan trọng, điều quan trọng là ngươi nên dừng lại." "Nếu ta cố tình làm thì sao?" Người phụ nữ áo tím một tay nắm kiếm, giọng nói lạnh lẽo, nếu có bất đồng, nàng sẽ ra tay.

Chương 741

“Đi trước đi.” Nữ tử áo trắng Triệu Vân Tử Khiết ra lệnh.

Doãn Tử Kiệt thở phào nhẹ nhõm, cảm ơn nữ tử áo trắng đã rời khỏi đám đông mà đi.

Người phụ nữ mặc áo tím quá lười biếng, không còn quan tâm đến Triệu Vân Nhai nữa, vì trọng tâm công việc hiện tại hoàn toàn đặt vào người phụ nữ da trắng đang ồn ào kia.

Sau khi Doãn Tử Kiệt rời đi, nữ tử áo trắng vừa nhìn người phụ nữ mặc áo sơ mi tím, rồi quay người rời đi.

“Đi à?” Người phụ nữ mặc áo sơ mi tím có thể được xem là một loại tính khí, nhưng có lẽ không muốn làm người tốt, mà trở thành một kẻ tà ác.

Lâm Hiên thấy đối phương không chú ý rời đi, hắn lập tức chịu đựng.

Hắn rút trường kiếm ra đâm tới.

Nữ tử áo trắng đó cũng là một huấn luyện viên, sau khi dễ dàng tránh được kiếm, khi bắn, dùng một thanh kiếm trắng dài.

Sau đó, hai đội bắt đầu so tài, đối đầu trực diện bằng trường kiếm và bạch nhai.

Hai người vừa tách ra, đám đông tại hiện trường liền chen chúc thành một đống, trong chớp mắt, trên con phố chật hẹp chỉ còn lại hai người phụ nữ.

Lâm Hiên không rời đi.

Chính xác hơn là ba người phụ nữ.

Nhưng Lâm Hiên từ đầu đến cuối đều mặc trang phục nam giới màu lam nhạt, hai tay buông thõng, trên mặt nở một nụ cười.

Nếu ngươi nhìn kỹ, hắn thực sự là một cô gái, có thể phục.

Lúc đó, hai người chơi bên kia không khỏi nhìn về phía "nam hài xinh đẹp" thuần khiết và thanh tú này: "Hai người cứ tiếp tục đi, tiếp theo hãy xem những điều thú vị." Lâm Hiên cười, lùi hai bước.

Hai người phụ nữ nhìn nhau, ánh mắt giao nhau.

Khoảnh khắc tiếp theo, đủ loại tai nạn bắt đầu xảy ra trên con phố này: quầy than bị đổ, bảng hiệu bị cắt đứt, khắp nơi là các loại trái cây và đồ ăn vặt.

Nhìn hai người chiến đấu ngày càng xa, hoàn toàn không quay lại.

Những người dân bình thường chỉ thò đầu ra la hét.

Lâm Hiên lắc đầu, mỉm cười, vừa định quay về đại sảnh học liệu.

Đột nhiên nghe thấy tiếng khàn khàn từ xa vọng đến gần: "Dừng lại... tên tiểu phiến kia, dừng lại cho ta..." Phương pháp cũ sẽ bị phá hủy.

Lâm Hiên lắc đầu, mỉm cười, vừa định quay về đại sảnh học liệu.

Đột nhiên nghe thấy tiếng khàn khàn từ xa vọng đến gần: "Dừng lại... tên tiểu phiến kia, dừng lại cho ta..." Lâm Hiên: "....." Ngươi căn bản không nên lộ diện!

"....." Tiểu Linh Sơn quỳ trên đất có chút khó xử.

Thực sự không biết hai người đó gọi là gì.

Mặc dù lần đầu tiên gặp mặt, nhưng Như Khánh Viễn không hề gọi điện.

Lần thứ hai đến thăm, chỉ có Như Khánh Viễn ở đó.

“Thuộc hạ không biết.” Lâm Hiên mắng, đi mấy lần, thậm chí còn không biết những chuyện nhỏ như vậy!

Nhưng dù sao, hắn cũng nén lại, liếc nhìn Tiểu Linh Sơn, nói: “Ta bây giờ muốn đưa thêm một lần nữa, lần này ta không cần đến Như Khánh Viễn, ta chỉ cần âm thầm tìm ra hai đệ tử tên là Như Khánh Viễn, ta sẽ cho năm nghìn.” Tiểu Linh Sơn trông có vẻ ngượng nghịu, nói: “Đúng vậy, thuộc hạ đã rút lui rồi.” Hắn xoa xoa thái dương.

Bây giờ hơi mệt.

Nhưng bây giờ, khi bữa trưa không thông qua, liệu có thực sự gây hại nghiêm trọng đến sức khỏe không?

Trong những ngày này, hắn vẫn không thay đổi dấu hiệu.

Lúc đó, Lý Đức Hải từ phòng triều cống trở về, trong tay cầm một xấp tài liệu.

“Hoàng thượng, đây là ghi chép bút ký của các cung nữ cũ, xin hãy xem.” Lý Đức Hải mở tài liệu trên bàn.

Trẫm không lo lắng về điều này.

Cũng cảm thấy kinh ngạc về điều này.

Trong hai tháng qua, trừ ngày mùng một và ngày mười lăm hàng tháng, Trẫm gần như đêm nào cũng ở lại cung.

Chương 742

Trong hoàng cung bên ngoài Phượng Cung.

Mấy tháng qua thực sự hoang đường sao?

Lâm Hiên dừng suy nghĩ, tập trung chú ý vào những cái tên trên đó.

Sau khi kiểm tra kỹ lưỡng tất cả mọi người, hắn phát hiện một vấn đề: trong hai tháng qua, Vạn phi luôn là người Trẫm thường xuyên đến nhất.

Trong Ninh Hương Cung, Trẫm thậm chí còn không đến thăm Tần Quý phi.

Trẫm biết, nếu thích thì sẽ thích Tần Quý phi, nếu không thì sẽ không thăng từ nhất phẩm lên phi, chỉ kém Hoàng hậu.

Tần Quý phi là Thái tử phi của Trẫm khi Trẫm còn là Thái tử.

Nàng dịu dàng, chưa bao giờ tranh giành với ai.

Mỗi lần Trẫm đến, nàng đều đợi ở cổng cung điện, nở nụ cười trước, rất mực.

Nàng biết điều nên và không nên, luôn khiến Trẫm cảm thấy thoải mái hơn, ngay cả khi không làm gì, cảm giác cũng tốt.

Từng ở cùng Thái tử với Thái tử phi, vì hài lòng, Trẫm đã ban cho một đứa con, nhưng không quá yêu thích, nên ít khi đến Ninh Hương Cung.

Bây giờ tại sao lại thường xuyên đến tìm Vạn phi như vậy?

Lúc đó, giọng nói của Lý Đức Hải cắt ngang suy nghĩ của Trẫm: "Hoàng thượng, Vạn phi phu nhân xin cầu kiến." Lâm Hiên hạ mắt.

Trẫm chỉ, Trẫm hiểu rồi.

Một sự trùng hợp.

Suy nghĩ, Trẫm ra lệnh cho Lý Đức Hải: "Cho nàng vào." Lý Đức Hải vâng lời ra ngoài mời Vạn phi.

"Thiếp thân bái kiến Hoàng thượng." Ôn Uyển bước vào, và hành lễ với Lâm Hiên.

Cử chỉ, lời nói đều như tên của nàng, dịu dàng như nước.

Nhưng vì một lý do nào đó, Lâm Hiên lúc này nhìn nàng, chỉ cảm thấy nàng không thể sánh bằng Tần Thượng Ngọc.

Hắn cầm chén trà mà Lý Đức Hải vừa rót, hỏi: "Bình thân đi, Vạn phi, hôm nay nàng đến đây có chuyện gì?" Uyển Uyển nghe giọng điệu lạnh nhạt của Trẫm, trong lòng thầm mắng, nhưng trên mặt không lộ rõ.

Nàng đứng dậy, mỉm cười nói: "Thiếp thân đến để bẩm báo Hoàng thượng, thiếp thân đã mang thai." Nàng cúi đầu, dường như đang ngượng ngùng.

Lâm Hiên đặt chén trà xuống, đứng dậy đi tới, hỏi: "Thật sao?

Nàng đã mang thai sao?

Là thật chứ?" Nghe tin này, Lâm Hiên có chút phấn khích.

Nhưng, Trẫm không lấy đi tất cả của Tần Quý phi, mà thu lại như những mảnh bạc vụn.

Một quy tắc cũng có thể xoa dịu trái tim người phụ thân.

Nếu đặc biệt quý giá, sẽ giao cho Hoàng đế để Hoàng đế ban cho phi tần, Hoàng đế sẽ dùng vật đó để ban thưởng.

Nhưng những người không đáng chú ý thì không nhất định như vậy.

Sau khi Lý Đức Hải rời đi, Tần Thượng Ngọc vội vàng ra lệnh cho Thanh Bách Linh chuẩn bị linh thực, và lo lắng trang điểm không đủ đẹp nên đã trang điểm lại.

Không lâu sau đó, ta nghe thấy tiếng hát: "Hoàng thượng giá lâm!" Tần Thượng Ngọc chỉnh trang y phục rồi bước ra.

Đứng đợi ở cổng cung điện.

Tình huống luôn như vậy.

Nàng vẫn luôn nhìn kiệu của Hoàng thượng từ đường cái tiến vào cổng, cho đến khi Hoàng thượng bước xuống, nàng mới cúi người hành lễ: "Cung nghênh Hoàng thượng." Mỗi lần Lâm Hiên nhìn Tần Thượng Ngọc đợi ở cổng, nỗi lo lắng do Vạn phi mang lại phần lớn đều tan biến.

Trẫm tự tay đỡ nàng vào giường: "Vào giường đi, tại sao lại phải đợi ở cổng, bên ngoài gió lớn." "Không sao, thiếp chỉ đứng một lát thôi.

Không sao cả.

Sớm được gặp Hoàng thượng." Nàng đứng trong tay Lâm Hiên, mỉm cười nhìn Trẫm.

"Nàng thực sự không thể vào trong được.

Mau vào nhà đi.

Mùa thu rồi, thời tiết hơi lạnh." Tại Phượng Dương Cung.

Chương 743

“Hoàng hậu, Hoàng thượng không ở đó, người đang ở Vị Ương Cung.” Nữ phó cẩn thận nói, lo lắng Hoàng hậu sẽ tức giận.

Hoàng hậu đầu tiên nghe thấy thực sự không vui, nhưng đã chấp nhận.

Với những người xung quanh, nàng không tức giận.

“Hiểu rồi, lui ra đi.” Nàng lại nằm xuống ghế dài, một tay ôm trán, suy nghĩ.

Nếu không phải vì điều đó, Hoàng thượng thậm chí còn không ở trong cung 15 ngày.

Rõ ràng nàng là thê tử thật sự của người, cũng là người luôn ở bên cạnh người, nhưng lại không được nhìn đến.

Ngay cả Phượng Dương Cung, cũng chỉ theo lệ mà đến.

Trong lòng nàng, chỉ có Tần Thượng Ngọc.

Mấy ngày trước người siêng năng đến Ninh Hương Cung, thậm chí không đến thăm Tần Thượng Ngọc, cuối cùng nàng còn nghĩ người ghét bỏ Tần Thượng Ngọc.

Nhưng hôm nay, người lại đến Vị Ương Cung.

Biết rõ nàng không thích, nhưng từ tận đáy lòng vẫn mong đợi sao?

“Hoàng hậu?” Chí Thuần có chút lo lắng nhìn Hoàng hậu.

Sắc mặt Hoàng hậu bây giờ hơi tệ.

Nàng không biết sau này có nghe được tin tức đó không, tâm trạng sẽ còn tệ hơn, nhưng dù sao cũng phải nói.

Nàng bị lời nói của Chí Thuần cắt ngang, Hoàng hậu quay lại nhìn Xuân Thiên, hỏi: "...

Xuân Thiên, có chuyện gấp sao?" Sắc mặt Chí Thuần hơi khó coi.

"Nương nương, Vạn phi đã mang thai." "Vạn phi mang thai sao?" Hoàng hậu nhắc lại.

Là Hoàng hậu, nàng không biết hai tháng qua Hoàng thượng đã đến Ninh Hương Cung của Vạn phi, nhưng không hy vọng nàng sẽ mang thai nhanh như vậy.

Nàng cúi đầu, xoa xoa bụng.

Từng có một đứa con, chỉ là...

Xuân Thiên nhìn động tác của nàng, biết nàng đang nhớ đến đứa con đã mất.

Xuân Thiên an ủi: "Đừng tự trách, sẽ có nhiều đứa con hơn.

Học sinh, tốt rồi.

Mang thai." "Xuân Thiên, đứa con của cung điện này có trở về không?" "Sẽ trở về, thưa nương nương." Hoàng hậu đã cúi đầu ba năm trước.

Ba năm trước, Hoàng đế lên ngôi hơn mười năm, nhưng vì không có người kế vị, nên Hoàng đế không muốn gặp người mà người không thích.

Trong cung điện không ai biết người rất yêu thích Tần công chúa, hiện tại không có con.

Không thích Lỗ Kính Nghi vương tử, tốt nhất là có một đứa con trai, nhưng nếu Hoàng hậu không có con, Vân Nhĩ sẽ sinh con, sẽ sinh ra vương tử nàng sẽ không nói cho ai biết.

"Vân Nhĩ, ngươi cũng biết gần đây ta hơi mệt, người ngu ngốc

trong học viện không tìm ra nguyên nhân.

Hôm nay, ta mời người trong giang hồ vào cung điện, có thể điều chỉnh xong, trở về tĩnh tâm dưỡng thần, một lúc sau cảm thấy khá hơn rồi hãy xem." Đương nhiên, Tần Thượng Vũ nghe lời nói của Trẫm, rồi đưa cho Lâm Hiên một biểu cảm trắng bệch.

"Hoàng đế cẩn thận đứng trên người.

Đừng quá phí sức, nên Trẫm luôn lo lắng." Lâm Hiên ưỡn người ra, nắm chặt tay nàng, mỉm cười: "Được rồi, vậy ta đi trước đây, ta ăn đồ ta muốn, mặc dù ta đã nói với Bộ Nội Vụ rồi, nhưng đừng làm ta oan uổng." Vô tình nói lời không thật.

Thực tế, từ thái độ của Lâm Hiên đối với Tần Quý phi có thể thấy được.

Trẫm thực sự đặt Tần Quý phi trong lòng.

Tần Thượng Vũ luôn tiễn Lâm Hiên đến cổng cung điện, cho đến khi kiệu của Hoàng thượng đi khỏi mới vào đại sảnh.

Nàng biết Lâm Hiên từng mời người trong giang hồ vào cung, nhưng chỉ quên hỏi Vạn phi.

Trong cung điện này, quả thực có quá nhiều người quỷ quyệt.

Chỉ nhằm vào các nguyên điện và tình trạng để tính toán.

Không biết Lâm Hiên có phải như vậy không.

Nếu vậy, người đó sẽ Vạn phi sao?

Chương 744

Vạn công chúa, đột nhiên, nhanh chóng gọi điện, nói: "Vạn công chúa đã mang thai.

Một sự kiện vui mừng.

Hãy đến kho cung điện xem một số lễ vật và đồ bổ, chuẩn bị tặng cho Ninh Hương Hoàng cung, Hoàng cung thân thể không khỏe đi lại bất tiện, những quyền lợi này nên thuộc về trái tim của Hoàng cung." Thanh gật đầu đáp lại.

Nàng lại nhìn vào bụng mình, không biết khi nào có thể sinh ra con trai.

Tại Dưỡng Tâm Đường.

Lâm Hiên uống nước do Trạch Anh khải chử phí nấu, cuối cùng theo yêu cầu đã thêm vào phòng của hắn.

Thực tế, Trạch Anh chỉ chia một viên thành bốn phần, rồi thêm một phần tư chén, rồi bốn ngày thêm một viên hoàn chỉnh, đủ để Lâm Hiên hồi phục.

Mỗi Lâm Hiên đều coi đó là đồ bổ thông thường, ban đầu cho rằng không có gì, nhưng một lát sau, đột nhiên cảm thấy bụng đau dữ dội, mồ hôi túa ra trên trán.

Hắn đi cùng người đến học viện thỉnh giáo học sinh.

"Lý Đức Hải, đi mang Trạch Oánh đến cho ta." Trạch Oánh bị Lý Đức Hải kéo đến, đứng trong đại sảnh, trên mặt không chút hoảng sợ.

Ngược lại, nàng mỉm cười nhìn Lâm Hiên.

Lâm Hiên cố nén cơn đau bụng, hỏi: "Cho ta?" "Chỉ là một loại

thôi, phản ứng của Hoàng đế là bình thường.

Xin hãy đợi một lát, để Hoàng đế bày tỏ sự kính trọng, rồi tắm rửa là được.

Yên tâm, thảo dân sẽ không ngu ngốc mà công khai hạ độc.

Cung điện." Trạch Anh nói như vậy, Lâm Hiên thực sự có một ý nghĩ kính trọng người này, càng ngày càng mạnh.

Hắn dập tắt ý nghĩ trong lòng, nhanh chóng mời Lý Đức Hải giúp đi đến tịnh thất.

Trạch Oánh biết Lâm Hiên không thể chịu được mùi đó, nếu đi tắm, chỉ cần quay về cung điện, đợi Lâm Hiên hoàn thành rồi đợi cấp về điện.

Mỗi Lâm Hiên đều ở trong tịnh thất khoảng một khắc.

Từ trước đến nay chưa từng hôi thối như vậy.

Bước ra, Lý Đức Hải vô thức che miệng và mũi lại, thậm chí còn hơn thế nữa.

"Trong số các đệ tử của Như Khánh Viễn trong hoàng đế, một người là , người còn lại là ." Sau khi quay lại Tiểu Linh Sơn, Lâm Hiên vừa phê duyệt những tờ bạc gấp trong tay, vừa nói.

Theo lời Tiểu Linh Sơn, Trạch Anh này đích thực là đệ tử của Thiên Cực Tông, đệ tử của Như Khánh Viễn, vậy thì nếu Như Khánh Viễn từ chối, thì nếu có thể giữ lại đệ tử của mình thì vẫn tốt.

Ở đó, Lâm Hiên đã giữ lại bên cạnh, còn bên kia thì ở lại khu vực đó.

Trạch Anh tuy nhún vai, nhưng cuối cùng cũng không tốn quá nhiều công sức, vào năm Vĩnh An Vĩnh Nguyên thứ ba mươi sáu đã trở thành vị giáo chủ đầu tiên của Đại Hạ Triều.

Thông thường, một đội viên như sư phụ sẽ được sinh ra cho toàn vận hội, khiến người ta ngưỡng mộ, nhưng theo yêu cầu của Trạch Anh, Lâm Hiên đã không giới thiệu sự tồn tại của nàng ra thế giới, tại cung điện Trẫm đã xây dựng một tinh tọa để nàng sinh sống.

Lâm Hiên che giấu nguyên nhân vì Trạch Anh vẫn ghen tị với Nho gia Thanh Viễn.

Mặc dù không còn là môn đồ của tông môn, nhưng nếu Khổng Tử Thanh Viễn muốn giết nàng, nàng không có quyền phản kháng.

Để khiến Lâm Hiên cảm thấy nàng có giá trị sử dụng, việc rời đi là chính xác.

Đầu tiên nàng đã đọc phân tích phong thủy trong cung điện của Lâm Hiên.

Mặc dù nàng không giỏi học tập, nhưng trong những năm đầu tràn đầy hy vọng, nàng cũng đã đặt nền móng cho việc học tập nghiêm túc.

Cuối cùng, Trạch Anh đã đưa ra một đề nghị cho Lâm Hiên, đó là nếu người kế vị muốn thịnh vượng, phải dời cung điện vào trong.

Trước đó, cung điện không chỉ là địa chỉ của cung điện, mà còn là nơi các hậu cung thay đổi vị trí.

Dựa trên ngày sinh của Hoàng hậu và tất cả các phi tần trong chủ ốc, nàng đã thay đổi hướng của cung điện, và di chuyển biển hiệu của cung điện.

Lâm Hiên hỏi, Hoàng hậu đã tuyên thệ rằng sẽ vì người kế vị của Hoàng đế.

Nàng lập tức dẫn đầu dời cung điện.

Các phi tần còn lại đều biết Hoàng hậu đã dời đi, và cũng đã biết.

Trạch Anh nói Lâm Hiên nửa tháng sau hãy đến hậu cung, hai

tháng sau sẽ biết liệu có thành công hay không.

Thời gian trôi thật nhanh, ba tháng trôi qua, một năm cũng sắp hết.

“Nương nương, xin hãy ăn thêm một chút.” Ở Phượng Dương, Hoàng hậu ngày càng yếu, Xuân Thiên cứ ép nàng ăn thêm cơm.

Chương 745

"Xuân Thiên, cung điện này không thể ăn thêm nữa.

Mang đi đi." Hoàng hậu dùng trán đặt lên bàn nói.

"Nương nương, xin hãy để học sinh khám cho người.

Mấy ngày nay người không có khẩu vị, đều gầy đi rồi." Hoàng hậu từ gia đình mình đã mang Xuân Thiên và Hạ Thiên vào cung điện, đương nhiên là vì thế.

"Đi đi." Hoàng hậu biết không buông ra sẽ không yên lòng, thực sự không thoải mái, nên học sinh có thể khám được.

Xuân Thiên nhanh chóng dẫn Trần Nhất Chính đến, "Ngụy Chấn đã tác thành Vương Mẫu Vạn Phu Lý Vương Mẫu." Hoàng hậu đưa tay ra, khiến nàng trông có vẻ nghiêm khắc: "Trần Nghi Chinh, xin hãy ngồi.

Gần đây cung điện có chút không thoải mái, nên ta phải làm phiền Trần Nghi Chinh." Học sinh Trần đặt một chiếc gối chẩn mạch lên bàn.

Hoàng hậu đặt tay lên đó, rồi lấy một mảnh vải đặt lên tay, sau đó bắt đầu chẩn đoán mạch.

Trần Nghi Chinh chạm vào mạch của Hoàng hậu, đột nhiên chớp mắt, lập tức quỳ xuống đất.

Hoàng hậu hét lớn: "Ta cần mở cửa ra....." "Cái gì?" Hoàng hậu vô thức ngồi thẳng dậy trên ghế dài, mở mắt hỏi.

"Vị nữ sĩ đó đã mang thai." Trần Nghi Trân lần thứ hai khó hiểu nói.

“Nàng nghe Xuân Thiên nói Hạ Thiên, người đó đã mang thai lớn.” “Ta không muốn nữa.” An Tường không động đậy, nhưng cảm thấy càng ghê tởm hơn.

Vì vậy hắn quay người nhìn.

“Nhưng trong học viện có người, ta nghĩ số tiền ta đưa hôm đó sắp hết rồi.” An Bá Chi vẫn lo lắng.

“Nếu không, để ta tiết kiệm một ít tiền và giúp kiếm tiền.” “Được.” Hầu hết mọi người đều đồng ý với đề nghị này.

“Không nên luôn yêu cầu sư phụ giải thích mục đích “linh linh linh” với bên ngoài, lần sau hãy nói chuyện tiếp.” An Bá Chi lại đề nghị.

Trong tình huống mặc định, một số người gật đầu.

Ta không thể không nói, có một lý do lớn khiến An Tường thích An Bá Chi.

Ngoài việc ở bên An Tường lâu nhất, An Bá Chi thực sự rất quan tâm đến An Tường về mọi mặt.

Lâm Hiên cho rằng, đó là một vấn đề.

Quyền lực của An Bá Chi cũng bắt đầu xâm nhập vào lòng người khác giống như quyền lực của An Tường.

Điều đó cho thấy từ góc độ của An Bá Chi, việc khai thác vẫn còn khó khăn.

An Bá Chi luôn chu đáo nhất trong mọi việc, và cũng làm tốt nhất.

Vì vậy, người khác cũng sùng bái An Bá Chi.

Loại tình cảm này khó mà loại bỏ.

“Ta ở đây.” An Tường từ bên ngoài hét lên.

Chiếc kệ ngừng lại.

Mấy người từ trong túi giấu lấy ra ví tiền.

“Hả?

Tỷ tỷ.

Tiền túi đó từ đâu ra vậy?” Lâm Hiên lần đầu tiên thấy túi tiền được lấy ra từ trong túi giấu.

“Mỗi sát thủ đều cất giữ vật quý giá trong túi giấu.

Túi này do ngươi chọn.” An Bá Chi lấy ví tiền từ túi giấu ở bắp chân.

“Xem, túi ở bắp chân.

Vì trong cận chiến, chiêu thức đá vào bắp chân rất phổ biến, nên hãy dùng bạc lẻ để ở bắp chân và giảm thiểu va chạm.” An Bá Chi làm động tác chiến đấu.

“Đương nhiên, ngươi muốn cất giữ ở cánh tay, eo và tất cả những chỗ có thể chống đỡ được.” An Bá Chi tiếp tục thực hiện một số động tác chiến đấu.

Lâm Hiên trông đầy ngưỡng mộ.

“Tỷ tỷ, ta cũng muốn!” Mắt Lâm Hiên sáng lên lấp lánh, An Bá Chi trông có vẻ hơi đỏ mặt.

“Được rồi, ngươi cứ đi chờ trận đấu, ta sẽ quay về Tàng Lâu, ta sẽ dạy ngươi.” An Bá Chi dỗ dành đứa trẻ, nói với Lâm Hiên.

Chương 746

Khổng Nam ngẩn người một lát, rồi mỉm cười gật đầu.

An Bá Chi vẫn có một hình ảnh đẹp về mình.

Khi còn là vị trí đó, mắt nàng cũng sáng lên lấp lánh.

Vẻ ngoài đơn giản mà đẹp đẽ đó đã khiến Diêu Nhiên Nhiên.

Lâm Hiên phá hủy con đường trở về của những điều đẹp đẽ.

“Xin chào, ta đến đây để tìm sự giúp đỡ.” An Bá Chi chặn An Tường ở phía trước, lao tới.

“Tại sao lại ở đây.” An Tường bị hành động đột ngột của nàng làm cho giật mình.

“Giúp ngươi, ngươi không thể lần nào cũng tìm sự giúp đỡ.” An Bá Chi tiếp tục đứng chắn phía trước.

“Nếu ngươi không biết gì cả, ai có thể giúp được chứ?

Ít nhất ngươi cũng nên ngâm nga vài bài thơ trước.” An Tường kéo Lâm Hiên đi.

Những người trong học viện bước ra.

Rõ ràng đã nghe thấy lời An Bá Chi vừa nói.

“Xin lỗi, học viện của ta không che chở cho ai.” Nam tử đó sau khi bước ra đã nhìn vài lần.

An Bá Chi, khi kết thúc, dường như đã coi ta như một kẻ ăn mày.

“Không, không.....” An Bá Chi vội vàng biện hộ.

Nhưng những học giả đó đã chuẩn bị quay về rồi.

“Xin lỗi, ở đại học đọc thơ sao?” Trần Ngọc Trạch vội vàng hỏi.

Trần Ngọc Trạch từ thắt lưng lấy ra một chiếc ví tiền, đưa cho học giả.

An Tường vô cùng kinh ngạc.

“Tại sao, ngài!

Ta không cần phải trả tiền cho việc này, ta hoàn toàn chịu trách nhiệm!” An Tường vội vàng nói.

“Sư phụ, con không thể chỉ nhìn người trả tiền được!

Con biết tiền quan trọng với người đến mức nào!” Trần Ngọc Trạch vội vàng nói ra bản chất yêu tiền của An Tường.

Khi nhận ra có điều gì đó không ổn, Trần Ngọc Trạch lập tức dừng lại.

Một số người có mặt thấy sắc mặt An Tường biến xanh.

An Bá Chi lập tức chắn giữa hai người, nhưng vì chiều cao hạn chế, An Tường vẫn giận dữ trừng mắt nhìn Trần Ngọc Trạch.

“Sư phụ, sư phụ!” An Bá Chi nhảy hai lần, đảo mắt.

“Sư phụ có tiền để mua kẹo hoa cho con!

Lần trước người sẽ để con ra ngoài.” An Bá Chi giúp Trần Ngọc Trạch.

An Tường biết An Bá Chi đang muốn mình xuống nước, vì một chuyện vặt vãnh như vậy mà kéo dài mãi không đáng.

An Tường kiềm chế gật đầu.

Trần Ngọc Trạch mang tiền túi vào học viện, bắt đầu chia tiền.

An Bá Chi ở bên ngoài, An Tường trông coi xe ngựa.

An Bá Chi cho rằng phản ứng của An Tường không đúng.

Theo bản tính của nàng, có người giúp san sẻ gánh nặng kinh tế lẽ

ra phải là một điều tốt.

Nàng không biết tại sao An Tường lại từ chối.

“Có được không?” Lâm Nặc Nhiên cũng dùng cách tương tự hỏi Trần Ngọc Trạch.

Trần Ngọc Trạch trên mặt không có biểu cảm gì, vẻ hạnh phúc và mãn nguyện đã biến mất.

“Không sao.” Chỉ là ta có ý tốt, nhưng ta lại nói chuyện với Phùng.

Chương 747

Câu nói cuối cùng, Trần Ngọc Trạch, không thể.

Giống như người phụ nữ ghen tị vô tri đó.

“An Bá Chi được yêu quý hơn ta, không phải sao.” Lâm Nặc Nhiên cúi đầu, khẽ thở dài.

Trong lòng Trần Ngọc Trạch rõ như ban ngày, kinh ngạc, nhưng khuôn mặt vẫn giữ vẻ bình tĩnh.

“Ta không như vậy.” Trần Ngọc Trạch kháng cự.

“Được rồi, ta biết, nhưng ta nghĩ vậy.” Lâm Nặc Nhiên nhìn Trần Ngọc Trạch bày tỏ không thành thật, đành bất lực.

Lâm Hiên đứng không xa, khi nghe những lời đó, hắn xoa xoa tai, rồi dựng thẳng tai lên tiếp tục nghe.

“Dù ta có cố gắng đến đâu, ta cũng không thể sánh bằng An Bá Chi.” Lâm Nặc Nhiên dường như tìm thấy tiếng nói để trút giận, giọng nói nhẹ nhàng không thể kìm nén được.

“Đừng nói nữa, sư phụ có cách.

Hơn nữa, An Bá Chi có công lớn nhất đối với Tàng Lâu.” Trần Ngọc Trạch không thích nói xấu người khác sau lưng.

Nhưng rõ ràng điều đó không thể trấn áp Lâm Nặc Lan.

“Bản thân ta cũng không kém.

Không phải vì có mối quan hệ tốt với sư phụ sao?

Là người được yêu quý nhất của người.

Nếu là ta, ta cũng sẽ không làm vậy, chỉ ở bên sư phụ thôi.” Nàng

vẫn luôn than vãn trước khi vào phòng học đại học.

Lương tâm không rõ ràng.

Trời đã tối, Văn Đoan vẫn giữ tư thế trầm tư, Lâm Hiên gầy gò, nhưng động tác của hắn không chậm, sau khi chôn cất cha mẹ một đêm, hắn đang ngồi đối diện Văn Đoan nhìn nàng.

Mười hai phương pháp giết người đã được hình thành, nhưng Lâm Hiên không dám hành động liều lĩnh.

Lâm Hiên đột nhiên phản ứng.

Mặc dù không biết có thể giết được hay không, nhưng hắn có thể bỏ trốn, để "núi xanh còn đó, không sợ không có củi đốt".

Chỉ lãng phí gần nửa canh giờ như vậy.

Hắn đã bỏ trốn.

Suy nghĩ một chút, Lâm Hiên nhanh chóng đứng dậy, nhẹ nhàng bước ra khỏi sân.

"Bảy ngày." Khi Lâm Hiên sắp bước ra khỏi hậu viện, Văn Đoan nhắm mắt nói: "Vân Hồ bị tấn công vào ngày thứ bảy sau khi được giao nhiệm vụ hôm qua." Vũ khí ẩn giấu mang Vân Hồ vào lòng.

"!" Lâm Hiên trừng mắt thật chặt nhưng cơn đau dự kiến không xảy ra.

Hắn mở mắt ra, thấy Văn Đoan đang đứng trước mặt hắn, quay lưng lại.

Nàng vừa nhanh chóng bảo vệ Hồ Vân Quy, và dùng kiếm phong tỏa vũ khí ẩn giấu của Dịch Xuân Sơn.

"Xuân Sơn." Hơi thở của Văn Đoan có chút không ổn định: "Đây là nhiệm vụ của ta, xin đừng can thiệp." "Phá vỡ rồi, ta không nghĩ đã giết chết." Giọng Dịch Xuân Sơn cũng có chút run rẩy, hắn dừng lại,

nói: “Sẽ gây tổn thương.” “Hiểu lầm rồi, Xuân Sơn.” Văn Đoan nhận lấy kiếm, nói: “Ta đã giết con.” Dịch Xuân Sơn có chút ngạc nhiên nhìn Văn Đoan.

Mặc dù chỉ mới bảo vệ bên trái ba tháng, nhưng từ khi có đứa trẻ này, hắn đã được huấn luyện, và trưởng thành rất tốt.

Hắn biết văn bản sẽ không bao giờ bị cắt đứt, nhưng sẽ không bao giờ bị cắt đứt.

Người không do dự.

“Xuân Sơn.” Văn Đoan nở một nụ cười ở khóe miệng: “Ngươi vẫn là người đầu tiên tin rằng lương tâm của ta không rõ ràng.” Lâm Hiên nghe câu nói đó, cho rằng chỉ hỏi một sát thủ bất đắc dĩ có giết người hay không, hắn vẫn đang đóng vai.

Hắn thở phào nhẹ nhõm.

Thật bất ngờ, giọng điệu của Văn Đoan thay đổi: “Đương nhiên, ta sẽ giữ lại những kẻ ngu ngốc như vậy, và từ từ tiến hành tra tấn tàn khốc.” Văn Đoan không nói thật, Dịch Xuân Sơn cũng không tin.

Văn Đoan cũng đã trải qua một số suy nghĩ.

Nhưng nàng quyết định, khi vừa phong tỏa lá chắn cho Lâm Hiên, nàng sẽ không giết người.

Không phải bên trong, nhưng Lâm Hiên đã biết một người.

Người đó ba tuổi.

Khi lần đầu tiên bước vào La Quân Quán, tràn đầy ánh nắng và hy vọng.

Chương 748

Nam tử đó nghiêng đầu hỏi người khác: "Sư phụ, người đã giết tất cả những kẻ xấu xa sao?" "Sư phụ, người trong giang hồ có bắt nạt người không, nên người sẽ làm gì?" Người đó nghe sư phụ nói nhiều nhất, nhưng sẽ lừa dối sư phụ để giúp che đậy nhiệm vụ thất bại.

Người mà hắn muốn bảo vệ bằng cả mạng sống, bây giờ tất cả nỗ lực đều có ý nghĩa.

Ánh mắt Lâm Hiên luôn hướng về người đó.

Hiểu rõ hơn bất kỳ ai.

Trước mặt Lâm Hiên, đó là một kẻ thù.

Giữ lại sẽ có một ngày trở thành cướp bóc.

Có thể thấy, mỗi khi xưng hô "tỷ muội", ánh mắt Lâm Hiên đều rõ ràng lấp lánh.

Nàng biết đó không phải là sự chân thành.

Huệ Vân Quế có động cơ khác, cố gắng làm suy yếu khả năng phòng thủ của đối phương.

Nhưng nàng chọn buông bỏ, thậm chí chọn bảo vệ.

Bởi vì trong mắt những người đó, giống như người đó, nàng vẫn có sự chân thành và nỗi sợ hãi của tuổi trẻ.

Không còn mất đi đôi mắt như vậy, cũng không cần dùng đôi tay của mình để hủy hoại.

Dịch Xuân Sơn vẫn miễn cưỡng hỏi: "...

Thực sự cần sự giúp đỡ của ta sao?" Hắn không hiểu lời Văn

Đoan nói, chỉ cho rằng Văn Đoan cảm thấy bối rối về mục tiêu nhiệm vụ đẹp đẽ đó, và đây là một điều cấm kỵ.

Văn Đoan vỗ vỗ lưng hắn: "Không, ngươi về trước đi." Nhìn Dịch Xuân Sơn đi, Lâm Hiên thở phào nhẹ nhõm, ngồi xuống đất.

"Đi theo ta." Văn Đoan không có ý định thảo luận với Lâm Hiên: "Nếu ngươi thể hiện xuất sắc, ta sẽ giải độc cho ngươi." Lâm Hiên không từ chối.

Hắn có kế hoạch, bởi vì sau khi đi theo Văn Đoan, hắn có cơ hội tìm ra hung thủ thực sự đã giết hại gia đình hắn, và có lẽ có thể giải quyết mọi chuyện.

Biểu cảm của Lâm Hiên đầy ủy khuất và bi thương.

"Tại sao không thể luyện võ?" Văn Đoan không trả lời, tiếp tục hỏi: "Có trả thù ta không?

Nếu tất cả đều chưa xảy ra, thì vĩnh viễn cũng sẽ không trả thù." Văn Đoan quay đầu nhìn vào mắt hắn: "Từ bây giờ, đừng đùa giỡn với ta nữa, ta tạm thời giữ lại mạng ngươi." Thực tế, Văn Đoan bắt đầu thưởng thức Hồ Vân Quy.

Trong một đêm mất hết tất cả, bị kẻ thù cướp đoạt.

Hắn không vì phẫn nộ và bi thương mà mất đi lý trí.

Hắn vẫn luôn tìm cách tự bảo vệ mình, thậm chí còn chờ đợi báo thù.

Nếu không phải vì thỉnh thoảng xuất hiện hy vọng và nỗi sợ hãi, Văn Đoan sẽ cho rằng Lâm Hiên là một người tuyệt đối lạnh lùng, một người không khoan dung.

"Hồ công tử, ta tên là Văn Đoan." Lần đầu tiên nàng giới thiệu tên mình với người khác.

“Giữa ta và ngươi có mối thù sâu đậm, sau này sẽ trả thù, vừa hận vừa hận.” “Mối thù sâu đậm... ghét ta sao?” Lâm Hiên cười.

Hắn không thể nói mối thù của mình với Văn Đoan sâu đến mức nào.

Quả thực là thiếu chủ của Hồ gia, nhưng không còn là một đứa trẻ đơn thuần nữa.

Hồ gia mặc dù không nổi bật trong võ thuật, nhưng cũng có danh tiếng.

Cha của hắn là Hồ Nghiệp Minh đứng trong top mười trên bảng xếp hạng giang hồ.

Năm ngoái, ca ca của hắn là Hồ Vân Hạc đã giúp thủ lĩnh võ lâm bắt giữ Hồ Bạc và tên phù tra có tiền thưởng cao nhất trong Hồ Bạc.

Đệ nhị huynh đệ Hồ Vân Hi và gia đình Mạnh gia có thực lực mạnh hơn đã ra lệnh thân ái.

Hắn không biết làm thế nào để luyện võ, cũng không thể nhìn thấy ánh nắng mặt trời.

Ca ca dũng mãnh, rõ ràng là luyện võ.

Hồ Vân Hạc từ khi sinh ra đã mắc một căn bệnh kỳ lạ, không thể sống quá mười năm, từ khi sinh ra đã không khỏe mạnh.

Các lang trung, Hồ gia kinh ngạc nhiều năm cuối cùng cũng có một đứa trẻ khỏe mạnh.

Trước mười tuổi, mỗi tháng hắn đều trích một bát máu để ca ca có thể sống thêm một đời.

Hắn nghĩ rằng không có gì.

Chương 749

Dù sao, đó là một gia đình.

Nếu máu của hắn có thể cứu ca ca, thì hắn sẵn lòng chảy máu cả đời.

Năm mười tuổi, Hồ Nghiệp Minh đã gặp một lão nhân từ giang hồ, biết cách hoán đổi máu.

Cha mẹ hắn đã dỗ Lâm Hiên, để hắn và Hồ Vân Hạc duy trì trạng thái tỉnh táo.

Từ năm nay, Hồ Vân đã có sự thay đổi.

Vì ca ca tốt hơn một chút, nên hắn.

Không còn chủ động thân mật với cha mẹ và huynh đệ, không còn cười lớn như vậy nữa.

Rõ ràng cảm thấy gia đình xa lánh và khinh miệt.

Không cần, từ ca ca mà sinh ra, đã vận nội lực phân liệt nội tạng.

Thậm chí còn không động được kiếm.

Phu phụ Hồ Tư coi hắn như một đứa con bị bỏ rơi.

Nhưng dù sao, hắn cũng là một đứa con của Hồ gia.

Kế thừa ý chí kiên cường và quyết tâm của Hồ Nghiệp Minh.

Sẽ không tự sát hay tự ngược đãi.

Ngày Văn Đoan diệt môn, Hồ gia đã tổ chức một bữa tiệc.

Cha mẹ hắn không giấu hắn ở hậu viện, hắn một mình ở đó, không ai đến tìm.

Hắn không ngạc nhiên khi cha mẹ và gia đình bị sát hại như vậy.

Vì vậy, Văn Đoan đối với kẻ thù như vậy, không thể phân biệt được.

Đối với hắn, việc chấp nhận thậm chí còn khó khăn hơn, có lẽ vì gia bảo đã giết chết cha mẹ hắn, nên hắn không còn cơ hội hỏi những sự thật như vậy, tức là cách đối đãi đó.

"Tỷ tỷ, ta làm sao để đạt được thỏa thuận?" Kỹ thuật song nhận kiếm của Cảnh Thừa Cầu có tốc độ và sức mạnh tương đối cân bằng, vô cùng tinh xảo.

Nếu ngươi thực sự muốn loại bỏ, e rằng ngươi sẽ phải nghiên cứu vài năm.

Cảnh Thừa Cầu đã phòng thủ và tấn công Văn Đoan dưới xương vai.

Lâm Hiên biết mình chỉ có thể né tránh, vì động tác của Cảnh Thừa Cầu khiến hắn không thể dùng kiếm phản kích.

Cả hai đều có thực lực ngang nhau.

Nếu cứ tiếp tục tiêu hao quá nhiều, có thể sẽ không bị lạc lối.

Sau khi quen thuộc với động tác của Cảnh Thừa Cầu, ngươi có lẽ có thể phát hiện ra một sơ hở.

Nhưng, Cảnh Thừa Cầu dường như đã nhìn thấy suy nghĩ của Lâm Hiên.

Hai người đã giao đấu hơn 20 hiệp.

Các động tác của Cảnh Thừa Cầu đều khác nhau.

Lâm Hiên bận rộn đối phó, đôi khi sẽ tấn công từ bên cạnh.

Đoản kiếm, mặc dù kiếm của Văn Đoan rất nhanh, nhưng căn bản không thể sử dụng.

Văn Đoan vừa đỡ chéo, quyết định nghiêng kiếm và thử một đòn.

Dù sao, ta đã đánh bại đối thủ xuất sắc trước đây.

Không liên quan đến tấn công và phòng thủ, mà liên quan đến tấn công và phòng thủ.

Sau khi cắt đứt nhiệt độ, hắn lùi lại một bước, giẫm mạnh xuống đất.

Hắn dùng đoản đao đâm vào Cảnh Thừa Cầu, rồi nhảy ra phía sau Cảnh Thừa Cầu.

Cảnh Thừa Cầu mất một lúc để phản ứng và thay đổi hướng phản ứng.

Cơ hội.

Khi kiếm của Văn Đoan đâm ra, Cảnh Thừa Cầu nhanh chóng dùng đoản đao đưa tay phải ra, nắm lấy kiếm của Văn Đoan.

Chương 750

Khi hai vũ khí lâm vào thế giằng co, Cảnh Thừa Cầu trượt tới, đoản đao ở tay trái kéo về phía cổ Văn Phá.

Lâm Hiên đã dự đoán được phản ứng của đối phương.

Hắn không né tránh, chỉ xoay người nghiêng sang một bên.

Lưỡi dao của Cảnh Thừa Cầu cứa vào cổ hắn, ngay lúc đoản đao ở tay trái hoạt động, tay phải của hắn không thể tập trung tinh thần.

Hắn rút kiếm ra, nhấc chân, dùng tay phải đá vào bụng Cảnh Thừa Cầu.

Cảnh Thừa Cầu cho rằng Lâm Hiên sẽ dựa vào lưỡi đao, không ngờ Lâm Hiên lại tấn công nhanh như vậy, nên chỉ có thể lùi lại.

Tuy nhiên, dưới sự tấn công không ngừng, Cảnh Thừa Cầu đã thua.

Sau khi thua Lâm Hiên, hắn bị.

Hắn chỉ tham gia đại hội võ thuật lần này, ngoài hy vọng giành được chút danh tiếng, còn có mục đích khác.

Lâm Hiên nhìn xuống từ đài thi đấu, phát hiện có mấy người đang đứng ở phía xa nhìn.

Kẻ đứng xa nhất, thậm chí không thể xác định được từ vị trí đó có thể nhìn thấy bên nào, ánh mắt vẫn luôn dán chặt vào Lâm Hiên.

Hoa Hán Diễm đứng ở không xa, sẽ không quấy rầy, nhưng nếu có bất kỳ tình huống nào, có thể kịp thời cứu giúp.

Mục Tử Tố dường như bị kẹt trên võ đài, vẫy tay ở rìa.

"Thật là phấn khích!" Khi Lâm Hiên vừa rời khỏi đài thi đấu, Tử

Tố đã khoe khoang bên tai hắn.

Lâm Hiên cảm thấy trận đấu này hơi mệt, lười biếng không muốn trả lời.

Hoa Hán Diễm trực tiếp đi về phía Văn Đoan, đưa cho nàng một chiếc khăn tay, chỉ vào cổ.

Lâm Hiên nhận ra, mặc dù Cảnh Thừa Cầu chỉ đâm vào cổ, nhưng vết thương không sâu, không chảy máu.

Nàng nói: "Cảm ơn", rồi lấy khăn tay.

Sau đó muốn quay về nghỉ ngơi, rồi chuyển sang Mục Tử Tố.

Trận đấu hôm nay kết thúc, đã xác định được bốn cái tên được quan tâm nhất trong hội nghị võ thuật lần này, đó là Đoạn Văn, Bình Nguyệt, Tô Gia Vạn Vạn Nhất và Tạ Gia Hà Hoài Chí.

Vì những người khác sẽ tiếp tục tranh giành thứ hạng, nên cuộc cạnh tranh giữa bốn người này được ấn định là hai ngày, Lâm Hiên có hai ngày nghỉ ngơi.

Nhưng hai ngày sẽ xảy ra điều gì, không ai biết.

Trong hai ngày thi đấu tiếp theo, giá trị kỳ vọng của Cảnh Thừa Cầu thực sự đứng thứ năm.

Tuy nhiên, sự thật lại không phải như vậy.

Ngay cả khi ngươi lọt vào top 20, danh sách đó cũng sẽ bị công khai, rồi vài năm sau người ta sẽ quên lãng.

Đối với những hành vi và tác phong giang hồ như vậy, không ai thực sự chỉ trích sự công bằng của cuộc thi tại võ thuật đại hội.

Cảnh Thừa Cầu biết rằng, cho dù hôm nay có gây ra phiền phức như vậy, cho dù có thể gây ra phản ứng từ mọi người, thì danh tiếng trên giang hồ của hắn cũng sẽ bị hủy hoại.

Những kẻ khác sẽ coi hắn như một tên hề không thể chịu đựng tổn thất, và sẽ đánh giá toàn bộ tình hình là ngu xuẩn.

Nhưng không sao, những gì ta muốn làm chỉ mới bắt đầu.

Hà Hoài Chí và Vạn Vạn Nghĩa vẫn luôn không thể chịu chết.

Đối với Lâm Hiên và Cảnh Thừa Cầu không có gia thế tốt, bọn chúng luôn xem thường, giờ đây lại càng cảm thấy cao quý và ưu việt.

Cảnh Thừa Cầu bị mọi người giẫm đạp trước mặt.

Vạn Phương Di không thể chịu đựng thêm nữa, cũng không còn quan tâm danh tiếng, liền xông thẳng lên võ đài, giận dữ hét lớn với Cảnh Thừa Cầu: "Nếu không tin, ta sẽ giao đấu với ngươi!" Cảnh Thừa Cầu liếc nhìn khinh miệt, lạnh lùng cười nói: "Ngươi không đáng để giao đấu với ta." Hắn lại liếc nhìn Phương Sơ Nham với vẻ khiêu khích: "Nghe đây, ba bang phái đó có vị Phương đại sư, Phương bang chủ, có dám so tài với ta không?" Lâm Hiên lúc này vô cùng bực bội, nhưng chính vì thế, hắn vẫn mỉm cười với Cảnh Thừa Cầu: "Cảnh công tử, điều này không hợp lý.

Ba bang phái không được phép tham gia võ thuật đại hội." "Không cho phép tham gia là không dám sao?" Ánh mắt Cảnh Thừa Cầu lộ ra một nụ cười nhạt: "Quy tắc đều do người định ra.

Nếu ta không thắng được, chẳng lẽ ba bang phái đó cũng không thể thua ta sao?" "Cổ Bang, Trúc Bang, hai bang phái thì sao?" Cố Quần Vũ dường như có chút ngượng nghịu, nhìn Lâm Hiên đầy vẻ mong đợi, cuối cùng nói: "Cho ba bang phái tham gia đại hội thì quả thật là chưa từng có tiền lệ, nhưng...

Phương hiền đệ, tình hình hiện tại là...

Ngươi xem, ngươi so tài với hắn thì tốt hơn.

Ngươi sẽ không thua đâu, hãy dạy cho hắn biết uy nghiêm của ba

bang phái chúng ta.” Mạc Tinh vẫn luôn xem kịch.

Bỗng nhiên bị yêu cầu trưng cầu ý kiến.

Chương 751

Lâm Hiên lại nói trước mặt hắn: "Ta sẽ không phản đối ý kiến của ngươi." Sau đó gật đầu nói: "Phương hiền đệ, hãy cho ta được mở mang tầm mắt." Lâm Hiên biết Mạc Tinh sẽ không giao đấu.

Không phải là Mạc Tinh không tự tin, mà là hắn cho rằng không cần thiết phải làm vậy.

Điều bất ngờ là, võ lâm đại hội năm nay lại làm như vậy, cảm thấy có chút đáng xấu hổ.

Sau khi hai người trao nhau kính ý, cuộc thi chính thức bắt đầu.

Ai nấy đều căng thẳng.

Lâm Hiên không hiểu rõ lý do.

Lâm Hiên chỉ cần hô hấp là đã là một đại sư tuyệt đối.

Cảnh Thừa Cầu không có khả năng thắng, nhưng dường như lại tự tin rằng mình sẽ thắng.

Cố Quần Vũ có vẻ ngoài mong đợi, nhưng trong lòng lại vừa lo lắng vừa căng thẳng.

Tuấn Lôi Hành đứng từ xa, tỏ ý tán thưởng Cố Quần Vũ.

Hắn thấy lão hồ ly này vẫn hữu dụng hơn mình tưởng.

Nhưng, động tác của Cảnh Thừa Cầu khác hẳn những lần tỷ thí trước.

Hắn trở nên nhanh chóng hỗn loạn.

Hai thanh đao trong tay múa may loạn xạ, khó mà tập trung chú ý vào hướng xuất chiêu.

Lâm Hiên hiển nhiên sẽ không hành động như vậy.

"Tây đệ, lúc có được thứ này, sao lại không nói với ta?" Một giọng nói vang lên, ánh mắt chuyển sang Mạc Tinh, "Cho dù có bất kỳ khó khăn nào, Mạc Mạc và ta cũng sẽ giúp ngươi." Tạ sư phụ đã lâu không nói gì, lẩm bẩm: "E rằng Phương bang chủ đã nuốt chửng bảo vật mà không nói cho mọi người." Mặc dù nói nhỏ, nhưng ai cũng nghe thấy.

Câu nói đó, là điều mà mọi người hôm nay đều đang chờ đợi.

Ai nấy đều chuyển sự chú ý sang Phương Sơ Nham, mà Phương Sơ Nham vẫn chỉ đứng yên tại đó.

Từ khoảnh khắc phát hiện ra sự việc này, hắn đã hiểu rõ một cách khó hiểu, bất kể thế nào, mọi người đều sẽ bàn tán.

Chỉ bằng bảo vật, ngươi có thể đảm bảo có dã tâm hùng bá võ thuật.

Quả nhiên, Cố Quần Vũ nhìn Phương Sơ Nham, nhưng lại cầm mảnh vỡ trong tay, quay người đối mặt với những người đang trong cuộc thi, nói: "Thật xin lỗi, đã để mọi người xem một màn kịch náo loạn.

Còn về thứ này, ta xin giao cho Mạc Mặc huân tước trước.

Bảo bối sao?

Ta nhất định sẽ đưa ra một câu trả lời rõ ràng, tuyệt đối không để những kẻ có dã tâm độc chiếm thứ này." Những kẻ vừa khoe khoang lúc đại hội bắt đầu, giờ lại bắt đầu tán dương Lâm Hiên.

"Quả nhiên là người của Cố Bang, thành thục ổn trọng, có thể gánh vác được sự hỗn loạn này." "Khi Cố bang chủ làm lãnh đạo võ lâm, ta còn chưa ra đời." Bình Nguyệt đứng cạnh Lâm Hiên, khẽ run rẩy, "Lâm Hiên, ngươi nói thật sao?" Giọng nàng yếu ớt: "Bang chủ

Thất Huyền Bang quả thực thống trị giang hồ.

Dã tâm bừng bừng, ngươi đã giấu đi bảo vật như vậy.” Rõ ràng là một câu hỏi, nhưng không hề nghi ngờ, nàng đã tin.

Ta tin rằng, những quý nhân kính trọng từ lâu, cũng như những kẻ phế vật đời đời, sẽ khiến toàn bộ giang hồ vì dã tâm của một người mà dậy sóng.

“Hôm nay còn có tỷ thí nữa không?” Sau màn kịch này, Cố Quần Vũ vội vàng đưa đại hội trở lại quỹ đạo đúng đắn.

“Ngươi có thể tham gia đại hội để giúp đỡ bang chủ An Tức.

Ta sẽ chịu trách nhiệm về sau.” Phải nói rằng, thủ đoạn của Cố Quần Vũ trước mặt mọi người quả thật rất đáng tin phục.

Loại hào quang này khiến người ta không thể phán đoán được võ công của hắn đã bao nhiêu năm.

Ai nấy đều cho rằng cuối cùng đã có thể tập trung tinh lực vào cuộc thi, Tuấn Tuấn Hằng nhìn thấy một nhân vật quen thuộc, khóe môi hắn cong lên một độ cong tinh ranh, đẹp đẽ.

“Cố bang chủ, khoan đã!” Một giọng nói khàn khàn truyền đến từ bên ngoài đám đông.

Mọi người không nhìn rõ chủ nhân giọng nói.

Đó là một nam nhân tóc bạc, khuôn mặt thô ráp, bên cạnh là một thanh niên anh tuấn.

Phương Sơ Nham chưa đi xa, nghe thấy động tĩnh cũng quay đầu lại.

Khi nhìn thấy người kia, Phương Sơ Nham đột nhiên vung tay hất ra hai người đang giữ hắn.

Biểu cảm kinh ngạc và sửng sốt đã tố cáo tâm trạng của hắn.

Thực tế, không chỉ Phương Sơ Nham thấy, mà không ai nhận ra.

Chương 752

Hai người phía trước rõ ràng là đã lẻn vào.

Ai nấy đều sẵn sàng chiến đấu, chỉ cần Cố Quần Vũ và Mạc Tinh ra lệnh, là có thể lập tức đuổi bọn họ ra ngoài.

"Cố bang chủ, ta có một vị lão nhân cần gặp." Cố Quần Vũ nhìn người đang khó hiểu đi tới, luôn cảm thấy đã gặp người này, nhưng trong đầu tìm kiếm hết lượt này đến lượt khác.

Khuôn mặt thanh niên lộ ra nhiều nụ cười hơn, hắn nhìn Lâm Hiên một lát, rồi quay người, có chút ủy khuất hỏi: "Sư phụ, ta phải làm sao, Cố bang chủ, không biết, ta có đang oan uổng người khác không?" Nam nhân tóc bạc đứng dưới võ đài dường như vẫn luôn chờ đợi câu nói đó.

Hắn từ trong lòng lấy ra vài phong thư, giao cho Mạc Tinh.

Mạc Tinh biết.

Ánh mắt mọi người đều dồn vào phong thư mà Mạc Tinh cầm.

Không ai chú ý, khi Mạc Tinh nhận lấy phong thư, mặt Cố Quần Vũ lập tức tái nhợt.

"Những gì ta đánh mất sẽ nằm trong tay Thẩm Văn Trị." Ta nên nghĩ rằng, khi có người lấy thứ đó đi, Lâm Hiên nhất định phải dùng nó làm tay cầm.

Lâm Hiên, vô ích, vô ích!

"Mạc đại sư, phong thư này có ý gì, hay ngài có thể đọc cho mọi người nghe không?" Thanh niên kia nói đùa.

Mặc dù Mạc Tinh không thích Lâm Hiên, nhưng hắn sẽ không để

Lâm Hiên làm chuyện lừa gạt tiểu cô nương và lừa dối võ lâm như vậy.

Sự giao lưu giữa Lâm Hiên và Thường Hướng Nông.

“Xem ra Mạc Mộng đang thẹn thùng.” Thấy Mạc Tinh không nói gì, nam nhân tóc bạc liền sải bước lên võ đài.

“Vậy để ta kể câu chuyện của năm đó.” Khi đó, gia đình của Trương tiểu thư, người mới 16 tuổi, thường xuyên đến gặp Cố Quần Vũ, trở thành người phụ trách võ thuật liên hợp hội.

Lâm Hiên dã tâm bừng bừng đã nắm giữ quyền lực gia đình Lữ thị, từ đó hủy diệt gia đình Thẩm thị đang phát triển rực rỡ.

Khi phụ trách gia đình này, Lâm Hiên tình cờ gặp gia đình Trương tiểu thư, những người đang chờ đợi câu nói cuối cùng trong hành lang.

Lòng đồng tình thường tin rằng hắn thực sự đáng tin và hết lòng vì nghĩa, bởi vì hắn biết có vợ, không nổi danh, hoặc nguyện ý làm một tình nhân vô sỉ, coi như bản thân đã không giữ lại những thủ đoạn chưởng pháp thông thường đã được thông báo.

Bức thư trong tay Mạc Tinh rõ ràng chứng minh sự giao lưu giữa hai bên.

Địa chỉ mật trong thư và những từ ngữ mơ hồ chứng minh mối quan hệ của hắn.

Lâm Hiên tung hoành giang hồ.

Phương Sơ Nham và Mạc Tinh đã xem chữ viết.

Bởi vì, chữ viết có thể chứng minh là không giả mạo.

Tuy nhiên, bốn năm trước, Thường Tường Nông và Thường Tường Vinh đột nhiên biến mất trên giang hồ.

Bị Thẩm Văn mang đi, tỷ tỷ của hắn bị sát hại, tỷ tỷ mất tích.

“Cố ca.” Mạc Tinh cuối cùng cũng lên tiếng, “Là người áo trắng sao?” Lâm Hiên cười lạnh: “Sẽ có những lời lẽ ti tiện như vậy, Cố huynh đệ không nên tin.” “...Vậy phong thư kia?” Hắn biết mình không thể phủ nhận vấn đề phong thư.

Lâm Hiên chỉ cười nói: “Đúng vậy, có chuyện như thế.

Hướng Nông đột nhiên biến mất, ta cũng đã mang những lá thư lưu trữ ở đó về.

Rốt cuộc, đó là ý của hắn.” Phong thư thực tế không hề đề cập bất kỳ nội dung võ thuật nào.

Về cách diễn đạt.

Cố Quần Vũ hiện tại chỉ quan tâm vấn đề đó, và có thể tìm kiếm.

Nhưng, đối với mỗi người, thừa nhận rằng mình đã sai lầm có nghĩa là sẽ tin rằng bạn có hành vi không tốt.

Thực tế, khi Lâm Hiên nghe tin Vạn Thông bị bắt, đối phương uy hiếp, nàng không biết vì sao lại không hoảng sợ.

“Cuộc sống của một nữ nhân đối với ta có ý nghĩa gì?” Nhưng nàng thường khóc lóc chạy đi kể, sau khi tỷ tỷ chết, nàng lập tức chạy đến nơi ở của nàng, lục tung tủ lên, chỉ lấy lại những lá thư đã gửi cho nàng.

Nàng sẽ không bao giờ lo lắng ta không thoải mái, chỉ lo lắng ta không thoải mái, vậy còn ngươi?

Ngươi có quan tâm liệu có làm tổn thương Ninh Tự Cầm không.

“Tỷ tỷ, chuyện đó thì, huynh trưởng chưa hề đưa ra lời tuyên bố quyết định nào về tiểu thư Ninh.” Sử Vân Phi đột nhiên nói.

Khóe mắt Nghiêm Tư Thanh bắt đầu dần đỏ hoe.

Nàng khẽ cười nói: “Đúng vậy, cho nên số phận đã định chúng ta

sẽ gặp lại.” Sử Vân Phi lại nhẹ giọng nói: “Tỷ tỷ, đệ xin cam đoan, nếu lần tới đệ thực sự gặp tiểu thư Ninh, đệ sẽ quả quyết từ chối ý đồ của nàng ta, sẽ không để tỷ tỷ không vui như hôm nay.” Nghiêm Tư Thanh lại nhìn Sử Vân Phi.

Chương 753

Nàng nhanh chóng chuẩn bị đóng cửa, nhốt Sử Vân Phi bên ngoài.

Sử Vân Phi nhanh chóng nắm lấy tay Nghiêm Tư Thanh đang đóng cửa, cười với Nghiêm Tư Thanh như thể đột nhiên đáp lại: "Tỷ tỷ, huynh trưởng chỉ lỡ lời, huynh trưởng và cô nương Ninh, ta sẽ không gặp lại nữa." "Ta muốn ngủ, đệ đệ, xin hãy về đi." Nghiêm Tư Thanh lúc này nhanh chóng kéo tay Sử Vân Phi ra.

"Vậy tỷ tỷ, được chưa?" Sử Vân Phi tiếp tục mỉm cười nhè nhẹ.

Nghiêm Tư Thanh gật đầu, đóng cửa lại.

Lúc đó, sau khi thể hiện sự bất mãn với Sử Vân Phi, nàng thực ra đã cảm thấy yên tâm.

Sử Vân Phi thấy Nghiêm Tư Thanh gật đầu, vui vẻ đi về phòng.

Hôm nay, hắn đã thực sự chứng thực được phương pháp của Nghiêm Tư Thanh.

Ngày thứ hai, khi trời vừa hửng sáng, Sử Vân Phi dẫn theo Nghiêm Tư Thanh và hai đệ tử khác của Hành Sơn Trung Học cưỡi ngựa.

Cùng lúc đó, tại một quán trọ khác, Trữ Chí Hằng dẫn theo Mặc Tử Thụ cưỡi ngựa tiến về cổng thành.

Cùng với tiếng huyên náo trên đường phố lớn ngày càng lớn, bầu trời dần trở nên sáng rõ hơn.

Tại cổng thành, đủ loại người đang qua lại.

Ra khỏi cổng thành, Sử Vân Phi liếc nhìn Trữ Chí Hằng và Mặc Tử Thụ đang cưỡi ngựa phía trước.

Sử Vân Phi chỉ vào Trữ Chí Hằng cách đó không xa, mỉm cười nói với Nghiêm Tư Thanh: "Tỷ tỷ, hôm qua chúng ta có thể ở lại thêm một đêm, thật sự, vận mệnh của chúng ta đã đến rồi." Nghiêm Tư Thanh liếc nhìn Trữ Chí Hằng, rồi cười nhạo nói với Sử Vân Phi: "Nếu đã là vận mệnh, vậy mau đi gặp hắn đi." "Được rồi, đệ đệ, đi thôi." Sử Vân Phi chặn ngựa lại, nhìn con ngựa nhanh chóng đi về phía trước.

Nghiêm Tư Thanh cẩn thận nhìn xung quanh Trữ Chí Hằng.

Phát hiện bên cạnh Trữ Chí Hằng không có Yến Linh Tuyết và A Phúc, liền vỗ vỗ ngựa, đi về phía Trữ Chí Hằng.

Sau khi nhìn thấy hai môn đồ phía sau Nghiêm Tư Thanh, Sử Vân Phi cũng đi theo Nghiêm Tư Thanh, và tăng tốc ngựa về phía nàng.

"Chí Hằng huynh đệ, không ngờ ta lại gặp ngươi ở huyện này." Sử Vân Phi cưỡi ngựa bên trái Trữ Chí Hằng, vui vẻ nói với Trữ Chí Hằng.

Trữ Chí Hằng mỉm cười với Sử Vân Phi: "Trên Côn Luân Sơn, hài tử không dám tìm ta sao?" Mặc Tử Thụ mỉm cười với Sử Vân Phi: "Vân Phi huynh đệ, gặp Tử Thụ rất vui!" "Vân Phi không gặp lại nữa, bởi vì phải chăm sóc tỷ tỷ và tâm trạng của tỷ ấy.

Hanh ca hẳn phải hiểu rõ." Nhìn Mặc Tử Thụ, Sử Vân Phi không có vẻ hiểu thấu đáo như vậy.

"Vì phải chăm sóc tâm trạng của tỷ tỷ, Tử Thụ có điều gì không biết sao?" Mặc Tử Thụ ghé đầu về phía Sử Vân Phi.

Trữ Chí Hằng nhanh chóng đáp: "Ngươi còn trẻ, không cần phải biết." Nhìn phản ứng của Trữ Chí Hằng, Sử Vân Phi càng thêm tin tưởng.

"Ba ba, con gái của con về rồi." Lâm Hiên vui vẻ nói với Nghiêm

Thương Thành từ phía sau lưng.

Nghiêm Thương Thành quay mặt lại, nói: “Con vẫn biết sẽ về sao?

Ba ba cứ tưởng con sẽ ở lại Thăng Long, không về với người thân nữa.” “Tham kiến Thành chủ.” A Phúc cúi mình, chắp tay hành lễ.

Nghiêm Thương Thành phất phất tay, ra hiệu cho A Phúc miễn lễ.

“Có vẻ tin tức đang lan truyền nhanh chóng.” Lâm Hiên mỉm cười.

“Lần này con trở về, có mang theo thứ gọi là ‘bảo vật’ không?” Khuôn mặt Nghiêm Thương Thành vẫn hiện rõ vẻ đó, trong lòng ông vẫn không thể chấp nhận việc Lâm Hiên có một viên trân châu lớn trong tay.

Lâm Hiên sải bước tới, ôm lấy cánh tay Nghiêm Thương Thành.

“Ba ba, con gái của ba ba không thể trở về tìm người sao?” “Ồ, con gái của ta không quan tâm đến phụ thân, cho nên không cần quay người lại.” “Con gái nào hiểu phụ thân bằng phụ thân?

Phụ thân, lần này con trở về là để tìm người ở Đỗ Cổ thành, và đi sa mạc tìm bọ cạp độc để hỏi một vấn đề.” “Bọ cạp độc?” Nghiêm Thương Thành nghi ngờ hỏi.

“Tỷ tỷ Thanh Âm đã phát hiện bọ cạp độc trong sa mạc Thông Phái Hệ của con, đệ tử thứ hai của Hoa Sơn Phái bị tên độc giả cắn chết, sau đó lại cấy độc vào người con gái.” Lâm Hiên buông tay Nghiêm Thương Thành ra, nghiêm túc nói với ông.

“Xem ra Tuyết Nhi gọi cô gái xanh lục kia là Thăng Long cũng đúng.

Bọ cạp độc không thể bị người khác thay thế mà phân biệt được.” Nghiêm Thương Thành cười, nhưng biểu cảm vẫn nghiêm túc.

“Đương nhiên rồi, sứ giả ác ma của con nhất định phải có khả năng lấy được thứ gì đó khi bắn.” “Tỷ tỷ, tỷ tỷ, về rồi!” Nghe tiếng, hai đứa bé một tám tuổi, một chín tuổi, vui vẻ chạy về phía Nghiêm Linh Tuyết.

“Phong Nhi, lại biến tròn ra sao?

Hai đứa, mặt của ta đã tròn xoe rồi.” Lâm Hiên cười, nựng má Nghiêm Lệnh Phong, ôm hắn vào lòng.

Nghiêm Lệnh Phong chỉ vào bụng Nghiêm Linh Tuyết.

“Tỷ tỷ, không ở đây.

Ta tự mình sở hữu tất cả, ta đương nhiên là tròn rồi.” Nghiêm Lệnh Phong ngẩng đầu nhìn Lâm Hiên.

Chương 754

“Tiểu chủ nhân, thật đấy.” A Phúc vừa nhìn Nghiêm Lăng Phong vừa nói.

“A Phúc, ta đã để lại một chuyện thú vị cho ngươi, chỉ chờ ngươi về cùng ta chơi.” “?” A Phúc hai mắt nhìn Nghiêm Lệnh Phong.

“Ngươi sẽ sớm biết thôi.” Nghiêm Lệnh Phong thần bí mỉm cười.

“A Phúc, ngươi như một đứa trẻ vậy?

Bao nhiêu tuổi rồi?” Nghiêm Thương Thành nhìn A Phúc, giả vờ có chút ghê tởm.

“Thành chủ, A Phúc cảm thấy như một đứa trẻ vậy, vô ưu vô lo.” A Phúc nói với Nghiêm Thương Thành.

Nghiêm Thương Thành khinh miệt nhìn A Phúc: “Ngươi theo Tuyết Nhi lâu rồi, không dám quay đầu lại sao.” “Thành chủ, A Phúc không dám.” A Phúc nhanh chóng cúi đầu, lo lắng Nghiêm Thương Thành sẽ trừng phạt.

“Ba ba, đại sự quan trọng.

Mau triệu tập thợ săn đi.” Lâm Hiên có chút chán nản nhìn tình hình, nhanh chóng chuyển chủ đề.

Nghiêm Thương Thành liếc nhìn Nghiêm Linh Tuyết, lớn tiếng gọi ra ngoài: “Triệu tập tất cả Đả Môn Nhân.” Đỗ Cổ thị chia làm bốn phân chi: Thánh Môn, Kỳ Môn, Liệt Môn và Độc Môn.

Người của Thánh Môn trải qua huấn luyện đặc biệt, có thể huấn luyện gián điệp khắp Thăng Long.

Người của Kỳ Môn thì luyện tập võ thuật cao cấp của Đỗ Cổ

Thành.

Để bảo vệ Đỗ Cổ Thành, Thú Liệp Môn chuyên săn bắt các loại độc vật trên thế giới.

Độc Môn chuyên dùng để chế tạo các loại vũ khí và thuốc độc.

Trang Môn nghe lời Lâm Hiên nói, nhanh chóng lớn tiếng quát với môn hạ: "Trước khi giao nộp cho ta, hãy suy nghĩ kỹ!

Sinh tử của Thú Liệp Môn chúng ta đều nằm trong tay ta!" Một lát sau, một người trong Thú Liệp Môn cuối cùng cũng phát ra giọng nói yếu ớt: "Bẩm Thành chủ, tiểu nhân muốn báo cáo với vị thành chủ trẻ tuổi kia.

Tiểu nhân chú ý rằng, khi đang bắt rắn độc trong sa mạc, khoảng ba tháng trước vào một buổi tối, tiểu nhân nhìn thấy hai người.

Hai người mặc y phục ngủ đang tìm kiếm thứ gì đó, nhưng lúc đó tiểu nhân phát hiện một loại rắn đuôi chuông cực kỳ hiếm gặp, nhất thời quá chuyên chú, nên đã không để ý." "Bắt rắn quả thực cần sự tập trung cao độ, nhưng sự tập trung của ngươi cũng khiến ta đơn độc một mình ở Đỗ Cổ thị!" Lâm Hiên giận dữ nhìn người đang nói.

Người bị Lâm Hiên nhìn chằm chằm vội vàng cúi đầu, toàn thân run rẩy.

"Nếu ngươi kịp thời thông báo cho ta, nếu ta giết chết hai người đó, sẽ không có hành động tiếp theo.

Nếu ngươi không làm vậy, ta sẽ giết ngươi tại chỗ." Trang Môn sắc bén nói.

Lúc đó, nếu không ra tay trước giết chết môn hạ, e rằng sẽ liên lụy đến toàn bộ Thú Liệp Môn.

Không đợi người kia mở miệng, Lâm Hiên lớn tiếng: "Chậm lại!"

“Vị đại sư trẻ tuổi này không hài lòng với cách xử lý này sao?” Trang Môn cẩn thận hỏi.

“Ngươi nghĩ ai cũng có thể nhìn thấy ngươi sao?” Lâm Hiên hỏi.

Người đang nói nhanh chóng lắc đầu nói: “Tiểu nhân ẩn mình rất kín đáo, không ai nhìn thấy được tiểu nhân.” “Thôi, không cần phải chết.

Từ giờ phút này, ngươi hãy theo dõi bọ cạp độc xem có ai bắt không.

Một khi phát hiện bất kỳ vật phẩm đáng ngờ nào, ngươi lập tức báo cho Thành chủ và toàn bộ Thú Liệp Môn đều đang theo dõi bản tiểu thư!

Trong lòng, nếu không phải do thủ đoạn bọ cạp độc của Trữ Chí Hằng, sẽ không có chuyện không thể xảy ra.” “Tạ ơn Thiếu Thành chủ không giết!” Người nói nhanh chóng quỳ xuống, cảm tạ.

“Hạ thuộc tuân theo mệnh lệnh.” Trang Môn chủ và mọi người thành kính đáp lời Nghiêm Linh Tuyết.

“Nếu có thời gian, khi ngươi tìm kiếm môn phái và hủy diệt chúng, ngươi sẽ được Thành chủ ghi nhớ!” Nghiêm Thương Thành lạnh lùng nói.

“Vâng, Thành chủ!

Hạ thuộc nhất định sẽ ghi nhớ.” Mọi người đồng thanh đáp.

Nghiêm Thương Thành phất phất tay, mọi người trong Thú Liệp đường đều rút lui khỏi đại sảnh.

Nghiêm Thương Thành liếc nhìn Nghiêm Linh Tuyết.

Dường như cảm thấy có chút kỳ lạ, nói: “Tuyết Nhi, con đã thay đổi rồi.

Trừng phạt, đã buông tha.” Lâm Hiên mỉm cười với Nghiêm Thương Thành, nói: “Ba ba, con gái của ba ba đã trưởng thành hơn sau chuyến đi, càng hiểu chuyện hơn.” “Ta sợ con quá lương thiện, vì kẻ đã lén lút đó, con đã gặp phải tên tiểu tử thối tha đó.” Nghiêm Thương Thành nhìn vẻ mặt ngơ ngác của Nghiêm Linh Tuyết, giả vờ nghiêm túc nói.

Lâm Hiên cười, nhẹ giọng nói với Nghiêm Thương Thành: “Con gái nào hiểu phụ thân bằng phụ thân?

Sau đó, đều không xảy ra chuyện gì, hai ngày sau con gái lại đi Thăng Long.” “Sao con lại vội vàng đi gặp tên tiểu tử thối đó?

Trong mắt con còn có ba ba không?” Nghiêm Thương Thành ghen tị nói.

Chương 755

“Ồ, con gái của con vừa đi điều tra sự thật, và đã trả lại sự trong sạch cho Đỗ Cổ thị.

Tiện thể nói luôn, con nên nghe sự thật về việc Hoành Sơn Phái bị tấn công.

Con không thể để Nho Cấn thành thị phải chịu đựng sự bất công.” “Vậy một cô gái xanh lục và đủ rồi, con không cần phải đi Thăng Long nữa.” Lâm Hiên không hề nói về việc Ti Oánh đã trao trái tim cho Chu Chí Hằng như thế nào.

Rốt cuộc, nếu Nghiêm Thương Thành biết một chút, ông ấy sẽ không thể không tức giận.

Ti Oánh cúi đầu nói với Nghiêm Thương Thành: “Ti Oánh cầu xin chủ nhân trừng phạt.

Rốt cuộc, Ti Oánh đã không ngăn cản chuyện của Tuyết Nhi.” Nghiêm Thương Thành lãnh đạm phất phất tay nói: “Thôi, ai có thể ngăn cản khí chất của Tuyết Nhi?” “Tư Ảnh tạ ơn Thành chủ không trừng phạt.” Ti Oánh ngẩng đầu.

Ti Oánh ngẩng đầu, mỉm cười nháy mắt, như thể đang nói với nàng: “Ta có thể phản bội sao?” Ánh hoàng hôn sa mạc trải dài trên từng tấc cát vàng, rải rác trên con đường Đỗ Cổ thị.

Tại Đỗ Cổ thị, gia đình Nghiêm Thương Thành đang ngồi quanh bàn ăn tối.

Ngồi cạnh Nghiêm Lệnh Phi trêu chọc Nghiêm Lệnh Phong, Nghiêm Thương Thành và dì Tần đều cười rất vui vẻ.

“Lần này về rồi lại muốn rời đi hai ngày sao?

Làm sao để thoát khỏi sự mệt mỏi của thuyền bè đây?" Dì Tần bày tỏ sự quan tâm.

Lâm Hiên khách khí nói: "Dì Tần không cần lo lắng cho con, con ăn không đủ no." "Tỷ tỷ muốn gặp người yêu nhanh chóng sao?" Nghiêm Lệnh Phong cười toét miệng.

"Phong Nhi biết một chút sao?" Lâm Hiên tức thì thẹn thùng nói.

"Khi ta và phụ thân con nói chuyện, nhất định là con đã nghe lén từ cửa." Dì Tần cười nói.

Nghiêm Lệnh Phong vui vẻ nói: "Đúng vậy, để phụ mẫu và mẫu thân nói chuyện mà không đóng cửa." Lâm Hiên dùng hai tay xoa má Nghiêm Lăng Phong, cưng chiều nói: "Đúng là đồ nhóc tỳ nghe lén." "Tỷ tỷ, đối với một kẻ ngu xuẩn như vậy, còn có thể ăn gan báo sao?" "Ta đã hai tháng không bị đánh rồi, phải không?

Tin hay không thì tùy, muốn bị treo lên tường Đỗ Cổ thị mà đánh nhau không?" Lâm Hiên liếc Nghiêm Lệnh Phong một cái, đặc biệt đáng sợ.

"Tỷ tỷ, đệ sai rồi, nhất định phải ăn thêm chút gì đó." Nghiêm Lệnh Phong nhanh chóng nhận ra lỗi lầm, lúc này đang đưa ra lời khuyên.

"Tuyết Nhi, con trong chuyến đi này cần phải cẩn thận hơn.

Để nhiều người hơn bảo vệ con được không?" Nghiêm Thương Thành nghiêm túc hỏi.

"Không cần thiết, con có thể tự mình làm tất cả, thêm phi tiêu mà ba ba tự tay chuẩn bị cho con là đủ rồi." "Ba ba sẽ tiễn con ra ngoài trong hai ngày nữa." "Đừng tiễn con ra khỏi cổng thành nữa.

Nếu ba ba ra đến đó, võ lâm Thăng Long thị sẽ không thể không lo lắng vì điều đó." Lâm Hiên mỉm cười, trêu chọc Nghiêm Thương

Thành.

“Được rồi.” Nghiêm Thương Thành gật đầu, đồng ý với lời Lâm Hiên.

“Tỷ tỷ, có thể dẫn đệ ra ngoài chơi không?” Nghiêm Lệnh Phong cúi đầu hỏi.

Nghiêm Linh Tuyết liếc Nghiêm Lệnh Phong một cái, nói: “Ồ, dẫn ngươi đi sao?

Ngươi đang mơ à?” “Ba ba, khi con còn nhỏ, có giống tỷ tỷ đi Thăng Long không?” Nghiêm Lệnh Phong nghiêm túc hỏi Nghiêm Thương Thành.

“Hãy để võ thuật của con mạnh mẽ như tỷ tỷ, thì có thể đi.” Dì Tần thân thiết nhìn Nghiêm Lăng Phong.

Nghiêm Lệnh Phong thở dài, vẻ mặt ưu sầu nói: “A, khi còn nhỏ thật khó khăn.” Lời nói của Nghiêm Lệnh Phong khiến mọi người có mặt đều cười lớn.

Nghiêm Thương Thành nhìn đứa trẻ trước mặt, cảm thấy vui vẻ.

Còn về vị trí bá chủ mà hắn đã theo đuổi mười năm trước, nhìn thấy một đám mây đen dày đặc.

Năm ngày sau, tại Hoa Âm thị, sau một trận mưa thu, thời tiết trở nên mát mẻ, gió nhẹ thổi qua, tóc bay lất phất.

Hai bên đường, những người bán hàng rong rao to.

Cố gắng bán được càng nhiều càng tốt trước khi trời tối.

“Thanh Phong, nhìn xem, dưới chân ta dường như có một chữ,” Diệp Lập Thượng cúi người, lau lau sàn.

“Hiện tại không rõ, dường như chỉ là nét bút.” Lâm Hiên nghe vậy, nói: “Đương nhiên, nếu ta đoán đúng, ta chỉ cần theo thứ tự nét bút,

nếu nhảy theo thứ tự đó, thì sẽ hợp thành một từ, và con đường bóng tối sẽ mở ra." "Thật sao?" Diệp Lập Thượng nhảy lên, dưới chân lóe lên ánh sáng.

Lâm Hiên gật đầu: "Phải cẩn thận." Diệp Lập Thượng theo nét bút đi vài bước, nét bút dưới chân biến thành một từ ma thuật.

Từ đó tỏa ra ánh sáng, trong nháy mắt, ngọn núi rung chuyển, phát ra âm thanh cực lớn, tầng đá bị nứt ra.

"A!" Diệp Lập Thượng ngã xuống.

"Lên!" Lâm Hiên nhảy tới, ôm lấy Lý Thượng, cúi đầu, cố gắng bảo vệ toàn thân.

Âm thanh trầm đục, hai người ngã xuống đất, một lớp bụi dày đặc cuộn lên.

Chương 756

Dường như không ai đã ở đó lâu rồi.

“Khánh Phong, ngươi không sao chứ?

Ho khan.” Diệp Lập Thượng dùng tay phủi bụi.

“Thật là nghẹt thở, ở đâu vậy?” “Không sao, ngươi chỉ cần bị thương là được.” “Hai người, ho khan, sao lại ôm nhau vậy.” Bạch Vũ không biết từ đâu tới, phủi phủi bụi trên người, ngẩng đầu: “Lý Thượng thật là cao.

Chết rồi sao?

May mắn là ta đã nhanh chóng phản ứng.” “Bạch công tử, tốt, tốt.

Những con rắn đó đã chết chưa?” Lâm Hiên kéo Lý Thượng trở lại, úp mặt xuống, “Bách Tử sẽ xuất hiện ở đó.” “Ồ, ta biết ta vừa chạy từ bên phải ra, và rơi xuống.” Bạch Vũ ngẩng đầu, liếc nhìn Lâm Hiên, rồi nhìn vào mặt Lý Sướng, cười nói: “Cảm ơn, cô nương áo đen đã lo lắng, ta không sao.” “Không... sao.” Chỉ một câu nói, Lâm Hiên đã nhấc cổ lên giữa không trung.

“Đang làm gì vậy, thật khiến ta thất vọng.” “Đừng buông ra!” “Buông ta xuống!” “Đừng buông ra!” Bạch Vũ bất lực nhìn xung quanh.

Nơi đây càng giống một căn phòng ngầm, bích họa trên tường bắt đầu bong tróc, không thể nhận ra niên đại.

Phía trước mật thất có một cánh cửa, ở mỗi bên cánh cửa đều có một con tù ngưu linh.

Cánh cửa liên quan đến âm nhạc, Tù Ngưu, con trưởng của rồng, thích âm nhạc.

“Tù Ngưu phía trên bên trái và bên phải có khắc bài 'Tướng Quân', 'Tướng Quân' là một trong 'Cửu Ca'.

Những bản nhạc phổ tình yêu truyền lại từ thời cổ đại sẽ không thể khiến ta diễn tấu 'Tướng Quân' được.” “Ồ, không cần ôm nhau sao?” Bạch Vũ không nhịn được nói đùa.

Lâm Hiên ngây người nhìn chằm chằm Bạch Vũ, im lặng một lúc lâu, “Không đi thổi sáo, thử xem sao.” “Đúng vậy, ta có thể diễn tấu sáo dài, nhưng không thể diễn tấu bài 'Tướng Quân'.” “Vậy, nếu vậy, ta sẽ bị kẹt ở đây sao?” Lý Sướng dùng sức đẩy cửa, cửa không động, gõ cửa, thấy rất chắc chắn, thở dài, nhẹ nhàng ngả vào cánh cửa, “Ma thuật hiền lâu, không thể nhốt ta sao?” “Có lẽ, thật sự, lối thoát duy nhất đã bị phong tỏa.” Bạch Vũ chỉ vào khe nứt trên đỉnh đầu, “Ta không biết lúc nào nó biến mất rồi.” Sắc mặt Lâm Hiên u ám, từ bên hông ném ra hai thanh đao, bay về phía cửa.

Diệp Lập Thượng kinh hãi ngồi trên mặt đất, chỉ nghe thấy hai tiếng 'đinh đương', hai thanh đao đã bật trở lại.

Sau khi bắt lấy, trán Lâm Hiên nhíu chặt, mũi đao đột nhiên bị lực tác động mạnh làm nứt vỡ.

Dường như dùng sức mạnh không thể được.

“Tất cả những gì hạ thuộc đã làm đều là tự nguyện, xin đừng trách chủ nhân.” “Lý Thượng, buông cỏ xuống, dùng thứ khiến người khác bất mãn như vậy mà ngăn cản ta ở bên ngoài.” Kính Tử chết trên mặt đất.

“Chủ nhân!

Chủ nhân...” Giọng Lam Thảo ngày càng xa dần.

La Y Dao, ngươi đã mang tỷ tỷ của ta đi nhiều năm trước, hôm nay ta sẽ không tha cho con trai ngươi, ta sẽ dùng máu của hắn để

hiến tế cho tỷ tỷ trên thiên đường.

Nhưng, nếu kết thúc như vậy thì quá vô vị rồi, một nụ cười kỳ lạ xuất hiện trên khóe môi Thi Hân.

Ta không biết liệu ta có nên xuống đây không, ta có nên ra ngoài bây giờ không?

Ta tìm một phương pháp khả thi, nhưng ta không thể trở thành một lối thoát khác.

Lâm Hiên ngồi bên cạnh Lý Thượng, không khỏi cảm thấy chán nản.

Hắn là một trong những người thất bại nhất.

"Khánh Phong, ta sẽ chết ở đây sao?" Diệp Lập Thượng nghiêng người dựa vào vai Lâm Hiên, ngơ ngác nhìn cánh cửa phía sau.

"Không, ta sẽ không để ngươi chết." Lâm Hiên ôm Lý Thượng vào lòng.

"Dường như có tiếng động lạ." Bạch Vũ nằm trên mặt đất, hai tai áp sát đất.

Loại sóng âm này không quan trọng.

Thực sự khiến người ta không sợ hãi mồ hôi lạnh.

Hắn đột nhiên đứng dậy, lùi lại vài bước, hét lớn: "Cẩn thận, đứng lại!" Lâm Hiên ôm Diệp Lập Thượng, nhảy lên bậc thang trước cửa.

Lúc đó, từ các khe nứt trên tường cũng liên tục chui ra côn trùng.

Lâm Hiên rút Song Nguyệt Kiếm, dùng hai tay chém giết, "Không lộ ra, không thể hoàn thành việc chém giết, nhanh chóng sẽ có côn trùng và rắn mới tiến vào." "Hàn Âm Tháp, nếu ta có thể sống sót ra ngoài, ta nhất định sẽ sống để giết chết ngươi!" Bạch Vũ vung quạt

để chống lại lũ côn trùng sao.

Chỉ điều tra nguyên nhân cái chết của mẫu thân, nhưng tình hình hiện tại có vẻ tốt hơn, ta lo lắng tự sát.

“Ha ha ha, tiếp chiêu ta, được thôi, ngươi có loại kỹ năng này sao.” Một tiếng cười của phụ nữ truyền đến từ bên ngoài, giọng nói khàn khàn, yếu ớt như người say rượu.

Lâm Hiên, ghi nhớ giọng nói đó.

Giống như mười hai năm trước, nàng nhíu mày, “Thị Hân.” “Ta, điệt tử tốt của ta, lâu rồi không gặp, nhớ ta không.” “Điệt tử?” Bạch Vũ và Diệp Lập Thượng nghi ngờ nhìn Lâm Hiên.

Chương 757

“Để lát nữa giải thích.” Nàng nên biết rằng, tất cả những gì xảy ra ở đây đều nhằm vào nàng.

Chủ nhân Hàn Âm Tháp căm ghét Phong Vũ Đình.

Nàng có thể đi, nhưng đã kéo Lý Thượng vào.

“Mối oán hận hai mươi mấy năm trước giữa ta, giữa Ngân Âm Tháp và Phong Vũ Các, không liên quan đến người khác.” “Phong Ngọc Các đã bị bảy người hủy diệt từ lâu rồi.

Trên thế giới này không còn Phong Ngọc Các nữa,” Thị Hân cười nói.

“Nhưng, nếu ngươi ra ngoài, không có cách nào rời khỏi cô gái đó đâu.” “Xin lỗi, ta không đồng ý.” Từ trước đến nay chưa từng cho phép, lại còn bị thương hại.

“Máu của cô gái đó đặc biệt, có thể chống lại mọi loại độc tố.

Ngay cả khi ném vào bãi rắn rết trùng độc, cũng sẽ không chết, nhiều nhất là hủy dung.

Nếu ngươi đồng ý, ta sẽ thả ngươi ra, nguyện ý hay không, theo ta, đưa cho ta 'Thanh Phong Quyền', cho ta một chút thời gian.” “Vi Phong, ta...” Lý Thượng sợ hãi rụt lại, đột nhiên cảm thấy những con rắn và côn trùng trước mặt thật quen thuộc, như thể đã gặp ở đâu đó, giống như những con trùng đang bò trong cơ thể hắn.

Lâu Huân hỏi, thế giới này, nếu muốn có được, nhất định phải trả giá.

“Ta đã tiết lộ thiên cơ, và cuộc sống của người...” “Nhưng ta vẫn sống.” Lâm Hiên đột nhiên nhận ra khuôn mặt mình đang méo mó

trong đau khổ.

“Đúng vậy, ngươi vẫn sống, vì Tuyết Nhi đã chọn chết vì ngươi.

Khi ngươi ở bên cạnh ta, phụ thân ngươi đã lâm vào cảnh đèn dầu cạn khô, ta tiếp tục sống thêm hai năm.” “Cuộc sống hai năm đó, vì cuộc sống của Tuyết Nhi thay đổi, ta đã giết ngươi.” Hiện thực luôn khó chấp nhận hơn những gì tưởng tượng.

Kẻ hung thủ mà bấy lâu nay Lâm Hiên đau khổ truy tìm đã trở thành... kẻ cúi đầu thấp đó.

“Vậy vì sao khi ngươi còn sống, lại lột da, móc mắt ta?” Lâm Hiên ngẩng đầu, giận dữ, hai mắt đỏ ngầu.

Nụ cười của Thi Hân không hề giảm bớt, ánh mắt nàng dừng lại trên người Diệp Lập Thượng, từ từ giơ tay chỉ, “Bởi vì...

Ách.” Trên mặt đất, đôi mắt nàng mở to đến mức nhìn chằm chằm Lý Thượng, lúc này biểu cảm nghiêm nghị và tuyệt vọng đã ngừng lại.

“Chủ nhân!” Lam Thảo xông tới, bật khóc.

“Độc, chủ nhân ngươi từng yêu ai?” Lâm Hiên lòng phức tạp.

Dù sao đi nữa, người đó và nàng cũng có một mối huyết mạch không thể cắt đứt.

Lam Thảo lắc đầu, “Chủ nhân thường ghét đàn ông nhất, đối với họ đều không có tình cảm.” Bởi vì có người cố ý làm như vậy.

Thi Hân trước khi chết đã chỉ vào Diệp Lập Thượng, khiến Lâm Hiên càng thêm nghi ngờ.

Xem ra Diệp Lập Thượng có thể có một cảm giác ẩn giấu nào đó.

“Chuyện đến đây thôi, xin đừng để nương vì thế mà đau lòng.

Rốt cuộc, ta sẽ không trở thành người của Ngân Âm Tháp đại sảnh.” Vài ngày trước, người trước mặt ta không còn nhìn thấy nữa.

Lam Thảo lau nước mắt ở khóe mắt, thả lỏng tâm trạng, sắp xếp Ma Lư Tuần, trước tiên ổn định thân thể, sau đó nghiêng người nói: “Lão nhân thân mến, tiểu cô nương và La công tử hãy nói chuyện một mình.

Cũng xin ngài tạm thời tránh sử dụng.” Lâm Hiên nhìn Diệp Lập Thượng đang lo lắng, gật đầu với hắn, ra hiệu không cần lo lắng.

Diệp Lăng Thiên, ta sẽ không để tỷ tỷ của ta dao động dưới mí mắt Lâm Hiên, sau đó chờ Diệp Lập Thượng rồi mới bước ra cửa.

“Lan Thảo cô nương có thể...” “Thiếu gia.” Lam Thảo ôm lấy Lâm Hiên, mặt nàng áp chặt vào ngực Lâm Hiên, gần gũi như vậy, lần đầu tiên trong đời, cũng có thể là lần cuối cùng.

Lâm Hiên do dự một lát, cuối cùng không chịu nổi, cũng không đẩy nàng ra.

“Ta là một cô nhi.

Năm ba tuổi, ta được chủ nhân đưa về từ bờ biển.

Năm bảy tuổi, ta được gửi đến Học viện Nghi Xuân học đàn tranh, thư pháp và hội họa.

Không cần phải chờ đợi người ở đó, cho nên ta đã cố gắng học tập.” Bàn tay Lam Thảo siết chặt hơn.

“Chủ nhân nói tất cả đàn ông trên thế giới này đều bẩn thỉu và thô tục.

Gửi ta vào Nghi Xuân Viên chỉ để ta nhìn rõ bộ mặt thật của đàn ông, nhưng ông trời lại để ta gặp được ngươi.” Nàng khẽ ngẩng đầu, nhìn La Thanh Phong, nước mắt tuôn rơi, thật cảm động.

“Khiến Lam Thảo cô nương yêu thích, thật sự rất vui, chỉ là...

đại...” Lăng Nhược Thủy mặt mộc mạc nói: “Sinh mệnh sống, luôn có cái chết.

Chương 758

Ta sẽ đặt sinh tử tồn vong lên trên hết, ta sẽ quan tâm đến da thịt của ngươi." "Ta không biết, không quan tâm, hai người sẽ quan tâm.

Đặc biệt Phó Tự Sơ mà ngươi thích, không quan tâm cuộc sống hiện tại của vài người." Nàng khóc một tiếng, một thanh phi đao xẹt qua bụi cỏ rồi trúng vào song cửa sổ.

"Đừng tưởng chủ nhân tiếp theo, ta sẽ sợ ngươi." "Đinh!

Khí chất của ngươi vẫn kiên cường như khi còn nhỏ, nhưng ở trong Huyễn Ảnh Tháp này, ngươi phải suy nghĩ, không thể không suy nghĩ đến những người mà ngươi quan tâm.

Bình có thể giúp ngươi sống sót một thời gian, cụ thể tùy thuộc vào ngươi." Lăng Nhược Thủy nhìn chằm chằm thứ trong tay, hai mắt mù lòa.

Lâm Hiên bước ra khỏi phòng, trên sàn nhà, nàng thấy Diệp Lập Thượng đang đứng một mình ở đó, dường như đang ngắm cảnh.

Lâm Hiên lặng lẽ đi đến phía sau hắn, vòng tay ôm lấy eo hắn, vùi đầu vào lưng hắn giữa mái tóc màu xanh lục, hương thơm thoang thoảng từ tóc nàng khiến tâm hồn hắn tạm thời thả lỏng.

"Thanh Phong." Diệp Lập Thượng gọi tên nàng, mặt đỏ bừng.

"Huynh đệ đâu rồi?" "Hắn vội vàng về nhà, dường như có chuyện quan trọng." Khi ca ca của Diệp Lập Thượng nói chuyện trước khi rời đi, hắn (Diệp Lập Thượng) không biết từ lúc nào đã rụt rè.

"Hơi lạnh." Lâm Hiên ôm chặt lấy hắn.

"Ngươi có lời muốn nói với ta, ý của ta là trước khi chủ nhân Thế Tân qua đời..." "Ta tin." Lâm Hiên đặt cằm lên vai Lý Thượng, nhẹ

nhàng vuốt ve vành tai hắn, thì thầm.

Tiếng nói cô độc và lười biếng, chiếc áo choàng hồng sẫm che đến đầu cổ, Diệp Lập Thượng có chút hoảng trương thoát khỏi vòng tay Lâm Hiên.

Cảm giác nàng vẫn luôn di chuyển như một con thỏ, không nhịn được quay người, tránh đi.

“Ngươi biết không, chủ nhân của ta cũng muốn 'Thanh Phong Quyền', mặc dù ta không biết công dụng của nó.” “Chủ nhân ngươi là chủ nhân của ngươi, ngươi không đi cùng ta sao?” “Ta...” Diệp Lập Thượng ngơ ngác cúi đầu, rồi nhón chân, nhẹ nhàng chạm vào môi Lâm Hiên, “Ta nguyện ý.” Khánh Phong, nếu nàng đối đãi ta toàn tâm toàn ý, ta sẽ không...

Lý Thượng biết mình đã yêu người đó, có thể yêu, có thể tha thứ mọi chuyện.

Trong nháy mắt, mùa hoa quế đã đến, hương thơm ngọt ngào lan tỏa khắp nơi, khiến người ta vui vẻ.

Diệp Lăng Thiên trở về cung điện, không phải để thưởng thức hoa quế, mà để chuẩn bị cho buổi lễ hàng năm.

Lễ tế năm nay sẽ lập một Hoàng Thái Tử, do Hoàng Thái Tử và Hoàng đế cùng chủ trì.

Là một trọng thần triều đình, hắn tự nhiên không dám lơ là.

Nhưng, điều khiến sư phụ Mặc Hứa đặc biệt bất mãn là.

Lâm Hiên đã mang Lý Sướng đi, trong lòng Mặc Hứa tràn đầy chán nản, tự nhiên không còn để tâm.

Đại tế ti “Ba Ba” ném quyển sách, đánh vào đầu Diệp Lăng Thiên: “Nhìn xem, linh hồn ngươi không chuyên tâm, đang ở bên tỷ tỷ.”

“Không phải, vì sao?” “Vậy, ngươi vẫn luôn lật sách, có một góc nhìn mới độc đáo sao?” Đại tế ti mặc y phục trắng, run rẩy, lạnh lùng lật sách.

“Sư phụ, đồ nhi gần đây vẫn luôn bận rộn chuẩn bị lễ tế, có lẽ có chút mệt mỏi.” Diệp Lăng Thiên vụng về chỉnh lại quyển sách.

“Ngươi vẫn luôn chỉ trích sư phụ, vì không ngăn cản Lâm Hiên mang Lý Thượng đi.” “Đồ nhi không dám, sư phụ nhất định có lý do để làm như vậy.” Vì vậy, Diệp Lăng Thiên cảm thấy không thoải mái.

“Ân nhân cứu mạng của ta nên đặc biệt cẩn thận.” Nghiêm Lệnh nhìn Từ Đồng.

Người không hiểu thực sự cho rằng nên cứu vớt sinh mệnh bằng lời nói và tinh thần.

“Từ Đồng đã ghi chép lại, ta sẽ thông báo cho Phi Tiêu cục.” Từ Đồng cúi đầu, không dám thực sự nhìn Nghiêm Lệnh.

Là hạ thuộc, bất kể ngươi đóng vai trò gì trước mặt người lớn, cũng không thể vượt qua.

“Đừng quá phiền phức, lần này ta sẽ theo làm học sinh (đi học).

Đừng tiết lộ thân phận của ngươi.” Nghiêm Lệnh quay người ngồi xuống ghế, tùy ý đọc danh sách án kiện trong tay.

Nghiêm Lệnh suy nghĩ một lát, là một học sinh, có lẽ không nên bị một nam hài (người hầu) đi theo, cho nên trầm mặc một lát rồi.

“Lần này ngươi phải đi Trần Thị Tông.

Ngươi sẽ chuẩn bị mọi thứ thật tốt.

Đừng để người khác đi trước một bước.” “Từ Đồng đã ghi chép lại.” Từ Đồng nghiêng người rời khỏi phòng, bắt đầu lên kế hoạch xuất môn.

Kính trọng Lý vương thất.

Kể từ khi Lý vương thất sụp đổ, không có tin tức nào về Bồ Đào Thảo.

Đáng tiếc, Nghiêm Lệnh Ảnh Tử gần đây nhận được một tin tức, liên quan đến hậu duệ Lý vương đại vương thất.

Nhưng tất cả đều đã chết, nhưng đã mang đi hầu hết di vật của tổ tiên.

Sâu thẳm trong lòng nàng cực kỳ vui mừng.

Chương 759

Hiện tại có tin tức về Bồ Đào Thảo, người ta hy vọng bóng ma khí độc trên người có thể được giải độc.

Bóng ma khí độc là một loại cực kỳ lạnh lẽo.

Bản chất không muốn bất cứ thứ gì.

Một khi nhìn thấy ánh mặt trời, toàn thân sẽ cảm thấy đau đớn như bị linh chi ăn mòn, cho đến chết.

Nghiêm Lệnh cũng từng sống trong bóng tối hơn một năm, sau đó mới bị sư phụ áp chế.

Mỗi lần sau mưa, ánh mặt trời chiếu rọi, bất kể trong nhà hay ngoài trời, nàng đều sẽ triền miên.

Có thể thấy thực vật dây leo đều quan trọng đối với nàng.

Dùng lời nói và tinh thần để giải tỏa nỗi đau đó.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân quan trọng để tạo ra Phụng Ca và xây dựng sức mạnh của nó.

Sự hủy hoại gia đình, nỗi đau thể xác vẫn luôn đeo bám, khiến nàng mang theo bóng ma về hành vi tàn bạo của hung thủ và mối thù chưa trả.

Thời gian trôi nhanh, gần như đã đến lúc chuẩn bị đi Trần Gia Miếu rồi.

Bầu trời hơi hửng sáng, nhưng Lâm Hiên vẫn còn ngủ trên giường, dường như đã quên mất ngày xuất phát hôm nay.

Đột nhiên, Lâm Hiên bật tỉnh khỏi giường, nhìn bầu trời sáng rõ.

Nàng vội vàng thay quần áo, nói với Hạ Đông: “Mau dậy đi, nếu

không dậy, thì sẽ không kịp thỏa thuận với Nghi Long Phi Tiêu Cục.” Hạ Đông bị tiếng kinh ngạc của Lâm Hiên đánh thức, thẳng người dậy, dùng tay dụi dụi mắt, “A?

Sớm vậy sao, ta đang ăn cơm nắm.” Lâm Hiên có chút sốt ruột.

Nàng bĩu môi, nói gay gắt với Hạ Đông: “Ăn, ăn, cả ngày chỉ biết ăn, ta không thể chịu nổi nữa.

Ngươi có thể đợi ta ở quán trọ.” Hạ Đông nghe tiểu thư không nói thêm gì, làm sao bây giờ?

Nếu nàng ra ngoài mà không mang theo vật phòng thân, thì phải làm sao.

“Đừng sai, mục tiêu là dậy sớm.” Hạ Đông đột nhiên xuống giường.

Đang chuẩn bị mặc quần áo.

Tiếng “bành” và tiếng khóc...

“Ôi, đau quá.” Hạ Đông quên mất khúc gỗ phía trước, đứng dậy quá mạnh, đầu bị đập vào một góc.

Lâm Hiên nhìn Hạ Đông bị đập đầu, bắt đầu nghi ngờ việc đưa hắn ra ngoài là sai lầm.

Hai người nhanh chóng mặc quần áo, vội vàng ăn sáng, lấy phần lương khô mà tiểu nhị đã chuẩn bị hôm qua.

Phong cách ăn mặc của nàng khác hẳn với phong cách của những người đã sống nhiều năm ở bên ngoài, vì vậy dễ dàng bị người khác nhận ra.

“Lỗ công tử, thật trùng hợp, chúng ta lại gặp nhau rồi.” Từ Đồng mỉm cười nhìn hai người.

Nàng chào Lục Vũ.

Hai người đang chuẩn bị rời đi trong bóng tối cứng đờ lại, từ từ quay người, giả vờ nhận ra Từ Đồng, nhiệt tình chào Từ Đồng.

“A ha ha ha, thật trùng hợp, ta không ngờ lại gặp ngươi ở đây.

Hắc, học sinh cũng ở đó.

Ngươi xem từ 'học sinh' này sao?

Thật sự còn trẻ sao, rất tốt.” Hạ Đông ở bên cạnh ngượng nghịu cười: “Đúng vậy, thật trùng hợp.” “Ồ, Hạ Đông, nhìn chân của học sinh kìa.

Ta cứ tưởng là chân gà.” Lục Vũ thật sự có thể nói nhiều hơn một chút.

Nghiêm Lệnh cũng không bị những lời nói bóng gió rõ ràng của Lục Vũ làm phiền.

Nàng bĩu môi, dùng đôi môi đỏ tươi nói: “Lục công tử, lần trước chúng ta đã gặp lại.

Ngài có thể nhớ ân huệ cứu mạng của ta không.

Cảm ơn ngài đã nhớ ta, ta không biết ngọc bội của ta có thể được bảo tồn không?” Lâm Hiên vừa nghe những lời chào hỏi liên quan đến ngọc bội liền bắt đầu cảm thấy lo lắng.

Lỗ Lâm nhìn Nghiêm Lệnh: “Bảo tồn tốt lắm, sau chuyến đi nhớ dùng thù lao tương xứng để chuộc lại.

Tiền chuộc của ta không hề rẻ đâu.” Bề ngoài có vẻ dễ dàng, nhưng trong lòng, ta xin kính cẩn tổ tiên Nghiêm Linh Quân.

Chương 760

“Oa, một nam nhân keo kiệt như vậy, thảo nào chỉ có Từ Đồng đi theo.

Chắc chắn là vì hắn từng bị thương, nên không có mỹ nữ nào nguyện ý đi theo.” Tiêu đầu đợi một lúc lâu, thấy mọi người, lớn tiếng nói: “Tốt nhất Lục công tử và Nghiêm tiểu thư nên làm quen với nhau.

Đi thôi.

Vẫn còn sớm.” Lâm Hiên lúc này lại thầm mắng trong lòng: “Có vị thần nào học được không?

Có thể ném bỏ như vậy thật khó có được.

Đồ keo kiệt.” Ai nấy đều gật đầu, mặt trời đã lên.

Nếu muốn lên núi, thì bây giờ vẫn còn sớm.

Dù sao cũng có rất nhiều người đi đường.

Trước khi trời tối, phải tìm một nơi nghỉ ngơi trên núi.

Quả thực vẫn còn sớm.

Mọi người đi ra khỏi Đào trấn, đi về phía tây nam.

Con đường chưa vào đến đỉnh núi rất bằng phẳng, dễ đi bộ, nhưng phía sau, một nhóm người đã vào đến đỉnh núi.

Đường núi dốc đứng, trong đó một số con đường rất xa xôi và cây cối um tùm.

Vì là nữ nhân, Lâm Hiên đương nhiên đi không nhanh bằng những nam nhân lớn tuổi thô ráp kia.

Nàng đi dọc đường bắt kịp đoàn đội.

Mặc dù tuổi của Hạ Đông tương tự Lâm Hiên, nhưng do công việc vất vả, thể lực của hắn tốt hơn Lâm Hiên, nhưng do leo núi, mặt hắn cũng đỏ bừng.

"...Cơ thể của một người sao lại yếu ớt như vậy, lại còn đi chậm chạp thế?" Từ Đồng nói nhỏ, bắt đầu bào chữa cho Lâm Hiên vì nàng đi quá chậm.

Hạ Đông liền để Từ Đồng nhìn kỹ hiện trường.

"Ta là một lão nhân thô lỗ sao?

Ngươi muốn nói gì với ta như một lão thái thái vậy?

Đồ yếu ớt bé nhỏ, ta không hiểu." Vì tò mò, Lâm Hiên cũng tiến lên kiểm tra.

Nàng thấy người đầu tiên phụ trách mở đường bị một con rắn đen quấn quanh.

Người đó tay phải bị rắn cắn, máu chảy không nhiều, nhưng vết thương lại có chút thâm đen.

Con rắn đó có độc.

Độc tính rất mạnh.

Người thăm dò đường chỉ cảm thấy ý thức có chút mơ hồ.

Tiêu đầu nhìn cảnh này thì không hiểu tình huống, liền từ bên hông rút trường kiếm, tiến lên cố gắng gạt con rắn ra.

Phi tiêu đầu đáng lẽ có cơ hội một kích chém chết rắn đen, nhưng lại không ngờ tới một đầu rắn bị kinh hãi.

Lúc đó, con rắn bị dọa sợ, liền bò lên cổ người đi đường, không nói một lời mà cắn chặt vào mặt nam nhân.

Nàng thấy người đang đứng, "phanh" một tiếng ngã lăn ra đất.

Rốt cuộc, tay phải của người đó trong thời gian ngắn đã bắt đầu co giật.

“Dã thú, ta không phí sức ra chiêu với ngươi.” Nhìn một cái, Tiêu đầu giận dữ giơ kiếm, sau đó gạt con rắn ra, đặt nó lên cây.

Mũi phi tiêu của Tiêu đầu rất chuẩn xác, chỉ một lần đánh đã có thể chặt con rắn đen thành bảy tấc.

Rắn đen sau vài lần giãy giụa thì chết, treo trên cây.

Có thể thấy, thực lực của Tiêu đầu rất mạnh.

Khi Tiêu đầu thấy rắn đã chết, liền vội vàng tiến lên xem, xem người kia còn sống không.

Rốt cuộc, người đó là một người trong phi tiêu quán.

Sau khi xảy ra sự cố, sẽ gây ảnh hưởng bất lợi cho bản thân và hội đồng quản trị.

Nàng thấy người đi đường hôn mê ngã trên mặt đất, môi bắt đầu tím tái.

Chương 761

Tiêu đầu quay đầu cầu cứu Nghiêm Lệnh, mong rằng nàng có thể giúp đỡ, mọi người đều nhìn chằm chằm.

Lúc đó, nàng xuất hiện, vết thương trên người người đi đường bị rắn cắn.

Nàng không hề do dự.

Lúc này, khi Nghiêm Lệnh nguyện ý giúp đỡ, Tiêu đầu nhìn kỹ.

"Từ Đồng, giao túi mật rắn cho ta." Nàng nhíu mày, dùng tay lật mí mắt người đi đường.

Từ Đồng đặt cái giỏ lớn ra phía sau, từ trong đó lấy ra một con dao găm, đi về phía con rắn đen đang treo trên cây.

Từ Đồng động tác nhanh nhẹn, kỹ thuật thuần thục.

Chỉ hai chiêu đã lấy được mật rắn từ con rắn đen, sau đó tự tay đút cho Khải Lỗ.

Sau khi Từ Đồng hoàn thành tất cả các thao tác, Nghiêm Lệnh im lặng một lát rồi nói: "Trên núi có muỗi, rắn và kiến.

Phải chú ý.

Khi tìm nơi nghỉ ngơi, nên tìm một nơi thông thoáng có thể bảo vệ an toàn cho cả đoàn.

Đây là chuyến hành trình dài." Suốt dọc đường bị côn trùng cắn thật đáng ghét, sự xuất hiện của rắn đen khiến đội ngũ có chút hoảng sợ.

"Tiểu thư, người có cần ta bầu bạn không?

Núi này hiểm nguy, có rắn độc." Hạ Đông vẫn còn lo sợ.

Hạ Đông cảm thấy nếu có thể quay về, nhất định phải khuyên phu nhân không đến những nơi như vậy.

Đáng tiếc, Hạ Đông không thể khuyên được.

Hạ Đông trong tiềm thức nghĩ về Lâm Hiên, lòng hắn ấm áp.

Mặc dù Hạ Đông thường ngốc nghếch, nhưng hắn rất tử tế.

Một nhóm người sau khi trải qua chuyện rắn đen không dám chần chừ.

Dưới sự chỉ huy của Tiêu đầu, tiểu đội lại bắt đầu chuyến hành trình.

Vì có người bị thương, họ đi không nhanh lắm, nhưng may mắn thay, trước khi trời tối đã tìm được một chỗ bằng phẳng và trống trải, mọi người liền hạ trại ở đó.

Cách nơi định cư không xa có một con sông nhỏ, cũng thuận tiện lấy nước.

Lâm Hiên không có gì trong tay.

Những chuyện xảy ra hôm nay ảnh hưởng không nhỏ đến nàng.

Côn trùng, kiến, rắn đen, trúng độc.

Thật khiến người ta lo lắng.

“Tiểu thư, người có cần ta bầu bạn không?

Nghiêm tiểu thư đáng để chiêm ngưỡng.” Hạ Đông nhìn những người đang xếp hàng.

Lâm Hiên ném hạt quả sang một bên, dùng tay lau lau.

Vẫn đang trò chuyện với Hạ Đông.

Dường như muốn ăn cơm.

Hạ Đông đáp lời, quay người đi tìm quả dại.

Bên bờ sông có rất nhiều quả dại, vì vậy dễ tìm.

Lúc này, Lâm Hiên đột nhiên nghe thấy tiếng phía sau.

“Lục tiên sinh, Học Vụ Thất không gặp lại nữa rồi, đúng không?” Nàng thấy tâm trạng tốt và không bị kẻ gây rối ảnh hưởng.

Bà lão đáng thương, ta kinh ngạc lắc lắc người.

Lâm Hiên đang nghiêm túc lau tay, không ngờ Nghiêm Lệnh sẽ đột nhiên xuất hiện phía sau.

“Hắc, làm ta sợ chết khiếp.” Lâm Hiên giận dữ quay người, trừng mắt nhìn Nghiêm Lệnh, vẻ mặt đầy cảnh giác.

Ở đó, nàng nghĩ lời nói và tinh thần của người đó đã xa rời rồi sẽ đột nhiên xuất hiện phía sau.

Chương 762

Việc giữ cảnh giác trong lòng cũng là chuyện thường thấy.

Hành động khéo léo của Lâm Hiên đã thành công khiến học sinh của nàng vui mừng.

Nghiêm Lệnh say mê khóe môi của nàng.

“Không thấy sao, bị dọa rồi à?” Nghiêm Lệnh ngồi trên cây bên cạnh, ôm đầu, trêu chọc nhìn Lâm Hiên.

Sợ hãi không phải là chuyện xấu.

“Ngươi làm ta sợ hãi như vậy thì vui lắm sao?” Lâm Hiên nghiến răng nhìn Nghiêm Lệnh.

Nếu không phải vậy, sẽ không cảm thấy ngượng ngùng.

“Có chút vui vẻ.” Nghiêm Lệnh đá một hòn đá nhỏ dưới chân, vui vẻ nói: “Ngươi làm gì ở Trần Thị Tông?

Ở trên núi ngắm cảnh không tốt sao?

Tổ đường Trần gia có gì thú vị.

Mọi người không dễ ở chung.” Lâm Hiên liếc mắt một cái: “Thôi đi, Nghiêm Lệnh ngươi bất kể thế nào, đều đã thay đổi để kiểm soát hành trình của người khác sao?” “Không phải vậy.

Trần Thị Tông rất nguy hiểm, không thích hợp để cùng gia nhân và hài tử đi chơi.

Ngươi thấy ta đã cứu rỗi cuộc sống của mình rồi.” Nghiêm Lệnh cúi thấp mắt.

Quả thực lúc đó rất thiện lương.

Không cần váy tiên, chỉ cần kinh nghiệm sống của chủ nhân Trần gia, ta sẽ biết được những điểm phi phàm của Trần gia.

“Đương nhiên, ta là một học sinh, ta cũng quan tâm đến bệnh nhân.” Nghiêm Lệnh bổ sung.

“Lời của ta không sai.” “Ừm,” Lâm Hiên chỉ thực sự quan tâm, chuẩn bị nói vài câu, nhưng lại nghĩ đến câu nói tiếp theo sẽ khiến Nghiêm Lệnh tức giận.

Thực tế sao?

Lâm Hiên nghe lời nàng nói, nguyện ý bỏ qua.

Sau khi nói chuyện, nàng bỏ đi, đi về phía Hạ Đông.

“Tiểu thư, đối phương đã nói gì vậy?” Hạ Đông tò mò hỏi.

Hắn cũng không ngừng hái quả dại.

“Thôi được rồi, ta có thể làm được, chỉ là ta không có ngọc phỉ thúy đeo trên người, ta đang châm chọc ở đó.

Lúc ăn cơm, lại còn mắng người ta không có lương tâm, ngay cả khi ta đã cứu mạng, thậm chí còn gọi ta là học sinh.” Hạ Đông nhìn Lâm Hiên, không nói gì, tiếp tục nỗ lực làm việc.

Hiện tại, tốc độ ăn quả dại của tiểu thư không chậm, nhưng phải theo kịp tốc độ ăn của nàng.

Nếu không, ngươi sẽ phải chịu đau khổ.

Sáng sớm ngày thứ hai, một nhóm người bắt đầu thu dọn hành lý, chuẩn bị khởi hành.

Tiêu đầu nói không thể không có chuyện ngoài ý muốn.

Ngươi có thể đến đích vào trưa nay.

Lâm Hiên khi thu dọn đồ đạc nói với Hạ Đông: “Ta đã cất dao găm

của ngươi rồi, có thể dùng để tự vệ suốt đường.

Nhớ phải đi sát theo ta, đừng lạc." Hạ Đông nhìn khuôn mặt nghiêm túc của tiểu thư, rất nghiêm túc đáp: "Hạ nhân sẽ đi sát theo tiểu thư, và bảo vệ tiểu thư an toàn." Quan Lệ cũng không tức giận, nhưng khẽ cười, không biết đã bị tấn công.

"Được." Vung bao tay chống lại lực cản, cổ tay nàng tê dại.

Lúc Quan Lệ và Tần Bố Nhĩ thân mật thì ghé vào tai nói nhỏ: "Đương nhiên, nếu không được, sao ta có thể từ bỏ cuộc sống ẩn cư, chạy khắp nơi chờ đợi kích động." Thấy Quan Lễ ở phía sau, nàng nhanh chóng xoay người, nhưng chỉ đứng im không động.

Lâm Hiên có chút kỳ lạ.

"Linh linh linh…" Đột nhiên, Quan Lệ với vẻ mặt trang trọng đóng kín cánh cửa lại, cau mày, giậm chân, cảm nhận được chiếc nhẫn đang khai mở.

Đám đông cũng có chút kỳ lạ, tại sao sau hai cú đánh lại lập tức dừng tay, không hề nghỉ ngơi.

"Chuyện gì xảy ra vậy?" "Ta không bại, ta có thể đặt tiền vào Quan Lệ!" Hàn Nghĩa Vinh và Tề Du lúc này cũng thấy lạ.

Khi Hàn Nghĩa Vinh thấy Quan Lệ không phản ứng, không khỏi hỏi: "Chiếc nhẫn có vấn đề sao?" "Tối qua ta lại đi gặp Tiên Nhi, không có bất cứ vấn đề gì." Tề Du nhíu mày.

Sân đấu cao gần nửa mét, bao phủ một khu vực rất rộng, nhưng đổ sập thì không thể nào.

Chương 763

Lâm Hiên lấy làm lạ, không cảm thấy kiếm linh do Quan Thế Lập hô hoán.

Vu Tẩu tiến lên, Quan Thế Lập cúi người, nhìn thấy nữ nhân mặc y phục màu tím lắc đầu.

“Không sao, ta xem xét một chút, đi thôi.” Thất Lạc nới lỏng khoảng cách một chút.

Lâm Hiên tuy cảnh giác, nhưng cũng gật đầu.

Thân nhẹ tựa én, lướt trong không trung vẽ thành một đường vòng cung.

Hai người kỹ nghệ tinh xảo, mới thực sự là trận đấu lôi đài.

Phù quang huyễn ảnh, thật là một bữa tiệc thị giác, công cước không phân trên dưới, khi tách ra, giẫm mạnh xuống sàn gỗ.

Lực đạo quá mạnh khiến ván gỗ nứt ra những vết nứt chưa từng có.

Lâm Hiên định một lần nữa nhảy vọt lên không, nhưng lại giẫm nát.

Cảm giác kéo mạnh ghì xuống.

Chớp mắt, gỗ vụn cắm vào chân, cơn đau khiến nàng không khỏi nhíu mày.

Có người ở dưới sao?

Lâm Hiên nghe nữ nhân kia nói: “Trà thô ráp, lại ít chế biến.

Ta biết phủ có thể nhập khẩu không?” “Vẫn có thể dẫn nước đông lạnh từ suối núi vào.” Nữ nhân bán trà đột nhiên mỉm cười, tinh thần

phấn chấn, rạng rỡ.

Đặt miếng bánh hình đám mây ban đầu đưa cho môi Tần Bố Nhĩ lên đĩa, nói: "Năm ngàn linh hai kim…" "?" Lâm Hiên cắn một miếng bánh hình đám mây, nói: "Ăn trà xong, ta sẽ thu năm ngàn hai trăm kim." "Nếu ta không trả." Kiếm khách nói xong, liền từ dưới bàn lấy ra một cặp song đao.

Bóng dáng dường như vẫn còn trên đầu ngón chân, nhưng đột nhiên truyền đến từ phía sau.

Đạp lùi nữ nhân kia, rồi từ xa bước ba bước.

Khuôn mặt nữ nhân hơi đờ ra.

Sát ý khiến nàng cảm thấy kinh hãi, rồi lại đứng dậy lấn tới.

Bóng dáng dường như biến mất, nhưng lập tức xuất hiện trong đầu kiếm khách.

Một thanh kiếm bị buộc phải rút lui, kiếm khách may mắn.

Rồi kiếm khí phá vỡ đội hình, đi thẳng về phía kiếm, nhưng nữ tử kia đột nhiên rút kiếm, né tránh nhiều bước.

Trong hơi thở, thân thể nàng thẳng tắp.

Tinh hoa tố vốn được coi là tinh hoa tố trên đời, nhưng kiếm thuật như vậy khiến nàng không ngớt lời ca ngợi.

Kiếm khách cũng vui vẻ nhìn cuộc săn lùng.

Khoảnh khắc kiếm gặp kiếm, nàng biết đó cũng là một kỹ năng hiếm có trong kiếm.

Ta vẫn đang suy nghĩ vì muốn báo thù, ta đã tiết lộ tất cả khuyết điểm.

"Đừng lầm tưởng đây là cô gái, buông ta ra!" Trình Vũ không vì

chủng tộc mà kiêu ngạo.

Trong kiếm đạo, nàng khiêm tốn hành lễ, lịch sự yêu cầu nữ nhân kia dẫn đầu và đứng yên không động.

Lâm Hiên không có thời gian suy nghĩ, dùng vỏ đao xông lên.

Vạt váy áo đuôi én vung lên, kiếm của Trình Vũ đánh vào vỏ đao, rất khó khăn, hai người va vào nhau.

Trình Vũ cũng lùi lại một bước, cảm thấy nội lực của nữ nhân đối diện quá mạnh không khỏi rút lui.

Nữ nhân dùng tay trái đổi vỏ đao, dùng tay còn lại đẩy ngón tay của kiếm Trình Vũ ra.

Xoay người lại, dùng vỏ kiếm đánh vào gáy Trình Vũ.

Đầu váng mắt hoa.

"Cảm ơn, cho ta đi." Bạch Sầm lạnh lùng nói.

Tuy biết tàn khốc, nhưng thực sự không muốn lãng phí thời gian trên võ đài.

Khuôn mặt Trình Vũ khó tin, mắt nàng từ từ nhắm lại, rồi ngã xuống.

Trong ba hiệp, kết quả phân định, tất cả mọi người đều không nói nên lời.

Chương 764

“Không được loại bỏ Trình Vũ, không được thắng!” Giọng trọng tài vang lên, khán giả lập tức không còn ồn ào.

“Cô gái kia không ra kiếm mà thắng sao?” “Mạnh quá… Dùng lực đẩy kiếm, thực lực Trình Vũ khá mạnh!” Lâm Hiên vững vàng bước xuống, mọi người đều khuất phục.

Người mạnh mẽ như vậy, lại không hề rút kiếm, giấu giếm thực lực, không ai biết được cội nguồn.

Nàng bước lên vòng trúc, lẳng lặng chờ đợi ở rìa.

Chẳng bao lâu, Phương Trúc Lan giành chiến thắng, Lâm Hiên.

Tiểu muội muội càng ngày càng mạnh.

Ngươi không cần lo lắng ra ngoài bây giờ.

Đã đến lúc chia sẻ một số chuyện vặt vãnh cho huynh đệ của ngươi.

Phương Trúc Lan tra kiếm vào vỏ, mỉm cười ngọt ngào với nam nhân kia.

Vu Nhãn Tím lập tức chú ý đến Lâm Hiên.

Biết Lâm Hiên sắp che tai.

Nếu thắng, kiếm sẽ được dùng làm đồ trang sức.

Phương Trúc Lan chạy đến Lâm Hiên, nắm cổ tay nàng kéo ra khỏi đám đông, nghĩ rằng khoai lang nướng rất ngon.

Khi đó, nàng dẫn Lâm Hiên đi cùng, dù sao buổi chiều rồi, nên ta phải lấp đầy bụng.

Lâm Hiên không đói, nhưng không nhịn được lắc đầu, đi theo.

Khi rời đi, trên võ đài vẫn chưa phân định thắng bại.

Hai người đứng trên lầu nhìn Lâm Hiên, trong mắt có chút lấp lánh.

"Hàn công tử có biết lai lịch của cô gái bên trong không?" Tề Du chỉ vào nữ nhân mặc y phục màu tím, "Mạng che mặt, có ý nghĩa…" Hàn Nghĩa Vinh không nhìn, bình tĩnh như vậy, không tham gia quá nhiều: "Ta không biết, ta là một đại sư." Tề Du gật đầu, chỉ chớp mắt đã kết thúc, ngoài võ thuật siêu việt, còn có một tấm lòng dũng cảm hơn, không kiêu ngạo tự mãn, không có thương tổn và chiến thắng, khiến người ta và các dũng sĩ khác tôn trọng lẫn nhau.

"Đáng tiếc, chủng nhân khó nhường cho ta." Tề Dự thở dài, nhưng trong lòng lại tiếc nuối.

Từ xa nhìn lại, nét mặt Ngô Thanh giống như một tảng băng, chỉ thổ lộ với tiểu cô nương bên cạnh mới thả lỏng, nghĩ rằng Tề gia không thể hấp dẫn nhân vật như vậy.

"Ồ." Hàn Nghĩa Vinh cười mấy tiếng, nghĩ rằng xoay đầu, nhìn chằm chằm vào buổi dạ tiệc ở Thanh Khúc Viện.

Một người lãnh đạo của Thanh Cừ Viên tên Lưu Quần.

Thân hình kiều diễm, bộ y phục bó eo màu lam cũng không che được vẻ nhu mị của nàng.

Người dưới đài cũng không khỏi nghĩ, ngay cả cô nương thanh lâu cũng có hứng thú tham gia loại tỷ thí này.

Sáng hôm sau, trận đấu gần kết thúc, Phương Trúc Lan thắng rất đẹp.

Tuy đối phương kiếm thuật tinh xảo, nhưng Phương Trúc Lan

khéo léo, kết hợp điểm huyệt, trực tiếp ép kiếm vào cổ đối thủ mà thắng.

Bây giờ trên sân chỉ còn lại bảy người, bốn lôi đài là đủ.

Khi mặt trời chói chang, gia đinh Tề gia dỡ lôi đài.

Lâm Hiên từ xa nhìn lại, thấy hai bóng dáng quen thuộc, nheo mắt lại.

Hai đại hán dường như là hai người mà Tề gia thuê làm khổ lực ở cổng, nhưng Lâm Hiên luôn cảm thấy có gì đó không đúng, lại không nhìn ra chỗ nào kỳ lạ, vắt óc suy nghĩ cũng không rõ rốt cuộc là muốn làm gì.

Cuối cùng, Phương Trúc Lan vui mừng ra mặt, tuy không thắng dễ dàng như vậy, nhưng lại có chút ghen tị nhỏ, vừa rồi cố ý nói với Lâm Hiên: "Sư tỷ, vận khí tốt quá!" Lâm Hiên lắc đầu, cũng không phải lúc nào cũng có vận khí tốt, nhưng ông trời hẳn là công bằng.

Sau vận khí tốt thì vận mệnh có thể đoán trước được.

Phương Trúc Lan tuy không hiểu Lâm Hiên nói gì, nhưng biết bảng đấu sắp xếp đã được công bố, đó mới là điều quan trọng nhất lúc này.

Lâm Hiên trong lúc nghỉ ngơi vẫn luôn suy đoán về số người.

Bảy người còn lại, trừ nàng và A Lan, hẳn là Lưu Vũ Hàm, Tống Tử Kha, Quan Thất Lê và hai người chưa gặp mặt là Nam Cung và Hạ Bán Nguyệt.

Lâm Hiên đấu với Nam Cung, Phương Trúc Lan đấu với Hạ Bán Nguyệt.

Kiếm khách đệ nhất Quan Thất Lê được bỏ qua, đấu với tiểu công tử Tề gia Tề Tiện.

Tề Dụ chưa có con trai, Tề Tiện là con trai của Tề Việt bá phụ, người này là chủ gia đình Tề thị tiếp theo, kiếm thuật tinh xảo.

Điểm nhấn của trận đấu là trận giữa Tề Huyền và Quan Liêu, diễn ra đồng thời.

Chương 765

Khi Nam Vũ bước lên võ đài, Lâm Hiên không nhận thức được một nữ nhân có năng lực, với mái tóc đuôi ngựa cao, nhuộm màu đỏ.

Khó đối phó với điều này, Lâm Hiên nheo mắt, quan sát động tác của Nam Vũ, hy vọng có thể tìm ra cách chiến thắng thông minh.

Tiếng chiêng vang lên, bốn trận đấu đồng thời bắt đầu.

Hàn Nghĩa Vinh ở đằng xa vẫn đứng yên, quét bốn võ đài ở cùng một chỗ.

Kích thước của chúng giống nhau, từ xa nhìn không có sự khác biệt.

Chỉ có vài người, ở một nơi.

Hàn Nghĩa Vinh không động, hơi ngẩng đầu, nhìn kỹ.

Tống Tử Kha vẫn bất động, rồi Lưu Ngọc Hàm mỹ nữ tấn công, không còn hứng thú, kính cẩn cúi đầu.

"Tống công tử công phu như vậy, đến nỗi tiểu cô nương có thể đi xa, đối với giải nhất hoàn toàn không có hứng thú.

Biết rằng sẽ không thể tiến xa, nên dừng lại ở đó." Nói xong.

Hơi thở nàng yếu ớt, giọng nói có chút run rẩy.

Có lẽ buổi sáng bị thương nặng.

Biết học thức Tống gia nhanh nhạy, chắc chắn sẽ hồi phục nhanh chóng.

Lúc này, trò chơi lãng phí thời gian.

Đám đông biết Lưu Vũ Hàm sẽ không dùng mưu kế mỹ nhân để

đánh bại Tống Tử Kha.

Không ai từ chức.

Cũng chán.

Trong chiếc nhẫn chỉ còn lại Tống Tử Kha, không ai chế giễu.

Tống Tử Kha cũng thắng rồi, tại sao Lưu Vũ Hàm lại tự tìm phiền phức. 15000 mili giây sau, thu -1 cái giữa 0 cái.

"…Ta không biết, dù sao, ngày mai ta nhất định sẽ thua…" Hôm đó, Tống Tử Kha trong rừng không có bá khí.

Con cừu non ngoan ngoãn trước mặt Tống Tử Đồng.

Gãi đầu, bất lực đối mặt với Tống Tử Đồng.

Tống Tử Đồng cũng tin.

Không biết vì sao, Lưu Ngọc Hàm tự nhiên có mục đích.

Dù sao, ta cũng lười hỏi cho rõ.

Có lẽ ta chưa từng thấy, nhưng ta tràn đầy pháp tắc.

Ta nhất định phải gặp mặt mới có thể có câu trả lời.

Không biết từ lúc nào, ta đã đi đến rìa võ đài của Phương Trúc Lan, nhìn tiểu cô nương trên võ đài đang giãy giụa.

Lâm Hiên phát hiện những đại sư này dường như không có cái chết.

Cùng lắm là kiệt sức, có tầm nhìn xa.

Sau khi nhìn thấy thất bại, nàng muốn đưa ra yêu cầu.

Nhưng Phương Trúc Lan rất cố chấp, Hạ Bán Nguyệt đối với nàng không khoan dung, tấn công khiến Phương Trúc Lan thực sự khó chịu.

Trên người nàng có vài vết rách, tất cả đều xuyên qua y phục.

Pháp luật có chút cải thiện, không phải vì không nỗ lực, Hạ Bán Nguyệt quá mạnh mẽ.

Có lẽ cuộc chiến sẽ dừng lại một thời gian.

Dù sao, một tiểu cô nương năng lượng yếu ớt.

Hạ Bán Nguyệt nhìn mũi tên chuẩn xác, Lâm Hiên luôn cảm thấy, trước khi hành động, Hạ Bán Nguyệt dường như đang nhìn.

Giống như trận đấu đầu tiên của Lâm Hiên, Hạ Bán Nguyệt xoay người lấy quân đao của Phương Trúc Lan, rồi mạnh mẽ cắm xuống đất.

Chương 766

Cuối cùng, nàng ném cho Phương Trúc Lan một nụ cười khiêu khích.

"Thua rồi." Hạ Bán Nguyệt hơi đắc ý, nhưng tiểu cô nương đối diện chỉ vô tư nhún vai, rồi đi nhổ thanh kiếm ra, tra vào vỏ rồi rời khỏi sân.

Vốn dĩ nàng nghĩ người như vậy mấy lần trước chỉ dựa vào vẻ hào nhoáng mà thắng, thua rồi sẽ làm càn ngang ngược, ai ngờ lại có kết quả như vậy.

Nhìn Phương Trúc Lan chạy đến bên cạnh nữ tử áo tím, Lâm Hiên khẽ bĩu môi, lẩm bẩm: "Thật vô vị." Trận cuối cùng của Quan Thất Lê đấu với Tề Tiện, diễn ra chậm nhất.

Tề gia không hổ là thế gia kiếm khí, luận về kiếm thì rất giỏi.

Ngay cả Quan Thất Lê khi phòng thủ cũng phải thán phục tiểu công tử Tề gia, tuổi còn nhỏ, chưa hành lễ đội mũ, nhưng nhờ hun đúc khổ luyện đã thành một thân bản lĩnh tốt.

Nhưng danh tiếng kiếm khách đệ nhất làm sao là hư danh.

Dù Tề Tiện dùng Độc Môn Kinh Hồng kiếm pháp độc môn, nhưng kinh nghiệm thực chiến còn thiếu sót.

Trên lôi đài, Quan Thất Lê nhanh chóng hồi tưởng lại toàn bộ chiêu thức mà Tề Tiện thường dùng vừa rồi, dù sao đã đánh lâu như vậy, Tề Tiện biến hóa trăm vẻ, trí nhớ Quan Thất Lê xuất chúng, thế vừa ra, liền có thể biết chiêu thức tiếp theo sẽ dùng.

Thấy chiêu phá chiêu, chỉ cần phá vỡ thế giành trước một bước, liền có thể dễ dàng hóa giải.

Quan Thất Lê nhận thấy thời cơ chuẩn xác, bước chân mạnh mẽ như bay xông lên, phá giải thế xoay người của Tề Tiện, một kiếm đặt vào cổ, Tề Tiện chỉ còn biết ngây người.

"Quan Thất Lê đấu Tề Tiện, Quan Thất Lê thắng!" Luận Kiếm Đại Hội chỉ điểm đến là dừng, không gây thương hại tự nhiên càng tốt, nên từ đầu trận đấu đến nay cũng không có thí sinh nào bị trọng thương, chỉ là cơ hội giao lưu học hỏi.

Quan Thất Lê chỉ điểm một cái, rồi hạ kiếm tra vào hộp kiếm sau lưng.

Lâm Hiên lần đầu tiên thấy hộp kiếm tinh xảo như vậy, hoa văn vàng dày đặc, vẻ ngoài ung dung, chất liệu lạnh thấu xương, dường như có thể thấy khí lạnh thẩm thấu ra không khí xung quanh, không biết làm sao lại đeo trên lưng, hẳn cũng là một nơi dưỡng kiếm tốt.

Hiện giờ chỉ còn lại bốn người là Lâm Hiên, Tống Tử Kha, Quan Thất Lê và Hạ Bán Nguyệt.

Ngoại trừ Tống Tử Kha, những người còn lại đều không dễ đối phó.

Lâm Hiên mong Tống Tử Kha ngày mai có thể thắng, vậy thì cố gắng giành chiến thắng, trong trận chung kết hơi nương tay một chút là được.

Nếu Tống Tử Kha thua, vậy thì nàng phải thắng liền hai trận, không biết vỏ kiếm có thể chống đỡ được bao lâu nữa.

Giải thưởng ngày mai có thể có kết quả.

Gia đình Tề gia tiếp tục dỡ lôi đài, chỉ để lại một lôi đài ở giữa, ngày mai sẽ diễn ra trận đơn.

Phương Trúc Lan tuy thua, nhưng không có một chút nào không vui, hai người chậm rãi đi nói chuyện.

Người mới ở ngoài cùng, rồi con cái Diệp gia đã đúc thành công, rồi tất cả mọi người.

Mỗi chủ nhân Diệp gia ở bên trong đều có thể ném vũ khí "Vu Ngọc Minh".

Lâm Hiên nhìn "Vu Ngọc Minh", có chút cảm khái.

Vì thanh đao đó năm xưa là vật ném của đầu chó săn, vũ khí quá gấp, không bao giờ vào phòng ném nữa.

Lúc đầu, Lâm Hiên định ném vũ khí phù hợp, nhưng vô năng vô lực.

Suốt một ngày, nhìn cô gái đeo, mới nghĩ đến Tưởng Khánh Kiếm.

Sau đó, nàng ngửi thấy mùi thảo dược nồng nặc che lấp mùi máu tanh, rồi đổ một bát vào lò rèn.

Đến đây, đao đã hoàn thành.

Diệp Kính Hưng là một vu sư hiếm thấy mấy nghìn năm.

Tuy là một người sáng tạo đã rời đi lâu rồi, nhưng tất cả những người nhận thức được một ngày đều biết: chủ nhân Diệp gia Lâm Hiên có thể giữ lại cái tên cổ xưa.

Chỉ là Diệp Kính Hưng bây giờ có chút do dự.

Khi đưa kiếm, Phương Hồn đã chết.

Ta biết đồ đệ của ta không thể khống chế sao?

Việc mưu sát không thể biết trước, chỉ cần chủ nhân.

Giang Thủy không biết chút nào, chỉ cảm thấy nhất định phải có một võ sĩ tuyệt thế, không kém gì Phong và Trừng Phạt!

Nhìn vẻ mặt của ta khiến ta có chút hưng phấn.

Diệp Kính Hưng đẩy cánh cửa bụi bặm ra, nói: "Giang Thủy, đưa

kiếm cho chủ nhân của nàng.

Có thể thử khống chế.” Lâm Hiên đối với Giang Thủy vẫn có chút bi quan.

Chương 767

Tuy ta không biết vì sao thanh đao kiếm lại hung hãn và đáng sợ như vậy, nhưng nhất định là thanh đao phù hợp nhất với Cống Đao.

Giang Thủy có giống chủ nhân không?

Giang Thủy gần như trong vắt, nên nàng bước vào "Vu Ngọc Minh", Diệp Tĩnh đã đóng vai trò của nàng.

Nếu kiếm như người, Xích Vũ Tuyết Vũ Vũ Minh!

Cửa đã đóng.

Không khí xung quanh đột nhiên đông cứng lại.

Sát khí!

Giang Thủy nhìn thanh đao đó, ngoại trừ nó, mọi nơi đều có bụi, nhưng đầu đao lại sạch sẽ.

Thần binh có linh, bụi bặm không bám vào.

Thanh đao kiếm phản bội và mưu sát, máu chảy ngàn dặm, không thể phân biệt từng cái một.

Ban đầu, Giang Thủy nghĩ rằng phương pháp của nàng là một cơ hội dung hợp.

Cảm giác tham lam chân thật, và liều mạng lấy ra thiện lương, đủ để che đậy tuyệt vọng và ý đồ sát hại đã ngấm vào xương tủy.

Nhưng, vô dụng, sát ý của nàng bị thanh đao kiếm bức lui, khiến tim Giang Thủy đau nặng đến vậy!

Kiếm nên được sử dụng bởi chiến sĩ tuyệt thế!

Sát ý của Giang Thủy hơi thấp.

Nhiều năm rồi, thung lũng vẫn luôn ôm một trái tim nhu tình, giống như một con thuyền đen giữa biển đen.

Không ai biết Giang Thủy đã trải qua những gì.

Thanh đao nhiều năm không gặp người lạ có chút tĩnh lặng, nhưng bây giờ lại kêu vù vù như một người bạn phấn khích, nhưng người bạn này vẫn còn quá yếu ớt.

Dường như có người đang nói, ngươi có quên những oán hận đó không?

Dùng máu hiến tế, ta sẽ sử dụng cho ngươi.

Kẻ địch của ngươi còn sống, cha mẹ ngươi đang ném xác vào hoang dã, không thể thu về trời, cũng không có chỗ ẩn nấp.

Quạ đen, diều hâu, sói núi, chó hoang.

Ngươi thậm chí còn không biết cơ thể của động vật đang ở đâu.

Một câu nói, Giang Thủy gần như ho ra máu tươi, nhưng nàng biết, một khi khuất phục, đao phải dùng sinh mệnh của nàng để thỏa mãn dục vọng trước tiên.

Cuối cùng, với đôi mắt đỏ ngầu, nàng bước tới hai tay nắm chặt chuôi song đao.

Trong suy nghĩ, ta đã nói mấy câu với Giang Thủy, nhưng không ai trả lời, nên ta mở cửa.

Nước sông chảy trong một đống sắt vụn hỗn loạn, Giang Thủy áo xanh dùng hai thanh đao trong tay chiếu sáng xung quanh.

Lâm Hiên nhìn, sát ý của hai thanh kiếm đều bị nước sông nhấn chìm, và đều hòa vào thân kiếm.

Nước sông áp chế những lưỡi kiếm thông thường, nhưng ánh sáng lạnh lẽo lại u ám.

Lâm Hiên liếc nhìn thanh đao, cảm thấy yên tâm.

Nhìn Giang Thủy ngã "linh linh linh" xuống đất, dường như **ở trước mặt.

Không màng máu và gỉ sét, ta vội vã nắm tay Giang Thủy, phát hiện hơi thở nàng mê man và ổn định, phát hiện hơi thở nàng vẫn còn.

Lại nhìn mạch đập của nàng, tuy Lâm Hiên vì cuối cùng không ăn được mà không thể luyện võ thuật, nhưng nàng biết nó giống như một ngọn lửa lớn!

"Này!

Lí!" Đồ đệ nghe quản gia hô hoán cũng cảm nhận được động tĩnh vừa rồi.

Có người biết hung thủ đã nhận chủ.

Lúc đó, phiếu của quản gia đã được đưa ra.

Lúc này, Lâm Hiên ôm Giang Thủy, vội vàng đi về phía nhà học sinh Phúc Trung, giống như muội muội của nàng.

Giang Thủy khi hôn mê, vẫn nắm chặt Thanh Đàm.

Chương 768

- Xâm nhập lâu dài và phòng thủ xâm nhập lâu dài, đã bốc cháy.

Tỷ tỷ ta Giang Thủy Lộc trên đường không biết gì, cưỡi một con ngựa nhỏ, lái xe thẳng đến Giang An.

Lần này, Lộc không đặt bẫy đúng đường, bọc tì bà cẩn thận, và mặc y phục trẻ con, che mắt cá chân bằng một cặp chuông vàng.

Ta không mặc chiếc váy liền màu đỏ yêu thích nhất của ta, mà mặc chiếc váy liền màu vàng cam mà Giang Thủy đã chọn, và buộc một chiếc áo choàng lông cáo lớn trên người.

Ngoài hai bím tóc, ta nghĩ trông sẽ đáng yêu khi cầu xin.

Nhìn rõ, tỷ tỷ Giang Thủy đã xuất hiện ngay sau đó, nhưng không thể kháng cự được cô gái đáng yêu như vậy.

Nhưng trên đường đi, đột nhiên gặp một nhóm người lạ.

Ngày thu sâu thẳm vĩnh viễn kéo dài, vì vương bất hủ.

Môi nói: "?Tại sao lại ở đây, không ở cùng tỷ tỷ ta sao?" Người đó là Cảnh Ngọc Nhi, trước đây đã chia tay với Giang Thủy Nguyệt Sinh Tang.

Khi nhìn Lộc Đầu Hàm cũng cảm thấy kinh ngạc, nhưng vẫn chào hỏi: "Tiểu Lộc Đầu, đang tìm Giang Thủy sao?" Lộc không biết Cảnh Ngọc Nhi biết mục đích của mình, nhưng thấy gần như không có trở ngại… Nàng trông có vẻ buồn: "Đúng vậy, ta muốn đi tìm muội muội." Nhìn Cảnh Ngọc Nhi, nói: "Oa, lẽ nào không sợ bị tỷ tỷ ta đuổi đi sao?" Nhạc Mặc biết kế hoạch của Lộc.

Cảnh Ngọc Nhi không quan tâm.

Hừ một tiếng, phong cách lộ liễu khiến Lộc Đầu Hàm có chút ghen tỵ.

Lộc Vĩ cũng dùng giọng nói trắng sữa mà chào, kéo dây cương: "Ta muốn đi tìm tỷ tỷ.

Xin người hãy thổi bay tóc ở đây.

Đợi da nhăn lại.

Ta xem ai vẫn muốn." Cảnh Ngọc Nhi trên lưng ngựa ném một ánh mắt nghiêng, nhưng từ trên cao vuốt ve đầu Lộc Đầu Hàm.

Chú ý của nàng kéo dài: "Tiểu Lộc, không cần thổi gió, không cần phiền phức mặt nạ, mặt ngươi vẫn mềm mại." Lộc Vĩ tự nhiên không có kính bảo hộ.

Có thể đợi đến khi xinh đẹp trưởng thành.

Có thể sử dụng loại kính bảo hộ nào?

Đương nhiên có thể.

Cảnh Ngọc Nhi nhìn kỹ khuôn mặt Lộc Lộc, véo má nhỏ của nàng, hài lòng nói: "Sau khi lớn lên, ước chừng có thể tốt như mẹ." Lộc Lộc trước khi sinh ra chưa từng thấy dáng vẻ của mẹ mình.

Nàng, nhìn mặt Giang Thủy, lặng lẽ hỏi Lâm Hiên: "Giang Giang có gặp rắc rối không?" Vì bột đen vừa nãy đã gây hại, nên bây giờ ta không biết vì sao lại ngất xỉu.

Nếu Giang Giang có chuyện, ta nên làm thế nào?

Tuy Lâm Hiên cảm thấy thoải mái vì Giang Thủy xuất hiện, nhưng vẫn lo lắng.

Không cần hỏi thành phố, nhưng cũng hỏi Lâm Hiên.

Dân sự và võ thuật không cân bằng, không chịu nổi gánh nặng.

Vì những vết thương nghiêm trọng trước đó, thể trạng Giang Thủy khác với người khác, do đó đã học được cách làm.

Rồi ta biết, ta có được câu trả lời cuối cùng giống với phỏng đoán của Lâm Hiên.

Gặp rắc rối rồi.

Học sinh, ngươi chỉ có thể sử dụng thêm vật tư dưỡng âm hỏa, phần còn lại chỉ có thể chú ý đến sự hình thành của Giang Thủy.

Lâm Hiên rất lo lắng cho Lâm Hiên, chỉ có thể nói thật, và nói thêm một câu: "Vốn dĩ chuẩn bị đi sa mạc tìm La Kim Anh Thảo.

Đừng để một mình ở nơi nguy hiểm." Giang Thủy một mình tìm thảo dược sao?

Lâm Hiên hơi nhíu mày, lập tức gật đầu.

Dòng sông, ngươi nhìn thế nào?

Khi nhìn chiếc giường, nước sông rơi vào tim như một thanh đao gãy, lông mi nàng cong vút, giữa trán đổ mồ hôi lạnh.

Nhạc Thắng Tang không hiểu: "Diệp thúc thúc, cháu không biết Giang Thủy vì sao lại như vậy?" Diệp Kính Hưng thở dài: "Mấy năm trước, ta đã rèn cho Giang Thủy một thanh đao, đáng tiếc thanh đao quá ác độc, ta đã đặt nó vào xưởng đúc Vu Ngọc Minh của Diệp gia." "Ta quên rồi, Giang Thủy tự mình độc thân nhiều năm, có thể do thanh đao dẫn dụ.

Nhưng, vì hung thủ đã nhận chủ, Giang Thủy chỉ cần hóa thân thành ma, sẽ không có bất kỳ thương tổn nào." Phương Thải cũng nhìn tay Giang Thủy đoán sư phụ vì sao lại để lại thanh đao đó.

Diệp Kính Hưng bây giờ đã chứng thực được suy đoán của nàng, Lâm Hiên thở dài.

Giang Thủy đương nhiên sẽ không ở đây lâu.

Chương 769

Nếu hôm nay không sai thì e rằng sẽ biến mất.

Lúc đó, thanh kiếm biết chủ nhân của nó bị giam cầm trong một con quỷ, không ai có thể trấn áp.

Trong nhà có một loại ác ma hung ác.

Mọi người trong nhà đột nhiên cảm thấy vô cùng khó chịu.

Lâm Hiên biết vì đã tạo ra thanh đao khiến những người như Nhạc Thắng Tang phải ra ngoài.

Tuy không có nội lực, nhưng nhiều năm làm thợ rèn gang là một nơi tốt để rèn luyện cơ thể.

Tuy Lâm Hiên có ho, nhưng dù sao hung thủ cũng do nàng hạ, có thể chống đỡ được một hai người, nên vẫn ở nhà.

Học sinh chỉ cần đợi ở trong nhà bốc thuốc, tốt nhất là uống ngay sau khi nguội, nên Lâm Hiên đã đưa mấy cô gái đến phục vụ Giang Thủy.

Giang Thủy cứng rắn… Lâm Hiên đột nhiên nghĩ, khi cha nàng mang chó săn nhỏ về, có huynh đệ tỷ muội sao?

Cả hai đều mang họ Giang, vì muốn đổi họ cho cứng rắn, vốn là tỷ muội, tình cờ gặp lại sao?

Tuy nhiên, những điều này chỉ là thứ yếu, chỉ sau khi Giang Thủy vượt qua khó khăn.

Cứng rắn… Ngươi có thể ủy thác kinh nghiệm sống của ngươi cho Giang Thủy.

Ngươi có thể giao dịch Vinh Tự, học tập, kiếm thuật và thân thể

cũng như kiếm của nàng.

Lâm Hiên sau khi rơi vào hôn mê với hai thanh kiếm thì ho dữ dội.

Khi cô gái nhìn về phía trước, nàng bị đẩy.

Diệp Kính Hưng ra hiệu ở yên tại chỗ.

Cô gái do dự, nhìn quản gia lo lắng.

Không dám nghĩ chủ phòng tại sao lại trân quý một cô gái như vậy, thanh đao đó dường như là do chủ phòng rèn tạo ra?

Lâm Hiên không để ý đến phép tắc của nữ hầu, quay đầu nhìn lại thanh đao đó.

Sau khi làm xong đao, ta nghĩ đến việc rèn một vỏ đao, nhưng dường như không có dược liệu nào có thể khiến thanh đao hòa hợp.

Nên sau đó dừng lại.

Kể từ khi nhìn thấy thanh đao hôn mê sau Giang Thủy, có lẽ nàng không biết người cần phải rút đao vào vỏ.

Hẳn cũng là số phận âm dương.

Không biết thân phận sát thủ của Giang Thủy, nhưng nàng dùng kiếm nhìn vũ khí của mình.

Đột nhiên, nàng cảm thấy Lục Cứng Kiếm cũng có thể phù hợp.

Ta không biết khi nào nàng sẽ tỉnh lại.

Sự cứng rắn không còn nữa.

Diệp Kính Hưng quyết định chăm sóc đệ tử Diệp gia một cách đàng hoàng.

Giang Thủy đang hôn mê.

Lâm Hiên ở bên ngoài một lúc, rồi mới quay về linh đường.

Vô cùng cảm ơn Lâm Hiên.

Trên đường đi, không có vết thương diệt vong nào được đề cập, khiến Giang Thủy cảm thấy lo lắng.

Nên Giang Thủy không biết tối qua nàng đã quỳ bao lâu trước đại sảnh, âm thầm khóc lóc.

Giấc mộng và bụi ánh sáng mượn thời gian, hợp đồng ba năm.

Kể từ đó, Giang Thủy luôn trong hoảng sợ, ác ma sẽ như thế nào.

Ngày đó trong hang núi, nàng mơ thấy cảnh tượng thời thơ ấu, nhưng sau đó Giang Thủy khi mơ giấc mơ đó chỉ nhìn một chút, không phải ác ma.

Lúc này, Giang Thủy hỗn loạn nhìn nữ nhân quen thuộc kia, rồi nhìn nụ cười của nàng, bầu trời bị mây đen bao phủ.

“Giang Thủy, mệt không?” Trên mặt **Vu Kiếm vẫn còn vài vết bẩn.

Dưới chân là dã thú núi, máu tươi lắng đọng dưới chân nàng.

Chương 770

**Kiếm trú ngụ trong thung lũng.

Giang Thủy chậm rãi bước tới, ngạc nhiên phát hiện bây giờ nàng đang mặc đồ tắm nắng, nhìn chằm chằm vào đôi mắt xinh đẹp.

Giang Thủy mặc chỉnh tề, **Vu Kiếm vải thô trên dây thừng.

“May mắn, có thể dung nhẫn.” Lâm Hiên bước đến trước mặt **Vu Kiếm, thưởng thức khuôn mặt của **Vu Kiếm một lát, rồi nói: “Đổi một nơi tốt hơn, để ta nói chuyện.” **Vu Kiếm không phản đối đề nghị của Giang Thủy.

Nàng dùng tay che miệng ngáp một cái, rồi vẫy tay ra hiệu tùy ý thay đổi vách đá.

Lại hỏi Giang Thủy: “Ở đây thế nào?

Ta sẽ thay đổi một lần nữa chứ?” Tưởng Khánh Kiếm và Lâm Hiên cuối cùng đã gặp nhau ở vách đá.

Giang Thủy nhướn mày: “Ta phải đổi một nơi trang nhã hơn, để ta có thể ngồi xuống nói chuyện.” Tinh tế trang nhã?

Ngồi xuống nói chuyện sao?

Tưởng Khánh Kiếm suy nghĩ một lát, cười nói: “…Được thôi.” Khoảnh khắc tiếp theo, cả hai đều ở trên không trung.

Tưởng Khánh Kiếm mặc một chiếc váy dài làm từ sương đỏ thẫm, eo thắt một sợi đai da trắng như sương, cấm đinh bảng, eo thon thả.

Lúc đó, Giang Thủy Hà và **Vu Hành giống như vùng nước gần đó.

Tưởng Khánh Kiếm nhẹ nhàng ngồi trên ghế đá, tiếp tục rót một ly nước: “Giang Thủy,?” () Trên cổ tay **Vu Kiếm có hai chiếc vòng ngọc.

Giang Thủy cũng ngồi xuống cầm tách trà.

Trầm tư hé miệng: “Ta không nhớ đã từng gặp ở đây.” Giang Thủy tự nhiên nhận thức, ác ma nội tâm của **Vu Cam trước mặt, cúi mày.

Nhưng, trong phủ Giang Thủy, bây giờ đều không có quan hệ.

Nhìn Giang A Thanh Cứng rắn, đôi mắt giao nhau.

Bụi bẩn thấm vào xương tủy, rượu xanh vừa dài vừa ẩn hiện.

Thiếu niên hoảng sợ luống cuống, bước lớn hai bước, cúi người biết phải làm gì.

“Ta sai rồi, đừng khóc, tỷ tỷ, đừng khóc.” Lư Vĩ lại chảy hai giọt nước mắt: “Nếu không phải vì tỷ tỷ, ta, hu hu hu hu.” Lâm Hiên đánh, nói: “Nếu không phải vì muội muội, có lẽ sẽ bị mấy người khi dễ, bị bắt nạt.” Lâm Hiên vui vẻ biết Lộc Đầu Hàm lại đang đánh, không xuyên qua.

Chỉ nhẹ nhàng nói, “Được rồi, về giường ngủ đi.” “Ồ, đúng vậy.” Lâm Hiên hỏi thiếu niên: “Ta không biết đệ đệ là người ở đâu?” Chàng trai kia cảm ơn Khương Vĩ Vĩ, nghĩ rằng nếu không phải Khương Thụy, có lẽ sẽ không vui.

Vu nắm chặt tay: “Đệ tử lấy danh nghĩa Bắc Minh Lĩnh Tử Quang Sơn Trang.” Ồ, đồ đệ đàng hoàng.

Lâm Hiên gật đầu, nói: “Ta tên Giang.” Lộc Đầu Hàm bị lấy đi, Bối Linh mơ hồ đứng đó, nhìn bốn người dưới đất, vẫn có chút không thể chịu đựng nổi.

Vì vậy, ta đã phát hiện một người vào đêm khuya, rồi đào một cái hố lớn trong quán trọ để chôn người.

Trong thời gian này, đầu bếp mang cơm cho ta, nhưng không nấu thịt bò cho ta.

"Ừm?

Thịt thỏ thế nào?" Đầu bếp hỏi ai dám không có thịt bò trước mặt hai vị nữ vương?

Chàng trai trẻ nói dường như tốt hơn, cười nói: "Tân Hội ở đó." Bắc Lăng chỉ có thể gật đầu.

Khi đào hố và chôn người, đột nhiên ta biến thành một khách sạn đen, đầu bếp đó… đang bận mang kiếm đi tìm đầu bếp, phát hiện cửa khách sạn mở rộng, không ai biết đã đi đâu.

Ngươi chỉ có thể vội vàng quay lại, đóng cửa lớn, dựa vào eo, tìm phòng, rồi đẩy cửa vào.

"Ai?" Trong bóng tối truyền ra một giọng nam lạnh lùng, khiến tinh thần Bối Lâm không còn mệt mỏi như vậy, vội vàng nói: "Đi nhầm đường, đi nhầm đường!

Ta sẽ đi ra!" Nói xong, ta vội vàng đi ra, nhưng không đóng cửa, nói thêm một câu: "Ồ, Hùng Đài ở đây là một khách sạn đen, ừm, nhưng bây giờ tốt rồi, Hùng Đài." Rồi, cửa đột nhiên đóng lại.

Tần Bố Nhĩ trong phòng không bị người hút thuốc mê hoặc, nhưng từ trước đến nay chưa từng phát ra tiếng, nhưng đang chú ý đến động tĩnh bên ngoài.

Ta nghe Lâm Hiên và thư ký Lục giao lưu, cũng nghe động tĩnh của người bị chôn ở Bắc Lăng.

Ta rót một chén trà nhạt, rồi chậm rãi uống.

Tần Phú Sĩ đột nhiên kể một câu chuyện.

Nghe nói, hơn mười năm trước, một linh mục hài hước đã du hành trên núi, sông, hồ, biển, leo lên sương đông bay lên mặt trăng, gặp được nữ chủ nhân Triết Liễu Kính Hồng.

Đàn cùng vũ kiếm bính, bị dự đoán là một loại sỉ nhục.

Tiểu đạo sĩ Quý Nhạc Thanh Phong, một cô gái hiệp nghĩa không thực sự là cô gái hiệp nghĩa, cảm thấy hổ thẹn vì hành vi của mình.

Chương 771

Vì vậy, hai người cuối cùng đã đồng ý ẩn mình trong giang hồ, và cùng nhau tiến bước.

Hiện tại, đó là một câu chuyện hay.

Cô gái kỵ sĩ bị gió bụi chinh phục đã bị tiểu mục sư của thế giới chưa biết chinh phục, nhẹ nhàng quỳ xuống.

Phong hoa tuyết nguyệt, rực rỡ chói mắt, ôm một trái tim yêu thương sâu sắc.

Quân hà khổ, hồng trần.

Đáng tiếc, câu chuyện này kết thúc với Mục Thúy Chiêu Hồng, mỗi lần đều đọc.

Tiểu mục sư cuối cùng từ chối gia nhập cô gái ác ma này, cô gái ác ma theo đuổi võ thuật cao cấp, từ đó về sau phân băng ly tích.

Tần Bố Nhĩ lạnh lẽo cười.

Cỏ sương móng ngựa lạnh, tội nghiệp Phương Thụ kết.

Lộc Đầu Hàm đột nhiên điều khiển ngựa đến bên cạnh Tần Bố Nhĩ.

Ngẩng đầu hỏi, "Thích muội muội ta, tiểu đạo sĩ sao?" Lâm Hiên đang chuẩn bị đặt bản đồ vào hành lý của mình, khi nghe Lộc Đầu Hàm nói, giả vờ vội vàng xem bản đồ.

Tần Bố Nhĩ nhìn động tác của Lâm Hiên, trầm tư sau đó nói: "Cô nương Giang Giang này danh tiếng cao, tiểu muội muội phải nhắc lại một lần nữa." Nghe xong, Lâm Hiên dời ánh mắt đi, Giang Thủy lại tự nhiên nói: "Ở đâu?

Tên Lộc ban đầu vẫn còn một chút.

Lâm Hiên kêu vù vù, nhẹ giọng nói "giả và thật" "Được rồi, tiếp tục đi." Lâm Hiên dường như quen với việc chạy đi chạy lại trong bụi trần và ánh trăng, nhìn mục tiêu rất rõ ràng và phổ biến.

Xin hãy ghi nhớ Lộc càng ngày càng không thích Tần Bố Nhĩ.

Ngươi đang đi theo sau tỷ tỷ sao?

Võ thuật không bằng tỷ tỷ, mấy người phụ trách phương Đông và phương Tây.

Khi ta thấy Lâm Hiên chọn trà trúc ở một thành phố mới, vài lời phàn nàn bùng nổ.

Tần Bố Nhĩ vẫn luôn nói về việc Lâm Hiên có thể phối hợp với y phục màu đỏ, nên Lâm Hiên thực tế đã mua vài bộ y phục màu đỏ.

Lúc đó, chiếc váy liền màu đỏ thực tế đang chơi với chiếc kẹp tóc ngọc trai kém chất lượng sao?

Vẻ đẹp bạo ngược!

Vì vậy, ta nắm chặt chiếc kẹp tóc ngọc trai thô trong tay Lâm Hiên, rồi trực tiếp đặt lên quầy hàng.

"Tỷ tỷ, nếu người thích kẹp tóc ngọc trai, vì sao lại mua những món hàng này ở vùng đất cằn cỗi?" Lộc Vĩ tỉnh táo gọi Giang Thủy dậy: "Người có mang canh mê hoặc đến không?" Lâm Hiên ngây người một lúc, nét mặt không rõ: "Đối với ta cảm thấy hài lòng, ta cũng đồng ý cùng ngươi chung tay." Ánh nắng tươi sáng!

Trời!

Sấm sét!!

Một lúc lâu sau, Lộc Lộc nuốt nước bọt hỏi: "Biểu tượng của tình yêu?" Lâm Hiên ngây người một lúc: "Thế nào?" "Biểu tượng của

tình yêu!

Ta đều có một đôi mặt dây chuyền ngọc, vòng ngọc, gương vàng và gương đồng xanh." Lâm Hiên sau đó lắc đầu, cái tên Lộc làm nàng kinh ngạc.

Lộc vội vàng nói: "Ồ, tỷ tỷ, dễ bị lừa quá!" Nhưng bây giờ không còn như vậy nữa.

Lộc Lộc dùng bàn tay nhỏ chạy đến bên cạnh Giang Thủy, chạy đến dưới một gốc cây lớn.

Cây cổ thụ cao chót vót chạm mây, thường xuyên phải chịu sương giá và tuyết tai.

Không biết vì sao, Lâm Hiên tính tình nóng nảy, hỏi: "Váy Lộc gặp chuyện rồi, đã xảy ra chuyện gì?" Lộc đau lòng, tỷ tỷ ngốc này hỏi đã xảy ra chuyện gì.

"Tỷ tỷ!

Đàn ông dù cũ hay mới, nếu dễ dàng đồng ý như vậy, người ta sẽ không đối xử nghiêm túc đâu." Lâm Hiên không nhịn được: "Ai lại dạy dỗ?" Lộc Lộc suy nghĩ một lúc: "Trong việc dạy dỗ, tỷ muội đều yêu thương, người ta luôn cần phải hòa hợp tốt đẹp." Một con sói xám lớn không có đuôi.

"Hồ Thánh Thăng trẻ thế nào?" Vĩ Thanh Thánh Hồ?

Lộc Lộc kéo móng tay nàng: "Đệ tử Ngọc Mã tâm địa trong sáng, thiếu khát vọng luyện tập, cử chỉ đúng mực, nhưng bất hạnh thay, bây giờ không phải lúc để động lòng." Ánh nắng dần xuyên qua những chiếc lá trên khuôn mặt non nớt của Lộc Lộc, tuổi tác nàng không già.

Lâm Hiên nghe vậy có chút tò mò: "Khi nào?" "Đợi khi ta rơi vào hồng trần cướp bóc, xin người hãy mở ra để ta trở thành một nữ phù thủy xinh đẹp quyến rũ." Nhìn Lâm Hiên rực rỡ, ngươi có thể thấy vẻ

đẹp của nàng tỏa sáng.

Trong thẻ bài của Lộc chỉ đề cập đến thẻ bài của Lâm Hiên, khiến nàng xấu hổ trong túi, không thể đưa bất kỳ thẻ bài đàng hoàng nào cho Tần Bố Nhĩ.

Chỉ cần đi cùng Tần Bố Nhĩ là có thể tìm được một quán trọ.

Tần Bố Nhĩ từng đến Lâm Hiên, tiền bạc ở đó sắp được rút ra.

Chương 772

Sau khi thu thập tiền của Tần Bố Nhĩ, có thể biểu diễn trước "Hà Lộ" như thế nào.

Lâm Hiên nói: "Chuyến đi này mang đến cho ngài quá nhiều phiền phức, nên xin đừng từ chối." Ngừng lại.

Ta kiểm tra sổ sách và chấp nhận khoản tiền của Lâm Hiên.

Ta mở hai phòng cho mấy người, mỉm cười mơ hồ.

Đợi đến khi mặt trăng lạnh lẽo trở nên sáng tỏ, quạ đói đi ngủ.

Sau khi Lộc nhỏ chui vào chăn, Lâm Hiên dùng vải đen bọc Thanh Đàm và thanh song đao thông thường, rồi đội lên đầu chiếc hoa bách hợp mạnh mẽ bằng xà phòng gạc của nàng.

Ta đẩy cửa ra khép lại, để Tần Bố Nhĩ không tỉnh giấc.

Ta chậm rãi đi hơn hai mươi dặm, rồi mới làm việc nhẹ nhàng, chuẩn bị chạy đến Yến Vương Đại Hạ gần nhất.

Nhưng Lâm Hiên không biết Tần Bố Nhĩ không hề ngủ.

Trong đêm tối đen, nàng chậm rãi mở mắt, nét mặt khó tả.

Dòng sông… Năm mươi ba dòng sông bi thương đến vậy, khói xanh lượn lờ… Mặt trăng cô độc trên không trung, bốn góc lỗ.

Một người đối xử với Nhạc Thanh Tử đột nhiên cảm thấy nhất thời thần trí mơ màng, không thể đưa rượu vào tay.

Người phía sau đưa ra một phong thư: "Chủ nhân, thư nhà." Nàng dùng một tay nhận thư, gật đầu: "Trả lời." "." Có mấy loại đã được ủy thác cho Lâm Hiên, Đà La Kim Anh, Bất Thường Lục và Phù Ngọc Sơn Ngọc ba loại.

Thư của gia đình lúc này hẳn là tung tích của ba loại thảo dược.

Lâm Hiên lấy văn cụ ra và mở ra.

Quả nhiên, bà bà đã nói về vấn đề.

Nàng lại nhìn một lần nữa, cuối cùng đã thấy thông tin liên quan đến ba loại thảo dược.

Thanh nói thẳng thắn, vật ngọc cổ của Bích Cảnh Sơn đã bị mất, nhưng bất hạnh thay đã bị mất.

Tuy dễ dàng có được hơn, nhưng khó bảo quản.

Không có Phỉ Thúy trôi nổi và Thường Lục. 15001 Thẩm Bảo thấy tiếng khóc của Lâm Hiên giảm đi, miệng thì thầm lẩm bẩm, nhưng lại nhìn dòng nước.

Lâm Hiên xoa xoa đầu Thẩm Bảo, đặt nàng xuống đất.

Đứa trẻ tuổi này đã có thể đi bộ rồi.

Lâm Hiên hỏi: "Không ăn sao?" Thẩm Bảo lắc đầu mạnh: "A nương, a nương chạy, ba ba chạy…" Một a nương chạy, ba ba chạy.

Còn quá trẻ, không thể hiểu ý nghĩa của cái chết, nhưng lớn lên trên vùng đất thuần khiết, dễ dàng nhấc lên.

Cha mẹ ta không thấy nữa, nhưng cha mẹ ta không thấy nữa.

Biết sao?

Thanh Tử chỉ có thể dỗ dành: "Vài ngày nữa, cha mẹ sẽ gặp lại Thần Bảo." Thẩm Bảo đối với vạn vật trên đời đều nảy sinh nghi ngờ, đầy oán hận lặp lại: "A nương chạy, ba ba chạy." "Chạy, chạy." Lại khóc trong giọng nói, chỉ lặp lại một lần.

Lâm Hiên thực sự không biết phải xử lý thế nào, chỉ có thể dùng đầu ngón tay lau khô nước mắt, ngượng ngùng dỗ dành: "Mẫu thân về

mang kẹo và đường cho Thẩm Bảo, còn mang một cái váy." Một lúc lâu sau, Thẩm Bảo khóc xong, ngủ thiếp đi trong lòng Thanh Tử.

Nộ Nương nhìn một nửa thịt băm trong tay, cố gắng hỏi Lâm Hiên: "Sư phụ, tiểu Thân Bảo chưa ăn." Lâm Hiên quay về nửa ngày, mang theo một đứa bé hơn một tuổi, và nói với người hầu rằng nó tên là "Thần Bảo".

Đương nhiên, không thể là con của Lâm Hiên.

Trên vai ta có vệt tóc ướt.

Ta nâng môi và kéo lê hai tay.

"Vì sao không vào?" Thanh Tử mấy năm gần đây chưa từng thấy bộ dạng đó của nàng.

Cổ họng nàng nuốt khan hoặc lắc đầu: "Không muốn." Dịch Tố Nguyệt mỉm cười, nhảy xuống hai bước, nắm lấy tay Lâm Hiên: "Vào giúp ta bóp vai.

Đứng lâu quá ta sẽ mệt." Hai người nhìn chằm chằm như vậy, cuối cùng Thanh Tử mỉm cười thỏa hiệp: "Được rồi, đừng động nữa, mùa đông lạnh giá." "Này, ta biết." Nàng kéo vai Thanh Tử, cùng nhau bước lên cầu thang, rồi lại buông tay, đóng cửa lại.

Người ta không thích bị người khác phục vụ, nên trong chỗ ở của nàng không có nữ hầu, bồn tắm vừa tắm xong đã làm nước văng tung tóe trên sàn sau bình phong.

Lâm Hiên liếc nhìn một cái, rồi dời ánh mắt đi.

Thu hút vài tiếng cười.

Chương 773

"Thanh Tử đã cho ta." Dịch Tố Nguyệt chậm rãi tựa vào ngực Lâm Hiên, nhẹ giọng nói: "Nhất định phải đối xử tốt với người khác." Không ghét thiếu mặt trăng và ánh nắng, không ghét mùa đông lạnh giá, núi xuân vào lòng vua.

Lâm Hiên chậm rãi vòng tay ôm lấy Diệp Tố Nguyệt.

Không nhìn vẻ mặt của vị hôn thê, chỉ nghe nói: "Ba ba đã chuẩn bị rượu cho con, con đã rót rồi." Dưới ánh nến, hai chén rượu nhỏ nhẹ nhàng xua đi hơi rượu.

Dịch Tố Nguyệt giãy thoát, chỉ thấy Thanh Sáp vẫn nắm chặt Phong.

Nàng lạ lùng nói: "Lúc đó ta có một thanh kiếm." Nàng nhẹ nhàng lấy Phong Kiếm và đặt nó lên bàn đặt rượu, bên cạnh hai chén rượu nhỏ.

Một tay đưa cho Thanh Tử, tay kia nắm chặt trong tay.

"Uống rượu ở quán bar." Dịch Tố Nguyệt đề nghị khiến Lâm Hiên cảm thấy rất vui, nhưng đáng tiếc: "Hà Nhất Cửu đợi ta gặp cha mẹ nàng xong, rồi mang về nhà dùng sau." "Linh Mộc, ta không cần vội vàng một khắc." Trong mấy năm qua, bao nhiêu lần cảm thấy đau thương vì loại nghi thức này, nhưng lúc này lại không vội.

Tuy Thanh Tị thế, nhưng mấy người cũng dạy những hành động quý tộc.

Nhưng khuôn mặt Từ Tố Nguyệt xanh xao, gần như không mỉm cười, hỏi: "Nhưng ta luôn sợ sẽ bị cướp bóc." Thật sự nói bừa.

Lâm Hiên cầm hai chén rượu, đặt cạnh kiếm, vỗ vai Từ Tố Duyệt

dỗ dành: “Ta có thể trở thành người như thế nào?” Nàng chậm rãi lắc đầu, cụp mắt xuống.

Nhẹ giọng: “Ta nghe người hầu trong nhà và nữ nhân của Lâm Hiên cùng nhận nuôi một đứa trẻ, tên Thân Bảo.” Lâm Hiên coi Lâm Hiên là hồng nhan tri kỷ.

Đương nhiên, trước mặt vị hôn thê và hồng nhan tri kỷ mô tả lẫn nhau, nhưng thực sự là một sự hiểu lầm.

Khóc lóc lẩm bẩm: “Ta, ta có thể sinh một đứa trẻ.” “Linh Mộc, đứa trẻ Quách Nguyên… là con trai của một lão nhân, ta và Lâm Hiên không có quan hệ, càng đừng nói đến vị hôn thê của ta.” Lâm Hiên đưa nàng ngồi trên giường, nhẹ nhàng vỗ tay nàng: “Kể từ khi ta đã hứa, ta sẽ không thay đổi tâm ý, sẽ là thê tử của ta.

Ở đây, ta sẽ không rời khỏi cửa hang.” “Hẳn cũng mệt rồi, ngủ sớm đi, ngày mai ta sẽ lên đường đi đến suối núi.” Tề Khánh trên giường, không lưu Hà Huy, ôn ngọc mềm mại thơm tho sẽ không kích động trong vòng tay nàng, chỉ có thể náo loạn trên giường.

“Thanh à.” Nắm chặt kiếm, nghe giọng Từ Tố Nguyệt, bất an quay đầu.

“Năm tỷ muội đang khóc sao?” Viên Nhược lớn tiếng hô lên, bị đánh nghiêm trọng đến mức nào, năm tỷ muội chưa từng rơi lệ.

Viên Nhược vội vàng nói: “Không, ta phải đi tìm năm tỷ!” “Ngươi ngồi xuống và nghe thông tin chi tiết trước khi nói chuyện.” Vi Duyệt và Lý Dao ấn một vai nàng, cố định nàng trên ghế đá.

Vi Duyệt hỏi: “Tại sao ta không biết chuyện lớn tối qua xảy ra?” Người kế tiếp trả lời: “Ngô tiểu thư và Vương Hổ Uy không nói lời nào.

Tiểu nhân dám nói.” Lý Dao nhẹ giọng: “Không nói sao?

Vậy ai đang nói chuyện lan truyền khắp phủ vậy?" Người đàn ông kế tiếp quỳ sụp xuống, bi thương nói: "Tiểu nhân cũng đã kể chuyện tối qua.

Không thể lan truyền trong một thời gian ngắn, bây giờ cả phủ đều biết.

Vương Hổ Uy biết sẽ giết vài người trong số tiểu nhân.

Xin bốn vị tiểu thư giúp đỡ!" Thanh Nhược không vui vẻ nói: "Ta sáng sớm đã mang ta đi, và nói với ta tình hình mới nhất.

Thực sự là lời khẩn cầu của ta.

Thật sự tin.

Bốn người chúng ta nhìn thật tốt quá, nói chuyện đi!" Người đàn ông kế tiếp khóc mấy tiếng, bi thảm nói: "Tiểu nhân biết bốn vị tiểu thư là người lương thiện nhất, nên xin hãy giúp đỡ tiểu nhân, cầu xin!" - Viên Nhược thần thần bí bí nói: "Ta có hai cách, một là phò tá Vương Hiên, một là phò tá Gia Cát Thanh Phong.

Nếu cả hai người này vẫn còn mê muội, vậy thì sức mạnh sẽ sửa chữa cảm giác bình thường!" "Nhưng ta không thể đồng thời đánh bại." Vi Duyệt đau lòng thì thầm.

Viên Nhược suy nghĩ một lúc, kiên quyết nói: "Nhưng bây giờ vì Ngô Tiệp, không thể mở miệng, ta phải giúp năm tỷ tỷ có được hôn nhân mỹ mãn!" "Được rồi, quyết định rồi." Uy Nhạc Lý Dao đi đến Lâm Hiên, Viên Nhược Khanh đi đến Gia Cát Thanh Phong, bốn người thành lập một đội để cứu Nghiêm Cảnh Nhạc Ái.

"Chỉ nhìn mà chơi sao?" Lâm Hiên từ cửa sổ nhìn bốn người, khiến Tạ Phương có chút đau đầu.

Tuyết Liệp Ưng khẽ mỉm cười, uống trà, bình tĩnh nói: "Khi ra ngoài tuyệt đối có thể khiến hai người hành động.

Dù ai đi trước, đều có lợi cho Cảnh Nguyệt.

Nhưng, ta dám cá, Lâm Hiên sẽ thừa nhận Cảnh Nguyệt." "Ngươi xác định quả bầu trầm lặng Lâm Hiên sẽ chạy trốn và nhận tội sao?" Lâm Hiên có nghi vấn.

Tạ Phương cười nói: "…Lâm Hiên thua Gia Cát Thanh Phong là vì cảm thấy Cảnh Nguyệt hẳn biết trái tim không muốn ra đi.

Lâm Hiên lần đầu gặp Cảnh Nguyệt đã hai năm, và ở bên nhau đã một năm, dù ta có chế giễu hai người, Cảnh Nguyệt cũng chỉ bất lực cười, hoàn toàn không động lòng, chỉ vì Lâm Hiên không chịu nói ra.

Để làm rõ pháp tắc, Cảnh Nguyệt không cho cơ hội." "Ta không ngạc nhiên trước nỗi đau của Nguyệt Quang và Gia Cát Thanh Phong." Lâm Hiên không hiểu: "Cái Gia Cát Vi Phong dù sao cũng là một gia vương tử, sẽ để Cảnh Nguyệt chịu khổ chịu nạn, ta nghĩ quá nhiều rồi." Tuyết Liệp Ưng giải thích: "Ngươi nghĩ xem làm một công chúa gia tộc phải gian nan đến mức nào, không chỉ phải có vẻ ngoài xinh đẹp, phải nhấn mạnh gia thế, quan trọng nhất là phải lấy lòng nữ vương.

Cuộc sống như vậy dù chỉ một ngày cũng không thể chịu đựng nổi, càng đừng nói Ninh Tĩnh Duyệt hạ thấp thân phận rồi." Dư Trường Hà đối với lời của Lý Dao mặt đỏ ửng, xấu hổ cúi đầu.

Lý Dao cầm roi dài trong tay, không có bất kỳ yêu thương nào mà rời đi.

Dư Trường Hà nhìn kiếm trên mặt đất, đang định rời đi.

Oánh Nghiên cười.

Chương 774

Oánh Nghiên lạnh lùng cười, nói: "Tuy lão sư và tỷ tỷ của ngươi muốn khiêu chiến theo quy tắc giang hồ ở cổng, nhưng ngay từ đầu, đã xông thẳng vào mặt năm tỷ muội chúng ta.

Tỷ tỷ ta vẫn luôn nhân từ, thực tế, gia tộc của nàng đã bị một đoàn mỹ nhân quyến rũ đang vây quanh tấn công từ phía sau, thực sự là người bất nghĩa nên làm." "Nếu ngươi không tin, có thể dùng chiếc gương cũ của ta xem ngay cảnh tượng đó." Oánh Nghiên tháo chiếc gương đồng cổ ở eo ra, đưa cho Dư Trường Hà.

"Chiếc gương cổ của ta đến từ đại lục xa xôi, có chức năng ghi lại hình ảnh." Dư Trường Hà vội vàng nhìn chiếc gương cổ.

Quả nhiên, đúng như lời nàng nói, Đoan Hà Từ Khí là một loại đồ sứ bị lỗi.

Dư Trường Hà cũng là một người không biết đúng sai.

Nàng nắm chặt tay, xin lỗi phụ nữ: "Dư Mỗ lỗ, xin hãy tha thứ cho ta!" "Không cần tha thứ cho ta." Mặc lạnh lùng nói: "Ta hy vọng sau khi trở về có thể dạy tiểu muội muội cách sống trên giang hồ, nhưng đừng để lão sư cảm thấy xấu hổ!" Nghe nói, khuôn mặt Dư Trường Hà đỏ ửng một lúc, nhanh chóng kéo Đoan Hà Từ đang ngồi dưới đất, chuẩn bị quay về khách sạn.

Lâm Hiên mang theo bóng đen trực tiếp đến bên cạnh, Dư Trường Hà mang vẻ mặt hoang mang nhìn.

Lòng bàn tay Lâm Hiên mở ra, xuất hiện một con trùng đen.

Sáu thần ngọ nguậy mà không có chủ nhân.

Nghe mùi Đoan Hà Từ Khí, nhanh chóng bò lên Đoan Hà Từ.

“A!” Đoạn Hà Từ kêu lên chói tai đẩy Dư Trường Hà ra, rút kiếm, cắt con trùng đen làm đôi.

Bây giờ, Dư Trường Hà vừa mới phát hiện ra một lỗ hổng.

Đoạn Hà Từ sợ đến không nhẹ được.

Sau khi nhìn thấy sâu mềm bị mặt trời thiêu chết, nàng nắm chặt tường, thở phào nhẹ nhõm.

Đoạn Hà Từ rõ ràng biết rằng mình đã bị hạ độc, nàng trừng mắt nhìn Lâm Hiên.

Lâm Hiên thậm chí không nhìn, một bóng đen lại quay về cổng Đoạn Hà Từ, dường như chỉ là một bóng ảo.

Dư Trường Hà mặt hoàn toàn không thấy nữa, tất cả mọi người đều đang xem trò cười, mang theo Đoan Hà Từ Khí bay đi với thực lực nhẹ nhàng.

Gia Cát Thanh Phong nhìn về xa cách và lạnh nhạt trên làn da tuyết.

Sau khi bất lực nắm chặt tay, nàng nhẹ nhàng nhảy xuống từ tường.

Buổi tối, Dư Trường Hà và Đoạn Hà Từ đều dài hạn tiếp nhận liệu pháp y học vật lý.

Gia Cát Thanh Phong sau đó đi đến trước cửa ca ca, gõ mấy cái.

“Cửa đã mở khóa, xin mời vào.” Dư Trường Hà lớn tiếng nói trong phòng.

Gia Cát Thanh Phong cúi mặt, đẩy cửa vào.

Dư Trường Hà nhìn mặt đen của sư phụ, nhanh chóng che mặt, căng thẳng nói: “Đừng đánh mặt con, vết thương buổi sáng chưa tốt!” Nét mặt Gia Cát Thanh Phong khiến nàng mỉm cười, giơ tay lên, vỗ

nhẹ Dư Trường Hà.

"Thế nào, vết thương đỡ hơn chưa?" Gia Cát Khánh Phong quan tâm hỏi.

"Ồ, e rằng sẽ phá vỡ giai đoạn." Dư Trường Hà buồn bã xoa lên khuôn mặt vừa uống thuốc xong: "Dì sao mà ác vậy, trực tiếp đặt sợi roi dài bọc kim tơ lên mặt hỏi thăm, một chút cũng không tiếc." "Ai có thể chịu trách nhiệm cho chuyện này chứ!" Gia Cát Thanh Phong đặt bình thuốc lên bàn, giận dữ nói: "Không biết kiềm chế, nhất định phải nói xấu, gây phiền phức!" Ta biết ngươi đã phái đi, ta cũng biết ngươi đã tham gia vào đó, nhưng lần này thì khác.

Tĩnh Duyệt không nằm trong phạm vi ta có thể chịu đựng, tốt nhất nên nói rõ với mẹ." "Vậy tại sao ngươi không giao thiệp với ta?" Dư Trường Hà đau khổ hỏi.

"Ta nên xử lý ngươi thế nào?

Ngươi dùng kiếm giết ngươi, khiến toàn bộ Dư thị gia diệt vong?" Khuôn mặt Gia Cát Thanh Phong bỗng chốc biến sắc, khuôn mặt Dư Trường Hà bỗng chốc biến sắc.

Gia Cát Thanh Phong bình tĩnh đi đến cửa nói: "Mẫu thân cảm thấy nữ nhân võ thuật gia không xứng với ta, nhưng tỷ tỷ ngươi thực sự xứng với ta sao?

Ngươi có biết không!

Về quê đi, ở bên ta lâu rồi, và Dư thị gia sẽ hòa bình phân chia, ta sẽ không để ngươi khó xử." "Sư huynh." Dư Trường Hà không phải là một người không có tình cảm.

Nàng từ tận đáy lòng tôn trọng vương tử và huynh đệ, nhưng vô năng vô lực.

Thực lực Dư gia không bằng.

Là trưởng tử, nàng gánh vác vinh nhục của toàn bộ Dư gia.

Chỉ có thể để tỷ tỷ thuận lợi gả cho vương tử, trở thành vương tử phi, cuối cùng trở thành hoàng hậu.

Người Dư gia có thể nuốt chửng các gia tộc khác, và giữ gìn vinh quang con cháu đời sau.

"Không cần, ta sẽ không làm những chuyện đã xảy ra, và ngươi cũng sẽ không lãng phí thời gian vào ta." Gia Cát Khánh Phong nhẹ nhàng bâng quơ nói: "Ta đã viết thư cho cha mẹ, họ sẽ biết đi theo ta." Dư Trường Hà biết, không nói nên lời vô dụng.

Mắt nàng lạnh, tay nàng nắm chặt Gia Cát Thanh Phong, nói: "Cảm ơn vương tử, ngày mai con sẽ ngủ một giấc ngon rồi về quê." Dư Trường Hà biết sẽ không thể gọi là huynh đệ nữa.

Chương 775

Tối hôm đó, mặt trăng treo cao, gió nhẹ thổi tan.

Trên đường lớn chỉ có vài người, buổi tối chỉ có vài quán ăn sáng đèn.

Gia Cát mang phong thái u sầu bước vào quán ăn, một ly rượu, tùy tiện uống vài ngụm.

Nàng cảm thấy đêm nay rượu rất đắng, không như thường lệ khiến người ta say đắm.

"Ầm!" Một ly rượu đặt xuống bàn, Gia Cát Thanh Phong ngẩng đầu, Lâm Hiên.

Lâm Hiên ngồi xuống, uống rượu từ bình rượu, cũng không nói gì.

"Ta không có, ta có thể ngồi xuống uống rượu." Thanh Phong cười.

"Xử lý chuyện Dư Trường Hà sao?" Lâm Hiên lạnh lùng hỏi.

Gia Cát Thanh Phong nhìn Lâm Hiên, cười nói: "Tin tức của ngươi thật nhanh." Lâm Hiên cười lạnh uống một ngụm rượu.

Khi Gia Cát Thanh Phong và Phi Sương nhìn, nàng cảm thấy Dư Trường Hà dường như có vấn đề.

Rồi, nàng phái người áo đen đi kiểm tra thông tin chi tiết của người này, thực sự khiến nàng kinh ngạc.

Dư Trường Hà là trưởng tử của Phủ Tể Tướng, cho phép các quan phủ thôn tính lẫn nhau.

Phủ Tể Tướng của Dư gia không vững chắc, có nguy cơ thôn tính.

Kết quả, Tể tướng đương nhiệm Dư Hạo đã phái trưởng tử đi

cùng một vương tử Gia Cát Thanh Phong chuyên về võ thuật, để tạm thời hóa giải nguy cơ thôn tính.

Dư Trường Hà suy nghĩ kỹ lưỡng, không chỉ cần hóa giải nguy cơ, mà còn cần giữ gìn vinh quang mấy đời của Tể tướng.

Vì vậy, nàng bắt đầu ngụy trang.

Lúc nhỏ, nàng là một lão sư nghịch ngợm, không thích luyện tập.

Lớn lên, nàng trở thành một công tử phong lưu anh tuấn.

Hình tượng này đã lừa dối Gia Cát Khánh Phong nhiều năm.

Cho đến khi Triệu Trúc phái sứ giả Hán Hải quan sát chiến đấu tiền tuyến.

Lần này xuống núi, Gia Cát Thanh Phong cố ý mang theo Dư Trường Hà, chỉ để có cơ hội tiếp tục xuống núi, hoàn toàn loại bỏ Dư Trường Hà khỏi bên mình.

Kể từ khi Vu Xương Hà bị phái đi, ta đã bí mật theo dõi mọi hành động của hắn.

Dù biết hắn làm điều xấu, ta vẫn vờ như không thấy, không hay biết, thậm chí còn nguyện ý hợp tác.

Những lời đồn đại hoang đường đã đẩy các môn đồ xuống vực sâu.

Suốt mười mấy năm qua, mỗi lần giao lưu võ thuật đều có một nữ nhân mất tích.

Dù có điều tra Gia Cát Thanh Phong thế nào cũng không thể nào tìm ra được chứng cứ.

Cho đến tận hôm nay, hắn ta vẫn giữ một bộ dạng trung thành và cao siêu trong mắt mọi người.

“Ngài có biết ta đã trải qua những gì với huynh đệ không?” Gia Cát Thanh Phong uống một ngụm rượu, bất đắc dĩ nói: “Đòn đả kích ấy như sét đánh ngang tai, cướp đi mọi lý trí của ta.

Trước khi xuống núi, ta đã mở ra món quà mà sư phụ dành cho tiểu phí, thực chất là ngài ấy muốn ta bảo vệ ta.

Vu Xương Hà từng báo cáo nhiều năm học hành, nhưng sau đó hắn lại trở nên rụt rè, vĩnh viễn không bao giờ phải trả giá cho tội nghiệt của mình!” “Ngài lại mê muội trong một thứ tội lỗi mà ngài biết rõ!” Gia Cát Thanh Phong tức giận ném chai rượu rỗng vào cửa, chai vỡ tan tành, rồi hét lớn: “Sáu giờ sáu, tiếp tục uống rượu!” Lâm Hiên không biết phải làm sao, vốn định đưa Vu Xương Hà trở về, nhưng không muốn Gia Cát Thanh Phong biết chuyện này.

Sau khi nói chuyện với Vu Xương Hà, Lâm Hiên không biết tại sao lại tới phòng ăn thêm bữa.

Có lẽ những trải nghiệm hiện tại có phần tương tự với trải nghiệm của ta.

Ta phải viết Vu Xương Hà thành một kẻ xấu, có cốt truyện để chứng minh, đào hố và cố gắng lấp đầy.

Sự ra đi của Vương Huyền Ngọc.

“Vương tử của chúng ta!” Gia Cát Thanh Phong uống mấy ngụm rượu chế giễu, rồi bất lực cười, cười mà lệ rơi.

“Vì sao không giết Vu Xương Hà?

Ngươi không giết hắn sao?” Thanh Phong quay người hỏi.

Lâm Hiên nhấp một ngụm rượu nhạt, khẽ nói: “Ta phát hiện hắn cố ý dụ dỗ Nghiêm Tĩnh Nguyệt hành động, để lợi dụng việc nàng được cưng chiều mà làm gián điệp, mang hình ảnh thô lỗ và dễ nổi nóng của Từ tiểu thư đi loan truyền.

Sau đó hoàn toàn cắt đứt con đường Nghiêm Tĩnh Nguyệt gả cho ngài.” “Ta vốn không định bỏ qua hắn, nhưng ta phát hiện Vu Xương Hà cố ý khiêu khích, khiến ta cảm thấy vô cùng bất mãn.

Chương 776

Ngay cả khi Ôn Kiến Thụ tiên sinh đột nhiên xuất hiện đúng lúc, ta cũng không thể nhẫn nhịn hành động tiếp theo nữa, vì vậy ta đã lén lút lẻn vào Võ Lâm Khách sạn, tình cờ nhìn thấy tin tức của ngài, và nghe lén cuộc đối thoại của ngài.

Ta từ bỏ ý định giết chết hắn." "Vì sao lại từ bỏ, nếu hắn chết trong tay ta, có lẽ ta sẽ không quái lạ như vậy!" Gia Cát Thanh Phong lạnh lùng nói.

Lâm Hiên cười lạnh: "Đôi khi cái chết không phải là sự trừng phạt tốt nhất, để hắn từ từ nhận ra, nỗi đau không biết khi nào sẽ chết mới thú vị hơn!" "Đó đúng là một cách hay, nhưng không phải là cách của người bình thường." Gia Cát Thanh Phong lạnh lùng nói.

Lâm Hiên nhìn Gia Cát Thanh Phong, mỉm cười nhàn nhạt: "Không có gì tốt hơn, nhiều hình phạt, chiếc ô bảo vệ mà ta đáng được hưởng lại biến mất." "Lời khuyên hay." Gia Cát Thanh Phong và Lâm Hiên cụng ly, cùng nhau uống rượu.

Lâm Hiên hỏi rõ ràng: "Không phải rất khó sao, không phải chủ nhân của ta sao?" Gia Cát Thanh Phong cười khổ: "Ngài có biết cảm giác nội tâm tan nát không?

Ta đột nhiên mất đi mục tiêu và phương hướng, hoang mang không biết phải làm sao." Lâm Hiên nâng bình rượu, lãnh đạm hỏi: "Có hứng thú nghe câu chuyện không?" Triệu Trầm Tẩm đắm chìm trong một giấc mơ được mọi người kính trọng, các phái cúi đầu kính bái.

Triệu Như Sơ nhìn võ thuật đã đạt đến một tầm cao mới, vừa vui mừng vừa lo lắng.

Vui mừng vì sẽ không bị người khác ức hiếp, lo lắng cho vị trí thích đáng của võ thuật.

Hắn đã dùng hết kiên nhẫn, không lãng phí thời gian nữa.

Dùng hai chiêu "Phi Hoa Trúc Mộng" đánh gục Vu Thắng xuống đất, khiến hắn thổ huyết, không thể cử động.

Dường như Tuyết Ưng đã kết thúc trận chiến, Lâm Hiên không còn đùa giỡn nữa, dùng thêm nội lực, cách mấy chục mét đã đánh trúng Lý Bố Kỳ, khiến hắn phun ra máu tươi.

Vu Thắng và Lý Bố Kỳ bị tiểu bối đánh bại trong mắt mọi người, cảm thấy không thể thông qua.

Họ chuyển ánh mắt về phía các đồ đệ.

Đứng giữa đám đông mười một người, họ thầm nhắm những mũi tên lạnh lẽo vào Lâm Hiên và Tuyết Hồ.

Hai người đã chú ý từ sớm, và trực tiếp bật vũ khí ẩn trở lại, hai đồ đệ lập tức bị giết tại chỗ.

Nghiêm Tĩnh Nguyệt tăng thêm một chút lực, một kiếm vô thường chém Hoa Vô Thường trọng thương, trực tiếp bất tỉnh.

Sau khi trận chiến kết thúc, Vu Thắng bất lực đứng lên lớn tiếng trách mắng: "Chỉ là một cuộc luận bàn đơn giản.

Quá độc ác, muốn lấy mạng đồ đệ ta!" Lâm Hiên cười khẽ: "Ta chỉ đánh bật vũ khí từ đó trở lại.

Vì không hữu dụng, nên không thể lấy đi.

Ta phải làm sao!

Ngoài ra, có kẻ ám sát ta, ta không được phép phản kích sao?" "Triệu Mộng Châu!" Lý Bố Kỳ từ bỏ kiêu ngạo tự đại, hỏi: "Ngài có quan tâm đến chuyện hôm nay không!" Triệu Tùng khoan thai cười,

“Hai vị đại nhân, đừng tức giận như vậy, ngồi xuống uống trà, bàn bạc giải quyết từ từ thì sao?” “Triệu chủ!” Vu Thắng hét lớn: “Ngài cố tình kéo dài thời gian để kết nối với thế lực sau lưng sao?” Trong lúc tình thế rơi vào bế tắc, Kiến Thụ tiến lên lạnh lùng nói: “Hãy hứa đi.” Vu Thắng và các đệ tử đều lạnh người.

Ôn Kiến Thụ lạnh lùng nói: “Suốt mấy năm qua vẫn ở trong phòng họp, toàn bộ sự việc đều rõ ràng.

Từ tiểu thư khai hỏa là vì ba người kia nói trước, sau đó làm thương Diệp Lan.

Ta sẽ không tiếp tục nữa.” “Môn đồ Quan Vũ, một người sử dụng ám khí từ phía sau.

Người nhà Từ tiểu thư hoàn toàn là tự vệ.

Người nhà Từ tiểu thư không cần chịu bất kỳ trách nhiệm nào về cái chết của ngươi!” Vu Thắng chỉ đành nén giận, không dám.

Mặc dù Hán Đại Quán là một trường học yên tĩnh, nhưng thực lực của nó sâu không lường được, không thể tùy tiện mạo phạm.

Ta không biết phải làm sao, ... không có kết quả thảo luận.

Lý Bố Kỳ không dám nói lớn, nhưng cố ý hay vô ý dùng ánh mắt ác độc liếc nhìn Ôn Kiến Thụ.

Trong đó, Hoa Vô Thường được đưa đi tịnh dưỡng vết thương, chỉ có người phe đàm nhẫn mới có thể nói chuyện võ thuật với Lâm Hiên.

Phó Cương đã tránh né cuộc tỷ thí, bây giờ nhất định phải ép hắn nói mấy câu!

Lý Bố Kỳ quay đầu nhìn chằm chằm Phó Nga, ánh mắt lạnh lùng im lặng uy hiếp Phó Nga.

Hắn lặp đi lặp lại vẻ lúng túng mất mát, do dự.

Một mặt, không muốn khiêu khích phe phái chân chính, càng không muốn đắc tội với hai vị vương tử Lâm Hiên.

Khi hắn đang suy nghĩ cách vẹn cả đôi đường, hai tiếng nói của hai người đàn ông trung niên truyền đến.

"Mỗi người đều là học viện giang hồ, tại sao lại kiêu ngạo?

Tại sao mỗi người không lùi một bước?" Nghiêm Tĩnh Nguyệt, Tiết Phương và Ôn Kiến Thụ lắc đầu, cười nhẹ, rồi bước vào.

Sau khi mọi người ngồi xuống, một người đàn ông định đóng cửa, một giọng nói cấp thiết vang lên: "Chờ chút, còn một người nữa!" Lâm Hiên dùng khinh công kiêu hãnh của mình, chỉ trong hai ba lần đã đến được Nghị viện.

Chương 777

Triệu Như Sơ cười chào Nhan Phi: "Nhan đệ huynh, không bị thương chứ?" "Không có, không có." Lâm Hiên tùy tiện cười, tùy tiện tìm một chỗ ngồi xuống, thở phào một hơi, thoải mái nói: "Cuối cùng bị ném đi rồi, nhưng ta mệt." Triệu Trác thân thiện hỏi: "Nghiêm Viêm Thạch gặp rắc rối, có cần ta giúp không?" Lâm Hiên nhanh chóng đứng dậy, nắm chặt tay, cười nói: "Cảm ơn Minh Hữu đã quan tâm, chuyện nhỏ nhặt thôi, không đáng bận tâm, đừng làm chậm trễ kế hoạch của ngài." Triệu Trác cười gật đầu.

Lâm Hiên nhìn quanh, nhìn Nghiêm Tĩnh Nguyệt và mọi người, chén trà trong tay suýt rơi xuống đất.

Lâm Hiên lặng lẽ hỏi: "Vì sao ngươi cũng ở đây?" Lâm Hiên nhìn hắn, "Ta có thể ở đây, tại sao ta không thể ở đây?" Lâm Hiên cầm chén trà vội vàng ngồi cạnh Lâm Hiên, cúi đầu, khẽ nói: "Không biết cuộc họp hôm nay bàn về chuyện gì?

Nếu thân phận của ngươi bị lộ thì sao?" "Ngươi lo cho ta sao?" Lâm Hiên nghiêm túc hỏi.

Lâm Hiên ghét bỏ nói: "Ta lo bị liên lụy." Tiết Phương lạnh lùng nói: "Vẫn còn lo cho mình sao, nếu ta không lầm, nếu… Trâu tiểu thư bây giờ chắc đang tìm kiếm ở Phi Song thị." "Xin lỗi, ta vẫn bận làm việc!" Lâm Hiên nhanh chóng đầu hàng.

"Ba người, xin hãy thể hiện lòng trắc ẩn, các ngươi có thể ngừng lo lắng về chuyện này và chuyển sang bước tiếp theo được không?" Nghiêm Tĩnh Nguyệt hỏi: "Trần Thảo tiểu thư." Lâm Hiên suy nghĩ một lát, đưa ra một câu trả lời nghiêm túc: "Ta không vội, ta không vội.

Kiềm chế.” “Tất cả mọi người!” Triệu Trúc đứng trước ghế, lớn tiếng nói: “Ý định triệu tập mọi người hôm nay rất rõ ràng, đó là thảo luận về vấn đề chiến đấu với Huyết Cung của Ma giáo trên giang hồ.

Hãy tự do phát biểu, và đưa ra một đề xuất.

Một giải pháp hoàn hảo.” “Ta nghĩ Huyết Cung sở dĩ…” Các võ giả khác đang bận rộn thảo luận, Nghiêm Tĩnh Nguyệt và Ôn Kiến Thụ thì thầm nói chuyện phía dưới.

“Này, sẽ tấn công Huyết Cung sao?” Lâm Hiên tò mò hỏi.

Ôn Kiến Thụ liếc nhìn những người đang háo hức thảo luận, khẽ nói: “Có thể làm gì đó, ngoài việc lẻn vào từ bên ngoài, chỉ cần dùng lực nhẹ nhàng là có thể lên đến đỉnh núi, sau đó mở đường đột nhập từ đỉnh núi.” Lúc đó, vừa đúng lúc có hai học phái đưa ra đề xuất tương tự.

Nghiêm Tĩnh Nguyệt cười khẽ: “Sư phụ, trong vài ngày nữa ngài sẽ hoàn toàn hiểu ra.” Ôn Kiến Thụ thú vị nâng mắt lên.

Nhìn thấy sự tương tác giữa hai người, Lâm Hiên không khỏi xen vào: “Ta sai rồi sao?

Theo ta biết, cách đây không lâu ngươi còn không khoan dung.” Tuyết Ưng tức giận liếc Nhan Phi: “Đúng vậy, còn ở đây tán gẫu với nữ nhân, hãy nghe đề xuất của Đoàn trưởng đi!” Bốn người vui vẻ trò chuyện với nhau, bỏ lại chuyện hôm nay.

Lâm Hiên đờ đẫn.

Thực sự không thể hiểu được, sinh vật giống nữ nhân như thế này làm thế nào mà trong thời gian ngắn như vậy lại có thể thiết lập quan hệ tốt đến thế.

Đúng là cần phải mời một giáo viên như vậy, quả thực rất quan trọng.

“Không, giải quyết vấn đề lớn như vậy mới thú vị.” Thượng Tây Ốc cười.

Nam Cung Tề cười lạnh: “Thượng đệ huynh vừa tìm được một tình nhân sao?” Thượng Tích Vũ không rét mà run, không khỏi đùa: “Nam Cung đệ huynh, câu đùa này lạnh lùng quá.” “Ha ha…” Đám đông bị hai người chọc cười, Nam Cung Kỳ mặt đỏ bừng vì lúng túng, gãi đầu.

Không khí đang vui vẻ thì tiếng vó ngựa từ xa truyền đến, mọi người nhanh chóng quay người kiểm tra.

Lâm Hiên lại sắp khổ rồi, đồ keo kiệt, sắp bị chỉnh đốn, ha ha… Đoàn viên.

Ngựa phi nước đại sắp đến gần Nghiêm Tĩnh Nguyệt, lập tức ghìm cương.

Lâm Hiên nhìn thấy vậy, kinh ngạc hét lớn: “Trâu cô nương!” Trâu Song Trụ cũng kinh ngạc: “Ba vị tiểu thư nhà họ Từ và Đàm Lâm chủ nhân ở đây, có khỏe không?” Tuyết Liệp Ưng cười khẽ, lãnh đạm nói: “Trâu tiểu thư, Song Song đây.

Lâu rồi không gặp.

Tình hình thế nào?” “A, đừng nhắc nữa!” Trâu Song Trụ quay người xuống xe, tay dắt dây cương đi cùng Nghiêm Tĩnh Nguyệt, nói: “Hôm đó ta không đuổi Lâm Hiên đi, tên tiểu tặc thối đó thực ra đã quấn ta lại, chỉ đưa ta đến một nơi hoang tàn gần đó.” “Nếu không phải vì cô gái ấy nói một câu, có lẽ ta đã phải ở lại nơi đổ nát đó vĩnh viễn.” Ngay lúc đó, mọi người đều chú ý, một cô gái đang cưỡi ngựa phía sau Trâu Song Trụ.

Nàng mặc quần áo kỳ lạ, trên mặt có một chút, tóc được buộc bằng kẹp tóc bạc trên trán quấn hai chuỗi hạt bạc nhỏ.

Lông mày nàng vừa đẹp vừa cao và mảnh, eo nàng có hai vết sẹo hình cánh cung.

Phạm Thiên Nhất Từ cười lớn: "Tốt lắm, Phi Âm gia Phạm Thiên, ta là người Yên Lâm thị." "Yên Lâm thị?" Lâm Hiên tiên sinh tò mò hỏi: "Theo ta biết, Yên Lâm thị không có người ở, ngài sống ở đó sao?" Tử Phàm cười: "Mặc dù Yên là một hoang nguyên, nhưng ở trung tâm có một thành phố, có nước và cỏ, người dân của ta đã truyền đời sống ở đó." Lâm Hiên cũng kinh ngạc: "Ta đã đưa đội viên của ta đến Yên Lâm trấn để bảo vệ, ta lần đầu nghe nói ở đó có một số ít người dân sinh sống!" "Ngài là Mộ Dung Tương sao?" Phạm Thiên Nhất Từ cảm kích nói: "Nếu ngài vẫn luôn phái binh bảo vệ Yên Lâm thị, và xây tường cách ly bên ngoài Yên Lâm thị, gia đình Phi Âm của ta sẽ không thể sống yên bình như vậy, vô cùng cảm tạ!" Vừa nói xong, nàng lật người xuống ngựa, đưa tay lên trán, rồi tháo một chiếc nhẫn bạc từ trên đầu xuống, thành kính quỳ xuống đặt lên ngọc quan của Lâm Hiên.

"?" Lâm Hiên kỳ lạ hỏi.

Tử Phàm cười giải thích: "Đây là lễ nghi của gia đình Phi Âm ta.

Đối với người được kính trọng, sẽ đeo chiếc nhẫn bạc quý giá nhất của tổ tiên lên đầu người khác, để bày tỏ lòng biết ơn." Lâm Hiên phấn khích hỏi: "Chiếc nhẫn bạc này có thể tặng cho người khác không?

Vì là điều tốt, ta sẽ tặng nó cho một cô gái!" "Đương nhiên có thể." Phạm Thiên Nhất Từ cười: "Trên chiếc nhẫn bạc của gia đình Phi Âm ta khắc lời chúc tốt đẹp nhất.

Tình cảm sẽ vĩnh cửu." "Cảm ơn cô gái này, mặc dù tính cách hơi khó nhớ." Lâm Hiên tháo chiếc nhẫn bạc xuống, vui vẻ cảm ơn.

Tử Phàm khẽ lắc đầu, mỉm cười: "Xin thứ lỗi, ta có một người

muốn cảm ơn, đó là Mộ Sắc Vương Chiến Thần Nghiêm Hi Tương.” Lâm Hiên cười khẽ, từ ống tay áo lấy ra một cây sáo ngắn, rồi thổi.

Ta thấy từ xa có một con diều hâu đen tuấn tú đang bay.

Nó đậu trên vai Chu Tuấn.

Lâm Hiên xoa xoa đầu, nên ta không biết phải nói gì, rồi diều hâu bay đi.

“Lâm Hiên ca, không ngờ huynh vẫn có chiêu này.” Thượng Tây Vũ kinh ngạc kêu lên: “Chẳng lẽ trong truyền thuyết huynh có tài năng nói chuyện với dã thú sao?” Lâm Hiên lễ phép cười, “Thượng đệ huynh tin tức đầy đủ, cái gì cũng biết sao?” Thượng Tích Vũ biết mục đích không đúng.

Cười lúng túng, rồi nhanh chóng bỏ chạy.

Chương 778

Sợ nói nhiều quá, thời gian quá lâu, sẽ bị tỷ muội Thanh Nhược ghét.

Tiết Phương không khỏi nhìn vào mắt Lâm Hiên, ánh mắt dịu dàng của Lâm Hiên nhìn về phía Tiết Phương: "Sao vậy, có hơi thích ta sao?" Tuyết Ưng ghét bỏ liếc nhìn, khiến nàng rụt rè lại.

Lâm Hiên cúi đầu mỉm cười, trên mặt tràn đầy vui vẻ.

Nghiêm Tĩnh Nguyệt cảm thấy cái lạnh lẽo băng giá dần tan biến.

Mối quan hệ giữa Lâm Hiên và Lăng Hựu Hoàng ngày càng mơ hồ, thậm chí cả con diều hâu lạnh lùng cũng dần tan chảy khỏi băng, vậy ta thì sao?

Nghiêm Tĩnh Nguyệt không khỏi quay đầu nhìn Gia Cát Thanh Phong.

Hắn cũng vừa đúng lúc nhìn Nghiêm Tĩnh Nguyệt.

Nhìn thấy ánh mắt của đối phương, Nghiêm Tĩnh Nguyệt luôn cảm thấy trong lòng có chút kích động.

Dường như có chút ngứa ngáy, trái tim nàng như bị bóp chặt.

Tử Phàm lặng lẽ quan sát mọi người.

Luôn cảm thấy Nghiêm Tĩnh Nguyệt mang lại một cảm giác rất quen thuộc.

Dường như đã quen biết từ lâu, nhưng không thể diễn tả mối quan hệ thân thiết.

Nửa giờ sau, cuối cùng cũng đến Từ phủ.

Vừa vào cửa, đứa trẻ hoạt bát không thể ngồi yên đã chạy ra, hỏi

han tình hình.

Thanh Nhược nhìn thấy Trâu Song Trụ cũng ở đó, không nhịn được một lát, liền lao vào hỏi.

Trâu Song Trụ ngơ ngác, nhưng không biết phải trả lời thế nào.

Lâm Hiên trực tiếp xoa xoa thái dương, tiến lên che miệng Thanh Nhược, đưa nàng vào nội điện.

Trâu Song Trụ và Tử Phàm sau khi tắm rửa thay quần áo, cùng mọi người dùng bữa tối ở phòng ăn.

Sau khi Lâm Hiên và Thanh Nhược lặng lẽ giải thích mọi chuyện, khuôn mặt giận dỗi của Thanh Nhược chỉ nở nụ cười, bây giờ ở bàn ăn, không thể rời đi, trò chuyện với Trâu Song Trụ và Tử Phàm.

Cầu tiên hoa Thượng Tây Ốc bị bỏ sang một bên, dùng đũa gắp thức ăn trong bát.

Oanh Oanh cười nói: "Trâu tiểu thư, Phạm Văn cô nương, hai thiếu niên của Phi Song thành, các nàng sẽ ở Từ lâu bao nhiêu ngày?" "Được thôi." Tử Phàm vui vẻ cười, nói: "Gia đình ta chưa bao giờ có bạn bè cùng tuổi.

Ta thực sự rất thích Thanh Nhược.

Ta sẽ ngủ thêm một lát." "Không thành vấn đề." Thanh Nhược vui vẻ đồng ý.

Nàng cũng thích Phạm Văn, một người cởi mở.

Cả hai đều là những người không có tham vọng sống tự do.

Cả hai nhìn nhau như thể có thể trò chuyện.

Sau khi ăn mấy món, Trâu Song Trụ lấy lại sức lực.

Ngồi dựa vào ghế, nói: "Dù sao ta cũng không có việc gì.

Vì Yên Phi ở thành phố này, ta sẽ kiên nhẫn chờ hắn rơi vào bẫy của ta, khi đến lúc, ta sẽ trực tiếp về trại, chờ cơm sống nấu thành cơm, xem hắn hối hận thế nào!" Lăng Nhiên bị sự táo bạo của nàng làm cho giật mình, trực tiếp nhìn chằm chằm Trâu Song Trụ.

Đây là điển hình của nhịp điệu tranh giành thân nhân.

Quả nhiên, một người coi thường thế giới giang hồ, quả thực là anh hùng.

Nghiêm Tĩnh Nguyệt thực sự khâm phục lòng dũng cảm của Trâu Song Trụ.

Ta che mặt, cố gắng không nghĩ đến.

"Nhiều người từ khắp nơi trên thế giới rải rác trong sân, ngay cả trẻ nhỏ cũng không thoát khỏi." "Ánh mắt mọi người tràn đầy hoảng sợ và không cam lòng, không ai sống sót." "Máu tươi trên mặt đất, tất cả máu tươi nhỏ xuống từ cành cây, và mùi của toàn bộ sân có thể ngửi thấy từ vài dặm xa!" "Ta không thể chấp nhận được việc nhìn thấy người thân và bạn bè đồng lứa của ta biến mất ngay lập tức." "Điều đáng ghét hơn nữa, là treo huynh trưởng lên xà nhà!" "Vị thần hộ mệnh của vương triều, vị Chiến Thần, cuối cùng cũng kết thúc một cách xứng đáng!" Trần Trần không nhịn được khóc, che miệng, khóc nức nở trong đau khổ.

Ôn Kiến Thụ bị cảm động sâu sắc, đôi mắt đỏ hoe, nắm chặt tro bụi, trong lòng vô cùng khó chịu.

Ta hối hận vì đã hỏi chủ nhân.

Biết sẽ kích động nỗi bi thảm của chủ nhân, nên không hỏi nữa.

Lâm Hiên ngửi thấy mùi, nhìn đống đó, trợn mắt nhìn đầu, đột nhiên thở hổn hển một hơi ở đan điền.

Hắn nắm chặt đầu, la hét.

Chương 779

Những hình ảnh trước mắt hiện ra.

Không thể kiềm chế được lòng thù hận trong nội tâm.

Lâm Hiên mở mắt, mắt đỏ ngầu, nội lực tiết ra, trực tiếp phá nát đồ đạc trong phòng, thậm chí cửa sổ cũng bị đập vỡ.

Gia Cát Thanh Phong và Vương Tuyển Vũ nghe thấy tiếng động, vội vàng chạy đến phòng Lâm Hiên.

Khi thấy hắn sắp rơi vào trạng thái ma quỷ, họ nhanh chóng tiến lên ngăn cản.

Lâm Hiên hoàn toàn không phân biệt được người, nên trực tiếp ra tay.

Gia Cát Thanh Phong và Vương Tuyển Vũ giơ một tay lên hét lớn: "Nguyệt Trấn, mau tỉnh lại!

Nguyệt Trấn…" Lâm Hiên la hét mấy tiếng rồi dần dần khôi phục tri giác.

Nhìn cảnh tượng tan hoang trước mắt, hắn nghi ngờ hỏi: "Chuyện gì đã xảy ra?" Gia Cát Thanh Phong: "Ta vẫn muốn hỏi.

Ta thấy nội lực của ngươi không ngừng tiết ra, mắt ngươi đỏ ngầu.

Hai chúng ta ngăn cản, nhưng ngươi vẫn ra tay với chúng ta sao?" Lâm Hiên cẩn thận hồi ức: "Ta mơ thấy cảnh phụ thân bị ám sát và hình ảnh thẩm án Nghiêm Phục.

Sau đó, ta cảm thấy đan điền rất nóng.

Khi ta phản ứng, liền thành ra thế này." "Đó không phải là mơ, là

hình ảnh chân thực!" Hướng Hán Nham từ bên ngoài sân bước vào, không vui nói: "Cả nhà họ Nghiêm và họ Hướng của ta đều chết trong tay những kẻ tiểu nhân đó, đều chết hết rồi." Lâm Hiên bình tĩnh nhìn Hướng Hán Yến, nhàn nhạt nói: "Không cần suy nghĩ, linh hồn của ta sẽ liên kết, ta sẽ nhìn thấy những hình ảnh đó trong đầu ngươi." "Minh tuyệt đối là một loại tâm pháp hai mặt.

Kiểm soát cảm xúc để thể diện nội lực.

Nếu ngươi không kiểm soát được, sẽ rơi vào ma chú.

Đây là tâm pháp mà ta đã đặc biệt tạo ra cho ngươi.

Mẹ!" Hướng Hán Nham cười bất lực: "Con ơi, nếu mẹ có cách khác, mẹ sẽ không bao giờ để con phải chịu khổ như vậy, nhưng mẹ không làm được, con hiểu không?" Nghiêm Tĩnh Nguyệt thở dài, từ từ nói: "Con hiểu rồi, mẹ, con đương nhiên hiểu rồi, con biết phải làm gì, mẹ có thể yên tâm!" Sau khi Lâm Hiên nói xong, vầng sáng trong mắt nàng mờ đi, trong mắt nàng có chút lạnh lẽo.

Gia Cát Thanh Phong đột nhiên cảm thấy Lâm Hiên có chút xa cách, trong lòng cảm thấy vô cùng bất an.

Lý Sâm nắm chặt tay Ôn Kiến Thụ, yêu cầu một lời giải thích.

Cố gắng không làm hại người.

"Chủ nhân điện có cố ý thả Gia Cát Vi Phong sao?" Dịch Nhiên hỏi.

Hướng Hán Nham nhìn Lâm Hiên ngẩng đầu lên đầy đau khổ và cố chấp, lặng lẽ nói: "Nếu có ai có thể luôn nhớ đến ánh trăng kinh ngạc đó, thì đó nhất định là một sự đền bù." "Nếu ngài không từ bỏ đại sư cung đình, vậy tại sao không để đại sư cung đình sống một cuộc sống bình thường?" Hướng Hán Nham lạnh lùng nói: "Vì cả gia đình Nghiêm gia hương bị thảm sát, không còn lựa chọn nào khác, chỉ

có thể cùng ta tiến thoái!" Hướng Hán Nham khổ não nhìn Dịch Nhiên, nhàn nhạt hỏi: "Ngươi có nghĩ vị trí này quá tàn nhẫn không?" Dịch Nhiên cung kính cúi đầu, lắc đầu, "Không, thuộc hạ chỉ cảm thấy có chút khổ não cho vị thiếu chủ nhân.

Vốn dĩ có tình yêu và tình bạn, nhưng bây giờ lại không còn gì cả." Hướng Hán Nham quay người rời đi, không nói lời nào.

Dịch Nhiên liếc nhìn bóng lưng Lâm Hiên, rồi đi theo bước chân của nàng.

Theo thỏa thuận hàng ngày, Mạc và cha mẹ hoặc bạn thân đã đến cổng cung điện vào buổi sáng.

Hướng Hán Nham ra lệnh Dịch Nhiên chờ ở cổng, đón mọi người vào đại sảnh cạnh Thiên Phong Sảnh.

Sau khi mọi người ngồi xuống, Hướng Hán Nham nói.

Ngồi ở vị trí cao, nàng mỉm cười chào hỏi mọi người: "Lâu rồi không gặp, có thể vào không?" Mạc đứng dậy, lễ phép nói: "Cảm ơn sư phụ, đã gác máy, con đều khỏe." Hướng Hán Nham mỉm cười gật đầu, thấy Lý Dao mặc váy liền màu trắng ngồi đoan trang ở cuối.

Khẽ hỏi: "Lý Dao, hiếu đạo chưa kết thúc sao?" Lý Dao ngồi yên tại chỗ, lặng lẽ nói: "Vâng, không báo thù cho người già.

Cảm thấy là một đứa con bất hiếu!" Hướng Hán Nham cười: "Đứa trẻ hiếu thảo, có thể tự nhiên báo thù, chỉ đừng tìm nhầm kẻ thù." Lý Dao lạnh lùng nhìn Hướng Hán Yến, ánh mắt tràn đầy hận ý.

Hướng Hán Nham nhìn Tiêu Hàn, nghiêm túc nói: "Sư phụ, ngài có uy tín cao trong các học viện lớn.

Lần này ta muốn thảo luận với ngài." Tiêu Hàn khẽ gật đầu, khẽ nói: "Ngài cứ nói đi, không cần lo lắng." Hướng Hán Ngôn rất nghiêm túc bày tỏ: "Các học viện võ thuật hiện nay đều phân tán, không thống

nhất.

Con phố này vốn dĩ đã thống nhất cách quản lý toàn bộ võ thuật, để mỗi học viện võ thuật có thể phát huy tốt hơn vai trò của mình." "Chỉ cần mấy phái của ngài đồng ý, vị trí này tự nhiên sẽ không khiến các phái khác cảm thấy lúng túng, và sẽ sắp xếp vị trí tốt cho các ngài." Lương Hưng Bình lạnh lùng hừ một tiếng, không vui nói: "Mỗi võ giả trong võ lâm, đoàn kết hay chia rẽ, là ý của mỗi người, vì bất kỳ ai không hài lòng, đều không thể tùy tiện thay đổi!" Những người khác liên tục gật đầu, bày tỏ sự đồng tình với Lương Hưng Bình.

Ánh mắt Hán Hán Nham lập tức lạnh đi, lạnh lùng hỏi: "Không chịu quay về vị trí của điện sao?" Tiêu Hàn hùng hồn đáp: "Đương nhiên, ta sẽ cùng tiến cùng lùi, ta sẽ không bao giờ khuất phục trước thế lực tà ác của ma quỷ!" "Bụp!" Hướng Hán Nham đập vỡ tay vịn ghế.

Nàng lạnh lùng nói: "Vì mọi người đều không ủng hộ vị trí này, nên không cần nói nhảm.

Xin hãy xem chiêu trò thực sự!" Mạc và những người khác nhìn nhau, dùng toàn bộ nội lực liên hợp chống lại Hướng Hán, thậm chí còn liên kết với Hướng Hán.

Hướng Hán Nham đồng ý nhìn Mạc.

"Quả thực xứng đáng với danh hiệu đại tỷ tỷ.

Quả thực có sự linh hoạt, dũng khí và sáng tạo.

Chương 780

Việc xuống dốc thực sự có lợi cho ngươi." "Điện chủ đã giành được giải thưởng lớn!" Mạc cố gắng chống đỡ tiếng vỗ tay, lớn tiếng nói: "Ta đã nhìn thấy ánh trăng kinh ngạc đó.

Ta muốn biết liệu điện chủ có thể thực hiện nguyện vọng của ta không?" Hướng Hán Nham khẽ mỉm cười: "Kiến Nhạc đang bế quan, nên ngươi không cần cho hắn biết những chuyện vặt vãnh này, chỉ cần hoàn thành vị trí này là được." Hướng Hán Nham kết thúc tỷ thí, tăng cường lực lượng, rồi ra tay.

Mạc, tất cả đều thổ huyết, không thể đứng dậy.

Hướng Hán Ngôn cười nhạt: "Ta vốn định để Tĩnh Nguyệt và ngươi nghỉ ngơi, nhưng ta đã nhầm.

Dù sao, ta đã lớn rồi.

Giữa ta và ngươi có một chút tình bạn, tuyệt đối không thể thanh lý.

Hành động của người này đã hoàn toàn chấm dứt chuyện này!" Hướng Hán Nham giơ bàn tay lên, không kịp né tránh, khi sắp ra tay, tiểu Hàn và một nhóm trưởng lão đã phi thân đến trước mặt nàng, lập tức đón lấy chưởng lực của Hướng Hán Ngôn.

Tiểu Hàn và những người khác bị đánh bay mấy chục mét, thổ huyết ngất xỉu.

"Cha, mẹ!" Mạc và Tiêu gấp gáp hét lớn, rồi quay người hung hăng nhìn Hướng Hán Yến, đứng lên giơ chưởng đánh về phía Hướng Hán Yến.

Hướng Hán Nham cười lạnh, ống tay áo khẽ phẩy, trực tiếp hất

Mạc vào tường.

Khi Hướng Hán Nham định trực tiếp giết Mạc, Nghiêm Tĩnh Nguyệt đột nhiên xuất hiện, chặn Mạc trước mặt.

Hướng Hán Nham vội vàng khép tay lại, lùi mấy mét.

Hướng Hán Nham cứng người lại: "Sao ngươi lại ở đây?

Mau về!" Lâm Hiên giang tay, hoàn toàn không cử động.

Cầu xin Hướng Hán Nham: "Thân ái, xin, xin hãy để nàng đi?" "Không để nàng đi sao?" Hướng Hán Nham tức giận nói: "Ai cho nàng đi, để nàng đi, nhưng lại đối phó với ta!" Lâm Hiên quỳ xuống khóc lóc: "Thân ái, chỉ cần ngài đồng ý, con gái sẽ đảm bảo cắt đứt mọi liên hệ với hắn.

Con sẽ nghe theo sự sắp xếp của ngài, sẽ không bao giờ từ bỏ!" Hướng Hán Nham khẽ mỉm cười: "Ngươi sẵn lòng từ bỏ cuộc sống và bạn bè mà ngươi muốn sao?" "Con gái sẵn lòng!" Nghiêm Tĩnh Nhạc gật đầu.

Hán Hán Nham đã đạt được mục tiêu, nên cũng không nói gì, chỉ để lại một câu ngắn gọn: "Tối nay cho ngươi thời gian, giải quyết mọi chuyện." Lâm Hiên ngẩng đầu, nức nở nói: "Con gái hiểu rồi." Hướng Hán Nham khẽ gật đầu, rồi bay đi.

Lâm Hiên ngồi trên mặt đất, Vương Tuyển Vũ vội vàng đỡ nàng.

Nghiêm Tĩnh Nguyệt sau khi bình phục cảm xúc, Vương Tuyển Vũ đã mời Tử La chữa trị, rồi để người của Huyết Cung giúp tiểu Hàn đến Tam Thiên Cung.

Lâm Hiên giơ ly rượu lên, quan tâm hỏi: "Ngươi có khỏe không?" Nàng nắm chặt tay, khẽ lắc đầu: "Không sao, may mắn là ngươi đến kịp, nếu không ta đã âm dương cách biệt rồi." Lâm Hiên vô cùng bất an.

Nàng nói: “Xin lỗi!” Mạc Khánh Hiểu cười đánh vào đầu Lâm Hiên: “Không phải lỗi của ngươi, mau lên, giúp ta về nhà nghỉ ngơi, nội tạng đều bị thương rồi.” Lâm Hiên nhanh chóng ôm Mạc bên mình, và giúp nàng đến Tam Thiên Cung.

Hướng Hán Nham tùy ý cắt tỉa hoa cỏ, rồi khẽ nói: “Không muốn theo ta.

Đồng hành cùng ta để hiểu rõ sự thật.” “Vị thiếu cung đình đại sư kia thực sự có thể đoán ra ý đồ thật sự của ngài sao?” Dịch Nhiên nghi ngờ.

Hướng Hán Nham thong thả đặt hoa cỏ xuống, nhưng không cười.

Dịch Nhiên cười: “Nếu thiếu cung đình đại sư có thể nhìn thấu một hai điều, thì sẽ không tốn quá nhiều sức lực của ta.” Lâm Hiên tập luyện Hãn Kiếm khiến tay có chút run rẩy.

Vương Tuyển Ngọc vội vàng nắm chặt tay hắn, đau khổ nhìn hắn.

Lâm Hiên thở dài một hơi, đặt Băng Liên Kiếm xuống đất, mệt mỏi nằm thẳng xuống.

Vương Tuyển Vũ cười lắc đầu, ngồi cạnh Lâm Hiên, khẽ nói: “Ta đã mang một ít món ăn mà ngươi thích, dậy ăn đi?” Lâm Hiên nhắm mắt, lắc đầu, giọng khàn khàn: “Để ta nghỉ một lát đã, lát nữa sẽ ăn.” Vương Tuyển Vũ cười: “Ta tưởng ngươi muốn tuyệt thực, làm gì mà vội vã như vậy.” Lâm Hiên dùng tay che mắt, khẽ nói: “Ta có liên quan đến mẹ.

Bây giờ ta có chút manh mối, ta sẽ không cần ăn nữa.” “Vậy, ngươi đã phát hiện ra điều gì?” Vương Tuyển Ngọc khẽ mỉm cười.

Lâm Hiên bỏ tay xuống, bình tĩnh nói: “Ta đã hiểu rõ tại sao bà bà đột nhiên trở nên hoàn toàn khác biệt.” “Ồ?” Vương Tuyển Ngọc cười: “Nói ta nghe xem.” Lâm Hiên: “Ta nghĩ kẻ thù mà mẫu thân phải

đối mặt phải đủ mạnh mẽ để khiến nàng trở thành một kẻ tàn nhẫn." "Tại sao?" Nguyệt không quay lại để phân tích cho ngươi nghe.

Vì chuyện này cấp bách, Tiết Phương lập tức nói với Mã Dao, là, Lăng Hựu Hoàng cũng tụ tập lại một chỗ.

Họ đã cẩn thận suy nghĩ và phân tích động cơ của Hướng Hán Nham.

Mọi người đều cảm thấy có chút không thể tin nổi.

Tuyết Khinh Dao xinh đẹp mê hoặc, nói: "Ở nhà cũ của bộ lạc Huệ Giang, ta đã lật một cuốn sách về Quái vật Vương Mộ Quang, trong đó có truyền thuyết về những quái vật bảo vệ Vương Mộ Quang.

Ta đã…" "Quái vật?" Thanh Nhược trợn mắt, "Trên thế giới này có quái vật sao!" "Chuyện đó, gia tộc Lăng thị biết rõ nhất." Tiết Phương nhìn Lăng Tú Viện.

Ánh mắt Lăng Tú Viện hoảng loạn, đầu nàng quay sang một bên.

Khi thư đồng nhìn Lăng Tú Viện, biết nàng không có gì để nói.

Lăng Hựu Hoàng và Lăng Nghiệp Bạch giống như một điều cấm kỵ.

Thanh Nhược khẽ hỏi Lăng Hựu Hoàng: "Bà bà, trong nhà thật sự có quái vật sao?" Lăng Hựu Hoàng lúng túng nói: "Đó là bí mật của Lăng gia ta, ta không thể nói rõ." Mọi người đều hiểu, thư đồng hỏi Tiết Phương: "Tại sao chủ nhân cung đình lại khiến thế giới trở nên hỗn loạn như vậy?" Tuyết Liệp Ưng ngồi xuống, gõ gõ mặt bàn, mỉm cười nói: "Những quái vật này chỉ xuất hiện khi thế giới hỗn loạn thì mới bắt đầu hành động.

Chương 781

Dù thế nào đi nữa, chúng ta hoàn toàn buông thả." Mọi người đều nhìn ba huynh đệ nhà họ Lăng, Lăng Hựu Hoàng, Lăng Dã Bạch và Lăng Tú Viện đều ho khan một tiếng, lúng túng đáp lại suy đoán của Học Hổ.

Triệu Như Sơ tức giận đứng lên: "Thảo nào ta nhiều lần viết thư cho Pháp Viện, không hề có hồi âm.

Sự thật chứng minh, các ngươi nghĩ, sự sống chết của môn phái võ thuật của ta chỉ là một cuộc thi với các ngươi sao!" Lăng Nghiệp Bạch xin lỗi: "Xin lỗi Triệu đệ huynh, ta cũng rất đau khổ." Triệu Như Sơ chỉ phát động tấn công, bị Thượng Quan Tây Vũ đẩy ngã.

Lâm Hiên trông khó chịu, thả con mèo cam ra.

Con mèo cam chạy vòng quanh hắn hai vòng.

Thấy hắn không chạm vào, nó nhảy tường bỏ chạy.

Cô bé nhìn con mèo cam vẫy đuôi, chạy vào sân.

Lâm Hiên hỏi: "Lần sau gặp mèo đừng sợ.

Vừa rồi ngươi nhắc đến cha, ta sao không thấy hắn?" "Khi ta sắp vượt tường, cha đã chạy mất.

Gia đình này không làm chuyện đàng hoàng, có lẽ sẽ bị nhận ra." Ta không thể trả lời ngay lập tức, ta cảm thấy chủ đề đã đi vào trọng tâm, tất cả các trọng điểm đều không bình thường.

Tốt rồi, chú ý lời cô bé vừa nói: "Làm ăn phi pháp?" Chủ nhân không phải tối qua đã đi lấy hàng sao?

Yến Phương rất hứng thú với thông tin trong bóng tối.

"… Những thứ rò rỉ như vậy.

Từ hàng xóm… nhà đó?

Vận chuyển cái gì?… Quên mất rồi." Cô bé gãi gãi đầu, nhưng không có hứng thú.

"…?" Câu trả lời ngoài dự kiến, ta không khỏi nghi ngờ.

Cô bé tưởng ta không hiểu, chỉ chuẩn bị giải thích thêm, nhưng sau đó đột nhiên im bặt, hai tay nắm chặt ống tay áo Yến Phương, kéo mạnh ta sang một bên.

Thân hình Lâm Hiên lớn hơn cô bé rất nhiều.

Mặc dù cô bé dùng hai tay nắm chặt ống tay áo, nhưng thực tế, cô bé dùng nội lực để điều khiển toàn bộ cơ bắp.

Dễ dàng kéo Lâm Hiên ra phía sau.

Lâm Hiên xoay nửa vòng, mới thấy nữ chủ nhân đứng ở cửa bên cạnh phía sau, tay cầm một con dao thái rau, trên đó có hành lá.

Ta chỉ hỏi Lâm Hiên, bây giờ thích ăn dưới ánh mặt trời, bây giờ đang nhìn chằm chằm: "Tỷ tỷ, vừa rồi?" Cô bé nhìn mấy lần, quay đầu đi, lười quan tâm.

Khi nữ chủ nhân thấy cô bé cúi đầu nhìn, tức giận, quay sang Nhan Phương Nhân.

Nắm chặt dao thái rau: "Chúng ta gặp nhau dưới nước, ta coi ngươi như con trai của ta, ta không muốn ngươi biết chuyện này.

Nếu ta bị người khác nhận ra, gia đình ta sẽ không có chủ nhân trẻ tuổi, cha ta rất thích ta, hy vọng ngài tha thứ cho ta." Nữ chủ nhân không cho Lâm Hiên cơ hội xen lời.

Lâm Hiên an ủi cảm xúc của nữ chủ nhân, nhưng nàng lại lao đến với con dao thái rau.

Lâm Hiên nhìn thái độ của nữ chủ nhân, biết không còn chỗ để thay đổi.

Bữa ăn tối qua rất ngon, nhưng không phải chỉ có một người nguyện ý khuất phục cả đời.

Ngón cái tay trái của hắn đã rút kiếm ra khỏi vỏ dao một tấc, bất cứ lúc nào cũng có thể rút kiếm.

Cầu tiên hoa Cô bé nghe Yến Yến siết chặt ống tay áo Lâm Hiên, nhưng lại buông ống tay áo ra bằng một tay, lắc lắc cổ tay, giữa các ngón tay nắm chặt mấy cây kim dài, toàn bộ tư thế vẫn thả lỏng, nhưng đột nhiên thở ra.

Ánh mắt Lâm Hiên liếc nhìn cô bé, giống như hôm qua cô bé đã lắc lắc những cây kim dài, đột nhiên thay đổi ý định, ôm cô bé lên vai, quay người bay ra khỏi thành phố.

Nữ chủ nhân chỉ có thể đánh một vài quyền và công phu.

Cô bé bị dấu hỏi lớn trên đầu hét lớn: "Ngươi làm gì vậy!

Thả ta xuống!

Ta sẽ giết ngươi!" "Lúc nhỏ la hét, giết ai!" "…" Cô bé im lặng một lát, rồi lại hét lớn: "Ngươi đưa ta đi rồi, cha không cho đi!" Lâm Hiên cũng giữ im lặng.

Một người cha như vậy lại dạy ra một cô bé tính khí nóng nảy như vậy sao?

Một lúc sau, hắn có chút không cân bằng nói ra.

Tiểu bang phái không thể lay chuyển nền tảng ba chân này.

Nếu không phải ở đây, thì có thể ở Nam Giang.

Chương 782

Nhưng Vương Vu bà của Nam Bộ vừa qua đời không lâu, người của Nam Bộ chắc không có thời gian tham gia vào các sự vụ ở đây.

Trong số các bang phái còn lại đang đe dọa thành giang hồ, ai sẽ dạy Thụy An Lan, để nàng có thể ngăn cản Doãn Nhạc Chi khi mới mười tuổi?

Lâm Hiên không bận tâm đến ký ức của mình, nhưng bị tiếng hét chói tai "linh linh linh" kéo hồn trở lại.

Hắn đang bận rộn nhìn Thụy An Lan một cách chăm chú, nhìn nàng xòe tay ra, hoang mang nhìn váy của mình.

Sự thật chứng minh, nàng vô tình làm đổ nước dâu lên váy, tạo thành vết tím loang lổ.

Biểu cảm trống rỗng của Lan Ân khiến Nhan Phương Nhân thấy thú vị: "Không thể bị bỏ trôi." Thụy An Lan nghe những lời này, khẽ nắm chặt tay.

Lâm Hiên vươn tay vỗ vỗ đầu nàng: "Xuống đi, xem hôm nay ta có thể đến thị trấn gần nhất không.

Ta sẽ mua cho ngươi một bộ đồ thị trấn mới.

Nhưng ta không mua được loại dược liệu tốt như vậy." "Ồ." Lan Ân nghe lời nhảy xuống từ xe hành lý, vừa đáp xuống, ngẩng đầu hỏi: "Phải đi về phía tây sao?" "Đúng vậy." Lâm Hiên cúi đầu, nhìn nàng nhẹ nhàng đứng trên mặt đất, giọng điệu bất giác trở nên dịu dàng.

Giang Hương Biệt Thự nằm ở phía tây, Lâm Hiên định đưa Thụy An Lan đến trấn Thuận Lỗ, tìm một nhà trọ, và phát tán tin tức, để cha nàng sau khi nghe tin sẽ đến đón.

Cẩn thận suy xét, cô bé này không biết có phải lần đầu đi xa không.

Trái tim nàng thật rộng lớn.

Cho đến nay, nàng chưa hỏi tên, địa điểm, tiểu sử, chỉ đi theo.

Đối với người khác, có lẽ sẽ bị ngất xỉu và bán đi làm nha hoàn.

Hai người cứ thế mà đi.

Lan Ân Lan đôi khi nhìn hoa, cây cỏ, nấm và những thứ khác, vì vậy cảm thấy tò mò.

Sau một thời gian ngắn nghiên cứu, nàng đi đến và đưa chúng vào miệng, làm Yến Phương sợ hãi phải ngăn cản nhiều lần.

Chỉ ném đi ba lần, nhưng lại không thấy nàng lén lút ăn hết.

May mắn thay, không có phản ứng xấu nào, dường như nàng không ăn bất kỳ thứ gì đáng sợ.

Buổi trưa hôm đó, không biết, phía trước còn một đoạn đường dài.

Nhìn Thụy An Lan ngày càng hay ăn những sinh vật không rõ, Lâm Hiên đành phải tìm một tảng đá lớn, để An Lan ngồi vững, và nghiêm túc nói với nàng đừng ăn bất cứ thứ gì, hãy đi tìm đồ ăn.

Thụy An Lan lúc đầu vẫn chú ý.

Lâm Hiên dặn dò hết lời, cuối cùng thấy nàng gật đầu bày tỏ lời hứa, hắn mới yên tâm.

Đi được vài mét, hắn quay lại, xác nhận không nghe thấy động tĩnh của Thụy An Lan, tựa lưng vào một cây tuyết tùng, nhìn lên bầu trời trước mặt: "Ra đây." Lá cây xào xạc một lúc, một người đàn ông mặc đồ rằn ri che kín mặt, nhảy từ trên cây xuống người Lâm Hiên, chắp tay: "Ta gặp đệ ngũ thiếu chủ nhân." Lâm Hiên phẩy phẩy tay: "Từ sáng sớm hôm nay, tiết học đầu tiên vẫn tiếp tục diễn ra, nhưng

trưởng lão có điều gì muốn nói sao?" Ân Nhạc Chi, thuộc hạ trực thuộc của Cảnh Phong Các, ngoại hình thường đại diện cho ý chí của Ân Nhạc Chi.

Quả nhiên, hắn gật đầu: "Tối qua, huynh đệ của ta đã mất dấu một cô bé, đến sáng nay mới lại theo dõi được tung tích của nàng." "Người nguyên thủy đó." Rồi dường như tiếp tục chọn cách không quan tâm, nhưng thần kinh của hắn căng thẳng.

Nếu không nhìn nhầm, ở đó có Tam Nguyên Lưu Nhất Bảo và người bạc.

Hơn mười năm trước, Tam Thất Lục Nhất Bảo đã phát triển mạnh ở đó.

Mười năm qua, vẫn luôn cố gắng xâm nhập vào khu vực đó, nhưng hiệu quả không như ý.

Nếu ngươi tham gia hội nghị võ thuật, thị trấn nhỏ đó quá thiên vị.

Mặc dù ánh mắt Lâm Hiên không nhìn trực diện, nhưng tai hắn vẫn luôn lắng nghe cuộc trò chuyện của những người đó.

Người của Tam Thất Lục Nhất Bảo nhìn quanh trên đường.

Mấy người mặc đồ dương đồ nhanh chóng gặp mặt, và lặng lẽ báo cáo cho một người đàn ông mặc áo bào Nhật Kỳ.

Lâm Hiên nói một vài lời, mơ hồ nghe thấy một vài câu.

Người của hắn nói: "Báo cáo lão nhân, người đó đã tìm ta, rồi ném ta đi." Lão giả: "Ta đã tìm theo đúng lịch trình, nhưng không giết chết ai đã rời đi.

Thật kỳ lạ.

Đúng chứ?" Dương đồ luân trả lời: "Không.

Ta dường như không phát ra bất kỳ âm thanh nào, chớp mắt đã

biến mất.” Lão giả trầm tư.

Lâm Hiên đang chờ mấy câu nữa.

Thụy An Lan đột nhiên buông tay, đi ra ngoài cửa hàng.

Chương 783

Lâm Hiên vội vàng đặt đồ trong tay xuống, chạy mấy bước, ôm lấy nàng từ phía sau: "Đừng ra ngoài." Người của Tam Thất Lục Nhất Bảo bên ngoài nghe thấy động tĩnh, phát hiện ra, trên mặt lộ vẻ kinh ngạc, và tiếp tục thì thầm bằng tiếng địa phương.

Thụy An Lan bị Lâm Hiên áp chế, không hiểu chuyện gì đang xảy ra, cũng không khỏi lại bồn chồn, cố gắng thoát khỏi Lâm Hiên.

Lâm Hiên giữ nàng trước mặt, nghe thấy một người đồ đệ hỏi trưởng lão Nhật Kỳ: "Trưởng lão, đó là Lâm Hiên, tân chủ nhân trẻ tuổi của Cảnh Phong Các, ta phải làm sao?" Trưởng lão Nhật Kỳ: "Tại sao ngươi lại ở Cảnh Phong Các mà không nhìn thấy người đó?" Dương đồ nói: "Có lẽ Cảnh Phong Các đáng tin cậy, có lẽ sao?" "Cái mũi chó của Cảnh Phong Các thật thông minh." Lâm Hiên đã quen với việc bị vũ nhục, trưởng lão Nhật Kỳ sẽ không gây sóng gió.

Ngược lại, hắn liệt kê mấy khả năng liên quan đến "người đó" trong lòng.

Vị trưởng bối ở đó không biết cách của mình, vẫy tay mạnh: "Thôi, trước tiên đừng liên quan đến Cảnh Phong Các." Nhan Phương Nhân nhìn ai đó sắp chạy trốn, nhanh chóng quay lại mua quần áo, từ đống quần áo đó ngẫu nhiên rút ra một bộ để chọn, rồi quay lại nắm lấy Lan Ân Lan sắp dùng hết, chỉ ôm lấy nàng và ấn đầu nàng, để tránh nàng nhảy nhót.

Sau khi mất mát, khi Lâm Hiên đi ra ngoài, người của Tam Thất Lục Nhất Bảo đã biến mất.

Thụy An Lan tức giận gõ gõ vai: "Nhìn mực của ngươi, chạy đi!" "… Đúng vậy, lỗi của ta." Lâm Hiên tượng trưng vỗ vỗ Thụy An Lan,

ôm nàng tiếp tục đi xuống.

“Không thấy người lạ và nấm lạ.

Nấm thì đi rồi.

Để ta về trước đã.” Người của Tam Thất Lục Nhất Bảo bây giờ không quan trọng.

Khi đến gần thời điểm then chốt của hội nghị võ thuật, không thấy bất kỳ bông hoa nào.

Thụy An Lan lặng lẽ nằm trên vai hắn, quay về quán rượu nhỏ, không nói lời nào.

Tiện thể nói thêm, sau bữa tối, Thụy An Lan tắm xong, ngồi trên giường với mái tóc ướt, ngủ thiếp đi.

Lâm Hiên vốn định ngồi trên bàn cả đêm.

Đệ Ngũ Vinh nói rằng giá trị của người trưởng lão trẻ tuổi đã bị vắt kiệt, không còn thông tin gì thêm.

“Nếu ngươi giấu tai trong bóng tối, ta sẽ trở thành thanh kiếm của ngươi dưới ánh mặt trời.

Nếu ngươi ở trong sông hồ, ta sẽ chạy dưới đất vì ngươi.” Đệ Ngũ Vinh, để gia đình trẻ rời đi và cho thế giới bên ngoài biết những khổ nạn mà họ đã phải chịu đựng trong những năm gần đây là điều không thể.

Con cái của họ cũng phải chuyển đi.

“Ta có thể hiến dâng sinh mạng cho ngươi.” Lúc đó, hắn đã hiến dâng sinh mạng.

Bây giờ.

Lâm Hiên run rẩy nâng kiếm, Đệ Ngũ Nhung khẽ nói từ phía sau:

“Mới chỉ bắt đầu thôi.

Ngay cả cấp độ này cũng không thể vượt qua, địa vị của thiếu chủ nhân không ở bên cạnh.” Lâm Hiên không khỏi nhắm mắt lại.

Sau đó, cả đêm rửa tay, tay được rửa sạch.

Ngày hôm sau, biểu cảm của hắn đã trở lại bình tĩnh, trừ bàn tay phải cầm kiếm bị băng bó.

Mỗi lần hắn kiên nhẫn quấn băng gạc đẫm máu thành một vòng, vứt đi, rồi thay băng gạc mới.

Mang theo.

“Nghiêm ca.” Lâm Hiên nhìn quanh, thấy thiếu niên không sao ngồi ở đó, sau khi gọi điện thoại thì dừng lại, mỉm cười nhìn.

Nhan Phương Nhân mất phương hướng, đi về phía thiếu niên.

Khi bước một bước, ngón cái tay phải của hắn cảm thấy một giọt nước.

Bước thứ hai, nước lan ra lòng bàn tay.

Bước thứ ba, giơ tay lên, máu tươi điên cuồng chảy ra từ kẽ băng gạc.

Hắn nắm tay lau đi, nhưng máu tươi lại không ngừng tuôn ra nhiều hơn.

Trong lúc hoảng loạn, máu tươi trên mặt hắn, che khuất đôi mắt.

Trong bóng tối âm u, thiếu niên có vẻ nóng nảy, đứng dậy đi về phía hắn.

Cậu bé đang từng bước đến gần.

Vô thức chạm vào.

Lúc này, trên người hắn có chút đau nhói, cú chạm nhẹ phía trước

khiến cơ thể hắn bật lại.

Khi hắn tỉnh táo trở lại, trên đầu có một khuôn mặt lớn, tóc đen chưa được lau khô, có chút khó chịu.

Nín thở, xác nhận là thật, cuối cùng hắn cũng bình tĩnh lại.

Chương 784

Hắn không nhìn, tách Thụy An ra, gấp gáp hỏi: "Ngươi có sao không?" Thụy An kinh ngạc nhìn hắn, như thể nhìn một kẻ thần kinh: "Ta có thể làm gì chứ, ta vừa ngã từ trên giường xuống.

Ta nghĩ có một loại ảo giác gọi là Thiên Tâm Chú, vừa rồi ta thử, thật sự làm ngươi giật mình." Lâm Hiên im lặng một lúc, rồi nhìn móng tay từ màu hồng nhạt dần biến thành màu hồng, quả thực đó là một trong những đặc điểm của Thiên Tâm Chú Nhật Bài.

Hắn thấy Tam Thất Lục Nhất Bảo quả thực đã tiếp xúc với hắn, nhưng không trực tiếp lộ diện, hẳn là để cảnh cáo.

Nâng trán, không biết tác dụng phụ của Thiên Tâm Chú, hoặc bị buộc phải hồi tưởng lại quá khứ bất lực và đau đầu.

May mắn thay, người đó không đuổi theo căn nhà, nếu không hắn đã ngất đi, một cô bé trong đó làm sao có thể đối phó với nhiều chủ nhân như vậy.

Đột nhiên cảm thấy không đúng, quay sang.

Thụy An Lan lúc này lại một lần nữa lên giường, chuẩn bị ngủ.

Cả nhóm người chen chúc lại gần, như thể đang bảo vệ Nhan Phương Nhân.

Lâm Hiên trông buồn cười, thốt lên một câu: "… Thụy An Lan, ngươi có biết Thiên Tâm Chú không?" Thụy An Lan bồn chồn cựa quậy, và trả lời chính xác: "Dễ nhận biết… không.

Nhan Phương Nhân hỏi: "Ta có nhìn thấy không?" Lúc này, nàng lười biếng, cuồng loạn xoay người, vẫn ngủ say.

Nếu có thể, hắn sẽ luôn chạy, dẫn dụ lại được chấp thuận.

Nhưng, không ai dám đến tạm trú tại thế giới Thụy An Môn.

Ngay cả gần đây yên tĩnh, một lão nhân nhàn hạ, cũng không phải một chiến binh điên cuồng.

Hôm đó không có chỗ nào.

Sau khi bị Thụy An Lan từ chối, Tiên Vân Dã Hạc dường như mỗi ngày đều ngắm cảnh trên núi.

Thực tế, hắn đã bí mật đàm phán với Thụy An Môn ở phía sau đất đai, và đã thu được một ít tiền thù lao.

Lâm Hiên nhìn, không nói chuyện, nên mỗi ngày ở cửa ăn cơm uống rượu.

Không ai trên thế giới phát hiện Lâm Hiên đã chú ý đến cử động nhỏ của mình, nhưng vì Lâm Hiên chọn cách không quan tâm nên cũng không xuyên thủng Thụy Ân Lan, cũng không bận tâm đến Lâm Hiên, nhưng cũng không trốn tránh.

Hai người duy trì mối quan hệ tinh tế vừa bài xích vừa thấu hiểu lẫn nhau.

Cũng như vậy, ta ý thức được mối quan hệ giữa hai người đã được xoa dịu rất nhiều.

Rất ít người đã dành một thời gian ngắn.

Bảy: Tranh vẽ trong tuyết.

Hôm nay trời âm u, mây đen giăng kín.

Lâm Hiên đi ngang qua thư phòng của Thụy An Lan, cửa mở, một lượng lớn khí ấm từ bên trong tràn ra.

“Lâm Hiên.” Người trong phòng gọi lớn: “Có bưu phẩm của ngươi.” Lâm Hiên bước vào thư phòng của nàng, thấy trên giá sách trước mặt Lan Ân Lan có một hộp được bọc vải đen gọn gàng, rộng

khoảng bốn cây cọ.

“?” Lâm Hiên mở hộp bên ngoài, tấm vải trượt xuống, để lộ hộp gỗ dày bên trong.

“Ta không biết.

Ta đã để lại một tờ giấy ở dưới chân núi, ” Thụy An Lan ngáp.

“Ta nghĩ không có nội tạng.

Ngươi có thể mở ra.” Lâm Hiên không biết ai đã gửi một chiếc hộp lớn như vậy.

Luôn cảm thấy đó không phải là chuyện tốt.

Hắn đặt nó xuống, vươn tay mở nắp.

Nắp mở ra, một làn sương mù xông tới, Lâm Hiên nín thở.

Thụy An Lan ban đầu đang đọc sách bên cạnh.

Nắm lấy sương mù, ngửi hai cái: “Không độc, là hơi nước thông thường.” Lâm Hiên thở phào khi nghe câu nói đó.

Nhưng, vừa thở phào, hắn hít mấy ngụm hơi nước, ngửi thấy mùi máu tanh trong hơi nước.

Cơ thể khó chịu, sương mù xông vào mũi, miệng mím thành một đường mỏng.

Hộp gỗ chứa đầy băng.

Sương mù vừa được tạo ra khi không khí lạnh trong hộp va chạm với không khí ấm trong phòng.

Chương 785

Ta không biết chiếc hộp đã ở trong phòng bao lâu rồi.

Một nửa băng đã tan chảy.

Mấy cái đầu trong hộp chìm trong nước đá.

Máu từ cổ hòa tan vào nước ở mặt cắt ngang cổ, khiến nước nhuộm màu hồng nhạt.

Thụy An Lan ngẩng đầu nhìn một cái, nhưng lại phát hiện ra đó thực ra là một cái đầu người chết.

Không hề sợ hãi một chút nào, cũng không hỏi đầu của ai.

Câu nói của nàng: "Dùng băng để gửi đầu người, ai mà quan tâm chứ?" Lâm Hiên mím môi, không trả lời miệng nàng, vươn tay, vén tóc của một trong những cái đầu, nhìn vào da đầu, nhẹ nhàng ấn lên mặt.

Sau đó lại mở mí mắt, cẩn thận nhìn vào đồng tử và tròng mắt trắng, cuối cùng ngẩng đầu lên lộ ra vết cắt ở cổ.

Sau khi xem xét tất cả các cái đầu, hắn lặng lẽ đi sang một bên, rửa sạch máu tươi trên tay phải và băng gạc, dùng năm ngón tay ném chúng vào chậu than gỗ, nói với Thụy An Lan: "Cho ta mượn chậu rửa tay." Thụy An Lan chỉ vào chậu rửa tay: "Rửa đi." Thụy An Lan lạnh lùng liếc nhìn từ hàng mi, rồi tùy tiện đặt tấm chăn lên đầu hắn.

Lâm Hiên lập tức hiểu ra, nhanh chóng đặt cuộn giấy trong tay xuống, giơ hai tay nắm lấy hai góc tấm gấm, rồi ngẩng đầu từ dưới tấm gấm nhìn: "Ta sẽ làm." Thụy An Lan nhìn hắn với đôi mắt ướt át, rồi buông ra cái vuốt ma quỷ đáng sợ.

Lâm Hiên lau khô tóc, cẩn thận cuộn giấy lại, có chút lúng túng cất

đi.

Rồi đứng dậy, nhiệt tình nói: "Cảm ơn." Thụy An Lan phẩy phẩy tay, lùi lại hai bước, đột nhiên nói.

Quay người, chỉ vào bàn nhắc nhở: "Ồ, đừng quên vứt cái hộp đi." "… Được." Lâm Hiên nhấc chiếc hộp nặng nề, đi ra ngoài suy nghĩ cách xử lý, nếu không phải tìm một nơi để chôn giấu và tính toán mọi chuyện.

Dù Lâm Hiên có mạnh mẽ thế nào đi nữa, so với Cảnh Phong Các, Thụy An Môn vẫn quá yếu, khiến Cảnh Phong Các dám khiêu khích.

Nhan Phương Nhân cho rằng, Thụy An Môn phải lớn mạnh càng sớm càng tốt.

Thụy An Lan cũng là một đứa trẻ đáng lo ngại, những gì nàng cần làm là đánh nhau, đọc sách và kiếm tiền.

Có khả năng đánh nhau.

Mặc dù chưa đạt đến trình độ ma quỷ của thời kỳ đỉnh cao thế giới, nhưng dường như nàng đã học được điều gì đó từ cuộc chiến vô tâm với Thủy.

Thủy Vô Tâm, Doãn Nguyệt Chi và Mục Cừ Khổng khi còn trẻ đã giao phong ngày đêm, không phân thắng bại.

Cuối cùng, không ai trên thế giới phát hiện hai vị thiên tài vẫn còn chơi đùa, bồn chồn tiến lên, tách ba người ra.

Nhưng, không phải tất cả các thủ đoạn ám sát đều có thể giải quyết được.

Lâm Hiên có chút sợ hãi.

Đi vòng qua hành lang, Lâm Hiên đột nhiên dừng lại, nghiêng người về phía trước: "Ta chưa từng thấy ai trên thế giới này." Cũng là

một góc mà Nghiêm Ngạn Ngộ đã gặp phải.

Dịch Yến Tô mặc một bộ đồ đen, bất giác nhìn, tay cầm một chiếc hộp lớn hỏi: "Trong hộp có gì vậy?" Lâm Hiên khẽ nâng hộp lên, nói: "Đầu người." Theo ước tính, băng đã tan chảy, mùi máu tanh bắt đầu bốc lên.

Dịch Yến Tô nhíu mày, dùng một tay cầm hộp, mở hộp, liếc nhìn "Lũ rác rưởi nhỏ của Cảnh Phong Các." Lâm Hiên gần như nghĩ mình bị mắng.

Nàng nhìn Lâm Hiên: "Ngươi cầm một hộp đầu người làm gì?" Cầu tiên hoa "Đi giao dịch." Nếu không, ngươi có thể làm gì?

Dịch Diên Tô nghe xong, đóng nắp hộp lại, ném sang một bên, đốt cháy toàn bộ chiếc hộp.

Một lát sau, nước bên trong bị bốc hơi, mùi than cháy và protein từ quả cầu lửa tỏa ra.

Dịch Diên Tô: "Thứ này chỉ cần đốt cháy, cần phải đi xa như vậy sao?" Không, đều đơn giản và vô lễ như vậy sao?

Ngọn lửa sáng thu nhỏ lại một chút, chiếc hộp và những thứ bên trong biến thành tro tàn.

Dịch Diên Tô quay người đi vòng qua Nhan Phương Nhân, bỏ đi.

Tro bụi bị một cơn gió thổi bay, chỉ còn lại những vệt đen nhạt.

Kể từ khi từ "độc lập kinh tế" được đưa ra, Lâm Hiên đã cố định ba chồng sách, một chồng về hình học, một chồng về giải phẫu học và sinh học, và chồng cuối cùng về kinh tế xã hội Quan Vũ.

Ngoài việc mỗi ngày phải đối phó với một số việc vặt vãnh ở cửa, hắn bị vùi đầu vào đống sách, đọc sách trên giấy, đôi khi xuống núi để thực địa khảo sát.

Đôi khi Lâm Hiên không tìm thấy.

Nhưng, hắn sẽ chủ động tìm.

Chẳng hạn, khi Lâm Hiên đi qua thư phòng, lại một lần nữa la hét lớn.

Vũ Đế và Vũ Di cởi trường bào, một bên lộ ra nửa thân trên, nói với Thụy An Lan: "Lột da không?" Lâm Hiên che mặt.

Cuối cùng, Vũ Đế và Vũ Di ngoan ngoãn đứng đó, dùng những ngón tay trắng bệch nắm chặt lưỡi hắc đao xoắn xuýt.

Chương 786

Thụy An Lan lùi lại: "Mau nhìn." Trên thế gian không ai dám cầm đao.

Một lớp mỡ cực mỏng, da dẻ mịn màng săn chắc, không giống đàn ông trung niên, cơ bắp rõ ràng từng thớ.

Tùy ý giơ đao, lập tức toàn thân cơ bắp từ eo đến đầu ngón chân căng cứng, đao chém xuống, vạch ra một đường cong đen kịt, mơ hồ truyền ra âm thanh xé rách không khí.

Một phần nhỏ lưỡi đao trực tiếp rơi xuống tấm đá xanh.

Tấm đá xanh dưới chân nứt ra một khe nhỏ từ mũi đao, sau đó khe nứt đó thẳng tắp lao về phía trước và lan rộng đến bức tường ở xa.

Một ít bụi khói nhẹ nhàng bám trên tường, cắt ra một khe hở hẹp.

Cứ xét Lâm Hiên, những vết nứt sâu hẹp đó cũng xuất hiện trên những tấm đá xanh ở Lưu Tinh thành.

E rằng không phải ai cũng bị cắt như vậy.

Toàn thân sức mạnh được khống chế bởi một đường thẳng, quang bình thủy bình hạ thấp.

Ai có thể chịu đựng được cơ thể này?

Thụy An Lan đưa mắt theo vết nứt trên tường, rồi quay đầu lại, khẽ nói với Diệp Diên Tô: "Ta không thể khoe khoang kỹ năng được sao?" Diệp Diên Tô rút đao ra, một chân đạp lên vết nứt: "Đúng, không có." Cuối cùng, Lâm Hiên không thoát được, hai người bị Thụy An Lan giữ chân trong một thời gian dài.

Mãi sau mới được rời đi, rồi cùng đến thư phòng.

Hai người trò chuyện mãi đến khi tắt nến.

Phe phái cuồng nhiệt Hai người thường xuyên trò chuyện vào buổi tối.

Sau đó, Lâm Hiên khéo léo hỏi về chuyện gì đó.

Kết quả, mắt Điền Niệm Nghĩa ngày càng hẹp lại, ánh mắt cũng trở nên sắc bén.

Diệp Diên Tô dường như không còn hỏi "Có ở đó không", "Ta có thể nói như vậy không" nữa.

Không, không.

Lâm Hiên thuở sơ khai chỉ biết rằng phủ Thụy An sẽ cuốn thế giới vào đó, chỉ hỏi về kinh nghiệm của kẻ giả mạo.

Nhưng, Diệp Diên chưa bao giờ lập bang phái mà?

Kinh nghiệm đó ở đâu.

Trừ phi đó là kế hoạch của những tín đồ cuồng nhiệt chưa được chấp nhận.

Những kẻ cuồng nhiệt, xét thấy gần đây không có ai ở Thụy An Môn, nên tụ tập ở dưới núi một cách có tổ chức.

Lẳng lặng tồn tại dưới chân núi cách Thụy An Môn không xa.

Khiến thế giới căm ghét không dễ dàng, có thể dễ dàng đánh tan bang phái đang lay động theo gió.

Thao tác này cực kỳ đau khổ.

Để nắm giữ cảm giác khoảng cách chính xác như vậy đã phải mất bao nhiêu lần.

Lâm Hiên vài lần gặp những kẻ cuồng nhiệt, phát hiện họ thường giống người bình thường.

Có gia đình và cuộc sống riêng, nhưng định kỳ sẽ tuân theo lịch trình đặc biệt trên thế giới.

Sẽ không bị thế giới ruồng bỏ.

Dù thường xa lánh Diệp Diên Tô, nhưng Diệp Diên Tô lại cực kỳ cố chấp, tìm cách thân cận với một trong số họ.

Nghe giọng điệu bình tĩnh và ổn định của Diệp Diên Tô, kể về thời thơ ấu của mình, khiến vị thúc thúc kia hồi tưởng, cảm thấy xúc động, nước mắt lưng tròng, không tự chủ được mà chia sẻ: "Ta dần dần lên kế hoạch cuộc đời mình.

Sau khi nghe nói trên thế giới không có điều gì xảy ra, ta bị ảnh hưởng bởi phong cách đó, tức là ta nhận ra mình sẽ vào tù, vì vậy ta có thể rời bỏ gia đình để có được cuộc sống." Lâm Hiên kiên nhẫn lắng nghe, thỉnh thoảng gật đầu, bày tỏ cảm xúc về những điểm chung giữa hai người, rồi lại thưởng thức cử chỉ của vị thúc thúc.

Một hai lần, vị thúc thúc và Lâm Hiên cùng nhau uống rượu.

Lâm Hiên chỉ biết thái độ say mê của người hâm mộ.

Trên thế giới không có tâm thái của Diêm Phương Nhân, đội nhạc yêu thích nhất là Thụy An Lan hiển nhiên bảo vệ Diêm Phương Nhân.

Vì vậy thực tế không biết nên đối phó với Diêm Phương như thế nào, chỉ mặc kệ, dù sao cũng chỉ đi theo thế giới.

Đương nhiên, không biết thân phận thú cưng của mình, cũng sẽ không thừa nhận.

Lâm Hiên phát hiện những người hâm mộ này có cảm giác thuộc về mạnh mẽ, một phần do sức hút của thế giới, một phần do sự tương đồng giữa họ, cuối cùng hình thành một cộng đồng lợi ích gắn bó.

Chương 787

Đó là lý do tại sao trong một trận đại chiến thế giới, thủy cung có thể xẻ núi gọn gàng mà không gây chú ý.

Một ngày nọ, Lâm Hiên đang xuống núi.

Vị thúc thúc nhìn thấy hắn xuống núi, từ xa vẫy tay chào: "Tiểu huynh đệ, tối nay về uống rượu nhé!" Lâm Hiên đồng ý, khi hắn biến mất dưới chân núi, vị thúc thúc mỉm cười với hắn.

Tối đến, khi Lâm Hiên trở về, hắn mang theo vài con cá nóc Hoàng Hà và mứt mận xanh mua dưới chân núi.

Vị thúc thúc đã chuẩn bị rượu.

Hai người chia nhau thức ăn, vị thúc thúc cho một miếng mận vào miệng.

Lâm Hiên dùng ngón cái và ngón trỏ lấy một miếng mận đường giòn.

Vị thúc thúc nâng ly rượu, nói với Lâm Hiên: "Này, huynh đệ, thật ra tối nay ta có chuyện muốn nói với ngươi." Lâm Hiên cũng đáp lại bằng cách cầm ly rượu.

Sau đó, hắn không ngừng nâng ly, mỉm cười với vị thúc thúc.

Vị thúc thúc lo lắng đưa ly rượu đến sát môi, nhìn rượu đổ vào miệng, Lâm Hiên đột nhiên đổ miếng mận trên tay, hất tung ly rượu, rồi vọt ra, một tay tóm chặt cằm vị thúc thúc, tay kia mạnh mẽ đấm vào bụng ông ta.

Vị thúc thúc bị đánh như vậy, ông cúi gập người về phía sông, rượu đổ tung tóe, ho sặc sụa vì rượu vừa đổ vào miệng.

Ông ta vốn hiền lành, nhưng vẫn không tức giận.

Chỉ xoa bụng, ngơ ngác hỏi Lâm Hiên: "Huynh đệ, đột nhiên ngươi đang làm gì vậy?" Lâm Hiên tóm lấy cằm ông ta, ngăn không cho ông ta nói thêm, rồi nói lớn.

Lâm Hiên buông vị thúc thúc ra, xin lỗi ông, cầm bình rượu lên, khẽ nói: "Có độc." "?" Vị thúc thúc nghe tin thì đứng sững, quên mất hỏi Lâm Hiên vì sao biết có độc, chờ rượu đổ vào miệng rồi mới nói.

"Rượu này mua khi nào?" "Ta chỉ mua về tối nay, rồi đặt trong lều một lúc." Vị thúc thúc hoảng hốt giải thích: "Tiểu huynh đệ, không phải ta hạ độc!" "Dù lòng biết rõ mà vẫn hành động." Lâm Hiên thoải mái vỗ vai vị thúc thúc, "Nhưng loại độc dược này quan trọng, e rằng ta không thể nói với ngươi." "Nhưng..." Vị thúc thúc nhìn Lâm Hiên, rồi nhìn bình nước, vẻ mặt càng thêm bi thương.

Mặc dù vị thúc thúc bày tỏ ý định muốn nói tiếp, nhưng Lâm Hiên từ bỏ câu "sẽ nghe tiếp sau", rồi cáo biệt, bắt đầu nhìn ngó xung quanh.

Lâm Hiên vừa cầm ly lên đã phát hiện ra độc dược.

Tình cờ hắn nhận ra loại độc dược này.

Đúng vậy, bốn loại độc dược.

Lâm Hiên từng nhiều lần sử dụng trước khi chịu hình phạt.

Chất lỏng màu xanh nhạt, khi trộn với nước trong vẫn có thể nhìn thấy màu, nhưng khi trộn vào rượu nho, màu sắc sẽ thay đổi và khó phân biệt.

Không đúng rồi.

Cảnh Phong Các gần đây trở nên hoạt động mạnh mẽ gần Thụy An Môn, không nhộn nhịp như những môn phái bận rộn.

“Để ta quay lại xem, ta đã chuẩn bị xong rồi.” “Được thôi, ta xem đây.” Diệp Diên Tô khẽ nói.

Tam Thất Tình nhíu mày, ngừng nói chuyện.

Một lát sau, Tam Thất Tình dường như đã ngủ.

Lâm Hiên khẽ nói: “Huynh đệ, ngủ ngon nhé.” Mặc dù Tam Thất Tình luôn tự xưng huynh đệ trước mặt Lâm Hiên, nhưng Lâm Hiên đây là lần đầu tiên thực sự gọi như vậy.

Không biết Tam Thất Tình có nghe thấy không, nhưng vầng trán ông ta giãn ra, tay cũng buông lỏng.

Lâm Hiên thấy ông ta cuối cùng cũng thả lỏng, sau đó mới đi ra.

Hứng thú đặc biệt như vậy, ta đã nghe thấy vài âm thanh.

Chương Mười Lăm: Thiên Địa Chia Cắt Và Cấm Địa Thế nhưng, Tam Thất Tình hai ngày sau tỉnh lại, không thừa nhận việc đánh giá hứng thú đêm qua.

Lâm Hiên nghi ngờ ông ta không thừa nhận mình đã say, đã gọi điện cho Lâm Hiên nhiều lần.

Nhưng Tam Thất Tình không nhận ra sống chết, Diệp Diên Tô không thể không làm theo.

Thế nhưng, Tam Thất Tình vẫn đang hậm hực, hừ hừ vận chuyển hàng hóa Tam Thất Lục Nhất Bảo theo đường thủy của Tiên sinh Lý, chuyển hướng Nam Cương.

Lâm Hiên: “...” Thụy An Lan không ý thức được hành động áp đảo của Tam Thất Tình, nhưng vui vẻ chứng kiến: “Sứ giả bị trói bởi nước mắt sao?” Sự giới thiệu của Tam Thất và Lục Nhất Bảo không nhất định được hiểu.

Chẳng trách Tam Thất Lục Nhất Bảo dám bắt cóc sứ giả ngay

cửa.

Sự thay đổi này sẽ khiến mọi người giật mình.

Lâm Hiên cũng khoan dung với Tam Thất Tình, nói: “Ta hiện tại không quan tâm đến cái nào?” “?” “Lô hàng đó có vũ khí.” Thụy An Lan giật mình: “Tam Thất Lục Nhất Bảo đang ở đó?

Ta đã trưởng thành rồi.” Lâm Hiên nói: “Có lẽ đã bị thiêu hủy và trưởng thành rồi.

Chương 788

Không, ta không nên quan tâm bây giờ nó đã đi đâu chứ?" Hắn vẫn cảm thấy xấu hổ.

Lâm Hiên thở dài: "Lan Nhi, ta vận chuyển vũ khí của chợ đen lên Vương Mẫn Phụng Vương Địa là không đúng sao?" Thụy An Lan: "Không phải ta đã xuất hàng rồi sao?" Dường như không có vấn đề gì.

Chỉ cần Tiên sinh Lý có thị trường chính thức, chợ đen có thể bán bất kỳ thứ gì cấm kỵ bất hợp pháp.

Theo Diệp Diên Tô được biết, ngoài Cảnh Phong Các ra, các bang phái hoạt động trên chợ đen bao gồm lớn nhỏ các bang phái từ khắp nơi trên thế giới, ví dụ như Nhật Quang Dục Giáp Bản và Tượng Nha Tháp.

Gần đây, Tam Thất Lục Nhất Bảo có thể tiếp cận Tiên sinh Lý, cũng là lần đầu tiên tiếp xúc với chợ đen.

Do đó, Thụy An Lan lại đặt ra một vấn đề khác: "...Lệnh cấm vừa ban bố, ai lại to gan như vậy, dám nổ súng vào Tam Thất Lục Nhất Bảo?" Diệp Diên Tô ngây thơ nói: "Ta không biết.

Ta đi chợ đen xem sao?" "?" Thụy An Lan lộ ra vẻ mặt vi diệu: "Một chuyện nhỏ mà cần ta phải đi sao?" Cuối cùng, Lâm Hiên thúc giục Diệp Diên Tô đi xuống núi.

Thụy An Lan đương nhiên biết chợ đen ở đâu.

Nhưng Lâm Hiên tiếp tục ở dưới chân núi, ăn một bữa cơm, hầu như không nhìn thấy rau xanh, uống một bát canh ngọt, mua một cặp kẹo đường người, kéo vài thước vải mới, rồi dừng lại.

Hắn dùng da đầu để lau mồ hôi cho vẻ mặt lạnh lùng ngày càng

sốt ruột của Thụy An Lan, rồi thổi phồng "cả hai đều là tài tử giai nhân" mấy chục lần. ...

Cách chợ đen còn vạn dặm.

Dù vẻ mặt Thụy An Lan thể hiện "ta phiền muốn chết rồi, không thể đối phó được," nhưng nhìn thấy sự nhiệt tình của Lâm Hiên, nàng vẫn kiên nhẫn đi cùng hắn khắp nơi.

Lâm Hiên tiện tay cầm một búi tóc hình cầu lông thỏ trắng tuyết.

Thụy An Lan với đôi môi đỏ tươi thông minh nói: "Ta đã nói xong từ lâu rồi, nhưng ngươi không nghe." Một lát sau, cảm thấy sát ý của Thụy An Lan, người còn sống sót bèn gầm lên giận dữ: "Ta đang bái mặt trăng!

Nữ Vu Vương sẽ không tha cho ta!" Thụy An Lan cũng cảm thấy kinh ngạc, cười giận dữ: "Vu Bạch Nguyệt không cho ta đi?

Con nhện đó dám coi thường ta?" Thập Nhị Nguyệt Thần Sùng Bái không thể ngăn cản.

Câu nói vừa dứt, lại một lần nữa cảm thấy chấn kinh.

Một phản ứng, nhưng, tình huống khách quan là cô gái không những không bị trúng độc, mà còn không thể phản kích.

Nàng biết.

Chị gái ta suy nghĩ nhanh hơn, ngây ngẩn cả người: "Này, bí mật Vũ Đạo Bất Thiên Không sao?" Thụy An Lan trước tiên [nói] "Vũ Đạo Bất Thiên Đường", rồi "ừm." Ba người nín thở.

Làm thật rồi!

Đường huynh đột nhiên co giật, ngây người hồi lâu, không nói được câu hoàn chỉnh.

Thụy An Lan cảm thấy khó chịu, nói: "Ta không còn gì để nói ư?

Nếu ta không còn gì để nói, ta sẽ giết người." "Đừng mà!" Ba người cùng kêu lên một tiếng.

Thụy An Lan vẻ mặt ngày càng không vui, lười biếng nói, sức mạnh của nàng đột nhiên tăng cường, gần như bóp chết muội muội.

Lúc đó, bên ngoài đột nhiên truyền đến một tiếng hét chói tai.

Phạm Tuấn.

Thụy An Lan mất kiểm soát với chị gái, quay người xông ra khỏi phòng.

Phạm Tuấn Trì ngã gục trước cửa phòng, đau đớn lăn lộn.

Những phù văn màu vàng kim mờ ảo xuất hiện trên người, đang bò lên mặt hắn.

Sắc mặt Thụy An Lan [trở nên tệ].

Nàng nhận ra đó là phù văn lột da nhện.

Nhìn Phạm Tuấn Trì như vậy, ước chừng ba người đã xông vào phòng hắn.

Ta thật sự sốt ruột, ăn ngấu nghiến.

Sau khi xem phù văn, nàng quay trở lại phòng mình.

Giải quyết phù văn thì nhanh, nhưng không có những thứ cần thiết, phải giải quyết ba vấn đề trước.

Nhưng trên giường không có ba dấu vết.

Chính xác hơn, chỉ có ba bộ quần áo mới.

Chương 789

Ba con nhện đã lột da và bỏ trốn.

Lúc này, tiếng hét chói tai của Phạm Tuấn Trì không còn thu hút sự chú ý nữa.

Đã quá muộn.

Thụy An Lan tỏa ra vật chất dạng khí màu đen.

Kẻ sùng bái nhện, ai đã cho ngươi dũng khí?

Ánh nến của nhà hàng xóm được thắp sáng.

Bị tiếng hét chói tai đánh thức, khi nhìn ra thì Phạm Tuấn Trì đã không còn đó.

Không có Phạm Tuấn, không có ba tấm da, chỉ có trong bếp một cái bát chưa kịp rửa, trong bát có vài quả mận khô.

Thụy An Lan mang Phạm Tuấn và ba tấm da về Thụy An Cát Đặc.

Sau khi giao cho Lâm Hiên, Thụy An Lan nói: "Xin lỗi." Lâm Hiên dưới bóng nến trầm mặc hồi lâu, ngẩng đầu nhìn nàng, khẽ nói: "Xin lỗi, đã kéo ngươi vào sao?" Thụy An Lan: "Ta đã không giữ được." Lâm Hiên nín thở: "Ngày mai ta phải đi Phục Song Lâu." Thụy An Lan im lặng nói: "Xin lỗi." Lâm Hiên không nói gì.

Cái chết của Phạm Tuấn thực sự khiến nàng tức giận, nhưng Thụy An Lan thực sự không cần phải xin lỗi.

Nếu ta không làm vậy, kẻ sùng bái mặt trăng sẽ chống lại kẻ sùng bái pháp.

Để che giấu trong bóng tối và cố gắng khiến ta bình tĩnh lại.

Chủ nhân ngu xuẩn.

Thế nhưng, trong lòng Thụy An Lan vẫn nảy sinh một tia tội lỗi, nàng chủ động tiếp cận Lâm Hiên và hôn lên trán hắn.

Ứng Trung Nguyệt hai ngày liền thật sự bất an.

Kẻ bái nguyệt phải sống.

Kể từ khi bái mặt trăng đã được một trăm năm.

Một trăm năm trước, dưới sự lãnh đạo của Ác Ma Tông Sư, kẻ sùng bái mặt trăng là một ác ma đáng sợ.

Từ phía nam Lý [Đế quốc] đã liên tục tấn công Phượng Lăng Sơn.

Một trăm năm sau, ngay cả khi nhện mặt trăng chỉ còn lại một con cuối cùng, được trao vị trí Nữ Vu Vương.

Liệu nàng có thể thực sự phá vỡ phong cách của mình và tái hiện vinh quang của sự tôn thờ không?

Câu trả lời của nàng là âm thanh Lâm Hiên tự mình rời đi, để lại lời nói trước khi lão Vu bà và Vương tử chết: "A Nguyệt, Hồ, Nhậm, Chu ba từ này, hãy nhớ kỹ." Ánh nắng Lăng Dao ấm áp.

Ba hạt cốt tử vận mệnh được đặt trong hộp vàng, rồi đưa đến Thụy An Cát Đặc.

Thụy An Lan cau mày nhìn hộp vận mệnh, kinh hãi nói: "Ba người chơi cốt vận mệnh.

Lâm Hiên, và Ứng Trung Nhạc?

Cốt vận mệnh đã mang theo tất cả." Lâm Hiên cười: "Chỉ vài lời thôi." Thụy An Lan kinh ngạc nhìn hắn, vừa nhìn vừa đóng hộp lại, nghiêm nghị vỗ vào hộp trên tay Lâm Hiên: "Cầm lấy mà chơi đi.

Cố Thiên Mệnh thật thú vị." Lâm Hiên: "...Cảm ơn." Khi quay lại,

Lâm Hiên cầm hộp, bảo Tam Thất Tình uống rượu, vỗ vào hộp, nói: "Vì vậy ta vẫn không biết cách chơi cốt vận mệnh." "Ta nghĩ ngươi bị cho rồi." Diệp Diên Tô nói: "Giống vậy." Cốt vận mệnh là một công cụ nhỏ được phát minh nhiều năm trước, dùng để củng cố và tăng tốc luyện tập, và hòa làm một với Tử Ngọ Tuyến của người trưởng thành.

Đoạt lấy vận mệnh cốt đồng nghĩa với việc phá hủy Tử Ngọ Tuyến, một khi lấy ra, nó trở nên vô dụng, và trở thành một... con sâu chết bình thường.

Chẳng trách lại vứt cho mình như vứt rác.

Lâm Hiên uống một ly rượu buồn bực.

Chủ nhân của môn phái này thật ấu trĩ.

Cùng nhau uống rượu, rồi gõ: "Tim." Lâm Hiên trợn mắt: "?" "Bởi vì ta có một tin tốt." Lâm Hiên phát hiện lông mày và ánh mắt Tam Thất Tình tràn đầy vui mừng: "." Biểu hiện ra vẻ mặt "phì cười".

Tam Thất Tình cười "haha": "Ta có con rồi!" "..." Lâm Hiên đầu tiên không biểu cảm, sau đó lùi lại như bị bắn, "!" tỉnh cả người.

Cầu Tiên Hoa "Xảy ra khi nào?" Lâm Hiên bắt đầu đếm ngược, không thể đếm xuể.

Lông mày khẽ mỉm cười: "Lăng Dao đã sinh ra." "..." Lâm Hiên biểu cảm cứng đờ.

Một lúc sau, có lẽ là rất lâu sau, Lâm Hiên che mặt, khẽ nói: "Đó không phải là ta!" Lý Tam Kỳ: "Ta không quan tâm, thúc thúc của ta!" "Vậy thì...

được rồi, vui vẻ nhé." Sự vui mừng quá đỗi chân thật, Lâm Hiên cũng bắt đầu tuân theo nguyên tắc "A Khánh vui vẻ, ta vui vẻ".

Chương 790

Mặc dù ta không biết cha ruột của đứa trẻ là ai, nhưng Tam Thất Tình cuối cùng cũng có thêm một thành viên gia đình ở thế giới này, và cảm thấy cuộc sống tràn đầy động lực.

Cũng biết nhìn có vẻ khó khăn, nhưng không thể kiềm chế, vẫn hớn hở nói: "Mấy ngày trước ta vừa nhận được thư.

Một bé gái, nhìn giống Lăng Dao.

Lăng Dao hồi nhỏ, đáng yêu biết bao..." Lâm Hiên chân thành nhìn ông ta, dùng những từ như "", "vậy à" và "tốt quá" để bày tỏ thái độ "tiếp tục đi, ta đang nghe đây".

"Trẻ con đúng là thứ phiền phức nhất trên đời.

Không thể giao tiếp, ồn ào, yếu ớt, dễ vỡ.

Mỗi lần nhìn, ta đều đau đầu muốn chết." Mắt Lâm Hiên đen kịt.

Lời nói tuy vậy, nhưng thực sự rất phiền phức.

Thấy Lâm Hiên không nói gì, Tam Thất Tình nghi ngờ: "Ngươi có gì thắc mắc về chuyện này sao?

Này, Trình Tĩnh, ngươi thích như vậy, lại còn lớn tuổi rồi, ta cũng không làm gì được." Lâm Hiên lắc đầu, bất đắc dĩ nói: "Không cần cái gì cả." Thụy An Lan: "?" Diệp Diên Tô [nghĩ]: được rồi, nguyên nhân quan trọng nhất, chuyện này nên suy nghĩ kỹ.

Lăng Dao Nhật Chiếu Hàn Lâm Hiên khó tránh khỏi cảm thấy mơ hồ.

Thậm chí nghi ngờ khi gặp nàng ta vài năm trước sẽ không tự chủ được mà siết cổ.

Loại pháp thuật này khiến Diệp Diên Tô [khó chịu].

Không, lúc mười hai tuổi rất đáng yêu.

Lâm Hiên cho rằng nên trở nên đáng yêu hơn trước mười tuổi.

Nếu hòa hợp với Thụy An, thì có thể nhìn thấy những người trẻ tuổi.

Nhưng trên trời đất không có nỗi sợ hãi, không cho phép những thứ như mận xanh và ngựa tre tồn tại trên thế gian.

Khi Lâm Hiên đang ngẩn ngơ, Tam Thất Tình hỏi tối nay có uống rượu không.

Một người có chuyện riêng sẽ không cưỡng lại sự hấp dẫn của rượu, và hứa hẹn: "Uống!" Tối nay không khí đặc biệt ảm đạm.

Rót rượu, dùng tay xoay ly, ánh mắt dừng lại ở một vị trí nào đó trên bầu trời.

Lâm Hiên vẫn đắm chìm trong bi thương, Thụy An không thích trẻ con, có lẽ sẽ không có con," chỉ ngây ngốc nhìn rượu.

Một lúc lâu sau, Tam Thất Tình đột nhiên nói: "Gọi ta." Diệp Diên Tô nghi ngờ: "A Khánh?" Ông ta giữ im lặng.

Sau khi Lâm Hiên chuyển sự chú ý sang Tam Thất Tình, hắn lập tức nhận ra vấn đề.

Hôm nay, Tam Thất Tình dường như buồn bã hơn bao giờ hết.

Lâm Hiên đến gần: "Sao vậy?" Ông ta thở dài, tối nay uống một ly rượu: "Ta không thể trở thành." Lâm Hiên miệng đầy rượu, hỏi: "Đã có thư trả lời chưa?" Biểu cảm kỳ lạ: "Không." "Vậy thì..." "Được rồi." "?" Lâm Hiên kinh ngạc: "Biết ở đâu sao?" Tam Thất Lục Nhất Bảo không có khả năng giám sát chuyện này, chắc chắn là tin tức từ người khác.

Ngươi không muốn từ bỏ việc tham gia vào loại tình huống này với những người bạn tri kỷ âm nhạc, muốn cân bằng cục diện của giang hồ, tồn tại trong một thế giới không thể đoán trước sao?

Cũng có thể là một bang phái nhỏ. .

Ông ta cụp mí mắt: "Ta không biết.

Ta không nói chuyện với họ, những người có hứng thú đã đi đến thị trấn nhỏ dưới chân núi." Ngày hôm qua, Tam Thất Tình nhận được tin tức, vô cùng kinh ngạc.

Khi xuống núi, có vài người thân của cha mẹ nuôi đang đợi.

Tam Thất Tình không hiểu, vì vậy ta tìm một căn phòng tốt, để ông ta ngồi xuống.

Người thân chỉ vừa ngồi xuống uống chén trà, đã đập mạnh bàn: "Tam Thất Tình, bất hiếu!" [Tam Thất Tình] từ tốn hỏi, lễ phép: "Vì sao vậy thúc thúc?" "Thật tốt!" [người thân] đối lại: "Trốn lâu như vậy không về, lại có Tam Thất Lục Nhất Bảo sao?" [Tam Thất Tình] từ tốn hỏi lại: "Phải.

Không hoan nghênh ta sao?" "Ngươi chỉ bình tĩnh, ta bảo ngươi bình tĩnh.

Nhưng sao ngươi lại cấu kết với kẻ địch?" [Tam Thất Tình] từ tốn hỏi lại lần nữa: "Kẻ địch ở đâu?

Tiểu sinh cấu kết khi nào?" Sau khi [Tam Thất Tình] chết lặng, người thân nói: "Đó không phải là ngươi sao?

Ngươi quên người đã đập nát một pháo đài ở giữa sao?" Ra hiệu trước mặt Lâm Hiên.

Lâm Hiên chờ đợi cử chỉ của ông ta: "Ba động tác tận khả năng tận dụng sức mạnh cổ tay." Hắn vừa nhớ lại vừa đánh dấu lại lần

nữa: “Là vậy sao?” “Được, ngươi thử lại lần nữa.” Hắn nghĩ một ngày thật sự quá hạnh phúc.

Một số phụ mẫu chăm lo cuộc sống, luyện võ, còn có thể nhìn thấy nhiều thế giới mới dưới chân núi.

Chương 791

Nhưng, Lâm Hiên không phải lúc nào cũng chấp nhận.

Lần này sẽ không mang theo.

Biên Khê: "Phụ thân, con cũng đi phía nam Lý." Diệp Diên Tô bất đắc dĩ cười: "Này, Rooney, xin đợi một lát." Biên Khê hỏi: "Có lớn đến mức nào?" Lâm Hiên suy nghĩ một lúc: "Cấp độ đó có thể đánh bại ta." Biên Khê nghĩ mình thật may mắn, không "Khi nào có thể chiến đấu với Thụy An," tràn đầy tự tin: "Sẽ có ngày đó!" Lâm Hiên xoa đầu nàng: "Thôi được, ngày đó ta sẽ vui." Chương Sáu Mươi Hai: Ngàn Bông Hoa Lam Bảo Thạch Lâm Hiên nói với Thụy An: "Chậm nhất mười ngày, ta sẽ trở về." Thụy An Lan: "Về sớm một chút." Lâm Hiên nhẹ nhàng hôn nàng: "Được rồi." Lần này sẽ không có chuyện lớn gì.

Chỉ là đoàn xe vận tải thủy xuyên việt gặp chút rắc rối.

Trông như đã bị cướp sạch, nhiều thành viên mất tích.

Hạm đội không nhỏ, lại hợp tác chặt chẽ với [ai đó].

Bị cướp, khá mang tính khiêu khích.

Lâm Hiên quyết định đi xem chuyện gì đã xảy ra.

Các hộ vệ gần đây ở Thụy An Môn đều bất lực, tốt nhất nên ra ngoài đi dạo ở phía nam Lý, nhưng càng không cần Vương Mẫn, theo ước tính ngay cả trung tâm mặt trăng cũng không thể đến được.

Không có gì đáng kể.

Ai không chỉ đợi đội phá hủy tại hiện trường vụ án.

Có Vương Mẫn và thủ vệ.

Một tư thế, mời vào hộp tro cốt.

Lâm Hiên chớp mắt, thực sự có chút bất ngờ.

Nhưng vẫn phản ứng nhanh chóng.

Hắn giấu một cử chỉ ở không xa, rồi đi theo môn đồ.

Hắn tự mình đi, nói: "Ta gặp Vương Mẫn." Những môn đồ vẫn ẩn mình trong bóng tối sau khi nhận lệnh của Lâm Hiên nhanh chóng thu lại âm thanh.

Mục Phỉ Tạ ngồi dưới tán dù, không chút kỳ lạ nhìn Lâm Hiên đến gần, từ trên cao nhìn xuống, nói: "Có thể đếm rồi." Lâm Hiên khẽ ngẩng đầu: "Mẫn Kim Điện Hạ có ý gì?" Mục Phỉ Tạ lạnh lùng hừ một tiếng: "Giả vờ thật tốt.

Vị Vương đã thử nhiều lần, ta cứ nghĩ lần này sẽ thấy máu.

Nếu không có, Vị Vương chỉ có thể tìm." Lâm Hiên có chút [nghĩ]: "Mẫn Hạ Điện thường thử phương pháp sao?

Nếu có thứ gì có thể tìm dân thường, dân thường nên cảm thấy [gì đó]." Hắn nghĩ, có lẽ gần đây gặp phải chút rắc rối nhỏ sao?

Vương Mẫn [có chuyện gì] sao?

Mục Phỉ Tạ lười biếng giải thích: "Vị Vương thật sự không lãng phí thời gian của ngươi.

Thế giới đã biến mất, vị kế tiếp tự nhiên sẽ [xuất hiện]." Vương Mẫn xoay chiếc nhẫn, nói: "Lâm Hiên, ngươi nghĩ có thể trốn thoát sao?" Mắt Lâm Hiên hơi giống màu tro tàn, quả thực có ý nghĩa gì đó.

Nhưng nụ cười dịu dàng nhanh chóng che giấu ý nghĩa đó.

"Vậy thì, Hạ Điện Hạ muốn bắt đầu từ ta sao?" "Ai mà chẳng biết, [ngươi là] cánh tay phải của ta." Mục Phỉ Tạ khinh thường nói: "Ngươi không thể tránh khỏi bước đi mà ngươi đã đặt ra ở đây." Đầy

tự tin, cảm xúc căng thẳng của Lâm Hiên vẫn rất mạnh mẽ.

Nhưng tiếng kêu gào điên cuồng của Trình Hạc Minh vẫn vang vọng trong tai Diệp Diên Tô.

"Vì sao những người khác biệt như ngươi lại nhận được tình yêu ngây thơ và thuần khiết của người khác?" "Vì sao Doãn Nhạc Chi lại biết người mạnh nhất thế giới sẽ nhìn nhầm người không nói không rằng?" "Vì sao những kẻ dơ bẩn trên thế giới lại đáng được yêu?" "Một số người!

Không!

Đáng đời!

Ngươi nên bị tra tấn!" Lâm Hiên cảm thấy câu hỏi rất hay.

Nhưng hỏi có ích gì không?

Chương Năm Mươi Chín: Thế Giới, Nhà?

Khi thế giới không xuất hiện hết lần này đến lần khác, sẽ không có quá nhiều cảm xúc, chỉ khẽ nói: "Diệp Diên Tô, đi thôi." Diệp Diên Tô cho rằng trên đời không ai sẽ tức giận, kết quả là hắn nghiêm túc không nói gì, rút một điếu thuốc.

Chỉ có mái tóc xoăn rung lên thể hiện sự bất ổn.

Thụy An nhìn hắn làm lơ, nói: "Trừ phi ngươi có thể khống chế." Diệp Diên Tô hút thuốc, nhướng mắt, nói với [chính mình]: "Đi ra ngoài." Lâm Hiên liếc nhìn Thụy An Lan đang vẫy tay với hắn.

Lâm Hiên rút lui.

Sau khi Lâm Hiên rời đi, [Thụy An Lan] trách mắng Tô [Diệp Diên Tô]: "Ta không thể khống chế." "Ngươi không biết Doãn Nhạc có hiểu biết về tính khí của mình sao?" Thụy An Lan cướp lấy tẩu thuốc, hạ thấp giọng.

“Bây giờ đã bao nhiêu tuổi rồi, não cũng bao nhiêu tuổi rồi sao?

Chương 792

Phấn khích, cứ như một cậu bé vừa gặp thế giới vậy.

Nên bình tĩnh mà đi ra ngoài.” Diệp Diên Tô lấy tẩu thuốc từ tay Thụy An Lan, gõ gõ vào đầu Thụy An Lan: “Cho ta mười ngày.” Diệp Diên Tô thỏa hiệp.

Ngươi vẫn cho rằng mình còn trẻ.

Thụy An Lan nghiêm túc nhìn hắn.

Diệp Diên Tô [nói] một chút, nhưng.

Thụy An Lan lạnh lùng nói: “Đừng tưởng ta không biết ngươi đã ám hại Diêm Phương Nhân bao nhiêu lần.” Diệp Diên Tô bất đắc dĩ cười: “Xem ra Lan Nhi có mối thù sâu sắc với ta.

Bảy ngày.” Thụy An Lan không hài lòng: “Ngươi lại giở thêm một đống trò vặt chưa bàn bạc với ta nữa à?” “...” Diệp Diên Tô mệt mỏi nói: “Năm ngày, năm ngày phải đi rồi.” Không nói thêm nữa.

Không khí giữa hai người đông cứng một cách khó xử.

Diệp Diên Tô không chịu nổi sự khó xử này.

Sau khi đạt được sự đồng thuận, hắn đứng dậy, nhẹ nhàng hôn lên trán nàng: “Sau khi Huân Tước rời đi, ngươi phải ngoan hơn một chút.

Nguyện ánh sáng ở bên ngươi.” Rồi kéo chân rời đi.

Giọng Thụy An Lan đuổi theo: “...Ta hy vọng ngươi không ở bên cạnh ta.” Miệng Diệp Diên Tô co giật.

Hắn quyết định trở về nhà.

Gần đây, hắn bị phong ấn mà không có cảnh báo, thậm chí không thể khống chế.

Hắn tỉnh táo biết mình đang làm gì, nhưng lại hỗn loạn đến mức không biết bước tiếp theo phải làm gì.

Có lẽ Giáo đình Viễn Tây có thể thấy những điều bất thường.

Nếu như mấy chục năm trước, ở mức độ như vậy, hắn sẽ không mất công khống chế.

Nhưng bây giờ thì không được.

Trùng hợp thay, công ty Viễn Tây gần đây đã gửi vài bức thư khẩn cấp, yêu cầu hắn quay về chiến đấu với Thánh chiến.

Đã lâu không ra chiến trường, hai tay hắn rất ngứa ngáy, nhưng trước đó hắn vẫn luôn suy nghĩ về một chuyện, và không muốn tham gia vào trận chiến kéo dài nhiều năm.

Sau khi Diệp Diên Tô rời đi, Thụy An Lan vuốt trán mình: "Đồ chó má" [nàng nghĩ].

Lâm Hiên không biết vì sao lại bất an.

Hắn thỉnh thoảng nhìn ra cửa, cho đến khi một cái bóng đen khổng lồ đột nhiên đổ xuống cánh cửa.

Thứ nhất, vì tình yêu và sự tin tưởng giữa hai người; thứ hai, khi Thụy An Lan không nói gì, nàng giống như một quả hồ lô câm, hỏi ai cũng vô dụng.

Lâm Hiên chỉ sợ sự thật: "Lan Nhi, nàng sẽ đột nhiên biến mất về phương Tây xa xôi như bất kỳ thứ gì khác trên thế giới này sao?" Thụy An Lan cười như thể nghe thấy điều gì thú vị: "Không, sẽ không.

Người phương Tây không thích ta, vì ta không tin Thần Quang Minh." Lâm Hiên tạm thời [nói]: "Dường như phương Tây thích thế giới, mà không có gì cả." "Diệp Diên Tô?

Tự đại cuồng vọng.

Thỉnh thoảng dùng giáo đình đổ máu rửa sạch mặt đất, biến thánh vật thành lưỡi dao sắt đen, mang theo giáo đình và Doãn Nhạc Chi.

Đi ngược lại giáo nghĩa của Thần Quang Minh.

Ngươi nghĩ phương Tây sẽ thích hắn sao?

Dù giáo đình không tốt lắm." Thụy An Lan cười, cúi mặt xuống: "Không ai thích ta." Lâm Hiên nói: "Ta thích nàng." Thụy An Lan: "Được." Lâm Hiên thực sự tức giận với thái độ này, muốn đánh người.

Thụy An Lan lại lớn tiếng cười: "Có thể yên tâm, ta ở bên cạnh ngươi." Tiếp theo.

Cán cân nghiêng.

Khi Lâm Hiên và Diệp Diên Tô đều sắp rời đi, sau khi tin tức về việc Đế Quốc Viễn Tây bận rộn tiến hành Thánh chiến được thực thi, dường như nhiều người đã bị ảnh hưởng nặng nề.

Ứng Trung Nhạc đại khái là thư thái, sau khi bảo vệ Pháp Tả Hữu và lưu lại giáo thư, đã lên đường đi Nam Cương.

Dù sao thì, Mẫn Mục Phỉ Tạ là một Phong Thần đã qua đời.

Khi đồ đệ rơi vào cảnh khốn cùng, khó mà không làm tổn thương lòng người để trấn áp một tai họa.

May mắn thay, Ngô Việt Anh Trung đã kịp thời trở về Nam Cương.

Dưới danh tiếng của phái sùng bái mặt trăng, Đồ Sơn, nơi đã lâu không bị Mục Phi tấn công, đã bị tiêu diệt hoặc chiêu mộ.

Chương 793

Mọi người đã trở lại trạng thái sống và làm việc dưới sự bổ sung vật chất của Mục Phỉ Tạ và sự an ủi tinh thần của Ứng Trung Nhạc.

Trận chiến trên đất liền kéo dài hơn dự kiến, tốn kém.

Dân chúng chịu tổn thất nặng nề.

Để nuôi sống thổ phỉ, số tiền ban đầu phân bổ cho bộ phận hải phòng đã được phân bổ cho nhân viên bảo vệ đất đai.

Hiện tại, Vương Mẫn đã tính toán kỹ lưỡng, và cho rằng thực sự không thể duy trì, do đó đã xin miễn giảm thuế.

Không cho phép Thánh Giả.

Mục Phỉ Tạ trong hoàng cung mắng lớn, cảm thấy vô cùng tức giận: "Bao nhiêu năm rồi, ta vẫn lo lắng Vị Vương sẽ không thể phản kháng, đã giấu tiền sao?" Nhưng nàng biết Thánh Linh là một loại xương mềm đáng sợ, vô ích, do đó phải đi đến khu vực khác tìm sự giúp đỡ.

Để tránh bị chỉ trích là tư lợi, Vương Mẫn tự nhiên sẽ không cầu cứu nhà vua.

Thư Địch Cát Đoàn Hỏa và phái sùng bái mặt trăng cuối cùng đã đạt được sự đồng thuận.

Sau khi tiến hành đàm phán riêng với Anh Trung Nhạc, đã ký kết các điều khoản hỗ trợ lẫn nhau, các điều khoản này sẽ có hiệu lực sau vài năm, trừ khi có sự cố bất ngờ.

Nam Cương thoát khỏi hỗn loạn và thuế khóa hà khắc.

Vẫn đang ca hát nhảy múa.

Mục Hán Đào từ từ hồi tưởng lại những ảnh hưởng bất lợi cá nhân sau khi thế giới biến mất.

Ngược lại, hắn ngày càng gần Thụy An Môn hơn.

Bởi vì đối với hắn mà nói, người được cứu khác với nhiều võ thuật gia, võ thuật gia thừa nhận địa vị lãnh đạo và toàn bộ thế giới.

Đương nhiên cách Cảnh Phong Các gần, nhưng ta không biết có phải vì tính cách Doãn Nhạc Chi mà không đến gần.

Cuối cùng, Cảnh Phong Các và Giang Hương Biệt Thự vẫn là mối quan hệ chính thức nhất giữa nước giếng và nước sông.

Mục Hán Đào thực sự có chút không thoải mái.

Trước tiên hỏi vì sao lại có những âm thanh lạ trong tai, thứ hai hỏi những người này bao vây thế nào.

Nhị Thúc Thúc: "Đội trưởng, ngài ngất đi, vẫn luôn nói lung tung.

Ta không thể đánh thức ngài, thật sự rất sốt ruột." Mục Hán Đào đau đầu, nhưng vẫn cảm thấy khó hiểu: "Ta không đi Hầu Sơn về Đại Lễ Đường, từ đó về sau vẫn luôn ở Đại Lễ Đường sao?" Hai vị thúc thúc và tất cả mọi người đều kinh ngạc và kỳ lạ: "Từ khi ngài rời đi, ngài không hề động đậy sao?" Mục Hán Đào: Chuyện gì đã xảy ra vậy?

Hoang mang.

Hai vị thúc thúc, không biết vì sao, nói với Mục Hán Đào: "Cảnh Phong Các khá giỏi trong việc tìm hiểu tin tức địa phương của một số môn phái.

Hỏi Lý Đội Trưởng có tốt hơn không?" Mặc dù hai vị thúc thúc nói không sai, nhưng Mục Hán Đào cuối cùng đã đến Thụy An Môn đáng tin cậy, và [tìm hiểu].

Một phần tin tức, Thụy An Cát Đặc thậm chí có thể biết!

Khi Mục Hán Đào đến Thụy An Môn, Lâm Hiên lại một lần nữa rơi vào khoảng không trống rỗng, hai ngày liền không muốn nói chuyện với ai.

Mặc dù chứng trầm cảm của Diệp Diên Tô là không hợp lý, nhưng Mục Hán Đào rất thông cảm với người bị trầm cảm.

Vì vậy chủ yếu là lắng nghe.

Thụy An Lan hỏi một loạt các câu hỏi kỳ lạ và các triệu chứng lúc đó, sau đó vì [hắn] đã khám phá Tử Ngọ Tuyến, nói: "Chúc mừng, ta lo rằng ngươi không tốn quá nhiều thời gian để tìm." Mục Hán Đào: Tìm?

Chuyển.

Chương Sáu Mươi Mốt: Bề Ngoài Hòa Hợp Mục Hán Đào hỏi: "Nhìn?

Có thể sao?" Thụy An Lan: "Trong ảo giác của ngươi là một tầng ảo giác.

Theo ta được biết, chỉ có Hoa Hoàn mới có thể đạt được hiệu quả như vậy.

Thực tế, rất khó đạt được hiệu quả đó.

Trong nhiều lần, ta chỉ thấy một lần trong thí nghiệm.

"Vỗ tay." Mục Hán Đào: "Cảm ơn?" Mục Hán Đào: "Nhưng ta nghe nói Hoa Vạn Hoán là một loại kịch độc chí mạng..." Thụy An Lan: "Ta không vui khi còn sống sao?

Số người [sống sót] cực kỳ cực kỳ cực kỳ ít, đến mức gần như không có.

Theo ước tính, những người trúng độc không chết trước khi tiếp

xúc.” Mục Hán Đào kinh ngạc trước lời nói đó, không kìm được nghiêm túc nói: “Na Thụy Tả Tả có thể đoán ra kẻ bị hạ độc chết là ai không?” Thụy An Lan: “Thứ rác rưởi đó chỉ có thể tìm thấy trong phái sùng bái mặt trăng và thế giới.” Cầu Tiên Hoa Do các thao tác thực tế gần đây, một số người xác nhận Hoa Hoàn hiện không thể kiểm soát, đều thân thiết gọi nó là “rác rưởi”.

“Nhưng...

Chương 794

Nguyệt Thần Huân Tước và toàn thế giới đều không ở đây.” Mục Hán Đào [nói].

Mặc dù Mục Hán Đào không hiểu tại sao trên thế giới không ai muốn làm hài lòng đội trưởng của mình, nhưng hắn nghiêm túc suy nghĩ, rồi nghiêm túc gật đầu: “Ta sẽ quay lại tìm hiểu sâu hơn.” Sau khi Mục Hán Đào rời đi, Lâm Hiên vô cớ nhìn theo bóng lưng hắn, hỏi Thụy An: “Vì sao lại phải làm vậy?” Thụy An Lan: “Ta không có chứng cứ, ta chỉ đoán mò.” Diệp Diên Tô nói: “Vậy thì, vì sao đội trưởng đó lại phải chịu khổ?” Thụy An Lan: “Ai mà biết?

Theo lời Mục Hán Đào miêu tả, ảo giác của hắn dường như đã bị dẫn dắt.” Thụy An Lan đột nhiên cười kỳ lạ: “May mắn thay, Diệp Diên Tô đang chiến đấu, nếu không ta phải bóp cổ Doãn Nhạc Chi mà hỏi: Ngươi đã dẫn dắt ảo giác sao?

Dẫn dắt thế nào?

Có thể lặp lại không?” Lâm Hiên vô cùng kinh ngạc, đến mức không thể nói to được trong một thời gian dài.

Lâm Hiên quay ngựa, có thể an toàn tiếp tục hành trình.

Một toán kỵ binh [đến] sân lớn trước cửa, lúc đó có hai thành viên gia đình đang đợi ở cửa.

Ta thấy một bà lão từ đại sảnh bước ra, bà lão được một cậu bé giúp đỡ.

Bà ta chen về phía trước, nói: “A Di Đà Phật, cuối cùng cũng đến rồi!” Lâm Hiên quay người, chắp tay: “Vân Long Phi Tiêu Cục sẽ giữ lời hứa, và sẽ mang toàn bộ khu vực phía đông mà quý ái nữ đã ủy

thác giao cho ngài.” Bà lão bước lên.

Các huynh đệ tiêu sư mở hộp, đưa Phật vào, đặt trước mặt bà lão cho bà xem.

Sau khi xem nửa ngày, bà lão đã sắp xếp đồ vật xong, quay sang Lâm Hiên.

Sau đó, bà lấy một xấp ngân phiếu từ cô gái, giao cho người vận tiêu.

Uống nhiều quá rồi!

Lâm Hiên ôm ngân phiếu vào lòng, sau đó dùng đôi tay mạnh mẽ rời đi.

Cánh cửa phía sau Lâm Hiên đóng sập lại, hắn lấy ra nửa chồng ngân phiếu, quay người đưa cho những người khác, nói: “Các huynh đệ đang chịu khổ rồi.” Vài người cầm lấy ngân phiếu và cảm ơn: “Cảm ơn, lão bản!” “Cảm ơn, gia gia!” Lâm Hiên cười vỗ đầu họ, nói: “Chỉ có người gầy nhất, cho thêm nhiều hơn, mẹ già ở nhà chẳng phải không khỏe sao?” “Hắc, hắc!

Cảm ơn, mẹ ta đã khỏe hơn nhiều rồi!” Lâm Hiên nhìn quanh mấy người, nói: “Có ý kiến gì không?” Vài người vẫy vẫy ngân phiếu trong tay.

Lâm Hiên quay ngựa, những huynh đệ nhận được ngân phiếu đều rất vui vẻ.

Sau đó, họ bàn luận xem sau này sẽ đi đâu chơi.

Người phụ trách đội Lâm Hiên đột nhiên nhìn vầng trăng sáng trên đường chân trời, lẩm bẩm: “Mười năm rồi, ta không đi vào đó, không ngắm trăng.” Lâm Hiên nhếch môi, nói: “Lạ thật.

Ta đã làm những điều có thể ngăn lộ thân phận, ta cũng không cho

ai vào đó.

Bây giờ nhìn xem, chẳng ai phát hiện ra.” Lâm Hiên nhớ mình gần như không thể nuôi sống hai huynh đệ, vì ba ngày trước còn xấu hổ vì trong túi không có tiền.

Hắn thở dài, thở dài.

Không lâu nữa.

Ta không thể đứng đây chuẩn bị xuống núi.

May mắn thay, sau khi nhận lệnh này, ta sẽ không chết đói.

Có chút ngân phiếu, ta có thể xoay sở một thời gian.

Lâm Hiên trở về khách sạn.

Hiện tại năm ngày rồi, các huynh đệ không biết mệt mỏi.

Lâm Hiên ngáp, đi lên lầu hai.

Khi đi ngang qua một căn phòng, cánh cửa kẽo kẹt, Lâm Hiên nghiêng người nhìn vào.

“Đúng như ta thấy, tiểu thư, về núi nhận lỗi đi.

Cả ngày ở cùng tên to con kia, ta nghĩ cô không thể kết hôn được.” Lâm Hiên ngồi xuống ghế gỗ, sau đó đặt trường kiếm và mặt nạ lên bàn tròn.

Sau khi chỉnh lại mái tóc dài, [hắn] nói: “Quá hung mãnh rồi, không thể kết hôn, tốt nhất là đi cùng tiểu thư, ta là người chính nghĩa!

Khiến ta từ bỏ sự nghiệp, gả cho ai chứ?

Thật sự, sẽ kết hôn!” Nghe giọng nói đó, [Lâm Khả Y] không vui, cầm chén trà vừa rót cho Lâm Hiên, sau đó vô thức đặt chân lên ghế gỗ: “Vị nữ sĩ đó [nói gì]?” [Nàng nói]: “Ta!” [Lâm Khả Y] chỉ nhận ra mình không đủ thục nữ, vụng về đứng dậy, ngồi xuống ghế gỗ.

Nàng mỉm cười hỏi: “Phi tiêu chủ nhân lần này kiếm được bao nhiêu?” Lâm Hiên lấy số ngân phiếu còn lại, đặt bên cạnh bàn tròn.

Sau đó bắt đầu lo lắng cằm mình, rồi nói: “Về núi đi, nếu không, cô sẽ lại phạm sai lầm với ca ca ta sao?” Lúc đó, cánh cửa phòng mở ra, Lâm Khả Y đeo mạng che mặt xuất hiện trước mặt mọi người.

Những người tốt bụng kia đột nhiên gãi tai, huýt sáo, chỉ có người kia ghé đầu nhìn vào bên trong.

Lâm Hiên cũng không nói gì, kéo hắn vào trong, đóng cửa lại.

Chương 795

Người đàn ông đó vào phòng sau, ngửi thấy một mùi hương.

Nhìn người đàn ông đang ngồi trên ghế gỗ, hắn tức giận bước đến, hỏi: "Ngươi đang làm gì?" Lâm Khả Y dưới mặt nạ kinh ngạc, nhìn vào tim người đàn ông, một tên ngốc sao?

Suy nghĩ một chút, [Lâm Hiên] nói: "Khi ngươi vào, ngươi sẽ nói lời cuối cùng, ngươi muốn gì?" Lâm Hiên ấn người đàn ông kia ngồi xuống ghế, sau đó rót một chén trà, hỏi: "Ngươi tên gì?" Người đàn ông cầm chén trà, nắm chặt trong tay, cười nói: "Ta tên Tiểu Ninh, ta tên Hương Ngưng!" "Được rồi, Tiểu Phượng." Lâm Hiên thực sự không biết làm sao.

Đơn giản đến mức muốn báo cáo ngay cửa, không còn khoe khoang nữa, nhìn vẻ ngoài hắn, dường như không nói dối.

Một lúc sau, Lâm Hiên hỏi: "Ngươi có nhận ra ta không?" Tiểu Phượng nhìn Lâm Hiên, lắc đầu: "Ta không biết." Lâm Hiên bất lực nâng trán, sau đó dùng cánh tay và ống tay áo nắm lấy cánh tay mình, rồi từ từ ngả đầu ra sau, nghiến chặt răng, nói: "Ngươi không biết ta sao?!" Tiểu Phượng nhìn khuôn mặt quỷ ở gần.

Không kìm được nuốt nước bọt, nói: "Bây giờ ta nhận ra rồi!" "Quái!" Lâm Hiên buông tay, nói: "Vì ta không [có ác ý].

Ngươi đi đi." Lâm Hiên bây giờ quyết định trở về núi.

Hắn không sợ hãi khi chủ nhân che giấu, người khác sẽ về nhà.

Thấy Tiểu Phượng không biến mất, Lâm Khả Y đột nhiên đặt kiếm lên bàn tròn, hét lớn: "Không đi sao?" Tiểu Phượng liếc nhìn Lâm Khả Y, vô cùng không thoải mái, sau đó bám chặt góc áo Lâm

Hiên, nói: “Tỷ tỷ, mọi người đều bị đối xử...

Không thể nào!” “!” Lâm Khả Y nghe những lời đó, mặt mày khó chịu, rút một thanh trường kiếm, hét lớn vào Tiểu Phượng: “Bỏ bàn tay dơ bẩn của ngươi ra!

Nếu không ta sẽ chặt đứt!” Lâm Hiên bị kéo sang một bên.

Hắn cảm thấy đau đầu vì tên tiểu phượng lưu manh đó.

Không thể mang hắn ta về núi.

Lúc đó, một cái bóng đen từ trên mái nhà lướt qua cửa sổ, biến mất.

“Bỏ tay ra!” Lâm Khả Y đột nhiên, thân mình bước tới.

Rút ra thanh kiếm dài, chém đứt [sợi dây].

Lâm Hiên nắm chặt tay [Lâm Khả Y], quay đầu gào lên: “Hương Ngưng, đúng không?” Tiểu Phượng gật đầu, Hoắc Vân Hi giơ mặt nạ lên, cười tủm tỉm: “Tỷ tỷ, ta đang bận kiếm tiền nuôi gia đình, bàn bạc đã, về nhà trước đi, nếu không cha mẹ bây giờ chắc sẽ lo lắng cho ngươi.” Tiểu Phượng buông hai tay, đáp lại một cách chán nản.

Hắn cũng không nói gì, đẩy cửa ra.

Lâm Hiên đeo mặt nạ, nhìn Lâm Khả Y, nhún vai: “Thật khó hiểu.” “Đúng như ta nói, tiểu thư vì để ngăn rắc rối sau này mà giết hắn đi!” Lâm Hiên mỉm cười: “Đợi chút, chia tiền ra, rồi chuẩn bị về núi rồi, nên không cần phải làm lại trong trò chơi này nữa.” Ngân phiếu được giao cho Lâm Khả Y.

Lâm Khả Y vươn tay, quay người đi ra ngoài.

Tiểu Phượng rời khỏi quán trọ, ngẩng đầu nhìn cửa sổ tầng hai, sau đó nhếch môi, đi về phía đám đông.

Lâm Khả Y cầm trường kiếm lạnh lùng nói: “Vân Long Phi Tiêu

[Cục] đã hỏng rồi!

Nếu có thủ đoạn, xin cứ kiện đi!" "!" Vẻ mặt bà lão tràn đầy phẫn nộ, đã lâu không nói chuyện với Lâm Khả Y.

Hoắc Vân Hi vội vàng kéo Lâm Khả Y ra phía sau: "Những người ở dưới không hiểu chuyện, xin hãy bỏ qua.

Thái độ của Lâm Hiên căn bản không trách Lâm Khả Y, mà giống như đã trải qua toàn bộ quá trình." Bà lão cầu xin Lâm Hiên, khi bà chuẩn bị nói, Lâm Khả Y bắt đầu rút kiếm, bà lão và những người khác bị dọa sợ lùi lại một bước.

Lâm Hiên bất lực nâng trán, điều tra: "Sự mất tích của Bạch Thất Tung không liên quan gì đến phi tiêu của ta.

Hy vọng ngài có thể hiểu, ta chỉ tham gia vào chuyện này vì lý trí." [Bà lão] liếc xéo, lẩm bẩm: "Ngươi tin rằng, trở về núi, ngươi sẽ không có gì sao?" Lâm Hiên khẽ nhếch môi: "Ta không muốn xen vào!" Nghe vậy, một nụ cười không gò bó, [bà lão] nói: "Ngươi chỉ mới vào ra khỏi sông nước một thời gian, ta không biết có bao nhiêu gia đình lớn đã bị ngươi làm rối tung.

Không phải sao?

Tương tự cũng muốn quay về núi và mời [người khác] sao?

Hahaha..." Hoắc Vân Hi dùng khuỷu tay đẩy Lâm Khả Y, sau đó nhìn bà lão, hỏi: "Tất cả đều trang điểm có hộp sư Phật sao?" Bà lão thấy Lâm Hiên đồng ý nhận lời, và nói: "Hộp đã bị đảo lộn, ta không tìm thấy Bạch Hạo!" Lâm Hiên thở dài, nhìn quanh những người xung quanh, dường như đã bị mang đi rồi, nhưng sẽ là ai đây?

Lâm Khả Y ghé vào tai Lâm Hiên: "Ồ, nếu cúi đầu, có thể nhận lỗi.

Cả buổi sáng, nếu Bạch Hạo thật sự bị trộm, sẽ không ở đó nữa."

Lâm Hiên đau đầu, thở dài.

Cúi đầu, quay người rời đi.

Trong biển người mênh mông, tìm kiếm chiếc vòng trắng có kích thước phù hợp, giống như mò kim đáy bể, huống chi Lâm Hiên lại không có tiền đi chợ đen mua tin tức tình báo.

Lâm Khả Y quay người, mỉm cười vẫy tay với mọi người.

Khi bà lão thấy Lâm Hiên sắp rời đi, bà vội vàng gọi điện cho người chặn đường giả định, tức giận nói: "Ta không tìm thấy Bạch Hạo!

Không ai chịu nhúc nhích nửa bước!" Lâm Khả Y quay người lại, cười lạnh: "Dám chết vì những chuyện vặt vãnh sao?" Khi nàng đột nhiên rút kiếm, các thành viên gia đình kinh hãi, bất lực lùi lại một bước.

Lâm Hiên quay người, nhìn đám đông.

Bây giờ không có uy tín, có hứng thú giúp tìm.

Chương 796

Nhưng khi nhìn cuộc nói chuyện, [hắn] làm hỏng chuyện. [Lâm Khả Y] lạnh lùng tiếp tục trấn áp, đi lại khắp nơi, nói: "...Bất kể ai tiến lên, đều phải mặc kệ mà chém kiếm!" Lâm Khả Y mở kiếm: "Lão nhân, cho một lời khuyên tốt, người thông minh sẽ phát hiện cơ thể ngươi có vấn đề, tạm biệt!" Hai người xông ra khỏi sân lớn.

Bà lão không giữ được Lâm Hiên, hai người [bà lão và Lâm Khả Y] vô cùng tức giận, đến nỗi quay đầu nhìn những người trong sân, rồi trừng mắt: "Dẫn một người đi tìm cho ta!" Một lát sau, người giả mạo phát hiện chiếc vòng trắng trên trán Tề Sư Phật trong phòng cậu bé, giao cho bà lão, bà lão chỉ vào cậu bé: "Lão tổ tông bị phát hiện dưới gầm giường của ngươi!" Phòng trộm khó phòng, bà lão quay người đi.

Khi cậu bé biết chuyện gì đã xảy ra, cậu bé vội vàng quỳ xuống, khóc lóc: "Lão tổ tiên, Tuệ Linh chỉ nhìn châu báu thôi, không có ý định nuốt A Tổ!" Đậu Lỵ đột nhiên đứng dậy, ném vào phòng lửa, vội vàng chạy đến đình ngồi xuống.

Nhìn Cao Sơn đang hoảng sợ, Dương Hoa không nhịn được phun ra ngụm trà đang uống, rồi ôm bụng cười: "Tốt lắm con!

Đang cướp đồ sao?" Cao Sơn rót một chén trà cho hắn, rồi [nói].

Một lúc sau, hắn đang há miệng phản bác, nhưng trong tầm mắt chỉ có Lâm Hiên cưỡi ngựa xuất hiện.

Hắn buộc dây ngựa vào cửa.

Sau đó, hai người cầm con gà rừng đã chơi đùa, mỉm cười bước vào sân trúc.

Dương Hoa thấy Hoắc Vân Hi trở về núi, liền đứng dậy, loạng choạng đáp lại.

Sau đó nắm lấy vật nặng trong tay Lâm Hiên, cười nói: "Cô gái đó đi ra khỏi núi, làm việc chăm chỉ.

Có ai bắt nạt không, chủ nhân có đi đến mộ tổ tiên theo kế hoạch không?" Gà rừng [nói] với Lâm Khả Y: "Nướng đi, cho thêm nhiều tiêu bột và ít muối mới ngon!" Lâm Khả Y cười, quay vào nhà bếp.

Lâm Hiên đứng tại chỗ, trợn tròn mắt, nhìn ngọn núi, rồi nặng nề thở dài, chắp tay, chỉ vào, Dương Hoa trước tiên: "Đi!

Giết cô gái đó, à, không, đi bình an!" Lâm Hiên cũng không nói gì, Dương Hoa thực tế đã quen làm vậy, khiến Lâm Hiên bất đắc dĩ giúp đỡ.

Cao Sơn dùng một tay gõ cằm trên bàn, cười nhìn Hoắc Vân Hi, nói: "Sư phụ, lão nhân đó quá kỳ quái, dù sao thì, cứ để hắn nhận một lỗi, cũng không mất miếng thịt nào đâu." Lâm Hiên chế giễu ý đồ của Cao Sơn, sau đó đi đến đình, ngồi xuống rót cho Cao Sơn một chén trà.

Hắn trực tiếp nói: "Huynh đệ, ta sai rồi!" Cao Sơn nghe vậy thì cứng đờ, rồi nhìn hắn, xoa đầu hắn, mỉm cười: "Ngươi nghĩ nhận lỗi là xong sao?" "!" Lâm Hiên uống một ngụm trà trên [bàn của] Dương Hoa, rồi trừng mắt nhìn Cao Sơn.

"!" Cao Sơn nhíu mày, dùng ngón trỏ dài chạm vào trán hắn, rồi nói: "À?

Sao lại thẳng thừng như vậy?

Nếu đã nhận lỗi, thì phải có một thái độ nhận lỗi.

Luyện tập lại lần nữa." Lâm Hiên nắm chặt cánh tay hắn, liếc mắt.

Khi người hầu chạy vào phòng, chỉ vội vàng về nhà.

Trước khi khởi động, [Lâm Hiên] bảo hắn luyện tập.

Lâm Hiên hừ một tiếng, nói: "Đừng đi!" Dương Hoa lau một chén trà trên mặt, rồi trừng mắt nhìn ngọn núi.

Trông như ngọn núi đó nợ hắn hàng vạn lượng bạc, hắn nghiệt ngã nói: "Đi luyện tập đi!" Lâm Hiên tự hào nhìn Cao Sơn.

Nếu biết chủ nhân cũng ở trên núi, thì không cần lo lắng mình sẽ nhát gan nữa.

Lâm Hiên quay sang Dương Hoa, hỏi: "Sư phụ, mấy ngày trước người không vào đó sao?" Dương Hoa liếc nhìn ngọn núi, rồi thở dài: "Gần đây, bên trong đang bắt bớ gắt gao." Lâm Hiên khó xử nhếch miệng.

Không sao.

Bây giờ người cũng không ăn gì, đối [với ta] [nói]: "Sư phụ, không, người vì sao lại ăn cơm?

Mấy lần rồi!

Nếu người trong giới này mà thể chất cường tráng, sẽ không làm như vậy.

Để ta và huynh đệ ta đi thu thập đồ vật trong đó được không?

Mấy tuổi rồi, có thể trồng linh thực sao?" Lâm Hiên nghe xong, cầm cây trâm vàng như bảo bối, rồi tháo mặt nạ trên đầu ra chải tóc.

Sau khi sửa sang lại, hắn nhìn hai người, hỏi: "Như vậy, được không?" Dương Hoa vội vàng gật đầu: "Đẹp trai quá!

Tóc của cô gái cũng đẹp!" Thẻ bài tình yêu.

"Dọc sông phụ đạo, sinh mệnh của tất cả thành viên đội dọc sông

đều có liên quan mật thiết.

Ta là ngọc minh châu trong lòng bàn tay, các thành viên đội dọc sông cũng là cha mẹ.

Không thể cả đời đều cảm thấy đặt cược." "Không có mạo hiểm sinh mệnh để mạo hiểm." Chân Công Nữ Sĩ chỉ yêu, ngậm miệng.

Con gái của nàng hiểu rõ nhất.

Đặc Khánh Nhược sẽ không lấy sinh mệnh của thành viên đội ra đặt cược.

Chương 797

Mỗi lần dùng đặt cược, đều là cuộc sống!

Nàng biết, nên cảm thấy khó khăn.

Hy vọng có thể chịu đựng được nỗi đau này, nhưng tiếc là không thể tự mình làm.

Nếu có thể sớm đưa cho Đặc Cảnh Hằng, e rằng...

"Không phải lỗi của ta..." "Không phải lỗi của ta..." Trịnh Cung ôm vợ, lẩm bẩm.

Hai cô con gái [đang làm] thị trấn và phủ tự hào, cũng kiêu ngạo.

Ngoài việc phải gánh vác những nhiệm vụ nặng nề, họ biết rằng, nếu Đặc Thanh không thể trì hoãn con chim đó, nàng sẽ không bị mắc kẹt trong bãi cạn, và sẽ luôn bay cao.

Trong sa mạc cách xa thành chủ, bầu trời bay lượn.

Đêm khuya.

Một người lẳng lặng lật cửa sổ, lẻn vào cung điện hùng vĩ và tráng lệ nhất của thành chủ.

Trước mặt Diệp Kim Ngọc, thánh chỉ bị gió thổi từ cửa sổ khẽ bay lên, một người mặc trang phục đen trong căn phòng yên tĩnh.

Người này không nổi bật, nếu ném vào đám đông, sẽ lập tức biến mất.

"Hoàng đế" "." "Ngươi sẽ phải quỳ ở đại sảnh tổ tiên một canh giờ, chỉ sau một canh giờ [mới được đứng dậy]." Diệp Kim Ngọc nắm bút: "Vì sao?" "Lão Quách Công biết ngươi từng hai lần mạo hiểm tấn công kẻ địch, nhưng lại chịu hình phạt của gia pháp." Diệp

Kim Ngọc trầm mặc một lát, phất tay: “.” Người quen nắm chặt tay hành lễ, rồi nhanh chóng biến mất trong thần điện như thường lệ.

Mặc dù Diệp Kim Ngọc không động bút, nhưng đã lâu không viết chữ nào.

Diệp Kim Ngọc thở dài, đặt bút xuống, những ngón tay thon dài nắm chặt thành nắm đấm nâng đỡ lông mày.

Mỗi lần ta xem báo cáo về Đặc Khánh Nhược sử dụng thành viên đội, ta đều hy vọng kiềm chế và đánh đập, cho đến khi nàng tuân theo mệnh lệnh, nhưng khi nghe nàng chịu hình phạt, lòng ta vừa đau đớn vừa phẫn nộ.

Xét thấy Đặc Khánh Nhược bị thương, lo lắng nàng không chịu nổi hình phạt, cũng vô ích khi cố lay động sự phẫn nộ của Quách Công.

Người không nỡ động thủ.

Trấn an nàng tốt rồi, sẽ xử phạt.

Cầu Tiên Hoa Diệp Kim Ngọc không nhịn được muốn để thủ vệ Hắc Ám đi đến nhạc phụ ở thành cũ, âm thầm bảo ông ta đừng tức giận.

Nếu thủ vệ Hắc Ám thật sự ra tay, để Đặc Khánh Nhược biết, nàng sẽ tức giận, rồi sẽ gây rắc rối.

Nhưng trong lòng vẫn luôn nghĩ công khai báo cáo có lẽ là một ý hay?

Triệu gia gia bước vào miếu, nhìn vẻ mặt Diệp Kim Ngọc, thầm khóc, ôi, ai lại khiến Hoàng đế tức giận rồi?

Triệu gia gia chậm bước, cúi đầu, cẩn thận nói: “Hoàng đế, đêm đã khuya, người nên nghỉ ngơi rồi...” Một lát sau, ta nghe thấy giọng

Diệp Kim Ngọc đáp lại: "Được." Triệu gia gia thở phào nhẹ nhõm, may mắn Hoàng đế không từ chối, nếu không Minh Thái Hậu ngày mai cũng sẽ hỏi vấn đề này, ta không biết nên giải thích thế nào.

Trong khi đợi Triệu gia gia sắp xếp trước khi Diệp Kim Ngọc lên giường, ông thấy Diệp Kim Ngọc lại ngồi xuống.

"Khoan đã." Triệu gia gia [thấy]: Khuôn mặt xinh đẹp của Diệp Kim Ngọc lúc này quá lạnh lùng.

Khi nàng [viết] rồng và rắn, lập tức ban hành một đạo luật lớn. [Ai đó] liếc xéo.

Đột nhiên có người ở phía sau "Ai da".

Nhạc A Di kinh hãi.

Có người đang nghe lén mình và tiểu thư nói chuyện sao?

Lúc đó, có một vật thể lấp lánh trước mặt, Nhạc A Di mở to mắt.

Dì phải báo cáo khuyết điểm Nhạc A Di cúi người nhặt chiếc vòng tay.

Chiếc vòng tay chế tác vô cùng tinh xảo, lấp lánh hồng kim, nhưng tầng trang sức vàng.

Trên vòng tay khắc hoa mẫu đơn phú quý cát tường, khảm vài viên bảo thạch màu xanh lam, bên trong vòng tay khắc những nhân vật nhỏ như Thúy Vân Phường.

"Đồ của Thúy Vân Phường?" Nhạc A Di kêu lớn.

Người vừa kêu "Ai da" là một cô gái mười lăm hoặc mười sáu tuổi, khi sinh ra vai và eo gầy yếu, môi đỏ mọng và răng trắng ngần, mắt hạnh và lông mày mảnh, ở đó, ánh mắt chuyển động, toát lên vẻ mê hoặc, tất cả đều mặc áo khoác cổ áo hồng và cổ áo hở rất thấp, để lộ xương quai xanh trắng muốt, mỗi bước đi, người ta đều có thể nhìn

thấy chiếc váy lót bên trong.

Vân Hi nhìn thân thể trắng nõn, vội vàng siết chặt áo choàng.

Cô gái này ăn quá nhiều thịt, không sợ bị đóng băng sao?

Chương 798

Đầu tháng Chạp âm lịch, nước đọng sẽ đóng thành băng.

Dưới chiếc áo khoác hồng của cô gái là chiếc váy xếp ly màu hạnh, trên đó có vài bông hoa hải đường.

Thấy Nhạc A Di nhìn kỹ chiếc vòng tay, cô gái luống cuống đứng dậy khỏi mặt đất, chạy vài bước mới lấy được chiếc vòng tay.

"Nhạc A Di, ta đã đặt xuống rồi." Nhạc A Di nhanh chóng trốn ra phía sau.

"Thật sự không giữ quy tắc.

Khi gặp Tam Tiểu Thư ta không...

Vậy nên ta mới kêu lớn sao?" Phía sau Lâm Hiên là một cô gái cao lớn.

Cô gái lớn trong vòng tay bị đẩy ra.

Tây Uyển gần đây mua một trong bốn cô gái thanh y nổi tiếng từ Nhã Bảo.

Do Hồng Châu đã bán đi, và phát hiện "Lục Trân Châu" cũng nhận lợi lộc từ người khác, Lâm Hiên không dám dùng những người già trong nhà, mang theo một cậu bé mới, đặc biệt là cậu bé đó đã...

Tất cả đều nhìn Lâm Hiên.

"Tam Tiểu Thư?" Cô gái lớn nhíu mày, quỳ gối, nhưng vẻ mặt nàng ta căn bản không cung kính, "Cô gái đang vội vàng lấy chiếc vòng tay, ta đã lâu không gặp tiểu thư rồi, xin đại nhân, lạ thật..." Cô gái đó là Tạ Huân, cậu bé Tiểu Đào ở nhà.

Tạ Huân rất đẹp trai, tất cả các cậu bé trong nhà đều đẹp trai.

Nhìn trang phục, lời nói và hành động của nàng, ta nghĩ đó là cô gái hồng hào được liệt kê trong tòa nhà màu xanh lam kia.

Nhạc A Di chỉ là một cô dì, người nhà Lâm Hiên chỉ là một người đáng thương trong nhà, là tình nhân của người phụ nữ lớn trong nhà Tiểu Đào.

Cảm ơn ngươi, cô gái hạng nhất bên cạnh, có lẽ ngươi sẽ trở thành cô gái đó trong nhà.

Hoặc thậm chí là phi tần hay vợ, có thể đặt Nhạc A Di và Lâm Hiên vào mắt sao?

Nhạc A Di tức giận với An Ny, nhìn một cô gái bắt nạt, cười châm biếm: "Cô nương Tiểu Đào Hoa nhất định sẽ có ngày [thành công], sẽ có Tam Tiểu Thư và ta khiêm tốn [ở bên] sao?" Vân Tịch nhìn Tiểu Đào bất đắc dĩ hành lễ, cũng không [nói gì].

Tiểu Đào nghe lời châm chọc của Nhạc A Di, rồi nhếch môi thẳng lưng.

Khi cô bé định trách mắng Nhạc A Di, thì biết Thanh Y đã tát vào má mình.

Ai dạy quy tắc?

Giống như bà lão sao?

Lâm Hiên kinh ngạc nhìn Thanh Y.

Cô gái đó, ừm, đã bắn một cách tàn nhẫn.

"Con đem cho Lão thái thái xem thử, xem người có thích không." Vân Hi mỉm cười nói.

"Thiếp sẽ không làm phiền Lão thái thái đâu." Kim Châu cười nói rồi bước vào phòng.

Tiểu Đào và Nhạc ma ma lo lắng, "Tiểu thư, nếu Lão thái thái

không gặp thì chúng ta phải làm sao?" Ai ngờ, trong phòng truyền ra tiếng của Lão thái thái, "Vào đi." Tiểu Đào và Nhạc ma ma nhìn nhau, suýt nữa đâm vào chủ nhà Bạch phủ.

Không biết là ai mượn thế của ai, Tạ phu nhân ngồi nghiêng ngả trên một chiếc ghế dựa nhỏ, tay ôm trán, nghe tiếng bước chân thì ngẩng đầu lên, chỉ thấy Nhạc ma ma và Tiểu Đào.

"Lão thái thái an lành." Cả hai cùng cúi chào.

Nét mặt Lão thái thái bỗng nhiên trở nên không vui, trước khi cơn giận bùng phát, nghe thấy một tiếng kẽo kẹt.

"Lão thái thái năm nay bao nhiêu tuổi rồi?

Hôm trước, con thấy khăn lau hơi cũ, cháu gái rảnh rỗi nên con đã lau thử, không biết người có thích không ạ?" Vân Hi mỉm cười đi nhanh về phía Tạ thái thái.

"Kiểu dáng này thật sự rất đẹp." Tạ thái thái khẽ chớp mắt, mỉm cười, nhưng ánh mắt tràn đầy lo lắng.

Vân Hi cũng cười, "Lão thái thái thích là được ạ." Họa tiết phượng hoàng đỏ thêu, là hoa mà Tạ ma ma thích.

Lão thái thái cảm động như vậy, sao có thể không vui chứ?

Gia đình Tạ phu nhân không thích hai mẹ con Hạ Ngọc, cả hai đều yếu đuối, thậm chí còn có vẻ nhàm chán vô dụng.

Nhưng, mấy ngày gần đây phát hiện Hạ Ngọc Nham vẫn ở dưới, ba vị tiểu thư trẻ tuổi dường như đã thay đổi tính cách.

Lời nói hành động trở nên lanh lợi, Hạ Nguyên và Tây Nguyên phu nhân tụ lại một chỗ, đã có một cuộc trao đổi lớn.

Lúc còn trẻ thì có chút bóng ma.

Chương 799

Ngoài ra, ai cũng lo lắng cho chuyện của Tạ Vân Lan, sự lo lắng ấy trực tiếp ảnh hưởng đến những người xung quanh.

Mấy đứa trẻ bị trách mắng.

Hai cô con gái lần trước bị Tạ Kim Khôn đá một cái.

Đau mấy ngày liền.

Hai người con trai cả ngày không có mặt, người ở phía đông cũng không đến thăm.

Tạ phu nhân trong lòng tức giận, không cho phép gặp mặt.

Mặc dù Hạ Vũ Yến cảm thấy hài lòng về điều này, nhưng cũng đã vài lần tự tay làm canh, Vân Hi cũng dùng đôi tay ấy để làm mấy món đồ nhỏ bị gỉ sét.

Bắt đầu nghiêng lệch.

Tiểu Đào và Nhạc ma ma thấy Vân Hi và Lão thái thái chỉ nói chuyện vu vơ.

Hoàn toàn không nhắc đến vòng tay.

Cả hai đều lo lắng thì thầm, "Tam tiểu thư....." Nếu Vân Hi dường như không nghe thấy, biết tính khí của Lão thái thái.

Bất cứ ai than vãn với Lão thái thái đều sẽ bị cả hai bên mắng mỏ.

Lão thái thái nghĩ rằng, vì một chuyện nhỏ mà cãi vã chỉ làm người ngoài hưởng lợi.

Câu chuyện cười sẽ bị người ngoài nghe thấy.

Sao không ngồi xuống bàn bạc đi?

Nếu ngươi tìm Lão thái thái, ngươi có lẽ sẽ không trực tiếp như vậy, ngươi phải dùng một kế hoạch.

Lão thái thái nhìn một lúc, xoa xoa trán.

Khi Vân Hi ngồi xuống nhíu mày, dường như đang vướng mắc điều gì đó, Lão thái thái cười nói, "Cô bé này, hồi nhỏ bị làm sao vậy?

Cứ nghiêm túc nói chuyện với Lão thái thái của ta đi.

Tóc bạc đã mọc rồi." Kim Trúc và Kim Đỉnh hai cậu bé cười, Vân Hi liếc mắt trừng.

Hai cô gái là những người hầu gái hạng nhất trước mặt Lão thái thái.

Lớn lên từ nhỏ, nhưng địa vị không thấp.

Vân Hi không dám tiếp lời.

"Cha." Lão thái thái vui vẻ.

Vân Hi thở dài, "Lão thái thái, vừa nãy cháu gái gặp Tiểu Đào và Nhạc ma ma trong vườn." Ngày hôm đó trên phố.

Trên phố có rất nhiều người, cứ tùy tiện mang tiểu kê, tùy tiện đưa đến Duyệt Khách Phạn Sảnh, bất kể thích hay không, đều bị ép uống trà đã nấu.

"Ngươi nghĩ ngồi ở trong đó rõ ràng nhất sao?" Đoạn Dực khẽ cười.

"Người ở dưới biểu diễn, để ta xem biểu diễn." Bỏ tóc xuống!

Vân Hi đau khổ cắn răng, khi, giằng co một cách chặt chẽ, đôi mắt không dám nhìn xuống.

Ngồi trên một cái cây trong Bắc Phủ Cư, cái cây cao nhất trong ngôi nhà đó, cao gần mười trượng, gần mười tầng lầu.

Nhưng Đoạn Dực dùng một cánh tay thô tráng khác ôm lấy.

Vân Hi vô cùng lo lắng cái cành cây kia không chịu nổi sức nặng của cả hai.

Nhưng nếu có người ở dưới nhìn thấy, thì nhất định sẽ bị Lão thái thái lột da đến chết.

Đoạn Dực trông rất thú vị, tựa vào thân cây, nhìn những đám mây xa xăm và những ngọn núi ở phía xa.

Cánh tay của y quấn vào cánh tay nàng, hai tay vẫn nắm chặt dây lưng.

Người bên cạnh hơi tái nhợt và căng thẳng.

Đoạn Dực nhướng mày, đôi môi tạo thành một đường cong đẹp mắt.

Cô bé kia cũng sợ hãi.

Y duỗi tay, khẽ đặt lên eo nàng.

Chương 800

Khi Vân Hi không chú ý, Đoạn Dực mừng như điên, và nắm chặt tay nàng.

Vân Hi vẫn không phản ứng.

Đoạn Dực thậm chí còn vui hơn, chỉ kéo Vân Hi cả người sát lại gần hơn, hai người ngồi sát vào nhau, tựa vào người y.

Vân Hi lấy cổ phần từ đâu?

Lo lắng bị ngã, cũng lo Đoạn Dực sắp phát điên rồi.

Một mình vẫn trèo lên cây bỏ chạy.

"Nếu ngươi muốn ôm ta, ngươi phải chịu trách nhiệm về sự an toàn của ta!" Vân Hi tức giận trừng mắt.

Cả người như con cá, quấn vào người Đoạn Dực, không cảm thấy hòa hợp.

Vì người bên ngoài mơ hồ không rõ.

Nàng hạ thấp giọng la lớn, "Nếu ta ngã.

Ngươi phải ở dưới, ta ở trên!" Để có một tấm đệm mềm mại ở dưới, không phải sẽ bị cắt thành thịt băm sao?

Đoạn Dực mỉm cười, "Ta muốn chịu trách nhiệm, tại sao lại muốn ở trên?

Ở dưới sao?

Chẳng lẽ không phải là người sao?" Vân Hi cũng không nhìn, lại càng lo lắng la lớn, "Chịu trách nhiệm sao?" Tiếng nói còn lớn hơn, cái cây bên cạnh lá xanh lay động.

Lén nhìn lương đình, không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Cả hai,...

Được rồi, đứa trẻ không thích hợp.

Đoạn Dực chớp chớp mắt, không cần suy nghĩ đáp, "...Đương nhiên chịu trách nhiệm.

Cuối cùng ta sẽ chịu trách nhiệm với ngươi." Thanh Y từ trên cây suýt nữa kinh ngạc đến mức ngã xuống.

May mắn thay, y đã ôm chặt hành lý, nhưng không khỏi chửi thầm.

Diệp và Tam tiểu thư Tạ gia đã phát triển đến mức chịu trách nhiệm?

Chẳng lẽ khi cả hai trốn trong Nhạc Khả Phạn Sảnh, đã giả vờ biểu diễn trong phòng sao?

Thanh Y đột nhiên xin lỗi chủ nhân trong lòng, và thầm nghĩ, ()Chủ nhân có quyền thế!

Trên cây, Vân Hi cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, như vậy là tốt rồi, như vậy là tốt rồi.

Quay đầu nhìn xuống.

Quả thật như Đoạn Dực nói, ở trong đó cũng rất rõ ràng.

May mắn thay, tai của nàng rất dễ sử dụng, cách đó mười mười bước, âm thanh vẫn rõ ràng.

Sợ hãi xen lẫn vui mừng.

Kim Trụ vội vàng cùng An Thạch và Tạ Kim Khôn, Tạ Hưng đi theo sát phía sau.

Chiếc vòng tay quả thật đã khơi dậy sự nghi ngờ của Lão thái thái.

Khi nào Tây Hoa mới có thể bình tĩnh lại?

“Xin mời nhanh chóng vào!” Vân Hi đứng dậy, nhẹ giọng nói.

Ngũ công chúa Vân Mạt sinh ra sau khi Hạ Đế say rượu với một thiếu nữ, nhưng vẻ ngoài của thiếu nữ không nổi bật.

Sau đó, thiếu nữ thực sự mang thai.

Một sự kiện vui mừng.

Hạ Đế lúc đó cũng vui vẻ, nhưng khi công chúa chào đời, Hạ Đế không còn quan tâm nữa, rồi thiếu nữ thực sự không vui, không lâu sau thì qua đời.

Sau khi Ngũ công chúa ra đời, một thời gian dài không có tên, chỉ được giao cho nhũ mẫu chăm sóc.

Sau đó, Hạ Hoàng Đế cũng cho rằng công chúa không thể mãi mãi không có tên.

Vân Mạt như hoa nhài, mềm yếu mảnh mai, đáng thương, Vân Hi từ nhỏ đã thương mẹ, vẫn luôn chăm sóc nàng.

Chương 801

"Đại tỷ tỷ....." Vân Mạt khẽ gọi, mặc dù không xinh đẹp, nhưng sự ngây thơ đáng yêu ấy khiến người ta nhìn vào mà thương xót.

"Không cần chi trả thêm nữa!" Nàng lập tức đưa tay giúp đỡ, nhưng thở dài, rụt tay lại.

"Sao vậy?" Vân Hi nhíu mày.

Vân Mạt mỉm cười lắc đầu, rồi giấu cánh tay ra sau lưng, "Không sao đâu, Đại tỷ tỷ, mời ngồi!" Vân Hi không kìm được muốn vạch tay Vân Mạt ra, vén tay áo lên xem.

Tất cả đều khiến người ta kinh ngạc.

Mắt Vân Hi sâu thẳm, lạnh lùng hỏi, "Vân Tiên phải không?" Nàng đã ra tay rồi.

Cơ thể Vân Mạt gầy yếu vô lực.

Người trong cung cao ngạo.

Không có mẹ ruột.

Hạ Hoàng Đế không nhớ đến con gái.

Không có được đồ tốt.

Trừ phi Vân Hi tỏa sáng rực rỡ, nếu không Vân Mạt thậm chí sẽ không được bằng mấy vị tiểu thư quý tộc trong triều.

Cánh tay rất mảnh mai, cứ như sắp gãy.

Vân Hi vén tay áo lên, chỉ thấy cánh tay trắng nõn mảnh mai đó mọc đầy lông tơ ở khắp mọi nơi.

Ánh mắt Vân Hi sâu thẳm, cho dù Vân Mạt không phải người

nàng yêu thương nhất, đó cũng là công chúa Hạ Quốc.

Kẻ nào trong cung dám đối xử như vậy, là Lục công chúa Vân Tiên vô thiên vô pháp!

"Vân Tiên đã gây ra vết thương này cho muội sao?" Nàng rút tay Vân Mạt về, nhẹ nhàng buông tay áo xuống.

Trên mặt không có biểu cảm oán hận, "Mạt nhi khỏe không....." "Khỏe sao?

An Hoa, gọi điện cho Ninh Hoa, bảo mời Ngũ công chúa đến!" Vân Hi kéo Vân Mạt ngồi xuống.

Cảm thấy cuộc sống của Vân Mạt thật thê lương.

Từ nhỏ đã là trẻ mồ côi.

Vân Hi vốn thương mẹ nên vẫn luôn thương xót Vân Mạt.

Cung nữ riêng của Vân Mạt là Thanh Nguyệt sụt sịt mũi, đôi mắt đỏ hoe, "Điện hạ, xin hãy giúp Ngũ công chúa!" Lục công chúa thường xuyên bắt nạt Ngũ công chúa.

Hôm qua ta gặp nhau ở Ngự hoa viên.

Không kìm được liền đánh công chúa của ta.....

Nhạc Thanh Nguyệt uất ức, rõ ràng là một công chúa.

Ngũ công chúa bị đối xử oan ức như vậy sao?

"Thanh Nguyệt!" Vân Mạt lạnh lùng quát trách.

"Ngũ muội, sao muội không bao giờ nói chuyện này với ta?" Vân Mạt lắc đầu, khẽ nói, "Nhưng, Vân Tiên cũng là con gái của Hàn Quý Phi, ta không muốn Hoàng đế cảm thấy khó xử....." "Thanh Nguyệt, khi Vân Tiên đánh Ngũ công chúa, không có ai ngăn cản sao?" "Công chúa, ai mà không biết, ai dám ngăn cản tính cách của Lục công chúa,

mọi người trong cung đều coi thường công chúa của ta, có bao nhiêu người đang lén xem trò cười!" Vân Hi không dám tin Di Hòa Viên lại hỗn loạn như vậy.

Vân Tiên khẽ chớp mắt, nhìn xuống đất, hỏi, "Ngươi nghĩ ai ngồi trong cung điện và Vân Tịch ai đẹp hơn?" "Đương nhiên là Lục công chúa, trong cung điện này chỉ có Nhị công chúa và Lục công chúa là đẹp nhất!" Địa Cầu quả quyết nói.

Cô bé kia im lặng, nhưng trong lòng hiểu rõ, làm sao có thể so Lục công chúa với Trưởng công chúa và Nhị công chúa, trừ tính tình ra, những thứ khác đều không thể sánh bằng!

Vân Tiên nhếch khóe môi, liếc nhìn Địa Cầu, rồi tiếp tục hỏi, "Trong cung điện và Nhị tỷ tỷ ai xinh đẹp hơn?" "Đương nhiên vẫn là Lục công chúa!" Địa Cầu bình tĩnh nói, mắt ánh lên ý cười.

Vân Tiên lạnh lùng hừ một tiếng, lau tay, "Đồ dối trá!

Công chúa kia làm sao có thể sánh với Nhị tỷ, nhưng Vân Hi mặt lạnh, công chúa kia có thể sánh bằng!" "Lục công chúa còn trẻ, nếu Lục công chúa và Thắng cùng chờ, mùa hè này sẽ có thêm một mỹ nữ nữa trong thành!" Địa Cầu vui vẻ dỗ dành Vân Tiên.

Vân Tiên ngẩng đầu kiêu ngạo cười, nhưng đột nhiên, nghe thấy tiếng ồn ào không xa.

Vân Tiên liếc nhìn Địa Cầu, Địa Cầu hiểu ý, lập tức đi kiểm tra, nhưng chạy một lúc rồi nói, "Lục công chúa, Trưởng công chúa đang làm gì ở đó, đẹp quá!" "Giường hoa trăm loại hoa sao?" "Đúng vậy, còn nữa, cả chiếc giường đều được làm bằng hoa tươi, hương hoa thơm ngát và xinh đẹp!" Vân Tiên hứng thú.

Không biết Vân Hi có thích không.

Phải đi xem đồ của Vân Hi!

Sau đó, tiên tử Hi gia.

Chương 802

Từ xa nhìn lại, thấy Vân Hi đang nhắm mắt tự tại, nằm trên chiếc giường hoa phủ đầy tiên hoa.

Khẽ nhắm mắt, một tay chống đầu, những sợi tua rua mảnh trên trán khẽ rủ xuống, vết ấn hoa mai đỏ mờ nhạt hiện ra, đẹp như tiên nữ trong tranh.

Vân Tiên ngây người một lúc.

Ta chỉ đẹp lúc này.

Ta vì chiếc váy như vậy mà khiến Vân Hi ra nông nỗi!

Nếu có thể có được chiếc váy đó, khi trở về thành, sẽ xuất hiện trước mặt như vậy, sẽ thích sao?

Như vậy, Vân Tiên liền bước một bước lớn về phía trước.

Địa Cầu nhìn thấy không còn lựa chọn nào khác, chỉ đành đi theo.

Thực tế, không cãi nhau với Trưởng công chúa.

Thỉnh cầu hoa tươi.

Chậm rãi mở mắt, khoảnh khắc mở mắt ra, dường như một đóa hoa hình ngôi sao lấp lánh từ đôi mắt đen như mực ấy.

Đồng tử đen như ngọc đen, sâu thẳm cao quý, những đường nét vàng mảnh nơi khóe mắt thể hiện vinh dự của hoàng thất.

Vân Tiên nhìn chằm chằm vào nàng, đột nhiên, trong mắt hiện lên một chút ghen tị và oán hận.

“Vân Tiên..... có việc gì có thể tìm Trưởng công chúa sao?” Giọng nói hơi khàn, lạnh lùng du dương, rất êm tai.

“Không, ta muốn cái giường hoa bên dưới!” Vân Tiên cầm tiên tử, mũi chân nhón lên chỉ vào nàng.

Vân Hi mỉm cười thản nhiên, từ từ ngồi thẳng dậy, ngẩng cằm, tuy ngẩng đầu, nhưng khí chất cao quý ấy không ai sánh bằng.

“Ở đây sao?” Giọng nói nhẹ nhàng, ngữ điệu hơi cao, nhưng không hề lay động, mà lại mang một vẻ vinh dự tối cao.

“Ta, ta muốn cái váy ở dưới!” Vân Tiên không biết khí thế của Vân Hi, liền véo eo nàng, ngẩng đầu, tưởng rằng đang chụp ảnh, nhưng chỉ để đổi lấy một nụ cười của Vân Hi.

“Ngươi đang cười đó, mau đưa cho ta!” Địa Cầu nhìn hồ nước không xa, lòng y bình lặng.

Thay vì cảm thấy tổn thương, chi bằng để sự nhàm chán ấy.

Như vậy, Địa Cầu kéo Vân Tiên nhảy xuống hồ nước.

Cả hai người uống nước, đầu đã choáng váng rồi.

Không biết bao lâu trước đó, cả hai người bị bắt, thị vệ trong cung cũng dùng đuốc đốt một ít ong vàng.

Hàn Quý Phi đang ngủ trong cung điện, nhưng đột nhiên nghe cung nhân nói Vân Tiên bị thương, liền “Linh linh linh” hoảng sợ, mặc giày chạy ra ngoài.

Hàn Quý Phi không biết Vân Tiên bị thương.

Vén rèm giường lên, nàng giật mình sợ hãi, hét lớn.

Bây giờ làm sao có thể nhìn thấy dung mạo của Vân Tiên?

Mặt nàng bị những vết bầm tím lớn màu đỏ và sưng tấy che kín.

Cái mặt to bằng bàn tay sưng lên như đầu heo.

Môi mềm mại không bị cắn, trông như hai cây lạp xưởng tím treo

trên miệng, vừa thú vị vừa buồn cười.

Nhưng, Hàn Quý Phi không có ý cười, nhìn con gái biến thành bộ dạng bất thiện lương như vậy, ngoài đau lòng ra, còn có cả tức giận!

"Đi xem học sinh!" Hàn Quý Phi ra lệnh cho người thay quần áo khô cho Vân Tiên, nhưng khi cởi quần áo, phát hiện Vân Tiên cũng có những vết đỏ lớn, trông rất kinh hoàng.

"Chuyện gì thế này?" Hàn Quý Phi nhướng mày lớn tiếng quát.

Tất cả mọi người trong cung đều quỳ xuống, trông rất sợ hãi.

"Địa Cầu đâu?

Không phải ngươi phải chịu trách nhiệm bảo vệ Lục công chúa sao, nhưng sao?" Những người trong cung nhìn nhau, cuối cùng một cung nữ nhỏ dám đáp, "Đã về phòng, Địa Cầu cũng đang trong tình trạng hôn mê.

Cũng bị thương rồi, ngã xuống nước..." "Sao?

Có thể sao?" Có người nói cho Hàn Quý Phi biết chuyện vừa xảy ra.

Chương 803

Hàn Quý Phi cắn chặt răng, hàm răng sắp bị nghiền nát.

"Được, Vân Hi, rõ ràng là đang tuyên chiến với Trưởng công chúa." Hàn Quý Phi hít một hơi thật sâu, trên đôi môi đẹp xuất hiện một biểu cảm hung dữ, rồi nói, "Đi triệu hồi Hạ Đế, ý là Lục công chúa bị thương và đang gặp nguy hiểm..." Hạ Hoàng Đế đang ôm mỹ nhân trong lòng.

Nghe tin Lục công chúa bị thương, đột nhiên cảm thấy sợ hãi.

Nhanh chóng đứng dậy, đi đến cung điện của Lục công chúa.

Mắt Hàn Quý Phi đẫm lệ.

Khi nhìn thấy Hạ Đế, nàng lập tức ngã vào lòng Hạ Đế.

Hàn Quý Phi trông xinh đẹp, giọng nói yếu ớt bất lực.

Lúc đó, nàng toàn tâm toàn ý dựa vào Hạ Đế, khiến Hạ Đế vô cùng vui vẻ.

Ôm lấy mỹ nhân yếu đuối, trái tim Hạ Đế không khỏi mềm nhũn, khẽ hỏi, "Sao lại đau lòng khóc như vậy, có sao không?" Hàn Quý Phi lau khô nước mắt, khẽ thút thít.

Hạ Hoàng Đế không tình nguyện nhìn, "Hạ, rồi, xem ta Hàn..." Hạ Hoàng Đế mở rèm giường ra, cảm thấy sợ hãi.

Nếu không biết trước Vân Tiên, thì sẽ nghĩ đó là một nữ quỷ.

"Rồi, Tiên nhi sao lại bị thương như vậy?" Hàn Quý Phi khẽ thì thầm, nhưng không có ai trả lời, Hạ Đế lo lắng.

Các cung nhân xung quanh Hàn Quý Phi nhìn Hạ Đế rồi đáp, "3.3Hạ Đế, hôm nay Lục công chúa và Trưởng công chúa tranh chấp,

Lục công chúa không hiểu vì sao bị thương và rơi xuống nước.” Hạ Đế nhíu mày, lại liên quan đến Vân Hi sao?

Hạ Đế biết Vân Hi không phải người lương thiện, nhưng Vân Hi luôn đoan trang, luôn mang phong thái của Trưởng công chúa.

Nếu Vân Hi và Vân Tiên làm như vậy, vẫn không tin!

Vân Hi khóe môi hiện lên nụ cười châm biếm, nhưng vẫn lặng lẽ bước vào cung điện, cúi chào Hạ Hoàng Đế.

Hạ Hoàng Đế vừa nhìn thấy Vân Hi, thái độ của y vẫn rất thân thiện.

Phất tay ra hiệu cho Vân Hi đứng dậy.

Hàn Quý Phi nhìn mặt Vân Hi sạch sẽ, nhưng ngay cả cô gái bên cạnh Vân Hi cũng không bị thương, càng tức giận.

Ngay cả Hạ Đế nhìn thấy cũng không khỏi nghi ngờ.

Không có ong vàng, Vân Tiên có lẽ một mình ngây ngốc.

“Vân Hi, sao ngươi không bị thương?” Nhạc Hoa cắn chặt răng, nhưng chỉ cúi đầu, nắm chặt nắm đấm.

Vân Hi hạ mắt, hàng mi dài che khuất đôi mắt.

“Ngươi nói vậy với Hoàng đế có ý gì?

Ngươi muốn con gái ngươi bị thương sao?” Giọng Vân Hi nhẹ nhàng, mặc dù không có ý trách móc, nhưng nghe lại rất khó chịu.

Mặt Hạ Hoàng Đế cứng đờ khó coi, nhưng không thể không nói, “Đúng vậy, phụ thân và Hoàng đế cũng lo lắng mà hỏi ta như vậy!” An Hoa cảm thấy không thích.

Nếu thực sự quan tâm, sao không để người khác hỏi trước, trực tiếp gọi công chúa, nếu công chúa bị thương, có bị thương không?

“Tạ ơn phụ thân và Hoàng đế đã quan tâm, con gái của ta vẫn khỏe!” Nhìn vẻ ngoài vinh quang của Vân Hi, Hạ Hoàng Đế không khỏi nhớ đến hình ảnh Phượng Nghi của Thượng Quan Hoàng hậu.

Dung mạo Thượng Quan Hoàng hậu vô song, chưa bao giờ thua kém Hàn Quý Phi, nhưng Thượng Quan Hoàng hậu cũng kiêu ngạo như Vân Hi, không bao giờ nịnh hót, thậm chí khiến Hạ Hoàng Đế còn cảm thấy kính nể trước mặt nàng.

Hạ Hoàng Đế nhìn dung mạo và khí chất của Vân Hi, nhưng trong thâm tâm thì đã thay đổi một trăm lần...

“Hạ Đế, may mắn thay, Trưởng công chúa không bị thương.

Nếu như Hàm Nhi...” Hàn Quý Phi không biết vì sao Hạ Hoàng Đế đột nhiên mất trí, nên nàng nhìn Vân Hi khóc lóc đáng thương.

Hạ Đế nhíu mày, nhìn Vân Hi bình tĩnh, nói, “Vân Hi biết Lục muội muội bị thương sao?” “Con biết!” Vân Hi thẳng thắn nói, lưng thẳng tắp, đôi mắt trong trẻo, mang một sức mạnh khó tả.

“Người thích cái váy đó, con đã lệnh cho đặt nó ra.

Cái váy tuy nhỏ, nhưng thanh danh của hoàng thất thì cao.

Không thể tránh khỏi bị trách mắng hai câu.

Nhưng con không ngờ tính khí của Mai Lưu lại phiền toái như vậy, nhưng thực ra lại bắt đầu sử dụng, lại đặt một vật hình tổ ong lên cây...” “Tính khí tốt, đều không, ai muốn sau này lại bắt nạt ngươi, ngươi và bà ngoại của ngươi, ta phải đánh gãy hai chân ngươi!” “Được rồi, bà ngoại, đừng giận.

Khi con dẫn Vân Hi đi đầu, sẽ không ai bắt nạt Vân Hi!” Vân Hi, nắm tay Công tước phu nhân, động đậy.

Bà ngoại của ta luôn bị thương, nhưng bà ngoại đã già, cơ thể

không tốt.

Chương 804

Làm sao có thể dùng chuyện của mình để chọc giận bà?

Chỉ hy vọng bà ngoại có thể sống lâu, trong lòng sẽ có những vết sẹo ấm áp và an ủi như vậy.

"Hạ Đế ở trong đó, Hàn Quý Phi ở trong đó..." "Bà ngoại, con phải về chỗ ngồi trước!" Vợ của ông nội không tình nguyện nhìn Vân Hi, nhưng không thể không buông tay, nhìn dáng vẻ lạnh lùng nghiêm nghị của Vân Hi, mắt phu nhân ông nội hơi mờ.

Rất giống Mộc Thanh, nhưng lại giống một khí chất, thật đáng tiếc cho Mộc Thanh đáng thương...

Hạ Hoàng Đế ngồi trên ghế, mọi người lập tức ngồi xuống, thị thần thấy tất cả phụ nữ Vân Hi.

Thị thần lập tức cười, nụ cười vang dội đặc biệt.

Ngữ khí như vậy, chỉ có thể tạm thời chịu đựng.

Nhưng, từ đó, tưởng rằng có thể kiêu ngạo được bao lâu?

Từ Nghiên trong lòng không có mấy phần gợn sóng, liền kéo nàng đi ra ngoài.

Học sinh Lâm vốn không ở xa, không lâu nữa.

Khoảnh khắc buông Lưu Phi xuống, nàng ngẩng đầu nhìn tai Từ Nghiên, nói, "Ta biết, ngươi cũng đã trở về rồi.

Ta sẽ lấy lại tất cả những gì thuộc về ta!" Vân Hi nghe những lời này, lạnh lùng nhìn chằm chằm.

Từ hôm nay trở đi, khôi phục trạng thái biến hóa mỗi ngày!

Vì ta phải chuẩn bị cho Kế Cơ và Hàn Ngữ, nên ta cảm thấy mệt

mỏi.

Do đó, thời gian lên kệ sẽ cung cấp thêm các chương miễn phí cho mọi người.

Sau đó, sẽ có ngày càng nhiều ưu đãi chờ đợi mọi người, xin hãy ủng hộ!

Nói chuyện trong lòng.

Vân Hi nhìn chằm chằm Lưu Phi một lúc, dường như đọc được điều gì đó từ biểu cảm của nàng.

Rất lâu sau, Từ Nghiên quay người, Lưu Phi chỉ có thể nhìn bóng lưng gầy yếu của nàng.

Trước khi ra cửa, Vân Hi dùng giọng trầm trầm nói, "Ta sẽ trả lại cho ngươi những thứ thuộc về ngươi, nhưng nếu không phải của ngươi, thì đừng có giành giật!" Sau đó, cửa đóng lại.

Ngoài cửa, Vân Kỳ vẫn luôn chờ đợi.

Từ Nghiên vừa ra, Vân Kỳ hỏi, "Ổn không?" Vân Hi nhìn nàng thật sâu, nói, "Không sao." Biểu cảm trên mặt Vân Kỳ không thay đổi, chỉ đáp, "Không làm gì cả thì sẽ tốt hơn." Vân Hi nhìn nàng một lúc lâu, đột nhiên nói, "Bây giờ không có chuyện gì, Lưu Lưu cũng đang được chữa trị ở trong đó, sao không ra ngoài trò chuyện?" Vân Kỳ không nhìn nàng, chỉ từ chối, nói, "Ta bận rộn, e rằng không có thời gian nói chuyện với Điện hạ." Từ Nghiên cười nói, "Sáng nay ta đã đến Thanh Vân Học Viện, ta không quen thuộc với mọi thứ.

Ta muốn hiểu thêm..." Vân Kỳ nhíu mày, "Ngươi đã đồng ý với ông nội sẽ đến Thanh Vân Thư Viện sao?" Vân Hi không trực tiếp trả lời câu hỏi của nàng.

Khi nàng căng thẳng, liền quay đầu nói, "Thanh Vân Học Viện là một trong những học viện trên thế giới, Thái phó cũng đã nói với ta về

hiệu suất nghiên cứu.

Ta gặp rất nhiều con cái của gia đình ở trong đó.

Có gì không tốt sao?" Vân Kỳ nghe vậy, nhìn biểu cảm của nàng, đoán rằng nàng đang chân thành nói dối.

Thở dài, bất lực nói, "Kể từ lần ngươi như vậy, ta sẽ cố gắng hết sức để hướng dẫn ngươi." Vân Hi vừa nghe, lập tức cười rạng rỡ, "...Vậy thì ta phải cảm ơn Vân đại sư rồi!

Lấp lánh." Vân Kỳ dường như bất lực, ho khan vài tiếng để che miệng.

Vân Hi hiểu được đề nghị của nàng, nhìn quanh những thị vệ đang đi tới đi lui, kéo Vân Kỳ ra khỏi hành lang.

Bên ngoài hành lang sau cơn mưa, sáng sớm, không khí tràn ngập mùi đất ẩm và cỏ thơm.

Gió nhẹ thổi qua, Vân Hi vừa ra khỏi cửa, không khỏi nhắm mắt lại, dựa lưng ôm lấy thiên nhiên.

Vân Kỳ nhìn vẻ lười biếng của nàng, cười.

Từ ()dường như có thể nhìn thấy, nàng cười với Vân Kỳ, "Ta thấy rồi, ngươi đang nhìn lén ta đó." Vân Kỳ nhìn nàng, đột nhiên không kìm được buông xuống tất cả gánh nặng, mỉm cười với nàng, "Không, ta chỉ đang nhìn ngươi thôi." Từ Nghiên không ngờ Vân Kỳ lại như vậy.

Bàn chân nàng trượt một cái, suýt nữa ngã xuống.

Nhìn thấy Vân Kỳ, nàng lập tức giúp đỡ.

Vân Hi nhìn những đám mây bao quanh, đôi mắt nàng dường như là một dải ngân hà rộng lớn và rực rỡ.

Vì vậy, khi nàng đưa xe ngựa của Thái phó ra khỏi cung điện, hầu

như không có ai ngăn cản.

Mọi thứ diễn ra suôn sẻ, khiến nàng cảm thấy như đã được sắp đặt sẵn.

Hoặc, là một giấc mơ đẹp.

Chương 805

Vân Kỳ, khi nhìn thấy nàng, đang ngồi ở một góc thư phòng yên tĩnh luyện tập từ đơn.

Trước thư phòng là những hàng trúc xinh đẹp, phản chiếu trên cửa sổ nàng, mang ý nghĩa lạnh lùng hơn.

Nàng vui mừng vì tất cả những điều lo lắng đều không xảy ra.

Nàng nên làm như vậy, làm những việc của mình, sống theo ý muốn của mình.

Vân Kỳ đặt bút xuống, ngẩng mắt lên, quét qua cửa, nhìn Vân Hi.

Khoảnh khắc đó, trong mắt y không có niềm vui, chỉ có chút hoảng sợ.

Nhìn quanh Vân Hi, không ngạc nhiên khi thấy Vân Lang đứng cạnh Vân Hi.

Chẳng trách, chẳng trách!

Ông nội là một công cụ tốt!

Chẳng trách sáng nay lại đưa nàng ra khỏi tổ đường.

Hóa ra, cả hai đều, luôn bị ông nội điều khiển trong lòng bàn tay.

Tất cả các pháp đều được ông nội nắm chặt.

Khoảnh khắc đó, trong lòng y tràn đầy cảm giác bất lực.

Cảm giác này quá quen thuộc, quá tuyệt vọng rồi.

Dường như y đã trải qua vô số lần.

Y có thể nhìn ông nội của mình.

Ông nội dùng ánh mắt đó nhìn y, chậm rãi nhếch môi trong bóng

tối mà người khác không nhìn thấy.

Y nhìn Vân Hi từng bước từng bước đi về phía mình, nhưng không thể phản ứng.

"Đừng đi nữa!

Đó là một cái bẫy, cái bẫy dành cho cả hai chúng ta!" Y muốn nói với nàng.

Nhưng không thể, sẽ khiến nàng rơi vào tình cảnh khó khăn hơn.

Y không có cách nào bảo vệ nàng, khoảnh khắc đó y hận mình yếu đuối.

Khoảnh khắc Từ Nghiên bước vào thư phòng, y quay người nói với Đại trưởng lão, "Ta không gặp, đi ra ngoài!" Từ Nghiên chưa bao giờ, chưa từng nghe y nói câu đó sau khi gặp mặt.

Khoảnh khắc đó, Vân Hi cảm thấy y chắc chắn đang rất đau khổ.

Vô duyên vô cớ tin tưởng y.

Không tin một khả năng khác.

Vân Kỳ là người duy nhất trong thế giới cô độc của y.

Khiến y cảm thấy dường như có chút kỳ vọng vào y.

Vào toàn bộ viễn cảnh của y.

Do đó, y sẽ không bao giờ cho phép nàng tồn tại.

Vân Lang dường như không biết Vân Kỳ muốn làm gì với Vân Hi, rồi đông cứng vài giây, sau đó nói, "Vân Kỳ!

Ta thường dạy ngươi cái gì?

Lễ nghi mà ngươi đã học đâu?

Điện hạ đang ở đây!" Vân Kỳ nhắm mắt lại, nhưng vẫn quay đầu nói với Từ Nghiên, "Về đi, ta hơi mệt rồi." Y không dám nhìn nàng, sợ

chỉ cần nhìn một cái là nàng sẽ sẵn lòng đi đến chỗ ông nội của y, trong cái bẫy đẹp đẽ được giăng sẵn cho cả hai.

Vân Hi nhìn chằm chằm bóng lưng kiêu ngạo của y, nói với y, "Được rồi, ngươi cần chăm sóc bản thân cho tốt." Sau khi nói xong, nàng không hề có chút hoài niệm nào.

Ta không biết vì sao, ta luôn thiếu sót đối với yêu cầu của y.

Dường như đã quen với việc y không đòi hỏi sự đáp lại.

Khi thấy y ổn, ta liền mãn nguyện.

Trong thư phòng trống rỗng, chỉ còn lại Vân Kỳ và Vân Lang.

Chương 806

Không, nụ cười của Vân Lang phá vỡ sự im lặng của căn phòng, "Ta tưởng ngươi là một đứa trẻ thông minh, nhưng ta không ngờ ngươi lại ngu ngốc như vậy, cũng không ngờ ngươi lại không..." Vân Kỳ không đáp lại.

Y nhìn một chút, Vân Lang tiếp tục nói, "Tại sao lại muốn đẩy nàng đi bằng cách đó?

Ta không ngờ ngươi lại chọn cách này." Chỉ có một người mới xứng với ánh trăng trắng cao quý như vậy.

Nghĩ vậy, nhìn vào khuôn mặt tuấn tú mỉm cười kia, nàng càng thêm bực bội.

Lữ Hoài dường như từ trong đầu nàng bước ra, không nói gì, chỉ nói với nàng, "Điện hạ, ta vâng lệnh Thái phó dẫn đường cho Điện hạ.

Thấy Điện hạ vui vẻ, trước đó ta không dám làm phiền." Vân Hi liếc mắt một cái, cảnh tượng này thật đẹp.

Nếu ngươi không làm phiền, thì xin đừng làm phiền!

Bây giờ ta đã bị làm phiền, ngươi chạy đến bày vẻ mặt tốt bụng, giả tạo!

Lữ Hoài có chọn lọc mà phớt lờ sự bất mãn của Từ Nghiên, chỉ giơ tán, khiến Từ Nghiên không rời xa, thỉnh thoảng kể cho Từ Nghiên vài chuyện thú vị ở Thanh Vân Thư Viện.

Nhưng, những chuyện phiếm đó trong Vân Hi lại nhàm chán đến mức muốn đánh người.

Chu Chu Tử khi nói chuyện thuật lại đã viết sai số, khiến cả lớp học sinh đều ghi chép lại những thứ rác rưởi như vậy, cả lớp học sinh

đều không ghi vào sổ.

Nàng có chút nghi ngờ nhìn Lữ Hoài.

Nàng nghĩ rằng y đã ở trong cung quá lâu rồi.

Thị hiếu cao nhã của y khiến y hiểu được sự dinh dưỡng như vậy sao?

Suốt đường cẩn thận quan sát Lữ Hoài, phát hiện y sẽ cười khi kể chuyện.

Đột nhiên nhận ra vấn đề không phải ở mình, liền nín thở.

Sau đó ngây ngốc nhìn Lam Hoài.

Lữ Hoài không hề ý thức được rằng, trong lòng Vân Hi, y từng bị coi là một người thần kinh.

Y đang nhiệt tình giới thiệu Thanh Vân Học Viện cho Vân Hi.

Khi đến cửa Thái phó, Vân Hi dừng lại, vướng mắc nhìn y.

Rồi nàng tiếc nuối vỗ vai y.

"Đừng tránh né học sinh.

Nếu có bất kỳ chỗ nào khó chữa, xin hãy đến cung điện tìm học sinh.

Khi ta đọc cho ngươi và chúng ta hiểu nhau, ta sẽ để học sinh điều trị kỹ lưỡng cho ngươi." Lữ Hoài chưa kịp hiểu lời Vân Hi, đã thấy nàng quay đầu, hai tay sau lưng làm bộ nghiên cứu.

Lữ Hoài mất một lúc mới hiểu ra.

Tiểu Điện hạ này đang trêu chọc mình, sau đó mới bông đùa.

Y nhất thời không biết nên tức giận hay cười lớn.

Nhưng, tiểu Điện hạ này thú vị hơn y tưởng.

Như vậy, khi chơi đùa sẽ không cảm thấy nhàm chán.

Y mỉm cười, một lần nữa giương chiếc ô dù giấu trong màn mưa.

Khi Vân Hi bước vào thư phòng của Thái phó, thấy Vân Kỳ đang đọc sách trước bàn làm việc của Thái phó.

Trước khi mỉm cười rạng rỡ, nàng nín thở.

Cô gái bên cạnh Vân Kỳ nhìn thấy vẻ mặt của Từ Nghiên, không kìm được mà thay đổi tư thế, cúi chào, "Mẫn Phi Lưu Phi xin kiến Điện hạ." Vân Hi điều chỉnh biểu cảm, lộ ra vẻ giận dữ.

Dường như vô ý hỏi, "Lưu cô nương tại sao lại ở đây?" Lưu Phi liếc nhìn Vân Kỳ bên cạnh, "Ta là học sinh của Thanh Vân Học Viện, mấy ngày trước khi Thái phó dạy học, ta may mắn trở thành học sinh của Thái phó, nên ta trở thành môn đồ của người." Vân Hi không hề thể hiện vẻ giận dữ, chỉ khẽ nói, "Ồ?

Thật vậy sao?" Sau đó, nàng quay người nói, "Chỉ có khi vội vàng đi mới quên để ô ở ngoài cửa, thật thô lỗ." Sau khi nói xong, nàng lại đi ra ngoài.

Chỉ có Từ Nghiên mới biết nàng đang cảm thấy thế nào.

Đại phu Thanh Nham mấy ngày trước có đến phòng làm môn đồ sao?

Mấy ngày nay Vân Kỳ sẽ ở cùng nàng sao?

Có bạn bè sao?

Chương 807

Không phải sao?

Sao có thể thân mật đến mức chưa từng học cùng bàn với nàng bao giờ.

Vân Hi do dự, hỏi, "Hoàng hậu biết không?" Vân Lang phất tay, "Chỉ cần Điện hạ đồng ý, ta sẽ về báo cáo." Từ Nghiễm nhìn nụ cười thân thiện của Vân Lang, đột nhiên cảm thấy rằng ngay từ đầu mình đã được phép dành một tháng để chuẩn bị đánh giá, nhằm thay đổi thái độ của Vân Kỳ đối với mình, bây giờ Vân Lang lại yêu cầu nàng đến học viện học.

Cứ như có ai đó cố ý dẫn dắt, từng bước từng bước đưa "Linh linh linh" vào một cái bẫy đã được giăng sẵn từ lâu.

Vân Hi không trả lời, chỉ cầm một tách trà trên bàn.

Sau một lúc, nàng nói, "Ý tốt của ta là tốt.

Chỉ là môn đồ của ta lười biếng, Thanh Vân Học Viện lại yên tĩnh xa thị trường.

Ta e rằng nếu ta thực sự học ở đó, ta sợ ta sẽ không đến muộn mỗi ngày." Nàng lúng túng mỉm cười với y.

Vân Lang nghĩ rằng Từ Nghiễm sẽ từ chối, nhưng không ngờ lại dùng lý do này để từ chối.

Nhất thời, một số lời nói bị nghẹn lại.

Không lâu sau, y đáp, "Điện hạ suy nghĩ quá nhiều rồi.

Thanh Vân Học Viện có phòng ở, rất nhiều con cái hiển hách đều ở trong đó, mỗi ngày đều về nhà ở vài ngày.

Như vậy, việc học sẽ hiệu quả hơn." Vân Hi có chút kinh ngạc trước những lời này của y, nhưng không thể hiện ra mặt.

Nàng chỉ uống một ngụm trà, mỉm cười, "Thái phó không nói nên lời." Không thể tin được.

Nhanh chóng nhìn ra phía sau, có ai ở đó, và cả thị vệ bí mật nữa!

Ta lo lắng, về thử lại với tên nhóc này một lần nữa!

"Mai Nhĩ, quay lại." "Ồ!" Quan Kim Lan nhướng mày, đồ khốn, dám hôn trộm tỷ tỷ, làm tổn thương tỷ tỷ.

Nàng vươn cánh tay ngọc ngà, bàn tay trắng nõn thon dài nhẹ nhàng đặt lên cổ Triệu Thạch Tử, hương đàn thoang thoảng bay ra...

Triệu Thạch Tử dừng lại, sợ hãi, thậm chí trước khi quay đầu, y đã cảm thấy đôi môi ấm áp, mềm mại thơm tho che kín môi mình.

Kéo chặt lại, y bản năng làm sâu thêm nụ hôn đó.

Quan Kim Lan, khép hờ mắt, đồ vô liêm sỉ!

Tập kích sao!

Lần này, ngươi sẽ không để thuyền lật úp trong mương nước.

Cắn chặt môi sau đó, nàng kéo Mai Nhĩ, chạy trốn nhanh hơn cả thỏ.

Triệu Thạch Tử, chỉ là một con hồ ly nhỏ!

Đã trúng kế làm đẹp của nàng rồi!

Hôn cô bé này một nụ hôn thật mạnh!

Nhanh chóng trả thù!

Sau khi khai sáng, y cười điên cuồng, người phụ nữ mà Diệp phu nhân đã nhắm trúng, tốt!

Chủ yếu là một loại hương vị, phải báo cáo ánh mắt, của nàng,

cơn thèm ăn chính!

A Đông mấy tên thị vệ đen tối nhìn máu trên môi Tề Tử đại sư một mớ hỗn độn...

Tề sư phụ sẽ không ngốc!

Một người phụ nữ thực sự không phải là người bình thường, ánh mắt, sau đó sẽ cố gắng chờ đợi.

Có tương lai!

Mai Nhĩ không hiểu vì sao.

Lão thái thái bảo nàng quay lại, đã làm gì với Thạch Tử vậy?

Sao lại vội vàng kéo nàng đi xa như vậy, đáng sợ quá sao?

Kết quả là đi nhầm đường!

“Tiểu thư, có sao không?” “Rồi, phu nhân của ngươi khỏe không.” “Tiểu thư, ngươi chắc chắn chứ?” “Rồi sao?” “Tiểu thư, ta đi nhầm đường rồi.” “À, sao không nói sớm.” “Tiểu thư, đứa trẻ không có cơ hội nói.” “À!” Quan Kim Lan đỏ mặt, sao vậy?

Chương 808

“Vậy thì, Mai Nhĩ, ta có thể quay lại không?” “Tiểu thư, được thôi, nhưng ngươi và?” Quan Kim Lan nhảy lên, nổ tung.

Dường như đã đạp trúng đuôi, giọng nói nặng nề, “Tiên sinh, xin hỏi chủ nhân.” Cách xử lý nhẹ nhàng, thanh tao và trong trẻo.

Bay bổng.

Thật sự thành thạo, như điều tiết của con người, như tiếng khóc, tinh tế và cảm động, chơi “rõ ràng, rõ ràng, xinh đẹp” ở trong đó, Quan Kim Lan và Mai Nhĩ cuối cùng cũng chạy vội về phòng họp gặp Tô nãi nãi trước bữa tối, “Bà nội, con đến muộn rồi.” “Mau đi rửa mặt đi, rồi đến chỗ công chúa ăn cơm, Mai Nhĩ, nói cho ta biết, đã đưa Mễ Tây đi chơi ở đâu?” Quan Kim Lan lạ vì mình đến muộn sao?

“Bà nội!

Con sai rồi.

Mai Nhĩ nghe lời con, về muộn như vậy.

Lần sau con sẽ chú ý hơn, con tuyệt đối sẽ không để bà nội lo lắng đâu.” “Tiểu thư, bây giờ ngươi là chủ nhân của ta.

Ngươi không cần thừa nhận sai lầm hay giải thích với cậu bé.

Mặc dù cậu bé là bà nội đã giáo dục ngươi, nhưng ngươi vẫn là cậu bé!

Thân phận của cậu bé rất rõ ràng.” Quan Kim Lan hiểu Tô nãi nãi đang dạy mình cách làm chủ nhân, “Cảm ơn bà nội đã dạy!” “Chủ nhân có thể được ban phước lành để trở thành nô bộc.” Sau khi nói xong, bà quay sang nhìn Mai Nhĩ.

“Đội viên nên nhắc nhở tiểu thư về sớm, đội viên đã làm sai, và cảm ơn người đã dạy dỗ.” “Đừng trách mẹ, lão thái thái là trưởng nữ, đại diện cho dung nhan của lão thái thái, có hiểu không?

Lần sau đừng như vậy.” “Tử Minh bạch.” Mai Nhĩ cúi đầu, đã làm sai, và nghiêm túc sửa chữa.

Tô ma ma vui vẻ, “Đứa bé nghịch ngợm, cũng đi rửa mặt đi, nhưng đừng làm mất mặt lão thái thái của ta.” “Hắc!” Bắt cóc.

“Tiểu thư, xin mời cậu bé Trân Châu.” Giọng Trân Châu truyền đến.

Quan Kim Lan đông cứng một lúc, rồi nhìn Tô ma ma, “Vào đi!” Trân Châu vén màn cửa, “Được, Tô...” “Nhưng bà nội tìm con sao?” Trân Châu khẽ mỉm cười, “Không sao đâu, không lâu nữa là đến giờ ăn cơm rồi, Lão thái thái, sai người đưa cậu bé và cô bé mời tiểu thái thái đến ăn cơm!” Quan Kim Lan nhìn Trân Châu, không khỏi thầm nghĩ, “”, Chuyện tốt, la hét!

Nghiêm trọng coi thường!

Ghét!

Ai mà không biết diễn kịch!

Nàng dùng sức véo vào đùi mình, đôi mắt hơi đỏ hoe, “Bà nội, vẫn nhớ con không ăn tối.

Trong lòng bà nội có cháu gái của con, con đi đây, Trân Châu, đợi con một chút.” Quan Kim Lan quay sang nói với bà nội, “Xem này, nếu con không về chỗ công chúa, con sẽ không cùng công chúa đi ăn tối, bà nội bảo con đi ăn cơm!” Trân Châu trong lòng run rẩy, người tốt!

Dám cướp lời công chúa, đại tiểu thư lợi dụng nỗ lực của mình thật tốt!

Xem ra Lão thái thái lại mất mặt rồi, Lão thái thái sẽ không tuân thủ quy tắc, chờ Lão thái thái ăn cơm.

Nhanh chóng, "Tiểu thư, không sao đâu, cậu bé phu nhân sẽ về giải thích với Lão thái thái, nếu không công chúa còn quan trọng hơn." Quan Kim Lan khẽ chớp mắt, "Bà nội, khỏe không?

Bà nội sẽ không trách con chứ?

Sau đó lại nhìn Trân Châu.

Tô mẫu thân, "Cuối cùng, cậu bé của ngươi là một người đàn ông tỉnh táo.

Hãy trở về giải thích với Lão thái thái của ngươi.

Nếu có hiểu lầm, mẹ ta sẽ nghĩ ngươi." Trân Châu thực sự bắt đầu run rẩy.

Bà nội ra khỏi cung điện thật đáng sợ.

Ta không biết gió đông đã lấn át gió tây hay gió tây đã lấn át gió đông.

Ta vẫn thành thật, ta không thể hòa nhập, nhưng vẫn là quan trọng nhất!

"Bà nội nói đúng, hiểu lầm ở đâu, tiểu thư Đinh Đỉnh khỏe." Không nghi ngờ gì, kể từ bốn năm trước, tất cả những hiện tượng kỳ lạ đã bắt đầu xuất hiện.

Khi lần đầu gặp mặt, Lưu Phi tỏ ra thù địch, câu nói của nàng "cũng đã trở về rồi." Tại sao, có ý gì?

Có liên quan đến nạn hồng thủy Thanh Thành không?

Vừa nãy và Huân, mặc dù đã nói chuyện, nhưng một số chi tiết khiến Vân Hi cảm thấy bất ngờ.

Lưu Phi tham gia vào sự việc đó chắc chắn đã vượt xa trí tưởng tượng của mọi người.

Một đêm trước khi Thái Hòa Học Viện đưa ra phương án điều trị, Lưu Phi đã được Hoàng hậu triệu vào cung.

Bích Vân tự thông tiêu thông tiêu, tất cả học sinh Thái Cực của Thái Nguyên Học Viện đều được triệu tập tạm thời.

Chương 809

Ngày thứ hai, tình hình đã thay đổi lớn.

Chỉ một tuần sau, Hoàng hậu đã để tất cả các bộ trưởng tham gia vào vụ án tham nhũng.

Kỳ lạ là, không có bất kỳ đại thần nào được triệu tập, nên trong tháng tới sẽ lần lượt bị loại bỏ.

Hành động như vậy tuyệt đối không phải cách làm thông thường của Hoàng hậu.

Bất kể nhìn ai, việc không trao đổi với những bộ trưởng quan trọng đó đều rất mạo hiểm.

Những người này như một cây đại thụ, dệt nên một mạng lưới quan hệ phức tạp.

Bất kể di chuyển bộ phận nào, đều là một đòn giáng nặng nề vào phe cánh.

Càng không cần nói Hoàng hậu đã đối phó như thế nào, bởi vì trong những phe phái khó khăn này, những vị trí không thể thiếu, nhưng địa vị không cao.

Những người không biết thuộc phe cánh nào trước Hoàng hậu, sau khi xử lý như vậy, dường như không thể nhìn rõ nội tâm của nàng.

Những kiến thức này khiến các bộ phận còn lại của triều đình cảm thấy hoảng sợ.

Không biết Hoàng đế đã nắm giữ bao nhiêu thứ, cũng không biết người tiếp theo sẽ phải đối mặt là ai.

Trong bóng tối đoán rằng Hoàng hậu sẽ lấy cớ nạn hồng thủy

Thanh Thành để làm suy yếu sức mạnh của mỗi phe cánh.

Không ai biết Hoàng hậu đã có được tất cả thông tin như thế nào.

Mọi người đều bí mật bàn tán, nhưng không ai biết người phụ nữ tưởng chừng không quan trọng đó.

Mặc dù Hạ Huân chỉ nói nội dung mơ hồ, nhưng Vân Hi đã hiểu ra, người đứng sau là Lưu Phi!

Từ việc chẩn đoán và điều trị nạn hồng thủy Thanh Thành cuối cùng đã đưa ra danh sách các loại thuốc, những chuyện này chắc chắn không liên quan đến Lưu Phi.

Nhưng làm sao nàng lại học được từ sự mất tích đó?

Vân Hi im lặng, thầm đoán khả năng.

Mỗi khi Lưu Phi xuất hiện trước mặt nàng, thái độ khinh thường, khinh miệt, cầm vé số trong tay mà có cảm giác trúng độc đắc, cộng thêm chuyện này, thật giống...

Vân Hi trong lòng có một phỏng đoán táo bạo, nhưng phỏng đoán này...

Nhưng không kìm được mà suy xét khả năng đó.

Tất cả những biểu hiện của Lưu Phi đều dường như tự mãn, như thể nàng đã sống cả một đời, và biết tất cả mọi chuyện sẽ xảy ra.

Suy xét khả năng đó, Vân Hi lưng đổ mồ hôi lạnh.

Nàng vẫn luôn phủ nhận cách này, nhưng nó như một hạt giống, nhanh chóng bén rễ trong lòng nàng, trực tiếp khiến sự nghi ngờ sắp bùng phát từ cổ họng nàng.

Nàng rót một ly nước, đè nén sự nghi ngờ đó.

"...Tiếng gõ cửa", tiếng gõ cửa đột nhiên đánh thức Vân Hi.

Nàng hoảng hốt nhìn ra ngoài cửa, lo lắng nhìn Nghênh Xuân.

“Điện hạ, sao vậy?

Có chuyện gì xảy ra sao?” Nghênh Xuân thẳng người hỏi.

Vân Hi bình tĩnh lại, nói, “Không sao đâu, chỉ là ta càng mê đắm hơn thôi.” Nghênh Xuân không nói nhiều, nên không hỏi nữa.

Báo cáo, “Bành Hưng tiểu thư đang đợi ở Minh Nguyệt Các.” Vân Hi nhíu mày, cũng không nói gì, cùng Nghênh Xuân đi ra ngoài.

Từ Nghiễm hỏi khi đang trên đường, “?” Trong phạm vi toàn thế giới, Bành Hưng đại diện cho gia đình nhàn rỗi và phụ nữ, suốt ngày lang thang trong sòng bạc.

Vân Hi hiểu rằng Bành Hưng không bao giờ là người như vậy, nhưng nàng không biết nguyên nhân Bành Hưng làm như vậy.

Ban đầu, nàng chỉ nghĩ Bành Hưng thú vị, cuối cùng mê đắm trước khi vào quan trường.

Hoặc Bành Hưng lợi dụng tài năng toán học để kiếm tiền trong sòng bạc.

Dù sao, việc Bành Hưng yêu tiền không phải là bí mật trong giới thượng lưu.

Nàng không biết, chỉ đoán đúng một nửa.

Lời nói vừa rồi của Bành Hưng đã hoàn toàn phá vỡ sự hiểu biết của nàng về Bành Hưng.

Bành Hưng trước tiên lợi dụng tài năng toán học để làm giàu trong sòng bạc Phú Quý.

Chương 810

Đồng thời, nàng đã dành gần nửa năm để bí mật liên hệ với một người phụ trách đứng sau sòng bạc Phú Quý.

Trong thành phố lớn Lệ Thành đã mở một sòng bạc tên là "Phi Thải Sòng bạc".

Suy nghĩ một chút, Từ Nghiên khiến trán đau nhức.

Nếu quy mô của sòng bạc mới khai trương nhỏ và danh tiếng thấp, thì có lẽ sẽ có không gian để cầu xin Bành Hưng.

Tuy nhiên, trong sáu tháng qua, danh tiếng của sòng bạc giàu có này không ngừng tăng lên, thậm chí còn có ý nghĩa lấn át sòng bạc Phú Quý.

Vì vậy, vấn đề của người giàu có Bành Hưng không chỉ nằm ở việc kiếm tiền từ sòng bạc, mà còn ở việc đầu tư số tiền kiếm được từ sòng bạc vào một sòng bạc khác, thậm chí còn lấy đi tiền của đối tác.

Một.

Có lẽ, ông chủ sòng bạc Phú Quý kiêu ngạo kia khi nhắc đến từ "Bành Hưng" đã rất tức giận, liệu có thể dễ dàng buông tha sao?

Trong khi Từ Nghiên đang lo lắng, nàng nghe thấy tiếng khóc của Bành Hưng, "Trời ơi, ta dường như đã nhìn thấy Bành Duyệt rồi!

Ta sẽ trốn trước, giúp ta đối phó!" Từ Nghiên vừa có thời gian ngăn cản, đã thấy Bành Hưng lật người, trốn sau một cái cây đại thụ trước Minh Nguyệt Các.

Động tác liền mạch lưu loát của Bành Hưng khiến Vân Hi nhất thời.

“Tham kiến Điện hạ.” Giọng nói nhẹ nhàng từ phía sau cắt ngang nội tâm của Từ Nghiên.

Vân Hi quay đầu lại, thấy Bành Duyệt đang căng thẳng với khuôn mặt xinh đẹp hoảng sợ.

Vân Hi nhìn tách trà mà Bành Hưng vừa đổ, lặng lẽ cầm nó lên trước mặt.

Nàng uống trà nguội trong ly, “Hôm nay sao rồi?” Sau khi Vân Hi hỏi, Bành Duyệt thẳng người xuyên qua Vân Hi, nhưng không trả lời câu hỏi của Vân Hi.

Nàng do dự nhìn xung quanh, “Điện hạ... có thấy Tinh Tinh không?” Vân Hi không nhìn Bành Duyệt, nhíu mày, biết rằng, “Không thật.

Tại sao, đã xảy ra chuyện gì?” Bành Duyệt đặt gói đồ lên bàn đá.

Rất lâu sau, nàng hạ quyết tâm nói với Vân Hi, “Tinh Nhi rơi vào bất hạnh, sau khi nói chuyện với phụ thân vài câu, nàng tức giận, rời khỏi nhà.

Nếu Điện hạ đã gặp Tinh Nhi, Điện hạ nhất định sẽ hiểu diễn biến của sự việc.

Nếu Điện hạ chưa gặp, thì Điện hạ nhất định phải ngăn Tinh Nhi không phạm phải sai lầm như vậy, phải cho người khác biết.” Rồi gói đồ được đẩy đến và tiếp tục nói, “Hôm nay thiếp đến gặp Điện hạ, bởi vì năng lực và tính cách của Điện hạ đủ để khiến tỷ muội của thiếp tin tưởng.

Nếu Điện hạ, thiếp hy vọng Điện hạ có thể giao gói đồ này cho nàng.” Ở trong đó, Từ Nghiên nghe Bành Duyệt không đứng đối diện với Bành Duyệt.

Nàng liếc nhìn chỗ Bành Hưng đang trốn, hơi nâng giọng, nói,

“Thực ra, nàng tìm ta, nhưng đã đi trước rồi.” Bành Duyệt rõ ràng cảm thấy hoảng sợ sau khi nghe lời Vân Hi.

Chỉ để sống sót, sau khi trở về mọi thứ sẽ tốt đẹp.

Nhưng, khi thực sự trở về, cuộc sống của nàng không hề thay đổi, ngược lại còn tăng cường sự giáo huấn.

Ngay cả một người kiên cường như Vân Hi, sau một loạt sự kiện, cũng cảm thấy mệt mỏi.

Trong thời gian ngắn ngủi đó, điều duy nhất khiến nàng vui mừng thậm chí không phải là một điều tốt.

Bành Hưng sau khi mở gói đồ ra ngày hôm đó, đã im lặng một lúc lâu, rồi khóc.

Từ Nghiên chỉ đành ngồi bên cạnh, bầu bạn suốt cả buổi chiều.

Tuy nhiên, khi Từ Nghiên tạm thời rời đi, Bành Hưng đã không rời khỏi cung điện.

Từ đó, gia tộc họ Bành vẫn luôn tìm kiếm người điên cuồng.

Trước đây, Bành sư phụ, người quan tâm nhất đến thể diện, sẽ không ngần ngại ngăn cản đồng nghiệp của mình tìm kiếm một số manh mối trên đường để đưa con gái nhỏ trở về.

Nhưng ta không biết Bành Hưng đã dùng phương pháp nào để trốn, thực tế cũng không ai phát hiện ra.

Từ đó về sau, không ai thấy Bành Hưng nữa.

Sòng bạc giàu có mới khai trương không lâu sau khi Bành Hưng mất tích.

Vân Hi không biết trong gói đồ kia có gì khiến Bành Hưng ra nông nỗi này.

Nhưng nàng biết, dù sao thì Bành Hưng cũng đã đưa ra quyết định của mình.

Bất kể nửa đời sau Bành Hưng sẽ trở thành thân phận gì, Vân Hi vẫn thấy mình may mắn.

Bởi vì đó là lựa chọn của Bành Hưng.

Chương 811

Vân Hi lặng lẽ thở dài.

Nếu có một ngày nàng có thể quyết định một việc gì đó, vậy thì nàng sẽ nắm giữ nó sao?

Không có câu trả lời nào nhanh chóng như vậy.

"Điện hạ, chuẩn bị xong chưa?" Tiếng Hạ Chí hỏi từ ngoài cửa cắt ngang suy nghĩ của Từ Nghiên.

Nàng vội vàng cắm bông hoa châu tử cuối cùng vào tóc, vội vàng đứng dậy, "Ba." Khi Từ Nghiên mở cửa, thấy mình mỉm cười.

Nàng nhíu mày, bối rối nói, "Hôm nay sao vậy?

Vui vẻ đến vậy sao?" Hạ Chí nạp mạt kỳ mỉm cười, "Vì Điện hạ không còn lo lắng nữa..." Trước khi nói hết, y bị Anh Thuần bên cạnh khẽ ho một tiếng cắt ngang.

Nghênh Xuân không nhìn Hạ Chí, kéo Vân Hi ra ngoài hai bước.

Hạ Chí biết mình đã nói sai, không tiếp tục, chỉ lúng túng đi vòng quanh cánh đồng, "Đều không có.

Luôn có một số đứa trẻ vì Điện hạ mà vui vẻ." Khi Vân Hi nghe tin này, không hiểu.

Bốn cung nữ lo lắng vì thích Vân Tử An, không còn đợi Vân Kỳ nữa mà vui vẻ.

Nhưng trong mắt người khác có giống vậy không?

E rằng sẽ không lén lút chế giễu, cho rằng sự chờ đợi của nàng không phải là diễn kịch.

Nhưng Vân và Vân Tử An vốn là một!

Vân Hi nhìn nụ cười dịu dàng của Vân Kỳ, không khỏi bị sự thù hận ghìm chân.

Tóm lại, thật kỳ lạ!

Trong mắt người khác khiến nàng trở thành người lạ.

Nếu sau này còn gặp lại, nhất định không được nói chuyện với y!

Ta không thể không nói, sau mỗi dịp cuối xuân thực sự đều có hoạt động.

Những quan quân mới được bổ nhiệm đang bận rộn kết giao bạn bè, thậm chí tìm kiếm những đối tác tốt trong các hoạt động này.

Những học sinh này không chỉ có nhu cầu như vậy, mà các tiểu thư danh giá ở kinh thành cũng cần một nền tảng như vậy để gặp gỡ những người đàn ông ưu tú.

Vì vậy, mẹ của Lâm Thế Lang là Lâm phu nhân đã đảm nhận vai trò người mai mối như vậy.

Từ khi kết thúc cuối xuân cho đến bữa tiệc hoa tàn bây giờ, Từ Nghiên sẽ tham gia Lâm Ưu Nhã.

Khi Vân Hi mới nghe nói, chỉ cảm thấy Lâm Thư Hào là một người tài hoa lớn.

Ngay tại hiện trường, mặt nàng không hề lộ ra.

“Ngươi không còn lo lắng cho tổ tiên, tiên sinh và ca ca nữa.

Chuyện của bà nội có khiến ngươi có không gian để lưu lại những điều ô uế không?

Gia đình của ta hầu hết đều do Điền gia bổ nhiệm, thật hoang dại.” Thẩm tiên sinh bị mắng, nhưng trong lòng có chút vui vẻ, cho rằng từ khi Lâm tiên sinh vô ý, thì Dương thị đáng để tranh giành, nhưng từng được Nam Bình Hiền Huyền ưa thích, nhưng vì cháu trai

Vương gia “Linh linh linh” An và Vương gia An hiện tại, Nam Bình Huyền hiện đã vô dụng.

Gọi Thúy Nông.

“Về gọi cho vị tiểu thư kia.” Vân Hi và Nam Tuấn đứng dậy.

Vân Hi nhìn phu nhân Đới và tỷ tỷ bên cạnh đang ngồi Vĩnh Vinh, rồi nhìn hai quý phu nhân ba mươi mấy tuổi ngồi bên cạnh.

“Tứ Lang đã đến thăm tổ tiên của ngươi và hai người vợ.” Đới thái thái đã sớm nghe nói Trương Tứ Lang là một nhân vật hòa nhã và đáng yêu như vậy.

Từng nghe Nam tiên sinh nói vài lần.

Khi bây giờ nhìn thấy, hóa ra là một tiểu lang quân rất đẹp trai.

Nhanh chóng mỉm cười, “Tứ Lang quân đứng dậy, để ta xem nào.” Vân Hi nghe vậy bước một bước, tiến lên, vẫn mỉm cười nhuộm trên môi.

Khi mọi người nhìn Vân Hi, đều cảm thấy như Thượng Đế vinh quang, Đới thái thái thích một tay nắm chặt chủ nhà quận Tường Hóa, một tay nắm Trương Xương.

Rồi cười nói, “Nhìn Phủ Vương tử phương Bắc, Tả phu là chồng ta.

Tuy ta đã đi sớm, may mắn cho cháu trai cháu gái, nhưng tiểu hài tử ngoan ngoãn của ta đã rời đi từ nhỏ, thật đáng tiếc.” Nước mắt, rơi xuống.

Nghe xong lời này, ai cũng biết dì và bà nội thực sự yêu thế hệ trẻ.

Chương 812

Mặc dù mẹ đã qua đời sớm, nhưng đã lớn lên và rời khỏi nhà, có lẽ là một sự giải thoát.

Bây giờ ta lau khô nước mắt, nhanh chóng dùng tay lau sạch.

“Ta chỉ dám cảm thấy khó khăn trong lòng, bây giờ ta phải đến thăm cô cô và bà nội của ta, nhưng cô cô và bà nội lại khiến ta cảm thấy vô cùng đau khổ, lại khiến ta không biết phải làm sao.

Vậy thì nên đấu tranh, điều quan trọng nhất là khó khăn.” “Ta chăm chỉ, đối với con cái, lớn lên.” Thi thái thái lau khô nước mắt, bình tĩnh lại.

“Lang quân lấp lánh như ngươi thật tốt...

Hãy nhìn con trai Hầu tước Anh Túc của ta, nơi nào có phong thái như vậy?” Chỉ vào Nam Tuấn đang mỉm cười.

Nam Khốn cũng gật đầu.

Vân Hi ngậm lệ, mỉm cười, nắm tay Nam Khốn và tay Vân Hi.

“Ta thấy ngươi tuy tốt, nhưng tính khí quá lạnh lùng, không thân mật như vậy.

Ấm áp và lay động lòng người như vậy, nhưng cũng rất tốt.” Vân An ủi nhanh chóng.

“Hôm nay là một ngày thật đẹp đối với cháu trai cháu gái.

Nghe nói võ thuật của A Tuấn ngày càng giỏi.

Bây giờ hãy để ta xem cách vẽ cung tên.” Tĩnh Nghiên cũng nhanh chóng bước vào, chủ yếu là vì trang điểm quá phức tạp.

Bước vào, bình tĩnh yêu cầu hòa bình.

“Xin ban bình an cho tổ tiên.

Ban bình an cho cô cô và dì của con.

Cô cô xinh đẹp nào đây?” Mấy ngày gần đây, Tĩnh Dung ở Tây Vinh Pháp Viện ngày càng được kính trọng, vì vợ đã thay đổi những người xung quanh Tĩnh Dung, ngoại trừ hai cô gái thân cận nhất, Nhã Tình và Nhã Lan.

Ngoài ra, còn có thêm hai bà nội được giáo dục, một người là dì của đường huynh Nam Mã Mễ, người kia là Lưu Ngoại.

Khi Nam thái thái bước vào, nhìn Tĩnh Diệp, nhưng rộng lượng, nên gật đầu.

Cảnh Hồng sắp rời đi, nhưng phía sau lại vang lên giọng nói trầm thấp: “Cảnh Hồng...” Nàng quay người lại, cảm thấy bối rối, chỉ thấy đôi mày thanh tú nhíu chặt, lông mi ửng hồng, đôi mắt có vẻ lớn hơn.

Giọng nói nàng có chút dịu dàng cuốn hút.

Quay đầu lại, trông cũng tươm tất.

Một lúc sau, Cảnh Hồng bật cười trong lòng, cảm thấy đau xót.

Hẳn là rất đau lòng, phải không?

Sau khi Lâm Hiên và Nam Tuấn rời đi, Nam Tuấn quay người thì phát hiện tỷ tỷ đã biến mất.

Long Cẩn mỉm cười: “A Tuấn đã ở đài quan cảnh một lúc, ta thấy cảnh sắc của tiểu cô nương rất đẹp, ta sẽ quay lại xem.

Đừng đi đâu cả nhé.” Nam Tuấn vẫn đang thưởng thức phong cảnh hoàn toàn khác biệt của Bắc Mạn Vương tử.

Vì muội muội thông minh, hắn tự nhiên không lo lắng nàng sẽ gặp phải ai.

Lâm Hiên chỉ lướt nhìn xuống lầu một cái.

Khiến người ta thấy Lâm Hiên lúc này đang nằm trong lòng Nhị phu nhân.

Mặc dù lúc này Cảnh Hồng cảm thấy người thanh niên có chút nặng nề, nhưng vẫn kiên định đứng dậy, dựa lưng vào bàn, khẽ ấn xuống, không nói lời nào.

Đứa trẻ chưa thành niên bề ngoài lạnh lùng vô cùng, nhưng thực tế trái tim lại có chút yếu ớt.

Huống hồ, khi nói chuyện, hắn còn thường xuyên nhắc đến mẹ vợ.

Dù sao, tuy có vẻ ngoài tựa lan chi ngọc thụ, nhưng cốt lõi vẫn là một thanh niên.

“A Hân ban đầu có biết một chút, đã đến gặp (người đó).

A Hân chỉ là không muốn (làm thế).

Đúng không?” Cảnh Hồng nói.

Lâm Hiên vẫn không nói gì.

Chỉ có những giọt nước mắt lạnh lẽo chậm rãi rơi xuống, thấm ướt cổ nàng.

Chương 813

Nàng đã khóc.

Thực sự đã khóc.

Lâm Hiên cũng đã khóc.

Hắn từng trải qua những trận chiến đẫm máu, đối mặt với gươm đao mưa tên, nhưng chưa từng như lúc này, lại bật khóc.

Nhìn nàng, hắn cảm thấy hơi ngây ngốc.

A Ngọc luôn cô đơn, ghét nhất tiếp xúc cơ thể với người khác, vì vậy thường không có bạn bè xung quanh.

Không tệ.

Ôm một cô bé sao?

Người lớn trong nhà tổ chức một lần đại thọ trong cùng năm, một giấc mơ dài của tuổi trẻ, hoặc Lâm Hiên chưa từng gặp mấy vị đường huynh của Lâm gia.

"Được rồi, đừng khóc nữa, đói bụng sao?

Ta nấu cháo hạt sen cho ngươi ăn nhé?" Nhưng Lâm Hiên không buông tay, cánh tay siết chặt, mặt kề sát vào cổ Cảnh Hồng, cảm nhận mùi hương thoang thoảng, làn da mềm mại và ấm áp.

Nàng mãi mãi sẽ không đồng ý.

Một bát cháo hạt sen phải mua.

Phải ôm chặt tiểu phu nhân, mùi sữa trên người nàng không quá nóng và cũng chưa tan đi.

Trên khuôn mặt lạnh lùng của Lâm Hiên có vài giọt lệ, nhưng đầu

mũi lại hòa quyện mùi sữa với hương thơm thanh khiết của cô gái.

Cuối cùng, Cảnh Hồng cảm thấy bất lực, đành vươn tay vuốt mái tóc đen dài của hắn.

Giọng nói dịu dàng an ủi: "Ta biết ngươi đau lòng, nhưng người đã khuất thì cũng đã đi rồi.

Nếu không vui, có thể nói với ta, có lẽ ta có thể nghĩ cách giúp ngươi." Lâm Hiên gầm gừ một lúc lâu trước khi miễn cưỡng ngẩng đầu, nhưng khi đứng dậy, đôi mắt hắn không hề có chút ý nghĩa nào.

Thiếu niên trắng như ngọc, đôi lông mày nhíu lại, không lạnh lùng chút nào.

Nàng biết hắn đang tức giận.

Nàng đành phải tiến lên kéo tay hắn.

Khi hơi ấm của những giọt nước mắt làm ướt bàn tay nàng, hắn liền rụt lại như cá tuột khỏi tay.

Nàng đứng đó, dáng người mảnh mai, tao nhã, như đang ở trong rừng trúc sâu thẳm.

Lúc này, gần như đã tối, ánh nắng chiều tà hơi se lạnh xuyên qua ô cửa.

Chàng thanh niên mặc trường bào hình trăng khuyết màu đen được bao bọc trong ánh sáng đó.

Cả hai đều là sư phụ và đồ đệ, nhưng Cảnh Hồng ngồi đó, kỷ luật dường như đã khắc sâu vào xương tủy, khiến người ta không thể hiểu được thái độ của nàng.

Có vấn đề.

"Cảnh Hồng cô nương cũng có thể đến Hoặc Tử Giam thư viện học.

Ở đó có rất nhiều học giả Nho gia, tài hoa hơn cả Trình mỗ, hôm nay Trình xin cáo biệt.” Cảnh Hồng cúi người hành lễ, tiễn Trình Ngọc Thạch.

“Hoặc Tử Giam” là nơi nghiên cứu của hoàng thất, việc học tập rất nghiêm ngặt.

Từ bảy năm trước, Khôi Thiết đã mở một Hoặc Tử Giam.

Hoặc Tử Giam không phân biệt nam nữ, chuyên bồi dưỡng những người kế thừa xuất sắc cho vương thất và các gia tộc quyền quý.

Trong kiếp trước của nàng, vì yếu đuối, nàng thường xuyên nằm liệt giường.

Mặc dù tài hoa hơn người, nhưng cuối cùng tài hoa đó chỉ giới hạn trong khuê phòng, vì vậy Nam gia không lâu sau đã bị hủy diệt.

Bởi vì Nam gia dần dần rút khỏi vòng xoáy quyền lực, sự suy tàn mới bắt đầu.

Nàng không quan tâm đến những việc mình đã làm, chỉ biết một điều rõ ràng: thà để ta chịu đựng thế giới, chứ không để thế giới chịu đựng ta.

Chỉ khi Nam gia đứng ở vị trí quyền lực cao nhất, Nam gia mới có thể được bảo toàn.

Không có Nam gia bị tiêu diệt.

Cảnh Hồng nhìn ra ngoài cửa sổ.

Chương 814

Hôm nay trời đẹp.

Đôi mắt nàng rất trong trẻo.

Có ba người con gái nhà họ Lý.

Nam Tống xuất sắc, trong sáng quý giá, nhưng lại quỷ quái.

Vì vậy, bất kể mùa đông lạnh giá hay mùa hè nóng bức, khi còn trẻ đều không bị bệnh tật, và sẽ tự mình tỉnh lại.

Mặc dù Tĩnh Tuyền luôn cố gắng tỏ ra kiên cường, nhưng so với nàng, Tĩnh Tuyền lại yếu ớt, phải dựa vào giường bệnh.

Bất kể ác mộng gì xảy ra.

Không lâu sau khi Trình Ngọc Thạch rời đi, Lâm Cảnh Hồng Hán Viên đã đến.

Nàng mặc áo khoác màu bách hợp, váy lụa màu hồng phấn nhạt và áo choàng bằng ngọc đen ôm sát người, trên đầu bay lượn những dải lụa mây, có nhiều hoa đào và tóc dài.

Đơn giản nhưng duyên dáng, lại tao nhã.

"Nhị công tử, ngài ở đây, xin mời ngồi." Cảnh Hồng cúi người hành lễ, gió nhẹ thổi qua trà, sau đó nàng cúi đầu.

Lâm Hiên đột nhiên cảm thấy những người hầu trong Hàn Liên Hoa Viên được giáo dục rất tốt, cử chỉ trang nhã.

Hắn cầm trà, đó là chiếc tách sứ màu xanh thiên thanh của sản phẩm sứ Nhữ, sau đó nhìn lá trà.

Long Tỉnh, trà nước tỏa hương.

Hắn nhẹ nhàng nhấp một ngụm, cảm thấy ngọt ngào.

Cảnh Hồng cũng không nói gì, vui vẻ mỉm cười.

Lâm Hiên ngẩng đầu lên, chỉ nhìn đôi lông mày tinh tế như tranh vẽ của vị tiểu thư này.

Mặc dù nàng chưa hoàn toàn mở mắt, nhưng có thể thấy nàng sẽ rất xinh đẹp.

Sau mùa xuân, những người trẻ tuổi ở Giang Châu không khỏi mơ mộng lần nữa.

Một bài hát, Lâm Hiên đột nhiên bật cười.

"...Cảnh Hồng, ta nghe nhị thúc ngươi nói gần đây ngươi rất cố gắng, đó là một việc không tệ.

Mặc dù muội muội ngươi gần đây bận rộn với bài vở ở nhà, nhưng vẫn thường xuyên nhớ đến ngươi.

Theo như Bắc Thái Tử phủ Thân vương, Hương Hóa Huyền Huyện Trưởng nhìn thấy, sẽ có một cái hộp, phải chuẩn bị tốt, sau đó phải chờ đợi thánh chỉ.

Trước khi nói chuyện này, Giang Châu phải bình tâm." Cảnh Hồng cúi người hành lễ: "Cảm ơn nhị thúc và nhị thẩm." Lâm Hiên liền ngăn động tác của Cảnh Hồng, tức giận nói: "Cảnh Hồng, người một nhà có cần lễ phép như vậy không?

Coi nhị thẩm và nhị thúc là người ngoài sao?" Cảnh Hồng khẽ mỉm cười, lập tức lao vào lòng Lâm Hiên.

"A Hân sơ suất, A Hân sai rồi, A Hân đáng bị đánh." "Ai?" Hầu như cùng lúc đó, Cảnh Hồng mở bừng mắt, ngẩng đầu, nhìn thấy chàng thanh niên đứng ở cửa sân, trông rất tuấn tú và giống một tiểu lang quân.

Lâm Hiên cúi đầu, nhìn cô bé ngồi phía trước.

Hôm nay, nàng mặc một chiếc váy hồng và trắng, trên đó có hai bông hoa tinh xảo, trang sức ít hơn.

Cằm đứa trẻ hơi gồ lên.

"Không vui." Hoài Phong bước vài bước, rút Hàn Sương ra.

Nàng bước vài bước, ôm cánh tay chạy đi.

"Tứ đường huynh tìm ta sao?" Cô bé nghiêng đầu, trên khuôn mặt nhỏ nhắn nở một nụ cười, toát ra vẻ đáng yêu, đôi lông mày cong cong như trăng non.

Nàng thân thiết nói chuyện với ta.

Trình Ngọc Thạch chỉ chú ý rằng cô bé không mang hài thêu trên chân.

Chuyện gì đã xảy ra?

Đôi chân hồng sen rất đáng yêu.

Đôi chân nhỏ nhắn, trắng trong như tuyết, đi trên đất sẽ không lạnh sao?

"Hồ Bát Đạo" khẽ cúi người, bế cô bé vào góc, dùng một tay giữ lấy đầu gối cong của nàng, sau đó trực tiếp bế nàng về chiếc ghế trường kỷ.

Cảnh Hồng sợ hãi nhìn, nhưng đôi mắt ngấn nước vẫn chăm chú nhìn.

Chương 815

Nữ kế thừa xuất sắc của Bắc Phương Vương hay thân vương quỳ xuống đất, một gối chạm đất, một tay nắm lấy bàn chân nhỏ của nàng, một tay cầm đôi hài thêu, sau đó cẩn thận đeo vào.

"Có chuyện gì ở đây?" Cảnh Hồng, xin hãy mang hài vào.

"Ngươi?" "Cảnh Hồng, ta." Hai người ngồi cạnh nhau trên ghế trường kỷ, Cảnh Hồng cúi đầu, nhìn người ngồi bên cạnh.

Trình Ngọc Thạch thật sự quá đẹp trai.

Khuôn mặt đó không thể tả được.

Mặc dù người này có chút ngây thơ, nhưng lại cưỡi một con ngựa cao lớn, mặc áo sơ mi đỏ, đeo kiếm.

Hiện tại vững vàng trên mặt đất, nhưng vẻ thanh lịch dũng mãnh đó mới là bậc thầy thực sự.

Không thể phủ nhận, người được nàng sùng bái nhất kiếp trước chính là Lâm Hiên.

Nàng cúi mắt xuống.

"Thật sự là ta." Đôi mắt hắn tràn ngập ý cười: "Ngươi chắc chắn không tin ta sao?" Hắn, từng vĩ đại hưng thịnh, giờ đây tĩnh lặng, dịu dàng đặt trước mặt nàng, là hương vị tuyệt vời nhất của thời gian.

Nàng lắc đầu.

"Có vấn đề gì sao?

Từ thiên đường sao?" Da nàng trắng mịn như ngọc.

Ngồi đó như một bức tranh đẹp đẽ và yên tĩnh.

Lúc này, hoa mai gần như đã tàn hết, nhưng trong không khí vẫn thoang thoảng một mùi hương đậm đặc, khiến Lâm Hiên ngồi trong đó say đắm.

Lọn tóc hồng buông xõa trên tóc nàng, cô bé cúi đầu không còn hoạt bát và linh hoạt như trước, làn gió nhẹ nhàng thổi qua.

Lâm Hiên đành phải vươn tay chạm vào bụng nàng.

Sau vài cái chạm, nàng cảm thấy nhột, rồi cười lớn, sau đó nhìn Lâm Hiên trước mặt, nghiến răng.

Môi đỏ.

Nàng sợ nhất là bị cù lét, sợ nhất là bị cù lét ở bụng.

Lâm Hiên không biết dỗ dành ai, huống hồ cô bé trước mặt không hiểu sao đột nhiên lại khó chiều như vậy.

Hắn dừng lại, nhưng không buông tay, chỉ hỏi: "Ta nhìn ngươi, trán ngươi nhíu lại, bụng ngươi sẽ đau sao?" Khi hắn suy nghĩ một chút, ý thức nhận ra có vấn đề, hắn cúi đầu nhìn, nhưng trên ghế trường kỷ lại thấy vết máu.

Tự nhiên nàng chú ý đến động tác của hắn, đôi mắt nàng từ từ hạ xuống, nhìn thấy vết máu trên ghế trường kỷ.

Bà nội thứ hai không kìm được nước mắt, ông nội thứ hai nhanh chóng lau khô, "Nhìn con, con khóc rồi, không có gì oan ức cả, bà thậm chí không có mấy cô con gái, con sẽ không phải lo lắng, ngoại trừ bà, con không quan tâm đến công việc của con." Bà nội ôm chặt eo nàng, ép nàng vào người, không cho nàng cọ xát.

Hai người đòi ôm và tiếp tục trò chuyện.

Giọng nói của Tiết Hạo vang lên bên ngoài: "Bà nội, Thu Chi ở trong sân.

Bà nội thứ hai lau khô nước mắt, ông nội thứ hai quay lại ngồi trên ghế vuông.

Khi Thu Chi bước vào, thấy bà nội mắt đỏ hoe, nàng cúi xuống đầu gối hành lễ cung kính, và nói: "Ông bà nội và phu nhân, con cảm thấy hoảng sợ trong nhà.

Hãy giữ gìn sức khỏe, đừng để chim nuôi làm kinh động cô bé, phu nhân sẽ buồn chán." Bà nội thứ hai nghe xong, đôi mắt nàng mở to, nhìn ông nội thứ hai.

Ông nội thứ hai cười nói: "Được rồi, ta sẽ nhớ.

Ta sẽ đi với con chim đó trước.

Đợi cô bé chuẩn bị xong và để nàng đi." Hai người cầm lồng chim bằng một tay, vừa đi vừa hỏi Thu Chi.

Phu nhân dạo này có khỏe không?

Khẩu vị thế nào?

Có cáu kỉnh không?

Nếu ra ngoài ăn uống, sẽ có người báo cho nàng biết có thể ra ngoài mua.

Dọc đường, Thu Chi vừa hỏi, Thu Chi vừa cười trả lời.

Hai chủ nhân hỏi một câu, nàng trả lời một câu.

Đến cửa Nghiêm Dân Đường, hai chủ nhân vẫn chưa hỏi xong.

Chương 816

Lúc đó, nàng đang nói chuyện với Xuân Thảo trong nhà, nhìn thấy hai vị lãnh chúa bước vào.

Một người cầm một lồng chim, trong lồng có con chim màu xám đen.

Xuân Thảo tiến lên tiếp quản từ tay Nhị Diệp.

Hai vị chủ nhân ngồi xuống, nói với mẫu thân: "Mẫu thân, có khẩu vị không?..." Tiếp tục hỏi những gì vừa hỏi Thu Chi.

Lâm Hiên nhíu mày che đầu nàng.

Mỗi khi làm gì đó, dường như đều theo lệ thường, vì vậy trước tiên hỏi.

Thu Chi che miệng, vội vàng rót trà, lo lắng không tự chủ được phát ra tiếng động.

Sau khi hỏi xong, hai người nói: "Con đã nghĩ rồi.

Đáng lẽ nên tặng con chim này từ lâu.

Mẫu thân ở trong nhà buồn chán, vì vậy đã bắt một con chim.

Con chim này sẽ học nói khi không có việc gì làm.

Lâm Hiên vì lo lắng hai người sẽ không ngừng nói về chim, vội vàng ngắt lời, hỏi: "Tên là gì?" "Hai vị lãnh chúa quay lại bên cạnh ta, "Nó được gọi là Hắc Điểu.

Ta nghĩ nó màu đen, nên gọi là Hắc Điểu..." Lâm Hiên hát: "Hắc Điểu, ta đặt cho ngươi một cái tên mới, ta đã nghĩ rồi, ừm, gọi là Liên Phương." Lâm Hiên đang trêu chọc con chim trong lồng chim mà Xuân Thảo mang đến, "Liên Hoa Ốc, Liên Hoa Ốc, ăn cơm chưa?" Liên

Phương phớt lờ.

Lâm Hiên nghĩ, không chỉ là con chim, nhìn xem?

Hai chủ nhân nói: "Chắc là buồn ngủ rồi, buồn ngủ rồi, Liên Hoa Phòng, tên đẹp của mẫu thân, Thụy Liên, không chỉ thích ngủ, chim ngủ, tên đẹp, mẫu thân, cũng giúp hai cô con gái có tên, con gái lớn lúc đó do cha nàng đặt, lần lượt là Tạ Lan, Tạ Tả và Mộc Tử, biểu cảm của mẫu thân rất tốt, con trai đã có hai đứa, nhưng không hài lòng, Tạ San, Tạ Quế, mẹ ơi, mẹ xem?

Mẹ nên giúp con suy nghĩ, con trai con đau đầu quá..." Lâm Hiên cười chen vào, "Cứ để thê tử suy nghĩ đi, hoặc là để ta suy nghĩ cũng được, chỉ cần gọi một cuộc điện thoại lớn cho Tạ là được." Khổng Lệnh Nghi khẽ nhíu mày, nhìn những người áo đen đang đau thương nằm trên đất, sau đó nói nửa chừng với Thư Tuyền: "Vết thương dường như ngứa hơn bình thường...

Ta cứ nghĩ mọi người đều khỏe mạnh, nếu kiên trì thì sẽ dần dần tốt hơn, nhưng vết thương của họ ngày càng nặng thêm!" Khổng Lệnh Nghi đau buồn nhưng không có ý định trốn tránh, vì vậy trước mặt Thư Tuyền như "ling ling ling" như vậy, xích xích xích, trong lòng Thư Tuyền không khỏi ngẩng đầu nhìn.

"Trong hai ngày qua, có huynh đệ đã chết vì đao thương!" Lông mày Khổng Lệnh Nghi đột nhiên tối sầm lại, dường như đã xảy ra chuyện không vui, nói với Lâm Hiên: "...Nếu cần giúp đỡ, cứ nói!

Ta đã nói với những vị đại nhân Vu học đó rồi, hãy giúp ngươi hết sức có thể!" Thư Tuyền gật đầu, trang trọng nhìn Khổng Lệnh Nghi.

Sau đó nói: "Khổng...

Sư phụ, người có thể yên tâm, với tư cách là đội viên, ta tuyệt đối sẽ không để ai chết!" Khổng Lệnh Nghi liếc nhìn Lâm Hiên gật đầu,

dưới sự giúp đỡ của Thư Tuyền, một người đàn ông áo đen rời đi, quay lưng bỏ đi, dường như không muốn nhìn cảnh tượng bi thảm của một huynh đệ chết trước mặt.

Thư Tuyền không có bất kỳ ý nghĩa nào khác.

Nàng cúi người kiểm tra mạch đập của từng người áo đen, sau đó để người áo đen bên cạnh cầm bút và giấy ghi lại triệu chứng của từng người.

Bận rộn, bận rộn đến tối mịt, nàng đưa đơn thuốc cho mọi người, sau đó giao cho người đàn ông áo đen đó, để hắn mang đến cho Khổng Lệnh Nghi.

"Cô bé đợi một lát, ta đi mời đại nhân!" Người đàn ông áo đen đó không muốn dùng đơn thuốc của Lâm Hiên.

Ngược lại, hắn lùi lại một bước, sau đó quay người rời đi.

Khi rời khỏi Thư Tuyền, hắn líu lưỡi, vô thức túm lấy một cái đầu lạnh lẽo, không biết phải làm sao.

Khổng Lệnh Nghi nhanh chóng, Thư Tuyền chỉ nhai nửa gói thuốc, đã xong.

"Ngươi chắc chắn chứ?" Khổng Lệnh Nghi liếc nhìn đơn thuốc của Thư Tuyền, ánh mắt đầy lo lắng.

"Ta đã kiểm tra vết thương của họ, nguyên nhân vết thương nhanh chóng ngứa là do thuốc đã bao phủ vết dao!" Lâm Hiên không đưa Khổng Lệnh Nghi bất kỳ thuật ngữ chuyên nghiệp nào, chỉ chọn cách trực tiếp nhất để nói: "Ta đã kê đơn cho mỗi người, nhưng vết thương và chỗ ngứa cần được rửa bên ngoài, vì vậy có một đơn thuốc độc, đơn thuốc dùng ngoài.

Ta đã ghi chú, ngươi khi lấy thuốc phải chú ý!

Đơn thuốc dùng ngoài có chứa một lượng lớn dược liệu, sẽ không nhầm lẫn!" Khổng Lệnh Nghi gật đầu, đầy hy vọng nhìn những trang giấy mỏng manh, không còn ép Thư Tuyền trả lời có chắc chắn chữa khỏi từng người hay không.

Sau khi cảm ơn, hắn lại cảm ơn.

Hắn gọi vài người áo đen, trực tiếp xuống núi.

Thư Tuyền há miệng, cuối cùng nhìn người đàn ông áo đen đó, hỏi: "Khổng sư phụ, bây giờ phải xuống núi mua thuốc sao?" "Không quá muộn!" Người đàn ông áo đen gật đầu.

"Nhưng bây giờ trời sắp tối rồi!" Thư Tuyền nhíu mày, bối rối nhìn người áo đen, hỏi: "Ta cần một lượng lớn thuốc.

Hiệu thuốc bình thường có thể không đủ thuốc!" "Cô bé không cần lo lắng, người lớn sẽ tìm cách!" Người đàn ông áo đen không hề lo lắng.

Sau khi nhìn thấy hướng Khổng Lệnh Nghi biến mất ở xa, hắn nói với Lâm Hiên: "Đại nhân, cô bé, xe ngựa của ngươi đã biến mất.

Nếu không có chỗ ở, có thể ở tạm trong hang núi.

Chương 817

Ta sẽ đi, ta sẽ chuẩn bị cho ngươi một chiếc xe ngựa mới!" Ta quay đầu lại, chỉ thấy một khuôn mặt lạnh lùng lờ mờ nhìn chằm chằm dưới ánh lửa, trên người có một vết sẹo.

Đôi mắt ngầm chứa hy vọng.

Lâm Hiên hiểu rằng vẫn có người đang chờ!

Dù việc thu thập thuốc khó khăn đến đâu, cũng không nên làm như vậy!

Sau khi người áo đen quay vào sau tấm bạt tre màu xanh trước hang, Khổng Lệnh Nghi hổn hển xuất hiện trước mặt Thư Tuyền, trên lưng vác một gánh nặng.

"Những gì ngươi cần, ta đều tìm được!" Khổng Lệnh Nghi nín thở, đặt gánh xuống đất, sốt ruột hỏi Thư Tuyền: "Tiếp theo, ta phải làm gì?" "Dược liệu dùng ngoài, cho vào lọ, sau đó lấy ra từng cái, rửa sạch vết thương, sau đó dùng thuốc bột băng bó!" Thư Tuyền bình tĩnh bước xuống đất, khi ra lệnh cho Khổng Lệnh Nghi và những người khác: "Thuốc bột trong phòng thuốc đã được người ta nghiền chưa?" "Hoàn thành rồi!" Khổng Lệnh Nghi gật đầu, nhìn Thư Tuyền nhanh chóng sắp xếp những túi thuốc lớn, không khỏi bình tĩnh lại.

Những đội viên thực vật trước mặt ta vẫn trông như những người mẫu...

"Nhân tiện, có nhiều lọ thuốc như vậy để uống không?" Lâm Hiên đột nhiên hỏi một câu, cầm một gói dược thảo, không khỏi nhìn Khổng Lệnh Nghi.

"Ta không có, những vị đại nhân Vu học đó đã đưa người lên xe!

Để họ giúp dùng thuốc!" Khổng Lệnh Nghi nói với Lâm Hiên, không cần lo lắng, "Ngươi chia thuốc đi, ta sẽ sắp xếp người cho họ uống thuốc!" Sau khi Thư Tuyền gật đầu, nàng sắp xếp dược thảo, sau đó giao cho Khổng Lệnh Nghi và những người khác, nhờ họ phối hợp dược thảo và người.

Người áo đen lấy dược thảo, đưa cho nữ vu.

"Ngươi uống đơn thuốc này tối nay, ngày mai sẽ khỏe." Lệnh Nghi đứng bên cạnh Thư Tuyền, nhìn nàng gom những bột thuốc đó lại, không kìm được hỏi: "Huynh đệ của ta... tối nay còn sống không?" Lâm Hiên ngẩng đầu nhìn Khổng Lệnh Nghi, rõ ràng nhìn thấy nỗi buồn trong mắt hắn, sau đó nhìn thấy vô số cỏ cây và vết bẩn trên người hắn.

Hắn đổ mồ hôi, không hiểu sao bỗng hiểu ra, người này thực sự lo lắng cho sự an toàn của những người áo đen!

Ít nhất, khiến Thư Tuyền thực sự quan tâm đến Khổng Lệnh Nghi.

"Bột thuốc và nước ép thảo dược cục bộ dùng cho vết thương và một số vết loét chỉ cần uống nước ép có triệu chứng và ngày mai mặt trời mọc, sẽ không có ai chết." Lâm Hiên nghĩ, trịnh trọng nói với Khổng Lệnh Nghi.

"Thật sao?" Khổng Lệnh Nghi nghe câu nói đó cũng cảm thấy sốc và phấn khích.

Ngươi phải biết, trước khi có Thư Tuyền, những vị đại nhân Vu học đó hoặc không thể chữa khỏi, hoặc sẽ ngẫu nhiên cho uống một số viên thuốc pha nước, mỗi ngày đều có người bệnh nặng, sau đó chết trong im lặng.

Khổng Lệnh Nghi rất hối hận, biết một điều, không nên dễ dàng thả chín người Mã Phương đó!

Tức giận nhìn, Khổng Lệnh Nghi nghe giọng nói của Lâm Hiên.

“Ta đã cố gắng hết sức vì ngươi, nhưng ngươi không thể sống sót, ngoài thuốc của ta ra, còn tùy thuộc vào ngươi.” “Được rồi!

Ta hiểu rồi!” Khổng Lệnh Nghi quay đầu lại, gật đầu với Thư Tuyền, đứng một lúc, sau đó nói: “Thư tiểu thư, để ta nghỉ ngơi.

Nếu có chuyện gì, ta sẽ đánh thức ngươi.” Lâm Hiên ban đầu muốn giữ lại, nhưng nhìn thấy Khổng Lệnh Nghi là người lạ tốt nhất, sẽ không trở nên u ám buồn bã.

Sau khi suy nghĩ, hắn gật đầu: “Giúp ta tìm một chiếc xe ngựa từ Ngô sư phụ.

Một chiếc xe ngựa không xa.

Nếu có chuyện gì, nhớ gọi cho ta!” Kỷ Dương chỉ lờ mờ lắc đầu, chỉ nói: “Cuộc chiến giữa những người trưởng thành, Thúc thúc vẫn chưa biết, thì tốt hơn!” Vì vậy, Thư Tuyền chỉ có thể sợ hãi ngồi trên xe ngựa, nghe bánh xe lăn, sau đó thành thật ở trong xe ngựa.

Tốc độ xuống núi rất nhanh.

Người đi đường hầu như không mất thời gian để đến một thị trấn nhỏ dưới chân núi.

Sau khi dừng lại một thời gian ngắn, đoàn xe tiếp tục đi về phía tây bắc.

Sau một ngày đi đường, Lâm Hiên phát hiện số người trong đoàn không những không giảm mà còn tăng lên.

“Kỷ đệ huynh, ta cảm thấy đoàn của ta đông hơn ngươi sao?” Kỷ Dương liếc nhìn phía sau đoàn xe.

Hắn quay về phía Thư Tuyền nói: “Vì chuyện cuối cùng, đại nhân đã gửi thư về ngay trong đêm, Mục Dân lại phái người ngăn cản Mã

Phương Cửu tiếp tục làm hại các đại nhân Vu học." Mục Dương Nhân?

Lâm Hiên hơi liếc nhìn phía sau đoàn, không dám hỏi nhiều.

Dọc theo con đường đi về phía tây bắc, Trời biết một quá trình thần bí!

Luôn đủ an toàn để đến nơi rồi rời đi.

Ta không biết vì có thêm vệ sĩ mới hay không, nhưng lần trước người đàn ông tên Mã Phương Cửu đã thành công giết chết nhiều vị đại nhân Vu học như vậy.

Nói tóm lại, đã an ủi được rồi.

Vì dọc theo con đường chính về phía tây, sau nửa tháng đi đường, đêm đó không gặp phải chuyện tương tự.

Trước khi màn đêm buông xuống, đoàn xe tiến vào một ngôi làng nhỏ bên bờ sông.

Chương 818

Thư Tuyền may mắn được phân công nghỉ ngơi trong một gia đình, nơi đã được dọn dẹp sạch sẽ.

Lâm Hiên thoải mái ngâm mình trong bồn khoảng nửa giờ, thay quần áo nhẹ nhàng, thoải mái ngồi trước cửa, ngắm bầu trời đầy sao lấp lánh và vui vẻ ngân nga một bài hát.

"Thư tiểu thư tâm trạng tốt!" Khổng Lệnh Nghi không biết từ lúc nào đã xuất hiện bên cạnh Thư Tuyền, giọng nói đột ngột khiến nàng giật mình.

"Khang sư phụ ở đây sao?" Nàng chớp mắt, căng thẳng đứng dậy.

"Thư tiểu thư, ngồi xuống đi, ta chỉ muốn nói chuyện với cô bé." Thái độ của Khổng Lệnh Nghi bình tĩnh, giọng điệu không còn cảm giác nghiêm túc và lạnh nhạt như thường lệ.

Ta không biết có phải vì gần Tây Bắc hay không.

"Khang sư phụ, nếu cần ta giúp gì, xin cứ nói!" Thư Tuyền chớp mắt, nhưng lại đơn giản.

"Đoàn của ta sẽ đến Vũ Thành trong khoảng bảy ngày." Khổng Lệnh Nghi nghiêm túc nhìn vào mắt Thư Tuyền, bối rối nhìn nàng, giải thích: "...Mục tiêu của ta là Vũ Thành, và ta sẽ đến Vũ Thành trong vòng bảy ngày." "Ừm, tốt quá!" Lâm Hiên đột nhiên không kìm được vui mừng, nhưng vẫn đang suy nghĩ về lời Khổng Lệnh Nghi vừa nói, và nhanh chóng hỏi: "Khổng sư phụ, người muốn nói chuyện gì với ta?" "Thư tiểu thư, bảy ngày, e rằng ngươi sẽ phải rút ngắn hai ngày với ta." Khổng Lệnh Nghi ngạc nhiên nhìn vào mắt Lâm Hiên, sau đó tiếp tục nói: "Ta không biết cô bé có biết cưỡi ngựa không?

Nếu không, ta chỉ có thể sắp xếp một người đưa ngươi lên đường!" "Cưỡi ngựa?

Khang sư phụ, ý của người là ta không đi cùng đoàn sao?" Trong lòng Lâm Hiên có một dự cảm yếu ớt.

Khổng Lệnh Nghi không làm hắn thất vọng, trực tiếp gật đầu, nói: "Đúng vậy, Thư tiểu thư.

Ta phải đến Vũ Thành trong hai ngày!

Không đợi được nữa!" Vẻ mặt nghiêm túc của Khổng Lệnh Nghi trông rất sốt ruột.

Hắn nhìn Thư Tuyền: "Sau khi đến Vũ Thành, ngươi có thể đi cùng vài vị đại nhân Vu học, Thư cô nương." Thư Tuyền nhanh chóng cảm ơn, rồi dời tầm mắt đi.

Ly rượu trong tay Địa Diệp Nham được đặt thanh lịch trên bàn, khuôn mặt cô gái xinh đẹp quỳ bên cạnh đỏ bừng, nàng nhẹ nhàng rót đầy ly rượu, vẻ ngoài bình rượu thông minh mềm mại.

Thư Vân vô cớ cảm thấy ghen tị, sau đó chuyển ánh mắt sang Đoạn Tam Tử.

Ta thấy Đoạn Ngân Thụy nhíu chặt mày, nhìn ly rượu không uống.

"Nếu không muốn uống rượu thì đừng uống, sư phụ không phải người ngoài!" Địa Diệp Nham dịu dàng nói với Đoạn Tam Công tử, giơ tay cầm ly rượu.

Chỉ có Đoạn Ngân Thụy nhăn nhó khó coi, lắc đầu với Địa Diệp Nham, sau đó nói: "Đã lâu rồi ta không say, ta có chút nghi ngờ về chuyện này!" Nói xong, Đoạn Ngân Thụy một hơi nuốt cạn ly rượu trong ly thủy tinh, dường như ngạc nhiên trước hương vị cay nồng không tốt cho sức khỏe, đột nhiên mở to mắt, không khỏi nhìn Lâm Hiên: "Rượu?

Tại sao?

Lại... cay thế?" "Ha ha ha, hỏi Thư Tuyền cách làm rượu ngon cũ!

Thế nào?

Tam công tử uống rượu có cảm nhận được hương vị không?" Lâm Hiên dùng đôi mắt sáng ngời nhìn Đoạn Ngân Thụy, hưng phấn hỏi.

"Ho khụ khụ!

Cay quá!

Nhiều quá..." Đoạn Ngân Thụy gật đầu, nhưng đột nhiên ho khan.

Khi Thư Tuyền nhìn thấy, nàng lập tức vươn tay muốn xem, nhưng Lâm Hiên lại ngăn lại: "Thư tiểu thư, ta, sau bữa ăn hãy đi xem học sinh, vội vàng quá!" Thư Tuyền kinh ngạc, nhìn Địa Diệp Nham và Lâm Hiên, đột nhiên cúi mặt, lùi lại, thành thật ngồi trước hộp đồ ăn, ngừng nói chuyện.

Địa Diệp Nham liếc nhìn Thư Tuyền bằng ánh mắt sắc như thủy tinh, rồi nhìn Lâm Hiên.

"Ăn cơm đi!" Lâm Hiên khẽ mỉm cười, chào mọi người, bắt đầu ăn cơm.

Một lúc sau, ngoài tiếng ly chén, trong phòng không còn tiếng động nào khác.

Thư Vân cảm thấy bữa tiệc như vậy ăn hơi mệt, không khí nặng nề, vì vậy để chuyển sự chú ý, nàng thỉnh thoảng liếc nhìn Đoạn Ngân Thụy, quan sát khuôn mặt hắn, nhìn cô gái bên cạnh hắn dọn rượu, dùng đũa từ từ đưa vào miệng nuốt xuống, nhưng trong đầu nàng vẫn luôn vang lên lời Khổng Lệnh Nghi.

Bữa ăn tiếp tục trong im lặng.

Khoảng nửa giờ sau, Lâm Hiên vừa đặt đũa xuống, mỉm cười chờ cô gái dọn dẹp thức ăn thừa.

Hắn nhìn Thư Tuyền và mỉm cười: "Thư tiểu thư, ta có thể đi được không?" Thư Tuyền gật đầu, dời ánh mắt khỏi Đoạn Ngân Thụy, khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Địa Diệp Nham không tự chủ được nhíu mày, liếc nhìn Đoạn Ngân Thụy, sau đó hỏi: "Ta giúp ngươi sao?" "Không!" Đoạn Ngân Thụy bướng bỉnh lắc đầu, mỉm cười với Địa Diệp Nham, và đưa tay ra giúp cô gái bên cạnh, đứng dậy khỏi chiếc nệm gấm, sau đó chắp tay hành lễ với Lâm Hiên: "Cảm ơn ngài đã mời." "Hoan nghênh Tam công tử!" Lâm Hiên giữ nụ cười, sau đó nói: "Lão đạo đã làm phiền trong phủ tương lý đã lâu.

Trước khi rời đi, xin Tam công tử uống một ly.

Tam công tử nên cảm ơn ở đâu?

Cảm ơn!" "Người nhà họ Đoạn chúng ta vinh hạnh được mời đạo sĩ ở lại nhà chúng ta!" Đoạn Ngân Thụy, khuôn mặt hắn đột nhiên có chút lo lắng, nhưng không nhiều lắm, chỉ thấy Lâm Hiên phất phất tay.

Chương 819

“Đi thôi, ba người con trai.” Đoạn Ngân Thụy vội vàng chắp tay, Địa Diệp Nham không cúi đầu nhìn Thư Tuyền, đi ra ngoài phòng.

“Lão đạo trước tiên đã nói với Thúc thúc Thư rồi, để ngươi nhận ra môn đồ của ta, hôm nay ta cũng đã thấy.

Trong lòng Thúc thúc Thư chỉ có mấy điều!

Nếu có bất kỳ rắc rối nào, ngươi chỉ cần mang chuỗi tiền xu đó tìm Địa Ngọc Nhi, nàng nhất định sẽ giúp ngươi, ta đã nói với Địa Ngọc Nhi rồi...” Khi Thư Tuyền nghe tin này, khuôn mặt nàng đỏ bừng, nghi ngờ nhìn Lâm Hiên, hỏi: “Đạo sĩ cho ta chuỗi tiền đồng đó là để cầu cứu sao?” “Không, không phải!

Thư tiểu thư, câu nói cũ đó!” Lâm Hiên cười nhìn Thư Tuyền, lại do dự: “Đối với Thư cô nương, rượu này là một phần thưởng tốt.” Thư Tuyền há miệng, định hỏi lại lần nữa, nhưng thấy Lâm Hiên vén tay áo dài lên, trực tiếp bước ra khỏi phòng, nhíu mày ngân nga một lúc, Thư Tuyền nhanh chóng đi theo.

Phía sau, nàng đi về phía căn phòng bên cạnh.

Đoạn Ngân Thụy chỉ thở hổn hển nằm trên ghế sofa mềm trong phòng, Thư Tuyền đi theo Lâm Hiên vào phòng.

Địa Diệp Nham lúc này đang tao nhã ngồi trên ghế sofa mềm mại, khẽ nhíu mày, được bao phủ trong một khoảng trời, như một người trong tranh, vẻ đẹp của Thư Vân khiến nàng thở chậm lại hai nhịp.

Loại ác ma nào đã tạo ra như vậy?

Lâm Hiên cười nhìn khuôn mặt Thư Tuyền, tùy ý ngồi trong phòng, sau đó nhắc nhở Thư Tuyền: “Thúc thúc Thư cần gì?” “À?

Ồ, trong sân của ta có một bộ kim bạc...” Thư Tuyền nhanh chóng bình tĩnh lại, ngượng ngùng quay đầu, không dám nhìn Địa Diệp Nham nữa.

Lâm Hiên suy nghĩ một chút, sau đó quay người đi lấy đồ.

“Thư tiểu thư, người lớn đã sắp xếp việc kiểm tra.

Nên đi xem Tam công tử trước!” Lâm Hiên thú vị nhìn Thư Tuyền, gọi nàng dừng lại.

Hối Nguyên phụ trách việc này, và được yêu cầu lập tức mang kim bạc cho Thư Tuyền.

“Nhớ, di chuyển vò rượu thêm một lần nữa!” Thư Vân thấy quản lý Hối Nguyên sắp rời đi, và nhanh chóng bổ sung thêm một câu nữa.

Mặc dù rượu nho chưng cất nồng độ không đủ, nhưng rất tốt!

Đã vậy, có thể yêu cầu sao?

Quản lý Hối Nguyên nhanh chóng gật đầu, mỉm cười chạy ra ngoài.

Hắn nghĩ rượu là do Thư Vân mang đến, nên để Lâm Hiên.

Lâm Hiên tự nhiên cũng muốn, trên mặt treo nụ cười bất tận.

Địa Diệp Nham bất an liếc nhìn Thư Tuyền, cuối cùng quay đầu về phía hồ lô của Lâm Hiên.

Hắn nhìn thấy rõ ràng thiếu một chuỗi tiền đồng, trông giống như một loại rượu khó chịu.

Cầu tiên hoa.

Hồ lô, mắt Địa Diệp Nham không khỏi liếc nhìn.

Thư Tuyền đi đến bên cạnh nữ tỳ, nhúng tay vào nước mà nữ tỳ đang cầm, rửa sạch hai lần, sau đó lau khô tay, đi đến ngồi trên ghế

sofa mềm mại, đối mặt với Đoạn Nhị: "Công tử, xin đưa tay ra, ta sẽ bắt mạch cho ngài." Đoạn Ngân Thụy khó chịu nhíu mày, nhìn Thư Tuyền một lúc lâu, sau đó hỏi: "Ăn chay sao?" Thư Tuyền gật đầu.

"Ngươi?

Đã xem thông báo phần thưởng chưa?" Đoạn Ngân Thụy khẽ cong môi, châm chọc.

"Khang sư phụ mang đến cho ta." Thư Vân bình tĩnh nhìn Đoạn Ngân Thụy, trả lời, mắt nàng vẫn luôn dán vào mặt hắn.

"Khang sư phụ?

Ngươi tìm được ở đâu vậy?" Đoạn Ngân Thụy dường như hơi bất ngờ, tò mò hỏi Thư Tuyền: "Ngươi từ đâu đến vậy?" "Nghi Châu!" "Nghi Châu?" Đoạn Ngân Thụy hơi ngạc nhiên nhìn Thư Vân, "Ta thấy nhóm vu nữ ở Ích Châu đó.

Nghe nói trên đường gặp phải kẻ truy đuổi rất lớn sao?" Sau đó nàng mỉm cười với Văn Dã Yến: "Địa Ngọc Nhi, Thư Thư Thư cô gái của ngươi!" Thư Tuyền giật mình.

Trước khi kịp phản ứng, nàng cảm thấy tay Lâm Hiên không kiểm soát được kéo tay nàng đưa cho Địa Diệp Nham.

"Ngưng đạo trưởng..." Thư Tuyền vội vàng kêu lên, nhưng cảm thấy khuôn mặt nóng bừng của mình không bình thường.

Lúc này nàng thậm chí không dám nhìn Địa Diệp Nghiên.

Lâm Hiên không hiểu tại sao đàn ông và phụ nữ "ling ling ling" lại không chấp nhận nhau?

Huống hồ, khi ta nghe Địa Diệp Nham từ chối, thật sự rất ngượng!

Thư Tuyền chỉ cảm thấy phát run, trong lòng lạnh toát...

Chuyện gì?

Chương 820

“Lâm Hiên đại nhân, để ta động tay!” Thư Vân nhanh chóng giãy dụa hai lần, rút tay ra khỏi tay Lâm Hiên.

Trước khi Địa Diệp Nham từ chối, mọi thứ vẫn còn đó.

Quá muộn...

Ngay khoảnh khắc tiếp theo, Thư Vân cảm thấy lòng bàn tay mình ấm lên.

Nàng ngạc nhiên ngẩng đầu, thấy tay mình đang được Địa Diệp Nham nắm, hắn cẩn thận xoa hai lần.

“Quản!” Mặt Địa Diệp Nham không chút biểu cảm, như thể không phải đang nắm tay Thư Tuyền, mà là một vật thể cực kỳ bình thường, “Ta sẽ dùng tay ấm của ta, sẽ bắt mạch cho ngươi.” Thư Vân nghe những lời này, trong lòng trỗi lên một cảm giác bồng bềnh khó hiểu.

Nàng tò mò nhìn tay Địa Diệp Nham, sau đó gật đầu nói: “Được rồi!” Địa Diệp Nham lạnh nhạt thở dài, nắm tay Thư Tuyền đứng dậy, ngồi bên cạnh Đoạn Ngân Thụy, ngạc nhiên nhìn vào mắt nàng, khẽ nói: “Chỉ cần vậy thôi!” “À!” Đoạn Ngân Thụy phấn khích kêu lên với Văn Dã Nham, nói: “Ta không đáng!” “Không đáng sao?

Ngươi và ta đã quen biết bao nhiêu năm rồi, chưa đủ sao?” Địa Diệp Nghiên nhíu mày hỏi, sau đó đặt tay Thư Tuyền giữa cổ tay Đoạn Ngân Thụy, lạnh lùng nói: “Bắt mạch đi!” Thư Tuyền gật đầu, đặt ngón tay giữa cổ tay Đoạn Ngân Thụy, vẫn còn lạnh buốt.

Chỉ có tay Địa Diệp Nghiên vuốt ve tay Thư Tuyền, như một sợi tơ ấm áp, quấn quanh ngón tay Thư Tuyền, khiến ngón tay nàng vừa lạnh vừa ấm.

Có lẽ là một loại công pháp nội tại nào đó?

Thư Vân nghĩ thầm, cùng với từng luồng hơi ấm, suy nghĩ của nàng từ từ tập trung vào ngón tay, đôi mắt nàng cẩn thận bắt mạch giữa cổ tay Đoạn Ngân Thụy.

Mạch đập yếu ớt bắt đầu xuất hiện, sau đó ngày càng rõ ràng.

Cuối cùng, Thư Vân hoàn toàn có thể cảm nhận được mạch đập của Đoạn Ngân Thụy.

"Xin Tam công tử đổi tay!" Trong lòng Thư Tuyền hơi sợ hãi, nàng động tay, cảm thấy lòng bàn tay Địa Diệp Nham cũng động theo, vì vậy nàng nói với Đoạn Ngân Thụy, nhìn cô gái bên cạnh.

Nàng chủ động vươn tay, giúp Đoạn Ngân Thụy xoay người đổi tay.

Thư Vân lại nắm lấy tay hắn.

Tay Địa Diệp Nham cũng động theo, trắng muốt như ngọc thạch, vì vậy trái tim Thư Vân không khỏi đập nhanh hơn vài nhịp.

"Được rồi!" Thư Vân có chút ngượng ngùng nói sau khi bắt mạch.

Nàng nhìn bàn tay trắng như ngọc của Địa Diệp Nham, trái tim nàng hơi lạc lối, nhưng sau đó nhanh chóng suy nghĩ về tình trạng của Đoạn Ngân Thụy.

Vì mạch đập hoạt động chậm lại.

Điều quan trọng nhất bây giờ là cơ thể hắn quá yếu.

Không cần bồi bổ.

Ít nhất trong vài ngày này phải để hắn ăn uống và uống một ít nước tăng lực.

Một chút, Thư Vân ngạc nhiên liếc nhìn Lâm Hiên.

Nghe nói Đoạn Ngân Thụy đã lâu không ra ngoài.

“Sư phụ, ngài chọn cái đó sao?” “Tại sao?

Nếu không cảm ơn, ngươi sẽ không vui sao?” Lâm Hiên cười, nhìn Địa Diệp Nham: “Đứa trẻ của ngươi nói chuyện không tốt, làm tổn thương cô bé, không được phép trêu đùa người khác sao?” Địa Diệp Nham bất mãn nhìn Lâm Hiên, lạnh lùng hừ một tiếng: “Chỉ có mười đồng tiền đó...

Chủ nhân, đừng quên ngươi.” “Chỉ cần ngươi nguyện ý, những chuyện khác, bất kể sư phụ thế nào!” Lâm Hiên nhún vai.

Nói vài câu sau, hắn nhìn Đoạn Ngân Thụy đang nằm trên ghế sofa mềm mại, tò mò nhìn.

Hắn nhìn Địa Diệp Nham và vỗ vai, nói với hắn: “Tam công tử hãy kiên nhẫn để Thúc thúc Thư chấp nhận chẩn đoán và điều trị.

Lão nhân đã làm giúp ngươi rồi, chỉ cần vượt qua kiếp nạn này, mọi chuyện sẽ ổn.

Phẩm thái, giàu sang vinh quang.” “Tà đạo xương cát nhan!” Đoạn Ngân Thụy vô cùng biết ơn, chắp tay hành lễ với Lâm Hiên.

Lâm Hiên mỉm cười hài lòng, sau đó nói vài câu với Địa Diệp Nham trước khi rời đi, rồi về nhà ngủ.

Chờ đợi Lâm Hiên biến mất, Đoạn Ngân Thụy nằm trên ghế sofa nhìn trần nhà được chạm khắc, lập tức tỉnh táo lại, sau đó lẩm bẩm: “Ngươi, chủ nhân của ngươi đã bị đánh kích, chỉ cần kết thúc là được!

Nhưng ta, ta sẽ không nói ra...

Ngươi, nếu ta đi bây giờ thì sao?” “Chủ nhân, sẽ không chết đâu.” Địa Diệp Nham khẽ nhíu mày, nhìn Đoạn Ngân Thụy trên ghế sofa

mềm mại.

“Chủ nhân luôn ở trong Cung điện Tương Lý, không phải vì cha ngươi cầu xin bảo vệ ngươi sao?

Trước ta, thuyền trưởng đã gửi một lá thư, giúp ngươi tính toán sinh mệnh lực.

Cứ đợi đi...

Chương 821

Đã có rồi, vậy tùy thuộc vào ngươi có muốn cạnh tranh không?" "Hoạt lực?" Đoạn Ngân Thụy nghe tin này, cả người giật mình, lập tức mở to mắt, nhìn Địa Diệp Nham vài lần, sau đó đột nhiên phản ứng lại, hỏi: "Ngươi, sinh mệnh lực mà đạo diễn nói, chẳng lẽ không phải là học sinh ăn chay đó sao?" "Nếu không, ngươi nghĩ là ai?" Ánh mắt Văn Dã Yến lộn xộn, nhìn ánh mắt ngạc nhiên của Đoạn Ngân Thụy, suy nghĩ một lúc, sau đó lại nói: "Chủ nhân ở trong cung điện.

Đã lâu như vậy, ngươi có thấy hắn tiếp xúc với ai không?

Lúc đó, Thái tử Tiêu Tiêu của Tiêu gia cũng đang cầu xin ở Cung điện Tương Lý của ngươi, nhưng lại không gặp được chủ nhân của ta...

Nhưng vị tổng lý đó có thể mời học sinh làm khách, ngươi nghĩ không phải là sinh mệnh của hắn, thì là ai?" Hắn không nhìn thấy khí chất quý phái toát ra từ toàn thân, nhưng lại nhút nhát.

Quân, vì mưu cầu vinh quang.

Khi mọi việc diễn ra, sẽ gặp phải sự hỗn loạn.

Những gì Mã lão sư làm phải hoàn toàn phong tỏa, Mã Thành Cương là đứa con trai duy nhất của Mã gia.

Tất cả nỗ lực đều vì Mã Thành Cương.

Ta vừa từ miệng Lý Nhị biết được, người áo xanh đó tên là Lý Tường.

Sống ở Lý Gia Trang, trấn Hà Hợp, còn Điền Gia Trang ở Thiên Mã Trang thì cách đó mười dặm.

Ngày hôm đó, bà Điền cùng cháu gái khuya khoắt gõ cửa nhà Lý

Tường, và đưa Lý Tường đi phá hủy danh tiếng Cố Đình Phi.

Chuyện này, đã tốn tiền mua chuộc quản lý phủ.

Ở Lý phủ cấp một, Cố Đình cũng hẹn, nếu không sẽ không dễ dàng buông tay vì tính tình Cố Đình Phi.

Nhìn Tiểu Hắc với ánh mắt sáng rực, thật sự có chút xấu hổ, không biết từ đâu ra thói hư tật xấu này.

Ngọc Minh Viễn dùng sức kéo vài cái, đầu đầy mồ hôi, không thành công, đành phải hét lớn ra ngoài: "Người!

Giúp ta tháo chiếc nhẫn ra!" Khi ở Danh Kiếm Sơn Trang, Tiểu Hắc đeo chiếc nhẫn to gần bằng đầu trên cổ, Ngọc Minh Viễn đã dùng mọi cách để dỗ dành Tiểu Hắc, mới có thể tháo chiếc nhẫn ra.

Tiểu Hắc nhanh chóng chiếm làm của riêng, không chịu buông tay.

Chiếc vòng ngọc trên chân Tiểu Hắc là do Diệp Minh Tâm đeo vào, dường như nhớ ra, Tiểu Hắc dùng vài cái vuốt đẩy chiếc nhẫn về phía Diệp Minh Tâm, sau đó xoay người thấy không đeo được vào chân, cũng không luồn qua cổ được, Diệp Minh Tâm đành phải tìm một sợi dây buộc vào cổ nó.

Doãn Tiểu Lâu đi theo sau Ngọc Minh Viễn, Tiểu Hắc đeo chiếc nhẫn ngẩng cao cổ chim đầy đắc ý, Doãn Tiểu Lâu chỉ thấy vẻ hài hước đó thật không thể nhìn nổi, không bay được sao?

Lại đeo một thứ nặng như vậy.

Ngọc Minh Viễn dẫn thẳng đến cái sân mà họ đã đến tối hôm đó, con đường nhỏ ít người qua lại, nhưng những viên đá xanh trên đường được quét dọn sạch sẽ, không một hạt bụi, lá khô úa cũng được quét vào bụi cỏ xanh bên cạnh.

Bước vào sân, Lâm Hiên bảo Doãn Tiểu Lâu đợi một lát, và nói vài

câu với người bên trong trước khi dẫn Doãn Tiểu Lâu vào.

Trước khi bước vào phòng, mùi thuốc nồng nặc gần như xộc thẳng vào mũi.

Doãn Tiểu Lâu không tự chủ được nhíu mày.

Tối qua ở bên ngoài, chỉ ngửi thấy một chút thoang thoảng.

Chỉ có hai người ăn mặc như người hầu.

Cả hai đều bốn mươi hoặc năm mươi tuổi.

Đôi mắt họ nghiêm nghị, đến mức không giống những người hầu bình thường bên ngoài.

Trên cửa hình trăng khuyết được treo một chiếc rèm châu tinh xảo, có thể thấy có vài người đang đi lại bên giường.

Một người vén rèm bước vào.

Doãn Tiểu Lâu liếc nhìn vào phòng.

Chẳng trách Lâm Hiên đồng ý vào.

Mặc dù chỉ có một chiếc rèm nhỏ, nhưng không nhìn thấy gì bên trong.

Nếu là nữ nhân, nhân viên đang trong tình trạng nguy kịch, vì vậy sẽ không bước vào.

Một lúc sau, Trịnh Ngũ Lý vội vã bước ra, vẻ mặt kích động không hề biến mất: "Nhị trang chủ, vì mọi thứ đã chuẩn bị xong, vậy thì bắt đầu càng sớm càng tốt." Tiếng nói vừa dứt, ánh mắt hắn nhìn vai Doãn Tiểu Lâu, Doãn Tiểu Lâu tưởng vai mình đang khóc.

Khóe miệng hắn giật giật, khen ngợi từ tận đáy lòng: "Con chim đó thật độc đáo." Trịnh Ngũ Lý thở phào nhẹ nhõm, hỏi Du Minh Viễn: "...Mọi thứ đã chuẩn bị xong, ta bây giờ có thể bắt đầu không?"

Lâm Hiên chỉ nói, sai người đi tìm Vu Thừa Phong nhưng không thấy hồi âm.

Thiếu sót không thể bù đắp.

Một lời, có người nói.

Sai người đi tìm Vu Thừa Phong.

Chương 822

Người đàn ông đó nói to: "Chủ nhân đã đi Từ Diệu Các, không lâu nữa sẽ không thể quay lại." "Mời tiên sinh, mời." Lâm Hiên trông trang trọng, Vu Thừa Phong không có ở đó.

Chỉ có hắn có thể dẫn đầu ở đó.

Hắn hiểu, lực cản càng xa, càng bất lợi, liền tặng ngọc khí thanh ngọc đã mua cho Trịnh Vũ.

Trịnh Vô Kiệt cầm lấy hộp, "Sinh tử có quan, Trịnh sẽ cố gắng hết sức." Lâm Hiên trịnh trọng cúi đầu "Cảm ơn ân điển cứu mạng của ngài." Trịnh Vũ không nói gì, chỉ quay người đi chuẩn bị.

Lâm Hiên càng tôn trọng thái độ của Trịnh Vũ, càng có khả năng giải thích rằng có vấn đề từ bên trong.

Nhưng khi hai người đến gần, Tiểu Hắc đột nhiên nhảy lên, Tiểu Hắc lao về phía một trong những khuôn mặt đó, vươn ra những móng vuốt sắc bén.

Tốc độ quá nhanh, người đàn ông lùi lại một bước, nắm lấy tay nó.

Không đợi hai người di chuyển lần nữa, Tiểu Hắc tiên phong tấn công, nó nắm lấy tay của người đó, nhưng người đó biết cách chữa trị Tiểu Hắc, nếu không có một cọng lông nào, gánh nặng sẽ không lớn.

Nó tấn công, tìm cơ hội để nắm bắt.

Tiểu Hắc ngay từ đầu đã nhắm vào người bị tấn công, thân hình nhỏ bé bay lượn trong không trung, thỉnh thoảng lao về phía người đó như tia chớp, trông có vẻ mệt mỏi, những ngón tay trên cổ không biết đã thất lạc đi đâu.

Vì nó chỉ tấn công, nên người kia tập trung tìm thời gian, nhưng sau khi Tiểu Hắc tấn công người đàn ông đó, đột nhiên quay đầu lại, lao thẳng vào mắt của người đó, "Đôi mắt kinh hoàng.

Tiểu Hạc lập tức đứng trước mặt người đó.

Nếu Tiểu Hạc muốn, trước khi hành động, nó sẽ có thể khiến đôi mắt đã đồng hành cùng người đó hàng chục năm biến mất.

Rõ ràng, Tiểu Hạc rất sẵn lòng làm như vậy.

Tiểu Hạc tiến đến gần mắt của người đó.

Người đó thậm chí có thể nhìn thấy sự tức giận trong đôi mắt nhỏ bé của Tiểu Hạc.

Người đó không có thời gian để rút lui.

Lúc đó, Tiểu Hạc bị một bàn tay trắng túm lấy, vết máu tươi không một tấc nào rời khỏi mắt người đàn ông.

Doãn Tiểu Lâu nghe người đàn ông đó nín thở, nhặt ngón tay rơi xuống đất, nâng Tiểu Hắc lên, sau đó Tiểu Hắc buông ra, yên tĩnh nắm lấy tay người đó.

Hắn vô ích bồi thường cho hai người, sau đó nắm lấy Tiểu Hắc, rồi co lại.

Hắn vẫn có thể nghe tiếng tim đập, một lúc sau không tan biến, hắn dùng tay che ngực, cố gắng làm cho hơi thở bình tĩnh lại.

Vừa đi được vài bước, mọi người đều chú ý đến Tiểu Hắc, cuối cùng có cơ hội nhìn người trên giường, chỉ còn thở thoi thóp, giống như Vu Thừa Phong, không phải chủ nhân của nó.

Ai có thể có?

Sắc mặt Vu Kỳ Sơn tái nhợt, không còn sức sống.

Cơ thể trần trụi.

Một vùng lộ ra vẫn nguyên vẹn, bao phủ những vết loét lớn nhỏ khác nhau.

Máu và mủ trộn lẫn.

Trịnh Vũ không cứu sư phụ tối hôm đó, lúc này chắc chắn không thể kiểm soát.

Sợ hãi nhìn vài người bên kia rèm châu, nhưng may mắn là đuổi theo kịp, nếu không tìm được chim yến minh, chẳng phải là chủ nhân của nó sao...

Hắn ấn ngực, cảm thấy tim đập dữ dội, thở ra một làn hơi, cuối cùng... cảm xúc trong mắt ta dần dần bình tĩnh lại, hắn buông Tiểu Hắc ra, chỉnh lại tay áo bị Tiểu Hắc làm rối, nói với Diệp Minh: "Chúng ta về thôi." Tình huống.

Lâm Hiên ngồi bên giường, tay hắn nắm chặt tay thê tử.

Tiêu phu nhân lúc này đang nằm trên giường, khuôn mặt mềm mại không chảy máu, hai mắt nhắm nghiền, lông mày khẽ nhíu lại.

"Học sinh, thê tử bị thương sao?" Lâm Hiên dùng giọng khàn khàn thiết tha hỏi.

Học sinh vuốt râu trắng, thần sắc ngưng trọng.

"Mạch đập của phu nhân đã ổn định rồi.

Phu nhân may mắn.

Dao găm chỉ cách trái tim nửa tấc.

Nếu sâu hơn một chút, ngay cả Đại La tiên tử cũng không thể làm gì được." "Thê tử của ta khi nào tỉnh?" Tiêu Mộc Bạch nắm chặt bàn tay thon dài, khuôn mặt đầy lo lắng.

Chương 823

Học sinh thở phào nhẹ nhõm, giọng nói bình tĩnh và ổn định.

“Đại sư Tiêu Mộc Bạch tin rằng thê tử của ngài đã quay về từ cửa tử, sẽ sớm tỉnh lại.” Lâm Hiên hơi trấn tĩnh, và sai người đi tìm học sinh.

Tiêu Mộc Mông lung luyến bị đôi mắt trắng thu hút, sau đó khuôn mặt nàng bỗng trở nên lạnh lùng một cách khó hiểu.

Khuôn mặt nàng vẫn dịu dàng, nhưng cảm xúc lại thiếu thốn.

Tiêu phu nhân dưới sự giúp đỡ của Lâm Hiên đã điều chỉnh tư thế thoải mái hơn.

Trước khi chờ Tiêu Mộc Bạch hỏi câu hỏi của mình, nàng đã hiểu ra một điều.

“Hôm nay ta tình cờ gặp Trần tiểu thư.

Ta rõ ràng đã gọi điện tìm nàng, nhưng con ma đó đã sai thần linh theo sau.

Khi ta tỉnh lại, ta đi ra ngoài, xung quanh không có ai.

Ta tỉnh táo, nhưng không nghe lời nàng.” “Trần Trần rút dao găm ra, đâm thẳng vào ta.

Ta không thể kiểm soát cơ thể, cũng không thể né tránh, vì vậy ta đành để nàng làm vậy.” Trông như vậy, đã trải qua nhiều thử thách sinh tử, nhưng không, như thịt trên thớt sắt, lại không cam lòng.

Tiêu phu nhân vì nói chuyện mà kéo vết thương, trên mặt nàng hiện lên vẻ đau đớn, hai mắt nhắm nghiền, giọng nói yếu ớt, “Ta cảm thấy dao găm đâm vào thịt, ta nghĩ ta sẽ chết sớm, nhưng có người đã

cứu ta, là Trần cô nương." Nghe tin này, Lâm Hiên khẳng định suy đoán của mình, Minh Trị trên giang hồ thần bí, nhưng không hiểu tại sao Minh Trị ẩn mình trong kiến trúc lại nên đối đầu với hắn.

Hay, có lẽ ngươi đã giúp Tạ An mà hắn chưa xử lý?

"Ai đã cứu ngươi?" Hắn lạnh lùng hỏi, có chút khinh thường.

Mặc dù là một câu hỏi, nhưng trong lòng hắn đã khẳng định.

"Hôm nay ngươi vắng mặt, tối nay không ở lại luyện tập với ta một hai canh giờ, đừng đi." Lâm Hiên khoanh tay trước ngực, thần sắc có vẻ như Diệp Minh Tâm không đồng ý thì hắn sẽ không chịu đi.

Diệp Minh Tâm thấy vậy, lông mày rủ xuống, "Thúc." Lâm Hiên nghe vậy khẽ mở miệng, có chút ngạc nhiên.

Trời sắp tối, hắn tập trung vào Diệp Minh Tâm.

Luyện kiếm pháp của nàng.

Môn đồ của chiêu mới của Đông Phương tổ tiên.

Dù vậy, nhưng chỉ nghe nói.

Hôm nay tất cả môn đồ đều ở đây.

Hôm nay có thể thấy hợp lý, nhưng không có.

Tự nhiên hắn gác chuyện này sang một bên.

Ánh mắt hắn rơi vào Doãn Tiểu Lâu.

Doãn Tiểu Lâu là một lão sư trẻ tuổi, thúc thúc còn nhỏ, lớn lên xinh đẹp.

Dường như có chút quen thuộc, trong mắt nàng tràn đầy nghi ngờ.

Cầu tiên hoa.

Sau khi kinh ngạc, Lâm Hiên thực hiện nghi thức như đã định.

Doãn Tiểu Lâu muốn quay về nhanh chóng, không chú ý đến ánh mắt Lâm Hiên, chỉ khẽ gật đầu, không nán lại lâu hơn.

Vừa bước đi, Tiểu Ninh theo sau, nhưng lần này không phải Diệp Minh Tâm, mà là Doãn Tiểu Lâu.

Doãn Tiểu Lâu nghi ngờ nhìn, trên khuôn mặt Lâm Hiên nở nụ cười rạng rỡ.

"Thạch thúc thúc, ta mượn Diệp đệ huynh một canh giờ, không biết Thạch thúc thúc có thể đồng ý không?" Giọng điệu Lâm Hiên mang theo sự nịnh nọt, dường như coi Doãn Tiểu Lâu là một người lớn thực sự.

Yêu cầu của Tây Ninh khiến Doãn Tiểu Lâu cảm thấy bối rối, vô tình chậm lại bước chân, "Chuyện của ngươi, tại sao lại hỏi ta?" Lâm Hiên tự nhiên biết Diệp Minh Tâm là một người cổ hủ.

Hôm nay nhất định phải đi cùng tiểu thúc.

Với tính cách của Diệp Minh Tâm, nếu không gật đầu, tuyệt đối sẽ không đồng ý.

Diệp Minh Tâm không hứng thú với lời đề nghị của Lâm Hiên.

Hắn chỉ không nói gì.

Hưng Ninh cười, và nói vài câu: "Diệp đệ huynh đã chạy suốt mấy ngày rồi, ngày kia sẽ bắt đầu hội tụ kiếm thuật nổi tiếng.

Chương 824

Cùng huynh đệ tỷ muội luyện tập kiếm thuật sẽ tốt hơn.” Từ trên bàn, hắn lấy ra một tấm phù hiệu nhỏ bằng kim loại màu đen, có ánh kim loại lấp lánh.

Doãn Tiểu Lâu nhận lấy.

Trên phù hiệu khắc chữ Danh Kiếm Sơn Trang.

Hắn tò mò hỏi, “?” “Thư tiến cử của hội nghị kiếm thuật nổi tiếng.” Quý Tú Nham thấy Doãn Tiểu Lâu vẫn còn bối rối, liền giải thích: “Đông Phương đại sư thúc thúc đặc biệt giữ lại cho ngươi.” Có nghĩa là tham gia đại hội kiếm thuật “linh linh linh” sao?

“Nhưng kiếm thuật của ta rất tệ...

Ta không biết kiếm thuật Cửu Hoa Tông.” Doãn Tiểu Lâu không có sự chuẩn bị tâm lý như vậy, đứng yên tại chỗ.

Hắn sẽ không kích động, đại sư đã dạy kiếm thuật, liệu việc sử dụng kiếm thuật dưới danh nghĩa Cửu Hoa Tông có thực sự tốt không?

Quý Tú Nham đã sớm biết hắn sẽ có phản ứng như vậy, thấy hắn giật mình, trong nụ cười có chút cưng chiều, cũng không giải thích, chỉ an ủi: “Không cần quan tâm đến kết quả, cứ tự nhiên phát huy là được.” Hắn bĩu môi, không phải là làm khó hắn sao, mặc dù tấm phù hiệu trong tay có chút nóng, nhưng trong lòng hắn lại tràn đầy niềm vui, “Nhưng...” Lâm Hiên khẽ lắc đầu.

Doãn Tiểu Lâu nuốt lại lời muốn nói.

Mặc dù Quý Tú Nham tính khí ôn hòa, nhưng đã quyết định thì không từ chối chuyện gì.

“Bây giờ còn sớm, ngươi có thể nghỉ ngơi, có thể làm bất cứ điều gì ngươi muốn tại hội kiếm thuật nổi tiếng ngày mốt.” “Đúng vậy, huynh đệ.” Sau khi thấy Doãn Tiểu Lâu rời khỏi thư phòng, Cơ Tú Diễm bước đến trước bàn.

Mực mà hắn dùng đã khô.

Một chút hương mực thoang thoảng tỏa ra, sau đó hắn nhẹ nhàng đặt nó bên cạnh ánh nến.

Ánh nến nhảy nhót dần dần bao phủ lấy, dưới ánh đèn yếu ớt, biểu cảm của Cơ Tú Diễm có chút u ám, dường như có điều gì đó khác thường. ...

Doãn Tiểu Lâu nằm trên giường mềm mại.

Đôi mắt hắn nhìn chằm chằm vào tấm rèm xanh nhạt.

Trong mắt hắn không có chút buồn ngủ nào.

Hắn thở dài, lại trằn trọc.

Đêm nay thật yên tĩnh, đến mức không có cả tiếng côn trùng ngẫu nhiên.

Hắn đã trằn trọc trên giường vài lần, cho đến khi tiếng thở càng lúc càng rõ.

Ta không khỏi tự hỏi, có phải vì sư phụ hưng phấn, vì đại hội kiếm thuật mà không ngủ được, nhưng ta dường như không phải vậy, ta thấy cách này càng rõ ràng hơn.

Ta hết lần này đến lần khác quay người, đơn giản mặc áo khoác ngoài, thắp một ngọn đèn, căn phòng tối tăm đột nhiên tăng thêm một chút ánh sáng yếu ớt.

Đêm hè oi bức là điều không thể tránh khỏi.

Ta nằm trên giường hai lần rồi bắt đầu đổ mồ hôi.

Sau đó ta đi đến cửa sổ, mở cửa sổ, nhưng gió đêm dường như cũng nóng, căn phòng tuy mát hơn, nhưng lại càng không thoải mái.

Doãn Tiểu Lâu uống hai ngụm nước lạnh, nhiệt độ cơ thể dường như giảm đi một chút.

Một luồng gió mát thổi từ cửa sổ vào, mang đi hơi nóng.

Doãn Tiểu Lâu dùng một tay vịn lấy bàn.

Gió mát thổi qua, đột nhiên xung quanh dường như quá yên tĩnh.

Lạ thật.

Trong một đêm hè nóng bức như vậy, bên ngoài không có tiếng động nào.

Nửa đêm không phải là lúc côn trùng kêu râm ran sao?

Tiếng thở nghe rõ mồn một.

Nhất định có một con ác quỷ trong sự kiện này.

Hắn không kìm được muốn kích động.

Không đợi hắn suy nghĩ có phát hiện ra không, hắn đột nhiên cảm thấy khó thở.

Tim đập mạnh đột ngột, đánh tan sự tĩnh lặng của đêm, sau đó không sót một tiếng nào lọt vào tai.

Dường như có thứ gì đó đã xảy ra, tiếp theo là cơn đau đột ngột, trán Doãn Tiểu Lâu không ngừng đổ mồ hôi, khuôn mặt nhanh chóng tái nhợt, một luồng mồ hôi lạnh chảy ra.

Chương 825

Thôi nhị công tử đích thân bày ra trà ngon để chiêu đãi hai người.

Sau khi uống một chén trà, Phùng Hồng Ngọc như một đứa trẻ tò mò, nhìn quanh bốn phía, hỏi: "Nhị ca, số vải này nhuộm sao?" "Đây là công việc đòi hỏi kỹ thuật, ở những vùng trời lạnh, mọi người đều mặc đồ lông thú, vậy nên ở đây có một tiệm nhuộm vải đoạn!" Phùng Ngọc Trân như Phùng nhị phu nhân, không quên khoe khoang với Phùng Hồng Ngọc, người dân địa phương: "Tiệm này là do mẫu thân ta xây lớn nhất vùng đó." "Vú Vu, ca ca đưa đi xem được không?" Thôi nhị công tử đề nghị.

Quan hệ càng nhiều, mỹ mạo của tiểu muội càng thêm nổi bật.

"Tỷ tỷ, cần phải xem." Phùng Ngọc Trân cũng khinh thường nói.

Một người muốn khoe khoang, một người muốn lấy lòng, thế là Phùng Hồng Ngọc bị hai người dẫn ra phòng nhuộm ở hậu viện.

Ánh mắt nàng tập trung nhìn vào sân lớn.

Từng hàng bể nhuộm xếp liền nhau, mỗi bể một màu sắc khác nhau.

Thôi nhị công tử và Phùng Ngọc Trân lập tức thổi phồng về kỹ thuật nhuộm.

Mấy công nhân đang bận rộn bên cạnh bể nhuộm.

Lâm Hiên (trong thân phận Phùng Hồng Ngọc) đi về phía bể nước màu đỏ tươi, ghé đầu nhìn vào.

Ánh mắt Phùng Ngọc Trân bỗng chợt lóe lên, có chút cay đắng trong mắt nàng.

Nàng muốn đẩy Phùng Hồng Ngọc xuống bể.

Lúc này, người hầu nữ của Phùng Hồng Ngọc không xuất hiện ở đó, nhưng lẳng lặng đi phía sau Phùng Hồng Ngọc, đột nhiên vươn tay đẩy một cái.

Một mũi tên trúng hai đích.

Lông vũ đỏ của phượng hoàng trong tay Lâm Hiên khẽ chuyển động, một sợi lông nhỏ lặng lẽ bay vào bể thuốc nhuộm.

Ngay trước khi Phùng Ngọc Trân ra tay, Lâm Hiên (Phùng Hồng Ngọc) đột nhiên trượt chân ngã sấp xuống đất.

Đồng thời, một sợi dây nhỏ nhanh chóng bắn ra từ tay áo, đẩy giá vải khô bên cạnh vào bể nhuộm.

Giá gỗ cao lớn đổ ập vào bể nhuộm phát ra tiếng động lớn, khiến mấy kẻ đang đứng gần đó giật mình kêu lên.

Vì vậy, cái lọ nhỏ rơi vào bể nhuộm không ai chú ý.

Thôi nhị công tử biến sắc mặt, hung hăng nhìn chằm chằm Phùng Ngọc Trân: "Biểu tỷ, tỷ đang làm gì vậy?

Tại sao lại đẩy một cái giá tốt xuống?

Vải đã nhuộm không thể nhúng hai lần!

Hỏng hết rồi!" "Ta không có đẩy giá vải!" Phùng Ngọc Trân kinh ngạc đến tái mặt.

"Nhị tỷ, tỷ không đẩy giá vải, vậy tỷ đang dùng tay làm gì?

Tỷ đang cố gắng đẩy ta sao?" Lâm Hiên (Phùng Hồng Ngọc) đang ngồi dưới đất ngẩng đầu nhìn Phùng Ngọc Trân, nhíu mày.

Bởi vì lúc này Phùng Ngọc Trân quá sợ hãi, nên một tay vẫn giữ tư thế vươn ra.

Rõ ràng, cách nàng vươn tay ra là hoặc muốn ác độc đẩy Lâm Hiên, hoặc cố ý đẩy giá vải để đổ lỗi.

Ở phía trước, bên trái là Lâm Hiên, bên phải là giá phơi quần áo, nàng đứng phía sau cả hai.

"Ta... ta ta..." Quá sợ hãi, nàng nhanh chóng rụt tay lại.

Không dám thừa nhận.

Thôi nhị công tử hung hăng trừng mắt, chỉ đành bảo mấy kẻ kia cứu giá vải và quần áo.

Sau khi xử lý xong, hắn nhìn Phùng Ngọc Trân đang sợ hãi, lạnh nhạt nói: "May mắn thay, chỉ có một ít vải thông thường của thương nhân bị nhúng vào.

Nếu là loại quan trọng, ta và ngươi đều sẽ bị liên lụy.

Nhuộm hai lần, tình huống sẽ còn tệ hơn!" "Không phải ta!" Phùng Ngọc Trân kêu lên chói tai: "Ta cũng không làm!" "Nếu thương nhân muốn bồi thường, ngươi nên nói rõ với cô cô của ngươi!" Thôi nhị công tử phớt lờ nàng, an ủi Lâm Hiên (Phùng Hồng Ngọc), chuyên tâm cười nói: "Tiểu Ngọc, muội có khỏe không?" Trúc Vân đỡ Lâm Hiên đứng dậy, phủi bụi trên váy áo.

Lâm Hiên (trong thân phận Phùng Hồng Ngọc) liền: "....." Gặp phải lưu manh sao?

Nàng che mắt, đẩy hắn ra, nhưng không hề phản ứng.

Một tiếng thét chói tai.

Toàn thân run rẩy, đôi chân co rút, thân thể lại một lần nữa đổ xuống.

Chương 826

Hắn khẽ thở dài, vành tai đỏ bừng.

"Lại tái phát rồi sao?" Mộ Dung Mạt nhìn tiểu nữ nhân kia, lần nữa mỉm cười nhào vào lòng nàng.

"Không, chỉ là chân tê dại, không có chuyện gì." Nàng khoan dung nói.

Lần thứ hai, nàng cẩn thận tránh né con mèo và ngồi dịch vào góc xe ngựa.

Mộ Dung Mạt không động đậy, vẫn giữ nguyên tư thế khi Lâm Hiên (Phùng Hồng Ngọc) ngã xuống, một tay nâng đầu, lười biếng nằm trên đệm dựa, thoáng chốc nhìn Lâm Hiên.

Vành tai nhỏ của tiểu cô nương đỏ bừng như hạt san hô.

Vừa rồi nhìn, tình hình không phải như vậy.

À, hắn biết nàng thẹn thùng rồi, cứ tưởng là người gỗ chứ.

Khi xe ngựa cuối cùng đến phủ Vinh Vượng, Lâm Hiên thở phào nhẹ nhõm.

Hàn Đại lại trưng ra vẻ mặt nịnh nọt.

Vén rèm cửa lên, hưng phấn nói: "Du tiểu thư, chúng ta đã đến phủ rồi." Lâm Hiên khẽ liếc nhìn, bước xuống xe ngựa, không nói một lời.

Hàn Đại chớp chớp mắt, không hiểu mình đã mạo phạm Du tiểu thư ở chỗ nào.

Sau đó, Mộ Dung Mạt cũng bước xuống xe ngựa, nhưng không dám lơi lỏng.

Người đàn ông mặc áo bào màu mực, trông không hề u buồn mà còn có chút xa xỉ, càng giống ngọc quan hơn.

Những dấu răng trên cằm đã mờ đi, vành tai hắn lại ửng hồng.

"Tại sao ngươi không đi?" Mộ Dung Mạt quay đầu nhìn Lâm Hiên, nàng vẫn ngây người đứng đó.

"Xin mời ngài trước." Lâm Hiên (trong thân phận Phùng Hồng Ngọc) cung kính cúi người.

Hắn mê hoặc đôi mắt, bước vào phủ điện.

Lâm Hiên lập tức đi theo.

Vương gia bị một tiểu ngọc làm phật lòng, tâm trạng có chút không vui.

Nếu cổng chính phủ Vinh Vượng có phong cách gần giống cổng chính cung điện của Thành Đức Hoàng đế, vậy thì cảnh tượng trong phủ còn lộng lẫy hơn cả Thanh Ninh cung điện của Thành Đức Hoàng đế.

Đình đài, lương đình, hoa tươi và cây cối đều rất đẹp.

Chiếm diện tích rộng lớn, xứng đáng là hào trạch lớn nhất thành này.

Chẳng lẽ không sợ Thành Đức Hoàng đế ghen tỵ sao?

Lâm Hiên kéo khóe môi xuống.

Hai người nối tiếp nhau đi vào, trên đường đi có gia nhân chào hỏi.

Nàng không biết mình đã đứng trước đại sảnh bao lâu.

"...Hỏi?" Lâm Hiên ngẩng đầu nhìn tảng đá trên mái nhà, nét chữ...

Nàng đang ngẩn ngơ thì Mộ Dung Mạt đột nhiên ghé vào tai nói: "Ngươi cứ ở đây nghỉ ngơi trước, ta đi gặp mấy kẻ kiêu ngạo kia, ta

đích thân mời nhưng đừng đi lung tung.” “Vâng, cảm ơn Vương gia.” Lâm Hiên (trong thân phận Phùng Hồng Ngọc) cúi đầu cảm ơn, lúc này, nàng chỉ muốn nhanh chóng tiễn tên học trò lắm chiêu trò và Mộ Dung Mạt đáng ghét đi, sau đó tìm cơ hội thoát thân.

Mộ Dung Mạt dẫn nàng vào trong phòng.

Phòng rộng rãi và lộng lẫy.

Trong phòng có bốn nữ tỳ và hai người hầu nữ.

“Vương gia, tiểu thư.” Lâm Hiên (Phùng Hồng Ngọc) lễ phép hỏi, có chút không tự nhiên.

Mộ Dung Mạt ra lệnh: “Hãy chăm sóc tốt cho Lâm Hiên.” “Các cô nương đã rõ.” Mộ Dung Mạt lại liếc nhìn Lâm Hiên (Phùng Hồng Ngọc) một cái, ánh mắt lấp lánh, rồi xoay người rời đi.

Nhưng, khi hai người (Phùng Chấn Xuyên và Nghi Dĩnh) rút vũ khí ra chuẩn bị đối đầu với kẻ địch, không thấy ai xông vào trong tiểu miếu, mà bên ngoài tiếng chiến đấu không ngừng.

Khoảng nửa canh giờ sau, tất cả âm thanh đều dừng lại.

Hai người nhìn nhau, cùng đỡ nhau đi đến lối vào của miếu.

Cánh cửa đột nhiên mở ra.

Một người đàn ông mặc áo sam đen và đeo mặt nạ nửa bạc bước vào tiểu miếu.

Chương 827

Phùng Chấn Xuyên kinh ngạc kêu lên: "Mạc Đại Sư?" "Được rồi, Thần, Tam thúc khỏe chứ?" Mặc Long Chúc gật đầu.

"Bọn sát thủ trong đây đã bị dọn dẹp, Tam thúc có thể tiếp tục hành trình." Phùng Chấn Xuyên chớp mắt: "Mạc Đại Sư, vì sao ngài lại ra tay cứu giúp?" Bởi vì mọi người đều đã sống trong khu vực này lâu, dù không thân quen nhưng đã từng gặp mặt.

"Ta chỉ không quen nhìn thấy nhiều kẻ bắt nạt." Mặc Long Chúc khẽ gật đầu với Phùng Chấn Xuyên, bước ra khỏi tiểu miếu.

Vì ngài không quen sao?

Phùng Chấn Xuyên nhướng mày.

Người đàn ông này quả nhiên kỳ lạ như lời đồn.

Từ khi Mặc Long xuất hiện, xung quanh Phùng Chấn Xuyên và Nghi Dĩnh không còn sát thủ nữa.

Hai người đi chợ mua ngựa, sau đó nhanh chóng chăm sóc ngựa.

Trên đường, họ gặp Vương Vinh, người đang câu cá trở về từ chợ.

Mặc dù hai lão nhân của Dung Vương phủ và Lão Phùng gia là kẻ thù lâu năm, nhưng vì cùng thích Tuyên Nghi công chúa, hai người đã không qua lại nhiều năm, nhưng Dung Vương lại có thiện ý với người Phùng gia.

Lúc này, hắn mời Phùng Chấn Xuyên quay về thành.

Một đám người vội vã đóng cổng thành.

Lâm Hiên (trong thân phận Phùng Hồng Ngọc) không nhìn thấy

Mộ Dung Mạt khi đèn dầu cọ lờ mờ hỏi Mai Cúc, cũng không thấy bất kỳ kẻ lắm chiêu trò nào theo sau.

Lúc này hắn đang tức giận, cười lạnh.

Khiến hắn ngồi không cả buổi chiều.

Kế hoạch làm đẹp.

Tất cả các cô gái đều không dám đối diện với Mộ Dung Mạt, sợ hãi đến mức không dám lơi lỏng.

Mộ Dung Mạt khẽ mỉm cười, lay lay tay áo.

Nàng đột nhiên nói: "Vương gia đang nhìn Lâm Hiên, tinh thần của hắn tốt.

Nếu tâm trạng của hắn chuyển biến tốt, vậy không cần nhìn căn bệnh kia, thêm bệnh tật mà thôi." Lâm Hiên :"....." Có lý sao?

Hắn (Lâm Hiên) cho rằng Mộ Dung Mạt nhất định sẽ hối hận và sợ phải bồi thường.

Nhưng một Vương gia khác sẽ không đối xử như vậy.

Ta biết vì muốn an ủi Lâm Hiên, Mộ Dung Mạt đã chuẩn bị một bữa tối thịnh soạn trên bàn, rồi để hắn đi ăn.

Ăn sao?

Khi đang tức giận, liệu có nuốt trôi không?

Hắn không ăn một chút nào.

Mộ Dung Mạt đành phải đích thân đưa Lâm Hiên về Phùng phủ.

Vừa bước vào phòng, hắn cảm thấy không khí có gì đó không đúng.

Tối nay trong nhà có treo đèn lồng.

Quản gia Sửu Lậu đứng trước nhà.

Quý Khê nói: “Tiểu thư, ba vị đại sư đã về nhà.” “Ba vị thúc thúc về rồi sao?” Lâm Hiên (trong thân phận Phùng Hồng Ngọc) vui mừng.

“Đã tìm thấy Quản gia Sửu Lậu rồi à?” “.....Đúng vậy.” Quản gia Sửu Lậu cười nói, nhưng trên đường gặp một người ngoài ý muốn.

“Tốt quá rồi.” Lâm Hiên sải bước về hậu viện.

Vườn Thụy Hoa của gia gia hắn.

Khi Lâm Hiên vào chính sảnh, bên trong đã vây kín người.

Ánh mắt hắn nhanh chóng tìm thấy những gương mặt quen thuộc.

Ba vị thúc thúc kia, không có quan hệ huyết thống, nhưng còn tốt hơn cả thúc thúc ruột.

“Tiểu Ngọc.” Phùng Chấn Xuyên đứng dậy, mỉm cười nhìn Lâm Hiên.

Ba người sao?

Chương 828

Mắt phượng hoàng của Lâm Hiên (trong thân phận Phùng Hồng Ngọc) mở to.

“Nhưng, may mắn thay, khi ta ở Đông Sơn Trấn, ta gặp được Mặc Long Huân Tước.

Lúc đó, một nhóm sát thủ xuất hiện.

Chính Mặc Long đã giết chết một người tu hành.

Sau đó, không còn sát thủ nào xuất hiện nữa.” “Mặc Long đi Đông Sơn Trấn cứu người sao?” Lâm Hiên (Phùng Hồng Ngọc) càng thêm kinh ngạc.

Trở về Nguyên Thành, Lâm Hiên (Phùng Hồng Ngọc) vẫn không thể bình tĩnh lại.

Ba vị thúc thúc chỉ là tướng lĩnh cấp năm, không có quyền huy động bất kỳ binh lính nào.

Tại sao người Bắc Diên lại liên tục truy đuổi họ?

Trên giang hồ có sát thủ sao?

Còn về mật vệ của một gia đình khác, nếu đoán đúng, đó là Trần Phúc Phái.

Ánh mắt Lâm Hiên (Phùng Hồng Ngọc) lạnh lẽo mỉm cười, cố gắng giết tất cả mọi người, liệu có được như ý nguyện không?

Ngày hôm sau, Phùng Chấn Xuyên cầm văn kiện phái khiển do Bộ Lại ký, đi Bộ Lại báo cáo công việc.

Sẽ nhậm chức vụ gì đây?

Chiêm Thế Phúc lại có thêm một ngày nghỉ.

Sáng sớm, Lâm Hiên (Phùng Hồng Ngọc) ngồi xe ngựa ra ngoài.

Giá đỗ dừng lại trước một hàng vải nhuộm.

Nàng yêu cầu Hà Oánh đi dò hỏi.

Một trong những tiệm trang sức của Phùng nhị phu nhân.

Trúc Vân vén rèm cửa nhìn ra ngoài.

"Tiểu thư, người đang làm gì ở đây?" "Đương nhiên, ta đến đây làm việc.

Hầu hết quần áo được nhuộm ở tiệm này đều làm từ vải cũ.

Hầu hết những bộ quần áo này sẽ được gửi vào cung điện.

Ta làm việc ở đây.

Gia đình Trần chỉ có con trai bị chết, vậy là đủ rồi sao?" Lâm Hiên (Phùng Hồng Ngọc) xuống xe, nhìn Thôi Cát Nhiên mặc quần áo đi ngang qua đường.

Lúc đó, một chiếc xe ngựa khác dừng lại bên cạnh xe của nàng.

Một thanh niên tuấn tú bước xuống, tay cầm một chiếc quạt xếp, đôi mắt đẹp nhìn chằm chằm Lâm Hiên (Phùng Hồng Ngọc).

Hắn như một củ khoai nóng, có chút do dự, cuối cùng ánh mắt dừng lại ở vòng eo thon dài của nàng.

Lâm Hiên hôm nay mặc áo choàng mỏng màu nhạt mềm mại, mái tóc tinh xảo cài trâm ngọc huyết, đôi khuyên tai mã não đỏ đung đưa trên vành tai, bàn tay thon nắm một chùm lông vũ nhỏ khẽ lay động, ăn mặc như một cô gái bước ra từ trong tranh.

Không cao, nhưng mặc đồ rất hợp, vòng eo cao và gầy, có một dải ngọc cùng màu, tà váy rộng bị gió thổi bay.

Đôi mắt hạnh nhân to tròn tinh tế tò mò chớp chớp, khẽ hỏi người

hầu nữ bên cạnh: "Này, hình như là tiệm của nhị di nương." Lâm Hiên chớp chớp mắt, khóe mắt quét về phía người đàn ông không xa.

Trúc Vân mở to mắt, gật đầu: "Tiểu thư, đúng vậy, là tiệm của nhị phu nhân." "Tiểu thư?" Người đàn ông kia mở to mắt, quay đầu nhìn chiếc xe ngựa kia.

Hắn nhìn thấy trên biển đồng thau phía trước xe khắc chữ "Phùng phủ phố Vĩnh Ninh".

Ánh mắt hắn chuyển động, bĩu môi, đi về phía Lâm Hiên.

"Không phải Du tiểu thư của Phùng gia sao?" Lâm Hiên (Phùng Hồng Ngọc) kinh ngạc quay người lại: "Thôi nhị biểu huynh?" Hai người là hai cháu trai của Phùng nhị phu nhân.

Nàng chỉ gặp hắn một lần trong tiệc đầy tháng của cháu trai.

Và tỷ tỷ Phùng Ngọc Trân đã lớn tiếng gọi biểu tỷ.

Thôi Hàn nổi tiếng là kẻ háo sắc.

Vì vậy, hôm nay Lâm Hiên (Phùng Hồng Ngọc) đặc biệt trang điểm.

Khi vào tiệm nhuộm thì chắc chắn sẽ bị bắt cóc.

Chương 829

Giọng Lâm Hiên nhẹ nhàng êm ái, khiến cả gương mặt hắn, trái tim Thôi Nhị công tử dường như rung động.

Quả nhiên, Phùng tiểu thư quả là một mỹ nhân.

"Thật sao?

Biểu muội, hôm nay trông người khác hẳn ngày thường, biểu huynh suýt nữa không nhận ra." Không thiếu can đảm.

"Lâm Hiên (trong thân phận Kiều Mộc), cha ta không ở đây, hai chị em ta và huynh đệ ta đều là người ngoài của Kiều gia, ta không cần gì hết, ta sẽ sống tự lập trong căn nhà cũ!" Lâm Hiên nói một chút, không thể tránh né việc trở về chịu đựng cơn giận của Lưu thị.

"Lưu thị sao?" Gia đình quan trọng, chỉ có thể cố gắng hết sức hòa giải, nhưng nàng không cố gắng quản lý quá nhiều việc.

Lưu thị nhướng mày, mỉm cười nói: "Đã sống một mình rồi, vậy thì không cần biết thế nào, chỉ cần không thể sống sót, thì phải về nhà thôi!" Rõ ràng là phiền phức.

Kiều Tang nói.

Dù không thể sống sót, cũng chết đói, cũng không thể thấp giọng lùi bước.

Lâm Hiên (Kiều Mộc) không có gì cả, nhưng không thiếu dũng khí.

Ngoài ra, sẽ chết đói sao?

Hắn không về, nhưng vì muốn kiếm thêm tiền, ba tháng sau sẽ gả cho nhà trang sức.

“Yên tâm đi, kế mẫu, dù người có muốn ta quay về, ta cũng sẽ không về.” Ở trong gia đình vô nhân tính đó, không phải là chuyện hiếm thấy.

“.....” Lưu thị tức giận, hôm nay mặt bà xanh mét.

“Được rồi, được rồi, để ta về.

Để không làm chậm trễ thời gian buổi chiều của ngươi, ngươi đang làm ăn, xin mời đóng cửa để bàn bạc.” Người phụ nữ khéo léo đó, vợ của nàng, Bình Dung, rất lương thiện.

Hiện tại, thoạt nhìn, bà Lưu là một độc phụ giấu mặt sâu sắc.

Lâm Hiên (Kiều Mộc) đi rồi, rời khỏi tổ đường.

Trong đại thủy bá rộng lớn, Lưu thị và Kiều Tang bị bỏ lại.

“Mộc Mộc, ta về nhà!” Kiều Tang nắm tay nhỏ của Lâm Hiên, đi về phía căn nhà cũ.

Lưu thị nhìn hai bóng lưng một mập một gầy, gương mặt trở nên độc ác.

Cuối cùng, hình tượng tốt đẹp mất sáu năm để dựng lên, nhưng lúc này sẽ đột nhiên sụp đổ.

“Mẫu thân...” Lâm Hiên (Kiều Mộc) không than vãn, lay lay tay áo của Lưu thị, tỏ vẻ thú vị.

Lưu thị giận dữ nhìn, bỏ ý định: “Xong chưa?” “Mẫu thân, Kiều Tang có thay đổi không?” Gương mặt nàng luôn lạnh lùng, khiến nàng không biết làm sao.

Trong lòng vặn vẹo, Kiều Tang càng đau khổ, nàng càng hài lòng.

“Thay đổi, nhưng thì sao chứ?

Ba tháng nữa sẽ gả cho Bạch gia, nếu có chút bất hòa, ngươi sẽ

không thể liên lạc với ta!" Lời của Lưu thị không phải không có lý.

Theo như đã biết, Bạch Ma Trần là một kẻ mềm yếu, rất hợp với Kiều Tang.

Đương nhiên, giống như Kiều Tang trước đây.

Bây giờ thì không rõ.

"Hừ, mặc dù hôm nay không bị phạt, nhưng ngươi đã tự ý rời khỏi Kiều gia, khi phụ thân về, ta cũng có thể nói với hắn là ngươi không nghe lời!" "Đúng vậy, đi đi, về nhà đi, xem hai con chim non chết đói có thể sống được bao lâu.

Đến lúc đó, nếu muốn quay về sống, thì sẽ không dễ dàng như vậy đâu." Vừa khi Kiều Tang rời đi, Lưu thị liền đưa Lâm Hiên (Kiều Mộc) về nhà.

Trên thủy bá hoang vu, một bóng người xuất hiện.

Hắn đeo mặt nạ, đột nhiên chém đầu một kẻ áo trắng đang đói khát như sói.

Hắn liếc nhìn thôn Tang Thụ.

Không ai biết hắn đang chú ý.

Kiều Tang đưa Lâm Hiên về nhà, cả hai đều đặc biệt lạnh lẽo, vừa đói vừa khát, đặc biệt là Lâm Hiên, đến mức quần áo trên người đều toát mồ hôi.

Nếu không thay quần áo, Kiều Tang chỉ có thể nhóm lửa, hai bóng người gầy gò ẩn mình trong bếp, khiến thịt lợn hầm buổi sáng trở nên ấm áp.

Năm nay, được ăn cơm là một chuyện tốt.

Chương 830

Mỗi gia đình buổi tối đều đói.

Dự đoán tương lai.

“Mộc Mộc, có lạnh không?” Kiều Tang vừa rửa nồi vừa hỏi.

Một nửa thịt lợn hầm đã được ăn hết.

Hai người phụ nữ khát khao muốn thử: “Có thật là để ta đánh không?” Hầu hết người dân trong thôn đều bất mãn với người phụ nữ mập mạp kia (Kiều Tang).

Thật không may, họ không dám chọc giận nàng.

Nàng trở nên mạnh mẽ đến mức người dân thường không phải đối thủ của nàng.

“Thật sao, ai trước?” “Dù đánh thế nào, ngươi cũng sẽ không phản kháng sao?” Bà lão phản ứng, lanh lợi nhìn nàng.

“Dù ngươi chơi thế nào, ta cũng sẽ không phản kháng, ta sẽ đứng yên ở đây!” Nghe vậy, hai người như trút được gánh nặng.

“Ta trước!” Người phụ nữ giỏi đánh người nhất xông lên.

Người mập mạp kia bị đánh, đầu đau đến mức sưng phù.

Bà lão bảo không đánh.

Sau đó, người kia xông lên, người đàn ông mập mạp của Kiều Tang quả thật đứng yên không nhúc nhích ở đó.

Lâm Hiên (Kiều Mộc) căng thẳng nhìn tỷ tỷ mình, không biết tại sao lại làm vậy, nhưng tỷ tỷ nàng chỉ liếc mắt, rồi đứng yên không động đậy.

Quả nhiên dự đoán chính xác.

Người phụ nữ kia, đánh người như tát tai, đá, véo và giật tóc.

Quả nhiên, người phụ nữ sẽ tát vào mặt Kiều Tang.

Bởi vì mấy năm trước, Kiều Tang đã tát con của người phụ nữ kia, bây giờ mới trả thù.

Khi Kiều Tang bước đến gần, tay nàng rất nhanh, trực tiếp tát vào tay người phụ nữ.

Người phụ nữ bị đánh, hung hăng trừng mắt: "Ngươi không phản kháng sao?" "Ta quên rồi!" Kiều Tang xòe hai tay.

"Được rồi, con mập này, hôm nay ta sẽ giết ngươi!" Sau đó, bàn tay năm ngón hướng về phía Kiều Tang mà xông tới.

Lần này thông minh hơn, người phụ nữ thấp hơn, không đánh vào mặt, mà hướng về phía Kiều Tang.

Kiều Tang lần này quả thật đứng yên, đợi bị đá.

Người phụ nữ kia bị đánh một bạt tai, lòng dạ độc ác.

Kiều Tang ngăn người đàn ông lẩm bẩm.

Người phụ nữ kia lại tát một bạt tai trước khi giơ tay.

Kiều Tang bị một bạt tai, nhưng vẫn không yên, vẫn nhảy nhót, vội vàng nắm lấy tay người phụ nữ, giọng lạnh lùng.

"Dì Uông, cháu không hiểu chuyện, đã đánh Đại Bảo.

Bây giờ, dì đánh và đá cháu, liệu có giận không?" Người phụ nữ kia nghe xong, nhưng quả thật khó mà bắt đầu.

Cảm giác đau nhức ở chân và nóng rát trên mặt khiến Kiều Tang tức giận.

Nhưng khi nàng nghĩ rằng cả thôn sẽ xin lỗi mình, nàng cảm thấy

nỗi đau khổ này thực sự đáng giá.

"Cố lên!" Một người phụ nữ khác nhỏ bé, ước tính chỉ bằng một nửa trọng lượng của Kiều Tang.

Người phụ nữ này thông minh, học được kinh nghiệm của dì Uông.

Không cao bằng người khác, thân thể cũng không mạnh bằng người khác, nên chỉ có thể thông minh hơn.

Cứ thế, nàng cứ làm vậy.

Kiều Tang vừa hay chạy quá nhanh, bị ván chân đạp trúng, trực tiếp ngã xuống đất.

Khắp nơi đều là tiếng cười, nhìn cảnh tượng thú vị này.

Người phụ nữ kia không cam lòng.

Sau khi đứng dậy từ mặt đất, nàng ngẩng đầu, ác độc nhìn Kiều Tang đang kiêu ngạo.

Chương 831

Toàn thân nàng lao vào Kiều Tang.

Lần này Kiều Tang không né tránh.

Người phụ nữ kia dốc hết sức lực, trực tiếp húc thân hình to lớn của Kiều Tang ngã xuống đất.

Thực tế, Kiều Tang không cố ý né tránh.

Không thể lường trước kết quả, tay nàng bị cọ xát trên mặt đất, da bị trầy xước, đau đớn đến mức nước mắt nàng rơi xuống.

Nàng nhìn người phụ nữ kia vẫn đứng thẳng người, mặc kệ nỗi đau, đứng dậy, nói: "Dì Chu, được rồi, cháu để dì ngã, để dì ngã, cháu xong rồi." Nói xong, nàng phủi quần áo bẩn, sải bước đi về phía giữa, nằm xuống và kéo lấy hai bộ quần áo "bị thương".

Dân làng ở không xa nhìn rõ.

Ở đây, nàng đã làm hỏng mọi thứ.

"Hóa ra là giả vờ!" "Việc đánh đập cũng có thể giả mạo sao?" "Khách khí quá, thực tế là nói dối ta." Kiều Tang mỉm cười với hai mẹ con buồn bã, vẫy tay với Lâm Hiên (Kiều Mộc).

Lâm Hiên (Kiều Mộc) nghe lời, tỏ vẻ ấm ức.

Mọi người đều ngây người, tình huống bị đảo ngược quá nhanh.

Vẫn không tin Lâm Hiên sẽ lừa gạt người.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Kiều Tang lại tiết lộ một sự thật khác.

Nàng kéo cánh tay nhỏ bé như que tre của Lâm Hiên (Kiều Mộc): "Mọi người nhìn xem, Lâm Hiên, chỉ có một cánh tay, chỉ có một cánh

tay, có một cánh tay trên cánh tay ta...” Bây giờ mặt đen lại thì không tốt.

Ta dạy Kiều Tang.

Tại sao phải nói quanh co vậy?

Lý Hương Cúc nằm trên mặt đất, hung ác nhìn chằm chằm Kiều Tang: “Đồ mập, sự thật là ngươi đánh ta, dù Kiều Tang không bị đánh, nhưng cũng vì được bảo vệ.

Ngươi, nên không bị bắt đi.

Xấu.” Kiều Tang chớp mắt, bước tới, hỏi: “Phải không?

Ngươi bảo vệ ta sao?

Ngươi có biết, ngươi chỉ bị người khác cướp bóc thôi sao?” Lâm Hiên (Kiều Mộc) không thể giả vờ được nữa, bèn buông Lưu thị ra, rồi chạy về phía trước: “A Cúc, đừng nghe lời xằng bậy.

Tỷ tỷ ta đã trốn hôn, lại còn bị ngã đập đầu.

Hiện tại nàng ấy bị điên rồi, nhất định là bị điên rồi!” Nếu không, sao nàng lại đột nhiên trở nên thông minh như vậy.

“Lâm Hiên, ta không điên, mọi người đều tận mắt nhìn thấy, chẳng lẽ ta diễn trò điên sao?

Bởi vì ngươi không nhìn thấy ta, ta cũng không thông minh, phải không?” “Vô lý, tỷ tỷ, ta không, ta...” Kiều Tang ngắt lời: “Không cần, những người có mặt ở đây đều không phải kẻ ngốc.

Khi mọi người đều ở đó, ta đã nói những lời này.

Ta từng là một tên khốn, không hề trách mắng đệ đệ và muội muội.

Tất cả những việc đánh đập này từ đâu mà ra?

Ta tin rằng tất cả thúc thúc và dì của ngươi đều nhìn rõ.

Không phải ta muốn làm loạn, mà là kế mẫu, muội muội, đệ đệ không thể chịu đựng ta!

Phụ thân ta không ở nhà, không thể chăm sóc ta.

Chỉ có người Kiều gia ta biết hai chị em ta.

Hôm nay, ta không yêu cầu Lâm Hiên (Kiều Mộc) quyết định thay ta, cũng không yêu cầu kế mẫu đối tốt với ta.

Chỉ cần mọi người giúp ta làm chứng, trước khi phụ thân về, ta sẽ đưa đệ đệ một mình sống trong căn nhà cũ, kế mẫu không cho ta một đường sống, ta sẽ sống một mình!" Khi dân làng nghe xong, đều không nói nên lời.

Không ai nghĩ Kiều Tang sẽ nói ra những lời như vậy.

Ngay cả Lưu thị cũng tại chỗ mà kinh ngạc.

Lâm Hiên (Kiều Mộc) nghe lời tỷ tỷ nói, nước mắt nàng chảy dài, gương mặt nhỏ bé không ngừng khóc.

Như một đứa trẻ lớn, sâu trong lòng đều hiểu rõ.

"...Tỷ tỷ, Mộc Mộc nguyện ý đi theo tỷ tỷ!" Tiếng nức nở oán giận của trẻ con vang lên, nhìn chằm chằm Kiều Tang.

Chương 832

Một số người nhìn hai chị em bị bắt nạt và khóc khô cả nước mắt.

Một đứa trẻ đáng thương không có mẹ.

Ta đột nhiên nhìn thấy dân làng Kiều Tang không còn đáng ghét như vậy nữa.

Thậm chí có người còn bày tỏ sự đồng tình.

Lưu thị cảm thấy bối rối và phẫn nộ trước tình huống này.

“Kiều Tang, ta đã đối xử tốt với tỷ tỷ và huynh đệ ngươi.

Ta không cho ngươi một đường sống sao?

Phụ thân ngươi không ở nhà.

Ta vẫn luôn cố gắng chăm sóc hai chị em ngươi, chăm sóc đồ ăn cho ngươi.” “Một người phụ nữ mập mạp, không có phẩm cách, không có đạo đức, không có nhan sắc, không có ngoại hình, hôm nay ta sẽ dạy ngươi cách làm người thay người mẹ đã khuất của ngươi.” Tất cả đều như vậy, dám xông lên tay không, Kiều Tang cũng thán phục dũng khí của người đó.

Nhưng, nếu ngươi có dũng khí làm gì đó, thì phải có mưu trí.

Kẻ đồ tể này, không có não.

Kiều Tang thấy Lý Đồ Phu muốn xông lên, liền vội vàng nói: “Không đủ tư cách!” Tối đa, chỉ là một thôn làng, thậm chí không có mấy người thân thích.

Ngươi có tư cách dạy dỗ ta sao?

Khi hắn bước vào, ánh mắt Kiều Tang đột nhiên quét qua, nói: “Dừng lại, đừng, ta sẽ tiếp đón ngươi lần nữa!

Ngươi có muốn tuyệt vọng không?" Lời nàng đã thành công ngăn chặn hành động của hắn.

Đúng vậy, ta vẫn phải chăm sóc Hương Cúc, ta không thể ở cùng người phụ nữ mập mạp này.

Nhưng, trước mặt cả thôn làng, không có bất cứ chuyện gì có thể làm được.

Kiều Tang đoán đúng, và sẵn lòng để hắn xuống đài: "Lý thúc thúc, giữa chúng ta thực ra không có thù hận.

Chỉ cần ngươi không nói gì, ta cũng là một người tốt, không làm phiền ta, dù quan trọng đến mấy, ta cũng sẽ không phản kháng.

Mọi người đều biết ta kiên cường, ta không có kỹ năng đặc biệt, ta vẫn có sức lực, ta chỉ không bị bắt nạt.

Có thể có quy luật." "Hương Cúc tỷ tỷ, bị thương rồi, chẳng lẽ phụ thân lại một lần nữa vì bị thương sao?

Ngoài ra, tại sao trong gia đình con cái lại có nhiều người gây chuyện như vậy?" Hiểu rõ mọi chuyện, nàng không sai.

Lý Hương Cúc liếc nhìn phụ thân, vội vàng kéo ông đi: "Cha, chúng ta về nhà thôi!" Kẻ mập đó sau này sẽ từ từ xử lý.

Hôm nay, tiểu tử Lâm Hiên từng dùng thứ này, ta không biết Kiều Tang dùng thuốc quý nào, nên đã kết thân.

Kiều Tang nhìn bóng lưng hai mẹ con, bĩu môi.

Trong ký ức, Lý Hương Cúc thực ra rất giống Lâm Hiên.

Khi còn bé, cả hai đều có mẹ, nhưng Lý Đồ Phu dường như có thể chịu đựng sự cô đơn hơn, và chưa bao giờ kết hôn, Lý Hương Cúc sống một mình.

Nếu không vì đệ đệ, có lẽ nàng vẫn vậy.

Đệ đệ đó đối với chủ nhân ban đầu quả thật không tồi, bởi vì từ nhỏ, sau khi chủ nhân ban đầu tăng cân, hắn vẫn không bỏ rơi nàng.

Không may, Kiều Tang đối với thứ tình cảm ngây thơ đó không có cảm giác gì nhiều, cũng không có gì đặc biệt.

Có lẽ vì linh hồn thay đổi, Kiều Tang thậm chí còn cảm thấy nên tránh xa đệ đệ.

Dù sao, bây giờ nàng đã gả cho Bạch gia.

Lúc đó, Bạch Tịch Tử có thể thoát khỏi người Kiều gia một cách tốt đẹp.

Giảm cân không phải chuyện đáng xấu hổ, Kiều Tang cởi mở.

Gầy đi nhanh như chớp.

Dù sao, trong cuộc sống hiện đại, nhịp độ nhanh, có người mập, có người giảm cân thành công, có người giảm cân thất bại.

Kinh nghiệm tổng kết của nàng, không gì khác ngoài việc kiểm soát miệng và tiến về phía trước!

"Nhưng, tỷ tỷ, không đói sao?" Sau một ngày bận rộn, Lâm Hiên (Kiều Mộc) thật sự rất đói và mệt!

So với tỷ tỷ, tỷ tỷ trông tốt hơn, Kiều Mộc cảm thấy sức khỏe của tỷ tỷ quan trọng hơn.

Chương 833

Bởi vì, dù muội muội mập hay gầy, nàng đều thích muội muội hiện tại của mình!

"Đương nhiên là đói, nhưng không thể đói bụng được, phải nhịn để giảm cân!" "Không thoải mái sao, ta không hy vọng muội muội của ta không thoải mái!" Lâm Hiên (Kiều Mộc) thật sự cảm thấy quá đói.

Lúc đó, càng không cần nói đến món mì thơm ngon.

"Vì Lâm Hiên ngài không sợ cái chết, nên lần tới sẽ lại cướp đoạt sinh mệnh." Lời vừa dứt, bóng dáng hắn lấp lánh biến mất.

Hiên Viên Kiều thở phào nhẹ nhõm, trong lòng cười khổ.

Tại sao lại gặp phải Sở Viêm Vương này?

Hiên Viên Kiều bước ra khỏi La Doanh Hoa Viên, Huệ Bảo cũng quay về.

Tiếng kêu chi chi vang lên, không biết từ đâu tới.

Hiên Viên Kiều đi trên đường, lặng lẽ lắng nghe, trong lòng cười lạnh, quả nhiên.

Lâm Nhị Giai tiểu thư, Lâm Gia Lan tiểu thư và Lâm Nhị phu nhân nghe nhạc "Lạc Anh Vũ" truyền ra từ La Anh Hoa Viên, cảm thấy vô cùng sợ hãi.

Rõ ràng con trai Lâm Vạn Ngân quả thật có liên quan đến mấy cô gái trẻ.

"Giác Giao, có thể thay thế cái chết sao?" Huệ Bảo đột nhiên hỏi.

Hiên Viên Kiều mở to mắt: "Thay thế cái chết sao?" "Cô gái trẻ mặc váy liền trắng có người vì cô ấy mà chết." Cô gái trẻ mặc váy

liền trắng chính là Lâm Gia Lan.

Hiên Viên Kiều nhanh chóng quay người lại, Lâm Vạn Ngân muốn Lâm Gia Lan chết sao?

Chuyện gì thế này?

Lâm Gia Lan đã gây ra chuyện gì sao?

Nên kiểm tra ở đâu đây?

Hiên Viên Kiều cũng không biết.

Nhưng, hiểu rõ chân tướng.

Người làm chuyện xấu tuyệt đối không sợ bị quỷ ám.

Tục ngữ nói, trừ phi không làm gì sai, nếu không thì sẽ không biết được.

Tục ngữ nói, cáo già luôn lộ đuôi.

Phụ thân, quân tử trả thù mười năm chưa muộn.

Nàng quen thuộc với các lối đi trong nhà.

Trên đường đi, nàng tránh né người hầu trong nhà, đi đến phòng ăn nhỏ nơi Đào Chi và Lưu Diệp đang dùng bữa.

Hai cô gái đều đang sốt ruột chờ đợi.

Khi Hiên Viên Kiều quay về, họ thở phào nhẹ nhõm.

“Tiểu thư, người có thể về rồi.

Nếu không thì nô tỳ không chịu nổi nữa.” “Sao vậy?” Hiên Viên Kiều hỏi.

Lưu Diệp đáp: “Người hầu Lâm phủ nói, dụ phu nhân ở trong, tiếp đón người.

Người hầu nam nói dối, nói cô nương trẻ tuổi kia đã đến tiểu viện,

Lâm phu nhân lại đi tìm cô nương trẻ tuổi kia." "Về nhà ư?" Hiên Viên Kiều cười lạnh nói: "Ta đang đợi mấy cô gái trẻ." Vẻ mặt Hiên Viên Kiều giãn ra, nhưng Lưu Diệp và Đào Chi lại sợ hãi.

Mấy cô gái trẻ đó đứng trước căn nhà nhỏ, mê hoặc người qua đường đánh đập người hầu của nàng.

Khi mấy cô gái trẻ đó quay về phủ cá, liệu họ có bị đánh không?

Ba chủ tớ theo Lâm phu nhân đi tiền viện.

Hiên Viên Kiều nhìn thấy gia đình Lâm Thế An, và dưới sự tháp tùng của Thái sử phu nhân, nàng dẫn một nhóm người hầu đi từ một con đường khác đến tiền viện.

Đèn lồng trắng chiếu sáng gương mặt Lâm nhị phu nhân và Lâm Gia Lan phu nhân.

Gương mặt mấy cô gái trẻ trắng bệch, ánh mắt lấp lánh, cho thấy trong lòng họ có quỷ.

".....Giác Giao sao?" Có người đột nhiên lớn tiếng hỏi: "Tại sao lại ở đây?" Giọng Lâm Hiên (trong thân phận Hiên Viên Kiều) vang lên.

Hiên Viên Kiều nhíu mày, phớt lờ, nhanh chóng bước hai bước trong bóng tối.

Chương 834

Nhưng, tiếng "Giác Giao" đã làm hai người khác giật mình.

Bởi vì tên gọi thân mật của Lâm Vạn Ngân cũng được gọi là "Giác Giao".

"A!" Lâm phu nhân và Lâm Gia Lan đồng thời thét chói tai.

Trong lúc hoảng loạn, mấy cô gái trẻ đã dẫm lên chân phu nhân.

Bà lão đã già.

Một bước đi khiến bà cảm thấy không vững, Hiên Viên Kiều liền ngã xuống đất.

"Thái thái!" Mọi người đều sợ hãi kéo bà.

Cùng với bầu trời âm u và thêm nhiều người, cảnh tượng trở nên bận rộn hỗn loạn.

Lâm Hiên (trong thân phận một nữ học sinh) biết nàng không thích bài văn đó, và thẳng thắn nói: Bài văn đó là khối u tự nhiên để giết chết người có học.

Vì vậy, để giảm bớt gánh nặng cho ngươi, ta đã để lại một số sách và đề tài giúp học trò vượt qua.

Haha, bị người khác đố kỵ cũng vô ích.

Ai bảo ta không phải một chủ nhân tốt?

Lâm Hiên ôm Phương Khắc Cần và hôn mấy lần.

Vị sư phụ này thật sự không phụ lòng kính trọng, thật sự tuyệt vời.

Tiểu Kỳ không hiểu tại sao sư phụ lại nhìn sách ngu ngốc như

vậy?

Đôi mắt nàng trợn tròn.

Nhưng nàng không dám quấy rầy, vị cô nương này, chỉ cần ở bên chủ nhân học tập, không cần lo lắng công việc trong viện.

Tiểu Kỳ không có việc gì làm, ngồi trên ghế ngủ gật.

Vợ hắn cũng vậy.

Vị thiếu gia trẻ tuổi dường như không cần ai giám sát việc đọc sách.

Cầm sách, một mình đọc.

Lâm Hiên (nữ học sinh) đang học tập, như một phi công, nàng không có việc gì làm.

Đương nhiên, khi ngươi cung cấp trà nước và đồ ăn nhẹ, ngươi vẫn có thể trò chuyện với vị thiếu gia trẻ tuổi này, thời gian còn lại thì chỉ ngồi đó.

Ngay cả khi thiếu gia trẻ tuổi cho phép cắn hạt dưa trong phòng, nàng cũng không dám để tiếng động quá lớn.

Ngay cả sau nửa buổi chiều, nàng cũng được xem là đã được giải phóng.

Lúc đó, vị thiếu gia trẻ tuổi đặt sách xuống tay, kết thúc một ngày học tập.

Sau đó, nàng đi theo vị thiếu gia trẻ tuổi làm một việc rất thú vị.

Vị thiếu gia trẻ tuổi được gọi là vũ trường.

Nhưng tại sao lại gọi cái tên này?

Nàng bối rối, nhưng vị thiếu gia trẻ tuổi rất kiên định.

Lắc đầu, xoay đầu, duỗi tay chân để thư giãn.

Lâm Hiên nhìn những động tác vụng về của Tiểu Kỳ, toàn thân cô bé trông như một con gấu.

Nếu không sợ Tiểu Kỳ thẹn thùng, hắn sẽ dạy một số động tác nhảy hiện đại.

Những người trong viện nghe tiếng từ thư phòng, biết rằng thiếu gia đã kết thúc ngày học.

Vì vậy đều buông lỏng, không cần căng thẳng.

Tiếng cười của Lý Tú Anh lại vang vọng khắp Trịnh gia đại viện.

Ngày tháng âm lịch tháng Chạp rất ngắn ngủi.

Sau khi Lâm Hiên và Tiểu Kỳ chơi đùa một lúc, trời tối sầm lại.

Hôm nay, những công nhân hoàn thành nhiệm vụ này sẽ phải nghỉ ngơi, trực đến Tết Nguyên Đán sẽ tiếp tục.

Chương 835

Để thưởng cho mọi người vì công việc siêng năng lần này, Lý Tú Anh đã mua sản phẩm Tết để tặng lại mọi người.

Mỗi nhà mười cân thịt lợn và một túi lớn bột mì.

Tuy nói không có gì, nhưng thực sự là có.

Ngay cả khi tự tay làm, có lẽ cũng không muốn mua mười cân thịt lợn béo.

Vì vậy, tất cả thôn dân Trịnh gia thôn đều mang vẻ mặt tươi cười, cảm ơn khi nhận được đậu phụ và thịt mang về nhà.

Lâm Hiên giúp mẹ mình thu dọn dụng cụ và quét dọn nhà cửa.

Thế giới này có một năm mới.

Trong năm qua, hắn đã tận mắt chứng kiến mọi khó khăn và niềm vui của mẹ mình.

Nói tóm lại, dưới sự giúp đỡ của hắn, gia đình hắn đang phát triển theo hướng tốt đẹp.

Hai mẹ con thu dọn đồ đạc trong viện xong, rồi cùng đi vào bếp.

Cái bếp lớn đang cháy lửa, bảy người đầu bếp nhỏ đang nấu nướng, trong bếp đầy khói, có một bầu không khí sinh hoạt.

Kỹ năng nấu nướng của Tiểu Kỳ hiện tại đáng nể.

Không chỉ học được kỹ năng nấu nướng, mà còn học được cách làm bánh ngọt và súp.

Bây giờ, mấy chục người sống trong Trịnh gia đại viện đều có thể thích ăn đồ ăn của Tiểu Thất.

Không ai không khen ngợi.

Có lẽ Tiểu Kỳ đã tìm thấy cảm giác tồn tại của mình thông qua việc nấu ăn.

Nhưng Việt Nam rộng lớn lại có một nơi đạt đến yêu cầu của xã hội này.

Đó là Trịnh gia thôn.

Dân làng Trịnh gia thôn vui mừng, có thể nhìn thấy nụ cười trên gương mặt họ.

Từ khi vợ của đội trưởng Trịnh gia nổi danh, nàng cũng hành sự như thường lệ.

Gia đình hắn hiện tại không phải trả tiền.

Nếu các thôn khác không dám, dân làng Trịnh gia thôn có thể tự hào khoe khoang.

Mỗi ngày đều có mấy người có thể ăn thịt, nhưng người Trịnh gia thôn lại dám.

Nam thanh nữ tú đều vô cùng tài giỏi, có tiền để kiếm, phụ nữ cũng có công việc, nhưng mỗi tháng chỉ có năm mươi đồng hồn tệ.

Người già cô đơn cũng do đội trưởng Trịnh gia nuôi dưỡng, vì vậy không cần lo lắng về việc ăn ba bữa mỗi ngày.

Giống như những nơi khác vẫn ăn hai bữa mỗi ngày, thậm chí một bữa một ngày.

Họ nên hạnh phúc biết bao khi có thể ăn ba bữa mỗi ngày.

Từ khi Phương Khắc Cần rời đi, không ai dạy chữ, nhưng con trai đội trưởng Trịnh gia đã gánh vác một nhiệm vụ quan trọng.

Mỗi lần trẻ con chơi đùa, đều sẽ nhận ra một từ, và có hứng thú

với việc giáo dục.

Mặc dù một số thôn dân không hiểu một nhân vật lớn trong số đó, cũng không hiểu ý nghĩa của bốn từ, nhưng họ biết, những đứa trẻ học được nhiều hơn ở trường.

Ngay cả khi đội trưởng Trịnh gia tự hào, con trai hắn cũng học được một phương pháp tính toán kỳ lạ, ví dụ như ma quỷ trên mặt đất.

Trong nhà có mấy con gà và trứng gà?

Đứa trẻ đành phải dùng ngón tay kẹp chặt hai tay và chân, nhưng bây giờ chỉ biết cách kéo lê trên mặt đất.

Có những đứa trẻ có khả năng học tập tốt thậm chí có thể trả lời tùy tiện.

Tại sao?

Đệ đệ Trịnh gia thực ra có một bảng cửu chương.

Nói tóm lại, Trịnh gia thôn đang thay đổi từng ngày, những thay đổi này đã xuất hiện.

Trong thôn, nước thải chảy qua đất.

Ai phụ trách cổng trước?

Chương 836

Đệ đệ Trịnh gia có thể làm theo hợp đồng.

Nếu ngươi không làm sạch cổng, ngươi sẽ bị cấm làm việc trong nhà để kiếm tiền.

Hiệu quả hơn lời nói của lão đội trưởng.

Người Trịnh gia là sự đảm bảo cho cuộc sống tốt hơn.

Rời khỏi cây cổ thụ lớn của Trịnh gia, khó mà giữ được bình tĩnh.

Lâm Hiên bận rộn.

Từ sau Tết Nguyên Đán, hắn không hề rảnh rỗi.

Tiểu Kỳ nuôi vịt, quyết tâm muốn làm.

Tiệm vịt quay của hắn đã khai trương, công việc kinh doanh rất tốt.

Kết quả là vịt không đủ.

Lý do nuôi vịt là để kiếm tiền cho gia đình.

Công việc kinh doanh tốt như vậy, cần một lượng lớn vịt, ai mua chứ?

Nếu tự nuôi ở nhà, vẫn có thể cung cấp cho cửa hàng.

Một biện pháp tạo thu nhập cho gia đình, vì vậy Lâm Hiên đã cung cấp nhiều hỗ trợ hơn.

Kỳ thực, nguyên nhân chính Lâm Hiên làm vậy không phải vì tiền.

Hắn nhìn Tiểu Kỳ cả ngày rảnh rỗi đi dạo núi non và săn thú.

Hắn sợ Tiểu Kỳ sẽ sinh bệnh và tìm một số việc có thể làm.

Lâm Hiên lấy thịt lợn ướp từ trong hũ sành Tề Vận.

Khi quay về, có một xe đầy đồng tệ.

Gia đình hắn hiện tại không thiếu tiền, nhưng thiếu người có thể làm việc.

Con trai của tổ tiên, Trịnh Đại Hổ, phụ trách làm muối.

Hiện tại đã đạt đến một quy mô nhất định, có thể sử dụng cho sản xuất hàng ngày.

Việc làm tương ngọt từ bột mì là chuyện mà mẹ hắn vẫn luôn chú ý.

Hiện tại, cùng với việc nhà hàng vịt quay khai trương, tương ngọt có chút không đủ.

Phải làm sao đây?

Mở rộng sản xuất và tuyển mộ công nhân là phương pháp duy nhất.

Vì vậy, thôn Phương gia thậm chí còn phát triển cùng với nó, những người bị thôn Phương gia cảm động đều phải quỳ xuống.

Những người đàn ông thất vọng rời đi, những người già chống gậy bỏ vị trí của mình, lắc đầu với những người phụ nữ.

Thực ra nơi này đã đủ rồi, nhưng Lâm Hiên một hơi đã thu nhận mười người.

Lần này chăm sóc tốt, mỗi người trong mỗi gia đình đều có thể nhận được tiền công để trợ cấp gia đình.

Lý Tú Anh nhìn những người phụ nữ còn sót lại, có chút ngây người.

“Thằng nhóc này cần nhiều người như vậy sao?

Đến ta còn không có chỗ đứng trong nhà, phải làm sao đây?" Nhưng sau đó thái độ của bà thay đổi, ánh mắt có chút ướt, tóc của những người này như cỏ dại, quần áo đầy vá víu, da vàng vọt và gầy gò.

Tội nghiệp!

Đói rồi, haiz, chỉ đành giúp một tay thôi.

Mẹ và đội trưởng lão làng bàn bạc về việc xây dựng nhà xưởng.

Trịnh gia đại viện không có quá nhiều không gian để chứa nhiều người cùng lúc làm việc như vậy.

Ngoài ra, căn phòng này vốn là nơi ta ở, nhưng bây giờ lại giống như một chợ rau, cả ngày không có lúc nào yên tĩnh.

Tốt nhất, khi trước đây không có nhiều người, bây giờ một lần thêm quá nhiều người, lại quay lại sao?

Chương 837

Hơn nữa, con trai ta vẫn phải học tập.

Dù thế nào đi nữa, con trai ta không phải là không quan trọng.

Con trai ta làm sao có thể bình tĩnh học tập trong một khu chợ hỗn loạn như vậy?

Dù không làm những công việc này, cũng không thể trì hoãn việc học của con trai.

Đây là nhiệm vụ cấp bách nhất của Lý Tú Anh.

Đương nhiên, đội trưởng lão làng đã nhận được sự ủng hộ của Lâm Hiên.

Bất cứ chuyện gì liên quan đến Lâm Hiên đều được xem trọng.

Đặc biệt là việc học, không thể qua loa.

Nếu che giấu, không có thầy giáo trong trường thì không được.

Hiện tại, trẻ con Trịnh gia thôn đang học tập cùng huynh đệ của hắn, không cần nơi nào khác.

Ý của Lâm Hiên là thu dọn đất đai và xây dựng nhà xưởng.

Lý Tú Anh cũng đồng ý.

Vì vậy, việc xây dựng nhà xưởng ướp muối của Trịnh gia đã được đưa vào nghị trình.

Đội trưởng lão làng đã huy động nhân viên của mình.

Khi mọi người nghe nói muốn xây dựng một nhà xưởng ướp muối, đều cảm thấy vô cùng phấn khích.

Bao gồm cả thanh niên và những người khỏe mạnh ở thôn

Phương gia đều đến giúp đỡ, hàng vạn người làm việc chăm chỉ trên nền cũ của trường học.

Nhà xưởng được xây dựng theo bản vẽ do Lâm Hiên phác thảo.

Ba dãy nhà mái ngói xanh đủ để chứa lao động của những người này, thậm chí còn có chỗ ăn uống.

Có thêm phòng để người già và trẻ em ở trong nhà có thể di chuyển.

Ở sân sau của ngôi nhà, chỉ có muối tinh luyện lớn mới có thể rời đi.

Bí mật là bí mật, nhưng không thể bị tiết lộ.

Mọi người đang bàn bạc và tiến hành những việc khác, để phòng trường hợp có người tiết lộ, không phải là chuyện đùa.

Tục ngữ nói, khi mọi người đồng lòng, nhiệt huyết sục sôi.

Nhiều người như vậy chỉ làm việc mười ngày, ba dãy nhà ngói xanh đã hoàn thành.

Sau khi mọi người chuyển vào, Trịnh gia đại viện từ sự ồn ào trước đây đã biến mất, trở nên yên tĩnh.

Đột nhiên rảnh rỗi, Lý Tú Anh có chút không tự nhiên, tổng luôn vươn tay ra.

Nhưng, tay bà vừa chạm vào giỏ, đã bị cướp mất.

Chẳng lẽ ngay cả Đổng gia cũng đích thân đi làm sao?

Nếu ngươi không làm vậy, xin đừng làm vậy, về nhà xem con trai ngươi học tập đi.

Lâm Hiên mỗi ngày đều đọc và viết tám bài bát cổ văn.

Trong khoảng thời gian ngắn, hắn cảm thấy.

Bát cổ văn cũng vậy.

Hắn đã viết quá nhiều, và đã nắm vững phương pháp.

Một chồng nhỏ.

Khi Phương Khắc Cần rời đi, mỗi tháng Lâm Hiên phải viết nghìn bài văn.

Thẩm Thanh Đồng hỏi: "Lỗ Quang không hiểu chuyện, tại sao ta không cho rằng Thôi phu nhân, Thôi phu nhân hết lần này đến lần khác không tuân theo ý của bản tiểu thư, nhưng bản tiểu thư không hiểu.

Thôi phu nhân là chủ nhân sao?" Thôi ma ma công khai nói: "Ta lúc đó đã quen rồi.

Thật sự là há hốc mồm." "Câm miệng." Thẩm Thanh Đồng phẫn nộ nói: "Thôi ma ma, ngươi đã không còn trẻ, lại càng không giữ quy tắc, nói về phu quân ta, một kẻ lộn xộn vô kỷ luật, ngoại trừ khi ta bệnh, hắn dám đối xử với ta như vậy.

Ba tỷ muội ta đến thăm và nhanh chóng chữa bệnh cho ta trở lại bình thường, ta tự nhiên phải cảm ơn ba tỷ muội ta.

Chương 838

Ta đang bệnh, nhưng bọn họ lại bỏ chạy.

Gặp phải một kẻ không làm việc tử tế, phải có quy tắc!" Thôi ma ma không đáp, nhưng Thẩm Thanh Đồng nhỏ giọng nói, nàng có thể ứng phó với thái độ và lý do như vậy, không thể phản bác.

Thôi phu nhân bày tư thế bắt đầu giải thích: "Tiểu thư, người con gái đó không có ý gì, người con gái đó chỉ lo lắng tiểu thư sẽ làm phật ý tiểu thư, nhưng tiểu thư là con gái độc nhất.

Nếu phu nhân biết tiểu thư coi thường tiểu thư, nhất định sẽ không vui." "Được rồi, đừng nói nữa, ma ma, đây là chuyện thường thấy trong gia đình tỷ muội.

Đừng qua loa hay lơ đễnh.

Ma ma không cần lo lắng về việc này." Thẩm Thanh Đồng cắt ngang lời Thôi ma ma.

Thôi phu nhân rất không vui, nhưng cũng không thật sự phản bác Thẩm Thanh Đồng.

Tại chỗ của Tô Lệ Lệ, Thẩm Thanh Đồng vẫn im lặng.

Nàng làm theo lời Thôi phu nhân nói.

Thẩm Thanh Đồng đối mặt với Thôi phu nhân, bây giờ Thôi phu nhân có chút sợ hãi, Thẩm Thanh Đồng phản bác, Thôi phu nhân bất lực.

Dù sao, Thẩm Thanh Đồng là chủ nhân, dù là mẹ chồng, sau đó được phân công, nhưng cuối cùng, trước mặt Thẩm Thanh Đồng cũng phải nghe lời.

Lỗ Quang lấy một kẹp tóc thủy tinh bát bảo, không đặt lên đầu.

Thẩm Thanh Đồng nhìn Thôi phu nhân vẫn đứng đó, không khỏi nhíu mày: "Ma ma có chuyện gì khác sao?" Thôi ma ma miễn cưỡng mỉm cười, từ trong tay áo lấy ra một hộp tròn tinh xảo, đặt lên bàn trang điểm.

"Tốt nhất là loại bỏ vết sẹo.

Khi vết thương tốt hơn một chút, tiểu thư có thể dùng.

Trên trán không có sẹo.

Vị tiểu thư đó vẫn rạng rỡ như vậy." "Ma ma có một tấm lòng, cứ giữ lấy." Thẩm Thanh Đồng nói bóng gió.

"Tiểu thư phải dùng.

Người con gái đó đã mua một hộp mười hai lượng bạc." Thôi phu nhân nói.

Rõ ràng, bà hy vọng Thẩm Thanh Đồng sẽ đưa bạc cho nàng.

"Được rồi, ta xuống đây." Thẩm Thanh Đồng trông không giống mọi ngày, nhưng vẫn soi gương.

Thôi ma ma không thể làm gì được.

Thẩm Thanh Đồng nói xong, bà đành phải rút lui.

Khi Thôi phu nhân rời đi, Lỗ Quang không khỏi thấp giọng nói: "Tiểu thư, đừng nghe lời xằng bậy, mười hai lượng bạc đó, chắc chắn là tiền tiểu thư tiêu." "Ta không đưa tiền.

Đã ghi lại rồi.

Tại sao ta phải đưa tiền." Thẩm Thanh Đồng lạnh nhạt nói.

Nhiều năm qua, Thôi phu nhân đã lãng phí tiền của nàng.

Không quay đầu lại, không giữ thể diện, và để hắn kiếm tiền và

mơ mộng.

Tần Tiểu Phương trầm mặc một lúc, nói: "Tứ đệ, ta nhớ ngày đó, ngươi thật sự không đánh ta.

Tứ đệ kia..." Tần Tiểu Phương cho rằng, đại ca nghe lời mà bị Bạch tiểu thư đánh, lại sợ bị đánh.

Triệu Tứ quay đầu nhìn Tần Tiểu Phương, hỏi: "Vì ta đang trộm đồ, ta biết ta đang trộm đồ, vậy khi người khác nhìn thấy ta thì sẽ xảy ra chuyện gì?" Tần Tiểu Phương buột miệng nói: "Ghét bỏ, đánh ta." Sau đó Triệu Tứ hỏi: "Nếu là những thứ khác, như Bạch tiểu thư, một cô gái nhỏ, bốn người xung quanh ta muốn đánh bại thì sẽ thế nào?" "Sợ hãi." Tần Tiểu Phương nói xong, dường như đã hiểu tại sao Tứ đệ lại đến thăm Bạch tiểu thư.

Đôi mắt sáng nhìn chằm chằm Triệu Tứ: "Tứ đệ..." Triệu Tứ đáp: "Tiểu Phương, nhìn từ dũng khí và tư chất của Bạch tiểu thư, tuyệt đối không phải là một người bình thường.

Sau này ta sẽ nghe lời cô ấy." "Ta nghe lời Tứ đệ của ta." Triệu Tứ vỗ vai nàng: "Đi thôi, về chuẩn bị, ngày mai sẽ làm tiếp." Bạch Như Nguyệt và Kiều Mai quay người trên phố, sau đó về nhà.

Bạch Như Nguyệt hiểu Triệu Tứ, nàng biết Triệu Tứ sau khi phát hiện ra nhất định sẽ quay về bên cạnh nàng.

Quả nhiên không ngoài dự liệu, Triệu Tứ hôm nay đã biết.

Bạch Như Nguyệt biết Triệu Tứ đang làm gì, nên trong lòng nàng.

Một ngày trước, Bạch phủ đã nhận được thông báo từ một người phục vụ lâu năm, nói rằng lão thái thái của phủ hôm nay sẽ về nhà.

Bạch Chấn Dư, Bạch Chấn Tân cùng Bạch Kỳ Nam, Bạch Kỳ Lâm, Bạch Kỳ Thiên (Tam cư thất) và Bạch Tử Văn (Tứ cư thất), cũng như gia chủ Đinh Dĩnh, đã ra nghênh đón cách đó mười dặm.

Bạch Chấn Dư ngồi trong hành lang dài, nhìn nơi tập trung người làm công, hỏi: “Huynh đệ, tin tức mẫu thân về, không nói với huynh đệ, liệu có không hay không?” Bạch Chấn Tân nắm chặt chiếc quạt xếp trong tay, tùy tiện đáp: “Không có gì không hay cả.

Chương 839

Mẫu thân sẽ không gặp, tâm trạng sẽ càng tốt hơn.

Những năm nay, ta không gặp.

Ca ca bị mắc kẹt trong cổ họng của mẫu thân.

Gai nhọn không thể nuốt xuống, cũng không thể nhổ ra, không chết được, nhưng khiến mẫu thân cả đời khó chịu." Bạch Chấn Dư thở dài: "Mẫu thân ta khí chất quá mạnh, chẳng lẽ không chỉ có một người con trai, thân thể của người sao?" Bạch Chấn Dư liếc nhìn Tứ đệ, nói: "Huynh đệ đã nói rồi.

Đừng để mẫu thân nghe thấy.

Nếu không, mẫu thân lại tức giận thêm lần nữa." Bạch Chấn Tân gật đầu, nói: "Ta biết, ta đã nói rồi, làm sao ta có thể để mẫu thân nghe thấy được?" Cả nhà xúc động bật khóc.

Mọi người đều nhìn về phía con đường, xa xa xuất hiện mấy chiếc xe ngựa.

Bạch Chấn Tân nhanh chóng gấp quạt, cùng Bạch Chấn Dư bước ra khỏi đình dài, đi trên đường lớn đón mẫu thân.

Người đánh xe ngựa trở về nhìn thấy đội chào đón trăm người, nói với xe ngựa: "Lão thái thái, ba vị thái thái và bốn vị thái thái đã dẫn theo những người trẻ tuổi đến đón lão thái thái." Tần phu nhân trong xe đáp: "Ta biết rồi." Xe ngựa vội vàng tiến lên, dừng lại trước đình dài.

Lâm Hiên (AI's MC) có một tia hy vọng.

Hắn hiểu làm thế nào để gây khó dễ, nhưng nếu muốn sống, vợ con sống sót, hắn sẽ không co rúm lại.

Nguyễn Đạt tiếp lời hỏi: “Sư phụ, ngài muốn trở về sao?” Lâm Hiên lắc đầu: “Không cần tự mình về, cứ đợi người trong phủ truyền lời.

Khi về, ta nhất định sẽ mời ngươi đến gặp.” Nguyễn Đạt gật đầu, do dự hỏi: “Sư phụ, ngài có chuẩn bị gì cho hài tử không?

Hay ngài muốn chuẩn bị chút ý tứ gì?” Lâm Hiên lắc đầu: “Không, đồ tốt ta không có tiền mua.

Ta không mua bất cứ thứ gì, cũng không thích.

Xuống đi.” Nguyễn Đạt cúi đầu lui ra.

Lâm Hiên uống thêm một tách trà, rồi bận rộn lo chuyện làm ăn.

Tại Bạch phủ, Tôn Tam phu nhân và Phương Tư phu nhân ở cổng sau dẫn Bạch Như Tuyết, Bạch Như Dân và các cô gái khác đi.

Khi Tần phu nhân xuống xe, Tôn Tam phu nhân bước tới vài bước, cúi gập gối thật sâu kính chào Tần phu nhân: “Mẫu thân, người cuối cùng cũng về rồi, con dâu rất nhớ người.” Lâm Hiên (MC) giả tạo quá, nghe mà nổi da gà.

Phương Tư phu nhân trong lòng nói nhỏ, thật sự chịu sủng ái mà kinh sợ.

Phương Tư phu nhân trong lòng mắng chửi, trên mặt lộ ra nụ cười, tiến lên cúi người kính cẩn: “Mẫu thân khỏe, mẫu thân đã vất vả rồi, xin về nhà nghỉ ngơi trước.” Tần phu nhân vươn tay, Thái Dương bước tới.

“Ta rời khỏi nơi này, ta đã ở nhà nửa năm.” Thái Dương kính cẩn đáp: “Không.” Tần phu nhân quay đầu nhìn Thái Dương, khẽ hỏi: “Chẳng phải đó là một cách sống tốt sao?” Thái Dương đáp một cách thú vị: “Khi người đi rồi, căn nhà cười tươi sống động.

Mẫu thân đi rồi, tiếng cười trong nhà cũng ít đi nhiều, chẳng có mẫu thân ở đây." Gương mặt ảm đạm của Tần phu nhân lập tức giãn ra, vỗ vỗ vào lưng Thái Dương, kỳ lạ nói: "Chỉ cần miệng ngọt." Động tác tràn đầy sự thân thiết, ánh mắt Phương Tư phu nhân nóng rực.

Cử người đưa Tần phu nhân về Thụy Hương Viên, Phương Tư phu nhân dùng một cách thú vị nói: "Mẫu thân một đường lái xe khó đến Mã Nhĩ Lạc.

Phu quân muốn mấy đứa con trai trẻ tuổi chuẩn bị.

Mẫu thân tắm rửa ngủ nghỉ, mẫu thân, nhìn xem, có được không?" Sau hơn một tháng đi đường, Tần phu nhân quá mệt mỏi, gật đầu: "Được rồi, cứ vậy đi." Hai cô gái lớn Khâu Cúc và Đổng Mai lập tức tiến lên giúp lão thái thái đi tắm rửa và nghỉ ngơi.

Lão phu nhân nói với con cháu trong nhà: "Các con cứ bận rộn đi, ta đi nghỉ ngơi trước, sau đó tụ tập lại ăn tối." Bạch Chấn Dư và Bạch Chấn Tân dẫn mọi người rời khỏi Thụy Tường Hoa Viên.

Tần phu nhân tắm rửa xong, nói với Vú Vương: "Ngươi đi nghỉ đi, một đường đi lại vất vả rồi." Vú Vương gật đầu, nói: "Nô tỳ biết, nô tỳ sẽ đợi lão thái thái nghỉ ngơi, rồi mới nghỉ." Tần phu nhân nắm tay: "Ai muốn phục vụ, trong đây đều có Khâu Cúc và Đổng Mai, ngươi đi nghỉ đi." Vú Vương đã lui ra.

Từ nay trở đi, tiểu Hán phường không có ai xuất hiện, Vú Vương cảm thấy bối rối.

Khi các cô gái tắm xong, Vú Vương nói: "Đi đến đại lâu hỏi xem năm đó khi lão thái thái rời đi, người đàn ông kia đã đi đâu?

Ngoài ra, xem tiểu viện đang làm gì?

Không có ai xuất hiện sao?" Cô gái kia lui ra, chỉ đi đến cửa.

Vú Vương sau đó giải thích: “Yên tĩnh, cũng đừng làm phiền.” Phân chia gia sản sao?

Ai cho phép mấy đứa nam hài tử làm vậy?" Vương ma ma vừa la lớn, Thu Cúc vội vàng vén rèm cửa, nói: "Mẫu thân, xin hãy đi an ủi lão thái thái." Vương ma ma nhìn Thu Cúc đang nóng nảy, gạt đi sự kinh ngạc, hỏi: "Lão thái thái làm sao vậy?

Ai đã khiến lão thái thái tức giận?" Thu Cúc đáp: "Là cô gái trong phòng của Tang thái thái.

Người hãy xem thử lão thái thái đã tỉnh chưa.

Nếu tỉnh rồi, Tang thái thái sẽ đích thân đến." Khi Thu Cúc chạy đến phòng của Tần lão thái thái, thấy cô gái kia run rẩy sợ hãi, căn phòng thì một đống hỗn độn.

Tần lão thái thái đứng giữa phòng, la mắng điên cuồng: "Chia nhà sao?

Ai cho phép chia nhà?

Chương 840

Phu quân ta chưa chết!

Căn phòng nào là của riêng?

Các ngươi nghĩ nếu dọn ra khỏi nhà, ta sẽ không chấp nhận sao?

Mau, kéo hết cả cái gia đình đó về đây cho ta!" Vương ma ma vội nói: "Chậm lại chút." Người định quay đầu nói chuyện lập tức bị ngăn lại.

Vương ma ma vội vàng nhìn mọi người, vẫy tay: "Hãy đi trước." Thu Cúc dẫn theo một đám cô gái và phu nhân lùi lại.

Vương phu nhân đợi mọi người rời đi, thở dài nói: "Một cuộc sống vô vị lại náo loạn như vậy sao?

Cơ thể tức giận đến mức nào, chẳng đáng giá sao?

Người phàm như con kiến, ngay cả khi mấy đứa nam hài tử dọn ra khỏi nhà thì sao chứ?

Có thể lên thiên đường sao?

Trong chuyện này, nô tỳ cảm thấy đây là một chuyện tốt.

Ở bên ngoài làm việc sẽ tiện hơn nhiều." Tần phu nhân đã bớt một nửa cơn giận nhờ mẹ mình, nhưng miệng vẫn còn bực tức: "Cánh cứng rồi, không còn để ta vào mắt nữa." Vương phu nhân chỉnh thẳng ghế, đi đến sau lưng lão thái thái: "Tiểu thư, người hãy ngồi xuống trước.

Nô tỳ sẽ từ từ bàn bạc chuyện này." Tần phu nhân ngoan ngoãn ngồi xuống.

Vương ma ma rót trà cho lão thái thái, tiếc là ấm trà và chén trà đều

đã bị lão thái thái đập vỡ.

Vương phu nhân dẹp bỏ ý định rót trà, đứng bên cạnh Tần thái thái: "Tiểu thư, người nên dẹp bỏ cơn giận đi." Tần phu nhân bực bội nói: "Đừng ngồi trên ghế đẩu nữa." Vương ma ma kéo ghế đẩu, ngồi xuống bên cạnh Tần thái thái: "Tiểu thư, nếu gia đình cứ như vậy, mấy đứa nam hài tử sẽ không màng tới, khiến danh tiếng của người bị ảnh hưởng lớn." Tần phu nhân ngượng nghịu nói: "Danh tiếng của ta đã chẳng còn gì từ khi bị cái đứa tiện nhân chết tiệt kia hủy hoại rồi." Vương ma ma như trút được gánh nặng nói: "Chuyện đã qua rồi...." Lời của Vương ma ma chưa dứt, Tần thái thái đã tức giận ngắt lời: "Chuyện xảy ra với ta, chẳng lẽ ta không thể sống tiếp cả đời sao?" Lão ma ma vội vàng an ủi: "Bởi vì cô gái đó biết cô gái đó đã nói sai, chuyện này không thể cứ dây dưa mãi.

Vì vậy, chúng ta phải bàn bạc xem nên xử lý gia đình kia như thế nào." Tần phu nhân khẽ hừ một tiếng, im lặng.

Trong lòng Tần thái thái, Vương ma ma chính là quân sư của mình.

Giọng nói của lão thái thái vẫn còn mờ mịt, nhưng cơn giận đã giảm đi rất nhiều.

Vương ma ma trong lòng thở phào nhẹ nhõm: "Tiểu thư, người đã nhẫn nhịn bấy nhiêu năm, vào thời khắc quan trọng cuối cùng này, người nhất định phải tiếp tục nhẫn nhịn, nếu không, bấy nhiêu năm trước chẳng phải đã chịu khổ vô ích sao?" Tần phu nhân hừ lạnh: "Vậy tiếp theo phải làm gì?" Trong lòng Tần thái thái, Vương ma ma chính là quân sư của mình.

Mặc dù giọng nói của lão thái thái vẫn còn mơ hồ, nhưng cơn giận đã giảm đi rất nhiều.

Vương ma ma trong lòng thở phào nhẹ nhõm: "Tiểu thư, người đã nhẫn nhịn bấy nhiêu năm, vào thời khắc quan trọng cuối cùng này,

người nhất định phải tiếp tục nhẫn nhịn, nếu không, bấy nhiêu năm trước chẳng phải đã chịu khổ vô ích sao?" Tần phu nhân hừ lạnh: "Vậy tiếp theo phải làm gì?" Trong các nhật ký du hành và sách cổ, không dám nói là đứng đầu, nhưng trong 《Thánh Cảnh》, ta cho rằng vẫn có thể được xếp vào hàng đầu.

Các loại sách như 《Bản Thảo Cương Mục》giống như một cuốn sách. "Đường huynh, người thật thời thượng với những thẻ đánh dấu sách Phong Lâm Hiên này." Vu Khánh Thành cầm một chiếc thẻ đánh dấu sách, chiếc thẻ này được làm từ lá cây Phong Lâm Hiên đã phơi khô, còn khắc thêm hoa văn, tạo cảm giác mới lạ, bắt mắt. "Không sao, ta rảnh rỗi nên làm cho vui, biểu đệ thích thì ta cứ làm tặng vài cái thôi." "Đường huynh thật thông minh." Vu Khánh Thành không khỏi tán thưởng, nhưng là thật lòng.

Chứ đừng nói Vu Khánh Thành, ngay cả Ngọc phu nhân cũng cảm thấy tính tình Lâm Hiên đã tốt hơn rất nhiều.

Trầm Khánh Thông từng gây lo lắng, nhưng giờ khí chất đã sáng sủa hơn nhiều.

Ngọc phu nhân vui vẻ nhìn hoàn thành.

Không khí trong phòng cũng trở nên vui vẻ.

Đúng lúc đó, Lục Lý bước vào nói: "Tiểu thư, lão thái thái, nếu người trẻ tuổi thì có thể đến Thọ An Đường." Vẻ mặt Lục Lý nghiêm trọng, hình như có chuyện gì đó.

Lâm Hiên phản ứng bình thản.

Vốn dĩ hy vọng là như vậy.

Trầm thái thái vội vàng muốn gặp, chắc chắn có liên quan đến Vi bá tư đặc. "Trầm thái thái, có chuyện gì vậy?" Ngọc phu nhân hỏi Trầm thái thái, không hề tức giận.

Ta thật sự nghĩ trong đầu Trầm lão thái thái có vấn đề rồi.

Tìm Trầm Khánh Thông theo cách này, e rằng ta sẽ không khách khí đâu. "Nếu cô cô và biểu đệ không tiện, để ta đi xem lão thái thái đó làm gì?" Lâm Hiên nói một cách tùy tiện.

Ta không biết vì sao, khi Vu Khánh Thành nghe Lâm Hiên nói vậy, không khỏi run rẩy.

Có một trực giác cho rằng Giang thái thái có vẻ như đang gây phiền phức cho Trầm thái thái để tìm Trầm Khánh Thông, nhưng có thể sẽ mất cả chì lẫn chài.

Ngọc phu nhân đương nhiên sẽ đi cùng.

Nàng hiểu rõ thái độ của Lâm Hiên, vì lo lắng Lâm Hiên sẽ lại chịu oan ức.

Chương 841

Một đám người đi đến Thọ An Đường, ở ngoài cửa chính, liền nghe thấy. "Mẫu thân, người nhất định phải quản phụ thân.

Nếu người không quản phụ thân, phụ thân sẽ không thể sống yên." Nghe những lời này, e rằng ta đã chịu oan ức rồi.

Trầm Thanh Đồng lắc đầu, đi thẳng vào.

Cô gái canh cửa nhanh chóng vén rèm, không dám lơ là.

Trầm thái thái vừa bước vào phòng chính, khuôn mặt đã bị người ngồi ở vị trí chủ tọa nắm chặt.

Vi bá tư đặc quỳ dưới đất, khóc lóc, hai tay chắp lại, nửa khuôn mặt sưng vù, tóc tai rối bù.

Tiếng khóc thê lương, như thể mẹ chồng vừa qua đời.

Nhưng mẹ chồng của Vi bá tư đặc đã qua đời từ lâu rồi. "...Xin lão thái thái hãy an tĩnh." Lâm Hiên làm theo nghi thức chuẩn mực.

Ngọc phu nhân và Vu Khánh Thành cũng chào.

Ngọc phu nhân và Vu Khánh Thành là khách, sau khi chào hỏi đương nhiên ngồi xuống.

Nhưng, Trầm thái thái từ chối lời gọi của Trầm phu nhân.

Trầm Khánh Thông đương nhiên biết Trầm thái thái đã xuống nước, nhưng cũng đã đủ ngày tháng phải chịu đựng, đương nhiên không muốn Trầm thái thái cảm thấy kiêu ngạo, nên chỉ đứng đó.

Trầm thái thái không ngờ Lâm Hiên cũng dám đứng, đột nhiên bùng phát, với vẻ mặt dữ tợn: "Lão nhân đang gọi đó sao?

Thật sự không giữ quy củ." Lâm Hiên ngẩng đầu: "Nếu ta thưa lại

lão thái thái, vết thương sẽ không lành.

Nếu lão thái thái nhất định muốn ta quỳ xuống, ta e rằng cần phải tìm học trò.

Phụ thân, có được không?" So với căn phòng của cha mẹ Nam Cung, cảnh tượng Lăng Hi vội vã chạy vào phòng thật khác biệt. "Lăng Hi tỷ tỷ~ Chị có hơi hồi hộp không?" "Tiểu Dung~ Em đã xem mọi thứ xong chưa?" "Chẳng trách Lăng muội muội lại hồi hộp.

Nếu đã kết hôn, ai cũng sẽ cảm thấy vừa phấn khích vừa lo lắng." Lăng Hi (Lâm Hiên) lắc đầu: "Không phải!

Ta đang nghĩ về một vấn đề~" "Lăng tỷ tỷ đang nghĩ gì vậy?" "Chị có nghĩ cung điện thật sự như lời đồn, có rất nhiều mỹ nữ không?" Bạch Tiểu Dung cũng là con gái nhà dân thường.

Đương nhiên, không rõ về cung điện. "Chắc chắn rồi~ Hoàng thượng anh tuấn uy vũ như vậy, hoàng cung lại rộng lớn như thế, e là mỹ nhân không thể thiếu được!" Lăng Hi (Lâm Hiên) vẻ mặt bình tĩnh, nhưng trong lòng có chút thấp thỏm, lỡ gặp được mỹ nữ mình thích, nhất định phải kết nghĩa chị em thật tốt, biết đâu có thể cùng nhau chơi đùa, cùng tắm rửa~ haha, có chút kích động a~ Bạch Tiểu Dung thấy khóe miệng Lăng Hi giật giật, hỏi: "Lăng tỷ tỷ, người không khỏe sao?" "Sẽ không khỏe sao?

Sẽ khỏe lắm chứ haha~" Bạch Tiểu Dung tiếp tục công việc trong tay, thầm nghĩ, Lăng tỷ tỷ thật hiểu chuyện, sợ mình lo lắng nên mới nói lảm nhảm, thật đáng yêu~ Lăng Hi chúc Bạch Tiểu Dung đang nằm trên giường ngủ ngon.

Đêm nay, hai người ở cùng một phòng, đương nhiên, chỉ có bàn mới đủ chỗ cho Bạch Tiểu Dung ngủ.

Hiếm khi Lăng Hi (Lâm Hiên) lòng rộng rãi như vậy mà nằm trằn

trọc không chút buồn ngủ.

Thật sự hồi hộp sao?

Không, không hồi hộp mấy.

Nam Cung Linh được gả cho Lăng Hi (Lâm Hiên) sao, không phải.

Dù sao thì, cứ để thuận theo tự nhiên đi.

Ta đã xem không ít kịch rồi.

Lịch sử không thể thay đổi, nếu có một chút thay đổi, sẽ không có văn minh hiện đại.

Cảm thấy người trên giường đang trở mình, Bạch Tiểu Dung vươn tay nhìn: "Lăng tỷ tỷ, đừng sợ~ Tiểu Dung ở cùng tỷ~ cứ yên tâm ngủ ngon nhé~" "Tiểu Dung~ Em cũng mất ngủ sao?" Lăng Hi khẽ hỏi. "Lăng tỷ tỷ~ Thật ra, Tiểu Dung cũng hơi hồi hộp.

Dù sao, cung điện quá xa lạ với Tiểu Dung.

Em sợ nếu mình phạm sai lầm, đầu sẽ gặp nguy hiểm." "Ngốc ạ~ Em quên Nam Cung Linh Hi muội muội của ta rồi sao!

Ai dám ức hiếp em, tỷ tỷ nhất định sẽ đòi lại công bằng cho em!" Bạch Tiểu Dung lao vào người Lăng Hi, đắp chăn lên: "Linh tỷ~" Lăng Hi cảm thấy cần phải nói cho Tiểu Dung biết rằng mình là một người lớn.

Dù còn trẻ, nhưng không thể chịu đựng cảm giác bị một cô gái nhỏ ôm vào lòng.

Lăng Hi ho nhẹ một tiếng: "Tiểu Dung~ đừng kích động, muội muội ta, chăm sóc em là điều nên làm~" "Lăng tỷ tỷ~ để em thức canh trước, đợi tỷ ngủ rồi em sẽ ngủ~" Nếu không, Tiểu Dung càng ngoan ngoãn hiểu chuyện, Lăng Hi càng đau lòng, không phải tình huống đặc biệt, Lăng Hi ngủ chung giường với Tiểu Dung cũng không sao.

Chương 842

"Hay là, Tiểu Dung ngủ trên giường đi, ta sẽ ngủ ở bàn!

Dù sao ta là một đại nam nhân, không sao cả~" Bạch Tiểu Dung kinh hoảng thất sắc, vội quỳ xuống đất: "Linh tỷ tuyệt đối không thể được ạ~ Tiểu Dung sao có thể để Linh tỷ ngủ ở bàn được chứ?" "Nhanh lên~ Giường của ta sao?

Có thể ngủ một cô gái nhỏ, ta cũng có thể!" Sở dĩ có màu vàng óng, ấy là bởi người ta dùng một lớp phủ đặc biệt để che đi sự sắc bén của lưỡi dao thép.

Lâm Hiên đối với thứ hung khí sát nhân này cũng không xa lạ.

Trong sự hiểu biết của người hiện đại, nó chính là một con dao găm chiến đấu. "Lăng tỷ tỷ~ Đừng bao giờ!" Bạch Tiểu Dung lớn tiếng ngăn cản.

Ban đầu, cô bé định dùng tay chạm vào lưỡi dao. "Vì sao không được?

Ta sẽ cẩn thận mà~" "Lăng muội muội~ Tiểu Dung không hiểu rõ những thứ này lắm, nhưng lỡ có độc thì sao?" Câu nói này nhắc nhở Lăng Hi (Lâm Hiên).

Đúng vậy, đây không phải thời hiện đại.

Đây là cổ đại.

Có lẽ không quen thuộc với bất kỳ kỹ thuật cổ đại nào.

Nếu giống như trên TV, thì một con dao găm dùng để giết người có thể không chỉ chứa độc mà còn có thể có khí độc ẩn giấu.

Vội vàng ném con dao găm lên bàn: "Tiểu Dung!

Cảm ơn em đã nhắc nhở~" "Lăng Hi tỷ tỷ, làm sao để xử lý con dao găm này?" Lăng Hi lại nhìn con dao găm: "Ừm, ta phải tìm cách khác~" Bạch Tiểu Dung đương nhiên không hỏi nhiều, tin rằng Linh tỷ tỷ có cách.

Suốt một đêm, dường như mọi người đều mất ngủ.

Trong Phong Ninh Cung, sau khi nghe báo cáo của Tư Đồ Văn, Cung chủ tức giận đập vỡ hết đồ trang sức trong phòng.

Tư Đồ Văn một mình ngồi trên mái nhà đại sảnh, cũng không thể nào bình tĩnh trong lòng.

Cùng với ánh trăng thanh khiết của rạng đông, Tư Đồ Văn nhìn ngắm, dường như vầng trăng bạc kia đã biến thành một khuôn mặt mà người ta sẽ không bao giờ quên và luôn hoài niệm.

Tư Đồ Văn không nói với ai, chỉ tự mình ghi nhớ, không chuẩn bị gì và cứ thế đối mặt.

Trong Thiên Nhân Đại Hội Đường.

Lâm Hiên vào phòng nghỉ.

Chỉ có Lạc Trần, với tư cách thị vệ riêng, mới có thể đi cùng Lâm Hiên vào phòng ngủ.

Lạc Trần là cái tên Lâm Hiên đặt cho.

Lạc Trần ban đầu được đặt tên là Dao Phong.

Cậu ta xuất thân từ một gia đình bình thường.

Khi Lâm Hiên đi du hành, đã gặp cậu ta.

Cảnh tượng lúc đó cũng là điều Lạc Trần nhớ nhất.

Khi đó, cha ruột của Lạc Trần, vì gia cảnh khó khăn, bất chấp lời can ngăn của mẹ cậu, đã bán Lạc Trần khi cậu còn nhỏ cho một gia

đình quyền thế trong vùng.

Sau này, khi Lâm Hiên đã ổn định, cậu phái người đi thăm dò, vì đã nhận ra Lạc Trần. "Xin hãy giúp tôi với!" Lạc Trần, nằm giữa đường, mặt mũi sưng vù, đưa tay kêu cứu.

Vào một ngày mưa, tất cả người đi đường đều chạy trốn cơn mưa lớn bất chợt.

Lâm Hiên trẻ tuổi và hai tùy tùng ngồi trong xe ngựa.

Nghe tiếng kêu cứu, "Đi xem là ai?" "Vâng, tiểu nhân sẽ đi xem thiếu niên đó." Người đi theo bẩm báo: "Là một thiếu niên bị thương nặng!" Lâm Hiên kiên quyết muốn cứu người, nhưng những tùy tùng lại lo lắng.

Dù sao, họ không biết lai lịch của đối phương.

Dựa trên nguyên tắc thà thừa còn hơn thiếu, hai đệ tử đều nói: "Sư phụ, tuyệt đối không được!" "Vì sao không được?

Cứu người là chuyện quan trọng nhất!" Lâm Hiên cũng có chút trẻ con, nghiêm túc nói.

Nếu không phải vì sợ bị lộ, hai thị vệ gần như đã quỳ xuống. "Chủ nhân~ đừng xen vào chuyện này!

Chương 843

Chúng ta có việc quan trọng phải làm!" "Hỗn xược!

Có gì quan trọng hơn việc cứu người sao?" Hai thị tùng nhanh chóng lắc đầu: "Chủ nhân nói đúng!

Thiếu gia nói đúng!" "Vậy thì tránh ra!" Lâm Hiên xuống xe, dùng hai tay phủi bụi trên người.

Nửa khuôn mặt nhỏ nhắn bị bùn và nước làm bẩn.

Đôi môi nhỏ thều thào. "Quả là không coi ai ra gì!

Chủ quán.

Hãy nói cho ta biết làm sao tìm được Hỏa Đào lão hổ, ta sẽ đáp ứng!" Lời Lâm Hiên vừa dứt, chủ khách sạn vội vàng đóng cửa, đóng cửa sổ lại. "Suỵt!

Công tử đừng nói bừa!

Cái gọi là vách tai vách mạch, không phải chuyện đùa đâu!" Lâm Hiên uống liền hai chén trà. "Ngươi nghĩ ta trông giống đang đùa sao?" Chủ khách sạn trả lời, dù sao Lâm Hiên lúc đó chỉ là một đứa trẻ, dù có thành thục đến mấy.

Ông chủ thực sự đang cân nhắc, nên không dám cho phép nhúng tay vào chuyện này.

Lâm Hiên trong lòng có tính toán, sai tùy tùng mời thầy thuốc đến chữa trị cho Lạc Trần đang hôn mê.

Thầy thuốc kê đơn thuốc, và dặn không được rời khỏi bệnh nhân.

Buổi tối Lâm Hiên không rời khỏi phòng, tự mình chăm sóc.

Sắc mặt Lạc Trần đã khá hơn nhiều.

Hai thị vệ rụt người, ôm chặt quần áo. "Nửa đêm, thiếu gia còn đích thân chăm sóc một người xa lạ sao?" "Đúng vậy, cả chuyện này khiến ta không ngủ được.

Ta phải ở lại trong này, canh giữ cửa." "Haizzz~ Chủ nhân thật là quá tốt bụng!

Nhưng lòng nhân từ này có ích gì chứ?

Hiện giờ cả gia đình đều đang trong nguy hiểm.

Trong thành có biết bao nạn dân và kẻ ăn mày.

Nếu thiếu gia nhìn thấy, chẳng lẽ lại không cứu được sao?" "Suỵt~ Thật sự phải nhỏ tiếng chút.

Lần trước ta phải tìm đường vòng để tránh nạn dân.

Nếu thiếu gia nhìn thấy, e rằng chúng ta sẽ không thể tạm thời về cung được!" Hai người nhìn nhau, rồi im lặng.

Sau nửa đêm, Lạc Trần đã tỉnh.

Nhờ ánh đèn trong phòng, Lâm Hiên bắt đầu làm việc, lúc đó đang nằm bên cạnh giường. "Xin hỏi là ai?" Vì bệnh, giọng Lạc Trần khàn khàn.

Lâm Hiên vẫn luôn ngủ nông, nghe tiếng hỏi, vươn vai ngáp một cái: "Ta đã cứu ngươi." Lạc Trần dù chưa hồi phục sức lực, nhưng không thiếu lễ độ, quỳ cả hai chân trên giường: "Đa tạ ân nhân đã cứu mạng tiểu nhân!" Vừa nói vừa quỳ lạy Lâm Hiên trên giường. "Ai cho phép ngươi quỳ?

Mau nằm xuống đi!" "Ân nhân!

Người đã cứu mạng tiểu nhân!

Tiểu nhân nhất định sẽ báo đáp!" "Nhưng ta cứu ngươi không phải vì muốn báo đáp!" Nghe vậy, Lạc Trần khó xử. "Một người có

thể nhận được sự ân huệ hoặc cứu mạng từ người khác sao?

Một người có thể từ chối báo ân sao?" "Mau khỏe lại đi, ta sẽ yên tâm." Trước khi rơi vào cảnh bụi trần, Lạc Trần chưa từng có cảm giác như vậy.

Sự thật chứng minh, trên đời này, không phải tất cả những gì gặp phải là kẻ xấu và những chuyện tàn nhẫn đều là người tốt, cứu người rồi lại không được báo đáp. "Ngươi dùng ánh mắt đó nhìn ta làm gì?

Trên mặt ta có thứ gì sao?" Lạc Trần thu lại ánh mắt: "Thật xin lỗi!

Chương 844

Tiểu nhân chỉ muốn khắc ghi rõ ràng dung mạo của ân nhân, đời này kiếp này tiểu nhân sẽ không quên!" Lạc Trần thành thật đáp lời, nhưng Lâm Hiên thực sự không nhịn được, đột nhiên bật cười: "Hahahaha~" Lạc Trần khó hiểu nhìn Lâm Hiên. "Vị đại nhân, người đang trêu chọc tiểu nhân sao?" "Xin lỗi~ nhưng ngươi là một nam hài tử xinh đẹp như vậy lại mang cái tên con gái sao?

Phong?

Dao~ Hahaha~" "Tiểu nhân cũng không nhớ ai đã đặt cái tên này~ nhưng mọi người đều gọi tiểu nhân như vậy, tiểu nhân cũng quen rồi~" Lâm Hiên khó khăn lắm mới ngừng cười: "Thật sự không cần đổi đâu, cái tên Dao Dao này khá phù hợp đấy~ Nếu tiểu tử ngươi hóa trang thành con gái..." "Nhị tiểu thư, nước đã chuẩn bị xong rồi.

Người nên đi tắm đi.

Nước sẽ nguội mất." Lâm Hiên gật đầu mỉm cười đi tắm.

Không nhìn trời cũng biết không còn sớm nữa, hôm nay phải đến nhà bà Hồ ở ngoại ô, Lâm Hiên tùy ý tắm rửa, sau đó theo thói quen la lên một tiếng: "Tiểu Hoa, quần áo!" Bên ngoài rèm, Lam Tường dựng tai lên.

Nghe không đúng sao?

Nhị tiểu thư thật tinh nghịch!

Vội vàng lấy quần áo sạch sẽ đi vào, cười nói: "Nhị tiểu thư, nếu muốn quần áo, cứ gọi nô tỳ và Tiểu Hoa nhé.

Hiểu không ạ?" "Ồ, ta gọi nhầm rồi.

Tiện thể hỏi luôn, Tiểu Hoa ở đâu vậy?" Lâm Hiên lau những giọt

nước trên mặt, hoàn toàn tỉnh táo, quay lại dường như không thấy Tiểu Hoa đâu.

Hôm qua khi về nói với mẹ là buổi tối sẽ không về, rõ ràng đã để Tiểu Hoa ở lại trong nhà rồi.

Lam Tường giúp chải đầu, sau đó quay lại nói: buổi trưa ăn một chút gì đó, rồi ngủ dưới nắng lớn.

Lâm Hiên mặc quần áo xong, đứng ở cửa nhìn ra ngoài, lại thấy Tiểu Hoa nằm ngủ say sưa dưới nắng chiều, bụng hướng lên trời, nheo mắt ngủ rất ngon.

Vẻ ngoài thoải mái đó rõ ràng đã bỏ chủ nhân của mình lại phía sau.

Lâm Hiên trong lòng đột nhiên có chút khó khăn.

Trong kiếp sống trước, cô và Tiểu Hoa vĩnh viễn không bao giờ có mối quan hệ thân mật đến mức không thể rời xa dù chỉ một khoảnh khắc.

Khi tắm sẽ không có Tiểu Hoa mang quần áo đến.

Khi Lâm Hiên ra ngoài lần nữa, đi ngang qua Tiểu Hoa, thì Tiểu Hoa kêu ré lên.

Tiểu Hoa bực bội lật mình, không để ý. "Theo ta trong kiếp sống này không quá khó khăn, ta muốn làm theo ý mình trong kiếp sống này sao?

Chỉ vậy thôi, tùy thuộc vào. " Lâm Hiên cười một tiếng, hoàn toàn rũ bỏ nỗi thất vọng trong lòng, rồi đi tới.

Có thể bắt đầu lại thật tốt, vậy nên không nên cưỡng ép mọi chuyện.

Tứ Đế Hà Lan, Trầm vừa kết thúc trầm tư.

Khu vực này tuy không phải môn phái, nhưng cũng có quan hệ mật thiết với Phật giáo và Đạo giáo, đệ tử cũng có những cách tu luyện tương tự.

Trầm Lan sống trong tầm mắt của Tứ Đế, chỉ đơn giản là theo các đạo sĩ trong chùa để tọa thiền tu thân dưỡng tính.

So với cơn ác mộng của Lâm Hiên, Trầm Lan dường như năng động hơn.

Ngồi xổm trước bàn, ngáp hỏi: "Huynh đệ, bây giờ ta đi hay đợi đến tối?" Hà Trầm Lan không trả lời, nhìn chằm chằm Lâm Hiên một lúc mới nói: "Người trẻ tuổi không nghỉ ngơi tử tế.

Sao không ngủ thêm một chút?

Buổi tối ta sẽ an toàn hơn." Lưng tựa vào ghế, một đôi mắt to tròn nhìn về phía Hà Trầm Lan, đột nhiên cười nói: Ca ca đã đồng ý cho ta trì hoãn thời gian, ta thật vinh hạnh.

Vẫn cố nén cơn buồn ngủ đứng dậy: "Bây giờ ta đi đây, chỉ còn một mình.

Nếu có vấn đề gì, chi bằng ta kiếm lại 3,2 vạn lượng bạc của Đường Tử Tiếu sớm hơn!" Sư huynh thích bạc, không lo lắng chuyện không đúng.

Lúc này, nên lo lắng.

Hà Trầm Lan lại nhìn Lâm Hiên một cái, không nói gì, dẫn đầu đi ra khỏi mật thất.

Hai người (Lâm Hiên và Hà Trầm Lan) nhanh như gió đến Tây Giao, phát hiện nơi Hồ gia ở thật sự hẻo lánh.

Hai người hỏi thăm vài lần, nhưng chưa từng nghe nói gần đó có một gia đình họ Hồ.

Lâm Hiên không khỏi khinh bỉ Đường Thiết Vân: "Có thể lợi dụng cô gái ở nơi hẻo lánh như vậy sao?

Chương 845

Mỹ sắc ư?

Bị mê hoặc!" Sư huynh, ta nguyện ý kính trọng người, nhưng xin hãy tin ta, xin lỗi ta không thể nhìn Đường gia chịu bất kỳ tổn hại nào." Thật sự, thật sự.

Trên khuôn mặt thanh lịch và xinh đẹp của Trầm Lan hiện lên vẻ do dự: "Ngươi có thể giúp ta không?" "Tùy thuộc vào việc ngươi cần ta làm gì.

Dù sao, so với huynh đệ Hà Lan, ta cũng biết đôi chút về quy mô của khu vực này." Mắt Uất Trì Giáp sáng lên, lộ ra một nụ cười nhàn nhạt.

Không ngại khó khăn, không ngại nghi ngờ, không ngại vĩnh viễn bị từ chối.

Vì không có cách nào tấn công Hương Hương, vậy thì tìm cách khác khả thi.

Cảnh vật tứ vị hoàng đế về đêm.

Các đạo sĩ trong đạo quán đều đi tọa thiền tu hành.

Sau khi Lâm Hiên dâng hương xong, đi đến chỗ ở của Hà Trầm Lan, nhưng không thấy ai hỏi.

Nến vừa thắp sáng, Hà Trầm Lan nhẹ nhàng đặt tờ giấy trong tay xuống trước mặt: "Trẻ hơn, một nhân vật 'khắc tinh Conan'.

Nếu người sao chép đủ giỏi và có dược liệu thích hợp để vẽ nhân vật, thì khắc tinh Conan hoàn toàn có thể làm được.

Không may..." "Tiếc là phù hiệu này giống như hàng nhái.

Chỉ phá hủy một căn nhà, không phải sao?" Mặc dù không thành thục, không nhận ra, nhưng dù sao cũng là người dưới trướng của khu vực, Hà Trầm Lan nghe vậy, cũng hiểu ra.

Hà Trầm Lan lập tức thở dài: "Đúng vậy, chỉ dùng tính cách đó để đối phó một người phụ nữ bình thường, có thể kết thúc mọi chuyện.

Với tư cách là đệ tử của khu vực, ta nhất định phải điều tra xem ai đã gây ra tội này.

Ta tuyệt đối không thể để người khác làm vậy." Lâm Hiên không nói gì về chuyện này, huynh đệ chính trực này, thật sự vì mặt mũi của 3,2 vạn lượng bạc sao?

Đang định hỏi ca ca làm thế nào tìm ra...

Trầm Lan thở dài, đưa cho một chồng giấy. "Ngươi cũng xem một chút đi.

Tất cả bạn bè của Thần Võ tương đương.

Đêm nay, hãy để ta bắt đầu.

Dù sao, họ có động cơ lớn nhất." "Hắc, ca ca đã nhanh chóng phát hiện ra tình huống rồi sao?

Thật vậy sao?" Lâm Hiên nhanh chóng lật xem báo cáo, khó mà tin được.

Ngay cả là thế, một địa chủ trong vùng, há lại không vui vẻ sao?

Hà Trầm Lan không phủ nhận cũng không thừa nhận: "Ừm, một người bạn đã giúp đỡ.

Ngươi có đi cùng ta tối nay không?" "Đi chứ, nhất định phải đi!" Lâm Hiên kéo tay, đi theo ca ca làm một việc nghiêm túc.

Lần đầu tiên!

Thật là kích động a!

Hôm nay thêm chương.

Chúc quý vị ngủ ngon!

Hai mươi lăm người tình.

Nhưng dù có phấn khích đến mấy, ta cũng phải kiềm chế không được la hét ầm ĩ.

Nhưng khi Lâm Hiên lật hết tất cả các tờ giấy trong tay, không kìm được mà kêu lên một tiếng chói tai: "..Trời ạ, 13 người sao?

Mở một cái hậu cung à?

Hậu cung của tả phu ta cũng không có nhiều người như vậy!" Trên tờ giấy có tên và địa chỉ của 13 người phụ nữ!

Lâm Hiên chỉ phá vỡ sự trầm tĩnh của Hà Trầm Lan lúc này, trong khi Hà Trầm Lan lại bình tĩnh hơn rất nhiều: "Ừm, đúng vậy, ít nhất có 13 người tương đương Thần Võ là bạn bè của Đường Thiết Vân trong khu vực này." "Ít nhất sao?

Khốn kiếp, cộng thêm vợ bé thiếp hầu trong nhà, mỗi ngày ngủ một người, phải mất nửa tháng mới ngủ hết.

Quân tử giả dối, tên khốn nạn đó!" Lâm Hiên đột nhiên căm phẫn bất bình thay Đường Tử Tiếu.

Từ trước, mỗi lần đi tìm kỹ viện, Đường Tử Tiếu luôn là người nhát gan nhất, lén lút nhất.

Chương 846

Hà Trầm Lan miễn cưỡng hiểu ra: "Người như Đường Thiết Vân rất coi trọng thể diện, ngay cả khi Đường phu nhân thật sự đã chết, ông ta cũng sẽ không kết hôn với hai người cùng lúc, cũng sẽ không phối hợp kế hoạch này, phải không?" "Đúng vậy, ý là thế đó.

Ca ca thật thông minh!" Lâm Hiên không kìm được giơ ngón cái lên cho Hà Trầm Lan, sau đó ngón tay hơi dịch xuống một chút: "Còn lại ba kỹ nữ, là những người không phải chủ phủ, cũng không phải thiếp, không thể bước chân vào Đường môn.

Lăn lộn trong chốn bụi trần nhiều năm, nếu không có chút tự biết mình, thì không thể thành công được." Lâm Hiên lại lật thêm vài trang, tổng kết lại: "Vì vậy, động cơ của năm người này không rõ ràng.

Do đó, chỉ còn lại tám nghi phạm.

Tối nay chúng ta hãy nhanh chân một chút, chắc chắn có thể hoàn thành điều tra." "Ừm." Nghe Lâm Hiên phân tích có lý có lẽ, Hà Trầm Lan gật đầu. "Lý lẽ này có đạo lý, vậy thì để ta nhân lúc tối trời đi xem nhà của Mẫn ở phía nam thành." Hà Trầm Lan gật đầu, nếu thật sự một trong tám người đó là 'Phó Khắc Nan Kẻ Hủy Diệt', thì hẳn là ẩn mình rất sâu, buổi tối chắc chắn sẽ có nhiều manh mối hơn ban ngày.

Đêm tối, gió lớn, hai huynh đệ (Lâm Hiên và Hà Trầm Lan) lặng lẽ thoát khỏi tầm mắt của tứ vị hoàng đế, chuẩn bị đi về phía nam thành. "Huynh đệ, trăng sáng hơn một chút sao?" Lâm Hiên ngẩng đầu nhìn trời đêm.

Một vầng trăng sáng rực rỡ trên bầu trời.

Đêm không hề tối.

Thời tiết như vậy không thích hợp cho việc đột nhập vào ban đêm.

Hà Trầm Lan cảm thấy trong đầu Lâm Hiên trẻ tuổi chắc chắn chứa đầy cỏ: "Đức Sơn Đại Sư không ban cho bất kỳ nhạc khí nào sao?" Có chứ!

Lâm Hiên vỗ trán một cái, cười hì hì, vội vàng lấy ra chiếc hải loa mang theo bên người, múa máy vài cái trong không trung, đắc ý nói: "Thế này, huynh đệ, ngươi không nhìn thấy ta sao?" Chỉ có hải loa mới có thể tránh lửa và ẩn hình, cũng có khả năng đó?

Hà Trầm Lan nghiêm túc gật đầu. "Ta có thể nhìn thấy." Lâm Hiên vô cùng thất vọng: "Vậy thì, nó chẳng có tác dụng gì sao?" "Không phải là không có tác dụng, ta có thể nhìn thấy, nhưng người khác thì không." Hà Trầm Lan bị tiếng kêu sắp biến thành ngốc nghếch của Lâm Hiên làm giật mình, cố gắng giữ vẻ mặt sắp bùng nổ: "Nhỏ tiếng một chút!

Đi theo Đức Sơn lão sư ba năm, ngươi học được gì?

Thậm chí không thể điều khiển nhạc khí cơ bản nhất sao?" Đối với câu hỏi này, Lâm Hiên chọn cách giữ im lặng.

Đúng vậy, đúng vậy, ta không giỏi học kỹ năng, nhưng ai đã làm người hơn 80 năm mà không nhớ những chú ngữ phức tạp này chứ? "Được rồi, ta đi đây." Hà Trầm Lan vốn không phải là người khắc nghiệt.

Thấy trên mặt Lâm Hiên trẻ tuổi dường như có vẻ xấu hổ, không còn trách mắng nữa, bắt đầu đi về phía trước.

Lâm Hiên cũng không nói nhiều, vội vàng đi theo, nhưng lại nhìn về phía sau Hà Trầm Lan. "Sư huynh, vì sao ta cứ cảm thấy có người theo dõi phía sau?" Nửa đêm, ta đột nhiên nghe thấy một câu như vậy.

Theo lẽ thường, ai cũng sẽ run rẩy.

Nhưng Hà Trầm Lan thấy sắc mặt Lâm Hiên không tự nhiên, liền vỗ trán: "Ai ở đó chứ, chắc chắn là mắt ngươi hoa rồi!" Xem ra trong đầu người trẻ tuổi này không phải chứa đầy cỏ.

Lâm Hiên dụi dụi mắt, không thấy gì cả, nghi ngờ thị lực của mình có bình thường không. "Được rồi, ta đi đây." Lâm Hiên chạy vụt đi như một cơn gió.

Phía sau, Trầm Lan mới truyền ra giọng nói ẩn chứa uy hiếp của Uất Trì Giáp: Bảy gia đình đã bỏ trốn không có gì bất thường, chỉ có người phụ nữ họ Hồ ở ngoại ô là chưa đến nơi ở của mình.

Lâm Hiên nhìn bầu trời phía đông đã hửng sáng, không khỏi ngáp một cái.

Vốn dĩ chuẩn bị đến nhà họ Hồ ở ngoại ô thì Hà Trầm Lan dừng lại: "Tiểu bối, nếu ngươi mệt rồi, hãy về nghỉ ngơi trước đi.

Bảy người phía trước không có chút động tĩnh nào, vậy thì chắc chắn là của nhà họ Hồ.

Phần còn lại cứ để ta làm." Lâm Hiên dụi dụi đôi mắt hơi nhức mỏi, đang định từ chối, bỗng nhiên cảm thấy như có thứ gì đó lướt qua thái dương, lập tức quay phắt lại nhìn phía sau: "Sư huynh, xin lỗi, có người đang theo dõi ta từ phía sau." Hà Trầm Lan biến sắc, bước tới đứng trước mặt Lâm Hiên: "Xem ra ngươi thật sự mệt mỏi rồi, mắt ngươi đã hoa lên rồi!

Sư huynh cũng cảm thấy mệt.

Chúng ta cứ đi dạo một lát đi.

Ngươi hãy về nghỉ ngơi trước.

Ta sẽ đi sau khi ngủ dậy.

Nếu người họ Hồ muốn hại người, tạm thời sẽ không rời đi đâu.

Hiện tại chúng ta không cần vội!" "Huynh đệ, ba vạn lượng bạc đó thì sao?

Thật sự không vội sao?" Lâm Hiên không tin.

Hà Trầm Lan thản nhiên nói: "Thật sự không vội." "Được, vậy ta về ngủ đây, ca ca cũng nghỉ ngơi cho tốt nhé!" Hai sư đệ sư muội mỗi người một ngả trên phố, Lâm Hiên nhanh như gió rời đi, vẫy tay về phía Trầm Lan, rồi thu hồi pháp khí trên người Uất Trì Giáp, dần dần lộ ra thân ảnh của Uất Trì Giáp.

Chương 847

Hà Trầm Lan nhìn thấy đã an toàn: "Uất Trì Giáp, vừa rồi không phải ta không muốn cho ngươi lộ diện, mà là vì biết ngươi làm việc quá vất vả sao?" Trên mặt Uất Trì Giáp cũng thoáng hiện vẻ ngượng ngùng, nhưng vẫn cung kính chắp tay vái Hà Trầm Lan: "Không có ạ, tiểu nhân chỉ thấy trên búi tóc của người có một con côn trùng.

Tiểu nhân chỉ giúp người lấy nó đi thôi.

Suốt đêm tiểu nhân đã theo dõi." Nghe giải thích như vậy, Hà Trầm Lan cũng không tiện vạch trần, lạnh lùng hừ một tiếng: "Vì sự giúp đỡ của ngươi, đây là lần duy nhất.

Liệu có thể giành được sự ân huệ của người đó hay không thì tùy thuộc vào ngươi.

Đừng tưởng ta không nhìn thấu tâm tư của ngươi, thật đúng là lòng dạ quân tử nhưng suy nghĩ tiểu nhân!" Ngay cả thỏ cũng không ăn cỏ bên hang, ngay cả khi ngươi và đệ đệ ta ở một mình, với tính cách của ngươi, sẽ không bao giờ có ác ý với đệ đệ ta!

Hương Hương có lẽ là dựa dẫm vào thế lực trong vùng vì đã chứng kiến tất cả mọi chuyện.

Không lo lắng cho cá nhân đó.

Cũng không lo lắng rằng bản chất chân thành, nhiệt tình của Hạng Hương sẽ khiến nàng đối nhân xử thế tốt đẹp.

Khi Lâm Hiên cách nhà một con phố, đã gặp Đường Tử Tiếu đang lang thang trên phố. "Ai đại ca!

Người đã về rồi sao?

Tình hình thế nào?

Đã tìm ra chưa?

Ai sẽ hại mẹ ta?" Đường Tử Tiếu hỏi Lâm Hiên một loạt câu hỏi như pháo liên thanh, khiến Lâm Hiên hoa mắt chóng mặt.

Lâm Hiên vẫy tay ngăn Đường Tử Tiếu lại: "Vì gia đình ngươi, hãy để ta thở một chút đi, nhưng ta đã chán ngán mẫu thân ngươi lắm rồi!" Ngươi quên phải trả 32.000 lượng bạc sao?

Đường Tử Tiếu ủy khuất mấp máy môi, nhưng cũng không dám nói thêm gì.

Lâm Hiên nhìn tên công tử trẻ tuổi với đôi mắt gần như thành mắt gấu trúc, cảm thấy khó xử, không biết nên nói gì.

Có thể nào nhét cái đơn đó vào tay áo không?

Đúng vậy, hắc, tiểu tử, cha ngươi còn chưa già đâu, đào hoa trong thành nở rộ rồi, bây giờ không biết đóa đào hoa nào đã giết đại nương ngươi?

Món quà của nhà họ Áng, ai nhìn cũng chỉ thấy có 90 quan.

Áng Quý Thọ tố cáo ta đã bắt cóc một nô tỳ, và theo luật pháp, bị phân phối 3000 dặm.

Ngay cả khi ta dùng ông nội làm con tin để giảm bớt hoặc chuộc lại, ta vẫn phải trả 100 lượng đồng tiền phạt.

Dễ hiểu, chẳng trách việc kinh doanh của nhà họ Áng mấy năm nay luôn thịnh vượng.

Kiểu kế sách này người bình thường không thể nghĩ ra!

Thôi được, 90 quan, 90 quan, ta sẽ vì mặt mũi của nhị ca mà giảm giá 10% cho người nhà họ Áng, dù sao cũng là thân thích mà!

Người nhà họ Ngô bên cạnh nghe thấy, suýt nữa bật cười.

Nói những lời này, không nhắc đến thân thích cũng không sao.

Nếu nhắc đến thân thích, thì sao?

Nhà họ Áng có làm ăn với thân thích nhà họ Dương không?

Lâm Hiên (Tam Lang) nhất nghĩa đỏ mặt tía tai, nói hồi lâu mới chịu: "Tam Lang gây khó xử cho nhà họ Áng rồi.

Nữ quản gia chuẩn bị lễ vật cũng sơ suất.

Tam Lang thái như trút được gánh nặng, vì sau khi về nhà phải chọn lễ vật.

Dù sao cũng không thể để mặt mũi cháu ta mất sạch chỉ vì mười đồng tiền." Dương gia thấy vậy, cười ha hả, bỗng nhiên nụ cười tắt dần, khẽ nheo mắt nhìn Tam Thẩm, chậm rãi nói: "Áng gia không cần thể diện, ta thì cần thể diện!

Dù nhị ca ta không ở đây, nhưng thể diện của y không phải thứ mà nhà họ Áng có thể mua được bằng mười đồng tiền!

Ngươi nghĩ ta có thể không nhìn mặt nhị ca mà chấp nhận danh sách lễ vật này sao?

Đường đường là Cổ Hiệt ta lại thiếu 90 quan sao?

Đừng nói 90 quan hay 100 quan, nhà họ Áng vọng tưởng dùng tiền đồng để chuộc tội ư?

Vì sao?

Đường Thủy Huyên là một gia đình giàu có, có tư cách chuộc lại Áng gia.

Chương 848

Tam Lang đột nhiên quay người, bắt đầu trực tiếp mắng Tam Lục khiến mặt y trắng bệch.

Y nhìn Tam Lang một chút, nhưng không làm gì được.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, sẽ không ổn.

Bất đắc dĩ, y đành phải cầu cứu Liễu Nhất. "Tỷ...." Liễu thị xem mà đau cả đầu, cũng không ngờ ai chỉ đao và thương Dương Tam Lang, một khi bị bắt, lại sắc bén đến thế, không chỉ vu cáo Áng Quý Thọ làm phản, mà còn thuận thế đánh trả một trận, nói Áng Quý Thọ có âm mưu trộm đồ!

Nếu có cách, Liễu Nhất sẽ không nói gì, nhưng Lâm Hiên (Tam Lang) ở bên cạnh, dịu dàng cầu xin đối phương, khiến y thực sự không biết nói gì.

Tuy nhiên, không có cách nào tốt để cảm động Dương gia.

Bất cứ trưởng bối nào không già đi đều vô dụng.

Sau khi bị Dương gia làm cho cảm động, Nhị thúc vẫn là một vấn đề.

Trong lúc đó, Liễu Thạch đột nhiên linh quang chợt lóe, mới mở miệng: "Tam Lang thái quá.

Không cần phải như vậy chứ?

Nhà họ Áng chưa làm tốt, nhưng cũng nên độc lập, ngay cả khi là thân thích của nhị ca nhà họ Áng.

Vậy sao không viết một phong thư, gửi cho nhị ca ở Lạc Dương, hỏi ý kiến của nhị ca?

Còn về ta, ta không cần lo lắng quá.

Nhớ hỏi thăm cuộc sống hàng ngày của thúc thúc trong thư." Lâm Hiên nghe xong ngẩn người.

Không nói gì.

Đại tẩu Ngô mừng rỡ khôn xiết.

Nhị thúc đã buông tay rồi.

Liễu Nhất vẫn luôn can thiệp, lợi dụng thế lực gia tộc để giúp Lâm Hiên đi thăm Vương Trường Linh lão sư.

Y đe dọa sẽ viết thư riêng cho nhị thúc, buộc Lâm Hiên từ bỏ sự hỗ trợ của gia đình, một mình đi thăm lão sư.

Vì vậy, Liễu Nhất đã không viết thư.

Mặc dù Liễu Nhất đã từ bỏ việc viết thư, nhưng lại phải trao đổi một con ngựa dự phòng của nhà họ Áng với Lâm Hiên, đó tuyệt đối là một chuyện tốt.

Đành chịu, là một tên trộm vặt.

Thẳng thắn mà nói, trong các loại tội phạm, hắn thuộc loại bị coi thường nhất.

Lâm Hiên tố cáo Áng Quý Thọ hôm nay đã đồng mưu trộm cắp.

Phiên xét xử thứ hai sẽ diễn ra vào ngày mai, phiên thứ ba vào ngày kia.

Sau ba phiên xét xử, Vương Trường Linh với tư cách huyện úy, đương nhiên sẽ xét xử vụ án này.

Đơn giản thôi.

Áng Quý Thọ và Chu Hiểu bị phán tội đồng mưu trộm cắp.

Áng Quý Thọ là chủ phạm 'cố ý', Chu Hiểu là tòng phạm 'trộm

cắp'.

Hình phạt: Áng Quý Thọ 50 côn, Chu Hiểu 40 côn, thi hành ngay lập tức.

Sau đó, đêm ngày kia, những tài tử trẻ tuổi của Đường Thủy Huyên tựu họp, Vương Trường Linh chủ trì buổi thi tài.

Áng Quý Thọ đã đi đến nơi 'thân tàn chí kiên'.

Khi Vương Trường Linh nhìn thấy cảnh tượng đó, ông kinh hãi.

Chẳng phải đây là tên trộm bị phán hình chiều nay sao?

Ngươi nghĩ Vương Xương Linh có thể mang mạng của Áng Quý vào cửa thành sao?

Tài hoa của Áng Quý Thọ không tốt.

Coi tên trộm làm học sinh?

Có thể sao?

Chương 849

Chẳng lẽ Vương Trường Linh không cần thể diện?

Bảy đại tông sư thời Đường lại thu một tên trộm làm đệ tử.

Lão Vương có còn đứng trên thi đàn thời Đường nữa không?

Nghĩ đến đây, Lâm Hiên không khỏi bật cười.

Thật là một sự trùng hợp.

Nếu là bình thường, e rằng nhà họ Áng đã sớm nhận ra rồi.

Chỉ 50 cái côn, không đánh chết người.

Nhưng lần này, không có, không có cơ hội học tập từ lão sư.

Liễu Nhất Tam Thẩm vừa thấy Lâm Hiên lộ vẻ đã hiểu rõ, trong lòng không khỏi một trận tức giận.

Y thầm nghĩ, không sao, tin tức đã truyền ra, y đã sắp xếp mọi chuyện ổn thỏa, kế hoạch thông minh, hoàn toàn trước mặt Dương gia.

Y dứt khoát phá vỡ kế hoạch, trực tiếp nói: "Tất cả đều đã rõ ràng, không sai, người nhà họ Áng chúng tôi xin đừng gây sự nữa, muốn con trai tôi có cơ hội đến thăm văn phòng lão sư." Vì đã biết hết rồi, ta không sợ.

Ban đầu, huyện trưởng Liễu Nhất đã nhận đồ đệ cho Vương thiếu phủ, nhận ủy thác của nhà họ Áng chúng tôi, trải qua bao khó khăn mới thành công.

Hãy giúp tôi tìm vị trí.

Ai ngờ, cái tên tiểu tử chết tiệt đó lại lén lút bỏ trốn vào lúc này, chạy đến trước mặt Dương Tam Lang.

Thôi được, chuyện phía dưới không cần nhiều lời nữa.

Ta nên tự trách mình vì vận rủi.

Tuy nhiên, với tư cách là mẫu thân, ta phải vì con.

Tam Lang thái quá, ta không cần nói chuyện bí mật.

Chỉ cần ngươi không làm thế, nhà ta thiếu ngươi một ân tình, còn lại cứ coi là lễ vật tặng cho ngươi.

Lâm Hiên nghe vậy, nheo mắt lại, không nói gì.

Y không bận tâm đến bất kỳ tình cảm hay lễ nghi nào của con người.

Y chỉ không hiểu một điều: nhà họ Áng đã tốn bao công sức mới cho Áng Quý Thọ một cơ hội tham gia tuyển chọn.

Chẳng phải có chút không đáng sao?

Nhà họ Áng có thể đảm bảo mạng sống của Áng Quý Thọ khi Vương Trường Linh tuyển chọn sao?

Người nhà họ Áng tự tin đến vậy sao?

Cậu bé đó có thiên phú sao?

Lâm Hiên cẩn thận hồi tưởng lại ký ức về Áng Quý Thọ, lại cẩn thận suy nghĩ về cảm nhận khi đích thân gặp hôm nay.

Đương nhiên, tên đó là một kẻ vô dụng!

Thiên tài cái nỗi gì!

Vậy thì, nhất định có một nguyên nhân khác.

Trong lúc đó, Lâm Hiên đột nhiên hiểu ra kế của Liễu Nhất huyện trưởng!

Ta hiểu rồi!

Chắc chắn là vậy!

Tục ngữ nói, một phương pháp bằng vạn phương pháp.

Nhiều chuyện chỉ là một cánh cửa cơ hội.

Nếu cánh cửa đó bị phá vỡ, sẽ đột nhiên giác ngộ.

Để tặng quà cho người nhà họ Áng, cần phải tặng không phải mười quan.

Khi tính toán mọi việc...

Áng gia nguyện ý xin lỗi thêm một trăm lần.

Chương 850

"Không đủ." Tam Lang nói về một trang viên ở phía đông. "Không đủ." Liễu Nhất Tam Thẩm lập tức đau lòng đến nghiến răng, nhưng vẫn hỏi: "Có gì khác biệt, Tam Lang cứ nói ra một chút đi.

Người nhà họ Áng chúng tôi sẽ đưa ra, đương nhiên không có gì để nói." "Ta không thể lấy được từ Áng gia, vậy thì dừng lại ở đây đi.

Chỉ là vấn đề thủ đoạn.

Không, ta phải thuyết phục Tam Lang, biết điểm dừng." Lâm Hiên không biểu cảm gì, trực tiếp mở miệng: "Ta muốn thân phận của Chu Hiểu!" Liễu Thạch nghe xong cũng ngẩn người, Tiểu Trúc là thị tỳ thân cận của Áng Quý Thọ, đương nhiên rất quen thuộc, nhưng Lâm Hiên lại đặt yêu cầu này lên đầu y, theo lý mà nói, thị tỳ thân cận của chủ nhân tuyệt nhiên sẽ không mang sự thật đi, nguyên nhân Tiểu Trúc bỏ trốn, Liễu Tam Thẩm không khỏi do dự.

Lâm Hiên không cho y cơ hội, trực tiếp nói: "Mười vạn quan tiền, một trang viên, khế ước thân phận của Tiểu Trúc, ba thứ này giao cho ta vào ngày mai, tính mạng của Áng Quý Thọ đương nhiên sẽ an toàn vô sự.

Nếu không có, gặp ở Huyện Nha!" Nói xong, Lâm Hiên không thèm để ý đến Liễu Tam Thẩm, trực tiếp tiễn khách.

Liễu Nhất Tam Thẩm, ánh mắt nhìn Lâm Hiên từ trên xuống dưới đều thay đổi, Tam Lang này sao?

Khi bị vu cáo ở Huyện Nha, y lại phản trách Áng Quý Thọ không chỉ không liên quan, mà còn nói bừa là 90 quan tài sản, 100 quan tài sản, một căn nhà nông và một nữ nô.

Hắn là cướp bóc sao?

Bắt cóc con cóc vàng ra, ôi, thật là cứng rắn, thật sự tốt lắm sao?

Sau khi người nhà họ Dương không dám tin, một tràng cười đột nhiên vang lên.

Liễu Nhất. "Hahahah.

Tam Lang, ta thấy kế sách này quá thông minh rồi!

Ta đã sớm nghe tam tỷ ta nói, buổi yến tiệc của huyện trưởng vào ngày kia, do Áng gia tài trợ, chuyên để tuyển chọn người trẻ tuổi cho phủ nha.

Nếu muốn vào, nhất định phải có thiệp mời!

Ngươi đòi tiền, ruộng đất và nữ nô từ Áng gia, nhưng lại quên mất thiệp mời!

Ta hiểu rồi, không có thiệp mời thì không thể vào cửa được!" Nghe lời đó, Lâm Hiên đờ người ra.

Quả thật không chú ý đến chi tiết này.

Kết quả, Dương Trung bên cạnh lên tiếng, vẻ mặt kỳ lạ. "Bẩm chúa công, lão phu nhân, buổi thẩm vấn trước của huyện nha, Vương thiếu phủ rất yêu thích thư pháp của Tam thiếu gia, xin Tam thiếu gia chuẩn bị sẵn sàng, để chép bài tựa 《Lan Đình Tự》 cho buổi yến tiệc.

Ngoài ra, Vương Thiếu Phúc đã đích thân gửi một thư mời bằng văn bản." Liễu Thạch nghe xong, giống như bị người ta bóp cổ, mặt y đỏ bừng!

Mười chín vụ bê bối?

Sáng sớm hôm sau, Áng gia đã đưa hết gia sản, khế đất trang viên và khế đất.

Lâm Hiên cũng vui vẻ.

Y giao đồ cho đại tẩu Ngô tạm thời bảo quản.

Cầm khế đất của Chu Hiểu, cùng với anh em Ngưu Tả Ngưu Hữu và quản gia của Áng phủ đến Huyện Nha.

Áng phụ là một lão nhân đã làm việc cho Áng gia mấy đời.

Trung thành tận tụy với Áng gia.

Để giúp tiểu chủ nhân sớm rửa sạch tội danh, y đã chờ đợi dưới thành Phú Hiết sau Thạch Mâu.

Sau khi thấy Lâm Hiên, mặt y đen sạm, giống như nợ 200 quan, à.

Tính toán kỹ lưỡng, thấy Lâm Hiên đã lấy đi 200 quan, không chỉ vậy.

Lâm Hiên cũng lười biếng đáp lời, cười nói với anh em nhà Ngưu, rồi đến Huyện Nha.

Thật trùng hợp, một người đang định vào Huyện Nha, nhìn thấy, là người quen, Luật Thất Văn.

Sau khi vụ án được giải quyết, đương nhiên Chu Hiểu sẽ bị đưa về Dương phủ.

Tuy nhiên, thiên đường có đức hạnh của cuộc sống tốt đẹp, Lâm Hiên có một trái tim lương thiện.

Y không cho phép Chu Hiểu quay về Dương phủ và chịu hình phạt tàn khốc.

Thậm chí có thể sẽ mất mạng ở Dương phủ.

Chương 851

Không đủ.

Ta sẽ lấy hợp đồng của Chu Hiểu, và hy vọng phủ nha có thể giải quyết triệt để vấn đề." Sau khi xem xét tính chân thực của khế ước, Vương Trường Linh gật đầu. "Đúng vậy, vì khế ước nữ nô đã ở trong tay ngươi, cô ta là nô tỳ của Phú Hiết.

Hãy đi tìm Trương Tây, nói cho ta biết, sau đó đưa nữ nô đó về." Nói xong, ông ta đứng dậy, đang định đi ra ngoài, lại nói: "Tiện thể nói một câu, nhớ bảo Trương Tây đưa cô ta đến phòng đăng ký." Lâm Hiên không có gì tốt để nói, không khỏi cảm thán một tiếng từ tận đáy lòng, rồi đi ra khỏi chính sảnh, hướng về phòng của mình.

Khi đi ra, Vương Trường Linh gọi từ phía sau: "Đừng quên tiệc rượu tối mai, nhớ mang theo bút mực giấy nghiên của ngươi...." Lâm Hiên đương nhiên đồng ý.

Trương Tây đang sắp xếp tài liệu trong phòng pháp vụ.

Khi thấy Lâm Hiên và khóe miệng y giật giật, y thực sự nghĩ mình gặp ma. "Mệnh lệnh của Tam thiếu gia sao?" "Ta không thể nói được.

Ta có việc muốn làm phiền lão Trương." Lâm Hiên kể lại mọi chuyện một lần.

Nghe xong, Trương Tây không khỏi thầm thở phào nhẹ nhõm.

Mặc dù những chuyện này hơi phiền phức, nhưng cũng không khó.

Đặc biệt là Lâm Hiên đã rút vụ án, vừa hay thỏa mãn nguyện vọng của Liễu Nhất Hiền Linh.

Em trai y ôm đùi y, cũng rơi vào trạng thái bình tĩnh, khiến y thoát

khỏi phiền phức.

Một chút, loại chủ quan năng động này xuất hiện.

Sau khi chạy trước chạy sau với Lâm Hiên, trải qua một trận phong ba, cuối cùng cũng đã làm xong mọi việc.

Sau khi cảm ơn Lâm Hiên, y bước vào một cánh cửa của phủ nha, Chu Hiểu đang được 'bảo hộ' bên trong.

Cô bé 16 tuổi, từng là nô tỳ bỏ trốn của Áng gia, giờ là nô tỳ của Dương gia, đang run rẩy đứng trong một căn phòng nhỏ ở huyện nha.

Đôi mắt cô bé tràn đầy hoảng sợ.

Chu Hiểu không biết khế đất phòng của mình do dì đã giao cho Dương gia.

Cô bé đối với tương lai đầy bất định.

Nhìn Lâm Hiên bước vào, Chu Hiểu liền nói bừa rằng mình đã đồng mưu trộm cắp.

Lâm Hiên đặc biệt sắp xếp Ngưu ca ca canh gác ở cửa sương phòng, không cho phép bất kỳ ai đến gần.

Chu Hiểu thậm chí còn càng thêm căng thẳng.

Lâm Hiên nhìn cô bé, cảm thấy hơi đau đầu.

Mặc dù Chu Hiểu hiện tại là nô tỳ của Cổ Hiệt, nhưng với tư cách là tam thiếu gia của Cổ Hiệt, Lâm Hiên đương nhiên có quyền lực giết chết và bắt giữ cô ta.

Tuy nhiên, Lâm Hiên thực sự không thích ứng với loại tàn dư phong kiến độc hại này, nhưng dù sao cũng không phải là một mẫu nghi thánh khiết, thực sự cần phải chạm vào những chi tiết tinh tế.

Nếu không, y đã chuẩn bị trực tiếp đưa cô ta ra ngoài thành, ở đó,

tam cô cô sẽ cùng với tài sản thừa kế của Cổ Hiệt, để Chu Hiểu chết. "Bẩm Tam thiếu gia, tiểu nữ thật sự không trộm dao ngang, tiểu nữ đã chịu oan ức...." Lâm Hiên chưa kịp nói gì, Chu Hiểu đã mở miệng.

Miệng cô bé đòi bồi thường.

Lâm Hiên vội vàng ngắt lời.

Ta lẽ nào không biết ngươi có bị oan uổng hay không sao? "Chu Hiểu, Tam thiếu gia hỏi một chuyện, ngươi phải thành thật trả lời." "Tam thiếu gia, xin hãy, Tiểu Trúc đều biết, chỉ cần Tam thiếu gia nguyện ý để Tiểu Trúc tự do, Tiểu Trúc sẽ làm trâu làm ngựa...." "Được rồi, ta không cần ngươi làm súc vật.

Ta muốn hỏi một chuyện.

Lần đầu tiên ta gặp ngươi, ngươi bỏ trốn khỏi Dương phủ, vì đã làm lộ ra bê bối của gia đình ký túc.

Bây giờ, ta hỏi, bê bối đó là gì?" Tiểu Trúc nghe xong ngẩn người, sau đó khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn lại như bánh bao, không nói được lời nào. "Huệ tỷ, nhìn xem, cổ Tiểu Địch bị rút một vết hằn đỏ dài thế kia, đang giả vờ khóc đó.

Có quá đáng không?" Hoa Thược và Quân Hiền lập tức nhìn vào mặt Lâm Hiên, không phải sao, không có một giọt nước mắt nào.

Tất cả học sinh bao gồm Lâm Hiên và Văn Bân đều nghe thấy cảnh tượng này.

Lâm Hiên lúc này mới phản ứng, sắc mặt đại biến, vội vàng vén tay áo lên tránh.

Chương 852

Nhưng đã muộn.

Hà Vân đã túm lấy tay áo của cô, khiến cô không thể động đậy.

Lăng Hi hỏi, giơ tay áo lên không trung, chỉ vào vết thương kinh hoàng một cách phẫn nộ: "Ca ca ngươi, quá tàn nhẫn rồi.

Nhìn xem, khi bị siết cổ đã chảy máu rồi.

Ta không biết ý tốt của ngươi là gì, nhưng đó chỉ là bề ngoài thôi." "Ta chỉ đang chơi đùa với ca ca ta thôi.

Vả lại, đệ đệ Tiểu Địch công tử của Tiêu Triều Đình là một nam nhân.

Một chút tổn thương và đau đớn thì có đáng gì?" Lăng Hi trực tiếp nhìn, mấp máy môi nhưng cuối cùng không nói gì.

Quay người lại, nói với Thiên Không: "Đi, về trường học đi.

Ta có một ít cao cấp vàng." Rồi dẫn Thiên Không đi mất.

Nương nói cho Lâm Hiên một cách vô tình và vô tình một cách hiểu mới.

Không thể trả lời những lý do vô liêm sỉ của Lâm Hiên.

Từ đó về sau, cô gái giả trang hoàn toàn bị vạch trần tâm tư.

Lâm Hiên đứng đó, thấy mọi người đều dùng ánh mắt khinh miệt nhìn mình, liền lắc đầu, kéo rèm cửa, thở dài một hơi.

Chỉ đến lúc đó, cô mới nhận ra lần này mình đã mất mặt rồi.

Vừa xấu hổ vừa tức giận, cô bắt đầu khóc òa lên.

Vân Trung San San đi đến bên cạnh tỷ tỷ, định túm lấy tay áo của

cô, nhưng lại bị Lâm Hiên hất ra.

Tiểu gia hỏa đành phải nói với muội muội: "Muội muội, đừng khóc, đừng khóc." Nhưng tiếng khóc của Lâm Hiên càng lúc càng lớn.

Không biết vì sao, đại tỷ (Hà Vân) càng lúc càng nghiêm trọng, ngay cả Vân Tông cũng sợ.

Lúc này, bị tỷ tỷ ra lệnh, y thật sự quay về trường học.

Uẩn Huệ chỉ quan tâm đến tiếng khóc của Lăng Hi (Lâm Hiên), không chú ý đến những chuyện khác.

Cô đành phải để mọi thứ sang một bên, nhìn đệ đệ mình ngoan ngoãn chấp nhận chỉ thị của Hà Vân.

Có lẽ như sấm sét.

Thấy chỉ còn lại Lâm Hiên và mình, Hà Vân lại gần Lâm Hiên: "Bây giờ khóc thì đã quá muộn rồi.

Nhớ kỹ, rất nhiều người phạm sai lầm sẽ tự sát.

Tiện thể, chắc chắn ngươi không hiểu.

Một Hà Vân yếu đuối như ta làm sao dám chống đối một Lâm Hiên thông minh tài giỏi như ngươi?" Lâm Hiên nghe xong những lời đó, khóc một lúc.

Thật sự không biết vì sao.

Hà Vân cong môi, từng chữ từng chữ nói: "Ta sẽ nói cho ngươi biết đáp án, bởi vì ta có sự phù hộ của Ba La Mật Sư Phụ!" Nói xong, Tạ Phù Vân quay người chạy đi, sợ hãi nếu còn ở đó, sẽ không kìm được bật cười.

Nhưng cơ thể Lâm Hiên rõ ràng đang run rẩy.

Đúng vậy, Hà Vân gần đây ở bất cứ đâu đều chiếm thế thượng

phong.

Trong bóng tối, chắc chắn có Ba La Mật giúp đỡ.

Lâm Hiên bắt đầu sợ hãi.

Chân cô mềm nhũn, 'phịch' một tiếng quỳ xuống đất.

Cô nhìn lên trời lẩm bẩm: "Ba La Mật Đại Sư, xin tha thứ cho con, đừng trừng phạt con.

Cũng xin hãy bảo hộ con.

Con chỉ có thể xứng với vinh quang tổ tiên con." Trong trường học, khi Vương tiên sinh thấy Lâm Hiên không vào, liền phái Quân Hiền đi tìm.

Quân Hiền, thấy Lâm Hiên quỳ trên đất, tưởng cô hối hận, vươn tay ra đỡ, nhưng bị tiếng khóc the thé làm giật mình.

Nặc Mạn Nặc cường tráng, ngoan ngoãn đặt tảng đá luyện công xuống, đặt bên cạnh cái đòn gánh.

Lúc đó, nữ quản gia Tiêu Ba của đại hạ vội vàng chạy tới giúp một tay.

Chương 853

"Thưa tiên sinh, Đái Phỉ đã đến rồi.

Đang đợi người ở sảnh phụ để gặp." Vương Tướng nghe xong, lập tức cười nói: "Tốt lắm, tốt lắm, ta hy vọng có thể tìm được." Rồi lập tức quay người rời khỏi sân tập.

Vương Tướng dùng một cái kẹp lớn hơn để ngăn cách sân tập với phủ đệ.

Như một con chim bay lượn, Tiêu Ba đi được vài bước mới theo kịp.

Hai người bước qua cổng lớn của đại hạ, tiếng ồn từ sân tập võ thuật giảm xuống.

Đái Phỉ đang đoan trang ngồi trong sảnh phụ, nâng một tách trà nóng, khói trắng lượn lờ bay lên.

Có lẽ khát, anh ta cầm một chiếc chén không có quai, thổi mạnh vài cái, sau đó dùng tay uống hai ngụm, lộ ra nụ cười mãn nguyện.

Vừa đặt chén trà xuống, nghe tiếng Vương Tướng: "Ta đã về rồi." Đái Phỉ lập tức đứng dậy, hướng ra ngoài cửa chào, rồi lớn tiếng nói: "Tiểu Đái Phỉ, đến gặp tướng gia." Vương Tướng tiến lên một bước túm lấy tay anh ta: "Vào trong nói chuyện." Rồi quay sang Tiêu Ba: "Ở bên ngoài, đừng để bất kỳ ai đến gần." "Tiểu nhân đã hiểu rồi." Tiêu Ba đáp, sau khi hai người bước vào phòng, cẩn thận đóng cửa lại, rồi đứng ở cửa cảnh giác quan sát xung quanh.

Trong phòng, Đái Phỉ thò tay vào lòng, lấy ra một phong thư mật giao cho Vương Tướng.

Vương Tướng vươn hai tay, trịnh trọng tiếp lấy, xé phong thư,

lấy lá thư bên trong ra, xem xét.

Càng đọc, sắc mặt càng nghiêm trọng.

Đọc xong thư, ông thắp đèn dầu, đưa tay lấy thư, đặt lên lửa.

Phong thư nhanh chóng cháy.

Chỉ đến khi gần cháy hết, Vương Tướng mới ném phần còn lại vào chậu, nhìn nó hóa thành tro bụi.

Ông mới ngẩng đầu, nói với Đái Phỉ: "Nhưng ngươi có mang theo gì khác không?" "Không có, có một phong thư nhà.

Tiểu nhân mang bình trà đi, giao cho Lưu đội trưởng." Vương Tướng gật đầu, giơ tay vỗ vai anh ta: "Một công việc gian khổ.

Sau khi bàn giao, hãy về thăm cha mẹ, vợ con.

Ở nhà nghỉ ngơi vài ngày." Người trẻ tuổi cảm tạ tướng gia!

Đái Phỉ lễ phép cúi đầu cảm tạ. "Đi đi, chú ý an toàn." Vương Tướng phất tay nói.

Quản gia Tiêu vừa đưa Đái Phỉ rời đi, thì rèm cửa được vén lên.

Lâm Hiên bước vào phòng, thấy phụ thân đang chắp tay sau lưng đi đi lại lại trong phòng.

Lông mày ông nhíu chặt, nét mặt trầm trọng, toàn thân tràn đầy bi thương. "Cha, người đang làm gì vậy?" Lâm Hiên chân thành hỏi.

Vương Tướng dường như không nghe thấy.

Lâm Hiên đành phải nâng giọng lớn tiếng hơn: "Cha, người sao vậy?" Vương Tướng "Cha, đương nhiên con có chuyện muốn hỏi, nhưng trông cha không được khỏe lắm.

Để con nói chuyện đã xảy ra." Lâm Hiên biết tình hình của phụ thân, nên có một ý hay.

Nếu vì phụ thân phiền chán mà từ chối yêu cầu của mình, thì không hay rồi.

Vương Tướng, lập tức phản ứng.

Ông hắng giọng, nói với con trai: "Cha khỏe, tập luyện đi.

Con đi hỏi cha sao?" Lâm Hiên lập tức ấn phụ thân ngồi xuống ghế, mang theo nụ cười chân thành: "Cha, con biết người tốt nhất với con mà." Đi thôi, thằng bé nghịch ngợm, luôn dùng lời ngọt ngào để mua chuộc phụ thân. .....Nếu vậy, Vương Tướng sẽ giúp đỡ.

“Mạ?

Vừa rồi Nhị Lang có vẻ tức giận, e rằng đánh giá không tốt về phụ thân ta.” Vương Tương cố ý trêu chọc con trai.

“Nào có?

Cha ơi, con chỉ thay mặt Hà Vân và Hoa Thược bày tỏ lòng biết ơn đến người thôi ạ!

Con xin cáo lui để đi học đây.” Lâm Hiên mặt đỏ bừng, bất chấp lễ nghi mà chạy đi.

Dù đã chạy xa, hắn vẫn nghe thấy tiếng cười của cha vang vọng theo.Khi Hà Vân và em trai đến trường, Lâm Hiên, người đã thức trắng đêm học tập ở trường, lại không có mặt.

Lần đầu tiên, Vân cảm thấy không quen.Lắc đầu, để Tiểu Vân lấy sách ra đọc.

Chương 854

Nàng cũng bắt đầu tập trung vào việc đọc sách.

Ta không biết hôm nay Vương tiên sinh sẽ dạy gì.

Phát hiện mới tối qua khiến ta cảm thấy hưng phấn một cách khó hiểu và có chút mong đợi.Một lúc sau, các bạn học lần lượt đến.

Lâm Hiên uể oải bước vào trường, ngồi xuống chỗ của mình.

Gần đây Tiểu Nữ Tử khá yên tĩnh, không gây ra phiền toái gì, Vân Ế và hòa bình chung sống.Lâm Hiên suýt nữa thì lao vào.

Vừa ngồi xuống, dù vẫn còn thở hổn hển, hắn đã vội nói với Hà Vân và Hoa Thược: "Tin tốt, tin tốt, phụ thân ta đã đồng ý nhận hai người làm đệ tử!""Cảm giác đó thật tuyệt vời!" Hoa Thược là người đầu tiên reo hò.Thải Vân cũng vui mừng, cười lộ lúm đồng tiền, mắt mày tràn đầy xuân phong.

Nàng nói với Lâm Hiên: "Đa tạ Lâm Hiên ca ca đã giúp đỡ, muội vô cùng biết ơn." Lâm Hiên xua tay: "Không cần khách khí.

Ta chỉ truyền tin thôi.

Ta cũng không dám tin." Hoa Thược tiếp lời: "Cảm ơn.

Ta và Hà Vân đã chuẩn bị một món quà nhỏ cho Lâm Hiên ca ca.

Ngày mai ta sẽ mang đến.

Ta làm phiền ca ca trở về nói lại, ta sẽ cử hành một nghi thức bái sư chính thức, sau khi đã bàn bạc với Hà Vân." Hà Vân gật đầu: "Đúng vậy, sau khi nghi thức kết thúc, muội và tỷ sẽ trở thành tỷ muội cùng một sư môn." Thi Văn Bân vội vỗ tay nói: "Cư Liêm ca ca và hai vị tiểu thư.

Cư Liêm ca ca là ca ca của nhị ca ta.” Hà Vân hiểu ý hai huynh đệ cao cấp trong không gian gốc, nhất thời không nhịn được bật cười.

Nụ cười đó khiến ba người còn lại cảm thấy khó hiểu.Lúc đó, Lâm Hiên Hiên tranh thủ cơ hội bổ sung: “Muội muội của ta bây giờ mỗi ngày đều bị một đám nam nhân vây quanh luyện võ, có thể gọi là huynh đệ.” Ngữ khí tràn đầy khinh bỉ, trong lời nói có hàm ý châm chọc.

“Lâm Hiên, sao ngươi lại muốn muội muội luyện võ?

Xuyên suốt lịch sử, có rất nhiều phụ nữ luyện võ, một số người trong số họ đã học được và trở thành nữ anh hùng tung hoành chiến trường, đạt được thành tựu xuất sắc.

Ví dụ, Mục Hân và Trì Triệu Bình đều là đối tượng mà người kế nhiệm của ta tôn thờ.” Lâm Hiên cúi đầu, cảm thấy phẫn nộ với lời của Liêm.

Tuy nhiên, hắn tự trách: “Dù sao, nam nhân và nữ nhân tặng quà cho nhau, không tiếp xúc cơ thể.

Ta chỉ lo sẽ ảnh hưởng đến danh dự của tỷ tỷ ta.” Hà Vân trong lòng khinh thường một tiếng, nhưng lời nói lại nhẹ nhàng: “Muội không cần làm phiền muội muội của mình.

Vì thúc thúc đã đồng ý nhận muội và Hoa Thược làm đệ tử, tự nhiên sẽ có sự sắp xếp cho muội.

Các nữ đệ tử luyện võ không phải đều hòa hợp với các đệ tử khác sao?

Nếu làm đúng, sao có thể tổn hại danh dự?” “Đúng vậy, Huệ Quyên tiểu thư có thể yên tâm.

Ngoài ra, ta và huynh đệ Cư Liêm sẽ chăm sóc hai người, đúng không, huynh đệ Cư Liêm?” Thi Văn Bân nhìn Liêm Minh hỏi.Vương

tiên sinh bước ra phía trước, hắng giọng: "Tất cả học trò hãy yên lặng.

Lão sư sắp bắt đầu giảng bài." Học trò lập tức im bặt, ngồi thẳng lưng, lắng nghe lời của tiên sinh Lưu.

"Khi ta còn là lão sư, ta đã nói với Doanh Liêm do, vì Hà Vân lúc đó chưa nhập học, nên ta sẽ ôn tập đơn giản ở đây, những người khác cũng sẽ nhân cơ hội này mà ôn tập." Vương tiên sinh bước đến giữa phòng, đứng yên.

Thân hình cao ráo, thẳng tắp.

Chiếc áo sơ mi trắng khiến hắn càng thêm thanh lịch, rõ ràng và có ý nghĩa.

"Đối liên cũng được gọi là câu đối, tục ngữ cũng được gọi là câu đối.

Đặc điểm của nó là đối trượng chỉnh tề, thanh điệu hài hòa, từ ngữ giản dị mà toàn diện.

Trong các bài ca dao, tục ngữ, thi ca… có rất nhiều câu đối.

Nó được lưu truyền từ thời cổ đại.

Trong Hán phú, việc sử dụng đối trượng rộng rãi hơn so với các triều đại trước, câu đối được diễn biến từ đối cú.

Cho đến nay, đối cú đã phát triển và gián tiếp thúc đẩy sự hoàn thiện của thơ vần." Vương tiên sinh truy nguồn gốc của câu đối từ một vài từ.Hà Vân từ nhỏ đã thích những câu đối cát tường, hỉ khánh trên câu đối Tết.

Thời đại học nàng cũng mua sách về lĩnh vực này.

Giờ đây, nàng như đang dạo bước trong dòng sông lịch sử, lắng nghe các bậc tiên hiền giải thích chi tiết về câu đối.

Nàng vô cùng phấn khích.

“Ta từng xem câu đối của Khổng Dung viết ở Đông Kinh.

Các con có nhớ nội dung không?” Lão sư mỉm cười nhìn các học trò Lưu Vi, chờ đợi câu trả lời.Lâm Hiên vái chào, giọng nói trong trẻo vang lên: “Đệ tử nhớ rõ, câu đối mười chữ là: ‘Tọa mãn liễu ly gia đích nhân, bôi tử lý trang mãn liễu tửu.’ (Người ngồi đầy nhà khách, chén chứa đầy rượu).” Niệm Thúc gật đầu, cười nói: “Đó là một bài thơ của Khổng Dung.

Một câu thơ được viết riêng trong phòng khách, câu đối đầu tiên.

Chương 855

Tuy nhiên, câu đối của Mạnh Sưởng mới là câu đối thực sự đáng để thảo luận.

Ai có thể cho ta biết Mạnh Sưởng đã viết gì?" "Tiên sinh, 'Trường Xuân dư khánh tân niên...'" Lâm Hiên vội vàng đáp.Vương tiên sinh hài lòng gật đầu: "Lâm Hiên trả lời đúng, tốt!" Lâm Hiên nhận được lời khen, lắc đầu, trên mặt không thể kiềm chế được vẻ đắc ý, ánh mắt vẫn tha thiết liếc nhìn Vân, có chút dáng vẻ thành công.Hà Vân giả vờ không nhìn thấy hắn đang tạo dáng bên cạnh, chí ít cũng không ném hắn ra ngoài.Vương tiên sinh tiếp tục nói về cách đánh giá và bố cục câu đối, từ lỗi "hai liên thất", nhấn mạnh sự đối lập về bình trắc của các từ ngữ tương ứng trong hai vế trên và dưới, cũng như các hình thức biến đổi tích cực và bình trắc riêng của câu đối. … Trong lời giải thích của tiên sinh Lưu, ta đã học được kiến thức về câu đối của Quan Vũ.

Ta tham lam hấp thụ tinh hoa của nền văn hóa truyền thống này và cảm thấy được lợi rất nhiều.Lâm Hiên lặng lẽ nhìn Hà Vân, thấy cô gái trẻ ngồi thẳng lưng, mắt sáng ngời, mặt cười tươi như hoa, chăm chú lắng nghe bài giảng của tiên sinh Lưu.

Mặt khác, Uẩn Huệ, người có quan hệ mật thiết với hắn, lại càng lười biếng hơn.

So sánh hai người, có thể thấy sự khác biệt.Hắn thu lại ánh mắt.

Mặc dù khuôn mặt Lâm Hiên bình tĩnh không gợn sóng, nhưng cán cân trong lòng hắn nghiêng hẳn về phía Hà Vân.

Hắn chỉ cảm thấy Hà Vân như một viên ngọc quý thanh nhã vô cùng.

Việc trồng tre cũng đẹp như mùa xuân, tình yêu trong lòng hắn ngày càng lớn.Bên cạnh có mỹ nhân, trái tim người trẻ tuổi tràn đầy ngọt ngào, khóe môi hắn ngày càng cong cao.Vương tiên sinh ôn lại nội dung trước đó, rồi đi vào nội dung mới, bắt đầu nói về cấu tạo của câu đối.

"Hoàng thượng à, chỉ cần ngoan ngoãn nằm xuống, phần còn lại cứ để thần thiếp hầu hạ, người đừng lo lắng…." "Ái phi, phải kiềm chế!

Nhất định phải kiềm chế!" Đêm xuân đáng giá ngàn vàng, tình một đêm không cần tiếc nuối…Sáng hôm sau, khi Hoàng Thượng đi chầu triều, thiếp vẫn nằm trên giường hưởng thụ sự ấm áp đêm qua.Một đạo chiếu lệnh bất ngờ từ miệng Lưu Nhất Ngọc truyền ra: "An Đức Chung, truyền chiếu lệnh của trẫm xuống, nói với Lục Cung.

Tô Tài Nhân có công lớn trong việc hầu hạ trẫm ngủ.

Trẫm vô cùng hài lòng về điều này.

Thăng Tô Tài Nhân lên Chính Thất Phẩm Mỹ Nữ, và chuyển đến Trung Thúy Cung ở." Tin tức này lập tức gây chấn động hậu cung.Không một ai được Tô thị hoan nghênh đến thế, nhưng trong vòng hai ba ngày, nàng đã liên tiếp được thăng cấp.Mặc dù địa vị của Lâm Hiên Tư Nặc hiện tại vẫn còn thấp, chỉ là một mỹ nhân nhỏ bé, nhưng vẫn khiến tất cả phi tần trong hậu cung chú ý, và khiến họ có cái nhìn khác về Lâm Hiên Tư Nặc.Nếu các phi tần trong hậu cung nghĩ rằng chỉ cần là Tuyết Diệp vừa mới được sủng ái, vài ngày sau sẽ bị lãng quên thì đã nhầm.Dù sao, chuyện này thường xuyên xảy ra, thường có người mới được Lưu Nhất Ngọc sủng ái, được ban Kim Phượng, rồi sau vài ngày tươi mới cũng thất sủng.Nhưng tình hình hiện tại khiến họ không dám nghĩ như vậy nữa.Mức độ hoan nghênh này thậm chí còn vượt qua cả tiên phi nương nương trước kia.Không

chỉ chấn động toàn bộ hậu cung, ngay cả Lâm Hiên Tư Nặc nghe xong cũng ngạc nhiên.

Theo lý mà nói, dù Lưu Nhất có sủng ái đến mấy, cũng không nên thăng cấp một vị trí mới nhanh như vậy.Dù sao, Tô thị vừa mới được sủng ái đêm qua, sáng sớm hôm nay đã được thăng cấp.

Điều này chỉ làm tăng thêm sự ghen ghét.Chẳng lẽ Lưu Nhất làm vậy có chủ ý, muốn Tô thị trở thành cái đích, mượn tay các phi tần hậu cung để loại bỏ?Ý nghĩ này vừa nảy ra trong lòng Lâm Hiên Tư Nặc, nàng lập tức lắc đầu, nói: "Không, làm vậy không có lợi gì cho Diệp cả.

Nếu không thích, chỉ cần tìm một lý do để loại bỏ.

Hà tất phải làm phức tạp như vậy?" Vì khả năng đó đã bị loại trừ, khả năng duy nhất còn lại là Lưu Nhất thực sự thích Tô thị, và cũng nên là lý do cho việc Tô thị được sủng ái quá mức.Mặc dù đây là lời giải thích duy nhất cho tình hình hiện tại, Lâm Hiên Tư Nặc vẫn cảm thấy có chút bí ẩn.Dù Lưu Nhất có sủng ái đến mấy, cũng không nên phóng túng đến vậy.

Lưu Nhất không giống một vị vua hoang dâm chìm đắm trong nữ sắc.

Trong lòng Lâm Hiên Tư Nặc lại lắc đầu: "Thôi bỏ đi, đừng nghĩ nhiều như vậy.

Vì đã làm vậy, Lưu Nhất Ngọc cũng đã phong tỏa trận địa, binh lính không có cách nào chống cự được nữa.

Dù có trở thành cái đinh trong mắt tất cả phi tần, cũng chỉ có thể từng bước một mà đi." "Kế thừa nhân, đỡ ta.

Ta muốn lập tức mặc quần áo, đi Di Côn Cung đón Hoàng Hậu." Lâm Hiên Tư Nặc từ trên giường bò dậy, ra lệnh cho tỳ nữ bên

cạnh.Nàng nghe xong, nhẹ giọng nói: “Đại nhân, nương nương sáng sớm nay đã phái người đến, nói rằng người hôm qua đã thông cảm cho nỗi khổ của đại nhân, nên hôm nay miễn cho người đến.

Đại nhân sao lại phải vội vàng đi Di Côn Cung để đón nương nương làm gì?” Tô thị ngồi xuống bàn trang điểm.

Vừa mặc quần áo, vừa nói với tỳ nữ: “Nếu Hoàng Thượng sáng nay không hạ lệnh thăng cấp cho ta, ta đã không cần đi rồi.” “Không phải Hoàng Thượng có ý chỉ là Kim Ấn Giao sao?”Chuẩn bị xong hết rồi, biết là đã chuẩn bị rồi, ta mới vội vã!Lâm Hiên quay người lại, vẻ mặt đầy bối rối.Lão Vương nhìn một lúc, thấy Lâm Hiên đang thẳng chân chuẩn bị đi thi, vấn đề đặt ra trước mặt Lão Vương giờ đã rõ ràng, không để hắn đi sao?Khi Lâm Hiên Trực không đủ trình độ, Tiểu Vương tự nhiên sẽ bị ngăn cản, hoàn toàn không biết trời cao đất rộng, hơn một tháng học tại **Đường tài tử** mà lại không biết… lời Lâm Hiên cứ như vậy mà thành, đặc biệt là có thể tái lập uy nghiêm của thầy giáo.Không, trình độ của Lâm Hiên Trực, dư sức rồi!Sau đó Lão Vương không nói gì nữa.

Đủ cấp bậc rồi thì phải dừng lại sao?

Đó có phải là điều mà thầy trò nên làm không?

Người khác không biết, dù sao thì Vương Xương Linh cũng không thể đường đường chính chính làm vậy.Để hiểu thêm một chút, Tiểu Vương cũng đã thấu đáo so sánh thể diện của mình và tiền đồ của Lâm Hiên Trực… Có thể diện gì trước mặt hắn… Vậy nên ta phải tuân theo thủ tục khoa cử.

“Ở Đại Đường ta, chỉ có hai loại người có tư cách tham gia kỳ thi cấp tỉnh: một là Giám sinh, hai là Hương Cống…” Giám sinh là học trò của quan, Hương Cống là người của châu, huyện.Ý nghĩa là gì? Người học tại Quốc Tử Giám, trước tiên gọi là Giám sinh, sau khi

vượt qua kỳ tuyển chọn của Quốc Tử Giám, đạt được tư cách thi cử, thân phận từ Giám sinh biến thành Học sinh.Hương Cống chỉ những người không có tư cách vào Quốc Tử Giám, bao gồm học trò ở trường châu, trường huyện, học trò tự học, tham gia kỳ thi khoa cử, nộp đơn lên huyện, rồi thi, nộp đơn lên phủ châu, thi cấp châu, vượt qua kỳ thi cấp châu, được gọi là Hương Cống, và được tư cách tham gia kỳ thi cấp tỉnh.

"Theo lý mà nói, hiện tại con chưa vào Quốc Tử Giám, đương nhiên không có tư cách làm bất kỳ học sinh nào, nếu muốn tham gia kỳ thi khoa học, chỉ có thể đi con đường Hương Cống."Nhưng, vừa rồi con cũng nghe.

Kỳ thi Hương Cống nhiều hơn so với Cử nhân.Các kỳ thi bổ sung này, nhưng theo Đại Đường ta.

Số lượng Hương Cống có hạn, thượng châu năm người, trung châu bốn người, hạ châu ba người, chiếu lệnh năm của Lâm Hiên đã nới lỏng rồi, từ trước đến nay chưa từng có Hương Cống.Thân ta ở Ô Thủy, thuộc quyền quản hạt của Quỷ Lý Phủ.

Cũng vậy, muốn đi con đường Hương Cống, trước tiên phải đậu top ba ở Ô Thủy, sau đó đi Lý Thi đậu top năm.

Như vậy, mới có thể đạt được tư cách tham gia kỳ thi khoa học.Tam Lang, Lý không chỉ là Đông Đô của Đại Đường ta, mà còn là nơi văn hóa cổ xưa, con biết các học trò ở các huyện được mệnh danh là Rồng ẩn hổ phục, dù có vượt qua kỳ thi huyện của Lý, hay thi phủ, cũng không ai dám bảo đảm.Cứ nghĩ Lão Sư đang nhìn, năm nay thật sự thử làm, dùng quan hệ nhà Lâm Hiên, xin được thân phận Giám sinh, càng thêm tự tin… Hiện tại vừa đúng mùng sáu tháng tám, kỳ thi cấp tỉnh diễn ra vào tháng mười một mùa đông, những năm trước việc tuyển chọn Giám sinh vào cuối tháng chín đầu tháng mười, không kịp

rồi…Lâm Hiên Trực nghe xong, im lặng gật đầu, trong lòng Lâm Hiên Trực cảm ơn sâu sắc Vương Xương Linh, Vương tiên sinh đã vì hắn mà bận tâm, Sư phụ, không chỉ truyền thụ kiến thức, ngay cả chi tiết kỳ thi của Lâm Hiên cũng đã được Vương tiên sinh lập kế hoạch cho Lâm Hiên Trực, Lâm Hiên Trực phải trung thành cảm kích Lâm Hiên.Chỉ là… do quan hệ của nhà Lâm Hiên mà đạt được tư cách Giám sinh… Lâm Hiên Trực trong lòng thật không chắc chắn.Sau khi từ biệt Vương Xương Linh, Lâm Hiên trở về Lâm Hiên Gia Lão Gia.Cả nhà Lâm Hiên đều kinh ngạc.

Vương Xương Linh đồng ý cho Lâm Hiên tham gia kỳ thi khoa học năm nay sao?

Quá sớm!

Mới học được bao lâu?

Từ ngày tháng này, ta sẽ có thể tham gia kỳ thi Tiến sĩ.

“Tam Lang con cứ theo đó mà làm, ta sẽ gửi thư cho Nhị Thúc, để ông ấy sắp xếp việc nhập Quốc Tử Giám cho con.Tuy nhiên, có một câu ngạn ngữ ở phía trước.

Chương 856

Sau khi vào Quốc Tử Giám, tất cả tài nguyên trong nhà vẫn sẽ nghiêng về nhị ca của con, đó cũng là… Trong kỳ thi khoa cử năm nay, ngoài việc sắp xếp vào Quốc Tử Giám, gia đình sẽ không cung cấp bất kỳ tài nguyên nào khác cho con!Cha ta không phải là 'Linh Linh Linh' và tổ tiên ta đã chọn một bên không chọn bên kia, ta toàn lực ủng hộ nghiên cứu khoa học của nhị ca con năm nay là chuyện đã được gia đình ta quyết định từ lâu, không nên lơ là.Con học với Quốc Tử Giám, trong thời gian ngắn, với thiên phú của con, bảo tồn được nó, đối với cố kiệt, tự nhiên là một chuyện tốt, nhưng chuyện tốt như vậy, cũng không thể thay đổi kế hoạch sinh sản năm nay, hy vọng con có thể hiểu… Lão gia nói xong, cũng đã dùng bữa xong, sợ ba đứa cháu bất mãn trong lòng, đặc biệt làm dịu giọng, tiếp tục nói: "Tam Lang con ơi, việc sắp xếp này, thực ra cũng không có hại gì cho con, con mới vào trường hơn một tháng, tuy rằng được Quốc Tử Giám thiếu gia thừa nhận, nhưng khó nói có thể một lần đậu danh sách, nếu đã như vậy hôm nay, vì sao không thử một lần, tự nhiên thắng thì tốt nhất, nếu thất bại, cũng không sao, đến lúc đó năm sau có thể tiếp tục theo Quốc Tử Giám thiếu gia vào trường, và tìm thêm một Lâm Hiên…."Lâm Hiên lần đầu tiên thấy lão nhân do dự ở đó, biết là đang suy nghĩ.

Ông chỉ nói, nhưng đã đưa ra quyết định rồi.

Lâm Hiên không bận tâm đến quyết định của lão nhân.

Hắn có thể dựa vào "tài nguyên" của gia đình từ đầu đã không cố ý theo đuổi.Kỳ thi đại học của hậu thế, khoa cử của Đại Đường, đều là thi cử, chỉ cần thi cử, cuối cùng so sánh chính là trình độ!Được thì được, không được thì không được, thi cử chẳng phải như vậy sao?

Vốn không có hy vọng, tự nhiên cũng không có thất vọng, đồng ý sắp xếp cho hắn thi đậu Quốc Tử Giám, như vậy đối với Lâm Hiên, đã đủ rồi.Tuy nhiên, có một vấn đề cứ quanh quẩn trong đầu hắn mãi không tan, hôm nay, không nói không thoải mái.

“Gia gia, mở miệng tài nguyên, nhắm miệng tài nguyên, tài nguyên là gì?

Tài nguyên có ảnh hưởng gì đến con và nhị ca con?” “Đó là một việc lớn!” Lâm Tế nhìn ba đứa cháu, nói: “Không khó hiểu, chỉ là một đứa trẻ vô tri thôi.

Chuyện của Lâm Hiên về cơ bản đã đạt được sự đồng thuận trong giới sĩ lâm.” “Ta nói trước con nghe…” Theo lời giới thiệu của lão nhân, Lâm Hiên nhận ra cái gọi là “tài nguyên” trước tiên là tiền bạc.Lại nữa, Đại Đường không phải hậu thế.

Không có phổ cập chín năm giáo dục nghĩa vụ hay sách vở.

Mặc dù Quốc Tử Giám của Đại Đường khuyến khích học tập, nhưng không dành cho tất cả mọi người.Ở Đại Đường, chỉ có ba cách học tập: học với lão sư, với gia đình và với quan viên.Bất kể đi theo cách học nào, không có tiền thì không làm được.

Học với lão sư cần ba lượng bạc làm lễ vật, khi học phải mua sách, khi học phải mua mực, chỉ và nghiên… Có nhiều tiền hơn, thu nhập một năm của một gia đình giàu có có thể không đủ.Riêng mực, giấy, nghiên, những thứ đó còn đắt hơn nữa, ở hậu thế, một bộ cơ bản nhất mua cũng phải hơn trăm tệ, huống chi Đại Đường là một thời đại chưa tiến vào sản xuất công nghiệp hóa, mỗi một vật phẩm trong văn phòng tứ bảo, đều là thủ công chế tác.Hoàn toàn mô phỏng cách quan khảo sát chấm bài thi: quan chủ khảo cầm bài thi, trước tiên đọc bài thơ văn, nếu hợp ý, nhìn tên, à, có chút ấn tượng, hình như là một tài tử lớn, nghe nói khoa lịch sử từng có người như vậy, hôm nay

bài thơ văn có chút ý tứ, ha ha, được, nể mặt một chút, tốt, tài tử lớn của khoa lịch sử, đậu tiến sĩ.Nếu không thích, nhìn lại cái tên đó, sẽ không có bất kỳ ấn tượng nào nữa.

Cứ mơ đi.

Năm sau hẳng nói.Thật ghê tởm, không ghê tởm sao!Không hài lòng sao?Nếu từ chối tuân theo, thì phải tuân theo!Như vậy, tất cả thí sinh đều suy nghĩ làm thế nào để thơ ca và luận văn lọt vào mắt xanh của quan khảo sát, kỳ thi sắp bắt đầu.

Cải thiện thơ ca và tản văn đã quá muộn rồi.

Đã đủ rồi.

Ta sớm cho quan khảo sát biết danh tiếng của ta.Tại một điểm, vấn đề về việc vận hành văn kiện đã nảy sinh.Thực tế, vào đêm trước kỳ thi khoa cử, các tài tử Đại Đường tụ tập ở Trường An.

Hầu hết các cánh cửa của các quan viên cấp cao đều chật kín các học giả tài năng.

Họ vung vẩy những tập thơ văn mà mình tự hào, hy vọng được các quan viên cấp cao và quý tộc trọng thị, sau đó thuận lợi trong kỳ thi khoa cử.

Điều này được gọi một cách uyển chuyển là "thăm viếng".

Thân hình thô tục, không có phong độ của học giả.Dây chuyền sản xuất.Theo Lâm Hiên, đi cửa sau hoàn toàn là ngang nhiên!Nhiều tài tử Đại Đường không coi đó là…Nhưng điều đáng bất lực là, toàn bộ phong khí Đại Đường đều như vậy, người khác không làm, người khác cũng làm, vậy sẽ không đậu tiến sĩ, người khác cũng sẽ làm, thật ghê tởm.Chuyện này phát triển đến mức độ như vậy, nếu không giải quyết, tuyệt đối sẽ không có kết quả tốt.Một, Lâm Hiên đã biết phải làm gì.Lâm Hiên Hách không chú ý đến khuôn mặt càng ngày càng khó

coi của Lâm Hiên, tiếp lời: “Vì con đã biết về việc hành quyền, ta có thể nói rõ cho con biết hành quyền cũng cần tài nguyên…” Hành quyền cũng cần tài nguyên.Lâm Hiên Hách nhìn Lâm Hiên với vẻ mặt khó hiểu, không khỏi khẽ cười một tiếng.

“Không hiểu sao?Con cho rằng khi phụ trách công việc hành quyền, sẽ ném một tập thơ văn trước mặt các quan viên cấp cao sao? Nếu các quan viên cấp cao không xem, thì tập thơ văn bị ném vào chỗ ở có ích gì?Lâm Hiên nghe xong đột nhiên nhận ra.

Đúng vậy, mục đích cuối cùng của hành quyền là để các quan viên cấp cao và nhân vật hiển hách hướng đến quan chủ khảo.

Thậm chí còn chưa đọc tập thơ văn của mình.

Có thể mong đợi điều gì?Đừng có “ta đã bỏ phiếu rồi, tại sao không xem?” nói vớ vẩn.

Vì các quan viên cấp cao và nhân vật hiển hách.

Có thể chỉ ra rằng mỗi ngày sau khi về nhà họ đều trốn trong thư phòng chờ tập thơ văn sao?

À, ban ngày bận rộn cai trị gia đình, buổi tối lại kiêm thêm công việc biên tập tạp chí văn học sao?

Trả tiền cho người ta sao?Làm thế nào để trình bày tập thơ văn của mình trước mặt các quan viên cấp cao và nhân vật hiển hách?Vấn đề này không chỉ là vấn đề mà Lâm Hiên đang suy nghĩ, mà còn là vấn đề mà tất cả các học giả tài năng của Đại Đường kể từ khi thành lập đã suy nghĩ.

Cuối cùng đi đến kết luận, nên có người đi trước thăm dò, tốt nhất là giao lưu trực tiếp.Làm thế nào để giao lưu trực tiếp?

Sẽ sử dụng “tài nguyên” ở đâu?Có một cách, nhà ai có người làm quan, đơn giản, trực tiếp gõ cửa từng nhà.

“Nghe chưa?

Xếp hàng.

À, ta trước.

Đừng cản đường ta.” “Sao lại là ngươi trước, rõ ràng ta đang ở phía trước!” “Vừa rồi ta không biết ai đã đánh ta.

Dám mua sao?” Mặc dù Đinh Đậu chỉ vài thứ đồ đủ rồi, nhưng mỗi người đều chen lấn, và cố gắng giành lấy thành công.Một cảnh tượng khiến ta ngớ người, lão thái long chung.

Đồ thuốc đó thực sự có hiệu quả sao?

Chẳng lẽ người trung niên đó không phải Lâm Hiên đã mời nhầm sao?Ta không trách được.

Dù sao, ta đã ở trong triều đình mấy chục năm, chưa từng nghe nói đường thủy chữa tiêu chảy.Chỉ chữa tiêu chảy thôi sao?Nếu Lâm Hiên lão thái gia ra tay, có lẽ ta còn tin.

Dù sao, học vấn của Lâm Hiên lão thái gia nổi tiếng khắp lý. … Cười ngựaLâm Hiên không phải một thục nữ khuê phòng, không thể bước ra khỏi cửa.

Chương 857

Có thể hiểu được không?Dù có hiểu một số học thuật, cũng không thể nắm vững một số phương pháp kỳ lạ chưa từng nghe đến.Kết quả, tự nhiên, một số định luật đã bị phá vỡ… ấn tượng của ta về chủ nhân mới có chút cải thiện.Có lẽ không chỉ nói về việc mở hiệu thuốc ở đây.

Chủ nhân mới có thể có một số thời gian.Tốt, dù sao cũng là quản lý, không có hai bàn chải, dám mở hiệu thuốc ở Bắc Kinh sao?Mặc dù có nhận thức mới về Lâm Hiên, nhưng ta không cho rằng học thuật của Lâm Hiên cao siêu hơn ta.Một phương pháp kỳ lạ, cũng, một sai lầm phù hợp với một loại bệnh lý nào đó.Tuy nhiên, ở đây, ta thấy bệnh nhân ăn cơm nhiều hơn cả cô gái đó.

Nếu không nhận hối lộ, ta đã sớm bị sa thải, và bí mật giảm lương tháng.

Chắc ta sẽ không chạy đến Bắc Kinh để kiếm sống.Để mưu sinh, thực chất là kiếm tiền để sống hết phần đời còn lại, ta quyết định theo mẹ đến Bắc Kinh.Trước hết, vì ta không hài lòng với cách làm của phu nhân ông.

Thứ hai, cũng vì nể mặt chủ cũ, ta coi như không thấy gì với những người khác.Nói về quan hệ cá nhân, ta trời sinh không bằng.

Nói về của cải và thực lực qua nhiều năm, ta không bằng Đinh.

Tuy nhiên, ông chủ mới muốn mở một hiệu thuốc ở đây.

Nếu đã mở, thì không thể không có học trò ngồi trong sảnh.Ta cho rằng trong lĩnh vực này, ta tuyệt đối là lựa chọn số một.Với tất cả vốn tự hào của mình, Lâm Hiên nghĩ rằng, khi đến Bắc Kinh, hắn sẽ được coi là một quý nhân.

Tuy nhiên, hắn sẽ được các bậc trưởng bối kính trọng.Kết quả không như vậy, Lâm Hiên không hề lạnh nhạt với hắn.Ngược lại, Lâm Hiên đã thuê một căn nhà cho Tô khi thiếu tiền, và dặn mẹ cô phải chăm sóc ba bữa ăn một ngày thật tốt.Chỉ vài ngày kiêu ngạo ngẩng cổ, Lâm Hiên không chủ động hỏi về chuyện của Quan Vũ Ngãi Quang, khiến hắn có chút lo lắng.Càng đáng giận hơn, hắn chỉ biết đến thuốc cầm tiêu chảy và thuốc chỉ tả vào phút cuối cùng, khiến hắn không thể đưa ra bất kỳ ý kiến cần thiết nào.Bắc Kinh, ta không tin mình không nhận được sự chú ý xứng đáng.Đặc biệt là khi ta thấy Lâm Hiên thành công phát minh ra thuốc chỉ tả.Có khác gì tát vào mặt không?Trần tiên sinh cảm thấy mặt nóng ran.

Người xếp hàng càng đông, tiếng vỗ tay càng lớn.Không, Lâm Hiên căn bản không để ý đến Trần Pháp, hoặc có để ý đến Trần Pháp, nhưng lười biếng không đáp lời miễn là không phá hủy kế hoạch.Hắn dồn hết sự chú ý vào quầy thuốc.Thấy càng ngày càng nhiều người xếp hàng, lòng ta tràn đầy vui sướng.Nhị ca ít nhất là một người, chắc sẽ dễ dàng tìm được binh sĩ tuần tra thành phố để trấn áp đám người đó…" Lời chưa dứt, Thạch Tuyết đã cắt ngang: "Hừ!

Chị tính toán gì vậy?

Bây giờ em cũng có chủ kiến rồi, chị lại muốn kéo nhị phu nhân của em vào sao?" Thạch Tuyết nói năng cứng rắn đến mức khiến lão thái thái và Lý lão giật mình, trên mặt Lý lão lộ ra vẻ uất ức và bất mãn: "Lời của nhị tẩu, sao lại gọi là kéo ta vào?

Nhị phòng và tam phòng đều là thành viên của phủ bác.

Chị cho rằng nhị phòng sẽ ngồi yên nhìn chủ nhân tam phòng chúng ta bị đám người không tuân thủ quy tắc đó đánh bị thương tàn tật sao?" Lời vừa dứt, lão thái thái nghe xong không khỏi nhíu mày.Thạch Tuyết nhận ra lỗi lầm của mình, và nhanh chóng thay đổi

giọng điệu.

“Tam đệ muội, ta không có ý đó.

Tam lão gia và nhị lão gia là huynh đệ ruột thịt, huynh đệ cùng chung… Khi tam thiếu gia gặp chuyện, nhị thiếu gia sao có thể không giúp đỡ chứ?Vừa rồi, nhị gia vừa mới được thăng chức.

Nếu mời tuần phố và binh sĩ đi trấn áp người dân, chẳng phải sẽ bị người ta bắt bẻ sao?

Có bao nhiêu người ghen tị với việc gia đình ta được thăng tiến?

Nếu nhị gia tham dự vào đó, con đường làm quan của nhị gia sẽ chấm dứt.

Vậy tam phòng có lợi ích gì?Tam huynh đệ tỷ muội là của con.

Cả nhà ta.

Hiện tại phủ này khó mà phục hồi được.

Ta không thể vì vậy mà mất đi một quan viên.Lão thái thái nghe xong, không khỏi gật đầu.

“Nhị phòng nói đúng.

Đừng có bốc đồng về chuyện này…” Tổn thấtLý đặc biệt cảm thấy tủi thân: “Vậy tam thiếu gia của ta thì sao?

Hay là ta đi mời lão Diệp Mạn, để lão Diệp Mạn đưa gia đinh về tam gia ~!” Thấy Lý thật sự đi tìm lão nhân, Niệm Thi hét lên: “Về!” Lão thái thái quát mắng Lý: “Khi con đi có mang theo phương thuốc gian lận mà con đã lấy được từ Lục nha đầu không?

Con không biết nỗi lòng duy nhất của đại nhi tử và tử khứ tử đã mất tích, đều không còn ở bên ta.

Con đã nói với ta một chuyện và để con nói chuyện với ta sao?

Ta lại bị con lừa gạt cháu gái bảo bối của con!

Con lại lùi bước, với mấy chục gia đinh của cơ phủ, có thể cứu tam gia không?

Từ khi nào cái đầu óc của con có thể giải quyết vấn đề rồi hả?" Lão thái thái vô cùng tức giận với Lý.

"Vậy thì, vậy thì… làm sao bây giờ?" Lý chỉ hỏi nên làm gì.Lão thái thái giận dữ nhìn Lý.

"Vừa rồi con không nghe chị dâu nói à?

Nếu thời tiết lạnh giá có vấn đề, thì gọi điện cho Lục nha hoàn, hỏi cho rõ ràng.

Nếu có thể giải quyết chuyện tiêu chảy của đám đông, tốt nhất là đẩy Lục nha hoàn ra ngoài lo liệu." "A, nương đã có chủ ý rồi!" Lý thở phào nhẹ nhõm.Một lúc sau, Khương Tử xông vào: "Thái thái, trong sân không có Lục cô nương." "Không có trong sân?

Vậy ở đâu?" Khương Tử: "Nha hoàn của Học Viện Dị Hóa, Lục cô nương đã ra ngoài từ sáng sớm." "Ra ngoài?" Lão thái thái nhíu mày, nhìn sang Thạch Tuyết.Thạch Tuyết cũng có chút bối rối: "Ra ngoài sao?

Sao ta không biết?" Nói rồi, vội vàng chạy vào sân tìm Ân Hồng.Sau khi nghe Ân Hồng báo cáo, ba người trong sảnh hoa đều rơi vào im lặng, Lâm Hiên và cô gái kia thật sự đã ra ngoài từ sáng sớm.Nếu không ai tìm được, ai sẽ chịu trách nhiệm cho chuyện này? Lão thái thái lo lắng, nhưng con trai út của bà vẫn đang trong tay những kẻ bạo động không tuân thủ quy tắc.

Lý còn lo lắng hơn lão thái thái.

Chồng nàng không chỉ đang trong tay người khác.

Chương 858

Có thể nói một chút, và cho rằng cách làm của nhị tức phụ là khả thi, ít nhất là cách nhanh nhất để cứu con trai.Đương nhiên, ta không hài lòng với phản ứng kịch liệt của Lý.Nhướng mày, "Hừ, sao vậy?

Chồng của cô quan trọng hơn một số tiền sao?" Niên Thạch trực tiếp lạnh lùng hừ một tiếng.Mặt khác, Lý khó chịu.

Sở dĩ nàng từ chối lời cầu hôn của Tạ, không phải vì nàng không quan tâm đến chồng mình.Nếu thực sự không quan tâm, nàng đã không tìm kiếm sự giúp đỡ.Nhưng nếu phải bồi thường, thì phải bồi thường bao nhiêu?Lão thái thái và Thạch Tuyết không biết mấy ngày nay đã bán được bao nhiêu củ cải pha lê.

Nếu mỗi người ăn trái cây đều bị đau bụng và yêu cầu bồi thường, thì nếu bán cả tiệm gạo, cũng sẽ không đủ bồi thường!Lúc này, Lý không thể che giấu được nữa.

Nàng kể lại câu chuyện về việc bạn bè Lâm Hiên góp vốn vào các cửa hàng xung quanh.Nghe Lý nói bốn cửa hàng, mỗi ngày bán hàng ngàn hàng vạn món ăn vặt.

Niên Thạch và Tạ suýt trừng mắt.Niên Thạch tức giận nói: "Ăn gan hùm mật báo!

Đồ ăn vặt cũng dám hợp tác với người ta!

Thật là ngu ngốc, một đại gia lại có một cô con gái như vậy.

Không thể hiểu biết hơn một chút sao!" Niên Thạch giận đến mức, phương thuốc bánh kẹo đặc biệt của cơ phủ, Lý lại cố ý chọn người hợp tác, tự ý thêm vào một số thứ tạp nham vào phương thuốc lạnh, lại không có đầu óc, nhất thời lại cưới một người vợ vô dụng như

vậy về! …Than vãnNiên Thạch lần đầu tiên hối hận về quyết định tăng số lượng người thân.Tuy nhiên, bây giờ không phải lúc để nghĩ đến những chuyện đó.

Ta nên giải quyết vấn đề trước mắt.

Cứu con trai ta là ưu tiên hàng đầu.Sau đó nhanh chóng cử người đến khu Chá Cô Hạng để thăm dò tình hình, sau khi biết số người cần bồi thường, liền chuẩn bị tiền.Tiền của Lý được cất trong ngân phiếu.

Nàng không nói cho lão thái thái và Thạch Tuyết biết chuyện này.

Chỉ cần cắn răng, trước tiên vay của lão thái thái.Lão thái thái không cho tiền, nhưng có hai đứa con trai.

Số tiền này cũng dùng để cứu con trai.

Nếu không trả cũng không sao.Ngoài ra, ba phòng ngủ thường xuyên đòi tiền, không quan tâm một lần hay nửa lần.Tuy nhiên, khi người đi thăm dò tình hình trở về, Niên thị lại không nghĩ như vậy.Cầu tiên hoaNàng cứ nghĩ sẽ có hàng trăm người đòi bồi thường, nhưng không ngờ cả khu Chá Cô Hạng lại chật kín người!Có hàng vạn người!Những người này không chỉ yêu cầu trả lại tiền củ cải pha lê, mà còn yêu cầu bồi thường hai lượng bạc tiền học thuốc!Hai lượng bạc!Hai lượng bạc đó, không phải hai đồng xu!Đối với tất cả những người ăn no trong quán bác công, hai lượng bạc có lẽ đủ để mua mấy hộp bánh của Cúc Hương Lâu, hoặc chỉ đủ để thưởng vài lần.Nhưng đối với người bình thường, hai lượng bạc đủ để chi trả tiền ăn một tháng.Một hai người đòi hai lượng bạc không đáng để… "Niên thì" nên thoát khỏi vận rủi, nhưng mỗi người cần hai lượng bạc.

Khi kinh doanh ngân hàng, có cả núi vàng núi bạc!Nhưng không ra cũng không được, con trai nàng vẫn đang trong tay người dân.Cuối cùng, nàng cử người đi thương lượng giá cả, mỗi người một lượng

bạc, bao gồm cả tiền mua củ cải pha lê.

Đây là cách duy nhất để xoa dịu sự phẫn nộ của công chúng.Tuy nhiên, ngay cả một lượng bạc cho mỗi người cũng không phải là một số tiền nhỏ.

Người trung niên giật mình, suýt nữa làm đổ bát thuốc.Nửa số tiền là đồng hồn tệ.

Hắn đi gặp một học trò đang nghỉ học, ăn mấy lát thuốc.

Tổng chi phí chỉ có đồng hồn tệ.

Nửa số tiền đó đủ cho gia đình hắn chi tiêu trong nửa tháng tới.

"Bí phương gia truyền!

Ta cho rằng là lừa tiền!" Người đứng ngoài không thể nhìn được nữa.

Có người nhảy ra hét lên.Lập tức có người phụ họa: "Đúng, đúng, thuốc 'Linh Linh Linh' có thể cầm tiêu chảy sao?

Nhất định là nói dối." Người trung niên nghe xong, do dự, cầm bát thuốc đứng đó.

Không biết nên đặt xuống hay uống.

Dù sao, hắn cũng có tiền dư.Lúc đó, người lão nhân bên cạnh lộ ra vẻ mặt như vậy.Quầy thuốc này do Lâm Hiên và mấy người chuẩn bị.

Liệu có tác dụng cầm tiêu chảy không?Dù sao, ta đã ngồi trong triều đình mấy chục năm, chưa từng nghe nói đường thủy có thể cầm tiêu chảy.Ngoài ra, khi khám cho học trò, tại sao lại phải đặt chữ "khám" trước bệnh tật?

Đương nhiên, ta phải khám cho học trò trước, sau đó mới có thể kê đơn thuốc chính xác.Đáng tiếc lời nói của người khác bị từ chối, mọi người chỉ nghe một mình Lâm Hiên.Tiểu Đông gia để ta làm, ta cũng

không thấy thích hợp!Lâm Hiên không khỏi lắc đầu.Mặc dù hôm nay hắn cũng đến, nhưng không giúp nấu cơm, cũng không kêu gọi, chỉ lặng lẽ đứng nhìn.Sau khi chờ đợi một thời gian dài, có người không mua thuốc hoặc thuốc không có tác dụng.Một lão nhân, đã ở trong phòng khám nửa đời người.

Kê đơn thuốc không phải là chuyện dễ dàng… tiêu chảyKhi làm như vậy, nhất định phải được phục vụ, như vậy mới biết nếu mở một hiệu thuốc ở đây, nhất định phải dựa vào.Mặc dù Lâm Hiên là chủ nhân, nhưng chỉ là một đứa trẻ, sao có thể như vậy, từng người từng người một lại hùa theo.Chỉ cần đợi người đó không mua, là có thể nói, kê đơn thuốc cho người khác.Nhưng lúc này, những người có quan điểm khác nhảy ra: "Có lẽ, có lẽ loại thuốc này thực sự có thể giảm tiêu chảy…" Dù sao, những người ở lại xem đều là những người bị tiêu chảy vì ăn củ cải pha lê.

Vì đã thấy hy vọng, tự nhiên hy vọng có người đứng ra ủng hộ, thử xem sao.Do đó, nhiều người nói: "Đứa trẻ này không phải không có hiệu quả và không có tiền sao?

Vì không có tiền, sao không thử một lần?" Câu nói đó rất quan trọng.Không có hiệu quả, không có tiền.Đứa trẻ, liệu hoàn tiền thực sự vô hiệu không?

Người trung niên lần nữa xác nhận.

"Đúng vậy, thúc thúc, đừng lo lắng, ngay cả tiệm củ cải pha lê trước mặt cũng không dám lừa tiền của người.

Con dám đặt đồng hồn tệ của người và một tiệm thuốc nhỏ vào sao?" Đinh A, đứa con trai nhỏ của Đinh Đấu, vẫn luôn hò hét lớn tiếng, nhưng bây giờ lại cứ cãi nhau với người trung niên.Đinh Đấu thông minh và cũng chủ động, lặp lại lời của Lâm Hiên: "Lại nữa, số tiền bồi thường vừa thu được.

Để có đủ một lượng bạc, con chỉ trả một nửa tiền mua thuốc, để đảm bảo thuốc của con có thể cầm tiêu chảy.

Xin hãy cân nhắc.

Nếu đi khám thầy thuốc, ít nhất phải mất hai ba lượng bạc.

Chương 859

Loại trợ cấp này có đủ không?

Sao không thử dùng thuốc cầm tiêu chảy gia truyền của con?

Dù sao hoàn tiền cũng không tốt, sẽ không thua thiệt đâu.” Người trung niên hoàn toàn loại bỏ mọi nghi ngờ.

Đứa trẻ đi khám thầy thuốc là đúng, ít nhất phải mất hai lượng bạc.Cô gái đó thường tĩnh lặng, không thích nói nhiều.

Đối với nàng, nàng nghiêm khắc, nhưng sẽ không cố ý làm gì và luôn biết ơn.

Ta không lãng phí quá nhiều sự chú ý vào nàng, chỉ dạy cho nàng kỹ năng chữa bệnh.Về phần một, lại là cô gái Hoàng Ma điên cuồng đó, khi trở về cũng không thấy bóng dáng, cũng không biết đã bay đi đâu, trời sinh cô gái được sủng ái, dù không muốn, Hoắc Hương cũng đành chịu.Aizz, ta thở dài một hơi, ta dứt khoát ngừng suy nghĩ, ngồi xuống.

Ta gắp đũa và thịt vịt vào bát bạch thuật.

Gầy quá, ăn nhiều một chút, như vậy mới có sức lực giúp cô gái kia.Bạch thuật má nhỏ ửng hồng, cúi đầu gọi Ứng Thiện, vùi mặt vào bát ăn cơm, hai người cứ thế lặng lẽ ăn bữa tối.Sáng sớm ngày hôm sau, Lâm Hiên đói bụng tỉnh dậy.

Khi tỉnh dậy, hắn phát hiện trời đã rạng sáng.

Nhanh chóng sai tỳ nữ dùng nước ấm lau mặt cho mình.

Tùy tiện ăn một chút bữa sáng, sau đó dẫn Hoắc Hương và Bạch Thuật rời khỏi Kê Phủ.Bây giờ là ngày thứ hai khai trương, để tránh thiếu nhân lực, ta phải đến giúp.Tuy nhiên, số người hôm nay rõ ràng

không nhiều bằng ngày đầu, nhưng vẫn có người xếp hàng chờ khám bệnh.

Dù sao, trong tiệm chỉ có một thầy thuốc, lão Trần.

Khi Lâm Hiên và hắn đến, tình hình đã tốt hơn một chút.Về phần thuốc viên vẫn bán được ít, từ sáng nay khai trương đến giờ, một lọ cũng chưa bán được.Thấy cảnh tượng đó, trên mặt lão Trần lộ ra vẻ mặt "ta đã biết trước rồi".Buổi trưa, Lâm Hiên không trở về.

Hắn dùng bữa ngay tại hậu viện phòng thuốc.

Sau khi ăn hai bữa, hắn trực tiếp bước ra ngoài.Vì Trần tiên sinh có thói quen nghỉ trưa, nên những người ban đầu chia thành hai hàng đều chen chúc ở phía trước, cảnh tượng hơi ồn ào.Vào một ngày trời nắng nóng, Lâm Hiên vất vả khám bệnh ở bên trong, nhưng lại bị những người xếp hàng phía sau phàn nàn.

Có người cho rằng Lâm Hiên quá trẻ.

Có thực sự khám bệnh được không?

Một số người không thích những người học y trong triều đình, lẽ nào không thể không xếp hàng chờ đợi sao?Bất kể thế nào, mọi người cứ liên tục nói chuyện và giục giã… Khiến Lâm Hiên chỉ có thể tăng tốc độ, ngay cả thời gian thở dốc và uống trà cũng không có.Hai tỳ nữ nhìn hắn với vẻ mặt vô cùng đau khổ.Lúc đó, Hoắc Hương nhớ đến phẩm chất tuyệt vời của Hoàng Ma.

Nếu Hoàng Ma ở đây, ai dám phàn nàn rằng cô gái đó không bị Hoàng Ma biến thành tổ ong vò vẽ sao?Thật không may, Hoàng Ma không ở đây, Hoắc Hương thở dài một hơi, bắt đầu tự trách mình không hiểu học thuật.

Nếu không, cô có thể giúp đỡ cô gái đó, không để cô ấy vất vả và bận rộn đến vậy.Còn Bạch Thuật, mặc dù học với cô gái đó một thời

gian ngắn, chỉ có thể làm thuốc viên, nhưng ước tính không thể khám bệnh được.Cách làm này khiến Hoắc Hương càng cảm thấy tự trách hơn.

Ít nhất Bạch Thuật có thể giúp cô gái đó uống thuốc và làm thuốc.

Cô cũng không làm được gì.

May mắn thay, cô gái đó vẫn rất tin tưởng cô.

Sao có thể không tự trách mình chứ?Ba thạch địch địchGia đình khoan dung của họ.

Ta không thể tải lên.

Vì vậy, ta muộn rồi. …Tam giác kỳThường thì, nếu không bùng nổ trong im lặng, thì sẽ chết trong im lặng.Do đó, Hoắc Hương, người đã dằn vặt và trách móc suốt buổi trưa, cuối cùng đã chọn bùng nổ.Vào một ngày trời nắng nóng, cô gái trong nhà đã hy sinh thời gian nghỉ trưa để khám bệnh, không những phải chịu đựng lời cằn nhằn của người khác mà còn phải chịu đựng những khuôn mặt xấu xí.

Sao lại có chuyện như vậy chứ!

Lập tức, một người hàng xóm của người đàn ông nhảy ra giải thích.

“Đúng vậy, ta cũng là hàng xóm của nhà Trần.

Ta có thể làm chứng, người nhà Trần là người thật thà.” Ta tin rằng đàn ông nhà Trần chỉ là thiểu số, nhưng ta không ngạc nhiên.

Dù sao, hầu hết những người khám bệnh và uống thuốc hôm nay đều là cư dân của khu Chá Cô Hạng, và đàn ông nhà Trần vừa hay lại sống ở đó.Do đó, nhiều người hơn đã chọn tin tưởng.Đồng thời, một số người than thở: “Ông trời đã mở mắt, một tiệm bán củ cải pha lê làm hại khu Chá Cô Hạng của ta đã đóng cửa, một tiệm thuốc đã mở

ra, bên cạnh lại có một học trò kỳ diệu.

Đối với khu Chá Cô Hạng của ta, thật là một điều may mắn ~!" Đám đông đáp lại: "Đúng vậy, vị thần y không chỉ có học thuật cao minh, mà còn có tâm địa thiện lương.

Nhìn tiệm thuốc của ông ấy, mọi người đều hy vọng được lấy thịt, cho ta chảy máu.

Ai có thể khám bệnh nửa giá, và uống thuốc giảm giá?" "Đúng vậy!

Đúng là như vậy!" Trần tiên sinh cũng phản ứng nhanh chóng.

Mặc dù không nhớ hôm qua đã gặp ai, nhưng điều đó không ngăn cản niềm tin của ông.

Dù sao hôm qua ông đã gặp quá nhiều người, đã kê quá nhiều đơn thuốc.

Ông quên mất người trước mặt.Hưởng thụ tất cả lời khen ngợi, khuôn mặt khó coi không đổi của Trần tiên sinh hiếm khi nở nụ cười.Ông đưa tay giúp đỡ người đàn ông đó, với giọng điệu của một chuyên gia thực thụ: "Nhiệm vụ của ta là một người chữa bệnh, giúp đỡ người chết và người bị thương.

Chương 860

Ta thực sự không xứng với danh hiệu ‘học trò kỳ diệu’.”Nói xong, ánh mắt ông không ngừng liếc nhìn sang một bên.

Thấy đám đông càng lúc càng hô to “học trò thần kỳ”, khóe môi ông không hề rạng rỡ hơn chút nào.Những người khác không nhìn thấy vẻ mặt của lão nhân.

Ta nhìn vào đó, nhưng lại thấy tất cả.

Không khỏi trong lòng đảo mắt.

Rõ ràng là thích.

Tại sao lại phải giả vờ là chủ nhân?Thường ngày đã quen với vẻ lạnh lùng như băng, nhất thời có chút không quen với vẻ làm nũng đó, Lâm Hiên chỉ cảm thấy không phục… Dám không phục, nhưng không có nghĩa là người khác không dám.

Ngược lại, đa số những người có mặt đều cảm thấy lão Trần là một đại sư thực thụ, đặc biệt là người đàn ông đó.

Mặc dù lão Trần phù, phấn khích.Ta thấy ông lấy ra một thứ từ túi, lần lượt nói: “Ta không thể dùng thuốc thần kỳ để báo đáp bệnh tật của mẹ già ta.

Hôm qua, con dâu ta đã thức đêm thêu một lá cờ thêu thuốc thần kỳ, hy vọng thuốc thần kỳ sẽ không từ bỏ.” Lão Trần nhíu mày, “Ta, ta làm nhiệm vụ của mình.

Người chữa bệnh là người thiện lương.

Sao có thể thu thập đồ vật từ bệnh nhân chứ?” Nói xong, đôi mắt ông không nhịn được liếc nhìn lá cờ tam giác.Người đàn ông đó cung kính gật đầu: “Vâng, vâng, học trò thần kỳ đã cho ta một bài học.

Tuy nhiên, con dâu ta đã thức đêm thêu cờ thêu gấm.

Không phải là một món đồ quý giá.

Chỉ là biểu tượng của tấm lòng ta.

Xin hãy nhận lấy." "Được rồi, vì thành ý của ngươi, ta sẽ nhận lấy." Trần miễn cưỡng gật đầu, "Không, chỉ một lần này thôi, không có lần thứ hai." "Vâng, vâng, vâng." Người đàn ông đó thân thiết giơ lá cờ tam giác lên… Tham ănLão Trần mở lá cờ lớn.Tấm vải dùng làm cờ tam giác là vải thô, nhưng là một loại màu đỏ tươi hiếm thấy, nhìn khá đẹp.Các chữ thêu trên đó đều xiêu vẹo.

Rõ ràng, người thêu không đọc sách, cũng không hiểu cấu trúc của chữ Hán.

Người tóc bạc, râu dài đó chẳng phải là ông chủ tiệm thuốc sao? Lời nói của người đàn ông đó cũng là lời của mỗi người.

Dù sao, ở nơi này, lão Trần là người lớn tuổi nhất, và cũng là một học trò đang ngồi.

Một hiệu thuốc nhỏ như vậy, tất cả chủ sở hữu đều là học trò hiện tại, không phải là hiếm.Ngoài ra, khi lão nhân xem bệnh, ông có rất nhiều quy tắc.

Nếu có ai chọc giận ông, ông sẽ lớn tiếng mắng mỏ.

Thậm chí còn đuổi người ta đi.

Ông thích xem, nhưng không xem.

Với khuôn mặt khó coi, ông là bá chủ.

Khó mà tưởng tượng ông là ông chủ tiệm thuốc.Bây giờ, nghe xong lời của đứa trẻ, ta nhận ra một sự hiểu lầm… "Vậy đó là chủ nhân của ai?" Người đàn ông đó vội vàng hỏi, cũng vì tò mò.Ta thấy đứa trẻ đưa tay ra, chỉ vào một người trẻ tuổi… Người đó chẳng phải

là học trò đeo mạng che mặt sao?Đám đông tỏ ra ngạc nhiên khi thấy ông chủ tiệm thuốc còn trẻ như vậy, cho rằng công tử trẻ tuổi này là một học trò, nhưng không nghĩ là chủ tiệm.Đám đông vây xem một trận xôn xao, đặc biệt là những người đã vô lễ với Lâm Hiên trước đó, lập tức có chút căng thẳng, một công tử trẻ tuổi như vậy có thể mở tiệm thuốc, bất kể tiệm thuốc lớn nhỏ, nếu không có thế lực chống lưng, không thể mở tiệm ở thành phố này.Nếu trước đây có lời lẽ không hay với hắn, tự nhiên sẽ cảm thấy hoảng sợ.

Dù sao, công tử trẻ tuổi bình thường không thể dung thứ việc người khác chỉ trích.

Nếu hắn ghi thù, có thể đánh chết ngươi, rồi bí mật xử lý.

Sau đó ngươi chỉ có thể nuốt răng vào bụng.Lâm Hiên không keo kiệt và mạnh bạo như những người đó nghĩ.

Hắn đã quên chuyện buổi trưa rồi.

Khi gặp Tiểu Đinh Đậu, hắn nháy mắt ra hiệu.

Nhận được tin tức, hắn giao cho người kia.

Ông chủ tiệm nhỏ… Xong, hắn quay sang người họ Trần, nói: "Ca, thuốc viên cầm tiêu chảy gia truyền của ta.

Thực sự có một số hiệu quả kỳ diệu đối với tiêu chảy, đau bụng… nhưng chỉ có thể chữa triệu chứng chứ không thể chữa tận gốc.

Nếu là một bệnh đường ruột mãn tính, vẫn cần phải tìm thầy thuốc, dùng thuốc theo tình hình thực tế." Nghe Lâm Hiên nói, người đàn ông càng tin tưởng Lâm Hiên.

Vội vàng quỳ xuống, dập đầu hai cái trước Lâm Hiên.

Lâm Hiên tránh đi, nhanh chóng đỡ ông ta dậy.Người đàn ông đứng dậy, lại khóc: "Xin lỗi ta đã không quỳ lạy sai người nữa." Lời

nói vừa dứt, khiến người ta có chút không nhịn được cười, sau đó nghe ông ta tiếp tục: "Thật sự có chút ma lực, mẹ già ta không mắc bệnh đường ruột nào cả, nhưng vì hồi trẻ làm kem đá, mẹ già ta nghiện ăn kem đá, hồi nhỏ ăn quen rồi cũng không sao, nhưng bây giờ đã già rồi, không kiêng cữ, cứ thích ăn mấy thứ lạnh và chát, ăn xong thì bị tiêu chảy, nhưng không rút được kinh nghiệm, hôm qua một đứa con trai ăn cơm sau lưng ta, kết quả buổi trưa lại nôn mửa và tiêu chảy, nếu không có sẵn thuốc cầm tiêu chảy để bán, mẹ già ta…!" Nghe vậy, mọi người dở khóc dở cười, kem đá có thể dùng nước lạnh và bột kem đá làm thành, lạnh lẽo, người lớn còn không dám ăn nhiều, huống chi là người già, lại ăn cả một chậu lớn! … Theo lý mà nói, mấy đời nhà Trần đều bán kem đá ở Tây Thành, lão thái thái Trần cũng cả đời làm kem đá.

Sao lại không biết chứ?Người già thời xưa giống như trẻ con.

Dường như một số người già thực sự còn bướng bỉnh hơn trẻ con, và đáng lo ngại hơn.

Dù sao, đã tái sinh nhiều năm sau.

Chương 861

Mặc dù kỹ thuật làm thuốc viên thời đó cũng rất lạc hậu, nhưng ít nhất cũng tốt hơn bây giờ.

Do đó, ta cảm thấy bán một loại Quảng Hoắc Hương Chính Khí Hoàn phổ biến không liên quan gì đến điều này.

Ta từng nghĩ sẽ nhanh chóng gây ra phản ứng thị trường.Có thể nói phóng đại, phản ứng thị trường đã được kích hoạt, nhưng ít nhất có một số người nhận ra công hiệu của thuốc viên Quảng Hoắc Hương.Lúc này, một yếu tố khác quyết định liệu Quảng Hoắc Hương Chính Khí Hoàn có thể bán số lượng lớn hay không là thời hạn bảo quản của nó.Thời đó, thời hạn bảo quản của loại thuốc viên này thường khoảng sáu ngày.

Nếu thuốc viên Quảng Hoắc Hương chỉ có sáu ngày, lại còn có hiệu quả, người mua sẽ do dự.Dù sao, không ai muốn lãng phí tiền của, cũng không phải là một gia đình giàu có.

Mua mấy lọ thuốc, để ở nhà.

Có thể dùng để thể hiện thân phận của mình.

Hạn sử dụng không quan trọng.

Cứ vứt đi hoặc đưa cho người hầu.Người dân ở đây đều là người bình thường, sao lại xa xỉ như vậy, tự nhiên họ quan tâm hơn đến thời hạn bảo quản của thuốc viên.Lâm Hiên cũng chờ người nhà Trần hỏi vấn đề này, cái gọi là rèn sắt khi còn nóng, không quảng bá lúc này, chờ đến lúc nào mới quảng bá thuốc viên đây.Đinh Đấu liếc mắt nhìn hắn, hiểu được tâm tư của tiểu gia hỏa.

Tình cờ lại trùng hợp với hắn.

Lâm Hiên ra lệnh cho Đinh Đấu: “Lấy ba lọ thuốc viên.” “Chúc may mắn.” Đinh Đấu đi lấy thuốc, rồi chạy về.Lâm Hiên mở một trong những bình sứ, đổ ra ba viên.Loại thuốc này được trưng bày cho người nhà họ Trần, và cũng trưng bày cho mọi người.

“Hãy xem, trong mỗi lọ có ba loại thuốc.

Nếu ăn bị đau bụng, nôn mửa và tiêu chảy, có thể uống ngay lập tức.

Nếu ba giờ sau không thấy thuyên giảm, thì uống thêm một viên nữa… Trong vòng một ngày, tối đa dùng ba loại thuốc, khoảng thời gian bảo quản…” Điểm mấu chốt, hắn dừng lại một chút.

Tiếp tục: “Ta đã phủ một lớp sáp lên bình sứ này.

Lớp sáp này không thể tháo ra, có thể bảo quản ba năm.

Nếu đã tháo ra sử dụng, tối đa chỉ được…” Mọi người nghe xong, kinh hô: “Có thể sao!” “Đúng vậy, ta không nghe nhầm chứ?

Ba năm?” “Không nghe nhầm, ta cũng nghe công tử nói ba năm…” “Trời ơi, thuốc viên sáu ngày đã hết hạn rồi sao?

Có thể bảo quản ba năm… Thật sao?” “Ai mà biết, sao không… mua một lọ về thử xem…” Cầu tiên hoa“Sao không mua chứ?

Ta nghe nói con của ngươi mùa hè thường bị tiêu chảy.

Mua một lọ cũng không mất gì!” Trên đời không ai có thể tin có thuốc viên có thể giữ được hiệu nghiệm lâu đến vậy.

Từng người một, người đẩy ta, ta đẩy người, khiến người khác phải ăn cua.Trong lúc chen lấn, người nhà Trần hô lên: “Nếu ta tin vào vị thần y trẻ tuổi đó, ta sẽ uống hết ba lọ thuốc viên này!” “Một viên thuốc viên giá… hai lượng bạc, ba lọ tổng cộng sáu lượng.

Ta giảm giá chín mươi phần trăm, bỏ hết tiền lẻ, tổng cộng… năm

lượng bạc!” …Chủ ýTám lượng bạc đối với người dân khu Chá Cô Hạng không phải là một số tiền nhỏ.

Người đàn ông đó làm một số việc kinh doanh nhỏ, trong nhà cũng có một ít tiền tiết kiệm.

Ban đầu muốn mua một lọ thuốc viên, nhưng bây giờ một lần mua ba lọ, làm như vậy có chút khó khăn.Tuy nhiên, không phải không mua được, vẫn có thể xoay sở được.

Ngoài ra, mẹ già đã uống thuốc viên này để chữa bệnh dạ dày.

Sao không nên ủng hộ một học trò kỳ tích nhỏ bé này chứ?Cũng chính là lý do khiến ta lập tức ủng hộ Lâm Hiên.Sau khi ăn xong, Lâm Hiên vẫn luôn im lặng, ngay cả Thối Niệm thần kinh có lớn đến mấy, cũng nhận ra có điều không đúng.Lâm Hiên lúc này đang bưng một thùng nước nóng vào, đổ vào bồn tắm.

Hắn thử nhiệt độ nước xong, đứng thẳng dậy.

Vừa quay người định đi ra, thì thấy Thối Niệm đứng sau lưng.

“Hôm nay cô đi đâu vậy?” Thối Niệm hỏi trước.

“Không đi đâu cả.” Lâm Hiên mím môi nói.

“‘Linh Linh Linh’ hôm nay làm gì?” Thối Niệm nhíu mày, không tin lời Lâm Hiên.Lâm Hiên đứng trước mặt Thối Niệm, dùng ánh mắt không rõ tên nhìn chằm chằm.

Giọng nói không lớn, đôi môi mỏng khẽ mấp máy.

“Cô và Dịch Chí Hưng dường như có tình cảm tốt?” Thối Niệm ngẩn người một lúc, mới phản ứng lại.

Lâm Hiên, Dịch Chí Hưng, “Tôi không nói cho cậu biết.

Tôi và Dịch Chí Hưng cùng một nơi.

Tôi đương nhiên có thể nói chuyện.” “Nhưng cô đã hứa với tôi…” Lâm Hiên ấp úng, lời chưa dứt đã bị Thối Niệm cắt ngang.

“Tôi đã hứa sao?

Tôi nhớ tôi chỉ hứa sẽ tránh mặt khi giao đấu.” Lâm Hiên mím môi, thờ ơ đáp lại.Thối Niệm biết một chút về điều đó, đương nhiên cũng biết.

Vì vậy, hiện tại, việc cô xuất hiện không phải để ngăn cản hai người, nhưng trái tim cô vẫn mềm yếu như bông.Thấy vẻ mặt Lâm Hiên vẫn lạnh lùng và cứng rắn, Thối Niệm trong lòng cũng có chút không vui, bèn nói: “Tôi không biết chuyện gì đã xảy ra ở đây, nhưng ở quê tôi, giao lưu giữa nam nữ, bao gồm cả tiếp xúc cơ thể bình thường, đều là chuyện bình thường.

Chương 862

Tôi không phải là Triệu Thiến Nhân.

Nếu tôi trở thành người nhà họ Kiều, tôi sẽ không làm vậy." "Bên tôi, ngay cả vợ chồng cũng không can thiệp vào chuyện của nhau, huống chi, tôi bây giờ còn chưa kết hôn!" Nói xong, cảm xúc của Thối Niệm có chút mất kiểm soát.Cảm giác mất kiểm soát này vô cùng tồi tệ.Lâm Hiên bị thương.Thối Niệm hít sâu một hơi, đi vòng qua Lâm Hiên, cởi quần áo nằm vào bồn tắm.Nói những chủ đề này, đặc biệt dễ mất kiểm soát.Cô không nhớ mình đã trở nên như vậy từ khi nào.

Có lẽ từ khi học cấp hai, ngoại hình của Thối Niệm đã trưởng thành, vẻ ngoài ban đầu tự nhiên đã gây ra sự đố kỵ.Nhiều người chế giễu cô, và đưa ra những lời lẽ trái ngược.

Tình huống này bắt đầu từ cấp hai, xuyên suốt toàn bộ cuộc đời học sinh của Thối Niệm, rồi mới bắt đầu đi làm.Bất kể cô làm việc chăm chỉ đến đâu, thành công đến đâu, những lời đồn đại này chỉ càng ngày càng trầm trọng.Phụ nữ xinh đẹp không có vấn đề gì.

Đọc nhiều sách và làm việc chăm chỉ có ích gì?

Phụ nữ nên tuân theo ba nguyên tắc và bốn đức tính, nên phụ thuộc vào đàn ông.

Những lời này Thối Niệm đã nghe vô số lần, bất kể là người lạ hay người thân.Trong cuộc sống cuối cùng của mình, cô bị mọi người trên khắp thế giới kiểm soát.

Cha mẹ và cấp trên của cô đều cố gắng kiểm soát cuộc sống của cô.

Một cuộc sống không giống ai.Thối Niệm cảm thấy đã nghe quá

nhiều năm, không còn quan tâm nữa.

Tuy nhiên, tôi không nghĩ những lời như vậy có thể dễ dàng lay động tôi.Cô cũng biết Lâm Hiên không có ý đó, vì cô gái chết tiệt đó quá nhạy cảm, nhạy cảm đến tột độ, nhạy cảm với những điều bất thường.

Không thể không làm như vậy, nhưng mọi chuyện đã vượt quá tầm kiểm soát.Thối Niệm mím chặt môi, vốc một nắm nước, rửa mặt, cố gắng bình tĩnh lại.Mãi sau, Thối Niệm mới sắp xếp lại những suy nghĩ lộn xộn trong đầu.

Nhưng bây giờ thì khác rồi.

Bây giờ là một chuyến đi dễ dàng.

Thối Niệm đã ở đây mấy tháng rồi.

Gia đình chắc chắn sẽ lo lắng.

Đều là người có con, tự nhiên có thể hiểu được nỗi đau của những đứa trẻ bị mất tích.Tốt nhất là có thể sớm đưa Thối Niệm về với cha mẹ.Dịch Chí Hàng và Thối Niệm đều nghiêm túc.

Từ trước đến giờ Nhã Di chưa từng hỏi.Thối Niệm và Dịch Chí Hàng bị Lâm Hiên tách ra.

Ánh mắt Thối Niệm liếc qua Lâm Hiên.

Vừa gật đầu với Dịch Chí Hàng, Dịch Chí Hàng đã lên tiếng.Chỉ thấy Dịch Chí Hàng lấy ra một thứ.Anh ta cố gắng mỉm cười: “Quê tôi rất xa nơi này, một thành phố nhỏ, tôi… không thể trở về…” “Không thể trở về sao?” Nghe lời anh ta nói, mọi người đều ngạc nhiên.Thối Niệm dễ dàng nhận ra sự bối rối.Ta thấy Dịch Chí Hàng khoa trương lắc vai, giả vờ lau nước mắt.

“Thành phố của tôi nằm ở giao giới giữa Đoàn và Kiều Gia, gần sa

mạc.

Hai tháng trước đã xảy ra một trận đại nạn.

Cả thành phố bị bão cát nhấn chìm.

Lúc đó tôi cũng đã chạy trốn…" Lời vừa dứt, giọng nói của Dịch Chí Tinh vang lên, mọi người đều đồng cảm.

Dịch Chí Tinh và Thối Niệm đang gặp nguy hiểm.Thối Niệm nghe những lời an ủi đủ kiểu của mọi người, nhìn Dịch Chí Tinh.

Cô dễ dàng nhận ra vẻ mặt buồn bã đó là giả, qua ngón tay, cô nháy mắt tinh ranh.Khóe miệng Thối Niệm khẽ giật giật, lập tức hiểu ra ý đồ của Dịch Chí Hàng.Chỉ có tên này, mặt không đỏ tim không đập… mặt thật sự đủ dày… Không, không sao, ít nhất không cần phải vướng víu vào chuyện thân phận nữa.Đoàn Hà là một nơi nhỏ, nằm ở phía bắc nhất của vùng này, nơi đó môi trường khắc nghiệt, khí hậu lạnh lẽo, phần lớn là sa mạc Xích Bích.

Sa mạc thường nuốt chửng thành phố không có gì lạ.Cũng chính vì lý do này, Kiều lân cận cũng không thèm xâm lược và chiếm đóng vùng Đoàn này.Mặc dù những người khác không thấy ánh mắt giao lưu giữa Dịch Chí Tinh và Thối Niệm, nhưng Lâm Hiên ngồi giữa hai người lại nhìn rất rõ.

Hắn biết hai người đang nói dối, nhưng không tiết lộ.Sau bữa trưa, mọi người đều tản ra, đi nghỉ ngơi.Thối Niệm vào phòng của mình, vừa cởi áo khoác da, Lâm Hiên đã bước vào thu dọn bát đũa.Tất cả mọi chuyện đừng phiền nãoDù được mệnh danh là thần y Kiều Gia, cũng có lúc, hắn lần đầu tiên cảm thấy thất bại và bất lực.Bệnh vương nghiệp đã chữa trị được một năm.Ngân Dật run rẩy đứng trước mặt Lâm Hiên, không dám thở mạnh một tiếng… "Không cần phải cứng đầu như vậy, đó không phải lỗi của ngươi." Lâm Hiên ngẩng đầu nhìn Doãn Thông, nói: "Những thứ cần kiểm tra thì sao

rồi?" "Doãn Sướng quả thực có liên quan đến việc nhận hối lộ, nhưng Doãn Sướng rất cẩn thận, hiện tại chưa lộ ra bất kỳ manh mối nào." Tây Nhĩ Phất nói từ mũi thuyền.

"Được rồi, tiếp tục tìm." Lâm Hiên gõ gõ mặt bàn, trầm tư nói.Kể từ lần trước Thối Niệm và hắn nói những lời đó, Lâm Hiên bắt đầu điều tra Doãn Sướng.

Như lời Thối Niệm nói, dù có được thưởng, một tay cũng có thể kiếm gần hai lượng bạc.

Đối với một quan viên ngũ phẩm như Doãn Sướng, đó không phải là một số tiền nhỏ.Hắn ra lệnh cho ngân hàng phái người bí mật điều tra vụ việc.

"Được rồi, nếu không có việc gì, ta đi về trước." Lâm Hiên đứng dậy, bước đến cửa, dường như nhớ ra điều gì, hắn quay người lại: "Về những loại vải vóc này, chỉ có bột dương và các vật liệu vải vóc khác…" Hồ Hạ năm bảy tuổi được Nhạc Khôn cứu.

Về những gì đã trải qua trong cuộc đời, y không biết gì cả.

Chỉ biết rằng từ khi có ký ức, y đã ở trong ổ ăn mày, theo một lão ăn mày què chân đi xin ăn trên đường.

Lão ăn mày rất quan tâm, nhưng sau đó đã qua đời.

Mùa đông năm đó, thời tiết phương Bắc quá lạnh, nước cũng đóng băng.

Y cùng Hạ Hải và vài đứa trẻ khác ôm nhau, trốn ở góc phố để sưởi ấm.

Y cảm thấy mình sắp chết.

Trong lúc tuyệt vọng, y được một vị tiểu thư, người không ở nhà vào lúc đó, cứu thoát.

Vị tiểu thư trẻ tuổi đó vốn thích đi chơi, đã khẩn khoản xin Giang A Di lén đưa y ra ngoài mua quà sinh nhật cho lão chủ nhân.

Chương 863

Nếu vị tiểu thư đó không lén ra ngoài, y và vài huynh đệ kia sẽ ra sao đây?

Trong năm năm theo vị tiểu thư trẻ tuổi, y đã học được cách sống và học võ thuật.

Võ thuật của y được vị tiểu thư đích thân truyền thụ.

Ban đầu, vị tiểu thư cho y bốn viên thuốc để ăn.

Y nghĩ là để khống chế mình, nhưng chỉ sau khi ăn xong, y mới biết đó là thuốc tẩy tủy kinh, giúp gột rửa tinh hoa và cắt gọt xương tủy.

Sau đó, y trở thành một đại sư.

Vị tiểu thư đã cho y một gia đình, cho y sự ấm áp.

Trong năm năm đó, ngoài việc học tập, y chỉ có nhiệm vụ bảo vệ vị tiểu thư.

Y không cần làm bất kỳ việc gì khác.

Y được ăn ngon, mặc ấm.

Cuộc sống này không khác gì đãi ngộ của một chủ nhân trẻ tuổi.

Bởi vậy, Hồ Hạ thật sự rất đơn thuần!

Tình cảnh của Lâm Hiên lại không như vậy.

Kiếp trước, nàng sinh ra ở nông thôn.

Tính cách của thôn trưởng trực tiếp ảnh hưởng đến dân làng.

Nếu muốn phát triển quyền lực ở thôn Đào Viên, sự ủng hộ của thôn trưởng là cực kỳ quan trọng.

Bởi vậy, nàng đã ra lệnh cho Hồ Hạ đi tìm hiểu tình hình thôn Đào Viên và tạo mối quan hệ tốt với thôn trưởng.

Suối Đào Viên chảy vào hồ Nguyên bên ngoài núi.

Ngôi làng liên hệ với bên ngoài dựa vào một con đường núi quanh co hiểm trở và một thủy đạo là suối Đào Viên.

Thôn Đào Viên được đặt tên theo rất nhiều đào rừng.

Đa số dân làng Đào Viên làm nông, sống bằng việc mua bán trái cây rừng và sản vật núi.

Làng có hơn 700 hộ gia đình họ Phùng.

Thôn trưởng Phùng Sùng Sơn, tộc trưởng đương nhiệm của họ Phùng, đã kết hôn với Vân.

Ông có hai con trai và một con gái: con trai cả Phùng (16 tuổi), con trai thứ Phùng Khải Thành (10 tuổi), và con gái Phùng (8 tuổi).

Thôn trưởng Phùng Sùng Sơn là người trung thực, thẳng thắn, làm việc hiệu quả.

Đa số dân làng đều đơn giản, chất phác.

Dân làng ít khi có tranh chấp.

Sau khi hỏi rõ sự việc này, Hồ Hạ đã tìm đến thôn trưởng Phùng Sùng Sơn.

Gia tộc Phùng ở thôn Đào Viên cũng là hậu duệ của triều đại Phượng Hoàng Thịnh.

Sau khi tổ tiên gia tộc này không thể làm quan, họ đã ẩn cư ở thôn Đào Viên.

Sau đó, một đời tổ tiên đã truyền lại y thuật từ đảo Tiên Liệu cho đến tận bây giờ.

Hồ Hạ đang suy nghĩ làm thế nào để hoàn thành nhiệm vụ mà tiểu thư giao phó.

Tiểu thư muốn mua tất cả đất hoang ở phía bắc suối Đào Viên, nhưng y không biết phải làm sao.

Thực ra, việc định cư ở thôn Đào Viên rất đơn giản.

Thế giới hiện tại vừa mới ổn định, việc định cư với thân phận dân tị nạn rất dễ dàng.

Có cần thiết phải mua nhiều đất hoang đến vậy không?

Hồ Hạ lắc đầu, gạt bỏ tất cả những suy nghĩ lộn xộn đó, nhưng y kiên quyết tuân theo mệnh lệnh của vị tiểu thư.

Y được một đứa trẻ trông có vẻ là con cả dẫn đến một ngôi nhà lớn, y đưa cho đứa trẻ vài viên kẹo mạch nha rồi quay người gõ cửa.

Cửa mở ra không lâu sau, sau khi Hồ Hạ tự giới thiệu và trình bày mục đích của mình, ông ta nói lớn: "Để thăm dò tính cách đối phương, đương nhiên tiểu thư không sợ hãi.

Chương 864

Tiểu thư có thể căn cứ thái độ của thôn trưởng để quyết định hình thức đối xử về sau.

Hồ Hạ cũng không thể hiểu được ý đồ của tiểu thư." Nói xong những lời này, Hồ Hạ lén nhìn Phùng Sùng Sơn đang uống trà.

Phùng Sùng Sơn không ngờ đối phương lại hào phóng như vậy, điều này chứng tỏ thân thế của huynh muội kia tuyệt đối không đơn giản.

Phùng Sùng Sơn cũng là người đã sống gần bốn mươi năm.

Tuy trung thực, vô tư nhưng không có nghĩa là không có kinh nghiệm.

Không, bất kể đối phương là gia đình quý tộc giang hồ hay gia đình quý tộc, ba đứa trẻ đó đều không thể xấu xa.

Thôn trưởng Phùng không để ý đến Giang A Di.

Về việc có nên tiếp nhận bốn người hay không sẽ gây hại cho thôn, ông cho rằng có thể không có, nhưng cũng không hẳn là không.

Lương tâm của ông không cho phép từ chối những huynh muội như vậy!

Việc huynh muội đó có thể an toàn tìm đến đây cũng chứng tỏ họ không phải người bình thường.

Thực ra, Lâm Hiên khi định cư ở đây cũng đang đấu tranh.

Cái gọi là "bóng tối lớn" đang bao trùm thế giới.

Việc tìm một thành phố lớn để ẩn cư cũng không tồi.

Tuy nhiên, kiếp trước Lâm Hiên sinh ra ở nông thôn.

Khi đó, nàng đã xây một biệt thự trong trang trại của mình để ở.

So với những công trình bê tông cốt thép trong thành phố, môi trường sống ở nông thôn thoải mái và yên bình hơn, không khiến người ta cảm thấy ngột ngạt.

Nàng đã sống tám năm dưới sự che chở của cha mẹ và người thân, sống cuộc đời không nhà cửa.

Ông nội và cha nàng ở khắp nơi, gia đình nàng ở khắp nơi!

Nhưng nàng vẫn luôn ở trong trấn!

Lâm Hiên chưa bao giờ rời đi.

Có lẽ nàng sẽ chọn ẩn cư ở núi rừng sau khi tìm được đệ đệ.

Còn về tình yêu, nàng không dám mơ tưởng, bởi vì trái tim nàng đã khép kín, sẽ không dễ dàng mở ra.

Nàng không sợ kẻ thù, bởi vì nàng không sợ hãi gì cả.

Phùng Sùng Sơn không suy nghĩ lâu, đáp: "Xây biệt thự thì được, nhưng hiện tại thôn Tân An không có nhiều đất hoang đến vậy, phần lớn là đất canh tác.

Đất hoang ở đây toàn đồi núi và cây cỏ, có một hồ Đào Viên lớn, địa hình hiểm trở.

Xin thứ lỗi, ta thật sự không biết tiểu đệ đây đã để mắt đến chỗ nào." Hồ Hạ nhanh chóng đáp: "Cả vùng đất hoang phía bắc hồ Đào Viên, có cả núi Bắc Sơn nữa." Y dùng ánh mắt nóng rực nhìn Phùng Sùng Sơn, trên mặt không biểu lộ chút cảm xúc nào.

Quả nhiên, nghe lời này, ánh mắt Phùng Sùng Sơn co rút lại.

Tổ tiên của gia tộc Phùng khi xưa, trải qua hơn năm trăm năm tích lũy, trên tay cũng không có hơn năm ngàn mẫu đất, mà đứa trẻ trước mặt này lại đột nhiên mua nhiều hoang sơn như vậy để xây sơn trang,

rốt cuộc là muốn gì?

Có phải muốn phát động binh sĩ khởi nghĩa không!

Phùng Sùng Sơn không giữ được bình tĩnh, không kìm được nuốt nước bọt.

“Ngươi… ngươi biết núi Bắc Sơn có bao nhiêu mẫu đất không?

Đã mua cả núi Bắc Sơn rồi sao?…” Hồ Hạ ngượng ngùng gãi đầu, cười ngượng nghịu.

“Thôn trưởng Phùng, đừng hiểu lầm.

Núi Bắc Sơn có một thung lũng.

Ca ca và tỷ tỷ ta muốn xây một biệt thự trong thung lũng đó.

Không cho người khác mua núi để xây biệt thự (đây đương nhiên là lời bịa đặt của Lâm Hiên).

Còn về đất hoang phía Tây Bắc, ta sẽ trồng lương thực và cây ăn quả.

Tiện thể, ta sẽ xây các bến tàu nhỏ ở Tây Bắc và hồ Đào Viên.

Không có ý đồ gì khác.

Chương 865

Ta hy vọng thôn trưởng Phùng có thể giúp đỡ!" Mùa hè năm đó, Hồ Hạ thành thật, thẳng thắn và cởi mở.

Phùng Sùng Sơn cũng không thể tìm ra lỗi gì để từ chối, liền đáp: "Được rồi, ta sẽ đáp ứng yêu cầu của ngươi." Một người phụ nữ không có người thân, không có bạn bè, không có người yêu, thậm chí đã mất đi tuổi thanh xuân.

Trong thế giới phức tạp này, nàng có thể dựa vào ai?

Có lẽ vì thiếu cảm giác an toàn.

Lâm Hiên trong kiếp này vô cùng coi trọng tiền bạc.

Đương nhiên, sau đó nàng đã cảm nhận được niềm vui của sự yêu thương, nhưng vấn đề tích lũy tài phú thì không thay đổi.

Lâm Hiên đã ở trong không gian vài ngày, tiếp tục luyện tập "Phượng Hoàng Niết Bàn Kinh", học tập y thuật, mệt thì ngủ, tỉnh dậy lại tiếp tục học.

Những năm này, nàng dành gần một phần ba thời gian trong không gian, năm năm ở bên ngoài, nhưng thời gian trong không gian là năm mươi năm, nàng đã quen với cuộc sống trong không gian!

Một hôm, Lâm Hiên đang trầm tư, thì nghe thấy tiếng bước chân của Hồ Hạ đang đến gần hang động, nàng vội vã ra khỏi phòng, ngồi xuống ghế sô pha.

Mùa hè, đội Hồ Hạ đã đến nơi, phấn khởi hô: "Tiểu thư, tiểu thư của hạ thuộc đã trở về, người có ở đây không?" Lâm Hiên lườm nguýt, vội vàng xỏ dép.

"Ta ở đây, đừng la nữa!" Lâm Hiên ngồi xuống bàn làm việc, tự

mình rót một tách trà, mỉm cười nhìn Hồ Hạ trước mặt, đùa rằng: "Hồ Hạ, nhìn mặt ngươi đầy ý cười, việc ta giao cho ngươi đã hoàn thành rồi sao?" "A, tiểu thư, ta không ngờ mọi chuyện lại thuận lợi như vậy.

Thôn trưởng Phùng Sùng Sơn dưới chân núi Đào Viên, là người rất tốt, dân làng địa phương đều đánh giá rất cao ông ấy…" Hồ Hạ kể lại và hỏi về cảnh tượng thôn trưởng Phượng Hoàng, từng chi tiết một.

"Tiểu thư, hạ thuộc đã làm tất cả những gì người dặn." "Ừm, được, làm theo lời của ta, quả thật không tồi.

Ta đã đặt 102.000 lượng bạc và 102.000 lượng vàng vào nhẫn không gian cho ba người.

Bạc và vàng đã được xóa dấu vết nên có thể tự tin sử dụng." Lâm Hiên vừa uống trà vừa nói.

"Tiểu thư, bản lĩnh của người thật mạnh.

Xóa dấu vết của vài lượng bạc sao?

Hạ thuộc cũng đã thử…" Hồ Hạ ngượng ngùng gãi đầu.

"Được rồi, không cần trốn nữa.

Từ nay, ngươi phải gọi ta là tỷ tỷ trước mặt người ngoài.

Tên ta là Hạ Tử Di.

Hộ tịch ghi như vậy.

Ngươi và Hồ Hạ sẽ nói giúp ta cho Giang A Di và Hạ Hải biết về cái tên Hạ Tử Di này.

Còn về Giang A Di, ba người chúng ta cứ trực tiếp gọi là A Di là được, không cần gọi họ.

Ghi nhớ.” Sau khi dừng lại, nàng tiếp tục nói: “Tên của ta rất đặc biệt.

Ta đã đổi tên thành Tử Sắc.

Ngoài ra, mẹ ta luôn thích ta mặc màu tím.

Từ khi ta còn nhỏ, phần lớn quần áo của ta đều là màu tím.” Một nguyên nhân khác Lâm Hiên không giải thích rõ.

Nếu hai đệ đệ nghe tên Hạ Tử Di, ít nhiều sẽ… Nàng nhớ khi còn nhỏ, đệ đệ đã phàn nàn vì tỷ tỷ mặc quần áo màu tím, còn hai đứa lại mặc quần áo màu trắng.

Cố ý chọc tức hai đệ đệ, nhưng mẹ lại thích nàng hơn, còn nàng thì không quá thích.

Vì lý do này, hai đệ đệ đầy ấm ức, đi tìm mẹ để lý lẽ, nhưng lại bị mẹ trêu chọc.

Những chuyện như vậy xảy ra rất nhiều, ngay trước mắt nàng.

Lâm Hiên không tự chủ được mà nước mắt lưng tròng.

“Tiểu thư, tiểu thư… người sao vậy?…” Nhìn thấy nỗi buồn dâng lên trong mắt Lâm Hiên, trái tim Hồ Hạ như bị đâm một nhát dao, không khỏi vội vàng kêu lên!

Nếu một người phụ nữ luôn ra ngoài nơi công cộng, đàn ông sẽ phải suy nghĩ kỹ về hành vi của mình.

Nếu một người phụ nữ không thể chăm sóc con cái, đàn ông sẽ chỉ trích vợ mình không làm tốt công việc.

Bởi vậy, sự bình đẳng nam nữ thực sự chỉ là một mong ước tốt đẹp của phụ nữ.

Vì có thể sống một cuộc sống trọn vẹn trở lại, Lâm Hiên không thể nuôi dưỡng một người đàn ông, cũng không có huynh đệ để dựa

dẫm.

Hiện tại, trong lòng nàng, thành thật coi Hồ Hạ và Hạ Hải là huynh đệ của mình, hy vọng có thể bù đắp những thiếu sót của kiếp trước.

Chương 866

Đối với một người, cả đời luôn khó khăn.

Nếu là tính cách của ai đó thì sao?

Nàng phải sống cuộc sống của mình, sống tự do tự tại, không còn mong đợi những gì không đạt được, trân trọng tất cả những gì mình có!

Lâm Hiên không nói nhiều nữa, lấy một ít khoai tây và rau củ từ không gian ra, đặt vào giỏ, đi ra khỏi hang động, bay đến hồ nước để tìm Hồ Hạ.

Cả hai cùng thèm ăn lẩu.

Bên bờ hồ, nàng phát hiện Hồ Hạ đang nhặt củi.

"Đại ca, ta muốn ăn lẩu rau củ.

Ngươi đi tìm ít nấm và rau rừng về đi!" "Được, tỷ tỷ, ta đi ngay đây!" Hồ Hạ nghe Lâm Hiên gọi mình là Đại ca, gọi thân thiết như vậy, liền cười toe toét.

Nói xong, y đưa bó củi đã buộc vào tay Lâm Hiên rồi vui vẻ bay đi.

Tâm trạng Lâm Hiên cũng tốt lên.

Gọi Đại ca đã lâu rồi.

Nhìn bóng lưng vui vẻ của Hồ Hạ, nàng lẩm bẩm: "Đúng là một tên ngốc!" Rửa rau xong, nàng lấy dao gọt vỏ khoai tây, nhìn lên bầu trời, ước chừng đã gần giờ Dậu.

Từ khi nàng đến đại lục Phong Khê tám năm, Lâm Hiên đã sớm học được cách quan sát mặt trời và ước lượng thời gian.

Giang A Di và Hạ Hải cần vài ngày để giải quyết công việc.

Tối nay họ sẽ không về, nên Lâm Hiên không chuẩn bị nhiều thức ăn.

Trở về hang động, nàng bắt đầu nhóm lửa đun nước.

Gia vị như ớt, gừng, hồi hương, hạt tiêu Tứ Xuyên, quế… được cho vào nồi.

Sau khi trộn đều gia vị lẩu, vì thiếu dược liệu nên nàng sẽ pha nước chấm đơn giản.

Sau đó nàng sẽ thái khoai tây, đặt rau củ ra đĩa, ngồi xuống đợi Hồ Hạ mang nấm về.

Dù sao thì hôm nay sẽ là lẩu cay nồng!

Đợi sau một nén hương, Hồ Hạ vội vàng mang về một giỏ nấm và rau rừng đã rửa sạch.

Nhìn trong nồi đang nổi vài loại gia vị, y thắc mắc: "Tiểu thư, à không, tiểu muội muội, người định ăn thịt hầm sao?" "Đại ca, hôm nay ta sẽ cho huynh ăn một món mới, huynh cứ đặt nấm và rau rừng đã rửa sạch trực tiếp vào đĩa đi." "Ừm, được thôi, hôm nay thử tay nghề của muội muội ta vậy." Đây là lần đầu tiên y nếm thử tay nghề của tiểu thư.

Trong lòng y có chút mong chờ.

Hồ Hạ không mất nhiều thời gian để dọn dẹp bát đũa.

Sau khi bận rộn một lúc, y ngồi xuống bên nồi.

Lâm Hiên dạy Hồ Hạ cách ăn lẩu.

Đương nhiên, không phải ai cũng thích ớt, nhưng khẩu vị của Hồ Hạ giống hệt Nhạc Khôn, y cực kỳ thích vị cay của lẩu.

Mặc dù thiếu nước chấm nên có chút thiếu sót, nhưng hương vị vẫn tuyệt vời.

Rất đậm đà, nhận được lời khen ngợi hết lời của Hồ Hạ.

Lâm Hiên đã tám năm không nếm lại vị cay nồng ấy.

Hai người vừa ăn lẩu vừa trò chuyện một giờ.

Rất vui vẻ!

Sau một đêm yên tĩnh, Hồ Hạ mới nhận ra vào sáng hôm sau rằng những ký ức và tia chớp đã qua đi không trở lại.

Lâm Hiên từ chối, nói rằng đã đi chơi trong núi.

Nàng có thể lấy đầu người khác, nhưng bây giờ chỉ có thể nhẫn nhịn.

“Tiểu thư, để A Di lấy mạng tên chó kia!” “Không, ta có ý kiến của mình, A Di không cần tức giận, sẽ không có chuyện như vậy xảy ra quá nhiều.

Hiện tại ta không gây rắc rối, chờ đã…” “Được rồi, A Di biết rồi.” Lâm Hiên và Giang A Di đi về Hạ Trạch.

Đang đi, nàng đột nhiên cảm thấy phía sau có một cái đuôi.

Lúc đầu, nàng không để ý.

Chương 867

Vừa đi vừa nói chuyện, nhưng dù sao nàng cũng là một chuyên gia đỉnh cấp.

Cảm nhận về môi trường xung quanh luôn khác với người bình thường.

Không còn cách nào khác, hai người đành tìm một quán rượu, gọi hai món chay, ăn qua loa chút bữa tối.

Bước ra khỏi quán rượu, người trong bóng tối vẫn chưa rời đi, cũng không ra tay, chỉ đi theo Lâm Hiên.

Nàng tin chắc đối phương không có ý đồ sát nhân.

Hạ Trạch không thể lộ ra trước mặt người khác.

Không thể được.

Võ công của đối phương cũng cao, không thể dễ dàng cắt đuôi.

Lâm Hiên bảo Giang đại thẩm rời đi một mình.

Giang A Di không đồng ý.

Lý do là công phu của đối phương không tệ.

Bà thật sự không yên tâm.

Mặc dù đối phương không giết người, nhưng thật khó phân biệt khi chia tay.

Tuy nhiên, họ chỉ có thể lang thang khắp nơi trên thế giới.

May mắn thay, hai người đã luyện võ thuật suốt một năm, thể chất rất tốt, nếu không cũng sẽ mệt chết!

Cuối cùng, họ tìm cách cắt đuôi được kẻ theo dõi, khó khăn lắm

mới về được biệt thự của mình.

Chỉ có không gian ký ức lén lút thả ra, Giang A Di đương nhiên không biết, Doãn Đông cũng sẽ không để ý đến dấu vết của nàng.

Lâm Hiên luôn vui vẻ.

Mặc dù là do linh hồn, nhưng lần đầu gặp chuyện như vậy, nàng cảm thấy thật mới mẻ.

Xuyên qua một thế giới khác, thực hiện giấc mơ của người xưa, có thể có vô hạn thời gian để học những điều mình thích.

Sinh ra trong một gia đình danh giá, nàng mơ ước trở thành một phú nhị đại.

Không cần trả tiền, có thể trở thành một con sâu gạo trong mơ.

Sau đó, được ông nội ban cho danh hiệu Quân chủ.

Sẽ tự nhiên được tôn làm Công chúa, thực hiện giấc mơ công chúa thời thơ ấu.

Dường như nhiều cô gái đều có giấc mơ đó.

Sau khi gia đình và người thân bị phá hủy, nàng bị truy sát khắp nơi.

Thực hiện giấc mơ trở thành đại hiệp.

Hiện tại nàng là một đại sư, có thể tùy ý nhảy tường.

Hiện tại lại bị theo dõi, mặc dù không biết lý do, nhưng nàng cũng cảm thấy khá phấn khích.

Lâm Hiên bị kích thích, nhưng ngay sau đó là cái đuôi khó chịu.

Trong phòng khách sạn… “Chủ nhân, thuộc hạ vô năng, đã để lạc mất cô bé!

Xin chủ nhân trừng phạt.” Tàng Đông mặt khổ sở, quỳ trước mặt

người thanh niên mặc y phục màu tím.

Doãn Đông là một trong những thuộc hạ đắc lực nhất bên cạnh thiếu niên áo tím.

Công phu của y không thua kém Giang đại thẩm.

Y cảm thấy khó hiểu.

Trong mắt y, ngoài công phu của sư phụ ra, y không hề để ai khác vào mắt.

Y không nghĩ hôm nay mình sẽ bị đối phương phát hiện.

Sau khi loanh quanh hai giờ, y cuối cùng đã mất dấu.

Y chưa bao giờ cảm thấy lúng túng như vậy.

Chương 868

Là trợ thủ đắc lực nhất của chủ nhân, y đã hoàn thành hoàn hảo các nhiệm vụ chủ nhân giao phó trong nhiều năm.

Doãn Đông quỳ ở đó, không dám nhìn chủ nhân của mình.

Chủ nhân không nói gì.

Doãn Đông không dám quỳ nữa.

Mặc dù chủ nhân bình thường có tính khí tốt, nhưng một khi không vui, y không biết mình sẽ chết như thế nào.

Lưng Doãn Đông không tự chủ được toát ra một lớp mồ hôi lạnh.

"May mắn thay, vị tiểu thư trẻ tuổi gọi ta là huynh đệ.

Hôm nay, ta thề trước bài vị lão chủ nhân, từ nay về sau ta sẽ sống như người nhà họ Hạ, chết như quỷ nhà họ Hạ, bảo vệ muội muội ta Lâm Hiên Tử, để thực hiện ước nguyện của muội muội ta.

Nếu ta vi phạm lời thề này, ta sẽ không chết tự nhiên!" Giang A Di nhìn ba đứa trẻ của mình, mắt ngấn lệ.

Bà cảm thấy vô cùng tự hào và đau khổ.

"Lão nô Khương Thạch thề trước bài vị lão chủ nhân, sẽ mãi mãi trung thành với tiểu thư Lâm Hiên và người nhà của người.

Thề sẽ báo thù cho lão chủ nhân của người, và giúp người tìm hai vị chủ nhân trẻ tuổi.

Nếu vi phạm lời thề, lão nô sẽ chết." Lâm Hiên không biết rằng, vì sự đối xử chân thành của nàng, Hồ Hạ và Hạ Hải trong cuộc sống sau này đã dâng hiến tất cả sinh mạng để bảo vệ người nhà của nàng, và trở thành những người trợ giúp trọn đời của nàng.

Thoáng chốc, đêm giao thừa, Lâm Hiên đã phát hành bốn thiên hồi ức lục để kỷ niệm ngày lễ này.

Vì sau khi người thân qua đời phải ăn chay ba năm, nên Giang đại thẩm đã chuẩn bị các món chay.

Vì đại lục Phượng không có món xào, nên các món canh và hấp của Giang đại thẩm có hương vị không tồi.

Giang A Di đã làm 12 món ăn và hai món canh.

Lâm Hiên lấy khoai tây, khoai lang, ngô tươi và ớt ngọt từ không gian ra, dạy Giang A Di nấu ăn.

Mọi người đều quây quần bên bàn, thắp đèn cùng ăn bữa cơm giao thừa.

Đương nhiên, trên bàn có một vị trí đáng nhớ.

Không biết từ lúc nào, mọi người đều chấp nhận đây là một gia đình, chỉ cần có vị trí của mình khi ăn cơm.

Hoài niệm cũng không phụ kỳ vọng, ăn uống thanh lịch, như người lớn, lễ nghi ăn uống tuyệt đối đạt chuẩn!

Hạ Hải, Tia Chớp và Tuyết cũng được chuẩn bị thức ăn, đặt trong một bát thức ăn đặc biệt.

Ba con vật này cũng là những sinh vật cổ đại, thức ăn của chúng không phải loại dễ tìm thấy khắp nơi.

Chúng ăn rất thanh lịch, mỗi lần đều được cho thức ăn sạch sẽ.

Hồ Hạ đã hỏi, mỗi khi bắt đầu nói chuyện, “Màu vàng đó, gọi là ngô sao?

Ngon quá!” “Ừm, Đại ca, đừng đánh giá thấp ngô.

Nếu trồng tốt, mỗi mẫu có thể đạt năng suất một nghìn cân.” Lâm

Hiên lấy thêm một củ khoai tây khác, chấm vào nước chấm có hạt giống bướm nhỏ.

Khoai tây có năng suất cao hơn ngô!

"Vị tiểu thư trẻ tuổi đó thật sao?" Giang A Di nghi ngờ, tiểu thư biết điều đó sao!

Lâm Hiên nghi ngờ dì mình, nói: "Khi ta hái, ta ước tính theo số mẫu!" Lâm Hiên cho rằng: năng suất đời trước còn đáng sợ hơn.

Mỗi mẫu năng suất cao tới 2000 kg.

Thật không may, không thể lai tạo ra giống mới.

Ở đây không có phân bón, nhưng phân chuồng đủ dùng, năng suất 1000 kg là không thể thiếu!

"Tuyệt vời quá, nếu được cải thiện, thì sẽ có rất nhiều người không bị đói!" Hồ Hạ vừa ăn vừa cảm thán.

Lâm Hiên dùng ngón tay nhỏ chỉ vào khoai lang trên bàn.

"Ừm, khoai lang cũng có năng suất cao, nhưng ta không dễ dàng phổ biến nó." Giang A Di cầm khoai lang, gọt vỏ, đưa cho Lâm Hiên.

"Tiểu thư, người có cách nào để phổ biến những cây trồng năng suất cao này không?" "Sẽ phổ biến, nhưng không phải bây giờ!

Ta sẽ dùng những cây trồng năng suất cao này để tích lũy tài phú, câu cá lớn." Lâm Hiên nheo mắt cười.

Chương 869

"Ồ?

Tiểu muội có thể câu được cá lớn năng suất cao sao?" Hồ Hạ ngốc nghếch hỏi lớn.

Ánh sáng mặt trời buổi sáng chiếu trên hồ, phản chiếu một chút ánh vàng.

Hồ nước xanh biếc như ngọc bích được chạm khắc tinh xảo.

Cao quý và bí ẩn.

Khu vườn trên đảo Tiên Nhạc đã có quy mô ban đầu.

Núi, hồ, đảo và công viên Tiên Nhạc hòa quyện vào nhau.

Thật quá đột ngột!

Theo yêu cầu của Lâm Hiên, Lỗ đại sư đã xây dựng Ngọc Nga và Tử Y trong vườn.

Hiện tại đã gần hoàn thành.

Trong ấn tượng của Lâm Hiên, hiệu suất lao động thời cổ đại tương đối thấp, nên nàng luôn nghi ngờ về đề nghị của Lục sư phụ rằng có thể xây dựng Tử Di Sơn Trang trong vòng nửa năm.

Tuy nhiên, nàng không thể không thừa nhận, tốc độ xây dựng biệt thự thực sự rất nhanh, Lục sư phụ đã làm được.

Thực tế, trong thời gian ngắn ngủi đó, Lâm Hiên thường xuyên quan sát cách các công nhân làm việc khi rảnh rỗi.

Sau khi xem xong, nàng không thể không khâm phục trí tuệ của người xưa.

Ví dụ, khi lát đường đá xanh, công nhân trước tiên đo đạc và đánh dấu mặt đường cần lát, sau đó đào sâu, rồi dùng hỗn hợp hồ nếp và cát vôi để lát nền đường, sau đó phủ một lớp đất mỏng, dùng đá dăm nén chặt các lớp, cuối cùng là lát đá xanh.

Các khe hở giữa các phiến đá xanh phải được đổ đầy hồ nếp, hai bên đường đá xanh đều có rãnh thoát nước tương ứng.

Toàn bộ công trình không hề có một chút sơ suất nào!

Thời gian trôi nhanh.

Vài ngày trước, Tết Nguyên Đán sắp kết thúc.

Đó là Rằm tháng Giêng âm lịch.

Theo yêu cầu mạnh mẽ của mọi người, tối hôm đó, Lâm Hiên và Giang A Di cùng bốn người đi đến trấn Đào Viên tham gia lễ hội Nguyên Tiêu.

Vì đi sớm, đoàn người đã đến trấn Đào Viên vào buổi trưa.

Hạ Hải đề nghị mọi người đi ăn ở nhà hàng Đào Viên, nhà hàng hàng đầu của trấn Đào Viên.

Nghe nói, nhà hàng Đào Viên là tài sản của Giả Vân Thành.

Gia tộc Giả Vân đã tồn tại qua nhiều thế hệ.

Giả Vân tồn tại từ đầu triều đại Phượng Hoàng Thịnh.

Có thể thấy, quyền lực của Giả Vân đã ăn sâu vào Vân Thành, không thể lay chuyển.

Mặc dù đã trải qua hàng trăm năm chiến tranh, Giả Vân vẫn đứng vững không đổ.

Mọi người đều nói Giả Vân là một gia tộc có lịch sử trăm năm, nhưng Giả Vân là một gia tộc có lịch sử nghìn năm.

Mỗi thế hệ đều có người làm quan trong triều đình.

Gia tộc Giả Vân có gốc rễ sâu xa, Giả Vân đã thâm nhập vào nhiều ngành nghề.

Có thể thấy, Lâm Hiên muốn đứng vững ở Đào Viên, thậm chí Vân Thành, trước tiên phải có một kế hoạch phù hợp với Giả Vân.

Mùa hè, khi đi dạo dọc bờ biển, y đã kể cho nàng những thông tin y thu thập được những ngày này.

Lâm Hiên không khỏi dùng ánh mắt ngày càng mới lạ nhìn Hạ Hải.

Một thuộc hạ tốt không chỉ cần làm tốt việc của mình, mà còn cần nhìn ra những việc không liên quan.

Có thể cần một chiến lược.

Ngay cả khi một người không thể nhìn xa ba bước, cũng phải ít nhất nhìn hai bước, mới có thể được coi là thuộc hạ đủ tiêu chuẩn.

Quan trọng hơn, Lâm Hiên hiện tại coi Hạ Hải là ca ca của mình.

Sẽ độc lập.

Chương 870

Việc có tầm nhìn xa là vô cùng cần thiết.

Trước đây, Lâm Hiên từng nghe một câu chuyện nhỏ.

Nội dung đại khái của câu chuyện là một chủ cửa hàng bán sỉ táo bảo hai chủ cửa hàng đi chợ hỏi giá táo loại nhất.

Thuộc hạ Giáp trở về không lâu sau, báo với ông chủ rằng cửa hàng nào đó bán táo loại nhất giá bao nhiêu.

Trên thị trường có ba loại táo loại nhất.

Thuộc hạ Giáp đã hỏi từng cửa hàng một.

Thuộc hạ này luôn làm việc chăm chỉ, ông chủ chưa bao giờ mắc lỗi nào.

Một lúc sau, thuộc hạ Ất cũng trở về.

Y đã hỏi tất cả các cửa hàng bán táo trên thị trường.

Một lát sau, sẽ nghỉ ngơi ở căn nhà trong trấn.

Ca ca và A Di sẽ ở lại với con vào buổi tối, được không?

Hạ Hải cũng thích dỗ trẻ con.

Thực ra, trong mắt Lâm Hiên, Hạ Hải và Hồ Hạ cũng là trẻ con.

Hạ Hải thường ít nói, nhưng luôn có những ý kiến hay vào những thời điểm quan trọng.

“Được rồi, A Di ăn đi, đừng lo cho con, con không còn là trẻ con nữa!

Đại ca và nhị ca cũng nên dùng đũa.

Đừng đợi con.” Lâm Hiên giận dỗi.

“Trong mắt A Di, tiểu thư mãi mãi là một đứa trẻ, tiểu thư bây giờ vẫn là một đứa trẻ!” Giang A Di không khỏi bật cười.

Giang tiểu thư thật sự coi mình là người lớn rồi sao.

Trong lòng bà, Giang tiểu thư đã bao nhiêu tuổi rồi?

Lâm Hiên cầm đũa, cúi đầu ăn cơm.

“Các ngươi nghe chưa?

Bốn thành phố phía Bắc của Sùng Chúc đã bị Trần Ba Nhi phong tỏa.

Sau lễ hội, Trần Ba Nhi sẽ phong Sùng Chúc!” Lâm Hiên đang ăn cơm, đột nhiên, cuộc nói chuyện của vài vị khách ở bàn bên cạnh đã thu hút sự chú ý của nàng.

“Đúng vậy, Đông Tấn Vương và ta vẫn luôn theo dõi Hạ Đế Phượng Hoàng Thịnh triều để chinh phục thế giới.

Ta nghe nói Trần Ba Nhi vẫn luôn đi theo phụ thân ở phương Bắc và phương Nam, và đã ra chiến trường từ năm 12 tuổi.

Có thể nói, y đã trải qua nhiều trận chiến, và đạt được những thành tựu xuất sắc!” “Đúng vậy, ta cũng nghe nói, Trần Ba Nhi này tướng mạo phi phàm, hiện tại vẫn chưa kết hôn, cũng không có một thiếp thất nào, rất trong sạch…” “Hắc hắc, không giống ca ca 14 tuổi đã kết hôn sinh con!” “Hắc, Vương Thần năm nay sẽ làm lễ gia miện, vì chưa kết hôn, không…” Những lời còn lại Lâm Hiên cũng không nghe rõ, vừa nghe những lời bàn tán ở bàn bên cạnh lọt vào tai, Giang A Di đầy ẩn ý liếc nhìn tiểu thư của mình một cái, thấy tiểu thư của mình nghe những lời này mà mặt không biểu cảm gì, Giang A Di lại lo lắng cho tiểu thư.

Sau bữa trưa, Hồ Hạ đi tính tiền, và đặt một phòng đôi ở lầu hai.

Đoàn bốn người rời khỏi quán rượu Đào Viên, Hạ Hải mua một căn nhà trong trấn Đào Viên.

Trấn Đào Viên nằm ở bờ đông hồ Viễn.

Toàn bộ thị trấn nằm theo hướng Bắc – Nam.

Giữa trấn là văn phòng trấn Đào Viên.

Phố Đông là khu dân cư của các quan lại và gia đình giàu có.

Phố Tây chạy dọc theo hồ Viên.

Một con phố thương mại lớn.

Phố Bắc là khu dân cư của người nghèo.

Phố Nam là chợ lớn nơi các tiểu thương bán hàng.

Tòa nhà này nằm ở Phố Đông của trấn Đào Viên.

Được bao quanh bởi các công trình dân cư.

Chương 871

Đường phố sạch sẽ, môi trường cũng yên tĩnh.

Trước nhà, trên cửa treo hai chữ "Hạ Trạch", hai cánh cửa gỗ có mỗi bên một vòng đồng, hai bên cửa có một góc cửa, thấp thoáng giản dị!

Hạ Hải đi đến cửa, lập tức nghe thấy một câu hỏi: "Ai đó?" "Ta, Hạ Hải đây!" Cửa lập tức mở ra, một lão nhân từ bên trong bước ra.

Mặc dù đã hơn nửa thế kỷ trôi qua, nhưng ông vẫn khí thế ngút trời.

Vị lão nhân này hiền lành, nhưng có lễ phép.

Mặc y phục vải lanh màu xanh đậm, tóc buộc bằng dải lụa cùng màu.

Ông đứng bên cửa cúi chào.

"Chúc nhị thiếu gia, Giang đại thẩm, nhị thiếu gia, nhị tiểu thư năm mới vui vẻ!" "Giang Bá năm mới vui vẻ.

Giang A Di đã nhìn thấy.

Một vị tiên sinh, một vị phu nhân." Hạ Hải giới thiệu Giang Bá.

Giang Bá vội vàng tiến lên một lần nữa cung kính hành lễ: "Chào tiên sinh, chào phu nhân!" "Đừng đứng ở cửa nữa, Giang Bá.

Mặc dù bây giờ thời tiết không nóng, nhưng ánh nắng buổi trưa vẫn gay gắt.

Cẩn thận đừng để bị cháy nắng." Đỗ Đại Hằng nói.

"Nhị ca, ta chỉ đi với chị dâu.

Chốc nữa ta sẽ về nhà.” Đỗ Tú Trân cầm một mảnh khăn tay che mặt bước đi.

Nàng không sợ bị cháy nắng, vì mẹ nàng cũng dự định gả nàng vào một gia đình lớn để làm nội trợ.

Sẽ bị cháy nắng sao?

“Kỳ lạ thật, cha ơi, con thấy cô hôm nay không bình thường?” Lâm Hiên nhíu mày nói.

“Cô con là vậy.

Có tính khí trẻ con.

Thực ra, trái tim cô ấy không xấu.

Dù sao thì, còn trẻ mà.” Đỗ Đại Hằng nhìn về phía xa, khẽ nói.

“Không, không phải, cô ấy lớn hơn tỷ tỷ con một tuổi…” Đỗ bĩu môi.

Nghe thấy động tĩnh ngoài cửa, Lâm Hiên kéo Đỗ, Lâm Hiên ôm Đỗ, cả hai cùng ra ngoài.

“Cha ơi, về rồi.

Tiểu Tuyết chỉ đang nói chuyện thôi.” Lâm Hiên nói.

“Cha ơi, mệt rồi sao?

Vào rửa mặt đi.

Con, mẹ con đã rửa một chậu dưa chuột rồi.

Vào ăn dưa chuột đi.” “Ai, mẹ con khỏe mạnh.

Con vui hơn bất cứ điều gì khác.” Lâm Hiên sờ sau gáy, cười ngây ngô.

Bữa trưa của gia đình Đỗ ăn mì trắng và mì khô.

Đỗ Tiêu Tuyết trước tiên trộn một bát tương ớt thịt băm, sau đó trộn với mì trắng.

Cả gia đình đều rất thích.

Trong thời gian ngắn đó, Đỗ hầu như ngày nào cũng tự mình xuống bếp, Lâm Hiên chỉ có thể làm phụ tá.

Dưới sự chăm sóc tỉ mỉ của Đỗ Hiểu Tuyết, cơ thể tiểu Lâm Hiên đã hồi phục sức khỏe, Đại Hằng nhìn cũng trẻ hơn vài tuổi, những đứa trẻ trong nhà trước đây đều vàng vọt gầy gò, đầu tóc vàng hoe, giờ đây đứa nào đứa nấy đều hồng hào, sáng bóng, cơ thể cũng khỏe mạnh.

Nhìn một hàng những đứa trẻ đang ngủ gật trên giường, Lâm Hiên khẽ mỉm cười: "Các con mệt rồi sao?

Mùa xuân năm nay dễ buồn ngủ, mùa thu dễ mệt mỏi.

Đừng cố gắng.

Chương 872

Đi ngủ một lát đi, đợi buổi chiều mặt trời không còn gay gắt nữa thì hãy bắt đầu làm việc.” “A, mẹ ơi, con đi ngủ trước đây.

Con buồn ngủ quá.

Con đi ngủ.

Con đưa em đi ngủ.” Đỗ như một người lớn nhỏ bé đưa Đỗ Tiểu Nguyệt vào trong nhà.

Mấy đứa trẻ này gần đây ăn no là buồn ngủ.

Theo cách nói của Lâm Hiên, chúng nên bắt đầu phát triển chiều cao, nên Đỗ Hiểu Tuyết không mời thợ rèn.

Đối với những đứa trẻ nhỏ, lớn lên khỏe mạnh là điều tốt.

Đỗ Hiểu Tuyết chỉ hận bây giờ trong tay không có đủ tiền bạc, nếu không thì phải thay đổi quy định, làm đồ ăn ngon cho chúng.

Buổi chiều, mặt trời không còn chiếu vào mặt, nên Lâm Hiên gọi mấy đứa trẻ ra giúp.

Vừa nghe thấy động tĩnh, Đỗ Tú Trân đẩy cửa bước vào.

“Nhị tẩu, mẹ em gọi em đến giúp.

Mẹ lo không thể mỗi ngày làm nhiều cải bắp đến vậy.” Nói xong, nàng vén tay áo lên và bắt đầu làm.

“A, dì ơi, con không dám làm phiền dì vất vả như vậy.” Đỗ ngừng lại nói.

“Đúng vậy, Tú Trân, đồ ăn trong nhà cũng không còn nhiều.

Nếu ta có thể làm được, ta sẽ không làm phiền.” Đỗ Đại Hằng

cười nói.

“À phải rồi, Tú Trân, nhà ta có một ít cải muối chua cay.

Sao không lấy một ít về cho mẹ nếm thử?” Nói xong, Lâm Hiên đưa cho Đỗ Tú Trân một bát cải muối cay.

“Hừ, thật không biết điều.

Ta có lòng tốt đến giúp.

Lại đuổi người ra ngoài, đưa cho ta một bát cải muối hỏng, ý gì đây?” Đỗ Tú Trân nói.

Lâm Hiên kinh ngạc hỏi.

“Cha, mẹ, nhớ dì cả đến nhà mình mấy hôm trước không?

Dì ấy rất muốn giúp làm cải muối cay.

Mặt trời nhất định phải mọc ở đằng Tây rồi.

Quả nhiên, nếu không có việc gì để làm, thì chính là cưỡng hiếp hoặc trộm cắp.” Đỗ Hiểu Tuyết tức giận nói.

“Tuyết Nhi, ý con là, dì cả…” Đỗ Đại Hằng nhìn chằm chằm vào đôi mắt tròn xoe của con gái, vẻ mặt không thể tin được.

“Con sẽ nhanh chóng biết rằng việc trồng cải muối cay trông đơn giản, nhưng nếu chỉ vẽ một con hổ từ hình con mèo con, cuối cùng nó sẽ chỉ biến thành cải bắp thối rữa.

Con hy vọng bên phía mẹ đừng đổ lỗi cho gia đình con.” Lời Đỗ vừa dứt, nghe thấy tiếng “bình” một tiếng, cửa phòng nàng bị người từ bên ngoài đá tung.

“Hừ, ta biết ngươi không có ý tốt cố ý cho ta xem một đống bầy hầy.

Tất cả cải bắp của nhà ta đều thối rữa rồi.

Nhất định là do cái đồ xui xẻo trong nhà này làm ra.” Bên ngoài truyền đến tiếng Đỗ Tú Trân gào thét và Đỗ đang can ngăn.

“Hừ, ta không quan tâm, bởi vì ta bị mẹ mắng thê thảm.

Nhà ta đã tốn bao nhiêu tiền mua cải bắp và tương đậu đều uổng công rồi.

Bây giờ tiền tiết kiệm của ta đã hết.

Ta phải sống thế nào đây?

Ta phải uống gió Tây Bắc sao?” Đỗ Đại Hằng đi ra ngoài nhà, nhìn thấy Đỗ Linh Tu và Đỗ Tú Trân đang giằng co.

Ông mặt đen sầm: “Tú Trân, học cách làm cải muối cay từ ta.

Nhị ca không giỏi, nhưng nếu làm không tốt, không thể đổ lỗi cho Tiêu Tuyết, đúng không?” “Nhị ca, ta thấy đó là một người nhà không may mắn.

Hừ, bây giờ ta bị mẹ mắng rồi.

Chương 873

Phải làm sao đây?" Đỗ Tú Trân khóc lóc, ngồi bệt xuống sàn nhà bên ngoài.

"Dì cả, như vậy là không đúng.

Ta không bảo dì làm cải muối cay, ta dạy dì.

Rõ ràng là dì bị ám ảnh bởi tiền bạc.

Phải học cách làm cải muối cay ở nhà ta để bán tiền.

Dì lén lút nhìn trộm nhà ta.

Bây giờ phương pháp muối dưa bị sai.

Có thể trách ta làm cải muối thành cải bắp thối rữa sao?" Đỗ cười giận dữ.

"Đã làm hỏng bao nhiêu bắp cải?" Đỗ Đại Hằng co rút khóe miệng hỏi một câu.

"Năm trăm cân!" Đỗ đáp: "Năm trăm cân sao?" Đỗ Đại Hằng suýt nữa ngạc nhiên đến mức ngồi bệt xuống đất.

Phải biết rằng, mặc dù bắp cải không đáng bao nhiêu tiền, nhưng nếu cộng thêm các nguyên liệu phụ, chi phí để làm năm trăm cân cải muối cay gần như hai lượng bạc, cộng thêm việc không làm theo phương pháp thông thường, cộng thêm những thứ lộn xộn khác, chi phí ước tính sẽ còn cao hơn.

"Thúc thúc, Mễ Lư bảo cháu lên phòng trên lầu." Bên ngoài, một đứa trẻ trông giống hổ gõ cửa lễ phép.

Đó là Đỗ Tiểu Mạn, con trai thứ hai của phòng lớn nhà họ Đỗ.

So với những người khác, cậu bé hơi ngốc nghếch, đơn giản,

thành thật, có chút tận tụy.

Kiên định, sẵn sàng làm việc.

Năm nay cậu bé mười tuổi.

Khi rảnh rỗi thích đi săn ở núi sau.

Thỉnh thoảng có thể mang về một ít thỏ rừng và gà rừng, mối quan hệ với anh em nhà Đỗ Hiểu Tuyết cũng rất tốt.

"Tiểu Mạn, cháu biết mẹ cháu gọi ta không?" Thật ra, Đỗ Đại Hằng trong lòng sợ nhất Lâm Hiên, vì nàng một chút cũng không biết lý lẽ.

Hiện tại khi nghe Lâm Hiên muốn đi, ông thực sự trốn.

"Cha ơi, để con đi cùng." Đỗ Tiêu Tuyết kéo tay Đỗ Đại Hằng, đi lên phòng.

Bên ngoài, vài tiểu thương vẽ hổ giống mèo.

Vì vậy, cải muối cay căn bản không bán được, nhưng cũng không tệ." Phú Quý mặt mày rạng rỡ.

"Phú Quý thúc thúc, cháu cũng phải cảm ơn chú đã làm ăn với cháu.

Sự hợp tác của chúng ta nhất định sẽ ngày càng tốt đẹp." "Ha ha ha, tiểu Tuyết nha đầu miệng ngọt, đúng rồi, hôm nay Huyền Lý cũng có chợ lớn, hôm nay ta đã giao cải muối cay, ta phải đưa đến Bát Trân Lâu ở huyện thành.

Xe ngựa đã chuẩn bị xong rồi, có muốn đi cùng đến huyện thành không?" Phồn Vinh cười nói.

"Cha ơi." Đỗ Hiểu Tuyết và Lâm Hiên đồng loạt nhìn Đỗ Đại Hằng đầy mong đợi.

“Được rồi, cha sẽ không đi đó.

Nếu hai đứa muốn đi, thì cùng đi đi.

Nhớ về sớm, đừng gây phiền phức cho các chú giàu có trên đường.” “Vâng, vâng ạ!” Hai đứa trẻ được cho phép, lập tức vui vẻ cười thành một đoàn.

Trên xe ngựa chất đầy hai cái chum lớn, ngay cả khi chen chúc một chút, Lâm Hiên và Đỗ Hiểu Tuyết cũng có thể ngồi được.

Hai chị em cười nói suốt đường, xe ngựa phía trước do Phú Quý cùng tiểu đồng tự mình điều khiển, xe chạy ổn định, thẳng tiến đến Bát Trân Lâu ở huyện thành.

Lâm Hiên và Đỗ Hiểu Tuyết nhảy xuống xe ngựa, đã hẹn trước với Phú Quý sẽ quay về trấn.

Sau đó, hai người bắt đầu chuyến du ngoạn huyện thành.

“Ca, bên kia sao mà đông vui thế?

Con đi xem chút.” “Được thôi, con thích là được, ta không có gì để xem.

Ta sẽ đi cùng con.” “Bán vải bạt, một loại vải tốt, dù là làm chăn hay làm quần áo, đều là lựa chọn tốt nhất, không thể bỏ lỡ cơ hội tốt này.” Bán bánh nướng, bánh nướng nóng hổi vừa ra lò, bánh nướng ngon tuyệt.

Bán kẹo hồ lô, kẹo hồ lô và những đứa trẻ lớn thích kẹo, có muốn hai xiên kẹo hồ lô không?

“Ôi, huynh đệ, nhìn kìa, bên kia có…” “Đúng, đúng, tiểu muội muội, nhìn bên kia có diễn xiếc, chúng ta đi xem đi?” “Được thôi, mình đi.” Hai chị em đến một gian hàng xiếc kungfu, nơi có người ở tầng ba và tầng ba.

Chương 874

Hai đứa trẻ đã rất cố gắng, nhưng không chen vào được.

“Được rồi, lão đại ca.

Để ta đi xem cửa hàng hoa bên kia.” Đỗ Hiểu Tuyết đến một gian hàng vải, hỏi giá, phát hiện không đủ tiền mua cả bộ quần áo, liền chọn một ít vải vụn ở bên cạnh.

Đỗ chọn vài miếng vải sapphire lớn để làm giày cho cha và các bé trai trong nhà.

Chọn vài miếng vải sa để làm khăn tay, sau đó chọn rất nhiều vải vụn nhiều màu.

Vì phát hiện gian hàng bán búp bê len ở huyện thành dường như rất được yêu thích, nàng nảy ra ý định may một vài con búp bê len để bán.

Sau khi chọn vài sợi chỉ thêu nhiều màu, Đỗ Hiểu Tuyết luyến tiếc rời đi.

Đỗ vác một túi vải vụn lớn, đi đến một cửa hàng bán văn phòng tứ bảo.

Sau khi hỏi giá, nàng thở dốc.

Một nghiên mực bình thường giá bốn năm lượng bạc.

Đỗ Hiểu Tuyết phát hiện Lâm Hiên đang đứng bên cạnh nhìn chằm chằm vào mực, giấy và nghiên mực trên kệ sách.

Trái tim nàng không khỏi thắt lại.

Nàng đã chọn nửa ngày, cuối cùng chỉ mua hai cây cọ rẻ nhất, nhưng ngay cả như vậy, cũng đã tốn hơn một lượng bạc.

“Tiểu muội, những cây bút lông đó đắt quá, nhà ta không có ai học.

Mua về làm gì?” Lâm Hiên nghi ngờ hỏi.

“Đại ca, đừng lo lắng.

Việc bây giờ không đọc sách không có nghĩa là sau này sẽ không đọc.” Vi Hoa Ngọc mắt lệ nhòa nói: “Nếu dùng tay giết Doãn Cốc, thì Doãn Cốc phải làm sao?” Tiền thẩm nhi bĩu môi: “Gọi là A Di cũng chịu bao nhiêu ấm ức!

Nhìn xem, phải ăn bao nhiêu thịt mới nuốt nổi!” Đôi mắt đỏ hoe của Dư Hồng đột nhiên nhìn chằm chằm vào Vi Hoa.

Vi Hoa hít một hơi lạnh.

“Mỗi lần ta muốn mua thịt cho mình, ta đều bị mắng chửi và đánh đập một cách vô cớ.

Sau đó thịt không cho ta ăn, đều vào miệng của ngươi!” Vài căn nhà gần đó không hề hay biết chút nào, nhưng đã hình thành thói quen tư duy của người tục.

Khi người nhà Vi Tú Tài phát ra âm thanh, nghe thấy tiếng Vi Ngân Cốc gào thét, họ biết là ai đang phát ra âm thanh!

Vài người tin rằng người đàn ông này không khỏi xúc động.

Tình hình gia đình Vi Tú Tài không quá tốt, nhưng thường xuyên vì Vi Anh Gia mà mua thịt, nhưng thực tế, đúng như Vi Hoa Ngân nói, mỗi lần ăn thịt, đều phát ra tiếng động lớn, và Vi Anh Gia bị đánh.

Mắt Vi Đại Tẩu sáng lên: “Vậy thì kéo nhà họ Doãn đi cũng không tốt lắm!” Bất kể gia đình mẹ chồng có tốt đến đâu, bà cũng sẽ không cho phép nuôi dưỡng em gái chưa chồng.

“Sau này, sau này rồi tính!

Chuyện tối qua thật quá đáng sợ!

Ngay cả khi nhà họ Doãn phát hiện ra, lúc đó quá tức giận, không đủ tốt, đã giết người rồi.

Không thể nhìn thấy, nửa đêm lại mang lưỡi hái đi.

Ta càng ngày càng sợ hãi!" Vi Hoa Ngọc khóc lóc.

Vi Hoa Nhân đưa tay kéo nàng đến mức không kịp, mặt đầy thương tích: "Tỷ ơi!

Con không đi!

Sẽ làm liên lụy tỷ!" "Nhà họ Doãn hiểu chuyện mà!" Vi Đại Tẩu nói.

"Vài ngày nữa là giỗ mẹ rồi!" Vi Hoa Ngân cúi đầu, nước mắt lã chã rơi xuống.

Những người xem không xa xẽo tai nói nhỏ: "Phượng Quyên đã đánh Liễu Thực!

Sắp đến ngày giỗ của mẹ nhanh chóng rồi.

Về nhà xem con cái, đã thấy rồi!" Nhìn những người đó lũ lượt rời đi, Vi Hoa Ngân trong lòng hừ lạnh.

Sẽ từ từ giành được tất cả danh tiếng!

An toàn cho người nhà nàng thì sao?

Chương 875

Sẽ bị xé nát!

Vi Hoa Ngọc cưỡi xe máy rời đi.

Không về nhà.

Đi thẳng đến phòng lớn tìm Phiền Thị.

"Dụ Cố!?" Phiền Thị vội vã chạy ra.

"Bảo bà nội, dì sau này sẽ theo con!

Con sẽ đưa dì đi!

Giả Vĩ Cẩu sẽ không bao giờ có nhà họ Doãn nữa!

Con không có mẹ cũng không có cha!" Vi Hoa Ngọc mắt đỏ hoe, kéo xe trượt, trực tiếp rời đi.

Phiền Thị vội vàng kéo nàng lại: "Ngọc Cô!

Có thể là tức giận!

Con gái của lão gia nhà họ Doãn.

Có thể cùng một người về nhà không?

Dừng lại!" "Con muốn tức giận, sớm đã đưa cô ấy đi rồi!

Để cô ấy không thể tránh khỏi bị giết.

Con không thể nhìn cô ấy bị giết!" Vi Hoa Ngọc hòa lệ châu.

"Ai da!

Ai giết nhà họ Doãn?" Trương cũng kinh ngạc bước ra.

Rời đi.

Thôi Cốc, nghe tin muốn đưa Vi Hoa Ngân đi, vội vàng chạy ra

ngoài.

“Tỷ ơi!

Tỷ thật sự muốn đưa nhà họ Doãn đi sao?” Thôi Cốc không cho Doãn Cốc rời đi.

Sẽ rời đi, không ai sẽ tốt như tỷ!

Lão đại Vi cũng mặt mày không đồng ý: “Cha cũng tức giận Thanh Cô, mới đánh, sao có thể vì cái đó mà chọc giận Thanh Cô?

Đưa cho người nhà chồng, người nhà chồng có thể ở lại!” Vi Hoa Ngọc không kìm được khóc.

Đã mang theo hai cái bánh bao hấp tối qua, một người xách giỏ, người kia cũng xách giỏ.

Rời khỏi thôn, đi về phía núi Lâm Hiên ở phía tây thôn.

Nửa giờ sau, hai người đến chân núi.

Lần trước khi được Giang Lâm đưa đi, ta đã nhìn ngắm phong cảnh xung quanh.

Lần này, Lâm Hiên đứng dưới chân núi nhìn bốn phía.

Dưới núi đều là đất hoang, núi cơ bản là một sườn dốc, ít nơi có đá.

Lúc đó là tháng Tư, trên núi mọc đầy cỏ xanh và các loài hoa đủ màu sắc.

Trông rất đẹp.

Trên sườn dốc phía Bắc cũng mọc rất nhiều cây.

Thân cây thẳng và to, trông giống những cây cổ thụ.

Ở phía Nam của sườn dốc, có một vách đá dốc đứng, suối trên núi chảy xuống từ vách đá, tạo thành thác nước, sau đó chảy về những

nơi khác.

Tuy nhiên, những dòng nước này không chảy vào thôn làng, mà chảy qua bên ngoài thôn.

Khi không mưa, dân làng dùng nước này để tưới ruộng.

“Hạnh Nhi, núi này, thảo nào Giang Hổ lại có ánh mắt tham lam.

Chương 876

Đúng là một kho báu!" Lâm Hiên xúc động than thở.

"A ha, tiên sinh, ở đây, núi đẹp, biệt thự này sẽ tặng cho vị tiểu thư trẻ tuổi!" Hạnh Nhi nói.

"Cha ta, thật sự là như vậy sao?" Lâm Hiên có chút cảm khái, trong đầu ta không có nhiều ấn tượng.

"Đúng vậy, lúc đó khi ta mới vào văn phòng, chủ nhân và phu nhân đã nói chuyện.

Lúc đó, vị tiểu thư trẻ tuổi dường như không nói gì." Hạnh Nhi nói thêm.

"Ừm, ta hiểu rồi.

Đi thôi.

Để ta lên núi." Lâm Hiên vẫy tay, hai người đi lên núi.

Trong một tình huống như vậy.

Bảo bối, chúc mừng ngày lễ tình nhân! : Có dám đi sang bên kia núi không?

Còn xa hơn.

Hai người đi dọc theo đường núi lên núi, đi dọc theo con suối nhỏ đến căn nhà đã ở vài ngày trước.

Mặc dù trước đó, chỉ vài ngày sau đó, nhưng khi Lâm Hiên lúc này một lần nữa nhìn thấy căn nhà, trong lòng nàng có một cảm giác vô cùng thân thiết.

Nàng yêu ngôi nhà tranh không cửa đó sao?

“Tiểu thư trẻ tuổi, khi ta nhìn tất cả những căn nhà đó, ta thật sự có một cảm giác thân thiết…” Hạnh Nhi đứng bên cạnh Lâm Hiên khẽ nói.

“Ừm, ta cũng vậy!” Lâm Hiên khẽ cười, “Đi thôi, vào xem căn nhà cũ của ta!” Căn phòng vẫn như ngày hôm đó khi rời đi.

Hơi nghiêng, có một cái lỗ, vẫn còn nằm ở chỗ Hạnh Nhi đã để lại trên sàn.

Trên giường gỗ, cỏ tranh vẫn còn đó, có lấm tấm vết máu của hạt hạc khô.

Lâm Hiên một lần nữa quay đầu nhìn đống cỏ tranh khác trên sàn, rõ ràng đó là chỗ Hạnh Nhi ngủ.

Ánh mắt Lâm Hiên nhìn Giang Hổ và Phù Giang đầy tối tăm, mặc dù hiện tại đường trên cầu và dưới cầu đã thông, nhưng nỗi đau báo thù cho cha mẹ, cái chết của người thân, và những tội ác mà Hạnh Nhi phải chịu sẽ không dừng lại ở đây.

Nàng phải sống khỏe mạnh, chờ Lâm Hiên giải quyết từng vấn đề một!

Nàng nhắm mắt lại, ngửi mùi hương quen thuộc trong căn phòng này, rồi lại mở mắt ra.

Lâm Hiên nói với Hạnh Nhi: “Được rồi, Hạnh Nhi, ta đã bước một bước ra.

Con đường phía trước sẽ càng gian nan hơn, nhưng ta không thể từ bỏ.

Ta chỉ có thể loại bỏ ngày càng nhiều khó khăn, mới có thể thoát khỏi những ngày bị đánh bại và đói kém.” “Vâng, tiểu thư!” Hạnh Nhi lập tức đứng thẳng, như một chiến sĩ mạnh mẽ, đứng bên cạnh Lâm Hiên, ngẩng đầu nhìn nàng, theo sau nàng.

Rời khỏi căn nhà, Lâm Hiên và Hạnh Nhi đi về phía sau núi.

Lâm Hiên, nàng nên ra núi.

Nếu đi đến đó, phải đi xuống một con mương, leo lên đối diện, rồi mới có thể leo núi, tiến vào rừng rậm.

"Hạnh Nhi, có dám đi đến đó không?" Lâm Hiên chỉ vào khu rừng rậm bên kia hỏi Hạnh Nhi.

Hạnh Nhi trông nghiêm túc, lo lắng: "Tiểu thư, bên đó có thể có động vật, nếu không ta sẽ không đi, ta lo người sẽ lại bị thương!" Ở phía bên kia núi, rừng cây rậm rạp và cao hơn bên này.

So với ngọn núi bên này, rõ ràng có hai thế giới.

Con mương giữa hai ngọn núi cũng sâu.

Trong một tình huống như vậy.

Mắt Lâm Hiên nheo lại, nhìn ngọn núi đối diện.

Phần lớn là rừng cây.

Chắc hẳn có động vật.

Cơ hội và nguy hiểm luôn song hành.

Hiện tại Lâm Hiên và Hạnh Nhi không có thời gian để lựa chọn và do dự.

Chương 877

Nếu muốn kiếm tiền, phải mạo hiểm.

Lâm Hiên hiểu rõ điều này nhất.

“Hạnh Nhi, ngươi ở đây đợi ta, ta đi xem thử!” Lâm Hiên nói một lát, quay đầu nhìn Hạnh Nhi.

“Không, không, tuyệt đối không được!” Hạnh Nhi kiên quyết lắc đầu.

Nàng không muốn chia xa với vị tiểu thư trẻ tuổi.

Nàng không muốn để vị tiểu thư một mình gánh chịu nguy hiểm.

“Hạnh Nhi, nghe ta, ta có người đón ta, lỡ ta đụng phải dã thú, ta đều ở phía dưới, không thể leo lên được.

Vì vậy, ngươi ở đây gặp ta, ta sẽ về nhanh thôi!” Lâm Hiên khẩn thiết nói với Hạnh Nhi.

“Không, không, e rằng tiểu thư sẽ…” Mắt Hạnh Nhi đã đỏ hoe.

Nàng thực sự sợ vị tiểu thư trẻ tuổi sẽ bị bất kỳ con vật nào ăn thịt.

Nàng chưa bao giờ thấy động vật.

Đấu?

“Hạnh Nhi, thế này đi, ta đi xem.

Nếu ta cảm thấy có thể, ta sẽ về ngay.

Được không, ngươi ở đây đợi ta, được không?” Lâm Hiên sờ sờ đầu nàng, trong lòng nàng, Hạnh Nhi là một đứa trẻ.

Thực ra, nàng vẫn nhỏ hơn Hạnh Nhi một tuổi.

Hạnh Nhi mím môi, cũng không nói gì.

Nàng nhìn ngọn núi đối diện, do dự.

“Được, vậy thì, đợi thêm chút nữa!” Lâm Hiên nhanh chóng quyết định.

“Được thôi, tiểu thư, người nhất định phải cẩn thận, về sớm nhé.” Hạnh Nhi dặn dò kỹ lưỡng.

“Ừm, ta hiểu rồi!” Lâm Hiên an ủi Hạnh Nhi, quay người, buộc một đầu dây thừng vào một cái cây, rồi ném đầu kia xuống hẻm núi.

“Nếu sau này ta có thu hoạch, ta sẽ buộc giỏ vào dây thừng, ngươi có thể giúp ta kéo lên, như vậy ta có thể tiết kiệm sức lực.” Lâm Hiên hướng dẫn Hạnh Nhi.

“Được!” Hạnh Nhi gật đầu thật mạnh.

Sau đó, Lâm Hiên tìm một sườn dốc khá thoai thoải, đi xuống hẻm núi.

Sau đó leo lên sườn dốc đối diện, thẳng đến ngọn núi đó.

Vẫy tay chào Hạnh Nhi đang dõi theo, Lâm Hiên nhanh chóng tiến vào rừng.

Không phải nàng không mang theo Hạnh Nhi đi qua rừng cây ở đây.

Thân thể có nghĩa là nguyên nhân từ chính cơ thể, tâm lý có nghĩa là nguyên nhân dẫn đến trái tim.

Nút thắt trong lòng.

Chỉ khi tìm được nút thắt, hướng dẫn hoặc quên đi một cách chính xác, việc điều trị mới có thể bắt đầu.” Một đàn quạ bay trên đầu nàng.

Ta chưa bao giờ thấy đứa con trai nào như vậy.

Nếu để đứa con trai đó đợi nhiều năm như vậy, ta không biết Đông Phương Vũ có đợi được không.

Nàng thăm dò hỏi: "Đông Phương thúc thúc, người không thấy hơi khó khăn cho sao?

Hiện tại thân phận của con thật lúng túng, người sẽ…" Đông Phương không để ý, "Có gì đâu, một cô gái tốt như vậy không xứng đáng sao?

Chẳng lẽ không đáng để chờ đợi sao?

Còn về thân phận của cô gái này, sẽ có một ngày có một danh phận thích hợp.

Ngay cả khi không thể, thì sẽ xảy ra chuyện gì?" "Cha mẹ, xin đừng nghe những lời vô nghĩa đó.

Tối qua nhất định lại bị Tiên Nữ Gia La nhập hồn rồi.

Nói chuyện không đâu vào đâu." Đỗ Đại Vĩ nói, vẫn dùng đôi mắt cú vọ nháy mắt với Cao Thạch.

Chương 878

Cao Thạch là một tên hỗn xược, nhưng không quan tâm.

Tức giận đặt ba trăm hai mươi lượng bạc mà Đỗ Đại Vĩ giấu lên giường.

“Cha ơi, con trai hôm qua đã lừa cha.

Thực ra, con bán cho Tuyết Nhi ba trăm hai mươi lượng bạc, và đưa cho mẹ một trăm hai mươi lượng.

Còn lại để tiêu cho vợ bé…” “Con tiện nhân này, đừng nói bậy.” “Bốp!” Một tiếng giòn vang, Đỗ Đại Vĩ cuối cùng cũng không nhịn được bùng nổ, đó là hai trăm lượng bạc, mắt thấy sắp được rồi, lại bị lão nương nhà họ Bạch lấy mất, chẳng phải là uổng công sao.

Lão gia Đỗ nhìn số bạc trên giường, nhíu mày hỏi: “Đại ca, chuyện này là sao?

Cha tối qua uống quá nhiều, không hiểu.

Trương lão thái mua một tiểu nha hoàn, sau đó ra giá cao như vậy sao?

Nói cho ta biết.” “Cha, chuyện là như vậy, tiểu công tử nhà Trương lão tài, à không, không phải vừa bị người ta đánh chết sao, sau đó, Trương lão tài tìm một cô bé dưới mười tuổi làm vợ cho con trai…” Chưa nói xong, Đỗ trực tiếp đập tẩu thuốc xuống.

“Ừm, muốn giết Tiểu Tuyết sao?

Gả cho một người chết làm vợ, Tiểu Tuyết chẳng phải phải chôn theo sao?

Cái đồ con chó cái, sau khi Tiểu Tuyết bị mất thì gọi thúc thúc, quỳ

xuống cho ta.” “Cha, sự việc không phải như vậy, con đồng ý, để Tiểu Tuyết hạ táng, con chỉ đồng ý, Trương lão thái chỉ cho Tiểu Tuyết thủ quả, đợi cùng bài vị của tiểu công tử nhà họ Trương lớn lên…” “Bốp!” Lại một tiếng “cạch cạch” khác.

“Thật hồ đồ, sẽ hại tư Nặc cả đời.” Đỗ Hạc tức giận đến run cả người, giọng nói cũng có chút run rẩy.

Quay đầu nhìn căn nhà tranh đổ nát, tường đất thô sơ, thậm chí không có cửa, như một trận gió thổi qua, liệu có bị thổi tung mái không?

Chủ nhân và những người bình thường sẽ sống thế nào đây?

Để làm gì mà mạo phạm người nhà?

Nghe cuộc đối thoại của cô gái và hai huynh muội, nàng nhận ra cô gái tên Lâm Hiên kia sao?

Đó là thiếu gia nhà họ Giang sao?

Gia đình Giang nào?

Không phải gia đình Giang kia chứ?

Đông Phương Dập nhìn căn nhà tranh, trong lòng thầm nghĩ.

Tỉnh Nam Giang có mười huyện, huyện Lạc Nhất là một huyện.

Dựa trên những gì Đông Phương Dập đã thấy và nghe trong nhiều năm, ông biết tỉnh Nam Giang có bốn gia đình lớn, gia đình Giang sống ở trấn Phú Uẩn, huyện Lạc Nhất.

Gần đó có một thôn Giang Gia.

Có liên quan gì đến người trong thôn đó không?

Xem ra gia đình Giang ở thôn Giang này.

Lớn.

“Trước tiên đưa đi nha môn.” “Vâng, đại nhân!” Vài binh sĩ đã đưa Trần đi.

Hoàng Thần bị bắt đang vùng vẫy vặn vẹo thân thể mắng lớn: “Đồ tiện nhân, ngươi không chết được đâu, đợi ta, lão nương…” “Bốp…” Chưa mắng xong, đã bị cắt ngang, Trương Niệm Mai mặt lạnh tanh.

“Đừng nhanh chóng hộ tống ta.” “Vâng, tướng soái!” Vài binh sĩ đánh những người đó.

“Cảm ơn tướng soái!” Thượng Quan Mẫn Tử chân thành cảm ơn Trương Niệm Mai.

Trương Niệm Mai khẽ cười, “Bản tướng soái không thích phụ nữ cay nghiệt.” “Cảm ơn sự công bằng của người.” Thượng Quan Khải Phong cảm ơn Diêu đại nhân và con cái của ông.

Tiêu Mẫn sẽ đưa con cái đến nha môn tự mình… “Không có gì…” Thượng Quan Khải Phong kinh ngạc nhìn Diêu đại nhân.

Trước khi đại não của ông kịp phản ứng, ông đã nhìn thấy đoàn hộ vệ.

Hóa ra, vị đại nhân kia biết đoàn hộ vệ rồi, lại một lần nữa cúi chào: “Đa tạ đại nhân đã vất vả.” Hai vị tướng soái đều nhận ra Lâm Hiên, cũng biết đây là chuyến thăm chính thức của phủ nha An Hưng.

Họ giơ tay chào: “Diêu đại nhân.” Lâm Hiên gật đầu, “Đi!” “Vâng, đại nhân!” Người nhà của Thượng Quan được đưa đến vị trí công tác của Hiên Viên, Hạ Chấn mất việc.

“Ông nội ta nghe chuyện về quan võ Diêu đại nhân, đã chuẩn bị một ít rượu mừng ở nhà.

Xin hãy ban cho ta.” “Vị tướng soái già thật lương thiện.

Xin Hạ tướng soái dẫn đường!" "Mời!" Hai con ngựa của Thượng Quan dừng lại, hai con ngựa của Thượng Quan biến mất trên đường không lâu sau.

Chương 879

Các nha dịch kinh ngạc vừa tập trung lại, phát hiện một đội viên trẻ tuổi cao lớn mới được tiểu tướng soái dẫn đi.

Họ nhìn nhau, "Đội viên trẻ tuổi cao lớn mới là đại nhân sao?" "Trẻ tuổi!" Ta nghe nói mới ba mươi mấy tuổi.

"Trẻ quá." Ta nghe nói được điều từ bộ môn… Ồ, trời ơi, đó là Phì Liêu và Thủy Hộ phủ.

"Đương nhiên…" "Tiên sinh, nếu tên cướp bị bắt rồi, thì sao lại bị bắt?" Người hầu hỏi chủ nhân.

Đổng nhíu mày, đá một cước vào người hầu.

"Đồ ngốc, đừng hỏi nữa, dám hỏi chủ nhân, hôm nay không ăn bữa tối sao?" "Không cần… không cần… Tiên sinh, một vị tướng trẻ sẽ lập tức hỏi." Tiểu người hầu chạy đi.

Ở lối vào đường phố, Hiên Viên Hộ dẫn Thượng Quan Hi Hiên Viên, giao cho tướng soái nhà Thượng Quan Hi Hiên Viên.

"Hai người… Nhị nương…" Không có Thượng Quan Nhị Nương, trên con đường rộng lớn, Quách Lực không biết phải làm sao.

Thượng Quan Mẫn Nhi quay đầu nhìn đoàn hộ vệ.

Đột nhiên khóc lớn, lao vào lòng Hiên Viên Hộ.

"Quách A Di… Quách A Di…" Vừa khóc, vừa lén lấy ra một mảnh bạc vụn, đặt vào tay.

Khẽ nói: "Nhanh lên, đổi thành tiền đồng, sống tốt nhé!" "Nhị nương…" Hiên Viên Hộ không ngờ cô bé lại ngọt ngào đến vậy, khóc một cách đau lòng.

“Đi đi, nhanh đi…” Giải Sai nhìn sắc trời không còn sớm, vội vàng chạy đi.

Thở dài, Thượng Quan Mẫn Nhi tử Hiên Viên đã rời khỏi vòng tay của Quách Lực, nàng đã gặp một người, cả hai đã chăm sóc lẫn nhau, nhưng bây giờ lại phải rời xa Hiên Viên.

“Nhị nương…” Hiên Viên Hộ gào lên đau đớn, khiến người ta đau lòng.

Người nhà Thượng Quan dần dần biến mất khỏi tầm nhìn của người nhà Quách.

Tôi không biết đã mất bao lâu.

Quách Đại Bình hỏi mẹ.

Lâm Hiên vẫn luôn đi dép một cách lơ đễnh.

Tuy nhiên, hiện tại nghèo khó, sẽ không vì sự hèn mọn mà rơi lệ.

Hắn đưa người phụ nữ kia đến Liễu Thụ thôn, như thể chưa từng thấy cảnh tượng này bao giờ.

Đã sáu tháng rồi Liễu Thụ thôn mới mở cửa một lần ra bên ngoài.

Vừa vào thôn, một mùi khó tả xộc thẳng vào mũi, thậm chí khiến người ta phải đeo mặt nạ.

Tình hình Liễu Thụ thôn còn tồi tệ hơn vẻ bề ngoài.

Nước bẩn lênh láng khắp nơi.

Khắp nơi có thể thấy chất thải của con người vương vãi và những người bệnh đang sốt cao.

Họ bắt đầu kêu la, uống nước bẩn trên mặt đất.

Cả thôn giống như một chuồng heo, vừa bẩn vừa hôi.

Vừa vào thôn, cô ấy đi tìm người thân, nhưng chỉ dám nhìn, không

dám tiến lên.

Người phụ nữ đi cùng Lâm Hiên, với gương mặt lấm lem, cũng đứng trước một thanh niên vừa lùn vừa gầy, ho không ngừng.

Khi thanh niên đó nhìn thấy người phụ nữ, ngây người ra nửa buổi.

"Sơn Tử!" Người phụ nữ khẽ gọi, thanh niên vội vàng kêu lên: "Chị, thật sao?

Chị ở đâu?..." "Sơn Tử, chị sẽ dọn dẹp cho em!" Người phụ nữ nói, lấy ra một bộ quần áo sạch sẽ từ hành lý tùy thân.

Mặc dù trên đó cũng có nhiều vết vá, nhưng cô vẫn nhíu mày trước vết bẩn trên người thanh niên, rồi nhanh chóng chạy đi lấy nước.

Sau khi tìm thấy người thân, cô ấy khóc lóc một lúc.

Cuối cùng, cô ấy lau người, thay quần áo, dọn dẹp vệ sinh.

Ma Nặc Lệ bắt đầu công việc.

Lâm Hiên đứng một bên nhìn một lát, sau đó đi vào trong lấy giấm và rượu.

Sau khi mọi người dọn dẹp xong Liễu Thụ thôn, hắn dự định đốt giấm, rồi dùng khói hun.

Chương 880

Theo đề nghị của dân làng, Lâm Hiên cuối cùng đã tìm thấy nhà họ Phong.

Hắn thấy một căn nhà tranh nhỏ chỉ có một phòng.

Căn nhà lồi lõm, trong phòng chỉ có một cái giường sưởi (kháng), có một dãy tủ đựng nước nóng.

Hơi giống nhà học sinh!

Liễu Phong nhìn thấy Lâm Hiên đi trong gió, vội vàng lấy ra một cái vò lớn.

Bên trong thực sự có nửa vò giấm.

"Từ đâu ra vậy?" Lâm Hiên ngẩn người, rồi nhận ra không cần thiết phải hỏi.

Liễu Phong có chút ngại ngùng, nhưng "chỉ dùng thôi, không đủ cho tôi!" Lâm Hiên thấy cũng không có gì, không hỏi nữa.

Hắn và Liễu Phong bị gió thổi tạt sang một bên, rồi cùng chia sẻ với mọi người trong thôn.

Hắn đặt một cái bếp lên, nấu giấm, chuẩn bị khử trùng.

Sau khi nấu xong giấm, Liễu Phong lại như làm ảo thuật, lấy ra nửa vò rượu.

Lâm Hiên không vui, bảo người ta dùng rượu lau người cho những người đang sốt.

Lâm Hiên dẫn người trong thôn đi dọn dẹp, hạ sốt cho những người bệnh, còn Liễu Phong dẫn người lên núi lấy nước nóng.

Cả hai người đều đã làm việc cật lực.

Buổi tối, tất cả những người bệnh trong Liễu Thụ thôn đều ăn cơm nóng do người nhà mang đến, uống nước nóng, sau đó nghỉ ngơi.

Sau một ngày bận rộn, khi tất cả dân làng đã về nhà, Liễu Thôn trở lại vẻ yên tĩnh.

Lâm Hiên cảm thấy yếu sức và đói.

Ngoài bữa mì sợi ăn sáng ở nhà họ Tào, cả ngày hắn chưa ăn gì cả!

"Ăn chút gì đi!" Liễu Phong khẽ nói với hắn một câu, rồi dẫn Lâm Hiên đến chỗ mình ở.

Từ trong nồi, cô lấy ra hai củ khoai lang luộc, đưa cho Lâm Hiên một củ.

Lâm Hiên cũng quên mất trời lạnh, thậm chí cả vỏ khoai lang cũng nuốt xuống.

"Hách Đản, tỉnh rồi sao?" Lâm Hiên nhìn thấy Hách Đản, vội vàng xông tới, dưới ánh trăng xoay người Hách Đản, kiểm tra lại một lần nữa, mừng rỡ như điên.

"Chị, con khỏe rồi!" Hách Đản gật đầu, ngoan ngoãn gật đầu, "Con không nghe lời, làm chị lo lắng!" Lãnh Bình thật sự lo lắng, dù sao phương pháp chữa bệnh là từ sách mà ra, nếu không có sự chứng thực của Liễu Phong, thật sự không dám để Hách Đản bị bệnh ba ngày ba đêm như vậy!

Lâm Hiên nắm tay Hách Đản, đón Thạch Đầu và Tiên Hoa vào nhà.

Sau khi loay hoay trên bàn một lúc, cuối cùng anh cũng sắp xếp được que diêm, thắp sáng chiếc đèn dầu.

Mặc dù ánh đèn dầu yếu ớt màu vàng, nhưng ít nhất cũng có thể

nhìn rõ đôi mắt của bọn trẻ.

Tinh thần của Hách Đản trông khá tốt, chỉ có vẻ hơi lờ đờ, có thể do đã nằm trên giường ba ngày, chỉ uống chút cháo, đương nhiên không có sức lực, nhưng từ trưa đã đi ra ngoài, sao giờ vẫn chưa về?

“Chị, nương đâu rồi?

Tư Thông đi mua đồ ăn rồi.

Chị lấy tiền từ đâu ra?” Hách Đản vội vàng hỏi, rõ ràng là lo lắng cho nương.

Hơn nữa, trước khi hôn mê, Hách Đản còn đang bận việc!

“Ta đã đưa tiền rồi, nương con ra ngoài mua thức ăn, ta không biết nương đi mua ở đâu!” Lâm Hiên xác nhận với Thạch Đầu, để Hách Đản yên tâm, nhưng nhìn bầu trời đen kịt, nương con đã đi cả buổi chiều, Lâm Hiên cũng không khỏi có chút lo lắng.

“Bọn trẻ, ta về rồi!” Đang lúc lo lắng, nghe thấy tiếng Lãnh Bình yếu ớt vang lên trong sân, tiếp đó là tiếng cổng lớn xê dịch.

Thạch Đầu và Hoa lập tức reo hò chạy lên, nhưng khi thấy hai người kia lập tức theo sát phía sau Lãnh Bình ở cửa, lại không hiểu vì sao.

Sử Đông kêu lớn một tiếng, quay người xông vào phòng, một tay nắm chặt lấy Hách Đản, lớn tiếng kêu: “Con không đi, con không đi!” Hoa Nhi dường như cũng bị Lãnh Bình làm cho ngẩn người, đứng yên không nhúc nhích.

Lâm Hiên giật mình, vội vàng đi ra cửa, thấy Thạch Đầu đang lén lau nước mắt.

Phía sau, một người phụ nữ lớn tiếng kêu lên một cách sốt ruột: “Khóc cái gì?

Cầu ta nhận nuôi Tư Thông.

Tư Thông theo ta sẽ có đồ ăn nóng, không phải chịu khổ.

Chương 881

Nhìn xem, vì thái độ của ngươi, Thạch Đầu sợ ta!

Khóc khóc, biết khóc thì hãy ngoan ngoãn quét dọn đi!" Khi người phụ nữ kia bước vào phòng, dưới ánh đèn, Lâm Hiên thấy rõ Lãnh Bình, và lớn tiếng kêu lên: "… Con dâu sao lại là sao chổi?

Một lần, sao chổi và An Đấu đã lập thành một gia đình.

Sao Thạch Đầu không mau rời đi?

Nếu không rời đi nữa, sẽ bị giết đó!" Khi Lâm Hiên nghe thấy từ "sao chổi", lòng hắn thắt lại.

Nhìn người phụ nữ kia, không những giọng nói vang dội, thô to, mà cả người cũng mặc một chiếc váy vải thô không màu sắc nào.

Nàng thắt một nút ở eo, đứng đó, hai chân dạng ra, đôi mắt nhìn chằm chằm Lâm Hiên.

Lâm Hiên không cho ả ta chạm vào mình.

Hắn nắm lấy cánh tay người phụ nữ kia, dùng sức siết chặt.

Hắn kẹp cánh tay ra phía sau, nhắm vào đầu người phụ nữ đó.

Người phụ nữ kia bị Lãnh Bình đánh ngã xuống đất, ngã dúi dụi, kêu gào như heo bị chọc tiết: "Đau, đau, cổ tay ta gãy rồi!

Tên đàn ông vô dụng kia, mau gọi ta là sao chổi đi!" Người đàn ông kia định xông lên, Thạch Hạo cản lại: "Đừng đánh Bình Nhi, đều là lỗi của ta.

Ta sẽ đi nói chuyện với Bình Nhi!" "Thế này mà cũng làm mẹ được sao?" Lâm Hiên mặt đỏ bừng, hất tay Lãnh Bình lạnh lẽo ra hỏi.

Hắn cho rằng Lãnh Bình yếu đuối, nhưng ít nhất cũng là một

người mẹ có trách nhiệm.

Nuôi ba đứa trẻ không dễ, nhưng hắn không nghĩ sẽ bán con!

“Bình Nhi, dì của con lâu nay không có con.

Dì ấy đồng ý ý kiến của tôi, Tư Thông có thể đến trường, học tập ở nhà.” Lãnh Bình run rẩy nói, mặt đầy nước mắt: “Nhà cô cô giàu hơn nhà mình, Thạch Đầu sẽ được ăn no mặc ấm, vậy thì con chỉ có thể chịu khổ thôi!” “Nương, con không đi học.

Con sẽ ăn ít đi, con không cần quần áo mới.

Con chỉ muốn ở bên nương, anh con và chị con!” Sử Đông quay người ôm chặt lấy đùi Lãnh Bình, vừa khóc vừa nói, thân thể nhỏ bé không ngừng run rẩy.

“Tiền đâu?” Lâm Hiên hỏi, không hề cho A Hạo sắc mặt tốt.

“A Hạo đã mượn tiền từ trường học.

Cô ấy đồng ý rồi, nhưng tôi chưa quyết định từ bỏ Thạch Đầu.

Hiện tại gia đình không thể nấu cơm được nữa. .....tôi không thể nhìn bọn trẻ chết đói!” Thạch Hạo khẽ nói.

“Không mua thức ăn sao?” Lâm Hiên chú ý thấy Lãnh Bình hai tay trống không.

“Hiện tại dân làng không có đủ thức ăn.

Có thể mua thức ăn ở đâu được chứ?” Lãnh Bình khẽ nói.

“Bình Nhi, tôi không thể nhìn bọn trẻ chết đói!” Lâm Hiên trầm giọng nói: “Ai bảo Thạch Đầu sẽ chết đói?

Nếu không có đủ thức ăn và quần áo, thì không thể đi học.” **Một thế giới khác, một gia đình lớn ở phương Bắc tách biệt với thế giới bên ngoài.** Khi Lạc Nhất Giang mở mắt ra, cô cảm thấy có gì đó

không ổn.

Cô không ở nhà gần công viên Bắc Sơn nữa!

Chiếc giường lớn mềm mại giờ đã biến thành chiếu cỏ.

Trần nhà với hoa văn cổ điển đã biến thành trần nhà lợp bằng chiếu cỏ.

Nếu nhìn bức tường bên cạnh, giấy dán tường với hoa văn cổ điển đã biến mất, mà thay vào đó là một bức tường đất trát.

Có thể thấy, nếu chạm vào, có lẽ sẽ có đất rơi xuống.

Đây là đâu?

Cô bị bắt cóc sao?

Điều đó chưa chắc là một cách làm tốt.

Ít nhất là trong vài năm qua, không có thu hoạch lớn.

Vì lão phu nhân đã khuất muốn biến đứa nhỏ hoang dã thành một nơi sôi động, vậy thì hãy cho lão phu nhân đã khuất một cơ hội hành động trước, sau đó xem ai sẽ là người khóc.

Chương 882

"Nữ phó, về nói với lão thái thái rằng mọi việc sẽ được sắp xếp ổn thỏa càng sớm càng tốt.

Nếu còn dám làm bậy, vị tiểu thư này sẽ khiến cô ta có một kết cục thê thảm!" Chu Mỹ Vân đột nhiên ánh mắt lạnh lẽo, lạnh lùng nhìn tiểu nữ hài nói.

"Nô tỳ không dám, nô tỳ sẽ bẩm báo lão thái thái!" Châu Nhi nặng nề gật đầu, vội vàng lui ra ngoài.

"Mạnh quản gia, theo lời ta vừa nói, hãy đi sắp xếp, chuyện này nhất định phải hoàn thành. ....." Chu Mỹ Vân cười lạnh nói.

"Vâng, lão nô sẽ lập tức đi sắp xếp, để đảm bảo phu nhân hài lòng!" Mạnh quản gia mặt nở nụ cười gian xảo, vội vàng gật đầu khom lưng. .....

Một bên khác, dưới chân núi Ba Đồn.

Hoa Hoạt đã được đưa vào phòng.

Sau đó, rất nhiều dân làng lần lượt đến trước cửa nhà.

Rất nhiều người đều biết Hoa Hoạt đã xảy ra chuyện lớn như vậy, đều thông cảm cho đứa bé nhỏ tuổi, đau khổ như vậy, không biết có thể sống được bao lâu.

Vì vậy, mọi người đều cố gắng hết sức.

Một số người mang trứng gà, một số người khác mang theo bột mì, gạo tẻ, v.v., để bồi bổ cho Hoa Hoạt.

Mỗi người đều là dân thường nghèo khổ, cuộc sống mỗi gia đình đều khó khăn, bà lão thái thái từ chối, nhưng những người đó sau khi

đặt đồ xuống đều vội vàng rời đi.

Hành động này của dân làng đã sưởi ấm trái tim băng giá của bà lão thái thái, cũng sưởi ấm trái tim Tiêu Cửu.

Tiêu Cửu vô cùng cảm kích.

Lúc này, học trò thôn cũng đã mang đến thuốc men đã chuẩn bị sẵn, đang bắt mạch cho Hoa Hoạt!

"Ôi chao, thật kỳ lạ, thật kỳ lạ!" Sau khi học trò thôn vào nhà, ông ta liên tục bắt mạch cho Hoa Hoạt đến mười lần, vẻ mặt càng lúc càng phong phú, trông như quỷ vậy.

Thông thường, mạch của Hoa Hoạt yếu ớt, hầu như không thể cảm nhận được.

Nhưng bây giờ mạch tượng đã bình tĩnh và ổn định, nhịp đập cũng khá mạnh mẽ.

Thật quá khó tin, phải không?

"Tiêu, Hoa Hoạt bị thương thế nào rồi?

Có nặng hơn không?" Bà lão thái thái nghe thấy học trò thôn báo cáo, căng thẳng đến mức hầu như không thể thở được.

Nhìn ánh mắt và biểu cảm của vị bác sĩ kia dường như không mấy tốt lành.

"Không, tốt, tốt hơn nhiều rồi.

Nếu Tiểu Hoa hồi phục với tốc độ như vậy, có khả năng sẽ bình phục hoàn toàn.

Thể chất của Tiểu Hoa cũng quá tốt.

Thật không thể tin được." Học trò thôn nói, với vẻ mặt có chút hoảng hốt, trên mặt hoàn toàn không thể che giấu niềm vui, đứa trẻ

này thật may mắn, xem ra lần này không cần phải giết người nữa!

Trước đó ông ta đã cho Hoa Hoạt một viên thuốc, chỉ là viên thuốc trị nội thương thông thường, không ngờ lại có hiệu quả tốt đến vậy, trăm mối không thể giải thích, chỉ có thể là do thể chất của Hoa Hoạt tốt, hoặc là vận may!

"Tốt, tốt hơn nhiều rồi sao?

Có khả năng hồi phục sao, thật sao?" Bà lão thái thái nghe lời đó, ngây người ra.

"Tình hình thật sự tốt hơn nhiều rồi, nhưng cũng đừng vui mừng quá sớm, đứa nhỏ Hoa này muốn khỏi hẳn, nhất định phải đến trấn trên hoặc thậm chí huyện thành tìm một vị đại phu giỏi, tôi không thể đưa ra một phương án điều trị tốt. .....

Nếu chỉ để giữ lại một mạng, tôi có thể chuẩn bị thêm nhiều thảo dược." Ba Hiểu Dũng nghe đoạn đối thoại này, mặt vừa đỏ vừa tái, thân thể vốn gầy yếu run rẩy trong không khí, dường như phút chốc sẽ đổ gục.

"Ba Hiểu Dũng câm miệng cho ta, một nhà nhân đều hiếu thuận như vậy, ta Ba Long làm bất cứ chuyện gì cũng không thẹn với lòng, có ích gì mà ở đây chỉ trỏ lung tung?

Ta không nợ nần gì, những người này đối với ta không có lợi ích gì, nếu ta cứ khăng khăng nuôi dưỡng, người ta sẽ nghĩ ta bị "tâm thần" mất!" Ba Vịnh Nhi nghẹn cổ họng lại, vô cùng lạnh nhạt.

Cô ta không nghe rõ đến vậy.

Trong mắt cô ta, mẹ và Ba Hiểu Dũng đã chết não.

Lâm Hiên nhìn Ba Vịnh Nhi hung hăng như vậy, trong lòng càng lạnh thêm mấy phần.

Chương 883

Chủ nhà Ba đối xử với anh trai Ba Vịnh Nhi thật lòng thật dạ.

Ba Tam Dũng mười ba tuổi đi học nghề mộc.

Mười lăm tuổi bắt đầu làm việc.

Một thợ mộc lành nghề, một người đơn giản trung thực.

Rất nhiều người thích tìm ông làm việc.

Ông đã kiếm được một ít tiền ở trấn trên.

Khi đó, Ba Tam Dũng đã dành dụm tất cả số tiền dành cho vợ.

Khi đó, hai lạng bạc là một khoản tiền lớn.

Ba Tam Dũng vô điều kiện chi trả cho bất cứ ai trong gia đình, nhưng để đáp lại, Ba Tam Dũng cảm thấy không hổ thẹn với lương tâm!

Hôm nay có người đến nhà Ba Tam Dũng, nên cửa trước không đóng.

Lúc đó, một ông lão ngoài sáu mươi tuổi đi từ ngoài nhà vào.

Vừa nghe những lời của Ba Vịnh Nhi, ông ta tức giận đến run rẩy toàn thân.

"Ba Vịnh Nhi, đồ khốn kiếp, thật quá đáng, bây giờ mà lại nói những lời như vậy, Tam Dũng đối xử với cô ta, thật vô nhân đạo!" Ông lão tức giận trừng mắt nhìn Ba Vịnh Nhi, rồi nhìn Lý Hoạt và Trương Hòa Bình.

Mối quan hệ giữa ông và họ rất tốt, nhưng bây giờ nhìn gia đình họ, thật sự rất khó khăn, đặc biệt là nhìn một người Vịnh Nhi vô nhân đạo như vậy, ông rất tức giận!

“Cháu ở chỗ chú sao?

Chú ơi, chú đã nghe rồi, cháu không có gì để nói thẳng cả.

Dù anh ba có cho cháu thứ gì, những năm nay cháu đã thanh toán hết rồi.

Hoa Nhi sao lại làm như vậy?

Chú không biết sao?

Con nha đầu chết tiệt đó khắc người, phòng nhì của cháu đâu có ỷ tài mà ức hiếp người khác đâu?” Ba Vịnh Nhi bị ánh mắt sắc bén của Lý Hoạt làm cho giật mình, cảm thấy có lỗi.

Trong những ngày đó, cô ta quả thực đã nhận được lợi ích từ ba người anh trai, nhưng khi hai căn phòng đó bị chiếm, tim cô ta bắt đầu run rẩy.

Hơn nữa, những người ngốc nghếch kia đâu có biết sự thật về việc uống trà mát, phải không?

“Phải, đều là đồ ác bá!” Lưu Quế Xuân nghe chồng trả lời bá đạo như vậy, trong lòng hai tay tán thưởng, vội vàng phụ họa.

“Đại ca ta hiện tại cần nghỉ ngơi, nhưng các ngươi lại ở đây tranh cãi không ngừng.

Muốn giết người sao?

Làm ồn ở bên ngoài!” Lâm Hiên nhận ra Lý Hoạt, từ lời nói của hắn có thể thấy hắn là một bậc thầy phân biệt phải trái, vì vậy hắn dùng ánh mắt sắc bén nhìn Vịnh Nhi, rồi dùng lời lẽ nói.

“Đồ nha đầu chết tiệt, nói cái gì?

Ai muốn giết đại ca?

Chỉ nói bậy!

Lý Hoạt, nếu ngươi nhìn một đứa bé gái sắp chết như vậy, ngươi có cam lòng nuôi dưỡng không?" Lưu Quế Xuân bị lời nói của Ba Vịnh Nhi làm cho giật mình.

Đứa bé gái sắp chết kia thực sự rất tốt, trước mặt Lý Hoạt ư?

Thực tế, cô ta thực sự hy vọng có thể tạo ra một trận ồn ào lớn để làm Hoa Hoạt đau lòng.

Thế là xong chuyện.

Bà lão thái thái nhìn hai lạng bạc đột nhiên xuất hiện trước mắt, hốc mắt lập tức đỏ hoe.

Hai lạng bạc đối với những gia đình bình thường này, là một khoản tiền lớn, vạn lần không ngờ Lý Chính lại đưa nhiều bạc như vậy!

Bình thường bà chưa bao giờ dễ dàng nhận đồ của người khác, tiền bạc tuyệt đối không dám đòi hỏi.

Chỉ là nhà bây giờ nghèo đến không còn gì, vừa rồi học trò thôn lại nói tình hình Hoa Nhi chỉ cần đi trấn trên tìm đại phu là có cơ hội chuyển biến tốt, vì Hoa Nhi, bà đành phải mặt dày mượn một khoản bạc.

Chỉ thấy bà cảm kích nhìn Lý Chính, rồi mới đưa tay ra nhận bạc, lập tức bảo Cổ Tiểu Dũng đi viết giấy vay nợ!

"Bà lão, tình hình nhà tôi cũng bình thường, nhưng những năm nay cũng dành dụm được một ít bạc, số bạc này không cần dùng nữa, lão Tứ cũng nhờ tôi viết giấy vay nợ!" Lý Chính nhìn tình hình nhà họ Ba hiện tại, vội vàng xua tay, cũng là nể mặt lão huynh nhà họ Ba, giúp đỡ nhà họ Ba, hai lạng bạc đã lấy ra rồi, không định đòi lại nữa!

Chương 884

“Không, Lý Chính, tôi có tay có chân, có thể kiếm được bạc, hai lạng bạc ông có thể cho tôi mượn, tôi đã vô cùng cảm kích rồi, nhất định phải viết giấy vay nợ!” Bà lão thái thái mạnh mẽ lắc đầu, kiên trì nói với vẻ mặt bướng bỉnh.

Lâm Hiên nhìn cảnh này, trong lòng lại càng thêm khâm phục bà lão thái thái mấy phần.

Một phu nhân đã lớn tuổi, đối mặt với một gia đình tan nát như vậy, mà vẫn có thể giữ khí tiết, thật sự không dễ dàng chút nào!

Dưới sự kiên trì của bà lão thái thái, Lý Chính đành phải nhận giấy vay nợ.

Ban đầu Lý Chính muốn giúp đi trấn trên, nhưng bà lão thái thái khéo léo từ chối, việc này đã làm rồi, thật sự không nên nợ người ta quá nhiều ân tình.

Lý Chính thấy không giúp được gì thêm, cũng rời đi.

“Bà nội, hiện tại xe bò trong thôn đã đi sớm rồi, tình trạng bệnh của đại ca không thể trì hoãn được, phải chạy bộ đến trấn trên.

Cháu đi lại tiện lợi, để cháu đi trấn trên tìm đại phu nhé!” Lâm Hiên đảo mắt, đề nghị.

Xe bò đi trấn trên trong thôn, đều đã đi từ lúc trời vừa sáng.

Tình hình trấn trên, trong ký ức của nguyên chủ đều không có.

Đi xem Ba Chính Hoa thân thể quá yếu ớt, có thể dùng dị năng để phục hồi vết thương, nhưng cũng phải phối hợp với dược liệu để bồi bổ.

Với điều kiện gia đình hiện tại, chắc chắn không mua được dược liệu, phải tìm cách đưa dược liệu về.

“A?

Cẩm Nhi, đừng đừng đừng, con hãy ở nhà cùng tiểu thúc chăm sóc đại ca, bà nội đi trấn trên một chuyến là được!” Bà lão thái thái sợ hãi vội vàng lắc đầu, đứa trẻ hôm qua ở trấn trên đã gây ra họa lớn như vậy, hôm nay không thể để nó đi ra ngoài nữa!

“Bà nội, nhà cháu vừa mới chia gia tài, trong nhà có những chuyện nhỏ nhặt cần xử lý, căn bản không thể đi trấn trên được.

Thân thể tiểu thúc lại không tốt, cũng không đi được, chỉ có cháu là thích hợp để đi.

Đại ca thương Cẩm Nhi như vậy, Cẩm Nhi cũng không muốn đại ca xảy ra chuyện, cháu bảo đảm sẽ không gây họa, đi nhanh về nhanh được không?

Bà nội đồng ý đi ạ!” Lâm Hiên hoàn toàn có thể hiểu tâm trạng của bà lão thái thái lúc này.

Bà lão thái thái chắc chắn đã bị những hành động điên rồ của nguyên chủ làm cho sợ hãi, vì vậy hắn (Lâm Hiên) phồng cái mặt nhỏ đen sì của mình, đôi mắt to tròn long lanh, giọng điệu nhẹ nhàng khẩn cầu.

“… Bà lão thái thái nhíu mày, có chút do dự.

“Cần gì, có đại ca ta ra tay, có gì mà không làm được?

Ta có thể nói cho ngươi biết, trước khi có người từ trong đó ngã xuống, xương cốt đã gãy mười mấy chỗ, cả khuôn mặt đều bị cào nát thành bã thịt, thảm không nỡ nhìn, đứa bé gái sắp chết dù có sống khổ sở thế nào cũng phí công mà thôi!

Tài run rẩy lớp thịt trên mặt, nói với vẻ mặt đầy lông lá.” “Hừ, vậy thì tốt quá, đại ca, vậy thì ta đi đây, hiện tại trong đó không có ai, chắc chắn cũng không có ai cứu, xem tiện nhân nhỏ bé kia chết thế nào?” Tài Tú Tú khóe miệng nhếch lên, đáy mắt đầy vẻ âm hiểm, vừa rồi bị Ba Quý Nhi cái tiện nhân nhỏ bé kia đánh xong, cô ta muốn mẹ mình tính sổ với tiện nhân nhỏ bé đó.

Tuy nhiên, mẹ cô ta (Tài Tú Tú) cho rằng Hoa Hoạt là một cô cô.

Nếu Hoa Hoạt bị bệnh nặng, gây chuyện ở cửa, nếu làm người ta đau lòng, nhất định sẽ bị dân làng chỉ trích.

Vì vậy, cô ta bảo nhẫn nhịn trước, và sẽ dạy cho tiện nhân nhỏ bé kia một bài học sau khi Hoa Hoạt chết.

Nhưng khi tiện nhân nhỏ bé kia nguyền rủa mình không có con, cô ta không thể chịu đựng được nữa.

Chỉ có thể cầu cứu đại ca của mình!

Hiện tại không cần biết Ba Kiệt Nhĩ sống chết ra sao, đều không quan trọng, dù sao không chết cũng phải tàn phế, cơn tức giận trong lòng cũng đã giải tỏa rồi!

“Được, ta đi ngay đây, lái xe đi.

Tú Tú, không cần phải vì tiện nhân nhỏ bé Ba Kiệt Nhĩ kia mà buồn bực cả ngày.

Vài ngày nữa, thúc thúc sẽ trở thành Lý Hoạt.

Khi đó, cả thôn đều sẽ do nhà ta làm chủ.

Vậy thì sẽ xử lý Ba Đồn như thế nào đây.” Tài vung roi ngựa, đánh xe ngựa đi.

Trên đường vẫn còn rất đông người, đối với Tài Tú Tú thì cô ta vẫn tỏ ra kiêu ngạo.

Dù sao sau này cả thôn đều là thiên hạ của họ, ai dám chọc vào thì chỉ có một con đường chết!

"Nếu có ai dám nói ta sau này không thể sinh con nữa, ta sẽ giết chết nó!" Tài Tú Tú ánh mắt tối sầm, lạnh lùng nói.

Hôm nay, lời nói của Ba Vịnh Nhi vẫn vang vọng trong đầu cô ta.

Bí mật chết tiệt của cô ta cả thôn đều đã biết.

Chương 885

Hiện tại những người trong thôn chắc chắn đang bàn tán sau lưng.

Cô ta thực sự sợ bị mẹ chồng và chồng nhìn thấy.

May mắn là thúc thúc của cô ta sắp trở thành Lý Hoạt.

Cô ta sẽ có địa vị cao hơn trong gia đình chồng.

Lúc đó, ai dám chọc giận thúc thúc của cô ta, chắc chắn sẽ không dám nói bậy.

Đồng thời vẫn có thể sống những ngày tốt đẹp!

Sau đó, hai anh em họ vui vẻ ngồi xe ngựa rời đi. . .....

Hai phút sau.

"… A...!" Lâm Hiên từ từ mở mắt, di chuyển cơ thể, đau đến mức gần như không thể thở được.

Vừa rồi, hắn đã bị ngã từ trên cao xuống.

Trong quá trình đó, bị rất nhiều cát và cành cây làm trầy xước.

Đầu cũng bị vật gì đó va vào.

Hắn bị một số vật không rõ tên đè lên, rồi từ từ dừng lại, rơi vào hôn mê.

Nhìn quanh, hắn kinh ngạc phát hiện bên trong không có đá lớn hay vật tương tự.

Bị mắc kẹt sao?

Dù sao sống sót là tốt rồi, không nghĩ nhiều nữa, vội vàng kiểm tra cơ thể mình.

May mắn là cơ thể hắn có khả năng tự điều chỉnh, tỉnh lại sau hôn

mê, nếu không đã bị sói bắt rồi.

Đáng chết, vừa rồi là ai đã âm mưu?

Rõ ràng là xe ngựa cố ý tông vào mình.

Gia đình Mạnh?

Tài?

Hai gia đình đó có khả năng lớn nhất, nếu phát hiện ra, nhất định sẽ báo đáp gấp bội.

Giải thích một cách khó xử: "Xem… xem đại ca." Một người đàn ông lớn nhìn huynh đệ, nhưng lại không thể không lùi bước.

Mao Ngọc Kiều vừa đau lòng vừa buồn cười, hỏi: "Chị dâu, chị có thể lấy tiền để quyết định không?

Mua cho ba tôi một đôi giày....." Mặc dù giọng cô không lớn, nhưng cũng không cố ý hạ thấp.

Sợ bị mẹ nghe thấy.

Cô chưa kịp nói xong, mặt đỏ bừng, hét lên: "Im miệng!" Mao Ngọc Kiều cười lạnh, gật đầu với Lâm Hiên: "Được, cứ như tiểu thúc thúc muốn vậy." Xong, cô mở cổng rào, không chút do dự đi vào sân nhà mình.

Lâm Hiên nhìn, trong lòng đột nhiên thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng Mao Ngọc Kiều lại không nghe lời như vậy.

Cô từng bước đi dọc theo bức tường, dừng lại, rồi đi thẳng đến chỗ mẹ đang đứng.

Mao Ngọc Kiều không để ý đến vẻ mặt kinh ngạc đột nhiên lộ ra của mẹ mình, mỉm cười nói với mẹ: "Dì à, sáng nay ở cửa tiệm của con, dì sẽ không cho cha con mượn tiền mua thuốc, mà sẽ giữ lại tiền

để làm gì đó.

Một trái tim sắt đá.

Nhưng tiểu thúc thúc của con và người khác thì không.

Chỉ đưa cho con một ít tiền riêng." Cô vừa định nói mấy câu, đã cân nhắc xong chiếc ví Tạ Hạc Cường đưa cho cô.

Đột nhiên, nghe Cao đang đứng ở cửa nhà lớn hét lớn: "Đừng nói chuyện với người vô tâm vô phế, mau về nhà!" Mao Ngọc Kiều dừng nói, nhìn mẹ và Tạ Hạc Cường, sau đó đi đến bên cạnh Cao (mẹ).

Chưa kịp quay người, nghe thấy mẹ xông tới kéo một cái: "Được rồi, giấu nhiều tiền sau lưng ta, phải đi lấy lại!" "Tôi không có.

Tôi không có!" "Mấy cái!" "Ồ, đừng giấu nữa, bà lão quản lý, có mấy cái là được rồi!" "Lão nương không tin!

Chương 886

Có chỗ nào khác giấu không?

Hả?

Đừng giải thích tỉ mỉ.

Buổi trưa đừng ăn gì!

Đừng.

Đừng ăn cơm tối!" .....

Cao không nghe những tiếng ồn ào chói tai bên ngoài.

Bà đóng cửa nhà chính lại, đầy thất vọng: "Huynh đệ thân thiết như cha con, không thể trông cậy được.

Không, hôm nay ta sẽ đấu tranh đến cùng." Mao Ngọc Kiều nắm chặt tay Cao, hy vọng mẹ mình có thể sớm nhìn rõ bản chất của gia đình hàng xóm, sẽ không bị mấy người đó âm thầm thiệt thòi trong một vị trí tốt đẹp.

Cô mỉm cười an ủi: "Mẹ ơi, không cần biết có mấy người, gia đình chúng ta từ tối nay sẽ đoàn kết lại!

Con sẽ cố gắng hết sức kiếm tiền để chữa bệnh cho ba!" Một khi nói đến chuyện kiếm tiền và chữa bệnh, Cao lập tức vào phòng, lấy ra hộp kim chỉ.

Bà kéo Mao Ngọc Kiều xuống nhà, đưa cho một cái khăn tay, nói: "Năm nay, họa tiết song hồ vũ điệp và hoa sen đang thịnh hành.

Lần trước mẹ thấy họa tiết đó bán rất chạy ở cửa hàng, mẹ đã thầm ghi nhớ trong lòng.

Hai đứa con gái của mẹ, mỗi đứa thêu một mẫu, sau đó sửa đổi

một chút, làm thêm nhiều túi đựng dép ở huyện thành để bán." Mao Ngọc Kiều nhận lấy khăn tay, nhìn kỹ.

Trong hai thế giới này, chiếc ví này trông chỉ khá hơn loại thông thường một chút.

Nhưng ở những nơi nhỏ như Lô Thủy Trấn và An Sâm Huyện, thì cũng vậy.

Vẻ ngoài đẹp đẽ, thanh lịch.

Ngoài ra, màu sắc và kiểu kim của Cao cũng không tệ.

Cùng một phong cách, thêu của Cao tinh xảo hơn nhiều.

Nhưng, sức khỏe của Cao vẫn luôn không tốt.

Trong bữa ăn tối, Cao lại hỏi Tạ Hạc Cường: "Nếu đã giải quyết hiểu lầm rồi, anh có về không?" Mao Ngọc Kiều trả lời: "Vài ngày nữa." Cô vừa cắn đũa vừa bổ sung: "Con không ngại hỏi." "Được rồi, có chút cứng nhắc." Sau khi trải qua những sóng gió này, Cao nhìn con gái cuối cùng cũng có chút e thẹn của thiếu nữ, tâm trạng cũng thoải mái hơn rất nhiều.

Liên tiếp ăn thêm mấy bữa cơm.

Ăn cơm xong, Mao Ngọc Kiều đi vào bếp rửa bát.

Không bao lâu sau, nghe thấy tiếng Cao kích động kêu trong phòng: "Mau lên, ba con sẽ gọi con!" Khi Mao Ngọc Kiều nghe lời đó, cô hoảng hốt.

Cô nghĩ không ổn.

Không có chuyện gì nguy hiểm.

Lập tức nhanh chóng bước vào phòng.

Vừa vào cửa, cô thấy Mao Trường Phúc quay đầu lại, đưa tay ra.

Ông ấy đã tỉnh rồi.

Mao Ngọc Kiều thở phào nhẹ nhõm, nhanh chóng chạy đến phía trước, quỳ xuống bên giường, nắm chặt tay Mao Trường Phúc.

Giọng cô nghẹn ngào: “Ba ơi, ba cuối cùng cũng tỉnh rồi.” “Con gái ngoan của ba, hai mẹ con đã chịu khổ rồi.” Mao Trường Phúc thân thể yếu ớt, lời nói run rẩy, nhưng ông ấy sắp xếp mạch lạc.

Mao Ngọc Kiều nhìn thấy không hề bối rối, cô ấy nhếch mép.

Vui vẻ nói: “Mẹ ơi, ngày mai con muốn đi huyện thành, mời Đông Phương đại phu đến khám cho ba.” Cao trực tiếp gật đầu; “Được rồi, được rồi.” Vừa nói vừa nói, nước mắt không tự chủ rơi xuống.

Mao Trường Phúc nhìn thấy, có chút khó khăn giơ tay lên lau nước mắt cho Cao.

Cao nhanh chóng dùng một tay lau đi nước mắt.

Bà nói: “Con nên chăm sóc tốt cho mình trước.” “Được rồi, được rồi, nghe con.” Mao Ngọc Kiều nghe cha mẹ mỗi ngày tranh cãi, bĩu môi, mắt ướt đẫm.

“Ba ơi, ba hãy nghỉ ngơi thật tốt.

Con chưa rửa bát.” Mao Ngọc Kiều thậm chí nghĩ rằng ba sẽ từ cõi chết trở về, vẫn như trước đây yêu thương mẹ mình, cô đi lại nhẹ nhàng. *Đến ngày thứ hai, trời vừa hửng sáng, Mao Ngọc Kiều đã xuống núi.

Chương 887

Lý do cô xuống núi sớm như vậy là có hai việc cần làm.

Một là bán mẫu thêu trên tay, tìm hiểu tình hình thị trường.

Hai là mời Đông Phương bác sĩ lên núi khám lại cho ba cô.

Khi Mao Ngọc Kiều đến thành phố tọa lạc, các cửa hàng trên phố vừa mới mở cửa.

Lần trước khi mua thuốc, cô tiện thể tìm hiểu một số tình hình xưởng thêu trong thành, vì vậy lần này không cần đi đường vòng.

Cô trực tiếp đến xưởng thêu lớn nhất huyện thành, nhưng người ở xưởng chỉ nhận hàng để mang đi, hoặc đặt hàng.

Người đàn ông trong cửa hàng nhìn thấy một cô gái trẻ bước vào.

Mặc dù cô có một khuôn mặt xinh đẹp như tiên nữ, nhưng không có bất kỳ bộ quần áo lộng lẫy nào, vì vậy anh ta thờ ơ, không tiếp đãi.

Anh ta trực tiếp nói: "Tôi không bán lẻ.

Bán lẻ có thể đến bất kỳ cửa hàng nào trên phố." Thái độ của người đó không mấy tốt, nhưng Mao Ngọc Kiều cũng không tức giận.

Cô mỉm cười chào: "Huynh đệ, làm ơn nói với chủ cửa hàng rằng tôi đến làm ăn." Người đàn ông đánh giá Mao Ngọc Kiều từ trên xuống dưới, sau đó uể oải nói: "Tiểu thư, có lệnh đặt hàng không?" "Không." Mao Ngọc Kiều vẫn mỉm cười.

"Tôi không mở cửa hàng, hoặc tôi có một số sản phẩm trong tay.

Tôi mời huynh đệ và chủ cửa hàng cho tôi một cái giá." Trước khi bước vào, có người đứng trước cổng lớn Danh Sơn Đường.

Nơi phồn hoa này không giống một nơi biểu diễn nghệ thuật, mà

giống một chợ rau.

Cô không chỉ nhìn hai lần, thậm chí còn nhìn thấy một viên chức mặc quân phục đan phủ trong đám đông.

Mặc dù Mao Ngọc Kiều không biết chuyện gì đã xảy ra, nhưng từ xưa đến nay, trước cổng Dược Nghiệp Di Quảng luôn có rất nhiều kẻ cướp và người vô công rỗi nghề.

Ngoài những vụ kiện tụng gây chết người thì có thể có gì khác sao?

Mặc dù không biết nguyên nhân và hậu quả của sự việc, nhưng tôi tin rằng cuộc đời của mình còn dài hơn người hiện tại, và vẫn còn nhiều điều sáng suốt.

Nếu Đông Phương bác sĩ thực sự gặp một người cố chấp, tôi sẽ lên giúp đỡ.

Khó khăn lắm mới chen vào được, lại thấy bên trong Đông Phương Viêm Diễm mặt nở nụ cười ngượng nghịu nhưng không kém phần lễ phép, một viên chức vạm vỡ phía sau đẩy tới: "Không chịu nổi, thật không chịu nổi." "Đông Phương bác sĩ, ông đã cứu mẹ tôi một mạng.

Thành thật mà nói, hôm nay mẹ tôi dặn, tôi phải quỳ xuống lạy tạ ông." Đông Phương Viêm Diễm mặt lộ vẻ ngượng nghịu: "Vị huynh đệ này lớn tuổi hơn tôi, tôi nên làm đệ đệ của huynh đệ.

Một đệ đệ có thể khiến huynh đệ của mình khuất phục sao?

Đừng để đệ đệ phải chết!" "A!" Người đàn ông đó ngẩn người một lúc, sau đó dùng giọng trầm thấp đáp lại.

Ông ta cho rằng cứu người là một việc rất nghiêm túc.

Đột nhiên vội vàng nói: "Tôi… tôi không có ý đó." "Tôi biết, tôi

biết.” Đông Phương Viêm Diễm vội thở phào nhẹ nhõm: “Cứu người bị thương là trách nhiệm của người học y.

Ngoài ra, ông cũng đã trả phí chữa bệnh rồi.

Thật sự không cần những lễ vật lớn như vậy.” Đông Phương Viêm Diễm nhìn người đối diện, bắt tay với người đàn ông kia, nhặt một cái giỏ từ dưới đất: “Xin Đông Phương đại phu cầm cái này.” Trong đó, Đông Phương Viêm Diễm nhìn thấy một giỏ trứng gà, cười nói: “Tốt nhất là ông lão giữ lại dùng.” Người đàn ông không chịu lấy bất cứ thứ gì về.

Mao Ngọc Kiều yên lặng đứng đó, quan sát.

Khi thấy đám đông bận rộn trước Minh Thiện Đường gần như đồng loạt tản ra, cuối cùng cô cũng hiểu ra mọi chuyện.

Hóa ra, Danh Sơn Đường không giống như các xưởng thêu của Mao Vi, không có bất kỳ trường hợp nào liên quan đến sinh mạng con người.

Những người bắt giữ không bắt giữ ai, cảm tạ.

Theo lời kể của người đàn ông, mẹ già của anh ta khi ăn cơm đã bị nghẹn thức ăn.

Anh ta đã đưa mẹ đến một vài nơi ở Nghi Quang, nhưng không ai chăm sóc, cuối cùng mới đến Danh Sơn Đường.

Trùng hợp thay, Đông Phương bác sĩ không có nhà, người bệnh đã được Đông Phương Viêm Diễm tiếp nhận.

Trong số đó, Đông Phương Viêm Diễm thấy bà lão bị một ít thức ăn làm nghẹn, nhưng một ngụm đờm đặc kẹt trong cổ họng bà, không thể nuốt xuống được.

Ông quyết định phái người đi bẻ một ống sậy gần đó rồi cắm vào.

Đưa vào cổ họng bà lão, hút ra đám đờm đặc.

Theo lời kể, khi bà lão tỉnh lại, bà rất khó chịu vì đờm, nhưng người thanh niên trẻ tuổi anh tuấn đã cứu mạng bà lại không hề thay đổi sắc mặt.

Mao Ngọc Kiều không phải là người lắm mồm nhiều lời, tự cho rằng, không ngờ người đời lại sợ danh lợi đến vậy.

Chương 888

Tạ Hạc Cường là bạn tốt của cô, vì vậy cô lập tức thay đổi ý định.

"Vậy ra là một vị đại phu." Mao Ngọc Kiều cười chào Đông Phương, Đông Phương cuối cùng cũng có thời gian rảnh.

Khi Đông Phương Viêm Diễm nghe lời đó, ông quay người lại, đột nhiên nhìn thấy một khuôn mặt tươi cười rạng rỡ như hoa của Mao Ngọc Kiều.

Hoàn toàn vì giúp nhà họ Thẩm giữ lại cửa hàng, khiến người trấn trên nhìn bằng con mắt khác, tha thứ vài phần.

Nếu không, thì sao đến lượt họ làm chuyện tốt như vậy.

"Vậy thì… vậy tôi nhanh chóng làm bữa tối nhé?" Lâm Hiên cười đến cong cả mắt.

"Được!" Hai ngày trước, vợ chồng Thẩm Hậu Nhi là Đậu Nương đã giúp người xây nhà gỗ nấu cơm.

Lâm Hiên dùng đôi tay mình học hỏi và mang theo sương sớm.

Bánh tiên truyền bá đã được ghi lại.

Thượng Quan Khải Phong và con trai của ông, Hiên Viên, đã mở một căn bếp nhỏ rộng ba thước, nhường chỗ cho con gái tài giỏi.

Ông vào phòng nghỉ ngơi, may quần áo cho các con, kiểm tra quần áo, may vá một cách thành thạo.

Thượng Quan Đại Lang đứng ở cửa phòng, nhìn quanh, đi đến cổng của bức tường rào đơn sơ, đóng cửa lớn của tiểu viện lại.

Ba ba đã làm mọi thứ cho anh, nhưng anh cũng biết người ngoài

không thể biết được những chuyện trong nhà như may vá hay những việc tương tự.

Anh đóng cửa tiểu viện, nhặt cành khô phía sau nhà, nhóm lửa nấu cho đại tỷ.

Cuộc sống đã ổn định chưa?

Thượng Quan Đại Lang nhìn hai căn nhà gỗ nhỏ, không cho rằng chúng đơn sơ.

Một đêm yên tĩnh thậm chí khiến anh cảm thấy có chút vui vẻ.

Anh dẫn em gái nhỏ và đại ca đi nhặt cành khô, nhưng con nghé con lại đứng ở cửa bếp nhỏ.

Anh trai và chị gái mở to mắt nhìn chị làm cơm.

Dược liệu cực kỳ khan hiếm.

Ngay cả khi Thượng Quan Mẫn có kỹ năng nấu nướng tốt, không có gạo cũng khó mà nấu được.

Tuy nhiên, Thẩm Niệm Tử có một tấm lòng lương thiện, đã cho ăn hai món rau dại và cháo.

Trong thời hiện đại, điều đó không đủ để lãng phí.

Nhưng bây giờ, chỉ có vài củ hẹ, cũng có giá trị.

Cô cắt hai củ hẹ, trồng cây trà trắng để nấu canh trong mì sợi thô.

Nếu không, nếu chỉ ăn mì sợi thô, sẽ bị nghẹn ở cổ họng.

Phần còn lại được nhúng vào nước, đặt trong giỏ, ngày mai ăn tiếp.

Không có baking soda làm chất nở, Lâm Hiên không thể bị đánh bại.

Hai ngày trước, anh đặt sợi mì ở hai bên bàn cửa sổ, để nó phơi

dưới nắng và đêm, hình thành men tự nhiên.

Khi cần, lấy một ít cho vào mì.

Hiệu quả cũng tốt.

Nếu có cơ hội đi đến những nơi lớn như huyện thành, mua một ít kiềm ăn về, dùng để làm mì sẽ ngon hơn.

Thời tiết nóng bức, nhiệt độ cao.

Một giờ trước, Thượng Quan Mẫn nói: "Không sao chứ, Viêm Diễm?

Em nghe nói Danh Sơn Đường của anh bị Đan Phủ tiếp quản rồi.

Em cứ tưởng anh giết người, rồi bị bắt rồi chứ." "Đi đi, đi đi, chỉ cái miệng quạ đen của em thôi." Đông Phương Viêm Diễm thu tay về.

"Mất bao lâu?

Vào miệng, bị viên chức Đan Phủ bao vây, rồi tôi giết người à?" "À, em biết rồi, em cũng nghe người khác đồn, em không nhớ phương pháp kia, bản lớn nhất là cái này rồi, em đương nhiên nhớ!" Mao Ngọc Kiều cho rằng không thể trì hoãn việc người bệnh khám thầy thuốc, liền xông vào.

Tôi không để ý đến người bạn Đông Phương Phù Hiểu học trò của tôi.

Chương 889

Nhìn xem, dường như thực sự giúp đỡ bạn bè.

Mao Ngọc Kiều nhìn cảnh này, trong lòng tràn đầy kích động.

Cô ấy lần đầu tiên không có gì cả, thậm chí không có một người bạn thực sự.

Không phải bị bắt quá nhanh rồi sao?

Trưởng thôn nghe vậy, có chút sốt ruột: "Vừa rồi con gái cô đã làm gì?" "Đã làm gì?" Lâm Hiên chớp chớp mắt: "Có chuyện gì vậy?" Đối mặt với gia đình Lâm Hiên không biết gì, trưởng thôn vội vàng nói: "Ồ, đừng hỏi nhiều vấn đề như vậy, đi xem con gái cô có sao không?" Lâm Hiên nghe lời đó, trong lòng lại mừng rỡ, lẽ nào con nha đầu Lý Ngọc Kiều và Chu đã xảy ra chuyện, bị bắt rồi sao?

Lâm Hiên thân thể tràn đầy sức mạnh, chân hắn như bay.

Hắn bước hai bước về phía trước: "Đi, đi, đi xem." Thấy Lâm Hiên vội vàng như vậy, người bên cạnh hỏi: "Anh đang tìm con gái nhỏ sao?" Lâm Hiên không để tâm nói chuyện, cũng không nghe rõ, ừm.

Sau khi nghe lời đó, người đàn ông khẽ lẩm bẩm: "Phải, nếu là cô nương lớn, sẽ không có chuyện gì." Khi một đoàn người đến bờ sông, thấy bên bờ sông có một vòng người vây quanh.

Khi mọi người thấy trưởng thôn đến, liền nhường đường cho ông vào.

Khi trưởng thôn bước vào, thấy Tạ Hạc Cường khoanh tay sau lưng, đang đứng đối mặt với Chu.

Chu, người vốn là một nhân vật lớn, lúc này đang đứng co ro

trước mặt Tạ Hạc Cường.

Thoạt nhìn, trông anh ta có vẻ thấp bé.

“Chuyện gì vậy?” Trưởng thôn đứng giữa hai người, hỏi Tạ Hạc Cường.

Tạ Hạc Cường nhíu mày, từ thắt lưng lấy ra một cái túi vải nhỏ, chính xác ném xuống chân Chu.

Khi túi vải rơi xuống đất, mũi tên gãy bọc bên trong lộ ra.

Lúc đó, Đỗ đứng lên, giải thích với trưởng thôn: “Đại ca tôi cũng đã bắn một mũi tên vào con heo rừng.

Vì sức mạnh quá lớn, vết thương quá sâu, con heo rừng đã giãy đứt mũi tên.

Đại ca tôi khi đang sơ cứu đã không rút mũi tên gãy ra.

Không….” Lời nói của Đỗ Viêm Diễm thay đổi: “Đại ca tôi không được báo, có người dùng mũi tên gãy để làm trò xấu, thỏa mãn dục vọng, hãm hại đại ca tôi.” Trưởng thôn im lặng gật đầu, nhìn khuôn mặt co rúm của Chu.

Ông tin rằng Chu có tội, thở dài: “Dường như là thật.” Khi có chuyện tốt, ông hỏi: “Đỗ bác sĩ đi đường vòng sao?

Thật ra, không phải Chu câm đã cầm mũi tên đi hỏi cô nương sao?

Tôi chỉ không biết cô nương nào.” “Vậy từ đâu mà biết?

Chu câm đâu có nói được.” Thậm chí hỏi Lâm Hiên: “Tôi nghe nói vừa rồi trên đường anh đi tìm con gái sao?” Lâm Hiên vừa định mở miệng phản bác, lại thấy thất bại thảm hại.

Chỉ đành nâng cao giọng nói: “Con gái tôi đang tìm một số thứ ở trong đó.

Vả lại tôi và Hiên Viên vô tình bị lạc.

Bây giờ chắc đã về nhà rồi.” “Con gái nào?

Cô bé đó à!” “Vâng!” Lâm Hiên bị nghẹn lời.

Người đó bị phun nước bọt, lau lau mặt.

Lý Ngọc Kiều nhếch môi, nhìn Lý Dung và Lâm Hiên: “Không có cửa đâu, cô tôi đã làm một bát bột sắn dây.

Khi chị Dung Dung gọi tôi ăn cơm, tôi cứ nghĩ cô đã thay đổi rồi, nhưng may mà tôi không đi ăn, đều tiếc không cho đồ ngon. .....” Khi Lâm Hiên nghe lời đó, dường như hắn hiểu ra điều gì đó.

Hắn cố gắng hạ thấp giọng, hỏi Lý Dung: “Không phải cô đã bảo cô ấy ngồi đó ăn sao?” Lý Dung cau chặt mày, nghiến răng nghiến lợi dùng một giọng nói chỉ hai người mới nghe được đáp lại: “Chẳng lẽ anh không biết tôi đã trở thành một người mẹ sao?

Có thể nghe lời anh như vậy sao?” Lý Ngọc Kiều liếc nhìn Lâm Hiên và Lý Dung đang thì thầm, rồi đi đến hỏi: “Cô ơi, Dung Dung, hai người có nhớ đã cho gì vào bột sắn dây không?” Lâm Hiên trợn tròn mắt nhìn Lý Ngọc Kiều, không nói gì.

Một lúc sau, cô lại nhìn Lý Nga một cách hung dữ: “Đi về với ta đi, mặt của ta thế này, ta bây giờ cứ lảng vảng trước mặt những người như vậy.

Chẳng lẽ không đáng xấu hổ sao?” Lý Nga cúi đầu, bước những bước nhỏ đi mất.

Đỗ Viêm Diễm giơ tay: “Này, cô nương, tôi chưa nói xong mà.” Lý Ngọc Kiều nhìn ra quyết tâm muốn rời đi của Lâm Hiên, đột nhiên quay người lại.

Cô hỏi Lâm Hiên phía sau: “Tiểu Hạc, bánh trứng thịt hun khói

của ta có ngon không?" "Ngon lắm!" Lâm Hiên hét lên với mẹ Lâm Hiên: "Thơm thật!" "Thật sao?" Lý Ngọc Kiều cười nói: "Dược liệu hôm nay là buổi sáng.

Ta đã trộn vào bột mì làm thành hai cái bánh trứng." Giọng cô không nhỏ, rất nhiều người ở Hiên Viên cũng nghe thấy.

Mặc dù đa số mọi người không nhận ra sự tinh tế bên trong, nhưng mẹ và con gái của Lâm Hiên lại hiểu.

Chương 890

Tiếng bước chân của mấy người truyền đến, Lâm Hiên mất đi vị trí cửa ngõ, thật sự động lòng!

Lâm Hiên mấy người phải đi, có vài người không hiểu rõ, không nhìn kỹ, lại muốn đi, liền vội vàng khuyên nhủ: "Đi đi, học trò viện kia chưa nhìn kỹ đâu, có chuyện gì vậy, có bị lây nhiễm không?" Lâm Hiên không lên tiếng, lén véo eo Lý Nga.

Lý Nga đau khổ đến mức nước mắt suýt rơi ra, cô ấy nức nở nói: "Tôi không cẩn thận đã ăn lẫn với hạnh nhân.

Sẽ không… sẽ không lây nhiễm đâu." Một người khác lập tức hỏi Đỗ: "Đỗ học trò viện, xem, đã ăn hạnh nhân sao?" Đỗ Viêm Diễm gật gật đầu: "Làm gì có lý đó.

Bột sắn dây và hạnh nhân không thể ăn cùng nhau, ăn nhiều quá sẽ bị phát ban.

Bây giờ nên cố gắng không uống trà đặc, ớt cay, tỏi và hẹ." "Tôi biết!" Lâm Hiên nói một câu với tâm trạng không vui, cúi đầu, kéo Lý Dung đi về phía trước.

Khi có người chặn đường, Lâm Hiên không có dũng khí: "Tôi sẽ không bị lây nhiễm đâu.

Học trò viện cũng đã xem rồi.

Muốn gì?" Người bị kinh ngạc nhìn Lâm Hiên với vẻ bàng hoàng: "Thật là nóng nảy!

Tôi chỉ đi chậm một bước thôi!

Tôi không… tôi sẽ không nhường đường!" Đỗ cũng cảm thấy kỳ lạ, cúi đầu nhìn Tạ Hạc Cường một cái.

“Đại ca, sao em lại cảm thấy cô dì kia đang nổi giận xấu hổ vậy?” “Có liên quan gì đến tôi sao?” Đỗ Viêm Diễm hắc hắc cười: “Không phải cô gái kia đang nhắm vào anh sao?” Lời nói của Đỗ Viêm Diễm thật sự đã phá vỡ bầu không khí.

Người bên cạnh lập tức cười phá lên.

“Vậy cô đi làm một chút đi.” Lý Ngọc Kiều kìm nén nụ cười nơi khóe miệng.

“Tôi sẽ không làm phiền đâu, Đỗ bác sĩ.” Khi hai mẹ con đi dọc con đường đá trở về, Cao không nhịn được hỏi Lý Ngọc Kiều: “Đỗ học trò viện có đến sòng bạc không?

Đến đó làm gì?” “Không!” Mẹ cô gặp phải tên trộm, đuổi theo vào sòng bạc, những chuyện đó đều khiến gia đình Cao kinh hồn bạt vía, Lý Ngọc Kiều không nói ra, vì lo lắng.

Cô đã bịa ra một câu chuyện: “Đó là ở cửa sòng bạc.

Hôm đó con đi tìm Đỗ bác sĩ.

Đỗ học trò viện không khám bệnh ở Danh Sơn Đường, mà ở một căn nhà đối diện sòng bạc.

Trùng hợp ở đó con gặp Đỗ bác sĩ và Tạ sư huynh.

Lúc đó con không biết Tạ sư huynh là ai, anh ấy cũng không quen con.” “Không quen biết cũng là bình thường, dù sao Giang Hợp đã lâu không về.” “Ừm.” Lý Ngọc Kiều thấy Cao không hỏi chuyện sòng bạc nữa, liền vui vẻ chuyển đề tài, nói chuyện khác với Cao.

Hai mẹ con vừa đi vừa nói chuyện, nhìn thấy sắp về đến nhà rồi.

Lý Ngọc Kiều đột nhiên nghe thấy có người gọi tên mình từ phía sau.

Quay người nhìn lại, là Lâm Hiên.

Lâm Hiên chạy đến thở hổn hển, Lý Ngọc Kiều cuối cùng cũng dừng lại, anh cũng cúi người thở dốc.

“Tiểu Hạ.

Có chuyện gì vậy?” “Con không biết,” Lý Ngọc Kiều lắc đầu.

“Con đi xem sao.” Cao tiếp lời: “Đưa đồ trong tay con cho mẹ, mẹ về trước.” Lý Ngọc Kiều đưa đầu heo rừng cho Cao, rồi chạy đến bên cạnh Lâm Hiên.

Thấy anh thở hổn hển, Lý Ngọc Kiều hỏi, rồi kéo anh về: “Có chuyện gì vậy?

Chạy nhanh thật!” Lâm Hiên thở dốc nói: “Lý ở đâu rồi? …..

Lý Dung?

Đã về rồi sao?

Có ai bám theo không?” “Con không biết.” Lý Ngọc Kiều nói: “Có chuyện gì vậy?

Có ai bám theo không?” “Ai!” Lâm Hiên thở dài một hơi: “Không, thật sự không.

Vì cái phát ban trên mặt, nhất định cô ta đã ôm hận trong lòng.

Mặc dù không phải cô ta ngã trước mặt Tạ Hạc Cường, nhưng lần đó ba người thực sự đã mất mặt.” “Phải.” Lý Ngọc Kiều im lặng nhếch khóe môi, “Con đoán người bị phát ban trên mặt kia, chắc đã mất mặt trước mặt Tạ Hạc Cường.

Đừng có như vậy, nói cho con biết, đã xảy ra chuyện gì?” Lâm Hiên nói: “Sau khi tôi và cô ta tách ra sẽ về nhà.

Nếu tôi đi vòng qua sân sau của đồ tể Chu, tôi sẽ về nhà mình, đi gần hơn.

Chương 891

Cô biết đấy.” Lý Ngọc Kiều gật đầu: “Đúng vậy, con biết.” “Vậy con đoán xem!

Ban đầu, ông ta đã lấy một miếng thịt đưa cho Chu.

Chỉ thấy Chu từ miếng thịt đó rút ra một mũi tên gãy.” Tạ Hạc Cường dùng cung tên bắn heo rừng, không có gì lạ, sau đó thì sao?

“Phải, tôi đi cùng cha học mổ heo.

Xử lý thịt heo không có gì lạ, nhưng điều lạ là.

Ông ta không vứt mũi tên, mà rửa sạch, rồi dùng một miếng vải bọc lại.” Lâm Hiên ngẩn người.

“Không cần biết, tôi cảm thấy lạ.

Tôi không về nhà.

Tôi thấy ông ta lén lút đi ra khỏi sân, tôi đã bí mật đi theo.” Lý Ngọc Kiều cười nói: “Ông ta đi tìm Lý Nga Dung, đưa mũi tên gãy cho cô ta, đúng không?” “A!” Lâm Hiên hít sâu một hơi.

“Cô biết sao?” Lý Ngọc Kiều cười nói: “Thứ nhất, anh hỏi tôi Lý Dung có về không, sau đó Chu lại cầm mũi tên đi tìm người.

Tôi đoán có sự liên hệ.” Lâm Hiên bĩu môi: “Thật vô vị.

Chẳng có chút bí ẩn nào.

Tôi sớm đã biết là tôi không hỏi Lý Dung có về hay không.” Cao lắc đầu: “Cô nương, đừng có nghèo như vậy.” Nếu mẹ của Lý Ngọc Kiều ở kiếp trước đã dạy cho cô một bài học như vậy, cô sẽ đau lòng trong im lặng một thời gian dài.

Tuy nhiên, mặt cô trong kiếp này lại dày hơn.

Không vấn đề gì.

Cô tiếp tục: "Đừng tin con, mẹ.

Nếu không, con sẽ ăn bất cứ thứ gì vào buổi tối!" Cao cười hừ một tiếng: "Bây giờ lại là ma quỷ "linh linh linh"?" Lý Ngọc Kiều không nói gì, Cao cưng chiều lè lưỡi và lắc đầu.

Cao cười lớn: "Mấy tuổi rồi mà còn như con nít vậy?

Mẹ sẽ cắt một bó hẹ, tối nay chiên. " "Được rồi, con đi.

Con đi." Lý Ngọc Kiều nói, rồi đi vào bếp lấy một con dao và cái giỏ, chuẩn bị ra mảnh vườn nhỏ phía trước sân.

Trước cửa có một con mương nhỏ.

Bình thường có thể rửa tay, cuốc, xẻng đều được.

Lúc này, Lý Ngọc Kiều nhìn thấy con trai của đường thúc thúc nhà hàng xóm, đang chơi nước ở đó, không ai trông nom.

Vào mùa thu sâu sắc này, nước lạnh, nếu tay áo bị ướt, thì đừng nói là khó chịu đến mức nào.

Lý Ngọc Kiều vừa nói chuyện với Quân Quân, bảo cậu bé về nhà chơi, thì thấy dì Lâm Hiên nhà hàng xóm đi tới.

Cô ta vô thức lùi lại vào sân, nấp sau một đống củi, rồi ló nửa cái đầu ra ngoài nhìn.

Cô không nghe thấy Lâm Hiên và Quân Quân nói gì, chỉ thấy cô ấy đưa cho cậu bé một thứ gì đó, rồi vội vàng về nhà.

Quân Quân nhận lấy đồ, nhét vào miệng.

Thấy cậu bé đang ăn thứ gì đó.

Không, dì Lâm Hiên thường là người keo kiệt.

Hôm nay sao lại hào phóng?

Chắc chắn có gì đó không ổn.

Lý Ngọc Kiều lập tức từ sau đống củi bước ra, đi thẳng về phía Quân Quân.

Lý Tuấn vừa thấy Lý Ngọc Kiều đến, liền đưa tay ra đưa đồ: "Cho chị đó, chị ơi." Lý Ngọc Kiều nghi ngờ nhận lấy, mở ra, là một mũi tên gãy.

"Ai bảo cậu đưa cho chị?" Lý Ngọc Kiều hỏi.

Trong lúc nhai khoai lang khô, Lý Tuấn đổi sắc mặt nói: "Tạ Hạc Cường.

Anh ấy bảo chị đến gặp ở khu rừng bên bờ sông.

Khi chị nhìn thấy thứ đó sẽ hiểu." Lý Ngọc Kiều cau mày, đặt mũi tên vào giỏ.

Chương 892

Lý Tuấn, một cậu bé nghịch ngợm bảy tám tuổi, thấy nhiệm vụ đã hoàn thành, liền quay người rời đi.

Lý Ngọc Kiều chặn lại: "Quân Quân, khoai lang có ngon không?" "Ngon lắm, chị ơi, chị cũng ăn đi. .Lý, " Cậu bé chìa một tay khác ra.

"Chỉ được lấy một cái thôi." Tiếc quá!

"Thôi được rồi, chị không cần, em đi đi.

Cái này," Lý Ngọc Kiều chỉ vào mũi tên trong giỏ, "cảm ơn." Lý Tuấn mỉm cười biến mất.

"Thật sự có tác dụng!" Lý Ngọc Kiều nghĩ thầm, chờ chuyện này giải quyết xong, nhất định phải nói chuyện tử tế với thằng nhóc này.

Tuyệt đối không được ăn đồ người khác cho, cũng không thể bị lợi dụng.

Cầm cái giỏ rau đi được vài bước, chỉ thấy Lâm Hiên đã kê một cái ghế đẩu nhỏ ngồi ở cửa dùng tay nhặt rau, nhưng ánh mắt lại vẫn luôn nhìn chằm chằm vào cô.

Lý Ngọc Kiều nhếch môi, từ từ cắt hẹ trong vườn rau nhỏ.

Sau đó, cô kê một cái ghế đẩu nhỏ ngồi ở cổng rào nhặt rau.

Cao khuyên nhủ: "Rau nấu xong chưa?" Lý Ngọc Kiều tăng nhanh bước chân: "Chưa ạ, con phải đợi một lát nữa." Cao đeo tạp dề từ bếp bước ra: "Bã hẹ quá vụn.

Chả trách lại mất nhiều thời gian như vậy." Vừa nói bà vừa ngồi xuống, cùng Lý Ngọc Kiều.

Ngón trỏ và ngón giữa kẹp ở giữa, nghiêng mắt nhìn vào tờ giấy

trong tay, nói: “Muốn bí phương của ngươi, thì lấy đi.” Hiên Viên nghe con trai mình không giết, nên không dám chậm rãi ngẩng đầu.

Hắn nhìn bí phương trong tay, vươn tay ra lấy.

Nhưng khi vừa định lấy, đột nhiên dừng lại.

Hắn vô thức nhìn Lâm Hiên một cái.

Lâm Hiên mỉm cười, dùng cằm chỉ vào bí phương, nói: “Đưa cho, lấy đi.” Hiên Viên nhìn con trai mình nuốt một ngụm nước bọt, rồi mới từ tay Lâm Hiên nhận lấy bí phương.

Hiên Viên sau khi có được bí phương không còn sợ hãi như vừa rồi, vui mừng điên cuồng mở bí phương ra.

Vẻ mặt đầy phong phú.

Lâm Hiên khóe môi cong lên.

Sau một nụ cười vui vẻ, hắn quay người lại, “Một, hai, ba.” Ánh mắt Hiên Viên lại một lần nữa rơi xuống đất.

“Đừng, vài chục túi lắc đầu vẫn còn khá hữu dụng.” Hắn quay người nhìn Hiên Viên đang nằm trên mặt đất.

Cúi người nhặt tờ giấy Nam Cung kia, đặt vào lòng.

Chỉ nhìn thấy bọt trắng rải rác trên mặt đất, khẽ thở dài.

Hắn lại nhìn Hiên Viên, nói: “Dùng quá lãng phí.” Rồi nói: “Con chó kia.” Lâm Hiên thổi một tiếng huýt sáo.

Trong nháy mắt, ngoài hai người áo đen chết trong hẻm và con trai Hiên Viên đang bất tỉnh, còn có hai người áo đen khác.

Hai người mặc áo đen quỳ một gối xuống, nói: “Con trai, có chuyện gì vậy?” Lâm Hiên chỉ vào ba người đang nằm trên mặt đất: “Đi xử lý hai xác chết, sau đó mang người này về Hỗn Phủ.” Hắn

ngáp một cái, nói: “Tôi về trước đây.” Lâm Hiên nói xong, hai người mặc áo đen đi tới, nói: “Vâng.” Một người mặc áo đen ném một vật vào con hẻm nhỏ, khắp nơi tối tăm đều khói.

Sau khi khói mù tan đi, hai người, không, năm người đã biến mất, chỉ còn lại một cái vỏ rỗng, không có dấu vết chiến đấu hay vết máu.

.....

Hiên Viên bị nước làm cho tỉnh giấc.

Một chậu nước đổ từ đầu đến chân làm hắn đông cứng.

Hiên Viên nghe vậy tức giận nói: “Ai dám đổ nước vào ta?

Không muốn sống nữa à!” Hắn chưa kịp nói xong, đã lau sạch nước bắn tung tóe trước mặt.

Tôi nghe thấy một giọng nam nổi tiếng vang dội và tiếng gõ bàn.

“Phú Quý, quá càn rỡ rồi!” Con trai Hiên Viên vội vàng lau đi những giọt nước che mắt, nhìn thấy người quen thuộc kia và một người đang ngồi trên bàn ăn, cậu bé đã chết.

Tôi đột nhiên hiểu ý nghĩa.

Chủ nhân đã thay đổi sao?

Lý do cậu bé này ở đây là để cậu bé chấn chỉnh, trở thành một đầu bếp.

Chương 893

Hiên Viên nhìn thấy, con trai hắn khóc lóc đi đến quỳ xuống đất, toàn thân ướt sũng, ôm lấy đùi hắn, nói: "Sư phụ, không thể giúp con!

Chủ nhân, người nhất định phải đưa ra quyết định cho con!" Lúc đó, nhìn Hiên Viên đang giả bộ, Lâm Hiên hừ một tiếng, "Có chuyện gì?" Hiên Viên dừng tiếng kêu than, chỉ vào người đang ngồi trên bàn ăn chơi đùa, cũng không thèm quan tâm đến món ăn, nói: "Chủ nhân, người không biết là có kẻ muốn giết con.

Hắn đã thuê hai người áo đen giết con!" Hắn lại lay lay đùi Hiên Viên Mộng Khê, vừa khụt khịt mũi vừa khóc, "Chủ nhân, người nhất định phải cứu con.

Không thể hợp tác với đứa bé trai này.

Hắn là kẻ lừa đảo!" Lâm Hiên không nói gì, chỉ ăn món ăn trên bàn, chỉ nghe lời nói của con trai Hiên Viên, khóe miệng khẽ nhếch lên cười.

Hiên Viên Mộng Khê cũng quay đầu nhìn Lâm Hiên.

"Sư phụ, sư phụ, con hồ đồ rồi, con sai rồi, con không nên đối đáp với sư phụ!

Chủ nhân, thả con ra!" Mộng Khê lạnh giọng ra lệnh: "Giao nó cho phủ nha, báo cáo tất cả chi tiết tội ác của kẻ đã trưởng thành.

Hiên Viên gia sẽ không còn ai nữa." Hiện tại, Hiên Viên Mộng Khê nhìn Hiên Viên Sở Tây và đứa con trai của hắn, cảm thấy phiền não.

Hắn nhíu mày vẫy tay ra hiệu cho gia nhân.

Gia nhân kéo đứa con trai của Hiên Viên Sở Tây xuống.

“Chủ nhân, chủ nhân không thể đối xử với con như vậy, chủ nhân, con không có công lao thì cũng có khổ lao, con đã hy sinh nhiều cho Hiên Viên gia như vậy...” Hiên Viên Sở Tây giằng co với đứa con trai đang bị kéo đi, nhưng cuối cùng đứa trẻ vẫn bị đưa đi.

Khi Hiên Viên Sở Tây bị con trai kéo ngã, đại sảnh tức thì trở nên yên tĩnh.

Hiên Viên Sở Tây cũng dừng ăn, vỗ vỗ bụng: “Ký nhiên Anh Hỗn và Thần Võ đã đưa ra quyết định như vậy, ta không cần lo lắng gì cả.” Hắn đánh một cái ngáp, sau đó cúi chào Hiên Viên Mộng Khê, nói: “Như vậy, hài tử có thể lui về rồi.” Tâm tư hắn: Thanh tẩy phụ mẫu thống khổ.

Không đợi Hiên Viên Sở Tây đi được hai bước.

“Dừng, ta cho ngươi đi chưa?” Hiên Viên Mộng Khê nhìn bóng lưng thẳng tắp của Hiên Viên Sở Tây: “Hôm nay, có người đã đưa cho ngươi bí phương làm bánh bao?” Hiên Viên Sở Tây quát lớn một tiếng, nói: “Phụ thân, người dám tin lời Hiên Viên Sư phụ sao?” Lời nói đầy táo bạo, dường như đang chế giễu Hiên Viên Mộng Khê.

Hiên Viên Mộng Khê đưa tay gõ gõ mặt bàn.

Nhìn bóng lưng của Hiên Viên Sở Tây, tức giận nói: “Phóng túng!

Có đứa con trai nào lại đối xử với phụ thân như vậy sao?” Hiên Viên Sở Tây quay đầu lại, mặt mày tươi cười, nói: “Của phụ thân sao?

Nếu không, nhốt con vào ngục mấy năm.

Ra ngoài sẽ tốt hơn sao?” “!” Hiên Viên Mộng Khê bị chọc tức.

Rút một thanh kiếm từ bên hông ra, chĩa thẳng vào cổ Hiên Viên Sở Tây.

“Đồ chó đẻ!” Ánh mắt Hiên Viên Sở Tây thay đổi, giọng điệu trở nên lạnh băng.

Hắn không lùi bước trước lưỡi kiếm lạnh giá.

Ngược lại, hắn hỏi: “Phụ thân, khi mẫu thân con qua đời, người đã tống con vào thủy lao như một đứa con bất hiếu sao?” Nói xong, hắn không nhìn Hiên Viên Mộng Khê nữa, xoay người rời đi.

Hiên Viên Mộng Khê đưa tay muốn đuổi theo Hiên Viên Sở Tây, nhưng thân thể hắn không tự chủ run rẩy.

Nhìn bóng lưng của con trai, hắn lắc đầu, thở dài: “Sở nhi, ta không cố ý muốn nhốt con vào ngục!” Nhưng thật tiếc, Hiên Viên Sở Tây đã không nghe hết lời.

Trở về phòng, Hiên Viên Sở Tây nằm ngồi không yên trên giường, nhớ đến cô gái ban ngày.

Vô thức, hắn rút từ trong túi ra một vật nhỏ, dùng những ngón tay thon dài xoa nắn những chữ đó.

Lẩm bẩm: “...Đông Nam Hiên Viên.” Ánh mắt không còn chỉ hướng về Hiên Viên Mộng Khê, mà là một cảm giác vui vẻ.

Hiên Viên Sở Tây sờ sờ thanh kiếm bên hông, ánh mắt lại thay đổi: “Mẫu thân, hôm nay con gặp một cô gái đặc biệt...” Đêm đó trời đổ một chút mưa, làm ướt đẫm mặt đất.

Lâm Hiên cũng ngủ rất lâu.

Vừa ăn sáng xong, nàng cầm lư hương, đi đến đại sảnh khu nhà.

Nàng thay lư hương đã mua cho cha mẹ, thắp ba nén nhang, cúi đầu ba lần.

Sau đó đứng dậy, nhìn bài vị, nói: “Cha mẹ đừng lo lắng, con sẽ ghé thăm khi có thời gian.” Nói xong, trước khi rời đi, Lâm Hiên lại

dọn dẹp bài vị của cha mẹ một lần nữa.

Không nhìn Lâm Hiên, người vừa bị cái thứ đỏ lòm làm bị thương.

Hắn lập tức đổ tất cả lỗi lên đầu Lâm Hiên, nhưng quên mất Lâm Hiên căn bản không cho hắn ăn.

Hắn không được sự cho phép của người khác mà lại lén lút ăn đồ.

Tháp Đào Hoa hét lớn như vậy.

Chương 894

Lâm Hiên nhìn cái miệng sưng vù của cô ta, thậm chí còn khẳng định hơn rằng cô ta đã làm hỏng bắp cải mà hắn trồng trên đất của mình.

Tuy nhiên, hắn cũng khó hiểu, Tháp Đào Hoa ăn ớt "trên trời đỏ", loại ớt cay nhất trong Trung Quốc, mà lại có thể nói chuyện bằng giọng đó.

Nếu là người khác, chắc đã quá cay không thể mở miệng nói.

Bất kể Tháp Đào Hoa kêu la bên cạnh thế nào, Lâm Hiên đều không đáp lời.

Hôm nay hắn chỉ thu dọn chén đĩa, về làm bắp cải cay, không đi đón tiếp.

Tháp Đào Hoa lại tìm việc.

Thấy "Sao chổi" Lâm Hiên hoàn toàn không đáp lời mình.

Cô ta chỉ nhặt những cây bắp cải và ớt còn sót lại trên đất có thể ăn được.

Lâm Hiên cẩn thận nhìn mảnh đất của mình ở phía Đông Nam, phát hiện một số cây bắp cải không bị hư hại nghiêm trọng.

Có lẽ vì Tháp Đào Hoa không có đủ thời gian để phá hoại.

Ngoài ra, chúng vẫn có thể bán được.

Ngay cả khi bóc bỏ lớp lá bên ngoài, vẫn có thể ăn được.

Khi Tháp Đào Hoa thấy Lâm Hiên không đưa ra lý do, cô ta cảm thấy miệng mình càng đau hơn.

Lập tức bước tới, hét lên bằng giọng lớn nhất.

Cô ta kéo tai Lâm Hiên ở phía Đông Nam: “Tên tai điếc, sao chổi?

Ta đang nói chuyện với ngươi.

Ngươi không nghe thấy chuyện gì sao?

Cửa hàng đồ trang sức Nam Cung và cửa hàng chi nhánh?” Lâm Hiên dùng ớt đánh rớt bàn tay đang đưa ra của cô ta, nhìn chén bắp cải trong lòng, lạnh lùng nói: “Ta cảnh cáo ngươi, tốt nhất đừng dùng tay hay chân, nếu không ta không thể đảm bảo sẽ dùng cả bốn chi của ngươi.” Tháp Đào Hoa thấy ớt sắp thu về tay, nhưng khi thấy Lâm Hiên vẫn dám chống đối, cô ta càng tức giận hơn.

Cô ta vứt cái cuốc sang một bên, dùng bàn tay mập mạp của mình véo vào eo.

Thay đổi lập trường, giống như vừa nãy, nắm lấy tai của Lâm Hiên ở phía Đông Nam.

Tuy nhiên, Lâm Hiên ở phía Đông Nam khéo léo né tránh, khiến cô ta vồ hụt.

Cô ta quay sang Lâm Hiên ở phía Đông Nam: “Này, ngươi bị dạy hư rồi.

Ngươi chết chắc rồi.

Ngươi dám nói chuyện với cô cô như vậy.

Ta tin ngươi, ta sẽ giết ngươi!” Lâm Hiên dường như nghe thấy một câu chuyện cười lớn.

Hắn cười ha ha, rồi bật cười.

Dễ dàng nắm lấy tay Tháp Đào Hoa, “Tháp Đào Hoa, ngươi điên rồi sao?

Ta và gia đình ngươi đã đoạn tuyệt quan hệ rồi!

Ngươi dám vả mặt ta sao?

Ngươi là bề trên của ta sao?

Ngươi nghĩ ngươi là ai?" Cuối cùng, hắn bổ sung: "Hừ, ngươi luôn là bề trên của ta.

Ngươi có dáng vẻ của bề trên sao?

Đừng nói nữa.

Ngươi không xứng được gọi là dì của ta, vì ngươi đã phá hủy cây rau mà ta may mắn trồng được!

Hơn nữa, ta chưa tính sổ với ngươi đâu, đồ khốn kiếp!" Nghe xong lời của Lâm Hiên, cô ta cũng biết mình đúng là sao chổi của gia đình, nhưng cô ta một chút cũng không thừa nhận.

Cô ta dùng giọng nói to rõ ràng chào đón những người dân làng đang cuốc đất, và nói: "Mọi người ơi, để tôi xem nào, để tôi xem nào..." "Ngươi đã làm gì, đã làm gì?" Khi thấy đám đông vây quanh mình, cô ta nắm lấy một người đàn ông bằng giọng lớn nhất, chỉ vào Lâm Hiên ở phía Đông Nam.

Lúc đó, trên đùi của người thanh niên có máu.

Đợi vết thương từ từ lành lại, Lâm Hiên mới thực sự nhìn thấy trên vết thương của người thanh niên có một thứ giống hình xăm.

Giống như một loại đồ đằng hơn là hình xăm.

Chương 895

Ngoài ra, đôi mắt của người thanh niên đó tràn đầy sự đục ngầu, lời nói không được lưu loát lắm, vết sẹo trên mặt và sự cố tình ngụy trang của người đàn ông đó, tất cả những điều này khiến Lâm Hiên ý thức được rằng vài người này không phải là người bình thường.

Đặc biệt là thiếu niên được vài người gọi là Thất huynh đệ.

Lâm Hiên nhớ lại mình quả thật yếu ớt, nhưng dù sao vài người đó cũng đã nhường đường, chứng tỏ họ không có ý định sát hại.

Nhưng chỉ là tạm thời thôi, dù sao một người có thể khiến vết thương lớn như vậy lành lại ngay lập tức, chắc chắn là bảo bối trong mắt những người quan tâm đó, cũng là liều thuốc chữa thương tốt.

Có lẽ sau này sẽ nghiên cứu máu của hắn, sau đó bị bắt như ở thời hiện đại.

Tuy nhiên, khi chữa trị cho thiếu niên đó, dường như Lâm Hiên nghe thấy vài người đó nói hôm nay sẽ rời đi.

Tranh đoạt bí phương.

Nhìn mấy người đó như vậy, không có nghĩa là họ phải thường xuyên ở lại đây.

Hơn nữa, Lâm Hiên căn bản không biết tên của họ, muốn tìm họ sẽ rất khó khăn.

Quan trọng hơn, mấy người đó không giống người nhà họ Hỗn, nhìn đồ đằng thì họ đến từ khu vực phía Tây.

Vì mấy người đó không phải người địa phương, nên khi họ rời đi, Lâm Hiên sẽ an toàn.

Nghĩ vậy, Lâm Hiên thực sự thở phào nhẹ nhõm, sự mệt mỏi cũng theo đó tan biến.

Lâm Hiên vội vàng đun nước nóng, tắm rửa sạch sẽ, mặc quần áo lót khô rồi đi ngủ.

Trong ngôi làng yên tĩnh, mọi người đều ngủ say, nhưng vài người không ý thức được rằng có vài người đang chịu sự giày vò trên phố chợ.

Hôm nay, Lâm Hiên đã làm một mẻ bánh bao theo công thức.

Các đứa trẻ, chưa kịp lấy bánh từ nồi ra, đã xếp hàng trước quầy hàng, di chuyển sang một con phố khác.

Xong việc.

Lâm Hiên chưa từng thấy nhiều người mua bánh bao như vậy, hắn cũng mua vài lần, nhưng cả bột và nhân đều hết sạch.

Trên đường về nhà, Lâm Hiên gặp hai người mặc đồ đen bịt mặt.

"Đưa bí phương của ngươi cho ta!" Chúng nói với Lâm Hiên.

Lâm Hiên cười khổ nhìn hai người áo đen đó, nói: "Ta thật xui xẻo.

Trước khi cái bí phương quý giá này bị chôn vùi, đã có người hỏi ta bí phương." Hắn dừng lại một lúc, sau đó ánh mắt đột nhiên trở nên lạnh băng.

Nhìn hai người mặc áo đen đó, nói: "Này, ai phái các ngươi đến?" Hai người đàn ông mặc đồ đen: "Đạo đức nghề nghiệp không cho phép.

Chỉ cần ngươi đưa bí phương ra, ta sẽ tha cho ngươi một mạng!" Lâm Hiên vỗ vỗ lớp bột trên cánh tay, nói: "Ngay cả khi các ngươi không nói, ta cũng biết là ai." Hắn hơi liếc nhìn hai người áo đen phía

sau, nói: “Ban ngày ta không cho phép ngươi rời quầy hàng.

Ta có một bí phương, sau đó ngươi muốn.

Ngươi thấy ta không thể có được.

Nhưng vì lén lút ti tiện như vậy, Hiên Viên Đại Trù?” Trừ cái Hiên Viên đó ra, ai có thể muốn bí phương chứ.

Hắn cười nói: “Sao, Hiên Viên Sư phụ là rùa rụt cổ, không dám lộ diện sao?” Lúc đó, một người đàn ông xuất hiện phía sau hai người đàn ông áo đen.

Hai sợi râu mép rất nổi bật.

Chính là Hiên Viên Đại.

Mắt Tiền Vĩnh Chân tốt, tinh nhanh.

Hiên Viên Mặc Trà nói muốn chỉnh đốn, ở đó có một loại cây, xem thử có thể mang một cây về trồng lại không.

Sau nửa ngày làm việc, giống như đào ra rồi đóng gói vậy.

Có người hỏi, “Sao, được không?” Lâm Hiên đáp: “Loại cây đó là đồ tốt.

Nông cạn không thể phát triển như sâu núi.

Ta có thể phát triển tốt hơn.

Ta sẽ gửi về cho ngươi ăn ‘linh linh linh’.” Bản gốc của chuyến đi không quan tâm.

Tiền Vĩnh Chân không ngừng đào, Lâm Hiên pha trà từ những thứ mang về.

Hươu.

Chương 896

Lâm Hiên chạy đến chỗ lá trà, mang về nhà.

Tiền Vĩnh Chân dừng lại nghỉ ngơi: "Có thể di chuyển được không?" Lâm Hiên vội vàng nói: "Ta di chuyển được.

Có nhiều con mồi hơn.

Có thể chơi nhiều hơn trong năm mới không?" Lâm Hiên gật đầu: "Đúng vậy." Thấy con mồi không được phu nhân trước mặt hoan nghênh, ta ăn Tết trước đã.

Thường Viễn nhìn Lâm Hiên pha trà: "Đánh đi, ta nhường." Tiểu thư Hiên Viên kỹ thuật tốt, có lẽ không đánh được.

Hiếm có người phụ nữ nào như vậy.

Lâm Hiên không che giấu gì, cầm cung tên của mình, bắn gà rừng.

Thường Viễn cầm mười con: "Sao lại nhiều đạn như vậy?" Hiên Viên Mặc Trà: "Lông gà thật đẹp." Trưởng thôn, phụ nữ, đánh bại mấy con gà rừng này không dễ dàng, gà rừng trong núi rất phong phú.

Tiền Vĩnh Chân: Ta chỉ thích hợp đào.

Thường Viễn và Lâm Hiên không quên mấy cái bắp cải già này đều tốt.

Ôi, nếu đào cái này ra, sẽ tốn 304!

Tiền Vĩnh Chân nhìn em gái mình, tốn thời gian cố gắng đào nó ra hoàn toàn.

Hiên Viên Mặc Trà hiểu ra: "Củ cát căn ngàn năm.

Có lẽ là vương quả trên núi." Em gái của Tiền Vĩnh Chân từ từ trang điểm.

Một loại củ bọc vải đỏ.

Bên trong và bên ngoài sân lớn của Hiên Viên gia đều náo nhiệt.

Trẻ con chơi đùa, cảnh vật không đẹp, thỉnh thoảng đưa tay ra.

“Ôi chao, tiểu thư Hứa từ trên núi về sao?” Một nhóm người nhìn.

Hứa Mạt uống trà từ cửa sau, dừng lại trong vườn, trong đống con mồi, có một củ, bọc vải đỏ.

Tiền Vĩnh Chân: Ta không biết em gái ta đào ra từ đâu.

Đồng Hữu kinh ngạc: “Củ cát căn già lớn thế sao?” Gần đó không có mùi hương thoang thoảng là điều không lạ, làm bằng vải đỏ.

“Tiểu thư Hứa có thể.

Dùng nước suối rửa sạch và lau khô.

Dùng vải đỏ mới bọc lại.

Đừng để hào quang tỏa ra.” Tiền Ái Anh: Ta sẽ đi tìm ngay.

Gia đình bình thường có lẽ không có vải đỏ và vải trắng, gia đình lớn sẽ chuẩn bị một ít.

Lão gia Tiền nhìn củ cát căn già một cái, gật đầu, có lẽ là vương quả.

Không xấu.

Người tặng xấu quá.

Nếu một cô gái xấu, không ai muốn nhìn.

Tiền Vĩnh Bảo kêu lên: “Có nhiều gà rừng quá.” Tiền Vĩnh Chân đáp: “Lợ Lợ muốn lông gà.” Hứa Mạt mang Lâm Hiên đi, người câm thu dọn, mầm đậu nảy lên một tiếng “rắc”.

Một số thứ tốt đã được phát hiện, Hiên Viên Mặc Trà đã thu lấy, không có tác dụng nhỏ.

Hiên Viên Mặc Trà và phụ thân cô ấy: “Con thấy trên núi có một cái chuồng lớn hơn, xem thử có thể nuôi thêm vài con gà rừng không.

Đừng lo lắng chuyện trồng trọt, nuôi một con gà không thành vấn đề.” Hứa Cốc Lượng gật đầu, cha đã nhớ rồi, có thời gian sẽ cho con.

Hươu và vài người khác đều còn sống, Hiên Viên Gia Lương hỏi.

Đã nhớ rõ chưa?

Đồng Hữu chỉ lắc đầu: “Cái vương quả đó, dù không dễ kéo, cũng không cần gì khác.” Trong tay nàng cầm một cây búa đồng, đầu kia của cây búa sắt đáng lẽ do nữ Hiên Viên cầm, nhưng lúc này nó đã rời khỏi tay nàng.

Đột nhiên giật mình, Lâm Hiên hoàn toàn tỉnh giấc, chỉ thấy bức tượng hoàng hậu Tôn Điêu bên giường mình đã bị di chuyển, xung quanh đều là người, giọng nói trầm thấp phối hợp với kỳ thi khoa cử.

“Tỉnh dậy, hoàng hậu tỉnh dậy?” Con mèo lập tức đứng dậy, nắm chặt búa đồng, run rẩy thì thầm: “Thiên linh, địa linh, Hiên Viên tử và ca ca có thể trở về rồi...” Khi nàng nhảy múa xong, vô ích mà cúi chào, hai tay che cổ họng: “Hai con quỷ, về địa ngục trước đi.

Chương 897

Nếu cần, ta sẽ mời lại." Tất cả sự chú ý đều tập trung vào nữ Hiên Viên, gần như không thể rời đi.

Khi nàng vừa định bước qua ngưỡng cửa đại sảnh của gian 11, Tiểu Diệp Đinh nắm lấy nàng, đe dọa bằng giọng thấp: "Đừng giở trò, nếu không Hiên Viên Hỗn sẽ hủy hoại ngươi." Trước khi chết, nàng ngoài việc chúc phúc cũng không dám mong đợi gì.

Nàng nghiến chặt răng, đồng ý lần tới ra ngoài: "Nô tỳ sẽ ở trong ngôi miếu đổ nát.

Nếu nương nương và công chúa điện hạ cần, nô tỳ sẽ dẫn ca ca đến thăm bất cứ lúc nào." Trên bầu trời canh năm chỉ có ánh sáng viền vàng yếu ớt.

Khắp nơi đều có thể nghe thấy vài tiếng mõ, nhắc nhở cung điện mở cửa và mở cổng.

Con mèo từ từ men theo tường thoát khỏi nơi suýt hại chết mình, thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó lạc lối trong những con đường cung điện phức tạp và đa dạng, cho đến khi có người khẽ ho.

Ánh sáng và bóng tối mờ mịt, tần phi đứng phía trước trên con đường khó phân biệt về ngoại hình.

Vài người chỉ thì thầm như ma: "Gặp hoàng đế sao?

Gọi là ngủ sao?

Nên vẫn quan tâm." Con mèo trong lòng có nghi vấn, vừa định bước tới hỏi.

Phi tần, hạ giọng: “Hiên Viên Hậu muốn chết, nhưng lại được cứu.

Ta có nên ngu xuẩn nhỏ mọn không?” Khi nói xong, người đó quay sang bên cạnh cung đảo.

Khi con mèo rơi vào hoảng sợ, tần phi như một bóng ma ẩn vào phía sau bụi trúc tối tăm, dường như chưa từng xuất hiện.

Gió lạnh thổi nhẹ, Lâm Hiên cảm thấy hơi lạnh sống lưng.

Khi được thông báo, người ta đã bỏ ngôi miếu.

Thi thể đoản mệnh của nàng đã bị di dời.

Không biết đi đâu hay ở đâu.

Tuy nhiên, hai chủ nhân và gia nhân cùng chết trong ngôi miếu hoang không phải là trùng hợp.

Một số người không sống một mình.

Từ đó về sau, nó (con mèo) luôn kéo cái đuôi trong ngôi miếu hoang, không dám dễ dàng lộ diện.

Chỉ lén lút làm một ít son môi, bán cho cung nữ, đổi lấy một ít bạc lẻ.

Trên đường đi luôn bối rối, khi ngẫu nhiên trở về ngôi miếu hoang, Lâm Hiên thấy tình hình mới nhất, lập tức quên đi sự bối rối trong lòng.

Người duy nhất sống trong ngôi miếu hoang - Xuân Hưng, rõ ràng hoạt bát hơn.

Ngoài ra còn có hai người khác, hai người quen.

Một người tên Xuân Hạnh Tử, thỉnh thoảng mua son môi và phấn má.

Một người chủ tên Xuân Hưng đã mời vợ và gia đình hắn đến, vài người vì đêm đó đợi ở trước chỗ ngồi của nữ Hiên Viên mà không thành công quay về.

Lâm Hiên cảm thấy cuộc sống trong cung điện sẽ bị cắt đứt.

Bí mật kinh doanh mỹ phẩm.

Không bao giờ là chuyện công khai.

Bây giờ trong ngôi miếu hoang lại có thêm hai vị khách, làm sao có thể lén lút phát tài đây?

Làm thế nào để gom đủ tiền trốn khỏi cung điện?

Ngũ Phúc sờ sờ đầu của mình, hỏi: "Không cần phải vặn xoắn.

Có thể dùng thước đo và khuôn để cố định.

Tất cả các cung điện đều được xây dựng theo cách đó!" Lâm Hiên cười sờ sờ đầu của nàng.

"Ta xem thử có thể làm được không." Nàng mở hộp phấn nền, thấy trên hộp phấn nền có những đường kẻ.

Khi Lâm Hiên cất hộp phấn nền đi, nàng quay đầu nhìn Xuân Hưng, cười một tiếng, rồi bàn bạc: "Có tiền không?

Cho ta mượn ba lượng trước, sau này ta trả." Bốn hộp phấn nền, công nhân và dược liệu tốn hai lượng.

Ngoài số bạc cứu mạng chôn dưới đất, trong tay Lâm Hiên không còn nhiều tiền.

Chương 898

Xuân Hưng có chút do dự.

Lâm Hiên nhướng mày hỏi: "Ngươi quên ca ca ta là ai rồi sao?

Ngươi là người mới, lẽ nào không biết quy tắc bái chủ sao?" Xuân Hưng không thể không quay về phòng, đưa bạc ra.

Cố lấy hết dũng khí: "Dì phải có tiền.

Trên người con không mang nhiều đồ." Lâm Hiên khôi phục nụ cười hòa ái: "Nếu có tiền, phải có tiền, không thiếu ta một phân tiền nào." Nàng đưa cho Ngũ Phúc hai mươi lượng bạc, lại thêm mấy chục đồng xu nhỏ.

"Bột gạo, bất kể thế nào, đều vừa rẻ vừa nhiều.

Giúp dì tìm nhé.

Dì biết cháu thông minh, là thợ tạp vụ giỏi nhất!" Đứa trẻ không chịu nổi sự tâng bốc.

Ngũ Phúc lập tức vênh váo, mắt sáng lên: "Dì, cháu nhìn không sai!" Chạy ra khỏi cổng miếu.

Khi Ngũ Phúc xuất hiện trở lại, ngoài gạo, trong giỏ còn có một bát rau thừa: "Hôm qua còn thừa, đầu bếp trưởng định đổ đi.

Con ngửi thấy mùi, liền mang về cho dì." Lâm Hiên đang bận cầm lấy, ngửi.

Quả thực không tồi.

Nàng rất vui mừng, hôn lên má Ngũ Phúc, nói: "Dì đáng yêu quá đi.

Nếu có chuyện tốt như vậy, nhất định phải mang về.

Cháu giúp dì kiếm tiền, dì sẽ không bao giờ quên ơn.” Ngũ Phúc đỏ mặt ngượng ngùng, rụt người trốn ra khỏi ngôi miếu hoang.

Ba người họ đốt lửa trong sân, dùng một bát mì gạo rau thừa nấu thành một nồi cháo, trộn bữa sáng và bữa trưa làm một, miễn cưỡng ăn một bữa cơm ngon.

Sau khi dọn dẹp bát đĩa, con mèo tìm thấy mấy cánh hoa khô còn sót lại, rửa sạch bằng nước, phơi khô dưới nắng.

Cánh hoa khô, tùy theo độ đậm nhạt của màu sắc mà chia thành các mẻ khác nhau, nghiền thành bột, trộn với các dược liệu khác, chuẩn bị sáu bảy ngày, sau đó sẽ chuyển sang màu đỏ.

Gần giữa trưa, cổng miếu hoang bị gõ.

Không phải mật mã của người quen, mà là một người lạ mới.

Con mèo kéo cửa ra, liếc nhìn ra ngoài.

Đứng ở cửa là Ngô công công, quản gia hoàng gia đã giúp mang nàng đi đêm hôm trước.

Bên cạnh có một cung nữ đứng.

Con mèo có thể nhìn thấy rõ ràng.

Và khi Hiên Viên Hậu và Hiên Viên tử ngủ.

Luôn canh gác, sẵn sàng mang quả cống phẩm của nàng đi bất cứ lúc nào.

Mặt trời chói chang như hổ phách chiếu vào mắt con mèo, ngọc vẫn còn trách móc ở đó, như một con linh miêu lạnh lùng nhìn thế giới.

Ngoài cửa, Ngô công công kinh ngạc lùi lại một bước lớn.

Hắn lấy hết dũng khí đẩy cửa ra.

Con mèo dựa vào cửa, cười toác miệng.

"...Hồ thật là một cô gái may mắn.

Hoàng hậu muốn tự mình cảm ơn!" Khi đó, Lâm Hiên nhận được một chút ủng hộ, nhưng lòng lại nhẹ nhõm.

Hai người cao quý, không thích cuộc sống của nàng.

Sau một lúc, Hiên Viên Hậu bắt đầu hỏi: "Ta nghe nói ngươi đã giết linh hồn của ta, cứu cung điện của ta sao?" Con mèo lập tức liếc nhìn Tiêu một cái.

Đồng ý hay không đồng ý?

Nếu bị nhận ra, nhưng lại dọa sợ Hiên Viên Hậu, liệu Hiên Viên tử có để nàng đi không?

Ký nhiên đã ăn, đừng có cái bàn tiệc Nam Cung thịnh soạn đó nữa.

Tiểu Diệp Đinh không đưa ra bất kỳ phản hồi nào.

Lâm Hiên không thể không khẽ hắng giọng, không dám nói thêm một lời.

Chương 899

Nữ Hiên Viên không ở lại chỗ Diêm La Hiên Viên quá lâu.

Nàng hít vài hơi, đổi chủ đề: "Ngươi ghét cung điện của ta sao?" Lâm Hiên chỉ cảm thấy lưng mình lại đổ thêm một tầng mồ hôi.

Mồ hôi đọng lại trên lưng, giống như sáp ong dùng để chế son môi, dần dần cứng lại, biến thành một cái mai rùa.

Chỉ có con rùa cuộn mình trong mai, không dám xuất hiện.

Lâm Hiên biết một khi đã đi, mang theo thân thể của người khác và cuộc sống chưa hoàn thành của vài người, thì phải mang theo cái chết của người khác.

Không còn quan tâm quỷ thần sẽ dọa sợ nữ Hiên Viên, Lâm Hiên vội vàng bày tỏ lòng trung thành: "Nô tỳ đã chết một lần, khi tỉnh lại, sẽ quên đi quá khứ.

Nô tỳ không biết quá khứ, chỉ biết mọi thứ đều phải nhìn về phía trước..." Đôi mắt của nữ Hiên Viên nhìn chằm chằm vào mặt nàng rất lâu, suy nghĩ dường như quay về quá khứ xa xăm.

Mãi không nói gì.

Khi nàng nói lại, giọng nói của nàng trở nên lạnh lùng: "Ngươi đã sống lại từ cõi chết.

Một người lạ.

Ngươi sẽ ở lại miếu của ta một thời gian dài, không được phép chuyển đi." Con mèo cảm kích mà khóc.

Ai là bạn tốt ngoan ngoãn: "Không thấy không có con trai sao?

Cô gái này chỉ có một con rể, không có chồng." "Ta nghe nói gia

đình đang tìm con rể.

Bí Hiên Viên đã mang theo rồi.

Hãy thử xem." Từ sáu chữ cổ, học thuật đã được chia thành các gia đình khác nhau.

Khi ta từ cung điện cực kỳ xinh đẹp trở về ngôi miếu đổ nát, đã là giữa trưa.

Con mèo bước vào miếu, chui đầu vào cái tủ đổ nát.

Quần áo cũ... không dùng được.

Ga trải giường tồi tàn... không dùng được.

Nếu nhẹ nhàng cắn góc này, quyển sổ cũng không dùng được.

Sau khi vào, tất cả những đồ vật hữu ích mà Lâm Hiên có thể tìm thấy trong ngôi miếu đổ nát đều được đặt trong cái tủ đổ nát đó.

Không có bất kỳ vật thể nào có thể chứng minh kinh nghiệm quá khứ của chủ nhân cũ.

Vì sao nữ Hiên Viên lại giáng cấp chủ nhân cũ xuống ngôi miếu đổ nát này?

Ý nghĩa mơ hồ của những lời nói của tần phi bí ẩn mà Lâm Hiên gặp sáng nay?

Nàng kéo Xuân Hưng sang một bên, hỏi: "Ngươi đã ở trong cung hai ba năm rồi.

Ngươi có biết tại sao ta và vị phi tần cũ lại bị giáng vào cung điện đổ nát này không?" Bạch Hạc đứng cạnh khẽ cười lạnh: "Có thể vào được đại sảnh này, chẳng phải đều là do tranh sủng thất bại sao?

Trước khi quý phi bị giáng chức, đã đến Ngự Thư Phòng một lần, sau đó chuyển đến ngôi miếu đổ nát.

Ở bên cạnh quý phi, lẽ nào ngươi thực sự không nhớ sao?" Khi con mèo thấy mình cũng không tìm ra được, nàng ngồi đó rất lâu, suy nghĩ về kế hoạch của mình.

Theo đó, dù làm ăn trong hay ngoài, nàng đều không có vốn, khó mà tiến lên được.

Nàng muốn ẩn mình trong ngôi miếu đổ nát này để kiếm tiền.

Sau khi gom đủ hai lượng, nàng sẽ tìm cách trốn khỏi hoàng cung.

Tuy nhiên, nàng đã hạ quyết tâm, không lâu sau.

Nàng cầm một cái cuốc, đi ra vườn phía sau.

Bà nội cầm giỏ nói với Lâm Hiên (trong thân phận Lỵ Lỵ): "Lỵ Lỵ dậy sớm thật.

Mùa thu muộn, bây giờ là buổi sáng.

Đi ngủ đi." Lâm Hiên nghiêm túc nhìn bà nội mình, đôi mắt nàng như suối nước: "Thật sao?" Bà nội sờ sờ đầu nàng: "Thật vậy.

Con có thể sống tùy ý.

Chương 900

Làm một người con rể, cứu mẹ vợ của con, như vậy sẽ tốt hơn." Hiên Viên Mặc Trà ôm cánh tay nàng.

Vườn được quản lý tốt, gà và lợn đều được dọn dẹp sạch sẽ.

Hứa Thư Căn đào hạt dưa, người nhà ghét, liền bán đi.

Thực ra, công việc này không ảnh hưởng lớn lắm, cũng không cần phải cày cuốc hay đốn củi trên núi.

Hiên Viên Gia Lương không ngược đãi.

Hứa Thư Căn khỏe mạnh cường tráng.

Vợ của Hứa là một người câm, bị bỏ rơi khi ba bốn tuổi.

Gia đình Hiên Viên đã đón cô ấy về, và cô ấy làm việc tốt.

Hứa không phải ai cũng đi đón cô ấy, nếu không trong nhà sẽ có thêm vài người sao?

Khi Hiên Viên Gia Lương không có ở nhà, cô ấy đã hoàn thành công việc của mình.

Hiên Viên Mặc Trà không cần lo lắng, cùng lắm thì mất tiền thôi.

Dưới đất, khoảng một mẫu Anh.

Ngoài rau cải và rau thừa, Lâm Hiên (Lỵ Lỵ) cũng tùy tiện trồng một số.

Dù sao, có trồng thì hoặc đổi lấy tiền, hoặc tiết kiệm tiền.

Một ngày.

Ông nội vui vẻ: "Phụ thân là một người cần cù, không giống một số chủ nhà, giả vờ." Vị bà nội coi Lâm Hiên (Lỵ Lỵ) như một cách để

dạy cháu gái: “Dù sao, nghèo không học được từ trong huyện.

Có thể làm gì?

Tốt nhất là kiên định không đổi.

Ta sống tốt, cũng thoải mái.” Hiên Viên Mặc Trà đồng ý.

Nếu có tiền, sẽ đi.

Nếu không có tiền, sẽ thử xem sao.

Trang sức cho Hiên Viên Mặc Trà bằng vàng bạc hoặc trang sức quân đội.

Bà nội và ông nội ở nhà.

Lâm Hiên một mình rời đi.

Hắn quay lưng lại với ông bà đang dính lấy nhau.

Bà nội xào vài món rau, hỏi cháu gái: “Đang tìm gì?” Hiên Viên Mặc Trà: “Ồ, để bà nội xem nào.” Bà nội cười hiền.

Hiên Viên Mặc Trà nghiêm túc nói: “Ông nội có tiền.

Khi tìm anh họ, có chín anh em.

Có người chia tài sản thành ba phần.

Còn về gia đình con, nếu con có hai đứa em trai, phần của con sẽ còn ít hơn.” Hiên Viên Mặc Trà nói thật: “Xem con có thể kiếm nhiều tiền hơn không.

Sẽ không tồi tệ hơn bây giờ đâu.

Có rất nhiều anh em.

Trong đó một hai người phải học để giữ hình ảnh.

Ai chỉ có thể đọc nhiều loại sản phẩm kém chất lượng, không thể không đọc.” Nàng thở dài.

Sách thật sự không dễ đọc như vậy.

Lâm Hiên pha trà không vội.

Lời đồn về gia đình Quan Vũ trước đó rất tốt.

Không đến lượt, người nhà Hứa: "Tam Sơn, chặt củi lãng phí." Ông nội chuyển sự chú ý của mình: "Muốn gì?" Hiên Viên Mặc Trà suy nghĩ: "Dầu trà không tồi, nhưng ăn ngon rồi.

Bán đi có chút lỗ.

Chương 901

Trong nhà không thiếu trà.

Con đang xem.

Đồ dùng thông thường tốt.” Ông nội và bà nội nhìn nhau.

Lâm Hiên cười giải thích: “Diêm Vương đã bồi thường cho con.

Người ăn cát căn ít, có thể dùng làm thuốc, dùng không nhiều.

Không, bột cát căn khá tốt, đặc biệt.

Người thường không có thời gian trồng trọt.

Nhà con có núi, con thuê vài người dân tộc.

Có lẽ mỗi năm đều có người đào, lớn.” Đọc có dễ không?

Học những thứ khác tốt hơn là đọc sách rác, cuộc sống sẽ tốt hơn.

Tiền Quyên không xấu xí, có đôi mắt nhỏ và nhiều mỹ nữ mắt nhỏ.

Điểm mấu chốt không nằm ở vóc dáng, mà ở khí chất.

Khi đi vào, phòng khách gọn gàng, nhưng căn phòng bên cạnh hoàn toàn là một phòng làm việc.

“Tiền Quyên, nhìn xem.” Tiền Viễn bước ra nói: “Ta đã thuê rồi, đưa hai lượng bạc, làm tiền thưởng năm mới ‘linh linh linh’.

Thông thường, ta chỉ đưa một lượng.” Tiền Quyên liếc mắt một cái: “Kiếm được bao nhiêu?” Tiền Viễn đáp: “Lỵ Lỵ đã đưa cho ta năm mươi lượng bạc.” Tiền Quyên bĩu môi: “Tối nay ta không ngủ với ngươi.” Tiền Viễn: “Ngủ trong nhà sao?” Tiền Quyên: “Ta ra ngoài ngủ.” Chị dâu đã quen rồi, thu dọn trước đã.

Nhà xưởng rất ấm cúng.

Giá đỗ, Hiên Viên Mặc Trà và Tiền Viễn đều đang bận rộn.

Tiền Quyên uống trà, hỏi nên làm thế nào: “Chắc chắn là nhị tỷ có thể kiếm tiền sao?” Tiền Viễn: “Không chắc, chắc chắn sao?” Tiền Quyên: “Ta cũng vậy.

Ban đầu nhà họ Phó như thế nào.

Ta không biết sẽ mất bao lâu.” Tiền Viễn không nói nhảm.

Hãy yên tâm làm việc.

Lâm Hiên uống trà rồi rời đi.

Tiền Quyên nhìn theo.

Tiền Viễn: “Lợ Lợ đã đưa tiền, có chuyện phải lo lắng.” Tiền Quyên: “Có thể lớn lên cùng nhau.

Số phận tiểu thư, ai, sẽ ra sao đây?” Giá đỗ và đậu nành không nói gì, nhưng làm việc nhanh chóng.

Khi nghỉ ngơi, Tiền Quyên cầm bánh bao lên: “Được rồi, ta mua một cái của ngươi.” Tiền Viễn: “Đặt bánh bao xuống, như vậy được rồi.

Bánh bao chỉ có mười đồng.

Có vẻ như đã đưa hai lượng bạc quá nhiều.” Giá đỗ nên chú ý nghỉ ngơi.

Tiền Viễn không.

Tiền Quyên có chút không vui.

Tiền Viễn: “Làm việc của mình, kiếm tiền.” Gia nhân nhà Hiên Viên cũng không phải người ăn không ngồi rồi.

Tiền Quyên nhìn đậu nành làm chiếc bánh bao lớn.

Đẹp quá!

Tiền Viễn khuyên nhủ: "Đừng phá hỏng." Tiền Quyên đặt nó xuống: "Ngửi thấy mùi.

Ngon không?" Tiền Viễn không để ý, tiếp tục làm việc.

Chỉ khi làm việc rất nhiều, một người mới có cách.

Tiền Quyên cũng đã làm nhiều như vậy, nói: "Làm nhiều như vậy, có thể bán được không?" Tiền Viễn xoa xoa trán, cái miệng của Tiền Quyên và dì hai giống nhau...

Không tệ, nhưng nghe không rõ lắm.

Đương nhiên, nếu nghe, thì nghe; nếu không nghe, thì bỏ qua.

Chương 902

Hiên Viên Mặc Trà nhìn những bông trà hoa dưới mái hiên, tuyết càng nhiều càng tốt.

Trà hoa không chịu lạnh lắm, có lẽ được tuyết trắng bao phủ, trông càng kiều diễm động lòng người.

Hồng Đậu: "Tiểu thư, Đậu Nành muốn một bông trà hoa.

Có thể gói lại." Lâm Hiên gật đầu, cầm kéo cắt một bó.

Hồng Đậu là một người hầu gái tài giỏi.

Ta có thể làm bất cứ điều gì, không bao giờ lơ là.

Nếu không dạy tốt, có thể học, như Đậu Nành đã làm việc chăm chỉ mười mấy năm, những chuyện như vậy cũng không tốt hơn được là bao.

Do đó, Lâm Hiên đã cắm trà hoa lên tóc của cô ấy.

"Trà hoa sẽ sớm khô héo, ta sẽ cho thêm một bó tiền, không: 'Năm sau sẽ có nhiều trà hoa hơn, ta sẽ mang theo mỗi ngày'." Hồng Đậu xúc động bật khóc.

Cô gái nào mà không thích trêu chọc?

Tóc bạc, chẳng phải phụ nữ là bảo vật giống như sợi dây đỏ trên đầu sao?

Lâm Hiên trà hoa, năm nay thật sự thiếu một chút, nở không tệ.

Được rồi.

Nếu có chi phí, nên phát triển tốt.

Nông dân thường đối mặt với vấn đề thiếu chi phí.

Hiên Viên Mặc Trà cho rằng, dù không đủ màu mỡ, loại cây đó cũng sẽ trưởng thành một cây mười năm tuổi, nên tốt hơn đúng không?

Đầu cá bổ não.

Buổi chiều, Tiền Vĩnh Chân và hai cô em gái trở về.

Không ai hỏi.

Tiền Quyên sốt ruột nói: "Tam ca tìm người quen đó, nhị tỷ nói chuyện với hắn, nói chuyện, nói chuyện, cuối cùng con ngất xỉu, tổng cộng nghe được 12 lượng bạc.

Chỉ có 200 đồng.

Con không cần bán.

Ngày mai con sẽ trực tiếp gửi 500 đồng bạc và 22 lượng bạc.

Mười năm trước ghi lại một lần nữa.

Như vậy sẽ tốt hơn." Lâm Hiên và bà nội đều ngớ người.

Mười hai lượng sao?

Hai mươi hai không phải ba mươi hai sao?

Có tiền như vậy sao?

Theo Lâm Hiên, một người phụ nữ nổi tiếng, được tăng cường 12 lượng bạc.

Nhưng những chiếc bánh bao này thực ra không khó làm đến vậy.

Ngay cả Đậu Nành làm cũng vậy.

Tiền Vĩnh Chân mang một túi lớn tiền Nguyên vào.

Tiền Viễn thay Hiên Viên Lý kế toán: "Ta dùng năm mươi lượng bạc mua một số dược liệu, đưa cho Quyên một lượng, còn lại sáu lượng.

Ta chia đôi.” Lâm Hiên nói với bà nội: “Con muốn 12 bữa ăn ngon vào ngày mai.” Tiền Quyên nhanh chóng tính toán: “Con ở đâu?” Tiền Viễn không nhịn được cười.

Đưa cho bà nội ba lượng bạc: “Con hứa sẽ cho hai lượng bạc.

Con đã cho một lượng.” Bà nội Tiền nhận lấy: “Kiếm được tiền thì phải hiếu thảo với bà nội.” Tiền Viễn: “Con không chia cho con, nhưng người dạy đã lấy tiền.

Dù sao, con không có.” Mọi người cười, dường như Tiền Quyên đã ăn hết.

Để lại nộp lên sao?

Tiền Quyên cất giấu đi, hỏi phí vận chuyển là bao nhiêu.

Chương 903

Tiền Viễn vui vẻ: "Ngày mai là Nguyên Đán, sau đó ta sẽ chia sẻ những gì ta làm.

Mọi việc phải cẩn thận, tùy thuộc vào doanh số.

Ta sẽ đưa trực tiếp cho ngươi, không cần lo lắng bán hàng." Mười đồng và hai mươi đồng mỗi cái có thể bán được mấy lượng bạc.

Ai muốn bỏ cuộc?

Tiền Quyên cũng có động lực để làm việc tốt, kiếm được nhiều hơn.

Hôm nay đã khiến mọi người mở mang tầm mắt.

Lâm Hiên quyết định hầm thịt.

Ngay cả khi Tiền Viễn ăn cơm ở nhà Hiên Viên, mỗi tháng có thể ăn bao nhiêu thịt mỗi ngày?

Thịt lợn còi, hai con giết vào Nguyên Đán, rõ ràng là lớn nhanh.

Đậu Nành chia một bát thịt cho Hồng Đậu.

Trong những bước này, sau khi hộp thức ăn được đưa ra sẽ không bị lạnh.

Trong phòng chính luôn có hai cái bàn Hiên Viên.

Hiên Viên Gia Lương nhìn Hồ Bá Tài, cảm thấy không thoải mái, khẩu vị không tốt lắm.

Ông nội Tiền vui vẻ, ước chừng khẩu vị không tốt là do Hiên Viên hoặc không đi.

Hồ Bá Tài hiện đang học.

Vài năm sau thi đậu học giả không thành vấn đề.

Có lẽ sẽ thắng.

Tiền Vĩnh Bảo không ăn nữa, Hồ Bá Tài ăn một cách ngon lành.

Hồ Bá Tài đưa một cái đầu cá: "Đầu cá tốt nhất cho não của chị." Tiền Vĩnh Bảo đưa một cái đầu cá: "Cần bổ não tốt hơn." Lâm Hiên pha trà.

Lão Hoè an ủi: "Nếu yêu thì yêu, nếu giết thì giết, ta sẽ giải tỏa lòng mình." Hồ Bá Tài: "Yên tâm đi, chị.

Bảo ca và con là tốt nhất." Tiền Vĩnh Bảo khóc, đứa trẻ một chút cũng không tốt.

Đều mang họ Tiền, trong lòng cùng thở dài.

Hiên Viên Gia Lương cũng bất lực, Hồ Bá Tài quá ranh mãnh, cũng không thể vô cớ mà đánh mắng sao?

Ta nên làm gì?

Trong kịch thiếu nhi, cảm động: "Hôm nay là Nguyên Đán, đều là tiền công của phu nhân, chỉ có một viên thuốc ngọt là đồ cống phẩm." Lâm Hiên và Hiên Viên Gia Lương lại sợ hãi.

Nhìn Lâm Hiên uống trà, thật là cầu kỳ.

Đồng Hữu ước chừng không biết, nên nói rõ ràng, để không làm hỏng đồ tốt: "Sáu viên thuốc này có thể dùng được ba đến năm năm.

Vào mùa hè, ăn một viên thuốc, nhẹ nhàng gỡ vỏ sáp bên ngoài, đặt vào túi thơm, sát vào da, để tránh muỗi đốt, thanh mát, chưa kể mùi hương.

Một viên thuốc sẽ kéo dài khoảng một tháng.

Một mùa hè dùng hai viên, bỏ vào là được." Hiên Viên Mặc Trà

cảm khái nói: “Thật là một thứ tốt.

Ở nông thôn có rất nhiều muỗi.” Lâm Hiên: “Đều là vì tiền.

Đừng mất lý trí.” Hiên Viên Mặc Trà: “Thực ra, con không phải loại người hấp dẫn muỗi.” Đương nhiên, đồ cống phẩm phải được thu thập.

Tiền không mua được.

Xương tốt.

Lâm Hiên thu thập đồ bạc và đồ dùng năm mới.

Mặc dù không nhắc đến đồ cống phẩm, nhưng cũng tốt.

Toàn bộ là bạc.

Lâm Hiên nói, nên để lại một trong hai lão phu nhân cho con gái.

Mặc dù mang họ Tiền, nhưng con gái ta mang họ Hiên Viên.

Chương 904

Trẻ con bơi lội uống trà, hai vệ binh, thật đáng sợ.

Hồ Bá Tài nhận được hạt sen và một số sách cũng như chuyến du lịch trẻ em.

Hoắc Bá Trát Y vui vẻ.

Hiên Viên Mặc Trà, ước chừng không đơn giản.

Nhưng không sao, người ở nhà, thì yên tâm.

Đông Hữu: "Trên đường nhìn thấy một số cửa hàng bán bánh bao cũng không tồi." Hiên Viên Mặc Trà vẫy tay.

Tiền đưa cho Lâm Hiên chiếc bánh bao ngon nhất còn lại: "Sản phẩm mới của con.

Vì tiền mà trở nên thô ráp.

Một lời xin lỗi." Đồng Hữu cười: "Rất thích, nhưng nên thích hơn." Tiền Viễn cũng vui vẻ.

Bánh bao bán càng tốt, càng nhiều tiền.

Ngay cả khi làm tốt hơn, cũng không hiếm như vậy.

Con sao?

Giống như kiếm năm mươi lượng bạc, không nhiều, nhưng mua mười mẫu đất, mỗi năm kiếm được mấy lượng bạc?

Có thể trồng trọt, nhưng bạc thì tốt.

Hoặc, sau này làm những việc khác, có tiền trong tay, dám làm, làm tốt hơn.

Đồng Hữu và tiểu thư Hiên Viên, nói thẳng vào vấn đề: "Có thợ

săn già chưa?" Mạc từ chối trà: "Núi sâu, thử vận may của ngươi đi.

Dã thú trong núi bây giờ hung dữ." Đồng Hữu ra hiệu cho hai vệ binh: "Có lên núi cùng nhau không?

Ngày mai có tiện không?" Hiên Viên Mặc Trà dứt khoát gật đầu, tại sao lại khiến người khác không vui?

Thực ra, ở cấp độ đó, một lời nói, mọi người đều sẵn lòng cung cấp, thậm chí khiến người ta phiền lòng.

Hoặc phép lịch sự trước mặt người khác, cũng hoan nghênh.

Hai vệ binh nhìn có vẻ bình thường, nhưng vẫn khỏe mạnh.

Mặt vuông tên Thường Viễn, vết sẹo trên mặt tên Viên Phỉ.

Hiên Viên Gia Lương hỏi rõ ràng: "...Ở phòng khách được không?" Đứa trẻ đi du lịch tâm trạng tốt: "Con và Hiên Viên ca ca đều ổn." Thường Viễn và Viên Phỉ không nói gì.

Không, ít nhất họ biết ăn uống linh hoạt.

Hiên Viên Mặc Trà chuẩn bị, ngày mai lên núi.

Tiền Vĩnh Chân gọi điện.

Lâm Hiên và mẫu thân thảo luận trà: "Chia sẻ một chút với ca ca.

Nhờ có con, ta có một nàng dâu." Lâm Hiên vui vẻ: "Lo lắng ca ca lấy vợ." Hiên Viên Gia Lương: "Vậy cho ta hai mươi lượng.

Hôm nay là Nguyên Đán." Lâm Hiên cảm thấy quá nhiều.

"Nếu không, cho con 12 lượng, sau đó cho con 12 lượng." Ta vừa bắt đầu nhìn ở đây xem có thể kết hôn trong một tháng không.

Lập tức rút lui, rõ ràng gia đình này có vấn đề." Nam Cung Hách cằn nhằn Nam Cung Xuân Diễm, không cằn nhằn ra một chút mùi vị, Nam Cung Đông Mai lại khóc.

“Gia đình ta Nam Cung và Hiên Viên sắp kết hôn.

Phải chia rẽ tốt.

Nếu không cưới con, sẽ không đối xử tốt với con, cũng không để con sống tốt.” Thực ra trong lòng dì hai cũng vậy, nhìn ánh mắt Nam Cung Xuân Diễm có chút chơi đùa.

Được rồi, một gia đình.

Chó của ta điêu xảo bắt chuột.

Lão gia Nam Cung vẫy tay nói: “Ăn cơm trước đã, ta đi tìm Lý Hồi và Tô Lão về, chia nhà rồi hãy nói chuyện hôn nhân.” Ba mươi lăm phút chia ly.

Chia ly đã giải quyết.

Nam Cung Xuân Diễm vui vẻ nhảy cẫng lên.

Chương 905

Tuy nhiên, cha Yến Nhi trông giống như một người đàn ông bị sương giá đánh úa.

Cha mẹ chia rẽ.

Giáo dục.

Nhưng bây giờ là lúc chia tay.

Nhìn lại, vì sao cha mẹ lại không.

Mẹ Yến Nhi lén lút véo lòng bàn tay cha Yến Nhi, sợ bị người khác nhìn thấy, vội vàng rụt tay lại.

Cha Yến Nhi ngước mắt nhìn mẹ Yến Nhi, đôi mắt hắn không sáng.

Nam Cung Xuân Diễm bê nồi đi vào phòng, còn ba ba cũng thất hồn lạc phách đứng đó, thở dài một tiếng, rồi đi tới.

"Ba, chia rẽ rồi, ba dễ dàng." Cha Yến Nhi ngây người, trong lòng có chút...

Thuở nhỏ, Nam Cung Hách vẫn đặt nhiều hy vọng vào hắn.

Gia đình này không nghèo, đã mua mấy quyển sách.

Tự mình khai sáng, nhưng tư chất của hắn thật sự ngu ngốc.

Sau khi dạy đi dạy lại một từ hơn mười lần, hắn đã từ bỏ, không thể đọc trôi chảy.

Sau đó, hắn lấy vợ, Nam Cung Hách lại đặt hy vọng vào cháu trai, nhưng liên tiếp sinh ra hai đứa con ngu ngốc, Nam Cung Hách thất vọng, có thể biết, mãi đến khi sinh Tiểu Lục, Nam Cung Hách trong lòng lại nhen nhóm hy vọng.

Không hiểu tại sao lão Nam Cung Mạn lại luôn dùng mắt nhìn chằm chằm vào căn phòng lớn đó, đứa thứ hai có con trai, đứa thứ ba có.

Lão Nam Cung Mạn cũng không khai sáng, nhưng không dám hỏi.

Hai đứa và ba đứa trẻ đủ đáng ghét.

Khi suy nghĩ của ta bay bổng, cha Yến Nhi chấn chỉnh lại, ngồi bên bàn.

"Ba, dù con chia tay, con cũng sẽ ủng hộ ba." Nói xong, nhìn Lâm Hiên, cách bàn: "Nương, con ủng hộ." Lâm Hiên hừ một tiếng, không nói gì.

Nam Cung Hách hơi không vui, nhưng không nói nhiều.

Ăn xong cơm tối, để không ngủ say, bát chưa rửa, Nam Cung Tú Yến vâng lệnh Nam Cung Xuân Diễm, mời Lý Hồi và Túc Lão.

Mất hai phút rưỡi, Lý Hồi và Tô Lão đi đến cửa.

Gia đình Nam Cung chỉ uống trà với lão gia Nam Cung, trà thô.

Lúc này, lấy ra trà dùng để tiếp đãi khách.

Ngượng ngùng.

Đột nhiên trong nhà có hoa mai khô.

Lão gia Nam Cung sai người đi pha vài tách trà hoa mai.

Nam Cung Xuân Diễm đặt bát xuống, nói: "Hoa mai hóa đàm giải nhiệt tốt.

Pha vào nước thật tốt." Không chỉ cứu vãn thể diện của nhà Nam Cung, mà còn khiến vài vị khách cảm thấy áp lực.

Quả nhiên, Nam Cung Hách rất hài lòng gật đầu, nhìn ánh mắt Nam Cung Xuân Diễm, dường như đang nhìn người khác.

Lâm Hiên đỏ mặt, cười nói: "Được rồi, dì, hôm đó không mượn bát của dì sao?

Con đã mượn rồi, con đã dùng bát của dì, xin lỗi đã làm phiền dì, nên con biết con không thể đưa bát cho dì được.

Không bằng dì cầm tiền này mua một bộ bát mới, hoặc kiểu dáng mới nhất, sau đó chọn cái dì thích." Dì Tôn cười: "Không cần như vậy.

Đều là dân làng.

Lợi dụng người nhà dì không hay đâu." Lâm Hiên kéo tay dì Tôn: "Không có chỗ tốt đâu, nhà con rất tiện.

Nếu không, nhà con hôm đó đã đói lắm rồi." Nàng đưa tiền cho dì Tôn.

"Có đủ không?" Khi ở thành phố, Lâm Hiên đã xem giá bát.

Dùng một cái bát 10 đồng đủ màu sắc.

Hôm đó mượn bảy đồng, nhưng đếm được 80 đồng, bỏ vào một cái túi nhỏ.

Chương 906

“Có lẽ đủ sao?

Hồ đắt quá, nhà con tạm thời không mua được.

Một thời gian sau, khi con có tiền, con sẽ mua.

Được không?” Dì Tôn xua tay: “Không sao đâu.

Dì có đủ lọ, mọi thứ đều không vội.” Yên tâm, Lâm Hiên, thêm một lần nữa, Lâm Hiên đã trả lại đồ hai lần, khoảng thời gian không dài, chứng tỏ Lâm Hiên sẽ ghi nhớ việc trả lại đồ trong lòng, sẽ không thất hứa với người khác.

Lâm Hiên: “Cảm ơn, dì.

Tuy nhiên, có một chuyện.

Nhà con có hai vị khách, cần mua của dì một ít bột mì trắng.

Con muốn nấu một bữa ăn cho họ.” Dì Tôn xua tay, “Nhanh chóng làm mì, nhanh chóng nấu mì, đương nhiên, dì sẽ mang đi.” Dì lấy ra một túi vải chặt, mở hũ bột mì, múc ba muỗng lớn bột mì.

“Đủ rồi sao?” Lâm Hiên nhanh chóng gật đầu, “Đủ rồi, dì!” Bất kể bao nhiêu, cũng sẽ không tốn tiền!

Dì Tôn buộc chặt túi, đưa cho nàng.

Lâm Hiên cẩn thận nhận lấy.

“Cảm ơn, dì, đếm xem.” Dì Tôn: “Một muỗng khoảng một cân, trong đó có ba cân mì.” Lâm Hiên nhìn rõ, muỗng bột đó có thể đầy ụ, chắc chắn không chỉ một cân, trong lòng cảm kích không ngừng, liên tục nói mấy tiếng cảm ơn.

Trả tiền xong, đi ra ngoài, gặp hai người tên Nhị Cẩu.

Nhị Cẩu nhìn dì Tôn một cái, kéo Lâm Hiên sang một bên, “Này, nghe nói Tiểu Lục mấy ngày nữa sẽ đi chợ?

Ta cũng đi, gọi điện cho ta.” Dì Tôn nhìn hai người cúi đầu, lặng lẽ cười rồi đi vào bếp.

Lâm Hiên: “Chợ có nhiều kẻ cướp Tư Đồ.

Không sợ một mình đi sao?” Nhị Cẩu: “Ai là người, không phải người sao?

Đã quyết định rồi.

Đừng chạy.” Lâm Hiên: “Nhất định có lý do để đi chợ.” Nhị Cẩu có chút ngượng ngùng.

“Kẹo hôm đó ngươi cho ta rất ngon, ta vẫn còn ăn.” Bột mì trắng.

Lâm Hiên liếc nhìn bếp, hạ giọng.

“Ngươi lấy tiền ở đâu ra vậy?

Không phải lần trước bán thỏ bị mẹ đánh một trận sao?” Nhị Cẩu đỏ mặt, “Không nói chuyện vớ vẩn!

Ai quy định thỏ chỉ có thể bán một lần?

Gần đây ta lại bắt được hai con thỏ.

Nếu ta bán thêm một lần nữa, ta sẽ phát tài.” Lâm Hiên động lòng.

“Lần sau bắt thỏ, bán cho ta.

Nếu bắt được một con gà, ta cũng muốn.

Tốt nhất là có một con gà mái lớn.” Tư Đồ dùng từ “cắt rau hẹ” để mắng người.

Lão gia Nam Cung thậm chí không thể không ngước mặt lên.

Dù sao cũng đã cắt rồi, Lâm Hiên cắt nhiều hơn, xào rau hẹ cũng ngon, dù sao cũng bổ sung thêm một ít vitamin.

Nàng bỏ rau hẹ vào chậu, ngâm một lúc, sau đó lại ra ngoài.

Gà nhà Nam Cung nuôi, không phải của Lâm Hiên, không lấy trứng nhà Nam Cung, không có chia ly, trứng không liên quan đến đại phòng, trứng gà mái đẻ, mỗi ngày một quả, Tư Đồ một quả, cái gọi là một quả, thực ra mỗi ngày đều được đấu giá cho Nam Cung tam thúc, còn lại bán đi.

Lâm Hiên cũng không đi xa.

Nàng gõ cửa nhà bên cạnh.

"Dì, có ở nhà không?" Dì mở cửa, nhìn Lâm Hiên một cách ngờ vực, không chuẩn bị cho Lâm Hiên vào.

Hai gia đình sống gần nhau.

Không ít lần chứng kiến chuyện cười nhà Nam Cung, Tư Đồ cũng không ít lần bị mắng.

Chương 907

Quan hệ giữa hai gia đình không tốt.

Lâm Hiên không để ý đến thái độ của dì, "Nhà dì nuôi gà, đúng không, có đẻ trứng không?

Con có thể mua ba quả không?" Dì càng thêm bối rối.

"Mua sao?" Luôn cho rằng mượn tiền là bình thường.

Lâm Hiên gật đầu.

"Nếu mua, sẽ bán với giá thị trường.

Dì muốn 30 đồng sao?" Trứng trà mà Lâm Hiên mua ở thành phố là hai đồng, trứng gà sống chắc chắn rẻ hơn.

Là ba đồng.

Vị dì mặt mày đần độn đó quay vào cửa.

"Đợi ở đó, đừng vào." Lâm Hiên: "Được." Sau một lúc, dì cầm một cái rổ, trong đó có một bó trứng gà.

Trứng gà không nhiều, có lẽ là trứng hôm qua và hôm nay.

Mới.

Giọng của dì trầm ổn và nặng nề, "Cầm lấy." Vị dì đó không tốt bụng.

Ba quả lớn và bốn quả nhỏ là giá thị trường.

Không chiếm tiện nghi nhà bên cạnh.

Không để lão phu nhân bẩn thỉu nhà bên cạnh mắng trực tiếp.

Lâm Hiên không biết, những quả trứng gà này căn bản không đưa cho Tư Đồ, mà là đưa cho Lâm Hiên.

Lâm Hiên chọn ba quả trứng gà lớn nhất.

“Cảm ơn, dì.

Con đi đây.” Dì căn bản không mua.

“Không khách khí.

Đã trả tiền rồi, ta đã đưa trứng gà.

Không có gì đáng cảm ơn.

Hai gia đình chúng ta một chút tình bạn cũng không có.” Giữa người với người, có chuyện tốt cũng có chuyện xấu...

Lâm Hiên không để ý đến thái độ của dì, cầm trứng gà đi.

Khi mở cửa, Lâm Hiên chưa kịp nhìn rõ bất cứ thứ gì, đã nghe thấy Nam Cung Đông Mai la làng lên.

“Nam Cung, ngươi dám trộm trứng của ta, trộm ba quả!” Nam Cung bản thân muốn thề thốt, nhưng không tin.

Nam Cung Đông Mai cả ngày như một gián điệp nhìn chằm chằm, không biết Lâm Hiên vừa từ bên ngoài vào.

Lo lắng Nam Cung Đông Mai có thể sẽ làm gì với một quả trứng gà, nên Lâm Hiên tăng tốc bước về phía Tây ốc.

Gia đình Nam Cung nghe tiếng động, liền đi ra.

Mì đã kéo xong, chỉ chờ nấu chín, không có gì để làm.

Tay của Lâm Hiên đều đã rửa sạch.

Lâm Hiên nhét ba quả trứng gà trong tay vào tay Nam Cung Gia Thu, xoay người chặn cửa lại.

Tư Đồ nghe tiếng kêu xông ra, “Không cứng rắn, khi chia tay không nói là không muốn gà, lừa ta, nhà ta có chuyện tay chân không sạch sẽ sao?” Tư Đồ dậm chân, dường như đã từng rất coi trọng.

Bây giờ nghe tin tức như vậy đặc biệt khó chịu.

Thực sự lười tranh cãi với Tư Đồ.

Cuối cùng, không thể nhìn nữa, Lâm Hiên nói: "Ta đã mua trứng gà ở nhà, ba quả một đồng, tiền đã trả rồi." Nàng lấy từ thắt lưng ra một đồng tiền đồng, đưa cho Nam Cung xem.

Lâm Hiên nhếch môi, "Nam Cung Đông Mai, ta chỉ cho ngươi một cơ hội.

Ngươi không thừa nhận lỗi lầm của mình.

Chương 908

Bây giờ cơ hội đã hết rồi.” Vừa nói xong, nàng dùng võ thuật đá vào Nam Cung Đông Mai.

Xé rách mặt mũi.

Nam Cung Đông Mai bị đánh ngã.

Nam Cung Hách cuối cùng không thể nhìn tiếp được nữa, đi tới đỡ Lâm Hiên.

Lâm Hiên vuốt tóc mình, chỉ vào Nam Cung Đông Mai, “Nếu sau này còn gặp ta, tốt nhất nên tránh đường, nếu không ta sẽ đánh ngươi hết lần này đến lần khác.

Ta biết, bao che tất cả, đúng không?

Không sao đâu.

Ta không quan tâm đến thể diện của mình.

Nếu ai còn dám đổ nước bẩn lên người ta, ta sẽ ra ngoài đứng ở chợ lớn gõ chiêng đánh trống.

Để mọi người xem nhà Nam Cung tồi tệ đến mức nào.” Nam Cung Đông Mai ngồi trên đất khóc.

Hôm nay thật sự sợ hãi.

Khi Lâm Hiên nhìn Nam Cung Đông Mai, tức giận.

Nàng thoát khỏi tay Lão gia Nam Cung, đá vào đùi Nam Cung Đông Mai.

“Câm miệng, ra ngoài!” Nam Cung Đông Mai mở to mắt nhìn Lâm Hiên.

Sau một lúc, nàng úp mặt vào tay, khóc rồi chạy về Tây ốc.

Lâm Hiên nhìn bốn phía nhà Nam Cung.

“Nghe đây, bây giờ ta đang kiếm tiền trong đại phòng.

Ta có thể mua bất cứ thứ gì ta thích.

Ai dám chiếm tiện nghi của đại phòng, người đó chiếm tiện nghi của ta.

Hừ, ai chiếm tiện nghi của ta, ta sẽ cho người đó biết tay!” Lão gia Nam Cung hét lớn: “Người động đến cốt nhục?” Tư Đồ muốn phụ họa.

Lâm Hiên trừng mắt nhìn lại, “Mãi mãi là phụ thân của ta, ta có thể tôn trọng, nhưng tiền đề, lão nhân phải có dáng vẻ của lão nhân!

Ba ba cả đời đều bị bịt tai và bịt mắt, bây giờ gãy xương đứt gân thì quá muộn rồi.

Nghe đây, thuở nhỏ con cũng học tập.

Con không biết có nghe không.

Không phải vì chịu cảnh góa bụa mà chịu khổ, mà vì bất bình đẳng.

Trong tình trạng như vậy, có thể sống chung sao?” Miệng lão đầu Nam Cung há hốc ra.

Lâm Hiên không cho ông ta cơ hội nói, “Sư phụ, đừng nói là không đối xử tệ với con.

Nếu không ở xa, trứng gà.

Người cho rằng quy định, dì Tư Đồ và Tiểu Lục mỗi người có thể ăn một quả trứng gà, Tiểu Lục thực sự có thể ăn được sao?” Tư Đồ đột nhiên hét lên, “Lật mặt rồi.

Ai đã cho ngươi cái dũng khí phê bình bề trên?" Lão gia Nam Cung mệt mỏi vẫy tay, "Cứ để nó nói, ta muốn xem nó không hài lòng với ta đến mức nào." Lâm Hiên tiếp tục: "Trứng gà nhỏ mỗi ngày đều vào miệng tam thúc.

Không thấy sao?" Nam Cung Tam Thúc co rụt cổ, trốn sau lưng Nam Cung Nhị Thúc.

Nam Cung Nhị Thúc luôn bất mãn với Nam Cung Tam Thúc.

Từ chối giúp đỡ Nam Cung Tam Thúc.

Hắn đi sang một bên, để Nam Cung Tam Thúc nhìn Nam Cung.

Nam Cung chỉ vào Nam Cung Tam Thúc: "Hoan nghênh." Lâm Hiên: "Chỉ là một phần nhỏ của tảng băng chìm.

Con có cần không?" Lão gia Nam Cung: "!" Lâm Hiên: "Trong gia đình này những người không làm việc vĩnh viễn sẽ không bị mắng.

Còn những người làm việc như chúng con cả ngày không được một câu nói tử tế.

Có thể nhìn tay đại cô.

Vừa trắng vừa mềm.

Chương 909

Nhìn một chút cũng không giống tay người làm việc.” Lâm Hiên lần đầu tiên bước ra khỏi căn phòng đó, bắt đầu tiếp nhận mọi thứ bên ngoài.

Mặc dù mọi thứ bên ngoài đều xa lạ với nàng.

Nhưng nếu muốn sống tốt, nàng phải bước ra ngoài.

Ở đó, Lâm Hiên nhìn thấy mình, cố gắng di chuyển cơ thể.

Lật mình.

Sau một nỗ lực, cuối cùng nàng cũng ngồi dậy được.

Nàng là người sống lại từ một thế giới khác.

Chính xác hơn, Lâm Hiên sáu tuổi này đã chết, linh hồn của nàng lại được thần linh đưa vào đó để tiếp tục sống.

Mấy ngày nay ta sống hòa thuận với gia đình này, ta cũng biết.

Một gia đình lớn, vì ông nội và bà nội của ta còn sống, nên không có chia ly.

Lâm Hiên mấy ngày nay nhìn thấy mình nằm trên giường sưởi.

Mặc dù không gặp ông nội của mình, nhưng từ những tin tức nghe được, ông là một lão nhân cố chấp.

Mặc dù bình thường không nói gì, nhưng không cho phép người nhà chống đối quyết định của ông.

Bà nội nhìn thấy tuyết.

Một lão nhân trông hiền lành, chỉ vì điều kiện gia đình không tốt lắm, cho rằng bà nội cũng sống lại.

Nhưng may mắn thay, mỗi ngày bà đều bận rộn ra vào.

Quản lý việc phân bổ tất cả công việc nhà.

Mấy ngày nay, ta có thể nghe thấy bà nội gọi điện cho người khác mỗi sáng sớm.

Mời người ta nấu cơm, sắp xếp người dọn dẹp sân.

Dọn dẹp chuồng lợn, mắng người.

Dường như mỗi ngày âm thanh ta nghe nhiều nhất là của bà nội.

Bất kể bà thề thốt, Tiểu Kiện đã để lại ấn tượng rất tốt.

Khó mà nhận ra rằng đứa con gái nuôi của bà bị dì làm mất.

Thứ nhất, gia đình này nghèo.

Thứ hai, ở vùng nông thôn như vậy, ít có ai như bà không thích con trai hơn con gái.

Ta nghe nói chị gái Tiểu Mao Ốc, ông bà nội cũng vậy đối với cháu trai và cháu gái.

Trong làng này cũng có một lão nhân đặc biệt.

Bà nội có bảy đứa con, ba con trai và bốn con gái, đều đã kết hôn.

Bây giờ cũng có một đàn cháu.

Nhưng hai lão nhân vẫn đang cố gắng làm việc cho gia đình.

Vì nhà và quần áo đều phụ thuộc vào sản xuất trên đất của Hiên Viên.

Đối với Hiên Viên gia đình lớn này, với ba người con trai có ba gia đình nhỏ.

Đất đai gia đình không tăng, nhưng số lượng nhân khẩu tăng lên hàng năm.

Trẻ con sinh ra.

Cuộc sống.

Không thể không cho thức ăn sao?

Gia đình càng ngày càng nghèo, vì thu nhập không thể duy trì cuộc sống.

Lâm Hiên ngồi xuống, hít một hơi thật sâu, sờ nhẹ cái giường sưởi đó.

Một động tác cho thấy cơ thể không chỉ có cánh tay nhỏ, mà chân cũng nhỏ đến đáng sợ.

Chương 910

Lâm Hiên nhìn mà không biết mình đã từng thấy (cơ thể này) như tuyết trắng ngần từ khi nào.

Một người cha và mẹ, có một người bà nội, không thô lỗ với con gái, nhưng thân thể lại yếu.

Đi đến cạnh giường, dưới giường có một đôi giày vải có lỗ.

Nàng dường như không biết mình đã trải qua bao nhiêu đứa trẻ.

Không chỉ có một lỗ, mà vết vá trên lỗ cũng đã rách.

Lâm Hiên nhìn mà cười khổ, chỉ có thể tự an ủi: "...Ừ, có một đôi giày." Có giày, nhưng Lâm Hiên phát hiện cánh tay và chân nhỏ không chạm tới mặt đất.

Nếu lao xuống ngay lập tức, ngay cả cơ thể cũng không chịu nổi.

Lâm Hiên thấy bất lực lại chọn cách xoay người xuống, từng chút một trượt xuống giường.

Mãi mới đứng được trên mép giường, Lâm Hiên thấy mình mệt đến mức phải bò một lúc, mới từ từ thực hiện động tác tiếp theo.

Lâm Hiên thấy mình nằm nghỉ một lúc, rồi đỡ lấy mép giường đi ra ngoài.

Mặc dù vẫn còn dịu dàng, nhưng khuôn mặt cô ta vẫn lộ rõ vẻ thống khổ tột cùng đối với đứa trẻ trở về này.

Tuyết cũng không đến gần.

Ta nghe nói ngoài đệ đệ vừa sinh ra, ta còn có một đệ đệ và một muội muội.

Ta dường như đã nhìn thấy, nhưng giờ e rằng không thể nhận ra

được.

Người chị cả trong căn nhà tranh bé nhỏ trông nom Tuyết nhiều nhất.

Thường thì, vào buổi tối, đứa biểu đệ bé nhỏ sẽ ngủ cùng Tuyết.

Ngoài việc ban ngày lên núi đốn củi, đôi khi nó cũng run rẩy trước Tuyết.

Mọi thức ăn đều do đứa biểu đệ bé nhỏ kia mang đến.

Chỉ có bà nội giúp thay quần áo và tắm rửa, một người biểu đệ lớn tuổi khác thì giúp đỡ.

Trong gia đình này, những người đàn ông dường như chưa từng nhìn thấy ai.

Thế nhưng, ta dường như đã thấy một người đàn ông râu ria ngồi cạnh giường ta hai ngày trước, lúc đó ta hơi bối rối.

Ta vẫn nhớ đôi mắt lo lắng ấy, nhưng ta không thể nói được gì khác.

Sau mấy lần như vậy, ta cảm thấy không thật.

Ta thậm chí còn không biết mình có thật sự nhìn thấy đôi mắt ấy không.Nhìn một lúc, Tuyết cảm thấy hơi mệt mỏi.

Nàng tựa vào khung cửa, ngồi trên ngưỡng cửa, vẫn có thể đón một chút ánh nắng lay động.

“A ha ha.

Đồ quỷ! ” Đôi mắt Tuyết, đang định nhắm lại, bị tiếng thét chói tai làm giật mình.

Đột nhiên, cái đầu đang lơ mơ buồn ngủ bị xua tan đi.

Tuyết thấy mình tự nhiên thẳng lưng lên, lộ ra dáng vẻ phòng bị.

Nàng nhìn về phía phát ra âm thanh.

Đó là một người phụ nữ, mặc một chiếc váy hơi sặc sỡ và một chiếc váy xanh đậm, bước ra từ cánh cửa vốn đang đóng chặt ở đông sương.

Bộ quần áo và chiếc váy trông như đã tồn tại hơn mười năm.

Rõ ràng, hai kích thước nhỏ hơn, một chiếc váy quá nhăn nhúm, không thể nhận ra phong cách.

Vừa nhìn thấy kiểu ăn mặc đó, Tuyết tự nhiên gật đầu.

Trước đây, ta bị mọi người trong gia đình cho là người biết ăn diện nhất.

Thấy một người ăn mặc nghèo nàn như vậy, ta luôn tiến lên.

Thế nhưng, ta lại thấy người đó đưa bàn tay béo mập vuốt ve mái tóc của ta.

Quả nhiên, Lâm Hiên càng thêm hồ đồ.Khuôn mặt tròn trịa, đôi mắt nhỏ như chuột nhấp nháy ánh sáng kỳ lạ, ánh mắt vừa chế giễu vừa trêu chọc đầy ngạc nhiên nhìn chằm chằm Tuyết.

Chương 911

“Nhìn kìa, đồ quỷ già đã về rồi!

Thậm chí còn đi thu thập dấu chân à?” Lúc ở trong nhà, Tiết Kiện đã nghe thấy tiếng người phụ nữ kia.

Bà ấy là con dâu trong nhà, cũng là cô của Tiết Kiện.

Trời ơi, khi ta nghe thấy giọng nói của bà ta, ta chỉ nghe thấy tiếng la hét và lời nguyền rủa, hoặc những lời lẽ khắc nghiệt.

Ta cảm thấy bà ấy là một người ích kỷ.

Dù sao đi nữa, giọng nói của bà ta đã thành công thu hút tất cả những người trong nhà, hầu hết các cánh cửa đều mở ra.

Lúc đó Lâm Hiên thấy có chút không biết phải làm sao.

Ta vốn nghĩ trong nhà không có nhiều người, nhưng ta không ngờ lại có nhiều người ở nhà như vậy.Tuyết đột nhiên chuyển sang trạng thái cảnh giác.

Nàng thẳng lưng, hơi căng thẳng nhìn những người đang đứng bên ngoài.

Người đầu tiên lên tiếng là Thạch Lương, người mẹ đơn giản vừa bước ra từ cánh cửa gần Tuyết nhất.

Thạch Lương đầu đội một mảnh vải.

Trên khuôn mặt hơi hằn vết sẹo hiện lên nụ cười chân thật, bà khẽ bước vài bước về phía Tuyết, có chút ngạc nhiên hỏi: “Tuyết Nhi, con có thể xuống giường được không?

Con tự đi ra à?” Vừa hỏi, bà vừa đưa tay định chạm vào Tuyết, thì bà nội từ phòng bếp bước tới.

Vừa đi vừa nói: “Phương Thành, đừng chạm vào con bé, về chăm sóc Tiểu Vũ đi.”Ánh nắng ấm áp chiếu rọi, ta cảm thấy tràn đầy sức sống.

Lâm Hiên từ từ nhắm mắt lại, chậm rãi cảm nhận cảm giác được sống.

Ta nhắm mắt, nhưng suy nghĩ của ta không ngừng lại.

Vừa rồi, bà cô ta bị gọi là đồ quỷ bệnh lao.

Dường như đã trở nặng.

Bà nội, đừng để mẹ ta chạm vào con bé, vì mẹ ta đang bế đứa đệ đệ vừa sinh ra.

Đệ đệ còn nhỏ, nhỡ đâu bị lây bệnh hoặc vận may không tốt thì sao?Bên tai bà dì cả đang rít lên, Tuyết nghe nhưng không để ý.

Chỉ nghe bà nội quát giận một câu: “Hồng Thạch, không nói nhiều lời nữa, ta thấy con tinh thần rất tốt, chi bằng ra ngoài làm ít việc đi!

Nhìn xem, con dâu thứ hai không nói gì, vì đã chán ngấy công việc mỗi ngày rồi.” Vừa nhắc đến công việc, Hồng Thạch liền đau đầu.

Bà ta là một người lười biếng.

Bảo bà ta làm việc nông, quả là như muốn lấy mạng bà ta vậy!

Mỗi năm đến mùa vụ bận rộn, bà ta đều sẽ phát bệnh.

Đặc biệt trong mấy năm qua, khi con gái ta lớn lên, mỗi lần đến lượt nấu cơm, bà ta đều đẩy cho con gái mình.

Về lâu dài, con bé đã bị nuôi thành heo.So sánh bà ta với một con heo thật sự sẽ khiến bà ta giận tím mặt!

Heo không kén ăn, nhưng ăn xong thì sẽ ngủ.

Nếu ăn không đủ, không được ăn những thứ tốt nhất trong nhà, bà

ta sẽ lại khóc lóc chửi bới.

Đôi khi người nhà cảm thấy chán nản, muốn bà ta đi khỏi cho rồi, để khỏi khiến mọi người đều không yên.

Trong nhà chỉ có lão Thượng Quan và bà Nam Cung là có ý kiến với bà ta.

Những người khác thật sự không để bà ta vào mắt.

Đương nhiên, con trai bà ta đã đi xa rồi.

Hãy an tâm mà bảo đảm!

Trong gia đình này, bà ta có thể làm tốt, vì bà ta có ba đứa con trai, và là người sinh ra con trai cả cho lão Thượng Quan.Con trai cả của bà ta năm nay cũng đã 16 tuổi rồi.

Năm 14 tuổi, thằng bé đã vượt qua kỳ thi thiếu niên, trở thành người duy nhất trong mấy chục năm qua của Thượng Quan Dương vượt qua kỳ thi.

Hồng Thạch rất kiêu ngạo, Thượng Quan gia cũng kiêu ngạo.

Chỉ là đứa trẻ này từ khi sinh ra đã cảm thấy giống một độc giả.

Có vẻ như một độc giả của Hiên Viên, việc học ở thành phố không dễ dàng.

Chương 912

Suốt ngày cùng một số học giả chua ngoa đối thơ ca, cùng một số người được gọi là tri kỷ chơi đàn và uống rượu.

Chín phần mười là có lợi cho trường học.

Nếu không có tiền, thì sẽ không được.

Dù sao đi nữa, gia đình cũng không biết phải làm sao.

Lão Thượng Quan dù không ăn cũng phải cung cấp cho đứa cháu trai này.

Bởi vì ông đang chờ đợi đứa cháu trai này mang đến một cơ hội tham gia kỳ thi Tiến sĩ, và sau đó trở về tham gia kỳ thi Tiến sĩ và trở về Quảng Tông để kỷ niệm tổ tiên!Xin hoa tươi.

Có một đứa con trai đã lọt vào mắt xanh của lão gia, nên đôi khi bà ta biết ăn vạ, cũng không sao.

Kết quả là, đứa con trai thứ hai của bà ta cũng trở thành kẻ bá đạo trong nhà và trong thôn.

Người nhà Hồng Thạch cũng biện hộ cho sự thất bại.

Mỗi người trong thôn đều phải chịu đựng!Sau khi bị bà Nam Cung mắng một trận, Hồng Thạch lặng lẽ quay về phòng.

Bà Nam Cung cũng lại đi vào bếp.

Hôm nay thịt heo thật sự rất ngon.

Chỉ có Thảo và Liên Hoa bầu bạn với Tuyết.

Lâm Hiên nhìn thấy Liên Nhạc, liền mỉm cười.

Liên Nhạc đang cầm một quả dại trong tay, định đi tìm chỗ gặm.

Nhìn Tuyết.

Nàng lại dừng lại.

“Liên Hoa, Liên Hoa, nhìn chị em ta gầy đến thế này, ăn đi.

Không biết mỗi ngày có khi nào ăn không no bụng!” Tiểu Thảo liếc nhìn Liên Hoa, bắt đầu nói chuyện.

Liên Nhạc bị mắng một trận, nhưng không tức giận, chỉ bình tĩnh mỉm cười, rồi đưa trái cây cho Tiết Kiện.Vì bàn tay che đi, Tuyết nheo mắt nhìn một cái, không nhìn rõ khuôn mặt người đàn ông.

Thế nhưng, từ sâu trong đáy lòng, ta cảm nhận sâu sắc sự phấn khích khi nhìn thấy Tuyết.

Lâm Hiên ngồi thẳng một lúc, không kinh ngạc nhìn người đàn ông kia, mà cảm giác rõ ràng có một người khác đang cảm nhận trên người nàng.

Rất đáng sợ.

Không cần, chắc chắn Tuyết sáu tuổi đã nhìn thấy.

Dường như nhìn thấy người đàn ông đó, ta cảm thấy Tuyết nồng đậm sự quyến luyến và bi thương!

Người đàn ông trước mặt ta đã mang công chúa Tuyết ra ngoài.

Lâm Hiên nheo mắt nhìn kỹ người đang đứng ở cửa, bên tai truyền đến tiếng cười: “Chị Tuyết Nhi thậm chí không nhận ra chú của mình sao?” Người nói là Liên Nhạc, ta không biết nàng đã đi đâu.

Nàng đang gặm một quả dại, chạy ra từ phía sau bóng dáng cao lớn ở cửa.Nghe tiếng Liên Nhạc, người đàn ông ở cửa giật mình, bước nhanh vào, đứng trước mặt Tuyết.

Lâm Hiên nhìn kỹ hơn một chút, cũng nhìn rõ.

Người đàn ông này mà đặt vào thời hiện đại thì chắc chắn là một mỹ nam, khuôn mặt góc cạnh rõ ràng và đôi mắt sâu thẳm như đã thấy trong mơ.

Sống mũi thẳng, đôi môi hơi đỏ ẩn hiện trong bộ râu lộn xộn.

Lâm Hiên thấy mình khẽ động môi, nhưng lại không thể nói ra lời.

Chỉ thấy người đàn ông trước mặt đưa tay, nhẹ nhàng vuốt tóc Tuyết, rồi lại nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt Tuyết.

Khuôn mặt tươi cười và ánh mắt cưng chiều ấy không thể là giả được.Tuyết hoàn toàn không hề kháng cự cái chạm của người đàn ông đó.

Bàn tay của người đàn ông trước mặt vừa rộng vừa thô ráp.

Chạm vào khuôn mặt nhỏ nhắn, nàng có thể cảm nhận được những vết chai sần cứng cáp.

Người đàn ông khẽ cười nói: “Tuyết Nhi, cha vừa đi mười ngày, con không nhớ cha sao?

Vì cha không về thăm con à?

Cha có chút việc.

Chương 913

Khi nào rảnh, cha sẽ về thăm Tuyết Nhi.

Cha đã đi lâu rồi, nhưng sẽ không.

Con đỡ hơn nhiều chưa?" Nói rồi, ông ngẩng đầu nhìn trời: "Nga, hơi lạnh rồi, Tuyết Nhi, cha về thôi, ngoài trời gió lớn.

Tuyết Nhi của cha vẫn chưa khỏi hẳn."Chưa kịp nói hết lời, ông đưa tay bế Tuyết, đi thẳng về phía căn nhà trúc nhỏ.

Khi vừa định bước vào nhà, bà Nam Cung nhìn thấy.

Bà Nam Cung gọi: "Chu Tam đã về rồi sao?" "Vâng, mẹ, con về rồi ạ." Nói rồi, ông bế Tuyết vào nhà.

Đặt Tuyết Nhi lên sạp, ông nhẹ nhàng gạt tro tàn trên sạp.

Ông nhíu mày nói: "Lần trước cha vội đi, phải đắp cho kỹ, lần này cha lại vội vàng sửa xong nhà, trời lạnh rồi mà con lại không lạnh à, Tuyết Nhi."Nói rồi, ông từ trong lòng lấy ra một túi giấy dầu, nhanh chóng quay đầu nhìn về phía cửa, đưa cho Tuyết Nhi nói: "Mau ăn đi, nếu không bà dì cả của con sẽ biết và con sẽ không được ăn nữa." Lâm Hiên thấy mình vẫn chưa hoàn hồn sau cú sốc, phản ứng chậm lại một chút, chỉ nhìn thấy người cha "tiện nghi" kia ba hai cái đã xé toạc lớp giấy thô, để lộ ra một cái đùi gà nhỏ.

Một bàn tay to đưa đùi gà đến miệng.

Lâm Hiên không nhịn được cười.

Mùi thơm của đùi gà cũng nhắc nhở ta, ta đói rồi, Lâm Hiên giơ tay nhận đùi gà.

Nàng đưa đến bên miệng người đàn ông trước: "Cha.

Ăn đi.” Miệng nàng tự nhiên thốt ra hai chữ.

Lâm Hiên thấy vậy, cảm thấy thoải mái hơn nhiều.

Dường như đã chấp nhận người cha này, thân thể Tuyết trong nàng đột nhiên trở thành thân thể của chính nàng.Mặc dù nghe thấy lời cảnh báo của Tuyết, nhưng không ai chú ý.

Trong ý thức của họ, không có đứa trẻ nào được sinh ra vào thời khắc không may mắn.

Mặc dù Tiểu Thảo thường nghe Hồng Thạch mắng mỏ như vậy, nhưng mỗi lần bị mắng, Tiểu Thảo lại thêm một chút căm ghét.

Khi nàng sinh ra, đó không phải là sự lựa chọn của nàng.

Không phải lỗi của nàng, nhưng Hồng Thạch lại không cho là vậy, thậm chí ngay cả khi ăn cơm bị nghẹn.

Bà ta sẽ lôi chuyện này ra để mắng người.

Dường như cũng trách đứa trẻ ăn quá nhanh.Những người khác đều đã quen với những lời mắng mỏ của Hồng Thạch, nhưng Thảo đã từng muốn một dao đánh chết người phụ nữ đã sinh ra nàng.

Nhưng giờ ta còn quá nhỏ, không làm được gì.

Chỉ có thể nhẫn nhịn, nhẫn nhịn, trong lòng lại tự nhủ phải nhẫn nhịn, Thảo nhàn nhạt mở miệng: “Ta không biết.” Thừa Tông từ bên cạnh thò đầu ra, Đức Lôi Khắc kêu lên: “Không biết?

Không biết tối qua con và cái kẻ điên rồ đó ngủ cùng phòng sao?

Không bán hai đứa nó đi à?

Sao không chạy đi?” Trong mắt Thảo lóe lên một tia hận thù, nhưng nàng bình tĩnh đáp: “Sáng sớm ta đã lên giường ngủ rồi, khi ta lên giường ngủ thì nó đang khóc.

Ta không biết lúc đó nó không khóc.

Khi bà nội vào, ta tỉnh dậy.

Lúc đó ta không nhìn thấy gì cả." "Cái con bé đĩ này, biết nó chạy đi rồi mà không nói.

Biết quá sớm rồi, sẽ không ở đó." Hồng Thạch lại tiếp tục mắng chửi.Thảo bình tĩnh nói: "Lúc đó ta không biết nó đi đâu, vì ta đi nhà xí rồi.

Không thể nào lại đi nhà xí sớm đến thế." Đúng vậy, trong gia đình này có người.

Duyệt Nhã không phải là người buổi sáng cùng mọi người xếp hàng đi giành nhà xí, nên sáng sớm nàng đã lên giường ngủ.

Sau đó nàng lại đứng dậy.

Vì vậy Tiểu Thảo dường như không có sơ hở.

Thảo không biết, và cũng không ai biết.Hồng Thạch cũng không hỏi nữa, đành phải quay về đông sương.

Lão chủ Lâm Hiên đang hút thuốc lào trong phòng chính.

Thấy mọi người đều không nói gì, ông ủ rũ đứng trong sân.

Những người hay khóc đang khóc.

Lão chủ Lâm Hiên cầm tẩu thuốc, cắm vào thắt lưng, rồi bước xuống bậc thang.

Chương 914

Ông đưa tay lấy cái cuốc dựa vào cửa, rồi bỏ đi.

Cả gia đình nhìn nhau, Lâm Hiên và Lang cũng không nói gì, cũng tiến lên mang theo một đôi vật dụng và cùng đi theo lão chủ Lâm Hiên.Trong số những người ở lại, Nhạc Vân được Ân Duyệt ủng hộ, liền đi vào căn nhà trúc.

Liên Nhạc sáng sớm đã ăn bữa sáng, không chạm vào một quả trái cây màu xanh lá nào.

Nàng tựa vào khung cửa trúc mà nhấm nháp, Tiểu Văn Thành chậm rãi đi đến bên tường cạnh Liên Nhạc rồi ngồi xổm xuống.

Đối với một đứa trẻ năm tuổi, những chuyện xảy ra trong nhà hơi lớn.

Thằng bé không hiểu vì sao một buổi tối lại có một đứa em gái biến mất.Mấy chị em lại tụ tập lại, lần này Nhạc Vân đã khóc.

Tiểu Thảo Nguyệt Nha vẫn ổn.

Nhưng không thể nói ra, có một người biết có lẽ Hồng Thạch biết.

Đã lâu rồi, Hồng Thạch đi thăm dì cả.

Mặc dù chị dâu không sợ, nhưng sợ Nguyệt Nha sẽ trở về.

Thảo nhìn trăng, khuôn mặt nàng nhăn nhó, ánh mắt rơi vào mắt Tuyết.

Tuyết thấy vậy, đưa tay kéo tay Thảo, khẽ lắc đầu.

Thảo hiểu ý của Tuyết, nhưng có người lại ngạc nhiên khi biết.

Nàng dùng ánh mắt nghi vấn nhìn Tuyết, nhưng lại bình tĩnh quay đầu đi.

Điều này khiến Tiểu Thảo cũng không biết Tuyết không biết gì, cũng không dễ dàng hỏi!Lão chủ Lâm Hiên cúi đầu ăn cơm.

Lâm Hiên Tuyết vỗ vai ca ca.

Cũng không nói thêm gì.

Tiêu Nguyệt Vi, người đang ăn cơm với mẹ trong nhà, cũng loạng choạng bước ra.

Nàng gọi chị, ca ca lao tới.

Khi nhìn thấy hành động của nàng, tuyết sẽ rơi.

Đột nhiên lao tới ôm lấy em gái mình.

Ta không biết thân thể gầy yếu của ta có chịu nổi sự va chạm của chị không.

Tư Nặc thấy em gái bị ngã!

Tuyết rơi, lộ ra một nụ cười.

Xương cốt rơi xuống nền đất cứng.

Cơn đau gần như khiến nước mắt trào ra.

Nhưng cũng chính cảm giác đau đớn đó khiến nàng thật sự ý thức được mình đang sống.

Toàn bộ cơ thể và não bộ của nàng thật sự có liên hệ.Ngụy không hề sợ hãi, mà còn cảm thấy rất vui.

Chị Nguyệt không nói gì, vẫn cười khúc khích.

Văn Thành đang kéo em gái nói: “Ba ơi, tiểu muội muội, mau lên.

Chị vẫn bệnh.” Ngụy đưa bàn tay nhỏ bé gầy guộc ra, sờ sờ Tuyết, đau đến nhíu mày.

Cũng không nói gì.

Thế nhưng, kết quả là nàng dùng cả tay và chân, giẫm lên người Tuyết, rồi lại giẫm lên Tuyết, rồi lại lao về phía em gái mình.Thảo trong bếp nhìn thấy.

Vội vàng chạy tới ôm Tiểu Vi, rồi lại ôm Tiểu Tuyết, liên tục hỏi: "Bị ngã có đau không?" Tư Nặc thấy vậy lắc đầu, cử động tay chân.

Dường như không có gì nghiêm trọng.

Ngụy cũng tiến lên nắm tay chị, nhẹ nhàng nắm chặt.

Tuyết thấy vậy đưa tay, vuốt tóc Ngụy.

"Yên tâm, chị sẽ khỏe lại thôi.

Không sao đâu." Khi Tiêu Vĩ nghe không có chuyện gì, trong lòng nàng mỉm cười.

Chương 915

Tuyết Nhi nhìn nụ cười của Ngụy lại phát hiện ra một tia bóng dáng của cô con gái nhỏ kiếp trước, không khỏi cũng mỉm cười ôn hòa.Một buổi chiều, ta dẫn Ngụy và Ngụy đi chơi trong sân.

Liên Nhạc đôi khi chơi một lúc, đôi khi lại biến mất.

Tiểu Thảo đang giúp chị hai làm việc, đồng thời trông chừng mấy đứa nhỏ.

Hồng Thạch cả buổi chiều không gây phiền phức gì, chỉ xoay quanh đứa con trai cả của mình.

Trong bóng tối, chỉ có lão chủ Lâm Hiên và con trai trở về từ đồng áng.

Cặp vợ chồng thứ hai đã đến thôn Lương Gia, trở về nhà cha mẹ trước khi mặt trời lặn.

Không có ai khác trở về.

Tư Nặc nhìn thấy mình trở về nhà cha mẹ, nhíu mày, đoán có lẽ đã mượn tiền.

Cũng có thể sau khi hiểu Tuyết, một người có thể sống an toàn trong thế giới bị tuyết bao phủ này.

Dù sao đi nữa, tinh thần Tuyết càng ngày càng tốt.

Chiều nay ta và đệ đệ muội muội ở bên nhau không cảm thấy quá mệt mỏi.

Ta đưa tiểu muội muội đang ngủ say về bên cạnh mẫu thân, nhưng Văn Thành lại lặng lẽ nhìn Tuyết.

Trời sắp tối rồi, chị và ca ca đã về căn nhà trúc.Sau khi về phòng,

Tuyết khẽ nói với ca ca: "...Văn Nhi, có nên để cha mượn tiền cho đại ca đi học không?" Văn Thành lắc đầu nói: "Không, cha nên để tiền lại cho con đi học, chị à, con cũng muốn đi học.

Thằng Tiểu Hổ tử ở thôn phía nam chỉ lớn hơn con một tuổi.

Cha nó đã cho nó đi học rồi.

Chị ơi, năm sau con có được đi học không?

Ông nội đã cho tất cả tiền cho ca ca của mình, ca ca Trình Cường có lẽ không hiểu.

Vậy là con không thể đọc sách nhiều hơn nữa sao?" Tuyết vỗ vai ca ca nói: "Yên tâm, có cha ở đây, con có thể đọc sách.

Thế nhưng, ta phải lén lút nói với cha rằng, ta không thể cho ca ca tiền để đi học.

Không thể đọc sách tốt được."Nhưng giờ đây, lời nói của con gái khiến ta tỉnh ngộ, tiền đồ gia đình sáng rõ.

Là một người trưởng thành, ta không hề nhìn thấy điều đó.

Lâm Hiên lại sâu sắc nhìn con gái mình.

Ta phát hiện mặc dù thân thể con gái ta không tốt, nhưng lại vô cùng thông minh.

Lời nói của con gái ta cũng có lý.

Một đứa trẻ nhỏ như vậy lại biết hiếu thuận.

Thế nhưng, những người lớn tuổi hơn trong nhà luôn cho rằng gia đình nên chăm sóc nó.

Từ trước đến nay chưa từng có thái độ rõ ràng như vậy.

Xem ra phải suy nghĩ kỹ rồi.Lâm Hiên nhìn đôi nam nữ trước mặt đang nghiêm túc nhìn chằm chằm vào mắt mình, mỉm cười nói: "Ừm,

cha đã nói rồi.

Hôm nay cha sẽ không đưa tiền.

Cha sẽ suy nghĩ.

Các con ăn cơm cho ngon.

Cha đi xem em gái và em trai các con.” Nghe những lời đó, Tư Nặc biết người cha keo kiệt này đã nghe những gì mình nói.

Những lời này cũng hơi mạo hiểm.

Nếu cha có lòng yêu thương, hỏi han, có lẽ sẽ không để lộ ra.

Rốt cuộc, ta không có tất cả ký ức.

Hơn nữa, những ý kiến ta đưa ra đối với một cô bé nông thôn nghèo như vậy thật sự quá vượt thời đại.

Ta hy vọng sẽ không khiến người cha bình dân này nghi ngờ.Lâm Hiên quay về phòng để xem con gái và con trai nhỏ của mình.

Nàng chỉ quay người đi đến phòng chính ăn bữa tối.

Trong phòng chính, nghe thấy Thừa Nam Cung đang kêu: “Tam thúc, tam thúc, chú có biết không, chị Nguyệt Nha mất tích rồi.

Chương 916

Cháu không biết liệu cháu không ở đây, sau khi tự mình trốn thoát thì có chạy vào núi không." Lâm Hiên là người biết rõ nhất Nguyệt Nha đang ở đâu.

Nàng đích thân đưa Nguyệt Nha đến nhà chị cả, không xa trấn là mấy.

Chỉ cần rẽ một cái là có thể đến trấn.Nghe Thừa Nam Cung hỏi, Lâm Hiên Chu Tam đáp: "Nga, đã tìm thấy rồi sao?" Trừng Nam Cung liên tục nói: "Cháu đã tìm rồi, cháu đã tìm rồi, cháu đã tìm khắp nơi rồi, cháu..." Lâm Hiên nhìn những người khác trong nhà, không tiếp tục chủ đề của Lâm Hiên, trong lòng cũng có chút lạnh nhạt.

Nàng quay đầu nhìn lại nói: "Cha mẹ của cháu ở đâu?" Trình Cường, nhìn ra ngoài.

Đào nói: "Có lẽ sẽ về.

Lúc mặt trời lặn, đã đi đến nhà ông nội." Lâm Hiên lập tức biết, anh hai và chị dâu của mình cũng quay về mượn tiền.

Nàng trầm tư một lúc rồi nói: "Vậy ta đi đón.

Gần đây ở lối vào thôn có dấu chân sói." Trừng Nam Cung vừa nghe, liền đặt bát xuống nói: "Vậy cháu cũng đi." Lâm Hiên vội giục: "Ngồi xuống đi.

Ta sẽ đi một mình.

Trời tối đừng để bị ngã." Trừng Nam Cung cũng nghe lời ngồi xuống.

Nhưng trong miệng lại nói: "Đến khi đón được cha mẹ cháu, tam thúc mới về." Lâm Hiên gật đầu đi về phía cửa thôn.

Dù sao đi nữa, vào ra thôn chỉ có một con đường.

Ta luôn gặp anh hai và chị dâu của ta.

Quả nhiên, ở rìa rừng cây nhỏ bên ngoài thôn, ta nhìn thấy hai bóng người đi từ xa tới.

Cầm một bó đuốc.

Lâm Hiên đối hảm đạo : "Nhị tẩu đó sao?" "A, cháu, tam ca." Nhị tẩu Lang đáp lại Lâm Hiên.

Sau đó đi vài bước sang hai bên rồi chạm vào nhau, Lâm Hiên thấy tam đệ vui vẻ tiếp đón, thấy lão Tam nói: "Về nhà sớm đi, đi thôi, về đi." Lâm Hiên lại đứng trên đường.

Nàng từ tay anh hai nhận lấy đèn pin, dựa vào đất, dập tắt lửa.Nếu thật sự học hành, ta không có gì có thể cho cháu trai của mình.

Nhưng không.

Gia đình cũng đã lợi dụng rồi.

Hôm nay ta muốn cùng thống nhất, ta không mượn tiền, nhưng ta sau này thật sự không có tiền.

Lâm Hiên đứng, gật đầu.

Đồng ý với ý kiến của lão nhân.

Lang không cần nói, chắc chắn cũng đồng ý.

Ba người bàn bạc xong, tâm trạng nặng trĩu.

Biết rằng trở về mà không có tiền chắc chắn sẽ dẫn đến một trận bão táp.

Nhưng những chuyện xảy ra trong nhà.

Ai cũng không dám gánh vác những khoản nợ này.

Ngoài ra, nếu kỳ thi tổ tông không đạt, sẽ không thể không bỏ cuộc

một lần nữa.

Gia đình này trông giống một gia đình sao?

Tất cả đều vì đứa trẻ đó.

Những đứa trẻ khác thì sao?Nhưng điều phiền phức nhất là lão Lâm Hiên.

Không hoàn toàn, một lão nhân.

Cha mẹ.

Lâm Hiên và còn có một bước một dấu chân pháp.

Lâm Hiên và anh hai đều nên về nhà.

Trên đường đi ta không nói một lời nào, lòng ta nặng trĩu.

Khi ta về nhà, người nhà ta đã ăn xong rồi.

Nhưng mỗi người đều ngồi trong phòng chính.

Chương 917

Một đám người đang đợi ta về.

Nhìn thấy, người đầu tiên trên giường là Vân.“Ta đi mang cháo cho con.” Lang đưa tay ngăn lối đi: “Không, ta đi vào bếp ăn cơm.

Đầu ta đều phiền phức cả rồi.” Lâm Hiên cũng ừ một tiếng, ba người quay người đi vào bếp, vừa lúc cách người vợ, phía sau truyền đến giọng nói: “Thúc thúc, không ăn cơm ở trấn sao?

Cháu đói, cứ tưởng chú ăn ở thành phố rồi, nên cháu đã ăn một bát cháo trong ba bát ở bếp.” Vừa nghe tin này.

Ba người vừa bước vào sân liền ăn một bữa.

Lang khẽ nói: “Tuyết Nhi nói đúng.

Không học cách hiếu thảo thì không làm được việc lớn.

Ta nói đúng rồi!

Thứ ba, ta đi đây.

Ta ba người sẽ chia sẻ thức ăn.” Nam Cung cũng trong nhà mắng: “Thừa Tông là cái thằng nhóc bị nguyền rủa của quỷ đói!

Ăn, trộm của thúc thúc!

Có lương tâm không!

Thứ ba, chờ đã.

Mẹ làm bánh mì tròn nhỏ cho con rồi.” Lão Tam Lâm Hiên khẽ nhếch mép.

Cũng không quay người lại, chỉ đáp: “Không có.” Ta chỉ nhìn lưng ta, cảm thấy bi thương.

Tất cả cuộc đối thoại trong nhà đều bị ta nghe thấy.

Thảo nắm tay Tuyết, hai chị em nhỏ ngồi trên sạp, lặng lẽ ngồi trong căn phòng tối.Xin hoa tươi.

Lang và Lâm Hiên đi vào bếp.

Lang nhìn hai bát cháo loãng trên bếp, quay người lấy thêm một bát, biến hai bát thành ba bát.

Lang lại lấy một đôi đũa, đặt một ít dưa muối vào tay Lâm Hiên.

Lương mở cửa, nhận bát.

Lâm Hiên và vợ cũng ăn cơm trong bếp, ăn xong rửa bát.

Cặp vợ chồng kia cũng không đi vào nhà chính, trực tiếp về nhà mình.

Khiến những người ngồi trong nhà chính đợi tin tức từng người một không biết phải làm sao.Lâm Hiên Thừa Tông dùng giọng điệu đè nén nói: “A, ăn xong thì về ngủ đi.

Không thấy mọi người đều đang đợi sao?” Vợ chồng Lâm Hiên không đáp lại, quay về phòng.

Xem hành động của cha mẹ.

Lâm Hiên và muội muội dẫn theo muội muội của mình trở về phòng.

Không khí đột nhiên trở nên ngượng nghịu và kỳ lạ.

Những người ngồi trong sảnh chính đều không nói gì, ngay cả Hồng Thị cũng không nói gì.

Mắng, thì phải cầu xin người ta cho tiền để con trai có tiền dùng, không mắng, thì giống như đột nhiên nuốt phải một con ruồi xanh mắc kẹt trong cổ họng, cảm thấy khó chịu vô cùng.Thần Tài thấy đuôi

của Aikesi Tailei lao về phía Lâm Hiên Tứ, hai tay giật mạnh dải băng xanh hét lớn: "Cẩn thận phía sau!" "Băng!" Lâm Hiên Chu Tứ đã kịp phản ứng, nhưng đã quá muộn.

Lâm Hiên Tứ lại bay ra ngoài, đầu va thẳng vào ngọn núi. ...Aikesi Tailei tiếp tục chiến dịch trên mặt đất, nhưng bốn chiếc máy bay đã chặn lại.

Mấy luồng sáng bắn trúng Aikesi Tailei phía trước.

Bóng dáng của nó khiến mọi người kinh ngạc, rồi ngẩng đầu nhìn bốn chiếc máy bay trên bầu trời.Aikesi Tailei từ miệng phun ra mấy quả pháo hiệu hình trăng lưỡi liềm.

"Đội hình ngũ tự!" Mục Chính Vĩ cầm bộ đàm, rồi dùng tay ấn xuống, bốn chiếc máy bay biến thành một hình dạng, quả đạn ánh sáng xuyên qua trung tâm khoảng không.

"Tổ hợp đơn hàng!" "Vù!" Mấy chiếc máy bay bay lên, mấy chùm tia sáng bắn ra, đánh trúng Aikesi Tailei phía trước.

Mục Chính Vĩ nhìn ánh đèn, thấy nó không ảnh hưởng đến Aikesi Tailei."Chuẩn bị Y Phàm!" "Thuyền trưởng, xác định không?" Trương Lỵ hỏi Mục Chính Vĩ, Mục Chính Vĩ nói: "Y Phàm Đời Hai!" Loại Y Phàm lớn này khác với cái ban nãy.

Nó không phải đầu đạn hạt nhân, mà là đầu đạn được phát triển từ mọi loại mô da quái vật xuất hiện.

Đầu đạn này có thể xuyên qua hầu hết da quái vật.

Chương 918

Trong đó, Y Phàm lớn loại hai có thể xuyên qua da quái vật và tiến hành nổ lần thứ hai.“Tốt!

Bắn vào hai cái sừng trên đầu nó, giết chết nó!” Thần Tài hét lớn một tiếng, Mục Chính Vĩ nghe thấy tiếng gầm của ba chiếc máy bay còn lại, sau đó trong tình huống tăng thêm một viên đạn đã nâng lên vài phút, ba viên đạn bắn trúng đầu Aikesi Tailei, chỉ thấy Y Phàm lớn xuyên qua góc đầu của Aikesi Tailei, rồi cắm vào góc đó và nổ tung!“Gào ~” “Được!

Ta làm được rồi!” Tiếng reo hò của Hùng Hạo và Hầu Gầy vang lên trong kênh âm thanh, hai vị đại đội trưởng không quấy rầy mà chỉ mỉm cười, Mục Chính Vĩ cũng cười nói: “Địa cầu nước!

Ta cũng phải bảo vệ!” Aikesi Tailei không có sừng như một kẻ mù và điếc không có mắt và tai.Aikesi Tailei vặn vẹo thân thể, biến thành một quái vật cuồng bạo, lao về phía đất liền, giống như Lâm Hiên Tứ bị kéo ra từ trong núi.

Lâm Hiên Tứ vặn gãy cổ nó, lao về phía Aikesi Tailei phía trước.

Aikesi Tailei đau đớn ngồi bệt xuống đất.

Lâm Hiên Chu Tứ vỗ vỗ Aikesi Tailei phía trước.Xin hoa tươi.

Lâm Hiên Chu Tứ tung ra tư thế “Bão Thác Nước”, một luồng sáng bắn trúng Aikesi Tailei phía trước.

Thân thể Aikesi Tailei bị “Bão Thác Nước” của Lâm Hiên Tứ xuyên thủng.

Cả con thú bị trực tiếp đóng chặt xuống đất, mất đi sự hứng thú.“Được!

Ta làm được rồi!" "Ta dùng hai tay bảo vệ thế giới!" Mấy người reo hò nhảy cẫng, Khoai Tây, Khoai Lang, Cơm Chiên đi đến bên Thần Tài, nói: "Con người ở Địa Cầu nước phải dùng hai tay để bảo vệ.

Ultraman chỉ xuất hiện khi con người gặp khó khăn nhất, mang đến hy vọng cho con người." Khoai Tây và Khoai Lang Cơm Chiên uống một ngụm nước đá cẩm thạch trong tay, lấy thêm một chai khác đưa cho Thần Tài.

Thần Tài cầm lấy nước đá cẩm thạch, mở ra uống một ngụm.

Mấy người bắt đầu tận hưởng đại dương."Đại dương đã là của ta rồi!

Sự phi thăng của tín ngưỡng!" Hoa Yến giẫm lên ván nhảy, xoay người vài vòng trên không rồi nhảy xuống biển.

Diệp Toàn nổi lên mặt nước, lau mồ hôi trên mặt, bắt đầu bơi trong biển.

Diệp Toàn đang bơi trong biển, nhìn thấy một con cá trượt.

Cả người anh ta đều ngây ngốc, buộc phải đứng yên tại chỗ.Điều này không ảnh hưởng gì đến Lâm Hiên, đúng như Ưng Nhãn Oa Oa đã nói, loại phụ nữ này không đáng để ta phải tức giận!

Trữ Phong hiện tại đang chuyên tâm tu hành.

Hắn biết, điều này không chỉ liên quan đến vị thế của mình, mà còn liên quan đến những thay đổi mà hắn có thể mang lại cho gia đình mình!

Nam Cung Phong vẫn luôn không cho rằng tư chất của mình ưu tú đến mức nào.

Để thành công, hắn phải nỗ lực thực sự trên thực tế.

Chính vì phương pháp này, mà không cần Ưng Nhãn Oa Oa giám sát việc thực hành.

Thậm chí lần này, Ưng Nhãn Oa Oa còn cho phép hắn nghỉ ngơi trước.5 giờ chiều, trường học chính thức đóng cửa.

Học sinh ở lại trường cần học vào buổi tối, học sinh không nội trú không có bất kỳ yêu cầu bắt buộc nào.

Mặc dù Lâm Hiên muốn em gái mình học vào buổi tối, nhưng thực tế là hắn đang tìm kiếm một lời giải thích cho chuyến đi hoang sơn.

Khi Lâm Hiên đạp xe đến hoang sơn, quần áo của hắn đã ướt đẫm mồ hôi, thậm chí hơi thở cũng dồn dập.

"Thể lực thật sự quá kém!" Đó là lời đánh giá của Ưng Nhãn Oa Oa về tình trạng hiện tại của Lâm Hiên.Hoang sơn về đêm càng thêm tĩnh lặng.

Nếu không có bức tượng nhỏ có mắt tinh anh kia, Lâm Hiên tuyệt đối không dám một mình tu luyện ở đây vào lúc này.

Nhưng việc luyện tập vào ban đêm dường như hiệu quả hơn ban ngày.

Thời gian trôi nhanh, đã bảy ngày trôi qua.

Trữ Phong chỉ mất bảy ngày để luyện tập "thu khí".

Thế nhưng, thật không may, Ưng Nhãn Oa Oa vẫn chưa đưa ra một phương pháp nhanh chóng để tăng "lượng khí hấp thụ" khi tiếp nhận khí tự nhiên.

Trên hoang sơn, Lâm Hiên khoanh chân ngồi, chậm rãi dẫn cảm giác "khí" vào cơ thể.Việc thực hành "thu khí" thật sự rất khó.

Gần hai giờ đồng hồ.

Lượng "khí" dẫn vào cơ thể rất ít.

Với tốc độ luyện tập tinh thần như vậy, chỉ cần vài tháng là có thể hoàn thành "cứng hóa thân thể" ban đầu, thậm chí không cần đi đâu cả.

Ngay cả khi "tôi luyện" ban đầu hoàn thành.

Thì cũng chỉ là giai đoạn "hấp thụ khí".

Chương 919

Bức tượng Ưng Nhãn đứng trên một tảng đá.

Nó đang vắt óc suy nghĩ cách đối phó với việc Lâm Hiên "hấp khí".

"Thật sự không thể sao?" Ưng Nhãn Oa Oa nhíu mày.

Nếu ở đó, có một con đường.

Nhưng ở đây, thật sự không có bất kỳ mối quan hệ nào."Nga, thoải mái quá, rõ ràng ta không làm bất kỳ vận động nào, nhưng toàn thân ta lại toát mồ hôi!" Lúc đó, giọng nói của Lâm Hiên vang lên.

Ta nhìn thấy hắn đứng dậy, duỗi hai tay, chỉ di chuyển cơ thể ở cùng một chỗ.

Toàn bộ con người trông tràn đầy tinh thần.

"Kiểu 'hô hấp không khí' này có thể loại bỏ sự mệt mỏi của cơ thể, thật đáng kinh ngạc.

Quá không thể tin nổi." Trên mặt Tây Môn Phong tràn đầy phấn khích.

"Còn một chặng đường dài phải đi!" Ưng Nhãn Oa Oa nghiêm túc nói.

"Ta nghĩ chỉ cần ta tiếp tục hô hấp không khí như vậy, cơ thể ta sẽ xảy ra biến hóa kỳ diệu, Ưng Nhãn, không phải sao?" Lâm Hiên với vẻ mặt mong đợi nhìn Ưng Nhãn Oa Oa.

"Chỉ trong quá trình 'hấp thụ không khí' thì tôi luyện.

Thật sự quá chậm, không thể thật sự hoàn thành tôi luyện ban đầu." Ưng Nhãn Oa Oa nói vậy.

“Ưng Nhãn, có phương pháp nào để tăng tốc hấp thụ không khí không?” Tây Môn Phong hỏi.

“Không!” “Ta có thể làm gì?” Lúc này Lâm Hiên, hận không thể lập tức trở thành một cao thủ.

Lần này Ưng Nhãn Oa Oa không nói gì nữa.Vừa bước vào quán trà, a nương liền gọi: “Cửu Nương, con về rồi!

Ta nghe nói tháp hoa đăng trên sông Hồ Thành bị đổ rồi, ta phải đi tìm con và cha con!” Lúc đó, ta liếc thấy An Nham phía sau Lâm Hiên.

Đột nhiên không còn tiếng động nào.

Người đó cũng vậy.

Đẹp trai quá!

Lâm Hiên thấy vậy, liền vội nói: “A nương, đa tạ An Hiên Viên tử, nếu không con đã bị tháp đèn đè chết rồi.

Con muốn mời người đó uống một chén trà.” “Nga, nga.

Ngồi xuống, ngồi vào trong đi.” Bà Tây Môn hỏi thăm chuyện này, sốt ruột liếc nhìn, thấy thần sắc như thường.

Chỉ có chút an ủi.Diêm An trả lời Tây Môn Tứ Tây Môn, đột nhiên nói: “Quán trà này khác biệt.

Có làm ăn gì không?” Lâm Hiên cười nói: “Chỉ là một vấn đề mở cửa cho doanh nghiệp.

Chỉ là vấn đề đường đi.

Đối với và khách hàng đều là Thượng Quan tiện lợi.” Chỉ bằng một câu nói đơn giản, đã khiến mắt Diêm An lay động và lập tức tán thưởng.

Một ngành nghề “Thượng Quan tiện lợi”.

Tây Môn Khách tự nhiên là một vị khách.

Kể từ bây giờ, Lâm Hiên thật sự là một thương nhân bẩm sinh.Lâm Hiên thành thạo dâng trà Vân Đạm cho An Nham, An Nham thong thả nhấp một ngụm, Lâm Hiên không khỏi giật mình, chợt nhận ra mình vẫn luôn cảm thấy An Nham có chút ngang ngược bề trên, dường như rất quen thuộc với những đại hàm và thói quen, ngay cả Phụng Tường kinh người cũng không quen uống hồng trà Điền Nam, cũng nên thong thả mà uống.

"Có chuyện gì?" An Nham thấy Lâm Hiên nhìn chằm chằm, nhưng không phải ánh mắt si mê của phụ nữ bình thường, cũng có chút kỳ quái."Có thường xuyên đại hàm không?" Lâm Hiên hỏi một cách vô thức.

Đôi mắt Diêm An khẽ nheo lại, rồi.

"Đích xác có giao dịch với đại hàm." Ánh mắt lóe lên vẻ ngạc nhiên, nhìn xem mình đã nhìn nhầm rồi, Lâm Hiên ngoài thiên phú thương nghiệp, có lẽ còn có khả năng nhìn thấu.

Thật không may, Lâm Hiên không phải là người dân địa phương.

"Chẳng trách!

Nhưng hiện tại, tốt nhất đừng uống quá nhiều.

Buổi tối sẽ không ngủ ngon." Lâm Hiên, cảm thấy thừa thãi, chẳng lẽ người này không biết trà có thể giúp tỉnh táo?

Diêm An cười nếm thử trà, rồi nói: "Ta từ lâu đã nghe trà phương Nam có vị thuần hậu, quả đúng là như vậy.

Đại Kinh địa vực rộng lớn, tài nguyên phong phú.

Chương 920

Các loại trà cũng đa dạng, khiến người ta không biết chọn loại nào.“Thật vậy.

Trong quán trà nhỏ của ta, có hơn 20 loại trà lớn nhỏ!” Lâm Hiên thuận lợi tiếp lời, trong lòng có sự đột ngột.

Diêm An nhìn thấy Lâm Hiên, không nói nhiều.

Cúi đầu, tỉ mỉ thưởng thức trà.

Hai người ngồi cạnh nhau, một người như hoa như ngọc, một cô gái kiều diễm ngọt ngào, lập tức trông rất hài hòa, Tây Môn Chưởng Quỹ nhíu mày đứng ở quầy nhìn, Thư tiên sinh không biết từ lúc nào đã tới gần nói: “Lão Tây Môn, nhà Cửu Nương từ khi nào lại gặp được chàng trai trẻ tuấn tú như vậy?”“Ta biết!” Giọng điệu của Tây Môn Chưởng Quỹ cũng không tốt, nếu không phải vì danh tiếng, một lát nữa sẽ bị người khác mang ra nói xấu, mặc dù phụ nữ thương nhân cũng thường xuyên xuất hiện ở nơi công cộng, nhưng hôn nhân của con gái mình, sao có thể cùng người đàn ông khác nói cười như vậy chứ?

Mặc dù hôn sự với gia đình Hiên Viên chưa chính thức định đoạt, nhưng trong mắt Tây Môn Chưởng Quỹ, thỏa thuận miệng cũng phải tuân thủ.Thư tiên sinh và Tây Môn Chưởng Quỹ đã là bạn bè mười mấy năm, Tần Chưởng Quỹ cũng có thể đoán ra được một số cách.

Cũng có thể đạt được kết quả tốt, có thể tranh giành nhiều quyền phát ngôn hơn, có thể thoát khỏi cuộc hôn nhân không mong muốn.

Còn bốn tháng nữa là đến.

Không có thời gian do dự.

Mệnh lệnh của cha mẹ và lời nói của người mai mối.

Cuộc đàm phán thương mại tiến triển thuận lợi, nhưng các ông chủ khách sạn mới tiếp xúc khác với Trà Vân Thương ở phía nam trước đây, đến Lý Phụng Tường, họ phải đối mặt với tình cảnh thua lỗ nếu không bán được.

Do đó, phương thức bán trà trước, rồi phân phát sổ sách Thượng Quan, đã không được các ông chủ khách sạn này chấp nhận.Ngay cả khi làm như vậy có thể kiếm được nhiều tiền hơn, nhưng trong ngành này, không ai sẵn lòng mạo hiểm trước.

Lâm Hiên trước đó đã cân nhắc vấn đề này, nên đã đề xuất hai phương án Thượng Quan, theo trình tự trước đó, trả tiền đặt cọc, thương nhân trà sẽ cân bằng vốn sau khi cung cấp trà.

Thế nhưng, nàng sẽ phân chia rõ ràng việc tiêu thụ thành hai phần.

Thương nhân trà sẽ chịu trách nhiệm vận chuyển và cung ứng trà.

Cát Tường Trà Lâu sẽ chịu trách nhiệm tiêu thụ trà, và mỗi bên tự chịu trách nhiệm về lợi nhuận và thua lỗ của các khâu tương ứng.

Sẽ không can thiệp lẫn nhau.

Thế nhưng, Lâm Hiên bổ sung, một lô trà mới chỉ có thể bán cho quán trà Cát Tường.

Năm sau, quán trà Cát Tường sẽ có quyền ưu tiên mua.Nếu trà đã mở cửa thị trường, các thương nhân trà này chắc chắn sẽ không kiên trì với quán trà nhỏ.

Để đảm bảo nguồn cung hàng hóa, Lâm Hiên phải cung cấp một số sự bảo vệ.

Mặc dù ta cảm thấy quyền ưu tiên mua có chút đặc biệt, nhưng cũng không có gì to tát.

Mấy vị quản lý đã thảo luận vấn đề này.

Trước đó, họ đã gánh chịu rủi ro vận chuyển trà trên đường.

Lần này vẫn có một số dự định mua.

Thấy so với trước đây có thêm một lớp bảo vệ, nên tất cả đều vui vẻ ký kết với Lâm Hiên.Ta dùng bút mực đen Hiên Viên viết tên mình, rồi ấn dấu tay.

Tây Môn Chưởng Quỹ có chút căng thẳng.

Vì khoản làm ăn này, ông đã mất tiền.

Nhưng nếu có nhiều trà như vậy được bán thì sao?

Trong một thời gian ngắn, việc kinh doanh của Tường Trà Lâu hưng thịnh, là một trong những người đứng đầu, Tần Khách trong lòng vẫn luôn kìm nén sự tức giận, đặc biệt sau khi đến chỗ Thẩm Vạn Tài mua trà Vân Đạm lại bị từ chối, càng khiến Tây Môn Lâm và Tường Trà Lâu hận đến nghiến răng nghiến lợi.Nhưng nhất thời không nắm bắt được cấp trên, thủ lĩnh hiệp hội trà lá tôn sùng Lục Như, nếu dùng trà Vân Đạm để gây phiền phức, có thể sẽ đắc tội thủ lĩnh, vì tiền đồ, Tần Khách tạm thời khuất phục không hành động, nhưng điều đó không có nghĩa là ông ta chấp nhận hiện trạng.

Sau đó, Cát Tường Trà Quán bắt đầu bán son phấn, bột nước, ngọc trai và kẹp tóc không liên quan đến trà.

Biết rằng đã vi phạm quy định, Tần Chưởng Quỹ lạnh lùng đứng nhìn, thấy việc kinh doanh ngày càng tốt, Tần Chưởng Quỹ cũng ngày càng cười toe toét.Ai da, lần trước ta để ngươi chịu tội lớn như vậy, lần này, hãy để phụ nữ nhà Tây Môn biết thế nào là bi ai!

Ngầm, ta đã tìm vài cửa hàng bán son phấn, bột nước và trang sức ở Trường Nhạc Nhai.

Ngay cả khi Lâm Hiên thông minh, nàng cũng đã quên cách làm ăn mới.

Không thông minh.

Đã vi phạm quy tắc.

Vậy sẽ bị trừng phạt.

Một ngày nọ, Tây Môn Lâm đang giúp khách hàng dâng trà, thì thấy Tần Chưởng Quỹ đi vào trước, phía sau là hai vị chưởng quỹ quen thuộc và một người nghiêm túc.

Trực giác mách bảo có chuyện không hay, nhưng nàng vẫn cười chào: "Tần Chưởng Quỹ, có phải không?" "Lâm Hiên, cha con đâu?

Ta là quản gia của thương hội trà lá."Nam Cung Hạ nhìn Lâm Hiên và Nam Cung Ninh, thấy Nam Cung Ninh cũng không có ý kiến gì, tùy tiện phân phó một câu rồi quay người đi trước.

Chương 921

“Nếu đã bước ra khỏi căn nhà này, thì đừng quay lại.

Dù có van xin thức ăn, cũng hãy tránh xa ta.

Ngay cả khi trong căn nhà này có cho chó ăn thịt chó, cũng sẽ không ngửi thấy mùi của con.” Lòng Kim Mỗ giờ đây như bị dội gáo nước lạnh.

Ta không ngờ mọi chuyện lại phát triển đến mức này, và không giống như tiếng chuông kia.

Nhưng nước đã đổ đi thì khóc lóc cũng vô ích.

Nếu đã đi ra, Kim chỉ có thể kiên trì.Trong thời đại này, việc ly khai là một chuyện lớn.

Gia đình Nam Cung ở thôn Trang cũng là một gia đình lớn, có những việc như mở từ đường tông miếu, trừ phi có chuyện lớn không thể giải quyết, hôm nay vì Nam Cung Ninh mà phá vỡ quy tắc.

Chẳng bao lâu, các thuộc hạ cũ của Nam Cung cũng đã đến.

Cậu bé nhanh nhất đã kể rõ sự việc cho Hiên Viên nghe, mỗi người đều có lời muốn nói.

Thế nhưng, khi nói về ruộng đất treo dưới danh nghĩa Nam Cung Ninh, mọi người đều đồng thanh đứng về phía Nam Cung Ninh.Trên thực tế, tông chủ Nam Cung cũng có cách này, chỉ là tình huống này tông chủ Nam Cung đã nhìn rõ ràng từ Hiên Viên, hiển nhiên đã quyết định muốn chia đường với gia đình Kim, hiển nhiên muốn cắn một miếng thịt, không chỉ từ đó, mà còn từ những người khác.

Như vậy, nếu ta ủng hộ Nam Cung Ninh ly khai, không chỉ ruộng đất dưới danh nghĩa Nam Cung Ninh có thể miễn thuế, Nam Cung

Ninh cũng có thể để lại ấn tượng tốt cho người khác.

Ngay cả khi Nam Cung Ninh đạt được thành công to lớn, cũng sẽ không quên những nhóm người đã giúp đỡ này.Dựa trên những cân nhắc như vậy, tâm trí của lão Nam Cung và gia đình Nam Cung tự nhiên đã chuyển sang Lâm Hiên và Tịch.

Ba thành viên của gia đình Kim Thị tốt bụng nhìn nhau, rồi đi đến từ đường.

Nhìn những hàng rượu và mùi hương đàn trầm nhàn nhạt của gia đình Nam Cung, gia đình Kim Thị tốt bụng có chút e dè.

Tối qua "phép lạ đã khiến hồn vía kinh sợ.

Nhìn nhiều hồn ma như vậy, gia đình Kim Thị tốt bụng đã rơi vào hoảng loạn.Quan Vũ trang bị đã hoàn tất.

"Nam Cung An, con trai Nam Cung Ninh đã tán thành.

Sao chứ?

Đừng nhìn vợ con, một đại nam nhân.

Sao không thể đứng thẳng lên một chút?" Lão gia Nam Cung thấy chỉ có dáng vẻ rụt rè mà tức giận, Nam Cung lại có một đứa con trai bất tài như vậy sao?"Ừm, trưởng lão, Nam Cung Ninh và Nam Cung Ninh muốn chia tay rồi.

Gia đình của con cũng không có gì để phân chia." Nam Cung An không dám ngẩng đầu.

Giọng nói của ông ta nhỏ như tiếng muỗi.

Nhìn Nam Cung An như vậy, nhiều người trong gia đình Nam Cung đều cảm thấy mất mặt.

Một đại sư lại bị vợ mình đè đầu cưỡi cổ."Trưởng lão, nhà cháu đã bị Nam Cung Ninh vét sạch rồi.

Thật sự không còn gì có thể cho mấy người đó.” Kim Tử đã chết, chuột không thấy lạnh, nhưng không có chuyện như vậy.

Thích làm mọi việc theo cách này.

“Nam Cung Ninh.” Nam Cung Hạ nhìn đối phương ôm đôi tình nhân nhỏ nói.

“Ông nội trưởng lão, trong nhà không có nhiều học sinh.

Chỉ cần trong của hồi môn của mẹ cháu có ba mẫu ruộng lúa, và có một nơi khác để ở.

Dù sao cháu và Lâm Hiên đã kết hôn rồi.

Là một người chồng, cháu phải cho cháu một nơi để ở.” Nam Cung Ninh thẳng lưng, dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn Nam Cung.Nam Cung Hạ thở dài, đứa trẻ này oan ức biết bao, ngay cả yêu cầu ly khai cũng không dám đưa ra.

“Vẫn muốn ruộng lúa và nhà cửa.

Thả rắm, không thể nào.” Kim nhảy dựng lên.“Trừ của hồi môn của mẹ vợ ra, ta không cần gì cả, chỉ có một điều kiện, để mấy người đó lập văn bản chứng thực, hai chúng ta sạch sẽ rời khỏi căn nhà này, nhưng sau đó, người nhà của bà ta không còn liên quan gì đến ta nữa.” Giọng Lâm Hiên trong trẻo, vang vọng khắp sàn nhà.

“?” Nam Cung Hạ cảm thấy tai mình như bị bệnh, không có đứa con gái tám tuổi nào lại dám nói những lời như vậy trước mặt mọi người, chẳng lẽ không sợ mang tiếng bất hiếu sao?“Ừm, cái con bé này.

Có trái tim đen tối và phổi.

Vẫn muốn không có cha mẹ nuôi, sói con, trái tim đen và những thứ bẩn thỉu.

Sao không ngâm nó vào vũng nước tiểu rồi chết đi?

Phỉ nhổ.” Những lời nói tục tĩu của Kim Thị tuôn ra như thác lũ.“Ta, kém hơn nhị nương nhiều, kém hơn việc để Nam Cung Ninh chết, ta chỉ có một yêu cầu bình thường.

Nếu đã không thích ta lắm, tốt nhất nên mỗi người một đường, đừng suốt ngày tiếp xúc với nhau, để lại cho ta những thứ không sạch sẽ, như vậy sẽ khiến ta mệt mỏi mà hỏng mất.” Lâm Hiên Tịch không khỏi châm biếm, cảm thấy việc lão tử không tiếp xúc với những người này thật sự là một chuyện mỹ mãn.

Chương 922

Nam Cung Sư Phó thật sự cảm thấy mình đã già rồi, bọn trẻ bây giờ đều có sức mạnh.

Nam Cung Ninh, một thành viên của gia đình Nam Cung, ông nội đời này là chủ.

Lão gia Nam Cung cảm thấy Lâm Hiên chỉ đang đùa, không phải thật.Hơi thở của Nam Cung Ninh giờ đây hoàn toàn bị cuốn hút.

Lâm Hiên vào buổi tối, nhìn khuôn mặt vàng vọt của nàng, đột nhiên mỉm cười, "Thôn trưởng, ta thấy Thạch Hà nói rất đúng!" Nam Cung Ninh nhìn khuôn mặt quật cường của Lâm Hiên, trong lòng mang theo một chút vui vẻ, không, một nhân vật nhỏ bé như vậy, có thể đối với nội tâm của mình, vị trí hẳn là rất tốt đẹp, Nam Cung ẩn chứa một chút mong đợi."Nam Cung Ninh, cháu thì sao?

Cháu có thật sự nghĩ vậy không?" Cũng không, cứ tưởng Lâm Hiên có chủ ý, không, cũng không.

"Ông nội trưởng lão, mặc dù học sinh năm nay mới 12 tuổi, nhưng dù sao mấy người kia cũng đã lập gia đình rồi.

Tình hình gia đình vô cùng khó khăn, nhị nương đưa ra những yêu cầu khiến Nam Cung không dám đồng tình. " "Ly khai là chuyện tốt cho cả hai bên.

Nhị nương và cháu có mối quan hệ sâu sắc.

Trong nhà có ca ca cần kết hôn sinh con.

Nếu gánh nặng quá lớn, căn nhà sẽ để lại cho ca ca kết hôn.

Còn cháu thì sao." Nam Cung Ninh Lâm Hiên, từ trong mắt nàng nhìn thấy sự phấn khích và vui sướng, không nhịn được khẽ nheo

mắt.Cần “Cháu chỉ cần ba mẫu ruộng lúa của mẹ cháu.

Còn về chỗ ở, cháu sẽ mượn căn nhà nhỏ phía sau từ đường.

Cháu sẽ dùng gạo của mình làm tiền thuê nhà, xin trưởng lão và ông nội phát lòng từ bi.” Lời nói của Nam Cung Ninh có lý, và cũng đã thể hiện nguyện vọng của mình.

Nếu mọi chuyện có thể đơn giản như vậy, thì không liên quan gì đến gia đình.

Nam Cung Ninh rất sẵn lòng làm như vậy.

Thế nhưng, không thể để người khác nhìn thấy.

Về mặt tốt, và Lâm Hiên đều phải chịu tổn thất, như vậy sẽ không bị phê bình.

Nói xong những lời này, nàng cũng nhìn lão gia Nam Cung một cách sâu sắc.

Người thông minh thì giỏi điều này.

Lão gia Nam Cung lập tức đồng ý.

Nếu đồng ý cho Nam Cung Ninh ly khai với gia đình Nam Cung An, không còn liên hệ với mấy người kia, thì Nam Cung Ninh chỉ có thể dựa vào gia đình này.

Như vậy, tài sản đất đai treo dưới danh nghĩa nàng sẽ vĩnh viễn không cần phải nộp thuế.“Nhị nương, yên tâm đi, Nam Cung Ninh dù chết, cũng sẽ không chết trước cửa nhà.” Nam Cung Ninh nhìn thấy trên mặt bà ta không có bất kỳ biểu cảm nào thay đổi.

“Ông nội trưởng lão, cháu tốt nhất nên viết một văn bản.

Những lời vừa rồi cũng nên ghi vào, để tránh sau này vi phạm.

Ngoài ra, cháu phải lấy đi những đồ vật mà Nam Cung Ninh

thường dùng.

Cháu không thể dùng tiền của hồi môn của bà nội để mua đồ.

Cuối cùng, đối với người ngoài, sẽ tiện hơn.

Ông nội trưởng lão, ông thấy sao?" Lâm Hiên ngẩng mặt nhìn lão gia Nam Cung đang ngồi ở vị trí cao nhất.Vừa nghe, đứa nha đầu nhỏ này, đúng là quỷ tinh, thật sự không thể kìm được, để hai đứa trẻ không một mảnh vải che thân mà đi ra, nhà họ Kim tuyệt đối có thể làm được, Nam Cung An, trong lòng thở dài, đừng mong đợi nữa.

"Ừm, Lâm Hiên nói đúng, Nam Cung An và Kim Thị, có ý kiến gì không?" Nam Cung Hạ trầm giọng hỏi.

"Ừm, dù sao trong nhà cũng không ai hiểu, nên cứ lấy hết đi.

Dù sao, cũng là con trai của ta." Nam Cung An lắp bắp nói.

Đám đông vừa nghe, gần như lật tung trời.

Không có, Nam Cung An lúc đó mới là con trai của Nam Cung Ninh.

Thật sự không biết nói gì."Đa tạ nhạc phụ Nam Cung Ninh của ta, ta chỉ có thể sống ở vị trí đó." Lâm Hiên hơi vui vẻ nói, có thể thoát khỏi sự giám sát của gia đình Kim, cuộc sống của nàng, thật sự quá tốt rồi, Lâm Hiên không sợ mấy người đó, nhưng cứ bị ruồi nhặng vây quanh, thật sự quá phiền phức, Lâm Hiên kiếp này khó khăn lắm mới lấy lại được, hãy tận hưởng cuộc sống thật tốt đi, đừng lãng phí sinh mệnh vào những loại người nhà họ Kim này.Kim Cúc vừa định phản bác, kết quả Lâm Hiên nói xong, khiến Kim Cúc âm thầm tức giận, chỉ đành véo Nam Cung An, véo đến Nam Cung An nhe răng toét miệng, lén lút xin tha.

"Được, nếu Nam Cung An đã đồng ý vậy thì cứ làm đi.

Mang bút và mực đến cho ta.

Văn bản ly khai làm ba bản, mỗi người một bản, một bản khác lưu giữ trong từ đường, để sau này tra cứu.

Tiện thể nói một câu, Nam Cung Ninh, đã ly cư rồi, hộ tịch này nên sửa lại một lần nữa, chuyện này giao cho ông nội rồi." Lão gia Nam Cung cẩn thận, nhận lấy việc này.Hiện tại có thể trừ Lâm Hiên một đứa nha đầu nhỏ buổi tối ra, nàng chỉ một mình, bây giờ sự giúp đỡ của người nhà đối với nàng, đều sẽ ghi nhớ trong lòng, lão gia Nam Cung trong phạm vi có thể sẽ trợ giúp nhiều hơn, tuyệt đối sẽ không để nàng chịu thiệt, mọi người đều nhìn thấy nàng lớn lên, là người chịu nhiều oan ức nhất, gia đình Nam Cung An và Kim Thị sau này sẽ hối hận.

Chương 923

Ghi nhớ.

“...Tạ ơn, ông nội trưởng lão.

Học sinh và gia đình Lâm Hiên sẽ ghi nhớ điều này.” Nàng cúi đầu hành lễ, dưới sự giúp đỡ của Nam Cung, mọi việc đều dễ dàng hơn nhiều.Nhanh chóng, văn bản ly khai đã được chuẩn bị xong, hai bên đã ký kết thỏa thuận.

Căn nhà thậm chí còn bị phân chia.

“Được rồi, Nam Cung An về lấy khế đất ba mẫu ruộng lúa.

Ngoài ra, ba đứa con trai giúp Nam Cung Ninh đóng gói đồ đạc về.

Đừng gõ mấy người đó, chuyển đến căn nhà nhỏ phía sau.

Nam Cung Ninh, sẽ không thuê Kim Thị, không bao gồm Kim Thị.

Người nhà Nam Cung.

Có thể tùy tiện ở trong căn nhà này, mỗi người đều sẽ không có bất kỳ ý kiến nào.” Lời nói của chủ nhà họ Nam Cung đã được đọc một lượt, cũng là một lời nhắc nhở cho mọi người, dù sao lần ly khai này phần lớn cũng là vì để bảo vệ lợi ích của bách tính.Vợ của Nam Cung Tam Xuyên, Nam Cung Thị, đã chụp một bức ảnh cho con gái nhỏ.

“Nhà mẹ đẻ của ta họ Nam Cung.

Có thể gọi ta là đường dì.

Hai đứa trẻ.

Thể chất Nam Cung Ninh không tốt.

Hãy đặt nó sang một bên.

Để dì vào dọn dẹp vệ sinh là tốt rồi.

Thượng đế đáng thương.

Một gia đình có tất cả người lớn thì có thể khó khăn đến mức nào?" Nam Cung nhìn và Lâm Hiên một lúc giật một lúc nhỏ, không khỏi cảm khái."Dì ơi, Lâm Hiên từ tối đã không tôn trọng cháu rồi.

Xin đừng từ chối bất kỳ nơi nào hữu ích cho Lâm Hiên vào buổi tối." Không phải Lâm Hiên nói đùa vào buổi tối.

Thêm hoa trên gấm dễ hơn là kịp thời giúp đỡ.

Có lẽ gia đình Nam Cung Tam Xuyên giúp đỡ vì mấy người đó có thể sẽ nổi danh sau Nam Cung Ninh.

Nhưng ít nhất cũng đã giúp đỡ rồi.

Gia đình Nam Cung Thị tốt bụng cho rằng đây là một việc tốt.

Sau khi Lâm Hiên suy nghĩ kỹ, mấy người đó chắc chắn sẽ báo đáp mấy người này sau này."Được, được, dì sẽ không khách khí đâu.

Ở đâu nữa?

Ở những nơi bẩn thỉu làm việc." Nam Cung chỉ nói vài câu, dẫn ba đứa trẻ và Lâm Hiên vào buổi tối đi dọn dẹp vệ sinh.

Quần áo của Lâm Hiên mỏng manh, tay áo xắn lên, mấy người phối hợp với nhau, nhanh chóng thu dọn gần như xong xuôi, chỉ một lần đồ đạc của Nam Cung Ninh đều được đưa đi, Lâm Hiên nhìn thấy đồ đạc của mình thực ra không ít, dù sao có trưởng lão tốt, gia đình Kim cũng không dám giữ lại quá nhiều đồ."Trong đó tất cả đều quan trọng sao?" Lâm Hiên khẽ hỏi.

"Ừm, cũng gần đủ rồi." Nam Cung Ninh chỉ liếc một cái đã biết bên trong có bao nhiêu đồ vật, đương nhiên không thể có tất cả,

nhưng trên lý thuyết ít nhất cũng thiếu một nửa, cũng không tính toán nhiều, nếu trời già cho Nghiêu Hạnh không chết, Kim Thị đã ăn bao nhiêu, hãy để Kim Thị nôn ra bấy nhiêu, ly khai chỉ là một bước.

“Vậy được rồi.

Xin hãy giúp ta đặt đồ của ta xuống trước.

Phòng đang rất bừa bộn.

Hôm nay rời đi để ăn cơm thì không tiện.

Đợi vài ngày, ta sẽ mời Lâm Hiên vào buổi tối cùng ăn bữa tối và uống rượu.” Lâm Hiên nói.Thật trùng hợp, một đứa trẻ tám tuổi, lại đưa ra những hành động và lời hứa như vậy, khiến người ta cảm thấy buồn cười.

“Không, chị dâu, chỉ giúp chuyển một ít đồ thôi.

Nhà cháu có chút sửa sang lại.

Chúng ta cũng giúp Nam Cung ca ca.

Đừng lo lắng, sau này sẽ chia ra.

Ai dám bắt nạt, cứ tìm cháu.” Tiểu Tam Tử là cháu trai của lão gia, bình thường quan hệ với Nam Cung Ninh không tệ, xắn tay áo đi vào nhà.Nam Cung Ninh cảm ơn, không nói thêm gì nữa.

Tất cả.

Chương 924

“Có ổn không?

Nhìn sắc mặt tái nhợt của nàng.

Ngồi xuống nghỉ một lát đi.

Đừng chết.

Sẽ hủy hoại danh tiếng của ta.” Vào buổi tối, nhìn khuôn mặt tái nhợt của Nam Cung Ninh, Lâm Hiên cẩn thận giúp nàng đặt hai bó đồ xuống, khiến Nam Cung Ninh cảm thấy thoải mái hơn.Vì ta đã tỉnh, ta sẽ không dễ dàng chết như vậy đâu.

Đừng lo lắng, ta sẽ không hủy hoại danh tiếng của ngươi.” Nam Cung Ninh nghe thấy vậy cảm thấy thú vị, một đứa bé nhỏ xíu như vậy, ngày nào cũng ra vẻ người lớn, thật không biết Lâm Hiên tiểu tử này đã lừa tất cả mọi người như thế nào.Ba đứa trẻ dẫn theo hai người anh em bên cạnh, cộng thêm mấy mẹ con Nam Cung, và một Lâm Hiên nhỏ vào buổi tối, mất khoảng một giờ đồng hồ mới thu dọn xong.

“Thật sự vô cùng cảm ơn.

Nam Cung Ninh và ta hiện tại không có gì để tiếp đãi.

Sau này ta sẽ đền đáp.” Chẳng mấy chốc, chỉ còn lại Thượng Quan Thục Băng và Lâm Hiên.

Tâm trạng của Lâm Hiên cũng gần như bình tĩnh lại.

Nàng nhìn Thượng Quan Thục Băng một cái, rồi đau buồn cúi đầu: “Thiếu gia, vì sao lại muốn giúp ta?” “Giúp?

Không tin lời ta vừa nói sao?” Thượng Quan Thục Băng nhướn

mày.

Lâm Hiên xoa xoa vạt áo: "Vạt áo của ta dính sương rồi.

Chắc chỉ là vậy thôi." Nếu thật sự là một cuộc thử nghiệm, Thượng Quan Thục Băng không thể xuất hiện sau khi sự việc xảy ra.

Quan sát vô cùng kỹ lưỡng.

Trên mặt Thượng Quan Thục Băng xuất hiện nụ cười.

Tối nay, vì ở lại học viện kinh doanh, chàng cảm giác có người ra vào mật thất cất giấu vải dệt.

Mãi đến bây giờ chàng mới hiểu ra chuyện này.

Mục đích của những kẻ đó không phải là cất trữ, chỉ là muốn giở thủ đoạn như vậy để hãm hại Ximen, không biết người bình thường có làm được không.

Ánh mắt chàng hơi lóe lên, Thượng Quan Thục Băng trong lòng biết rõ chuyện đằng sau sự việc tối nay.

Lâm Hiên không ngẩng đầu.

Ngón tay của nàng cử động nhanh hơn.

Dường như đang trải qua một cuộc đấu tranh tâm lý nào đó.

Sau đó, nàng nói: "Hồi nhỏ ta từng bị bắt cóc một lần.

Một người em trai đã cứu ta.

Giống như một thiếu chủ trẻ tuổi." Thượng Quan Thục Băng hơi ngạc nhiên, khi tra Lâm Hiên, chàng chỉ biết nàng mất tích một đêm, nhưng không biết có bị bắt cóc hay không, ngay cả cha mẹ nàng cũng không biết, chắc chắn đó là một bóng đen lớn đối với Lâm Hiên nhà Ximen.

Là một quý ông, tự nhiên sẽ không nhắc lại chuyện đau buồn đó,

chàng nói: “Ta vừa giúp cô, vì ta biết cô bị hãm hại.” “Thật sao?

Tốt quá, tin Thiếu gia!” Mặc dù Thượng Quan Thư (ý chỉ Thục Băng) đã đồng ý giúp chứng minh sự tin tưởng, nhưng Lâm Hiên vẫn rất vui khi nghe chàng nói ra từ miệng mình.

“Ngài biết ai đang hãm hại ta không?” Mắt Lâm Hiên đen láy và sáng ngời, đặc biệt dưới ánh đèn đêm.

Tuy nhiên, Thượng Quan Thục Băng lại không dám nhìn, dời ánh mắt đi.

“Ta sẽ tìm ra,” Lâm Hiên cắn môi dưới, “Thực ra, ta biết cô Tư Đồ (Tư Đồ Vũ Nhi) có thể không thích nhìn ta gần gũi chủ nhân.” Nói xong, Lâm Hiên chỉ nhìn Thượng Quan Thục Băng, đợi phản ứng của chàng.

Thượng Quan Thục Băng quay đầu nhìn nàng.

“Lâm Hiên, biết chuyện không có nghĩa là chứng minh được.

Giống như cô vừa bị hãm hại, cô biết mình bị hãm hại, nhưng người khác không biết.

Điều quan trọng nhất để người khác tin cô là phải đưa ra bằng chứng.

Không có bằng chứng, mọi thứ đều vô ích.” Lâm Hiên có một tương lai tốt đẹp, nhưng còn quá trẻ, chưa trải qua quá nhiều sự đen tối của xã hội.

Thượng Quan Thục Băng coi đây là một cơ hội, và bổ sung thêm: “Ngay cả tối nay ta có bắt được Tư Đồ Vũ hãm hại cô, ta cũng sẽ không làm bất cứ điều gì.

Gia tộc Thượng Quan và gia tộc Tư Đồ không chỉ có mối quan hệ thân thích, mà còn xen kẽ lợi ích.

Trước mặt điều này, chuyện của cô chỉ là một chuyện nhỏ.

Chương 925

Nó sẽ chỉ khiến những chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không.

Lâm Hiên hiểu chứ?" Thượng Quan Thục Băng nhìn Ximen, trong mắt lấp lánh một tia thất vọng, trong lòng cũng hơi dao động, ngưỡng mộ sự ngây thơ và tự do của nàng, nhưng cũng hiểu rằng, trong xã hội này, chỉ có sự ngây thơ và tự do là không thể tồn tại, sự việc tối nay là một bài học.

Thất vọng, nhưng không phải thất vọng với Thượng Quan Thục Băng.

Rất nhiều người dùng ánh mắt nóng bỏng nhìn Lâm Hiên, hy vọng có thể thay thế nàng.

Đương nhiên, cũng có một số lời đồn đại rằng nàng có thể đột nhập vào nơi bí mật của gia tộc Thượng Quan và may mắn thoát được.

Nhờ sự giúp đỡ của Thiếu gia, tuy không rõ ràng, nhưng họ cho rằng mối quan hệ giữa hai người không tầm thường.

Hiên Viên Phóng thậm chí đã kể lại chuyện xảy ra tối qua cho Ngô.

Tư Đồ Vũ gượng cười: "A Lý, dừng tay, Thục Băng chỉ coi trọng nhân tài." "Vũ Nhi, đừng ngốc nữa, con giỏi cái gì.

Con phải cẩn thận." Hiên Viên Phóng nghiến răng nghiến lợi, cho rằng Lâm Hiên sẽ không bao giờ ngóc đầu lên được nữa.

Kết quả là, bây giờ không thể so sánh với nàng!

Tư Đồ Vũ Nhi âm thầm nắm chặt lòng bàn tay, vốn tưởng kế sách

vạn phần chắc chắn, lại không ngờ Thượng Quan Thục Băng lại bao che, nhìn thấy Lâm Hiên nhà Ximen đối với chàng ta không tầm thường.

Thực ra, nhìn kỹ thì không phải bình thường, Tư Đồ Vũ Nhi cuối cùng cũng sẽ trở thành người tình của gia tộc Thượng Quan, nhưng biểu hiện của nàng khiến không thể chịu đựng được, không cần một người tốt hơn mình, giống như làm nền, có thể cho nàng một cơ hội thở.

Điều nàng lo lắng nhất bây giờ là học viện mà nàng mua đã biến mất, không biết có phải nó không nằm trong tay Thượng Quan Thục Băng không.

Nếu vậy, điều đó sẽ ảnh hưởng đến thái độ của Thượng Quan Thục Băng đối với nàng.

Nếu rơi vào tay người khác, mục đích của người đó là gì?

Liên tục mấy ngày, Tư Đồ Vũ Nhi không có động tĩnh gì.

Thời tiết ngày càng nóng.

Việc kinh doanh lụa của gia tộc Thượng Quan đang vào mùa cao điểm, sinh nhật của Lâm Hiên ngày càng đến gần.

Học viện kinh doanh đặc biệt cho nghỉ mấy ngày, phu nhân Thượng Quan đã sai người mang tin đến.

Phu nhân Thượng Quan đang đánh cờ với Tư Đồ Ngô.

Nàng đứng yên lặng, cho đến khi Tư Đồ Vũ đặt cờ xuống.

Nàng cười duyên dáng, "Hay là phu nhân để con đi, con sẽ thê thảm mà mất một câu." Ngô Nhĩ Khiêm nói.

"Hãy để ta trở thành một người." Phu nhân Thượng Quan cũng cười.

Tư Đồ Vũ tiến đến, ngồi bên cạnh phu nhân Thượng Quan, vòng tay ôm lấy cánh tay nàng làm nũng, “Phu nhân vẫn trẻ đẹp như xưa.

Mẹ con luôn hỏi con làm thế nào để duy trì nhan sắc.” “Được!” Phu nhân Thượng Quan gật đầu, sau đó nhìn Lâm Hiên, “Nghe nói sinh nhật con sắp đến rồi.

Ta cũng đã chuẩn bị một vài món quà cho con.

Xin hãy mang theo bên mình.” Lâm Hiên nói lời cảm ơn, không từ chối: “Phu nhân, thật tốt quá!” Khi món quà xuất hiện, Lâm Hiên ngạc nhiên.

Vài tấm lụa tinh xảo và một vài chuỗi hạt trang sức cho nàng biết, chỉ cần nhìn những viên ngọc trai trên chuỗi hạt, những viên ngọc trai lớn bằng móng tay út, thì đây không phải là hàng hóa thông thường.

Bây giờ nàng không biết phải từ chối nhận như thế nào.

“Con thể hiện tốt.

Gia đình ta luôn tốt với những người có công.

Đây là cho con và cha mẹ con.

Con phải làm tốt hơn nữa.” Phu nhân Thượng Quan trông hiền từ, giọng nói cũng dịu dàng.

Lâm Hiên không từ chối, thầm hạ quyết tâm nỗ lực làm việc, báo đáp ơn cứu mạng của em trai và tình yêu của vợ.

Phu nhân Thượng Quan cũng không rời đi.

Nhận một phần quà rồi rời đi.

Lâm Hiên rời đi.

Phu nhân Thượng Quan vỗ vỗ tay Tư Đồ Vũ.

“Lâm Hiên có một tương lai tốt đẹp, về sau sẽ giúp ích rất nhiều

cho con.” “Cảm ơn, cô Ngô.” Tư Đồ Vũ Nhi cúi đầu, phu nhân Thượng Quan dường như đang giúp nàng bồi dưỡng người, nhưng nàng không hy vọng giúp đỡ, nếu không thì chưa chắc đã có lợi cho nàng.

Chương 926

Lâm Hiên không biết hai người phụ nữ đó có thể làm gì.

Khi An Nham bước vào cửa, chàng nhìn thấy Lâm Hiên bước ra từ bên trong.

Nàng từ từ đi, váy lụa tung bay, đôi mắt linh động lấp lánh, trên khuôn mặt nở nụ cười ngọt ngào, cả người như được bao bọc trong một vầng sương hồng nhạt, linh động và xinh đẹp.

An Nham trong lòng cảm động.

Lâm Hiên hôm nay dường như có chút khác biệt so với trước đây.

Lâm Hiên cũng nhìn An Nham.

Hôm nay chàng mặc áo sơ mi màu xanh khói nhạt, trông rất thanh lịch.

Áp lực mà chàng đối mặt dường như đã giảm đi.

Có vài phần khí chất thư sinh sạch sẽ và tao nhã, nhưng sao chàng lại ở đây?

Vô thức, nàng hỏi: “Sao ngài lại ở đây?” “Tiểu Yến đến rồi, vào đi!” Khi chưởng quỹ Ximen nhiệt tình chào đón chàng, ông quay sang Lâm Hiên và nói: “Tiểu Yến là khách quý của ta.

Tiểu Yến quan tâm đến gia đình ta, vì vậy việc mời là chuyện đương nhiên.” Tiểu Yến?

Lâm Hiên suýt bị sặc nước bọt, nghe cha mình cứ một tiếng ‘tiểu Yến’ một tiếng ‘tiểu Yến’, Lâm Hiên giật giật lỗ tai mình, lần trước trả lời thiếu gia An, sự thay đổi này không phải là hơi quá lớn sao?

“Nhanh, bỏ tay ra, trông thật xấu xí.” Sau đó dì Ximen nhìn Lâm

Hiên véo tai mình, quở trách nàng.

Nàng ngẩng đầu, nhìn thấy An Nham và Thục.

“Tiểu Yến đến rồi, mau ngồi đi.” Lâm Hiên hít một hơi, ánh mắt đảo vài vòng giữa An Nham và mẹ mình, trong lòng thầm nghĩ, An Nham này thủ đoạn không tệ chút nào, mẹ mình cũng phòng bị người ngoài, nhìn dáng vẻ hiện tại, con gái bà ấy sẽ ghen đấy.

An Nham mỉm cười chào vợ chồng lão Ximen, sau đó lấy ra một hộp quà: “Đây là một món quà.” “Thật tốt quá, chỉ là một câu nói nhỏ.

Một vài món quà thôi.” Chưởng quỹ Ximen không khách sáo, nhưng coi chàng như người nhà.

An Nham cười: “Ta nghe nói ở Đại Hãn và Cổ, có một món quà tuyệt vời.

Phụ nữ phải dùng trâm cài tóc để buộc tóc.

Khi đi qua Vu Điền, ta đã tìm được một miếng ngọc quý, nên đã làm một chiếc trâm cài tóc.

Lâm Hiên không nên từ chối.” Lâm Hiên nhận hộp quà, nghe vậy thì sững lại, trâm cài tóc!

Nếu một người đàn ông đưa cho nàng một hộp vàng, nàng cũng sẽ không kinh ngạc như vậy.

Người đàn ông này lại tặng người phụ nữ này một chiếc trâm cài tóc, có nghĩa là muốn buộc tóc của nàng ở Đại Hãn.

Lâm Hiên lập tức cảm thấy món quà này có chút đáng sợ.

Lão Ximen và dì Ximen cũng vội vàng nhìn nhau, món quà này thật sự có chút bất ngờ.

Khi An Nham nói xong, chàng nhìn ba người trước mặt đang ngây ra, trông thật kỳ lạ.

Chàng không nhịn được mà mong đợi hỏi: “Nhưng món quà này không thích hợp sao?

Ta đã đặc biệt mời người chọn món quà này.” “Không, không.

Nghe ngọc Vu Điền nói về Tây Du Ký, món quà này, món quà này thật sự quá quý giá, sao ta có thể nhận được?” Chưởng quỹ Ximen thấy vẻ mặt của chàng, lập tức hiểu rằng An Nham là người ngoài, biết rất ít về nghi lễ của người Hán.

Sai lầm có thể hiểu được.

An Nham không nhanh không chậm mỉm cười: “Lâm Hiên có thể pha chế được đồ uống độc đáo như vậy, đương nhiên xứng đáng với một món ngọc độc đáo.

Xin đừng từ chối, nếu không ta sẽ cho rằng cô từ chối tấm lòng của ta.” “Đừng từ chối, đừng từ chối!” Lão Ximen vội vàng ra hiệu bằng tay, thúc giục nàng nhận món quà.

Lâm Hiên gật đầu, trước tiên nhận lấy món quà, trong lòng có chút nghi ngờ, An Nham có ý gì?

Chưởng quỹ Ximen nhìn con gái mình, nàng ngày càng xuất chúng, ánh mắt ông tràn đầy sự hài lòng.

Ông lo lắng cho hôn nhân của Lâm Hiên.

Nàng là một cô gái tốt, thậm chí danh tiếng cũng tốt.

Nhưng lời nói của chưởng quỹ Hiên Viên vừa rồi đã hoàn toàn xua tan nỗi lo lắng của ông.

Người nhà nàng, Cửu Nương, bây giờ đang ở học viện kinh doanh của gia tộc Thượng Quan.

Cả kinh thành Thượng Quan, ai mà không biết, một người cực kỳ giàu có và không đồng tình với những người xây dựng khác.

Chương 927

Có thể nói vài câu trước mặt bệ hạ.

Nếu Cửu Nương thể hiện xuất sắc, sẽ được phu nhân Thượng Quan ưu ái.

Có lẽ phu nhân Thượng Quan cũng sẽ tìm kiếm người nhà cho chồng mình.

Phu nhân Thượng Quan tiếp xúc với người này, cũng tiếp xúc với người kia, vì vậy, chưởng quỹ Hiên Viên nói đúng, chuyện hôn sự cũng không cần lo lắng, cứ chờ đợi đi.

Ông đảo mắt, nhìn thấy An Nham đang cầm một ly đồ uống một mình, lại không nhịn được thở dài, "Tiểu Yến" (An Nham) là một đứa trẻ giỏi giang, lớn lên cũng không tệ, nhìn gia cảnh cũng không tồi, tính tình cũng không tệ, không quanh co lòng vòng, một người không có gia đình, nếu có được một chàng rể như vậy, chắc chắn nằm mơ cũng sẽ cười tỉnh giấc.

Thật không may, cô ta lại không phải là một nhân vật lớn!

Cha nàng nhìn An Nham, lắc đầu, lẩm bẩm: "Quá đáng tiếc, quá đáng tiếc....." Lâm Hiên ngạc nhiên nhìn An Nham.

Ngoài việc quá đẹp trai ra, dường như không có bất kỳ vấn đề gì: "Thật đáng tiếc, cha?" Thật không may, Tiểu Yến là người ngoài hành tinh.

Chưởng quỹ Ximen thấy nàng đứng bên cạnh, lập tức giật mình, thầm may mắn vì mình đã không nói linh tinh.

Lâm Hiên không hiểu: "Nếu không phải một người khác, con sẽ không nhận ra." An Nham nói với thái độ điềm tĩnh, hẳn là đang trình

báo cho Hiên Viên Tử.

Khi lên ngôi sáu năm trước, có một lần chàng ra khỏi cung đi triều bái.

Chàng chen vào đám đông, nhìn thấy nàng.

Mặc dù không nhìn rõ khuôn mặt đội vương miện, nhưng tư thái quyền quý đó có chút giống dáng vẻ thỉnh thoảng xuất hiện của An Nham.

"Ta yêu nàng." Chưởng quỹ vẫn đầy tiếc nuối, vừa nhìn thấy nhà hàng bên kia đưa đồ ăn đến, liền vội vàng sắp xếp.

Trong bữa ăn và uống rượu, ông Mạc đã kể cho ta một vài câu chuyện thú vị.

Nói tóm lại, bữa ăn đối với cả Thượng Quan và gia đình đều rất vui vẻ.

Lâm Hiên chỉ tiếp đãi một lúc, nhưng không ở lại lâu trước khi rời đi.

Khi nàng quay về hậu viện, nàng thấy An Nham đang ngồi bên bàn đá trong sân uống trà: "Sao ngài lại xuất hiện thần bí như vậy?" Nàng nghĩ An Nham không quen với không khí ở đây, nên đã rời đi sớm.

An Nham đặt chén trà xuống, từ từ nói: "Không phải cô đang đợi xem hóa đơn sao, như vậy sẽ không nghĩ ta sẽ lợi dụng quán trà của cô và cha mẹ cô sao." Lâm Hiên thật sự đã nghĩ như vậy.

Lần cuối cùng trở lại quán trà, mọi thứ ở Thượng Quan đã thay đổi.

Lần này trở về bên cha mẹ, cũng được An Nham chấp nhận.

An Nham quá chuyên tâm vào quán trà nhỏ.

Nàng hỏi vài lần, An Nham cũng trả lời vài lần.

Không nghi ngờ gì nữa, một thương nhân đang kiếm được rất nhiều tiền.

Từ khi các thương nhân Tây Vực có tình yêu đặc biệt với trà hoa.

Nghe nói đội buôn Tây Vực mà An Nham phái đi lần trước quả thật đã mang về một ít trà hoa.

"Ta biết cô đánh giá cao ta, không cần nhìn ta như vậy." An Nham để Lâm Hiên nhìn mình, rồi cũng đùa một câu.

Lâm Hiên đi tiệm kẹo mua một xâu kẹo hồ lô.

Gia đình họ đang trò chuyện, bỗng nghe thấy tiếng loa vang lên trong chợ.

"Chuyện gì vậy?" Giả giật mình, ôm con trai, chuẩn bị bỏ chạy.

Lâm Hiên nhìn chợ.

Sau đó nhìn thấy tất cả những người đi đường đều chạy về phía chợ rau.

Nàng nắm lấy một người phụ nữ, hỏi: "Dì ơi, bên đó xảy ra chuyện gì vậy?" "Cô bé, cháu không biết chuyện lớn như vậy sao?" Người phụ nữ rõ ràng ngạc nhiên trước sự thiếu hiểu biết của Lâm Hiên.

"Dì ơi, cháu không phải người trong trấn." Lâm Hiên khẽ cười.

"Hèn chi!" Người phụ nữ bỗng nói: "Thiếu gia nhà Hiên Viên đã phạm tội, bị Thái thú phán hình phạt thiên đồ.

Quyền sử dụng đất của gia tộc Hiên Viên tương đương với quyền sử dụng đất chợ hiện đại.

Mặc dù không có chức vụ, nhưng lại thực hiện quyền lực do phủ trao.

Lâm Hiên nhìn vào mắt nàng, hỏi: “Dì ơi, cháu nghe nói những người phạm tội nhỏ đều có thể dùng tiền chuộc.

Thiếu chủ Hiên Viên này lang thang trên phố, chắc là phạm trọng tội rồi.” “Phương Nhi, không phải chuyện của chúng ta, hỏi nhiều làm gì?

Chương 928

Về nhà thôi.” Giả cau mày kéo quần áo của nàng, khuyên nhủ.

“Chị dâu, con chỉ tò mò hỏi thôi.

Không sao đâu.” Lâm Hiên nhìn nàng một cái, rồi yên tâm nhìn người phụ nữ.

“Cô bé, người ngoài có thể không biết, Hiên Viên Cẩm Quý này nổi tiếng là kẻ côn đồ trong trấn, hễ thấy cô gái nào xinh đẹp một chút là lại trêu chọc và đắc tội người ta.

Chiều hôm qua, tôi cũng không biết ai đã tung tin.

Cái tên bẩn thỉu này khi rình mò nhà người khác thì bị bắt, sau đó một cảnh tượng đã bắt đầu.

Tất cả những người trước đây bị hắn ức hiếp đều ra làm chứng.

Dân chúng phẫn nộ.

Có ai dám đồng ý cho gia đình Hiên Viên chuộc tội sao?” Quá hoàn hảo!

Lâm Hiên khẽ nhếch môi cười, xem ra nàng không cần phải lo lắng nữa rồi!

Lâm Hiên Phương (ý chỉ Lâm Hiên ở đây) không lâu trước đã dạy Hiên Viên nhiều phương pháp marketing hiện đại, bao gồm một số câu chuyện nổi tiếng trong sách về quan lại, trong đó có một số âm mưu, quỷ kế.

Nàng không nghĩ hắn sẽ sử dụng như thế nào.

Lâm Hiên cảm ơn người phụ nữ đó, nói với Giả: “Chị dâu, nhanh ăn trưa đi.

Em đưa Hách Nhi đi ăn trước nhé.” Đi dạo lâu như vậy, Hách Nhi cũng mệt rồi.

“Phương Nhi, nhìn Hách Nhi này.

Em mua vài cái bánh bao ăn tạm nhé.” Giả muốn đi tiệm bánh bao.

“Chị dâu ~~” Lâm Hiên không tình nguyện kéo nàng: “Khó lắm mới đưa Hách Nhi ra phố.

Đừng làm mất hứng, được không?” Nói rồi, Lâm Hiên dẫn Hách Nhi đến một nhà hàng trước mặt.

Giả thấy hai người đã đi xa, đành phải đi theo.

Nếu không phải do đường phố, đã bắt đầu mắng một cô gái vô tội rồi!

Quán ăn ở đây không chỉ bán rượu, mà còn phục vụ bữa trưa.

Giá cả sẽ cao hơn một chút so với các tiệm mì và tiệm bánh bao thông thường.

Nhưng hôm nay, Lâm Hiên cảm thấy vui vẻ, cũng hy vọng Hạo Nhi vui vẻ.

“...Mấy vị khách, các ngài muốn ăn gì?” Nhân viên phục vụ quán ăn nhìn mấy người ngồi đó, mỉm cười chuyên nghiệp chào hỏi mấy người trẻ tuổi và hoạt bát.

“Anh ơi, ở đây có món đặc sắc gì không?” Lâm Hiên cười tươi hỏi.

“Ở đây có món đặc sắc.

Thịt gà, vịt, heo, bò để các ngài lựa chọn.” Anh ta cười toe toét.

Lâm Hiên nghe vậy, ngẩn ra.

Bình thường, đó cũng được gọi là món đặc sắc!

Trấn Thấu Cốt chỉ là một thị trấn nhỏ hẻo lánh, nhưng lại có quá nhiều yêu cầu.

“Cha ơi, cha đừng giận.

Con chỉ nhìn thấy một mặt của Hiên Viên, không nhìn rõ.” Giả tiếp lời.

Trong lòng Giả hiểu rõ, mình không hề sai, nhưng khi nhìn thấy hai người trẻ tuổi và hoạt bát kia, nàng lo lắng họ sẽ nổi giận lần nữa, nên đành phải đợi chồng mình về.

“Giả Nhi, con thật sự không nhìn rõ sao?” Lư hỏi.

“Mẹ ơi, con vừa nhìn thấy một mặt của Hiên Viên.

Trên thế giới này có rất nhiều người giống nhau, ngay cả khi con nhìn thấy một cái phân nhánh, đó cũng là chuyện bình thường.” Giả cười bình tĩnh nói.

“Trần phụ hoành muốn hãm hại con gái ta sao?

Từ khi ta đồng ý kết hôn với con gái ta, ta thậm chí còn chưa lộ mặt đã bỏ đi, khiến con gái ta thành trò cười!

Nếu ta biết một người như vậy, ta nên dừng hôn nhân lại, nếu không thì ta thà chết!” Lỗ mắt đỏ hoe.

Chương 929

“Mẹ ơi, con không nhìn rõ, con đã nói linh tinh, làm mẹ đau lòng rồi!

Lỗi tại con, lỗi tại con!” Giả mặt đầy tự trách.

“Không phải lỗi của con.

Mẹ tức giận vì thằng chó đó, dám ức hiếp con gái mẹ!” Lỗ lau nước mắt.

Lâm Hiên cau mày, không nói gì.

Nàng biết Giả không phải là một người không nói gì.

Nếu nàng có thể nói với mấy người trẻ tuổi và hoạt bát đó một chuyện, thì nhất định nàng đã nhìn rõ.

Ban đầu, nàng cảm thấy Phó là một chàng trai trẻ không tồi, nếu không nàng cũng sẽ không đồng ý lời cầu hôn của con trai mình, gả Phương Nhi cho hắn, nhưng nàng và con trai đồng thời rời mắt đi.

Lâm Hiên đứng đó, khoanh tay bước ra khỏi sân.

Lâm Hiên đứng trước cổng viên nhà họ Phó, do dự.

Đây là lần đầu tiên nàng trả giá cho gia đình mình.

Nàng thất vọng về cô con gái này, nên nghĩ rằng như vậy là đủ để cô ta kết hôn.

Nhưng bây giờ trong lòng nàng có chút hối hận.

“Thúc thúc, sao ngài lại ở đây?

Cha, vào đi.” Phó và Phó từ dưới đất đứng dậy, ngạc nhiên nhìn thấy nàng đứng ở cổng.

“Đã đi ra đồng rồi sao?” Lâm Hiên và hai người mỉm cười.

Thạch Nghiêu nghe tiếng mở cửa, kinh ngạc nhìn Lâm Hiên.

Ngược lại, để chàng vào sân: “Thân gia, mời vào.

Phương Nhi đang nấu cơm trong bếp.” Lâm Hiên đứng trong sân nhìn quanh.

Khi nhìn thấy sân, nhà củi chất đầy củi, lòng nàng cảm thấy tốt hơn nhiều.

Gia đình dường như đang sống!

“Cha ơi, sao cha lại ở đây?

Con vừa chuẩn bị xong bữa tối, cha có ăn ở đây không?” Lâm Hiên bưng đĩa từ bếp ra, thấy cha mình đã đến.

Chẳng lẽ vô sự bất đăng bảo điện (không có việc gì thì không đến), ông cha đột nhiên đến thăm, có chuyện gì sao?

Lâm Hiên thầm nghĩ.

“Được, thúc thúc, cùng ăn!” Phó Trần Tường cũng lên tiếng giữ lại: “Mấy ngày trước chị dâu đã nấu một bình rượu mà chưa uống.

Hôm nay con muốn cùng thúc thúc uống một ly được không?” “Được.” Nàng không từ chối, đi theo Phó và Phó vào đại sảnh.

Nghiêu ban đầu định tránh mặt, nhưng đã lên tiếng giữ lại.

Gia đình Nghiêu ban đầu do dự, nhưng Lâm Hiên vẫn kiên quyết ở lại.

Lâm Hiên hôm nay chỉ làm một món trứng hấp chả cá, một món thịt heo muối xào đậu cán và một món canh sườn hầm.

Vừa uống vừa trò chuyện với Phó, Phó ăn mấy bữa rồi về phòng.

Nghiêu từ từ đưa cơm vào miệng, nghe nàng và Phó nói chuyện

đồng ruộng, chuyện trong làng, những người trong gia đình nàng.

Khi một ngày kết thúc, Phương Ngôn Cao Phong đột nhiên quay người lại, hỏi Nghiêu: "Mẹ ta, bà có biết con trai lớn của bà đã đi đâu không?

Khi nào nó về?" "Có tăng lên không?" Dân làng rất nghi ngờ.

"Tôi không biết liệu có nuôi tôi không.

Tôi chỉ biết lợn và gà mèo kiếm tiền!" Có người nói.

"Gia đình họ Phó gần đây làm ăn tốt.

Không giống Phương, ông chủ Phó đã đi làm việc rồi sao?" Có người hỏi.

"Khó nói." "Nếu ông chủ đã đi gần nửa năm rồi, việc trả lại tiền cũng không có gì đáng ngạc nhiên." Dân làng có nhiều ý kiến khác nhau, nhưng Lâm Hiên và Hoắc lại bỏ qua những ý kiến đó.

Chương 930

Sau khi căn nhà tranh bên ao được xây xong, nàng đã mua một con lợn con từ một dân làng và nuôi chung với mèo.

Sau khi làm xong những việc đó vài ngày, nàng nghĩ gia đình Hiên Viên cũng sắp đến lúc lên thành rồi.

Nàng thu dọn một ít đồ đạc, rồi đi đến thị trấn.

Trên đường đến trấn Đầu Câu, nàng lại gặp gia đình Hiên Viên đang đeo bám nàng.

Tuy nhiên, lần này, gia đình Hiên Viên không biết liệu có phải họ không muốn từ bỏ hay vì lý do nào khác.

Mấy người trẻ tuổi và hoạt bát không dừng xe bò, tiếp tục đi về phía trấn Thấu Cốt, cho đến khi Lâm Hiên đến một thị trấn.

Lâm Hiên nhân lúc gia đình Hiên Viên không có ở đó, đi dạo quanh phố một vòng, xem không có ai theo dõi mấy người trẻ tuổi và hoạt bát đó, mới đi vào nhà Hiên Viên.

“Phương Nhi, con đến rồi!” Vợ chồng Hiên Viên nhìn thấy Lâm Hiên đều thở phào nhẹ nhõm: “Hai ngày nữa chúng ta sẽ lên thành.

Ta thật sự lo lắng con sẽ không đến.” Lâm Hiên nhếch môi cười nói: “Sao vậy?

Con có đồ tốt mang lên thành cho mọi người đây.” Nàng mở túi lớn mang theo, lấy ra vài thứ.

Sau đó từng cái một giới thiệu: “Tương hà (tương cá), có thể trộn với cơm, dùng làm nước chấm.

Đây là cá ngừ đại dương, ngon hơn cá trắm cỏ nhiều, đương

nhiên, giá cũng đắt gấp mấy lần cá trắm cỏ…" Lâm Hiên đưa những món đồ mang theo cho Hiên Viên Kiều Lan.

Sau khi giới thiệu xong từng món, nàng nói với mấy người trẻ tuổi và hoạt bát về giá cả: "Dì Hiên Viên, xin hãy mang những món đồ này cho anh họ ở thành phố, nhờ anh ấy giúp bán cho chủ quán ăn." "Phương Nhi, tại sao?" Dì Hiên Viên cười một cách kinh ngạc: "Ban đầu, tôi sẽ đi đến thành phố đó.

Vẫn còn hơi lo lắng và bất an, không thể hỗ trợ vợ và con gái mình ở thành phố.

Nhưng bây giờ thì khác rồi.

Có Phương Nhi là chỗ dựa vững chắc, tôi tràn đầy kỳ vọng vào cuộc sống tương lai của mình." "Còn nữa, chú Hiên Viên, xin hãy mang hai hộp cá ngừ và tương hà này đến trường học của anh trai con, Tử Phong." Khi thời tiết trở nên nóng hơn, không cần quá nhiều thứ.

Dù sao thì, nửa tháng nữa, anh trai con cũng sẽ về rồi.

Giải thích xong, Lâm Hiên hỏi Phương.

"Dì Hiên Viên, thế còn Vũ Nhi đâu?" Dì Hiên Viên nghe vậy, cười h hả: "Gia đình Hiên Viên bây giờ cũng có rắc rối.

Lấy đâu ra thời gian mà gây rắc rối cho ta nữa?" "Sao vậy?" Tác Khoa Phong tỏ ra hứng thú.

Hiên Viên Kiều Lan cũng cười giải thích nỗi hận của mình: "Gia đình Hiên Viên gần như không thể ở lại trấn Thấu Cốt nữa rồi!" Thì ra, vợ của Hiên Viên Cẩm Quý đã ghen tuông.

Sau khi chuyện này xảy ra, Hiên Viên Cẩm Quý không chỉ bị diễu phố trước dân chúng, mà khi con dâu hắn về nhà, cũng bị đánh đập.

Bà Hiên Viên tức giận đến mức bỏ rơi con dâu.

Bây giờ người phụ nữ đó cả ngày quấy phá.

Ngoài người phụ nữ đó ra, cửa hàng của gia đình Hiên Viên cũng bị người nhà của người phụ nữ bị Hiên Viên Cẩm Quý ức hiếp đập phá tan tành.

Sau khi nghe câu trả lời của mấy người trẻ tuổi và hoạt bát, Lâm Hiên khá hài lòng.

"Dì Lư, đúng không?

Từ bây giờ, cái sân này là của chúng ta.

Con của Đông Phương Đông và Đông Mai.

Hãy để mấy người trẻ tuổi và hoạt bát kia dùng họ của mình." Lâm Hiên nói với người phụ nữ đó.

Ở triều đại này, không có bất động sản dưới danh nghĩa nô lệ, nhưng chỉ cần bỏ một ít tiền vào bảo hiểm đất đai, thì chuyện nhỏ này rất dễ giải quyết.

"Dạ, tiểu thư." Cô Lục và hai người đàn ông tên Đông Phương Đông và Đông Mai cung kính quỳ trước mặt Lâm Hiên Phương, đồng thanh trả lời.

Vừa nãy, Hiên Viên khi đi mua rau cho mấy người trẻ tuổi và hoạt bát đã nói với họ rằng Lâm Hiên là sư phụ của họ, nên mấy người họ có chút rụt rè trước mặt Lâm Hiên, sợ để lại ấn tượng không tốt cho chủ mới hoặc làm chủ mới không hài lòng thì quay về quán.

Lâm Hiên khẽ nhíu mày: "Tương nhi cũng có thể gọi điện cho con trai tôi." Nếu nghe một cuộc điện thoại như vậy, nàng vẫn không biết điều gì sẽ xảy ra.

Lâm Hiên nhìn những người đó, từ từ nói: "Dì Lục, Đông Phương

Đông và Đông Mai, quy tắc ở đây không nhiều như của gia đình mọi người.

Không cần phải quỳ gối trước mặt ta bất cứ lúc nào.

Ta chỉ có một yêu cầu với mọi người, đó là làm tốt công việc của mình.

Chỉ cần làm tốt, ta sẽ không bạc đãi mọi người." Nói đến đây, Lâm Hiên dừng lại một chút, rồi lời nói đột nhiên thay đổi.

Nàng trầm giọng nói: "Không, nếu ta phát hiện trong số các người có ai đổi ý, thì đừng trách ta vô tình!" Sắc mặt Lâm Hiên Phương hơi trầm xuống, ánh mắt nàng đảo qua từng khuôn mặt của những người đó.

Chương 931

Khí thế của nàng không giận dữ, nhưng lại rất mạnh mẽ.

Giữ lễ phép trước khi khai chiến là rất cần thiết.

Nàng không thường xuyên ở trong thành.

Nếu một trong những người này lên cơn đau tim, nàng sẽ phải chịu tổn thất lớn và nhẹ, sẽ bị nghi ngờ là rất quan trọng.

Thực ra, Lâm Hiên không quá lo lắng về việc lộ phương pháp chế biến, vì công thức chế biến chả cá đã được nghiên cứu kỹ lưỡng ở kiếp trước của nàng.

Người bình thường không thể bắt chước được.

Nàng lo lắng gia đình Hiên Viên hoặc người nhà của họ sẽ để mắt tới.

Nếu những người này không làm việc, sẽ có rắc rối.

Nhìn thấy Lâm Hiên như vậy, Hiên Viên và vợ hắn đều kinh ngạc.

Mọi người đều sững sờ, mấy người trẻ tuổi và hoạt bát kia trước đây sao không phát hiện ra Phương Nhi lại nghiêm túc như vậy?

“Vâng, chúng tôi sẽ làm theo chỉ thị của ngài!” Cả ba người đều đáp.

“Không phải là Phương Nhi sao?

Sao lại gọi tiểu thư?” Hiên Viên lo lắng cho người này.

“Được rồi, từ từ thôi.” Lâm Hiên nhìn ra sự dè dặt của những người đó, và không ép buộc họ thay quần áo ngay lập tức.

Để xoa dịu không khí, Hiên Viên Kiều Lan cười nói: “Dì Lục, thật

trùng hợp, dì và quản sự bếp của gia đình Hiên Viên đều họ Lục.” “Đúng vậy!” Dì Hiên Viên cũng cười nhắc đến con dâu mình: “Như vậy càng tốt.

Ngày mai tôi sẽ đưa Đông Phương Đông đi gặp quản sự Lư.

Quản sự Lư nghe nói là người nhà của ông ấy, giới thiệu tôi làm ăn, có lẽ sẽ chú ý hơn một chút!” Đông Phương Đông được bà Hiên Viên mua về.

Có một khuôn mặt vuông vắn và vẻ ngoài bình thường.

Những thứ mà Lưu và Thạch mua, nhưng lúc đó đã bị hỏng.

Không ngon bằng bây giờ.

Trong không khí vui vẻ, sau bữa tối.

Sau bữa tối, Lâm Hiên đã múc cho mỗi người trẻ tuổi một bát canh xương hầm lớn.

Phần xương lớn còn lại và một ít canh chưa hết sẽ được giữ lại ở đó.

Ngày mai, lửa sẽ được sử dụng trong thời gian dài, sau đó chất canxi trong xương sẽ được nấu ra, và sau đó sẽ là phần bổ dưỡng nhất.

Ăn xong bữa, trời cũng gần tối.

Vì không có đèn dầu, Diệp Thạch chỉ đốt một bó đuốc để chiếu sáng, vì ánh sáng không đủ, không thể làm công việc thêu thùa, Diệp Thạch và mấy người trẻ tuổi chỉ có thể đun nước nóng để tắm rửa.

“Mẹ ơi, mẹ lấy số tiền còn lại hôm nay ra đếm xem chúng ta còn bao nhiêu.” Diệp Thạch trả lời, lấy ví tiền từ túi ra, ném lên bàn.

Ba người nhìn quanh.

Lâm Hiên đưa tay ra, lấy một đồng tiền đồng bắt đầu đếm.

Lần trước đi chợ, nàng đã tiêu hết 451 văn, còn lại 4 lượng 549 văn.

Sau khi kiểm đếm tiền xong, Diệp mở ví ra bỏ tiền vào, sau đó cẩn thận giấu nó vào một cái lỗ lớn bị nứt trên giường đất.

Sau khi giấu xong, nước cũng đã được đun sôi.

Nàng để vợ Diệp, Lâm Hiên và Vũ Nhi đi tắm trước, còn mình thì trải thêm một cái giường trên giường đất khác.

Tối nay nàng ngủ trên một giường, vợ Diệp và Vũ Nhi ngủ trên một giường.

Khi Thạch Hiệt và gia đình nàng đi ra, Lâm Hiên cầm đèn pin đi tắm.

Sau khi tắm xong, Lâm Hiên trực tiếp về phòng.

Nằm trên giường đất, Lâm Hiên thoắt cái tiến vào không gian.

Dù sao thì, thời gian trong không gian và thời gian bên ngoài có sự chênh lệch rất lớn.

Như vậy, nàng có thể học luyện kim tốt hơn, và luyện tập kỹ năng cũng như phương pháp kiếm thuật.

Chương 932

Lâm Hiên khoanh chân ngồi bên bờ suối linh tuyền, nhắm mắt lại, thực hành Diệt Viêm Nguyên Pháp.

Chỉ thông qua việc luyện tập phương pháp diệt hỏa, nàng mới có thể nhanh chóng học được thuật luyện kim.

Sau khi hấp thụ một nén hương, cơ thể Lâm Hiên sản sinh ra một chút cảm giác không khí, từ từ di chuyển trong kinh mạch, sau đó bắt đầu trở nên mạnh mẽ hơn.

Ba ngày sau, Lâm Hiên tỉnh lại từ việc luyện tập, kinh ngạc nhìn đôi tay mình.

Cảm nhận được cảm giác xuyên qua kinh mạch, nàng thử xem kỹ năng này mạnh đến mức nào.

Nàng đi bộ đến một bên Linh Sơn, phát hiện một cây đại thụ, hai người ôm chặt lấy nhau.

Bàn tay nàng cầm công pháp, vỗ vào thân cây.

Thân cây lập tức bị đánh ra một cái lỗ cháy sâu 10 inch.

Lâm Hiên kinh hãi.

Nguyên lực công pháp mạnh thật.

Đến giờ, Lâm Hiên cũng nên đi ra ngoài rồi.

Rời khỏi không gian này, Lâm Hiên đắp một tấm chăn cho mình, quay người nhìn ra ngoài cửa sổ, biết mình đang ở đâu.

Hai ngày sau, gà bắt đầu gáy, trời bắt đầu sáng.

Ra khỏi cửa, Lâm Hiên rửa mặt xong bắt đầu làm bữa sáng.

Sau khi rửa sạch gạo, Lâm Hiên nghĩ rằng linh tuyền trong không gian có thể cải thiện cơ thể con người, thế là nàng đổ linh tuyền vào gạo đã rửa sạch, từ từ nấu sôi.

Khoảng 50 phút sau, cháo đã nấu xong.

Trong không khí thoang thoảng mùi cháo thơm.

Cháo nấu bằng linh tuyền thật sự rất ngon.

Diệp Thạch lúc này cũng đã tỉnh.

"Mẹ ơi, sau bữa sáng con muốn lên núi." Lâm Hiên đổ nước lên tay, nói cho mẹ biết hành trình hôm nay của mình, như vậy mẹ sẽ không lo lắng nữa.

"Hiên Nhi, lên núi nguy hiểm.

Sao con lại không được đi khi còn trẻ?" Khi Diệp Thạch nghe nàng muốn lên núi, bà lo lắng.

Lưu Hoa Tuyên nghe thấy, trên trán xuất hiện ba vạch đen.

Lâm Hiên vội vàng chạy đi, từ bãi đất trống lấy ra một cái cuốc nhỏ, bắt đầu đào.

Đào càng nhiều, càng vui vẻ.

Khoai lang "muối" có ít nhất 2kg trở lên.

Hoàn toàn tự nhiên và không ô nhiễm.

Ở một điểm này, nó tốt hơn nhiều so với thời hiện đại, nhưng ngay cả khi không có ô tô, máy bay, việc đi ra ngoài cũng không tiện.

Hơi buồn tẻ, nhưng may mắn là có kỹ năng luyện chế dược phẩm để giết thời gian.

Ai!

Không có.

Lâm Hiên lắc đầu, đưa suy nghĩ trở lại thực tại.

Tiếp tục đào khoai lang.

Sau khi đào được tám củ khoai lang, Lâm Hiên đặt cuốc xuống, nghỉ ngơi trên cánh đồng.

Nhìn lên bầu trời, trời đã gần trưa, nên về nhà rồi, nếu không mẹ lại lo lắng.

Tuy nhiên, trước khi về nhà còn một chút thời gian.

Sao không đi săn trước nhỉ?

Lâm Hiên đặt mọi thứ vào không gian, rồi mang mình vào sâu trong rừng.

Khi bay, nàng luôn quan sát động tĩnh xung quanh.

Chương 933

Một con nai sừng tấm xuất hiện trước mắt Lâm Hiên, vì không ai dám vào sâu trong rừng để săn bắn.

Con nai sừng tấm rất béo, to bằng một con heo con, nặng khoảng 10kg.

Lâm Hiên nhặt một viên đá nhỏ từ mặt đất, truyền lực vào tay, sau đó khẽ nâng ngọc thủ, bắn về phía con nai sừng tấm đang ăn cỏ không xa.

Con nai sừng tấm bị trúng đầu, nằm trên đất giãy giụa một lúc rồi mới ngừng cử động.

Lâm Hiên đi đến, cúi xuống nhấc con nai sừng tấm đã chết lên.

Nàng ước lượng trọng lượng, rồi hài lòng mỉm cười, con nai sừng tấm này khá béo.

Ôm con nai sừng tấm, nhìn thành quả hôm nay, Lâm Hiên cảm thấy vô cùng vui vẻ.

Khi về đến nhà, Diệp Thạch đã chuẩn bị xong bữa ăn, thấy nàng bình an trở về, bà thở phào nhẹ nhõm.

Lâm Hiên đi đến hiên nhà, đặt cái giỏ lên lưng.

Diệp Thạch ngạc nhiên, cái giỏ nặng như vậy, con bé có thể xách đi xa được sao.

Thật sự đã làm con bé bị thương rồi.

“Hiên Nhi, mệt rồi, đi nghỉ đi.” “Mẹ ơi, con không mệt, mẹ quên rồi sao, con biết võ công, sức lực rất lớn.” Lâm Hiên cười toe toét, lấy tất cả mọi thứ trong giỏ ra.

Diệp Thạch quở trách nàng một cái rồi bất lực lắc đầu.

Lâm Hiên đang thu dọn đồ đạc, lấy con nai sừng tấm đã chết ra, đưa cho Thạch.

Diệp Thạch kinh ngạc, con bé đã bắn trúng một con nai sừng tấm lớn như vậy.

Cùng với những thứ được đổ ra, Diệp Thạch có chút ngỡ ngàng, những thứ đen đen này là gì?

Lâm Hiên nhìn thấy biểu cảm của mẹ, cầm những thứ trên đất lên, dùng cách tương tự giới thiệu cho mẹ.

Nghe lời giới thiệu của nàng, Diệp Thạch càng ngạc nhiên hơn.

Trên bàn ăn, Lâm Hiên lấy một đôi đũa, đưa cho Vũ Nhi.

Mọi người im lặng ăn cơm, rồi lại uống một ngụm canh.

"...Mẹ ơi, chiều nay con cũng sẽ lên núi hái càng nhiều nấm và mộc nhĩ càng tốt." Lâm Hiên suy nghĩ một lúc, nghĩ rằng tốt nhất nên hái nấm và mộc nhĩ trước, sau đó phơi khô để bảo quản.

"Hiên Nhi, chiều nay mẹ và con cùng đi nhé." "Chị ơi, em cũng đi.

Vũ Nhi cũng giúp nữa." "Không cần đi nữa, dọn dẹp đống đồ núi đó thành từng đống rồi làm sạch đi.

Em định ngày mai mang chúng lên thị trấn, bán cho các quán ăn." Lâm Hiên phân công công việc cho mấy người trẻ tuổi, vì nàng không thể tiết lộ quá nhiều bí mật của không gian.

Sau bữa trưa, Lâm Hiên nghỉ ngơi nửa tiếng ở nhà.

Sau đó nàng lại xách giỏ và cuốc lên núi.

Khi đến nơi hái nấm và mộc nhĩ, Lâm Hiên bắt đầu hái.

Lâm Hiên ngẩng đầu, cẩn thận tháo thắt lưng, cởi áo khoác, lộ ra

vết thương trên đầu.

Nàng nhìn vết thương của mình.

Trên người có một vết đao chảy máu, nhưng quan trọng nhất là thuốc kích dục.

Suy nghĩ một chút, Lâm Hiên lấy ra viên thuốc giải kích dục mà tiền nhiệm lãnh chúa để lại trong không gian, và cho người đó uống.

Lấy một vài giọt nước từ linh tuyền, đặt lên vết thương của người đó.

Máu lập tức ngừng chảy.

Lâm Hiên thở phào nhẹ nhõm sau khi làm xong mọi việc.

Sau khi Lâm Hiên giúp người đó mặc quần áo, nàng cẩn thận bế người đó, từ từ đi ra khỏi hang núi.

Trời đã hơi tối, tất cả dân làng đều đã về nhà.

Trên đường đi, Lưu Hoa không gặp bất kỳ ai.

Dưới chân núi, Lâm Hiên cẩn thận đặt người đó xuống đất, từ bãi đất trống cõng cái giỏ lên lưng, sau đó đỡ người đó vào nhà.

Về đến sân nhà, Lâm Hiên thở hổn hển nói: "Mẹ ơi, ra giúp con với." Diệp Thạch và Vũ Nhi nghe thấy, đều nhìn thấy Lâm Hiên đang ôm người đó, không khỏi ngạc nhiên.

Chương 934

“Mẹ ơi, đừng đứng yên nữa, giúp con bế người đó.” “Ồ, được rồi.” Diệp Thạch tỉnh lại và Lâm Hiên đỡ người đó vào phòng, đặt người đó lên giường đất của Lâm Hiên.

“Tuyền Nhi, ai vậy?

Chuyện gì đã xảy ra?” Vũ Nhi cũng tò mò nhìn.

Lưu Hoa Tuyên hít một hơi.

“Mẹ ơi, con phát hiện người này, bị thương một chút, con thấy liền cứu về.

Con đã chữa vết thương cho người đó, con tin người đó sẽ sớm tỉnh lại.” Diệp Thạch thở phào nhẹ nhõm: “Vậy được rồi, Hiên Nhi, tuy con đã chữa, nhưng mẹ sợ sẽ có biến chứng.

Xin hãy gọi ông Hưng Sinh trong làng đến xem.” “Được rồi, mẹ ơi, vậy mẹ đi dọn phòng cho người đó ở đi.” Diệp Thạch cũng gật đầu đồng ý.

Rồi bà quay đi.

Vũ Nhi nhìn người đàn ông hôn mê, vui vẻ nói: “Anh này thật đẹp trai.

Nếu là anh rể của con thì tốt biết mấy.” Lâm Hiên cốc nhẹ vào đầu nhỏ của Vũ Nhi, giả vờ tức giận nói: “Vũ Nhi, hình như con không được tốt cho lắm.” Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tức giận của em gái, Vũ Nhi một chút cũng không sợ, mà còn vui vẻ hơn nói: “Được rồi, Vũ Nhi đang chơi với chị mà.” Vũ Nhi cười ha ha ha.

Thật ra, ngay cả Vũ Nhi cũng dám trêu chọc em gái mình.

Lâm Hiên suy nghĩ, xoa nhẹ đầu nhỏ của em gái, trừng phạt nàng bằng cách nói: "Mưa rồi, con hãy vào xem anh trai trong nhà trước đi, chị sẽ gọi điện thoại cho ông Hưng Sinh trong làng." "Ừm." Vũ Nhi cười hì hì gật đầu.

Hai phút sau.

Lâm Hiên và ông Hưng Sinh chân đất duy nhất trong làng cùng từ bên ngoài đi vào, sau khi dọn phòng xong cũng đi vào.

Lâm Hiên đột nhiên kéo Thạch Hiệt lại, thì thầm vào tai bà một tiếng.

Thạch Hiệt gật đầu rõ ràng.

"Lưu Hưng Sinh, xin hãy cứu cháu trai tôi.

Gia đình người trẻ tuổi này rất tốt.

Mẹ và chị em tôi, nhưng gia đình họ đã bị sơn tặc cướp sạch.

Cậu ấy đã trốn thoát, nhưng cũng bị một nhát dao.

Tôi nghĩ nhất định phải cứu cậu ấy." Diệp Thạch nói với nước mắt lăn dài trên khóe mắt.

"Ừm, tôi sẽ cố gắng hết sức." Lưu Hưng Sinh thở dài, đặt hộp thuốc lên bàn, đi đến mép giường, ngồi xuống, đặt tay lên mạch của người đó.

Sau một lúc, Lưu Hưng Sinh thu tay lại, đứng dậy nói: "Cháu trai này máu đã ngừng chảy rồi, nhưng cũng bị một vài vết thương, không sao cả đâu.

Đợi tôi kê một ít thuốc." Sau khi Lâm Hiên uống rượu xong, nàng cầm bát thuốc lên, bình tĩnh lại, nói: "Này, trăm dặm không có nước sâu.

Bây giờ đã tỉnh rồi, đến lúc rời đi rồi." "Cô nương, ta bây giờ bị

thương, không thể đi lại được.” “Anh muốn ở lại đây sao?” Bách Lý gật đầu.

Người bên cạnh là Liễu Thụ Họa miễn cưỡng đỡ trán.

Bất lực nói: “Trăm dặm không có độ sâu.

Để ta thảo luận.

Sao vậy?

Có thể ở lại đây, nhưng ta nhìn quần áo của anh.

Ta chắc chắn thân phận của anh không tầm thường, nhưng không thể đặt gia đình ta vào nguy hiểm được sao?” Nghe lời nói đó, khuôn mặt vốn tích cực của Lý Bạch Ngô Nguyên biến thành lo lắng, chàng nhẹ nhàng nói: “Được rồi, ta cam đoan.” Lâm Hiên hài lòng gật đầu, rồi nói thêm: “Vậy thì, thân phận của anh ở đây là anh họ và cháu trai của mẹ tôi.

Được chứ?” “Ừm.

Tôi không vấn đề gì.” “Ừm, bây giờ đã tối rồi.

Mẹ tôi đã sắp xếp một phòng cho anh.

Anh đi nghỉ đi.” Lâm Hiên bắt đầu kế hoạch đuổi người vĩ đại của mình.

Dù sao thì, đó là phòng của nàng.

Cuối cùng, Bách Lý Vô Uyên với vẻ oán giận bị đuổi sang phòng bên cạnh.

Lý Bạch Ngô Nguyên khoanh chân ngồi trên giường đất, vận công, nhưng cảm thấy khắp người có chút lạnh lẽo.

Rõ ràng, chàng ta quá bất cẩn, bị một sát thủ tên Bách Bộ ám sát mà suýt chết.

Chương 935

Tuy nhiên, đã vận công, chỉ có thể áp chế, không thể cưỡng bức đẩy ra.

Thuốc kích dục nhiều như vậy, bây giờ lại được giải quyết.

Vết thương và chấn thương của chàng đã tốt hơn nhiều.

Nhìn cô gái này không hề đơn giản.

Suy nghĩ xong chuyện này, Bách Lý Vô Uyên lắc đầu, rồi tiếp tục điều tức.

Bởi vì chàng sẽ không tùy tiện đi khám phá bí mật của người khác.

Trong một căn phòng khác, Lâm Hiên đắp chăn, trên chăn có mùi cỏ thơm.

Lâm Hiên bất mãn hừ một tiếng, rồi bước vào không gian.

Bước vào không gian, Lâm Hiên tắm rửa sạch sẽ ở suối linh tuyền.

Giặt lại bộ quần áo, phơi khô rồi mặc vào.

Mặc bộ váy lụa mỏng màu xanh lam trong không gian đã được linh tuyền và công pháp chuyển hóa, làn da Lâm Hiên trở nên trắng nõn, mái tóc khô xơ trở nên mềm mại hơn.

Váy lụa mỏng màu xanh lam khiến nàng càng thêm xinh đẹp.

Lâm Hiên mặc đồ chỉnh tề, quan sát những cây trồng trong không gian.

Những cây này lớn nhanh, cao hơn nàng nhiều.

Những quả ớt chưa chín cũng bắt đầu chuyển sang màu đỏ, những

quả ớt này sẽ được hái sau khi cây trưởng thành.

Sau khi xem xong, Lâm Hiên bắt đầu luyện tập.

Một ngày sau, công pháp của Lâm Hiên đã được nâng cao, nàng lấy thanh kiếm Phùng Minh mà tiền nhiệm chủ nhân không gian để lại, luyện tập Quy Nguyên Kiếm Pháp.

Sau ba giờ luyện tập, nàng cảm thấy mình mới bắt đầu luyện kiếm thuật.

Tuy nhiên, người mới học cũng có sức mạnh rất lớn.

Nàng nhìn những vết khắc sâu nửa mét trên đất do luyện kiếm.

Sau khi luyện kiếm xong, trên đầu Lâm Hiên lấm tấm những giọt mồ hôi như mật, nàng lại đi tắm, thư giãn gân cốt mệt mỏi.

Mặc quần áo khô xong, Lâm Hiên bước vào phòng luyện đan, nơi trên giá có một ít thảo dược.

Lần này, nàng sẽ học một loại đan dược sơ cấp: Chỉ Huyết Đan.

Thuốc dùng ngoài.

Khi bị ngoại thương, chỉ cần nghiền thuốc thành bột, bôi lên vết thương, vết thương sẽ lập tức cầm máu.

Tiện lợi và dễ sử dụng.

Lần đầu thất bại vì kiểm soát hỏa lực không tốt, lần thứ hai thất bại vì kiểm soát không tốt khi chiết xuất tinh hoa dược liệu.

Lần thứ ba, Lâm Hiên rút kinh nghiệm, cẩn thận kiểm soát đại trận.

Giải đấu bài toàn dân có giải thưởng không hề thấp.

Nếu đạt hạng nhất trong vòng loại cấp huyền, vòng loại cấp gia và chung kết toàn giải, có thể nhận được tới 6,66 triệu nhân dân tệ.

Tuy nhiên, Lâm Hiên Thành cho rằng việc giành quán quân trong Đặc Nhiệm Binh 4 và Tam Quốc Phong Vân 5 không thể kiếm được nhiều tiền như vậy.

Tổ chức giải đấu cần tiền, trả tiền cho người tham gia.

Ngân Hà cuối cùng cần phải chi bao nhiêu tiền cho cuộc cạnh tranh giữa hai trò chơi này?

Một trăm triệu, hay nhiều hơn?

Đặc Nhiệm Binh 4 và Tam Quốc Phong Vân 5 không thể phát hành giải thưởng nhiều như Giải đấu bài toàn dân.

Cần biết rằng tổng giá trị giải thưởng của Giải đấu bài toàn dân vượt quá 800 triệu, giá trị sự kiện cá nhân vượt quá 100 triệu, điều mà Ngân Hà không thể sánh kịp.

Từ tháng 6 năm 4 của Đặc Nhiệm Binh và tháng 9 năm 5 của Tam Quốc Phong Vân, hai trò chơi đã bán được lần lượt 9,1 triệu và 8,7 triệu bản, cơ bản vượt quá 10 triệu bản.

Với doanh số 10 triệu nhân dân tệ, chi phí của Đặc Nhiệm Binh 4 là 128 nhân dân tệ, chi phí của Tam Quốc Phong Vân 5 là 138 nhân dân tệ, trò chơi Ngân Hà lần lượt là 1,28 tỷ nhân dân tệ và 1,38 tỷ nhân dân tệ.

Tuy nhiên, thu nhập này bao gồm các loại chi phí.

Chương 936

Chi phí bán hàng trực tuyến không có chi phí bán hàng ngoại tuyến, nhưng bán hàng trực tuyến chỉ chiếm một phần mười bán hàng ngoại tuyến.

Do đó, tôi có thể giả định rằng Ngân Hà Games đã thu được lợi nhuận từ hai tác phẩm này.

Ba bộ phận có quan điểm khác nhau về số tiền thưởng, cuối cùng một chàng trai trẻ đẹp trai đã đến tìm tổng tài Lâm Hiên Thành.

Nhìn thấy ba bộ phận có bất đồng về số tiền thưởng, Lâm Hiên Thành nhanh chóng hiểu ra vấn đề.

Số tiền thưởng nhiều hay ít thực sự là một vấn đề rất quan trọng.

Giải thưởng của các giải đấu Đặc Nhiệm Binh 4 và Tam Quốc Sát 5 chắc chắn sẽ không đạt đến ngưỡng của Giải đấu bài toàn dân.

Các trò chơi cờ vua và bài có lượng khán giả rộng lớn, thậm chí bao gồm tất cả những người chiến thắng.

Tuy nhiên, khán giả của Đặc Nhiệm Binh 4 và Tam Quốc Sát 5 chỉ có khoảng 10-20 triệu.

Ở giai đoạn này, số người có thể tham gia các giải đấu trực tuyến khó vượt quá 10.000, và số người cuối cùng có thể tham gia các giải đấu trực tuyến khó đạt 1 triệu.

Cạnh tranh là vấn đề quan trọng nhất ảnh hưởng.

Giải đấu bài toàn dân càng ảnh hưởng lớn, người tham gia càng nhiều, thu nhập của Spark Games càng cao.

Việc phát hành nhiều giải thưởng hơn không thành vấn đề.

Nhiều công ty hợp tác với Spark Games để quảng cáo và giúp Spark Games chia sẻ chi phí.

Ảnh hưởng cạnh tranh của Đặc Nhiệm Binh 4 và Tam Quốc Sát 5 tương đối nhỏ, vì không rõ cạnh tranh sẽ làm tăng bao nhiêu doanh số trò chơi.

Ngay cả khi một công ty hợp tác với Ngân Hà, Ngân Hà cũng sẽ không thể tiếp cận trò chơi, và Ngân Hà sẽ phải chi trả phần lớn chi phí cạnh tranh.

Quan trọng hơn, ông chủ của Spark Games chỉ có Lâm Hiên Thành, và Lâm Hiên Thành quyết định những gì Spark sẽ làm.

Ngay cả khi kinh doanh thua lỗ, cũng không ai có thể làm gì.

Ngân Hà Games là một công ty niêm yết, cần phải chịu trách nhiệm với các cổ đông của mình.

Nếu chi phí cạnh tranh cao, các cổ đông có thể trực tiếp từ chối cạnh tranh.

Sau khi cân nhắc kỹ lưỡng, Lâm Hiên Thành lần đầu tiên đề xuất hai giá trị tham khảo: 100.000 nhân dân tệ cho giải thưởng cá nhân, 100.000 nhân dân tệ cho giải thưởng khuyến mãi gia đình, và 1 triệu nhân dân tệ cho giải vô địch toàn quốc.

Số tiền giải thưởng cụ thể sẽ được thảo luận tại cuộc họp.

Sự khác biệt lớn nhất giữa Red Alert và Tam Quốc Sát là hình thức nạp tiền.

Tam Quốc Sát là nạp tiền phù hợp, Red Alert là mua nạp tiền, tức là tất cả các trò chơi trên nền tảng Spark Games và nền tảng Ngân Hà Games hiện tại đều là mua nạp tiền.

Tuy nhiên, phí mua không phải là toàn bộ hình thức nạp tiền của

Red Alert.

Red Alert cung cấp các dịch vụ tính phí bổ sung.

Điều quan trọng nhất là mở hộp.

Các vỏ bọc của vũ khí, công trình và chỉ huy có thể được mở từ hộp.

Hộp này không cần tiền.

Chìa khóa để mở hộp cần tiền.

Chìa khóa của các hộp khác nhau có giá khác nhau.

Loại thấp hơn chỉ bán lẻ, loại cao hơn cần mười cái.

Quan trọng hơn, nền tảng Spark Games sẽ ra mắt một hệ thống giao dịch.

Người chơi Red Alert có thể đưa các loại skin từ hộp vào hệ thống giao dịch, và bán cho người chơi khác với giá khác nhau tùy thuộc vào độ hiếm của skin.

Đương nhiên, không phải tất cả các skin đều có thể giao dịch.

Trong thế giới thực, có quần áo mới và quần áo cũ.

Trong Red Alert, cũng có skin cũ và skin mới.

Skin cũ là skin mà người chơi đã sử dụng, skin mới là skin mà người chơi chưa sử dụng.

Chỉ có "skin mới" mới có thể được bán trong hệ thống giao dịch.

Người dùng bán hàng hóa thông qua hệ thống giao dịch của nền tảng Spark Games cần phải khấu trừ một tỷ lệ phí dịch vụ nhất định.

Chương 937

Phí dịch vụ này là phí dịch vụ của nền tảng Spark Games.

Thậm chí nền tảng Spark Games cũng có thể cấp cho nhà phát triển trò chơi một tỷ lệ phần trăm nhất định, chàng trai trẻ đẹp trai này có thể dùng phí giao dịch của người chơi để đổi lấy vật phẩm.

Bằng cách này, hệ thống giao dịch có thể khuyến khích người chơi giao dịch với nhau, và cũng khuyến khích các nhà phát triển trò chơi mở rộng dịch vụ để tăng thu nhập.

Tuy nhiên, hệ thống giao dịch chỉ giới hạn cho trò chơi trực tuyến, trò chơi ngoại tuyến không cần thiết.

Ngoài các loại hộp nạp tiền, cửa hàng Red Alert còn có vật phẩm và thẻ bài.

Tóm lại, Red Alert do Spark Games phát triển và Red Alert do Headway World phát triển có sự khác biệt lớn.

Nội dung đã thay đổi đáng kể.

Lối chơi đã được cải thiện ở một mức độ nhất định, chất lượng hình ảnh tinh tế hơn.

Từ một trò chơi trực tuyến đơn người chơi trực tiếp biến thành một trò chơi trực tuyến.

Tương tự, Lâm Hiên Thành cũng không biết liệu Red Alert có bán chạy trong thực tế hay không, và liệu hình thức nạp tiền của Red Alert có được người chơi chấp nhận hay không.

Kết quả cuối cùng cần Lâm Hiên Thành và toàn bộ Spark nỗ lực.

Ngay cả khi Red Alert thất bại, nó cũng sẽ không ảnh hưởng quá

lớn đến công ty Spark.

Ngày 8 tháng 9, Everyday, Spark Games Platform, Spark Card Games Hall, và các phần mềm liên quan đến dịch vụ nạp tiền đã lần lượt được cập nhật nhỏ.

Mỗi phần mềm và một kênh nạp tiền khác vẫn là kênh nạp tiền màu xám của Spark Pay.

Người dùng đều biết rằng Spark Pay nên là dịch vụ mới sắp được Spark Company ra mắt.

Trưa ngày 10 tháng 9, 12:00, nền tảng Spark Pay chính thức khởi động.

Đồng thời, trong hệ thống nạp tiền của phần mềm công ty Spark, kênh nạp tiền Spark Pay màu xám đã sáng lên.

Đồng thời, tất cả người dùng trực tuyến của Everyday, Spark Games Platform và Spark Card Games Hall đều sẽ nhận được một cửa sổ bật lên.

Mặc dù thao tác ngân hàng trực tuyến hơi phức tạp, nhưng không cần phải chạy đến các điểm giao dịch của công ty viễn thông.

Trong số những người dùng thích chơi game điện tử có những người ở nhà.

Trong một nhóm giao lưu game máy tính của Everyday, các thành viên trong nhóm đều công bố mức chiết khấu mà họ nhận được khi mua game từ chàng trai trẻ đẹp trai này.

Người dùng nền tảng Spark Games đều sử dụng băng thông rộng 100 tỷ 2 nghìn tỷ.

Việc gửi ảnh chụp màn hình khi trò chuyện nhóm không thành vấn đề.

“Giảm giá bao nhiêu?

Tôi mua một trò chơi 78 nhân dân tệ, được giảm giá 10%.” “Tôi mua hai trò chơi, được giảm giá 10% và 30%.” “Ở trên, giảm giá 0%!” “Hư!

Thực sự có giảm giá 0%, nhưng đáng tiếc, trò chơi này chỉ có 48 nhân dân tệ.” “Tôi tệ nhất, có giảm giá 10,5% và mức giảm giá thấp nhất.

Tôi ngưỡng mộ mức giảm giá cao nhất 10%.

Tôi có thể chơi chùa.” Công ty Spark đã có hoạt động ưu đãi lớn nhất vào ngày ra mắt nền tảng Spark Pay.

Hoạt động ưu đãi sẽ kéo dài một thời gian, nhưng mức ưu đãi sẽ tiếp tục giảm.

Điều thú vị là Ngân Hà Games đã tăng thị phần của mình một chút nhờ tuyên bố cạnh tranh, nhưng bây giờ nền tảng Ngân Hà Games đã lấy lại được một số điểm, và do hoạt động ưu đãi được tạo ra bởi việc ra mắt nền tảng Spark Pay đã tạo ra doanh số cao hơn cho nền tảng Spark Games.

Thực tế, người chơi game sẽ không chỉ quan tâm đến nền tảng game.

Dù sao thì, nền tảng game máy tính chỉ là phần mềm.

Máy tính có đủ không gian.

Hầu hết người chơi game máy tính đều có nhiều nền tảng game máy tính.

Người dùng nền tảng Spark Games bị cuốn vào lễ hội carnaval do hoạt động, và thảo luận về nền tảng Spark Games trên mạng.

Trong số những chàng trai trẻ đẹp trai này, không ai hiểu tại sao

công ty Spark lại ra mắt nền tảng Spark Pay, và cũng không biết Spark Pay đóng vai trò gì.

"Tôi đoán công ty Spark đang bí mật ăn cắp kênh, phí chia sẻ cổ phần của kênh điện thoại di động cao hơn nhiều so với phí kênh ngân hàng, ngay cả khi công ty Spark chỉ lấy một nửa phí, công ty Spark sẽ thu nhập 20 triệu cho công ty viễn thông 1 tỷ, như vậy, công ty Spark sẽ trả cho công ty viễn thông 600 triệu đến 700 triệu phí chia sẻ cổ phần mỗi năm, thậm chí là 1 tỷ trong tương lai, nhiều tiền như vậy, công ty Spark cũng không thể ngồi yên được nữa." "Bây giờ sử dụng Spark Pay thật tiện lợi.

Dễ dàng hơn nhiều so với ngân hàng trực tuyến, ở một mức độ nào đó thậm chí còn tiện lợi hơn cả thanh toán qua điện thoại." "...Công ty Spark không sợ làm phật lòng công ty viễn thông sao?

Công ty Spark là công ty lớn nhất trong ngành internet, nhưng sẽ không trở thành đối thủ cạnh tranh của công ty viễn thông." "Không nên có hành vi xấu.

Chương 938

Nếu sử dụng Spark Pay, trước tiên phải kích hoạt dịch vụ ngân hàng trực tuyến cho thẻ ngân hàng của bạn.

Dù sao thì, số người kích hoạt dịch vụ ngân hàng trực tuyến cho thẻ ngân hàng của bạn là rất ít.

Hầu hết mọi người vẫn sẽ sử dụng kênh thanh toán qua điện thoại di động.

Trong ngắn hạn, phí cổ phiếu của công ty viễn thông sẽ không giảm quá nhiều.

Ngay cả khi số lượng người dùng của công ty Spark tăng lên, công ty viễn thông cũng sẽ nhận được nhiều phí chia sẻ hơn." "Chiến đấu mà không chiến thắng - Ngân Hà Games, vì nền tảng Spark Pay đã ra mắt, các thành viên cấp cao lại tập trung lại để tổ chức một cuộc họp ngắn." "Hãy để tôi nói về việc liệu chúng ta có cần một nền tảng thanh toán nhanh trực tuyến như vậy hay không." Lâm Hiên Thành bắt đầu nói.

Công ty Spark đã chi tiền cho "Nền Tảng Thanh Toán Spark".

Hầu hết các công ty không thể gánh vác chi phí này.

Nền tảng thanh toán trực tuyến là một kênh, và việc nắm giữ kênh này là mong muốn của nhiều công ty, nhưng cũng tùy thuộc vào sự cần thiết của kênh đó.

Ví dụ, các công ty Internet lớn có thể cung cấp dịch vụ trả phí, như email trả phí.

Để thu hồi chi phí phát triển nền tảng thanh toán trực tuyến cho các hạng mục trả phí phải mất vài năm thậm chí mười năm, điều này

hoàn toàn vô nghĩa đối với các công ty Internet.

Thậm chí nhiều người không hiểu ý nghĩa của "Nền Tảng Thanh Toán Spark" còn cho rằng đây là một sản phẩm thất bại của Spark Company. "Nền Tảng Thanh Toán Spark" không những không kiếm được tiền mà còn có thể phát sinh thua lỗ.

Ngay khi Galaxy Games sắp tổ chức hội nghị vòng hai về nền tảng thanh toán trực tuyến, Spark Company đã cử người liên hệ với Galaxy Games để hợp tác: đưa "Spark Pay" vào kênh nạp tiền của "Galaxy Games Platform", "Nền Tảng Thanh Toán Spark" không thu bất kỳ phí dịch vụ nào, chỉ thu phí chuyển khoản nhỏ từ ngân hàng.

Tại hội nghị thứ hai về nền tảng thanh toán trực tuyến, Galaxy Games đã thêm một nội dung khác: có hợp tác với Spark Company để tích hợp "Spark Pay" vào kênh nạp tiền của "Galaxy Games Platform" hay không.

Spark Company không chỉ cử người thảo luận hợp tác với Galaxy Games, mà còn cử người đến các công ty cung cấp dịch vụ trả phí trực tuyến để thảo luận về hợp tác.

Lúc đó, những người quan tâm đến Spark Company đều hiểu rằng Spark Company đã nắm giữ một kênh thanh toán trực tuyến, hoặc thay thế kênh ngân hàng trực tuyến, ở một mức độ nhất định, sẽ chiếm lĩnh thị phần của các kênh thanh toán trực tuyến thu phí điện thoại.

Chỉ cần nắm giữ kênh, khoản lỗ hiện tại sẽ có cách để kiếm tiền.

Cách đơn giản nhất là tăng phí xử lý.

Không cần phải huy động quá nhiều.

Chỉ một chút.

Công ty cũng có thể kiếm thu nhập thông qua "Nền Tảng Thanh Toán Spark".

Hãy xem xét một điểm, ngày càng nhiều người thanh toán trực tuyến, nhưng không có công ty nào xây dựng nền tảng thanh toán trực tuyến.

Đây sẽ là một quyết định rất khó khăn, vì đối thủ của họ là một chàng trai trẻ đẹp.

Ai là Spark Company?

Công ty hàng đầu trong ngành Internet, xếp thứ hai về khả năng quảng bá trực tuyến.

Ngoài ra, "Nền Tảng Thanh Toán Spark" đã ra mắt.

Hai nền tảng khác cần ít nhất ba tháng để ra mắt.

Trong ba tháng đó, "Nền Tảng Thanh Toán Spark" đã chiếm lĩnh thị trường.

Nền tảng thanh toán nào sẽ cạnh tranh với "Nền Tảng Thanh Toán Spark"?

Kể từ khi Spark Company thành lập đến nay, chỉ có hai lần thất bại, một lần trong lĩnh vực điều hướng trang web, và lần thứ hai trong lĩnh vực nền tảng trò chơi máy tính.

Hơn nữa, hai lần thất bại đó không hoàn toàn là thất bại.

Chàng trai trẻ đẹp kia đã hoàn toàn rút khỏi thị trường. "Website Home" vẫn đứng thứ hai trong lĩnh vực điều hướng web, và kiểm soát chặt chẽ các quán Internet và máy tính.

Thị phần của "Spark Games Platform" đứng ngay sau "Galaxy Games Platform", chỉ ra mắt sau "Nền Tảng Thanh Toán Spark" nửa tháng.

Spark Company có khả năng quảng bá mạnh mẽ, có đủ vốn, và có thể lên mạng.

E rằng chỉ có Firefox Technology mới cạnh tranh với Mark trong lĩnh vực thanh toán.

Ba ngày sau khi "Nền Tảng Thanh Toán Spark" ra mắt, trong khi các công ty liên quan đang thảo luận về nền tảng thanh toán, Công ty Hoắc Tinh và Công ty Lãng Đào Sa đã đạt được hợp tác.

Tôi chỉ có thể dùng trò chơi điện tử để giết thời gian, trò chơi điện tử trở thành tất cả của tôi.

Gia đình tôi khá giả.

Chương 939

Ngay cả khi tôi không làm việc, tôi vẫn có thể sống.

Ước mơ của tôi chỉ có một, chơi tất cả các trò chơi điện tử thú vị.

Bây giờ tôi có một ước mơ.

Tôi trở thành một vận động viên chuyên nghiệp trong các cuộc thi.

Tôi đứng trên bục vinh quang cao nhất của giải đấu. "Trước khi e-sports 'linh linh linh' xuất hiện, cuộc sống của tôi trống rỗng.

Đời tôi không có mục tiêu.

Ngoài chơi game điện tử, tôi không biết phải làm gì.

Khi e-sports trực tiếp xuất hiện, cuộc đời tôi cuối cùng cũng có mục tiêu.

Trong số những người trẻ tuổi năng động này, có ba người, từ thấp đến cao, lần lượt là nhà phát triển game, game thủ chuyên nghiệp và game thủ e-sports chuyên nghiệp." Khi vòng thi e-sports toàn cầu bước vào giai đoạn offline, các thí sinh cuối cùng cũng xuất hiện.

Phần lớn những người trẻ tuổi năng động này có vẻ ngoài tương đối bình thường, thuộc tuýp người otaku/hướng nội.

Họ có thể không nói được câu hoàn chỉnh khi giao tiếp với người khác.

Những người trẻ tuổi năng động này chìm đắm trong trò chơi điện tử.

Nếu không có e-sports, họ sẽ ở trong một căn phòng nhỏ, lặng lẽ chơi game, sống trong thế giới game điện tử.

Lâm Hiên, đặc nhiệm siêu cấp thành phố.

Bây giờ nhờ có e-sports, những người trẻ tuổi năng động này đã bước ra khỏi nhà, chiến đấu vì một mục tiêu mới.

Dựa trên Spark.net và Sparkgames.net, nhiều phương tiện truyền thông đã phỏng vấn các game thủ tham gia thi đấu offline, hy vọng khai thác câu chuyện của những người trẻ tuổi năng động này.

Game điện tử ngày càng có ảnh hưởng ở Trung Quốc.

Hàng trăm triệu game thủ bị ảnh hưởng.

Mỗi ngày, ngày càng nhiều người trở thành người bảo vệ giao thức mạng bên ngoài.

Có cộng đồng, các phương tiện truyền thông cũng sẵn lòng đưa tin về trò chơi điện tử.

Từng câu chuyện của các thí sinh nhanh chóng nhận được sự đồng cảm của đông đảo game thủ và thậm chí cả cha mẹ của những người trẻ tuổi năng động này, họ cảm thấy câu chuyện được đưa tin cũng tương tự như mình.

Có khá nhiều game thủ trong thế giới game điện tử bày tỏ sự chán nản hoặc tức giận.

Trong thế giới game, những người trẻ tuổi này không cần quá nhiều.

Không có luật pháp, có thể tận hưởng một cuộc sống khác.

Dần dần, những người trẻ tuổi năng động này chìm đắm trong thế giới game điện tử.

Một số phương tiện truyền thông đã điều tra các vận động viên.

Câu hỏi đơn giản: Nếu có bạn gái, có chơi game điện tử không? "Có bạn gái tôi cũng chơi game điện tử, game điện tử có thể so sánh với bạn gái sao?

Tất nhiên, tôi không có bạn gái, tôi chỉ có game điện tử." "Nếu tôi có bạn gái, tôi sẽ dành ít thời gian chơi game hơn và dành nhiều thời gian hơn cho bạn gái." "Game điện tử là bạn gái của tôi.

Tôi sẵn sàng sống trọn đời với game điện tử." "Nếu đặt bạn gái và game điện tử cùng nhau, đương nhiên tôi sẽ chọn bạn gái. " ...Những người được khảo sát đều là game thủ mê game.

Đại đa số game thủ.

Sai số thay đổi nhỏ.

Ngoài ra, máy móc không mệt mỏi, cũng không cần đi làm hay tan sở.

Công nhân, những người trẻ tuổi này làm việc bằng hai tay, cơ thể con người không thể lặp lại hoàn toàn giống nhau từng việc một.

Do đó, sẽ có lỗi.

Ngoài ra, sai số không thay đổi theo quy luật.

Con người cần nghỉ ngơi, mỗi ngày chỉ có thể làm việc tám tiếng hoặc ít hơn.

Chương 940

Miễn là ông chủ chịu khó suy nghĩ kỹ, chỉ cần các loại máy móc liên quan xuất hiện, những người này sẽ cân nhắc dùng máy móc thay thế sức lao động, trừ khi chi phí dùng máy móc của Lâm Hiên quá cao.

Tôi tin rằng số lượng công nhân sẽ ngày càng ít đi.

Ngay cả trong một công xưởng lớn, cũng chỉ có ba loại công nhân.

Tổng số ông chủ, kỹ thuật viên và nhân viên bảo trì có thể không quá 10 người, nhưng hiệu suất sản xuất của công xưởng lại bằng hàng trăm, hàng nghìn công nhân trước đây.

Trong trường hợp này, tỷ lệ thất nghiệp của công nhân sẽ ngày càng cao.

Không chỉ những công việc như dịch vụ khách hàng của công ty viễn thông, một khi trí tuệ nhân tạo phát triển lên một tầm cao hơn, việc thay thế dịch vụ thủ công cho khách hàng sẽ không có quá nhiều vấn đề.

Tóm lại, cùng với sự phát triển của khoa học kỹ thuật, tỷ lệ thất nghiệp ở hầu hết các ngành sẽ ngày càng cao.

Vậy còn những người làm việc tại nhà thì sao?

Có thể một số ít người đã đổi công việc để tìm việc mới, còn phần lớn tuyệt đối những người còn lại thì thấy khó tìm việc mới.

Không cần phải lo lắng những người không làm việc này sẽ chết đói.

Dù sao, các công xưởng gia đình không đóng cửa, vẫn tiếp tục sản xuất các loại hàng hóa.

Con người sẽ không thiếu thốn vật chất sinh hoạt.

Ngay cả khi con người không làm việc, nhà nước cũng sẽ cấp đủ tiền để những người này sống, thậm chí còn nhiều hơn.

Thực phẩm miễn phí, giáo dục miễn phí và nhiều thứ khác sẽ được cung cấp miễn phí cho công dân.

Không làm việc không có nghĩa là xã hội này sẽ kết thúc, mà sẽ tiến lên một tầng cao hơn.

Đó là xã hội trong mơ của tôi.

Mọi người đều không cần làm việc, chỉ tận hưởng cuộc sống.

Khi thời đại đó đến, một ngành sẽ phát triển với tốc độ nhanh chóng mà Lâm Hiên thường thấy.

Ngành đó là ngành giải trí.

Bất kể thời đại nào, cuộc sống giải trí đều là một loại nhu cầu, đặc biệt là trong thời đại đó, khi mọi người không cần làm việc, cuộc sống giải trí trở nên càng quan trọng hơn.

Tạ Thiên Thợ Nấu Rượu.

Game điện tử là một trong những sản phẩm giải trí, tôi cho rằng game điện tử sẽ chiếm phần lớn nhất trong ngành giải trí trong tương lai.

Kỹ thuật game video hiện tại vẫn còn nhiều yếu tố cần phát triển.

Spark Games của tôi đang nỗ lực tạo ra một thế giới thứ hai chân thực cho con người, ngay cả khi đó chỉ là một thế giới ảo.

Nếu có một thế giới ảo hoàn toàn khác với thế giới thực, thì những người không chơi game điện tử có vào để ngắm cảnh thế giới khác không?

Khi có hàng chục triệu thậm chí hàng trăm triệu game thủ sống trong thế giới game, thế giới game sẽ thiết lập một hệ thống xã hội mới.

Game thủ sẽ có sự phân công khác nhau, và trong thế giới game sẽ có một hệ thống tiền tệ mới, từ đó tạo ra giá trị.

Có lẽ giá trị của một thế giới game như vậy lên tới hàng trăm tỷ, thậm chí hơn.

Dựa vào thế giới game, nhiều doanh nghiệp trị giá hàng chục tỷ thậm chí hàng trăm tỷ sẽ ra đời.

Bây giờ tôi có một câu hỏi muốn hỏi, suy đoán và ảo tưởng của tôi có thành hiện thực không?

Khi bài viết của Lâm Hiên xuất hiện trên "Spark.net" ngày đó.

Không phải ai cũng kỳ vọng.

Nhà đầu tư?

Ít người biết, ngay cả các bộ phận liên quan trong nước cũng đã tiến hành một số nghiên cứu và diễn giải về suy đoán của Lâm Hiên, chỉ là một loại nghiên cứu và diễn giải.

Trong mấy ngày qua, chủ đề "cộng đồng game thủ" và "suy đoán của Lâm Hiên về tương lai" đã nhanh chóng hạ nhiệt, và lĩnh vực đối kháng cũng đã có những thay đổi lớn vì "suy đoán của Lâm Hiên về tương lai".

Dù sao, những điều đó quá xa vời, con đường cần phải đi từng bước.

Trong ngành game, không có công ty nào đi theo bước chân của Spark Games, nỗ lực hướng tới thế giới thứ hai.

Ngành game có khá nhiều nhân tài kỹ thuật chuẩn bị nộp đơn vào

Spark Games, để đóng góp xây dựng thế giới thứ hai.

Mức lương của nhân viên Spark Games gần như cao nhất trong ngành.

Chương 941

Khi những người tài năng này đến với Spark Games, họ vẫn có thể theo đuổi ước mơ của mình.

Spark Games đã trở thành công ty được những người làm trong ngành game mong muốn gia nhập nhất.

Trận động đất 237. "Đại Giải Đấu E-sports Toàn Dân" vẫn đang diễn ra.

Nửa đầu tháng là vòng loại trực tuyến và vòng loại phụ trực tuyến, nửa sau là vòng loại khu vực.

Vòng loại của Lâm Hiên vào tháng 2, và vòng chung kết toàn cầu vào tháng 3.

Bước vào đấu trường, tôi có thể thấy các tuyển thủ lọt vào vòng loại khu vực chủ yếu là những người trẻ tuổi, trong độ tuổi từ 5 đến 25, hầu như không có người nào lớn hơn hoặc nhỏ hơn độ tuổi này.

Thực tế, đây cũng là nhóm đối tượng chính và nhóm quan tâm chính của "Đại Giải Đấu E-sports Toàn Dân", nam giới là nhóm chính, nữ giới chỉ chiếm chưa đến một phần mười số thí sinh.

Có "Giải Đấu Cờ Vua Toàn Dân", bất kể nam nữ già trẻ, số lượng đều đông đảo, số người quan tâm đến giải đấu cũng nhiều hơn, dễ hình thành các chủ đề trên toàn quốc.

Thể thao điện tử là một môn thể thao trẻ, cũng thuộc về giới trẻ.

Tháng 1 năm nay, cùng với việc các nhà sản xuất lớn tung ra các mẫu điện thoại Internet mới, điện thoại Internet đã trở thành lựa chọn hàng đầu cho mọi người khi đổi điện thoại, khiến cho QIM:NGGouthụ phần lớn đều bị tranh mua hết, thậm chí cả điện

thoại "Đinh Đinh" trong nước cũng được mọi người mua.

Một số nhà sản xuất điện thoại lớn đều đang tăng ca sản xuất điện thoại mới.

Lúc này, các nhà sản xuất điện thoại khác cũng đang tung ra các mẫu điện thoại có thể truy cập Internet.

Theo phân tích của các chuyên gia quan tâm đến ngành điện thoại, cùng với sự ra đời của Internet di động, truy cập Internet đã trở thành chức năng quan trọng nhất của điện thoại.

Tất cả các điện thoại mới đều có thể tăng cường khả năng truy cập Internet, nếu không tăng cường khả năng truy cập Internet thì người dùng mới sẽ bị người dùng bỏ rơi.

Từ tháng 1 đến tháng 4 hàng năm là thời gian các công ty công bố báo cáo tài chính của năm trước.

Khá nhiều công ty sẽ công bố báo cáo tài chính của năm trước trước cuối tháng 1, và nhiều công ty trong ngành game cũng vậy.

Bất ngờ thay, một loạt báo cáo tài chính 5 năm được công bố bởi các công ty game đã gây ra một cú sốc lớn cho toàn bộ ngành game.

Là hai người chơi lớn nhất trong ngành game hiện nay, Thunder Games và Lục Lâm Hiên Games liên tục công bố kết quả tài chính của năm trước: Trong 5 năm qua, Thunder Games có doanh thu 5,4 tỷ RMB và lợi nhuận 30 tỷ RMB.

Điều quan trọng nhất là để lại ấn tượng tốt cho người tiêu dùng.

Đúng rồi, tôi có một cách hay để giảm chi phí.

Điện thoại thông minh của tôi có thể bán trực tiếp trên Internet, không cần qua trung gian để kiếm chênh lệch giá.

Tổng giám đốc Lâm Hiên của Công ty Tử Lan đã nhanh chóng

nhận được sự đồng thuận từ các lãnh đạo cấp cao của mình.

Công ty Vilate chỉ là một nhà sản xuất điện thoại cỡ trung.

Không có bất kỳ giá trị thương hiệu hay công nghệ nào có thể cạnh tranh với các nhà sản xuất điện thoại lớn.

Giảm giá bán là lựa chọn tốt nhất.

Chỉ cần một mẫu điện thoại thông minh được ưa chuộng, bước phát triển tiếp theo của Công ty Vilate trong lĩnh vực điện thoại thông minh sẽ dễ dàng hơn nhiều cho Lâm Hiên.

Sau đó, Công ty Vilate quyết định tập trung vào hệ điều hành, sử dụng phương pháp phát triển điện thoại thông minh từ đầu.

Linh kiện phần cứng của điện thoại được cung cấp bởi các nhà sản xuất linh kiện.

Về phần mềm, Công ty Tử Lan, Lục Lý và các nhà sản xuất điện thoại khác đều sử dụng hệ điều hành điện thoại thông minh Silver Fox.

Với sức mạnh của Công ty Vilate, việc tham gia vào lĩnh vực phần mềm dễ dàng hơn việc tham gia vào lĩnh vực phần cứng, do đó họ chọn thay đổi phần mềm trong hệ điều hành.

Trên hệ điều hành điện thoại thông minh Silver Fox nguyên bản, Công ty Tử Lan đã điều chỉnh hệ điều hành điện thoại thông minh Silver Fox dựa trên phản hồi của người dùng, nhằm cung cấp trải nghiệm sử dụng điện thoại thông minh tốt hơn cho người dùng.

Đương nhiên, lõi của hệ điều hành điện thoại thông minh không thể thay đổi.

Một khi các nhân viên cấp cao của Vilate đã làm rõ vấn đề, toàn bộ công ty bắt đầu chuyển hướng sang điện thoại thông minh, thậm chí

trên Internet cũng có một số bình luận "Giá điện thoại thông minh quá cao".

Giá điện thoại thông minh có quá cao không?

Các nhà sản xuất điện thoại lớn như Flymo, Lục Lý và Điện Thoại không quan tâm.

Trong tương lai, giá bán của một chiếc điện thoại thông minh sẽ lần lượt là 3599 RMB và 4299 RMB, trực tiếp nhắm vào phân khúc điện thoại cao cấp, và doanh số sẽ rất cao.

Đây là lý do chính khiến các nhà sản xuất điện thoại lớn tham gia vào lĩnh vực điện thoại thông minh.

Do đó, giá bán của hai mẫu điện thoại thông minh miễn phí này cao hơn gần 1000 nhân dân tệ so với mẫu điện thoại thông minh tiếp theo.

Chương 942

Một mặt, Flymo cho rằng bán điện thoại thông minh tốt hơn bán điện thoại thông minh.

Mặt khác, Flymo cũng đưa ra giá bán không thể đặt thấp hơn trong tương lai dựa trên giá trị thương hiệu của mình.

Chẳng lẽ không nói với mọi người rằng việc tận hưởng điện thoại thông minh không tốt bằng điện thoại thông minh là một hành động như vậy sao?

Nếu giá điện thoại thông minh chỉ khoảng 1000 RMB, về cơ bản không có lợi nhuận, thì các nhà sản xuất điện thoại lớn sẽ không thể không cân nhắc việc tham gia quy mô lớn vào lĩnh vực điện thoại thông minh.

Các nhà sản xuất điện thoại lớn như Lục Lý và Điện Thoại đã đặt giá bán cho các mẫu điện thoại thông minh đã bước vào giai đoạn sản xuất quy mô lớn, dao động từ 3599 RMB đến 4299 RMB.

Ban đầu, giá khởi điểm cao hơn một chút so với 4299, nhưng tôi không thể trở thành công ty đó.

Khi tôi thích điện thoại thông minh, hệ điều hành điện thoại thông minh của tôi gặp một số vấn đề.

Tôi buộc phải giảm giá, nhưng không quá nhiều.

Chi phí điện thoại thông minh của các nhà sản xuất điện thoại lớn chắc chắn sẽ không vượt quá 2500 RMB, nhưng ít nhà sản xuất điện thoại nào đặt giá điện thoại thông minh trên 3000 RMB.

Có vẻ như Công ty Tử Lan đã chọn một con đường rất tốt.

Ba tháng năm trận đấu 353.

Các game thủ khác cũng có thể tự túc chi phí tham gia lễ hội kỷ niệm "Hồng Hoang: Long Hán Sơ Kiếp".

Theo thông báo, việc giành được thứ hạng, danh hiệu, vũ khí và trang bị trong cuộc thi chỉ là những phần thưởng phổ biến nhất, và sẽ có những phần thưởng tiền mặt cao.

Giải thưởng quán quân cá nhân khoảng 10 triệu tệ, giải thưởng quán quân đội có thể vượt quá 100 triệu tệ.

Nhìn thấy giải thưởng tiền mặt cao ngất ngưởng trong cuộc thi "Hồng Hoang: Long Hán Sơ Kiếp", các tuyển thủ "Hồng Hoang: Long Hán Sơ Kiếp" lập tức sôi sục. "Ôi trời, có nhiều tiền thưởng như vậy, tôi đi xem các cuộc thi có giải thưởng vài triệu tệ.

Bây giờ tôi yêu thích nhất là "Hồng Hoang: Long Hán Sơ Kiếp".

Ủng hộ Spark Games!" "Các cuộc thi game nhập vai có vẻ hơi kém so với các cuộc thi game đối kháng.

Các cuộc thi game đối kháng phụ thuộc vào kỹ năng.

Các cuộc thi game nhập vai không đủ về kỹ năng, nhưng cũng cần một bộ trang bị tốt.

Tuy nhiên, có một cuộc thi rất hay, tôi không thể mong đợi điều gì khác.

Tôi hy vọng một số hiệp hội game có thể giúp tôi đăng ký." "Tôi phải tham gia cuộc thi.

Mặc dù cơ hội giành chiến thắng thấp, nhưng quan trọng là tham gia.

Công hội của tôi có cơ hội lớn hơn để giành được một vị trí trong cuộc thi quyền lực." "Là bang chủ, tôi quyết định thực hành thật tốt.

Chỉ cần tôi giành chức vô địch, bang hội sẽ không thiếu tiền." Các

game thủ bình luận trên mạng: Một mặt, sau khi Spark Games ra mắt, độ phổ biến của "Hồng Hoang: Long Hán Sơ Kiếp" vốn hơi giảm do kỳ nghỉ Tết Nguyên Đán vừa qua, nhưng giờ đã tăng trở lại, đặc biệt vào các buổi tối ở các khu vực, tỷ lệ game thủ online rất cao, tất cả đều đang chuẩn bị cho cuộc thi.

Những game này do các hiệp hội game tự thân vận động, theo đuổi ước mơ.

Các hiệp hội game lớn hiểu rằng kỹ năng chỉ là một trong những yêu cầu để giành chiến thắng trong cuộc thi.

Ngoài ra, trang bị là một hạng mục rất quan trọng.

Do đó, các hiệp hội game lớn đã tổ chức các thành viên của mình ra ngoại ô để tìm kiếm và tấn công các yêu thú thích hợp.

Mục đích chính là rèn luyện sự hợp tác giữa các game thủ, thu thập dược liệu từ các yêu thú, sau đó luyện chế thành các loại vũ khí ma pháp (vũ khí trang bị).

Đương nhiên, không thể lúc nào cũng chiến đấu.

Các thành viên bang hội cũng sẽ tổ chức các đội để luyện tập thi đấu.

Dù sao thì cuộc thi cũng diễn ra giữa các game thủ.

Cầu tiên hoa.

Đội một người, năm người và hai mươi người đều tốt.

Trong trận đấu đội 100 người và cuộc chiến quyền lực, khả năng chỉ huy của người lãnh đạo rất quan trọng.

Nhiều bang chủ có khả năng chỉ huy kém.

Chỉ có thể chọn những thành viên có khả năng chỉ huy mạnh trong công hội làm chỉ huy.

Cũng vì thông báo của Spark Games, trong thế giới game "Hồng Hoang: Long Hán Sơ Kiếp" lúc đó, các trận chiến giữa các game thủ đã giảm đáng kể.

Chương 943

Các đội quân game thủ cũng lo lắng sẽ có nhiều trận chiến hơn, dẫn đến suy giảm sức mạnh và thất bại trong cuộc thi. 000 cũng không giống như game đối kháng yêu cầu công bằng và chính nghĩa.

Game thủ chỉ có thể dựa vào kỹ năng (cộng với sự hợp tác giữa đồng đội) để giành chiến thắng.

Game nhập vai, dựa trên đặc điểm của riêng nó, không thể công bằng và chính nghĩa như vậy, dẫn đến việc chi nhiều tiền hơn.

Tuy nhiên, mặt khác, game đối kháng có thể hỗ trợ một lượng lớn game thủ chuyên nghiệp, game thủ không chuyên, người dẫn chương trình và game thủ biểu diễn, nhưng "Hồng Hoang: Long Hán Sơ Kiếp" hỗ trợ nhiều game thủ chuyên nghiệp hơn, thực tế, game thủ chi tiền hỗ trợ game thủ chuyên nghiệp lớn hơn.

Ngoài việc phân chia thành viên cốt cán và thành viên thông thường, dựa trên thời gian tham gia bang hội, bang hội còn có một tiêu chuẩn phân chia khác.

Hiệp hội Thế giới đã chính quy hóa/không bị ảnh hưởng bởi thế giới.

Cùng với sự phát triển của bang hội và ảnh hưởng của cuộc chiến tranh sử thi, số lượng thành viên ngoại vi của Bang Hội Thế giới nhanh chóng tăng lên, khiến tổng số thành viên chính thức của Bang Hội Thế giới vượt quá 10.000.

Tuy nhiên "linh linh linh", các hiệp hội game chưa được quy chuẩn hoặc đã thay đổi đã xuất hiện tình trạng biến động nhân sự tương đối nghiêm trọng.

Những người này đều trở thành game thủ chuyên nghiệp hoặc bán chuyên nghiệp, và có thể nhận được một phần hoặc nửa lương từ các hiệp hội game chính quy.

Cuộc chiến tranh sử thi đã kéo dài một thời gian, Bang Hội Thế giới gần như không thể tăng trưởng từ 10.000 lên 30.000 người.

Lúc này, Bang Hội Thế giới đã hoàn thành việc chính quy hóa/thay đổi lại thực hiện một hành động sẽ ảnh hưởng đến toàn bộ thế giới game "Hồng Hoang: Long Hán Sơ Kiếp": Liên minh Bang Hội Thế giới sẽ chính thức chia thành hai phần, một phần chơi game, và một phần khác nhận các game thủ khác thuê trong game.

Các thành viên thông thường và thành viên ngoại vi chơi game hầu như không có phần thưởng, còn các thành viên nhận thuê game thủ khác trong game có thể nhận được bất kỳ phần thưởng nào sau khi hoàn thành nhiệm vụ thuê game thủ.

Bang Hội Thế giới chỉ nhận một phần nhỏ từ hội đồng nhiệm vụ.

Đây cũng là giai đoạn cải cách/thay đổi thứ hai của Bang Hội Thế giới.

Sau khi hoàn thành cải cách/thay đổi giai đoạn thứ hai, Bang Hội Thế giới ngay lập tức tuyên bố với tất cả các game thủ trên bản đồ Kỳ Liên Sơn rằng, chỉ cần có tiền, Bang Hội Thế giới sẽ nhận bất kỳ nhiệm vụ thuê mướn nào!

Có thể thấy, sau một ngày, Bang Hội Thế giới đã trở thành lính đánh thuê lớn nhất trên bản đồ Kỳ Liên Sơn, Bang Hội Thế giới đang tham gia vào một thị trường rất lớn.

Ví dụ, nếu hai game thủ có mâu thuẫn, game thủ A có thể thuê thành viên Bang Hội Thế giới để tiêu diệt game thủ B bao nhiêu lần trong game?

Một ví dụ khác là hai đội game có xung đột lực lượng.

Đội A có thể bỏ tiền thuê bao nhiêu thành viên Bang Hội Thế giới để cùng tấn công Đội B, hoặc đưa đủ tiền thuê nhiệm vụ, Bang Hội Thế giới sẽ tự mình truy bắt Đội B.

Có việc phân tán game thủ làm nhiệm vụ, thu thập dược liệu và các thứ khác, có thể thuê game thủ của Bang Hội Thế giới, nói tóm lại, chỉ cần trả tiền, đều có thể tìm Bang Hội Thế giới.

Thực tế, bản thân Bang Hội Thế giới hầu như không chấp nhận bất kỳ nhiệm vụ kinh doanh nào.

Các game thủ khác sẽ giao nhiệm vụ kinh doanh cho Bang Hội Thế giới.

Bang Hội Thế giới sẽ phát hành nhiệm vụ kinh doanh cho tất cả các thành viên, và các thành viên này có thể tự do lựa chọn.

Vì Bang Hội Thế giới đã thay đổi, hoạt động kinh doanh của hiệp hội đã tăng nhanh.

Tỷ lệ hoàn thành nhiệm vụ cực cao một lần nữa khiến hiệp hội nổi tiếng ở Kỳ Liên Sơn.

Ngày càng nhiều người đặt nhiệm vụ kinh doanh cho hiệp hội.

Hiệp hội cuối cùng đã kiếm được nguồn thu nhập thông qua các nhiệm vụ có thưởng, và thu nhập đang tăng lên.

Bang Hội Thế giới đã trở thành tổ chức tuyển dụng lớn nhất trên bản đồ Kỳ Liên Sơn.

Một số game thủ chuyên nghiệp đã nhìn thấy cơ hội kiếm tiền, và lần lượt gia nhập Liên đoàn Bóng đá Thế giới.

Sau khi nhận nhiệm vụ, họ nhận ủy thác từ Bang Hội Thế giới.

Đây đã trở thành một hình thức kiếm tiền mới cho các game thủ

chuyên nghiệp.

Cũng chính vì sự thay đổi này, Bang Hội Thế giới đã phát triển nhanh chóng.

Chỉ trong vài tháng, số lượng thành viên của hiệp hội đã tăng từ 10.000 lên 30.000 người và vẫn đang tăng lên.

Đây là sức mạnh game thủ lớn nhất ở Kỳ Liên Sơn. "Cửu Lý có 1 triệu game thủ trực tuyến." Mục tiêu của "Hồng Hoang: Long Hán Sơ Kiếp" lớn hơn gấp mười lần.

Hiện tại, "Hồng Hoang: Long Hán Sơ Kiếp" có hơn 38 triệu game thủ.

Trong dịp Tết Nguyên Đán, game thủ thậm chí còn phải xếp hàng để vào máy chủ.

Spark Games đã thay đổi tình hình này.

Chương 944

Tuy nhiên, mục tiêu của "Ngũ Đại Lục" và "Giang Hồ 2" chỉ là một triệu game thủ.

Với sự chênh lệch lớn như vậy, hai công ty game chỉ có thể tìm cách khác để cạnh tranh với "Hồng Hoang: Long Hán Sơ Kiếp".

Thật vậy, mặc dù Lâm Hiên có cổ phần trong công ty game, nhưng hai công ty game này vẫn phải cạnh tranh.

Tuy nhiên, với sức mạnh của hai công ty game, phần lớn thị trường đã bị Spark Games chiếm lấy.

Về cơ bản, Phong Đỉnh Games chỉ có thể ăn tàn canh của Spark Games.

Đồng thời, Phong Đỉnh Games phải đối đầu trực diện với Galaxy Games.

Để học hỏi, "Hồng Hoang: Long Hán Sơ Kiếp" có bản đồ lớn và nhiều nhân vật phi người chơi, "Ngũ Đại Lục" và "Giang Hồ 2" cũng có bản đồ lớn và nhiều nhân vật phi người chơi.

Ngoài ra, "Hồng Hoang: Long Hán Sơ Kiếp" chỉ được phát triển sau khi hai game kia đã thử nghiệm công khai, và có thể sử dụng công nghệ mới hơn.

Chất lượng game và hiệu ứng âm thanh sẽ tốt hơn.

Trong thế giới game "Hồng Hoang: Long Hán Sơ Kiếp", có thể có những trận chiến sử thi với hơn 20.000 game thủ, thì "Ngũ Đại Lục" và "Giang Hồ 2" phải đảm bảo game có thể duy trì những trận chiến với hàng vạn game thủ, và sẽ không sụp đổ do những cuộc chiến quy mô lớn như vậy bùng nổ.

Hiện tại "Hồng Hoang: Long Hán Sơ Kiếp" có các bang hội game chính quy, bang hội lính đánh thuê, game thủ chuyên nghiệp, bán chuyên nghiệp, v.v.

Vậy thì "Ngũ Đại Lục" và "Giang Hồ 2" cũng nên chuẩn bị những nội dung này sau khi thử nghiệm công khai.

Game nhập vai không phải là game đối kháng, game online siêu lớn thông qua game online, tất cả những thay đổi của "Hồng Hoang: Long Hán Sơ Kiếp" đều là những điểm tham khảo cho "Ngũ Đại Lục" và "Giang Hồ 2".

Nếu "Ngũ Đại Lục" và "Giang Hồ 2" không có bang hội lính đánh thuê, game thủ chuyên nghiệp và bán chuyên nghiệp cũng không thể tham gia, thì sau khi hai game kia thử nghiệm công khai sẽ có ảnh hưởng lớn đến mức nào.

Theo lời Lâm Hiên, một game online siêu lớn là một ngành công nghiệp có thể nuôi sống hàng triệu người. "Hồng Hoang: Long Hán Sơ Kiếp" đã làm được điều đó, "Ngũ Đại Lục" và "Giang Hồ 2" cũng đang phát triển theo hướng này. "Hồng Hoang: Long Hán Sơ Kiếp" đã thử nghiệm công khai được tám tháng. "Hồng Hoang: Long Hán Sơ Kiếp" đã trở thành một ngọn núi lớn trong lĩnh vực game nhập vai trực tuyến nhiều người chơi quy mô lớn.

Một số công ty game đang cố gắng bắt kịp hoặc vượt qua "Hồng Hoang: Long Hán Sơ Kiếp", nhưng nhiều công ty khác đã bị "Hồng Hoang: Long Hán Sơ Kiếp" nghiền nát.

Số lượng game thủ của "Hồng Hoang: Long Hán Sơ Kiếp" đang tăng lên.

Ban đầu, game thủ chỉ là một số ít game thủ cạnh tranh, một số game thủ gia đình và game thủ cầm tay, nhưng phần lớn đến từ các loại game tương tự.

Số lượng game online của các công ty game khác vốn ít, nhưng giờ đây với "Hồng Hoang: Long Hán Sơ Kiếp", thậm chí còn ít hơn.

Một vòng luẩn quẩn, dẫn đến các vụ kiện ma quái, rồi game ngừng hoạt động.

Hiện tại, số lượng nhà phát triển game điện thoại trong ngành game đang tăng lên, một phần đáng kể các nhà phát triển game điện thoại đến từ những công ty gần như đã.

Bởi vì chi phí xây dựng quá đắt, sau khi xây xong chắc chắn cần một khoản tiền lớn.

Nhưng bây giờ có một khoản tiền lớn trong tay, không thể chờ để xây dựng một tòa nhà lớn.

Tôi nghe nói quán rượu có thể chiêu mộ anh hùng, nhưng trước đó, có hai việc cần hoàn thành, một là tiếp tục đổ nước vào hồ nước ngọt, hai là kiếm đủ thức ăn.

Sau khi hấp thụ một ít nước ngầm và nước mưa, mực nước đã tăng nhẹ.

Hôm nay đổ thêm nước hai lần nữa, chắc là có thể nuôi cá tạm được rồi.

Tuy nhiên, lần tới đổ nước thì phải đợi đến tối.

Bây giờ thì đổ thêm một đợt nữa.

Vẫn là siêu vòi nước.

Sau hai lần trải nghiệm, lần này tôi đổ nhiều nước hơn, nhưng so với ao lớn, mực nước hơi thấp.

Độ sâu không đủ, bỏ qua thực tế chắc chắn không thể nuôi cá.

Mặc dù sức mạnh tinh thần gần như cạn kiệt, nhưng đã có một số trợ thủ.

Đừng lo lắng.

Chỉ cần giữ lại đủ sức mạnh tinh thần để hoạt động.

Lâm Hiên, nằm một mình trên giường cũng buồn chán.

Nghỉ ngơi một lúc sau, cảm thấy không đau nhiều nữa, không còn muốn nằm lì trên giường nghỉ ngơi.

Chương 945

Sau khi ra khỏi giường, Lâm Hiên than vãn, nhưng một khi quan hệ đã chính thức được thiết lập, Vũ Mị không còn tốt để nói nhiều như vậy nữa.

Vũ Mị lườm Lâm Hiên một cái, giọng nhẹ nhàng nói: "Vì đã đối xử tốt với em như vậy, hôm nay sao chúng ta không ngủ chung giường?" "Khụ khụ, thực ra, nằm trên giường thực sự có hại cho sức khỏe.

Ra ngoài làm một số hoạt động cũng có lợi cho em." Lâm Hiên tiếp lời, "Ồ, đúng rồi, hôm nay thức ăn đã hết.

Vì em không ở trên giường, sao không đi câu cá?

Anh đã nâng cấp con đê và..." Vũ Mị không có vấn đề gì với bất kỳ công việc nào được giao, miễn là...

Tuy nhiên, hiệu quả câu cá của nàng có thể không bằng Đại Chi.

Không, Lâm Hiên không có ý định đi cùng Vũ Mị.

Mặc dù Lâm Hiên mới cưới cũng không nỡ rời xa Vũ Mị, nhưng có những việc đặc biệt phải làm.

Kế hoạch thăm dò kỹ lưỡng toàn bộ hòn đảo đã không thực hiện được.

Mặc dù nhiệm vụ không biết khi nào sẽ đến, nhưng khoảng bảy ngày nữa, có lẽ sẽ sớm thôi.

Tuy nhiên, thiếu thông tin đầy đủ không có lợi cho việc hoàn thành nhiệm vụ.

Bây giờ không thể đi từng bước, phải học cách chủ động tấn

công, và quan trọng hơn, xem Owen mạnh đến mức nào.

Môi trường trong rừng rất nguy hiểm đối với xạ thủ cung tên, đừng nói đến việc vào cùng với thợ săn lão luyện và quan sát, vì vậy mục tiêu hôm nay vẫn là khu vực phía sau thảo nguyên.

Để Owen dẫn một đội cung nỏ hạng nặng không tuần tra hôm nay, cộng với hai xạ thủ cung dài.

Xem xét kỹ hai vũ khí chính, tiện thể hoàn thành nhiệm vụ chiến đấu.

Thảo nguyên không đặc biệt an toàn.

Kể từ khi Owen được tuyển mộ, ngày càng nhiều động vật hoang dã bắt đầu chiếm lĩnh.

Vùng rìa vẫn còn một số động vật nhỏ không có sức chiến đấu.

Đó không phải mục tiêu của họ, không đáng để lãng phí đạn dược.

Đi sâu hơn, những người trẻ tuổi này đã thông qua lãnh thổ mà họ từng chiếm đóng, khá xa lạ với mọi người, nhưng thảo nguyên dù sao cũng trống trải, sẽ không có nguy hiểm bất ngờ.

Owen, là một ông chủ hoang dã, thảo nguyên rộng lớn là lãnh địa của anh ấy. "Nỏ hạng nặng đã sẵn sàng.

Hãy cẩn thận lẫn nhau.

Tôi sẽ dẫn đầu." Sau khi ra lệnh, Owen lại giương cung dài, lặng lẽ nhắm vào đội trưởng ngư nhân phía trước đội xung kích.

Vì hai kỹ năng không thể phóng cùng lúc, Owen đã lặng lẽ chuẩn bị sau khi phóng "Bắn Tin Niệm".

Không bắn khi chưa chắc chắn ở ngoài phạm vi 200m.

Mãi đến khi người chỉ huy ngư nhân chỉ huy xung phong được 200

mét trở lại, Owen mới phóng viên đạn đã chuẩn bị từ lâu.

Phải nói rằng, đàn cá di chuyển quá chậm, Lâm Hiên hầu như còn lo lắng, chạy nhanh hơn một chút, với tốc độ như vậy, đợi đến khi xung phong lên thì đã thành cá nướng rồi. 155 Thành quả và Quán trọ lớn.

Owen hơi mệt sau khi bắn tên.

Tiếp theo là tiếng máy bắn bu lông dày đặc, những chiếc bu lông ngắn và thô bay vút đi.

Hai con vật lưỡng cư đối diện lần lượt ngã xuống, bị thương nhẹ, mặc dù không có con cá nào chết.

Tuy nhiên, người chỉ huy ngư nhân lại càng nghiêm trọng hơn.

Mũi tên không bắn trúng yếu huyệt.

Dù sao, 200 mét quá xa.

Việc trượt mục tiêu ngoài ý muốn thật đáng xấu hổ.

Mũi tên lao về phía cơ thể khổng lồ của ngư nhân, và tất cả phần thưởng từ mô hình tinh anh đều được ban phước bằng "Bắn Tin Niệm", động năng mạnh mẽ của mũi tên trực tiếp xuyên thủng ngư nhân.

Đáng tiếc là mũi tên không gây ra bất kỳ sát thương nào cho kẻ địch phía sau, trong thực tế điều này đương nhiên là không hợp lý, nhưng trong game không có kỹ năng tương ứng, cũng không có cách nào phát huy hết hiệu quả tương ứng.

Tuy nhiên, mũi tên này đã gây ra hơn 800 điểm sát thương cao.

Chương 946

Đội trưởng là đơn vị cận chiến, đã đạt cấp độ bốn, nhưng vẫn bị mũi tên bắn bị thương.

Tuy nhiên, khi người chỉ huy bị trọng thương, những ngư nhân còn lại dường như có chút lơ đãng.

Một số ngư nhân vẫn bất chấp lao về phía trước, cố gắng từng bước giúp đỡ người chỉ huy của họ.

Một số ngư nhân thậm chí còn lên kế hoạch quay đầu bỏ chạy.

Mặc dù cung thủ bị trọng thương, nhưng việc bố trí lại đội hình quá chậm.

Đồng thời, hai xạ thủ cung dài đã bắn ra tới 6 mũi tên, những người trẻ tuổi này rõ ràng có kỹ năng bắn liên tục, mỗi lần bắn ra hai mũi tên.

Nhìn vào điều này, chỉ có hai xạ thủ cung dài mạnh hơn cả một đội cung thủ.

Tuy nhiên, Owen cũng thể hiện tài năng, giương cung dài, bắn ra ba mũi tên trong ngày hôm nay, đó là kỹ thuật cung tên chính xác.

Cùng với việc cung thủ bắn một lần nữa, đàn cá cuối cùng đã sụp đổ, quay đầu bỏ chạy.

Tuy nhiên, ngư dân cố gắng vượt qua tốc độ của mũi tên là một trò đùa.

Owen lại thu cung dài, nói: "Mọi người, chuẩn bị, di chuyển, bắn, đi, đi, đi!" Câu tiếng Anh bất ngờ suýt khiến Lâm Hiên nghẹn nước bọt, vào lúc đó thật bi thảm.

Các xạ thủ xếp thành hàng thẳng tắp chạy về phía trước, nhắm vào những ngư dân đang bỏ chạy, họ không còn là mục tiêu chính nữa.

Tuy nhiên, ngay cả khi đang chạy, các xạ thủ vẫn có thể bắn trúng chính xác kẻ địch, cuối cùng không ai trong số chúng, kể cả ngư dân, có thể thoát thân và biến thành cá nướng trên bãi cát.

Vui lòng xem bản tiểu thuyết không có gạch chân.

Cường độ tấn công tương tự như chiến binh cấp ba.

Phòng thủ đã đến gần tôi hơn một bước.

Nhưng nỏ có đặc tính đạn xuyên giáp, nên sát thương sẽ không nhỏ.

Sau khi mất mấy chục con, đàn thú lông đỏ đã bỏ chạy, không biết hang ổ của chúng ở đâu.

Nói tóm lại, chắc chắn ở khu vực giao giữa thảo nguyên và rừng thông.

Trên đường đi, quái vật ngoài việc để lại cho Lâm Hiên hơn 80 bộ áo da, hàng trăm sợi tơ nhện và hơn 300 đơn vị thức ăn, thì cũng không để lại gì nữa.

Khi Lâm Hiên mang theo thức ăn trở về khu vực trung tâm, thì khoảng ba, bốn giờ chiều.

Chuyến đi này mất khá nhiều thời gian, vì phải dọn dẹp khu rừng lớn.

Có thể thấy hòn đảo này giờ đã thực sự lớn.

Sau khi nâng cấp lần nữa, nó có thể được dùng làm một thị trấn nhỏ.

Kêu gọi tất cả những người rảnh rỗi nướng thịt.

Sau một ngày câu cá vất vả, chỉ kiếm được mấy chục đơn vị lương thực cho Vũ Mị.

Không bằng Lâm Hiên.

Chỉ để Vũ Mị giải khuây.

Đương nhiên, giờ đây, những con cá được câu và nuôi dưỡng bởi Vũ Mị, thì nàng ngồi cạnh Lâm Hiên nướng thịt.

Mặc dù có người, hai người không thân thiết, nhưng hình ảnh họ khi không rời khỏi nhau, thì ngồi bên nhau không làm gì cũng là hạnh phúc.

Lâm Hiên cũng không keo kiệt.

Để những đứa trẻ này có đủ thịt để ăn.

Cuối cùng, buổi nướng thịt kéo dài hơn một giờ.

Sau khi Tanis và gia đình giúp đỡ, họ mới miễn cưỡng hoàn thành trước khi trời tối.

Để bọn hải tặc và Tần Kỷ hôm nay cũng được tận hưởng cảm giác no bụng với thịt nhện, dù sao thì mùi vị và hình dạng cũng gần giống nhau, họ cũng không phân biệt được.

Tổng cộng thu hoạch được 900 đơn vị lương thực, sau khi trừ đi chi phí cho mỗi người và binh lính, còn lại hơn 700 đơn vị.

Quán rượu mong đợi từ lâu cuối cùng cũng có thể xây dựng được.

Cầu tiên hoa. 156 Anh hùng và Rượu.

Chương 947

Tại một khu vực sống mà Lâm Hiên đã chọn, một giếng nước được xây dựng, sau đó một quán bar cũng được xây dựng.

Lâm Hiên sốt ruột kiểm tra thuộc tính của quán bar.

Quán rượu: Nơi thu thập tình báo, chiêu mộ anh hùng và thư giãn của Lâm Hiên.

Mở giao diện thao tác quán rượu, kiểm tra các tùy chọn thêm rượu và chiêu mộ anh hùng.

Đương nhiên, hiện tại đều không có.

Điều này có nghĩa là cần thêm đủ số lượng và loại rượu trước khi rượu xuất hiện.

Các anh hùng lang thang.

Tìm tùy chọn thêm rượu.

Hiện tại, táo, lúa mì, gạo, v.v., đều có thể thêm vào.

Thêm tất cả các nguyên liệu có thể thêm vào, mỗi tùy chọn 10 điểm, rượu sẽ tự động sản xuất.

Sản xuất ba loại rượu, bia và rượu trắng, cần 30 phút, trung bình mỗi phút một ly rượu.

Nguyên liệu: 10 quả táo, 30 lúa mì và 30 gạo.

Không áp lực, nhưng tốc độ hơi chậm, cần 30 phút.

Đương nhiên, Lâm Hiên chỉ đợi một phút.

Sau khi một ly rượu trái cây được sản xuất, anh bước vào quán bar.

Cần 500 Kim Hồn Tệ.

Mỗi lần mời quan chức đều phải trả thêm 5 Kim Hồn Tệ.

Lâm Hiên có chút ngại ngùng.

Mặc dù tôi cảm thấy hào phóng, nhưng tôi vẫn không nghĩ đây là một giao dịch tốt.

Tôi sẽ đợi xem.

Sau khi loại và số lượng rượu xuất hiện, tôi chắc chắn sẽ thu hút những anh hùng tốt hơn, nhưng chắc chắn sẽ đắt hơn.

Lâm Hiên quay lại tháo tất cả Kim Nguyên Bảo và Ngân Đĩnh ra, xem có bao nhiêu Kim Hồn Tệ rồi mới quyết định.

Tạm thời, họ đã ra khỏi quán rượu.

Vũ Mị và Lâm Hiên vội vã chào hỏi.

Lâm Hiên cười khổ: "Không cần hỏi đâu.

Mời cứ tự mình vào tham quan.

À đúng rồi, Tanis, tôi có chuyện muốn hỏi." Vũ Mị không xông vào, khi nghe có chuyện muốn hỏi.

Hình như tôi phải đi tham gia.

Tanis không vội. "Được rồi, vậy thì sao?" Lâm Hiên không che giấu gì, cũng không thực sự muốn lừa dối.

Khi thấy ba người họ ở gần đó, hải tặc đã mệt mỏi cả ngày, đang nghỉ ngơi.

Có ít người ở bên ngoài.

Vì vậy, anh lấy ra hạt giống quý giá, mô tả đặc tính, rồi hỏi Tanis: "Có cách nào tốt để tăng tốc độ phát triển không?" Chuyện này đáng lẽ phải hỏi hôm qua, nhưng hôm qua tôi quá phấn khích, nên bị trì hoãn

đến bây giờ.

Hai người bên cạnh vừa nghe có phần thưởng để luyện, nhất thời cũng có chút nóng lòng, Vũ Mị không cần, đã chiếm một phần của việc nâng cấp hòn đảo, cũng cần hơn một tháng mới có thể nâng cấp.

Mặc dù Tanis sắp được thăng cấp 2, biết được sức mạnh của mình, bây giờ lại càng khẩn trương muốn khôi phục sức mạnh của mình. "Nghe giải thích của ngài, nước giếng mặt trăng có tác dụng tăng tốc độ tăng trưởng nhất định, nhưng ban đầu, sau giai đoạn tăng trưởng, e rằng cần nước sinh mệnh để tăng tốc độ tăng trưởng." Mặc dù hạt giống cấp này không tốt bằng cây trên thế giới, nhưng cũng rất quý giá.

Nếu có thể ngâm và nảy mầm trong nước sinh mệnh, chắc chắn có thể nâng cao một cấp.

Nước sinh mệnh, dùng trong hỗn hợp hạt giống đó sao?

Tuy nhiên, Tanis vẫn cung cấp một phương pháp hay, vì vậy Lâm Hiên đã ném hạt giống vào giếng mặt trăng, định để nó nảy mầm trong giếng, rồi trồng nó cạnh ngôi nhà nhỏ, để nó chỉ còn lại một cây năng lượng trẻ con làm bạn.

Chương 948

Con cá bơi lội vui vẻ trong giếng: "Thằng nhóc, đừng có ý đồ gì với bảo bối này.

Ăn đi, cẩn thận trong bụng mọc ra một cái cây lớn." Quan sát một lúc, Lâm Hiên mới thở phào nhẹ nhõm, khi rời đi, anh thấy ngay cả con cá cũng không có hứng thú tìm kiếm hạt Bồ Đề.

Có nhiều việc phải làm.

Buổi huấn luyện hôm nay chưa kết thúc, nước trong ao chưa đổ đầy, không thể lơi lỏng một khắc nào. 157 Cảm giác và Luyện kim thuật.

Sau khi Lâm Hiên đi xa, hai con mắt to tròn của hai con cá sen trắng đột nhiên quay tít với tốc độ nhanh nhất.

Sau đó, chúng nhanh chóng bơi đến hạt Bồ Đề.

Sau khi quan sát hạt giống một chút, chúng cuối cùng quyết định há miệng, nuốt chửng nó khi không có nguy hiểm.

Thực tế, tôi có thể thấy từ thuộc tính của hạt Bồ Đề rằng, con cá sen có thể đơn giản như cấp độ quý hiếm. không thích.

Do đó, nếu dược liệu đầy đủ, có thể giữ lại một thanh đao dài.

Ngoài ra, Lâm Hiên có thể trang bị giáo sắt và khiên.

Song đao của Simon giống với vật phẩm trang bị của thủ lĩnh nên không cần thay đổi.

Điều quan trọng nhất là tạo ra một số bộ giáp chất lượng cao và bảo vệ.

Thợ rèn sẽ bận rộn.

Lâm Hiên không có gì quý giá để sửa chữa, nhưng có những việc hậu chiến cần xử lý.

Các nguyên tố thổ được dùng để cúng tế đê, tháp tên và các thứ khác đang được sửa chữa, tường không có tài nguyên, vì vậy tôi phải bỏ qua trước.

Các chiến lợi phẩm cũng nên được xử lý nhanh chóng.

Simon là người bận rộn nhất.

Vô số thịt nhện và phi lê cá đang chờ chế biến.

Sẽ được xử lý trong 3 ngày, không cần lo lắng.

Bây giờ không phải lúc lãng phí thời gian.

Ngoài thịt, có rất nhiều tơ nhện, đã được tặng cho vợ của thợ săn.

Ông chủ rắn biển đã lột da rắn và ông chủ nhện đã tháo tơ đều là những thứ tốt.

Lâm Hiên tiếp lời, hỏi: "Thợ may lão luyện, nhưng dù sao thì cũng chưa đạt cấp bậc đại sư." "Có thể xử lý được, nhưng nếu cần chế tạo áo giáp da hoàn hảo, sẽ lãng phí dược liệu, nhưng nếu chỉ chế tạo áo giáp da ưu tú, thì ít nhất có thể chế tạo 5, 6 bộ không vấn đề gì, có thể đảm bảo hiệu quả tốt." Lâm Hiên đã quyết định, dù sao thì trên đảo không có nhiều người, Lâm Hiên muốn làm áo giáp cho Xue, Simon cũng muốn làm một bộ áo giáp, Tanis là tiên phong kiêm pháp sư, áo giáp chắc chắn không phù hợp, nên cho nàng một bộ áo giáp da.

Đã quyết định rồi.

Trong số các chiến lợi phẩm có một bảo vật, đó là nội đan của giao long biển.

Vật phẩm này có thể được sử dụng bởi Gấu Bạo Lực và Gấu Đầu Sắt.

Miêu tả của hệ thống khá rõ ràng, nhưng hiệu quả của nó thì không lý tưởng.

Lâm Hiên đại khái đã đưa viên nội đan quý giá cho kẻ không có cống hiến đó.

Nếu tên này ăn nhiều tài nguyên như vậy mà không lớn nhanh, Lâm Hiên dự định sẽ nuôi nó thêm một lần nữa.

Cách giải quyết?

Đôi khi đầu tư là như vậy.

Hoặc là không đầu tư gì cả, hoặc là chỉ có thể nghiến răng chịu đựng, tiếp tục đầu tư sau khi đã đầu tư.

Nếu không, tất cả chi phí sẽ đổ sông đổ bể, nhiều người đã phá sản vì vậy.

Chỉ một câu nói, Lâm Hiên tham lam, như một con người, nên không ngừng quan sát con cá rồng vàng sau khi nuốt nội đan.

Quái vật ở một mức độ nào đó khác với binh lính.

Trước mặt, không có sự khác biệt lớn.

Chỉ là tinh anh bình thường.

Chương 949

Ở phía sau, binh lính có truyền thuyết, thần thoại.

Quái vật có lãnh chúa, ông chủ, siêu lãnh chúa, kẻ thù thế giới.

Sức mạnh đương nhiên biến thái từng cấp độ, nhưng không thể tương đương với sự chuyển đổi của binh lính, một lãnh chúa cùng cấp bậc phải lớn hơn binh lính trong truyền thuyết, dù sao thì sự khác biệt về số lượng vẫn tồn tại.

Sau khi dùng nội đan, con cá rồng vàng lại thay đổi.

Dù sao thì, nội đan của boss tiến hóa thành giao long, sự giúp đỡ cho nó không hề nhỏ.

Cơ thể đột nhiên dài ra một chút, vảy trở nên sắc nhọn hơn, râu không thay đổi, góc độ cũng nhỏ hơn một chút, đặc biệt là đuôi cá, có chút thô và mạnh mẽ.

Về mặt thuộc tính mà Lâm Hiên nhìn thấy, lãnh địa của nó không thay đổi, chỉ tăng nhẹ.

Sinh mệnh tăng gấp đôi, đột nhiên biến thành 800 sinh mệnh, điều này thể hiện đầy đủ sức sống ngoan cường của nó.

Tỷ lệ thành công khi tiềm nhập Long Môn đã đạt 80% trong kỹ năng, bây giờ nó là Long Kỵ Binh.

Lâm Hiên không hề biết chuyện này. "Yêu quái phức tạp, người như vậy có Long Hồn sao?

Trên đảo của tôi có không?" A Sửu dừng một chút, nói: "Trên đảo có bốn người, có vật phẩm.

Vảy của giao long biển còn sót lại chứa Long Thần Ngân Tích."

"Bốn người?

Sao lại có bốn người?

Tôi biết, một game thủ, chỉ game thủ mới có thể khởi động Long Môn, đúng không?" A Sửu nói: "Đúng vậy, chỉ game thủ mới có sức mạnh đặc biệt, nhưng tôi nhắc nhở, khởi động Long Môn phải tiêu hao Long Hồn của game thủ, hoặc sức mạnh đặc biệt.

Mất đi quyền năng này sẽ mang lại hậu quả nghiêm trọng." "Nghiêm trọng sao?

Nghiêm trọng đến mức nào?" "Vốn dĩ không nên nói cho ngài biết, nhưng tôi đoán ngài sẽ không mở đâu, thông tin này đối với Lâm Hiên không còn giá trị nữa, nên nói cũng không sao." Long Thần là một sức mạnh độc đáo đối với game thủ.

Chính sức mạnh cổ xưa này đã nâng đỡ họ trưởng thành và sinh tồn trên thế giới này.

Là nền tảng của mọi người.

Đương nhiên, các chủng tộc khác nhau sẽ có những cách gọi khác nhau cho các đội quân khác nhau.

Tôi không có nhiều bình luận.

Chỉ cần biết rằng, mất đi Long Hồn không chỉ đơn thuần là mất đi thân phận game thủ.

Nó cũng có nghĩa là không thể tiếp tục trưởng thành trên thế giới này, ngay cả khi trở thành một người theo dõi hoặc được tái sinh.

Do đó, Long Hồn không thể bị cưỡng chế có được, chỉ có thể tự nguyện cống hiến.

Tuy nhiên, con người luôn có cách của Lâm Hiên, và họ cũng nắm giữ những thông tin không hề tầm thường.

Lâm Hiên im lặng, quả thực có chỗ để lựa chọn, nhưng không có cái giá nào lớn đến vậy, nếu ở trên Trái Đất, chắc chắn không thể để xảy ra chuyện như vậy, nhưng ở đây chỉ trong hơn một tháng, anh đã trở nên hoàn toàn không thể hiểu được. "Ồ, tôi thật giả dối.

Nghe nói tôi có đối tượng và phương pháp.

Bây giờ tôi phải giả vờ mạnh mẽ, như vậy tôi mới có thể lừa dối." Lâm Hiên tự nhủ.

Người khác đương nhiên không biết chuyện gì đang xảy ra, nhưng sự xấu xí trong lòng tôi thì biết.

Im lặng một lát, A Sửu đột nhiên nói: "Tại sao tôi lại ghen tị với con người.

Họ có thể kiên trì với nguyên tắc hoặc làm bất cứ điều gì họ muốn, nhưng tôi chỉ có thể tuân theo chương trình." Do đó, bất kể con người như thế nào, ít nhất phải có tư cách để nói về con người.

Ở nơi này, chỉ khi một người trở nên mạnh mẽ, mới có tư cách để trở thành con người.

Lâm Hiên giật mình.

Lời nói đột ngột của A Sửu khiến anh kinh ngạc.

Im lặng một lát, "Haha, cảm ơn.

Tôi sẽ không xấu hổ đâu." A Sửu đương nhiên sẽ không bỏ qua.

Đối với Lâm Hiên thì không sao cả.

Sau khi quan sát sự thay đổi của cá rồng vàng, anh hỏi những người xung quanh: "...Tiện thể hỏi, nếu tôi hỏi một câu, làm thế nào để con người trở nên mạnh mẽ hơn?" Lâm Hiên suy nghĩ một lát, nói: "Đương nhiên là phải không ngừng huấn luyện và tăng cường." Lâm Hiên cười lớn, "Vậy, Michele, em thấy sao?" Thiên sứ Michele nói:

"Chúa của tôi, Thánh Quang là mạnh nhất.

Chương 950

Chỉ có không ngừng theo đuổi Thánh Quang và xua đuổi tà ác, mới có thể trở nên mạnh mẽ hơn." Lâm Hiên cười hỏi Morphe, "Em nghĩ sao?

Morphe." Morphe cũng cười, "Chúa ơi, không phải đã có câu trả lời rồi sao?" Lâm Hiên nói: "Vậy thì của tôi, không phải của tôi, bây giờ tôi nghe câu trả lời của em." Morphe kiềm chế nụ cười, nói: "Tôi nghĩ nếu một người trở nên kiên cường." nhưng biên giới biển trên đảo cũng quan trọng, biết đâu sẽ có những thu hoạch bất ngờ.

Hơn nữa, sẽ không phải tất cả hải tặc ra ngoài, chỉ phái hai người cho Morphe kiểm soát trước, sau đó đợi có nhiều người hơn thì sẽ từ từ phân chia.

Trong tình hình hiện tại, việc tập trung sẽ chỉ làm tăng thêm những nơi sinh sản tối tăm, giống như tình huống của Lâm Hiên Dương và Tần Quang Nghiệp.

Michele bay lượn trên bầu trời.

Bay lượn như vậy đã trở thành một bản năng.

Mặc dù tiêu hao thể lực lớn hơn đi bộ một chút, nhưng với thể lực đáng sợ của Michele, việc bay lượn này chỉ là chuyện nhỏ.

Lâm Hiên lúc này đang nhìn chằm chằm mặt biển, trong đầu xác nhận nhiệm vụ hôm nay.

Nhiệm vụ chiến đấu đã hoàn thành.

Sau khi nhấp vào nút, tôi nhận được một đôi giày giáp hoàn toàn mới, bên trong có lớp lông, nên khá ấm áp.

Ít nhất đôi giày da sói rách nát có thể nghỉ hưu rồi.

Tuy nhiên, đôi giày đó do Simon tự tay khâu từng mũi kim, đối với Lâm Hiên có ý nghĩa sâu sắc hơn, nên anh không vứt bỏ đôi giày, mà cất nó vào không gian.

Đôi giày mới chất lượng tốt, tăng 5 điểm phòng thủ cho bước chân, giảm 1 điểm tốc độ di chuyển, nhưng tăng thêm một hiệu quả đặc biệt là giảm 20% sát thương khi rơi từ trên cao cũng rất hữu ích.

Sau khi nhiệm vụ chiến đấu hoàn thành, nó đã được làm mới.

Vẫn cần 1000 đơn vị quái vật có giá trị sinh mệnh trên 100.

Một lần, phần thưởng đã được thay thế bằng một vật phẩm trang sức chất lượng cao.

Vật phẩm của Lâm Hiên chắc chắn không phải là vật phẩm cao cấp.

Lõi của Nguyên tố Địa Cầu là một bảo vật, có thể được game thủ và người chơi sử dụng, và cũng có thể áp dụng cho toàn bộ đội hoặc người chơi.

Viên ngọc vàng này cũng là một bảo vật.

Có tác dụng với người chơi.

Nguyên tố Địa Cầu được dùng cho mục đích cá nhân.

Nhưng bây giờ ai bảo hòn đảo này thiếu lao động?

Sau khi xem xong nhiệm vụ chiến đấu, tôi chuyển sang giao diện nhiệm vụ hàng ngày.

Nhiệm vụ hàng ngày hôm nay được cập nhật là huấn luyện, cần nâng cấp 5 binh lính.

Không may, nhiệm vụ này không thể hoàn thành trong thời gian ngắn.

Phần thưởng vẫn là 5 cuộn huấn luyện.

Lâm Hiên đoán có các nhiệm vụ tiếp theo.

Nhiệm vụ tiếp theo có thể là 10 binh lính và 10 cuộn.

Do đó, tốt nhất là nên kiểm soát chúng trong tương lai.

Dù sao thì, trên đảo không thiếu kẻ địch.

Nhện và ngư dân vẫn là mối đe dọa lớn.

Thiếu những tân binh có thể nhanh chóng nâng cấp cấp bậc của mình.

Morphe luôn quan sát vùng nước trên đảo, và chỉ đạo ngư dân tránh những rạn ngầm ẩn dưới biển.

Đồng thời, hai hộ vệ cũng bảo vệ dưới nước.

Mặc dù trước đây khi Lâm Hiên xuống biển thì dưới biển không có gì, nhưng sau khi hòn đảo được nâng cấp, Lâm Hiên chưa thực sự xuống biển, chỉ bơi vội vàng một lần.

Môi trường dưới nước không rõ ràng, ít nhất là khu vực rạn ngầm này chưa được khám phá.

Morphe rõ ràng sẽ không làm như vậy.

Ban đầu, cô ấy ra ngoài để thám hiểm đại dương.

Khu vực rạn san hô dường như có thu hoạch duy nhất là khu vực tìm kiếm quan trọng.

Chương 951

Lâm Hiên cảm thấy hơi ngứa ngáy.

Dù sao thì, trên thuyền không thể hiểu được.

Chỉ có thể lặn xuống nước vì một mục đích đặc biệt.

Lâm Hiên lần đầu tiên hoàn toàn không theo kịp.

Không phải là không biết uống nước, nhưng dưới nước không có nhiều sức chiến đấu.

Sợ hãi khi xuống chỉ làm tăng gánh nặng cho Lâm Hiên.

Lâm Hiên mặc áo giáp nặng, không thích hợp để bơi, nhưng không thực sự sử dụng kỹ năng bơi lội.

Mấy người trẻ tuổi kia nhanh chóng quay người bỏ chạy.

Ngay sau đó, Lâm Hiên ra lệnh cho đội thủy binh truy kích và ám sát.

Cái gọi là độ dài từng tấc lại hơn một tấc, nên những ngư dân kia bị buộc phải làm việc vất vả, nhưng lại không gặp đội thủy binh.

Không, Lâm Hiên không hề lo lắng số lượng ngư dân ít.

Điều anh thực sự quan tâm là những kẻ theo đuôi của thủy tộc.

Một lần, Lâm Hiên và đồng đội dường như đã chọc giận ngư dân, thế là họ bắt đầu tổ chức đội săn lùng đội thủy binh.

May mắn thay, những kẻ theo đuôi của thủy tộc không thể di chuyển và thi triển pháp thuật, miễn là Lâm Hiên và đồng đội chạy đến một khoảng cách an toàn trước khi chúng kịp niệm chú.

Ngư nhân cũng không dám đi quá xa, nếu không với hỏa lực của

vài tòa tháp bắn tên, có lẽ ngay cả thần tiên cũng tuyệt đối không thắng nổi.

Nhưng vào lúc như vậy mà lại bị lính thủy bộ chiếm lợi thế, trong lòng ngư dân không cam, những con cá này hung tợn bùng nổ, coi yếu điểm làm ưu thế, nên dù có pháp sư cá la hét ầm ĩ, có cá xông vào phạm vi tấn công của tháp tên và bị quân đội vây tiêu diệt.

Một ngư nhân lớn nhìn thấy cạm bẫy của một ngư nhân khác, đành phải dẫn những con lớn hơn cố gắng tiêu diệt đội thủy binh.

Đến lúc đó, Lâm Hiên và đồng đội mới thấy ngư nhân xông lên, kiên quyết từ bỏ việc chiếm lợi thế, dẫn đội quay về.

Thấy sẽ không có nguy hiểm, Lâm Hiên bắn vài luồng Phong Nhận về phía pháp sư cá, khiến Lâm Hiên và đồng đội càng thêm sợ hãi, Lâm Hiên vội vã quay về mỏ.

Dẫn theo hai xạ thủ quay về giếng mỏ, Lâm Hiên và đồng đội nấp sau đống đất, dùng súng đâm xác chết, còn Lâm Hiên thì giúp khai thác quặng.

"Tình hình thế nào?" tò mò hỏi.

Lâm Hiên cười nói: "May mà Lâm Tĩnh Thành thông minh.

Ngư nhân đều ngu ngốc, tính khí không tốt.

Chắc không có vấn đề gì lớn." Diện tích giếng mỏ đã mở không lớn, hai người đào quặng ra ngoài.

Sau khi thu thập được 20 đơn vị quặng sắt gần đó, không thể tìm thấy quặng sắt nữa, chỉ có thể tìm ở những nơi sâu hơn.

Cần tìm tiên hoa, dù sao, lực tấn công của hai xạ thủ yếu.

Lâm Hiên đào ra khỏi giếng mỏ, không tiến được mấy mét.

Lâm Hiên dứt khoát bảo Tôn Ny Tư và Lâm Hiên đi nghỉ ngơi, để

khôi phục thể lực.

Xạ thủ là tân binh.

Mặc dù thể lực của Lâm Hiên và đồng đội không quá mạnh, nhưng chúng tôi có thể kiên trì trong thời gian dài.

Ngoài ra, hai xạ thủ có thể hồi phục nhanh chóng trong thời gian ngắn để tận dụng lợi thế không bị loại và thăng cấp. 000 Dù sao, sau khi nghe Lâm Tĩnh Thành giới thiệu, lính thủy bộ nhiều nhất chỉ cần 1500 điểm sinh mệnh là đủ để thăng cấp.

Ngay cả khi Lâm Hiên và đồng đội hoàn thành trong nháy mắt, chúng tôi cũng chỉ cần nhiều nhất 67 phút.

Nhưng tất cả đều chỉ là ước tính lạc quan của Lâm Hiên.

Thực tế, đội thủy binh đã tìm kiếm gần 10 phút, nhưng vẫn không có dấu hiệu thăng cấp.

Lâm Hiên, "Cá Mã, biết chênh lệch lớn thế nào không?" "Biết, hừ. …" Sau tiếng vo ve, không còn âm thanh nào nữa.

Lâm Hiên cũng hiểu rõ chức năng thông qua giải thích của hệ thống.

Chức năng của cái bia này thực ra rất đơn giản.

Chương 952

Chỉ cần nghe tên, sẽ biết lệnh cấm bay của Cấm Không Bi không hoàn toàn ngăn cản việc bay lượn.

Chức năng của nó không chỉ giới hạn ở đó, lệnh cấm bay cũng phân chia "linh linh linh" thành các đối tượng, nếu không, ngay cả Mi Hiết Nhĩ mạnh nhất, ba thiên sứ, cũng sẽ không thể bay.

Cấm Không Bi có thể cấm bay theo ý muốn.

Chỉ cần Lâm Hiên ở trong lãnh địa, có thể giao tiếp với Cấm Không Bi bất cứ lúc nào, chỉ định sinh vật nào không được bay.

Lệnh cấm bay của Cấm Không Bi cực kỳ hiệu quả.

Theo lệnh cấm bay của Cấm Không Bi, ngay cả pháp thuật bay cấp thần thoại cũng vĩnh viễn không thể bay.

Bằng cách đó, không chỉ pháp thuật, mà ngay cả khả năng bay của bản thân sinh vật cũng không có hiệu quả.

Hơn nữa, chỉ cần Lâm Hiên muốn, những sinh vật bay không được phép tuyệt đối sẽ không xuất hiện trên vùng đất do anh kiểm soát.

Đương nhiên, khả năng mạnh mẽ như vậy cũng có giới hạn.

Một khi rời khỏi lãnh địa sẽ không còn bị ảnh hưởng.

Đối với pháp thuật đang bay, như tên bắn, nó không có bất kỳ hiệu quả nào.

Nói cách khác, nếu bay, mà tìm một lực sĩ quăng ra, Cấm Không Bi không có cách nào cấm cản việc bay đó.

Đương nhiên, khi sức mạnh cạn kiệt, việc rơi xuống là điều tất

yếu, trừ khi bay trực tiếp ra ngoài phạm vi Cấm Không Bi.

Do đó, một người chỉ có thể, kiểm soát các chuyên gia hoặc vũ khí tầm xa, như đại bác và máy bắn đá, mới có khả năng sử dụng Cấm Không Bi.

Không, Lâm Hiên rất hài lòng.

Bản thân vật phẩm này không có tên gọi là thần khí, càng không nói đến thuộc tính của nó.

Một thần khí có thể chỉ có một kỹ năng, ngay cả khi kỹ năng đó là một trong những kỹ năng cấp cao nhất?

Cấm Không Bi cũng có một thuộc tính, có thể ban cho sinh vật được tiếp nhận khả năng bay gấp đôi.

Tương đương với việc, miễn là Lâm Hiên chấp thuận, tốc độ bay của loại sinh vật bay đó có thể tăng gấp đôi, trong mắt thiên sứ, điều này có thể dọa chết người.

Phải biết rằng thiên sứ được đánh giá là di chuyển cực nhanh thực tế đã bị tốc độ hạ cánh kéo xuống mức trung bình, chỉ khi bay, tốc độ của nó gần bằng tốc độ máy bay trước đây của Lâm Hiên.

Nếu lại tăng gấp đôi, có phá vỡ tốc độ âm thanh không?

Đương nhiên, vượt qua tốc độ âm thanh có thể hơi khoa trương với Lâm Hiên, nhưng đạt tốc độ máy bay chiến đấu thông thường thì chắc không vấn đề gì.

Còn về máy bay chiến đấu siêu âm, hừ, khi đạt đến cấp thiên sứ sáu cánh thì cần phải cân nhắc.

Chắc chắn sẽ bị điều đi chiến đấu.

Nhìn Hứa Tư Tư với vẻ hiếu kỳ, Lâm Hiên cũng vui vẻ chia sẻ thuộc tính của Cấm Không Bi với cô.

“Thế thì tuyệt vời quá.

Có Cấm Không Bi, tôi có thể xem lũ Dực Long kiêu ngạo đến mức nào.” Hứa Tư Tư nghe xong thốt lên.

Tô Nộ nhìn Hứa Tư Tư, dọa cô bé thè lưỡi ra.

Rồi Tô Nộ bổ sung: “Xạ thủ thường xuyên theo tôi ra ngoài chiến đấu, vì cần sức mạnh, nên khu vực này vẫn bị lũ Dực Long quấy nhiễu.” Lâm Hiên gật đầu thấu hiểu, xoa xoa cái đầu nhỏ của cô bé, rồi nói: “Tôi thả nó ra.

Ngay cả đội Ưng non cũng dám tấn công lén.

Đương nhiên tôi sẽ không thả nhiều con mồi có sẵn như vậy trong thành phố của tôi.” Ngay cả qua lời kể của tổ tiên, cũng không thể nhận được câu trả lời từ người khác.

Do đó, Lâm Hiên không có ấn tượng nhiều về nơi ở của tổ tiên.

Lâm Hiên cũng thông qua cái tivi này để tất cả thị dân có một kỳ vọng tốt.

Tivi được đặt trên quảng trường trung tâm giao dịch, đã gây ra sự xôn xao trong tất cả cư dân.

Dù đã tối, nhưng tất cả cư dân không vội về nhà.

Hàng ghế đầu chật kín người dân, những người phía sau chỉ có thể ngửa mặt lên nhìn.

Nhiều người không thể nhìn thấy, nhưng dù vậy, ngay cả khi chỉ nghe âm thanh trên tivi, họ cũng không về nhà.

Hiện tại kênh phim đang chiếu bộ phim kinh điển “Thuyền Titanic”.

Một con thuyền sắt khổng lồ bị phá hủy trên biển.

Chương 953

Một cú sốc lớn đã mang đến sự kinh ngạc khó tin cho tất cả mọi người.

Đương nhiên, bộ phim này không liên quan đến thực tế, nhưng ý định ban đầu của Lâm Hiên là muốn mọi người có một kênh giải trí, chứ không phải để mọi người đều biết sự thật, điều đó không có ý nghĩa.

Một phát hiện thú vị khác là hiện tại trên tivi có kênh trò chơi, nhưng Lâm Hiên đã tìm, không có bất kỳ trò chơi nào xuất hiện.

Hoặc là căn bản không có kênh như vậy, hoặc thỉnh thoảng xuất hiện quảng cáo hoặc tin tức trong mã hóa, một con ngựa đua toàn màn hình, điên cuồng.

Buổi tối, Lâm Hiên mang số rượu rồng lam huyết còn lại từ bàn thờ đến quán rượu, và sau khi trò chuyện vài câu với Truy Phong Đại Sư, một anh hùng mới đã xuất hiện trong quán rượu.

Hổ Bá.

Giới tính: Nam.

Cấp bậc: Cấp bậc: Thô kệch.

Độ hiếm: Tím.

Kỹ năng anh hùng: Thông thạo các loại đội hình cơ bản trong kỵ binh và bộ binh (đội hình tương ứng sẽ tăng thuộc tính tương ứng, như Lâm Hiên tăng đội hình vòng tròn.

Đội hình chóp nón tăng tốc độ di chuyển của kỵ binh v.v.).

Huấn luyện nghiêm ngặt (sơ cấp): Khi huấn luyện binh lính, tăng

thêm % thuộc tính.

Thuộc tính: Sinh mệnh: Kỹ năng: Phần.

Tổng chỉ huy: Dũng cảm: Trí lực: Hồi phục: Tăng trưởng: Kỹ năng: Hồi phục nhanh (cấp): Tiêu hao điểm kỹ năng, và trong nửa giờ tăng % tốc độ hồi phục của đội ngũ.

Cường hóa Thiết Cốt (cấp): Tăng thêm một cấp độ giáp bổ sung và điểm sinh mệnh bổ sung.

Dũng cảm (cấp): Tăng thêm một lần tấn công bổ sung.

Hổ Giao Thương (cấp): Sử dụng điểm kỹ năng, một lần tấn công tăng % tấn công.

Thiên phú: Tổng chỉ huy Kỵ binh, khi dẫn dắt kỵ binh, tăng thêm thuộc tính bổ sung liên quan đến giá trị Tổng chỉ huy Kỵ binh. (Mỗi điểm chỉ huy tăng % tấn công, % phòng ngự, % sinh mệnh).

Yêu cầu chiêu mộ: Ổ rượu rỗng.

Lương: Tuần, vàng.

Thực tế, bàn thờ chỉ cần 0.1 cân, cũng chỉ một đơn vị, rượu rồng mà Truy Phong Đại Sư tặng tổng cộng có 1000 cân.

Lâm Hiên, một tên trộm vặt vô cùng nhát gan, lại rót thêm 1000 cân rượu rồng.

Sau đó mang theo 999 cân rượu còn lại và 100 vàng chiêu mộ Hổ Bá.

Bảo Bá Hổ nhìn Lâm Hiên thao tác, khi Lâm Hiên rót một cân rượu, mắt nó đỏ bừng.

Không may, loại rượu này bị hệ thống định giá cao, cũng không thể mua được.

Một bình rượu ngon và 100 vàng vẫn sẽ bị hệ thống hấp thụ.

Nó xông lên, ôm chặt lấy Lâm Hiên.

“Sư phụ, không thể mang rượu đi quán rượu nữa.

Sau khi một gia đình nào đó thành công, xin hãy cho một gia đình nào đó thêm một ít loại rượu ngon.” Lâm Hiên cười khổ gật đầu: “Khụ khụ, về, có thể cho tôi thư giãn, tôi biết, tôi sẽ giữ cho cô.” Hổ Bá sợ hãi vỗ đầu nó, “Cha, nhìn kìa.” Đại Hồng đã được chuẩn bị yên ngựa và móng ngựa từ hôm qua, suýt chút nữa lấy mạng nó.

May mắn là dịch vụ y tế đã có mặt.

Dưới sự chỉ đạo của Lâm Hiên, anh lập tức tự mình trang bị cho Đại Hồng.

Anh cho thợ rèn đo Đại Hồng, và lên kế hoạch làm một bộ giáp ngựa.

Mặc dù có một con ngựa để cưỡi, màu đỏ tươi vô cùng thông linh, nên một kỵ sĩ mới, cũng có thể tạo ra một vẻ nghiêm túc.

Nhưng binh lính của Lâm Hiên đều là bộ binh, mặc dù tốc độ di chuyển cũng tăng lên cùng với hàm hồi phục, nhưng so với Đại Hồng thì ngay cả Tô Tô Xán cũng không thể theo kịp ngựa cái.

Đứng tại chỗ chờ, mặc dù đang dọn dẹp mìn dưới đất, nhưng tiện thể huấn luyện cũng là một việc quan trọng, dù sao không biết lúc nào kẻ thù sẽ đến trả thù, thực lực đương nhiên càng mạnh càng tốt.

Trong giếng mỏ đã đi vào vô số lần, mỗi người đều biết ở đó có loại quái vật gì.

Từ những bộ xương yếu nhất và xác sống đến tinh linh bạc và ma cà rồng, hầu như không ảnh hưởng đến Cung Tiễn Thủ Đại Sư cấp sáu, nên Lâm Hiên chỉ đặt Cung Tiễn Thủ Đại Sư và Kích Binh ở vị

trí cuối cùng.

Một là để chăm sóc tốt đường đi của Lâm Hiên, hai là để tiến sâu vào gặp boss, cần có sát thương.

Chương 954

Vì Mi Á phải quét bùn để phân tích khoáng chất, nên tốc độ di chuyển không nhanh.

Một La Hán dẫn một đám La Hán làm hàng đầu, còn xạ kích thủ thì mặc giáp.

Mặc dù xạ kích thủ được tăng cường đáng kể khả năng xuyên giáp, cấp độ tấn công cũng được nâng cao, nhưng DPS (sát thương mỗi giây) yếu hơn cung thủ rất nhiều, nên sẽ không có bất kỳ tiến triển nào.

Vị tiên phong đại sư được giao cho Ai Văn Lý, để ông ta đứng trước xạ kích thủ Lâm Hiên.

Thôi lui, để Tôn Cáp Lý phụ trách chỉ huy, mặc dù Tôn Cáp Lý xuất sắc, nhưng dù sao cũng không có kinh nghiệm chỉ huy.

Lâm Hiên thực ra muốn huấn luyện cô thành một cung thủ.

Tinh linh có thị lực tốt, nếu cho phép tự mình chiến đấu, có thể tự tin di chuyển tự do trong đội quân bất tử của hải tộc.

Việc để cô chỉ huy đội ngũ thực sự không tốt, đặc biệt là cảm giác của cô ấy và xạ kích thủ dù sao cũng có sự khác biệt lớn, tinh linh và con người có một số khác biệt, tùy tiện để cô ấy chỉ huy e rằng phải mất một thời gian dài mới có thể thích ứng.

Lâm Hiên cũng không nhịn được nữa, vì anh đã lãnh đạo, những bảo rương mở trong lãnh địa chắc chắn là vật phẩm của con người.

Khó mà tìm được pháp sư hay cung thủ để Tôn Cáp Lý mang đi.

Hơn nữa, mặc dù cô bé Tô đi huấn luyện, nhưng một khi không có lệnh của cô, sẽ có việc gấp.

Khi nói chuyện đó, Tô đã được Lâm Hiên ôm mấy lần.

Lâm Hiên: "..Tôi không thể cứ mãi để cô ấy nở hoa trong nhà kính, đúng không?

Hơn nữa, tôi không phải là chuyên gia, khi tôi không chỉ huy, không nhất định sẽ phù hợp với cô ấy.

Tốt nhất là để (cô ấy) đi cảm nhận và lăn lộn.

Dù sao, Lâm Hiên và Ninh Tuyết ở phía trước.

Tôi bảo Mi Hiết Nhĩ phải chú ý.

Bây giờ có thể hồi máu ngay lập tức.

Ngay cả khi Hứa Tư Tư không phân phối tốt việc chữa trị, cũng có thể lập tức hỗ trợ." Nghe những lời đó, Tô Tô hoàn toàn thoải mái.

Thực ra, cô ấy không quản lý tốt gian hàng của mình, nhưng thực sự đã trở thành trợ lý của một đạo diễn chuyên nghiệp, nên nhìn cô ấy hơi giống một người mẫu.

Ngoài ra, các linh mục thần thánh gây thêm sát thương cho những sinh vật bất tử này.

Càng nhiều tu sĩ chảy máu, càng dễ dàng hòa giải.

Mỗi tu sĩ đều cần một linh mục chuyên nghiệp chăm sóc, có hàng chục người như vậy làm sát thương.

Nhanh chóng, bốn tu sĩ trở thành La Hán phát ra ánh sáng trắng ngày càng cao.

Lâm Hiên mở hệ thống, thấy chúng thực sự đã biến thành La Hán cấp sáu.

Tất cả thuộc tính tăng lên có ý nghĩa tiêu đề, kỹ năng nâng cao không gây ngạc nhiên, nhưng việc có thể thoát khỏi Phật giáo và thành

công trong trò chơi cũng phi thường.

Trong đó, bốn người đã tăng thêm một kỹ năng mới, gọi là Niết Bàn: Sau khi chết, có thể tiêu hao công trạng và hồi sinh.

Nếu công trạng không đủ, sẽ bị hạ cấp và hồi sinh, nhưng một khi thấp hơn cấp một, sẽ mất kỹ năng này. 000 Một người muốn phát triển.

Không chỉ phòng thủ, sức khỏe và kỹ năng kháng dị thường tăng lên, bây giờ lại có thêm hồi sinh.

Lâm Hiên không biết La Hán cấp bảy sẽ như thế nào.

Dù sao, thăng cấp là chuyện tốt, loại chuyện tốt này sẽ lan truyền.

Chẳng bao lâu, một La Hán thăng cấp thành La Hán, và những người anh em của nó bắt đầu dần dần thăng cấp thành La Hán.

Dù sao đi nữa, tôi không biết có thể mở bao nhiêu quán La Hán trong đó.

Trước khi một vị trí được thăng cấp, các linh mục bắt đầu thăng cấp linh mục từng người một.

Thật sự là một điều tốt.

Giống như La Hán, tất cả thuộc tính đều tăng lên, kỹ năng cũng được nâng cao.

Bây giờ một kỹ năng chữa trị thần thánh có thể hồi phục 100 điểm sinh mệnh, và số lượng hồi phục được nâng cao đáng kể.

Kỹ năng bảo vệ quần thể cũng được nâng cấp.

Chương 955

Phần không đủ.

Bây giờ thăng cấp.

Mặc dù không có thay đổi thuộc tính thực chất, nhưng kỹ năng này đã tăng thêm 100 điểm cấp độ giáp.

Tôi tin rằng khi tôi trở thành giáo hoàng, sẽ có những thay đổi.

Mặc dù chỉ có thể được thăng cấp thành giáo chủ, nhưng vẫn có tiềm năng cao để trở thành một trưởng lão cấp trung.

Theo quy định của kiến trúc này, một giáo chủ có thể thăng cấp thành Xu Cơ Giáo mà không có tên giáo chủ.

Phân nhánh tu sĩ cũng vậy, mỗi thẩm phán viên có thể thăng cấp thành thẩm phán trưởng.

Tuy nhiên, đó đều là chuyện tương lai.

Trước tiên hãy xem xét kỹ năng mới đạt được có quan trọng không.

Kỹ năng này được gọi là Thánh Phước: Tiêu hao 100 điểm sức mạnh thần thánh, và ban thánh phước cho một đơn vị, kéo dài 5 phút. (Thánh Phước: Mỗi lần tấn công tối đa 100).

Thấy cần phải mò mẫm trong phụ bản, loại kỹ năng này rất hữu ích, đặc biệt là xạ kích thủ.

Cấp độ càng cao, chênh lệch giữa tấn công thấp và tấn công cao càng lớn.

Nếu tăng lên một cấp, sẽ gần gấp đôi.

Do đó, kỹ năng này áp dụng cho xạ kích thủ tương đương với

việc tăng gấp đôi trạng thái tấn công.

Có cảm thấy không thoải mái không?

Tuy nhiên, nó không giúp ích nhiều cho thiên sứ, vì tấn công của họ liên tục, đối với một số cánh tay hầu như không có sự khác biệt về tấn công thì không hấp dẫn.

Chẳng mấy chốc, khu vực tập trung của linh hồn đã được dọn sạch, không có quá nhiều xạ kích thủ sát thương không thể theo kịp linh mục và tu sĩ cùng nhau tiến lên.

Tuy nhiên, tiến độ cũng không chậm.

Phía sau linh hồn là một lượng lớn ma cà rồng, nam tước ma cà rồng, thậm chí có cả quái vật cấp cao như bá tước ma cà rồng.

Điều đó cho thấy đã bước vào khu vực trung tâm.

Mặc dù chỉ có một lần dọn dẹp, nhưng có thể gây ra thương vong không cần thiết cho đội ngũ.

Do đó, khi Lâm Hiên ra vào thành phố, các đệ tử đã kinh ngạc phát hiện, Cửu Đại Hành Tinh đại sư đã đứng trên tường thành từ trưa.

Vị đại sư này đang đợi ai?

“Ha ha, ha ha.

Không phải một cuốn sách, một con ngựa cưng bị đổ, mà tôi nghĩ trông nó như một con gà quay!” Khi Cửu Đại Hành Tinh nhìn thấy trong ba lô Lâm Hiên không có sách từ xa, ông ta lớn tiếng hét lên.

Nghe những lời đó, Lâm Hiên nói: “Theo dự đoán, Cửu Đại Hành Tinh đã hãm hại tôi, nhưng vì tôi không chịu giả vờ đọc sách nên ông ta không nhìn thấu được tôi.” Không có sách hoặc câu trả lời, anh đặt con gà quay Đại Hồng lên đỉnh tường thành, nhìn Cửu Đại Hành Tinh, hỏi: “Ông già không sao chứ?” “Không, không, tôi đi xem, ha ha, ha

ha.” Cửu Đại Hành Tinh đột nhiên cười lớn.

Mặc dù thịt gà quay Đại Hồng không nhiều, nhưng loại thịt gà quay này ngoài mùi vị thơm ngon ra thì không có tác dụng gì.

“Này, ai, lại coi gà quay là thú cưng?

Không phải là Cửu Dực Môn chúng ta sao!” Lam Ngọc nhìn thấy trong túi không có sách, châm biếm nói.

Lâm Hiên rời mặt khỏi cuốn sách, nói với Đại Hồng: “Khi ta ra ngoài nhìn thấy tên này, ta sẽ dùng hết sức mổ nó, được không?” Đại Hồng nhìn chằm chằm Lam Ngọc, mặt Lam Ngọc xanh mét.

Đại Hồng có lông vũ cứng cáp và tốc độ nhanh.

Lam Ngọc không phải đối thủ của Đại Hồng.

“A a.

Ha ha.

Lam Ngọc, ngay cả thú cưng cũng không có, còn cười nhạo người khác.

Bao lâu nữa thì ra khỏi thành?

Tôi hy vọng nhìn thấy ai đó bị Đại Hồng truy đuổi.” Thoát Thoát bật cười thành tiếng.

Thoát Thoát đương nhiên cũng biết Lâm Hiên không được Cửu Đại Hành Tinh hoan nghênh, nên không liên quan gì đến Lâm Hiên.

Chương 956

“Sư huynh thân mến, con gà quay này chỉ là một trợ thủ tốt.

Nhìn xem, gà quay này giúp tôi tìm được linh thảo, nhưng tôi không biết liệu nó có đáng giá không.” Nếu không thể đóng gói một cuốn sách, Lâm Hiên liền lấy ra một cái túi lớn.

Trong túi lớn chứa đầy linh thảo. // Xin hãy nhớ tên miền của cuốn sách này: Thư Quán _ Đọc trang web: Thập Tam Lại Thứ.

Cả một mảng đất cứng.

“Mỗi mười năm một lễ hội, mỗi trăm năm một vụ thu hoạch.

Ồ, sư đệ, quả tím này là linh đan nghìn vạn năm, những thứ còn lại là bảy tám trăm năm.” Thật sự là gà quay Đại Hồng tìm thấy sao?

Các đệ tử khác lập tức xôn xao.

Tôi không nghĩ linh thảo là Thôi Hỏa Cốt Thảo, nhưng một số người nghi ngờ, “Đương nhiên, loại gà quay này chuyên môn về phương diện này, có thể tìm thấy.

Nếu không, tôi có thể không chút nỗ lực nào mà tìm về một cái túi lớn như vậy sao?

Vừa rồi sư huynh nói tôi không thuộc Cửu Dực Môn.

Trở thành Đạo giả sao?” Cần tiên hoa.

“..Sư đệ này, chỉ một con gà quay thì vô dụng.

Thu thập linh sủng cấp thấp vô dụng như vậy, không xứng đáng làm đệ tử Cửu Dực Phái chúng ta.” Lý Ngọc nói với vẻ chính nghĩa. 000 “Phì, tôi thấy giống một con chó hơn.

Tôi gọi huynh đệ đó là cha.

Cha, đừng nói nhiều với tôi nữa.

Không nói gì khác, chỉ cần đưa ra một con hồn thú cấp cao hơn tôi, một con gà quay Đại Hồng?" Lâm Hiên không còn trẻ, để anh trai bắt nạt, lớn tiếng nói: Bảo Bá Hổ yêu, mặt Lam Ngọc đỏ bừng.

Linh sủng tinh thần của Hải Lam Bảo Thạch ở đâu?

"Nếu không lấy ra được, đừng mù quáng so sánh với người khác.

Nếu có thể làm hết sức, phải làm cho những người không có linh sủng tinh thần phải câm miệng.

Nếu có linh sủng tinh thần cấp thấp, cũng là linh sủng tinh thần.

Tốt hơn rất nhiều so với một số người không có linh sủng tinh thần và mấy người trẻ tuổi kia." Gà quay Đại Hồng có thể tìm thấy Thôi Hỏa Cốt Thảo thật sao?

Cửu Đại Hành Tinh hỏi.

Lâm Hiên liếc nhìn Cửu Đại Hành Tinh: "Tôi vì sao phải nói cho ông?" "……" Cửu Tinh không nói nên lời, càng không nói đến việc môn quy chưa bao giờ quy định đệ tử có được bảo vật gì phải giao cho môn phái, môn phái cũng không ép Lâm Hiên và đồng đội lấy đi bảo vật mà đệ tử có được.

Về việc tịch thu "linh linh linh" một số bảo vật mà đệ tử mang từ bên ngoài vào, chỉ là để đệ tử luyện tập tốt hơn, chỉ dùng một cách thô bạo.

Tửu Dực Thị dường như có môn quy nới lỏng, nhưng ở một nơi hẻo lánh như vậy thì nhiều môn quy khác lại có tác dụng gì?

Chẳng hạn, một người không được phép xuống núi nếu không được phép.

Ở những nơi khác, người ta có thể tùy ý xuống núi.

Ở Tửu Dực Thị này, người có năng lực có thể chạy thoát.

Môi trường khác nhau, quy tắc môn phái cũng khác nhau.

Các đệ tử khác đều tuân theo cùng một quy tắc thánh chỉ.

Lâm Hiên và đồng đội được bảo là phải làm việc.

Chúng tôi đã xây dựng nơi ở.

Đóng gói sách là điều tốt, nhưng không đóng gói sách thì không sao.

Chúng tôi thậm chí còn đào hang trên mặt đất.

Khi người khác đi săn, cậu bé này đã biến Tửu Dực Thành thành một nhà bếp.

Luyện tập sống như một ông lớn, cũng bắt cả bọ cạp và nhện.

Chỉ nhắm vào các quy tắc môn phái.

Chương 957

Các quy tắc môn phái thay đổi hai lần mỗi tháng.

Lâm Hiên lấy ra Thôi Hỏa Cốt Thảo.

Đại Hành Tinh uống.

“Nếu tôi không trả tiền, tôi sẽ ăn trực tiếp.” Không đóng gói sách thì không đáng xấu hổ.

Cửu Đại Hành Tinh không nói nên lời.

Nếu đánh vào mặt Lâm Hiên, sẽ đánh vào mặt ông ta, nhưng Lâm Hiên là sư đệ của ông ta.

Ngoài ra, Cửu Đại Hành Tinh cũng biết pháp thuật sấm sét có thể liên quan đến Lâm Hiên.

“Được rồi, nếu sau này cậu mang bảo vật ra ngoài, đừng có đóng góp cho môn phái khác, cũng không sao.” Cửu Đại Hành Tinh bị đe dọa.

“Hừ, có khả năng ngăn cản tiên nhân lý.” Nếu không đóng gói một cuốn sách, sẽ có thể trưởng thành như tôi.

Thực tế, nếu không đóng gói một cuốn sách, sẽ cảm thấy tức giận.

Nếu không đóng gói một cuốn sách, sẽ đoán Cửu Đại Hành Tinh. ..

Cửu Đại Hành Tinh tức giận quát lên, mặt ông ta run rẩy.

Mò đến nơi Cửu Đại Hành Tinh biến mất, phát hiện thực sự không còn ai nữa.

Ôi, dịch chuyển không gian sao?

Lâm Hiên không có sách cảm thán.

Vừa rời khỏi nhà, La Chí và những người khác lén lút tụ tập lại.

“Sư đệ Vô Thư, thật sự là, chỉ có gà quay Đại Hồng mới ăn Thôi Hỏa Cốt Thảo sao?” La Chí hỏi.

“Đương nhiên, nếu không tôi có thể tìm được nhiều Thôi Hỏa Cốt Thảo cứng như vậy sao?” Lâm Hiên không hề nói dối.

Công thức của gà quay Đại Hồng có chứa Thôi Hỏa Cốt Thảo.

Còn việc gà quay Đại Hồng có thể tìm được hay không, đó lại là chuyện khác.

Bắt đầu đi.

Cảm ơn, tiểu huynh đệ, nhưng 3.3 an ủi chỉ một con gà quay Đại Hồng sao?

Na Luân Đức Lạp hỏi nhỏ.

Đánh, trước đánh cho gần chết, rồi mới phản kháng.

Giả vờ có sách thì dễ, nhưng giả vờ có khuôn mặt lạnh lùng thì không dễ.

Tuy nhiên, La Chí và những người khác trong lòng đều có mưu đồ, Lâm Hiên và đồng đội chiến đấu.

Chuyện như vậy ở điện ảnh kỳ lạ không phóng đại.

Lông vũ còn chắc hơn sắt thuần, móng vuốt còn mạnh hơn.

Bảo Bá Hổ lắc đầu: “Trong mắt Bảo Bá Hổ, đại địa rộng lớn, chủ nhân có kỷ lục lớn nhất.

Cửu Đại Hành Tinh, không thể từ hư không mà ra được.” “Sư đệ, đổi một con thỏ cát không?” Sư huynh vừa nghe, cảm thấy có gì đó không ổn, hỏi: // Xin hãy nhớ tên miền của cuốn sách này: Thư Quán _ Đọc trang web di động: Thập Tứ Hồng Thối Trúc mỗi người một

nhịp.

“Mọi chuyện đều ổn,” trả lời.

“Mọi chuyện đều ổn là ý gì?” Sư huynh không hiểu.

“Tôi thực sự không thể, huynh đệ.

Kể cho tôi tình hình của cô ấy, con thỏ sẽ đưa cho cô ấy.” Lâm Hiên không gói sách, nói.

“Nhưng mọi người đều biết tình hình của cô ấy mà?” Sư huynh 11 hỏi.

“Nhưng tôi không biết.

Giao hoán không đổi bảo vật của cô ấy thành của tôi, biết bảo vật của cô ấy.” Bảo Bá Hổ nghe lời sư huynh này, liên tục lắc đầu.

Bất cứ lúc nào, quan trọng nhất, thông tin là quan trọng nhất.

Chương 958

Sư huynh vừa nghe, cảm thấy có gì đó không ổn, hỏi: “Sư huynh không có sách, biết không?” “Sư huynh.

Tôi không biết gì về nơi cách đây hàng trăm dặm.” Lâm Hiên đưa con thỏ cát cho vị sư huynh đó.

Sư huynh nhìn con thỏ cát sống sờ sờ, vui mừng: “Cảm ơn, Bốc thúc.

Con thỏ cát này rất nhát gan, hầu như không thể bắt sống được.

Vì Bốc huynh đã đi săn, tôi sẽ kể cho huynh biết những gì tôi hiểu về cuộc săn này.” “Được rồi, đi thôi, để tôi đưa cái này cho sư huynh, để gia đình nghe.

Dù sao, mọi người đều sẽ đi săn.

Nếu biết một số chuyện.” “Không vấn đề gì.” Đương nhiên, vị sư huynh đó sẵn lòng kể tình hình.

Hơn mười đệ tử mới ngồi quây quần ở quảng trường, nghe sư huynh trong môn phái kể chuyện về cuộc săn.

Đương nhiên, trong gia đình có sư đệ nhỏ, nhưng vì lời nói của Cửu Tinh, mọi người đều tiếp cận Lâm Hiên, nhưng Lâm Hiên không quan tâm.

Ngoại môn có nhiều đệ tử như vậy, không ai có thể thỏa mãn lòng người.

Điều đó là không thể.

Anh trai kể chuyện hơn hai tiếng đồng hồ, Lâm Hiên không có sách đã học được rất nhiều điều.

Có một hiểu biết tổng quát về vùng săn.

Vùng săn là nơi sản xuất linh dược gần Tửu Dực Thị nhất, đặc sản là Thúy Cốc Thảo.

Vùng săn cách Tửu Dực Thị vài trăm dặm, trong đó chỉ có khu vực gần Cửu Dực Thị là có linh thú cấp thấp.

Khu vực phía sau là khu vực xuất hiện yêu thú cấp cao.

Một khu vực cách Tửu Dực Thị 100 dặm.

Cả Cửu Dực Thành đều bị yêu thú cấp cao bao vây.

Khi tôi nghe những điều này, tôi vui mừng vì tôi không có sách.

Tôi cứ nghĩ toàn bộ khu vực ngoại vi 000 của vùng săn đều là yêu thú cấp thấp.

Kết quả không phải như vậy.

Trong vùng săn có nhiều nhất là thỏ cát, gà quay Đại Hồng, còn có thằn lằn, rắn biển, tinh hỏa, tinh phong, bọ cạp đỏ, linh thú bọ cạp đỏ.

Lăng Dao có Thôi Hỏa Cốt Thảo, Tím Châm Thảo, Lục Sắc Quát Hành Thảo, v.v.

Đương nhiên, Lâm Hiên cũng biết trong vùng săn có cao thủ môn phái đóng giữ.

Không ai biết Lâm Hiên và đồng đội là ai, nhưng có một pho tượng tinh thần khổng lồ.

Lâm Hiên đã được cứu hai lần, nhưng mỗi lần đều bị pho tượng tinh thần cướp mất, tất cả bảo vật đều bị lấy đi.

Nếu không có linh dược hoặc đá, sẽ bị ném vào sâu nhất trong vách đá và bị lột sạch quần áo.

Tôi không có gì.

“Nếu sau này cậu mang ra ngoài, sẽ bị người khác khinh thường.” Cửu Đại Hành Tinh nói, nhưng các đệ tử ngoại môn cúi đầu không nói.

Lâm Hiên và đồng đội phải làm việc.

“Cậu thấy thế nào?” Cửu Đại Hành Tinh không hề tức giận, chỉ vào một đệ tử bên ngoài và quát.

“Đại sư, nếu chỉ một con gà quay Đại Hồng mỗi năm có thể tìm cho tôi một cây Thôi Hỏa Cốt Thảo một trăm năm tuổi, tôi sẽ hài lòng.

Ngoài ra, trong điều lệ của đại môn không có quy định gà quay Đại Hồng không thể dùng làm linh thú.” Đệ tử run rẩy nói.

Lâm Hiên không có sách trị giá gì khi Cửu Đại Hành Tinh nói chuyện, mắt anh ta nhìn chằm chằm vào cái túi lớn.

“Sư huynh, sao anh không biết đúng, sai?

Trưởng lão hoàn toàn vì lợi ích.

Thôi, tôi giết nó ăn thịt, xem sao….” Lâm Hiên không có ý tốt nói, “Tôi không mang theo bất kỳ cuốn sách nào.” “Hừ.” Cửu Đại Hành Tinh hừ lạnh một tiếng rồi bỏ đi.

Nếu các đệ tử khác không đọc cuốn sách này, Lâm Hiên và đồng đội thậm chí sẽ càng tránh mặt.

Ngay trước mặt mà chế giễu Đại sư.

Chương 959

Ôi.

Những đệ tử này nhận được một lá bùa Trương Lẫm, sau đó nhỏ máu của Lâm Hiên và đồng đội lên lá bùa phép đó, rồi dán lá bùa phép đó lên trán gà quay Đại Hồng.

Sau đó lá bùa phép lóe lên, trong đầu gà quay Đại Hồng có một trận pháp.

Trận pháp do đệ tử điều khiển.

Đi, đi, đi tìm Thôi Hỏa Cốt Thảo.

Sau khi đệ tử làm xong, mang gà quay Đại Hồng chạy đi, vừa chạy vừa.

Những đệ tử khác phía sau cũng vội vàng, có ai đã đóng gói bất kỳ cuốn sách nào để kiểm tra cẩn thận phiếu đổi điểm.

"À, tôi sản xuất không ít ở Tửu Dực Thị.

Có nhiều loại rượu mạnh." Trên danh sách trao đổi có nhiều loại sách.

Nếu tôi không đóng gói, tôi đã hiểu rõ trên ngựa rồi.

Khi Dực Lỵ và những người khác nghe những lời này, họ kinh ngạc phát hiện Lâm Hiên và đồng đội không có sách.

Thực ra, một số tín đồ đã sống mấy chục năm, không biết có bao nhiêu loại bảo vật.

Lâm Hiên và đồng đội chỉ nhìn vào danh sách trao đổi của Trương Lẫm, xem chúng tôi có sách hay không.

Điều đó cho thấy người này có đủ trí tuệ.

“Này, giá trị của Thôi Hỏa Cốt Thảo không thấp, 10 điểm cống hiến mỗi năm.” Lâm Hiên ngạc nhiên nhìn Thôi Hỏa Cốt Thảo.

“Sư đệ Vô Thư, đó là cây cổ thụ trăm năm tuổi.

Năm trăm năm 50 điểm cống hiến, một nghìn năm 500 điểm, quả tím của nó ít nhất 1000 điểm cống hiến.” Một sư huynh mở lời.

“..Ha, tôi muốn trồng.” Đừng đóng gói sách.

Những sư huynh này lắc đầu trước cách Lâm Hiên không bao gồm bảo vật trong sách.

Thực tế là bao nhiêu cống hiến?

Đọc xong cuốn sách này, Lâm Hiên hỏi: “Sư huynh thân mến, loại tinh thần này không có giới thiệu đặc biệt sao?

Nếu sau này mắc lỗi nhiều loại rượu mạnh, có hối hận không?” () “Bốc thúc huynh, đúng là có nhiều loại bảo vật tinh thần, nhưng sức mạnh của tôi chỉ giới hạn ở việc đi lang thang trong phạm vi vài dặm.

Những bảo vật tinh thần này đa số được tìm thấy ở các nơi nguy hiểm khác nhau, chẳng hạn như mỏ linh thạch, vùng săn và những nơi khác.

Thôi Hỏa Cốt Thảo tương đối hiếm.

Nếu không, huynh nghĩ tại sao sư huynh tôi lại nghèo, chỉ có thể không ngừng hấp thụ linh khí trong không khí?

Ngay cả linh thạch cũng khó có được.” Một sư huynh mở lời giải thích.

Xem không có gạch chân, cuốn sách nhỏ này xin.

Cảm thấy Lâm Hiên đã mở mắt! …..

Biết được người gọi Đinh bảo Lý Nhị về nhà nghỉ ngơi.

Cậu bé sau khi tỉnh lại cứ khóc không ngừng.

Sau khi khóc, cậu bé rất yếu.

Lâm Hiên quay người ra lệnh cho người hầu nhanh chóng nấu một bát canh sâm bổ.

Canh sâm nhớ phải tăng cường.

Lâm Hiên và vợ nghe câu nói "Mẹ, trong phòng con có ít sâm tốt, con đi lấy!" Bà lão gật đầu: "Đi nhanh đi, tôi đang trông Lý Nhị đây!" Bà Đinh quay người giận dữ 000 trở về sân.

Chẳng bao lâu, mang sâm đến cho người hầu nấu canh.

Bà lão nói lời cảm kích với Lâm Hiên, cuối cùng ôm chặt lấy anh, suýt chút nữa khiến anh ngạt thở.

"Thật là đại ân nhân của Đinh gia chúng tôi!" Rồi bà thở dài, "Thật là một vị thần tiên sống.

Trẻ tuổi như vậy, lại có y thuật tốt như vậy, có thể cứu sống Lý Nhị!" Lâm Hiên: Khó hiểu.

Chương 960

…..

Chị ấy chỉ là một bác sĩ cao cấp bình thường và chịu nhiều áp lực ở thế kỷ 21.

Anh ấy, Lâm Hiên liên tục nhấn mạnh phải giải thích nghiêm túc cho bà: “Cô bé chỉ đột ngột qua đời, không phải thật.

Trong cơ thể người không có hơi thở, sáu mạch máu trên tay Lâm Hiên và đồng đội cũng không thể được kiểm tra.

Chỉ cần sáu mạch máu trên chân Lâm Hiên và đồng đội còn, chúng tôi có thể được cứu.” “Nếu người thực sự đã chết, tôi không thể cứu Lâm Hiên và đồng đội!” Sau đó, anh ta nói với họ về Thần Khuyết và Quan Nguyên huyệt là những cánh cửa sống.

Cứu ngải ấm áp cứu cơ thể lạnh giá.

Bà lão không hiểu các thuật ngữ y học.

Bà chỉ biết Lâm Hiên có y thuật siêu phàm, và liên tục khen ngợi y thuật của Lâm Hiên.

Lâm Hiên: “Hà bác sĩ giỏi y học.

Vì đã mời rồi, nên theo phương thuốc tiên dược.

Phương thuốc giảm một nửa, bà lão cười, trông có vẻ hơi lúng túng.

Hà bác sĩ, Lâm Hiên và vợ mới sực tỉnh, nhanh chóng ra lệnh cho đội trưởng thả Hà bác sĩ, đưa ông ta về nhà.

Những người không tin Lâm Hiên, đều khen ngợi kỹ năng y tế xuất sắc của Lâm Hiên, và nói nhiều lời cảm ơn.

Thấy cậu bé yếu ớt và mệt mỏi như vậy, khóc đòi ngủ, Lâm Hiên nói: “Sau khi uống canh sâm, hãy để cậu bé ngủ.

Không sao đâu.

Đừng lo lắng.

Nếu sau này có việc gì cần làm, có thể đến Hồn Xuân Đường lấy một ít thuốc.” Gia đình Đinh lần này không dám lơ là nữa, rất nghiêm túc, ghi nhớ từng lời.

Lâm Hiên đứng dậy rời đi.

Bị trách là quá trẻ, kiến thức quá ít.

Rời khỏi Đinh phủ, Hiên Viên Bì lập tức nắm lấy cánh tay Mục Lệ Nhĩ, liên tục thở dài: “Đại tỷ, lợi hại quá.

Phong vài mũi kim mà có thể khiến người chết sống lại!

Thật thần bí!” Lâm Kinh Lý cũng không dám tin: “Mục Lệ Nhĩ, vừa nãy cứu người, tôi đã hành động lỗ mãng vào đêm đó, nên kết thúc thế nào đây.

Không….” Cô bé bàn đã cúi xuống, ôm lấy cánh tay còn lại của Lâm Hiên, nói, “Mục Lệ Nhĩ, chị tuyệt vời quá.

Sau khi rời khỏi tiệm thuốc, sao chị lại trở nên xuất sắc như vậy?” Cũng chế biến kem dưỡng da, bây giờ có thể khiến người chết sống lại!

Lâm Hiên nói không rõ ràng, nhưng mỉm cười đứng sang một bên, nhìn xe ngựa: Hú!

Thật là ngàn cân treo sợi tóc.

Đã chuẩn bị sẵn sàng để bị đánh bại rồi!

Tinh Không nhìn Lâm Hiên một cách nghiêm túc với ánh mắt

không thể diễn tả.

Người lùn bỗng nhiên cảm thấy thượng quan phái đã cử sứ giả đi tìm hiểu tình hình.

Trên đường đi, người lùn ngửi thấy mùi con người và lần theo.

Khi người lùn ngửi thấy mùi máu nồng nặc trên cuốn sách, nó chảy nước dãi.

Đương nhiên, người lùn không dám đứng trước cái túi lớn, nhưng sau khi quan sát cái túi lớn một lúc lâu, không cảm thấy dao động ma pháp, nên nó tiến lên.

Khi Quyền Lôi Đình với tia chớp sáng chói đánh trúng người lùn, sắc mặt người lùn lập tức bị chấn động, cả người rơi vào trạng thái hoảng hốt, sau đó là quyền thứ hai, thứ ba và thứ tư.

Lâm Hiên sợ hãi.

Nắm đấm của anh đầy ma lực.

Các đốt ngón tay của Lâm Hiên rơi xuống đầu quái vật, trực tiếp tiêu hao hết ma lực.

"Tôi chưa chết." Bây giờ một nắm đấm có sức nặng vạn cân, đã đánh liên tục mười mấy quyền.

Quái vật nhỏ đang run rẩy.

Thực tế, quái vật gần như đã chết.

Chương 961

Lâm Hiên không gói sách rút ra cây xương gậy, sau đó xoay cây xương gậy, nhét đầu rỗng của cây xương gậy vào cổ quái vật, rồi dùng tay kia đột ngột đập vào đầu lớn của cây xương gậy, đóng vai trò như một cái búa.

Phốc!

Một lần, cây xương gậy bị đâm mạnh vào cổ người lùn, con quái vật người lùn lập tức ngừng di chuyển.

"A!" Một tiếng thét chói tai, Lâm Hiên không quay đầu lại, hai con cáo, một lớn một nhỏ, đang nhìn.

Con cáo lớn màu đỏ thét chói tai, con cáo trắng nhỏ thì không ổn định.

Xoay người một cái, con cáo đỏ lớn lập tức đứng dậy bỏ chạy.

Lâm Hiên vẫy cây trượng xương của mình, xông lên.

Sau đó, tôi thấy con cáo trắng nhỏ nằm trên đất, không ngừng co giật.

Ba ba ba ba.

Trong túi không có sách, nhưng Lâm Hiên lấy ra một lá bùa lôi, đánh vào con cáo.

Con cáo lập tức biến thành một con cáo trắng lông xù kích thước một mét.

"Quái vật sao?" Tôi không hiểu nhiều về quái vật.

Tuy nhiên, tôi biết loại ác ma bán yêu này tương tự như tu sĩ xây dựng căn cứ của con người.

Sau khi ngưng tụ nội đan ác ma, quái vật hầu như có thể hoàn toàn thành hình.

Lâm Hiên rút sợi chỉ vàng, trói con cáo lại.

Nhét vào túi linh thú, lạ thay nó lại lọt vào, trong túi không có sách nên tôi không đuổi theo con cáo, ai biết nó chạy đi đâu rồi, sau đó lại quay lại chỗ vừa giết con quỷ đó.

"Xì xì à?" Lâm Hiên nhìn con quái vật đã bị giết.

Con quái vật này thật kỳ lạ.

Máu chảy ra không nhiều.

Lâm Hiên ném nó vào dung nham ở xa, từ từ chìm xuống dung nham, ngoài cuốn sách ra cũng không còn gì khác.

Tai họa và mất mát.

Còn về con cáo trắng, tôi không định dùng làm con tin.

"Chết tiệt!" Nếu tôi không đóng gói cuốn sách này, tôi sẽ cảm thấy nhẹ nhõm.

Tôi nắm chặt hai khối, khiến linh thạch trở nên tệ hơn.

Sau đó tôi thu dọn sách, nhanh chóng đi vào hang núi.

Thỉnh thoảng tôi đi xuyên qua một số hồ dung nham.

Để đánh lạc hướng kẻ thù phía sau. 000 "Sâu trong Liệt Sơn.

Ác Hải xuất hiện." Yêu thú và ác ma hoàn toàn là hai chủng loài khác nhau.

Yêu thú là yêu ma, nhưng sẽ không có trang bị hay công pháp.

Hoàn toàn phụ thuộc vào thiên phú và huyết thống.

Ác ma thì khác.

Yêu quái có tất cả kỹ năng, có thể chế tạo trang bị, trí thông minh cao hơn yêu thú rất nhiều.

Lo lắng, lo lắng, Lâm Hiên sẽ không chết, nơi này lớn như vậy, Lâm Hiên không có sách không tin có ai có thể tìm thấy mình.

“Thấy không có đường quay lại.

Ác ma rất thông minh, chắc chắn sẽ chặn đường tôi quay về.” Nếu không đóng gói cuốn sách này, tôi sẽ thầm thì trong lòng.

Nhưng Lâm Hiên sợ gặp những sinh vật khác, không truy đuổi.

Sau đó, anh ta buộc phải chết ở đó nhiều nhất ba giờ.

Nếu trong ba giờ vận động sáu giờ mà không bổ sung nước, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.

Chương 962

“Đi với tôi.” Tôi không nghiến răng, nhưng tôi đã quyết định, nhưng nên đi đường nào?

Mặc dù trong đại lý linh thú có bán yêu, nhưng nếu tôi không đóng gói cuốn sách này, tôi không thể tin bán yêu.

Tôi thà “linh linh linh” tự quyết định, chứ không muốn hỏi một con bán quỷ.

Giơ một ngón tay lên, tháp sách đổ sập, vì gió thổi nước đi, thẳng tắp xuyên qua đường lớn.

“Bùng nổ.” Nếu không thu thập sách của mình, Lâm Hiên sẽ tùy tiện chọn một hướng, rồi bắt đầu tiến về phía trước.

“Đường này không giống đường mà các sinh vật lớn đi qua.

Chắc sẽ không nguy hiểm.” Trong trung tâm cuốn sách này, có một phương pháp như vậy. 27.

Thoát khỏi Hỏa Diễm Sơn.

Trong hang núi của Hiên Viên Môn, Hiên Viên Phong quỳ trước Thượng Quan Dao.

Mặt Thượng Quan Dao vẫn như thường, nhưng Lâm Hiên, Lâm Hiên và Hiên Viên Đại Hành Tinh không dám thở mạnh.

“Hiên Viên Phong trong thời gian lưu lại ở Mãnh Dương Sơn đã phạm sai lầm nghiêm trọng, hiện tại bị phạt lưu lại ở Hỏa Diễm Sơn mười năm.” Thượng Quan Dao nói.

“Tuân lệnh sư phụ.” Hiên Viên Phong nghiến răng nghiến lợi nói, Hỏa Diễm Sơn và Hiên Viên Môn là môi trường tồi tệ nhất, đầy khói

và không khí.

Có rất nhiều khí, bất cứ lúc nào cũng có thể tiêu hao pháp lực, nhưng nơi này không sản sinh linh thạch, chỉ tạo ra thông qua việc đốt một số đá đen.

“Sư phụ, con phải làm sao?” Lâm Hiên hỏi.

“Ta có thể làm gì?

Ta đã nghị hòa với ác ma.

Sau thời kỳ Thượng Quan Đan, chủng tộc ác ma không được phép tiến vào đây, chủng tộc ác ma cũng vậy.” Thượng Quan Dao mặt không biểu cảm nói.

“Nhưng còn tiểu sư đệ thì sao?” Hiên Tinh.

“Để ta đều gặp may đi.” Thượng Quan Dao vẫy tay, ba người thông minh lùi ra khỏi hang của Thượng Quan Dao.

“Hai ca ca, bây giờ chúng ta đi thôi.” Sau khi Hiên Viên Phong ra ngoài, anh ta chào một tiếng rồi đi.

Lâm Hiên và Hiên Viên Tinh cũng không nói gì.

Ai, Lâm Hiên quá mạnh.

Hiên Viên Tinh bây giờ nhìn Hiên Viên Thị của mình trông như thế này.

Đá đen thông qua ống đồng để sưởi ấm tất cả các ngôi nhà.

Cả ngôi nhà rất ấm áp.

Các ngôi nhà gần nơi cháy thậm chí không thể ở được.

Quá nóng.

Mặc dù trong phòng không ấm áp, nhưng cũng không lạnh.

Tất cả các ngôi nhà đều đã trải qua thử thách của mùa đông khắc

nghiệt.

Sau mùa lạnh, các phòng tiếp khách sẽ được trang bị các loại hoa văn bằng lưu ly tinh xảo.

Các loại màu sắc và đá quý Thượng Quan sẽ tạo thành hoa văn.

Lâm Hiên lắc đầu: "Ai biết sẽ xảy ra chuyện như vậy, ai." Thái độ của Thượng Quan Dao quyết định tất cả.

Lâm Hiên và Hiên Viên Đại Hành Tinh biết lãnh địa của bộ lạc ác ma nguy hiểm đến mức nào.

Lại một giờ trôi qua, Lâm Hiên nhìn thấy một đàn chuột ở xa.

Có những con chuột đâm vào tường.

Ở đó, cũng gần dung nham.

Hàng vạn con chuột đang ngủ.

Một số con chuột lớn bằng một inch, lớn bằng một inch, 3.3 lần lớn hơn một cuốn sách.

Chương 963

Bao phủ bởi màu vàng, đen, xám, thỉnh thoảng có màu trắng và các màu khác.

Từ xa nhìn, trông như một tảng thịt lợn lớn, nhưng những con này, dù thế nào đi nữa, tuyệt đối sẽ không Hiên Viên Vọng lung tung ở đây.

Dù sao, Lâm Hiên nhìn vào phần giữa của vô số con chuột, một con chuột thỉnh thoảng đứng dậy rồi đi đến vũng nước uống nước.

Xì xì xì!

Tóc của bán yêu dựng đứng, giận dữ hét lên: "Đem tên đó bắt cho ta." Kít kít!

Kít kít!

Vô số con chuột khổng lồ mang đủ loại ánh sáng xuất hiện từ bốn phía, đuổi theo Lâm Hiên.

Những con chuột này di chuyển nhanh dưới lòng đất, không ngừng nhảy về phía trước.

Tôi cố hết sức đóng gói sách và bước đi.

Ánh mắt còn lại, tôi kinh hoàng nhìn thấy những cái bóng nhảy lên.

Cạo sạch mỡ trên da, cọ mạnh trên băng tuyết.

Nửa giờ sau, trên da không còn mỡ nữa, nhưng vẫn còn một mùi tanh nồng nặc của cá.

Lâm Hiên không xem nhiều sách, trực tiếp đặt da chuột lên người.

"Ấm áp, ấm áp." Mặc dù cánh tay nhỏ lộ ra ngoài, nhưng tốt hơn

nhiều rồi.

Ít nhất vết thương ở lưng sẽ không bị bông tuyết tấn công.

Bông tuyết rất cứng và đóng băng.

Nếu bị cắt liên tục, người bình thường đã sớm bị giết chết, ngay cả khi không thể đóng gói sách.

Nhìn thoáng qua, tôi nghĩ Lâm Hiên là một con chuột.

Bốn chân con chuột đã bị Lâm Hiên chặt đứt, rồi anh ta buộc phải thò tay và chân vào, nhưng ống tay áo và ống quần đều ngắn.

Sau đó, da trên đầu bị lột ra và buộc lại, giống như một con rối gỗ lớn.

Móng vuốt con chuột này cũng sắc bén, nhưng chỉ có thể dùng làm mồi.

"Ai." Vấn đề nhiệt độ đã được giải quyết.

Xác chuột bị xé toạc, thịt bị lấy đi, phần còn lại bị bỏ lại trên đất.

"Không tệ." Lâm Hiên kiểm tra tim con chuột Hiên Viên và cắt một miếng.

Mặc dù có mùi máu, nhưng vẫn có thể ăn với một ít muối.

"Tiết kiệm thức ăn." Mặc dù trong túi có đồ ăn, nhưng ai biết ở đâu, nếu không có phương hướng, sẽ đi xa đến mức nào.

"Ăn nhiều chút." Nếu không thể đóng gói, Lâm Hiên sẽ thả gà quay Đại Hồng ra.

Con gà quay Đại Hồng nhìn con chuột yêu Hiên Viên, đầu và các bộ phận khác.

Nghi ngờ nhìn Lâm Hiên có muốn đóng gói sách không.

Con gà quay Đại Hồng vừa mở miệng, liền bắt đầu mổ ăn.

Trong chưa đầy mười hơi thở, rất nhiều chuột và quái vật đã bị nuốt chửng.

Lâm Hiên đã xử lý hai con rắn đen.

Gà quay Đại Hồng ăn rất vui vẻ, suýt chút nữa nuốt chửng cả Lâm Hiên.

“Con rắn đen này dài hơn hai feet.

Gà quay Đại Hồng được bỏ vào túi linh thú.

Thức ăn bây giờ là một.

Linh thú trong túi linh thú tiêu hao lượng thấp nhất.

Con gà quay Đại Hồng nửa tháng không cần ăn nữa.” Vân Chướng Khí Trùng không thích môi trường như vậy, nên đành phải ném một hòn đá vào túi linh thú.

Chuột không đuôi cũng không thích.

Chương 964

Khi ra ngoài tỏ vẻ phản đối.

Nếu tôi không đóng gói sách, tôi sẽ chỉ từ từ tiến về phía trước.

Còn về cáo trắng, thậm chí không thèm nhìn Lâm Hiên đã chết.

Lâm Hiên hãy chăm sóc tốt cho nó trước.

"Tôi cần mua một túi linh thú.

Gà quay Đại Hồng và chuột không đuôi chen chúc vào nhau 00, Vân Ngược Trùng và cáo trắng, trứng gà chen chúc vào nhau.

Không giải quyết được." Nếu tôi không đóng gói sách, tôi sẽ thầm thì trong lòng.

Nếu không đóng gói cuốn sách này, không làm thịt khô, thì thịt khô thông thường.

Thịt chuột yêu có sức mạnh, không có đủ bụng.

Lâm Hiên lấy ra một cái chậu đồng, dùng vũ khí chuột yêu chặt nó ra.

Dưới sự bạo lực không đóng gói sách, anh đã làm hai tấm ván thô ráp và kém chất lượng.

Phanh!

Nếu tôi không đóng gói một cuốn sách, khi tôi đứng lên ván trượt, tôi sẽ ngã ngay lập tức xuống đất.

"Chết tiệt." Sau khi vật lộn với một cuốn sách, tôi phát hiện trong tay không có giá đỡ nào để đứng vững.

Nếu tôi không đóng gói một cuốn sách.

Từng bước một, khiến đội quân ác ma đuổi theo phía sau kinh ngạc.

Lâm Hiên đang ở phía sau ác ma, một con Ngưu Ma Hiên Viên hét lên.

Trên đường đi, hai con ác ma bay không bị quấy nhiễu.

Lâm Hiên và đồng đội đã bị đụng hai lần trên cuốn sách, nhưng với trọng lượng vài trăm pound thông qua cuốn sách, họ không quan tâm.

Nửa giờ sau, đội quân yêu quái phía sau đã bị kéo dài ra.

Một cuộc thi sức bền, cũng là một thử thách sức mạnh.

Lâm Hiên nhìn ngọn đồi ở xa, đó là nơi có kỳ lân Hiên Viên.

Tuy nhiên, điều khiến Lâm Hiên lạnh lòng là con yêu thú đang bay lượn trên không trung ở biên giới, tôi có thể thấy đó không phải là yêu binh kỳ lân Hiên Viên, vì trên cờ hiệu của kỳ lân Hiên Viên có một con kỳ lân nhiều màu sắc.

"Đóng gói sách là cách duy nhất để điều chỉnh phương hướng, khi trời mưa ăn thịt khô từ trong bát, để giải quyết vấn đề đói bụng." Lâm Hiên không biết, Lâm Hiên và những người khác đã tấn công thuộc hạ của Kim Liên Hiên Viên hai lần, khiến Kim Liên Hiên Viên mất mặt, phái hai yêu tướng dẫn hơn 200 yêu binh đi trả thù.

Lúc này, khi Lâm Hiên và những người khác bước vào lãnh địa của Kim Liên Hiên Viên, Lâm Hiên và đồng đội đã bị bao vây.

Nhìn đội quân ma chiến bay trên đầu, Lâm Hiên cảm thấy vô cùng đau đầu, nhưng những đội quân ma chiến này rất lanh lợi, đều cao hơn 100 feet.

Cách đóng gói sách có, nhưng khi sử dụng tốt, sẽ có một khuyết

điểm.

Nếu không cần thiết, sẽ không xuất hiện.

Có được thân phận một ác ma ở vị trí này có thể có tác dụng lớn, nên Lâm Hiên sẵn lòng bỏ chạy.

Nếu không, anh ta sẽ dùng sát chiêu sấm sét để giết.

"Ừm?" Lâm Hiên không ngừng chạy, phát hiện mình chạy nhanh hơn.

Nhìn bàn tay, trên tay dính đầy lông vàng.

Dù tốt hay xấu, Lâm Hiên luôn bị bỏ qua, phía sau thuộc hạ của Kim Diện Hiên Viên, Lâm Hiên chỉ có thể chạy càng nhanh, ngay cả khi có một con yêu thú bay lượn, nhưng cũng chỉ có thể nhìn Lâm Hiên dần dần rời xa.

Ba giờ sau, trời cuối cùng cũng tối.

Lúc này, không còn nhìn thấy dấu vết của lính ác ma.

Lâm Hiên tỏa ra mùi hương màu đỏ nhạt.

"Sức mạnh ác ma, không, chắc là do máu lưu thông tạo ra." Lâm Hiên nhìn mùi hương màu đỏ, nghĩ đó là sức mạnh của ác ma.

Rồi cảm nhận, phát hiện không phải, mà là hiện tượng do tiếng hổ gầm tạo thành trên bề mặt cơ thể, làm tăng tốc độ lưu thông máu.

Không có sách tôi không biết đi đâu.

Chương 965

Tôi đã ướt sũng trong một thời gian dài.

Áo da đầy mồ hôi, bên ngoài trời mưa.

Trong đội quân ác ma có rất nhiều quái vật nhạy hơn mũi chó.

"..Bùng nổ." Lâm Hiên không có sách nghiến răng, rồi xé toạc Dương Thanh Khí Lôi Độn Phục.

Bóng Lâm Hiên biến mất trong không trung.

Chỉ có như vậy tôi mới có thể tránh được đội quân ác ma truy tìm theo mùi hương.

Lâm Hiên ngã xuống bãi cát, cũng không còn cảm giác gì nữa.

Lâm Hiên lại tìm thấy Lôi Đôn.

Liên tục ném ba lần.

Khoảng cách đường thẳng hơn 60 dặm, cuối cùng thở phào nhẹ nhõm.

"Ngay cả khi có yêu quái truy tìm, trong trời mưa tôi cũng không tìm thấy bất kỳ dấu vết nào." Lâm Hiên được thay bằng áo da khô ráo, rồi từ từ ăn và đi.

Đêm mưa tối, suy đoán không sai.

Yêu thú bay buộc phải từ bỏ việc truy đuổi ban đêm.

Tuy nhiên, trên đường đi, tất cả sách đều được một số lính ác ma canh gác, Lâm Hiên và đồng đội chịu trách nhiệm về sự an toàn của tiểu ác ma.

Nhìn tiểu ác ma đi qua đi lại, Lâm Hiên và đồng đội không biết làm

thế nào để vào.

Vài giờ trôi qua, trời tối, nhưng không tìm thấy cơ hội.

Bảo Bá Hổ cũng biết những tiểu ác ma này ít nghỉ ngơi trong thời gian ngắn, đều đang làm việc chăm chỉ.

Tất cả những tiểu ác ma này ăn những thức ăn đó.

Dần dần, Lâm Hiên bắt đầu dò xét 360 độ toàn diện.

"Ừm, có cơ hội." Sau khi xem xét Lâm Hiên, những tiểu ác ma vận chuyển thức ăn chủ yếu từ hai hướng.

Còn hai hướng còn lại, ít hơn.

Lâm Hiên quyết định lẻn từ phía sau.

Thông qua một kế hoạch đơn giản 000, ba tiểu ác ma mang theo một bó thức ăn lớn, gần gấp đôi chiều cao của cả tiểu ác ma.

Nếu tôi không đóng gói sách, tôi sẽ dễ dàng theo sau ba tiểu ác ma.

Ba tiểu yêu không chú ý có người phía sau, đi được vài bước, Lâm Hiên vươn tay ôm lấy cổ con tiểu yêu cuối cùng, dùng sức vặn một cái, đầu con tiểu yêu mềm nhũn, Lâm Hiên đỡ bó rơm cao hơn chiều cao của mình, còn một cái khác.

Lâm Hiên ném tiểu ác ma vào túi trữ vật, nếu không thể đóng gói sách, anh cúi lưng, phủ một ít thức ăn lên bó rơm trên đầu.

Cúi lưng, cúi lưng, không thể đựng sách, tôi chỉ nhìn gót chân của tiểu ác ma phía trước, từng bước theo sau.

Cứ như vậy, không tiếng động, Lâm Hiên mò vào.

Sau khi vào, Lâm Hiên nghe thấy tiếng tiểu yêu ở khắp nơi, Lâm Hiên nảy sinh ý nghĩ, bám sát tiểu yêu phía trước.

Ở tầng hai.

Nhanh chóng, khi tôi hoàn thành cuốn sách của mình, tôi cảm thấy đường đi đang hạ xuống.

Tôi biết mình sẽ đến tầng hai.

Những tiểu ác ma bận rộn ở khắp mọi nơi.

Những tiểu ác ma này đặt thức ăn vào hang từng cái một.

Hang ở tầng hai cũng ấm áp, rõ ràng có nhiệt lượng từ lòng đất.

Hai tiểu ác ma phía trước đi vào một chỗ, nhưng Lâm Hiên không mang theo bất kỳ cuốn sách nào.

Lâm Hiên và đồng đội thấy phía trước là một ngõ cụt, xung quanh không có tiểu ác ma khác.

Ngay cả khi có, Lâm Hiên và đồng đội cũng đang bận rộn cách xa vài chục mét.

Khi sách không được đóng gói kỹ, Lâm Hiên đặt một bó cỏ vào chiếc nhẫn, và sau một khoảnh khắc lóe lên rồi biến mất.

Chương 966

Hai tiểu ác ma đi vào, đặt bó cỏ xuống, nhưng chỉ thấy có hai cái.

Tuy nhiên, trình độ quản lý của ác ma rất kém.

Nếu không mang theo sách, sẽ biết bên cạnh kỳ lân Hiên Viên có không ít kẻ trộm và lừa đảo.

Một tiểu ác ma đã mất tích.

Hai người phía trước nghĩ rằng người phía sau lười biếng.

Sau khi rời đi, Lâm Hiên lang thang khắp nơi.

Tuy nhiên, tất cả các tiểu ác ma lại đi.

Lâm Hiên lợi dụng môi trường để tránh những tiểu ác ma này.

Đương nhiên, không thể tránh được Lâm Hiên và đồng đội.

Một chữ, giết!

Sau khi giết bốn tiểu ác ma, Lâm Hiên cuối cùng đã tìm thấy lối đi xuống, nhưng có hai lính gác.

Hai lính gác ngồi ở cửa hang, nhìn cuốn sách.

“Dừng lại.” Hai lính ác ma nhìn thấy Lâm Hiên không có sách trong túi.

Khi Lâm Hiên đến gần, hai lính ác ma phát hiện Lâm Hiên không có sách trong ba lô.

Lâm Hiên và đồng đội lập tức hét lên.

Phốc!

Lâm Hiên vươn đôi tay, trực tiếp nắm lấy cổ hai chiến binh ác ma.

Đây là một ví dụ đơn giản.

Tất nhiên, vị Kim Diện Viên Hầu kia cũng rất sơ ý.

“Haha, có tiền bối ở đây.” Nhìn thân thể vĩ đại của Kim Diện Viên Hầu, thực chất chỉ là một con vượn, một con vượn lông vàng.Ném xác chết của đám yêu binh ra khởi động, y không mang theo sách, tùy tiện dùng khảm đao chém giết vài tên trẻ tuổi, sau đó tìm kiếm trong động.

Tuy nhiên, chẳng có gì đáng giá, ngoại trừ tấm da thú mà Kim Diện Viên Hầu đang ngồi là chất lượng tốt.“Hắc hắc.” Nhìn trong động lộn xộn, y vứt một lá cờ Kỳ Xí Độc Giác Viên bên ngoài, sau đó lật đổ đèn dầu.Sau khi tìm kiếm sách vở, quả nhiên có một kho sách được hai tên lính canh giữ.

Bất kể xác chết, những cuốn sách này đều dễ dàng bị lục soát.

Khi y tiến vào động, liền bị khám xét.

Xương cốt và côn gậy thì có thể so sánh, nhưng lại toàn là một đống rác rưởi.

Dù sao đi nữa, những cuốn sách này đều đã được thu lại.Khi y đi ra ngoài, trong động có một mùi khó ngửi.

Là mùi da thú cháy xém.“Ai?” Một yêu nữ khả nghi đi tới gần, vừa vặn nhìn thấy một lượng lớn sách từ trong kho được lấy ra.“~Gia gia, ta là yêu nữ dưới trướng Độc Giác Viên.

Ta sẽ chết mất.” Nữ yêu ấy nhìn những xác chết dưới chân, quay người bỏ chạy.“Giết người!” Trong động vang lên tiếng kêu chói tai của yêu nữ.Haha, trong túi này không có sách.

Y lấy ra một ít dầu mỡ trong kho.

Đây đều là dầu mỡ yêu thú, dùng để thắp sáng hoặc bôi trơn vũ

khí, trang bị.Dầu mỡ được châm lửa rồi ném vào kho.

Sách không được đóng gói, khiên đầu lâu quái thú được lấy ra.

Sau đó, một lời hô hoán được buông ra vội vàng!Băng!

Vài tên yêu binh bị lực mạnh từ những cuốn sách làm cho tan nát, y hai tay nắm chặt khiên yêu thú, bất chấp sự công kích.Y nhanh chóng xông lên tầng hai, nhìn thấy đám tiểu yêu đang thu thập cây khô (thức ăn khô), y ném từng ngọn lửa ra ngoài.Trước khi thu thập xong sách vở và hô to "Cháy!", y không dám nán lại.

Cả động hỗn loạn, tiểu yêu và yêu binh chạy tán loạn, ngọn lửa cháy bùng và khói lửa tiếp tục lan rộng trong động.Băng!

Vài tiểu yêu không mang theo gì bay ra cửa động.

Khói bốc lên.

Không đầy một giờ sau, việc tốn thời gian nhất đã được hoàn thành.

"Gia gia Độc Giác Viên phái.

Kim Diện Viên Hầu bị trọng thương, vậy nên hãy mau đầu hàng Viên Hầu của ta!" Khi sách vở chưa được đóng gói xong, một tiếng động lớn vang lên, sau đó y lao ra khỏi phòng.Một đám tiểu yêu mặt mày ngơ ngác, đám yêu binh ở xa nhìn thấy trong động không ngừng có tiểu yêu xông ra, lập tức xông lên, hoảng loạn mất vía, tạo cơ hội cho y thu thập sách vở.

"Về nhà thôi!" Nhìn về một hướng nào đó, y quyết định về nhà.

Chương 967

Y lại châm lửa bên trong động.

Nếu y không thu thập được sách, y cũng sẽ cảm thấy tiếc nuối. (Nhưng giờ đã có sách), y quyết định trở về Cửu Liễu Thị.Mặc dù thực lực của đám tiểu yêu viên không cao, nhưng cũng tương đương với các tu sĩ trong cuộc sống hiện thực.

Việc tập kích này không hề có trong sách vở (không có quy tắc), chủ yếu là đột kích.

Một mặt, không ai dám để kẻ địch trà trộn vào, mặt khác, những kẻ không theo sách vở (tức là những kẻ hung hãn không theo quy tắc) lại quá mạnh.Lâm Hiên một đường cuồng chạy, khi trời sáng, Lâm Hiên ẩn mình trong kẽ hở của một đống đá lớn cách đó vài trăm dặm.Cuốn sách này được viết từ việc giết chết vài yêu thú.

Về phần da của đám yêu ma, y không có dũng khí (để lấy).

Dù sao đi nữa, đó là địa phận của người khác, những kẻ đã chết sẽ chết ở đó.Y không biết yêu ma sẽ từ đâu đến, cũng không biết những tiểu yêu nào sẽ bị lừa gạt, nhưng khi gặp yêu binh thì sẽ không bị lừa nữa.“Dựa theo nguyên tắc này, hầu như Hoắc Tiêu chiếm lĩnh địa phận Viên Hầu.

Hoắc Giác Viên Hầu vĩ đại hơn Vu Yêu Viên Hầu, cấp bậc thấp hơn một cấp so với Vu Yêu Viên Hầu trên trời, quản hạt vài vạn dặm đất đai.” Y nhìn kỹ sách.Ở nơi xa, càng đi nhiều, mưa càng ít, xa xa nhìn thấy một đám đông.Lâm Hiên không biết phương hướng bãi cát bên cạnh, nhưng Lâm Hiên đang đi trên di tích Hoắc Tiêu Viên Hầu.

Đó là một nơi có tuyết và sông.Một mạch núi lớn chắn ngang trước mặt Lâm Hiên, Lâm Hiên nhìn qua, trực tiếp đi lên.“Đại ca, bên

kia có người.” Ở giữa một con đường nhỏ, một con yêu mèo không ngừng thò đầu ra nhìn ngó xung quanh.“Hả?” Một con yêu sói liếc nhìn một cái, thấy ở đằng xa có một yêu ma đang bò lên.“Tất cả những thứ cặn bã này đều ở trong địa phận Viên Hầu của ta, Lão Ngũ và Lão Lục, đem người đó về đây.” Yêu sói không vui nói.“Cũng phải, Viên Hầu của ta có một đại lục rộng vài triệu dặm.

Nơi này là một nơi quý giá.” Yêu mèo vừa nghe, nói: “Yêu ma có ngôn ngữ chung với loài người.”Ngay cả khi y không có sách (để đọc), y vẫn gãi đầu.

Bò lên vách đá, vừa mới đứng vững.“Này tiểu tử, ngươi có biết địa phận Hỏa Liễu không?” Hai tên yêu ma, hai yêu ma chiến sĩ mặc giáp trụ kim loại, trong tay cầm vũ khí kim loại.

Vũ khí kim loại có pha lẫn kim loại quý hiếm, khiến màu sắc vũ khí có chút thay đổi.“Hai vị đại ca...” Nếu là cuốn sách này, y lại chuẩn bị giả ngây giả dại.“Ai là đại ca của ngươi?

Đi lên đi!” Hai con yêu đang nhìn đối diện, chỉ thấy cái đuôi.

Thực lực của những yêu binh này hẳn là có thể sánh ngang với yêu tướng của Yêu Viên Hầu, nhìn từ mức độ tốn sức.Hai yêu ma chiến sĩ tràn đầy sức mạnh của yêu ma.

Lâm Hiên lẩm bẩm: “Người của Vu Yêu Viên Hầu quả nhiên không giống người thường.”Y bị hộ tống đến một bên của cái động.

Y biết vì sao không có sách ở đây.

Nó (cái động) đang mở rộng ra.

Ở một bên có một đài vọng cảnh.

Thảo nào y đã không tìm thấy nó trong bóng tối.Trong đó có mười tiểu yêu ma, hai tên ở gần đài vọng cảnh, còn lại đều ở trong động, tương đối lớn hơn.Mười tên yêu binh nhìn thấy vẻ mặt lờ đờ của y,

đều có chút kinh ngạc.

Khi y thấy không được phép vào, hai tên yêu binh trong số đó lập tức đứng dậy.“Tiểu tử, ngươi tên là gì?” Mấy tên yêu ma binh sĩ phô trương tư thế phòng thủ, một tên trong số đó lớn hơn tên còn lại.

Hiển nhiên, thủ lĩnh hỏi.Lâm Hiên nhìn yêu sói: “Tên ta là Hổ Nha.

Ta đi đến chỗ Hoắc Giác Viên Hầu.”“Phi!

Tên khốn này, chẳng lẽ không phải là kẻ trộm trên địa phận Viên Hầu của ta sao?

Chẳng có gì tốt đẹp cả!” Yêu sói nhổ một bãi nước bọt, sau đó mắng chửi.Phí Tiên Môn của ta bị chia thành hai nhóm.

Ta đều biết, sau sự kiện này, đại ca đã cử vài huynh đệ trong môn phái của ta ra ngoài.

Các huynh đệ trong môn phái của ta cũng không rõ chuyện gì đã xảy ra, nên vừa rồi ba tỷ muội của môn phái ta đã phải trở về trong ô nhục, bị đại ca và những người khác khiển trách.

“Nhị tỷ, ở đây này!” Lâm Hiên mở miệng hét lên.“Phí Hà Võ Học Thúc Thúc.

Một người xông ra khỏi y môn.

Vài người trong số ta cảm thấy có gì đó không đúng, nên ta đã kiểm tra.

Phí Hà và sư thúc của Phí Hà đều là hậu duệ của ba mạch.

Vị lão thái thái đã ném một khối, bị đánh một quyền rất mạnh.

Do đó, ta nghi ngờ lão phu nhân có ma thuật.” Vận Cầm bất chấp lời quấy nhiễu của lão, nói thẳng.Các tu sĩ đều ngơ ngác, mỗi người một bộ y phục.Mỗi người đều biết đấu tranh quyền lực và lợi ích, nhưng trước mặt nhiều người như vậy, ta có thể sống dưới cùng một

mái hiên sao?Không giống như ta nghĩ.

Chẳng lẽ ta không nên ở đó đặt cược vào vài môn phái, làm mất mặt Phí Tiên Môn, làm hỏng danh tiếng của Phí Tiên Môn, rồi rời đi sao?Việc thừa nhận hành vi (sai trái) sẽ giáng một đòn lớn hơn vào Phí Tiên Môn.

Nhưng nếu điều tra kỹ, (sự thật) có thể sẽ bại lộ.

Nếu không đi (không làm gì), trong lòng sẽ tràn đầy sợ hãi.“Vì trưởng bối đã biết, làm sao xử lý sự vụ của y môn, muội muội ta sẽ không xen vào.

Vì vậy ta rời đi.” Nếu không giải quyết (việc này), thì sẽ bỏ chạy mất.Tần Vân nhìn Lâm Hiên thật sâu, dường như đang dò xét.

Sau đó, Tần Vân mở miệng nói với Lâm Hiên: “Ta cũng phải cảm ơn tiểu bằng hữu.

Nếu không có tiểu bằng hữu, ta không biết Phí Tiên Môn sẽ biến thành thế nào, dưới sự khống chế của đại ca và những người khác.

Vì vậy, ta quyết định rời khỏi Phí Tiên Môn, chia tay.

Chương 968

Ta sẽ không qua lại với ngươi!""“....." Lâm Hiên không nhịn được muốn chửi thề, nhưng lại cứng rắn nuốt xuống.

Lâm Hiên không ngờ mình cũng trở thành đối tượng bị người khác lợi dụng, đến nỗi danh tiếng của mình cũng thối nát, làm xấu mặt Phí Tiên Môn.

Với danh tiếng như vậy, ai còn dám vui vẻ chơi đùa với y nữa?“Ta, Vận Cầm, tuyên bố tách rời khỏi mạch Tĩnh Thái tự.

Mọi người đều biết ngoại môn có 18 quản gia, trong đó 16 người thuộc mạch Tĩnh Tự.

Mạch Vận Tự của ta không có liên quan đến họ, bởi vì ta quản lý ngoại môn và kho dược liệu tinh thần của ngoại môn.” Tần Vân tiếp tục.“Về phần đệ tử trong mạch môn của ta lựa chọn song tu với các cặp phu phụ, đều có danh tính để kiểm tra.

Ta có thể ở đây thề với trời rằng ta chưa bao giờ bán đệ tử của mình cho các hòa thượng khác hoặc đại gia khác.” Giọng của Tần Vân không lớn, nhưng mỗi chữ đều như một lưỡi kiếm sắc bén.Mạch Tĩnh Thái tự sắp sửa suy yếu.

Mặc dù mạch Tĩnh Thái tự không phải là xấu xa, nhưng chỉ cần có chút trí tuệ, ai cũng sẽ hiểu ý nghĩa sâu xa trong từng lời nói.Vệ Lan và những người khác cũng trợn tròn mắt, ngay cả Định Linh Tử bên cạnh cũng suýt nữa ôm trán.

Một chuyện xui xẻo đến mức nào lại để ta gặp phải, còn phải giúp Cửu Liễu Môn chia rẽ Phí Tiên Môn.“Đương nhiên, phải cảm ơn Cửu Liễu Môn và Lý Nhất.

Nếu không, ta thật sự không biết Phí Tiên Môn đã thối nát đến mức nào, mà ta lại không có khả năng dọn dẹp môn phái này một mình, chỉ đành ngốc nghếch ở lại.”Vì vậy có thể thấy các trưởng bối đã không còn tốt đẹp, đầu cá bắt đầu bốc mùi thối.

Ta nhổ!

Đừng trực tiếp đóng gói bản ghi chép.Trách Quái Nhai.“.....” Tam Cận Khí trực tiếp bắt đầu.“Chư vị tiền bối, nếu không có nơi nào để đi, có thể đến Cửu Liễu Môn của ta, lựa chọn từ Linh Sơn của ta.” Sau khi nói xong, liếc nhìn Lê Minh.

Hừ, ngươi hãm hại ta, ta hãm hại ngươi.Buổi sáng thật hiểm, không ai giành được thắng lợi rõ ràng.

Có thể lựa chọn Linh Sơn.Điều đáng ghét hơn là, vào lúc bình minh, Lâm Hiên nhìn Lê Minh với vẻ mặt bừng tỉnh đại ngộ: “Nga, âm mưu của Cửu Liễu Môn cuối cùng cũng bị bại lộ rồi.”Huệ Tử Lăng cũng gửi một tin nhắn vào buổi sáng: “Cái tên khốn này, đối xử với ta keo kiệt như vậy sao?” “Không, không...” Thiên Minh vội vàng giải thích.Huệ Tử Lăng: “Ai nha, có đệ tử như vậy, ta không biết là phúc hay họa nữa.

Ngươi thật sự muốn dâng Linh Sơn cho bọn họ sao?” “Linh Sơn...

Linh Sơn, Thiên Minh muốn thổ huyết.

Cửu Liễu Môn không quyết định, vậy ta phải làm sao, cướp sao, cướp của ai?”Đương nhiên, rồi, hai đệ tử khác của Thiên Minh cũng giật giật khóe miệng.

Linh Sơn, chẳng lẽ Linh Sơn của Cửu Liễu Môn không có chủ sao?Có, đệ tử của y thật sự sao?

Ngược lại, Tần Vân có chút cảm động.

Cửu Liễu Môn ở một nơi hẻo lánh cố nhiên không tồi, nhưng sau

khi chia rẽ môn phái, chẳng phải phải đối mặt với sự áp chế của Tĩnh Hanh sao?Dưới cùng một mái hiên, đôi khi sẽ có xung đột.

Mặc dù có nghi ngờ về môn phái, nhưng có một siêu cấp môn phái bảo hộ, một siêu cấp môn phái có thù với Tử Tinh.

Tự nhiên là tốt nhất.“Chỉ cần nguyện ý, vậy không có vấn đề gì.

Linh Sơn của Cửu Liễu Môn không có chủ nhân, nhưng gần Cửu Liễu Môn của ta có không ít Linh Sơn yêu.

Đến lúc đó, sẽ xem Linh Sơn nào, ta sẽ giúp ngươi giành lấy.”“Nhưng thực lực của ta quá thấp, không thể đứng giữa (cuộc chiến) với yêu ma chủng.” Tần Vân nói thẳng: “Bây giờ ta sẽ ra mặt, có Lâm Hiên hòa thượng làm chứng.

Đến lúc đó, một khi có chuyện ở Cửu Liễu (Môn), cứ chờ xem.”Vệ Lan không để Vận Cầm nói thẳng ra, không phải vì Vệ Lan coi trọng chiến lực của Vận Cầm, Vệ Lan biết rằng, nếu không đánh với mấy hòa thượng kia thì thôi, nếu đánh thì chắc chắn sẽ ở thế yếu.“Đừng lo lắng.

Ta ở Cửu Liễu Môn không cần (ngươi làm gì).” Thiên Minh nhìn trúng nữ tu sĩ phe Vận Cầm.

Bên Cửu Liễu Môn vì cần thể năng đặc biệt, nên số lượng nam tu sĩ lớn, nữ tu sĩ vốn không nhiều. (Ngoại trừ) một hai tân nhân có song tu, những người khác đều không có.

Chẳng lẽ mấy hòa thượng đó không tìm kiếm sao?Không, không.

Hiện nay việc chiêu hiền đãi sĩ không chỉ là chuyện tốt cho các nữ tu của Cửu Liễu Môn.

Dù sao, nếu có thiên phú để bồi dưỡng thì sao?Tần Vân nghe xong, gật đầu: “Ta sẽ cân nhắc.” Nếu không thể giải quyết triệt để vấn đề, bây giờ Lâm Hiên cũng không thể nói gì.

Nếu không thể giải quyết, thì sẽ không thể kiềm chế được mà tiến vào.

Chia rẽ một môn phái lớn.

Đối với một sự chia rẽ như vậy, đó không phải là một danh tiếng tốt.Hành!

Lão bản Phí Tiên Môn bỏ đi, từ xa lạnh lùng quát lên.

Đồng thời, Lâm Hiên có vài vị lão tổ phụ.Không cần, vận luật và mạch đập của ta đã quyết định sự chia ly.Đồng thời, bên Phí Tiên Môn vô số tia sáng lóe lên.

Vì một vài thứ mà không nhìn rõ, (phía) Vận Cầm bên kia.Tần Vân có sáu lão tổ ở đó, nhưng chỉ có hai vị ở trong, bốn vị còn lại đang trên đường đến.

Một khi bốn lão tổ đến, sẽ giơ tay (đồng ý).

Hàng vạn người bị dẫn vào, sẽ không thể thu xếp được, thở dài.“Đại ca, đại ca, Tàng Kinh Các bị cướp rồi.” Tĩnh Trúc vừa nghe, tràn đầy phẫn nộ.“Ta chỉ thu hồi tất cả vận luật và vận mệnh của ta.

Ta khinh thường tất cả những ngôn từ vô thanh và vận mệnh (khác).” Tần Vân nhìn thấy mấy tỷ muội môn phái, bốn người gật đầu.Lâm Hiên thầm thở dài, biết Vận Cầm khúc xảo diệu.

Chương 969

Thực ra y biết trước nên lấy đi (những thứ) tốt rồi.

Về phần ai là ai, người ngoài có thể biết rõ.Tần Vân, nếu ngươi rời đi, xin hãy giao lại (những thứ cần thiết).

Đương nhiên, Chu Tịnh cũng biết Tần Vân chỉ nói một câu ngắn gọn.“A a, Chu Tịnh, tốt nhất ngươi nên lo liệu chuyện làm ăn của đệ tử mình trước đi.

Nhiều tu sĩ của Lâm Hiên đang chú ý xem ngươi đối phó thế nào.” Tần Vân một chút cũng không tức giận, chỉ đột nhiên cười lớn.Cái mũi này (biểu cảm) biến dạng rồi.

Vận Cầm này quả thực quá tinh thông kế sách.

Bây giờ, vạch trần scandal là để chuyển hướng sự chú ý của Chu Tịnh.“Ta tự nhiên sẽ cho mỗi người một lời giải thích, nhưng bây giờ ta phải giao ra.” Tĩnh Trúc mở miệng quát.“Chu Tịnh, ta nghi ngờ ngươi hiện đang cấu kết với Ma Môn.

Xin hãy khai sáng cho bằng hữu của ngươi.” Tần Vân buông lời, dùng một cái mũ lớn (ám chỉ lời buộc tội nặng nề) chụp lên đầu Chu Tịnh.“.....” Chu Tịnh nhìn thoáng qua các sứ giả của Lý Nhất, vài vị tổ sư gia của Cửu Liễu Môn, cùng với hơn chục người đang bay đi bay lại, ít nhất đều có tu vi như Lâm Hiên.“Hừ, nếu ta có năng lực, có thể nói cho ta chuyện môn phái của ta cấu kết (với Ma Môn) đi.” Tần Vân lạnh tiếu nói.Huệ Tử Lăng không thể không nói.

Lý Nhất, là một trong những thế lực lớn nhất trong Tinh Thần thế giới, có trách nhiệm và quyền lợi của mình.“Chu Tịnh có (việc này), có thể nói cho ta biết Tần Vân có (chuyện này) là thật không?

Cấu kết với Ma Môn, từ đâu ra?" Huệ Tử Lăng vốn không thoải mái, việc chia rẽ một môn phái như vậy cực kỳ bất lợi cho danh tiếng của Lý Nhất.

Tuy nhiên, khi Tần Vân buộc tội Chu Tịnh cấu kết với Ma Môn, Lăng thầm nghĩ: Lý Nhất tham gia vào chuyện này là vì Phí Tiên Môn có người cấu kết với Ma Môn.

Cứ chờ xem.

Còn có hay không (việc cấu kết), nếu không có, thì liệu người bên trong Phí Tiên Môn có còn tin tưởng không?Hạ thấp trách nhiệm của một người xuống mức thấp nhất.

Một người không những không bị danh dự sụp đổ, mà còn có thể giành được chút danh tiếng tốt."Nếu là bằng hữu của Huệ Tử Lăng, không thể là yêu (ma)." Tĩnh Trúc quát với giọng điệu không tốt."Ta nhất định phải nói cho tất cả mọi người trên thế giới biết chuyện này.

Bằng hữu, xin hãy đứng ra!" Định Linh Tử sẽ bỏ lỡ cơ hội trốn thoát.

Một câu nói trong mơ, Lâm Hiên và mười mấy lão gia hỏa cấp quân đội đã tụ tập lại, trong đó có bốn người đến từ mỹ nhân môn.

"Bằng hữu, xin hãy tuyên bố thân phận của mình trước." Huệ Linh Tử không cho Chu Tịnh cơ hội nói.Ba vị tổ phụ của Cửu Liễu Môn lần lượt nói: "Chào buổi sáng Cửu Liễu Môn." Cửu Liễu Môn có phúc.

Cửu Liễu Chi Môn Thiên Đường.

Phong cách Mỹ nhân và Dao. 《Mỹ nhân và Hoa Mai》Đương nhiên, Tiền Ký Môn bên Ma Môn cũng vậy.

Tiền Ký Môn giao dịch tốt về mặt ma đạo, tương đối bí mật.Nhưng tất cả những điều này đều là riêng tư, một loại ngầm

đồng ý, không thể công khai, bây giờ lại bị chọc thủng.Chu Tịnh thật sự không có cách nào.

Đương nhiên Chu Tịnh cũng có thể phản bác, rằng những người khác cũng có (liên quan), nhưng không ai thừa nhận. (Nếu phản bác) thì giống như chó điên cắn người, cũng là phản đối cả Tinh Thần thế giới.“Ta không biết những chuyện này, nhưng với tư cách là đệ tử Phí Tiên Môn, Tần Vân đã phỉ báng Phí Tiên Môn.

Ta đại diện cho Phí Tiên Môn, đuổi Tần Vân ra khỏi môn phái, và thông báo cho toàn thế giới.” Tĩnh Trúc lạnh giọng quát.Tần Vân lạnh lùng cười: “Bất luận ngươi thích hay không, ta cũng có thể bày tỏ lòng trung thành với gia đình.

Nhiều bằng hữu trong đó đều đã nghe về những việc ngươi làm, áp chế và bài trừ người cùng một nhà, buộc ta phải rời khỏi môn phái.”“.....” Tĩnh Trúc tức đến thổ huyết, mạch Tĩnh Trúc quả thực bị áp chế, nhưng chuyện này không thể nói rõ ràng.Nhưng mặt khác, nhìn từ số lượng quản gia ngoại môn và trưởng lão y môn bị chiếm giữ, mỗi người đều không ngu ngốc.Huệ Tử Lăng cũng thầm lắc đầu.

Mặc dù trong y môn có đấu tranh, nhưng đó là một loại đấu tranh lành mạnh.

Nếu cứ đè ép người khác về một phía, thì phía còn lại sẽ không thể không cho người khác đủ lợi ích.

Không thể có tất cả lời hay ý đẹp.Này, trong việc quản lý môn phái, các tu sĩ cũng coi trọng sự cân bằng, nhưng mạch Tĩnh Trúc lại ăn nói khó nghe như vậy (thái độ khó coi), người khác biết đều sẽ lắc đầu, cách xử sự của các tu sĩ đó chắc chắn không được.“.....” Tĩnh Trúc nhìn Lâm Hiên và các tu sĩ khác, những lời khó nghe không thể nói ra.

Ra tay, dường như là không thể.“Thôi được rồi, vĩnh viễn đừng

quay về Phí Tiên Môn nữa.” Chu Tịnh hít sâu một hơi, sau đó quay người rời đi.“Ta đi đây.” Tần Vân cũng thở phào nhẹ nhõm.

Chu Cường.

Hôm nay, không chỉ có một trận chiến hoàn chỉnh, mà còn là một tội ác triệt để.

Giống như Thiên Cực Môn và Tiền Ký Môn chia rẽ thù địch.Nhìn một điểm, ta thở phào nhẹ nhõm, vì không thể gói ghém bất kỳ (ghi chép) nào.

Nếu thật sự có tranh đấu, thì sẽ rất phiền phức.Tuy nhiên, Lâm Hiên không khỏi tán thán loại kế sách này.

Không chỉ rời khỏi vòng xoáy của Phí Tiên Môn, mà còn đẩy Phí Tiên Môn đi xa hơn.Chẳng lẽ Phí Tiên Môn sẽ không giữ lại đại môn sao, nhưng môn phái trung gian cần phải nỗ lực.Đầu tiên, danh tiếng của Phí Tiên Môn đã bắt đầu lan truyền.

Ta không biết sẽ mất bao lâu để bắt đầu.Bóng dáng Tĩnh Trúc biến mất, từ xa truyền đến tiếng nói: “Cửu Liễu Môn tốt.”“Phi!

Ta không thể khẳng định.

Thảo nào tất cả tỷ muội trong môn phái đều muốn rời khỏi đây.

Ai gia nhập Phí Tiên Môn thì kẻ đó sẽ gặp xui xẻo.” Lâm Hiên nghe Chu Tịnh nói về địa bàn, Nam Cung Thượng quát lên.Tĩnh Trúc càng tức đến thổ huyết.

Nếu là Thiên Minh và những người khác, Tĩnh Trúc có thể phản bác.Tuy nhiên, trong sự kiện này, vị (Tĩnh Trúc) nói lời cay nghiệt, có chút tự ti, dù thắng hay thua đều thua trong cuộc tranh luận.Hơn nữa, tất cả tu sĩ của Lâm Hiên đều biết có chuyện như vậy.Thần Tam đang thì thầm trong bóng tối, không biết đang bàn luận gì.Một vị lão tổ khác cũng không muốn tiếp tục giao dịch với Thiên Đảo Môn.

Tần Vân đề nghị rằng chỉ có một loại vận mệnh, đó là bị Phí Tiên Môn thanh trừ.“Không gian dường như ngày càng lớn hơn?” Nếu không nhìn vào sách, hãy nhìn xung quanh.

Chương 970

Bởi vì khối ngọc bài này đã thấm máu, có thể dễ dàng phát hiện những tia năng lượng sống động.

Dù không gian tăng thêm vài milimét, nhưng vẫn chưa thật sự lớn.Đột nhiên, Lâm Hiên cảm thấy nếu thủy châu bị ném vào không gian ngọc bàn thì sẽ xảy ra một chuyện, y biết thủy là nguồn gốc của sinh mệnh.“Linh linh linh!” “Làm sao đây?” Trong lòng y không biết phải làm sao.“Chết tiệt!” Sau khi suy nghĩ vài giây, y sợ hối hận, nghiến răng nghiến lợi ném viên thủy châu trong suốt vào không gian ngọc bài.Băng!

Thủy linh châu vừa mới tiến vào không gian ngọc bài, y cảm thấy bị mê hoặc.

Cả không gian giống như một quả bóng bay, đột nhiên biến thành một không gian khổng lồ.Viên thủy châu trong suốt lập tức nổ tung, một lượng lớn nước rơi xuống đất, tạo thành một cái hồ.Âm thanh chảy xiết và một lượng lớn đá sỏi rơi từ trên cao xuống khiến toàn bộ mặt đất trông như một bãi biển.Nếu không bận tâm đến sách, nhìn những loại thuốc, vài loại thực vật đều phát triển điên cuồng, từng cái cây với đôi mắt đỏ ngầu có thể nhìn thấy tốc độ nở rộ, sau đó từng loại quả, quả rơi trên bãi cát, nhanh chóng sinh trưởng.Trong nháy mắt, một mảng lớn dược liệu Đa Mẫu Thổ Địa đã sinh trưởng trên bãi cát.“Cái này...” Khi y không tìm được sách, y ngây người ra.Viên thủy châu trong suốt vừa tiến vào không gian ngọc bài, ngọc bài ít nhất đã lớn hơn nguyên bản vài lần, hiện tại có diện tích ít nhất vài dặm.Quan trọng nhất là, toàn bộ mặt đất được bao phủ bởi lớp đá sỏi dày, không thể thấm qua mặt đất.

Y phát hiện, hồ nước do thủy châu hình thành không lớn, vì có nước trong lớp đá sỏi dày.“Ta biết, ta biết, đây thực sự là một không gian trồng trọt lớn tương tự!” Nếu không đọc cuốn sách này, y đã khóc thầm trong lòng.Nếu nhìn lại Hỏa Linh Châu, y sẽ không muốn lãng phí nó vào việc gì khác, bởi vì từ góc độ (công năng), thủy linh châu được dùng để tu luyện, về cơ bản là để giúp tu luyện.

Viên thủy châu trong suốt tan chảy vào không gian ngọc bài, hiện tại hiệu quả rất tốt.

Nhưng Hỏa Linh Châu được lưu trữ bên trong có một lượng lớn dung nham lửa, có thể dùng làm vũ khí tấn công trực tiếp.“Thôi vậy.” Bây giờ khó mà nhẫn nhịn được (không dùng) Hỏa Linh Châu. (Việc này) có ý nghĩa quan trọng đối với việc sắp xếp (không gian) hiện tại.“Khi ta không cần, ta có thể làm nó tan chảy.” Ta không biết liệu không gian ngọc bài có thể dung nhập Hỏa Linh Châu hay không.Lâm Hiên cũng thử nghiệm những tia năng lượng sống động.

Không thể tiến vào Phỉ Thúy.Không gian phẩm bài, nhưng những gì xảy ra bên trong không gian phẩm bài phỉ thúy, y đều rõ ràng.Các dược liệu tinh thần đang nhanh chóng sinh trưởng, vài lá của chúng rõ ràng lớn hơn vài vòng so với lúc vừa đặt vào.

Những dược liệu tinh thần này tỏa ra từng điểm linh khí phong phú, lan tỏa khắp không gian.Lâm Hiên nhìn các dược liệu tinh thần trong không gian trưởng thành với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Y vốn không thể bình tĩnh để luyện tập.“Đệ tử?” Lý Dao nhìn Lâm Hiên ngây người ra, có chút do dự.

Người đệ tử này, Lý Dao gọi đến khản cả giọng.“Lần này giác ngộ đã làm ta rất mãn nguyện.” Tuyên Tổng nói, Tuyên Minh và những người khác bên cạnh vội vàng gật đầu.Sau đó Huyền Tổng vẫy

tay, những người khác vội vàng rời khỏi tổng động.

Huyền Tổng vẫy tay đóng cửa động, sau đó hỏi: "Quan hệ của ngươi là gì?

Quan hệ của ngươi là gì?"Nga!

Khi Lăng Hiên nghe vậy, ngạc nhiên phát hiện ra gói này không phải là sách."Ân, chiến thuật Diêu Lôi Thần của ngươi có thể chuyển hóa thành một trong những kỹ thuật đỉnh cấp của chiến thuật thân thể. (Nó) không chỉ có thể rèn luyện kỹ năng và thể chất, mà còn có thể kích thích tất cả các bộ phận của cơ thể.

Chẳng trách chủ nhân bây giờ có khả năng chống lại vài con hổ." Huyền Tổng cũng tán thưởng nói."Trên người ngươi có vũ khí ma pháp, nhưng với tư cách là một môn đồ xuất chúng, ta nói cho ngươi biết, sử dụng vũ khí ma pháp không có vấn đề gì.

Ta ở môn phái không làm như vậy, nhưng cơ thể vẫn khỏe mạnh, ngươi biết không?" Huyền Tổng mở miệng tiếp tục nói: "Đúng vậy, đại sư." Đừng giả vờ, mau trả lời.Tuyên Tổng và những người khác cũng không quan tâm liệu thư phủ có ẩn giấu điều gì tốt không.

Nếu trong cuốn sách này không có gì tốt ẩn giấu, Huyền Tổng và những người khác sẽ có chút nghi ngờ, nhưng Huyền Tổng và những người khác có thể khẳng định, phần lớn những gì được lấy ra từ cuốn sách này là đủ rồi."Chiến thuật huấn luyện cấp cao của ngươi, cũng có một số điều học hỏi từ tiền bối Diêu Lôi Thần." Huyền Tổng lấy ra hai khối ngọc giản lớn, đưa cho Lâm Hiên."Đừng dập đầu." Thấy y không (nghe lời), lại dập đầu lần nữa.

Huyền Tổng hào phóng mở miệng, dừng lại một chút."Vâng." Nếu không có sách, hãy lấy ngọc giản này.Huyền Tổng bổ sung: "Với tư cách là môn phái.

Chúng ta rất vui khi có đệ tử như ngươi.

Nếu đã luyện tập chiến thuật Yêu Lôi Thần, vậy chúng ta sẽ ban cho ngươi một thung lũng cấp đỉnh cao.

Đối với người khác, việc luyện tập (ở đó) là không thể.

Đúng vậy, đó là một nơi tốt để luyện tập.

Chúng ta đi thôi." Gói này không cho phép nói gì cả.

Tuyên Tổng cũng không (thêm lời).

Gói này không bị Huyền Tổng giữ lại.

Nhìn lốc xoáy khổng lồ bên dưới, giống như nhìn bản đồ từ trên cao.

Vài tia năng lượng sống động hiển nhiên không thoát khỏi tầng khí quyển.

Lần này, tầm nhìn của gói (ngọc giản) đã không còn bị che khuất trong thế giới tổng động nữa."Đoán xem những tia năng lượng sống động cao bao nhiêu cây số?" Trong tầm mắt của cây Bão Phác, có thể nhìn thấy những nơi bên dưới, tất cả những nơi đó đều hoang vu.Huyền Tổng cầm gói sách, tỉ mỉ quan sát dao động pháp lực trên gói sách, đó là loại dao động điện cực kỳ thuần khiết.

Im lặng mê man, không có biến hóa."Nhìn thấy chưa?" Tọa trên đỉnh núi cao, ngồi trên đỉnh núi cao hơn cả lốc xoáy.

Đỉnh núi khổng lồ bị tuyết bao phủ, nhưng khi y càng đến gần, có thể nhìn thấy mạch núi chính, phần dưới của núi bị lốc xoáy khổng lồ như bão táp cạo nhẵn bóng.Băng!

Điều khiến Lâm Hiên kinh ngạc là, trên đỉnh núi lớn, bụi đất phát ra âm thanh như sấm sét.Cùng với việc y càng đến gần, Lâm Hiên cuối cùng cũng nhìn thấy những tia sét dày đặc trên đỉnh núi.

Những tia sét này giống như mạng nhện khổng lồ, vĩnh viễn không ngừng nghỉ.Hổ Viên Hầu nhìn Lục Giao, cũng không (nói gì), có một con rồng.Về phần những con sóc trong đó, những con chuột không đuôi trong đó, đang đứng xem náo nhiệt, chỉ có gà chân đỏ lông đỏ, cuộn tròn sau gà chân đỏ.“Đây là thuộc hạ của ta, cũng là bạn bè của ta.” Nếu không có gì để làm, hãy giới thiệu lẫn nhau, sau đó đừng làm phiền mấy người trẻ tuổi năng động kia.Khi chuột không đuôi trong đó thấy đại tử không quay lại, vài thiếu niên hoạt bát, trẻ trung và cởi mở chạy đến, ngạc nhiên phát hiện mẹ chuột không đuôi có một cái bụng lớn.“Mẹ ơi!” Lâm Hiên lẩm bẩm trong miệng.Khi y bước vào phòng, y thấy mẹ già đang tức giận.

Hai đệ đệ của y đang ngồi thẳng tắp, nhưng trên mặt vài thiếu niên hoạt bát, trẻ trung và cởi mở vẫn còn nước mắt.“Cũng biết đường về rồi sao, bao nhiêu năm rồi.” Vị lão phu nhân không cầm sách nhìn không có sách thì oán trách.“Nương, đều là lỗi của con, đều là lỗi của con.

Lần này con đóng cửa, con sẽ không đi đâu nữa.”“Hừ, nếu có người trẻ tuổi năng động cả hai đứa, thì ý nghĩa là chẳng có bất kỳ sự hỗ trợ nào.

Mấy năm mới gặp con một lần, mấy tháng mới gặp con một lần.” Bảo lão nương lạnh lùng hừ một tiếng.Điều khiến Lâm Hiên kinh ngạc là, chỉ thấy con sóc trong đó nhảy lên vai mẹ, dùng móng vuốt gãi nhẹ, hiển nhiên là để an ủi mẹ.“Ăn rồi chưa, chưa ăn thì để Hiên Viên mụ làm cho.” Bảo lão nương tức giận, nhưng khi nhìn thấy con trai thì lại không giận nữa.“Chúng con ăn một lát nữa.

Chúng con không đói.” Lâm Hiên vội vàng nói.“Không đọc sách, không biết.

Nàng tiểu thư Lưu gia kia, nàng tiểu thư Hầu gia kia, giỏi thêu

thùa, xinh đẹp, là người của gia đình thư hương.

Chương 971

Đáng tiếc năm nay không có ở đây, lão thái thái Hầu gia đã gả cho con trai." Lâm Hiên vừa ngồi xuống, Bảo Nương đã oán trách.Bao Bố Thúc nghe xong, đập bàn: "Nương, tiểu tử này chọc người tức giận rồi.

Chúng con đi thôi, trút giận lên vài thiếu niên hoạt bát, trẻ trung và cởi mở.""....." Bảo lão nương trừng mắt nhìn Bao Bố Thúc, như thể không nhận ra Bao Bố Thúc.Khi y không đọc sách ngồi xuống, mẹ của y giơ tay: "Con trai, thật tốt, đã chọc cười mẹ.""Hắc hắc, Di Hạc, vào đi." Lâm Hiên hắc hắc cười.Di Hạc và mấy người kia vội vàng đi vào.

Bảo lão nương nhìn những yêu thú đó, bây giờ cũng không sợ nữa.

Thực tế, ở Phí Hà Thị, Bảo lão nương đã nhìn thấy các linh thú như hổ, báo, voi, v.v."Nương, trừ vài điểm, mấy thiếu niên hoạt bát, trẻ trung và cởi mở này ai cũng tùy tiện cả.

Nếu có người chọc giận, hãy để mấy thiếu niên hoạt bát, trẻ trung và cởi mở này đánh người đó." Lâm Hiên chỉ vào Độc Giác Long Viên và Hổ Viên Hầu, nói.Bảo lão nương không bận tâm đến việc không đọc sách.

Bảo lão nương không có văn hóa, nhưng ở Thanh Vân Thư Viện và Phí Hà, những người quen biết Bảo lão nương đều có văn hóa, nên mấy thiếu niên hoạt bát, trẻ trung và cởi mở này cũng không phải là kẻ ngu dốt.Bằng không, mấy thiếu niên hoạt bát, trẻ trung và cởi mở này sẽ gây rắc rối cho thế giới động huyệt, mang lại danh tiếng xấu."Vâng, chủ nhân." Bao Vân Phi nghe lời, lập tức kiêu ngạo đáp.Bảo Vân Lý và mấy tên kia, cảm thấy rất không ổn."Làm gì?

Dẫn mấy thiếu niên hoạt bát, trẻ trung và cởi mở này đi học tập."

Lâm Hiên cho rằng, gọi tên những người này không quen.

Tuy nhiên, Lâm Hiên cho rằng, bây giờ xem những người này như Bảo Gia Viên, rất có lợi cho Bảo gia.

Chẳng phải nhiều giáo phái đều có linh thú sao.

Những giáo phái nhỏ này có một loại thú hộ vệ tổng tinh thần thú.

Vài vạn năm rồi, không ai dám chọc giận mấy thiếu niên hoạt bát, trẻ trung và cởi mở này.

Với tư cách là đệ tử của Bảo thị, Lâm Hiên không thể thay đổi được số phận.

Nếu Lâm Hiên không đứng ra bảo vệ gia đình, người khác có thể bàn tán sau lưng sao?Hơn nữa, ta không thể thay đổi ký ức lần trước.

Ta vẫn là con của một nông dân hoặc con của mẹ ta.“Nha, gia đình người khác đều có đầy tớ, còn gia đình chúng ta thì toàn là người nghèo khổ.” Lão nương Bảo ghen tị với đầy tớ nhà người khác.

Mấy thiếu niên hoạt bát, trẻ trung và cởi mở đều rất chu đáo.

Mặc dù Bảo gia cũng mời đầy tớ, nhưng mấy thiếu niên hoạt bát, trẻ trung và cởi mở này lại được mời.

Không nói gì khác, mấy thiếu niên hoạt bát, trẻ trung và cởi mở này không có người nhà chu đáo đến vậy.“Nương, đừng lo lắng, chúng con bây giờ mới chỉ bắt đầu.

Chỉ cần con trai còn ở đây, môn phái còn ở đây, ai cũng không dám chọc giận chúng ta.” Lâm Hiên vừa nói vừa vỗ đầu mình.“Hừ, vì sao không cho cả thế giới này chút mặt mũi nào chứ?” Bảo lão nương một chút cũng không tin.

Bảo lão nương cũng biết con trai mình chỉ mới là thủy và kiến thức cơ bản.

Tương đương với một học giả vừa mới có tư cách của một học giả trong Tinh Thần thế giới, ở tầng thấp nhất.“Cả Tinh Thần thế giới hơn một nửa giáo phái cũng cần phải chết dưới tay con, nương.

Không về Bảo Kê Loan xem sao?

Chúng con sẽ cùng nương trở về.

Tu tiên làm tốt chuẩn bị.”Chúng con không biết kiếp trước.

Đối mặt với đại nhân của Tinh Thần thế giới, chúng con đã ngạc nhiên, nhưng chúng con không có bất kỳ cảm giác nào, không có.Khi bản thân là vợ của ai đó, cảm thấy hơi khó chịu.Loại tư duy này dường như đã ăn sâu vào tiềm thức của đại não.

Ta càng quên, ta càng không thể quên.

Trần nhượng liệt tửu, ngày càng phong phú.“Thật sao?” Bảo lão nương chưa bao giờ quên góc khuất của Bảo gia, đương nhiên nguyện ý trở về khi nghe Lâm Hiên nói như vậy.Thật đấy, mẹ.

Chúng ta ra ngoài xem địa điểm lưu trú và bộ trang bị của Lâm Hiên trước đã.Bên Lâm Hiên.

Bộ phận dụng cụ và (tình hình) thế nào.

Trừ những người bị phái đi làm công nhân linh, mấy thiếu niên hoạt bát, trẻ trung và cởi mở không được hoan nghênh.

Các môn đồ kỳ lạ chỉ giữ sạch sẽ.

Lâm Hiên không muốn lấy quá nhiều năng lượng từ bộ phận dụng cụ.

Phải đưa mẹ già về quê hương trước.

Ước tính cần hai tháng, phải luyện tập kỹ năng cấp chiến thuật Diêu Lôi Thần.Lâm Hiên từng bước đi vào khu Vũ Muộn.

Lâm Hiên thử thi triển ma pháp, một tia điện muộn đánh xuống.

Sau đó là cái thứ hai, thứ ba liên tiếp.Cô bé nhổ nước bọt, co giật.

Khi cảm giác tê liệt qua đi, y dẫn cô bé đến sơn động nơi giáo tử cư trú.“Vậy thì không, nếu không ta sẽ trói ngươi lại, và bỏ ngươi ở bên ngoài.” Một tiếng đồng hồ sau, cô bé tỉnh lại, khi không hiểu sự việc thì nhìn thấy sự sợ hãi.“Ta là cháu gái của Linh Thần Thú Tôn ở Linh Đài Sơn.

Ta đến Cự Viên Sơn để chọn một Thánh Nhân.” Cô bé nói.“Thánh Linh Thú?” Lâm Hiên mở miệng hỏi.“Thỏ Ngọc.” Cô bé nói.Vì sao lại chọn Thánh Nhân ở Cự Viên Sơn?

Lâm Hiên nghi ngờ hỏi.“Bởi vì năm nay Cự Viên Sơn là điểm chuyển tiếp, nên mỗi năm sẽ xoay chuyển đến một địa phương khác.” Cô bé bổ sung nói.“Cần bao nhiêu Thánh Nhân để ăn sao?” Lâm Hiên mở miệng hỏi.“Việc ăn thịt không thể sánh bằng tinh thần thủy quả.

Mặc dù một số động vật thần thánh ăn thịt Thánh Nhân, nhưng Linh Đài Sơn của ta lại dạy Thánh Nhân cách ứng xử.

Chương 972

Linh Đài Sơn của ta đã chọn Thánh Nhân, tất cả các sơn trại đều hoan hỉ cổ vũ.” Cô bé nói.“Có thể chữa trị sao?” Ta biết ta có thể làm được không.“Phi!

Ngươi dám ở Linh Đài Sơn mà xem thường ta sao?

Linh Đài Sơn từ xưa đến nay chưa từng có ai dám đắc tội với ta.

Những kẻ mạo phạm ta sẽ bị ta im lặng giết chết.

Ta nhớ đấy, tiểu tử.” Cô bé (Hổ Viên Hầu) mở miệng đe dọa.Ngươi nghĩ có cơ hội trở về Linh Đài Sơn sao?

Lâm Hiên cười mỉm hỏi.Hừ, một khi tổ mẫu của ta mở miệng, cả thế giới đáng yêu này sẽ bị tiết lộ.

Cô bé nói.“Haha, nhưng động huyệt của tu sĩ loài người.” A Cáp cười.Cô bé vừa nghe, (viên hầu) mở miệng lớn.

Oa!

Oa!

“Đừng khóc.” Nếu không kiềm chế, y sẽ rất tò mò.

Cô bé kia vừa rồi không phải rất nóng tính sao?

Sao lại khóc?“Ngươi muốn ăn thịt ta sao?” Cô bé kinh hãi nhìn Lâm Hiên, yếu ớt hỏi.Y cảm thấy bối rối, nhưng y gật đầu: “Nếu nghe lời, sẽ không ăn thịt.

Nếu không nghe lời, sẽ dùng luyện kim thuật để chế tạo ngươi.” Oa!Lâm Hiên lấy ra đan lô, lạnh lùng nhìn cô bé.

Khi cô bé nhìn thấy đan lô, lập tức ngậm miệng lại, nhưng trên mặt tràn đầy sợ hãi.“Khóc thêm một lần nữa, ta sẽ ném ngươi vào đan

lô.” Lâm Hiên không có vẻ mặt tà ác.“Đừng khóc.” Cô bé lập tức gật đầu, nhưng không dám nhìn thẳng.“Hình thành (như thế nào)?” Lâm Hiên cảm thấy sự thay đổi của cô bé có chút kỳ lạ, bởi vì sức mạnh của cô bé dường như không lớn.Tổ mẫu đã cho ta thủy quả để thay đổi.

Trong mắt cô bé lóe lên một tia ranh mãnh, nói.“Vì đã có thể mời khách, vậy ta hỏi ngươi nhé?” Lâm Hiên tùy tiện lấy ra một cây lý thủy, hỏi: “Vạn Niên Linh Đan, chủ yếu dùng để chữa trị thương tổn khí huyết.” Cô bé nhìn (cây lý thủy) và hỏi.“Thứ này thì sao?” (Lâm Hiên) từ trên người Hổ (Hổ Viên Hầu) lấy ra một phiến liễu diệp khác, hỏi.“Cái này... là lá cây Muộn Ngọc, một loại thiên tài địa bảo.

Chủ yếu dùng để chữa trị hôn mê bất tỉnh.” Cô bé kinh ngạc nhìn lá cây, chớp chớp mắt, sau đó kinh ngạc nhìn Lâm Hiên.“Ngươi có biết diệu lý của linh đan không?” Lâm Hiên thầm suy nghĩ, sau đó lấy ra một quả chu quả.Chu quả, khoảng năm vạn năm tuổi.

Cô bé cũng kinh ngạc, Chu quả là linh quả tốt nhất, nhưng năm vạn năm tuổi thì khó mà tìm được.“Nhưng ta không yên tâm, ta phải làm sao?” Lâm Hiên không có được hạt giống trúc quả năm vạn năm.Về phần những chuyện khác, ta sẽ không mang ra.

“Linh linh linh.” Hãy để ngươi và (ai đó) ký một hợp đồng.

Nhị Kim Viên Hầu.Lâm Hiên lắc đầu: “Ta bây giờ có một đám thuộc hạ đang chờ ăn uống, còn có (ngươi nữa)?

Ta ở đâu có thể mua được đây?” Một trong những lý do.

Mặt khác, ta luôn nghĩ nếu ta không giả vờ, cô bé sẽ nhìn ta một cách kỳ lạ.“Vậy giao cho Lý Phái đi.” Nhị Kim Viên Hầu nói.Lâm Hiên (làm gì đó), dẫn Lam Muộn vào.

Khi cô bé nhìn Lam Muộn, mắt trừng lớn.“Hắc hắc.” Khi y đọc

(thầm), y cảm thấy tự tin.Cô bé (Hổ Viên Hầu) mở miệng: “Trong đây có yêu ma chủng sao?” “Giả vờ, ta thấy ngươi giả vờ.

Ta không tin hậu duệ tiên thú có thể bị cải tạo ở tuổi nhỏ như vậy.

Ai?” Lam Muộn này đã ăn Thoái Phàm Đan, nhưng người thường không nhìn ra.

Chỉ có những lão quái vật mới nhìn thấy được.“Dùng (cái gì)?” Cô bé chớp chớp mắt hỏi.Khi cô bé chạm vào cây gậy điện muộn và chạm nhẹ, lập tức run rẩy.“Ta có thể thấy (ngươi) xuất hiện ở Cự Viên Sơn không hề thiện ý.

Cái hình thái kỳ dị này chỉ là một lời nói dối.” Cô bé tức giận mắng, không thể kiềm chế, nói: “Mộ Điện Chi Trượng đã nhẹ đi một chút.”Y có thể được.

Răng cô bé đang run rẩy, (vì) điện tốt để chịu đựng.Nhị Kim Viên Hầu nói: “Hãy xem trên người ngươi có gì.

Mười phần là không thể.” Nhị Kim Viên Hầu nhắc nhở ta, nếu ta không tự kiểm tra, ta sẽ để Lam Muộn lục soát người ta.

Lần này, ta thực sự có một sợi dây chuyền, một chiếc vòng tay và một chiếc trâm cài tóc trên đầu.Khi vật trang sức cài tóc được tháo xuống, cơ thể cô bé đột nhiên biến thành hình dạng một phụ nữ trưởng thành, nhưng cái đuôi phía sau vẫn còn nhỏ.Chuyển hình thất bại rồi.

Nhị Kim Viên Hầu xem cảnh này, lập tức nói.Tuy nhiên, Lâm Hiên có chút ngượng nghịu, bởi vì người phụ nữ này hầu như đều nhẹ (mặc ít vải).

Quần áo của cô bé chỉ có thể che đi những phần nhạy cảm phía dưới.Vì không thể (làm gì khác), ta bảo Lam Muộn mặc quần áo cho người phụ nữ, sau đó nói nhỏ với Nhị Kim Viên Hầu.“Chính quy hóa

thất bại, độ kiếp thất bại.

Cơ thể bị tổn thương nghiêm trọng, sẽ hạ xuống một cấp độ nhất định.

Khó mà hạ xuống cấp độ (nữa).

Tuy nhiên, có khả năng có máu của bất hủ dã thú, nếu không thì thể xác và thân thể đã sớm tiêu biến rồi." Nhị Kim Viên Hầu thấp giọng nói.Khi ta đọc (bản ghi), ta phát hiện cơ bắp và xương cốt trong cơ thể người phụ nữ đều bị trọng thương, nội tạng của cô ấy thậm chí còn tệ hơn.

Nếu là con người thì đã chết từ lâu, cơ thể người phụ nữ đang bị thoái hóa."Không đợi chết sao?" Lâm Hiên nghi ngờ hỏi."Theo ta, đại ca, người phụ nữ này tuyệt đối đang tìm kiếm một loại thiên tài địa bảo nào đó.

Chỉ có thiên tài địa bảo mới có thể khôi phục sức sống cho người phụ nữ này.

Tuy nhiên, ngay cả khi khôi phục được, cũng khó mà luyện tập độ kiếp lại."Lý Linh nhìn Nhị Kim Viên Hầu, nhìn túi không có gì, sau đó cắn đầu lưỡi, lấy ra một chút tạ tĩnh, sau đó bắt đầu mắng người.Bảo Bá Hổ nhìn Lý Linh một cái.

Một lời thề máu.

Chương 973

Đối với tiên thú cường điệu huyết mạch, máu có sức ràng buộc hơn lời thề trung thành.“Ân, ta sẽ trước tiên thanh lý năng lượng tích tụ trong cơ thể, những năng lượng phiền toái.” Nếu không giải quyết (vấn đề này), ngược lại sẽ nhận được sức mạnh.Lâm Hiên lại đưa 《Muộn Phát》 vào cơ thể Lý Linh.

Cảm giác tê dại này khiến Lý Linh vô cùng chấn động, bởi vì (khi) độ kiếp, cuối cùng cô ấy cảm thấy một phương thức mà bản thân không thể làm bất kỳ động tác nào.

Lý Linh biết (năng lượng) muộn kiệt.

Lý Linh giả trang thành chủ nhân Thánh Viên Hầu, Lý Linh xuống núi chiêu mộ thánh nữ.

Thực tế, có một bảo tàng được giấu trong Cự Viên Sơn.

Huyết quản của giống viên hầu màu xanh lục đã biến dị.

Tuy nhiên, bên cạnh loài viên hầu màu xanh lục, có một loại thiên tài địa bảo có thể khu tán loại sức mạnh này.Về phần vì sao Lý Linh không dám đi, mối quan hệ giữa các yêu thú không mấy hòa thuận.“Không khác gì phụ nữ bình thường.” Mặc dù (Lý Linh) đã để muộn pháp hấp thụ sức mạnh muộn, nhưng khi kiểm tra cơ thể Lý Linh, (ta) phát hiện cô ấy giống Lam Muộn, không khác gì phụ nữ loài người.Nếu không can thiệp vào Lý Linh, (ta) sẽ có một sự chiếm hữu bốc đồng.

Tuy nhiên, nếu đối mặt với Lam Muộn, thì sẽ không như vậy.

Nếu không can thiệp (vào Lý Linh), (ta) sẽ nghĩ Lý Linh có một loại ma lực nào đó.

Tuy nhiên, qua điều tra kỹ lưỡng, (ta) sẽ phát hiện trạng thái hiện tại của Lý Linh không thể phóng thích ra bao nhiêu sức mạnh ma pháp cường đại.Chuyện song tu, Lâm Hiên cũng không vội, công pháp là tốt nhất, tốt nhất là song tu ở cấp độ Chân Viên Hầu.

Mặc dù pháp lực tu luyện của Lâm Hiên không liên quan đến Cửu Hanh Muộn Công pháp, nhưng bề ngoài thì có sự cần thiết.Mặc dù trong lòng Lâm Hiên vẫn còn một bóng hình (cũ), nhưng ở thế giới này, Lâm Hiên cũng phải để lại hậu duệ của mình.

Lam Động Sơn nói, cũng cần một sự hoàn tất.Ba giờ sau, Lâm Hiên thu tay lại.

Lâm Hiên phát hiện, biết biển lửa u tối.

Sáng chói khiến người ta hoa mắt.

Cảm giác trực quan nhất là pháp quyết Muộn Điện vận hành một vòng, càng nhiều (năng lượng).Có thể chứng minh sao?

Chứng minh việc tiêu hao pháp lực giúp cơ thể tốt hơn.

Nếu không có gì, (Lâm Hiên) lấy ra một quả đào tiên đưa cho Lý Linh: “Cái này chắc có thể giúp ngươi hồi phục một chút.

Ta sẽ xem xét chuyện khác.”“Cảm ơn ngài, bệ hạ.” Lý Linh nhìn thấy đào tiên, (biết) không chỉ hồi phục.

Mặc dù sức mạnh tiên nữ chứa đựng nhỏ, nhưng sức mạnh tiên nữ ít nhất có thể ổn định trạng thái.Nhị Kim Viên Hầu nhìn quả đào tiên trong tay, nước miếng chảy xuống.

Khi không thể kiềm chế, cảm thấy có chút sơ suất: “Ta cũng không có nhiều lắm.” “Hoang (đường).” Tuy nhiên, Nhị Kim Viên Hầu rất rõ ràng rằng bản thân không ở bên Lâm Hiên.

Nhị Kim Viên Hầu cũng biết mình đã bị lừa tại hội nghị ma pháp

tiên nữ.

Tuy nhiên, Nhị Kim Viên Hầu cảm thấy ở bên ngoài (nhận được) tốt, nên không truy cứu.

Tuy nhiên, đối với chất lượng của bản thân, có chút nghi ngờ.

Nhị Kim Viên Hầu không ngu ngốc, lập tức dùng thủ đoạn lừa gạt.“Thật sự không còn lại bao nhiêu.

Khi cần, ta sẽ cho ngươi thêm một cái.” Ta không có bất kỳ mâu thuẫn nào với sản phẩm này.

Hậu duệ tiên thú có tỷ lệ rất cao tiến vào Thiên Giới.“Không gian Hỗn Độn?” Khi Lý Linh cảm nhận môi trường xung quanh, nhìn thấy mặt đất đá sỏi màu xám.

Vài cây đào tiên trên một ngọn núi nhỏ, trên một cái hồ, một cây liễu bên hồ bình tĩnh tự nhiên.

Giống như một người say rượu, một cây có năm màu sắc, trên đó có chín quả thủy quả ba màu, ở xa có vài mảnh lý thủy.Lý Linh hoàn toàn ngây người.

Ở xa, có một cây dây leo màu tím, kéo lê rễ của nó, chậm rãi bước đi trong đó.“Đúng vậy, một không gian hỗn loạn.

Trừ Linh Đan Diệu Lý, tiên quả, mặt đất màu xám và bầu trời màu xám, nhưng ở đâu?” Lý Linh mê hoặc hỏi.Không lâu sau, Lý Linh cảm thấy phong cảnh đã thay đổi, nhìn thấy nụ cười.“Vậy, không gian (này là gì)?” Lâm Hiên trực tiếp hỏi.“Hẳn là một không gian hỗn loạn.

Trong hỗn loạn có một mảnh tịch mịch, mặt đất đá sỏi màu xám và bầu trời màu xám, nhưng bên trong có rất nhiều thực vật.

Hẳn là Viên Hầu đã có được một loại bảo tàng hỗn loạn nào đó.” U Linh nói.“Ân, cây thất thải nhỏ đó có giúp ích gì cho ngươi không?”

Lâm Hiên mở miệng hỏi.“Bệ hạ, đào tiên tốt hơn.” Lý Linh nói, quả trên cây hỗn độn nhỏ rất tốt, nhưng đào tiên có công năng đặc biệt, ân, có thể giữ được nhan sắc.“Được rồi, hôm nay ta sẽ không đưa cho ngươi.

Ngươi nên nghỉ ngơi trước, sau đó ngày mai ta sẽ đưa cho ngươi một cái.” Nếu không thể có được câu trả lời mong muốn, không gian phẩm bài phỉ thúy sẽ hỗn loạn.

Cái ngọc bài này là thiên nhiên trân bảo sao?Trong lòng ta có rất nhiều vấn đề.

Ta cũng biết tiên thiên chi bảo không phải thứ ta có thể lợi dụng.

Tinh thần chi bảo có tinh thần (của nó).

Tiên thiên bảo tàng sẽ tồn tại sao?Lâm Hiên đóng động phủ lại, sau đó dẫn Lam Muộn về động phủ của mẫu thân.

Lâm Hiên ngồi xuống, tĩnh lặng, chuyện hôm nay quá nhiều rồi.Đầu tiên, chuyện của Lý Linh, sẽ cùng (ta) bầu bạn, có không gian ngọc bài, bảo vật ngọc bài Hỗn Độn?“Để Lý Linh trở về chỗ cũ, dẫn theo một nhóm người sao?” Nếu không quyết định rõ ràng, ta sẽ lẩm bẩm trong lòng.“Chủ nhân.” Lam Muộn ngồi một bên, trong lòng cân nhắc nửa ngày, sau đó nói.“Chủ nhân...” Thấy Lâm Hiên không phản ứng, Lam Muộn lại gọi lần nữa.“A.

Sao vậy?” Bá Hổ nhìn Lam Muộn một cái, sau đó hỏi.“Chủ nhân, có Lý Linh tỷ tỷ, nên sẽ không cần ta nữa.” Sự kiện hôm nay đã gây ảnh hưởng lớn đến Lam Muộn, đặc biệt là thân phận Thánh Viên Hầu Lý Linh sau độ kiếp.

Chương 974

Đương nhiên, có thể chữa lành một Thánh Viên Hầu như vậy.“...Đương nhiên không, tiểu cô nương ngốc nghếch của ta...” Lâm Hiên vỗ vỗ vai Lam Muộn.Tuy nhiên, sau khi (Lam Muộn) chưa nói xong, không có khả năng (làm gì), bởi vì Lam Muộn đã ôm lấy (Lâm Hiên), không nói thì có chút ngượng ngùng.“Lam Muộn, đừng như vậy.” Đừng ôm nữa.“Thiếu gia, nhất định phải có nô gia.

Nô tỳ sẽ sinh cho ngài một người con trai.” Mặc dù Lam Muộn đã tiếp thu lý trí của loài người, nhưng trong cốt cách vẫn là một yêu ma, nên nói chuyện rất trực tiếp.“Thôi, Lam Muộn, ta bây giờ không thể song trọng tu phục (tức là song tu).” Đừng ôm nữa.Thực tế, Lâm Hiên trong lòng đã có một số chuẩn bị, nhưng chưa chuẩn bị kỹ càng, cũng không biết nên bắt đầu với yêu ma nào.

Mặc dù Kim Dao có một số tinh thần lĩnh tụ sẽ dùng yêu ma để sinh con, nhưng đó là coi yêu ma như cỗ máy sinh sản.Không có (chuyện đó), xem xét các cặp vợ chồng song tu sao?

Thiên Tinh Tử hỏi.“Ca ca, ý gì?” Ta không biết Thiên Tinh Tử hỏi gì.“Nhiều nữ tu luyện giả từ các phái khác nhau đều đang hỏi thăm tin tức của ngươi.

Ngươi bây giờ là một thiên tài luyện kim thuật sĩ.

Ngươi có biết điều đó có nghĩa là gì không?

Chẳng phải có nghĩa là có vô số linh thạch sao?

Ý nghĩa của linh thạch là gì?” Thiên Tinh Tử hỏi.“Cần phải làm hài lòng.” Nếu không có gì, có thể không?Thiên Tinh Tử lắc đầu: “Không có (gì cả).

Ngươi có muốn nghe ý kiến của ta không?" "Ân." Ta không thể chối từ, nên ta đáp một tiếng."Trước tiên, phương pháp chính xác.

Đừng nhìn ta như vậy.

Với tài hoa của ngươi, việc độ kiếp thành công không phải là không thể.

Ngươi có hy vọng người yêu của ngươi trước mắt biến già, sau đó biến thành tro bụi không?

Hay sao?" Thiên Tinh Tử hỏi.Trước khi trả lời, Thiên Tinh Tử nói: "Ta không biết loại người như vậy.

Ta đã giao thiệp với ngươi lâu rồi.

Ngươi là một người rất coi trọng tình cảm.

Có thể, giống như một số tu sĩ, tìm một cặp đạo lữ.

Nếu cặp đạo lữ đó chết rồi, lại tìm một người khác.

Có khả năng không?" Khi ta nhìn thấy người yêu của ta với thân thể khô héo, làn da nhăn nheo và mái tóc bạc phơ, ta cảm thấy có chút căng thẳng.

Ta từ từ nhắm mắt lại trước mặt ta, cảm thấy ta gần như không thể chịu đựng được."Ta nói đúng, bởi vì tất cả những nữ tu sĩ có thể tương xứng với tài năng của ngươi đều là những tinh anh xuất chúng, không có một ai thuộc môn phái lớn tầm thường." Thiên Tinh Tử thấy Lâm Hiên trầm mặc không nói, tiếp tục nói: "Cảm ơn kiến nghị của ngươi." Lâm Hiên vốn muốn tìm một cặp đạo lữ ưng ý nhất, nhưng bây giờ xem ra, Lâm Hiên cho rằng phương pháp này quá đơn giản, có chút cần phải xem xét lại."Ngươi thấy Hi Ân thế nào?" Thiên Tinh Tử lại hỏi."Một cô bé." "Thiết, ca ca phất tay và ba trăm năm trôi qua, cô bé đã trưởng thành trong nháy mắt.

Mấy tuổi mới có thể trở thành tiểu cô nương của người khác?" Thiên Tinh Tử không vui nói."Thôi được rồi, huynh đệ, có gì khác không?

Ta hiện tại rất lo lắng về vấn đề tình cảm của ngươi.

Đào và vợ ngươi nhất định sẽ...

Nếu không thích, Bảo Nương sẽ (không đồng ý).

Cũng có lý lẽ.

Bảo Bột Bố Thập cũng biết trong việc lựa chọn đạo lữ có rất nhiều lựa chọn, nhưng đôi khi lại chẳng có lựa chọn nào phù hợp."Ngài có cải tiến thiết bị này không?

Có người đã đặt mua pháp bảo tốt nhất, ba khối dược liệu và 100 khối linh thạch tốt nhất." Thiên Tinh Tử hỏi."Không." Lâm Hiên xua tay nói."Phó Muộn." Thiên Tinh Tử không hề sợ hãi nói.Được rồi, Lâm Hiên nhìn thấy hy vọng của Thiên Tinh Tử, không thể không hứa hẹn rằng vẫn cần linh thạch, bất kể không gian ngọc bài, đệ đệ muội muội (của y).Mỗi ngày 10.000 đan dược và dược liệu tương ứng.

Thiên Tinh Tử nghe tin này xong liền vui vẻ, lấy ra một món, nhìn nhìn."Được rồi." Lâm Hiên gật đầu.

Có thể thử để Thiên Giai phó (phụ tá cấp Thiên Giai) chế tạo.Thiên Tinh Tử tiếp tục: "Ngươi sẽ gây rắc rối sao?" Ta hỏi Viên Oánh, một kẻ luyện chế, làm sao để gây rắc rối.

Lâm Hiên biết Thiên Tinh Tử có mục đích."Sách sách, ta thật sự không biết ngươi lớn lên như thế nào.

Nếu đối phương không đồng ý, người ngoài sẽ đánh giá thế nào? Chỉ thấy con mèo lớn màu xanh lam chậm rãi quay đầu, trở nên thần thánh hơn bất kỳ lúc nào trước đây, nhưng vẫn vô cùng kiêu ngạo, chỉ là một chủ nhân mèo.Chủ nhân mèo và (ai đó) đều gặp rắc rối rồi.

Chủ nhân mèo nhìn Lâm Hiên, đôi mắt to ngạo mạn tràn đầy bất mãn.Lâm Hiên đi đến bên cạnh chủ nhân mèo ngồi xuống, nói: "Đừng giận mà." Chủ nhân mèo theo bản năng muốn hất tay ra, nhưng đầu không thể nghiêng được.

Khi nhìn thấy (gì đó) trong tay (Lâm Hiên), mắt nó không thể rời đi."Nga, trời ơi!" Chủ nhân mèo đột nhiên đứng dậy, ôm đầu, vừa khóc vừa cọ xát (trên người Lâm Hiên)."Khi ta từ trong núi trở về, (ngươi) đã biến mất.

Ta lo lắng." Lâm Hiên chưa bao giờ thân cận với chủ nhân mèo đến vậy.

Lâm Hiên dùng một tay vuốt ve bộ lông mềm mại của tiểu Muộn Phong ấu tể.Về phần nguyên nhân Muộn Phong Thú xuất hiện ở Muộn Vân Viện, tình hình bên trong là gì?

Nếu không có ghi chép, (tôi) sẽ không nghiên cứu quá nhiều.

Khi ma muộn tấn công Muộn Vân Viện, cung chủ (nói): Thực tế, ta đang cầm một kiện pháp bảo.

Ha ha, là thứ mà Muộn Vân Tông có thể sở hữu.Phía sau Muộn Vân Viện là Muộn Vân Cốc.

Phía sau Muộn Vân Cốc là Muộn Vân Sơn.

Muộn Vân Sơn cũng có một tên gọi khác, là Muộn Vân Kiếm Phái.

Chương 975

Nghe cái tên Kiếm Tông đó là biết mạnh mẽ đến mức nào.“Nga, trời ơi!” Lâm Hiên có thể cảm nhận được tình yêu của chủ nhân mèo.

Hai chân trước ôm chặt lấy cổ Lâm Hiên, cảm nhận được hơi ấm của chủ nhân mèo.

Lâm Hiên không có lý do gì để đi Muộn Vân Cung sau lưng núi tuyết để xem chủ nhân mèo bị ngũ độc đệ tử, yêu thú mãng xà và những kẻ khác ám hại.“Được rồi.

Đừng giận, ta biết chúng ta đã xa cách lâu rồi.” Sau sự nhiệt tình của chủ nhân mèo, nó dùng móng vuốt nhỏ vỗ vỗ tay Lâm Hiên, bày tỏ sự bất mãn của mình.Về phần sự bí ẩn của (gì đó), đương nhiên đã trở thành món ăn vặt của người nuôi mèo.Chủ nhân mèo, ta đi xem gia đình của ngươi nhé.

Lâm Hiên tự nhiên biết rằng chỉ có tiểu Muộn Phong Thú không thể tự mình ở đó.Điều khiến ta kinh ngạc là, chủ nhân mèo đã cầm lấy (thứ gì đó), nhưng ta biết kẻ này lạnh lùng đến mức nào.Khi đi qua một con phố, chủ nhân mèo ra hiệu không nên ở đó, nhưng Lâm Hiên chỉ nhìn một cái, không hiểu rõ.Lâm Hiên không biết liệu có nên dành thời gian ở bên chủ nhân mèo không, hoặc liệu có thật sự biết những chuyện này không.

Lâm Hiên luôn cảm thấy quan hệ với chủ nhân mèo sâu sắc hơn.“Chín đứa trẻ khai sáng!” Vừa đến cửa động, ở cửa động đứng một hòa thượng, một người mặc áo đen, sau lưng có một thanh kiếm, một thanh phi kiếm điển hình có chuôi cầm.“Trưởng lão, ta bị quấy rầy.” Lâm Hiên là đệ tử Cửu Hanh Phái.

Đương nhiên, nên có một đệ tử siêu cấp của Muộn Phái lễ

phép.Đột nhiên, cuốn sách đi theo hòa thượng.

Hòa thượng không giới thiệu.

Khi đi vào sân, (Lâm Hiên) nhìn thấy một con Muộn Phong Thú khổng lồ.

Muộn Phong Thú là linh thú có tốc độ nhanh, công kích cao, tương đương với thần thoại thú trong số các thần thú tấn công.Khi Muộn Phong Thú còn nhỏ, trông giống một con mèo lớn, nhưng tai nó mọc đầy lông dài, đuôi càng thô và khỏe hơn, màu sắc u tối, mắt to và sáng.Tuy nhiên, ta biết đôi mắt màu tím của nó có thể phóng thích chú ngữ sấm sét.Cái loại muộn thú này hiện tại giống một con hổ lớn, nhưng chỉ là một hình thái thông thường của linh thú.

Khi chiến đấu, cao m mười thước Anh có lẽ không hiếm, hòa thượng cũng lớn như vậy.

Vân Phong nói: “Phi kiếm và bia sinh mệnh hạch tâm, có chút khó khăn.

Thật lòng mà nói, sư huynh ta đây, không phải là người hứa suông.” Bia sinh mệnh hạch tâm: Chẳng lẽ phi kiếm dễ dàng đến vậy?

Vân Phong bảo rằng: “Cửu huynh, ta cũng biết yêu cầu này hơi đường đột.

Kiếm Tông ta có thể đưa đủ linh thạch thượng phẩm.” Lâm Hiên nghe xong, lắc đầu: “Không không không.

Vân Phong huynh quá đề cao ta rồi.

Ta vừa mới bước vào thời kỳ hoàng kim, có một kiện pháp bảo cần phải tôi luyện, chính là bia sinh mệnh hạch tâm.

Linh thạch cực phẩm, nếu trong túi không có thì sẽ để ý, đương nhiên sẽ không để ý, nhưng phi kiếm bia sinh mệnh hạch tâm có thể

mua bằng linh thạch cực phẩm sao?

Đương nhiên là không thể.” Vì vậy, Lâm Hiên lễ phép từ chối lời thỉnh cầu này.

Luyện khí phi kiếm từ di vật sinh mệnh hạch tâm, cần được tôi luyện.

Lâm Hiên biết việc này, nhưng hắn cảm thấy không thể xác định liệu có nên tinh luyện hay không.

Chắc chắn rằng, thứ được luyện chế bằng linh thạch tốt nhất, sao có thể dễ dàng như vậy, một vụ việc như thế này sao lại có địa vị cao đến thế?

Khi Vân Phong nghe Lâm Hiên không chấp nhận, y không dám khẳng định.

Đạo sĩ Vân Kiếm hỏi: “Hài tử của kế hoạch Cửu Ngũ, không có tự tin sao?” “Không,” Lâm Hiên lắc đầu, “Kiếm Tông quá tốt rồi.

Lâm Hiên có mối quan hệ đặc biệt với Miêu Chủ Nhân.

Tuy rằng Miêu Chủ Nhân cũng tự cho mình là người của Môn Vân học viện, nhưng về nguyên tắc không nên thô lỗ như vậy.

Nhưng dù sao, nếu Vân Phong muốn làm khó, nếu không có thứ đó, có thể từ chối.

Hơn nữa, việc rút phi kiếm từ tàn tích sinh mệnh hạch tâm cực kỳ có hại cho người luyện.

Ngoài ra, ta cũng đã giúp Môn Vân rất nhiều.

Nên ta không cho rằng mình nợ Môn Vân viện.

Còn về tình hữu nghị, đôi bên đều có qua có lại.

Khi đưa ra yêu cầu nặng nề như vậy, chẳng lẽ không cân nhắc

trước sao?" "Tiền bối, vãn bối có chút việc, xin cáo lui." Lâm Hiên đứng dậy, hướng Vân Kiếm hành lễ.

Hắn lại chắp tay với Vân Phong, sau đó xoa xoa Miêu Chủ Nhân.

"Ôi trời." Miêu Chủ Nhân dường như cũng cảm nhận được sự lúng túng giữa Vân Phong và Lâm Hiên.

Nó kêu meo meo hai tiếng, rồi nghiêng đầu nhìn cuốn sách.

Trông có vẻ bối rối.

Người nuôi mèo biết mèo rất thông minh, nhưng vài người không đủ để hiểu logic này.

Lâm Hiên quay đầu, chuẩn bị rời đi.

Vân Kiếm nói: "Kế hoạch Cửu Ngũ, đợi chút.

Chương 976

Nếu tiểu Môn và mẹ tiểu Môn… giao cho đứa trẻ của Kế hoạch Cửu Ngũ.

Trưởng lão, pháp bảo Bia Sinh Mệnh Hạch Tâm đã vượt ngoài tầm kiểm soát của ngươi.” Vị đại sư kia giật mình, xoay người nói, rồi rời đi.

Lâm Hiên đi ra khỏi đại viện Môn Vân Kiếm Tông mà lòng không vui.

Cuộc gặp với Miêu Chủ Nhân lại có kết quả như thế này.

Rõ ràng, Miêu Chủ Nhân đã bị lợi dụng.

Tuy nhiên, đi được vài bước, hắn hoàn thành suy nghĩ, rồi đổi ý.

Nếu Miêu Chủ Nhân không bị lợi dụng, sẽ không có chuyện này.

“Cửu Ngũ huynh đệ, Cửu Ngũ huynh đệ.” Tiếng Vân Phong vang lên từ phía sau.

“Hả?” Quay đầu lại nhìn, thấy Vân Phong đang đi cùng Miêu Chủ Nhân.

Miêu Chủ Nhân cũng nhìn hắn chằm chằm.

“Vì tiểu Môn có duyên với huynh đệ, ta sẽ đưa nó đi.

Hồn thú chỉ là công cụ đi lại của kiếm phái ta thôi.

Ta tin rằng đạo hữu sẽ đối xử tốt với tiểu Môn.” Vân Phong bỏ Miêu Chủ Nhân vào trong túi, rồi xoay người rời đi.

Thiên Minh lại bắt đầu: “Thật ra, ai cũng biết nền tảng của các siêu cấp môn phái, đặc biệt là công pháp thường rất cường đại.

Ngươi có biết vì sao Lý phái lại kết minh với ta không, nếu có thể tinh luyện vũ khí thì sao?" Đạo Ân không đợi trả lời: "Dưới sự lãnh đạo của Dĩnh Viên Chân Quân, thậm chí ta còn cường đại hơn, nhưng khi đạt đến cảnh giới Dĩnh Viên Chân Quân, kỹ năng và thể lực của ta đều không bằng một số người.

Ngoài ra, hầu hết kỹ năng của môn phái ta không làm tăng đáng kể mị lực cá nhân, nên khó đào tạo ra luyện khí sư, luyện đan sư và người có kỹ năng luyện khí.

Ngay cả ta cũng không dễ dàng làm được.

Người luyện tự thân không chỉ cần có thiên phú, mà chỉ vài người mới có thể trở thành người luyện đạt chuẩn.

Quan trọng hơn, người đó phải có tinh thần và sự hiểu biết.

Như ta đây, võ công và công pháp đều mạnh hơn thể chất ta.

Ta tin rằng võ thuật, công pháp và vũ khí pháp thuật có thể nhắm trúng kẻ địch từ vài chục dặm xa, võ thuật của ta tuy mạnh mẽ, nhưng xa nhất cũng chỉ một hai dặm mà thôi.

Tuy thể chất ta cường tráng, nhưng nếu bị pháp bảo Đạo gia đánh trúng, ta không thể hồi phục ngay lập tức.

Hơn nữa, những người tu luyện kỹ nghệ pháp bảo có đủ loại phương pháp để bổ sung pháp lực và mị lực, việc tu sửa pháp bảo đã đạt đến trình độ cao.

Những kẻ không có gì hộ thân vẫn có thể đồng thời phóng ra hoặc triển khai vài kiện pháp khí.

Ta khó lòng tiếp cận họ.

Ngay cả khi đối phương rất gần, cơ hội để thất bại cũng không lớn, bởi vì những người tu sửa pháp bảo biết điểm yếu của mình và

có thể dùng khôi giáp, phù lục để bù đắp.

Còn ta thì không thể hồi phục thể chất ngay được.

Cự ly và phương pháp mà ta dùng còn kém xa kỹ năng tu sửa và trang bị pháp bảo, hơn nữa, nếu ta phải chuẩn bị một kiện pháp bảo đủ mạnh để bù đắp khuyết điểm của Cửu Hanh Môn ta, thì vẫn có khả năng phòng ngự bản thân." Vào cuối buổi sáng, hắn đang đợi để gói gọn vấn đề.

Lâm Hiên hỏi: "Sư phụ, vì sao văn bối biết Cửu Ma và Kinh Cức…" "Công thức sức mạnh pháp thuật.

Công thức thần kỳ có thể biến hóa thành các phương pháp khác nhau dựa trên thể chất của mỗi người.

Trong lịch sử Cửu Hanh Môn, có một số tăng lữ đã thực hành phương pháp bí truyền của Cửu Hanh Môn, nhưng thật không may, họ không có thiên phú chế tạo nhạc khí, thậm chí không để lại truyền thừa." Lâm Hiên cũng biết công thức sức mạnh pháp thuật.

Đạo Ân nói: "Trong siêu cấp Môn phái có một bí phương, là bảo bối trấn phái.

Trong thế giới tinh thần có 33 siêu cấp Lý phái, tất cả 33 phái đều có công thức pháp thuật hoàn chỉnh.

Chỉ cần có đủ xương cốt, công thức ma pháp có thể diễn biến thành công thức ma pháp có thể tu luyện.

So với một số công thức ma pháp không hoàn chỉnh, căn bản không thể tiến hóa.

Ta không biết nó tốt hơn bao nhiêu lần." "Ta đã hiểu." Lâm Hiên gật đầu biểu thị đã hiểu.

"Nếu ta không nhầm, Môn Vân Kiếm Tông muốn chế tạo phi kiếm

từ bia kỷ niệm sinh mệnh hạch tâm của vài người?" Một người hỏi.

"Đúng vậy, nhưng ta không có khả năng đó.

Việc rút pháp bảo từ di hài sinh mệnh hạch tâm sẽ gây tổn hại cực lớn đến tinh thần của ta." Đạo Ân nói về việc này.

Chương 977

Sau cuộc họp, trầm mặc một lúc, một người nói: "Vác cái xác rắn này lên vai, chúng ta về nhà thôi!" "Tam Sư Huynh, cái xác rắn này toàn thân bốc mùi hôi thối!" Sư đệ có chút chần chừ nói, rõ ràng không muốn vác.

"Ai, ai bảo ta lại đứng trên một hệ phái mong muốn phục hưng, nhìn một vị sư phụ đủ tư cách thu đồ đệ?

Ít nhất trong đại khí có rắn yêu.

Hơn nữa, gân cốt và túi mật của nó được làm từ dược liệu đặc biệt, có thể dùng làm hai loại pháp bảo.

Ta không biết bao giờ mới tìm được hai đệ muội cho ta.

Ta không thể không có vũ khí.

Ta phải gánh vác nhiều gánh nặng hơn, nên ta không cần vác nữa." Tam Sư Huynh thở dài nói.

"Xem ra ta không chịu nổi cái vận vác xác này rồi!" Sư đệ không nhịn được nói, sau đó Lâm Hiên nghe thấy tiếng vảy rắn sột soạt trên mặt đất, rõ ràng là sư đệ đang kéo xác rắn đi.

"Đi đi!" Khi ba huynh đệ chào hỏi, nghe thấy tiếng quần áo xào xạc và tiếng kinh hỉ.

Lâm Hiên từ từ thả lỏng thân thể, nhưng không vội vàng đi ra.

Trong tiểu thuyết, nhân vật chính thường nhìn thấu nơi kẻ khác rời đi, rồi ra tay giết chết.

Hắn xem thêm, cảm thấy có thể học hỏi tốt, cẩn thận điều khiển chiếc thuyền một vạn năm.

Đợi nửa canh giờ sau, bên ngoài vẫn không có động tĩnh.

Lâm Hiên từ từ đứng dậy, ghé đầu sát mặt đất ở khe hở cửa ra vào, thè lưỡi rắn ra, rồi thu về để phân tích các loại mùi trong không khí.

Gần đó không có mùi của người lạ.

Lâm Hiên lập tức chui ra từ khe đá, đầu và đuôi luồn lách qua khe.

Dùng chủy thủ lấy ra gói đồ và Dương Kiếm.

"Cút đi!" Lâm Hiên nghĩ ra một cách.

Hắn tìm cách tống người phía sau đi, nắm lấy gói đồ và thanh Dương Kiếm, chân trần đi.

Gió thổi mát mẻ, của cải sung túc mới hạnh phúc!

Lâm Hiên hớn hở chạy về giấu quần áo.

Sau khi giấu quần áo, hắn phát hiện gói y phục dính máu trong tay rất dễ thấy.

Chuyển những thứ bên trong sang người, cầm lấy Dương Kiếm, bước đi.

Còn về Ưng đồng chiến đấu vai kề vai, Sói Huyết chiến đấu hăng hái, cùng với Tinh Cương Bảo Kiếm đã tạo nên kỷ lục huy hoàng, tất cả đều bị vô tình vứt bỏ trong khe đá.

Đối với một người, cầm hai thanh kiếm khác nhau thì quá kỳ quái.

Hắn chọn một thanh tốt hơn và tự nhiên hơn.

Còn về thanh kiếm bị bỏ lại kia, nếu không bị gỉ sét, có lẽ một vạn năm sau sẽ trở thành một danh kiếm vô song thiên hạ!

Đi ra khỏi rừng rậm rạp, lấy Thái Vi làm vật tham chiếu, hắn xác định phương hướng, đi về phía hang động.

Sau cuộc hành trình dài dặm, hắn nghe thấy tiếng chim ưng quen thuộc vang lên bên tai, nhưng cảm thấy khoảng cách còn xa, kèm theo tiếng xì xào yếu ớt của rắn.

"Cái con dã thú lông dẹt kia!" Lòng Lâm Hiên khẽ động, lập tức chạy về phía phát ra âm thanh.

Theo tiếng chim ưng kêu và tiếng rắn xì xào, hắn đến bên vách núi cao.

Phóng mắt nhìn ra, dưới vách núi là một thung lũng kín mít đầy chướng khí màu xám.

Lâm Hiên nheo mắt, chuyển ánh mắt sắc bén về phía một nơi nào đó trong thung lũng.

Sau đó thấy một con đại bàng khổng lồ lông xám đang đối mặt với một con cự mãng màu đỏ dài khoảng vài chục trượng, thân to như cái bát lớn.

Vảy rắn của cự mãng đỏ sáng như ngọn lửa, trên đầu có một khối thịt màu vàng, trông như một vương miện, vô cùng đặc biệt.

Hắn lập tức nhận ra loài rắn này, là Kim Quan Huyết Xà!

Nửa tháng trôi qua, Lâm Hiên cuối cùng cũng bình tĩnh lại, nhận được sự hoan hỉ từ Lộ Linh Chi, trở nên điềm tĩnh.

"Đến lúc bắt đầu luyện thuật!" Hắn chuẩn bị xong mọi thứ, thở phào một hơi, rồi bước vào phòng.

Nhân sâm trăm năm, hà thủ ô ngàn năm, linh chi vạn năm, tuyết liên vạn năm, dâm dương hoắc vạn năm, hồng đằng vạn năm, cát căn vạn năm...

Chương 978

Bên cạnh hắn chất đầy dược liệu.

Để phối hợp với hồng sâm vạn năm, hắn đã mang theo tất cả các dược liệu cao niên thích hợp mà tiền nhiệm đã thu thập trong nhiều năm.

"Nếu việc luyện chế cũng kết thúc," Lâm Hiên vội vàng lắc đầu, xua bỏ những suy nghĩ không hay ra khỏi đầu, bình tĩnh lại, rồi bắt đầu nhóm lửa.

Sau khi làm nóng lò, Lâm Hiên cho cát căn đã xử lý vào lò, chiết xuất tạp chất, lấy tinh hoa, sau đó nhẹ nhàng chạm vào một cơ quan trên lò, chuyển tinh hoa cát căn thành chất lỏng dược liệu rồi dẫn vào khu vực nhiệt độ thấp gần đó.

Cái lò này là dành cho người thường dùng.

Người thường không có chân khí để dẫn dắt dược thủy.

Đương nhiên, chỉ khi có ý niệm của khí này hỗ trợ, mới có thể luyện tập.

Từng loại dược liệu lần lượt được cho vào lò từ cửa phụ liệu.

Sau khi chiết xuất tinh hoa, chúng được dẫn sang một bên.

Giữ mọi thứ ngăn nắp không khó.

Chỉ cần có đủ khả năng quan sát, là có thể làm được.

Mất nửa canh giờ, bao gồm hồng sâm, tất cả các tinh hoa dược liệu đều được chiết xuất xong, và được đưa đến khu vực nhiệt độ thấp để lưu trữ.

Sau khi chiết xuất tinh hoa từ dược liệu, Lâm Hiên trông nghiêm

túc hẳn.

Tiếp theo là lúc luyện kim thuật thực sự bắt đầu.

Đến lúc kiểm tra kỹ thuật và vận khí rồi.

"Tổ tiên phù hộ!" Sau khi Lâm Hiên chiết xuất xong, thêm liệu vào miệng lò, cả lò cao lập tức đóng lại.

Kích hoạt một cơ quan khác để dẫn khu vực nhiệt độ thấp trở lại khu vực nhiệt độ cao, dung dịch dược liệu hỗn hợp được tinh chế và dung hợp thêm dưới nhiệt độ cao, giúp dược liệu hình thành sau này càng thêm thuần khiết và đồng đều.

Vì lò đã đóng kín, đối với thuật sĩ luyện kim, việc kiểm soát nhiệt độ có yêu cầu nghiêm ngặt.

Nếu quá cao, sẽ làm tổn hại dược hiệu, và giảm đi dược lực của nó.

Ví dụ như nhiệt độ cao, sẽ thiêu một mẻ dược tốt thành tro bụi.

Ngay cả thấp cũng không được.

Không đủ cháy, không thể giải phóng hoàn toàn dược lực, cũng không thể đảm bảo chất lượng dược liệu.

May mắn thay, hắn có lợi thế hơn so với các thuật sĩ luyện kim khác.

Đôi mắt rắn có con ngươi dọc có thể hiển thị nhiệt độ, giúp hắn kiểm soát nhiệt độ một cách chính xác.

Hắn đã trở thành một thuật sĩ luyện kim xuất sắc, và trở thành bạn của Phong Hùng và Lăng Từ Tử.

Lợi thế của hắn là ở một con rắn.

Một ưu điểm của thuật luyện kim là không bị tắc nghẽn, một ưu

điểm khác là không bị tử vong.

Đương nhiên, tất cả đều dựa trên tiền đề rằng rắn có thể biến thành hình người, nếu không thì mọi cuộc đàm phán đều sẽ chấm dứt.

Đóng dược lô, hắn không nhìn thấy dung dịch dược trong lò, nhưng bằng kinh nghiệm, hắn phải dùng hỏa lực hiện tại, đun trong ba ngày ba đêm để loại bỏ tạp chất và hơi nước, khiến dung dịch dược ngưng kết thành keo.

Nói cách khác, Lâm Hiên phải thức trắng ba ngày ba đêm bên lò lửa của mình.

May mắn thay, với tư cách là một ác ma chiến sĩ ở đỉnh phong dưỡng tinh hoa, hắn có tinh lực dồi dào, cộng thêm một số dược hoàn giúp tỉnh táo, có thể kéo dài ba ngày ba đêm mà không gặp vấn đề gì.

Vào lúc hoàng hôn của ngày thứ ba, ánh nắng chiều chiếu vào căn phòng, rọi lên người Lâm Hiên đang ngồi nhắm mắt.

Hắn đột nhiên mở mắt.

Lâm Hiên đột nhiên mở mắt, không phải vì ánh nắng chiều, mà vì ngửi thấy một mùi dược liệu kỳ lạ phảng phất trên mũi.

Có mùi dược liệu trong lò, cho thấy tạp chất trong dược thủy đã được tinh luyện gần hết.

Cái vung lò bằng thép trong lò đang cố gắng chống lại thân lò, lò phát ra tiếng "phốc" một cái, tản ra một mùi hương thoang thoảng.

Lâm Hiên đứng cạnh đống lửa lập tức há miệng, hít tất cả tinh hoa vào bụng.

Hắn nuốt chửng cả lò dung tề.

Cũng có thể là, một số thảo dược chưa thành hình, sau khi luyện bằng lửa đã thành tinh.

Chương 979

Chất lượng của nó càng cao, màu sắc của tề càng sáng, điều này phụ thuộc vào loại thảo dược được chiết xuất.

Dược tề đỉnh cấp, thậm chí có thể tạo thành mây xanh, hoa vàng, rồng phượng, v.v.

Mặc dù hắn không thể sản xuất dược hoàn thượng phẩm, nhưng loại dược hoàn trong lò này sử dụng nhiều thảo dược cổ xưa, tinh hoa của chúng vẫn rất tốt.

Hắn hút vào bụng, mặt lập tức hồng hào, cảm thấy tràn đầy sức mạnh.

Cứ như có thể đánh hổ trên núi, bắt rồng dưới biển.

Thôi được rồi, dùng vết thương mà đánh hổ thì không sao, nhưng còn việc bắt rồng dưới biển, đó là một loại ảo giác.

Thân thể hắn nhỏ bé, không đủ răng để cắn chặt rồng.

Ngay cả con rồng nhỏ nhất ba trượng cũng có thể dùng thân thể đè bẹp hắn!

Sau khi hưởng thụ khí tức đó, Lâm Hiên khóa bánh xe xích sắt, cúi đầu nhìn lò.

Hắn thấy một viên châu màu lam sáng bóng đang nằm yên lặng trong lò.

Hai ngón tay phải của hắn nhặt một viên dược hoàn, đặt trước mắt.

Sau khi cẩn thận xem xét, hắn phát hiện bề mặt gần như không có ánh sáng.

Lâm Hiên lập tức biết đây là một viên dược hoàn thượng phẩm.

Lại nhặt một viên nữa.

Cấp bậc cao nhất.

Một thước có thể nuôi sống một ngàn người, một tầng lớp có ưu điểm và khuyết điểm của nó.

Đương nhiên, một mẻ không thể có chất lượng như nhau.

Luôn có một số nguyên nhân dẫn đến chất lượng giảm sút.

Hắn đếm một lúc, sau đó phát hiện trong lò, không có viên cực phẩm nào, chỉ có vài viên pháp dược đỉnh phong.

Cảm thấy có điều không đúng, hắn bóp bóp ngón tay, tính toán lại, thiếu một viên, cũng không phải là viên tốt nhất trong mẻ này.

"Hình như có một loại dược liệu đã bị vỡ vụn khi rung động, bị nhiệt độ cao luyện hóa!" Lâm Hiên cũng không bận tâm.

Sau khi thu dược hoàn, hắn đậy nắp lò, rồi ra khỏi phòng.

Lúc này, ba ngày đã trôi qua.

Trong thời đại mặt trời mọc mặt trời lặn này, yêu quái trong hang động và sáu nữ nhi của Kha Thanh đã nghỉ ngơi, trong hang động một mảnh tĩnh lặng.

Mặc dù hắn ba ngày không ngủ, nhưng hắn chỉ ăn chút dược tề, tinh lực dồi dào.

Lâm Hiên không hề buồn ngủ.

Hắn ra khỏi sân, không làm phiền sáu cô gái đang ngủ.

Cầu tiên hoa.

Lâm Hiên đến bên ao, mấy lần nhảy lên đá Tàng Ngọa Hổ, lập tức khoanh chân ngồi xuống, xoa xoa bụng, hít khí vào miệng, ẩn vào tinh

khí.

Nửa canh giờ sau, Lâm Hiên vươn vai, toàn thân run rẩy.

Lâm Hiên cảm thấy sức mạnh của mình lại tăng lên.

“Tốt!” Lâm Hiên khẽ quát, khi nhảy ra khỏi Tàng Long Ngọa Hổ, hắn nắm lấy đỉnh đồng bên ao, vung lên vung xuống.

“Thực lực quả nhiên mạnh hơn nhiều rồi.

Vung cái đỉnh đồng này cũng dễ dàng hơn một chút.” Lâm Hiên khá rõ ràng, cảm giác vừa rồi không phải là ảo giác.

Vác chiếc đỉnh đồng ngàn cân, hắn cuối cùng cũng mệt mỏi.

Khi về đến chỗ ở, thậm chí không tắm rửa.

Cởi áo ngủ ra, ngủ một mạch đến đêm khuya.

Sau ba ngày ba đêm chiến đấu, Lâm Hiên lười biếng, nhưng với vận mệnh hiện tại, Lâm Hiên đã từ bỏ chiếc giường ấm áp thoải mái.

Hắn quyết tâm ngủ dậy sớm, dưới sự chăm sóc của Kha Kình, tắm rửa xong xuôi, ăn một bữa sáng thịnh soạn, rồi lại ra bờ ao so tài sức mạnh với đỉnh đồng.

Chương 980

Lâm Hiên sau khi lột da rắn, thân thể có những hoa văn rõ ràng, mềm mại và bắt mắt, trông như thân rắn đã luộc chín, nhìn rất ngon miệng.

Khụ khụ, không đùa nữa, thật ra Lâm Hiên bây giờ rất yếu.

Nếu hơi động đậy một chút, làn da non mềm sẽ đau như bị dao cắt, nên chỉ có thể nằm bò trên mặt đất không dám động đậy.

Nhưng dù sao, một ác ma chiến sĩ đã thăng cấp tinh hoa lên đỉnh phong.

Hắn là một con rắn có thể chất cực mạnh, khả năng tự phục hồi cực mạnh.

Hồi phục rất nhanh.

Sau khi phong hóa trong không khí, làn da non mềm ban đầu nhanh chóng trở nên cứng cáp, không sợ gió, cũng không sợ bị trầy xước.

Hắn liếc mắt một cái, rồi hóa thành hình người.

Không có biến hóa rõ rệt nào, mặt hắn còn trắng hơn.

Ừm, chắc là bị thương.

Dù sao, cũng là bị lột da sống.

Nhặt quần áo trên mặt đất, mặc vào.

Da thịt trắng như tuyết.

Dùng dây buộc tóc buộc tóc ra sau gáy.

Sau khi mặc giày, hắn lại trở thành một thư sinh ưu nhã trong trang phục.

Nhìn lớp da rắn lột trên mặt đất, Lâm Hiên đi đến góc thạch thất, mò mẫm trong góc, rồi nhấc một viên gạch lát nền lên.

Dưới viên gạch là một ô màu, bên trong có một bình ngọc cao một tấc.

Lâm Hiên lấy ra bình ngọc.

Trên đó có một cái nhãn.

Cái nhãn có ba từ khiến người nghe cảm thấy lạnh lẽo: Thi Thủy!

Ôm Thi Thủy, Lâm Hiên đi lại bên lớp da rắn.

Lâm Hiên cuộn lớp da rắn lại, mở nắp bình Thi Thủy.

Nắp bình Thi Thủy vừa mở ra, một luồng khí tức trăm sâm tỏa ra.

Lâm Hiên vội vàng tránh né, không dám để nó chạm vào người.

Khi hơi sương tan đi, hắn nghiêng bình, đổ một giọt nước dịch màu trắng sữa lên lớp da rắn.

Thi Thủy nhỏ xuống lớp da rắn.

Lớp da rắn như bị axit mạnh ăn mòn, lập tức mục nát, biến thành một vũng dịch đặc.

Không hổ danh là thứ hủy diệt thân thể, là thi thủy cần thiết.

Hắn từ tiền nhiệm hiểu được vì sao phải hủy hoại lớp da rắn.

Có hai lợi ích: Một là che giấu thân phận, để kẻ địch không dùng hùng hoàng giết chết; Hai là ngăn chặn người khác dùng da rắn làm vật thi triển ma pháp, nguyền rủa hoặc điều khiển thần trí.

Sau khi xử lý xong lớp da rắn, hắn đặt Thi Thủy về chỗ cũ, đậy viên gạch lại, mở cửa thạch thất, chắp tay sau lưng, thản nhiên trở về phòng.

“Chào mừng chủ nhân rời quan!” Vừa về phòng, trong phòng đã có

hàng trăm hàng ngàn tiểu yêu!

Sáu nữ nhi của Kha Thanh lập tức xông lên chào đón.

"Ừm." Lâm Hiên gật đầu, rồi hỏi: "Trong thời gian ta bế quan ba ngày, trong hang động có việc gì cần ta xử lý không?" Tuy da hắn lột không lâu, nhưng thực tế đã ở trong thạch thất ba ngày.

Kể từ khi cảm thấy sắp lột da ba ngày trước, mắt hắn bắt đầu đổi màu.

Một con rắn trước khi lột da đều có tất cả các hiện tượng đó.

Thân thể hắn cũng ở trạng thái bán cứng, nên ẩn mình trong mật thất.

"Không có việc gì quan trọng ạ!

Chỉ là bột gạo trong hang đã dùng hết, nhưng tiểu thư Bách Linh đã mua rồi." Chim Bách Linh lanh lợi ngẩng đầu nói.

Chương 981

Thấy Bách Linh Điểu trả lời đúng câu hỏi và đang chờ được khen ngợi, hắn cười nói: “Làm tốt lắm!

Nhưng khi ra ngoài phải cẩn thận, chú ý hổ và báo trong núi.

Thôi được rồi, lần sau đi mua sắm, cứ mua thoải mái, đừng lo tiền!” “Đa tạ chủ nhân quan tâm!” Bách Linh Điểu ngọt ngào cười nói.

Sự tùy tiện quay lại của Lâm Hiên rất thú vị.

Lâm Hiên lôi Cửu Vĩ Hồ Ly ra đường đánh một trận, nhưng Nhiễm Phượng Thiên thật sự tò mò về cơ hội trong lời đối phương, chỉ đành tĩnh quan kỳ biến mà hỏi.

“Thật ra, bây giờ ở Thái A Môn, phần lớn là tán tu, một số đang chuẩn bị nhân lúc Thái A Môn mở cửa lớn, xem có thể thu phục vị thần tiên nào đó vào môn phái, liệt vào môn tường; khi có nhiều người hơn, sẽ có nhiều nhu cầu hơn.

Đương nhiên, sẽ có rất nhiều tiên nữ thương nhân tụ tập lại một chỗ để bán tiên thảo dược, dược liệu pháp thuật, các loại trân bảo và kỹ thuật.

Nếu tìm được thứ mình thích, chẳng phải là một cơ hội sao?” “Đúng là một cơ hội.” Lâm Hiên trong lòng cảm động: Nhiễm Phượng Thiên hiện đang trải qua thời kỳ đỉnh cao của thuật luyện đan.

Mặc dù nửa năm qua rất gian nan, nhưng Nhiễm Phượng Thiên đã đạt đến đỉnh phong của thời kỳ này.

Vì biển cả gian nan và tiêu điều, Nhiễm Phượng Thiên chưa thể đột phá.

Bây giờ, nếu Nhiễm Phượng Thiên cần quyết định thời điểm lên

bờ, Nhiễm Phượng Thiên có thể đột phá giai đoạn luyện kim thuật hậu kỳ.

Sau đó Nhiễm Phượng Thiên sẽ chuẩn bị trường sinh.

Nhiễm Phượng Thiên sẽ chuẩn bị một lượng lớn dược thảo để luyện kim đan sinh mệnh hạch tâm.

Một thắng lợi vĩ đại.

Có rất nhiều tiên nữ thương nhân tụ tập ở đó, có lẽ Nhiễm Phượng Thiên có thể phối chế ra các loại thảo dược cần thiết để luyện kim đan sinh mệnh hạch tâm.

Điều này tốt hơn nhiều so với việc Nhiễm Phượng Thiên một mình lên núi tìm kiếm.

Lâm Hiên quyết định đi tranh giành một chút.

"Hàng ngàn tảng đá tranh nhau thể hiện, hàng ngàn thung lũng tranh nhau chảy xiết, mây bốc hơi, mây phát sáng, điềm lành khắp nơi, quả thật là một ngọn núi tốt!" Lâm Hiên đứng trên vách núi, nhìn về phía ngôi nhà mây mù lượn lờ đối diện.

Nhìn bóng núi, Nhiễm Phượng Thiên cảm thấy đại thế đã mất.

Nhiễm Phượng Thiên mang theo lời khen chân thành mà leo lên đỉnh núi.

"Đương nhiên.

Đây là một trong những huyệt thắng cảnh nổi tiếng của Thái Sơn.

Cửu Vĩ Hồ Ly vô cùng ưu nhã." Sau khi nói xong, một đạo nhân trung niên vẻ mặt hiền từ bên cạnh lập tức cười nói: "Người đã dừng chân ở đây trước đó (ám chỉ Lâm Hiên), vì hắn đang tìm kiếm linh dược trường sinh bất lão và luyện chế kim đan trường sinh bất lão từ di tích sinh mệnh hạch tâm, nên Nhiễm Phượng Thiên và Phượng

Thiên cùng đi để hỗ trợ lẫn nhau.

Ở phía A Môn, các hòa thượng như đang canh gác nghiêm ngặt trên thị trường.

Bất kỳ kẻ xấu nào làm chuyện xấu đều phải cân nhắc xem có bị đánh chết hay không.

Nhiễm Phượng Thiên đi cùng vài thanh niên, chỉ muốn tìm hiểu thêm về Thần Trừ, tăng thêm kiến thức, dù sao người thường và hòa thượng có tầm nhìn khác nhau." Trên đường đi, hắn cũng biết được tên người tu hành, là Hiên Viên Ngoại Hán, một đạo sĩ.

Ừm, các bài thơ và kiếm pháp khác nhau đều độc nhất vô nhị, phun ra lời hay ý đẹp.

Thời Thịnh Đường, Hiên Viên thái quá một nửa.

Từ Hiên Viên Đại Trứ đó, Lâm Hiên có hiểu biết sâu sắc hơn về Thần Trừ: Thần Trừ không giống như người thường bị Đạo Môn áp chế.

Thực tế, ma quỷ ở đây rất mạnh, không hề yếu hơn Đạo Môn.

Cửu Vĩ Hồ Ly chỉ là cát rời rạc, không mạnh như các đại môn phái, nên bị Cửu Vĩ Hồ Ly áp chế.

Các hào môn cũng không thể hiện sự uy quyền, cạnh tranh ngầm cũng rất kịch liệt, chỉ là thủ đoạn xử lý tranh chấp ôn hòa hơn, không đến mức xé rách mặt.

Mặc dù thông tin này khác xa so với trước đây, nhưng Lâm Hiên cho rằng lời của Hiên Viên Đại Bách có lý hơn: luận điểm về ma quỷ có thể được giải thích là để tô điểm cho môn hộ.

Hắn phải dừng lại và mặc cả với chủ quán.

Tiến triển vô cùng chậm chạp.

Đến khi trời tối, Lâm Hiên mới chỉ mua được một phần mười hàng hóa.

Hắn xem rất nhiều món đồ, nhưng Nhiễm Phượng Thiên không mua nhiều.

Trên đường đi ngàn dặm, Nhiễm Phượng Thiên đã mua một số kim loại quý có đặc tính băng và lửa.

Chuẩn bị cường hóa uy lực của thanh kiếm dính máu hoàng gia, chuyển nó thành vũ khí có đặc tính lợi hại, sau này sử dụng sẽ tiện hơn.

Chương 982

Mười ngày sau, chiếc túi đeo vai của hắn sụp đổ, hồ lô chứa tinh khí hành tinh cũng biến mất.

Đổi lại, Nhiễm Phượng Thiên nhận được hai quyền trượng lớn, băng và linh thạch, một cặp đan dược cao cấp, một quyền trượng lớn, lửa và sắt, một cặp phù hộ thân màu tím và châu chanh.

"Ai, ta không thể mua thêm được nữa, nếu không ta sẽ mất cả la bàn tiên nhân." Bây giờ trong túi của ta chỉ còn lại một cái la bàn tiên nữ.

Lâm Hiên cảm thấy mình không thể mua thêm được nữa.

Sản phẩm hoàn chỉnh vẫn là một kiện pháp bảo có công dụng đặc biệt, nhưng nếu đổi lấy dược liệu, tổn thất quá lớn!

"Đừng quên trâm cài tóc và ngọc bội.

Ta muốn hai món trang sức, giữ lại làm vật trang trí!" Trên thị trường có quá nhiều thứ mê hoặc, dục vọng mua sắm của Lâm Hiên nhanh chóng lại bị khơi dậy.

Đẩy Cửu Vĩ Hồ Ly xuống cũng không dễ dàng.

"Không nhìn thấy, không nhìn thấy!" Lâm Hiên liếc nhìn một lúc, quyết định rời đi, tiếp tục hành trình của Nhiễm Phượng Thiên.

Tuy nhiên, lúc đó, một âm thanh dài, trống rỗng vang vọng trong không gian.

Tiếng chuông tẩy trần vang lên từ sâu thẳm núi Thái Sơn mịt mù sương khói, thấy mây cuồn cuộn, từ từ tan đi.

Sau đó, Cửu Vĩ Hồ Ly bị cấm mở cửa rộng rãi.

Lâm Hiên nheo mắt nhìn núi Thái Sơn, thấy sau cánh cổng lớn có một con đường đá phủ tuyết dẫn lên đỉnh núi.

Từ giữa sườn núi trở lên, một cung điện hùng vĩ hiện ra, ánh sáng tường rực rỡ từ trên trời giáng xuống.

Sau khi lệnh cấm của Thái Sơn được giải trừ, trên mặt hắn có một vẻ trống rỗng.

Lâm Hiên hít sâu một hơi, cảm thấy thần thanh khí sảng.

Trải qua bao ngày đêm mệt mỏi không ngủ, đây quả là một nơi tốt.

Đạo trường này do các đại học giáo kinh doanh vô số năm.

Linh khí thấm nhuần đạo vận.

Tiếng chuông nghe như một tiếng gào thét.

Nghe thấy, trên bầu trời xuất hiện chim chóc và động vật.

Vài thanh niên Kim Giác, hàng trăm Hỏa Điểu, sải cánh hàng trăm trượng, và một con sư tử núi một sừng cao lớn.

"Chắc là đệ tử của Nhiễm Phượng Thiên.

Xem ra thịnh hội sắp bắt đầu rồi.

Ta không biết Cửu Vĩ Hồ Ly cuối cùng sẽ ở trong nhà ai." Tiếng chuông vang vọng, không khí du dương, âm thanh ồn ào như cổng núi của chợ rau.

Đột nhiên trở nên yên tĩnh.

"Âm thanh này chấn động trăm dặm, có thể dễ dàng lay động tâm trí của ác ma tu sĩ, chuông này tuyệt đối không phải là thần tiên bình thường.

Thái A Môn thật thâm sâu, không biết có bao nhiêu thần tiên ẩn mình trong đó, mau rút lui thôi!" Lòng Lâm Hiên khẽ động, thân hình

ẩn hiện, lùi về phía sau.

“Kiệt kiệt kiệt…” Thấy đại hội sắp bắt đầu, tất cả khách nhân đều chuẩn bị tiến vào hội trường.

Lâm Hiên đang định bỏ chạy, đột nhiên từ xa truyền đến một trận cười lạnh.

Tiếng cười cực kỳ chói tai.

Lâm Hiên ban đầu cảm thấy không thoải mái, nhưng sau đó hắn cảm thấy đầu đau nhói.

Hắn cảm thấy vô số cây kim đâm vào đầu.

Một cảnh tượng khủng bố xuất hiện trong tâm trí hắn.

Ta cảm thấy trong não có một chuỗi ảo giác, khi ta ý thức được tiếng cười thần bí đó, ta nhanh chóng ngồi co người lại, bịt tai, siết chặt ấn quyết, thầm niệm chú ngữ bình tĩnh tâm linh: “Lạnh lẽo, tất cả đều đặc biệt yên tĩnh.” Từng người vội vàng lùi lại, không ai ngừng bước, tay hơi dính nhớp, tay sẽ nhanh chóng thối rữa, và lan ra khắp cơ thể, bất kể có áp chế Cửu Vĩ Hồ Ly cũng không thể ngăn cản, Nhiễm Phượng Thiên hoảng loạn liền cắt đứt cánh tay, vội vàng lùi lại, tránh huyết vụ như tránh rắn và bọ cạp.

“Lấy danh của Cực Lạc Lão Tổ, Tiên Nguyệt xem thường là chuyện bình thường!” Lúc đó, một luồng máu từ xa bay đến, từ đó truyền ra âm thanh bên trong, khiến máu huyết của người ta đông cứng lại.

“Tiên Nguyệt không coi trọng Lão Tổ.

Chẳng lẽ chỉ biết hút máu và hút máu thôi sao?” Tiếng của Cực Lạc Thế Giới Lão Tổ vang lên, vô cùng phẫn nộ.

Hắn kinh hãi, người có thể đối đáp như vậy với Cực Lạc Lão Ma,

tuyệt đối là một tồn tại cùng cấp bậc, hoặc chính là Huyết Thi Lão Ma khét tiếng, chỉ có huyết vụ của hắn là tuyệt kỹ nổi danh.

Chương 983

“Hai tên đủ rồi, mau hủy diệt các tăng lữ phía dưới, mang đi máu tươi và linh hồn!” Một đám mây hình đầu lâu bay lên, một lá cờ lớn giữa răng dũng mãnh lao tới, khiến xương tủy lạnh lẽo.

“Không ổn rồi!” Trong lòng hắn kinh hãi, thân thể chớp động như quỷ mị, bay nhanh về phía cổng núi Thái A Môn.

“Đừng ngạo mạn, ma quỷ!” Trên Thái Sơn có một tiếng sấm sét lớn.

Một tiếng vang lớn nghe như tiếng kiếm cổ tranh.

Một làn sóng kiên định và ôn hòa dâng lên bầu trời, xé rách không trung.

“Quá tốt rồi!” Sau khi đầu lâu lạnh lùng nói một câu, Nhiễm Phượng Thiên trong miệng phun ra một luồng sáng dài như u linh.

“Ta sẽ bắt lấy Thái A Kiếm trước, nó có thể nhanh chóng hút máu và hấp dẫn linh hồn, đồng thời thiết lập một huyết thần đại trận.” Lúc này Lâm Hiên lướt qua, trên núi Thái A Môn cũng có nhiều hòa thượng tán tu đang lánh nạn, nhưng Nhiễm Phượng Thiên và vài thanh niên bị một đám hòa thượng Thái A Môn mặc đạo bào màu sắc ngăn lại.

Đối phương sợ rằng sẽ có một số người ưu tú trà trộn vào núi để phá hoại hội nghị, gây rắc rối nội bộ và bên ngoài sẽ phá hỏng di sản tổ tiên truyền lại.

Mặc dù Lâm Hiên lo lắng, nhưng Nhiễm Phượng Thiên không muốn trở thành chim đầu đàn.

Nhìn thấy vẻ hiếu chiến của đạo sĩ đối diện, Nhiễm Phượng Thiên

có thể sẽ dọa sợ gà và trẻ con.

Nhiễm Phượng Thiên tốt nhất nên mù quáng theo đám đông.

Nhiễm Phượng Thiên không phải là người duy nhất lánh nạn trên núi.

Những người có thể lánh nạn trên Thái Sơn không hề ngu ngốc.

Nhiễm Phượng Thiên và các thanh niên đều thấy thái độ kiên định của người đối diện.

Ai dám vượt qua ranh giới, chắc chắn sẽ bị giết.

Nhiễm Phượng Thiên và các thanh niên đều đã chuẩn bị sẵn sàng để quan sát tình hình từng chút một.

"Muốn sống sót, đừng xông vào cổng lớn, nhiều người như vậy, không cần thiết phải sợ ma quỷ kia!

Ai dám xông vào cổng này, sẽ bị giết không chút lưu tình?" Trên núi, có một kẻ giết người điên cuồng hét lên, từ chối nguyện vọng lánh nạn của tất cả mọi người ở trong A Môn.

Sau một khắc bối rối, tất cả mọi người đều bắt đầu suy nghĩ cách cứu vãn.

"Trịnh!" Lúc đó, kiếm khí xung thiên chấn động, tranh nhiên, chợt bổ thẳng vào cái bóng đầu lâu đang ngưng tụ.

Thanh Thái A Kiếm vừa cương vừa nhu, không gian bị vặn vẹo, một luồng khí tức áp chế tất cả những người Hiên Viên lan tỏa ra.

"Ong ong…" Thanh kiếm đeo ở hông hắn dính đầy máu và run rẩy, đột nhiên tuột khỏi vỏ, theo kiếm khí của Thái Đao mà lao vào đám mây đầu lâu.

"Tranh tranh…" Trong một khoảnh khắc, mỗi hòa thượng có kiếm đều không tự chủ được rút kiếm bay lên, mang theo kiếm khí Thái

Kiếm mà xông vào ác ma.

Lâm Hiên hít sâu một hơi, vẻ mặt Nhiễm Phượng Thiên trở nên ngưng trọng.

Đây là nơi sâu thẳm của một cuộc chiến thần cổ đại, nơi Thủy Thần chôn xác.

Oán hận của Nhiễm Phượng Thiên sâu đậm đến nỗi Lạc Đạt Kim Hiền khó mà ra vào.

Tuy nhiên, Lam Nhãn Quỷ Hiên Viên từ bên trong bước ra.

Ta cũng hy vọng A Môn có thể trừ khử được con ác ma này!

Hắn thầm cầu nguyện trong lòng.

Sau khi Lam Nhãn Quỷ Hiên Viên ngăn chặn kiếm khí Thái A và hàng vạn phi kiếm, Cực Lạc Lão Yêu và Huyết Lâm Lâm Lão Yêu cười "kiệt kiệt", một cái bóng khổng lồ và đám mây máu tiến về phía núi Thái A.

"A!" Cái lồng bao phủ trong huyết vụ quanh đó đột nhiên co rút lại dữ dội, một hòa thượng kinh hãi kêu lên rồi quay đầu lại.

"Hỏa Chú Phù Lục!" Thái Nhã Sơn có một loại nhiên liệu độ ẩm thấp.

Sau đó một trận đại hỏa.

Trong nháy mắt, hỏa nam và kiếm khách trên không trung chạm trán với Huyết Lão Ma và Cực Lạc Lão Ma, đánh nhau ở một chỗ.

"Băng!" Hư không loạn lưu, mây cuồn cuộn, không biết là vị đại sư đấu kỹ có tu vi thế nào, chỉ thấy từng đoàn quang ảnh lấp lánh, ánh sáng chói lọi và điện chớp không ngừng trên trời, nhanh đến mức căn bản không thấy được chiêu thức.

Mặc dù hai lão ác ma khủng bố bị ngăn chặn, nhưng huyết thi ma

vụ lan tràn xung quanh vẫn đang tiến về phía vô số tán tu, không ngừng bao phủ và tấn công.

Thái Sơn lĩnh đạo nhân chỉ ra, nhiều tán tu không còn vô trợ như lúc ban đầu.

Khi tiếp cận huyết vụ, từng người đều biết hỏa pháp, có người dùng pháp thuật lửa, người không có hỏa pháp thì mang theo hỏa phù, hung hăng xông về phía huyết vụ, nhất thời lửa cháy ngút trời.

"Con ma quỷ này quá ghê gớm rồi, Nhiễm Phượng Thiên và vài thanh niên cũng không bị hòa thượng Thái A Môn ngăn cản." Lâm Hiên một chút cũng không buông lỏng, cảm thấy càng thêm chán nản, cảm thấy nguy hiểm đang đến rất nhanh.

Chương 984

"A!" Lúc đó, trong sân đột nhiên vang lên tiếng kêu thảm thiết liên tục, sau khi hắn nhìn một cái, lại phát hiện vài tăng nhân hàng đầu đột nhiên ngã xuống, từng người đều cầm đao lưỡi đẫm máu đứng phía sau.

"Cửu Vĩ Hồ Ly lợi hại thật.

Giết vài thanh niên!" Vài người đột nhiên tấn công về phía Nhiễm Phượng Thiên và các thanh niên, rõ ràng đã chọc giận mọi người.

Trong một khoảnh khắc, vô số công kích bùng nổ, không để lại bất kỳ tàn tích nào.

Cầu tiên hoa.

Giản Khê đột nhiên bị giết, nhưng lòng người đã tan rã.

Khi Nhiễm Phượng Thiên một lần nữa đứng ra đối mặt với ma pháp vụ đẫm máu, Nhiễm Phượng Thiên không còn cố gắng như vậy nữa.

Nhiễm Phượng Thiên đề phòng lẫn nhau, nhìn mỗi người như Giản Khê.

Lâm Hiên cũng đề phòng, vô thức giữ khoảng cách với các tăng lữ xung quanh.

Tay trái hắn nắm chặt vỏ kiếm Tàng Phong, thầm đề phòng.

Hắn nhìn như thể bất kỳ ai là người lạ đến gần hắn, hắn sẽ giết chết.

"Ba ba…" Tiếng cánh vỗ như sóng, như một bầy chim lớn đang bay lượn, hắn nheo mắt nhìn thấy một dải đốm đỏ lớn, bay lượn như

châu chấu.

Khi những đốm đỏ càng lúc càng gần, Lâm Hiên mới thấy đó là một bầy kền kền.

Kền kền có lông màu đỏ sao?

Lâm Hiên thầm thắc mắc, khi kền kền bay gần hơn, Nhiễm Phượng Thiên phát hiện lông đỏ trên người kền kền, rõ ràng là vô tư, toàn thân dính máu.

Nhiễm Phượng Thiên nhìn thấy vài thanh niên, ngã xuống trong bụng kền kền.

"Động phủ phú quý, mới có dáng vẻ này.

Thôi được, lần này ta đã làm việc ở Động Đình Long Cung, nhưng ta phải quản lý tốt Động Đình Cung." Sau khi suy nghĩ, hắn tiến lên gõ cửa.

"Ba ba…" Tiếng chuông cửa lập tức kinh động Lang Yêu Ca Ca phía sau cánh cửa.

Khi mở cửa nhìn thấy Lâm Hiên, hắn lập tức hét lên: "Chủ nhân về rồi, chủ nhân về rồi!" Tiếng gào thét của hai yêu tinh lập tức kinh động tất cả ác ma trong động, nhưng sáu nữ nhân và một đám tiểu ác ma đã xông ra, vây quanh Lâm Hiên khi hắn bước vào Thúy Vi Động.

"Giết dê giết bò, bày tiệc rượu, ta và mọi người cùng ăn mừng!" Sau khi hắn cười nói, một đám tiểu yêu lập tức vui vẻ bận rộn.

Một lúc sau, bày ra vài bàn rượu và yến tiệc.

Một đám quái vật và sáu người đáng yêu tụ tập trong đại sảnh vui vẻ ăn uống.

"Tiên sinh, người đã rời đi mấy năm rồi.

Ta không biết tiên nữ đi đâu, đã thấy chưa.

Có thể vui lòng nói cho bọn trẻ biết không, để ta có thể xem thử?" Khi rượu uống được một nửa, một con hồ ly nhỏ hỏi, lập tức nhận được sự hưởng ứng của một đám trung cẩu, yêu cầu Lâm Hiên kể cho vài người trẻ tuổi biết chuyện.

Lâm Hiên lần này trở về, thấy tất cả tà ma trong hang động đều đã có sự đề cao lớn, cơ bản đạt đến cảnh giới Tu Khí.

Tuy nhiên, sáu vị thần tiên của Thanh Triều lại càng thêm vui vẻ, càng thêm hưng phấn.

Hắn kể lại những trải nghiệm của mình cho sáu nữ nhi của Kha Thanh, cách để tìm kiếm cơ hội trường sinh bất lão.

"Lần này ta ra ngoài để tham quan Thần Trừ (đương nhiên, ta không thể vì giết khỉ mà đi).

Ta đã đi trên một con đường khô ráo, xuyên qua một ngọn núi rắn." Lâm Hiên giảng một tiếng đồng hồ, kể chi tiết những gì đã thấy và nghe được trong chuyến đi.

Đương nhiên, để duy trì hình tượng uy nghiêm chính diện, có một số chi tiết đã được thay đổi.

Ví dụ, khi Động Đình Long bị Long Nữ áp bức, hắn đã biến thành Long Tổ, lão nhân thấy hắn phi phàm, liền hứa gả con gái mình cho hắn.

Sau khi kết hôn, hai người yêu nhau sâu đậm, và cùng nhau đi tham quan ba Long Cung ở các đại dương.

Vài người trẻ tuổi là cặp vợ chồng bất hủ.

"Sư phụ thành tiên rồi!" Nghe Lâm Hiên thành tiên, một đám trung cẩu lập tức hoan hô nhảy cẫng lên.

Trời đã tối, Lâm Hiên uống chút rượu dưới sự giúp đỡ của các nữ

nhi, đi vào nhà vệ sinh tẩy rửa bụi trần.

Sau đó, hắn đi vào phòng ngủ, làm một số việc rồi thay quần áo.

Lâm Hiên và sáu nữ nhân kia, mấy người trẻ tuổi đã lâu không ngửi thấy mùi thịt, đơn giản là phát điên rồi.

Chương 985

Mấy người trẻ tuổi đã chờ đợi đến sáng, rồi mới nhận tiền.

Sau ba ngày hoang đường, Lâm Hiên mới nghĩ cách khống chế một số cây cối trong đó, và cho các tiểu ác ma một ít thời gian để dọn dẹp tất cả cây cối và cỏ dại vô dụng trên đỉnh Nam Cung Vi.

Các tiểu ác ma đã dành hơn nửa tháng để dọn dẹp gai góc, cây bụi và cỏ dại trên bốn đỉnh núi Nam Cung Vi, và thiêu chúng thành tro bụi.

Kết quả, diện tích cây xanh của Linh Tú Sơn cách đó vài dặm đã giảm đi rất nhiều.

Nhìn trông ngơ ngẩn, chỉ còn lại vài cây thông trúc, xấu chết đi được.

Lâm Hiên không thèm để ý, lấy ra hơn mười hạt giống kỳ hoa dị thảo lớn và quả tinh thần.

Để tiểu ác ma rắc lên núi Nam Cung Vi.

Sau đó lấy ra ba loại hoa tiên, trộn với bảy con suối núi.

Thân thể bị cố định thành một thể.

Chỉ khi sấm sét bắt đầu, người trẻ tuổi mới có thể dùng điện rèn đúc một con rồng bình thường.

Một bước này có thể hoàn thành trong một tháng.

Rắn bẩm sinh không mạnh bằng rồng.

Ngay cả sau khi rồng bị giết, thân thể hắn cũng cường tráng hơn gấp ba lần so với ban đầu.

Nhưng, dựa trên tình hình hiện tại, không có ba tháng thì không thể hoàn thành việc rèn đúc Lôi Âm." Khi thân thể hoàn toàn hồi phục

bình tĩnh, Lâm Hiên trở lại hình người, vừa minh tưởng, vừa dùng Thái Cực Quyền tự phát để thả lỏng cơ bắp và xương cốt.

Sau khi đánh xong một bài Thái Cực Quyền, hắn lập tức khoanh chân ngồi xuống, vận hành 《Lôi Đình Đoán Thể Thuật》, rung chuyển cơ bắp, xương cốt và nội tạng, truyền tải khí huyết, tiến hóa Lôi Âm, rung chuyển toàn thân.

Sau mười phút luyện tập, vảy trên người Lâm Hiên xuất hiện những mảnh vỡ.

Có một lúc, hắn kịch liệt chiến đấu, thể hiện phiên bản chân thực của mình.

Lại kiên trì thêm mười phút.

Cuối cùng, không thể chịu đựng được nữa, hắn chấp nhận công pháp.

Nghỉ ngơi trên mặt đất một lúc, khí huyết bình tĩnh lại, hắn hồi phục, rồi lại đánh thêm một bài Thái Cực Quyền.

"《Lôi Đình Đoán Thể Thuật》 bá đạo và nguy hiểm, rèn đúc thân thể cố nhiên mỹ diệu, nhưng lại cực kỳ tổn hại người.

May mắn thay, ta học Thái Cực Quyền, rất giỏi giữ gìn sức khỏe.

Mặc dù động tác không chuẩn, nhưng đối với việc rèn luyện xương cốt và cơ bắp thì không tệ." Lâm Hiên nói.

Sau khi vận hành 《Lôi Đình Đoán Thể Thuật》 hết lần này đến lần khác, rồi đánh một bộ Thái Cực Quyền, thân thể hắn càng lúc càng cường tráng.

Dưới sự xung kích của Lôi Âm, hắn kiên trì được càng lúc càng lâu.

Ngay cả Thái Cực Quyền, vốn nhu mềm, chỉ có phần đầu lộ ra,

cũng phát huy tác dụng sau nhiều lần luyện tập.

Trông không tệ.

Nếu vậy, phong ấn dường như bị đóng lại, hắn khoanh tay!

Sau khi đánh xong Thái Cực Quyền, Lâm Hiên lặng lẽ điều chỉnh vận khí.

Một lát sau, Lâm Hiên đột nhiên cảm thấy một luồng khí tức thanh khiết lưu chuyển khắp toàn thân.

Đột nhiên, trong cơ thể hắn vang lên tiếng xương cốt nứt vỡ.

Sau đó, nhờ luyện tập 《Lôi Đình Đoán Thể Thuật》, một số khí chất bạo lực và bá đạo lập tức biến thành ôn hòa và bình thản.

"Ừm?" Lâm Hiên khẽ nói một tiếng, rồi hiểu ra: "《Lôi Đình Đoán Thể Thuật》 cương cường bá đạo, hào phóng thoát tục; Thái Cực Quyền nhu mềm cương nhu, thiện như thủy.

Cả hai sức mạnh và một loại nhu mềm, thân thể được tôi luyện, nhưng kết hợp cả cứng rắn và mềm mại.

Ha ha." "Đơn độc không phát triển, đơn độc không sinh sôi. 《Lôi Đình Đoán Thể Thuật》, từ cương mãnh như thép được rèn, sau khi tôi luyện, thân thể sẽ cường tráng như thép, nhưng khớp xương cũng sẽ trở nên rất cứng nhắc và không linh hoạt.

Khi chiết xuất tinh hoa của thủy mềm, phải giữ ở nhiệt độ phòng.

Tinh hoa của thủy mềm khó chiết xuất, nhưng nếu kết hợp với Thái Cực Quyền như vậy, có thể bỏ qua các bước chiết xuất tinh hoa của thủy và làm mềm da thịt, từ đó nâng cao đáng kể tiến độ tu luyện." Dùng 《Lôi Đình Đoán Thể Thuật》 luyện tập Thái Cực Quyền thật quá hoàn mỹ!

Mắt Lâm Hiên sáng rực, hắn đã tìm ra một phương pháp cực kỳ

tốt để cải thiện thân thể mình.

Chương 986

Dùng phương pháp này luyện tập 《Lôi Đình Đoán Thể Thuật》.

Không cần tốn thời gian chiết xuất và luyện thủy, nuôi dưỡng thân thể.

Việc tu luyện 《Lôi Đình Đoán Thể Thuật》 chắc chắn sẽ vượt qua Ao Anh, sớm muộn gì cũng sẽ trở thành Long Kỵ Sĩ.

Hắn ngừng thở, nằm nghiêng trên đá, hưởng thụ ánh nắng ấm áp.

Nhìn những bông hoa tiên và các loại cây cỏ tươi tốt ở Nam Cung Vi của mình, hắn cảm thấy vô cùng bình tĩnh.

"Hiện tại, việc tu luyện 《Lôi Đình Đoán Thể Thuật》, mỗi ngày tối đa có thể dẫn đến ba lần sét đánh rèn thể, nhiều hơn sẽ làm tổn hại thân thể.

Nên có thời gian rảnh rỗi, ta phải tìm cách tăng cường thực lực!" "Bây giờ nét bút của ta có thể hoàn hảo bao hàm sóng xung kích, nhưng có thể khắc lên Phong Lôi Phiến!" Mắt Lâm Hiên lấp lánh.

Sau khi cân nhắc một lúc, hắn đứng dậy, xuống đỉnh núi, về chỗ ở, đi thẳng vào thư phòng.

Để không ngừng nâng cao, Lâm Hiên không vội vàng viết chữ lên Phong Lôi Phiến, chuẩn bị luyện tập trước.

Theo lời Kha Khánh và sáu người đáng yêu, họ đã ra ngoài tìm kiếm cơ hội.

Chỉ có thể dùng ống tay áo đỏ để lau sáng và trải giấy Hiên Viên để tăng thêm hương vị.

Khi mực được hòa đều với nước trên mặt đất, lòng Lâm Hiên bình

tĩnh lại.

Hắn vẽ một cây bút thép, rồi chấm mực.

Trên tờ giấy tuyên màu sắc, hắn vung bút viết.

“Mặt trời đỏ từ phía đông mọc lên, đường đi sáng rực; dòng sông từ sông chảy ra, đổ vào biển cả.

Rồng ẩn sâu, vảy bay; Kỳ Lân gào thét trong thung lũng, tất cả dã thú đều chiến đấu.

Phượng Hoàng sải cánh, bụi đất bay tung.

Một đóa hoa kỳ lạ lần đầu tiên nở rực rỡ.

Máu và tóc màu lam, có chút giống mang; bầu trời hiện ra màu xanh biếc, đại địa hiện ra màu vàng.

Ngay cả khi có hàng ngàn năm, cũng có tám thiếu sót.

Vị như đại hải, sẽ có nhiều vị hơn.

Sông lớn và núi non, đẹp đẽ cường đại!” Bản lược bỏ của《Trung Trứ Thiếu Niên》, chỉ có mấy câu, có thể viết trên một khu vực quạt được chia thành các ô vuông.

Ngoài ra, ý nghĩa của những chữ này rất giống với Hà Đồ, được vẽ ở mặt kia của quạt, sau khi hắn đã hoàn thành.

Lâm Hiên trông càng đắc ý, càng đắc ý.

Bản sửa đổi của 《Trung Trứ Thiếu Niên》 đã trải qua một vòng tuần hoàn lạnh lẽo với mỗi từ đơn.

Bút thép như một thanh kiếm, nét vẽ như một móc bạc.

Dường như được tạo thành từ hàng trăm thanh kiếm (chiến sĩ nào có dũng khí đếm ra bao nhiêu thanh kiếm?)., có chút giống một thân thể vàng mỏng manh!

Hắn đặt bút xuống, nhìn nét bút sắc như kiếm, lẩm bẩm: "Xem ta mạnh mẽ đến mức nào!

Sức mạnh gần như tương đương với một đòn của Lục Sắc Huyết Hỏa Phong Kiếm!

Chỉ dùng mực thường để viết.

Nếu dùng kim loại tinh hoa làm mực, uy lực có thể tăng gấp mấy lần.

Quả nhiên, chất lượng không tốt, dùng lượng lớn cũng có thể phát huy uy lực lớn.

Ngoài ra, quyền sư kim được dùng để mang theo sóng xung kích, quyền sư kim này cũng có thể ấm áp như kiếm, sức mạnh sóng xung kích sẽ càng lúc càng mạnh." Nhắm mắt lại, cảm nhận sức mạnh của sóng xung kích, Lâm Hiên vui mừng khôn xiết.

Hắn vo tờ giấy tuyên bị bẩn do sóng xung kích và một số giọt mực văng tung tóe thành một cục, ném vào hồ lô rác, sau đó quay người trở về thư phòng.

"Bệ hạ, Phong Hiên Viên phái người đưa tin đến rồi!" Lâm Hiên vừa bước vào thư phòng không lâu, lấy ra hộp trang điểm đựng thuốc nhuộm cao cấp, chuẩn bị lấy kim phấn tinh hoa để làm mực đặc biệt.

Khi trên chiếc quạt viết chữ kiếm "Trung Trứ Thiếu Niên", bên ngoài thư phòng xuất hiện một tiểu ác ma.

"Đưa thư vào đây!" Lâm Hiên đặt hộp trang điểm về chỗ cũ.

"Ta rất mệt, nhưng chưa kết thúc.

Ta chưa bị lửa và nước tôi luyện, ma thạch đã mở ra phía trước.

Chương 987

Nét bút này chỉ là một thanh kiếm trống rỗng, vẫn không phải là một thanh kiếm." Bản sửa đổi của 《Thiếu Niên Trung Trứ》 không quá vài chữ, nhưng mỗi nét bút và mỗi hình vẽ đều như một thanh kiếm, lưu chuyển hàn quang.

"Hừ!" Khi Lâm Hiên di chuyển, ngọn lửa vàng từ lòng bàn tay hắn bùng lên, đó là một loại đan hỏa được thúc đẩy bởi năng lượng và tinh thần, tức Tam Muội Chân Hỏa.

Hắn trải chiếc quạt có chữ kiếm ra, đặt lên đan hỏa.

Cẩn thận khống chế nhiệt độ.

Chỉ cần tôi luyện để đốt cháy tạp chất, khiến các nét chữ vàng và chiếc quạt dung hợp hoàn toàn hơn, nhưng không được để các nét chữ bị nóng chảy, phá hủy hai ngày tâm huyết.

Lửa cháy trong hai giờ.

Các nét chữ kiếm vàng trên chiếc quạt biến thành màu đỏ, trông như đã nóng chảy.

Lâm Hiên hoảng hốt giảm hỏa công, thu hồi đan hỏa.

Tám mươi tám chữ kiếm được phủ một lớp kim phấn, tản nhiệt rất nhanh.

Lâm Hiên vừa thu hồi đan hỏa, lập tức hóa tiên vũ trong chén ngọc thành sương nước, rải lên chiếc quạt.

Sau một trận kêu "khứu khứu", các chữ kiếm vàng trên chiếc quạt càng sáng hơn, như thể được nước và lửa rửa sạch.

Lâm Hiên đưa tay sờ vào nét bút, cảm thấy sắc bén.

Không nhịn được khen ngợi.

“Nhưng vẫn chưa đủ.

Đã muốn luyện thành kiếm, không có linh tính thì sao có thể luyện thành?” Lòng Lâm Hiên khẽ động, đan hỏa lại bắt đầu, dùng hai giờ để luyện một chữ kiếm.

Đốt đến đỏ rực, dùng huyết vụ phun vào.

“Phốc xuy…” Một tiếng động quái dị vang lên, tinh khí nồng nặc xộc vào mũi, tám mươi tám đạo kiếm quang, bay lượn lên xuống, tiếng kiếm reo không ngừng.

“Đã muộn rồi, ngày mai lên núi thôi!” Lâm Hiên nhìn bầu trời bên ngoài.

Đã giữa trưa, một khoảng thời gian dài trôi qua.

Đóng cửa sổ, về phòng ngủ nghỉ ngơi.

“Ai, hôm qua ta đánh Thái Cực Quyền xong quên mất, ngủ quên luôn.

Đau quá!

Trời ơi, gần giữa trưa, lưng đau nhức Lâm Hiên mới bò dậy khỏi giường, hai tay ôm đầu khóc thét.

Hắn rửa mặt, dùng bữa sáng.

Hắn đánh một bài Thái Cực Quyền.

Sau khi cơn đau dịu đi một chút, Lâm Hiên mới bay đến trước Phong Động Sắc, ở đó một lúc.

Trước Phong Động Sắc, có một chuyện khiến người ta hưng phấn.

Trường huấn luyện chật kín hàng trăm yêu ma Hiên Viên mặc các

loại khôi giáp.

Lâm Hiên không khỏi thắc mắc trong lòng: "Toàn bộ võ thuật được trình diễn sao?" "Hùng Đạt, Hiên Viên của ngươi ở đâu?" Lâm Hiên dựa vào cạnh sân trường, hỏi vị tướng quân của Phong Toại Đạo.

"Hiên Viên đang ở trong hang động.

Chốc nữa sẽ ra!" Hùng Đạt nói.

Lâm Hiên đã gặp gỡ các tầng lớp cường giả trên đường đi.

Nhãn lực của hắn không tệ.

Bây giờ nhìn vị tướng quân của Phong Toại Đạo, vài người trẻ tuổi đều là thần tiên.

Lòng hắn không hề lo lắng.

Những người đó đều có thành tựu như vậy.

Phong Hùng thậm chí là một tiên nhân thật sự, thậm chí còn cao hơn, có lẽ là một Huyền Tiên.

"Phong Hùng này, cũng không biết thừa kế từ đâu, tu vi thật sự phi phàm, thực lực không hề yếu." Ánh mắt Lâm Hiên lấp lánh, não bộ nhanh chóng vận chuyển.

Đúng lúc đó, trong Phong Động xuất hiện một hàng yêu ma, người dẫn đầu là một hán tử mặt đen, mũ giáp sắt và vòng lửa sáng chói, áo giáp vàng sáng loáng.

Chương 988

Áo choàng lụa trùm tay áo rộng, trên dây lụa màu xanh lục có những gai nhọn dài.

Hắn lấy ra bảy tấm thiệp mời mạ vàng với hoa văn tường vân rực rỡ, đưa cho sáu vị thánh địa và Thiết Phiến Công Chúa.

"Lâm Hiên đã gửi thiệp mời Tam Hiên Viên đến Manh Manh, Tiêu Chủ, Bành Chủ!" "Gửi cho Thiết Phiến Công Chúa!" "Một con Xích Diễm Bàn Minh Long Thú được gửi đến Thạch Thác Lĩnh, đang ở trên đường chính.

Xích Diễm Bàn Minh Long Thú cách khu vực dược liệu đó vài dặm, hai dãy núi tạo thành một thung lũng xuyên qua." Hai bản sao được gửi đến bờ biển XX Đào Sơn, cho Tôn Ngộ Không, Hương Khắc Tư và Vu Vinh Hiên Viên.

Lâm Hiên lần lượt đưa thiệp mời cho Nhị Mi Hầu Hiên Viên, và giải thích đại khái vị trí của Yêu Hiên Viên.

Tin rằng, Nhị Mi Hầu Hiên Viên nghe theo sáu tuyến đường, có thể nghe thấy các loại âm thanh trong phạm vi hai ngàn dặm, chắc chắn sẽ phát ra thiệp mời.

Sau khi Nhị Mi Hầu Hiên Viên rời đi, hắn lại biến thành một con kim điêu.

Sau khi tu luyện một lúc, rồi tu luyện thần lực kim điêu tiên hậu, hắn dừng lại một lúc, lấy ra 《Trứ Cái Đình Kinh》 của Đại Tiên Chân Nguyên, ý thức được Càn Khôn Chi Lý ẩn chứa trong đó. 《Cân Đấu Vân》.

Lâm Hiên cầm 《Trứ Cái Đình Kinh》 do Đại Tiên viết trong tay,

khi dần dần hiểu ra, lòng hắn đột nhiên động, Kim Đấu Vân, một loại sức mạnh thần kỳ dường như không liên quan đến Xích Diễm Bàn Minh Long Thú.

Theo Lâm Hiên, sau khi có được Kim Đấu Vân, hắn không vội vàng tu luyện.

Ngược lại, hắn biến Kim Ưng thành một cảnh giới tiên vàng.

Có vài nguyên nhân.

Trước tiên, Kim Đấu Vân, chỉ có Ác Ma Thánh Công mới có thể dùng cân đẩu.

Thứ hai, tư thế cân đẩu rất độc đáo.

Không phải khỉ con.

Nếu trước mặt cấp dưới hoặc người có quyền thế mà lộn cân đẩu, sẽ đòi hỏi gì?

"Cân Đấu Vân cũng liên quan đến vận động không gian, hơn nữa, động lượng Cân Đấu Vân, thế phát động Cân Đấu Vân có lẽ ta có thể sửa đổi, dùng Càn Khôn Na Di để thúc đẩy.

Tuy nhiên, trước khi Xích Diễm Bàn Minh Long Thú biến thành Ác Ma Thánh Đồ, Xích Diễm Bàn Minh Long Thú không đủ sức để thúc đẩy Cân Đẩu Vân này." Phương pháp này chỉ chợt lóe lên trong đầu Lâm Hiên.

Sau khi lưu lại, hắn ngừng suy nghĩ, và tiếp tục tìm hiểu bí mật Càn Khôn ẩn chứa trong 《Trứ Cái Đình Kinh》.

Cầu tiên hoa.

Lâm Hiên hiểu rõ bí mật Càn Khôn và pháp tắc không gian.

Hắn có thể vung tay phá vỡ không gian hoặc tạo ra một không gian tạm thời để thử nghiệm.

Khi có việc phải làm, thời gian trôi thật nhanh.

Bảy ngày trôi qua, Lâm Hiên nên thiết yến mời Lục Hiền và Thiết Phiến Công Chúa.

Trời vừa rạng sáng, các tiểu ác ma trong núi đã bận rộn chặt củi, nhóm lửa, đun nước, rửa rau, giết cá bảy màu vàng, giết Manh Manh Kim Giác Lười, cắt Nguyệt Lộc Lam Giác, cạo vảy cá đỏ, thái hải sâm, hấp ngũ sắc mễ, vận chuyển dịch quả và mật hoa.

Sau một buổi sáng bận rộn, vào buổi trưa, sáu vị Thánh Nhân tụ tập lại một chỗ, mang theo một người không ngờ tới.

Không, là tiểu hầu tử.

Vị thứ nhất đội một chiếc vương miện màu tím và vàng có cánh phượng hoàng, một người đội giáp vàng, một người cầm cây thiết bổng đi trên mây.

Toàn thân châu báu sáng rực.

Vô cùng quan trọng với Xích Diễm Bàn Minh Long Thú, Lâm Hiên liếc mắt một cái đã nhận ra Xích Diễm Bàn Minh Long Thú.

Tôn Ngộ Không và Hương Khắc Tư!

"Tôn Ngộ Không và Hương Khắc Tư, hãy để Nữu Nữu Hoa lớn lên!" Tôn Ngộ Không và Hương Khắc Tư vung Kim Cô Bổng, dưới ánh côn chiếu rọi, bay múa trên không trung.

Một cây trường côn đánh mãi không xuyên, không thể làm vỡ dù chỉ một tia băng giá.

Sau đó, liền vung côn đập chết.

"Ầm!" Nếu đã không thể dùng băng giá gây thương tổn Tôn Ngộ Không và Hương Khắc Tư, Lâm Hiên liền thay đổi sách lược, trong lòng nảy ra ý khác.

Khi thi triển 《Lôi Đình Đoán Thể Thuật》, vô số tia sét bị kéo xuống, bị Lâm Hiên dùng phong lôi điện cuốn lấy rồi nuốt chửng.

Lâm Hiên cuốn từng luồng, từng luồng một, sau đó đổi sang một quả cầu sét đường kính 30 mét, khóa chặt tiểu hầu tử rồi ép bẹp Xích Viêm Bàn Minh Long Thú.

"Hừ!" Sắc mặt Tôn Ngộ Không và Hương Khắc Tư chìm xuống, không biết nên tiến hay lui.

Chương 989

Khi thấy tiếng sấm cuồn cuộn trên người, hắn không lùi bước.

Gầm lên một tiếng, hắn giơ Kim Cô Bổng lên, dùng sức đập xuống.

"Ầm!" Tôn Ngộ Không và Hương Khắc Tư dùng cây gậy Định Mệnh không ổn định đánh vào quả cầu sét.

Quả cầu sét lập tức nổ tung.

Ánh sáng chói lòa kéo dài không dứt, khiến Lâm Hiên không nhịn được mà lùi lại một trăm trượng.

"Gầm!" Tiểu hầu tử liên tục gầm giận, mang theo một chút dũng khí xông ra khỏi trận lôi hỏa.

Lông tiểu hầu tử xù lên, như một quả cầu gai lao về phía Lâm Hiên.

"Tiểu hầu tử giỏi lắm!" Lâm Hiên khen một tiếng, lại một quả cầu sét khác trải rộng thành hình quạt.

Đồng thời, thần thánh pháp lực được truyền đi để câu thông với tháp sét, chuẩn bị cho tháp sét đánh ra lôi, phóng thích một luồng lôi điện có thể làm tổn thương Thái Ất Kim Tiên, oanh kích Tôn Ngộ Không và Hương Khắc Tư.

"Đồ tiểu hầu tử hoang dã từ đâu ra mà dám làm loạn rồi sát hại bổn công chúa?" Ngay khi Lâm Hiên chuẩn bị phóng ra Đại Nghĩa Thẩm Lôi, đột nhiên nghe thấy Thiết Phiến công chúa phát ra một tiếng quát mê người.

Lâm Hiên không nhịn được mà ngừng lại.

Lâm Hiên nhìn theo âm thanh, thấy Thiết Phiến công chúa đứng giữa không trung, tay cầm một chiếc quạt lá màu xanh dài hai thước, đột nhiên quạt về phía Tôn Ngộ Không và Hương Khắc Tư.

"Hét!" Gió lớn thổi mạnh, bụi đất bay mù mịt.

Sau khi bụi lắng xuống, tiểu hầu tử và tất cả các tia sét đều biến mất.

"…" Lâm Hiên im lặng một lúc.

"Tiểu hầu tử vận khí thật tốt!

Ta vừa định giáng một đòn nặng, Thiết Phiến công chúa đã thổi bay đi rồi.

Mặc dù Xích Viêm Bàn Minh Long Thú sẽ bị phân tán ra mấy vạn dặm, nhưng cũng sẽ không chịu bất kỳ thương tổn nào." Sau khi mọi thứ bình tĩnh lại, Lâm Hiên nhìn về phía nơi Tôn Ngộ Không và Hương Khắc Tư biến mất.

Một lúc sau, hắn không nói gì nữa.

"Cảm ơn công chúa đã ra tay giúp đỡ, không biết tiểu hầu tử là bằng hữu của Manh Manh Hiên Viên, và ta có tư thù với nó, cho nên khi đánh nhau, công chúa đã thổi bay nó đi." Lâm Hiên ôm quyền, trước tiên cảm tạ Thiết Phiến công chúa, sau đó giải thích lịch sử của Tôn Ngộ Không và Hương Khắc Tư.

"Bằng hữu của Manh Manh Hiên Viên sao?" Thiết Phiến công chúa cau mày, nói với Manh Manh: "Xin lỗi, ta không biết tiểu hầu tử là bằng hữu của Manh Manh Hiên Viên.

Ta cứ nghĩ là một con tiểu hầu tử hoang dã quấy rối bữa tiệc, nên ta đã ra tay." "Không sao cả!" Manh Manh Hiên Viên Mặc vẫy tay: "Hầu nhi đồng da sắt xương thép đều tốt.

Vô cùng hung bạo, chịu một chút tổn thất là chuyện tốt.” Với tốc độ của tiểu hầu tử, ta chỉ cần ba chấm ba cửu (3.39) giây là có thể quay người lại.

Lâm Hiên trong lòng đã nghĩ vậy, nhưng cũng không để ý nữa.

Thiết Phiến công chúa tiến lên, làm phẳng những vết nứt trên mặt đất, nói với mọi người: “Chuyện đã tạm thời kết thúc.

Mời mọi người vào trong núi thưởng thức rượu ngon món quý.” Nói xong, Đông Phương dẫn Thiết Phiến công chúa vào sân dùng bữa, Lâm Hiên dẫn Lục Thánh vào sảnh chính.

Lâm Hiên suy nghĩ một lát, thầm nghĩ, rồi lập tức ngồi xuống, cùng với Long chủ, Bành chủ, Sư Đà Hiên Viên, Mi Hầu Hiên Viên, Nam Cung Nhất Thôi nâng ly cạn chén, hưng phấn uống rượu.

Chốc lát sau, Manh Manh dẫn Tôn Ngộ Không và Hương Khắc Tư bước vào, Lâm Hiên trong lòng thầm khen “Manh Manh thật có bản lĩnh, lại thật sự có thể thuần phục được con viên hầu đáng yêu này”, rồi lập tức đứng dậy kính một ly rượu.

“Tôn huynh thật rộng lượng.

Rượu này ta nợ.

Ta hy vọng Tôn huynh đại nhân có thể uống cạn ly rượu này, bất kể người có nhỏ bé đến đâu.” Lâm Hiên cười ha ha nói.

“Được lắm, được lắm!” Tôn Ngộ Không và Hương Khắc Tư cười nói, trên mặt không còn nét cười.

Dường như vẫn còn một chút cảm giác không vui.

Chỉ là vì Manh Manh Hiên Viên Mặc ở đó, không tiện tấn công.

Tôn Ngộ Không và Hương Khắc Tư nhận ly rượu từ Lâm Hiên, thấy rượu màu trong xanh, hương thơm nồng nàn.

Hắn một hơi uống cạn, vì hắn thích uống rượu không tiền rượu (rượu miễn phí).

"Tôn huynh thật hào sảng!" Lâm Hiên mừng rỡ, vươn tay mời: "Tôn huynh mời nhập tiệc, cùng uống một chén!" Manh Manh Hiên Viên Mặc kéo Tôn Ngộ Không và Hương Khắc Tư, tiểu hầu tử vặn vẹo bước vào bàn.

Lâm Hiên lập tức gọi rượu và dâng lên.

"Tôn huynh, bản lĩnh thật cao cường, vừa rồi ta đã dốc hết thủ đoạn, vậy mà cũng không làm Tôn huynh bị thương một sợi lông nào, lợi hại!

Chương 990

Nào, ta kính huynh!" Lâm Hiên lập tức nâng chén rượu, khuyến khích uống rượu.

Tiểu hầu tử không hề tự khoe, nhưng lại vì kỹ năng siêu phàm mà được Lâm Hiên ca ngợi.

Mặt hắn lập tức biến thành màu cam, cười nói: "Kỹ thuật của ngươi cũng không tệ, giống như huynh đệ của ta vậy." Tôn Ngộ Không và Hương Khắc Tư thích uống rượu, nhưng hắn uống rất tửu lượng, nên không muốn nói về rượu.

Ở đây, hắn nhấn mạnh tửu lượng của mình.

Khi một vò rượu cũ vào bụng, hắn trở nên mơ màng, trở thành huynh đệ với Lâm Hiên.

"Hôm nay ta rất vui, nhưng một mình uống thật vô vị.

Võ thuật của ta thế nào?" Tiểu hầu tử uống quá nhiều, xé bỏ áo giáp vàng đang phát sốt, cầm cây côn buồn bã, cầm một vò rượu.

Vừa uống vừa la hét.

"Tôn huynh đã đưa ra một đề nghị hay.

Sớm muốn xem kỹ thuật của huynh rồi.

Lần này thật sự mở rộng tầm mắt!" Lâm Hiên cười nói theo.

Lâm Hiên không nịnh bợ tiểu hầu tử.

Hắn hứng thú với Thất Thánh, ngoài Manh Manh và Tôn Ngộ Không và Hương Khắc Tư.

Trong 《Tây Du Ký》, chỉ có tên, nhưng không làm gì cả.

Thật sự rất thần bí.

“Tiểu hầu tử là vạn vật chi chủ.

Ta không tin khi xếp hạng Thất Thánh, hắn lại là người cuối cùng, vì hắn quá nhỏ.

Chẳng phải Đại Nhĩ Mi Hầu nhỏ hơn hắn rất nhiều sao?

Kỳ Thánh Hiền đương nhiên có cách khống chế tiểu hầu tử, cho nên hắn mới chấp nhận đứng cuối cùng!” Lâm Hiên chớp chớp mắt.

“Được thôi, ta ra ngoài thử võ công của mình, nhưng còn thú vị hơn cả xem yêu cơ khiêu vũ!” Manh Manh Hiên Viên Mặc nói.

Ba trăm bảy mươi bảy vị phản hầu hội nghị.

Nếu ta muốn tham gia tỷ thí võ thuật, ta đương nhiên nên đến một nơi rộng rãi.

Tám đại thái tử yêu ma nổi tiếng nhất đều là yêu quái cấp Kim Tiên.

Hắn vẫy tay, cuốn theo rất nhiều linh thực và rau dại, rồi nhảy lên.

Sau khi bay, hắn phát hiện một sa mạc rộng lớn, rồi hạ xuống.

“Các ca ca, ta thử so tài đây.

Ta vừa đi hai bước, nhưng không dấu vết.

Hãy cho ta thêm một lần nữa!” Theo cách giết người của Nam Cung ngày hôm nay, không bao lâu nữa động phủ sẽ biến thành Tu La Ma Vực đầy ác linh ngập trời.

Đúng vậy, một động phủ tốt đẹp lại bị cướp bóc, thật khiến người ta đau lòng.

Lâm Hiên nhìn tình hình ở Thạch Đà Lĩnh.

Cũng có ngừng chiến.

So với một Nam Cung đầy hỏa khí mạnh mẽ, phần lớn ác linh chết đều biến thành tro tàn.

Nơi đó càng kịch liệt hơn, khắp nơi là tứ chi và chân cụt, ngũ tạng lục phủ, máu tanh ghê tởm.

"Thạch Đà Lĩnh và Khổ Tùng Giản là con đường duy nhất để đi (Phong Sơn không ở đó, Quan Âm Miếu duy nhất ở cách chân núi hơn 20 dặm, chưa bắt đầu xây dựng).

Phải dốc hết sức lực.

Cho dù không có tác dụng, cũng phải bị cấm, như vậy hành giả mới có thể đến đó." Lâm Hiên sờ sờ cằm, chỉ hy vọng mấy con trâu kia có thể kiên trì một thời gian, nếu có thể đưa chúng vào Hỗn Nguyên Yêu Giới thì đó là tốt nhất.

Sau khi xem Thạch Đà Lĩnh, Lâm Hiên lại quay sang phía Nam Cung.

Ánh mắt hắn rơi vào Ưng Sầu Khê.

Nơi đó chiến tranh chưa kết thúc, hơn một trăm vạn thủy quái vẫn đang hỗn chiến.

Chương 991

Nước không mạnh bằng đất.

Nếu không có hỏa khí và nổ, sức mạnh của hàng triệu thủy quái sẽ giảm đi rất nhiều.

Đao đỏ vào, đao đỏ ra.

Tàn chi cụt chân, nội tạng, ngũ tạng nhiều hơn cả Sư Tử Sơn.

Máu nhuộm đỏ mấy ngàn dặm.

Chim nước dày đặc trên mặt biển ăn không hết thi thể thủy quái.

Lâm Hiên cảm thấy da đầu tê dại.

Tiểu Bạch Long phản đối Long Cung nói thật không đơn giản, thật sự đang hành động, hành động của hắn cũng không nhỏ.

"Trong núi có nhiều tiểu yêu tinh như vậy.

Cả Ngưu Hạc Chu tiên sinh cũng không có trăm vạn yêu binh." Lâm Hiên lắc đầu, không để ý đến những chuyện này.

Độc Giác Hiên Viên Quýnh và Lâm Hiên vẫn đang giao tranh.

Cả hai đều phái yêu binh công thành, thỉnh thoảng tự mình đánh Lâm Hiên.

Sau một tháng chiến tranh, quân lính của Lâm Hiên đã bị đánh bại hơn hai vạn người.

Về phía Độc Giác Hiên Viên, quân lính của hắn đã mất một nửa sinh mệnh.

Độc Giác Hiên Viên giết chết hai vạn yêu binh của Lâm Hiên, để lại một câu "Ta sẽ trở lại", rồi ung dung dẫn quân đội rời đi, khiến

Lâm Hiên không có cơ hội cướp bóc lại và thu thập tàn dư.

“Xem ra ta cũng đã trở thành cái đinh trong mắt một số người ở Thiên Đường và Linh Sơn rồi.

Cho dù ta không bị đánh chết, trở thành một đội quân chinh phạt như trâu, đầu trâu cũng sẽ không dừng lại ở đó.” Lâm Hiên cảm động trong lòng.

Hắn gọi điện cho Tỳ Bà, và sắp xếp một lệnh cấm âm thanh.

Nói: “Ta cho rằng Độc Giác Hiên Viên sẽ lại xâm lược.

Hãy chọn một trăm tâm phúc đáng tin cậy, sau ba ngày nữa, ta sẽ thực hiện một hành động bí mật, đưa họ đi đào hầm chôn địa lôi, và thiết lập một khu vực lôi.

Sau đó, trước khi quân địch tấn công, chúng sẽ phải chịu thương vong nặng nề!” “Đó là một ý hay!

Để ta chôn lôi dưới đất, đợi chúng rơi vào bẫy!” Tỳ Bà vỗ tay cười nói: “Ngươi hãy chọn người đi, sau khi hoàn thành ta sẽ thưởng!” Sau đó cười hắc hắc.

Bốn trăm chín mươi bảy (497) lời bố trí và chiêu mộ binh lính.

Sau khi đêm xuống, một luồng khí tức kỳ lạ bao trùm mấy trăm dặm quanh Thúy Vi Động.

Cả động phủ lập tức biến thành một Nam Cung không thể nào tưởng tượng được, không có bất kỳ sức mạnh cường đại nào có thể thăm dò.

Các binh lính canh gác đều được thay thế bởi những tâm phúc tuyệt đối của Lâm Hiên.

Chỉ có tiểu quái vật chiến đấu, đại quái vật lui về hậu tuyến.

“Theo cách giết người của Nam Cung, khi ta tiến lên, Ngưu Ma

Vương sẽ không thể không bị đánh cho tơi tả.

Ngược lại, ba huynh đệ, Lục Sư, Tượng và Đại Bằng, dường như có tám ác ma, và được Thiên Đường hỗ trợ.

Không sợ thương vong của tiểu ác ma." Lâm Hiên cau mày, cảm thấy Thiên Đường còn vô sỉ hơn cả Địa Ngục.

Ít nhất Thiên Đường chỉ giúp Độc Giác Nhân, Địa Ngục lại trực tiếp cung cấp binh lính cho ác ma.

"Ta hy vọng chuyện này có thể trì hoãn ngày ta chứng đạo!" Lâm Hiên nói, rồi lại chuyển tầm mắt sang Nam Cung.

Ưng Sầu Khê không phải là nơi của quái vật.

Từ 《Tây Du Ký》, Long vẫn là một Nam Cung chính nghĩa, nhưng lại nhắm vào Hải Long Cung, một đơn vị hàng hải hợp pháp, được Thiên Đường chứng nhận.

Đó là một cuộc tranh chấp gia đình, cái gọi là viên mãn khó tan, cho nên không ai ủng hộ Hải Long Cung, ừm, cũng không ai ủng hộ Tiểu Bạch Long.

Có lẽ, chỉ khi nào có thời gian, mới có sức mạnh cường đại xuất hiện, trừng phạt tội bất hiếu của Long Đại.

Hắn sẽ bị đưa lên Trảm Long Đài, bị chém đầu vào giữa trưa.

Sau đó Quan Âm sẽ tình cờ đi ngang qua và cứu hắn.

"Tiểu Bạch Long!" Lâm Hiên Hiên Viên cúi đầu.

Chương 992

Chỉ là Tiểu Bạch Long vận khí không kém hơn.

Nếu đột phá trở thành Đại La Kim Tiên, và tiến vào biển cả trước khi Tây Du bắt đầu, sẽ có một chút thú vị.

“Dù sao thì, ta cũng có chút quan hệ.

Ta hy vọng ngươi có thể thành công!” Sau một lúc, Lâm Hiên ngừng suy nghĩ, bắt đầu chuyên tâm luyện tập.

Điều hòa chính xác cơ thể trong Lâm Hiên càng nhanh càng tốt.

Khi chiến tranh kết thúc, nhiều ác ma bị thương hơn.

Thật lòng mà nói, thuật luyện đan của ác ma, thật sự vô dụng, Lâm Hiên đã chọn một vạn khối xương kỳ dị sau khi có thể giao vận may, hổ báo sói lợn rừng gấu cá sấu chim ưng quái vật hung ác đều hóa thành quái vật, biến thành doanh trại dự bị, những kẻ còn lại không có tiền đồ, để Hồ Nữ thử nghiệm khả năng phân bổ vị trí thích hợp.

Hiện tại, trong thành phố có hơn 10 vạn ác ma, trong đó một nửa là binh lính ăn lương hoàng gia, có một số người nhàn rỗi, như người giúp việc và công chức, rất cần nhân lực trong các lĩnh vực ăn, chặt củi, khai khoáng, luyện kim và xây dựng cơ sở hạ tầng Nam Cung.

Cầu tiên hoa.

Nếu những ác linh nhập vào doanh trại dự bị này không có khả năng làm các nghề trên, thì cũng sẽ có việc phải làm.

Chúng sẽ đảm nhận công việc ở Dạ Hương, một công việc vĩ đại là giữ gìn sạch sẽ.

Để doanh trại dự bị nhanh chóng trưởng thành, huấn luyện bắt đầu từ buổi tối.

Lâm Hiên, người thường rảnh rỗi cả ngày, đích thân đi đến chiến trường huấn luyện một phần ba số thanh niên này.

Họ nên được huấn luyện, và trở nên hữu dụng càng sớm càng tốt.

Lâm Hiên không vội vàng bắt đầu huấn luyện.

Hắn lập một danh sách, sau đó chia đội ngũ.

Khi phân chia đội ngũ, hắn để Lăng và mười mấy học trò đã nhàn rỗi vài năm cùng làm việc, những học trò này đã được chiêu mộ mấy trăm năm, chuẩn bị thảo dược để huấn luyện ác ma.

Sợ rằng các ma tộc sẽ kiệt sức trong kế hoạch huấn luyện của hắn.

Dược liệu được đóng gói từng gói một.

Sau ba tháng, Lâm Hiên cho Đa Mộc và Lăng chuẩn bị Tẩy Tủy Hoàn và Hổ Lang Hoàn.

Tất cả đều được làm từ sản phẩm của đồng thoại.

Mỗi loại dược hoàn có số lượng 11.234 viên.

Một tân binh được trao một cái tay ác ma.

Sau khi hoàn thành việc chạy việt dã nặng để nâng cao tốc độ, mỗi ác linh đều uống một bát Bồi Nguyên và Cố Bản Đại Bổ Thang.

Sau nửa giờ nghỉ ngơi, họ thực hiện 10.000 lần chống đẩy và 5.000 lần chống đẩy có trọng lượng để tăng cường sức mạnh cánh tay.

Sau khi luyện tập sức mạnh cánh tay, là rèn luyện sức mạnh eo và chân.

Chỉ có ếch nặng nhảy được 50 dặm.

Việc này không có nguy hiểm chết người, nhưng dễ làm gãy eo.

Một mặt "ling ling ling" không thoải mái của Kim Ngao đã được thay thế bằng một con quái vật lớn, quay người trở thành một sinh vật.

Sau tốc độ và rèn luyện sức mạnh, huấn luyện chiến đấu phải bắt đầu.

Binh lính sớm muộn gì cũng sẽ chiến đấu trên chiến trường.

Trong thời tiết mưa bão, không có câu trả lời nào khác, việc tử vong là chuyện khó tránh, đương nhiên dựa trên thực chiến.

Đó cũng là một trận chiến sinh tử.

Cuối cùng, sẽ chia nhóm chiến đấu, để bồi dưỡng năng lực tác chiến tổng thể.

Cách hiệu quả nhất để nâng cao sức chiến đấu là nâng cao tốc độ, sức mạnh và khả năng thực chiến.

Kế hoạch huấn luyện cho các ác ma này rất có mục tiêu.

Mặc dù hơi tàn nhẫn, nhưng nó hiệu quả, và nên được một số quỹ hỗ trợ.

Lâm Hiên cưỡi con ngựa ma quỷ để huấn luyện quân lính, hắn bay lượn trên không trung, quan sát chiến trường.

Hắn chọn một trong những người tốt nhất, và chuẩn bị tập trung vào huấn luyện.

Chương 993

Tẩy Tủy Đan, Hổ Lang Đan và các tài nguyên khác được ưu tiên.

"Ừm, con chó yêu này tốt, các mặt đều khỏe mạnh, một con chó tốt!" Lâm Hiên nhìn vào bài tập việt dã có trọng lượng.

"Ừm, trong quá trình nuôi dưỡng, có thể sẽ có một con chó giống như chó thở dốc!" Lâm Hiên cười cười, giữa chúng, hắn trao 《Thiên Cẩu Đại Pháp》 cho Nam Cung.

Thu thập gan và não chó yêu, bôi lên mặt đất để thể hiện lòng trung thành, sau khi kích thích vô số ác ma đào phân và bôi lên tường, Lâm Hiên rời đi trong thời tiết giông bão và thu thập một số khí màu tím trong thời tiết giông bão, để giúp tân binh trở nên hữu dụng.

Sau khi thu thập một số khí màu tím ở bãi luyện tập, Lâm Hiên như thường lệ quan sát trận chiến ở hai bên.

Sư Đà Lĩnh cũng vậy, không có chiến tranh quy mô lớn, chỉ có xung đột nhỏ, yêu binh bình thường mỗi ngày chết mười người, tiểu đầu mục yêu quái bị thương một hai người cũng không từ bỏ, thật sự yêu quái và cấp trên không có sự ăn ý.

Mỗi ngày chiến đấu đều có thương vong, Sư Đà Hiên Viên đương nhiên không phải mãnh tướng, nhưng danh tiếng không theo kịp, trong các trận chiến hàng ngày, yêu quái đầu hàng không nhiều, nhưng không thể chống lại một Thánh Nhân, Lâm Hiên đã bắt được một tinh linh, nhanh chóng biến thành yêu hung điểu thú, tinh linh này cũng được nuôi dưỡng một thời gian, sau đó biến thành yêu, huấn luyện thành quân, tiến vào chiến trường.

Mặc dù Sư Đà Hiên Viên đã tiêu tốn binh lính, nhưng tốc độ và hiệu suất huấn luyện để gia nhập quân đội quá chậm, Lâm Hiên cảm

thấy, ngay cả khi ác linh đã chết, những tân binh này mới vừa trưởng thành.

"Ta cảm thấy thêm mười năm nữa, thực lực của Thạch Đà Lĩnh sẽ gặp vấn đề, sau đó kim tự tháp sẽ sụp đổ." Lâm Hiên cau mày.

Đây không phải là một tình huống tốt.

Sau khi xem xét tình hình chiến đấu trên đường, Lâm Hiên chuyển ánh mắt sang ba chấm ba (3.3) bên kia, nhìn Ưng Sầu Giản bên kia, hoặc là cuộc tàn sát thi thể trên biển.

Dọc theo biển mấy ngàn dặm bị nhuộm đỏ, khiến người ta nghi ngờ nguồn gốc của Biển Đỏ.

Một tiếng rồng gầm vang vọng, hai con ngọc long lại quần thảo trên không trung, vảy và móng vuốt buông lỏng, sừng và răng cũng nổi bật.

Tiểu Bạch Long và đại ca Ma Ngao của hắn.

Hắn chắc chắn sẽ không thông minh.

Thậm chí sẽ xem xét việc chết sớm, không sinh hoạt được.

Sau hai năm huấn luyện, Lâm Hiên không có nhiều thay đổi.

Ngược lại, Kim Ngao mất đi một vòng tròn, dường như bắt đầu minh ngộ.

Sau khi ra ngoài, hắn lập tức tuyên bố sẽ bế quan luyện tập.

Hắn không thể trở thành một trong những ma vương, cũng không thể vượt qua hải quan.

Hai Nam Cung cùng lúc không có nhân quyền, đặc biệt là Nam Cung quá mạnh.

Nội tạng ngũ sắc, và hoa đào bị nhuộm đỏ bởi máu và đậu phụ.

Kim Ngao thề, nếu muốn siêu việt bức tượng, phải đối mặt với những chuyện này mỗi ngày.

Sau khi tân binh huấn luyện kết thúc, Lâm Hiên trở nên thoải mái hơn.

Hắn luyện tập kiếm thuật và quyền cước cả ngày.

Thời tiết rất oi bức.

Giải trí duy nhất là xem Nam Cung chiến đấu.

"Sư phụ, con và tỷ tỷ Băng Vũ Điệp đã luyện tập một vũ đạo mới.

Sư phụ muốn xem không?" Cô gái Thanh Điểu thấy Lâm Hiên nhàn rỗi, liền lập tức đề nghị.

"Được!" Lâm Hiên nằm trên đùi Tần Khả Khanh, dùng nước mềm mại ăn một quả nho được đút vào miệng.

Hắn không thể đột phá nhanh chóng, mỗi ngày chỉ có thể chết vì say rượu và mơ mộng.

Tuy nhiên, cuộc sống tiên nữ.

Cả ngày tiêu khiển thời gian hoặc ngồi trong cảnh đau khổ thật sự vô vị.

Dưới sự cho phép của Lâm Hiên, trong tiếng nhạc nhẹ nhàng, Thanh Điểu, Băng và Hồ Vũ Điệp uyển chuyển múa, một người nhẹ nhàng, một người hoa lệ, Hồ Vũ Điệp và Phượng Hoàng phối hợp múa uyển chuyển.

Thật là đẹp mắt.

"Ừm, Quan Âm Bồ Tát lại đến rồi!" "Chư tiên lui xuống, Khả Khanh, đi lấy một ấm trà!" Lâm Hiên đứng dậy, dù sao, người nhảy ra khỏi Tam Giới không phải là cùng một người trong Ngũ Hành.

Nên được hoan nghênh.

Lâm Hiên đón Quan Âm vào nhà, ngồi xuống uống trà, nói: "Quan Âm Bồ Tát, cứu giúp người nghèo và những người cần giúp đỡ, thật tốt.

Khi ta gặp khó khăn, có thể ngồi ở Nam Cung Trúc Đông thưởng thức rượu và tiên hoa, sẽ kích thích hưng phấn của ta.

Chương 994

Thật không thể tin được!" Quan Âm không biểu cảm, uống một ngụm trà, vừa định nói, nghe Lâm Hiên nói: "Ta đã thêm một chút thuốc kích dục vào trà của người.

Người có cảm thấy rất nóng và trống rỗng không?

Đừng hoảng sợ, ta ở đây!" Quan Âm: "Đừng làm loạn nữa, ta đến giúp ngươi.

Ta nhận được tin tức, Độc Giác Ma Vương và 10 vạn ác ma chiến sĩ đang giao chiến!" Tuy nhiên, Quan Âm biết trong trà không có vấn đề gì.

Thật sự có thuốc.

Khi đối mặt với hắn, nàng có thể cảm nhận được.

"Ba năm sau, Hoa Đô Tạ (lễ tạ ơn) lần thứ ba.

Độc Giác Ma Vương Hiên Viên cuối cùng đã chết.

Lần này với sự giúp đỡ của Bồ Tát, ta muốn giết hắn, lột bỏ giáp trụ của hắn!" Lâm Hiên cười nói: "Ta khuyên ngươi quy y.

Nếu ngươi gia nhập chúng ta, ta sẽ có cách để rút khỏi tình hình của người đó và tránh các đòn tấn công!" Lần này sau khi Lâm Hiên nói xong, bảo bối của Lâm Hiên đã bị chặn lại, ý là, người này thật sự to gan!

"Trong môn phái của ngươi, môn khuê phòng vẫn là môn tình yêu sao?" Lâm Hiên cười cúi đầu nhìn Quan Âm.

"Ngươi nói thật sao?" Quan Âm đứng dậy: "Ta vui vì ta biết về cái chết của người khác, nhưng không mang theo bất kỳ ai." "Nghiêm

trọng!

Vì Bồ Tát không thể trợ uy cho việc trảm yêu trừ ma, nói nhiều cũng vô ích, xin mời trở về đi.” Lần này, Lâm Hiên dường như đã hạ quyết tâm tiêu diệt hoàn toàn mấy tên kia, công tác chuẩn bị còn nghiêm ngặt hơn dự kiến rất nhiều.

Lần này có lẽ, thật sự muốn tiêu diệt toàn bộ.

“Quân lính lại phóng hỏa!” Lại có người hô lên.

Lúc này, sắc mặt Phó tiên sinh tái mét, tiến thoái lưỡng nan.

Quân lính không quản mưa, phóng hỏa đốt rừng.

Không, một khi chạm phải gió, trong tình huống Phong Ca, sẽ phải hồn bay phách lạc, chết ngay lập tức.

Ngay cả Phó tiên sinh lúc đó cũng không biết phải làm sao.

Không thể không từ bỏ người, bỏ chạy thoát thân!

Có ích cho Khắc Lai Ân tiên sinh yêu.

Cả người cùng một làn khói bay lên, biến mất.

Cổ Linh đột nhiên hỗn loạn: “Phúc Hách tiên sinh chạy rồi, Phúc Hách tiên sinh chạy rồi!” Mất đi trụ cột, những người khác lập tức hoảng loạn, xông ra ngoài.

Lúc này, Hiên Viên Chấn Linh cuối cùng đã đột phá thành Nguyên Thần.

Tất cả các phép thuật vận chuyển, thẳng đến thần thất của Linh Đài, hóa thành hình ảnh mơ hồ, Nguyên Thần!

Lúc này, Nguyên Thần vừa mới thành hình, cảm nhận được sự khủng bố to lớn giữa trời đất.

Tôn thể không dám trốn tránh, trực tiếp quay lại trải nghiệm thần

quang!

“Chuyện gì thế này, chuyện gì thế này?

Vận mệnh đã định rồi sao?

Nếu không, sẽ có nguy hiểm gì?” Vừa nghĩ xong, một làn khói thổi vào.

“Nơi đó cháy rồi...” Hiên Viên Chấn Linh vẫn còn bối rối.

Khi mở cửa.

Không hề kinh ngạc.

Lúc đó, sương mù trong khe núi đã tan một nửa, có thể nhìn thấy thung lũng, có một đám lửa đang cháy, đang lan rộng.

Cơn lốc xoáy nổi lên trong thung lũng...

Không khí nóng bên ngoài ảnh hưởng đến.

Lúc đó, tiếng “đô đô” và tiếng “mị mị” không ngừng truyền đến.

Nhiều khúc củi khô đã bốc cháy.

Thất Thập Lục cung đồng (khói) ngọn lửa lan từ bên ngoài khe núi!

Chương 995

Mặc dù bên trong tạm thời không thể cháy, nhưng cũng không thể trì hoãn quá lâu.

“Không tốt rồi, khe núi nhìn không chống đỡ được bao lâu, ta phải xông ra ngoài!

Nếu quá muộn, cho dù ở trong đó cũng sẽ chết ngạt...” Hiên Viên Chấn Linh thầm nghĩ, giơ kiếm xông về một hướng.

Không chọn cửa khe núi, cũng không chọn cửa khe núi.

Hai bên đều bốc cháy, rõ ràng có mai phục.

Vì vậy, Hiên Viên Chấn Linh trực tiếp leo lên dây leo, muốn thoát khỏi bức tường của khe núi.

Ở một số nơi của Cổ Linh, việc ngồi không dốc đến thế.

Hơn nữa, Hiên Viên Chấn Linh lúc này vừa mới trở thành Nguyên Thần.

Mắt, tai, tay và chân của hắn phải linh hoạt và nhạy bén hơn.

Ngay cả khi thật sự thẳng đứng, cũng có thể leo lên vách đá, huống chi là ở trong đó!

Khi Hiên Viên Chấn Linh vừa đào ra khỏi khe núi, nghe thấy một tiếng hét lớn: “...Bắn!” Nhưng có một đội quân bao vây bên ngoài khe núi.

Nhìn Hiên Viên Chấn Linh, họ trực tiếp dùng nỏ bắn, không hề hỏi bất kỳ câu nào.

“Soạt soạt...” tiếng vang.

Mũi tên trực tiếp bắn vào vách đá... khiến Hiên Viên Chấn Linh

toát mồ hôi lạnh.

Nếu bắn trúng một người, thậm chí có thể trực tiếp xuyên qua một lỗ.

“Yêu tặc hung hãn, bắn tiếp!” Tư Mã nhìn Hiên Viên Chấn Linh tránh được cơ hội bắn, hét lớn một tiếng, ra lệnh.

Mấy chục mũi tên bắn tới cùng lúc, ngoài nỏ tiễn, còn có cung tiễn.

Chỉ là uy lực của cung tiễn yếu hơn rất nhiều!

Hiên Viên Chấn Linh thường xuyên vung cung tiễn, tránh được cơ hội bắn, rồi xông ra ngoài.

“Kinh Cức!” Các binh lính phía dưới tạo thành một tiểu đội năm người, tay cầm trường mâu.

Nếu hai đội quân quận binh xông ra ngoài, Lâm Hiên sẽ sợ đến hồn vía lên mây, không dám chạy vào đó, nhưng dễ rơi vào bẫy của địch.

Quả nhiên, Hiên Viên Chấn Linh đã dự đoán khá tốt.

Hắn là một đại sư nghệ thuật chiến tranh vĩ đại, có kinh nghiệm chiến đấu cực kỳ phong phú.

Lúc này, mặc dù phần lớn ký ức không còn nhớ, nhưng đoạn kinh nghiệm đó vẫn còn tồn tại.

Lúc này, hắn vòng đường trốn vào rừng sâu.

Lần này không gặp kẻ địch.

Tuy nhiên, chân Hiên Viên Chấn Linh đột nhiên hụt hẫng.

May mắn thay, một Nguyên Thần thật sự, với tinh thần mạnh mẽ, có thể khống chế chi tiết cơ thể.

Ngay khi cảm thấy chân có gì đó không ổn, hắn lập tức kéo lùi lại.

Nơi vừa giẫm lên sụp đổ ầm ầm!

Đây là một cái bẫy rất đơn giản, thường dùng để săn lợn rừng và các loài động vật hoang dã lớn khác.

Tuy nhiên, lúc này cái bẫy này rất hữu dụng, suýt chút nữa đã giam giữ được Nguyên Thần của Hiên Viên Chấn Linh.

Hiên Viên Chấn Linh thậm chí không cần nhìn cũng biết trong hố phải có cọc gỗ nhọn, nếu rơi xuống chắc chắn sẽ đau.

Đối mặt với cảnh tượng như vậy, Hiên Viên Chấn Linh không hề kinh ngạc, thậm chí còn vui mừng khôn xiết.

Càng nhìn thấy những cái bẫy như vậy, Hiên Viên Chấn Linh càng tin rằng quân địch không đủ binh lực.

Đây là một sự thật rất đơn giản.

Nếu có đủ quân đội, thì cần gì những thứ này ở đó?

Chắc chắn là vì binh lực không đủ, không thể kiêm dung tịnh súc, phòng thủ chặt chẽ, nên mới đặt bẫy, để bù đắp sơ hở.

Chương 996

Hắn hừ lạnh một tiếng, vươn kiếm, chém đứt một sợi dây leo.

Một tiếng "bang", một khúc gỗ nhọn bắn ra, bị thương.

Nếu Hiên Viên Chấn Linh vừa rồi giẫm lên đó, thì có thể đã bị xuyên thủng bắp chân.

"Ta xem ngươi có thể đặt bao nhiêu cái bẫy..." Nghe động tĩnh xung quanh, nhưng rìa huyện thành đã đến rồi, Lâm Hiên cũng cẩn thận, không dám giẫm vào bẫy.

Hiên Viên Chấn Linh cười lạnh một tiếng, bay lên không trung...

Mặc dù một Nguyên Thần thật sự không thể bay, nhưng bay trên ngọn cây thì không có vấn đề gì.

"Kẻ địch biết bay, bắn, bắn..." Mấy mũi tên tản mát bắn tới, nhưng Hiên Viên Chấn Linh thậm chí còn lười tránh né.

Rừng cây rậm rạp như vậy, những mũi tên đó sẽ đi đâu?

Ngay cả đạn cũng vậy!

Trong nháy mắt, Hiên Viên Chấn Linh thoát khỏi sự truy đuổi, tiến vào rừng sâu.

Lần này, mấy vạn binh lính lớn, cũng không còn là vấn đề nữa!

Lúc đó, Hiên Viên Chấn Linh mới rút mũi tên ra khỏi bắp tay.

Những binh lính này sử dụng tên quá kém.

Mặc dù Lâm Hiên không tệ, nhưng những mũi tên này là tên sắt.

Những mũi tên này đã bị gỉ.

Một điều tồi tệ là phá hủy bầu không khí.

Trong chiến tranh cổ đại, nhiều binh lính bị thương rõ ràng là vết thương nhẹ, nhưng vì vậy mà chết.

Tuy nhiên, Hiên Viên Chấn Linh không lo lắng.

Một Nguyên Thần thật sự, mặc dù không hoàn toàn là thật, không thể làm công việc thể lực, nhưng sức sống lại mạnh mẽ, cũng không phải loại vết thương nào cũng có thể giết chết hắn.

Hiên Viên Chấn Linh vừa chữa trị xong vết thương, đột nhiên nhìn thấy một bông hoa, một người khác bước đến.

Khi tim hắn giật thót, đang định vứt bỏ kiếm, nhưng nghe thấy một giọng nói: "Là ta!" Hiên Viên Chấn Linh lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Thấy Phó tiên sinh xuất hiện, mắt hắn sáng rực.

Nhìn Hiên Viên Chấn Linh, "Ta vốn định cứu ngươi, nhưng ngươi đã thoát!" Nếu một Nguyên Thần thật sự làm chuyện như vậy, sẽ bị tấn công.

Ngay cả khi lúc này chết, cũng không thể chết thêm lần nữa!

Một trang viên làng giàu có.

Trang viên này có diện tích rộng lớn, thậm chí mấy ngàn mẫu, trong đó phần lớn là ruộng đất, chỉ có phần cốt lõi là một trang viên tương tự như Ngũ Bảo.

Tường đất chống đỡ và kiến trúc bắn tên.

Trong trang viên, thậm chí có cả thợ nấu rượu, thợ rèn, thợ mộc, v.v.

Có mấy trăm nô lệ, phụ dung, v.v.

Gần như là một Hiên Viên Trấn nhỏ khép kín.

Tóm lại, gần như mọi thứ đều có thể tự cung tự cấp, không có nhu cầu bên ngoài giả tạo.

Đây không phải là trang viên duy nhất trên thế giới.

Trên thực tế, đây là trang viên của một đại gia đình và một gia đình quý tộc.

Chủ nhân trang viên Nam Cung Hạo Tín tin vào Thiên Đạo, giấu những tiểu nha đầu trẻ tuổi đó vào trong.

Những nơi này đương nhiên rất an toàn, Lâm Hiên khó có được tin tức.

Ngay cả khi Lâm Hiên biết, chọc giận những người giàu có này nói chung cũng không tốt.

Bởi vì những người này có thể tùy tiện kéo một đội quân, kiên cố phòng thủ bằng tường cao, muốn đánh bại, phải trả giá rất đắt!

Lúc đó, nghe thấy tiếng bước chân dồn dập truyền đến.

Không lâu sau, một người đàn ông trung niên mặt tròn phúc hậu xông vào, hô lớn: “Tiên sư, đại sự không ổn!

Chương 997

Tin tức từ Thần La truyền đến, Đại Thiên Quân đã ám sát Ngô Gia, bị triều đình bắt giữ.

Hiện tại đang bỏ trốn.

Pháp Viện ra lệnh cấm toàn diện việc tiến vào Thiên Đường..." "Hả?" Sắc mặt Lâm Hiên và Phó tiên sinh đại biến.

Chuyện như vậy chỉ xảy ra với những người bình thường.

Tuy nhiên, không ngờ, ngay cả Đại Thiên Quân cũng gặp chuyện.

Rõ ràng, Pháp Viện đã lên kế hoạch từ lâu, mới ra một đòn này!

Không chỉ để đối phó Linh Cốc, mà là để đối phó toàn bộ Linh Cốc!

Tại đây, Phó tiên sinh nhịn không được hỏi: "Tại nơi mặt trời đó, có vấn đề gì không?" "Đại Thiên Quân không sao.

Theo Diệp Thanh trở về." "Tốt, tốt!" Khi Phó tiên sinh nghe nói Đại Thiên Quân không sao, lập tức thở phào nhẹ nhõm: "Ta sẽ trở về Diệp Thanh!" "Quân lính lúc này đang đóng quân trên đường.

Ta đến đó có lẽ không hợp lý." Lâm Hiên nói.

"Thế thì sao?" Mắt Phó tiên sinh khẽ híp lại, lộ ra sự bất lực của hắn.

Cầu tiên hoa.

Thất Thập Bát cung đồng (khói) "Theo ta thấy, không bằng ngược lại.

Ta ở đây đợi, đưa chuyện này ra, và gây náo loạn một trận, như vậy Lâm Hiên chắc chắn sẽ bị địa phương hấp dẫn, không thể đối

phó Đại Thiên Quân!" Ngô Phụ lộ ra một tia tàn độc nói.

Hiên Viên Chấn Linh lập tức nhìn chằm chằm vào người này với vẻ mặt khó coi.

Ta không ngờ người này lại tàn nhẫn đến vậy.

Tàn khốc với cả người và kẻ địch.

Phản bội như vậy, nhưng không có đường lùi.

Nhưng ta không biết, Ngô Phụ này không có đường lui.

Một khi Lâm Hiên bị diệt trừ, và Thiên Đường liên lụy quá sâu, Thiên Đường, sớm muộn gì cũng sẽ không để ngươi đi.

Vấn đề là gia đình có một sự nghiệp vĩ đại, không thể từ bỏ gia đình, bỏ trốn khỏi công việc.

Lúc này, nên hạ quyết tâm kiểm soát số người chết.

Tốt nhất là vì Lâm Hiên mà chiến đấu.

"Cái này... chuyện này không có lệnh của binh mã đại nguyên soái, ta không dám tự tiện phát động!" Lâm Hiên do dự.

Nhưng lúc này, bên ngoài trang viên truyền đến tiếng động lớn, một đám binh lính lái xe, bao vây trang viên của Ngô Gia.

"Làm tốt, sẽ biết rằng ở Thiên Đường và ta ở cùng một chỗ!" Phúc Hách tiên sinh.

Sau đó nói với Ngô Phụ: "Ngươi đi chỉ huy và đánh lui quân lính, ta sẽ tìm cách liên hệ với các tín đồ trên khắp thế giới và đưa ra một sự kiện!" Ngô Phụ mừng rỡ khôn xiết: "Tốt!" Nổi loạn, bất kể thế nào, nhưng ít nhất những khó khăn trước mắt có thể khắc phục được!

Ngoài ra, tiềm lực của Thiên Đường rất lớn.

Một khi khởi động, ai biết Pháp Viện không thể bị lật đổ, một

ngày khác sẽ thay đổi?

Trong lòng hắn, tinh thần sa sút.

Hiên Viên Chấn Linh cảm động trong lòng, nói: "Ta sẽ giúp!" Phúc Hách tiên sinh hài lòng nói: "Ngươi đi đi!"...

Mặc dù ta muốn giúp, nhưng thực tế ta cũng không giúp được gì.

Dù sao, binh lính không nhiều, chỉ có người, không có công cụ.

Đối mặt với kiến trúc tường cao bao quanh, ta vô năng vi lực.

Chỉ hô hào bên ngoài, nhưng không trực tiếp tấn công.

Tấn công loại trang viên như tấn công một tòa thành.

Không có binh lính xuất sắc, cuộc tấn công vào tòa thành không thể hoàn thành.

Bởi vì muốn tấn công tòa thành, trước tiên phải phá vỡ tường thành.

Chương 998

Viết thành chết người nhất, không có tinh binh, hoặc bị buộc phải tụt hậu, không thể thực sự chiếm được tòa thành!

Vì vậy, bị trì hoãn ba ngày, binh lính không chính thức tấn công tòa thành.

Ba ngày sau, tấn công tòa thành càng không thể.

Bởi vì thời đại này, quá nhiều người mắc bệnh quáng gà.

Hơn nữa, ban đêm là chú ngữ mạnh nhất.

Khi đêm khuya thanh tĩnh, Hiên Viên Chấn Linh đã trở về phòng của mình, nhưng không ngủ.

Tuần tra viên ban đêm đương nhiên có yếu tố riêng của mình, ví dụ như khách của Hiên Viên Chấn Linh, đương nhiên không cần quá khách sáo.

Một viên đan dược màu bạc đang lung lay trong Hiên Viên.

Trông giống như thủy ngân, dường như đang chảy.

Đây không phải là một loại thuốc bình thường, nhưng thực tế Vạn Linh Đan có thể nâng cao đáng kể sức mạnh của Nguyên Thần và Chân Nhân, thậm chí có thể làm giấc mơ ban ngày!

"Vậy ta có nên uống loại thuốc này không?

Ai biết Đại Thiên Hiên Viên Phủ có sửa đổi gì không?" Mặc dù vậy, Hiên Viên Chấn Linh cười rồi nuốt viên thuốc xuống.

Không rơi vào bụng, biến thành cảm giác một vầng hào quang lớn lan tỏa ra, nhưng dường như giống như nuốt một viên ngọc trai trượt từ miệng xuống.

Một lúc sau, ý thức của Hiên Viên Chấn Linh chuyển động, kéo vật đó lên, rơi vào bình đài, biến thành một vũng chất lỏng màu bạc.

Sau đó, Nguyên Thần bao bọc Hiên Viên Chấn Linh, khiến Nguyên Thần dường như khoác lên một lớp giáp màu bạc.

"Ta hiểu rồi!" Hiên Viên Chấn Linh cuối cùng đã ý thức được.

Thất Thập Cửu cung đồng (khói) Ý niệm vừa động, một luồng sáng bạc từ đỉnh đầu xông ra, bắn ra ngoài phòng, biến thành một thân ảnh màu bạc, giống hệt Hiên Viên Chấn Linh.

Gió đêm thổi qua, không hề lay động.

Sự sợ hãi lớn lao sau khi Nguyên Thần xuất khiếu đã biến mất.

Dường như có một lớp ánh sáng thủy ngân nhạt bảo vệ Nguyên Thần, giống như khoác lên một lớp giáp dày.

Lúc này, Hiên Viên Chấn Linh đột nhiên cảm thấy một nhịp tim không rõ ràng, thấy Lâm Hiên xuất hiện bên cạnh hắn.

Hắn cũng là một Nguyên Thần xuất khiếu, nhưng khác với Hiên Viên Chấn Linh, hắn có một lớp hào quang thần thánh, hơi ánh vàng.

Hiên Viên Chấn Linh cảm thấy trong lòng chấn động: "Thật sao?"… Đồng thời, trong thế giới tu chân.

Tiếng reo hò vang vọng, "Thành bị phá rồi, thành bị phá rồi.

Đuổi quân Mãn Châu, khôi phục thế giới..." Trong đêm, ngọn lửa bốc thẳng lên trời!

Hôm sau, sáng sớm.

Toàn bộ trấn Đan Linh đều ở trong tình trạng giới nghiêm.

Tại Huyền Pháp Viện, không khí càng thêm nặng nề, tràn ngập bầu không khí bão táp.

“Đồ phế vật này trở thành Lâm Hiên...” Tiếng gào thét phẫn nộ phát ra từ miệng Thái tử phi của Hiêu Hiên Viên Bạt Hổ, thậm chí còn bỏ qua hệ thống.

Các quan viên trong đại sảnh đều quỳ rạp trên đất, không dám ngẩng đầu, lo lắng Lâm Hiên sẽ nhìn thấy mắt của vị quan pháp địa phương, dẫn đến việc vị quan pháp địa phương trút giận.

Chuyện đêm qua đã lan truyền.

Lâm Hiên dẫn theo mười một binh lính u linh đe dọa thổ địa Hiên Viên.

Kết quả, sào huyệt cũ bị trống rỗng, miếu Thành Hoàng bị tuần thú sư phá hủy.

Có thể thấy, chuyện như vậy sẽ gây ra bao nhiêu phiền phức cho Thái tử phi của Hiêu Hiên Viên Bạt Hổ.

Hiên Viên Chấn Linh kiêu ngạo nói: “Xin hãy đưa ra quyết định tàn nhẫn cho gia đình, trừng phạt Lâm Hiên!” Nói xong, lại cúi đầu vái một vái xuống đất.

Hàng chục quan viên theo sau cúi đầu nói: “Xin Thái tử phi của Hiêu Hiên Viên Bạt Hổ trừng phạt Lâm Hiên này!” Trong số các quan viên này, có các thành viên lớn nhỏ của Hiên Viên Thất Thành, thành viên của Lục Gia, thành viên của Dương Gia và thành viên của Nam Cung Gia.

Lúc này, tất cả mọi người đều quỳ lạy trên đất.

Sự kiện đêm qua đã khiến tất cả các đội quân chủ lực ở tất cả các khu vực của Đan Linh đều rơi vào nguy hiểm, Lâm Hiên môi mím chặt, răng lạnh buốt.

Bốn gia đình ở Đan Linh có lợi ích xung đột với nhau, cũng có vô số người có lợi ích liên quan, và đã kết hôn với nhau mấy trăm năm.

Chương 999

Nội chiến giữa Lâm Hiên là một chuyện, nhưng việc vị Thành Hoàng Thần không hành động gì, bao vây khu dân cư của gia tộc thổ địa Hiên Viên, là một điều cấm kỵ.

Hôm nay, có thể phái quân bao vây khu dân cư của những người cường đại dưới trướng.

Ngày mai, có thể bao vây nhà của những người cường đại dưới trướng sao?

Ngày mốt thì sao?

Chuyện như vậy vĩnh viễn không thể dung thứ được.

Vì vậy, chỉ có bốn vị quan viên, lần lượt thỉnh cầu.

Vị quan pháp địa phương vẻ mặt không chắc chắn, những điều này rất rõ ràng, sự tồn tại của những quan viên này chỉ là một tín hiệu.

Đứng sau những người này, là bốn người của Đan Linh!

Đối với có lúc vị Thái tử phi của Hiêu Hiên Viên Bạt Hổ này, ai là ai không phải lúc nào cũng là điều quan trọng nhất, bên nào có quyền lực nhất, đáng để xem xét.

Lần này Lâm Hiên không chỉ đốt cháy thần điện, mà dường như còn phá hủy linh trì, gây ra tổn thất sức mạnh rất lớn.

Ngoài ra, không lâu trước đây, có vấn đề về việc bí mật phóng thích tội phạm.

Đủ để uống một vò rượu rồi!

Lúc này, Huyền Đại thiếu gia không cần thiết phải gánh tai họa thay cho Lâm Hiên!

Dù sao đã đắc tội với bốn đại gia tộc, ngay cả vị trí quận Hiên Viên cũng không ổn định!

Hơn nữa lại không có một Lâm Hiên nào khác đứng sau!

Tại đây, Thái tử phi của Hiêu Hiên Viên Bạt Hổ nghiêm nghị nói: "Xin yên tâm, các vị, Huyền Lý chắc chắn sẽ chủ trì công đạo.

Về Lâm Hiên, Huyền Lý đã chuẩn bị một bản trình văn gửi lên Huyền Trấn Phủ!" Hiên Viên Chấn Linh và những người khác mừng rỡ khôn xiết: "Cảm ơn, quận Hiên Viên!" Thái tử phi của Hiêu Hiên Viên Bạt Hổ không có tư cách bãi nhiệm Lâm Hiên.

Cùng lắm, giống như lần trước, chỉ trách mắng Lâm Hiên.

Lần này vì Thành Hoàng đã báo cáo lên Huyền Trấn Phủ, thì đương nhiên Thành Hoàng sẽ gặp rắc rối lớn!

Quả nhiên, mấy ngày sau, sứ giả của Huyền Trấn Phủ dưới sự hộ tống của mấy chục tùy tùng, sát khí đằng đằng tiến đến huyện Đan Linh.

Thái tử phi của Hiêu Hiên Viên Bạt Hổ dẫn các quan viên của Huyền Pháp Viện ra đón.

Vĩnh viễn sẽ không siêu việt tiêu chuẩn cuộc sống.

Ngược lại, lại lần nữa nguyền rủa, la hét, trách mắng Hiên Viên Chấn Linh, trách mắng cha mẹ Hiên Viên Chấn Linh, thậm chí cả vận mệnh của Đan Linh Hiên Viên.

Những điều này thật xấu xí.

Lại thấy Hiên Viên Chấn Linh sải bước đi ra, thanh trường kiếm trong tay mang theo máu tươi của Lâm Hiên, đâm vào trán Lâm Hiên.

Lâm Hiên la hét, đột nhiên bị một ngọn lửa bao vây, thiêu cháy khô cằn.

Đột nhiên, Huyền Pháp Viện giật mình kinh hãi.

Phản ứng, những huyện binh đó không dám đối xử với Hiên Viên Chấn Linh như vậy.

Tuy nhiên, tất cả các huyện binh đều chĩa vũ khí vào Hiên Viên Chấn Linh.

Tuy nhiên, Hiên Viên Chấn Linh lại thu kiếm vào bao, cúi đầu xuống đất nói: “Pháp cao, tên giặc này quá ngoan cố, dám nguyền rủa gia đình và bạn bè của hạ cấp.

Chuyện này nhẫn không được, không thể nhẫn!

Hạ cấp quan viên không nhịn được mà giết tên trộm đó, pháp khảo cũng yêu cầu trừng phạt.” Những người xung quanh đều ngẩng đầu lên, pháp khảo lập tức do dự.

Trong thời đại này, gia đình và quốc gia là một thể.

Cái gọi là hiếu tử ở nhà, trung thần ở triều đình!

Bảo vệ lợi ích gia đình tuyệt đối là đức tính của thời đại này.

Chỉ cần nhìn những quan viên từ trên xuống dưới của Huyền Pháp Viện hiện tại, nhìn vào ánh mắt của Hiên Viên Chấn Linh cũng đủ biết.

Tuy nhiên, dù sao trước mặt nhiều quan viên như vậy, đặc biệt là pháp tào, Lâm Hiên đã bị giết.

Đối với việc này cũng không làm không tốt.

Trong lúc suy tư, Hiên Viên Chấn Linh mở ấn: "Mặc dù quan viên nhất thời xung động, nhưng Lâm Hiên dù sao cũng đã vi phạm pháp luật." Lâm Hiên nguyện ý từ chức huyện úy, để thể hiện uy quyền của triều đình.” Không nói gì, Thái tử phi của Hiêu Hiên Viên Bạt Hổ bên cạnh nhìn càng phức tạp hơn.

Chương 1000

Với tư cách là người đứng đầu một huyện, nếu không biết hoặc không thể nhận ra một phe và Lâm Hiên đang đấu tranh công khai và ngầm, thì thật sự gọi là bất tài!

Trên thực tế, cuộc đấu tranh giữa hai bên vẫn luôn diễn ra dưới mắt hắn.

Đương nhiên, Hiên Viên Chấn Linh đã gây rắc rối.

Ngầm đánh giá về Hiên Viên Chấn Linh, nhưng không tốt...

Ngoài ra, lần này bốn đội quân Đan Linh là một, phải đối phó với Lâm Hiên.

Mặc dù Thái tử phi của Hiêu Hiên Viên Bạt Hổ đã nghe theo ý kiến của công chúng, trong lòng không thoải mái, không thoải mái!

Một người sẵn lòng làm việc chắc chắn khác với việc bị buộc phải làm.

Ngoài ra, sức mạnh của bốn đại gia tộc quá mạnh, đến nỗi khiến hắn trở nên nổi bật.

Vì vậy, Hiên Viên Chấn Linh cũng sợ hãi, chuẩn bị trấn áp Hiên Viên Chấn Linh.

Nhưng không ngờ, Hiên Viên Chấn Linh lại chủ động từ chức huyện úy vào lúc này, lúc đó trong lòng đương nhiên trăm mối cảm xúc lẫn lộn.

Đương nhiên, người kia không phức tạp.

Tuy nhiên, Lâm Hiên lại không rõ, lần này cũng tâm trạng phức tạp, những điều này, lại bị Phó tiên sinh phía sau truy hỏi, không nhịn

được mà im lặng.

Lúc này, thật sự không tốt để bày tỏ.

Lúc này, Thái tử phi của Hiêu Hiên Viên Bạt Hổ đã trấn áp Hiên Viên Chấn Linh, có lẽ là để lấy lòng hắn.

Lúc đó, Thái tử phi của Hiêu Hiên Viên Bạt Hổ lo lắng không phải là Hiên Viên Chấn Linh, mà là sự thiếu hiểu biết.

Lúc này Lâm Hiên không thể xuất hiện, mọi chuyện có khả năng leo thang!

Cố Mẫn lập tức khẽ động.

Pháp khảo rất coi trọng quyền uy của pháp quy, đối với việc này cực kỳ xem trọng.

Nhưng điều đáng ngạc nhiên là Hiên Viên Chấn Linh, một huyện úy, lại có thể làm như vậy để bảo vệ quyền uy của pháp luật.

Không nhịn được mở miệng khen ngợi: "...Làm một người có thể bảo vệ lợi ích của gia đình.

Với tư cách là một bộ trưởng, có thể bảo vệ pháp quy của Pháp Viện.

Thật là một trung thần và chính trực!" Trong lòng nghi ngờ, nhưng chuyện như vậy, Hiên Viên Chấn Linh sẽ không làm điều ngu xuẩn.

Huyện úy Hiên Viên Chấn Linh tạm thời bị điều đến văn phòng huyện úy... hoặc, xử lý văn thư!

Vì ta đã từ chức, ta muốn nói một chuyện, ta và ta không có bất kỳ quan hệ nào.

Không, nói một cách nhẹ nhàng, nhưng trước khi đi, cũng không được Lâm Hiên gọi đến, khách sáo vài câu, miễn để nói nhiều, lại trở về nghỉ ngơi vài ngày.

Theo Hiên Viên Chấn Linh, lần này hắn đã giúp một việc lớn.

Hắn sẽ không bao giờ quên Hiên Viên Chấn Linh, chỉ cần có cơ hội, sẽ giúp Hiên Viên Chấn Linh khôi phục lại chức vụ quan lại, khiến hắn cười khổ, biết rằng Lâm Hiên không thể hiểu lầm.

Ban đầu tưởng rằng đối phó với Thái tử phi của Hiêu Hiên Viên Bạt Hổ, lại sợ vì vậy mà chủ động từ chức, không giữ được thể diện cho Lâm Hiên.

Tình hình phát triển khiến Hiên Viên Chấn Linh cảm thấy dở khóc dở cười, nhưng lại tự lẩm bẩm.

Chẳng trách kiếp trước có câu ngạn ngữ, người trong hồng trần không thể tự cứu mình!

Vì vậy, tất cả những người tu hành đều nên tránh xa đạo, tránh xa hồng trần.

Lâm Hiên chỉ cắt đứt những chướng ngại và nguyên nhân này.

Tuy nhiên, Hiên Viên Chấn Linh dù sao cũng còn trẻ và kiên định.

Pháp môn suy tàn này chỉ là một pháp môn, nhanh chóng lại phục sinh.

Tàng trữ lớn ở thành phố, tàng trữ nhỏ ở ngoại ô.

Một người càng có thể tu luyện trong hồng trần và chiến trường như vậy, dùng trí tuệ vô thượng và sức mạnh thần kỳ để đạt được kết quả tích cực, tự nhiên thành tựu càng cao, vượt xa những người tu hành ẩn dật nơi hoang dã!

Nhưng dù sao đi nữa, chuyện như vậy xảy ra, đương nhiên phải nói chuyện với cha mẹ.

Vì vậy, sau khi trở về Tiêu Đức Lý, hắn đi gặp đội trưởng Hiên Viên.

Chương 1001

Ban đầu tưởng rằng đội trưởng sẽ không vui.

Dù sao, Hiên Viên Chấn Linh đã tùy tiện vứt bỏ vị trí huyện úy.

Đối với một quan viên cấp huyện.

Quyền lực của Hiên Viên tham gia vào văn phòng này rất quan trọng.

Mặc dù chức vị này không lớn, nhưng lại khá quan trọng.

Làm "thô lỗ" như vậy, đến nỗi đã chuẩn bị tinh thần để bị đội trưởng mắng.

Tuy nhiên, ta không thấy Hiên Viên An, đội trưởng, cũng không thấy, chỉ nói: "Tốt nhất huyện úy đừng làm như vậy..." Hiên Viên Chấn Linh hơi kinh ngạc, nhưng đội trưởng nói: "Lần này đã đắc tội với Thái tử phi của Hiêu Hiên Viên Bạt Hổ.

Nếu tiếp tục công việc của ngươi, ta lo lắng Thái tử phi của Hiêu Hiên Viên Bạt Hổ sẽ bắt đầu chèn ép Hiên Viên gia chúng ta!" Lời nói khiến Hiên Viên Chấn Linh á khẩu không nói nên lời, ai bảo hắn biểu hiện quá nôn nóng, vội vã tiến lên.

Vì lý do này, bản thân Hiên Viên Chấn Linh đã chủ động từ chức.

"May mắn thay, ngươi cũng biết đang vội vã trở về..." Đội trưởng liếc Hiên Viên Chấn Linh một cái.

Câu cuối cùng không hề ngu ngốc.

Thôi vậy.

Hiên Viên Chấn Linh chỉ cười khổ, không làm quan viên, từ quyền lực của phủ thu được lợi ích không nhỏ.

“Về nhà yên tâm học tập đi.

Ta ước tính không lâu nữa, Lâm Hiên hiền vĩ sẽ tìm cách khôi phục chức vụ của ngươi!” Hiên Viên Chấn Linh trong lòng đã nghĩ đến một chuyện hiển nhiên.

Chỉ cần Lâm Hiên không biết cần phải tập hợp lòng người, không thể xem hắn như một kẻ hung hãn.

Bất kể chuyện gì xảy ra riêng tư, một cách khách quan, không giúp ích gì nhiều cho Lâm Hiên.

Lần này, có hành động lớn như vậy, Lâm Hiên đã phát động sức mạnh của bốn đội quân Đan Linh, và buộc Thái tử phi của Hiêu Hiên Viên Bạt Hổ gần như thông qua cung đình để giải quyết Thành Hoàng Đan Linh, phạm phải một đại cấm kỵ.

Sinh ra loại pháp thuật này, từ thần điện của Thủy Thần cộng với Lâm Hiên, linh thủy tạo ra chắc chắn đủ để phục hồi một trận chiến.

Tuy nhiên, nếu nhìn kỹ, bên trong chỉ có một chút thủy tinh thần, không có việc gì quan trọng để làm, dường như không có ý nghĩa.

Hiên Viên Chấn Linh buộc phải kìm nén suy nghĩ, mỗi ngày đọc sách và luyện tập ở Đức Lý.

Mặc dù vậy, những chuyện xảy ra ở huyện Đan Linh, thậm chí cả huyện Hạ Mễ, vẫn không ngừng truyền vào tai Hiên Viên Chấn Linh.

Vì Hiên Viên gia là một gia tộc có gốc rễ sâu xa, không thể che giấu bất kỳ tin tức nào.

Ngoài ra, Phó tiên sinh không quen Lâm Hiên cũng thỉnh thoảng đến, mang các loại tin tức đến tai hắn.

Để hắn biết, tất cả các huyện và thị trấn đều đang luyện tập sức mạnh này, chuẩn bị cho cuộc vây tiễu khu vực chung.

Bảo hắn đừng lo lắng, chỉ cần quân của huyện ra trận, thì Lâm Hiên có khả năng sẽ lại chiêu mộ hắn vào quân của huyện.

Chỉ cần hắn đóng góp nhiều hơn trong lúc vây tiễu binh lính, có thể dễ dàng khôi phục chức vụ, thậm chí thăng cấp cao hơn.

Ngoài việc quan tâm đến những thay đổi bên ngoài, điều quan trọng nhất là luyện tập.

Từ thời kỳ luyện khí đến thời kỳ xuất khiếu, cái gọi là khí ngưng tụ tạo thành thần thất, thần thất tích tụ Nguyên Thần thành hình.

Nếu phòng thượng đế là một cái ổ, thì Nguyên Thần là một con chim non đang ấp trong ổ.

Nguyên Thần yếu ớt, chỉ có ở trong phòng thượng đế, mới có thể tích lũy và trưởng thành!

Vì vậy, việc tu luyện lúc này thực chất là hai việc, một trong số đó đương nhiên là chế tạo Nguyệt Cung, một thần thất rất phức tạp.

Mặt khác, tích tụ và dưỡng Nguyên Thần!

Trong quá trình tu luyện của những người tu luyện bình thường, việc tạo ra một tấc không gian tinh thần không phức tạp, chỉ cần vài tháng.

Tuy nhiên, Lâm Hiên, Nguyên Thần, cần thời gian dài để nuôi dưỡng và phát triển chậm rãi.

Tuy nhiên, Hiên Viên Chấn Linh tu luyện Cửu Thiên Nguyên Thần Võ Nguyệt Cung, lại phức tạp gấp mười, trăm lần so với người thường, tốn thời gian hơn rất nhiều.

Tuy nhiên, Nguyên Thần của Hiên Viên Chấn Linh cũng phát triển nhanh hơn.

Trước tiên, phải kể đến Nguyệt Cung, có thể không ngừng thay

đổi vận khí của phủ, dưỡng Nguyên Thần.

Thứ hai, Hiên Viên Chấn Linh đã sớm luyện tập một phương pháp tu luyện Nguyên Thần và thân thể rất thông minh trong Đại Đan Long Hổ và pháp thuật Lôi Điện.

Chương 1002

Cầu tiên hoa.

Hai bên bổ sung cho nhau, khiến Nguyên Thần của Hiên Viên Chấn Linh phát triển rất nhanh.

Khi Hiên Viên Chấn Linh nhậm chức ở phủ, đã ăn cắp nhiều khí dầu hơn, tinh luyện ít hơn.

Lúc đó, ta tĩnh tâm luyện tập, nhưng ta đã tinh luyện tất cả vận khí mà ta đã tích lũy.

Ngoài ra, khi mặt trăng sáng vào ban đêm, khi ánh sáng ban ngày rực rỡ, khi mặt trời và mặt trăng cùng luyện tập, khi linh hồn cùng luyện tập, tốc độ luyện tập rất nhanh.

Ngoài việc luyện tập, Hiên Viên Chấn Linh ở nhà chăm chỉ đọc sách.

Có lúc ta sẽ đi tìm đội trưởng Hiên Viên An, hỏi một số kiến thức.

Tinh thần thật sự được giáo dục cao cấp ở kiếp trước.

Giáo dục toàn diện dạy học sinh tư duy logic, sự thấu hiểu, không phải kiến thức cụ thể.

Vì vậy, so với những người trên thế giới chưa được huấn luyện logic và phương pháp học tập chuyên môn, Hiên Viên Chấn Linh rất thông minh.

Ngoài ra, hắn có kiến thức độc đáo hơn.

Tuy nhiên, nếu không có người dạy, người học có thể đi lạc đường, bị lợi dụng.

Giống như một số người tự học giả ở hậu thế.

Đại.

Cây cầu vượt đường cao tốc phía sau, cắm kiếm vào lưng, cả cơ thể gầy yếu rõ rệt.

Những điều này khác biệt!

Nhưng có một điều chắc chắn, là, tuyệt đối không có người bình thường nào có thể bước vào đại sảnh này để thưởng thức yến tiệc.

Không phải quỷ thần, mà là chủ nhân!

Trong đó, có một chiến sĩ mặc giáp màu sắc.

Nếu Lâm Hiên ở đó, sẽ nhận ra một hồn ma có trái tim cao cả hơn, chiếm giữ vị trí thần Liệt Thiện.

Hiện tại, hắn chỉ là một trong số mấy chục vị khách trong đại sảnh, vị trí không cao, thậm chí trong số nhiều người như vậy vị trí cũng chỉ ở mức trung bình hoặc thấp hơn.

Nhưng hắn càng nhìn càng không vui, chỉ cúi đầu uống cạn ly rượu này đến ly rượu khác.

Chỉ có một vị trí, có một vị thần, mặc một chiếc áo choàng màu sắc, thoạt nhìn có vẻ bình thường, giống như một người phàm.

Tuy nhiên, nếu quan sát kỹ, sẽ thấy không thể nhìn rõ chi tiết của vị thần, thậm chí khuôn mặt của hắn cũng không thật!

Cái này có thể đặt vào một chủ đề trong đại sảnh này.

Không cần nói, chủ nhân của Liệt Thiện, Quân Liệt Thiện.

Lúc này, chuông đồng treo trong miếu đột nhiên phát ra một tiếng vang trong trẻo, lập tức kinh động tất cả các vị khách, mấy người đặt kính xuống, kính sợ nhìn mấy người đó.

Quân Liệt Thiện nhắm mắt lại, trên người hắn tràn ngập hào

quang thần thánh.

Chỉ vào lúc này, mới có thể nhìn thấy sự phi phàm của vị thần quân này!

Ta có hai cái, thực ra ta vung tay áo, ra tay, giống như đang làm gì đó trong hư không, rồi hét lớn: "Trở về..." Hư không không ngừng chấn động, tất cả quỷ thần trong căn phòng này đều bị sức mạnh lớn này làm chấn động.

Tuy nhiên, Quân Liệt Thiện đánh ba lần, nhưng cũng không có chuyện gì xảy ra.

Một lúc sau, Quân Liệt Thiện mở mắt ra, ngây thơ nói: "Không sao, chỉ là một lệnh bài có vấn đề, rơi vào tay phủ.

Không có gì to tát.

Tiếp tục uống rượu, hôm nay sẽ không say đâu!" Cái phong thái ung dung hoa quý này hoàn toàn khác với những quỷ thần bình thường mà Lâm Hiên đã thấy.

Một con đại bàng mặc da thú đột nhiên cầm một ly rượu hét lớn: "Ai?

Vụ án lớn đến mức nào, ta có hai cái, thực ra ta dám bắt giữ lệnh bài của thượng đế, vậy mà lại là một tên trộm nhỏ!" "Người này có duyên với Huyền Lý, không cần phải tức giận.

Mấy ngày nữa, ta có hai cái, thực ra sẽ phái người đi lấy lại hổ bài!" Quân Liệt Thiện nói một cách nhẹ nhàng.

Đại bàng thậm chí gào thét: "Triều đình hôm nay đã sụp đổ, mạng lưới pháp luật nhân đạo đã sụp đổ.

Ở điểm này, ai có đủ dũng khí lớn đến vậy, dám dùng mạng lưới pháp luật để giam giữ lệnh bài của quân chủ?

Chương 1003

Vậy để ta có hai cái, thực ra ta sẽ xé nát kẻ trẻ tuổi đó!" Quân Liệt Thiện nhìn một lúc, cười nói: "Đi đi.

Chỉ liên quan đến Hiên Viên Mạn của ngươi.

Người này là tri huyện của Linh Phục Linh Huyền Cổ Linh Huyền, tên là Lâm Hiên.

Không cần phải đi giết, chỉ cần cho hắn một lời giáo huấn, và lấy lại một số thứ.

Dù sao bây giờ, phải giữ thể diện cho triều đình!

Nữa, nhớ giúp ta lấy lại Trống Ấn Ếch!" Người mặc da thú tên Hưu Đà bắt đầu nở nụ cười mãn nguyện.

Tuy nhiên, khi nghe bốn chữ "Trống Ấn Ếch", hắn đột nhiên kinh hãi và hét lên: "Trống Ấn Ếch, Vũ La Thần Thánh.

Hắn cũng ở huyện Cổ Linh sao?" Nếu không sẽ gây tổn hại vận mệnh của pháp viện quận.

Thực ra, cá nhân ta nói, ta nhiều nhất cũng chỉ có thể chiếm lấy một phần mười vận mệnh của pháp viện quận mà thôi!

Vận mệnh của một huyện không thể đơn độc ủng hộ Lâm Hiên, nếu không chẳng phải hắn sẽ trở thành một tên trộm cô độc sao?

Trên thực tế, rất nhiều quan lại và người dân trong toàn huyện sẽ nhận được một khoản tài phú như tiền lương.

Và để duy trì sự thống trị, vĩnh viễn áp chế huyện thành, những điều này đều sẽ tiêu hao vận mệnh.

Ngay cả những người trừ ma kia cũng vậy.

Đêm hôm đó, đại bộ phận quỷ thần ở Cổ Linh Huyện đều bị sát hại, hiện tại Cổ Linh Huyện thậm chí còn có quỷ.

Nhìn xem người duy nhất còn lại!

Điều đó là không thể, nhưng tất cả các thành trấn đều cần xã hội thần bảo hộ.

Mỗi huyện, ngay cả khi không có văn, thì cũng cần một U Linh Giám Ngục.

Nếu không, các quỷ hồn mới chết sẽ lang thang trên thế giới, biến thành dã quỷ.

Những gia đình lớn thì tốt, vài gia đình lớn có thể mở một ngôi nhà được ban phước trên đất đai, ban phước cho người dân của họ.

Người thường thì không thể!

Lúc này, Lâm Hiên đã hiểu rõ.

Cái gọi là ngục quỷ, thực ra là một tiểu giới nhỏ, ít nhất có một phần chức năng của giới.

Tuy nhiên, bản thân Cổ Linh Huyện không có Thành Hoàng, một quỷ hồn tên Hồ Tương phải tạm thời thay Thành Hoàng gánh vác một phần trách nhiệm.

Quỷ tốt trong huyện, thậm chí cả những người mới, đều được hộ tống đến chỗ Hồ Tương.

Đồng thời, Hồ Tương cũng được triều đình sắp xếp làm nhân vật quan trọng trấn giữ tiền tuyến.

Nhưng, lần trước Hiên Viên Man giáng họa xuống, vì không có pháp đình nhân đạo che chở, thần vực của Hồ Tương đã bị Hiên Viên Man hủy diệt hoàn toàn, cả người hắn cũng sụp đổ!

Tinh thần cạn kiệt.

Quỷ thần trong huyện sắp chết hết, thậm chí đã đầu hàng Liệt Thiện Quân.

Vậy nên, vì không có Hồ Tương, đành phải!

May mắn thay, sau mấy ngày suy đi tính lại, Lâm Hiên đã có chủ ý trong lòng.

Lúc này, Lâm Hiên lấy ra hai ấn phù.

Một là bình rượu phong ấn, cái còn lại là hạ phong ấn.

Hai ấn phù đều nằm trong tay Lâm Hiên, lóe lên hàn quang yếu ớt, nhưng mỗi cái đều trấn áp hàng vạn u linh.

"Ta vốn dĩ định tìm một mạch khoáng thần hồn khổng lồ ở nơi giao thoa của thiện xuyên, và biến phần đáy của nó thành một tiểu giới.

Nhưng bây giờ xem ra, không cần phải tìm kiếm nữa, pháp viện huyện là đủ!" Tuy pháp viện Cổ Linh Huyện không phải là nơi tụ tập phong thủy, nhưng với sự bổ sung của vận mệnh phủ, thì cũng đủ rồi.

Trong đó, hắn không chút do dự, nhẹ nhàng đưa tay ra, hư ảnh bút Thiên Đồng Liên uyển chuyển, như một đóa sen nở rộ, vô số vận mệnh cuộn chảy xuống, trực tiếp lao vào phong ấn Linh Cổ.

Băng.

Linh Cổ tượng trưng cho một sự chấn động, gợn sóng lan tỏa, ẩn hiện vô số thiện xuyên và quỷ hồn, như thể chúng đang bước ra từ ký hiệu Linh Cổ.

Tuy nhiên, khi Lâm Hiên lần nữa đưa tay ra, ánh sáng chập chờn, phong ấn Linh Cổ bị trấn áp.

Chương 1004

Vô số thiện xuyên và quỷ hồn kia bị đánh chìm xuống lòng đất.

Trong tích tắc, nó chìm vào lòng đất u tối, liên kết với vận mệnh huyết mạch đang tụ tập tại pháp viện quận Cổ Linh, sau đó bành trướng.

Trong chớp mắt, một không gian thần hồn khổng lồ đã hình thành.

Trong thế giới này có hai loại thông minh.

Một loại là thông minh nhưng trông có vẻ thông minh, thực ra vô dụng.

Nam Cung Yến thì thực sự thông minh!

Lâm Hiên cười hỏi: "Gần đây việc học tập và tu luyện thế nào rồi?" Nam Cung Yến lần lượt trả lời.

Đợi một lát, Nam Cung Yến nói: "Phụ thân ta bảo ta mang một món quà tặng sư phụ.

Xin sư phụ nhận lấy!" "Ta có chút tâm ý!" Lâm Hiên cười, thuận tay nhận lấy gói quà, đột nhiên phát ra một tiếng kinh ngạc khẽ.

Gói quà không lớn nhưng rất nặng.

Hắn không bận tâm, chỉ mở ra xem, gói quà chỉ to bằng nắm tay, phát ra hồng quang yếu ớt, có cấu trúc của khoáng thạch và tinh thể.

"… …" Trong lòng Lâm Hiên khẽ động, hắn liếc mắt một cái đã nhận ra vật này không tầm thường, chắc chắn có thể dùng để rèn pháp khí!

"Là đồng kim, vậy nên một nghìn cân đồng thau chỉ có thể tinh luyện ra một cân đồng kim!

Đối với triều đình, việc rèn khí cụ tế đàn, thậm chí công cụ, đều không thể thiếu.

Món đồ này chỉ dành riêng cho sư phụ xem thôi.

Lần này, ta mang theo hơn trăm vạn đồng bạc!" Nam Cung Yến nói.

Lâm Hiên vô thức gật đầu, nói: "Hay, ta vừa lúc có việc cần dùng!" Trong lòng vui mừng, loại đồng kim này dường như là vật liệu tốt để luyện chế pháp khí.

Lần trước, Lâm Hiên từng có một thanh phi kiếm ở pháp thế giới trước, nhưng đã bị phá hủy trong một trận đại chiến thế giới.

Có chút đồng kim này, ta đủ để rèn một thanh phi kiếm.

Trong lòng hắn thầm nghĩ lão Tinh Thần đã nắm giữ tinh thần giam ngục từ khi còn trẻ, thảo nào lại nắm giữ phương pháp tinh luyện đồng kim.

Trong thời đại này, đồng được dùng để đúc tiền cứng, gần như tương đương với chính tiền tệ.

Dựa theo trọng lượng Đại Thành Ngũ Thù và hàm lượng đồng, một cân đồng phải đúc ít nhất 100 đồng tiền, một cân đồng tương đương một trăm vạn đồng bạc.

Một nghìn cân đồng thau chỉ có thể tinh luyện ra một cân đồng kim.

Lần này, Lâm Hiên có được vài trăm cân đồng kim.

Chẳng lẽ hắn không thể có một trăm triệu đồng bạc sao?

Tinh thần Nam Cung quả thực phong phú!

Lâm Hiên cũng không khỏi thở dài.

Nhưng Hiên Viên Trấn không quá coi trọng tiền bạc.

Đúng vậy, tiền bạc chỉ đại diện cho tài nguyên.

Vì Lâm Hiên có đủ tài nguyên để tu luyện, nên sẽ không quá tham lam.

Hơn nữa, gần đây sau khi diệt ba con Bạch Lập Hùng.

Mặc dù Lâm Hiên không lấy bất kỳ đồng tiền nào, nhưng không có kẻ ngốc nào lại không để lại chút gì cho Lâm Hiên.

Thực ra, những gì tốt nhất của ba nhà bị cướp bóc đều được đưa về phủ của bọn Nguyễn Đạt.

Ba gia tộc giàu có sở hữu hàng chục tỷ tài sản.

Chỉ từ ngân hàng tư nhân, tiền đồng hồn đã có hàng chục triệu đồng bạc.

Phần lớn số tiền thô tục đó được phân phát cho những đứa trẻ nghèo và người dân.

Mặc dù Lâm Hiên chỉ có một hộp, nhưng bên trong chứa đầy ngọc, trân châu và bảo vật quý hiếm vô giá.

Một hộp như vậy cũng trị giá hơn trăm triệu tiền.

Trong số đó, rất nhiều được dùng để tu luyện thần hồn.

Chương 1005

Lúc này, Lâm Hiên nói với Nam Cung Yến: "...Đúng rồi, gần đây ta có được một bảo vật.

Giúp ta xem thử.

Nó có phải làm bằng đồng kim không?" Bây giờ ở thư viện huyện, chỉ còn lại một số người ngu ngốc, chẳng thấy gì cả!" Hiên Viên Hổ cười nói: Nam Cung Phúc hỏi: "Có đồng cổ Linh Cổ không?" Hiên Viên Hổ hồi tưởng một lát, khẳng định nói: "Đúng vậy, nặng một nghìn cân.

Ta vốn định đem nó nấu chảy thành một số khí cụ, nhưng ta không có thời gian.

Nam Cung biết à?" Ta còn chưa nói xong, đã thấy Nam Cung Phúc nhảy lên hét: "Linh Cổ ở đâu?

Dẫn ta đi xem… …" Khi Hiên Viên Hổ thấy Nam Cung Phúc vội vã, đã dẫn Nam Cung Phúc đến kho.

Mặc dù một nghìn cân đồng cổ đáng tiền, nhưng nấu chảy ra ít nhất cũng kiếm được vài chục vạn đồng bạc.

Nhưng nếu Nam Cung Phúc thực sự muốn, thì sao?

Mặt khác, Lâm Hiên tỏ vẻ suy tư sâu sắc, nhìn đồng kim mà Nam Cung Yến tặng, lại nhìn lệnh bài trong tay, lộ ra một nụ cười mỉm.

"Lệnh bài này đại diện cho quyền uy của Liệt Thiện Quân, trong đó cũng ẩn chứa bí mật sức mạnh của Liệt Thiện Quân.

Một cường giả tuyệt địa, sẽ không để lệnh bài này rơi vào tay người ngoài quá lâu.

Khi vất vả, Liệt Thiện Quân sẽ phái người đi lấy lại lệnh bài!

Không, đã rơi vào tay ta rồi, Liệt Thiện Quân muốn lấy lại cũng không dễ đâu!" Yêu Nghiệt khẽ cười lạnh, chuẩn bị ném lệnh bài này vào sâu trong Minh Vực.

Tuy nhiên, một chuyện ngoài ý muốn đã xảy ra với Lâm Hiên.

Khi lệnh bài vừa rơi vào U Linh Giám Ngục, nó đột nhiên chấn động, biến thành một con hổ đỏ, gào thét bay lên trong U Linh Giám Ngục.

Trong tiếng cười của nó, hàng vạn quỷ hồn bị trấn áp đều quỳ rạp trên đất, sợ hãi run rẩy khắp người.

"Chuyện gì xảy ra?" Lâm Hiên có chút kinh ngạc, đưa tay ra nắm lấy một cái nhỏ, rồi lại hồi tưởng về lệnh bài đó.

Nhưng, con hổ gào thét lao ra khỏi U Linh Giám Ngục, hung hãn vồ lấy Lâm Hiên.

Nhìn nó, ánh mắt nó nuốt chửng nguyên thần và linh hồn của Lâm Hiên.

Tuy nhiên, về phía Lâm Hiên, vận mệnh của hắn giống như ngọn lửa giáng xuống, ngăn chặn con hổ.

Sau đó biến thành một tấm lưới sắt Hiên Viên do vô số xích sắt tạo thành, trói chặt con hổ, bất kể nó giãy giụa thế nào cũng vô ích.

Lâm Hiên đưa tay túm lấy nó.

Con hổ lại biến thành một lệnh bài lớn, rơi vào tay Lâm Hiên.

"Thú vị, thú vị.

Lệnh bài này hữu dụng như vậy, ta thật sự không ngờ!" Lúc này, khi Lâm Hiên lần nữa nhìn vào đồ án trên lệnh bài, khóe miệng hắn đột nhiên lộ ra một nụ cười: "Tương truyền Liệt Thiện Quân rất bí

ẩn, không ai biết chi tiết.

Bây giờ xem ra, hắn và man nhân Vu tộc có mối quan hệ sâu sắc!

Ngay cả hoa văn trên lệnh bài cũng có hiệu quả giống như man nhân Hiên Viên… …" Lâm Hiên đang định nghiên cứu kỹ lệnh bài này, thì ngoài sân viện truyền đến một tiếng gọi khẽ: "Chủ nhân, văn bối có một yêu cầu khẩn cấp!" Giọng của Nam Cung Phúc, vừa mới rời đi.

Lúc này có chuyện gì gấp sao?

Lâm Hiên nghi hoặc, nhưng vẫn nói: "Vào đi!" "Vâng!" Tuy nhiên, Lâm Hiên đã từ chối.

Hắn mời Thượng Quan Dật Chí phái người.

Nhưng Thượng Quan Dật Chí lại sai con trai thứ Thượng Quan Tín làm thái thú trong doanh trại. … … Lương Hạ Mật Đế là một trong hai doanh trại hậu phương lớn.

Doanh trại tuyến đường này chủ yếu cung cấp lương thảo cho Linh, Hạ và một phần Lương.

Lương thảo của Hậu Nghệ, tức lương thảo của quân chủ lực, chủ yếu do doanh trại cung cấp.

Doanh trại được xây dựng tại Cổ Quang Minh Thần La cổ xưa!

Trong đại doanh, Lâm Hiên và Hiên Viên Lập An đều là tân binh, từ trái sang phải đều nắm giữ vị trí cao, dưới quyền có rất nhiều tướng lĩnh các sắc tộc, thậm chí có vài trăm người.

Hướng doanh trại không chỉ quản lý lương thực, mà còn quản lý các đội quân của Phương các, Linh, Vũ, thậm chí một phần khu vực Lương, bao gồm cả đội quân trên đường xuất quan dưới quyền quản hạt của nó.

Lượng đội quân của doanh trại chiếm một nửa trận chiến thứ hai.

Nhưng về cơ bản, họ đều là lực lượng phụ trợ ở ngoại vi, lực lượng chủ lực thực sự vẫn do doanh trại hành quân chỉ huy.

Chương 1006

Do Trần Sâm năm ngoái không chết, đội quân còn lại đã bị Thượng Quan Dật Chí quét sạch.

Để thu phục lại lãnh địa đã mất, triều đình phong Thượng Quan Dật Chí là Bình Hiên Viên, và so sánh với Thái Tử, ban cho Tứ Cửu Tích.

Thượng Quan Hân, người thừa kế do Thượng Quan Dật Chí chỉ định, thậm chí là Hiên Viên Thế Tử.

Lần này, phái Hiên Viên Thế Tử trẻ tuổi đi Lương với mục đích giám sát đội quân Phương, chứ không phải Thượng Quan Dật Chí.

Có mục đích bồi dưỡng người kế nhiệm, để họ lập công huân, nâng cao uy tín.

Nhưng có lẽ trước đó, Thượng Quan Dật Chí đã có dặn dò riêng, nên lần này ngay cả Hiên Viên Thế Tử cũng chú ý đến biểu hiện của Lâm Hiên.

Trong mỗi lần thảo luận, đều hỏi ý kiến Lâm Hiên trước tiên.

Đương nhiên, Lâm Hiên sẽ không làm những việc phiền phức, cũng sẽ không dễ dàng nói chuyện.

Thậm chí còn khiến Hiên Viên Thế Tử rất hài lòng, cảm thấy sự hợp tác của họ rất ăn ý, không có bất kỳ ràng buộc nào.

Lúc này, ngay cả Hiên Viên Thế Tử cũng theo lệ hỏi ý kiến của Lâm Hiên.

Lâm Hiên lại cười: "Nếu Hiên Viên Thế Tử xử lý thỏa đáng, cứ theo Hiên Viên Thế Tử mà làm!" Ngay cả khi Hiên Viên Thế Tử cố giữ nụ cười, cũng không dám coi thường Lâm Hiên lần này.

Bởi vì tinh binh của Lăng trấn, tuyệt đối không kém gì quân chủ lực do chính Thượng Quan Dật Chí dẫn dắt.

Cầu Tiên Hoa.

Chương Năm mươi lăm: Xem náo nhiệt.

Mặc dù đôi khi kinh nghiệm của các đội viên Lăng trấn không thể so sánh với các tướng lĩnh Thượng Quan đã dày dạn trận mạc, nhưng trong mười năm Lâm Hiên chấp chính, nguyên tắc hai nghìn trận chiến của đội Lăng chưa bao giờ bị phá vỡ.

Cộng thêm Lăng trấn cũng đã trải qua vài trận chiến, các tinh anh trong đó, chưa bao giờ kém hơn Bạch Mã Công Tôn Thắng, hay Hậu Nghệ.

So với đó, trong mắt Hiên Viên Thế Tử, đội quân Nam Cung Vũ thường xuyên méo mó!

Mặc dù Nam Cung Vũ cũng phái ra 5 vạn quân, nhưng theo ước tính của Hiên Viên Thế Tử, đội quân Lăng trấn nhiều nhất 1 vạn binh lính là đủ để công phá.

Còn về những binh mã ly khai kia, thì có hạn.

Chỉ cần nhìn ba tướng Thượng Quan trong đó, một trận chiến kéo dài vài ngày, nhiều nhất chỉ chết vài chục binh lính, có thể thấy các đội quân này mạnh đến mức nào!

Lâm Hiên có thể huấn luyện ra đội quân ưu tú như vậy, không phải là một kẻ liều mạng.

Hơn nữa, trước Hiên Viên Thế Tử, ngay cả Phục Hy cũng đã dặn dò Hiên Viên Thế Tử rất nhiều lần!

Mọi thứ đều đâu vào đấy, không biết tốt hơn Bỉ Phong bao nhiêu.

Thượng Quan Hân, Hiên Viên Thế Tử mặt đỏ bừng, hành lễ với

Lâm Hiên.

“Tiểu điệt tử, ta chỉ hoảng loạn mất phương hướng, quên phân phối lệnh.

Cảm ơn sư bá đã cứu vãn!” Hắn hướng về Lâm Hiên mà xưng “tử điệt”.

Còn về việc xưng Lâm Hiên là sư bá, tự nhiên là do Thượng Quan Dật Chí đã bổ nhiệm Lâm Hiên làm sư bá, lấy danh nghĩa triều đình làm tế tửu.

Lâm Hiên cười nói: “‘Linh Linh Linh’ làm rất tốt.

Khi ta còn nhỏ như con, ta học trên Tiểu Mai Sơn.

Ta chưa từng làm quan đâu!” Vài câu nói nhiệt tình phóng khoáng khiến Thượng Quan Hân cảm thấy nhẹ nhõm, không còn xấu hổ nữa, cảm kích sự hào phóng và kính trọng của Lâm Hiên đối với người già.

Tuy nhiên, lúc này, trong lòng Lâm Hiên lại dâng lên một nỗi bất an mơ hồ mà hắn không biết.

Nhưng không phải từ phía Thượng Quan Dật Chí.

Theo kế hoạch, ta lẽ ra không thể cầm cự được, phải đợi đội quân viện trợ của Liên bang, sau đó ta gia nhập đội quân, tấn công Quảng.

Vì sao lại chủ động giao chiến với Bạch Mã Công Tôn?

Chuyện gì đã xảy ra?

Phải chăng vì Lâm Hiên đi đến tận chân trời góc biển, nhìn thấy một đội quân xa lạ, phá tan sương mù, gia nhập hàng ngũ Công Tôn Sách, nên trong lòng bất an?

Tóm lại, một cảm giác rất tồi tệ dâng lên trong lòng Lâm Hiên.

Lâm Hiên trở về lều của mình, vẫn còn suy tư.

Hắn ngẩng đầu lên, chỉ thấy có người ngồi trong đại trướng của mình, khiến Lâm Hiên giật mình.

Chương 1007

"Hoàng thượng, sao lại ở đây?" Lâm Hiên rất kinh ngạc, chưa từng có ai có thể trà trộn vào trong trướng.

Hơn nữa, người này lại là Hoàng Đế!

Hoàng Đế cười nói: "Ngươi muốn xem một hoạt động náo nhiệt không?" "Náo nhiệt?" "Khi đi ngươi sẽ biết!" Vừa nói, hắn một tay kéo Lâm Hiên, hai người lập tức ra ngoài, bay về phía rừng.

Lâm Hiên chỉ biết cái gọi là sự phấn khích trong miệng Hoàng Đế tuyệt đối nghiêm trọng, nên ngay cả khi rời đội, hắn cũng không thể ứng phó.

Chỉ là không biết, tại sao Hoàng Đế lại muốn kéo hắn đi xem?

Sau đó Hoàng Đế không biết đã thi triển thần thông chú ngữ Cổ Quang Minh gì.

Tốc độ nhanh đến khó tin.

Dường như chỉ trong chớp mắt, hắn đã thấy đội quân xa xa tà khí bốc lên nghi ngút, như mây máu tràn ngập bầu trời.

Hai đội quân, đang chiến đấu sinh tử trên chiến trường, như hai giao long máu cắn xé lẫn nhau.

Chương Năm mươi sáu: Thế giới.

Hai đội quân lần lượt là đội do Thượng Quan Dật Chí dẫn dắt và đội do Bạch Mã Công Tôn dẫn dắt.

Trong tích tắc, Hoàng Đế đó mang Lâm Hiên vượt qua hàng ngàn dặm, đến rìa chiến trường.

Hai người nhìn hai bên giao chiến, mặc dù đôi khi Bạch Mã, Công

Tôn đều là tinh nhuệ, các chiến sĩ Công Tôn vô song trên cả hai phương diện.

Tuy nhiên, do chỉ có lực lượng từ 10 vạn đến 20 vạn người chống lại Thượng Quan Dật Chí, một số đội quân không bị bắt, và chỉ có một chút bất lợi nhỏ.

Song phương giao chiến ác liệt, mỗi lúc mỗi khắc đều có hàng chục, hàng trăm binh lính bị giết, trận chiến máu lửa khiến cả chiến trường như bị máu tanh phong tỏa.

Lúc này, ngay cả Thượng Quan Dật Chí, vị thánh cổ Quang Minh, cũng sẽ không can thiệp vào trận chiến.

Ngay cả Lâm Hiên và Hoàng Đế cũng đứng cách xa hàng chục dặm dưới bầu trời nhuốm máu.

Tuy nhiên, mặc dù có lúc như vậy, nhưng Lâm Hiên trong lòng lại càng bất an.

Những đội quân kỳ lạ từ rìa thế giới đó ở đâu?

Mặc dù có lúc Lâm Hiên đã nhìn thấy những đội quân đó, nhưng số lượng hơn hai vạn người, thực lực có thể không phải ít.

Nhưng chúng không hề xuất hiện, điều kỳ lạ này khiến Lâm Hiên có một cảm giác rất bất an.

Người của doanh trại phía dưới, ước tính nhanh nhất cũng phải năm ngày mới có thể đến được chiến trường.

Một khi có tình huống khẩn cấp, ta e rằng Thượng Quan Dật Chí sẽ chịu tổn thất lớn!

Khi Lâm Hiên thắc mắc, nghe Hoàng Đế bên cạnh, ung dung cười nói: “Thượng Quan Thanh lại gặp rắc rối rồi!

Thượng Quan Dật Chí thất bại là điều đã định, chỉ là xem tổn thất

lớn hay nhỏ thôi?" Lúc này, trên thế giới không ai biết bối cảnh Thượng Quan Thanh của Thượng Quan Dật Chí.

Thượng Quan Dật Chí sau khi được phong hiệu Hiên Viên Lập An, đã xây dựng đền thờ Thượng Quan Thanh, xây bằng y phục màu xanh lục.

Lâm Hiên hỏi, "Tổn thất lớn là sao?

Tổn thất nhỏ là sao?" Hoàng Đế cười nói: "Nếu thua thảm, phải chết ngay tại chỗ, toàn bộ sụp đổ.

Nếu chỉ thua một chút, sẽ tự mình đào thoát, giữ lại sinh mệnh, và có cơ hội tái sinh tốt đẹp hơn!" Lâm Hiên nghe xong trong lòng chấn động, vận mệnh trọng yếu như vậy, không khỏi thắc mắc một sự thay đổi như vậy, chắc chắn là do đội quân kỳ lạ ở rìa thế giới!

Rìa Địa Cầu làm thế nào có thể mở ra khe hở, bí mật cổ Quang Minh xuất hiện ở đâu?

Lâm Hiên không nhịn được hỏi.

Hoàng Đế cười nói: "Lần trước ta hình như đã nói, thế giới này giống như một người, có một quá trình lão hóa và tử vong.

Quá trình của thế giới này gọi là sự mục nát của sinh mệnh. …" Biến thành sự mục nát sống động, đơn giản, dễ hiểu.

Hình thành, ổn định, suy lạc, diệt vong.

"Đúng vậy, Hoàng Đế lão già lần trước nói, pháp thế giới lúc đó đang trong quá trình suy tàn!" Hắn nói.

Hoàng Đế gật đầu cười nói: "Đúng vậy, trên thế giới này, một phương đã bước vào đếm ngược diệt vong, và đang trải qua giai đoạn suy tàn cuối cùng.

Cái gọi là vô sinh mệnh, thực ra là thế giới đã mất đi sức sống.

Đừng nhìn pháp thế giới, vẫn còn nhiều người sinh sống, văn minh vẫn đang phát triển, thậm chí có thể tồn tại vài vạn năm, vài chục vạn năm, vài trăm vạn năm.

Chương 1008

Nhưng trong mắt ta, thế giới này chỉ là một cơ thể đang chết dần và mục nát." "Thế giới của ta thì khác, thế giới của ta là một thế giới mới tràn đầy sức sống.

Ừm, ví dụ như, vừa mới trải qua giai đoạn sơ sinh!" Hoàng Đế cười nói.

Nhưng có liên quan gì đến câu hỏi của ta đâu?

Chương Năm mươi bảy: Kế hoạch tiếp nối.

Lâm Hiên trong lòng muốn hỏi, nhưng không dám quấy rầy, bởi vì hắn biết Hoàng Đế cuối cùng sẽ nói cho mình.

Nhưng, Hoàng Đế lại dừng lại, chỉ nhìn Lâm Hiên cười một cái.

Chuyện gì?

Tại sao lại úp mở một nửa?

Nhưng khi Lâm Hiên suy nghĩ kỹ, Hoàng Đế lại không có tính khí như vậy.

Nếu có, tuyệt đối sẽ không có bất kỳ cấm kỵ nào.

Hắn nói: "Thế giới của ta đang tăng trưởng và mở rộng, vậy nên rìa Địa Cầu cũng đang mở rộng sao?" Lâm Hiên đột nhiên ngộ ra, không khỏi nói.

Điểm yếu đương nhiên là thiếu một số quyền tự chủ.

Nói tóm lại, Phục Hy đã mở một căn nhà trong Lăng trấn.

Bất Hủ, tương đương với việc lập nên thiên hạ làm thủ lĩnh.

Cát Minh, một gia tộc như tiên nữ, tương đương với việc làm việc

cho một người hoặc một người được cấp phép kinh doanh.

Đối tác.

Nhưng bình thường, không phải ai cũng có thể làm ông chủ.

Gia tộc như Nam Cung Ngu Thiện tự nhiên phù hợp hơn với gia tộc Bất Hủ này.

Cát Minh bây giờ thực sự cách xa một trăm dặm, nhưng căn phòng bên trong chỉ rộng năm dặm.

Mặc dù có lúc không thể so sánh với Lâm Hiên.

Nhưng tất cả các Đạo sĩ hoặc thần linh cổ Quang Minh trên thế giới đều có thể tìm thấy điều kiện tốt hơn Lâm Hiên.

Hầu như không tìm được ai!

Ai có thể kiểm soát hàng triệu mẫu đất lực Linh Hiên Viên của Lăng trấn?

Nếu không phải vì Lâm Hiên là một kẻ biến thái, thành tựu của Cát Minh cũng đủ để được gọi là thiên tài!

Lúc này, Cát Minh do dự, cười nói: "Lão sư vì sao lại hỏi?

Ta nghe nói Lâm Hiên đã tiếp quản nhiệm vụ hủy diệt thần linh cổ Quang Minh của Sa Chi trắc.

Minh Sa thần linh cổ Quang Minh không dễ đối phó.

Không chỉ là một thần linh cổ Quang Minh già cỗi, mà còn là một thần linh cổ Quang Minh có uyên nguyên sâu xa tên là Thiện Thiện.

Ngoài ra, nó còn liên quan đến Thiên Tinh Mã Đầu, đó cũng là Hiên Viên của Minh Sa.

Vậy Lâm Hiên muốn tìm gì?" Thương Chấn Tử cười hỏi, "Cái này ta đương nhiên biết.

Ta biết rằng, Lăng Tuấn này sẽ như Nam Cung Phục mà ta đang chờ đợi sao?" Cát Minh tỏ vẻ suy tư sâu sắc.

Nam Cung Ngu Thiện không phải Tiên Bằng Đảo, cũng không cần thiết phải đến chỗ Lâm Hiên.

Mặc dù có lúc hai bên có gặp gỡ, nhưng họ chỉ liên quan đến chuyện thủy và minh giới.

Lâm Hiên đã tiêu diệt thần linh cổ Quang Minh của Phát Thanh Sa, họ không có nghĩa vụ phải giúp đỡ.

Một kẻ thông minh như Lâm Hiên chắc chắn hiểu điểm này, nhưng khi nhìn thấy Ngọc Thiện, rõ ràng hắn khẳng định muốn thu phục họ.

Nguyệt Trinh Nhi hỏi điều đó, Cát Minh không hề nhẹ nhàng.

Lúc này, ta rơi vào trầm tư, nghĩ một lúc.

"Ta không biết, nhưng ta sẽ đi.

Vì Lăng Tuấn này đã chinh phục Tiên Bằng Đảo, hiển nhiên khẳng định có thể thu phục chúng ta!" Thương Chấn Tử gật đầu, cười nói: "Vậy thì, hãy hạ lệnh cho các tiên nữ, ta sẽ ra ngoài gặp Lâm Hiên!" Chu Tiên tuân lệnh, nhanh chóng có một tiếng chuông chào mừng vang lên, chấn động cả Nam Cung Ngu Thiện.

Chương 1009

Không chỉ Thiện Trân Tử đích thân xuất hiện, ngay cả Khai Phủ Nhân, toàn bộ đạo sĩ, thậm chí cả Thánh nhân đã khai ngộ, Thánh nhân tu tiên, v.v., đều lần lượt bay ra, hoan nghênh.

Nhìn cảnh tượng này, Lâm Hiên tự lẩm bẩm: "Đã bao nhiêu năm trôi qua, sức mạnh của Nam Cung Ngu Thiện dường như đã phục hồi rất nhiều!" Chương Bốn mươi bốn: Ngọc Thiện.

Bây giờ Nam Cung Ngu Thiện có hơn 100 người.

Thực sự trở thành trường học tu hành lớn nhất, thực lực vượt xa Tiên Bằng Đảo.

Dường như trong vài chục năm, không chỉ sức mạnh của Lâm Hiên tăng lên, mà sức mạnh của họ cũng không hề nhàn rỗi.

Ngoài sự tôn trọng đối với Lâm Hiên và Tiên Bằng Đảo, Nam Cung Ngu Thiện còn thể hiện uy lực quân sự.

Mặc dù trong lòng ta nghĩ vậy, nhưng Lâm Hiên và Lý Đạo Thành không có lý do gì để yếu thế.

Lý Đạo Thành lạnh lùng hừ một tiếng, quả nhiên thấy rất rõ, một luồng sáng từ phía sau sinh ra, sắc bén như lưỡi dao, dường như trực tiếp đâm xuyên qua thiện xuyên.

Đương nhiên, Ngọc Thiện cũng sẽ không vội vàng mở lời cầu xin ta, ta muốn chủ động mở lời, không tệ, vậy ta mở lời sao?

Vì vậy, chính vì thế, hai bên đều từ chối nói chuyện chính sự.

Lâm Hiên trong lòng đảm bảo một số người ở Thượng Nguyên Cung đã hết kiên nhẫn.

Ta đang chờ đợi thời gian quý báu, nên ta phải dùng để bồi dưỡng, được không?

Ta làm gì có thời gian để nói chuyện với ngươi?

Rốt cuộc, Cát Minh không nhịn được hỏi: "Ta không biết Lăng Tuấn lần này đến Nam Cung Ngu Thiện là để làm gì?" Có phải là vì Long không?

Lâm Hiên cười nói: "Không chừng!

Ta không dám tin chỉ vài chục năm sau, Nam Cung Ngu Thiện lại có nhiều bằng hữu như vậy.

Tuy nhiên, trong những ngày đó, có bốn người đã mở phủ, và hơn 30 người là chân nhân.

Nhưng đáng ngạc nhiên là, bây giờ có 12 người đã mở phủ, và 100 người đều là chân nhân!

Thảo nào tất cả đạo hữu của Nam Cung Ngu Thiện đều can thiệp vào công việc của Bộ Thủy Lợi.

Nếu không, Nam Cung Ngu Thiện sau vài trăm năm sẽ đầy ắp người, đệ tử quá đông, khó mà sắp xếp được!" Ý gì đây?

Trong đại sảnh, chỉ có Thương Trân Tử và mười hai vị thần tiên cổ Quang Minh lắng nghe lời Lâm Hiên, tất cả đều có chút kính sợ.

Bất kỳ tổ chức nào cũng có xu hướng tự nhiên là mở rộng ra bên ngoài.

Ngọc Thiện cũng không ngoại lệ!

Đặc biệt là trước khi Thiên Đường được thành lập, đây là cơ hội tốt nhất để phát triển.

Sau khi qua thôn làng này, sẽ không có cửa hàng như vậy nữa.

Thiên Đế xuất quan, Long Hoa Hội khai mở, một khi cục diện quyền lực đã xác định, sau này việc mở rộng quyền lực sẽ không dễ dàng nữa.

Đây cũng là lý do quan trọng khiến Nam Cung Ngu Thiện bồi dưỡng được nhiều đại sư như vậy trong thời gian ngắn.

Lâm Hiên cười nói: "Khi ta ở đây, ta thấy người dân khắp nơi trên thế giới đều tin vào Chân Hiên Viên Thượng Nguyên Phổ Độ, nhưng ta không biết.

Bây giờ, ngoài ở đây ra, ai còn tin vào thần linh cổ Quang Minh này nữa!" Tin tức này vừa truyền ra, rất nhiều thần tiên cổ Quang Minh kém tự chủ đều biến sắc.

Lúc đó, nếu Lâm Hiên không ra tay, hủy diệt thế lực Nam Cung Ngu Thiện, thì tín ngưỡng Thượng Nguyên của Nam Cung Ngu sẽ lan khắp Lăng trấn, thậm chí cả Vũ trấn.

Tại sao Lâm Hiên lại làm vậy?

Có phải là khiêu khích không?

"Ngọc ở Thượng Nguyên, phổ độ chúng sinh… …" Lâm Hiên cười một tiếng, hỏi: "Nhưng tất cả đạo hữu của Nam Cung Ngu Thiện đều có hứng thú với Đạo sao?" Hồ.

Đương nhiên ta có hứng thú.

Cầu Tiên Hoa.

Nếu không, Thượng Nguyên Tử, có thể trở thành quân tử chân chính của Thượng Nguyên Phổ Độ.

Phủ Nam Cung Ngu Thiện đã được bố trí ở minh giới từ sớm!

Tuy nhiên, chỉ chịu sự áp chế của Hoàng Đế lão già, Lâm Hiên đã tiến hành phản kháng.

Cát Minh dám lấy cái đầu ra đánh cược, Lâm Hiên ngay từ đầu đã phản kháng Nam Cung Ngu Thiện, nếu phía sau không có Thiên Địa, thì mới là chuyện lạ!

Chương 1010

Khi Viên Chấn đột phá từ các hướng khác nhau, cũng gặp phải chuyện tương tự.

Là bàn tay của Hoàng Đế ở phía sau!

Tuy nhiên, Lâm Hiên bây giờ đang làm gì?

Không.

Chương 45: Dẫn nhập.

Trong đó, không chỉ Cát Minh, ngay cả các thần tiên cổ Quang Minh khác của Nam Cung Ngu Thiện cũng trở nên phấn khích.

Lâm Hiên lần trước đã nói chuyện với họ, nhưng không đi sâu vào.

Rốt cuộc, ai cũng quan tâm đến Bộ Thủy Lợi.

Vì Lâm Hiên đã nhắc đến chuyện này, có thể làm gì đây?

Trước khi những người này hiểu ra, Lâm Hiên cười nói: "Mọi người đều biết, Thiên Đình các bộ và các ủy ban yêu cầu ta tiêu diệt những kẻ phản đồ thần đạo cổ Quang Minh cấu kết với Hiên Viên Hỏa Diễm, đúng không?" Xin xem bản tiểu thuyết không gạch chân bên dưới.

Hầu như ai cũng cho rằng Lâm Hiên cuối cùng sẽ không nhịn được cảm giác cô độc, và sẽ chiến đấu vì thế giới!

Thực ra, ngay từ cuối thời Đại Thành, Lâm Hiên đã có vài cơ hội bá chủ thế giới, nhưng đều bị Lâm Hiên từ bỏ.

Lâm Hiên đã ngoài tám mươi, "già" rồi, chẳng lẽ thật sự không thể chống lại sự cô độc nữa sao?

Trước khi chết muốn lập Hiên Viên Triều?

Thử cảm giác làm Hoàng Đế lão già.

Đội quân "Linh Linh Linh" của Lăng trấn xuất kích, nhưng lại không có bất kỳ sự chống cự nào.

Nếu trong thời kỳ Đại Nguyên, giữa tông thất gia tộc Hiên Viên, khi những kẻ ngu ngốc không được phát huy, nếu họ đồng lòng hiệp lực, cũng có khả năng dùng sức mạnh tuyệt đối áp chế đội Lăng trấn.

Nhưng bây giờ, cả thế giới đều bị những Hoàng Đế Hiên Viên kia gây ra một mớ hỗn độn.

Lúc này, họ đã chia rẽ, làm sao có thể liên hợp đối phó Lâm Hiên?

Hơn nữa, trong lòng những gia tộc Hiên Viên kia, họ sợ Lâm Hiên.

Lâm Hiên đã nổi danh từ những năm cuối thời Đại Thành, đã trải qua nhiều trường hợp lớn.

Trong những năm cuối thời Đại Thành, hắn là người duy nhất còn sống đến bây giờ.

Cũng là nhân vật đáng sợ nhất trong kiếp sau!

Bây giờ nhân vật này đã phái quân đội ra ngoài, những Hiên Viên Thế Tử kia đều tránh né, nhưng họ đâu dám nhảy ra đối đầu với Lâm Hiên?

Khi đội quân của Lâm Hiên xuất hiện, lập tức thay đổi sắc thái cả thế giới, thu hút ánh mắt của rất nhiều thần thánh cổ Quang Minh khác.

Đối mặt với sức mạnh có thể thay đổi cả một con người như vậy, không ai dám coi thường.

Đội trưởng đội phòng cháy, Kỳ Long Trấn, hầu như không thể ngồi yên, đứng bật dậy.

Ta đã nói rõ ràng là sẽ đối phó với Minh Sa Minh Thần.

Vì đã gây ra nhiều tiếng động như vậy, liệu có thực sự kiểm soát được thế giới này không?

Lâm Hiên này ở đâu?

Lúc này, đội quân 100.000 thần linh cổ Quang Minh của Lâm Hiên đã tiên phong chiếm lĩnh nơi này.

Toàn bộ quá trình diễn ra rất thuận lợi, hầu như không tốn chi phí.

Tuy nhiên, sau một trận chiến thế giới, Nam Cung Ảnh, Trì Diêm Hiên Viên, người quản lý công việc, đã sớm sợ hãi run rẩy.

Hắn mang theo người của mình, bắt cóc Đại Nguyên Đế và Hoàng Hậu, cùng các đại thần triều đình bỏ trốn khỏi Cổ Quang Minh Thần La.

Cả Cổ Quang Minh Thần La đã trở thành một tòa thành trống rỗng, dễ dàng bị quân lính của Lăng trấn chiếm lĩnh.

Tuy nhiên, không có ai của Lăng trấn đi cứu Cổ Quang Minh Thần La, các đội viên thì sắc bén và rộng khắp.

Cổ Quang Minh Thần La đã bị quỷ bao vây mấy ngày rồi!

Đất đai trong đó, nằm trong Địa Cầu, lẽ ra phải là Hoàng Đế lão già của Thiên Đường, lẽ ra phải là Long Mạch.

Trong thời kỳ cực thịnh của Đại Thành Hiên Viên Triều, thành phố được Hoàng Đế lão già và Long bảo hộ, là trung tâm của các mạch khoáng dưới lòng đất thành phố.

Chương 1011

Thiện xuyên hùng vĩ, chúng thần linh cổ Quang Minh canh giữ.

Tuy nhiên, tất cả đều là chuyện của ngày hôm qua!

Kể từ cuối thời Đại Thành, khi Hoàng Đế lão già mất đi đức hạnh và Đế Thành trở thành Thiên Đường của Hoàng Đế lão già.

Mặc dù Hoàng Đế lão già vẫn được gọi là Thiên Tử, nhưng đã không còn nhiều thần thánh cổ Quang Minh nữa.

Ngoài ra, Đại Nguyên Triều ở vị trí sai lầm, người dân từ chối chấp nhận.

Thành lập chưa được bao lâu, đã rơi vào hỗn loạn.

Bây giờ, tất cả Hoàng Đế lão già và đại thần đều bị Trì Diêm Hiên Viên Nam Cung Ảnh cướp đi.

Cộng thêm vài lần nội loạn, tàn sát lẫn nhau, người dân lưu ly thất sở.

Mặc dù có lúc hơn Lâm Hiên, nhưng một Tinh Linh vàng óng, được chúng thần linh cổ Quang Minh ủng hộ, đã đạt đến 20 Kim Sắc.

Tốc độ tụ lực tu luyện còn nhanh hơn nhiều so với những dũng sĩ tu hành!

Ngay cả khi kiểm soát thiện xuyên không phải 1% của Lâm Hiên, thì sức mạnh thần linh cổ Quang Minh của họ vẫn rất lớn.

Tuy nhiên, họ và Thủy vẫn luôn không vui vẻ.

Ai bảo họ và quái vật Linh chỉ có một thiện xuyên.

May mắn thay, giữa Linh và Linh có một thiện xuyên bình thường, Linh không mở rộng ra ngoài, nếu không sẽ mất ngủ.

Tuy nhiên, một lần, Lăng trấn phái một đội quân, cuộc giải cứu ở đó bắt đầu, trong lòng Thủy dâng lên một cảm giác khủng hoảng lớn.

Thủy không thể ngồi yên được nữa.

Cứ cách một hai giờ, họ phải đích thân ra ngoài du hành.

Mặc dù mỗi lần đều không có động tĩnh, nhưng Thủy vẫn cảm thấy không yên.

Lúc này, phủ Thủy và phủ Lâm Hiên Lăng trấn đã lâu không có phủ Thủy.

Kiểm soát phạm vi hàng ngàn dặm, 300 dặm của Thủy, cũng như hơn 10 thành phố của minh giới, hình thành một thế lực khổng lồ.

Tinh thần linh cổ Quang Minh không hề yếu hơn Lâm Hiên.

Lúc này, cái gọi là phủ chắc chắn không phải là không gian sâu thẳm như trong tưởng tượng.

Nó trông giống một cung điện pháo đài hơn, đối lập rõ ràng với nhau, chiếm diện tích hàng trăm mẫu, vượt xa dinh thự hoàng gia trên Địa Cầu.

Ở ngoại vi, nó được bao quanh bởi một bức tường cao hơn chục trượng.

Hàng vạn quân đoàn u linh đóng quân ở đó.

Tuy nhiên, tất cả đều không thể mang lại sự an tâm cho Thủy.

Nếu binh lính quỷ Linh giết chết, với thực lực như vậy, tuyệt đối không thể chống cự được!

Thủy đứng trên thành đầu, hai tay chống, thở dài.

Tuy nhiên, lúc này, một đám mây đen từ Lăng trấn chầm chậm di chuyển.

Thủy trong lòng giật mình, thần thức thăm dò, nhưng chưa kịp tiếp cận, đột nhiên cảm thấy một sức mạnh nóng rực.

Trước mắt tối sầm, cả người lùi lại vài bước, tóc và lông mày đều bị cháy xém, Hiên Viên há miệng, phun ra một luồng lửa.

Chỉ là thần linh xúc tu của họ chưa kịp vươn ra, đã bị thiêu rụi.

Thủy vừa đứng vững, thấy một đạo kim quang nhanh chóng áp sát, biến thành một Tinh Linh vàng óng sáng chói.

"Có phải là Thủy không?" Trong lòng Thủy rùng mình, chỉ biết vậy.

Chỉ nghe thần linh vàng óng hô lớn: "Thiên Đế giao phó thanh tiễu loạn tặc, chỉnh đốn trật tự minh giới.

Tất cả quỷ thần linh cổ Quang Minh đều phải liên kết với ta chống lại, nếu không sẽ là chống lại!" Ngọn lửa trong lòng Thủy Quân Quân Nguyệt cũng bốc cháy, biết rằng đội quân dưới quyền Linh Quân rất mạnh mẽ, tuyệt đối không phải thần linh cổ Quang Minh nhỏ bé có thể sánh bằng.

Tuy nhiên, ta cũng hy vọng Lâm Hiên đừng quá thông minh, bởi vì Thiên Đường sắp được thành lập, trật tự thế giới sắp được thiết lập.

Tuy nhiên, ta chưa bao giờ tin rằng Lâm Hiên thực sự có được ý chỉ của Thiên Đế.

Nếu vậy, ai dám phản kháng?

Chương 1012

Thủy làm sao biết Lâm Hiên rõ ràng đang giương cờ da hổ?

Phía sau không có sự ủng hộ của các bộ Thiên Đường, cũng không có ý chí của Thiên Đế!

Chỉ là, chuyện này, chỉ cần Hỏa Long Chi Chủ không đích thân ra mặt giải thích, ai sẽ không hiểu lầm.

Trì Long Chấn có thể đứng ra giải thích sao?

Thật là một trò cười!

Chương Bốn mươi bảy: Người bạn cũ năm xưa.

Chân Quân có thể đối với Hồng Long.

Xin xem bản tiểu thuyết không gạch chân bên dưới.

“Lâm Hiên, theo ta thấy, hai kẻ ăn mày đánh nhau sứt đầu chảy máu vì một chút lợi ích nhỏ bé, thậm chí giết người, thực sự không đáng.

Có lẽ vài chục năm sau một trong hai kẻ ăn mày sẽ trở nên giàu có hơn.

Nhìn lại quá khứ, vì một chút lợi lộc mà cố gắng như vậy thực sự không đáng.

Nhưng đối với hai kẻ ăn mày đó, ai có thể giành được những lợi ích nhỏ bé đó, ai có thể mua vài cái bánh bao, sống thêm vài ngày… … Chiến đấu vì nó là đúng!

Nếu không tranh chấp, sẽ chết đói.

Không có cơ hội sống sót để trở thành một người giàu có!” Lâm Hiên thản nhiên nói.

Thượng Đế cười: “Ta đã quên, ngươi đã chiến đấu từ tận đáy, là người hiểu rõ nhất chuyện này!

Đúng vậy, bây giờ ta cũng giống như một kẻ ăn mày.

Ta vẫn phải chiến đấu vì lợi ích.

Trong một thế giới tranh đấu vĩ đại này, nếu không chiến đấu, sẽ chết!” Sau khi nói chuyện, ta đã dùng bữa: “Thời gian đã thay đổi, ta sẽ khởi động lại con đường Bất Hủ!” Lâm Hiên biến sắc, kinh hãi nói, “Thượng Đế không thể làm vậy!

Kẻ đứng đầu không sai, nhưng cũng không thể thay đổi… …” Thiên Đế cười một tiếng, thản nhiên nói: “Tốt lắm, ta sẽ không lãng phí thời gian đề bạt ngươi.

Đừng lo lắng, đương nhiên, ta biết lần này, ngay cả khi có vấn đề, cũng không thể thay đổi ngay lập tức… … Nếu không, chỉ sẽ gây ra nhiều rắc rối và hỗn loạn hơn.

Nhưng ngoài Thiên Cung ra, ta muốn mở vài cánh cửa tiện lợi.

Ví dụ, Đỗ Ngu Sơn và Tiên Bằng Đảo mỗi trăm năm có ba nơi mở cửa.

Ngươi thấy thế nào?” Lâm Hiên thở phào nhẹ nhõm: “Thiên Đường thật minh trí!” “A a, được rồi, ngươi cũng là một tu hành giả, trên thế giới này có truyền thống gia truyền.

Cũng có hai nơi!” Lâm Hiên trong lòng khẽ nói: “Cảm ơn, Thiên Đế!” Trong lòng mơ hồ hiểu ra, ngươi đã cho ta một suất.

Nhưng, vì những lời nói vừa rồi, ta đã được Thiên Đế ban thưởng, một suất!

Thiên Đế nhạy cảm như vậy, chẳng lẽ có vài vị Minh Tiên mới sao?

Nếu có, là ai?

Địch Thanh, hoặc là chi nhánh Hỏa Phương.

Hoặc là một con Hồng Long.

Địch Thanh là một trong Thập Đại Minh Tiên.

Năm đó, hắn đã cùng Hoàng Đế của Thiên Địa Hỏa, v.v.

Không tin Thiên Địa, khả năng cao nhất là Quan Vũ.

Hỏa Sư là đại thần trong Thiên Đường cổ xưa, cũng có khả năng có loại thứ hai.

Hoặc là Hồng Long, người mạnh nhất trong Bộ Phóng Hỏa.

Kiên trì, kiên trì.

Không thể mãi như thế này được.

Lâm Hiên nhanh chóng dừng những suy đoán nguy hiểm.

Nếu tiếp tục như vậy, nhanh chóng sẽ rơi vào cảnh nghi ngờ hàng xóm và trộm cắp.

Thiên Đế có sức mạnh mạnh nhất trên thế giới, sức mạnh mạnh mẽ đó thuộc về hắn.

Chương 1013

Ngay cả khi Thập Đại Minh Tiên liên hợp lại, cũng không nhất định là đối thủ của Thiên Đế!

Vừa rồi, có lẽ chỉ vì Hoàng Đế đang có tâm trạng tốt.

May mắn thay, lúc này, Thiên Đế không nhìn thấy Lâm Hiên đang nghĩ gì.

Lúc này, Thiên Đế không chú ý đến Lâm Hiên, thản nhiên nói: ".Đừng đi vội, đợi ta gọi các Minh Tiên khác đến thảo luận chuyện này!" "Vâng!" Lâm Hiên đáp lời, khoanh chân ngồi xuống, yên lặng chờ đợi.

Đối với kẻ Bất Hủ, kiên nhẫn là quan trọng nhất!

Nhanh chóng, tất cả các Minh Tiên khác đều nghe theo triệu hoán.

Thấy Lâm Hiên ta cũng không kinh ngạc.

Ta nghĩ Lâm Hiên chỉ đi trước một bước.

Mỗi trăm năm có năm tu hành giả, có thể dùng thiên phú của mình để mở một đại trạch, nhưng chỉ có hai mươi người!

Xa hơn phạm vi dung nạp của thế giới này.

Quy mô và mạch đập tinh thần hiện tại của thế giới Trần Đồng, có thể duy trì ít nhất vài vạn năm.

Có thể tiếp tục phát triển!

Trong cuộc họp, rất nhiều Minh Tiên đều hài lòng, nói: "Cảm ơn, Thiên Đế!" Hoàng Đế đột nhiên nói: "Thực ra, không có cách nào khác để giải quyết triệt để vấn đề thần tiên.

Đó là hợp nhất nhiều thế giới hơn, nâng cao bản nguyên Thiên

Địa, để tự nhiên có thể gánh vác nhiều chủ nhân hơn.

Không chỉ có thể cho phép nhiều thần tiên hơn mở nhà của họ, mà còn có thể sinh ra nhiều thần linh hơn." Lời vừa dứt, Hỏa Phương đột ngột hét lên một cách thô lỗ: "Thiên Đế muốn phát động một trận chiến thế giới khác sao?" Cuộc chiến tranh thảm khốc giữa Hỏa và Liệt Hỏa vừa mới kết thúc.

Mặc dù lần đó bị nghi ngờ là thừa nước đục thả câu, nhưng ta cũng có thể thấy Hỏa rất mạnh mẽ.

Hiên Viên Hỏa Diễm không hề yếu hơn thế giới Trần Đồng.

Nếu hai bên đối đầu trực diện, chỉ sẽ là thế lực ngang nhau, thậm chí Hiên Viên Hỏa Diễm còn mạnh hơn một chút.

Nếu không có hỗn loạn, e rằng chiến thắng của thế giới Trần Đồng sẽ không đơn giản như vậy.

Ít nhất, ngay cả quân Tử Tiên trong đó cũng không thể đảm bảo sống sót.

Nếu có một trận chiến thế giới như vậy, gặp phải một đối thủ mạnh mẽ, ước chừng không ai trong đó có thể vỗ ngực nói rằng mình có thể sống sót!

Đối với những người đứng trên đỉnh thế giới, không còn tiến bộ, sở hữu sức mạnh khổng lồ, đối với những Minh Tiên tuổi thọ vô tận, liệu có đáng mạo hiểm tính mạng không?

Vì không thể chịu đựng việc mở tiên cảnh đại hạ, thì không thể có một tiên cảnh đại hạ khác nữa.

Có liên quan gì đến ta?

Trân Tử và Nhạc Toa đều im lặng.

Chỉ có Lâm Hiên trong lòng hiểu rõ, vì Hoàng Đế đã nói như vậy,

đương nhiên không thể từ chối!

Tuy nhiên, lúc này, Lâm Hiên Hiên Viên, ngay cả khi biết, cũng không thể mở miệng đồng ý lời của Thiên Đế.

Mặc dù có thể sẽ giành được danh tiếng tốt của Thiên Địa Đế, nhưng có thể sẽ không.

Rốt cuộc, Thiên Đế là vô tư và chân thực.

Nhưng chắc chắn sẽ bị đồng nghiệp sát hại!

Vân Thạch vừa nãy đã nhắc nhở Lâm Hiên đừng nói bậy.

Rốt cuộc, xét về bối cảnh, tư lịch và thực lực, Lâm Hiên và Vân Thạch đều nằm ở cuối bảng trong top mười.

Nói chuyện, đến lượt rồi!

Thiên Tử hẳn phải biết chút ít.

Mặc dù Lâm Hiên đã nêu ra một số vấn đề trước đó, nhưng nếu ta đi, ta sẽ không yêu cầu Lâm Hiên đi làm.

Không đủ loại thực lực đó!

"Thế giới cạnh tranh, cá lớn nuốt cá bé.

Nếu ta không đánh bại Hiên Viên Hỏa Diễm, thế giới Trần Đồng của ta sẽ bị Hiên Viên Hỏa Diễm nuốt chửng!

Nếu ta không thể dũng cảm tiến lên, ta sớm muộn cũng sẽ bị kẻ thù khác nuốt chửng.

Chương 1014

Vẫn luôn vật lộn!

Đừng tưởng rằng chờ đến trời, sẽ không bị đánh bại!" Vài câu nói cuối cùng cực kỳ nghiêm trọng, mang theo chút đe dọa.

Khiến tất cả các Hiên Viên đều giật mình!

Đúng vậy, với tư cách là hóa thân của Thiên Đường trong thế giới của chúng ta, Thiên Đế đương nhiên có tư cách đại diện ý chí của Thượng Đế và lật đổ địa vị của các Minh Tiên khác.

Chỉ có như vậy, ngay cả Hoàng Đế đương nhiên cũng phải trả một cái giá nào đó.

Tuy nhiên, bất kể thế nào, Thiên Đế có quyền đe dọa tất cả mọi người.

Nếu không, Thiên Đế sao lại gọi là Thiên Đế?

Đã lâu như vậy, Thiên Đế vẫn luôn đóng vai một ông già tốt bụng không làm gì cả.

Lực lượng chiến đấu tầng cao nhất, tầng thấp nhất ít nhất phải gấp mấy lần!

Từ lúc đó trở đi, không nói gì khác, ít nhất pháo hôi cũng nhiều hơn không ít sao?

Thiên Đế lại nói: "Ngay cả như vậy, trở về cũng không thể lơ là.

Ngoài việc nỗ lực duy trì trật tự và vận hành thế giới, ta cũng nên bắt giữ những kẻ sâu bọ.

Con đường phía trước của vấn đề Hỏa Diễm, thật đáng ghen tị!" Tiên sinh, một lần nữa, hẳn là vậy.

Rời khỏi Thiên Địa Cung, Lâm Hiên và Vân Thạch cùng đi, cũng không nói gì.

Một lát sau, Vân Thạch nói: "Lần này ta phải đi Nguyệt Cung.

Pháp tắc ban đầu.

Ai… …" Lâm Hiên cũng khẽ thở dài: "Ta cũng phải bế quan rồi.

Chiến tranh đang ở trước mắt, màn sương mù của ta quá yếu!" Các tiên nhân tụ ít ly nhiều, thường là một loại tĩnh tu, cũng mất vài trăm năm.

Đã quen rồi!

May mắn thay, sinh mệnh Bất Hủ là vô cùng vô tận, đặc biệt đối với những Minh Tiên chết chóc này, có thể cùng tồn tại với trời đất.

Không giống phàm nhân, có nhiều người chìm đắm trong tình yêu như vậy.

Hắn nói vài câu, rồi trở về cung điện Minh Tiên của mình.

Cung điện Minh Tiên là biểu hiện của lực pháp nguyên, cần phải ngồi trên vị trí chủ trì, không ai có thể ở đó lâu.

Vì vậy, chỉ có thể quay trở về cung điện tế tự của từng Minh Tiên.

Lâm Hiên ngồi trong căn phòng yên tĩnh, trầm tư.

"Trong Thập Đại Minh Tiên, ta và Vân là yếu nhất.

Nếu tiếp theo có kẻ ngoại xâm, e rằng hai chúng ta là nguy hiểm nhất.

Thậm chí cả Hình Tuấn.

Cũng có khả năng bị hạ bệ.

Lúc đó, Thập Đại Vu Nữ đều chết hết, nhưng đều sụp đổ." Chước Tử vàng óng thành chân, Chước Tử xanh lục thành Chước Tử

tím là quy tắc.

Sự khác biệt lớn nhất giữa ba cấp độ!

Trong những ngày đó, một trong Thập Đại Vu Nữ đều nắm giữ một quy tắc, nhưng không thể tránh khỏi, cuối cùng sẽ sụp đổ trong các biến hóa khác nhau.

Ví dụ, Ngô La Thị, hình dáng ếch.

Sức mạnh của sấm sét.

Ngô Việt, hình rắn, nắm giữ sức mạnh của nước.

Lại có Ngô Hổ, hình sói, và sức mạnh của Minh Tiên.

Họ đều sụp đổ, thậm chí luật pháp mà họ kiểm soát cũng bị người khác giành được!

Ví dụ, sức mạnh của nước mà Lâm Hiên có được.

Vu Man có hình dạng hổ, sức mạnh của núi do Vân phú cho.

Chương 1015

Mười Vu Nữ đều sẽ sụp đổ, nên Lâm Hiên chắc chắn sẽ không cho rằng mình sẽ không sụp đổ.

Cầu Tiên Hoa.

Chính vì cảm giác nguy cơ này, Lâm Hiên mới thoát ly khỏi 《Vận Sự》, và đạt được sự tu luyện tốt hơn.

Lúc này, Lâm Hiên nói: "Với tư cách là một Minh Tiên mạnh mẽ, bây giờ ta không cần bất kỳ sự bồi dưỡng nào.

Chỉ cần mối nguy hiểm lớn lao này còn tồn tại một ngày, tài nguyên của ta sẽ liên tục dồi dào.

Nhưng điều đó không có nghĩa là ta không làm gì cả!" Trong đó, trong tay Lâm Hiên hiện lên những viên châu.

Từng viên một bên cạnh hắn tỏa ra những ánh sáng khác nhau!

Tám thế giới hư huyễn hoàn toàn bị thu phục và kiểm soát, biến thành tám viên châu.

Trong số đó, chỉ có Thủy Phù Châu phát ra ánh sáng khác biệt, có những hiệu quả thần kỳ khác nhau.

Bảy viên châu còn lại hoàn toàn giống nhau.

Cuối cùng đều tiến hóa thành Hỗn Độn Châu.

Thủy phụ thuật là phương thức tiến hóa và thu phục của ta, sức mạnh khác nhau.

Lúc đó, Lâm Hiên biến thành một con cá nhỏ, từng bước bồi dưỡng những người mạnh mẽ, cuối cùng biến thành một con rồng thực sự.

Cuối cùng, nắm giữ thế giới ảo thực này, và biến nó thành thủy phụ thuật.

Trong số các viên châu trong tay Lâm Hiên, viên này lớn nhất.

Chỉ khi bị Lâm Hiên ăn đi, linh hồn thật sự mới có thể tiêu tán, thuộc về Thiên Địa.

Không tái sinh trong mối thù hận sâu sắc đó nữa!

Cứ như vậy, máu huyết xung quanh Lâm Hiên đều bị Hiên Viên bao phủ.

Vì thế mà phồn vinh.

Xa xa, Lâm Hiên bị quái vật máu bao vây, không ai dám lại gần, lại lùi về phía sau vài bước.

Về điều này, Lâm Hiên rất bình thường.

Ban đầu, những quái vật đẫm máu đó liên tục đuổi theo Lâm Hiên.

Nhưng sau đó người ta phát hiện ra, Lâm Hiên thậm chí còn ăn những quái vật đẫm máu đó, sau khi ăn những quái vật đó, linh hồn của chúng cuối cùng cũng tiêu tán, đạt được tự do.

Những quái vật đó vừa kính vừa sợ Lâm Hiên, không dám lại gần trong phạm vi ba mươi thước.

Đâu dám ra tay?

Lâm Hiên lau miệng bừa bãi, kêu lên: "Kỳ lạ, đã lâu rồi không có quái vật mạnh mẽ nào đuổi theo ta, không… …" Thường thì, rất khó để nghỉ ngơi lâu và ăn một bữa no nê.

Hầu hết thời gian, nướng thịt máu thì đã quá muộn, đành phải nuốt trực tiếp.

Hôm nay, được ăn một bữa thịnh soạn là điều rất bất thường!

Trong đó, Lâm Hiên không những không thư giãn, mà ngược lại càng trở nên căng thẳng.

Những quái vật huyết sát bình thường tuy không dám động thủ với hắn, nhưng ở nơi này, có những kẻ muốn giết hắn!

Đặc biệt là không lâu trước đây, Lâm Hiên đã phá hủy một tế đàn, giết chết mười mấy kẻ che mặt.

Những kẻ đó đã luôn truy đuổi hắn!

Mặc dù không biết những kẻ đó là ai, nhưng có thể hoạt động bí mật trong Cửu Thâm Uyên.

Kẻ xây dựng tế đàn thoạt nhìn không phải là người tốt!

Có lẽ, những phe phái hắc ám trên thế giới, những kẻ tiếp xúc với ma pháp.

Thảo nào quái vật máu tươi luôn xuất hiện trên đó!

Trong đó, Lâm Hiên rơi vào nguy hiểm cực lớn, những kẻ đó đương nhiên sẽ bị giết.

Những kẻ giật dây và kích động những kẻ hắc ám đó thậm chí còn nguy hiểm hơn!

“Lão Hiên Viên này cả đời giết nhiều người như vậy, xuống địa ngục cũng không có gì lạ!

Chương 1016

Hận chỉ hận, trên đời có quá nhiều kẻ trộm, không thể giết sạch chúng!" Kẻ kỳ quái cố chấp giết quá nhiều người, hoặc là chai sạn và bất thường, hoặc là tính cách vặn vẹo.

Chỉ có Lâm Hiên giết hơn trăm người, không những không vặn vẹo biến thái, mà ngược lại càng trở nên giống như ngọn lửa bùng cháy, mang theo một loại uy lực thậm chí là tinh thần.

Khiến một số đại sư Nho gia nhìn thấy, thậm chí cũng không khỏi kinh ngạc.

Trượng nghĩa diệt trừ nhiều kẻ xấu, nhưng lại là một học giả gian lận!

Lúc này, ngay cả trong dòng máu sâu thẳm, thân thể Lâm Hiên vẫn có Hiên Viên Quang Sa Kỳ bảo hộ.

Điều đó đã giết quá nhiều kẻ Sa Kỳ, và kết hợp với Hạo Khí không quân bình.

Nếu không, Lâm Hiên vừa rơi vào huyết uyên, đã bị quái vật huyết sát đồng hóa rồi!

Hơn nữa, còn có thể luyện chế ra quái vật huyết sát.

Khi ta giết tất cả những kẻ đó, thế giới sẽ trở nên hòa bình!

Lâm Hiên trong lòng nghĩ, dùng dao đánh nhau.

Những kẻ đó khó lường như vậy, không thể bỏ qua bất cứ điều gì!

Cũng vậy, lúc này, Lâm Hiên đột nhiên quay người lao về phía trước.

Mặc dù tư thế không đẹp mắt, nhưng dễ dàng tránh được những đòn tấn công bí mật.

Luồng sáng đó đánh trúng hồ máu ở xa, cùng với một tiếng nổ lớn, máu tươi của Hiên Viên bị nổ tung lên trời.

Ngay cả Hầu cũng biết rõ trong lòng, biết đã lâu rồi.

Tuy nhiên, khi ta tận mắt nhìn thấy, ta không khỏi thở dài và thất vọng!

Đội quân Bách Chiến của Hầu đã theo Hầu cả đời bá chủ thế giới, ở Lăng trấn chưa bao giờ bị đội quân chi phối.

Nhưng vấn đề là, Lâm Hiên bây giờ là một Minh Tiên của Hiên Viên, có đủ tài nguyên để binh lính và ngựa của mình được thăng cấp.

Hầu Vô Năng.

Ta xin lỗi vì đã chơi đùa trong địa ngục với ngươi!

Nhưng trong lúc lạc lối, Hồ Thiết Hoa dẫn theo vài trăm thiên binh quay về.

Hắn có một mệnh lệnh cho Hầu, phải xây một thành phố trong huyết nguyệt, trấn áp huyết nguyệt.

Hầu Vô Năng hỏi: “Binh mã Hầu Đồ ở đâu?” “Quân Hầu Đồ liên thủ với quỷ Hiên Viên, từ một lối vào khác tiến vào Huyết Uyên, chuẩn bị đợi ta công hạ!” Hồ Thiết Hoa nói.

Hầu mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng như vậy, thực lực của mười đại quỷ đã bị chuyển đi ba!

Thủy Đức Tinh Quân, ai thích khoe cơ bắp?

Trận chiến đang đổ máu.

Đúng như Hồ Thiết Hoa đã nói, ở phía bên kia Huyết Uyên, có một

mảnh đất tương đương với quỷ Hiên Viên, đang càn quét Huyết Uyên, như thể muốn hủy diệt nó.

Cuộc tấn công rất dữ dội, thậm chí còn vượt xa Hầu và Minh.

Bởi vì sức mạnh của quân sự dưới sự chỉ huy của Hậu Thổ Quân quá mạnh mẽ.

Đội quân của Hầu chỉ là những dũng sĩ đã từng kề vai chiến đấu cùng họ năm xưa.

Mặc dù Hồ Thiết Hoa và Lâm Hiên đều khỏe mạnh, chỉ do vài trăm thiên binh thống lĩnh, không phải chủ lực của Lâm Hiên!

Các sĩ quan của Hậu Thổ không có cách nào khác, không chỉ dẫn dắt những binh lính có tinh thần tương đồng.

Quan trọng hơn, dưới sự chỉ huy của họ, chiến lực của danh tướng Trần Cường, người chưa từng thất bại trong nhiều năm, là một phần tàn dư của Hoàng Đế, một trong ngũ đại Hoàng Đế Hiên Viên năm xưa!

Đúng vậy, trong số những người bạn cũ của thế giới này, ngoài quỷ Hiên Viên đang chờ đợi, Hầu, Hạ, Trần là không thể!

Hà không được nhắc đến, nhưng từng là Mao.

Mặc dù cuối cùng đã phản bội và bỏ trốn, nhưng đã mất đi di sản của mình.

Nhưng bất kể thế nào, vị trí của quỷ Hiên Viên là không thể thiếu.

Hầu, Trần tuy không phải hai người, nhưng lúc sinh thời đều là những nhân vật kiệt xuất.

Chương 1017

Hùng quỷ sau khi chết đều chiếm một vị trí trong đội quân u linh.

Đương nhiên, Công Tôn Sách không còn cơ hội nữa!

Chương Tám mươi ba: Thâm sâu của nước đục.

Hiên Viên Mã Công Tôn sau khi cấu kết với Hỏa, đã bị con rối vận mệnh đã chết từ lâu nguyền rủa cho đến chết.

Đặc biệt là Hậu Thổ Quân hoàn toàn không biết gì về Trần, tuy không thể ra chiến đấu, nhưng lại hợp nhất tất cả sức mạnh của Hoàng Đế vào cõi u minh.

Không phải Hoàng Đế lúc đó có một kim chủ mạnh mẽ như Phương.

Chính vì Hoàng Đế sụp đổ, khai tịch ân thế giới, mới có được công đức và tài phú khổng lồ, che chở cho thổ địa giàu có của Hiên Viên và bộ hạ cũ của mình.

Thậm chí có thể nói, trong mười đại quỷ quân chủ, sức mạnh của Hậu Thổ Quân Chủ có lẽ là mạnh nhất!

Lúc này, mặc dù ngồi trong cung điện Minh Tiên, ánh mắt Lâm Hiên dường như xuyên thấu cả thế giới, luôn nhìn thấy chín tầng sâu của huyết nguyệt.

"Thực lực của Hiên Viên Hậu Thổ quả thực rất mạnh… …" Lâm Hiên khẽ thán phục.

Chỉ có hơn 20 kim lân.

Hơn nữa, pháp thuật vàng óng rực rỡ dưới quyền Hoàng Đế, Hoàng Đế hiện có hàng chục vạn người.

Sức mạnh như vậy đủ để trở thành một Thượng Đế vĩ đại.

Tuy nhiên, ấn thạch đại quỷ quân chỉ có một kim xích!

Nếu những người đó có thể nhìn ra, ắt sẽ biết được sức mạnh tinh thuần trong tay Lâm Hiên đang bùng cháy.

Hàng trăm vạn thiên binh mặc giáp vàng lấp lánh, mang theo mây lành và ánh sáng, bay thẳng vào vùng nước sâu.

Vừa mới tiến vào, dòng nước hỗn độn đã sôi trào, mưa tai họa từ trên trời giáng xuống.

"Quả nhiên, vùng nước sâu này mạnh hơn nhiều so với vực máu.

Nó đã sinh ra một loại ý thức tà ác yếu ớt!" Ngay khi Lâm Hiên dẫn đội quân của mình tiến vào, ý thức yếu ớt phiếm linh trong vùng nước sâu đã bị kích hoạt, phản ứng và điều động sức mạnh, biến thành trận mưa như trút nước.

Mưa tai họa này cũng là nước bẩn kết hợp với ác linh, ngay cả tiên nhân sáng suốt cũng sẽ bị nhiễm bẩn mà suy thoái và biến dị.

So với điều này, vực máu kia quá yếu ớt.

Nhưng ngay cả loại ý thức phiếm linh này cũng không phải tự nhiên sinh ra.

Chẳng trách có kẻ gián điệp ngoại giới lại sa vào đó.

Vùng nước sâu này, thì không!

Vùng nước sâu này thậm chí có thể gây ảnh hưởng tiêu cực đến thế giới của ta!

Vạn vật đều có tà khí.

Trong mắt Lâm Hiên, vùng nước hỗn độn sâu thẳm này chính là mặt tối của thủy vận.

Trải qua vô số năm, các con sông ở thế giới phàm trần đã tràn bờ, nhấn chìm đất đai màu mỡ, thành phố, con người và động vật, tạo thành một không gian bị oán hận tắc nghẽn.

Lâm Hiên thực sự muốn kiểm soát.

Nó càng giống mặt tối của con người ở thế giới phàm trần.

Nhưng ý niệm Sa Kỳ tuyệt đối không tập trung vào vực máu, vì nó phân tán, nên vực máu không mạnh mẽ như vùng nước sâu.

Điều này cũng không lạ!

Ở một khía cạnh nào đó, nếu Quỷ Hiên Viên dựa vào Ủy ban Huyết Uyên, chạm trán trận mưa hỗn loạn này, e rằng không thể hoàn toàn bị tai họa hủy diệt, nhưng cũng sẽ chịu tổn thất nặng nề.

Nhưng đã là đội quân của Lâm Hiên dám tiến vào, há lại không chuẩn bị kỹ càng?

Khoảnh khắc tiếp theo, một viên châu bay ra, hóa thành một vòng sáng tròn, nhanh chóng khuếch đại, bao phủ tất cả thiên binh.

Mưa tai họa cuồn cuộn như thác nước từ trời giáng xuống.

Tuy nhiên, khe hở đó đã biến mất.

Bất kể bao nhiêu mưa tai họa đổ xuống, vòng sáng đó đều có thể nuốt trọn!

Sức mạnh của Hỗn Độn Châu ở tầng sâu thứ 84 của ý thức thủy.

Chương 1018

Bất kể bao nhiêu tà khí đi vào, đều sẽ biến thành hỗn loạn.

Đây cũng là cách Lâm Hiên đã dùng để đối phó với những Sa Kỳ đó trong một thời gian.

Trời đất mở mang, tà khí phân lìa, thanh nhẹ bay lên, trọc nặng lắng xuống.

Ác linh cũng tồn tại sau khi trời đất hỗn độn khai mở, và chắc chắn sẽ bị hỗn độn ức chế.

Lúc này, Lâm Hiên thậm chí còn lẩm bẩm một mình: Ta biết Hỗn Độn Châu có công dụng kỳ diệu như vậy, vậy thì đã tu luyện trong Ma Long rồi sao?

Còn về khúc gỗ linh bình thường?

Lâm Hiên mơ hồ nhớ lời đặc sứ Vân.

Vũ Cát đã lập tức sống lại!

Khúc gỗ bình thường này là một trong mười vị tinh nữ thần Vũ Cát ở thể nguyên bản.

Nếu Vũ Cát có thể sống lại, vậy việc khúc gỗ bình thường tái sinh bây giờ có nghĩa là thế hệ Vũ Cát sau cũng sống lại sao?

Hoặc giả, Vũ Cát đó đã dùng khúc gỗ bình thường sống lại, thậm chí đã khôi phục ý thức.

Và đang tiềm phục quanh Lâm Hiên?

Lâm Hiên không rợn tóc gáy, nhưng trong lòng cũng thực sự nảy sinh vài phần bất an chứ không phải sợ hãi.

Có thể đứng trên lập trường của Lâm Hiên, nếu không phòng bị

nghi ngờ, e rằng ta đã chết không biết bao nhiêu lần rồi.

Oanh!

Dưới đáy sông, vô số tà khí như rồng, hoặc mực ống, cuồn cuộn sóng lớn, lao về phía đội quân trên không trung.

Lâm Hiên bất động, nhưng trong lòng đang suy nghĩ.

Cho dù Vũ Cát gia tộc có sống lại, ta vẫn sẽ kiểm soát hai cô em gái hồ yêu.

Vẫn chưa.

Hôm nay, ta sẽ thử một lần, tất cả đều có thể xuất hiện!

Ngay cả Lâm Hiên cũng không thể không mạo hiểm lớn, dù lần này thực sự thử tên Vũ Cát.

Tuy nhiên, ba anh em từ nhỏ đã luôn đi cùng nhau, đến nay tình cảm sâu đậm.

Bây giờ đáng để mạo hiểm vì điều này!

Mắt Lâm Hiên mờ đi, nhìn khúc gỗ bình thường mọc rễ nảy mầm, đâm sâu vào lòng nước.

Lúc này, cả vùng nước sâu đã bị Lâm Hiên áp chế.

Ngay lúc đó, khúc gỗ bình thường tiếp tục vươn xa, dường như xuyên qua lớp bùn sâu của ý thức phiếm linh, cho nên ta nên kiểm soát nó!

Một khi khúc gỗ bình thường bị kiểm soát, hoặc hấp thu toàn bộ ý thức bùn lầy, thì khúc gỗ bình thường nhất định có thể đột phá giới hạn của phiền não màu vàng, đạt đến sức mạnh trên phiền não màu xanh lục.

Ý thức tầng sâu của nước vùng vẫy dữ dội, nhưng lúc này đã bị

Lâm Hiên áp chế, làm sao có thể thoát khỏi sự xâm nhập của khúc gỗ bình thường?

Sinh mệnh dường như trở nên mạnh mẽ.

Không có.

Tinh thần chân chính của Hiên Viên, đại diện cho chính nghĩa, đã ức chế ý thức tà ác trong vùng nước sâu.

Sau đó khúc gỗ bình thường bắt đầu không chút do dự nuốt chửng toàn bộ ý thức vùng nước sâu.

Mặc dù toàn bộ vùng nước không ngừng chống cự, sóng tà khí trở nên hung hãn, nhưng vẫn luôn bị Lâm Hiên áp chế.

Theo thời gian trôi qua, sức kháng cự của vùng nước sâu ngày càng yếu.

Khúc gỗ bình thường dường như đã nuốt một món đại bổ.

Không giống như những tà khí nghẹt thở đã được tiêu hóa.

Khúc gỗ bình thường nuốt chửng huyết sát của vực máu, nhanh chóng không chịu nổi, không thể tiêu hóa.

Chỉ có thể nói, Sa Kỳ tương đương với thức ăn thô, nhưng ý thức nước là điển hình nhất.

Đối với khúc gỗ bình thường, gánh nặng tiêu hóa yếu.

Chương 1019

Vũ Cát thứ 85 cũng khiến khúc gỗ bình thường không ngừng sinh trưởng phát triển, làm cho ánh sáng vàng phát ra từ khúc gỗ bình thường ngày càng mạnh!

Đột nhiên, ánh sáng của khúc gỗ bình thường thay đổi, xuyên phá ánh sáng vàng, biến thành ánh sáng xanh lam.

Trong nháy mắt, lực thôn phệ của toàn bộ khúc gỗ bình thường mạnh lên gấp ngàn lần.

Toàn bộ ý thức vực nước không quá mạnh.

Rốt cuộc, cũng cùng một câu chuyện.

Chín hố sâu của thế giới phàm trần sẽ không xuất hiện trong thời gian dài, ngay cả khi chỉ là ý thức vũ trụ sinh ra trong vùng nước sâu.

Tuy nhiên, loại ý thức phiếm linh này không thực sự mạnh, thậm chí có thể bị Lâm Hiên áp chế.

Lúc này, nó sắp bị khúc gỗ bình thường nuốt chửng.

Khoảnh khắc tiếp theo, khúc gỗ bình thường bành trướng gấp ngàn lần, xuyên thủng toàn bộ vòm trời của vùng nước sâu.

Tiếng long long vang dội, khí thế khổng lồ đến mức ngay cả ở các nơi trên Địa Cầu cũng gây ra trời long đất lở, hệ thống thủy văn dường như mất kiểm soát, cuộn trào như một con rồng.

Tuy nhiên, lúc này, cơ quan thủy vận không còn là cơ quan thủy vận nữa!

Gần như ngay khoảnh khắc tiếp theo, các vị thủy thần lần lượt ra tay, áp chế thủy thế.

Như một con rồng không chút kiêng kỵ, nhanh chóng bị từng tầng xiềng xích bao phủ.

Lúc này, trong hoàng cung.

Ngay cả Đế Vương cũng kinh hãi muôn phần, dường như muốn xem rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra trong vùng nước sâu hỗn độn.

"Khúc gỗ bình thường.

Tiên sinh Minh Triệt quả là to gan, lẽ nào thực sự không sợ bất kỳ vấn đề gì sao?" Tuy nhiên, ngay lúc này, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra trong vùng nước sâu hỗn độn.

Lúc đó, dù bị cắt thành nhiều mảnh như vậy, chỉ cần phân tán, vẫn có khả năng tái sinh!

Nhưng khi Lâm Hiên đã hiểu rõ con rối gỗ hôm đó, thì hắn thông minh đến vậy!

Đương nhiên, mặc dù thủ đoạn thông minh của Lâm Hiên khi đó chỉ là một sự trùng hợp.

Bây giờ, Lâm Hiên đã nắm rõ.

Trong thế giới ma pháp thật sự, tất cả các quả cầu đều bay ra, mỗi cái nuốt chửng một phần ý thức tàn dư của Vũ Cát.

Trong xã hội cũ, cũng là ý thức tàn dư của thiên ý cổ đại, từng cái một trốn vào thiên đường.

Sau đó, Lâm Hiên dành thời gian từng chút một luyện hóa!

Ban đầu, những thiên cầu này chứa 66 không gian ảo do hàng tỷ linh hồn con người tạo ra.

Cùng với sự thúc đẩy của Lâm Hiên, những không gian hư ảo này cũng được mở rộng thành thế giới hiện thực.

Tức là, tổng cộng sáu mươi sáu Thiên La Trúc.

Nhưng có tám cái, hoàn toàn do Lâm Hiên luyện chế và kiểm soát!

Một trong số đó là Thủy Phú Trân Châu.

Tám viên trong số đó đã biến thành Hỗn Độn Châu, hiện được sắp xếp thành trận pháp hỗn độn.

Trong số 54 quả cầu còn lại, có người nghi ngờ ý thức tàn dư của Phổ La Duy Đăng cổ đại vẫn tồn tại.

Tổng cộng mười bảy viên niệm châu, có thể yên tâm, ý thức tàn dư của Vũ Cát đã bị nuốt chửng!

Đương nhiên, phương pháp tiện lợi và nhanh chóng nhất là dùng bảy viên Hỗn Độn Châu nuốt chửng ý thức còn sót lại của Vũ Cát.

Nhưng có một lần, mặc dù những ý thức tàn dư này phiền phức, nhưng cũng là tài sản.

Lâm Hiên đã phát hiện ra thế giới ma pháp thực sự trong chiến lược luyện hóa.

Ví dụ, nếu không có tàn dư thiên ý cổ đại, liệu có thực sự tiến hóa thành Thủy Hỏa Trúc được không?

La Châu năm đó, có thể biến thành Hỗn Độn Châu?

Lâm Hiên lo lắng, nếu những ý thức tàn dư của Vũ Cát đủ mạnh, thì thậm chí có thể khiến một trận hỗn loạn ban đầu bùng nổ.

Khiến Hỗn Độn Châu bùng nổ, mở ra một thế giới không gian mới!

Chương 1020

Theo ước tính cổ xưa, thế giới không gian không còn là một thế giới bán hư ảo, bán chân thực nữa, mà là một hồ nước được tạo thành từ thần, kim điều hòa thực tế.

Khi Lâm Hiên chưa đưa ra suy luận rõ ràng, đương nhiên không thể làm như vậy.

Nhưng những điều đó là chuyện chưa xảy ra.

Cùng với việc Lâm Hiên triệt để thanh lý ý thức Vũ Cát tái sinh, mọi thứ đã sẵn sàng!

Không chỉ toàn bộ vùng nước sâu, ngay cả Vũ Cát đời sau cũng bị Lâm Hiên giết chết.

Thật là nhất cử lưỡng tiện a! ...

Mặc dù mười hạng đầu màu tím, nhưng có thể chia thành bốn đẳng cấp!

Trong đó, Địch Thanh là người duy nhất ở cấp một, một trong Ngũ Đế năm đó, là ác quỷ cấp mười, thực lực chỉ kém Thiên Đế.

Thứ hai là Hoắc Sư, Thượng Trinh Tử và Nhạc Sa, có thể xếp vào đội ngũ thứ hai.

Hoặc miễn cưỡng thêm Hồng Long!

Còn về đội ngũ thứ ba, đó là Hiên Viên Quỳ, Vũ Văn Thượng Đế.

Hoặc thêm một sợi tóc công cộng?

Còn về đội ngũ thứ tư, ước chừng là do Vân tạo ra!

Không phải Lâm Hiên tự liên hệ, thực tế là như vậy.

Những hình ảnh đó có thể được nhìn thấy từ Cung điện Hằng Tinh chính.

Từ góc độ thế giới, trong mười Đại Minh Tinh, Lâm Hiên và vẻ đẹp của Vân Thạch Vọng Nguyệt và Thủy là u ám và nhỏ bé nhất!

Công pháp Nho gia Thánh nhân, sức mạnh Nho gia đại diện cho sức mạnh con người.

Cùng với Nho gia Thánh nhân, trở thành một phần của thiên đường.

Có lẽ thực lực công pháp và Lâm Hiên sẽ không khác biệt quá lớn, nhưng Nho gia Thánh hiền là vĩ đại.

Lâm Hiên mỉm cười, cẩn thận từ dưới gầm giường, dưới ván sàn lấy ra một bình rượu dùng trong nhà khi đi xa, thứ thường thấy trong những vụ giết người đốt nhà, xác chết rải rác khắp nơi là chuyện thường thấy.

Xác chết tốt nhất mà kẻ trộm tìm thấy.

Kẻ trộm đã giết Lâm Hiên, và nuốt chửng ma tử trong cơ thể hắn.

Đổ bột phấn vào máu của xác chết, nhanh chóng một làn khói vàng sẽ bốc lên, toàn bộ xác chết sẽ hòa tan cùng máu, không để lại dấu vết.

Khi cánh cửa "reng reng reng" mở ra, gió đêm thổi vào, ngay cả mùi hương cuối cùng cũng biến mất!

Nếu ác ma đó không phải là người bên cạnh Lữ phu nhân, chắc chắn sẽ làm lớn chuyện.

Nhưng một khi đã nghi ngờ Lữ phu nhân, thì không thể để lại thi thể!

"Để ta xem, Lữ phu nhân và tà ác có mối quan hệ gì không?

Có gió và ánh sáng, bây giờ đã bị phụ thể rồi!" Lâm Hiên cười nhạt.

Ngoài ra, Lâm Hiên thực sự biết rằng, khi Lữ phu nhân phát hiện ra người mà bà ta phái đi ám sát Lâm Hiên đột nhiên xuất hiện, sẽ có phản ứng.

Còn về lý do Lữ phu nhân đột nhiên phái người ám sát Lâm Hiên, vài ngày sau đã rõ.

Không chỉ Lâm Hiên biết, mà cả sơn trang đều biết.

Đó là, Lữ phu nhân đã mang thai!

Cả vùng đất tràn ngập niềm vui! ...

Một đoàn thương đội rời khỏi Quảng Vận Sơn Trang đi đến Thiết Sơn Thành.

Đồng thời, Lâm Hiên cũng ở trong đoàn.

Hắn nhàn nhã cưỡi ngựa, nhìn Quảng Vận Sơn Trang gần như không còn thấy ở cách xa hơn mười dặm, khóe miệng nở nụ cười.

Từ trong sơn trang đó, có thể thấy biển rộng trời cao, phi tường.

Chương 1021

Phong Đại, "Thiếu Trang chủ" tuy bất mãn, nhưng Lâm Hiên đã bị tấn công.

Nhìn xem, Lâm Hiên hiển nhiên đã bị lưu đày!

Thực tế Lâm Hiên quả thực đã bị lưu đày, còn lại 27 Ma Pháp sức mạnh?

Do Lục thái thái sinh một đứa em trai tiện nghi, đã đuổi hắn ra khỏi biệt thự, để hắn tự sinh tự diệt!

Không, không sao cả!

Rốt cuộc, ở Quảng Vận Sơn Trang, mọi chuyện không thể giải quyết, nhưng khi rời khỏi sơn trang, hắn sẽ bị coi là một con cá lớn.

"Thúc thúc đừng kích động, trên đường chú ý an toàn.

Nếu cháu đoán không lầm, có lẽ vài ngày tới cháu sẽ gặp thổ phỉ!" Lâm Hiên cười nói.

"Thổ phỉ và thổ phỉ?

Thiếu Trang đức hạnh, con biết chứ.

Đừng..." Phong Đại nghe vậy, sắc mặt hơi biến.

Ta thực sự đã điểm trúng, phải không?

Nhưng, thực sự không thể nào với thủ đoạn của Lữ thái thái.

Những năm đó, một số đội ngũ do trang chủ để lại đã bị Lục tiểu thư từng người một thanh lý sạch sẽ!

Lâm Hiên không quan tâm đến những gì xảy ra trong gió lớn.

Hắn nhắm mắt lại, dựa vào không khí và đại hải, lắng nghe cẩn

thận.

Nếu Lữ phu nhân đó thực sự là yêu tinh, chắc chắn sẽ phái người đi giết.

Có lẽ sẽ thoát khỏi tà ác!

Nếu vậy, con đường phía trước gian nan, vĩnh viễn sẽ không dễ dàng như Lâm Hiên nói.

Lúc đó, chỉ có thể hy vọng vào hạt giống thần kỳ trên không trung và trong biển cả mà thôi!

Sau 3.3 ngày, hạt giống ma pháp trở nên lớn hơn.

Càng ngày càng gần với việc hình thành!

Thực tiễn của thế giới ma pháp này rất đặc biệt, khác với các thế giới khác.

Nếu muốn trở thành một Đại Ma Pháp sư, trước tiên phải gieo hạt giống ma pháp, sau đó ủ ấm cho nó trưởng thành, rồi mới hình thành.

Vì cần khoảng 12 năm để ủ ấm những hạt giống thần kỳ này, nên Tiểu Diệp thường được gieo từ khi còn nhỏ.

Đối mặt với tình huống này, Lâm Hiên thậm chí không chớp mắt.

Cây cung dài trong tay hắn đột nhiên thẳng tắp, mang theo ánh sáng yếu ớt của móng vuốt lửa.

Ma lực, ma lực.

Nhiều tên mã phỉ chạy trốn trên đường rõ ràng đã thấy một cảnh tượng, vài người đột nhiên ngã chết.

Nhiều người khác thì hoặc ngã xuống đất, hoặc quay đầu bỏ chạy.

Mỗi tên mã tặc đều biết, không một ai trong số họ có thể đỡ được mũi tên ma pháp bắn ra.

Bất kể Lâm Hiên bắn vào ai, người đó sẽ chết!

Còn về việc, trong số những tên mã tặc này, có đại sư cảnh giới Hình Thành nào không?

Nói đùa à, nếu có 11 người ở trạng thái đó, tại sao lại làm một tên mã tặc tồi như vậy?

Một mũi tên sắc bén mang theo ánh sáng đỏ xuyên qua khoảng cách hàng trăm bước, bắn xuyên đầu một tên thủ lĩnh mã tặc đang quay lưng bỏ chạy.

Toàn bộ thương đội reo hò: "Thiếu Trang chủ mạnh mẽ!" Những tên mã tặc đó chạy càng lúc càng nhanh.

Lần này đụng phải tấm sắt rồi, không ngờ trong đoàn thương đội nhỏ bé như vậy lại có một cao thủ Hình Thành!

Đại sư ở cảnh giới Hình Thành gần như đã có thể ghi tên vào danh sách dự bị ma pháp rồi, có được không?

Một cao thủ hàng đầu trong giang hồ.

Chương 1022

Chẳng trách những tên mã phỉ đó chạy nhanh đến vậy!

Tuy nhiên, ngay sau khi những tên mã tặc này vừa trốn thoát.

Từng tên một, những chiến sĩ mặc khôi giáp thật sự đã chặn đường đi, người chạy nhanh nhất bị chém đầu ngay tại chỗ.

Sau đó vài người xua đuổi mã phỉ, một lần nữa lao về phía thương đội.

"Giáp sĩ!" Nhìn những chiến sĩ mặc khôi giáp thật sự đó, cả đoàn thương đội đều ngừng lại.

Hầu như mỗi thế lực trong giang hồ đều có những giáp sĩ như vậy.

Chương 28 Chiến sĩ chân chính.

Ví dụ, Vân Sơn Trang có một đội vệ binh lục cấp 500 người.

Những giáp sĩ như vậy không chỉ là lực lượng mạnh nhất trên giang hồ, mà còn là những chiến sĩ mạnh mẽ chống lại ác ma.

Việc một chiến sĩ chân chính xuất hiện ở đây, hiển nhiên không mang lại điều tốt lành, tự nhiên khiến cả đoàn thương đội hoảng loạn.

"Thiết Vệ Lữ Gia Trang!" Quảng Phong chỉ liếc mắt một cái, sắc mặt đã trở nên khó coi.

Lữ Gia Trang là nhà mẹ đẻ của Lữ phu nhân, cũng là một thế lực mạnh mẽ trong giang hồ.

Lúc này, Thiết Vệ Lữ Gia Trang xuất hiện ở đây, không cần hỏi cũng biết là ai đứng sau!

Ít nhất có hàng trăm Thiết Vệ Lữ Gia điều khiển mã phỉ, một lần nữa lao về phía đoàn xe.

Lần này, không thể dễ dàng đối phó những tên mã phỉ đó như vậy!

Ban đầu, những tên mã phỉ đó sợ khổ.

Sau khi thấy sức mạnh thần kỳ của Lâm Hiên, vài người lập tức bỏ chạy.

Nhưng bây giờ, dưới sự giám sát của Thiết Vệ Lữ Gia, những kẻ không biết sợ chết đó chỉ có thể lao về phía đoàn người.

"Bắn!" Xoẹt!

Mũi tên bay về phía mã phỉ.

Những tên thổ phỉ đó cũng thiện chiến, vài người đã tránh được những mũi tên liên tiếp.

Lúc đó, chỉ một trận mưa tên, đã bắn chết hai ba chục tên mã phỉ.

Tuy nhiên, ngay lúc đó, Lâm Hiên bắt đầu màn trình diễn của mình.

Chu Lợi An nhanh chóng khai hỏa!

Thấy hai hộp tên trước mặt Lâm Hiên, hắn bắn ra tất cả trong một hơi.

Quỹ đạo gần như không thể nhìn thấy, nhưng để lại một dư ảnh lớn.

Một loạt mũi tên đỏ liên tục lướt trong không trung, bất kể Tiểu Diệp ở đâu, con ngựa đều bị tên bắn xuyên qua.

Sức mạnh của mũi tên mạnh mẽ đến nỗi có thể xuyên từ đầu vào, xuyên qua lưng, để lại vết sẹo lớn bằng cái bát trên người người bị trúng tên.

Trong giang hồ tranh đoạt quyền lực, bị thế lực khác hủy diệt!

Vậy Hiên Viên Xán Lăng trấn giữ cái gì?

Hắn chỉ sử dụng cung tên bình thường, không phải ma pháp thật sự.

Tuy nhiên, do khoảng cách gần, Thiết Vệ Lữ Gia đã thực sự nhìn thấy.

Mỗi Thiết Vệ bị trúng tên thì hoặc là tên ghim vào cổ họng, hoặc là xuyên qua phía bên kia.

Ở ngoài 100 bước, tên bay nhanh, mỗi mũi tên đều nhắm vào điểm yếu mà giáp trụ không thể bảo vệ.

Kỹ thuật bắn tên này đơn giản là kinh người.

Trong một khoảnh khắc, những Thiết Vệ Lữ Gia này cũng cảm

thấy nỗi sợ hãi mà những tên mã phỉ vừa rồi đã cảm nhận!

Mỗi bước đi, đều có một chiến bào bị Lâm Hiên bắn tên chết.

Nếu vài người đợi vài người đến đoàn thương đội, mỗi người đều sẽ chết!

Đương nhiên, Lâm Hiên cũng cần bắn ra nhiều tên như vậy trong một hơi!

Chương 1023

Tuy nhiên, những Thiết Vệ này tuyệt đối không dám đánh cược tính mạng xem Lâm Hiên có thể bắn ra một trăm mũi tên trong Chu Lợi An hay không!

"Xông lên!" Theo tiếng hét lớn của thủ lĩnh Thiết Vệ, những Thiết Vệ này không còn như một bức tường, mà lao về phía thương đội.

Tuy nhiên, dù mặc khôi giáp nặng hàng trăm cân, tốc độ xung kích cự ly ngắn của những Thiết Vệ binh này tuyệt đối không kém gì ngựa chiến.

Gần như chỉ trong vài nháy mắt, những Thiết Vệ này đã xông đến trước mặt đoàn thương đội.

Mặc dù vậy, vài người đã để lại ba thi thể.

Ban đầu một trăm Thiết Vệ Lữ Gia, lần này chỉ còn chưa đến tám mươi người.

Tuy nhiên, dù vậy, 80 Thiết Vệ vẫn có thể giết chết toàn bộ đoàn thương đội!

Đương nhiên, nếu không có Lâm Hiên!

Chương 29 Chiến đấu.

Một bóng người như u linh đột nhiên, lao vào những Thiết Vệ đó.

"Thiếu Trang chủ..." Thấy Lâm Hiên bỏ cung tên xuống, trong tay cầm trường kiếm, xông về phía Thiết Vệ.

Bước chân của Lâm Hiên kỳ lạ, trông như lao về phía trước.

Tuy nhiên, dường như không thể khóa lại như u linh.

Trước đó, Lâm Hiên đột nhiên đâm một kiếm, tốc độ kiếm cực nhanh, thậm chí phát ra tiếng vù vù, đâm xuyên vào thái dương của một Thiết Vệ Lữ Gia.

Ngay cả Thiết Vệ Lữ Gia cũng có khôi giáp hộ thân, ngay cả phần đầu, bảo vệ càng nghiêm mật, càng có bảo vệ tim.

Do đó, Thiết Vệ Lữ Gia căn bản phớt lờ thế kiếm của Lâm Hiên, trên mặt nở nụ cười lạnh lùng, vung kiếm trong tay.

Dường như họ thấy, kiếm của Lâm Hiên đâm trúng thái dương, bị khôi giáp thật sự cản lại.

Tuy nhiên, thanh kiếm trong tay họ đủ sức chém đứt đầu Lâm Hiên!

Tuy nhiên, nụ cười trên mặt họ nhanh chóng cứng lại.

Kiếm của Lâm Hiên đâm trúng đầu, mặc dù bị khôi giáp thật sự cản lại, nhưng vẫn cảm thấy một luồng hàn ý cực kỳ thấu xương.

Nó trực tiếp xuyên thấu nội tạng, làm vỡ nội tạng.

Thiết Vệ Lữ Gia cúi đầu nhìn, kinh ngạc phát hiện mũi kiếm của Lâm Hiên không xuyên qua giáp đầu.

Một ý nghĩ đáng sợ nảy sinh: "...Sóng xung kích..." Chưa dứt lời,

dường như một quả bom đã nổ tung trong miệng của hắn.

Giữa mắt, tai, mũi và miệng của Thiết Vệ Lữ Gia đó, tất cả đều chảy máu, ngã xuống đất!

Thực tế, tất cả những điều đó chỉ xảy ra trong chớp nhoáng.

Thi thể của Lâm Hiên bị đao đâm vào thái dương của Thiết Vệ Lữ Gia, toàn bộ cơ thể lập tức bị kéo trở lại.

Nhưng hắn lại không quay người, mà vòng ra sau lưng một Thiết Vệ Lữ Gia khác, cũng một kiếm đâm thẳng, kiếm khí phun ra.

Mỗi một vị Đại Ma Pháp sư đều nổi danh lẫy lừng trong giang hồ, là một nhân vật có thể leo lên bảng xếp hạng ma thuật thế giới.

Vài người đều là những vĩ nhân có thể thành lập thế lực trên giang hồ!

Loại cao thủ này, sẽ xuất hiện ở đây sao?

Loại thủ đoạn thần kỳ này, sẽ xuất hiện trong tay Lâm Hiên sao?

Tuy nhiên, sóng xung kích trong tay Lâm Hiên dường như là một lời nhắc nhở, cách thông thường giống như cắt mạch tử giết chết những Thiết Vệ Lữ Gia đó.

Trong nháy mắt, Thiết Vệ Lữ Gia đã bị giết hơn một nửa.

Những Thiết Vệ Lữ Gia còn lại lúc này, hoàn toàn bị du khách vây khốn, quay người bỏ chạy.

Lúc này, ngay cả Thiết Vệ cũng không chịu nổi nữa, quay người bỏ chạy!

Đối mặt với sự tồn tại không thể nào chiến thắng này, chẳng trách những Thiết Vệ đó lại như vậy.

“Giết!” Ngay lúc đó, Lâm Hiên không chút do dự lao về phía

những Thiết Vệ Lữ Gia cuối cùng còn sót lại.

Sóng xung kích, từng Thiết Vệ Lữ Gia một đầu bay lên trời.

“A a!” Trong sợ hãi và tuyệt vọng, vài Thiết Vệ cuối cùng vừa la hét, vừa rơi nước mắt quay người đi về phía Lâm Hiên.

Chương 1024

Dù không thể trốn thoát, thì cũng chỉ còn cách liều mạng!

Tuy nhiên, sự tuyệt vọng đó có ích gì sao?

Hoàn toàn bị kiếm của Lâm Hiên giải quyết.

Awwaww.

Lâm Hiên thở hổn hển dữ dội, chân khí trong cơ thể đã cạn kiệt.

Vừa rồi, trông có vẻ dễ dàng hạ gục những Thiết Vệ Lữ Gia mặc giáp nặng đó.

Nhưng trên thực tế, Lâm Hiên đã phô diễn tất cả kỹ năng.

Quy tắc của thế giới ma pháp này rất đặc biệt, sức mạnh pháp thuật, và các loại sức mạnh khác đều bị từ chối.

Chương 30 Câu kết.

Mặc dù Lâm Hiên đã phát huy sức mạnh nguyên thủy, nhưng mức tiêu hao lại gấp ngàn lần.

Vì vậy, đã chém giết nhiều Thiết Vệ như vậy, nhưng vài người lại gần như cạn kiệt sức mạnh của phân thân đó!

Rốt cuộc, bây giờ chỉ còn một Kim Lân.

"Thiếu Trang chủ..." Phong Đại lại nhẹ nhàng, cả người trông hoảng hốt.

Khi nhìn thấy Đại sư Thiếu Trang đã lớn, không thể tin rằng hắn lại có kỹ nghệ siêu phàm như vậy!

Một mình một ngựa đánh bại hơn trăm Thiết Vệ Lữ Gia!

Có thể sao?

E rằng ngay cả thôn chủ, trong tay cũng không có Vân Phỉ Kiếm.

Nhưng tình huống hiện tại là vậy, khiến họ không thể không chấp nhận.

Nước mắt rơi!

"Tiểu thư, Đại sư Thiếu Trang bây giờ thực sự đã trở thành một Đại Ma Pháp sư rồi!" Lâm Hiên vẫn tôn trọng người vệ sĩ trung thành mà mẹ hắn để lại.

"Chú Quang, thôi đi.

Lát nữa ở bên cháu, đừng chạy lung tung!" Quảng Phong hơi sửng sốt, ý của Lâm Hiên là sao?

Có nguy hiểm sao?

Vừa rồi, tôi đột nhiên thấy những thi thể Thiết Vệ Lữ Gia trên mặt đất bắt đầu mềm nhũn.

Bất kể thi thể bị cắt làm đôi, thi thể bị mất đầu, hay toàn bộ thi thể, đều đang mềm nhũn.

Từng luồng khí đen từ những thi thể đó bay ra, như những xúc tu sẽ xẻ ra những thi thể bị nứt và phần đầu, sau đó kéo Tiểu Diệp lại.

Sau đó vài người hợp lại, từ từ đứng dậy.

"Không phải thi thể, không phải thi thể!

Tà ác, tà ác..." Một số người trong thương đội lớn tiếng la hét, biểu lộ sự sợ hãi tột độ.

Ác ma là kẻ thù không đội trời chung của thế giới này, chỉ biết giết người.

Ý nghĩa quan trọng nhất của sự tồn tại của võ lâm giang hồ là trấn áp những ác ma đó.

Việc thành lập Thiết Vệ Lữ Gia cũng vì mục đích này.

Mỗi lần ác ma xuất hiện, đều mang đến tai nạn lớn cho thế giới.

Nhìn những xác chết đó, là một loại tà ác.

Điều đáng ngạc nhiên là, huấn luyện viên Fabbipe đã tìm Giang Hạo để nói chuyện.

Trong lòng Lâm Hiên có một cảm giác khó tả.

Tuy nhiên, hắn cũng chú ý thấy huấn luyện viên Fabbipe nhìn hắn nói: "Hiên Viên, đợi một lát, lát nữa sẽ tìm cậu." ...

Mười phút sau, Giang Hạo quay lại, nhưng chạy về, cả người như muốn bay lên.

Có thể nghe thấy tiếng hắn gào thét từ khoảng cách mấy chục mét

về phía Lâm Hiên: “A!

Chương 1025

Trình huynh!

Trình huynh!

Tôi thành công rồi!

Tôi thành công rồi!" Giang Hạo trực tiếp lao đến bên cạnh Lâm Hiên, hai tay nắm lấy cổ Lâm Hiên, gọi một cuộc điện thoại kỳ lạ.

Lâm Hiên cuối cùng cũng buông tay, thở phào một hơi.

Mặc dù có thể đoán được sự phấn khích của Giang Hạo, nhưng vẫn giả vờ không hiểu: "Có chuyện gì tốt vậy?" Khi không thể động đậy thì phát điên!

"Tốt lắm!

Tốt lắm!

Đương nhiên là chuyện tốt!

A a, vừa nãy huấn luyện viên trưởng đội U19 kiêm quản lý đào tạo trẻ đối diện đã cho tôi thử việc!

Trình huynh, nghe thấy không?

Thử việc!" Giọng Giang Hạo quá lớn, đến nỗi Lâm Hiên cảm thấy màng nhĩ mình sắp nổ tung.

"Đồng ý chứ?

Chuyện lớn như vậy, đừng nói gì sao?" Giang Hạo bây giờ hoàn toàn chìm đắm trong sự ngạc nhiên, lơ đễnh trả lời: "Còn phải suy nghĩ gì nữa?

Nếu không nắm bắt cơ hội tốt như vậy, sẽ bị sét đánh đấy.

Tôi muốn biến thành phượng hoàng!

Haha, đúng rồi, anh Trình, anh nhắc tôi mới nhớ, mau báo tin vui về nhà đi, chỉ có bố mẹ tôi, tuyệt đối sẽ đồng ý, nhất định phải hạnh phúc!" Mỗi động tác, từng lời nói của Giang Hạo đều tràn ngập sự kích động.

Trước trận đấu, một viễn cảnh vô tình đã trở thành hiện thực, tất cả không còn là ảo ảnh hư ảo nữa.

Hạnh phúc đến quá đột ngột.

"Ồ, đúng là chuyện tốt, chúc mừng!" Lâm Hiên cười, chúc mừng từ tận đáy lòng.

Chương 007 Ý nhân: Minh Đạo.

“Hắc hắc!

Anh Trình, Tiểu Đào, đừng lo.

Với năng lực của hai người, có lẽ năm sau có thể trở thành đồng đội với tôi.

Ồ, nếu tôi đi đội một, tôi không thể...” Cứ thế, Giang Hạo bắt đầu mơ về đội một.

Hiên Viên không muốn đả kích, nhưng không thể nghe những lời “ảo tưởng” (YY) vô bờ bến.

Chỉ có thể cắt ngang khát vọng, mắng: “Này!

Quảng Tử, bây giờ mới bốn giờ, trời còn chưa tối mà!” Giang Hạo đang vui, nhưng khi nghe lời Lâm Hiên, hắn lại mặt dày bám lấy quán bar: “Này, anh Trình, trong lòng anh không thoải mái.

Nếu anh thực sự ghen tị với tôi, cứ nói thẳng đi, tôi sẽ không bao giờ cười anh đâu.” “Ghen tị cái đầu quỷ nhà cậu.” Lâm Hiên xua tay, vỗ vỗ đầu hắn.

“Đừng nghĩ chỉ có cậu mới giỏi.

Cậu chỉ có thể đếm ngón tay ở đội trường thôi.” Lâm Hiên giơ ngón trỏ lên, biểu thị hai ý nghĩa.

Minh Đạo bên cạnh không có cơ hội nói chuyện, ánh mắt nhìn Giang Hạo đầy vẻ ngưỡng mộ.

Hắn biết, mặc dù ba người cùng trên một sân bóng, nhưng từ khoảnh khắc đó, Giang Hạo đã tạo ra khoảng cách với hắn.

Tục ngữ có câu, thiên tài có thể tạo ra cơ hội, thiên tài giỏi nắm

bắt cơ hội, kẻ ngốc chỉ lãng phí cơ hội.

Minh Đạo lần đầu tiên nảy sinh suy nghĩ tự phủ định.

Cảm thấy mình thật sự là một kẻ ngốc.

Giang Hạo có thể nắm bắt cơ hội, khơi dậy hứng thú.

Tại sao hắn lại không thể làm được điều gì lớn lao?

Một lúc sau, đột nhiên: “Anh Thành, cậu dọa tôi sợ chết khiếp.

Chương 1026

Chúc mừng nhé.

A a, chỉ có tôi...” Minh Đạo thất vọng, quay người đi thẳng đến khu nghỉ ngơi.

Lặng lẽ sắp xếp ba lô, sau đó ngồi xuống ghế không nói một lời.

“Anh ơi,...” “Không sao, bình thường thôi.

Nếu vậy, thì không còn gì tốt hơn nữa.” Lâm Hiên quay người đi về phía Minh Đạo.

Hắn hiểu tâm trạng của Minh Đạo lúc này.

Không so sánh thì không có hại.

Lâm Hiên và Giang Hạo đồng thời được Dortmund chọn.

Minh Đạo tất nhiên sẽ.

Làm sao có thể vui vẻ được chứ?

Lâm Hiên ngồi xuống trước mặt Minh Đạo, đưa tay nắm lấy Minh Đạo.

Nhìn vào mắt hắn hỏi: “Tiểu Đào, suy nghĩ nhiều quá à?” Minh Đạo miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, nói: “Tôi không có.

Đã là anh em.

Tôi chân thành chúc mừng hai người.

Thôi.

Điều tôi có thể làm là gì, ai bảo tôi không có sức mạnh!” “Thật sao?” Lâm Hiên thực sự không đoán sai.

Minh Đạo thường nội tâm, nhưng suy nghĩ của hắn cũng nặng nề,

nên dễ suy nghĩ lung tung.

“Ai nói thực lực không được?

Tôi sao?

Huấn luyện viên nói?

Tiểu Đào, đừng nghi ngờ, đặc biệt là thủ môn.

Tốt nhất là không bị người ta để ý.

Hai chúng ta đều đi, năm sau vẫn có thể sống sót ở đội trường.

Làm thủ môn dễ lắm.

Năm sau còn phải bảo vệ danh hiệu Champions League nữa!

Có lẽ một trong ba chúng ta sẽ vào đội một.

Đừng quá coi trọng thành bại trước mắt.” Lâm Hiên khai sáng cho Minh Đạo, đồng thời giúp hắn một tay.

Dành thời gian riêng tìm huấn luyện viên Fabbipe.

“Thầy ơi, thầy giúp em một việc.” Huấn luyện viên Fabbipe nhanh chóng gật đầu: “Chỉ cần tôi có thể làm được, không vấn đề gì, tôi cam đoan.” Lâm Hiên nói nhỏ: “Em và Giang Hạo sẽ đi, nhưng Minh Đạo ở lại đội.

Vì tình thầy trò của chúng ta, thầy có thể giúp cậu ấy mở một lớp học riêng, giống như năm nay chỉ dạy riêng em được không?” Huấn luyện viên Fabbipe nhìn Lâm Hiên vài giây, sau đó nói: “Nói với tôi là cậu sẽ tắt đèn khi rời đi.

Cậu thật may mắn khi có những người bạn như vậy.

Tuy nhiên, tôi không nhìn vào mặt cậu.

Ai có tiềm năng?

Trong lòng tôi không biết sao?” Lâm Hiên hắc hắc cười, ý là đã

đồng ý.

Đồng thời, hắn nghĩ: "Người xưa à, đừng quên tài sản của cậu, Tiểu Đào, tôi chỉ có thể giúp cậu đến thế thôi." Chương 008 Huấn luyện viên đội trẻ cấp cao.

Lâm Hiên dành hai ngày quay về trường học kiểm tra đồ dùng cá nhân, dưới sự giúp đỡ và phối hợp của câu lạc bộ Dortmund, hoàn tất các thủ tục liên quan đến thân phận học sinh.

Từ đó, một cầu thủ được Dortmund 04 tiếp nhận xuất hiện, không chỉ khiến Lâm Hiên trở thành người nổi tiếng khắp trường, mà Tổng Giám đốc Phùng Mịch cũng không có cách nào dùng phương pháp thông thường với thân phận học sinh của hắn.

Ban đầu, Lâm Hiên nghĩ rằng khi dấn thân vào con đường bóng đá chuyên nghiệp, sẽ không thể chăm lo cho việc học còn lại.

Ban đầu, hắn đã làm thủ tục thôi học, nhưng Tổng Giám đốc Phùng Mịch đã đưa ra một giải pháp khác: giữ lại thân phận học sinh của hắn, và đề nghị Lâm Hiên sau khi huấn luyện vẫn có thể dành thời gian tự học.

Chương 1027

Mỗi học kỳ chỉ cần tham gia kỳ thi cuối kỳ của trường, nếu thành tích đạt yêu cầu, có thể hoàn thành việc học.

Tổng Giám đốc Phùng Mịch đã cung cấp tất cả sách chuyên môn và thông tin liên hệ của các giáo sư, và đã chào hỏi trước.

Không có con số may mắn nào.

Trên thực tế, Lâm Hiên tiếp tục mặc áo số 5 trong đội trường, nhưng hắn biết nhất định có người đã lấy một số áo cao như vậy.

Về việc của Quan Vũ, Tuchel có thể cân nhắc, không vội.

Sau đó hỏi một chuyện quan trọng: "Hiên Viên, cậu đã ổn định chỗ ở chưa?" Lâm Hiên ngẩn người, đột nhiên nhận ra một chuyện lớn, hắn ở ký túc xá trường học, lại bỏ qua một chuyện quan trọng như vậy!

Thật hoang đường!

Tuchel trả lời: "Chưa cân nhắc sao?

Hiện tại có 11 lựa chọn.

Đầu tiên, cậu có thể chọn một tòa nhà dân cư có quan hệ hợp tác với câu lạc bộ.

Họ sẽ cung cấp chỗ ở cho các thành viên đội trẻ.

Đương nhiên, những gia đình này đều là fan của Dortmund.

Cậu không cần phải lo lắng về ngôn ngữ chung trong sinh hoạt hàng ngày, đó là một trong những phương pháp huấn luyện fan của tôi.

Trên thực tế, kẻ thù không đội trời chung của tôi, Klopp, cũng

đang áp dụng phương pháp này.

Đương nhiên, nếu không, thì chỉ có thể ra ngoài tìm nhà thôi." "Tôi cảm kích ý tốt của ông.

Tôi tốt nhất nên ra ngoài thuê một căn nhà." Lần này Lâm Hiên trả lời nhanh chóng ngoài dự kiến.

Hắn thừa nhận Tuchel thực sự có một lợi thế lớn, nhưng ở chung với người khác luôn bất tiện.

Văn hóa và thói quen sinh hoạt khác nhau, việc hòa nhập với gia đình chủ nhà sẽ rất khó xử.

Mặc dù thuê nhà cũng có hạn chế, nhưng ít nhất không cần phải ở chung với chủ nhà cả ngày lẫn đêm, thường sẽ chú ý hơn một chút, tương đối thoải mái.

Tuchel tự nhiên sẽ không đưa ra ý kiến về lựa chọn của hắn, chỉ quan tâm đến hắn, rồi nhanh chóng quay lại vấn đề chính: "Hiên Viên, cậu vừa mới đến câu lạc bộ, chắc chắn chưa hiểu rõ về công tác đào tạo trẻ của chúng tôi.

Cậu cần hòa nhập nhanh hơn, vậy bây giờ tôi đưa cậu đi tham quan thành quả đào tạo trẻ của chúng tôi, được không?" "Ông có thể đích thân đưa tôi đi sao?" Lâm Hiên biết rõ thương hiệu đào tạo trẻ của Dortmund rất nổi tiếng, nhưng quản lý đào tạo trẻ dường như rất nhàn rỗi!

"Ồ, bây giờ tôi rảnh.

Tôi đi cùng cậu.

Không ai hiểu rõ hơn tôi đâu." Lâm Hiên gật đầu, đúng vậy.

Hai người đi đến phòng truyền thống đào tạo trẻ của câu lạc bộ, nằm dưới văn phòng của Runette, cũng là một phần của phòng truyền

thống đội một.

Lâm Hiên không khỏi tặc lưỡi.

Thật lãng phí.

Dù chất lượng huấn luyện của đội trẻ Dortmund cao, cũng không cần phải dùng một căn phòng để chứa nhiều cúp như vậy.

Tuy nhiên, khi đẩy cửa bước vào, Lâm Hiên lập tức bị thu hút.

Trong hơn 100 hộp kính hình vuông trong suốt đặt hàng chục chiếc cúp, ở giữa có một dãy bàn dài, trưng bày đủ loại danh hiệu của Dortmund ở mọi lứa tuổi.

Tuy nhiên, điều thu hút Lâm Hiên không phải những chiếc cúp đó, mà là những bức ảnh trên tường.

Một số bức ảnh có kỹ thuật chụp ảnh rất cổ điển, thậm chí có cả ảnh đen trắng, hiển nhiên rất cũ.

Tuy nhiên, Lâm Hiên có thể nhận ra, những siêu sao nổi tiếng của bóng đá thế giới mà hắn quen thuộc từ nhỏ!

Chương 009 Kế thừa công lao.

Tuchel nhìn quanh Lâm Hiên, tự hào giới thiệu: “Nhìn xem!

Phòng truyền thống của tất cả các đội tuyển trẻ của chúng tôi, tất cả thành tựu của đào tạo trẻ Dortmund đều ở đây!

Bao gồm cả danh hiệu của chúng tôi, và tất cả các siêu sao đã từ đây bước ra sân khấu lớn.” “Gần đây, các đội bóng đều trích dẫn lời tôi để đào tạo, nhưng câu lạc bộ tạm thời không có phương pháp như vậy...” Theo thời gian trôi qua, tôi nghe Tuchel giới thiệu từng người trong đó như kể chuyện.

Tôi không biết Lâm Hiên có phải đã mất một hai giờ để tham quan căn phòng truyền thống nhỏ bé đó không, Tuchel cuối cùng lại có một lần tận hưởng.

Bước ra khỏi cửa phòng truyền thống, Tuchel đột nhiên nói: “Hiên Viên, tôi tin rằng sau trận giao hữu, cậu cũng biết năng lực của mình không hề thua kém các cầu thủ U19 khác.

Chương 1028

Tôi hy vọng khi cậu rời câu lạc bộ, bức ảnh của cậu sẽ xuất hiện trong căn phòng này." "Ông có thể yên tâm, tôi sẽ cố gắng hết sức." Thái độ của Lâm Hiên cũng là thái độ chân thật nhất trong lòng hắn.

Mặc dù Tuchel khá dài dòng, nhưng lần này lại khiến Lâm Hiên một lần nữa nâng cao sự tôn trọng và công nhận đối với đội trẻ Dortmund.

Mặc dù một số ngôi sao trong ảnh rất lạ, thậm chí có những cái tên chưa từng nghe đến, nhưng đó là truyền thống của câu lạc bộ.

Không có danh tiếng của họ, sẽ không có sự công nhận tập thể của bóng đá thế giới dành cho công tác đào tạo trẻ của Dortmund ngày hôm nay.

Dortmund 04 tuy không phải là một gia đình lớn, nhưng thái độ đối với đào tạo trẻ lại cần mẫn, khiêm tốn, kiên trì và tỉ mỉ như những người thợ mỏ từng thúc đẩy thành phố này phát triển thịnh vượng.

Bao phủ lịch sử phát triển của thành phố công nghiệp này ở một cấp độ cao hơn, ban tặng cho câu lạc bộ di sản tinh thần!

Đương nhiên, Lâm Hiên khao khát trở thành một phần di sản ngôi sao của đào tạo trẻ câu lạc bộ, nhưng còn một chặng đường dài phải đi.

Theo lời Lâm Hiên, Tuchel chỉ nói: "Hôm nay cậu có cần nghỉ ngơi không?

Khi vừa đến, nên làm quen trong hai ngày, nên đừng lo lắng về việc hòa nhập đội." Lâm Hiên nhìn đồng hồ.

Bốn giờ chiều.

Ngay lập tức hỏi Tuchel: “Hôm nay đội có tập luyện không?” Tuchel gật đầu.

“Có!” Lâm Hiên trả lời: “Tôi tốt nhất nên gặp gỡ các đồng đội mới trước.

Hòa nhập đội càng sớm càng tốt.” ...

Hai người đến sân tập.

Kai đang giám sát một nhóm vận động viên giãn cơ.

Tuchel thì thầm vài câu vào tai Kai.

Kai lập tức cắt ngang buổi tập của mọi người, để Lâm Hiên đứng sang một bên giới thiệu: “Này các cậu, anh chàng trẻ tuổi này, nhớ không?

Từ bây giờ, cậu ấy là một thành viên của đội chúng ta.” Vài lời đó vừa dứt, mỗi người đều có những biểu cảm khác nhau trên mặt.

Kai, với chiếc băng đội trưởng, lộ ra vẻ mặt vừa tốt bụng, lại vừa nhíu mày cười.

Vốn dĩ, đội bóng có thêm thành viên mới thì nên vui mừng, nhưng họ chỉ nhớ cảnh Lâm Hiên ép buộc khởi động lần trước.

Khả năng nhảy mà tôi tự hào nhất đã bị lạm dụng, nhưng vẫn có chút ảnh hưởng.

Lâm Hiên thường xuyên giới thiệu một cách cởi mở: “...Chào mọi người!

Tôi là đối thủ của các cậu, nhưng đó là chuyện của mấy ngày trước rồi.

Chính thức ra mắt, tôi tên Lâm Hiên, chơi ở vị trí tiền vệ.” Ngay khi Lâm Hiên báo cáo vị trí, mắt Kai đột nhiên mở to, mọi người không ngừng nhìn Lâm Hiên, bàn tán xôn xao.

Thực lòng mà nói, lúc này trong lòng Lâm Hiên.

Hắn thường cảm thấy khó xử.

Hắn hy vọng khi là tiền vệ, sẽ nhận được ánh mắt thân thiện.

Nhưng phản ứng không phải vậy, mà là kinh ngạc và nghi ngờ.

Nhưng thật không may, ở những nơi khác.

Đồng thời, cả người hắn bước lên một bước, quả bóng lại lăn về phía sau Kai.

Khi Kai quay người lại lần nữa, Lâm Hiên đã cắt đứt mọi khả năng Kai có thể bắt bóng, bây giờ ngăn cản Kai thì đã quá muộn.

Đồng thời, Lâm Hiên bắt đầu tăng tốc hết mình!

Tốc độ tuyệt đối không nhanh bằng Giang Hạo, nhưng tốc độ khởi đầu của Lâm Hiên lại chí mạng đối với đối thủ, ít nhất có hai đồng đội theo sát bên cạnh, không có hàng phòng ngự nào có thể chịu được đòn phản công nhanh của hắn.

Đội trưởng Dortmund, Kai, nhanh chóng bỏ rơi Rakitic, chuẩn bị ngăn cản Lâm Hiên.

Thậm chí huấn luyện viên của đội, Tuchel, còn kéo mặt mình, gào lớn trên sân: “Kai, dừng lại.

Bỏ cậu ta xuống!” Nhưng Kai không làm ngoài dự đoán của Lâm Hiên.

Hắn chờ đợi cú sút cuối cùng xuất hiện!

Kai thấy Lâm Hiên trực tiếp thay đổi hướng, bước một bước lớn.

Quả bóng có xu hướng lăn từ phía sau, điều đó tuyệt đối không thể chấp nhận được.

Chương 1029

Hắn nhanh chóng đuổi theo quả bóng.

Nhưng hắn nhanh chóng nhận ra không thể đuổi kịp bóng.

Thậm chí còn khó khăn hơn cả việc lật đổ Hiên Viên Thiên Lý.

Tay Lâm Hiên khẽ run rẩy, cảm thấy miệng mình như một ngọn núi lớn.

Kai: "Không phải tôi đâu.

Đứng trước mặt tôi là một quái vật chết tiệt!" Mats Hummels và Subotić ngay lập tức lao về phía trước sau khi ánh mắt giao nhau.

Hậu vệ cánh không quay về, toàn bộ hàng phòng ngự đều dâng cao, không chỉ có thể ngăn cản Lâm Hiên sút xa, mà còn có thể ngăn Lâm Hiên chuyền bóng từ phía sau, tạo thành một bẫy việt vị khổng lồ.

Tuy nhiên, khi vừa đứng vững, Lâm Hiên đã hoàn thành công tác chuẩn bị, trọng tâm hạ thấp, chân phải sút vào bóng.

Mats Hummels có thể cảm thấy một luồng gió khi quả bóng bay thẳng vào mặt mình.

Đồng thời, hắn nhìn về phía khung thành.

Mặc dù khoảng cách từ quả bóng đến khung thành theo quan sát trực quan là 40 mét, nhưng trong lòng hắn vẫn thầm lo lắng, các cầu thủ thường biết Lâm Hiên có khả năng sút xa.

Vài giây sau, thấy quả bóng bay thẳng vào khung thành, lướt qua những ngón tay của Weidenfeller.

Sau đó cả sân vận động vang dội, khiến màng nhĩ như bị phá vỡ

bởi âm thanh lớn.

Lúc đó, mọi người đều cảm thấy mình không sai.

Không phải tôi không cố gắng, mà đối thủ quá mạnh.

Nhưng kết quả đã định.

“Bàn thắng!

Bóng vào rồi!

Oa!

Lâm Hiên ghi bàn ở phút thứ 20, nhưng chỉ cần một cơ hội để chứng minh giá trị hàng chục triệu euro của mình trong các đánh giá uy tín.” Lúc đó, Lâm Hiên lại quay đầu nhìn Kai, có cảm giác như đang dạy bài cho tân binh.

Cậu ta có nghĩ tàn nhẫn là có ích không?

Ồ!

Thật quá ngây thơ.

Lâm Hiên ít khi đánh nhau với đối phương, vì bị xâm phạm.

Trên sân bóng, ghi bàn là cách phản công tốt nhất.

Như một quả bóng, khi đối thủ của tôi có một hành động tồi tệ, tôi sẽ dùng một bàn thắng đẹp mắt để hủy diệt ý chí của họ.

Sự phản công của kẻ mạnh!

Phụ lời: Bù đắp cho hai thời đại cũ của hôm qua và hôm nay.

Có lẽ chỉ có điều đó mới có thể ngăn cản, “A!

Bắt đầu rồi.

Trời ơi, bàn thắng tuyệt vời đó!” “Hahahaha!

Đẹp trai quá.

Mọi thứ đều có thể vào, quá tuyệt vời.” “Klopp cháu, đầu hàng đi, có chuyện lớn rồi, không thắng nổi đâu, haha!” Nam Cung Thành và đồng đội vừa rồi còn lo lắng cho Lâm Hiên.

Hắn mặc chiếc áo đấu màu vàng của Dortmund trong hai ống kính truyền hình, nhưng khoảnh khắc tiếp theo, quả bóng từ “đám đông” đang vây hãm tản ra, chính xác rơi xuống chân Rakitic.

Khi Lâm Hiên chuyền bóng, hắn nhìn Rakitic một cái.

Ý tứ rõ ràng: “Nghe tôi, tin tưởng.

Phần còn lại!” Tiếp theo, Lâm Hiên không tiếp tục nhận bóng, mà chuyển hướng sang một bên khác chạy về phía trước.

Kai không chút do dự theo sát, nhưng Rakitic lại trực tiếp phớt lờ hắn.

Như vậy, Kai một mình bị bỏ lại giữa đường.

Chương 1030

Rakitic giờ đã biết ý nghĩa của việc Hiên Viên rút lui, dường như là nói nhảm, nhưng trên thực tế, sau pha xử lý ban đầu, hắn đã trực tiếp kéo một khoảng trống từ giữa sân!

Rakitic không chút do dự tăng tốc.

Nếu không dám liều chết, cũng sẽ không vì sự tử tế của đồng đội mà làm khó.

Ngay cả khi đối mặt với pha xoạc bóng của Kai, khi thay đổi hướng và mất trọng tâm, Rakitic cũng không để mình ngã xuống.

"Kai không cướp được bóng!

Rakitic, chuyền bóng, và có một bước tiến lớn.

A ha!

Giang Hạo đã mua thông!" Giang Hạo sải bước đuổi theo bóng, Subotić cướp bóng, nhưng chỉ còn cách gót chân một inch.

Đây là lúc thể hiện khả năng cuối cùng.

Weidenfeller có kỹ thuật trên vạch vôi tốt, nhưng không có sức bùng nổ như Giang Hạo kém chín tuổi, nhưng thấy Giang Hạo đuổi kịp bóng và chuẩn bị vung chân, nên chỉ có thể bước lên một bước.

Nhưng một bước không đủ, không có thời gian để hoàn toàn mở rộng hai tay chắn góc sút.

Bóng sượt qua lòng bàn tay hắn, lăn vào góc trái.

Weidenfeller kinh ngạc quay đầu nhìn, thấy quả bóng đã nằm trong lưới phía sau mình, vẻ mặt hắn trở nên chán nản.

Tất cả các cầu thủ Dortmund trên sân cũng chẳng khá hơn là bao.

Tỷ số trên sân đã là 2-0, trận đấu vừa mới bước sang phút 29.

Tôi đã mất bóng ở phút 24.

Trong vòng năm phút đã mất hai bàn.

Mặc dù kinh nghiệm cho thấy, việc dẫn trước hoặc bị dẫn hai bàn là một tình thế nguy hiểm, không có khả năng lội ngược dòng lớn, nhưng có những điều kiện nhất định.

Nếu ở sân vận động Allianz Arena, Bayern Munich có thể nhận được sự giúp đỡ từ lợi thế sân nhà, nhưng hiện tại, mọi lợi thế đều thuộc về Dortmund.

Xin lỗi, hãy để tôi nói như vậy, vì tất cả mọi người ở đây đều có thể thấy sự thật.

Dortmund sắp hoàn tất công việc rồi.

Dortmund chưa từng có tiền lệ bị dẫn trước hai bàn trong mùa giải này.

Trong mùa giải trước, chỉ có ở Champions League hai lượt trận là có chút điều chỉnh.

Những lời này khiến quản lý hậu trường phải nhắc nhở chú ý sự công bằng.

Marcel Reif tháo tai nghe ra và gào lên: "Sự thật.

Chỉ cần fan Dortmund không có vấn đề về IQ, thì nên biết đây không còn là một sự thật công khai nữa!

Mẹ kiếp, chết tiệt!" Trong phòng bình luận, Đoạn Huyên nói một cách thư thái: "Dortmund ngày càng gần chiến thắng.

Với thực lực như thế này, e rằng chỉ có Bayern mới có thể ngăn cản họ ở toàn bộ Bundesliga." Đối tác Đào Vĩ mỉm cười trả lời: "Điều đó chắc chắn rồi.

Dortmund là một đội bóng đầy tham vọng, khao khát thách thức những gã khổng lồ đó.

Hơn nữa, khó có thể biết Bayern có thể ngăn cản họ hay không.

Trong ba lần đối đầu gần đây, Bayern đều không thắng nổi họ!" Tuchel tự nhiên hiểu rằng Dortmund, sau khi có được động lực, đã thực hiện điều chỉnh ở tuyến trên ngay sau đó, Marco Reus thay thế Giang Hạo.

Để giảm tốc độ tấn công tổng thể và khả năng kiểm soát bóng mạnh mẽ, điểm mạnh của Marco Reus có thể giúp đội kiểm soát bóng ở giữa sân tốt hơn, tránh xa khu vực cấm địa, tự nhiên loại bỏ mối đe dọa.

Dortmund kiểm soát nhịp độ trong hiệp hai, nhưng tốc độ tấn công và phòng thủ không nhanh bằng hiệp một.

Ngược lại, Bayern Munich đã được tiếp thêm sinh lực, phản công với quyết tâm lớn.

Ở phút 71, Götze thấy hậu vệ trái Piszczek có khoảng trống ở giữa sân, trực tiếp chuyền bóng cho Grosskreutz, người sau đó băng qua tuyến giữa, Blaszczykowski ập vào, kéo một thành phố trước khung thành về phía sau.

Tầm nhìn xuất sắc của Götze khiến bình luận viên truyền hình của Dortmund thường xuyên phấn khích, và mong đợi một siêu sao mới nổi.

Bayern Munich cố gắng đẩy mạnh ở giai đoạn cuối, nhưng cuối cùng không đạt được kết quả.

Ngược lại, Dortmund sau khi khôi phục đội hình tiền vệ đã gần như một lần nữa nới rộng tỷ số.

Cuối cùng, sau năm phút bù giờ, tỷ số được ấn định là 2-0 cho

Dortmund.

Chương 1031

Mặc dù truyền thông Dortmund, với "Báo Khu Mỏ" là đại diện, đã tuyên truyền chiến thắng sau trận đấu, việc Dortmund đã kết thúc hy vọng vô địch của Bayern Munich là một sự kiện vui vẻ vĩ đại!

Tuy nhiên, trong một cuộc phỏng vấn, Tuchel lặp lại nhấn mạnh rằng ông không hoàn toàn hài lòng với kết quả này: "Chúng tôi đã không tiếp tục nới rộng lợi thế khi dẫn trước hai bàn, điều đó đã cho đối thủ hy vọng và chứng tỏ đội bóng vẫn còn non nớt, vì vậy chúng tôi phải nỗ lực giải quyết vấn đề này trước khi đối mặt với đối thủ lớn Napoli." Không phải vì Tuchel giả vờ khiêm tốn trước truyền thông.

Sau khi kết thúc, ông ấy cũng bày tỏ ý tương tự với các cầu thủ trong phòng thay đồ, những lời lẽ của ông chắc chắn còn gay gắt hơn.

Tuy nhiên, với tư cách là truyền thông, công nhận kết quả, vấn đề mà Tuchel nói trong mắt truyền thông chỉ là một chiêu từ ngữ.

Bước tiếp theo là đối mặt với Napoli, truyền thông cũng sẽ tràn đầy tự tin.

"Napoli đứng đầu Serie A, rõ ràng dẫn trước AC Milan và Inter Milan, thể hiện vị trí thống trị không thể lay chuyển, đội hình trông có vẻ hùng mạnh, và sân vận động San Paolo là nơi khó chinh phục nhất mùa giải này.

Chuyến làm khách của Dortmund ở Champions League chắc chắn sẽ không dễ dàng, nhưng khó khăn không có nghĩa là không có cơ hội!

Bóng đá là phẩm chất ưu tú của việc chiến đấu với kẻ yếu và kẻ mạnh cho đến phút cuối cùng.

Dortmund kế thừa sự kiên cường của tinh thần thợ mỏ.

Một đội bóng có mục tiêu lớn, có thể thấy một phần từ cuộc phỏng vấn của Hiên Viên.

Điều đáng quý hơn nữa là, đội bóng này không chỉ có thể, mà còn làm được!

Mùa giải trước, họ đã hoàn thành nhiều điều bất khả thi, thậm chí có lúc thống trị Liverpool, Liverpool đã thua, nhưng Napoli đang trong giai kỳ phục hưng cũng không có gì đáng sợ.

Tuchel và các cầu thủ của ông, mang theo niềm vui chiến thắng ở Ruhr derby, đã khởi hành để chinh phục San Paolo.

Tôi chúc may mắn trong mùa giải khó khăn nhất này." Bài viết này được đăng trên "Báo Khu Mỏ" trước khi có phiên bản mới nhất, nhưng không phải là một đơn vị gốc, chỉ là sao chép lại bài viết "Báo Bild" về triển vọng Champions League.

"Chưa rời đi à?

Kể cho tôi nghe chuyện gì đã xảy ra đi.

Tôi tin rằng sau giờ làm việc cậu không tìm tôi uống một ly, ha!" "Uống rượu ư?

Khi tôi thắng trận đấu sân nhà tiếp theo, chúng ta có thể thảo luận." Mourinho nói, "Nhưng bây giờ, tôi cần biết tình hình của Cambiasso, liệu thể lực hiện tại có thể đối phó với Champions League hay không?" Tiền vệ Cambiasso của Napoli vừa trở lại sau chấn thương, chỉ chơi nửa trận trong trận đấu với Udinese.

Anh ấy đã thi đấu 70 phút trong trận đấu với Siena ở vòng trước, nhưng Mourinho hơi không chắc chắn về thể lực hiện tại của anh ấy.

Champions League là một cuộc đối đầu ở cấp độ cao hơn Serie A.

Nếu chỉ có thể miễn cưỡng duy trì, Mourinho đương nhiên sẽ không lãng phí vị trí đá chính của anh ấy.

"Chắc là không có vấn đề gì.

Lần trước quãng đường chạy của Cambiasso gần như bình thường.

Tuy nhiên, xét đến thực lực của Champions League, nếu để anh ấy chơi một trận đấu cường độ cao, tốt nhất chỉ nên cho anh ấy chơi nửa trận, đá chính hoặc dự bị, tùy thuộc vào quyết định của cậu." Mourinho gọi điện thoại: "Tuyệt vời!" Để Cambiasso phát huy hết khả năng, nhiệm vụ bảo vệ Lâm Hiên sẽ thất bại.

Sau khi đội Dortmund đến Napoli, Tuchel đã tiết lộ mục tiêu của đội trong cuộc phỏng vấn với các phóng viên, đó là để giành được nhiều bàn thắng sân khách hơn.

Ngay cả các phóng viên có mặt cũng ngạc nhiên.

Hầu hết các đội đến làm khách trên sân nhà của Napoli đều sẽ không chút do dự phản công phòng thủ.

Rất ít người chủ động lao vào tranh chấp.

Nhưng các phóng viên Napoli rất vui khi thấy tình huống này, điều đó có nghĩa là chiến lược của Dortmund trong trận đấu này tuyệt đối không hề bảo thủ.

Nếu không có trận đấu phòng ngự chặt chẽ, hãy để chúng ta tham gia một cuộc chiến hỏa lực, lực lượng tấn công hàng đầu của Bundesliga và Serie A, xem ai sẽ bị xé nát.

A a, tuyến tiền đạo của Napoli dám cạnh tranh với bất kỳ gã khổng lồ nào, giá trị của Hamsik và Mertens còn hơn một nửa so với Dortmund.

Về mặt đầu tư, Dortmund thua.

Như vậy, các phóng viên Napoli và người hâm mộ Napoli vui mừng nhìn kết cục bi thảm của Dortmund.

Tuy nhiên, họ không biết Mourinho đã đưa ra một quyết định quan trọng tại sân tập của Napoli.

Trong cuộc họp phân tích chiến thuật, một đoạn phim ngắn liên tục phát lại màn trình diễn ở cả hai mặt tấn công và phòng thủ, giọng nói trầm thấp của Mourinho không ngừng vang lên trong phòng, lông mày của các tiền vệ Cambiasso và Diogo Motta ngày càng nhíu chặt.

Sau khi Mourinho kết thúc buổi trình bày, ông tắt thiết bị video, quét mắt nhìn tất cả mọi người bên dưới, nói: "Tôi tin các cậu đều đã nghe rồi, một tiền vệ của Dortmund, người đã giành giải Cậu bé vàng năm nay.

Cambiasso, trong số những người này, cậu là tiền vệ kinh nghiệm nhất.

Cậu đứng đầu Serie A.

Cậu có thể một kèm một để ngăn cản cậu ta không?" Cambiasso buột miệng nói: "Tôi cần giúp đỡ.

Chương 1032

Kỹ thuật và chiều cao của cậu ta rất phối hợp, khó đối phó.

Tôi cần Diogo Motta giúp tôi bù đắp chênh lệch chiều cao." Diogo Motta cao 1m87, cao hơn nhiều tiền đạo.

Chắc chắn là một người có thể lực tốt.

Mourinho không trả lời, nhìn từng người: "Cambiasso nói đúng.

Một mình phòng ngự sẽ rất khó khăn.

Nhưng nếu cho quá nhiều người, kinh nghiệm của vô số đối thủ cho thấy Dortmund thường sẽ có được nhiều cơ hội hơn." Dưới sự dẫn dắt của Lippi, đội tuyển Ý thực hiện lối chơi phòng thủ phản công.

Đội tuyển Ý gặp phải tình huống khó khăn khi chỉ có vài cầu thủ sẵn lòng phòng ngự.

Các chuyên gia về phòng ngự của Ý, khi mất đi kỹ năng, gần như tự chôn vùi mình trên lãnh địa sở trường nhất.

Nếu không nhờ có "hậu vệ trái vĩ đại" Grosso, có lẽ Lippi đã không trở thành huyền thoại sau kỳ World Cup đáng nhớ đó.

Đặc biệt là trong hai trận đấu gần đây với Pháp, Ý đã thể hiện khả năng phòng ngự xuất sắc nhất.

Đây cũng là lý do Nam Cung Kiến Hoành vô cùng lo lắng về ấn tượng truyền thống của mọi người về đội tuyển Ý.

Nếu đội tuyển Trung Quốc biến thành kiểu "ai cũng không dễ thắng, ai cũng không dễ thua" như đội Ý, đó sẽ là một điều tồi tệ, vì mỗi trận đấu đều phụ thuộc vào tinh thần để quyết định kết quả.

Mặc dù đội tuyển Trung Quốc đã mạnh hơn, nhưng không phải ai cũng bị buộc phải nỗ lực hết mình trong mọi trận đấu.

Ảnh hưởng tâm lý đó đậm sâu đến mức chỉ những người lạc quan nhất mới có thể hoàn toàn bỏ qua.

Đội tuyển Trung Quốc ngay từ đầu đã đẩy đội hình lên cao, điều này không khiến ai bất ngờ, vì họ rõ ràng chiếm ưu thế trên sân.

“Một tín hiệu tốt từ Lippi, cho thấy đội tuyển Trung Quốc bắt đầu với khí thế mạnh mẽ.

Chỉ có cách này mới có thể nhanh chóng phá vỡ hàng thủ đối phương, khiến 'phòng ngự bê tông' của họ trở nên vô nghĩa.

Phải tận dụng triệt để khoảng trống, tốc độ của Khương Hạo và những cú sút xa của Lâm Hiên, đó là hai bảo bối để phá vỡ hàng phòng ngự bê tông của đội.

Nếu Lâm Hiên và Khương Hạo có thể tạo ra sự kết nối trực tiếp, vấn đề sẽ không lớn, anh ấy nghĩ.” Tuy nhiên, đội tuyển Trung Quốc đã không phát huy được sự kết nối đơn giản và thô bạo đó.

Ngược lại, sau khi tạo ra áp lực tuyệt đối trên sân, họ lại tìm cách chuyền bóng ngắn trong nhiều tình huống ở rìa vòng cấm Qatar.

Lâm Hiên trả bóng về cho Trịnh Trí, Trịnh Trí chuyền cho Hách Tuấn Dân, Hách Tuấn Dân cố gắng chọc khe cho Tôn Tường, Tôn Tường lại kiến tạo cho hậu vệ trái.

Tôn Tường nhận bóng, xua tay, không.

Anh ấy đẩy bóng ngang sân, rồi chuyền cho Lâm Hiên.

Lúc này, ít nhất năm cầu thủ Trung Quốc đã bị dồn vào rìa vòng cấm.

Sau một loạt phối hợp chóng mặt, Lâm Hiên chuyền bóng cho

Trịnh Trí, rồi chuyền cho tiền vệ cánh Hách Tuấn Dân.

Tóm lại, đó là một pha tấn công dồn dập như hổ vồ.

Người hâm mộ bị cuốn hút, quên cả reo hò.

Đột nhiên, bóng lăn ra khỏi đám đông dày đặc.

Nam Cung Bằng Phi chọc khe bóng vào gần khu vực bên trái, chuyền bóng theo hình tam giác ngược.

Khi Khương Hạo lao tới sút, hai trung vệ và thủ môn của Qatar đã đổ người ra sân, vụng về cản phá.

"...Rầm!" Cùng với tiếng ken két, bóng đập vào xà ngang, âm thanh vang rõ trên sân.

Ai nấy đều giật mình, rồi vỡ òa reo hò.

Ngoại trừ một chi tiết, pha xử lý phía trước thật hoàn hảo!

"Ôi trời!

Thật đáng tiếc, một pha dứt điểm không thể chê vào đâu được.

Dù đẹp mắt, nhưng quá phức tạp.

Đơn giản hơn có lẽ sẽ tốt hơn.

Điều này chưa từng xảy ra trong chiến thuật của Cao Hồng Ba.

Rõ ràng, có thể chơi đơn giản hơn, nhưng các cầu thủ dường như cố tình theo đuổi lối chơi chuyền bóng và đột phá trung lộ." Lippi không thay đổi biểu cảm, nhưng đã đứng dậy khỏi ghế huấn luyện viên.

Chương 1033

Ai nấy đều nghĩ bàn thắng chỉ là vấn đề thời gian.

Đội tuyển Trung Quốc chưa bao giờ thiếu hỏa lực tấn công, trận đấu này không thể thua.

Mọi cảm xúc tiêu cực trên truyền thông đều nhắm vào chính đội tuyển Trung Quốc.

Cao Hồng Ba đã dẫn dắt đội bóng ngôi sao với một khởi đầu tốt đẹp.

Kể từ khi HLV Lippi tiếp quản, ai cũng mong đợi một điều gì đó cụ thể.

Mặc dù cục diện không quá kịch tính, nhưng ngay cả khi Lâm Hiên cố ý hoặc vô thức kiểm soát nhịp độ, khiến mọi người quen với yêu cầu chuyền bóng và kiểm soát của Lippi trong trận đấu, thì trận đấu sau vài phút trở nên hơi tẻ nhạt, không giống nhịp độ của một trận đấu vòng loại World Cup đáng chú ý.

Tuy nhiên, Nam Cung Kiến Hoành, với kinh nghiệm bình luận phong phú, có thể nhìn rõ ý đồ chiến thuật của Lippi phía sau cách sắp xếp đội hình: "Lippi cố ý tăng cường khả năng kiểm soát bóng của đội tuyển Trung Quốc, đội bóng này phải trải qua sự đổi mới về chiến thuật.

Lối đá phản bóng đá không còn phù hợp với chúng ta, vì phần lớn thời gian chúng ta không cần chờ đợi cơ hội, nhưng khi đối mặt với các đội mạnh ở World Cup, đối thủ sẽ chủ động chọn cách chơi thấp để thu hẹp khoảng trống và khai thác sơ hở của chúng ta.

Chúng ta phải quen với việc nắm giữ nhịp độ trận đấu trong tay.

Đó là một quá trình rất khó khăn.

Có Lâm Hiên bên cạnh, đáng lẽ có thể nhanh hơn một chút, nhưng hôm nay cậu ấy rõ ràng chú ý đến nhịp độ của đồng đội.

Lippi đã chọn đúng, Lâm Hiên luôn là một thủ lĩnh xuất sắc." Dưới sự điều khiển của các cầu thủ trên sân, Lâm Hiên dần tìm lại được cảm giác.

Anh ấy đã chạy rộng để xé toang phòng tuyến của đội Qatar, và nhắc nhở đồng đội chú ý kiểm soát bóng.

Các nhân viên huấn luyện ngoài sân rất hài lòng.

"Marcelo, không cần phải lo lắng gì cả.

Đội bóng này có thể kiên trì đến cùng.

Có thể dẫn dắt những đội bóng ngôi sao như Borussia Dortmund và Bayern Munich giành chức vô địch, chắc chắn đó là người tôi có thể tin tưởng." Maradona thì thầm vào tai Lippi.

Lippi nhìn ra sân và đáp: "Hiện tại, chỉ một phần thôi.

Lão bạn, dù chiến thuật có đa dạng đến đâu, điều cần là sự sắc bén trong khoảnh khắc cuối cùng để xuyên phá phòng tuyến.

Chỉ những pha dứt điểm vô nghĩa thì không có ý nghĩa gì cả.

Tôi đương nhiên biết người Phương Đông.

Chưa nỗ lực hết mình.

Vẫn thiếu một mảnh ghép quan trọng." Lippi không kìm được quay đầu nhìn sang băng ghế huấn luyện bên cạnh.

HLV Marquez của Qatar bắt đầu có những động tác cơ thể phong phú hơn.

Quay người nhìn vào màn hình trực tiếp.

Đã hơn mười phút rồi.

Lippi cân nhắc, dùng một quả bóng chết để gọi Lâm Hiên lại, giọng điệu có chút nặng nề: "Phương Đông, tôi kiểm soát bóng tốt, nhưng cậu có nghĩ là chúng ta có thể thắng không?

Là một người từng trải qua các trận đấu lớn, cậu nên biết cách thắng, phải không?

Tôi yêu cầu kiểm soát nhịp độ là để tạo cơ hội, không phải như Ronaldo ở đó cứ trả bóng lại, đó không phải là một trận đấu!

Tôi cần một mục tiêu, nếu không công việc của tôi sẽ thất bại trong nửa đầu mùa giải." Lâm Hiên luôn mỉm cười, sau khi Lippi nói xong, cậu ấy chỉ nhẹ nhàng gật đầu.

Khi quay người trở lại sân, Marcelo đi tới nói: "Marcelo, Phương Đông không làm gì sai, anh có đòi hỏi quá nhiều không?" Một số việc rất cấp bách, chỉ là một trận đấu thôi mà.

Lippi lạnh nhạt đáp: "Phương Đông của tôi sẽ không như vậy đâu.

Tôi cần bàn thắng.

Cậu không thấy sao?" Khung cảnh thiếu đi sự thay đổi nhịp độ.

Nam Cung Kiến Hoành dường như rất tự tin.

Anh ta lo lắng rằng việc kiểm soát bóng sẽ không thể duy trì lâu.

Khi kết thúc hiệp một, HLV Marquez của Qatar nhíu mày, để lại một chút khoảng trống.

Các phóng viên Qatar trên khán đài vẫn có thể chấp nhận kết quả hiệp một: mặc dù đã xem trực tiếp, trận đấu hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của họ, nói cách khác, thậm chí toàn bộ khán giả cũng có thể chấp nhận kết quả này.

Nhưng không giống như tháng năm.

Chương 1034

Anh ấy đang cố gắng giành một điểm.

Nếu sẵn lòng thua ít hơn, thắng nhiều hơn, có thể chấp nhận được trên bề mặt, nhưng thực tế thì sao?

Trong bảng đấu có Hàn Quốc và Ý, nên từ góc độ của anh ấy, nếu có cơ hội, có thể cố gắng giành một điểm.

Vì vậy, trong giờ nghỉ giữa hiệp, anh ấy đã tăng cường các sắp xếp tấn công.

Mặt khác, Lippi đã chỉ ra những thiếu sót của đội bóng ngôi sao trong hiệp một.

Đương nhiên, anh ấy tự nhiên hài lòng với màn trình diễn tổng thể, nhưng anh ấy cho rằng nhịp độ trận đấu không hoàn hảo: "Tốc độ chuyền bóng nên được đẩy nhanh hơn, kiểm soát bóng là để tạo cơ hội, không phải để làm đẹp tỉ lệ kiểm soát bóng.

Tôi không phải là Ronaldo, vì vậy tôi không cần dùng cách này để giết chết ý chí đối thủ.

Tôi cần nghiêng nhiều hơn về trung lộ, chạy trong một phạm vi nhỏ hơn, các hậu vệ cánh có thể dâng cao mạnh dạn.

Tấn công mạnh nhất là vũ khí chiến thắng tốt nhất!

Do đó, các chàng trai, hãy làm việc chăm chỉ hơn, lợi thế về bóng không an toàn đâu." Vì đây là lần đầu tiên áp dụng chiến thuật thử nghiệm với tiêu chuẩn cao như vậy, Lippi đã giải thích rất chi tiết, điều hiếm thấy trong phòng thay đồ.

Thường thì anh ấy sẽ không tiết lộ ý đồ của mình cho các cầu thủ, chỉ nói cho họ biết phải làm gì.

Khi làm như vậy, mọi người sẽ hiểu rõ hơn về chiến thuật của anh ấy.

Khi hiệp hai bắt đầu, Qatar đã thay tiền vệ tấn công Traoré vào sân, rõ ràng là để chuẩn bị tăng cường tấn công.

Về chiến thuật, Qatar cũng đơn giản và thô bạo, từ giữa sân, nhanh chóng chuyền dài, tập trung vào đội trưởng Seba của Uruguay, ngôi sao số một của họ.

Trong vòng loại cuối cùng, Seba đã ghi bàn từ chấm phạt đền trên sân nhà của đội tuyển Trung Quốc, và trực tiếp loại Trung Quốc khỏi vòng loại.

Trong kỳ World Cup đáng chú ý, đó cũng là nỗi đau lớn của đội tuyển Trung Quốc, nhưng bây giờ trên sân, anh ấy lại đang có vẻ mặt đau khổ.

Bóng đầu tiên đi vào phòng tuyến của đội tuyển Trung Quốc ngày càng khó khăn hơn, khó giành được bóng.

Khi bóng bị can thiệp nhẹ, ngay lập tức bị Minh Đạo ôm gọn.

“Phòng tuyến của đội tuyển Trung Quốc cũng rất ổn định.

Minh Đạo đang phát triển theo hướng Neuer.

Phạm vi kiểm soát đã tăng lên, rất ổn định.” Tấn công của Qatar giống như một người bị dìm dưới nước khao khát sống sót.

Ý chí (hy vọng) rất mạnh mẽ, nhưng thiếu tổ chức.

Kiểu tấn công này không hề khiến đội tuyển Trung Quốc sợ hãi.

Tâm lý của mọi người đều thoải mái.

Phần lớn thời gian, bóng đều nằm chắc trong chân đội tuyển Trung Quốc.

Theo yêu cầu của Lippi, đội tuyển Trung Quốc giảm bớt những đường chuyền tấn công và chuyền về thiếu hiệu quả, và nhanh chóng xuyên phá tuyến giữa.

Sau khi lên tuyến trên, tăng tốc chạy, chọc khe vào giữa, khả năng chọc khe ở trung lộ của Hách Tuấn Dân đã được phát huy tối đa.

Theo lối chơi hiện tại của đội tuyển Trung Quốc, nếu so sánh với hệ thống đội hình của Barcelona, Lâm Hiên là Xavi, chịu trách nhiệm về nhịp độ tổng thể, Hách Tuấn Dân là Iniesta, và sự hợp tác của họ với Khương Hạo rất hấp dẫn.

Theo sau là trận đấu sân nhà đáng sợ nhất của đội bóng.

Ngay từ đầu, đội tuyển Trung Quốc đã bị đẩy đến bờ vực quyết định, nhưng màn ra mắt đầu tiên của Lippi đã thành công đủ.

Vào thời điểm then chốt, đội bóng đã không còn mắc lỗi.

Khi Lippi đối mặt với đối thủ thứ hai là Uzbekistan, anh ấy đã đưa ra những cân nhắc này.

Đối mặt với "những chú sói phương Đông" Uzbekistan mang phong cách châu Âu, Lippi đã giải thích chiến lược của mình cho các cầu thủ khi bước ra sân trước khi trận đấu bắt đầu.

Tóm lại, đơn giản là phát huy thế mạnh, tránh điểm yếu.

"Cố gắng tránh tiếp xúc cơ thể với họ, chơi bóng đá, xoay người, chuyền bóng, phát huy sự linh hoạt, kiểm soát bóng và kiểm soát trận đấu của chúng ta.

Khi quen với cách này, bất kỳ đối thủ nào tưởng chừng hung dữ cũng sẽ bị đánh bại.

Lúc này, họ chỉ có một lựa chọn: lao lên tấn công, hoặc.

Thúc thủ dưới chân chúng ta." Ai nấy đều cười.

Chú ý đến chi tiết Lippi vẫn có một khía cạnh hài hước như vậy, khiến mọi người có nhận thức mới về vị huấn luyện viên nổi tiếng thế giới này.

Chương 1035

Lippi cũng cười: “Họ cao hơn tôi cả cái đầu.

Đối thủ nào lại sợ hãi khi làm như vậy chứ?

Tôi không biết ai biết kung fu Trung Quốc, haha!

Vậy nên các chàng trai, đừng quan tâm đến họ, chỉ cần chơi theo nhịp của chúng ta.” Lippi không để ý, cũng sẽ không hiểu.

Khi anh ấy nói những lời đó, một số ánh mắt, bao gồm cả Lâm Hiên, đều nhìn về phía Trịnh Trí.

Trịnh Trí cảm thấy có cách để nhìn vào mắt anh ấy, ngẩng đầu lên và bắt gặp ánh mắt của Lâm Hiên.

Khoảnh khắc đó, không ai nói gì, nhưng ánh mắt của họ đầy ý nghĩa.

Trịnh Trí: Có nghĩ đến Maradona không?

Lâm Hiên: Cứ chờ xem.

Trịnh Trí huynh, tôi tin anh rất giỏi về khoản đó! .....

Không khí tập luyện rất thoải mái, Lippi liên tục nhấn mạnh việc kiểm soát bóng, một quá trình để đội bóng ngôi sao xây dựng sự tự tin và khí thế.

Những yếu tố tâm lý này, hô khẩu hiệu không có tác dụng.

Dù sao, nó phụ thuộc vào việc các cầu thủ được rèn luyện trên sân.

Giống như Lâm Hiên, đã vô số lần đứng dậy vào thời khắc quyết định, khi cần sức mạnh, tố chất tâm lý của cậu ấy tốt hơn bất kỳ cầu thủ nào khác, điều mà Khương Hạo, người giỏi dứt điểm trước

khung thành, không thể so sánh được.

Toàn đội tuyển Trung Quốc dựa vào bảo bối của mình để đánh bại Uzbekistan.

Tương tự, HLV Abramov của Uzbekistan cũng tuyên bố có thể cạnh tranh với đội tuyển Trung Quốc.

"Đội tuyển Trung Quốc đương nhiên không dễ đối phó, nhưng chúng tôi cũng không phải không có cơ hội, đặc biệt là kiểu sức mạnh dựa vào năng lực cá nhân này.

Chúng tôi sẽ cho họ biết sức mạnh của một đội bóng.

Lippi cũng tốt.

Tôi tôn trọng tiền bối.

Là một huấn luyện viên World Cup đáng chú ý, nhưng đội tuyển Trung Quốc mà ông ấy dẫn dắt thì không." Dù thành công hay không, Uzbekistan sẽ không từ bỏ sớm.

Vài ngày trước, họ đã thua ở sân nhà: họ thua Ý, họ đã có một khởi đầu không tốt 3-3.

Đó là điểm số mà họ muốn giành được.

Abramov đương nhiên biết sức mạnh của đội tuyển Trung Quốc, nhưng càng nhiều lần như vậy, những lời nói như vậy càng trở nên bình thường.

Tâm lý ức chế, bù đắp bằng khí thế bằng lời nói, phải không?

Dù sao đi nữa, ít ai tin.

Bóng đá không phải là trò chơi nói mồm.

Khi Abramov thực sự bước vào trận đấu.

Trong tình huống đó, Lâm Hiên đã tận dụng khoảnh khắc sơ hở

trong phòng tuyến đối phương, chuyền bóng cho Hummels.

Đúng như mong đợi, Hummels dễ dàng ghi bàn, không để lại dấu vết nào.

Lippi không còn lựa chọn nào khác, chỉ có thể dang tay ra, chậm rãi ngồi trở lại ghế huấn luyện viên.

Đã mười phút rồi.

Mặc dù về lý thuyết không phải là một tình huống tuyệt vọng, nhưng nhìn từ tình hình và khí thế hiện tại, từ khí thế chiến thuật, từ sự suy giảm sau lần để thua đầu tiên, bây giờ đã gần đến giới hạn của sự suy yếu.

Ngay cả khi có một người duy nhất trên sân, thì đó cũng chỉ là một lợi thế trống rỗng. 11…… "Borussia Dortmund đã thắng!

Họ đã thay đổi một số quỹ đạo định sẵn, những người nghĩ Dortmund sẽ thua có thể đã sai, nhưng Dortmund sẽ chỉ biến những điều không thể thành có thể.

Hoặc có lẽ trọng tài đã nhận nhầm người, có lẽ Phương Đông mới là người nên bị phạt.

Haha!" Marcel Reif rõ ràng chỉ ra rằng, với việc Dortmund thắng trận đấu này, sẽ có nhiều chủ đề hơn sau trận, đặc biệt là hai thẻ vàng của trọng tài Ma Guizhi trong hiệp một sẽ được các bên bàn tán sôi nổi.

Chương 1036

Bất kể đúng sai, tóm lại, ngay cả khi họ thực sự vô tội, thì việc nằm xuống, một tên côn đồ cũng sẽ bị xử lý.

Nếu không, Dortmund có lẽ sẽ lại cao lớn, vạm vỡ và kiên cường sao?

"Borussia Dortmund đã giành chiến thắng đầy khó khăn, tất cả vẫn phụ thuộc vào Lâm Hiên.

Những lời này dường như tôi đã nói vô số lần, nhưng cậu ấy thực sự không thể thiếu đối với đội bóng ngôi sao này, mang theo một thẻ vàng.

Cậu ấy cũng có thể như thường lệ tiếp quản trận đấu trên sân mà không bị ảnh hưởng.

Những cầu thủ bóng đá như vậy không thể so sánh với những ngôi sao như Messi." Bình luận sau trận của Hà Vĩ nên là sự thật, nhưng một số người hâm mộ bóng đá có thể hiểu được ý nghĩa ẩn chứa trong đó sẽ cười.

Khoảnh khắc ấy định hình thành vĩnh cửu.

"Trong bối cảnh một số thế lực cố gắng ngăn cản Borussia Dortmund giành chiến thắng, người khổng lồ áo xanh vàng một lần nữa thể hiện khả năng vượt lên nghịch cảnh của mình.

Một bàn thắng và một pha kiến tạo của Phương Đông đã thực sự cho thấy trái tim vĩ đại của Dortmund.

Định mệnh của Boateng thực sự đã giáng một đòn bất ngờ vào Dortmund, nhưng chừng nào cậu ấy còn ở đó, không có thế lực nào có thể đánh gục người khổng lồ này!

Platini đã xem chưa?" Sau trận đấu, giới truyền thông rất tự hào.

Đối với các đội bóng ngôi sao ở Bundesliga, đó là một trang vinh quang "đứng lên, chiến đấu không sợ hãi quyền lực", bởi vì họ đã tát vào mặt uy quyền tuyệt đối của bóng đá châu Âu.

Ngoài ra, Platini, với tư cách là một người Pháp, đã nói chuyện trên truyền thông mà không hề giữ kẽ.

Bóng đá Pháp và bóng đá Đức cũng là đối thủ không đội trời chung ở châu Âu.

Mối hận thù bóng đá giữa hai nước này có lẽ còn nhẹ nhàng hơn một chút so với mối quan hệ giữa Anh và Đức.

Với tư cách là cầu thủ của Borussia Dortmund, họ không có thời gian để chú ý đến những bình luận này.

Mặc dù họ đã giành chiến thắng trong trận đấu quan trọng nhất của Champions League, nhưng có một trận đấu mà Dortmund quan tâm nhất, đó là trận đấu đang chờ đợi họ ở Champions League.

Đó là trận Derby vùng Ruhr, Dortmund sân nhà!

Hai đội đã gặp nhau ở giai đoạn đầu mùa giải, nhưng ở giai đoạn đầu mùa giải này, do màn trình diễn khác nhau của họ, Dortmund đã không còn lợi thế tâm lý như hai mùa giải trước.

Lâm Hiên có thể tạo ra một bầu không khí bên ngoài thoải mái nhưng bên trong căng thẳng.

Ai nấy đều tò mò.

Lâm Hiên cười, khi mọi người đang chờ đợi câu trả lời, câu trả lời của cậu ấy là "Tôi không biết!" Các phóng viên không tin.

Họ nghĩ cậu ấy có nghi ngờ về câu lạc bộ.

Kết quả, Lâm Hiên dứt khoát nói: "Tôi biết sớm hơn một ngày."

Tất cả các phóng viên đều sững sờ, nhưng giây tiếp theo mọi người đều im lặng.

Đúng!

Ngoài cạnh tranh, không có gì có thể khiến cậu ấy hứng thú.

Khi bức tượng Lâm Hiên được che đậy được vén màn, một hình nhân nhỏ bé giống Lâm Hiên, bay lượn và thực hiện cú sút xe đạp chổng ngược, đột nhiên xuất hiện trong ống kính của mọi người.

Tất cả các phóng viên có mặt đều reo hò.

Khi Lâm Hiên nhìn thấy mô hình đó, trong mắt cậu ấy lóe lên sự ngạc nhiên tột độ.

Có thể tưởng tượng được, sự tỏa sáng kinh ngạc của cậu ấy trong trận chung kết Champions League mùa giải trước.

Chọn phong cách này, câu lạc bộ đã không tốn quá nhiều công sức.

Dù sao đi nữa, bàn thắng đó là bàn thắng đẹp nhất của Lâm Hiên cho đến nay, và bàn thắng đầu tiên trong trận chung kết Champions League cũng là khoảnh khắc kinh điển khó quên nhất trong lịch sử Dortmund.

Khoảnh khắc như vậy, đương nhiên nên được lưu giữ vĩnh cửu.

Đầu tiên, các phóng viên nhấn nút chụp liên tục để ghi lại hình ảnh.

Vì Lâm Hiên không biết trước, họ đang chờ đợi phản ứng của cậu ấy.

“Tôi vô cùng cảm ơn sự chân thành của câu lạc bộ.

Tôi đã nói sự thật.

Thực tế, lúc đó tôi không chắc chắn về mục tiêu đó.

Nhưng điều đó thú vị, phải không?

Chương 1037

Không phải tất cả các mục tiêu đều có ý nghĩa.

Lý do khiến các tác phẩm kinh điển khó sao chép, thường nằm ngoài dự đoán của mọi người." .....

Khi các đồng đội nhìn thấy bức tượng được dựng trước tòa nhà chính, họ lần lượt chụp ảnh bằng điện thoại, và thì thầm trong phòng thay đồ.

Tư thế bá đạo như vậy, không ai có thể làm được.

Nếu nhân vật chính là tôi, tôi có thể cười to trong giấc ngủ và tỉnh dậy.

"A, phát hiện lớn!

Tôi dường như chỉ nhìn thấy cú sút xe đạp chổng ngược, ai giúp tôi xem thử," Khương Hạo ghé sát Lâm Hiên, thì thầm: "Anh Hiên, lúc đó anh thực sự nhắm mắt lại sao?" Lâm Hiên cười: "Tốt lắm, đôi khi giữ thái độ khiêm tốn sẽ tốt hơn." Mắt Khương Hạo sáng lên: "Anh Hiên, nếu anh khám phá bí mật, tôi cũng muốn trải nghiệm." Lâm Hiên suy nghĩ một lúc: "Không thể tiết lộ, Khương Hạo, cậu phải hiểu rằng những tác phẩm kinh điển không thể sao chép." Khương Hạo: "Khốn kiếp..." Derby vùng Ruhr mùa giải này, ngoài những cuộc cá cược mà ai cũng xem và nghe mỗi mùa, trở lại với chính trận đấu, thực tế, mỗi cầu thủ bóng đá đều có những điểm thú vị.

Ví dụ, hậu vệ cánh phải đầu tiên của Dortmund, Hummels, đã chơi sáu mùa giải ở Dortmund.

Trước trận đấu này, giới truyền thông và một số người hâm mộ Dortmund vẫn chỉ trích anh ấy.

Mặc dù họ không còn cần Hummels ở thời kỳ đỉnh cao nữa, nhưng họ cũng không vui vẻ gì, như thể trong đội của tôi có một cựu binh công thần, đi một vòng rồi quay về nhà, nhưng thực tế lại gia nhập kẻ thù lớn nhất.

Trên kênh cầu thủ, khi Hummels nhìn thấy các cựu đồng đội ở Dortmund như Weidenfeller và Kehl, cả hai bên đều thể hiện ý chí chiến thắng mạnh mẽ.

Thực tế, họ không có trạng thái bất hòa giữa giới truyền thông và người hâm mộ ở hai nơi, thậm chí còn có mối quan hệ cá nhân tốt đẹp.

Khi Kagawa Shinji nhìn thấy vết thương, anh ấy sững sờ một lúc, nhưng tiếng reo hò của người hâm mộ Dortmund đã giúp anh ấy nhanh chóng hồi phục, và anh ấy cố gắng đuổi theo trở lại.

Klopp đã phân công Kagawa ở vị trí tiền vệ tấn công, nhưng ở khâu phòng ngự, anh ấy lùi về rất nhanh.

“Đường chuyền của Lâm Hiên đã xé toang hàng phòng ngự, đẹp mắt!

Kagawa Shinji rất chăm chỉ!

Nhưng không thể ngăn chặn Dortmund tấn công.

Hummels đánh đầu!” Hummels đã thể hiện khả năng bật nhảy kinh ngạc, thậm chí Buffon cũng phải cúi đầu.

Tuy nhiên, khi máy bay ném bom màu cam bay đi, nó chỉ ném bom mục tiêu của đối thủ, mà không chú ý đến việc điều chỉnh quỹ đạo.

Bóng sượt cột dọc bên phải bay ra ngoài.

Kagawa Shinji nhìn quả bóng bay ra ngoài cột dọc, thở phào nhẹ nhõm.

Vô thức nhìn ra ngoài sân, Klopp nhếch mép cười, làm động tác thúc đẩy tiến lên.

Kagawa Shinji âm thầm nghiến răng, nhìn Lâm Hiên, hạ quyết tâm.

Cậu ấy cũng không tin!

Trước trận đấu, Kagawa Shinji đã gọi điện cho đồng đội ở đội tuyển quốc gia, Uchida Atsuto.

Mặc dù Uchida Atsuto không nói rõ, nhưng anh ấy ám chỉ rằng mọi chuyện ở Ý không được tốt lắm, rằng cầu thủ bóng đá Trung Quốc là nhân vật chính ở đó.

Do đó, Kagawa Shinji ban đầu tò mò, nhưng chỉ bị Lâm Hiên ngăn cản một lần, thậm chí còn không tin.

Nếu học hỏi từ các ngôi sao châu Âu, Kagawa sẽ cởi mở hơn, nhưng không bằng cầu thủ bóng đá Trung Quốc.

Với tư cách là Kagawa Shinji vừa trở về từ Ý, anh ấy thực sự không tin vào sự xấu xa bên trong.

Dortmund đã sống sót.

Weidenfeller ném bóng ra, nhanh chóng phát động phản công.

Kagawa Shinji đẩy bóng thẳng đến rìa vòng cấm, Lâm Hiên cũng nhanh chóng trở lại vòng cấm.

Không có gì lạ, hai người lại gặp nhau.

Sự tự tin của Kagawa Shinji trước vòng cấm rõ ràng đã tăng lên rất nhiều.

Thậm chí anh ấy còn thử một cú sút vô lê, nhưng bóng không dừng lại.

Lâm Hiên nhanh chóng cản phá, chiều cao của cậu ấy đã phát huy

tác dụng quan trọng.

Cú cản phá đầu tiên của cậu ấy bao phủ một khu vực rộng lớn, thực tế đã chặn được cú sút của Kagawa Shinji.

Tuy nhiên, phản ứng thứ hai của Kagawa Shinji cực kỳ nhanh, bóng bật ra, không xa vị trí của anh ấy.

Sau khi kiểm soát bóng, anh ấy nhanh chóng bước một bước vào vòng cấm, dừng lại đổi hướng, gạt bóng từ chân trái sang chân phải.

Chương 1038

Toàn bộ động tác được thực hiện một lần, rõ ràng kỹ thuật xử lý bóng rất tốt.

“Kagawa!

Sút!” Bình luận viên của Ý reo hò.

Lần này, Kagawa Shinji rất tự tin.

Lâm Hiên đã bị lướt sang một bên, vì vậy cậu ấy đã mất kiểm soát vào lúc đó.

Kagawa Shinji có đủ lực để sút bóng đi, hy vọng bóng sẽ bay vào góc chết đã định, nhưng vào lúc đó, một bóng người bay ra từ bên cạnh, lướt qua mắt anh ấy.

Sau đó, Kagawa Shinji nghe thấy một tiếng động lớn, vẫn mang vẻ mặt đầy hy vọng, nhưng phía trước không có bóng, mà bóng từ từ lăn ra ngoài đường biên.

“Wow!

Phương Đông thật dũng cảm!

Bay ra để giải quyết một quả bóng nguy hiểm chết người!” Marcel Reif khen ngợi.

Đoạn Huyên thậm chí còn hét lên trong phòng bình luận: “Lâm Hiên đánh đầu giải nguy!

Màn trình diễn siêu phàm, haha!

Kagawa Shinji có thù hận với Lâm Hiên sao?

Phải ghi bàn trước mặt Lâm Hiên sao?

Không hề nhàm chán, việc gì phải như vậy chứ, hahaha!" Klopp đã hết đường!

Kagawa Shinji tỉnh lại từ ảo ảnh của mình.

Áp lực của trận đấu này không đủ để phá vỡ trọng tâm.

Thực tế, anh ấy có thể trực tiếp đột phá khu vực đó trước khi hai người kịp định vị, nhưng trước khi chuẩn bị làm điều đó, anh ấy chú ý đến Faivre đang xâm nhập vòng cấm bên trái, hậu vệ phải đá chính của Dortmund, Owoo Moirai, là một điển hình của người nghiện kiến tạo.

Vừa rồi anh ấy đã hỗ trợ một cuộc tấn công.

Lúc này, anh ấy thấy hai tiền vệ đã tham gia nỗ lực đó.

Do tuyệt đối tin tưởng vào hai đàn em lớn của đội bóng ngôi sao, tốc độ lập tức giảm xuống, phòng ngự cũng chậm lại, đang chờ đồng đội.

Vì vậy, khi bóng bay theo một đường cong trên không và rơi phía sau anh ấy, nhận ra điều tồi tệ.

"Faivre đã nhận đường chuyền của Phương Đông!

Phòng ngự của Dortmund quá sát thủ, hai tiền vệ ban đầu không đủ để đối phó với Phương Đông!" Faivre im lặng liếc nhìn vòng cấm, và chọn trả bóng ngược lại theo hình tam giác ngược.

Reus đang cố gắng truy đuổi vào góc chết gần chấm phạt đền.

"Tuyệt vời!

Reus, Reus!

Dortmund đang dẫn trước!

Tuyệt quá!" "Trận đấu then chốt vẫn phụ thuộc vào việc siêu sao

lao vào.

Ngoài Lâm Hiên, Reus là cầu thủ đáng tin cậy nhất của Dortmund.

Quả nhiên, cậu ấy đã đứng lên.

Klopp hôm nay sử dụng chiến lược kỳ binh.

Không khó để thấy ý đồ nỗ lực trong hiệp hai, nhưng bàn thắng này đã phá hỏng kế hoạch, trận đấu chỉ kéo dài nửa giờ.

Dortmund cũng có thể tận dụng cơ hội này.

Ép lên, đây là cơ hội tốt để giành chiến thắng!" Tuy nhiên, lúc này, Lâm Hiên không vội vàng mở rộng lợi thế của mình.

Dựa vào sự ổn định và tiến bộ vững chắc, Dortmund bắt đầu cố ý giảm tốc độ, tỏ ra kiên nhẫn với đối phương.

Ai nấy đều nghĩ Klopp sẽ nhanh chóng dâng cao, phong cách huấn luyện viên đầy tính sát thủ.

Trong hai mùa giải trước, họ và đội bóng ngôi sao Dortmund đã nằm trong top ba toàn bảng Bundesliga.

Trong Derby vùng Ruhr, người ta chỉ có thể nhìn thấy toàn bộ sân vận động chạy loạn, đủ loại xoạc bóng và những pha vào bóng thô bạo xen kẽ.

Chương 1039

Nhưng cho đến nay, cả hai bên đều chơi rất "văn minh", Dortmund dường như không hề sốt ruột.

Klopp vẫn giữ phần lớn sức mạnh của mình ở khu vực giữa và hậu vệ.

Lâm Hiên chuẩn bị gọi Khương Hạo khởi động.

Một khi Dortmund tấn công chính, tốc độ của Khương Hạo là lá bài của đội bóng ngôi sao.

Bóng đầu tiên đi vào phòng tuyến của đội tuyển Trung Quốc.

Tuy nhiên, họ phát hiện ra rằng đã đánh giá thấp Klopp, vì vậy tạm thời thay đổi kế hoạch, tạm dừng thay người, nhưng đội hình vẫn tiếp tục đẩy lên cao, thu hẹp đội hình của Dortmund gần vòng cấm, buộc tiền vệ phải bị dồn vào gần vòng cấm địa.

Mục đích của Lâm Hiên rất rõ ràng, như vậy Lâm Hiên có thể càng gần hai tiền đạo càng tốt, đây là cách hiệu quả nhất của Lâm Hiên mà không cần thay người.

Hãy kiên nhẫn.

Nếu: thì sao?

Trận đấu vừa mới qua mười phút, nói về hiệp một, vẫn còn đủ thời gian.

Lâm Hiên giơ hai ngón tay sang một bên, ý là thực hiện hình thức tấn công.

Dortmund lập tức thay đổi.

Hiện tại, đội bóng có hai hình thức tấn công.

Một là thông qua Lâm Hiên ổn định tuyến giữa, tạo cơ hội cho các cầu thủ tuyến trên, đây là cách làm phổ biến nhất.

Tuy nhiên, sau khi có Hummels, Lâm Hiên đã đặc biệt tăng cường một hình thức tấn công đột phá phòng ngự dày đặc khác.

Hậu vệ của thời đại cầu thủ.

Sau vài pha phản công ở hiệp một, vấn đề ở hàng phòng ngự đội tuyển Trung Quốc không thể che giấu, vì vậy họ quyết định chấp nhận.

Đội tuyển Trung Quốc hiện tại có điểm yếu.

Barcelona có quyền kiểm soát tuyệt đối, không một chút sơ hở.

Một khi đối đầu với các đội bóng hàng đầu thế giới, vấn đề mất cân bằng sức mạnh ở tuyến trên và tuyến dưới sẽ bị phóng đại vô hạn.

Đối với đội tuyển Trung Quốc, cách duy nhất khả thi là tiếp tục mở rộng tỉ số, chỉ khi ghi được hai bàn thắng, họ mới thực sự an toàn.

Tuy nhiên, mục tiêu của Lâm Hiên ở đội tuyển Trung Quốc lớn hơn nhiều so với ở Dortmund.

Một khi bị phát hiện và kích hoạt, sẽ có người cản đường cậu ấy, có người gây nhiễu phía sau cậu ấy, có người luôn sẵn sàng chặn những cú sút.

Stegen ngã xuống đất, ôm chặt bóng trong lòng.

Sau đó, trước khi Lâm Hiên kịp chạy về vị trí, anh ta trực tiếp ném bóng mạnh vào tuyến giữa.

Tratado nhận bóng, quay người trực tiếp đưa bóng vào vòng cấm.

Mbappé, từ phía trước hàng phòng ngự đội tuyển Trung Quốc, đột ngột tăng tốc vượt qua toàn bộ tuyến phòng ngự.

Phùng Tiểu Đình, người duy nhất có ý thức, không thể theo kịp tốc độ của "hạt đậu nhỏ".

Mbappé lao vào vòng cấm, bình tĩnh vượt qua Minh Đạo, ghi bàn vào lưới trống.

Mbappé đã nâng tỉ số lên 1-1 ở phút 67, HLV Allegri hét lớn trên băng ghế huấn luyện.

Sau đó, Juventus sử dụng quyền thay người thứ hai, thêm một tiền vệ phòng ngự, và bắt đầu phản công một cách chắc chắn.

Hiện tại, tỉ số phải được giữ vững, và không nghi ngờ gì nữa, Lâm Hiên là mối đe dọa lớn nhất.

Trận đấu tiếp theo đầy căng thẳng, vì lý do tương tự, cả hai bên đã xảy ra vài cuộc xô xát trên sân.

Lâm Hiên bị đối phương chơi thô bạo và bị đánh ngã trực tiếp.

Mặc dù trọng tài đã rút thẻ cho cầu thủ của Mbappé và một thẻ đỏ, nhưng đôi khi không thể kiềm chế được sự tức giận của người hâm mộ đội tuyển Trung Quốc.

Mọi người chỉ trút giận trên mạng: "Tôi muốn ông bà tổ tông nó!

Rõ ràng là cố ý, lại làm như vậy.

A, nhìn Lâm Hiên thế kia, thật đau khổ, thật là.

Động tác đó rõ ràng không phải để chơi bóng đá.

Chương 1040

Nếu bóng đá mà cứ đá thế này, đội tuyển Ý sẽ không biết kung fu Trung Quốc đâu.

Nhanh lên, hey, sao yếu thế!

Hãy học hỏi từ đội bóng rổ nam đi.

Động tác này nên thay đổi thành động tác của đội nam.

Hãy xông lên mà làm thịt hắn!" Lippi cũng lao ra ngoài sân, dang rộng hai tay để phản đối.

Nhưng trọng tài đã làm đủ rồi, thậm chí còn rút thẻ.

Thực tế, Lippi lúc này cũng đang đối mặt với khó khăn, chỉ còn một tiền đạo ở một bên, những người khác đều lùi về tuyến giữa và hậu vệ, tạo thế phòng ngự "rùa rụt cổ".

Tuy nhiên, sau khi liên tiếp tung Cao Lâm và Lâm Hiên vào sân, hiệu quả của đá tảng ba không tốt, ngay cả Lâm Hiên cũng không có nhiều không gian để chạy.

Nhìn thấy thời gian đã bước vào giai đoạn bù giờ, Lâm Hiên liên tục bị xâm phạm, dường như ảnh hưởng đến thể trạng của cậu ấy.

Nhìn thấy thời gian đã bước vào bù giờ, một trận hòa nữa dường như là không thể tránh khỏi.

Niềm tin thứ 24, trong giai đoạn bù giờ, đội tuyển Trung Quốc vẫn có cơ hội giành chiến thắng.

Tuy nhiên, khi Cao Lâm, cầu thủ vào sân thay người, đối mặt với cơ hội trong vòng cấm, anh ấy đã không chọn chuyền cho Lâm Hiên, mà chọn sút thẳng vào khung thành.

Tâm lý đó có thể hiểu được, đó thực sự là một cơ hội ghi bàn trực diện, trong mắt Cao Lâm lúc này chỉ có bàn thắng.

Đức Đức Li cười.

"Tuyệt vời!

Trận đấu sẽ không nhàm chán đâu." .....

Tương tự, giới truyền thông Trung Quốc cũng không ngừng thổi phồng trận đấu này.

Đôi khi họ rất năng động, thậm chí một ngày trước trận đấu, các phóng viên Trung Quốc đã có được những thông tin gần nhất về đội hình ra sân của đội thông qua nhiều kênh khác nhau.

Mặc dù người hâm mộ có những ý kiến tốt, nhưng đôi khi họ cho rằng việc tiết lộ trước là không nên.

Vì việc tập luyện không mở cửa cho truyền thông, nên điều đó có ý nghĩa.

Nếu đội tuyển Trung Quốc để thua, chắc chắn có liên quan đến những phóng viên này.

Không, khi mọi người xem nội dung, đôi khi họ phát hiện ra một số thông tin có giá trị: trạng thái của Lâm Hiên đã hồi phục, thường xuyên ghi bàn trong các trận đối kháng của đội, và không loại trừ khả năng Lippi sẽ đưa cậu ấy vào đội hình xuất phát 11 người.

Thực tế, phía sau tin tức đó chỉ có một đoạn video Lâm Hiên một mình tập luyện với một máy tập bóng nhỏ, là đoạn video duy nhất mà phóng viên có điều kiện thu được sau buổi tập của toàn đội. .....

"Đá tảng ba, nhìn cậu bây giờ tốt hơn nhiều rồi, vậy nên chuyện này, sau này phải từ từ, điều quan trọng là phải rèn luyện tâm lý trong trận đấu.

Tỉ lệ thành công trong tập luyện 100% là vô ích, nhưng ít nhất cũng là một khởi đầu tốt đẹp." Lâm Hiên cười gật đầu.

Sau khi ở lại đội Ý một thời gian, những lời nói của Lâm Hiên đã được lắng nghe hoàn toàn.

"Đá tảng ba, tôi thấy cậu đã có thành quả trong việc tập luyện với Zaki và Lâm Hiên." Trong buổi tập, Lippi phát hiện ra rằng tỉ lệ thành công của Lâm Hiên khi đối mặt với tình huống solo đã tăng lên.

Mặc dù có một số thiếu sót về kỹ thuật, nhưng ít nhất cậu ấy đã không lùi bước, đủ để chứng minh sự tiến bộ về tâm lý.

"Hãy chuẩn bị sẵn sàng, hãy thử cảm giác ra sân từ đầu.

Tôi nghĩ là nên như vậy.

Nếu muốn tiếp tục tiến bộ, phải chứng minh.

Những lời nói này vượt ngoài dự đoán của Lâm Hiên, cậu ấy gật đầu mạnh mẽ.

Không chỉ vậy, Lippi còn đưa cậu ấy đến buổi họp báo trước trận đấu.

Các phóng viên Trung Quốc chuẩn bị những câu hỏi đều nhắm vào Lippi và đội Ý.

Kết quả, mọi người đều ngạc nhiên khi nhìn thấy Lâm Hiên.

Sau đó, đôi khi họ ứng biến, trọng tâm đột nhiên chuyển sang cậu ấy, nhưng các câu hỏi được che giấu.

Ví dụ, nếu không có mùi thuốc súng, hãy hỏi Lippi, "Liệu đội tuyển Trung Quốc tham dự Confederations Cup thực sự chỉ là một buổi tập không quan trọng sao?" Bóng đá quốc tế có một quy tắc bất thành văn, cầu thủ tham dự họp báo trước trận đấu phải ra sân trong trận đấu đó, nhưng đừng nói bừa!

Nếu các đồng nghiệp nước ngoài không có mặt, có lẽ các phóng viên Trung Quốc sẽ hỏi thẳng: “Thả cậu ấy ra ư?

Chương 1041

Để cậu ấy gây chuyện à?" Lâm Hiên không hề nhận thức được mùi thuốc súng trong đó.

Đối mặt với nhiều phóng viên như vậy, cậu ấy vẫn còn hơi thận trọng, nhưng Lippi hơi hiểu, nhíu mày, rất kiên định giải thích: "Tôi không biết tại sao, trận đấu chỉ có chiến thắng.

Đối với đội tuyển Trung Quốc, không có trận đấu nào chỉ để tập luyện thuần túy, ít nhất là trong đội của tôi thì không." Phiên dịch viên bên cạnh vỗ vai Lâm Hiên, cũng truyền đạt một sự động viên.

Không trách Lâm Hiên gần như không chơi vài phút nào trong trận đấu cuối cùng, các phóng viên vô thức nghĩ rằng Lippi đã hết kiên nhẫn với cậu ấy.

Nhưng thực tế, đó chỉ là kế sách ứng biến của Lippi, cậu ấy nên được bảo vệ thích đáng.

Nếu chỉ có một chút kiên nhẫn, không thể nhận được sự điều trị nhỏ, cũng không tin tưởng các cầu thủ trẻ.

Kéo đối phương phòng ngự sang một bên, hai trung vệ đá chính của Ý buộc phải di chuyển.

Việc này thường là công việc chính của trung vệ đội trưởng Chiellini của Juventus.

Hai cánh tay dùng sức xông lên.

Có thể thấy người đàn ông nhỏ bé này rất nhanh nhẹn và thanh lịch.

Để đối phó với kiểu cầu thủ này, phải thường xuyên thử nghiệm!

Phải hiểu rằng, việc có thể thoát khỏi tuyệt đối không phải là lý do để không hành động.

Tuy nhiên, khi Lâm Hiên chạy, đã chú ý, tự nhiên đẩy bóng vào giữa.

Chạy đến vị trí đó, không phải là cách đối đầu một kèm một với đối phương, bất kể là Chiellini hay Bonucci, đều không dễ đối phó.

Mục đích duy nhất là tạo không gian cho Lâm Hiên xâm nhập.

Sau khi chuyền bóng đi trước, anh ấy lập tức theo sát phòng tuyến của Chiellini, chiếm lấy khoảng trống ở biên, và bắt đầu chạy về phía vòng cấm.

Lâm Hiên xâm nhập, nhìn thấy vị trí của anh ấy.

Đẩy bóng chéo, và với tốc độ phù hợp đưa bóng vào vòng cấm.

Lâm Hiên chắc chắn sẽ đuổi kịp.

Tiền vệ Montolivo của AC Milan vẫn duy trì sự tập trung cao độ, nhưng trong khu vực rộng lớn ở tuyến giữa, vẫn có khả năng ngăn chặn Lâm Hiên dẫn bóng.

Điều đó thực sự nằm ngoài khả năng của anh ấy.

"Tuyệt vời, Lâm Hiên, có thể đuổi kịp, góc sút hơi quá hẹp.

Cơ hội này!" Tuy nhiên, với tư cách là một mũi tên hàng đầu.

Anh ấy đã kéo giãn biên, những người khác cần thời gian để tấn công từ phía cánh.

Lâm Hiên liếc mắt một cái, dùng chân phải trực tiếp đẩy bóng về phía xa khung thành, một vị trí gần như bằng không.

Buffon chỉ có thể bịt góc gần.

Lâm Hiên chọn đẩy bóng về phía xa, anh ấy không thể làm gì

được.

Mặc dù ở tuổi 34 vẫn ở phong độ cao, được truyền thông gọi là Buffon, một trong số ít cầu thủ đang thi đấu sinh năm 70.

Bức tường vững chắc nhất phía sau hàng phòng ngự của Juventus và Ý.

Đối với những người hâm mộ lâu năm có tình yêu với Serie A, Buffon là một thủ môn bất tử.

Nhưng dù sao đi nữa, thủ môn không phải là thần, ngay cả anh ấy cũng nhìn bóng bay vào lưới với ánh mắt bất lực.

Nhưng không có một chút hồi hộp nào, bóng trực tiếp đi vào lưới.

“Đá tảng ba!

Đá tảng ba!

Bóng vào rồi!

Vào, vào!

Đội tuyển Trung Quốc đã dẫn trước trong vòng chưa đầy năm phút.

Vào lúc này, chúng ta không thể không ca ngợi Đá tảng ba, vì cậu ấy đã phải chịu quá nhiều áp lực khi bỏ lỡ một cơ hội.

May mắn thay, cậu ấy đã từ chối bỏ cuộc, tốt lắm.

Chương 1042

Cầu thủ trẻ đã lên một tầm cao mới.

Áp lực giống như một lò xo.

Khi người có khả năng chiến thắng có thể chịu đựng áp lực bị nén, khi bật ngược trở lại, đôi khi sẽ bị đẩy lên cao hơn.

Chúng ta đã đánh giá sai Đá tảng ba.

Một người có thể chịu đựng áp lực." Chạy theo Lâm Hiên để ăn mừng, và ngay từ đầu đã ghi một bàn thắng.

Lâm Hiên điên cuồng lao về phía khán đài, nắm chặt nắm đấm ăn mừng.

Phải chứng minh rằng mình có thể làm được.

Nghe tiếng reo hò trên sân, cậu ấy nghĩ mọi người nên hiểu.

Nhưng cậu ấy không dành nhiều thời gian để kiêu ngạo, lập tức bị trọng lượng khó chịu đè lên từ phía sau.

Nằm trong vũng bùn, thành một người anh em, lần sau chào hỏi, cái xương sườn gần như gãy rồi.

Lâm Hiên cười: "...Đá tảng ba, thật tuyệt vời!

Nhìn, nhìn chưa?

Người bị đánh bại là Buffon!

Buffon.

Hahaha, bây giờ cảm thấy thế nào, nói thật đi." Lâm Hiên cười hỏi.

Nếu không thì dù là ai, tôi cũng không thể thoát khỏi lá bài tẩy.

“Phòng ngự tuyệt vời, chỉ có Lâm Hiên mới dám táo bạo và trực tiếp như vậy, nhưng đó thực sự là cách tốt nhất để ngăn chặn Bonucci.

Điểm yếu duy nhất là, theo tuổi tác tăng lên, nhịp độ chơi bóng của anh ấy ngày càng chậm lại.” Sau khi bị thua, đội tuyển Trung Quốc không vội vàng.

Lâm Hiên đã thúc đẩy tấn công bằng những đường chuyền nhanh giữa Trịnh Trí và Hách Tuấn Dân, và nhanh chóng xâm nhập lại vòng cấm của Ý.

Chỉ một lần duy nhất, Chiellini đã giữ vững vị trí của mình, xuất hiện trước khung thành vào thời điểm then chốt, chân vắt chữ ngũ cản phá cú sút cận thành của Lâm Hiên.

Sau đó Ý lập tức phản công, nhưng lần này trực tiếp hơn nhiều.

Chiellini được chuyền thẳng cho tiền vệ cánh.

Tiền vệ cánh Alex Sandro của Juventus nhanh chóng vượt qua hậu vệ Tôn Tường, người sau đó đã cướp được bóng.

Sau đó là một đường chuyền chéo nhanh, trực tiếp nhắm vào tuyến tiền đạo.

Lippi lập tức đứng dậy khỏi ghế huấn luyện viên, đó là biểu tượng của lối chơi phản công nhanh của Ý.

Lippi đương nhiên biết sức mạnh của lối chơi phòng ngự phản công của Ý.

Khi anh ấy dẫn dắt đội Ý giành chức vô địch, họ đã đối mặt với Bayern Munich ở bán kết và Bayern Munich.

Cuối cùng, họ đã ghi hai bàn thắng trong hiệp phụ, một pha phản công.

Khi đó, vũ khí phản công của họ là Del Piero.

Mặc dù Del Piero hiện đang ngồi ngoài sân, nhưng đã mất vị trí của mình.

Hiện tại, một tài năng trẻ khác đang đe dọa đội tuyển Trung Quốc ở tuyến trên.

"Cẩn thận!

Coi chừng Bonucci, tốc độ!" Nam Cung Vĩ nhìn đường chuyền trực tiếp, lòng càng thêm lo lắng.

Bây giờ đội đang chơi, các tiền vệ không lo lắng chút nào, nhưng lo lắng rằng đội tuyển Trung Quốc không chịu nổi, không có kinh nghiệm để chạy.

Một điểm yếu rõ ràng.

Đặc biệt là khi đối mặt với Bonucci, một hậu duệ của đội tuyển Hà Lan với tầm ảnh hưởng mạnh mẽ.

Chỉ cần ba bước tăng tốc, chỉ có Lâm Hiên, khi lùi về phòng ngự, mới có thể theo kịp.

Toàn bộ hàng phòng ngự đã bị phá vỡ.

Tuy nhiên, Lâm Hiên gần như không theo kịp, vì khoảng cách cần đuổi.

Chương 1043

Để ngăn chặn Bonucci, phải thực hiện một cú xoạc bóng, nhưng khi Lâm Hiên ra chân, không dám làm vậy.

Xoạc trúng chân chỉ là chuyện nhỏ, đổi lại, chắc chắn sẽ là một quả phạt, có khả năng kèm theo một thẻ đỏ.

Bonucci đối mặt với Tăng Thành, sút bóng bằng một chân.

Bóng bay với tốc độ cao qua phía trên.

Tăng Thành tấn công không có cách nào.

Không ai có thể ngăn cản Bonucci ghi bàn.

Tại Euro trước đó, ngay cả Neuer cũng đã hai lần bị đánh bại.

“Hay quá!

Bonucci!

Bonucci!

Khứu giác thiên tài, tốc độ như báo, một thiên tài làm rung chuyển toàn bộ châu Âu.

Phá vỡ mục tiêu của đội tuyển Trung Quốc quá dễ dàng rồi!” Bình luận viên Ý phấn khích hét lớn.

Những lá cờ Ý trên khán đài ngay lập tức trở thành nhân vật chính.

Mặc dù số lượng ít hơn gấp mười lần so với người hâm mộ Trung Quốc, nhưng sự nhiệt tình của người hâm mộ Ý vào lúc này không hề suy giảm.

“Tốc độ!

Lippi phải giải quyết vấn đề phòng ngự.

Chúng ta may mắn được tham gia Confederations Cup lần này và để lộ vấn đề này.

Nếu không, chúng ta sẽ mắc kẹt ở World Cup năm sau, nhưng bán thuốc thì không có gì phải hối tiếc." Nam Cung Vĩ nói với giọng điệu bất lực.

Khi đội tuyển Trung Quốc không thể kiểm soát hoàn toàn tuyến giữa, vấn đề ở hàng phòng ngự sẽ bị phóng đại vô hạn.

Lâm Hiên và Phùng Tiểu Đình đã trao đổi vài lời.

Khác hoàn toàn với giải VĐQG Đức, nhưng không có nghĩa là không có những cầu thủ cứng rắn.

Một trong số đó là đội hình trẻ của Juventus, lão tướng Bonucci 34 tuổi là một cầu thủ cứng rắn.

Cả hai người hoàn toàn dùng cơ thể để đối kháng với Lâm Hiên, coi cậu ấy như một bao cát, cũng không có cách nào khác, chỉ có điểm yếu như vậy mới có thể tận dụng được.

Lâm Hiên hết lần này đến lần khác bị phạm lỗi trực tiếp, Lâm Hiên hết lần này đến lần khác đứng dậy, phủi cỏ trên người, nhìn chằm chằm vào đối phương, chạm vào vai anh ấy.

Tôi có thể thấy tất cả các bình luận của Borussia Dortmund đều đau khổ, nhưng căng thẳng nhất là bác sĩ Braun.

Luôn đứng phía sau Klopp, mỗi lần đối đầu trực diện, anh ấy đều thì thầm: "Lâm Hiên, chạy đi, nhất định phải chạy đi.

Thông minh một chút!

Ôi trời ơi!" Klopp không nhịn được cười: "Thả tôi ra, bác sĩ, không ai có thể làm gì cậu ấy đâu." Lời nói thật của Klopp, Juventus rất mạnh, nhưng nhịp độ của Bundesliga và Champions League không

giống nhau, ở châu Âu không ai có thể đẩy vị trí đó lên tầm cao của giải VĐQG Đức.

Mặc dù Hummels bình tĩnh, nhưng giải VĐQG Đức thực tế là đội duy nhất có thể khiến anh ấy thoát khỏi căng thẳng.

Nhưng Juventus dù sao cũng không như vậy.

Đôi khi vị trí cao chỉ giới hạn ở hai tiền vệ phòng ngự, không dày đặc và áp lực cao như giải VĐQG Đức.

Có người ở tuyến trên, trọng tâm vẫn là phản công.

Hiệp hai, Juventus đã thực hiện phản công.

Son Heung-min, ngôi sao số một của bóng đá Hàn Quốc hiện nay, nhận bóng từ cánh, xâm nhập vòng cấm với tốc độ cao.

Anh ấy vượt qua Subotic, dùng một cú sút vòng cung nhắm vào Hummels, phá vỡ tỉ số.

Bình luận viên của đài SBS Hàn Quốc lập tức phấn khích: “Con trai!

Con trai đã làm được!

Dortmund không khó đánh bại đến vậy.

Lâm Hiên đúng là có năng lực, nhưng thiên tài Hàn Quốc của chúng ta chưa bao giờ tệ!” Mấy năm trước, họ đã nói như vậy, nhưng không ai có thể phản bác.

Chương 1044

Không cần so sánh khoảng cách giữa bóng đá Trung Quốc và Hàn Quốc.

Nhưng bây giờ không còn nữa, càng không cần Lâm Hiên và Son Heung-min, đồng đội ở Bundesliga, đội Dortmund rõ ràng ở cấp độ cao hơn.

Sau khi Son Heung-min rời Hamburg, anh ấy đã trưởng thành hơn ở đó.

Mùa giải này, số bàn thắng đạt hai con số, bị bỏ quên trong quá khứ.

Cuộc đối đầu này chắc chắn là tâm điểm của sự tranh giành giữa Trung Quốc và Hàn Quốc.

Bóng đầu tiên đi vào phòng tuyến của đội tuyển Trung Quốc.

Nhưng bây giờ giới truyền thông Trung Quốc căn bản không nên gây chiến.

So sánh với Lâm Hiên ư?

Haha, chỉ là một chú mèo con chưa dứt sữa thôi.

Khi cánh hơi dài hơn một chút, đôi khi lại la hét rằng thiên tài và chúng ta cũng giỏi như nhau.

Đúng!

Một cú tát tốc độ vào mặt.

Không trách chúng ta!

Juventus cố gắng bắt chước chiêu trò của Bonucci, đưa ra một câu đố khó cho Dortmund.

Kết quả, tiền vệ phòng ngự chỉ trụ được 30 phút, sau đó phải chạy về để ngăn chặn.

Ít nhất lão tướng Bonucci không thể chịu đựng được.

Từ khi được cho mượn từ Juventus để tham gia tập luyện, cơ hội ra sân cũng ngày càng nhiều, nhưng anh ấy đủ cứng rắn để đối mặt một kèm một với Lâm Hiên, nhưng vẫn còn quá non nớt.

Chấn thương vai ảnh hưởng đến sự lưu loát trong động tác của Lâm Hiên, nhưng tình cờ Lâm Hiên đã biến nó thành một chuỗi động tác giả liên tục, rất hiệu quả để đối phó với một tân binh đầy ranh mãnh như Emre Can.

Trong giai đoạn cuối hiệp một, tương tự như vậy, đối đầu một kèm một với Januzaj, dùng cả hai chân giữ bóng, đánh đầu một đường cong trên đỉnh đầu, trực tiếp chuyền cho Januzaj.

Giải đấu có Lâm Hiên hộ tống mục tiêu.

Hiện tại đã đặt mục tiêu 40 bàn thắng trong mùa giải này, mới chỉ hoàn thành 35 bàn, vì vậy Klopp sẵn lòng tin tưởng.

Phải có khả năng phát huy phong độ tốt nhất trong hai vòng đấu cuối cùng.

Chừng nào Borussia Dortmund còn giỏi, không cần lo lắng về Juventus.

Tuy nhiên, sau khi vừa nghiền nát một đối thủ khó nhằn và trở lại đội sau một ngày nghỉ, mọi người lại quay lại khu tập luyện của BVB, nhưng lại thấy trợ lý huấn luyện viên Buvac, và nhận được một tin tức gây sốc.

“Các chàng trai, Klopp không có ở đây để tập luyện và vui chơi với chúng ta.

Tóm lại, tôi sẽ tạm thời phụ trách mọi việc của đội.

Klopp hơi khó chịu, cần nghỉ ngơi.

Tôi hy vọng chúng ta có thể hợp tác vui vẻ.

Tôi không có bí quyết gì đặc biệt, nhưng tôi nói cho các bạn biết chúng ta có một số thời gian ở giải VĐQG Đức.

Mặc dù mối quan hệ của chúng ta bình thường khá tốt, nhưng nói thật, tôi không thích thằng điên Klopp đó. ....." Ai nấy đều cười.

Đôi khi một số người trong đó, ví dụ như Hummels và Götze, đôi khi không quan tâm đến trách nhiệm của mình, đôi khi ánh mắt họ sẽ lóe lên, rõ ràng là sẽ có chuyện gì đó xảy ra.

Ánh mắt của Buvac cũng rất sắc bén.

Lúc đó, anh ấy lớn tiếng: "Nhưng đừng có bất kỳ hành vi lười biếng nào trước mặt tôi, nếu không, trong mắt tôi, các bạn đang chọc giận tôi.

Đương nhiên, tôi sẽ không làm gì các bạn ngay tại chỗ.

Dù sao, tôi không phải là huấn luyện viên trưởng.

Nhưng các bạn phải hiểu một khoảnh khắc quan trọng.

Một thời điểm quyết định sự thành bại của toàn bộ mùa giải.

Do đó, tôi sẽ không giữ bí mật.

Chương 1045

Tôi không biết khi nào Klopp sẽ trừng phạt.” Một số cầu thủ vô thức run rẩy, rõ ràng là họ đã nhớ lại một số chuyện không muốn nhớ.

Nhưng nhanh chóng đôi khi trong mắt họ ẩn hiện một tia giận dữ xen lẫn sự khó chịu.

Cảm thấy không thoải mái ư?

Haha, lừa quỷ!

Với cơ thể của Klopp, trừ khi anh ấy đã hoàn toàn bộc lộ tất cả ư?

Hãy để chúng ta nỗ lực chuẩn bị cho trận đấu ở giải VĐQG Đức.

Klopp thực ra đã quên mất con số!

Các cầu thủ không nghĩ vậy.

Phong cách làm việc của Klopp khác với người bình thường, huấn luyện viên trưởng đã bị đình chỉ.

Mặc dù trợ lý huấn luyện viên xuất hiện trên băng ghế dự bị là chuyện thường lệ, nhưng ai cũng biết huấn luyện viên trưởng mới là người thực sự quyết định trận đấu.

Huấn luyện viên trưởng có thể làm công việc đặt ra chiến thuật và thực hiện các điều chỉnh thay người trên sân.

Nhưng nếu Klopp lại đa năng đến vậy thì sao?

Nếu anh ấy đang nghỉ phép, thì sao?

“Không nên lo lắng về vấn đề đó, hành động đi!

Đều là cầu thủ chuyên nghiệp, cần tôi phải nói cho các bạn biết phải làm gì sao?” .....

Buvac lúc này phải kiểm soát tình hình, nhưng anh ấy biết trong lòng có Klopp hay không, anh ấy phải gọi điện riêng cho Lâm Hiên.

“Lâm Hiên, hãy để mắt đến mấy cậu trai đó.

Tôi chỉ có thể đảm bảo mệnh lệnh ở đó.

Khi tôi ra tòa, tôi sẽ nói sự thật, tôi phải dựa vào cậu.” Lâm Hiên mở to mắt, trông có vẻ kinh ngạc.

“Thật sao?

Anh ấy thực sự ngã bệnh sao?

Có thể làm như vậy, để lại cái mớ hỗn độn này cho chúng ta, rồi tiếp tục ư?

Klopp, không phải là người như vậy!” Ngược lại, Buvac nhìn cậu ấy một cách kỳ lạ, rồi nheo mắt cười: “Chuyện cậu làm, Lâm Hiên, một số chuyện cậu nên hiểu.” Ngày hôm sau có thêm nhiều phóng viên đến, đôi khi họ mở to mắt nhìn chằm chằm vào mỗi người bước vào khu tập luyện.

Từ sáng sớm ngày khu tập luyện bắt đầu hoạt động bình thường, đôi khi họ vẫn luôn nhìn chằm chằm, cho đến Buvac, một chiến lược gia tài tình, người luôn theo sát Klopp, mà Klopp vẫn bặt vô âm tín.

Bây giờ là lúc để ra đòn!

Các phóng viên đột nhiên trở nên phấn khích.

Dưới sự giúp đỡ của Lâm Hiên và đội ngũ của cậu ấy, Buvac tạm thời dập tắt mọi suy đoán của mọi người, toàn đội vẫn đang chuẩn bị cho vòng đấu tiếp theo.

Bất kể giới truyền thông, đôi khi đều phớt lờ, nhưng giới truyền thông đã tạo ra một tiếng ồn lớn.

Chiến tranh sắp đến, Klopp mất tích?

Tin tức này đầu tiên gây chấn động trong toàn bộ người hâm mộ Dortmund.

Sau trận đấu của Lâm Hiên, UEFA ngay lập tức phạt Klopp vì hành vi vi phạm trọng tài vào ngày hôm sau, ngoài ra còn ba trận bị cấm chỉ đạo và 50.000 euro tiền phạt.

Điều đó có nghĩa là không chỉ trận lượt về bán kết, mà cả trận chung kết, thậm chí vòng bảng đầu tiên của mùa giải sau, Klopp cũng không đủ tư cách xuất hiện trên băng ghế huấn luyện.

Nhưng ngay cả như vậy, với tư cách là huấn luyện viên trưởng, không thể chấp nhận được.

“Chúng ta thực sự không biết chiến thuật của Dortmund để phá vỡ phong cách tấn công của giải VĐQG Đức, nhưng dù thế nào đi nữa, vai trò của huấn luyện viên trưởng vào thời điểm này là không thể thiếu và cũng cần phải nỗ lực chung.

Klopp hiện không có mặt trong đội, mất tích.

Việc tập luyện thực tế do trợ lý huấn luyện viên Buvac dẫn dắt!

Với tư cách là chúng ta, chúng ta hoàn toàn có lý do để nghi ngờ hiệu quả của câu lạc bộ.

Nếu Klopp từ chức, tại sao không công bố sớm?” “Lệnh cấm không thể trở thành cái cớ cho sự vô trách nhiệm của Klopp!

Đã thách thức giới hạn nghề nghiệp của một huấn luyện viên trưởng!

Chương 1046

Trừ khi Dortmund quyết định từ bỏ Champions League, có thể, nhưng chúng ta thực sự không thấy lý do để làm như vậy." "Không có huấn luyện viên trưởng bảo vệ chức vô địch Champions League!

Lần này, luật phạt của UEFA có thể không bảo vệ được Dortmund!" .....

Các phương tiện truyền thông khác nhau khuếch đại không khí này, biến giải VĐQG Đức, đội đã ghi hai bàn thắng trên sân nhà, trở thành đội được yêu thích để giành chiến thắng và thăng hạng.

Một ngày trước trận đấu, mọi người đều dõi theo buổi họp báo.

Dortmund nên có câu trả lời, mặc dù không thể giữ bí mật.

Klopp lúc này không thể xuất hiện.

Theo truyền thống, đội khách có quyền đối mặt với các phóng viên trước.

Sau khi trả lời câu hỏi của phóng viên trong 20 phút, Bonucci bước ra khỏi sảnh họp báo, thấy Lâm Hiên đứng ở cửa, Buvac ở bên cạnh.

Đương nhiên, đối với Bonucci, Buvac rất thông minh, nhưng khi chuẩn bị cho chiến tranh, ít nhiều cũng đã chú ý đến động thái của đối thủ và phản ứng của giới truyền thông, vì vậy lúc đó anh ta cười: "Tôi luôn mong được gặp ở Westfalenstadion, nhưng huấn luyện viên trưởng của các bạn đâu rồi?

Ông Klopp có đủ dũng khí để đối mặt với chúng tôi không?" Phớt lờ Buvac quá xuất sắc, ai cũng sẽ nổi giận.

Tuy nhiên, Lâm Hiên nhẹ nhàng ngăn lại, và mỉm cười đáp lại Bonucci: "Tôi luôn nghĩ rằng một người có thể đánh bại HLV

Barcelona nên có sức mạnh và phong thái.

Anh đã trải nghiệm Westfalenstadion chưa?

Lâm Hiên vẫn luôn giữ im lặng.

Khi có vấn đề, mọi người sẽ chờ xem kết quả.

Vì vậy, ai cũng mong chờ.

Không có Huấn luyện viên Klopp điên cuồng trên băng ghế chỉ đạo, Dortmund sẽ phản ứng thế nào?

Ba tiếng trước trận đấu, cả hai đội đều công bố danh sách đội hình chính thức.

Emre Can tiếp tục đá chính, nhưng đã thay đổi vị trí.

Một tiền vệ của Liverpool bị Emre Can thay thế ở khu vực giữa sân.

Liverpool đã bố trí thêm một chút sức mạnh ở hàng tiền vệ.

Dù sao, đôi khi chỉ cần ghi bàn trong một trận đấu.

Về phía Dortmund, danh sách cầu thủ vẫn có những cái tên quen thuộc, nhưng mỗi vị trí đều được truyền thông đánh giá.

Dường như Klopp không phải là người quyết định danh sách này.

Sven Bender thế chỗ Gündoğan rõ ràng là để tăng cường phòng ngự tuyến giữa, nhưng Gündoğan có vấn đề gì ở trận trước sao?

Khi Hummels còn ở đó, liệu Klopp có chọn chiến thuật bảo thủ không?

Schmelzer đá chính hậu vệ trái, Reus đá hai cánh, thật vô nghĩa.

Nếu không phải do danh sách đội hình chính thức này, một cầu thủ từng có kỳ vọng cao, giờ có lẽ đã bị người hâm mộ hoàn toàn lãng quên.

Chiếc ghế dự bị đó không ai phải nhường chỗ sao?

Người hâm mộ không hiểu tại sao "Kuba" Błaszczykowski, người vẫn thường xuyên chơi cùng Reus, lại bị loại bỏ đột ngột.

Không ai có thể đoán được, ngay cả khi Grosskreutz có thể chạy, Kuba cũng không hề kém cạnh về khía cạnh này!

Didi Hamann đã thẳng thắn chỉ ra trên sóng truyền hình trực tiếp trước trận đấu: "Trong danh sách đội hình chính thức này, thật khó thấy được phong cách của Klopp.

Theo logic của 'ông chú điên' Klopp, Dortmund sẽ không bao giờ chỉ thắng, mà sẽ thắng một cách đẹp mắt!

Vì vậy, tấn công luôn là giai điệu chủ đạo trong các trận sân nhà của Dortmund, nhưng tại sao không dùng Gündoğan?

Tại sao?

Giải thích duy nhất, theo kinh nghiệm của tôi, chỉ có thể là một điểm này.

Danh sách đội hình chính thức này giống như một người mới, rõ ràng là quá bảo thủ, hoàn toàn không phù hợp với khí chất cạnh tranh hiện tại của Dortmund.

Đừng nhầm lẫn, danh sách này thể hiện một điều, nhưng không phải là cảm giác mà Dortmund nên có khi đá trên sân nhà." Trên thực tế, thái độ này đã bị nghi ngờ và giải thích quá mức.

Khi Sven Bender nghe được những lời này, hẳn sẽ tức giận: Tôi không có ý nghĩa tồn tại sao?

Tôi không thể cạnh tranh với Lâm Hiên.

Chương 1047

Tôi còn không bằng Gündoğan sao?

Tuy nhiên, cũng khó trách truyền thông.

Ngay cả đoạn bình luận trực tiếp của CCTV cũng nhắc nhở khán giả chuẩn bị tâm lý: "…Trong trận đấu này, có một số tình huống trực tiếp mà hiện tại chưa có câu trả lời.

Vì vậy, mọi người đều hy vọng giảm bớt kỳ vọng, và mong đợi một trận đấu đủ kịch tính.

Dù sao, Lâm Hiên cũng đã dưỡng thương một thời gian.

Thành thật mà nói, một mình điều khiển một đoàn tàu nặng tiến lên không hề dễ dàng.

Hiện tại toa xe đã trật đường ray.

Chỉ cần có thể hoàn thành trận đấu thành công, tôi chúc Lâm Hiên sớm hồi phục.

Dù sao, Dortmund lại giành chức vô địch không phải là hiếm, nhưng không lâu nữa, họ sẽ mang theo kỳ vọng của tất cả người hâm mộ Trung Quốc để chiến đấu vì danh dự!" Sự chú ý đã được chuyển hướng khỏi Lâm Hiên.

Truyền thông thích cái mới ghét cái cũ, đặc biệt là truyền thông trong nước.

Lâm Hiên ghi bàn ở Champions League không còn là tin tức, nhưng Wu Shisan lần đầu ra mắt ở Champions League lại là một khởi đầu ấn tượng.

Dù sinh năm 1991, 25 tuổi, muộn hơn Lâm Hiên, nhưng truyền

thông Trung Quốc cho rằng đó không phải vấn đề.

Phải biết rằng, mùa giải này ở Premier League sẽ có một "người anh em đầy nhiệt huyết" đá ở giải hạng chín Anh, giờ đây lại đang ghi bàn trên sân cỏ.

Lâm Hiên rảnh rỗi, ở Milan một đêm, sau đó lên đường đi chơi xa hàng ngàn dặm.

Cuối cùng, Lâm Hiên không ở lại Milan.

Mặc dù là kinh đô thời trang nổi tiếng thế giới, nhưng nó không thể hấp dẫn Lâm Hiên.

Theo một trào lưu ở Milan, Khương Hạo đã thực sự tìm một nơi.

Tuy nhiên, Lâm Hiên chỉ bước vào, uống một ly rượu, nhìn cô gái chân dài mặc quần yếm nhảy múa theo điệu nhạc sôi động.

Khương Hạo nháy mắt với anh, nhưng Lâm Hiên chẳng thèm để ý chút nào.

Sau đó, Khương Hạo lấy ra một xấp tiền, "phanh" một tiếng đập xuống quầy bar.

Động tác này quen thuộc, bắt đầu rồi: "Anh ơi, sau này đừng có làm vậy trước mặt em nữa, cái chỗ này không thích hợp cho Hiên Viên tử trong sáng, một người tốt chỉ biết ở nhà.

Hahaha!" Lâm Hiên không hề tỏ ra yếu thế.

Anh vỗ vai Khương Hạo và nói: "Hạo Tử, anh trai cho em một lời khuyên.

Làm đàn ông không sai.

Theo đuổi cái đẹp không sai, nhưng nếu em không thể kiểm soát bóng trên sân, việc vứt bỏ hai thanh đao (tức cơ hội) cũng là chuyện nhỏ thôi.

Ở nơi này, phải là 'trùm'.

Ý em là giỏi nhất sao?" Khương Hạo có vẻ hơi ngượng: "Fan hâm mộ?" Lâm Hiên vỗ đầu cậu nhóc, nhìn biểu cảm đơn giản của đứa trẻ: "Xì, là 'kẻ đứng sau' đó!

Nơi này không thiếu người đàng hoàng.

Nếu em nhìn kỹ mấy 'mặt hàng' này, em sẽ biết cô gái nào là 'kẻ đứng sau'.

Nếu em gặp rắc rối, liệu em còn có thể đá bóng không?" "Anh ơi, anh xem thêm mấy bộ phim xã hội đen đi?

Không ai vì lý do đó mà…" Khương Hạo giơ ngón cái, rồi nhanh chóng đổi sang ngón út bên trái, móc tay với Lâm Hiên: "Em không dám nói thẳng đâu, để em cho anh biết ai là anh em của em, nếu anh là cháu trai em, em không chịu nổi đâu, hahaha!" Sau khi Champions League kết thúc, Manchester United đã thua đối thủ ở lượt trận thứ hai.

Mourinho đã có sự bảo lưu cho trận đấu này, và thực hiện thay đổi lớn về đội hình.

Mourinho có đủ dũng khí để đánh đổi.

Một mặt, ông cần cho các cầu thủ chủ lực đã tham gia Champions League thời gian nghỉ ngơi và điều chỉnh, quan trọng nhất là ở lượt trận thứ năm đối đầu với… Liverpool!

Klopp điên rồi, Mourinho điên rồi.

Tuyến giữa của Manchester United nỗ lực, tuyến giữa của Liverpool có Emre Can và Henderson, chắc chắn không hề yếu.

Hàng công ba mũi nhọn của Manchester United có tốc độ nhanh, Liverpool đã tiễn Manchester United ra khỏi giải, nhưng liệu HLV có

đưa về Roberto Firmino không?

Firmino nổi tiếng với tốc độ và khả năng đi bóng ở tuyến trên, rồi triển khai phản công.

Thử thách thực sự đối với Mourinho, bao gồm Champions League và Milan, chỉ có thể được coi là buổi tập huấn thông thường.

Chương 1048

Trận đấu với Liverpool có thể được coi là bài kiểm tra giữa kỳ, thậm chí không thể so sánh với những trận đấu quan trọng như trận derby 'song hồng'.

Liệu điều đó có thể khiến người hâm mộ tràn đầy tự tin cho mùa giải này không?

Tuy nhiên, Mourinho không hề lo lắng, ông đã chuẩn bị sẵn sàng.

Klopp hiểu Lâm Hiên, nhưng Mourinho lại cho rằng Lâm Hiên hiểu Klopp hơn.

Huấn luyện viên không nhất thiết phải hiểu rõ mọi thay đổi của từng cầu thủ như lòng bàn tay, mặc dù có thể biết rõ nhất về Nancun một chút.

Lâm Hiên có cơ hội tham gia sắp xếp chiến thuật trước trận đấu, đây tuyệt đối là một cơ hội hiếm có trong đội của Mourinho.

"Hiên Viên, chẳng phải cậu đã chơi trận đấu đầu tiên không lâu sau khi đến Dortmund sao?" Lâm Hiên nhẹ nhàng gật đầu: "Chỉ sau nửa tháng, tôi đã tham gia trận đấu đầu tiên." Mourinho mỉm cười nói: "Đủ lâu rồi, ít nhất là lâu hơn thời gian cậu tiếp quản Liverpool.

Klopp làm sao đảm bảo có thể phối hợp với toàn đội trong thời gian ngắn như vậy?

Cậu đã dùng phương pháp gì?

Hiên Viên, cậu nên biết tôi không phải tò mò, cũng không đùa giỡn, điều này liên quan đến chiến thuật." Lâm Hiên cười: "Thực ra, đơn giản thôi.

Tôi đã chịu thiệt hại, vì vậy lúc đó chỉ thị cho tôi là chuyền bóng ở

giữa sân, rồi những người khác không còn khoảng trống nữa.

Hiên Viên biết đấy, giống như chó điên vậy.

Cứ chạy như chó điên." Mourinho nhếch mép: "Không cần chứ?

Vì thể trạng rất tốt, Klopp không nên để cậu rời đi." Lâm Hiên đứng dậy: "Ông chủ, đội của Klopp giống như một đàn chó điên, nhưng không phải chó điên thật sự.

Họ sẽ không bao giờ chạy lung tung không mục đích.

Ngay cả khi một bầy chó điên tấn công mục tiêu, cũng phải có một kẻ tỉnh táo nắm bắt phương hướng." "Ý là sao?

Hả!" Mourinho đột nhiên giãn mặt.

Ông cũng hiểu rõ toàn bộ đội Liverpool, dù sao mùa trước đã đối đầu với họ.

Điều duy nhất ông lo lắng là Klopp sẽ chơi vài chiêu trò mới.

Chỉ là điên thôi.

Đội của Klopp vẫn luôn là một đàn chó điên thực sự.

Ai biết một đội bóng điên rồ sẽ trở thành thế nào?

Không thể dùng tư duy của người bình thường mà đánh giá.

Lâm Hiên có nguyên tắc của mình, phong cách chơi bóng của Klopp thực sự cần một hạt nhân, nhưng có bao nhiêu cầu thủ tiền vệ của Liverpool có thể theo kịp Lâm Hiên?

Không, Henderson, người được mệnh danh là người kế nhiệm Gerrard, kém hơn vài cấp độ.

Dù Liverpool đã đưa về Milner từ Man City, nhưng anh ta hoàn toàn không thể so sánh với Lâm Hiên.

"Còn gì nữa không, ông chủ?" Mourinho lắc đầu: "Hiên Viên, cậu

đã cống hiến rất nhiều cho đội bóng.” Coutinho và Lallana đều lao lên băng ghế huấn luyện để đập tay, nhưng mắt Klopp vẫn luôn dán chặt vào sân cỏ, một tay đập tay với cầu thủ, tay kia… và giơ ngón giữa về phía Lâm Hiên.

Tất cả những giải thích đều là phỏng đoán về tín hiệu chiến thuật, nhưng ông ấy chỉ đưa cho Lâm Hiên một tín hiệu: “Hiên Viên, tôi không thể thắng Manchester United.

Hahaha!

Đừng làm tôi thất vọng!” Lâm Hiên không ngừng lắc đầu, đi đến vỗ vai Fellaini.

Fellaini chủ động nói ngay khi Lâm Hiên vừa đến: “Hiên Viên, lỗi của tôi, tôi đã không… chết tiệt.” Lâm Hiên chỉ cười: “Phong cách của Klopp, nhịp điệu phản công của Dortmund.

Thôi được rồi, bây giờ không phải lúc bàn ai nên chịu trách nhiệm.

Tôi có điều muốn nói!

Tôi vẫn xuất phát từ Dortmund, nhưng tôi không thể phản công nhanh như mọi người.” Sau khi trao đổi ý kiến với đội trưởng, Lâm Hiên mới quay sang nhìn ra ngoài sân, quan sát phản ứng của Mourinho.

Mourinho lúc này không thể làm ngơ.

Nhưng Lâm Hiên chuyển ánh mắt nhìn động tác của Klopp.

“Ông chú quặng” có một nụ cười tự tin và châm biếm.

Ông nhún vai, đáp lại bằng kiểu Klopp, rồi đi thẳng về phía băng ghế huấn luyện của Liverpool, sẵn sàng đứng đó chào đón.

Khi Klopp nghe Lâm Hiên nói một cách thờ ơ, ông không dám tức giận.

Chương 1049

Người bạn cũ Buvac đi đến trước mặt ông, nói: “Hahaha, biết rồi chứ?

Vô dụng thôi.

Không biết Hiên Viên sao?

Cậu ấy không hề nao núng.” Klopp chẳng thèm để ý chút nào: “Tôi biết nếu bị ảnh hưởng bởi một cảnh nhỏ như vậy, tôi căn bản không xứng đứng trên sân bóng, tôi cũng không thể trở thành huấn luyện viên Champions League.” Buvac nhìn ông đầy ẩn ý: “Cậu Hai, làm gì vậy… biểu diễn hả?

Để người hâm mộ Liverpool lấy lại niềm tin sao?

Hahaha.” “Chẳng lẽ đội ghi bàn không đáng vui sao?” Klopp đưa tay ra.

“Lại xem Hiên Viên tiếp theo sẽ làm gì.

Ý thức phòng ngự đã thoái hóa rồi.

Chơi gì vậy… Mourinho điên khùng không biết cách sử dụng tốt.” Klopp lẩm bẩm ở phía trước, Buvac lắc đầu ở phía sau, hai ý nghĩ vụt qua trong đầu: 1.

Cậu Hai, Nancun, Hiên Viên giờ là đối thủ rồi! 2.

Không phải là đang quyến rũ đó chứ?

Cả hai điểm dường như đều không thực tế, đặc biệt là điểm thứ hai.

Trong tiếng reo hò của khán đài, nhiều khán giả bắt đầu phát cuồng vì Liverpool, họ cảm thấy thật may mắn.

“Liverpool chọn Klopp tuyệt đối là lựa chọn đúng đắn.

Tôi yêu Liverpool!

Không chỉ Barcelona có nhịp điệu kiểm soát bóng là câu trả lời tiêu chuẩn duy nhất!” “Dortmund sa thải Klopp tuyệt đối là sai lầm lớn nhất, mặc dù Liverpool đã trở thành người chiến thắng lớn nhất.

Nhìn Liverpool đi, bóng đá của tôi!

Bóng đá có thể giành chiến thắng và mang về chức vô địch!” Liverpool có lẽ đã bị kìm nén quá lâu, những người hâm mộ đã lâu không tiếp xúc với Champions League có một tâm lý như vậy, chỉ cần một chút lợi thế, họ cảm thấy mình đã chiến thắng cả thế giới.

Manchester United không có lợi thế về mặt khí thế.

“Fellaini, một đường chuyền bổng đẹp mắt!

Lâm Hiên lướt người về phía trước và tung một cú sút!

Henderson nghĩ rằng anh ta có thể kèm được Lâm Hiên hết lần này đến lần khác, nhưng lần này… Lâm Hiên đã nhận bóng, anh ấy đã sút!

Oa!” Lý do khiến khán giả kinh ngạc không phải vì Lâm Hiên trực tiếp đứng ngoài vòng cấm, đối mặt với Otamendi và Mangala, Lâm Hiên liên tiếp có hai pha giả động tác khéo léo, dùng cách phi thường mà Messi giỏi nhất để lừa Mangala, sau đó vượt qua Otamendi để ghi bàn, rồi dứt điểm vào lưới Willy Caballero trong vòng cấm.

Trào lưu thế giới?

Quá tuyệt vời đối với Lâm Hiên, nhưng không đủ để khiến người bình thường kinh ngạc.

Một pha phản công thực sự không thể giải quyết, một mình anh như một con rồng đang lăn!

Vẫn theo cách quen thuộc, khi Klopp coi anh là hạt nhân của đội

Dortmund, người ta thường thấy kiểu phản công này.

Máy quay lần đầu tiên lia về phía băng ghế huấn luyện của Liverpool.

“Bàn thắng đó!

Lâm Hiên cứ thế mà đi!

Tuyệt đẹp để chụp một bức ảnh!

Bóng vào rồi, bóng vào rồi!

Không có gì là không thể.

Đã bao lâu rồi?

Chưa đầy mười phút.

Pha phản công của Lâm Hiên sẽ không bao giờ kéo dài quá lâu, Klopp cũng quá sơ suất rồi, lại bán đi hạt nhân từng là lỗ hổng đáng tin cậy nhất.

Lâm Hiên chỉ có thể xin lỗi.

Klopp, bây giờ thì sao?” Klopp dường như đã im lặng từ lâu.

Chương 1050

Khi Lâm Hiên nhìn về phía băng ghế huấn luyện và nắm chặt tay, Klopp đã không ngần ngại vỗ tay và giơ ngón cái về phía Lâm Hiên.

Buvac đi tới.

“Thật đó, Jurgen.

Ai cũng biết ông thích Hiên Viên, nhưng bây giờ cậu ấy là đối thủ của chúng ta, bạn cũ ạ.

Còn về hành động của ông, tôi đoán tất cả các phóng viên của Liverpool sẽ tìm ông sau trận đấu.” “Tôi vỗ tay với Hiên Viên, có cần biểu cảm của họ không?

Mấy phóng viên này nghĩ mình là ai?

Họ biết quá nhiều rồi.” Buvac lo lắng lắc đầu.

“Ở Anh, không phải Dortmund.

Có rất nhiều phóng viên rảnh rỗi.” Tuy nhiên, Klopp lại cười toe toét: “Buvac, ông nghĩ tôi vỗ tay với Hiên Viên là để bày tỏ thiện chí sao?

Tôi tin tất cả các phóng viên đều nghĩ như vậy, nên tôi mới có thể trở thành huấn luyện viên trưởng của Liverpool.” Buvac bùng nổ một lần: “Không phải sao?” Klopp lắc đầu.

“Buvac, ông luôn cảm thấy mình hiểu Hiên Viên chưa đủ.

Thôi được rồi, để tôi hỏi ông, tôi có thể thắng một trận đấu đẹp mắt mà không cho Manchester United ghi bàn sao?

Ông nghĩ điều đó thực tế không?” Buvac theo bản năng lắc đầu, cũng cảm thấy điều đó là không thể.

“Vậy khi tôi ghi bàn, mọi người sẽ thế nào?

Bây giờ mọi người đang hòa tỷ số, đoán xem Hiên Viên đang làm gì?” Khi nói những lời này, Klopp luôn mỉm cười, nhưng trong lời nói của ông ẩn chứa một sự xảo quyệt sâu sắc.

“Hiên Viên chưa bao giờ là người hài lòng với hiện trạng.

Lúc này cậu ấy chắc chắn đang cân nhắc tăng cường tấn công…” Khi Buvac nói, mắt ông sáng lên.

“À, đúng rồi, Jurgen, ông thực sự có điều đó, hahaha!” Ở một điểm nào đó, sẽ không có ai làm trò đùa vô vị như vậy, cố tình gây sự.

Man City có thể làm được.

Không gây sự, mà là tuyên chiến.

“Hahaha, nhìn Man City và tôi giống nhau chưa.

Nhìn xem, mấy người họ cũng thắng chúng ta năm người.” Rooney lập tức tức giận, cầm bóng đi về phía biên.

“Thằng béo, đánh nhau không?” Kiểu ‘trash talk’ này sẽ không xuất hiện ở Man Utd.

Lâm Hiên từng… “Khoan đã, tôi hiểu tâm trạng của cậu, nhưng khi người khác tuyên chiến với cậu, cậu phải nghiêm túc đó!

Hãy để tôi nhìn từ một góc độ khác.

Quay lại tìm huy hiệu của đội họ đi.” “Hiên Viên, đánh nhau không?” Rooney đột nhiên cảm thấy hứng thú.

Lâm Hiên cười, “Không phải là một cái tát sao?

Có người cầu xin tôi tát vào mặt tôi, cho mấy người họ một tín hiệu khác.” Tại sân tập của Man City, khi một cú sút được tung ra, mọi người đều trêu chọc Aguero.

“Hahaha, Aguero, sao cậu lại không thấy mình hài hước như vậy?

Hai anh em các cậu đều vậy sao?” Aguero, “thần đồng” Argentina, đi đến, cười vỗ vai cậu.

Aguero nhếch mép cười, không nói gì, Sane bên cạnh nói: “Không, tôi chứng minh anh ấy là một người rất nghiêm túc.” Mùa này Sane vừa chuyển đến Arsenal, và Aguero cùng Otamendi đã có một mùa giải không mấy thành công.

Aguero nhếch mép: “Tôi làm sai hả?

Không phải cậu bảo tôi làm vậy sao?” Aguero nhẹ nhàng lắc đầu.

“…Làm vậy dĩ nhiên tốt, nhưng tôi cần nhắc nhở, nếu cậu làm vậy, cậu phải duy trì được phong độ của mình.

Lỡ như trên sân không làm được, trong mắt người khác sẽ rất sống động.” Aguero cúi đầu nhìn Aguero thấp hơn nhiều, cau mày thật chặt.

Aguero đáp lời không phù hợp, và nhanh chóng giải thích: “Tôi không có ý đó.

Dĩ nhiên cậu rất mạnh, nhưng cậu phải biết Lâm Hiên đang ở bên cạnh… Tôi không cần nói nhiều, đúng không?” Aguero lập tức biến sắc, vẻ không vui trong mắt càng thêm đậm.

Dĩ nhiên, không cần nói nhiều.

Đối với Aguero, thêm một câu khiến người ta kích động.

Chương 1051

Từ đội trẻ của câu lạc bộ, Lâm Hiên xuất hiện trên sân, và sút xa ngay trước mặt cậu.

Aguero là người không dễ động đến nhất.

Vì vậy, cậu không hài lòng với đội trưởng trẻ tuổi người Argentina này.

Nếu cậu không biết nói chuyện, thì đừng nói.

Tốt nhất là đừng đề cập đến!

Tôi có cần phải nhắc rằng tôi không thể mở cái hộp đó không?

Chỉ là, một quả bóng bay từ sân bên cạnh sang sân của họ, và rơi ngay dưới chân Aguero.

"…Này, mọi người lại sút bóng về đây rồi, hahaha, tôi thực sự muốn biết vẻ mặt của mọi người lúc nãy trông thế nào, chắc chắn rất tuyệt." Thời gian nghỉ tập.

Ai cũng đi đi lại lại, nhặt những quả bóng của Man Utd.

Huy hiệu của đội Manchester United đã biến thành hình họ, đứng thẳng, một bàn tay màu xanh khổng lồ vừa vỗ vào huy hiệu của Man City.

Ai cũng như nghẹt thở, rồi tất cả đều không vui nhìn Aguero.

Khi mọi chuyện bất thường, sẽ có chuyện không hay.

Pellegrini cũng nhận ra đội hình của đối thủ có nghĩa là chiến thuật khác nhau.

Do đó, ông một lần nữa nhấn mạnh trong phòng thay đồ: "Nếu chúng ta có thể tiếp cận vòng cấm của họ, đừng lùi lại một bước.

Ngay cả khi đó là sân nhà của họ, chúng ta phải tạo áp lực!" Man City là đội duy nhất ở Premier League theo đuổi lối chơi chuyền bóng và kiểm soát bóng như Barcelona, và cả tiền đạo nhỏ bé nữa.

Mặc dù cầu thủ chủ chốt của trận đấu, Jamie Vardy, cao 1m84, nhưng anh ta chỉ có tác dụng hạn chế hàng phòng ngự phía trước.

Pellegrini hy vọng Lâm Hiên sẽ nhận nhiều bóng hơn ở tuyến giữa để áp chế tuyến giữa của Man City, nhưng Pellegrini đã bắt đầu giành bóng từ hàng phòng ngự của Manchester United.

Hai bên thực sự bắt đầu đối đầu.

Vị trí của Aguero căn bản không phải chạy cánh.

Anh và Nasri đều di chuyển vào trung lộ.

Jovetic tản ra, bắt đầu kiềm chế Evans.

Man City nhắm vào Smalling, ở giữa ba trung vệ đẳng cấp.

Ngay khi Smalling nhận bóng, Aguero và Nasri từ hai bên lao đến tốc độ cao, bỏ qua chiều cao và thể hình của anh, chăm chú vào cú xoạc bóng dưới chân.

Phòng ngự bóng bổng trực diện, Smalling tuyệt đối là một cầu thủ giỏi, cũng là một trong những cầu thủ xuất sắc nhất Premier League.

Tuy nhiên, anh không phải trung vệ đẳng cấp hàng đầu, khó đứng vững ở Anh, điều đó chứng tỏ ưu nhược điểm của anh nổi bật đến mức nào.

Nhược điểm lớn nhất của trung vệ truyền thống Anh là khỏe như trâu, dữ tợn như chó.

Ngay cả trung vệ huyền thoại Rio Ferdinand cũng không thể thoát khỏi vấn đề này, ở Smalling điểm này càng rõ ràng hơn.

Nhìn hai cái chân lao đến xoạc bóng, Smalling không có kỹ thuật

như vậy, vì vậy anh bình tĩnh khống chế bóng, sau đó nhanh chóng đưa bóng ra khỏi giữa đám đông.

Một cầu thủ cao to như Lâm Hiên thì rất phi thường ở Premier League.

Smalling vội vàng đưa ra lựa chọn, phá bóng mạnh ra ngoài đường biên ngang, thậm chí không dám chuyền cho De Gea.

Anh không chắc chắn, nhưng lo lắng sẽ mắc lỗi dưới áp lực.

Năm phút đầu tiên của trận đấu, tuyến giữa của Manchester United không có một cơ hội đáng kể nào để nhận bóng.

Đội Man City đã vây kín, gần như tất cả đều ở trước vòng cấm của Manchester United, họ giành được quả ném biên.

Dường như không có gì to tát, nhưng trên thực tế đã buộc Lâm Hiên và Fellaini lùi về phòng ngự, đội hình Man City tổng thể đã dâng lên.

Thế trận đang thay đổi, không có gì to tát.

Lý do Pellegrini bắt đầu kích động trên băng ghế huấn luyện là Lâm Hiên và Fellaini đều co cụm phòng ngự, điều này giáng một đòn lớn vào pha phản công nhanh ở tuyến giữa.

Nhưng Lâm Hiên không thể chịu đựng được nữa.

Nếu anh không lùi về giúp Fellaini, anh chỉ có thể đứng xem ở giữa sân.

Man City là một đội bóng thực sự có thể kiểm soát bóng dưới chân.

Chương 1052

Nhưng trong vài phút đầu tiên, ngay cả anh cũng cảm thấy vô cùng tức giận.

Trước mặt anh, Smalling vẫn phá bóng mạnh, trực tiếp đưa bóng ra sau sân để thoát khỏi đường biên.

Lâm Hiên đi thẳng đến nhìn anh, nửa đùa nửa thật hỏi: "Smalling, trong mắt cậu tôi là một con rối sao?" Smalling dừng lại.

"Dĩ nhiên không phải, Hiên Viên mới là người kiểm soát khán giả." Khi anh không có mặt, Smalling và Evans đã cùng nhau hoàn thành công việc.

Smalling cũng quan tâm đến Lâm Hiên đang nằm trên sân, Evans trực tiếp lao đến.

Họ thực sự coi Lâm Hiên là bạn tốt, nhưng không thể ra tay!

Làn sóng xung đột đầu tiên trên sân sắp bùng nổ, nhưng trước màn hình, người hâm mộ Trung Quốc vô cùng xúc động, họ đồng ý với cách nói của Yang Cheng lúc này.

"Evans thực sự không hề mơ hồ, dám đứng ra, mới là người anh em thực sự!" Evans vốn là một người anh thô bạo, trong mắt người hâm mộ Trung Quốc, hình tượng của anh không tốt.

Anh là một lỗ hổng, Lâm Hiên nhiều lần lùi về, nhưng vẫn đang lấp đầy khoảng trống đó.

Tuy nhiên, những hành động này ngay lập tức đã khiến anh trở nên nổi bật trong lòng mọi người.

Gã to con này thô lỗ, nhưng vẫn có lợi thế lớn.

Không thể yêu cầu mọi nhân vật lớn đều giống Lâm Hiên, đúng không?

Vậy thì làm sao tôi có thể thấy được sự độc đáo của Hiên Viên chứ?

Khi Lâm Hiên ngã xuống sân, khán đài sân vận động Etihad reo hò, người hâm mộ Man City cho rằng họ đã đạt được thành tích quan trọng nhất.

Nhưng không mất nhiều thời gian, thậm chí bác sĩ đội cũng chưa vào sân.

Lâm Hiên xoa xoa đùi, từ từ đứng dậy.

Rooney đã giúp anh một tay.

Tiện thể, anh và Lâm Hiên đã trao đổi ánh mắt.

Họ không nói gì, nhưng họ nhìn nhau hai giây, rồi nhẹ nhàng gật đầu.

Cả hai lập tức phá ra cười lớn.

"Thằng béo, sao?" Lâm Hiên hỏi một câu.

"Chẳng lẽ cậu không biết sao?

Vì tôi không cần giúp đỡ, nên tôi luôn đợi ở phía trước." "Dĩ nhiên không phải, khi tôi lùi về thì làm gì?

Nói thật đi." Lâm Hiên giơ ngón cái, Pellegrini nhường cằm, thở phào nhẹ nhõm.

Trên ghế dự bị không người, Man City cũng phấn khích.

"Không sao, Hiên Viên lại đứng dậy rồi.

Hahaha, dễ dàng thế sao!" "Dĩ nhiên, màn kịch hay bắt đầu.

Liệu Hiên Viên có dễ bị đánh bại như vậy không?" Carra đồng ý

với quan điểm của Yang Cheng: “Dĩ nhiên, anh ấy là một trong những yếu tố quan trọng nhất trong trận đấu này, nhưng vẫn cần phải thích nghi.

Aguero rõ ràng hiểu rõ hơn về cách Man City và Man Utd đấu với nhau.

Phải có mục tiêu, nhưng xoạc bóng và thẻ đỏ là điều không thể thiếu.” Tấn công của Man City tiếp tục diễn ra với nhịp độ này, Manchester United dồn về phần sân nhà.

Ngay cả khi Smalling đã thay đổi, ở thời điểm đầu tiên anh ấy nhận bóng, ngẩng đầu nhìn vị trí của Lâm Hiên cũng tuyệt đối rõ ràng, cường độ tấn công của hàng công Man City cũng sẽ không giảm.

Pellegrini vẫn cúi đầu làm việc, thỉnh thoảng ngẩng đầu quan sát tình hình trên sân, kéo dài một hai phút, sau đó lại tiếp tục cúi đầu vẽ bảng chiến thuật.

Điểm của Pellegrini.

Đối với vị huấn luyện viên chiến thuật này, việc ổn định phòng thay đồ đầy rẫy các ngôi sao không hề dễ dàng.

Nhưng điều đáng khen ngợi là màn trình diễn của Man City trên sân đã chứng minh tại sao họ có thể trở thành nhà vô địch bảo vệ danh hiệu.

Nếu Pellegrini không đưa ra tín hiệu, họ sẽ kiên quyết tuân thủ chiến thuật đã định, ngay cả khi Lâm Hiên lùi về nhận bóng, họ cũng sẽ giữ chặt bóng.

Lâm Hiên định mệnh sẽ là tâm điểm của trận đấu này.

Aguero đã sút một cú khi anh ấy lần đầu tiên nhận bóng, đẩy bóng vào khu vực giữa sân.

Nguyên nhân chủ yếu là Aguero thể hiện quá mạnh, hiện tại sân vận động Etihad đang hò reo, cả sân bóng vang vọng tiếng "Cút đi!".

Chương 1053

Người hâm mộ Man City hò hét lớn tiếng về phía Lâm Hiên, yêu cầu anh biến đi, đó cũng là một cách gây áp lực lên trọng tài.

Sau khi Aguero ngã xuống sân, Yang Cheng đang ngồi.

Lúc này, nhìn trọng tài Anthony Taylor chạy nhanh đến hiện trường vụ việc, giống như một chiếc đinh bị đóng và bật ra khỏi chỗ ngồi.

“Anthony Taylor chạy tới, có chút không ổn rồi!

Động tác của Hiên Viên không tốt, chủ yếu là… quá xấu hổ.

Một cú sút thẳng vào ‘căn nguyên sinh mệnh’ của Aguero.

Tôi không biết liệu chức năng của Aguero có ổn không.

Mọi người ơi, trọng tài xuất phát từ sự quan tâm nhân đạo.

Theo ước tính, cú sút này sẽ không dễ dàng qua được.” Carra vẫn còn tâm trạng đùa giỡn, và nhiều người hâm mộ nghe giải thích đều bật cười, nhưng Yang Cheng thì không cười chút nào.

Vô cùng lo lắng, anh nhìn chằm chằm vào sân, nói từ đáy lòng để biện hộ cho Lâm Hiên: “Chắc là không sao đâu.

Bước chân của Aguero quá chậm, chiều cao cũng quá thấp.

Lâm Hiên cuối cùng đã khép chân lại và phá bóng đi.” Carra cười: “Yang, tôi hiểu cảm xúc của cậu.

Nói thật, nếu Hiên Viên kết thúc sớm trận đấu Man City – Man Utd theo cách này, trận đấu sẽ không còn hấp dẫn như vậy, nhưng quyết định của trọng tài không phụ thuộc vào tôi.

Anthony Taylor đã thò tay vào túi áo.” Yang cứ treo ngược, trong

lòng có một câu chưa nói ra.

Aguero đã học kỹ năng này từ đội trẻ của Barcelona sao?

Chẳng lẽ cậu ta không biết kỹ năng diễn xuất của La Liga sao?

Người hâm mộ đội chủ nhà bắt đầu la ó, khao khát Lâm Hiên bị đuổi khỏi sân đã đạt đến đỉnh điểm, hoàn toàn áp đảo khí thế của người hâm mộ Manchester United.

Tình hình rất tồi tệ.

Đội Rooney.

De Gea và Fellaini là những người đầu tiên chạy đến xin lỗi Lâm Hiên.

Pellegrini chạy ra ngoài sân, giơ hai tay lên hò hét lớn.

Nhưng cảm thấy không hiệu quả, liền quay người chạy đến bàn kỹ thuật của trọng tài thứ tư, nắm lấy vai trọng tài thứ tư và hét lớn: "Ăn vạ!

Họ ăn vạ!

Đó chỉ là một pha xoạc bóng bình thường… Có cần phải khoa trương như vậy không?

Trên sân nhà của người khác, không có phán đoán cơ bản nào sao?" Pellegrini thực sự sợ hãi, sợ hơn cả người hâm mộ và khán giả.

Ông cần đứng ra bảo vệ trong đội, đã hai lần để Lâm Hiên ngồi dự bị trước đó, nhưng bây giờ ông đã hiểu.

Việc câu lạc bộ vòng vo tam quốc để cảnh báo không phải là lý.

Từ lập trường của Lâm Hiên mà nói, anh căn bản chưa chuẩn bị cho điều này.

Fletch không hề có trong danh sách cạnh tranh, và gần như không

xem xét Carrick.

Trong tình huống này, tôi sợ thẻ đỏ.

Anthony Taylor bỏ qua các cầu thủ Manchester United đang bao vây, đẩy họ ra, và trực tiếp chạy về phía Lâm Hiên.

Hiên Viên, giang hai tay, nhanh chóng giải thích: "Ông trọng tài, tôi không cố ý.

Tôi thực sự đã xoạc bóng.

Hãy nhìn biểu cảm của anh ta.

Rõ ràng là tôi đã chạm vào chân.

Nắm lấy 'háng' làm gì?

Không thấy hơi khoa trương sao?" Anthony Taylor rút ra một thẻ vàng, sáng chói trong tay.

Hiên Viên, bị tạm dừng trận đấu, nhe răng cười với trọng tài.

Anh biết.

Chương 1054

Trương vào năm 2017, năm thứ ba đại học, cũng rơi vào lưới tình.

Một cô gái khác học khoa Lịch sử của Đại học Manchester, tên là "Tô Lệ".

Cô cũng là một cô gái xinh đẹp, da trắng, trầm tĩnh.

Trương và Tô Lệ, cặp đôi "mẫu mực", thậm chí là cặp đôi "mẫu mực".

Cẩu lương tràn lan, suýt chút nữa làm hại cả ký túc xá.

Tôi nghe nói họ đã gặp cả bố mẹ của đối phương, nên sau khi tốt nghiệp họ đi hưởng tuần trăng mật.

Vậy thì, Trương, bây giờ thì sao?

Khi mua một đôi giày, nhất định phải phản bội Tô Lệ trước sao?

Vận mệnh phân chia trong quỹ đạo.

Lâm Hiên dùng ánh mắt sâu thẳm nhìn Bạch Tiền từ xa.

Quả nhiên, Bạch Tiền cũng là một cô gái xinh đẹp, da trắng, trầm tĩnh, nhưng… Theo Mẫn Đình học, Bạch Tiền dường như không chỉ là "nhân viên bán hàng bán thời gian" ở một cửa hàng giày.

Mặc dù tình hình cụ thể, anh không rõ.

Tuy nhiên, nếu thật sự, nếu Trương thích, và biết sự thật, liệu Huyền Nhai có chịu nổi cú sốc không?

Để bảo vệ bạn cùng phòng, Lâm Hiên không thể không nói: "Chị ấy… chỉ bình thường thôi, thậm chí hơi xấu.

Nếu cậu muốn tìm bạn gái, đừng tìm cô ấy.

Để tôi giới thiệu cho cậu.” Trương đỏ mặt, nói: “Nếu cậu không giúp tôi, tôi sẽ hỏi.” “Muốn sao?” Lại một lần nữa lọt vào tầm mắt của Lâm Hiên.

Đây là sở trường, có thể yêu cầu.

“Cứ hỏi đi.

Tôi xem Trương có bản lĩnh gì.” Lâm Hiên nói.

Trương bước hai bước về phía trước, thấy cô ấy chỉ cầm một đôi giày, vừa quay người, chân Trương đã mềm nhũn, vội vàng quay lại.

Chậc chậc, Lâm Hiên biết tên này không có gan.

“Lâm Hiên, đôi giày đó cũng đẹp.

Tôi rất thích.

Mặc dù có giá 1099, nhưng không phải giày có chữ ký, nhưng tôi thích cách phối màu.

Cậu muốn không?” Bạch Tiền chạy đến với một đôi giày, cười hỏi với ánh mắt và khóe môi.

“Mua, gói lại.” Lâm Hiên nói.

“Hai đôi giày cậu mua đều là tiền hoa hồng của tôi.

Tháng này sẽ phát đạt rồi!” Bạch Tiền kìm nén sự phấn khích, nhón chân nói.

“Tối nay tôi sẽ thưởng cho cậu ~” “Thôi được rồi, đi lấy giày của cậu đi.” Lâm Hiên nói.

Trương đứng bên cạnh nhìn cảnh này, chớp mắt vài cái, đột nhiên cúi đầu.

Đợi khi cô ấy nhảy đi, Trương mới ngẩng đầu lên.

Nhìn về phía Lâm Hiên.

Hiên Viên Triết Trân giải thích: “Tôi biết chị ấy tên là Bạch Tiền.” “Ồ…” Trương đáp, “Khốn kiếp, sớm quá!

Thằng nhóc thối này cố ý lừa tôi!” Trương cười đi đến, giơ nắm đấm.

Mặc dù đang cười, nhưng nhìn còn khó coi hơn cả khóc!

Một cú đấm, cũng không giống như đùa.

Dù sao thì, Lâm Hiên đã bị đấm và nhìn thấy sao.

“Lâm Hiên, đôi giày đó thế nào?

Hyperrev2014 là mẫu xe cũ của năm ngoái, nhưng rất cổ điển.

Chương 1055

Phần lưỡi giày có đường viền bản đồ đẹp mắt.

Tôi thích.

Có một đôi giày đinh có hình dáng ngón chân đặc biệt, cùng với màu xanh lam và đen rực rỡ, rất ấm lòng.

Đi vào chắc chắn sẽ rất ngầu." Bạch Tiền lại mang đến hai đôi giày.

"Tất cả, tất cả, gói lại cho tôi." Lâm Hiên nói.

Không còn ở lại cửa hàng nữa, Bạch Tiền luôn ở trong thành phố.

Họ đi đến cửa hàng Adidas bên cạnh.

Ở bên cạnh Lâm Hiên, tại quầy thu ngân của tiệm vàng, anh đã quẹt thẻ hết 297.000 nhân dân tệ, rồi cầm một đĩa vàng bước ra.

Trong cửa hàng giày, vài người đồng loạt mềm nhũn chân.

Hai cân đĩa vàng, trông lấp lánh sáng chói.

Ánh sáng của vàng bạc dĩ nhiên có sức hấp dẫn đối với con người.

Nhìn từ xa, giống như một tiểu thái giám, những người bị kinh sợ không nói nên lời.

"Đi thôi, về khu dân cư." Lâm Hiên nói.

Bạch Tiền, với tư cách là nhân viên cửa hàng được cử đi theo xe, dĩ nhiên đi theo Lâm Hiên.

Hai người ra khỏi trung tâm thương mại, lên xe tải ở tầng dưới, dưới sự hướng dẫn của Lâm Hiên, họ đi đến khu dân cư Long Nguyệt Đường.

Khu dân cư nằm ở đoạn đường Haiyin Bắc, khu dân cư ven biển mật độ thấp ẩn mình trong rừng cây xanh lá rụng vào mùa đông.

Những kiến trúc mang phong cách độc đáo, nhìn từ xa, những đình đài lầu các xếp thành hàng.

Từ vẻ ngoài mà nói, đây là một khu dân cư cao cấp.

Là một cô gái, Bạch Tiền có một sự khao khát tự nhiên đối với khu dân cư như vậy.

Mỗi khi tôi và bạn học lái xe ngang qua khu dân cư này, tôi không khỏi nghĩ, có một ngôi nhà ở khu dân cư này sẽ tuyệt vời biết bao.

Những nữ sinh đó đều ngưỡng mộ những người phụ nữ ra vào khu dân cư này.

Một số chiếc xe đẹp do phụ nữ lái có thể thu hút ánh mắt khi ra vào cổng khu dân cư.

Sở hữu một chiếc ô tô, có một căn nhà trong khu dân cư yên tĩnh và xinh đẹp như vậy, có một công việc thoải mái, đó là giấc mơ cả đời của tôi.

Bạch Tiền nghiêng người ra cửa sổ xe tải Wuling Hongguang nhìn ra ngoài, nhìn khu dân cư và hít một hơi thật sâu.

“Nhà của cậu ở khu dân cư này sao?” Bạch Tiền hỏi.

“Ừ.” Lâm Hiên đáp một tiếng, lái xe đến ngoài khu dân cư.

Lâm Hiên hạ cửa sổ xe Wuling Hongguang xuống, gọi anh bảo vệ.

Khi đối phương nhận ra Lâm Hiên, liền mỉm cười chào đón, và lịch sự mở cổng.

Lâm Hiên lần đầu tiên đến khu dân cư này, khi sáng hôm sau ra chạy bộ, anh bắt đầu quen với mấy anh bảo vệ trong phòng bảo vệ.

Thỉnh thoảng, anh đưa cho họ một bao thuốc Hạc Lâu 1916, họ đều vui vẻ.

Vào tiểu khu, xe tải dừng ở dưới tầng nhà Lâm Hiên.

Hai chiếc xe trước sau, vài nhân viên xuống xe, bao gồm cả từ cửa hàng Nike phía trước và Adidas phía sau.

Mấy người cùng nhau vác 120 đôi giày lên lầu.

Bạch Tiền cũng theo lên lầu, nhưng khi thấy Lâm Hiên mở cửa nhà, sắc mặt cô ấy thay đổi.

Bất kể phong cách trang trí của căn nhà, những bức tranh treo tường, đặc biệt là những đôi giày cao gót nữ ở cửa, đều cho thấy trong nhà có phụ nữ.

Thậm chí là "…nữ chủ nhân", bởi vì phong cách chủ đạo của căn nhà là phong cách nữ tính và khắp nơi đều có mùi phụ nữ.

Dĩ nhiên, cô không biết đó là nhà mới của Lâm Hiên, cô nghĩ Lâm Hiên có một người phụ nữ.

Mấy nhân viên dùng xe đẩy một lần nữa đẩy giày lên, đặt vào trong nhà.

Lâm Hiên như thường lệ đưa cho mấy người thuốc lá, thậm chí ném cho một hộp, bảo họ tự chia.

Chương 1056

Dù sao, họ cũng không dễ ra ngoài.

“Cảm ơn, anh em.” “Cảm ơn anh trai”, mấy nhân viên lớn tuổi hơn Lâm Hiên thậm chí còn nói, “Bạch Tiền, cậu đi chưa?” Bạch Tiền nhìn về phía Lâm Hiên.

Lâm Hiên: “Vậy thì cậu ở lại đây một lát, giúp tôi đếm giày nhé?” Bạch Tiền gật đầu.

Mấy nhân viên cũ đã đi.

Đóng cửa lại, Lâm Hiên và Bạch Tiền nhìn nhau.

Lúc đó, tai cô ấy đỏ bừng.

“Tôi hiểu rồi, gửi số đo đó vào điện thoại cho tôi.” Nói xong, Lâm Hiên đóng cửa lại.

Ngồi trên ghế thang máy dưới lầu, Lâm Hiên xem tin nhắn.

“Tài khoản 8021, quý khách đã chuyển khoản 59.4 nhân dân tệ, số dư 829.000 nhân dân tệ.” Số tiền này là tiền anh kiếm được từ chiết khấu của người tiêu dùng vàng.

Lâm Hiên ở dưới lầu, làm hai việc.

Đầu tiên, trong trung tâm thương mại uy tín sắp đóng cửa tạm thời, có một món hàng tên là “Mắt Hồi Cố”, giá bán 1 triệu nhân dân tệ.

Vì không có chiết khấu, nên bán với giá 1 triệu nhân dân tệ, mua không?

Chỉ là nhìn xem cũng vô vị, nhưng không thể không khơi gợi sự tò mò của mọi người.

Việc thứ hai, Bạch Tiền là người như thế nào?

Vừa nãy, trong phòng khách, tôi thấy cô ấy tựa vào ghế sofa, vòng tay ôm lấy cánh tay mình, ánh mắt bất lực và căng thẳng khiến người ta cảm thấy mềm lòng.

Biểu cảm và ngoại hình của cô ấy khiến Lâm Hiên nhớ đến bài văn "Tiểu mã hà" mà anh học hồi tiểu học, ngoại trừ một con ngựa nhỏ sắp bị nước sông nhấn chìm, thì một con ngựa nhỏ khác vì vẻ đẹp của cuộc sống mà bị nhấn chìm trong những ý niệm vật chất của dòng chảy xiết.

Nếu "Mắt Hồi Cố" có tác dụng, có thể dùng để hồi tưởng quá khứ.

Quay lại một đêm, Bạch Tiền một phút cũng không ổn.

Lâm Hiên búng tay, nói An Chân thật thông minh.

Nhưng ngay sau đó, anh thấy nửa tờ báo bay trong gió biển đông.

Thật ngốc, tại sao lại đi nhìn Bạch Tiền?

Vào một ngày nào đó, vì một phút đó, xem số xổ số hai màu trên báo không tốt hơn sao?

Bạch Tiền đi không quan trọng, Mẫn Đình và Nam Cung Tân đi cũng không quan trọng.

Dù như Nam Cung, điểm hồng lưu của vận mệnh, dù có đi vào đâu, cũng chỉ là biểu tượng cho hành trình cuộc đời của nhau.

So với những ràng buộc mơ hồ này, ý nghĩa sâu xa của giải xổ số hai màu mới là thật.

Một mặt, có thể tăng thêm tài sản.

Mặc dù trong thế giới cổ tích có một trò chơi đào vàng, nhưng mỗi ngày hạn ngạch không thể tích lũy tài sản cho anh.

Dù sao, anh vẫn còn nghèo.

Mặt khác, nếu trúng giải, có thể chi tiêu một cách hợp lý và công bằng.

Nguồn tiền và bạn bè của Nam Cung có thể giải thích.

"Vấn đề là, mình đã vui mừng quá sớm sao?

Nhìn nửa tờ báo cũ bay trong gió, YY (ảo tưởng) sau khi trúng giải lớn, mình bắt đầu cuộc sống hạnh phúc sao?" Hiệu ứng cánh bướm sao, khi không tồn tại?

Lâm Hiên nhếch mũi, nhếch một cái mũi thanh lịch.

Tiện thể, tôi quyết định huy động 1 triệu nhân dân tệ, mua cái 【Mắt Hồi Cố】 ở trung tâm thương mại.

Nói đùa thôi, tôi chắc chắn đã thấy loại công nghệ đen này, vì phần giới thiệu của nó cũng là một "vật phẩm đặc biệt", giải thích rằng trung tâm thương mại sẽ làm mới khi mở cửa tạm thời lần này, và sẽ biến mất vào lần mở cửa tiếp theo, vì vậy sẽ bán ra một lần.

Rút 181.000 nhân dân tệ từ ba thẻ tín dụng, thêm vào thẻ ghi nợ, thêm tròn 1 triệu nhân dân tệ.

Sau đó nhấp vào trò chơi điện thoại, tìm trung tâm mua sắm, nhấp vào "Hồi Mâu".

Toàn bộ hành động diễn ra tại sân chơi của nam sinh dưới tầng khu dân cư.

Người hàng xóm trẻ tuổi, cùng con mình vui đùa.

Chương 1057

Tôi không để ý.

Người đầu tiên ngồi ở đó, đang chuẩn bị dò xét chiều sâu, một người đang chuẩn bị đọc số xổ số hai màu trên báo trong vài ngày tới, một người đang chuẩn bị trở thành một người giàu có thực sự.

Trong một khoảnh khắc hoảng hốt, anh lại mở mắt ra, vẫn ở bên cạnh sân chơi của nam sinh trong sảnh Long Nguyệt Đường.

Giống như vừa mơ một giấc mơ rồi tỉnh dậy.

"Vừa nãy tôi đã…?" Lâm Hiên hỏi người phụ nữ trẻ bên cạnh.

"Cậu…?

Chẳng phải cậu vẫn luôn ở đó xem điện thoại sao?" Người phụ nữ trẻ nói: "Hàng xóm mới hả?

Tôi chưa gặp bao giờ." "Đúng vậy, tòa nhà số 10, đơn nguyên 1, phòng 2701." Lâm Hiên nói.

"À, Tiểu Loan đã bán nhà cho cậu sao?" Người phụ nữ trẻ nhìn kỹ chàng trai trẻ trước mặt.

"Ôi, không dễ đâu.

Chàng trai trẻ này đã mua một căn hộ 2 triệu nhân dân tệ." "Ai?" Lâm Hiên hỏi.

"Tôi ở 2801, trên lầu." Cô ấy nói theo một cách khác.

Lâm Hiên lắc cổ tay, nhìn đồng hồ.

Đối phương rõ ràng đã chú ý đến chiếc đồng hồ IWC sáng lấp lánh, trong mắt có một cảm giác "người này hơi nông cạn" và "ít nhất cũng không tệ".

“Chúng ta là hàng xóm trên dưới lầu.

Nếu cần giúp đỡ, đừng ngại.” Lâm Hiên đứng dậy và chào tạm biệt đối phương.

Bốp!

Một đứa trẻ ném một quả cầu lông nhỏ trúng mặt người phụ nữ trẻ, rõ ràng không để ý đến cuộc trò chuyện với Lâm Hiên, cũng không chú ý.

Chú ý thì đã quá muộn để chạy.

Nếu quả cầu trúng và va vào sống mũi, người phụ nữ trẻ trang điểm nhẹ đó có thể phải ở lại rất lâu.

Bốp.

Vào thời khắc quan trọng, Lâm Hiên đã ra tay.

Anh đứng bất động, vươn cánh tay, một tay bình tĩnh và gọn gàng bắt lấy quả cầu, rồi nhẹ nhàng ném lại cho đứa trẻ.

“Cẩn thận, đừng đánh trúng mẹ con.” Dù hạn ngạch 120.000 của năm nay đã dùng hết, nhưng anh rất vui, vì sau bốn ngày anh đã dùng “Mắt Hồi Cố” để kiểm tra một bộ số xổ số hai màu.

Về hiệu ứng cánh bướm, Lâm Hiên không lo lắng.

Trừ khi năng lượng của anh đạt đến một trình độ nhất định, nếu không thì khó có thể ảnh hưởng đến một bộ số sau bốn ngày.

Lâm Hiên với bước chân nhẹ nhàng đi vào một nhà hàng Huaiyang ở tầng trệt của khu dân cư.

Anh gọi tám món ăn Huaiyang: cá quýt xông khói, đầu sư tử xé sợi, cá lớn mềm, ba món vịt, thịt eo pha lê, gà om khô, đậu phụ kính hộp, cơm chiên Dương Châu.

Đóng gói mang đi.

Bốn giờ chiều, Lâm Hiên và Bạch Tiền đã ăn trưa.

Về phần Bạch Tiền, anh đã bảo cô ấy mang một lời nhắn.

Mặc dù Lâm Hiên nhớ, nhưng không biết kích cỡ.

Do đó, anh sẽ ăn cơm ở phòng khách trước, sau bữa tối, anh sẽ xuống siêu thị đối diện khu dân cư để mua quần áo.

Bạch Tiền cảm thấy hơi ngượng ngùng, tư thế đi đứng cũng không tự nhiên, vì vậy cô phải đội mũ để che đi biểu cảm của mình, nếu không sẽ bị người ta thấy mặt đỏ.

Nhưng tôi không thể kiểm soát được.

Không phải cố ý không mang.

Dù Lâm Hiên không có hạn ngạch vàng, nhưng cũng không có bạn học nào giúp anh tiết kiệm tiền mua vé số, nên anh đã quẹt thẻ tín dụng, mua hai tờ, một tờ có viền hoa thấp bình thường, một tờ có lệch.

Tối ngày 1 tháng 1.

May mắn thay, tuyết hôm qua không nhiều, thời tiết hôm nay đẹp, không có gió.

Chương 1058

Xét thấy buổi tối không có gì, nếu bây giờ về nhà, chỉ có thể ngủ hoặc đánh nhau, nên tôi đi trung tâm thương mại mua sắm.

Bạch Tiền không thể chịu đựng được sự trống rỗng như vậy.

Tôi cảm thấy nếu tôi cứ mua sắm như vậy, sẽ có chuyện xảy ra.

Vì vậy tôi dừng mua sắm, đi rạp chiếu phim trên phố để xem phim.

Là cầu thủ cùng cấp với huấn luyện viên trưởng Lâm Hiên, thật ra, Zidane rất ngưỡng mộ anh.

Ngay cả Cristiano Ronaldo cũng không có sức uy hiếp như vậy!

Nhưng có thể làm gì?

Có lẽ không làm được.

Phải thông qua những người có sức mạnh nội tại tương tự để truyền đi niềm tin bằng hành động thực tế.

Nếu nói nhiều, cuối cùng cũng không có tác dụng.

Ứng cử viên sáng giá nhất là Cristiano Ronaldo.

Zidane lần cuối cùng ra sân trước trận đấu Champions League, đã nói chuyện rất lâu với Cristiano Ronaldo.

“Cristiano Ronaldo, tin tốt đây, Lâm Hiên sẽ không đá chính.” Zidane mong đợi Cristiano Ronaldo đáp lại.

Ít nhất trong mắt ông, có một đối thủ lớn ở tuyến giữa, và hy vọng tận dụng lợi thế đã tăng lên đáng kể.

Nếu Lâm Hiên chỉ là một quả bom khói, chỉ là trụ cột tinh thần

trên băng ghế dự bị và trong phòng thay đồ, thì cơ hội chiến thắng của Real Madrid sẽ tăng lên rất nhiều.

Tuy nhiên, ông thất vọng.

Cristiano Ronaldo không hề kích động, mà chỉ xác nhận một câu: "Vết thương của anh ấy không sao chứ?" Thái độ này khiến Zidane rất ngạc nhiên.

Anh cười: "Anh mong đợi và muốn chơi một trận đúng không, Cristiano Ronaldo?

Anh nên biết việc anh ra sân sẽ mang lại bao nhiêu rắc rối cho tôi." "Không, Manchester United sẽ không phải là mạnh nhất.

Các phóng viên sẽ nói Real Madrid giành chức vô địch chỉ vì Lâm Hiên không thể ra sân do chấn thương…" Cristiano Ronaldo nói thẳng với Zidane, nhưng thực ra, về hào quang, anh không hề kém cạnh tiền vệ hàng đầu thế giới.

"Không, không, không, anh biết đấy, việc Lâm Hiên không thi đấu có nghĩa là tôi sẽ kiểm soát trận đấu, một khi tôi giành được thế chủ động, Cristiano Ronaldo, anh hiểu không, trận đấu sẽ trở thành một màn trình diễn, một mình tôi, anh hiểu không, Cristiano Ronaldo?

Anh xem trạng thái của mọi người có bình thường không?

Một Lâm Hiên có thể khiến trận đấu không còn ý nghĩa, khiến tất cả mọi người sợ hãi.

Đi thôi!

Tôi không thể giúp được, nhưng tôi có thể.

Real Madrid là câu lạc bộ tốt nhất thế giới.

Tôi và tôi đều đồng ý rằng tôi không nên tin tưởng vào trận chung kết Champions League." Zidane đã… nghe có lý, nhưng thực tế, lời

nói đó không phải là nguyên bản.

Màn trình diễn cá nhân luôn là chủ đề nóng trên báo chí của Real Madrid, Marca cũng giữ thái độ tương tự khi chế giễu Mourinho.

Mặc dù không hài lòng với truyền thông, Zidane không từ chối sự giúp đỡ của truyền thông khi làm việc với đội bóng.

Anh và truyền thông có cùng kỳ vọng, thậm chí còn coi trọng trận chung kết hơn.

Dù sao, Real Madrid không thiếu chức vô địch Champions League.

Những phóng viên đó đã nếm mùi ngọt ngào, họ cần những ưu điểm đó.

Ngày 29 tháng 5 năm 2016, San Siro định mệnh sẽ thu hút sự chú ý của toàn thế giới bóng đá.

Real Madrid, đội vô địch Champions League đầu tiên trong lịch sử, và Manchester United, ngựa ô của mùa giải này, tuyệt đối là những nhân vật nặng ký trên đấu trường Champions League.

Chỉ có trận đấu này mới cần điều đó, Quỷ đỏ có thể tuyên bố Lâm Hiên trở lại để thống trị toàn bộ thế giới bóng đá, một đế chế mới được thiết lập vững chắc.

Cuộc chiến đỏ trắng, đối đầu đỉnh cao.

Khi máy quay chuyển cảnh vào khoảnh khắc đó, từ góc nhìn đã xuyên thấu khán giả, màu đỏ của Manchester United và màu trắng của Real Madrid tạo thành một tác động thị giác mạnh mẽ.

Sân vận động San Siro, hai khán đài lớn thuộc về hai phe đối lập.

Nhiều người lén lút bĩu môi, trong mắt Mourinho có một câu: "Tôi sẽ không nói đâu, nhưng hãy xem diễn biến một cách lặng lẽ." Lâm Hiên nhìn biểu cảm của mọi người, rồi nhìn Mourinho.

Chương 1059

Đủ rồi.

Không cần thiết.

Fellaini đến gần, nói nhỏ: "Lâm Hiên, nói thẳng cho tôi biết đi.

Cuối cùng cậu có chơi không?" Lâm Hiên cười: "Đây là chuyện tôi có thể quyết định sao?

Tôi rất vui.

Cùng Lâm Hiên chiến đấu?

Fellaini, không có tôi thì cậu sẽ không đá được sao?" "Chết tiệt!

Tôi chỉ không muốn di chuyển.

Lâm Hiên, khi không có cậu, tôi chỉ có thể co rúm lại như con rùa rụt cổ.

Tôi chưa từng tham gia trận chung kết Champions League.

Để giành chức vô địch Champions League, có cần thiết phải vậy không?" Lâm Hiên chỉ có thể không bình luận về vấn đề này.

Vừa trả lời xong, giọng Mourinho vang lên: "Lâm Hiên, cậu có kinh nghiệm gì không?

Cậu có thể nói cho mọi người biết được không, tại sao cậu chỉ nói cho Fellaini?" Đối mặt với ánh mắt của đồng đội bên cạnh, Lâm Hiên bất lực đứng dậy: "Vì tôi tin rằng mọi người anh em của tôi đều đang thi đấu với một đội bóng như Real Madrid, nói thêm có ích gì sao?

Ông chủ, ông hiểu Cristiano Ronaldo mà.

Không đối phó được sao?" Mourinho im lặng, Fellaini kéo Lâm

Hiên bên cạnh.

Dám làm vậy!

Trong một trận đấu quan trọng như vậy, tôi không sợ ngồi dự bị.

Nhưng Lâm Hiên không quan tâm lắm.

Dù sao, anh ấy có thể bắt đầu, nhưng biết lúc này nên làm gì.

Anh đứng dậy vỗ tay, không quan tâm Mourinho có ở phía sau hay không: "Để tôi nói, anh em." Lâm Hiên nói, không để ý đến Mourinho, trực tiếp thực hiện quyền phát ngôn của mình: "Trong một trận đấu như vậy, chúng ta phải tin tưởng chính mình, ngay cả khi Real Madrid có Cristiano Ronaldo, cũng vô dụng.

Trận đấu này không phải do năng lực cá nhân của Lâm Hiên quyết định.

Tiền đề là mỗi người phải tập trung, tập trung, không suy nghĩ đến kết quả, không suy nghĩ đến ai đang trên sân, đối mặt với ai.

Tôi thường tham gia Champions League.

Kinh nghiệm của tôi có hay không không quan trọng, nhưng, thật lòng mà nói, mọi người không muốn sao?

World Cup bốn năm mới tổ chức một lần, có bao nhiêu người có thể giành chiến thắng?

Ít nhất tôi cảm thấy mình có thể không có cơ hội.

Thằng béo đã thi đấu hơn mười năm rồi.

Thậm chí còn chưa giành được chức vô địch cúp đó sao?

Nhưng Champions League có chức vô địch mỗi năm, mỗi người ngồi đây đều có thể tham gia, tận hưởng quá trình leo lên đỉnh cao.

Ít nhất trong tương lai, chúng ta có thể nói 'Manchester United của

Lâm Hiên cùng bọn anh em đã giành chức vô địch, bắt đầu lại, không phải rất tuyệt sao?

Anh em, ra tay thôi.

Nếu không muốn hối tiếc, phải làm thôi." Khi trọng tài giám sát trận đấu của Liên đoàn Bóng đá Anh gõ cửa phòng thay đồ để nhắc nhở đội Manchester United chuẩn bị cho trận đấu, anh cảm nhận được không khí ngày càng điên cuồng và ánh mắt phấn khích bị kìm nén của các cầu thủ Manchester United trong phòng thay đồ.

Khát vọng chiến thắng đã lấn át sự căng thẳng.

Lâm Hiên thực sự biết cách điều động cảm xúc.

Bây giờ anh nhấn mạnh trách nhiệm và trách nhiệm một cách bừa bãi.

Cuộc chiến này sẽ khiến những người đó quên mất mình sắp phải đối mặt với ai, (khao khát) (hy vọng), đôi khi không thể không động viên.

Yang Cheng ngồi trên bàn bình luận thể thao trên cao.

Hôm nay, anh vô cùng phấn khích.

Hôm nay, có hai việc: đối đầu Manchester United và tiến vào vòng trong với Real Madrid.

Chương 1060

Ngoài ra, nếu không có gì bất ngờ, anh sẽ được chứng kiến tận mắt Lâm Hiên bùng nổ và đưa trận đấu đi đến chiến thắng.

Màn đối đầu đầu tiên sẽ quyết định cục diện cả trận đấu.

Mourinho đã sắp xếp chiến thuật cực kỳ nghiêm ngặt, đội hình và áp lực cao.

Ba tiền vệ và hai hậu vệ, Herrera và Smalling, duy trì sự nhất quán cao độ trong các pha di chuyển, bao phủ toàn bộ khu vực giữa sân.

Bộ ba tiền đạo nguy hiểm nhất của Real Madrid (BBC – Bale, Benzema, Cristiano Ronaldo) cũng cần đủ quyền kiểm soát bóng.

Mourinho chỉ có thể dùng chiến thuật như vậy.

Đối mặt với Messi, ông vẫn thiên về phòng ngự phản công.

Đối đầu với Real Madrid dĩ nhiên không có nhiều lựa chọn hơn.

Nếu không làm vậy, không cần thiết, nhưng bây giờ… Từ góc độ của Luyi Xueli, Chúa hiểu Mourinho.

Anh đang suy nghĩ điều gì đó.

Anh nhìn Mourinho với vẻ mặt trầm tư, có lẽ trước tiên hãy loại bỏ Real Madrid, sau đó Lâm Hiên sẽ trực tiếp lên sân để gặt hái thành quả.

Tuy nhiên, anh đang đối mặt với các tiền vệ được huấn luyện bởi Zidane.

Nỗi lo lắng của Luyi Xueli hoàn toàn có căn cứ.

Sau khi Isco bị xoạc bóng, Real Madrid nhanh chóng tăng tốc độ chuyền bóng, ba tiền vệ không chuyền bóng một cách mù quáng, mà

phối hợp gần nhau, khiến Manchester United bị đánh bại, ba tiền vệ siêu sao vẫn không chuyền bóng một cách mù quáng.

Thật hài hước.

Ba tiền vệ ở khu vực giữa sân liên tục thực hiện năm đường chuyền ngắn.

Real Madrid ít nhất phải đối mặt với sáu cái chân cản phá.

Fellaini, Matip và Smalling đều lần lượt ngã xuống.

Sân vận động San Siro vang lên tiếng la hét, khiến tất cả mọi người kinh ngạc, sức mạnh đó lớn đến mức Modric vẫn đang vui vẻ trong khe hở, thậm chí còn đưa bóng ra ngoài trong một pha phản công giả vờ vào mùa thu.

"Luka Modric!

Đi bóng quá xuất sắc!

Đùa giỡn với những gã to con như Pepe, một pha bóng đá hoa mỹ!" Nhân viên đài truyền hình Real Madrid hét lớn.

Modric đẩy bóng về phía trước, sau đó nhìn lên, bóng xoáy về phía trước vòng cấm bên trái.

Ở vị trí đó, một cầu thủ nhanh nhẹn đang lao lên.

"Cristiano Ronaldo!

Cristiano Ronaldo!" Mourinho đột nhiên đứng dậy, nhìn chằm chằm trọng tài, nhưng trọng tài hung dữ Kassai và hai trọng tài biên cũng không biểu hiện gì.

Nếu không việt vị, đây sẽ là một bàn thắng lớn.

Cristiano Ronaldo tăng tốc thoát khỏi hậu vệ cánh phải Darmian, Rojo lẽ ra phải giữ chặt vòng cấm, nhưng thần kinh của anh ấy quá

căng thẳng, vì vậy Cristiano Ronaldo đã dùng một pha giả động tác nặng nề để trực tiếp đánh lừa vai của anh ấy.

Sau đó, có một khoảng trống trước khung thành, anh đối mặt một đối một với thủ môn.

Ronaldo đã lốp bóng qua đầu thủ môn vào lưới trống, đẩy trận đấu lên cao trào đầu tiên.

Tất cả khán đài của Real Madrid bắt đầu reo hò, "làn sóng trắng" ngay lập tức chiếm ưu thế.

"…Tuyệt vời!

Cristiano Ronaldo!

Cristiano Ronaldo!

Hai phút!

Hai phút sau chúng ta đã dẫn trước, hahaha!

Cái giá của sự kiêu ngạo của Mourinho.

Nếu không vì kiêu ngạo, ông ta đã có cơ hội trở thành thủ lĩnh của Real Madrid rồi!" Zidane hài lòng với màn trình diễn của đội.

Giữ sức có thể tích lũy năng lượng, lần nhảy tới có thể nhảy cao hơn nữa.

Chương 1061

Zidane đang chờ đợi bàn thắng thứ hai, hai bàn thắng là một tay cầm cúp.

Ngoài ra, Real Madrid đang có cơ hội tốt để kiểm soát hoàn toàn tuyến giữa, không ai dám nghi ngờ khả năng tấn công của đội.

Hơn nữa, mỗi người trong đội Real Madrid đều đang ở trạng thái đỉnh cao.

Modric sẽ đưa ra chiến lược trận đấu.

Mặc dù cầu thủ nhỏ con có vẻ bình thường thực sự có năng lực, nhưng phong cách chơi bóng hiện tại của anh ấy thiên về ý niệm thực dụng.

Một mùa giải đã qua, không ai nhìn thấy Lâm Hiên sử dụng thẻ bài (buff), nhưng Real Madrid thực sự đã thể hiện được một điểm, mối đe dọa không hề nhỏ.

Vừa rồi Modric đã kiến tạo cho Cristiano Ronaldo, lần đối mặt với cơ hội chuyền bóng tiếp theo, anh ấy không ngần ngại chọn Bale.

Là một tiền vệ, bộ não của anh ấy rất tỉnh táo, điều động hoàn toàn hai cánh.

Bale và Cristiano Ronaldo, là hai mũi tấn công cánh của Real Madrid, có những điểm rất khác biệt.

Cristiano Ronaldo đã gần 30 tuổi, toàn bộ con người anh ấy trở nên trưởng thành hơn.

Mặc dù hàm lượng thể chất của Real Madrid vẫn đạt tiêu chuẩn của tuổi 23, nhưng trên sân bóng, anh ấy không còn là người chỉ biết "ăn thịt" đối thủ như khi 23 tuổi nữa.

Kỹ thuật và nhịp độ là biểu tượng của Lâm Hiên.

Bây giờ có một điểm như vậy, đó là Gareth Bale của xứ Wales ở phía đối diện.

Luke Shaw đã chiếm vị trí một bước, nhưng với Bale thì không.

Anh ấy đặt bóng xuống, nhận bóng, dừng bóng cách 10 mét.

Dừng bóng 10 mét.

Với một số cầu thủ bản địa trung bình, "dừng bóng cấp giới" cần được người hâm mộ giải thích cả năm trời, nhưng Bale nói, bất kể bóng dừng xa đến đâu, chỉ cần có thể đuổi kịp là không sai.

"Bale!

Ồ, Chúa ơi.

Ồ, Chúa ơi!

Anh ta đã bắt đầu rồi!

Từ đường biên!

Luke Shaw tội nghiệp, bị đẩy thẳng về phía sau!" "Luke Shaw lựa chọn không có vấn đề, nhưng đã đánh giá thấp tốc độ của Bale, anh ấy chưa từng đối đầu với Bale.

Thật khó hiểu về tốc độ cao nhất của bóng đá hiện đại là như thế nào." Bale một mình đẩy bóng từ ngoài đường biên, lấy bóng trước Luke Shaw.

Sau đó, mọi người đều biết điều gì sẽ xảy ra, không ai có thể ngăn cản anh ấy một mình.

Giống như trận chung kết Champions League 2013-14, ngay cả hậu vệ cánh trái số một Alaba cũng bị "bắn hạ" trực tiếp, huống chi là Luke Shaw.

Bale dẫn bóng một mạch, khiến Manchester United gần như không có lựa chọn nào trong phòng ngự.

Cầu thủ nào có sự linh hoạt tốt nhất, chỉ có thể theo kịp Bale, nhưng lúc này Bale đã bắt đầu.

“Vào rồi!

Đã cứu được, nhưng bóng không rời khỏi khu vực cấm địa.

A!

Nguy hiểm, Benzema!

Dứt điểm!” Benzema bao vây ở cột xa, đẩy bật hàng phòng ngự của Smalling, đánh đầu ghi bàn, bóng đập vào mép trong cột dọc.

Sau khi bật ra, bóng lại lăn vào lưới.

Benzema vỗ vỗ đầu.

Dường như bàn thắng này của Real Madrid được Chúa phù hộ, thật may mắn.

Một lần, không cần phải chịu gánh nặng.

Giống như các đồng đội đều có một suất dự bị.

Zidane chạy về phía đường biên, vòng tay ôm lấy.

Chương 1062

Hai cái đầu trọc sáng bóng chạm vào nhau.

Đài truyền hình Real Madrid vui vẻ giải thích.

Nếu không, nếu bị cha mẹ nhốt ở nhà thì sẽ không đi được, Vu Lãng cũng sẽ không tăng lên.

Nam Cung Trứ Long giám đốc.

Khi nhận một phong bao lì xì mỗi ngày, anh ấy sẽ hiểu thôi.

Sáng hôm sau, Lâm Hiên và các anh em trong gia đình đi chúc Tết từng nhà.

Đây là phong tục ngày đầu tiên.

Một đám người đi vào sân nhà vái lạy, xếp hàng gõ cửa, quỳ xuống một khoảng lớn, hùng vĩ hơn cả quay phim truyền hình.

Trên đường, hai bên gặp nhau, không ngừng chúc mừng năm mới, và đi cả buổi sáng.

Buổi trưa tôi ăn cơm ở nhà chú, cùng mấy anh em họ uống rượu chém gió, buổi chiều về nhà ngủ và tỉnh táo.

Tôi đột nhiên tỉnh dậy trước nửa đêm, vì hôm nay tôi chưa tiêu hết 10 vạn tệ.

Nhìn vào đôi mắt của chiếc đồng hồ báo thức, tôi cảm thấy số tiền không thể lãng phí, nhưng sau khi lướt qua các trung tâm mua sắm trực tuyến, tôi đã tìm thấy một món đồ chơi nhỏ thú vị.

Tôi đột nhiên muốn có một chiếc xe máy thật ngầu, vì vậy tôi tìm một cái để mua.

Nhưng cửa hàng trực tuyến không bán, nên tôi gọi điện cho người

anh họ thứ hai của tôi.

Khi anh họ thứ hai của tôi nghe nói tôi muốn mua một chiếc xe máy, anh ấy bắt đầu hứng thú.

Mấy ngày nay, anh ấy lái chiếc RS7 của Lâm Hiên, vì vậy anh ấy cũng nhân cơ hội này để đáp lại Lâm Hiên.

"Tôi quen người ở cửa hàng Kawasaki trên đường Mân Vu Lộ.

Quản lý cửa hàng là bạn của tôi.

Một sản phẩm chính hãng, thủ tục đầy đủ, hợp pháp và hợp quy.

Có bằng lái là có thể chạy trên đường!

Tôi đã tìm hiểu về Kawasaki Ninja Z-10R, rất ngầu và hấp dẫn.

Tay lái của tôi gọi tắt là số mười nhé!

Cũng không kém gì chiếc BMW S1000RR của bạn tôi hôm đó, giá lại rẻ hơn 7, 8 vạn, khoảng 24 vạn!" Lâm Hiên thấy xấu hổ, nhưng anh họ thứ hai của cậu ta có thể khoe khoang rằng đến một chiếc xe điện cũng không có, nên anh ta dám tự nhận là một "tay lái"!

Một tay lái tinh thần.

Tuy nhiên, để thể hiện năng lực của mình, anh họ thứ hai đã kéo Lâm Hiên vào một nhóm chat.

"Hội xe Kawasaki bến cảng" ở giữa, tất cả chủ sở hữu nhóm đều đến từ một cửa hàng chuyên dụng, và anh họ thứ hai đã giới thiệu.

Lâm Hiên ở trong nhóm một lúc, Lâm Hiên cũng không dài dòng.

Do là người quen của anh họ thứ hai, cậu ta đã trả trước **10 vạn tệ tiền đặt cọc**, trong miệng anh họ thứ hai được coi là "mười tệ".

Cầu tiên hoa.

Sau nửa đêm, Lâm Hiên đã chuyển 10 vạn tệ cho người quen của

anh họ thứ hai.

Anh họ thứ hai có thể đi lấy xe vào ngày mai.

Sau khi trả tiền, anh họ thứ hai dường như còn phấn khích hơn cả Lâm Hiên.

Lâm Hiên đã được phổ cập kiến thức.

“10 phân khối 1000cc, cấp độ dã thú, người mới không thể kiểm soát, người mới tối đa có thể kiểm soát 400cc.” Lâm Hiên không có khái niệm về phân khối.

Anh ta không quan tâm có bao nhiêu phân khối, chỉ cần có thể đặt nó vào đúng quỹ đạo.

Nhưng sau khi nghe lời anh họ thứ hai, Lâm Hiên mới phản ứng với gia tốc ba giây.

Ba giây ư?

Tôi luôn cho rằng RS7 coupe là người dẫn đầu.

Gia tốc từ 0 chỉ mất 3.5 giây, nhưng một chiếc xe máy lại mất 3 giây ư?

Chương 1063

Nghe không giống đi xe đạp, mà là đi tên lửa.

Lúc đầu, tôi buồn ngủ.

Tôi nhìn những tay lái đó khoe khoang một lúc trong đám đông, nhưng tôi đã tỉnh ngủ một chút.

Nguyên nhân chính là trong nhóm có mấy cô gái nhỏ, nói chuyện bằng giọng "gian xảo", cười "khúc kha khúc khích", nửa đêm nghe mà thấy nhột nhột.

Ông chủ cũng thành thật, không vội vàng thu tiền.

"Màu xanh lá cây là màu kinh điển của Kawasaki, vậy cậu không xem xét lại ư?" Thấy Lâm Hiên vẫn thích cả hai, anh ấy chọn màu xanh lá cây.

Thực ra, cả ba màu đều có những đặc điểm riêng, màu nào cũng được, vì bản thân chiếc xe đã rất ngầu rồi.

Sau khi ông chủ thu tiền, anh ấy đã trả lại 1 vạn tệ, vì chiếc Ninja chỉ có giá 24 vạn.

"Linh linh linh" sau đó ông chủ đi vào văn phòng để làm các thủ tục liên quan.

Anh họ thứ hai của Lâm Hiên đã vào trong, nếu không có gì bất ngờ, anh ấy sẽ vào để nhận tiền hoa hồng.

Dù sao thì, anh ấy là người giới thiệu.

Theo quy định, ông chủ hầu như sẽ cho một số lợi ích.

Lâm Hiên đang đứng bên ngoài ngắm xe, người bạn của ông chủ trẻ tuổi cũng đang ở bên ngoài.

Chiếc xe dài hơn hai mét, cao khoảng một mét, lốp trước rộng 120mm, lốp sau rộng 190mm.

Lốp xe nhiệt dung nhìn qua giống như một con ngựa hoang hoặc chiến mã, rất hiếu chiến.

Lâm Hiên bước tới, hai tay nắm lấy xe, nhẹ nhàng nhấc xe lên, dễ dàng như nhấc một chiếc ô tô đồ chơi trẻ em.

Người phụ nữ im lặng đứng cạnh, khoanh tay từ đầu đến cuối, nhìn cảnh này, khóe miệng không tự chủ mà thốt ra chữ "O" như Lâm Hiên đang nói "viên đại thành".

Một chiếc xe máy, qua kiểm tra bằng mắt, ít nhất nặng 200kg, lại bị một chàng trai gầy gò nhấc lên một cách dễ dàng.

Lâm Hiên cũng tự cân thử trong tay, cảm thấy trọng lượng gần 200kg.

Đúng là một quái vật.

Người mới học thực sự rất khó kiểm soát, dường như cả sức mạnh và tốc độ phản ứng đều không thể được người mới phát huy.

Nhưng Lâm Hiên có phải là người bình thường không?

Mặc dù chưa từng lái chiếc xe máy "ngốc nghếch" này, nhưng dịch tiến hóa siêu thể đã mang lại khả năng phản ứng xuất sắc, Đan Thối Thể và Đan Bá Thể đã mang lại sức mạnh khiến anh ấy sinh ra một sự tự tin không rõ lý do, loại tự tin này có thể kiểm soát hoàn toàn.

Nếu muốn, với thể chất hiện tại, tôi tin rằng nếu anh ấy sẵn lòng học hỏi và luyện tập nhiều hơn, anh ấy sẽ đạt được thành tích tốt.

Khi học lái xe vào kỳ nghỉ hè năm ngoái, anh ấy đã lấy bằng D xe máy, rất dễ lấy, một ngày là có bằng.

Bằng lái xe của anh ấy là bằng lái cấp Hiên Viên.

Vì vậy, sau khi hoàn tất mọi thủ tục và bảo hiểm, anh ấy có thể lái xe về nhà.

Chính xác hơn là lái xe về nhà Nam Cung Trứ Long.

Lâm Hiên không chú ý đến khóe miệng người phụ nữ khoanh tay đang mở ngày càng lớn.

Khi Lâm Hiên đang suy nghĩ vấn đề này, anh ấy vẫn nắm chặt chiếc xe máy nặng nề, không hề đặt xuống.

Nếu một người có thể dễ dàng nhấc 200kg được gọi là lực sĩ, vậy một người có thể nhấc 200kg trong hơn một phút mà không thay đổi sắc mặt hay nhịp tim thì gọi là gì?

Khi Lâm Hiên đặt xe xuống, chủ cửa hàng bước ra từ bên trong.

“Lời nhắc nhở ấm áp, tất cả những người chơi xe đều bắt đầu từ nhỏ.

Nếu một người mới trực tiếp lái một chiếc xe hung mãnh như 10R, họ sẽ chết hoặc tàn phế.

Cậu bé, nhìn có vẻ rất lợi hại.

Tốt nhất nên từ từ luyện tập và chơi trên đường đua.

Lát nữa tôi sẽ đưa cậu đến trường đua 3.3.

Rất gần, chỉ cách hai khu phố.

Ngoài ra, cá nhân tôi khuyên cậu nên mua một bộ chống trộm và cứu hộ.

Chương 1064

Nếu bị trộm, cậu có thể yêu cầu bồi thường toàn bộ, và nó có thể ngăn chặn chiếc cúp vàng." "Được thôi, tôi chịu mọi rủi ro.

Nói cho tôi biết, sau khi hoàn tất tôi sẽ trả tiền." Lâm Hiên nói.

Ông chủ bổ sung: "Mũ bảo hiểm, áo giáp, găng tay, giày xe máy, v.v." Anh ấy nói thêm, "20 tệ có đủ không?

Có cần tôi đưa thêm 20 đồng không?" "Không, 20 tệ là đủ rồi." Lâm Hiên nhận tiền, lấy mũ bảo hiểm đội vào, khởi động xe và tiếp tục đi.

Lâm Hiên không giải thích nhiều, coi người phụ nữ đó như người chủ của mình.

Nếu "phong bao lì xì chuyên dụng" có tác dụng, thì việc nhận 20 tệ của khách hàng là một công việc.

Nếu đã trao tất cả 10 "phong bao lì xì chuyên dụng" thì ít nhất cũng có thể nhận được một "Kỵ Sĩ 1".

Về tốc độ, Lâm Hiên bị kiểm soát ở tốc độ giới hạn 70km/h.

Nhưng trên đoạn đường thẳng không có giới hạn tốc độ, xe cộ cũng ít, nên tấm lòng hiệp nghĩa của Lâm Hiên có thể hoạt động bất cứ lúc nào.

Ở số 11, anh ấy tăng tốc lên 140km/h, sau đó đạt 202km/h và chuyển sang số 3.

Tốc độ ngay lập tức tăng thêm 23km/h.

Với tốc độ 233km/h, chiếc xe màu xanh lá cây biến thành một tia chớp xanh, người phụ nữ phía sau rõ ràng đang bám chặt lấy cơ thể

Lâm Hiên.

Chỉ kéo dài vài giây!

Lâm Hiên cảm giác một chút, từ từ giảm tốc độ, rồi trở lại tốc độ chậm, và tạm thời trải nghiệm cảm giác "ôm eo" của một tay đua.

Adrenaline tăng vọt, sức chịu đựng của chiếc xe quá tuyệt vời.

Tốc độ đã lên 233km/h, nhưng vẫn có thể cảm nhận được năng lượng không ngừng tiến lên, dường như không có điểm dừng.

Nếu không có người ngồi phía sau, anh ấy sẽ chịu trách nhiệm về sự an toàn của họ.

Lâm Hiên sẽ tiếp tục số 4, số 5 và số 6, thử ga xem tốc độ tối đa là bao nhiêu.

Lâm Hiên hài lòng với chiếc siêu Ninja này về mọi mặt.

Màu xanh lá cây.

Lúc đầu, anh ấy cảm thấy nó quá non.

Sau đó, sau khi chấp nhận cảnh này, anh ấy cảm thấy tràn đầy sức sống và đẹp trai.

Mỗi chi tiết của thân xe đều tuân thủ phương án khí động học tối ưu, một âm thanh trầm nhưng không gây khó chịu, không giống như tiếng ồn đột ngột của một vụ nổ trên đường phố, mà thiên về tiếng ồn rất yên tĩnh của một siêu xe vận hành, dường như chứa đựng động năng mạnh mẽ vô tận.

Khi chiếc xe đi vào làng Hiên Viên vào khoảng hơn 11 giờ sáng.

Vì người phụ nữ ngồi phía sau được chăm sóc trên đường, tốc độ quá nhanh sẽ bị cảm lạnh, sợ sẽ bay ra ngoài, nên tốc độ chậm.

Nếu không, con hổ chạy 90 dặm có thể chỉ cần 0 năng lượng.

Trước sân của một ngôi nhà nông thôn trang nghiêm đang đậu vài chiếc ô tô.

Khi chiếc Kawasaki Ninja dừng trước cửa, những người trong sân phát ra tiếng xì xào.

Vài phụ nữ trung niên và vài nam nữ thanh niên bước ra chào đón: "Về rồi, về rồi, hay bạn trai đưa về vậy." "Lái xe máy 00 ư?

Bạn trai đó nghèo đến vậy sao?" "Dì ơi, không hiểu thì đừng nói, cứ tưởng là xe điện của dì sao?

Kawasaki xanh lá cây, mười hai vạn." "Mười hai vạn mà lái xe lừa ư?" "Thôi rồi, nói cho dì không hiểu đâu, tóm lại là đắt hơn chiếc Maserati của con trai dì nhiều." Người thanh niên nói.

Lâm Hiên tháo mũ bảo hiểm, vừa xuống xe chuẩn bị vận động, đã bị một đám người vây quanh.

Lâm Hiên thầm nghĩ, người nhà thật nhiệt tình, một tay đua xe máy cừ khôi như mình, không mời vào nhà uống chút trà nóng sao?

Trước cửa xe máy, có mấy người trẻ tuổi vây quanh, sờ mó đủ kiểu.

Chương 294: 10 vạn lễ hỏi dọa người bỏ chạy.

Làng Hiên Viên có một bến tàu, là một làng chài thực sự.

Giờ ăn trưa, trên bàn bày đầy cá mú tươi sống, tôm hùm, sò điệp, cua, cá vàng lớn, sashimi, v.v.

Lâm Hiên nghe nói làng Hiên Viên chất phác và hiếu khách, hôm nay đã được chứng kiến.

Anh ấy được mọi người nhiệt tình gọi là "cao thủ xe máy".

Chương 1065

Nhưng sau đó, anh ấy không thể hiểu được câu hỏi của một nhóm các dì và ông chú.

“Ngoài xe máy ra, xe của cậu có bốn bánh không?” Một ông chú hỏi.

Lâm Hiên: “Có...” “Thế xe đó đắt hơn Maserati của Hiên Viên Cường không?” “Đắt hơn.” “Thương hiệu gì?” “Audi...” Lâm Hiên nói.

Mọi người trao đổi ánh mắt, “Audi thì được.” “Có nhà không?

Trả toàn bộ hay trả góp?

Tốt nhất là trả toàn bộ.

Nếu trả góp, áp lực khoản vay sẽ lớn!” Một bà dì hỏi.

Lâm Hiên: “Có nhà, đã trả toàn bộ.” “Rộng bao nhiêu?

Nếu nhỏ thì không được.

Sau này nhất định phải đổi.” Lâm Hiên nói: “240 mét vuông.” Mọi người đều đồng thanh gật đầu, 240 mét vuông thực sự không nhỏ.

Bà dì: “Thật sự không nhỏ, lớn hơn cái nhà Hiên Viên Cường mua năm ngoái.” “Mặc dù 40 vạn hơi nhiều, nhưng điều kiện của tôi có được không?” Người phụ nữ hỏi. 40 vạn?

Lâm Hiên lại uống một ngụm nước, đứng dậy đi ra ngoài.

Anh ấy hiểu rồi, mọi người dường như đã hiểu lầm.

Trong sân, nhưng lại bị người phụ nữ ngồi sau xe chặn lại.

Ban đầu, Lâm Hiên không trực tiếp nhìn người phụ nữ đó.

Bây giờ đối mặt trực diện, khi nhìn thấy cô ấy, anh ấy thấy cô ấy rất xinh đẹp.

Cô ấy nói nhỏ, "Để tôi nói chuyện với anh." Cô ấy kéo Lâm Hiên đến một góc không người, nói: "Tại sao buổi trưa anh không ăn cơm ở nhà?

Dù sao cũng đến giờ ăn tối rồi.

Đi xe về làng Hiên Viên ít nhất cũng mất 200 tệ.

Hôm nay là ngày thứ ba rồi, có lẽ không được nữa rồi.

Anh nhận của tôi 20 tệ, đừng đòi quá nhiều.

Tôi sẽ mời anh ăn cơm." "Người thân hiểu lầm rồi sao?" Lâm Hiên nói.

Cô ấy gật đầu, "Họ xông vào mạnh quá, tưởng tôi là đối tượng xem mắt của anh.

Không cần đâu, chỉ cần trả lời là được.

Tôi tên là Viên Trạch Từ.

Tôi quen anh được nửa tháng rồi, không hiểu nhau nhiều lắm." Lâm Hiên đột nhiên hỏi: "Anh vừa gặp người thanh niên ở cửa hàng Kawasaki?" Cô ấy gật đầu, ".. là bạn học của tôi giới thiệu đi xem mắt.

Tôi chỉ gặp 4 lần.

Ban đầu tôi quyết định để anh ấy ăn cơm ở nhà tôi hôm nay." "Sao lại không?" "Không phải vấn đề của anh ấy, mà là gia đình tôi, tôi cần 40 vạn tiền lễ hỏi, tôi sợ anh ấy chạy mất." Lâm Hiên nhìn cô gái từ trên xuống dưới.

Cao khoảng 165cm, dáng người đẹp.

Mặc dù khuôn mặt đẹp, ngoại hình cũng tốt, nhưng đòi 40 vạn tệ thực sự có chút khoa trương.

“Tôi không dám tự mình.” Lâm Hiên: “Bữa cơm đó.

Có thể ăn được.

Dù sao thì, tôi cũng hơi đói rồi.” “Được rồi, anh có thể ngồi đó ăn.

Nếu họ hỏi, anh có thể trả lời.

Nếu không trả lời, cứ ăn thôi.

Nếu chiều nay lái xe về, đừng uống rượu.” Viên Trạch Từ nói.

“Trạch Từ, con ở đâu?

Chương 1066

Dẫn bạn trai đi ăn cơm kìa!" Một bà dì gọi.

"Được rồi..." Viên Trạch Từ đáp: "Con đi ăn cơm đây." "Lâm Hiên mau lên!" "Vậy tôi tắm suối nước nóng xong, về thử lại lần nữa được không?

Lần này đừng gấp Lâm Hiên nữa, hãy dùng hết sức để tôi trải nghiệm." Triếp Đình có chút mong đợi, cũng có chút ngượng ngùng.

"Thật ra, tôi thấy cũng khá vui, nhưng vừa rồi ở trong hoang dã tôi bị dọa, chỉ nhớ cảm giác đau đớn." "Ừm, tất cả sức mạnh?

Thực ra, đàn ông một ngày chỉ có thể làm một lần." Lâm Hiên biện minh.

"Thật sao, anh lừa tôi?

Tình hình trên internet dường như không phải vậy." Về mặt này, cô ấy dường như rất ngây thơ.

Lâm Hiên không thể nhìn ra cô gái này không giả vờ.

Dù sao thì, Lâm Hiên cũng biết cô ấy là người mới, không có sức lực.

Sáng sớm, Lâm Hiên mở mắt, bật điện thoại, mới 5 giờ sáng. 5 giờ sáng vào mùa thu và mùa đông, bên ngoài trời vẫn tối.

Dưới ánh đèn yếu ớt của điện thoại, tôi thấy Triếp Đình nằm cuộn tròn như một chú mèo con.

Vẫn còn mùi rượu vang đỏ và hoa hồng.

Nhìn lại khoảng thời gian mơ hồ đó, Lâm Hiên luôn nhớ đến những lời đồn thổi và tin đồn về người phụ nữ này ở kiếp trước.

Có tin đồn cô ấy được một phú nhị đại nuôi dưỡng, phú nhị đại ở câu lạc bộ siêu xe SCC Cảng Thành.

Thậm chí có người còn thấy cô ấy lái một chiếc xe sang trọng ra vào một khu dân cư cao cấp, và bị phú nhị đại tát một bạt tai trong một trung tâm thương mại.

Tóm lại, cô ấy trở thành loại người mà một số phụ nữ ngưỡng mộ, một số phụ nữ chế giễu.

"Vậy, tôi đang làm gì?" Dáng ngủ cuộn tròn không tương xứng với vóc dáng và ngoại hình của cô ấy.

Giống như một chú mèo con đáng thương, không giống một nữ thần nằm trên giường thờ ơ.

Ngay cả khi ngủ cùng một người đàn ông vào buổi tối, cô ấy cũng sẽ không dựa vào đầu người đàn ông đó, hoặc như trong sách "cá".

Yên tĩnh cuộn tròn, nhớ rõ sau tối qua, hai người đã ngủ cùng nhau?

Nếu biết vận mệnh của một người, đi thay đổi quỹ đạo vận mệnh tồi tệ đó, thì đó là một cảm giác thành tựu đáng kể.

Tuy nhiên, nhiều người trong xương cốt đều có "mạo hiểm" và "dấu ấn" vì những gì mình làm.

Nếu thay đổi những gì có thể thay đổi, kết quả cuối cùng có thể không thay đổi, nhưng sẽ có "thảm cỏ xanh" trên đầu.

Ngoài ra, có đáng không?

Có lẽ đối với cô ấy, cuộc sống "tự do" mà cô ấy muốn không nhất định phải giống như vậy.

Chương 105: Xe của ai đắt hơn để thu thập.

Anh em, tối qua tôi đã nhận được 3 vạn tệ mà anh ấy đã chuyển cho tôi.

Đầy rẫy kho báu.

“Anh, chưa tỉnh à, trên diễn đàn có một tin nhắn riêng, tôi là ông chủ bang “Hồn Ngạo Khu”, tôi và anh ấy đã kết nhóm rồi.

Tôi mới có thể quay lại được chứ?” Hiên Viên Hào đột nhiên gửi tin nhắn riêng.

Lâm Hiên nhìn đồng hồ, mới 5 giờ 20 phút sáng, tên này đúng là nghiện game.

“Anh, thế này này.

Lần trước tôi đã thành lập một bang hội tốt trong game, tôi đi khoe khoang một chút trên diễn đàn, tôi là thần đào khu mới, trong một tuần đã chi gần 30 vạn tệ, sức mạnh 12 vạn mỗi giây.

Hiện tại, tôi đang chế tạo bảo vật cấp 7.

Sau đó anh ấy đã tâm sự với tôi.” “Hồn Trấn Thượng, một trong ba bang phái lớn.

Bị hai bang còn lại đánh bại, nên khi thấy tôi đào được, họ muốn liên minh.

Nghe nói sau khi khu vực đó đóng cửa sẽ hình thành một bang phái mới, như vậy có thể làm lão đại, hoặc làm lão nhị.

Tôi cho rằng thái độ của họ khá thấp.” “Tôi thích phong cách học thuật của Calvin Klein hơn, thiên về trường phái ý niệm hiện đại đầy

uy nghiêm.

Chương 1067

Phong cách học viện vừa vặn với khí chất tri thức của người mặc, có thể đối phó với những phù thủy hoang dã còn sót lại, và có chút hương vị bí ẩn." Ứng viên kỳ cựu nói.

"Tôi đã kiểm tra rồi, phong cách Anh quốc vẫn là phong cách chính thống nhất của Burberry.

Tôi đã chọn một bộ đồng phục đại học làm trang phục số 135 của cửa hàng, sau đó đến cửa hàng Yiwencheng của bạn để chọn một bộ làm trang phục công sở số 246.

Còn Chủ Nhật thì có thể mặc quần áo của chính mình.

Tất nhiên, phải phù hợp với không khí của trung tâm thương mại, để kiểm tra gu thẩm mỹ của bạn." Lâm Hiên nói.

"Burberry, Burberry, mua quần áo và đồng phục công sở Burberry sao?" Khuôn mặt của ứng viên lộ ra chút cảm xúc, nói: "Tôi sẽ cân nhắc cửa hàng của anh." "Không, hai ngày nữa tôi phải đi triển lãm thư pháp ở bảo tàng, có lẽ không được." "Ồ, trùng hợp thật, địa điểm đào tạo nhân viên mới của tôi được đặt trong bảo tàng." "Đào tạo ở bảo tàng?

Vậy tôi thực sự phải về nhà xem xét kỹ lưỡng." Ứng viên nói.

Sau khi ứng viên rời đi, Lâm Hiên đã đặt mua loa HiFi DYNAUDIO Contour 20.

Dòng loa này cực kỳ đắt đỏ, với giá 40.999 tệ.

May mắn thay, hạn mức 4 vạn tệ mỗi ngày hôm nay vẫn chưa được sử dụng, thêm 999 tệ cũng không sao.

Ban đầu, cửa hàng cũng cần loa để phát nhạc, nhưng chiếc này

phù hợp.

Sau khi đặt hàng, Lâm Hiên đã gửi ảnh và video của vài ứng viên cho nhân viên Hiên Viên Nghiệp Hưng.

Ngày hôm sau.

Hiên Viên Nghiệp Hưng gọi điện: "Cô gái xinh đẹp nhất là học sinh năm hai cao trung.

Nhìn nụ cười, đặc biệt là khi cô ấy ngẩng đầu nhìn người khác, đặc biệt giống Eileen." Lông mày, mắt, mũi, đều như đúc, vóc dáng cũng không tệ. 165cm không cao, nhưng vừa vặn.

Điều duy nhất đáng lo ngại là ngũ quan của cô ấy quá tinh xảo và ba chiều, ngoại hình lại cao lớn và lạnh lùng, tạo cho người khác cảm giác xa cách.

Cô ấy mà đứng đó bán bánh mì, liệu có bị nghi ngờ là cướp khách không?

"Giống ai?

Chu Quyên?" "Eileen, tôi đã nói rồi, anh không hiểu đâu, đó là một người nổi tiếng.

Ngoài ra, tôi nghĩ quá nổi tiếng cũng không phải là chuyện tốt, cũng sẽ không bền lâu." Hiên Viên Diệp Nhai nói.

Cầu tiên hoa.

"Haiz, làm ba năm tháng thôi.

Làm bao lâu?

Giải quyết xong rồi, còn người khác, ai tốt hơn?" Lâm Hiên hỏi.

Hiên Viên Nghiệp Hưng trầm tư nói, "Hôm nay chắc chắn sẽ có người đến, nên đừng lo, đều rất tốt.

Nếu chọn một người có thể giúp ích, thì cô chị cả của khoa quản lý kinh tế khá tốt, thông minh, đáng yêu, hiểu chuyện, hào phóng, hiểu biết về tài chính, nên tuyệt đối là trợ thủ đắc lực giúp quản lý cửa hàng.

So với cô ấy, haiz.

Eileen dường như chỉ biết ăn cơm." "Được rồi, xem lại lần nữa, trước hết chọn hai người." Lâm Hiên cúp điện thoại, buổi sáng nhận vài cuộc điện thoại xin việc, phỏng vấn vài người, khiến anh ấy cảm thấy khó tính.

Trong cửa hàng, chú Mẫn quá bận, không thể làm một mình, nên rất cần người.

Buổi chiều, Lâm Hiên lại phỏng vấn vài người, cuối cùng đưa ra quyết định.

Anh ấy quyết định Hiên Viên Nghiệp Hưng giống Eileen, và cô gái năm ba khoa quản lý kinh tế.

Cô gái lạnh lùng tuy xinh đẹp có thể bị đánh bại, nhưng chị cả khoa quản lý kinh tế thì không kém bao nhiêu, quan trọng nhất là năng lực tốt.

Lâm Hiên: "Không, Burberry tốt hơn, cửa hàng cũng không tệ." Hiên Viên Na Na: "Nhân viên cũng đại diện cho bộ mặt của cửa hàng.

Mặc đồ chỉnh tề cũng là một cách tiếp thị." "Có lý.

Hai người vào thử quần áo đi, mỗi người một chiếc váy kẻ caro thật đẹp." Lâm Hiên vẫy tay.

Chương 128: Ninh Hương Thần Quả và Ý Thánh Thư.

Một lát sau, hai nhân viên đã mặc xong quần áo, soi gương "ling ling ling".

Lâm Hiên liếc nhìn.

Chương 1068

Hai nữ thần tượng.

Họa tiết kẻ caro kinh điển, chất liệu độc đáo, phóng khoáng và thanh lịch thể hiện vẻ đẹp của cơ thể thiếu nữ.

“Thế nào, ông chủ?” Trác Lôi hỏi.

“Ông chủ?” Cô nhân viên bán hàng Hiên Viên lắp bắp, cứ tưởng anh chàng đẹp trai này có hai bạn gái.

Nghe từ “công cụ”, người thợ trang điểm thì thầm với hai cô gái: “Cửa hàng nào vậy?” “Cửa hàng bánh mì.” “Cửa hàng bánh mì?

Mua Burberry sao?

Lúc nào thì gia công?” Nhân viên bán hàng kinh ngạc kêu lên.

Áo sơ mi cổ kẻ caro cotton màu vàng kinh điển dòng cổ điển, 3199 tệ.

Váy len màu hồng xanh lá cây, 4129 tệ.

Giày da bò Martin cổ điển, 1799 tệ.

Tổng cộng mỗi bộ 9127 tệ, hai bộ 18452 tệ, thưa quý ông.

Cô nhân viên bán hàng dùng ánh mắt tò mò nhìn Lâm Hiên, nói.

Lâm Hiên xem xong cỡ và trả tiền xong, Nam Cung Lỵ: “Ông chủ, tại sao phải phiền phức như vậy?

Nếu có tiền, không thể chọn như vậy được.

Tiếp theo, hãy đến cửa hàng Yilan để mua.

Hai bộ rất đẹp.” Hiên Viên Na Na cũng cúi đầu, nói nhỏ: “Xem kỹ đi, thật sự hơi đắt.

Em không nghĩ gần một vạn tệ." Lâm Hiên: "Được, lần sau nghe lời Nam Cung Lỵ." Lâm Hiên dẫn hai người đến cửa hàng Yilan.

Sau một thời gian dài lựa chọn, một chiếc váy liền thân kẻ caro màu xanh đậm phong cách Anh, cũng rất đẹp, và có chất liệu tốt.

Dù sao thì, có hơn 2000 bộ quần áo để lựa chọn, nhưng thương hiệu kém xa Burberry.

Hiện tại đã là 3 giờ chiều.

"Cảm ơn đã hỗ trợ.

Hai bộ này có giá niêm yết hơn 11.000 tệ." Hiên Viên Na Na nói nhỏ.

"Đồng phục công sở, bây giờ đều phải mặc đồ hiệu." Lâm Hiên nói.

"Vậy có đi bảo tàng để huấn luyện không?

Hôm nay có triển lãm thư pháp của Hiên Viên Hy Chi và Triệu Mạnh Phủ...

Em đi xem thử." Hiên Viên Na Na nói.

Nam Cung Lỵ: "Ông chủ đã quyết định để em đi... văn hóa doanh nghiệp." Ba người đồng ý, Lâm Hiên dừng xe, dẫn hai người đến bảo tàng.

Thông thường, vé vào cửa bảo tàng là 120 tệ mỗi người, nhưng hôm nay có triển lãm thư pháp.

Nếu vào phòng triển lãm, cần trả thêm 100 tệ để mua vé phòng triển lãm.

Lâm Hiên tổng cộng trả 60 tệ cho ba người, và đi vào.

Ba người bước vào phòng triển lãm, tách biệt khỏi sự ồn ào bên

ngoài, toàn bộ không gian trở nên yên tĩnh, được bao quanh bởi bầu không khí văn hóa lịch sử đậm đà.

Triệu Mạnh Phủ, tự Tử Ngang, người Hán, đạo nhân Tùng Học, quan đại Ngự Sử đời Nguyên 3.3, quan Vinh Lộc Đại Phu.

"Tinh thần khởi nghiệp của Tiên Đế chưa được một nửa, con đường giữa chừng đã bỏ dở.

Hôm nay, ba điều tiếp theo, là vì mệt mỏi rệu rã, để tồn tại qua mùa thu." Trước mặt tôi là "Xuất Sư Biểu" của Khổng Minh.

Rõ ràng là Triệu Mạnh Phủ đã viết nó khi ông 60 tuổi.

Trong sách giáo khoa trung học đã tìm hiểu và học thuộc lòng "Giáo Sư Quan Sát".

Một phần ba giây sau, một vùng nào đó trong não tôi dường như được kích hoạt, đôi mắt tôi đột nhiên trở nên cực kỳ sâu thẳm, giống như một đôi mắt có thể nhìn xuyên ngàn năm.

Ánh mắt tôi đặt trên "Lan Đình Tập Tự", nhìn chằm chằm không rời.

Chương 1069

Ngắm nhìn, ngắm nhìn, lướt đọc, ngang, dọc, đè, móc và gấp.

Từng nét bút, tôi như mơ hồ thấy Lan Đình trong núi và Lan Đình dưới ánh Huệ Tế, thấy hội du ngoạn có tài năng tốt nhất, thời gian ít nhất, rắc rối ít nhất, thấy những tổ tiên áo quần chỉnh tề.

Trong số đó có một người mặc áo dài, mặt giống như ngọc trên vương miện.

Khi quay đầu nhìn lại, dường như xuyên thấu ngàn năm, gặp được ánh mắt của Lâm Hiên.

Trong tầm nhìn đó, Lâm Hiên nhìn thấy "Lâm Trì Độc Thư, Mặc Trì Vu" của Hiên Viên Hy Chi bảy tuổi.

Là người Tấn, là hành thư số một thế giới, là thừa tướng của nhà Tấn, được mệnh danh là "Thiên hạ đệ nhất thư thánh" trong lịch sử.

Giữa từng dòng chữ, Lâm Hiên cảm nhận được triết học vô vi của Lão Tử và Trang Tử, loại triết học vô vi đơn giản, tĩnh lặng, sâu xa.

Bắt đầu viết, chấp nhận cách viết, thay đổi phong cách viết, gấp viết, thư triện, đơn giản, vô biên vô tận, phong cảnh, sương khói, cô ngạo...

Lâm Hiên đột nhiên cảm thấy thư pháp của mình từ chân thực trở nên thuần khiết.

Cẩn thận nhìn từng chữ, viết khiến người ta phải khóc.

Đơn giản là tuyệt vời nhất trên thế giới.

Có tranh sơn dầu và tài liệu đẹp, nhưng không thể.

Đã hiểu tinh túy thư pháp của Hiên Viên Hy Chi, và từ đó rút ra ý

nghĩa của cuốn sách này.

Một thông tin đã được tạo ra trong đầu.

Mở mắt, một lần nữa tập trung vào "Lan Đình Tập Tự".

Lâm Hiên có cảm giác muốn mài mực.

Tục ngữ nói, người có kỹ năng sẽ không làm.

Truyền thụ chân truyền ba phần của Kaku.

Truyền lại cho thủy tổ đàn piano.

Cộng thêm sự hiểu biết mới về "ý thánh thư", có ba kỹ xảo.

Nhìn đồng hồ, ăn hoa quả tươi ngon!

Còn bốn phút, không thể lãng phí.

Chương 129: Viết một chữ.

Lâm Hiên quay người, phát hiện Nam Cung, sinh viên khoa kỹ thuật, không có hứng thú với thư pháp.

Cô ấy ngồi trên đất, dùng điện thoại xem một đoạn video "làm bánh mì".

Lâm Hiên không nói hai lời, liền tới gần.

"Giới thiệu sáu loại bánh mì lớn nhất thế giới!

Bánh mì chanh rum bên trong!" Lâm Hiên lấy tai nghe ra nghe, và xem.

Nam Cung Lỵ thấy ông chủ cũng hứng thú, không nói gì thêm.

"Hình như là tiếng Đức thuần túy, với giọng vùng trung Bavaria.

Em không hiểu, ít chữ cái quá.

Em chỉ nhìn xung quanh thôi." Nói xong, Nam Cung Lỵ ngẩng đầu liếc nhìn ông chủ, lại thấy ánh mắt ông chủ sâu thẳm và tập trung hơn bao giờ hết.

Khí thế và biểu cảm đó, gần như thể anh ấy có thể hiểu tiếng Đức vậy.

Cô ấy không biết rằng Lâm Hiên, người vừa nuốt viên quả ngọt đã mất đi, bây giờ đã được hoàn toàn giải thoát.

Với sự giúp đỡ của Chúa, anh ấy không chỉ hoàn toàn hiểu tiếng Đức thuần túy với giọng Bavaria, mà còn hoàn toàn hiểu ý nghĩa của việc làm bánh mì chanh rum, loại bánh mì lớn thứ ba thế giới.

Anh ấy biết rằng công thức bánh mì hàng đầu thế giới hoàn toàn được bảo mật!

Ngôi nhà đó là một ngôi nhà có sẵn, cũng vậy, sau khi thủ tục vay tiền của Lâm Hiên được duyệt, anh ấy có thể bắt đầu trang trí và chuyển vào.

Lâm Hiên dẫn Triếp Đình và ba người khác đi xem ngôi nhà.

Khu biệt thự tinh xảo theo phong cách tân cổ điển tràn đầy sự tôn quý và xa hoa.

Chương 1070

Trong khu dân cư không có kiến trúc nhà cao tầng nhỏ, chỉ có nhà ở nhiều tầng và biệt thự độc lập.

Lấy hạt giống nông sản ra bảo quản.

Hiện tại là cuối thu, sau đó sẽ là mùa đông.

Theo dự đoán, mùa đông sẽ rất lạnh.

Vấn đề này trước đây chưa được xem xét, nhưng bây giờ có vẻ cần thiết.

Quả thật, người phụ nữ đó không có bất kỳ ý kiến nào.

Làm sao cô ấy có ý kiến được chứ?

Xem xét vấn đề đó thật ngớ ngẩn!

Lâm Hiên lau mồ hôi, cùng Đào Cung Tấn và Hoa Đà đến doanh trại.

Đã hơi muộn.

Đầu tiên, Quách Nhất Gia đã ra lệnh cho đầu bếp và tạp vụ nấu cháo gạo, đồng thời chuẩn bị một số món dưa muối.

Để bổ sung, mỗi người còn có một quả trứng và một cốc sữa đậu nành.

Mọi người lại trở về với cuộc sống bận rộn thường ngày, ăn uống vui chơi, sau đó tiếp tục xây dựng Từ Kính ngày càng hoàn chỉnh hơn.

Thời gian trôi đi từng chút một, không biết từ lúc nào đã đến giữa tháng hai.

“Cuối cùng Đào Cung đã được che phủ!” Một ngày đặc biệt, phủ

Từ Kính Đào Cung đã hoàn thành, và từ ngày mai, mọi người có thể làm việc tại phủ mà không cần đến doanh trại.

Do Đào Cung Tấn, Quách Nhất Gia, thậm chí cả Hạ Hầu Đôn đều từng sống trong "Trang Tử" của Lâm Hiên, hậu viện của nha môn tự nhiên bị người của Tào Tháo chiếm giữ.

Theo lời họ: Tối nay tôi cuối cùng cũng có thể ngủ trên chiếc giường ấm áp và mềm mại.

Tôi thực sự ghét những ngày mưa.

Sau mùa xuân thỉnh thoảng lại mưa.

Nghe nói mưa xuân đắt như dầu, nhưng đối với cư dân thành phố Đào Cung hoặc binh lính, mưa hay khí hậu ẩm ướt đều khá đáng ghét.

Đúng vậy, trong quân không được "đào", nếu không thời tiết sẽ liên tục chuyển đổi giữa đào phong và đào phong.

Khi đào phong thổi thì trời sẽ mưa, khi đào phong thổi thì sẽ ẩm ướt đến chết người.

Mọi thứ dường như đã khô ráo.

"Nhưng may mắn thay, loại thời tiết này căn bản không thể đánh bại được, có thể yên tâm xây dựng Từ Kính trong thời gian ngắn!" Đào Cung Tấn vội vàng viết trên văn bản, đây là thư trả lời Tào Tháo.

Tào Tháo đồng ý bắt đầu quảng bá những cây trồng năng suất cao này ở vùng Dĩnh Xuyên, và đã chọn một số người hiểu biết cùng Hiên Viên Lưu Kính để tiến hành thử nghiệm trồng trọt quy mô nhỏ, xem xét tình hình trồng trọt và sản lượng ở các nơi.

Sau khi trồng trọt chính, sẽ tiến hành quảng bá rộng rãi.

"Thăng chức rồi, thăng chức rồi!" Đào Cung Tấn rõ ràng rất vui mừng khi quảng bá cây trồng mới.

Không chỉ vì cô ấy thích nguyên liệu mới, mà còn lên kế hoạch tiếp tục sử dụng chúng.

Đồng thời, cùng với sự phổ biến của những loại nông sản này, Lâm Hiên và những người khác đều có khả năng được ghi vào sử sách.

Là một sao chép viên, đó là vinh dự cao nhất.

Sau khi biết sản lượng của những loại cây trồng này, những giáo viên luật khác, bao gồm cả Quách Nhất Gia, đều chuyên tâm.

Có thể, đặc biệt là cánh đồng thử nghiệm nhân sâm, mọi người đều đang chờ đợi sự trưởng thành.

“..

Thông báo thi cử?” Lâm Hiên nhận được một lá thư từ Ôn Minh, nghe nói là từ Trấn Thành Thông Toàn Năng.

Bốn chữ được viết trên phong bì.

“Tháng tới, còn mười ngày nữa, kỳ thi đầu bếp trung cấp sẽ bắt đầu.

Đại đầu bếp, ngài sẽ không quên đâu, phải không?” Ôn Minh thử hỏi.

“Thật vậy, đoạn thời gian này căn bản không xem xét chuyện này.

Để ta xem...” Lâm Hiên suýt chút nữa đã quên chuyện này.

Chương 1071

Dù sao thì, có bốn người phụ nữ xinh đẹp ở bên cạnh, dễ dàng quên đi một số chuyện không quan trọng.

“Ừm?

Thật ra, kỳ thi ở Doãn Oánh sao?” Lâm Hiên mở thư, phát hiện địa điểm này không ở Trấn Thành hay Từ Kính, mà ở Doãn Oánh.

“Từ Kính Trường chưa hoàn toàn xây xong, quy mô cũng không thích hợp làm địa điểm khảo hạch đầu bếp trung cấp.

Nam Cung Vi, địa điểm Từ Kính Thành thích hợp hơn có lẽ là Doãn Oánh.” Ôn Minh giải thích sơ qua.

“Để thiếp nói chuyện vậy!” Đào Cung Tấn cười khẽ, lật người.

Không giống Đào Cung Tấn, đã có BMW, chi bằng cưỡi ngựa.

Quả thật, ngựa sẽ cọ vào mặt trong đùi, nhưng xe ngựa không có thiết bị giảm xóc, ngay cả khi đường đi luôn được bảo trì, xét thấy gần đây trời mưa thường xuyên, tốt nhất là không nên mạo hiểm.

Thật ra, đúng là như vậy.

Sáng hôm đó tôi khởi hành sớm, hai giờ sau, tôi đã ở gần Doãn Oánh.

Xuống xe ngựa, Đào Cung Tấn chỉ cảm thấy xương cốt mình như muốn rã rời!

“Đột nhiên cảm thấy, cưỡi ngựa cũng không tệ...” Đào Cung Tấn lập tức tỏ vẻ như sắp nôn ra.

“Ăn một cái đi.” Lâm Hiên nhìn, lấy ra một túi nhỏ quả đào, đưa cho Đào Cung Tấn một quả.

“Mận hoa.

Ta không thích vị chua lắm...” Đào Cung Tấn nhìn quả đào nhỏ đó có chút phản cảm.

Sẽ giúp Đào Cung Tấn hồi phục khỏi say xe!

Lâm Hiên nói, Đào Cung Tấn nghe vậy không chút do dự liền ăn ngay.

“Quả nhiên, chua, ta không thích...” Đào Cung Tấn không thích cuộc sống chua chát.

Nhưng, sau khi ăn một quả mận hoa, cảm giác chóng mặt quả thực đã giảm bớt, khiến cô ấy không thể không phục.

Khi tôi lập tức tuân lệnh phủ, tôi thấy Đào Cung Tấn trở về, lập tức có lính canh cửa hớn hở chạy về báo cáo, tùy tình hình mà quyết định, Tuân Du đang ở nhà.

“Mất bao lâu?

Có thời gian quay về không?” Đào Cung Tấn tao nhã như một quý cô, từ từ bước ra.

Khác với Đào Cung, cô ấy không giống một kẻ trọc phú bình thường, mà vẫn giữ được một khí chất thanh lịch.

“Vô Ưu đang chuẩn bị cho kỳ thi đầu bếp trung cấp, địa điểm là Doãn Oánh, nên trước tiên đi xem môi trường.

Ngoài ra, mối quan hệ giữa ta và ngài đã được xác định.

À phải rồi, ta định chọn một ngày cát tường để khảo thí, cho cuộc hôn nhân này một cơ hội...” Đào Cung Tấn trực tiếp bước tới, nói thẳng không chút e dè.

“Chà, thiếp thật không dám tin ta lại nhanh như vậy?” Đào Cung Tấn không khỏi kinh ngạc.

Trước đó, hai người chỉ mập mờ.

Sau đó nhìn Đào Cung Tấn, cô ấy cẩn thận, vì sắp phát hiện ra manh mối, "Hai người, có rồi sao?" "Có lẽ đều mang thai rồi!" Đào Cung Tấn sờ sờ bụng.

Không.

Lâm Hiên thực sự nôn mửa, Hoa Đà cũng ở đó.

Nếu thực sự mang thai, làm sao lại hoàn toàn không biết gì chứ?

Ngoài ra, Đào Cung Tấn chỉ mới đến đó vài ngày trước trong tháng này, còn tháng này vừa mới đi qua.

"Hôn nhân không thể trì hoãn!" Đào Cung Tấn có lẽ sẽ lo lắng.

Tuân Du là con gái đầu tiên ở Dĩnh Xuyên, nhưng không thể mang thai trước khi cưới.

"Đã xác định đại khái, khoảng giữa tháng tư, sẽ chọn ngày tốt trong cung.

Đến lúc đó, bệ hạ và những người khác sẽ đến Từ Kính, trang viên Vô Ưu sẽ hoàn thành.

Khi đó, tiệc cưới và tiệc mừng tân gia sẽ được tổ chức đồng thời, đây là song hỉ lâm môn!" Đào Cung Tấn trực tiếp nói ra phương án của mình.

"Thế thì không tệ, nhưng con gái, sao không hỏi âm và bàn bạc với ta?" Đào Cung Tấn nhìn Đào Cung Tấn, rõ ràng có chút bất mãn với việc tự ý quyết định của Hiên Viên.

Chương 1072

“Con đã lớn rồi, hạnh phúc của con là do con.” Đào Cung Tấn cho rằng cháu gái Tuân Du nên có một cuộc hôn nhân có giá trị.

May mắn thay, quan hệ vợ chồng hòa thuận.

Nhưng nếu có thể, cô ấy không mong muốn cuộc hôn nhân của mình là một cuộc hôn nhân có giá trị.

“Được rồi, được rồi.

Con gái ta đã trưởng thành.

Trong trường hợp này, không cần phải quan tâm đến khẩu vị bữa tối nay, đối mã?” Đào Cung Tấn trêu chọc nhìn Đào Cung Tấn.

“Thiếp không muốn gia đình thiếp trở thành trò cười, mọi thứ đều bị phơi bày trước mắt người khác, mọi thứ đều phải được kiểm soát bí mật!” Đào Cung Tấn nhận ra sự nghiêm trọng của vấn đề.

“Chỉ có thể từ từ, nhưng khi thuê nhân viên vẫn cần phải cẩn thận.” Đào Cung Tấn chậm rãi nói, việc cô ấy quay về không chỉ để kết hôn.

Dù sao thì, là một người phụ nữ tuân thủ lễ giáo, việc bảo vệ gia đình là một hành vi bản năng.

Hai người mẹ con đang bàn chuyện trong phòng, nhưng Lâm Hiên đang chơi đùa với Khuông Sơ trong bếp phía sau.

“Không, thực lực của Khuông đại trù trong khoảng thời gian này đã tăng lên một mức độ Hiên Viên nào đó...” Sau khi ăn món Khuông Sơ làm, Lâm Hiên cảm thấy đối phương kiểm soát vị tươi ngon rõ ràng đã nâng cao.

Về kỹ năng của Đào Cung, phải có một vị trí đầu bếp hàng đầu.

“Lời tuy nói vậy, muốn đưa những phương pháp mạnh mẽ vào món ăn, Khuông Sơ vẫn chưa có manh mối...” Khuông Sơ không vui, vì bị mắc kẹt ở đây lâu rồi.

Đối với một đầu bếp Đào Cung, việc tiếp xúc với lãnh địa của đầu bếp cao cấp quá đau khổ, nhưng lại không thể bước vào.

“Có lẽ, cần phải nói chuyện yêu đương!” Lâm Hiên suy nghĩ kỹ lưỡng.

Tìm một người xứng đáng, trao cho người khác!

“Tình yêu.

Tôi sẽ xem xét cẩn thận lời đề nghị đó.” Khuông Sơ không thể nhịn được, nhưng không, nhưng tìm người không thích hợp.

Ít nhất là một đầu bếp cao cấp, không kết hôn với bất kỳ người phụ nữ nào.

Hai ngày sau, Lâm Hiên mang theo dụng cụ nấu ăn đến Hiệp hội Đầu bếp Doãn Oánh.

Hôm nay, là kỳ thi đầu bếp trung cấp của Đào Cung, công việc kinh doanh tạm thời không được giải quyết.

Đồng thời, sẽ dành một khu vực đặc biệt cho các đầu bếp trước.

Lâm Hiên xuống xe ngựa, Khuông Sơ đích thân đưa anh ấy vào.

Đang ở bên kia chờ đợi các đầu bếp, Khuông Sơ nói với Lâm Hiên: “Đừng đánh giá thấp kỳ thi này.

Trung cấp cho phép người ăn vài lần rồi.

Trung cấp có thể đi công tác, nên yêu cầu nấu nướng cao hơn nhiều so với đầu bếp sơ cấp.

Đồng thời, phải có hơn năm loại sản phẩm mới đủ tư cách trở thành một nhân viên xuất sắc.

Do đó, mỗi năm đều có người không lấy được năm loại sản phẩm, sẽ tiếp tục tham gia kỳ thi, mài giũa kỹ năng nấu nướng." Không chỉ đầu bếp trung cấp, đầu bếp sơ cấp có cơ hội liên tục học hỏi, nếu thực sự được thăng chức.

Trong số đó, nhiều người sẽ làm việc cho đầu bếp trung cấp, để có thể trải nghiệm kỹ năng nấu nướng của họ.

Trong đám đông, Lâm Hiên thậm chí còn thấy hai người đang giúp các đầu bếp.

May mắn thay, cuộc thi không phải là chế độ loại bỏ, nên không ai sẽ bị loại.

Hiệp hội Đầu bếp vẫn hy vọng có thêm nhiều máu tươi chảy vào.

Chỉ có nhiều vị trí như vậy, người xuất sắc tự nhiên có thể thăng cấp.

Quá nhiều người xuất sắc tham gia kỳ thi, ban giám khảo cũng sẽ cân nhắc nâng cao độ khó của kỳ thi.

Dù sao thì, càng nhiều nhân tài xuất hiện, chất lượng của Hiệp hội Đầu bếp càng tốt.

"Dưới đây năm loại sản phẩm đã ảnh hưởng đến năm loại sản phẩm, sản phẩm thực sự được sản xuất đã ảnh hưởng đến ba loại sản phẩm đầu tiên.

Đồng thời, đầu bếp sơ cấp đang nỗ lực nâng cấp lên đầu bếp trung cấp, sự cạnh tranh tăng lên hàng năm..." Lâm Hiên cũng hiểu rõ sức cạnh tranh của ngành đầu bếp.

Anh biết rằng công thức của mình sẽ có ngày dùng hết.

Nấu nướng ổn định dưới sự chỉ đạo của Đào Cung.

Chương 1073

“Biết rồi, phải không!” Khuông Sơ nhìn Lâm Hiên, gật đầu, trực tiếp rời khỏi đại sảnh.

Trong số đó, một ông lão tóc bạc, hiển nhiên hẳn là trưởng lão của bang hội.

Có một trưởng lão và bốn cấp bậc mạnh mẽ, đang dùng phương pháp bình cổ.

Kỳ thi đầu bếp trung cấp của Từ Kính, cấu hình hẳn cũng không khác biệt nhiều lắm phải không?

“Đánh giá sắp bắt đầu.

Xin mời các thí sinh chọn bếp.

Ngoài ra, nhân viên của tôi sẽ tiến hành xác minh thêm thư chính thức.” Một người đàn ông trung niên nhìn các thí sinh, trực tiếp tuyên bố.

Khi các thí sinh nghe thấy “linh linh linh”, họ lần lượt đi về phía bếp lò.

Cảnh tượng có chút hỗn loạn, nhưng không hiểu sao không có sự tranh giành.

Họ lập tức lấy thư ra, chờ kiểm tra.

Nhân viên lần lượt kiểm tra, nhưng không xảy ra tình huống Lâm Hiên nộp thư giả.

Đây là một cuộc đánh giá rất quan trọng.

Có thể như vậy sao?

Nếu không cẩn thận, tư cách đầu bếp sơ cấp sẽ bị hủy bỏ, và sẽ

không thể tham gia thi cử suốt đời, một lời nhắc nhở đáng buồn.

Sau khi kiểm tra, xác nhận không có lỗi!

Khi nhân viên tuyên bố câu nói đó, rất nhiều người, bao gồm cả Lâm Hiên, đều thở phào nhẹ nhõm.

Tôi biết thư của tôi không có vấn đề, nhưng tôi chỉ dám yên tâm sau khi được công bố.

Đầu bếp sơ cấp, khảo hạch không ngoài kỹ năng dao cơ bản, gia nhiệt và nêm nếm!

Ông lão nghe vậy, mới đứng dậy, "Đầu bếp trung cấp, không chỉ cần biết nấu ăn, mà còn phải biết nấu ăn ngon!

Chú ý đến việc lựa chọn nguyên liệu, nấu nướng và bày trí đĩa!

Do đó, vấn đề đầu tiên của kỳ thi là chọn nguyên liệu!" Tôi chỉ vào một đống củ cải ở đằng xa, ra hiệu cho các thí sinh: "Có năm đống củ cải.

Cấp độ đầu tiên là để các bạn chọn một loại để hầm canh.

Dựa trên loại củ cải bạn chọn, bạn sẽ nhận được điểm khác nhau, cao hay thấp, sẽ liên quan đến kỳ thi tiếp theo của bạn!

Vậy thì, hãy bắt đầu lựa chọn đi!" Vì vậy, không giống như việc phân phát đồng đều cho đầu bếp sơ cấp, lần này trực tiếp bắt đầu từ việc lựa chọn nguyên liệu.

Năm đống củ cải dường như là năm loại khác nhau, lời của người lớn, đã trở thành điểm mấu chốt của việc hầm canh.

Có thể chọn loại củ cải phù hợp nhất để hầm canh.

Lâm Hiên nhìn bốn phía, sau đó đến bên đống củ cải, lấy một củ cải xanh.

Củ cải này cũng có người chọn, nhưng dường như không nhiều thí sinh.

Đa số đều chọn loại củ cải trắng hình tròn.

Nếu Lâm Hiên không nhầm, củ cải đó có vị ngọt, thực sự thích hợp để nấu canh, nhưng vị cay nhẹ đối với củ cải trắng là điều không thể tránh khỏi.

"Được rồi, bây giờ bắt đầu chấm điểm!" Thấy mọi người đã chọn xong, giám khảo bắt đầu công bố kết quả: "Củ cải số 1 là củ cải già, vị cay, người chọn được 0 điểm!

Củ cải số 2 đã để vài ngày rồi, không còn nhiều nước.

Người chọn sẽ được 1 điểm!

Củ cải số 3 chất lượng tốt, vị ngọt, được 3 điểm!

Củ cải số 4 là củ cải bình thường, chọn được 2 điểm!

Cuối cùng, củ cải xanh thường ngọt.

Không chỉ có thể ăn sống, mà còn là lựa chọn tốt nhất để nấu canh.

Nếu muốn, có thể được 5 điểm!" Để đảm bảo sự ổn định, xin hãy giữ lại Đinh và Nhạc!

Chương 283.3: Hầm canh với chủ đề mùa xuân (bản sửa đổi).

Chương 1074

"Đúng như giám khảo vừa nói!" Lúc này, ông lão ngồi giữa từ từ đứng dậy.

"Chọn nguyên liệu là kỹ năng cơ bản nhất của đầu bếp, cần có sự hiểu biết về nguyên liệu và đủ nhãn lực!

Ít nhất, mũi của bạn sẽ không có vấn đề gì!

Vừa rồi, những củ cải đó, đặc biệt là củ cải già, trở nên cay nồng, không có nước, thậm chí còn rỗng ruột.

Lâm Hiên cũng ở trong doanh trại, lấy ra bột minh giao.

Gelatine cũng có một cái tên khác, gọi là thạch cảnh giác.

Rõ ràng là một chuyện, đổi tên sẽ trở nên cao cấp hơn.

Đặc biệt cần nhớ, trước khi xuyên việt chiếc túi LV, bên trong không có logo LV và không khác gì túi dệt.

Nhưng về giá cả mà nói, thì hoàn toàn khác biệt.

Quay lại câu chuyện, trong một buổi tiệc quý tộc có một món ăn đặc biệt, khi đó ban giám khảo đã phải thốt lên: "Súp nguyên chất từ cá, có cả trạng thái tươi ngon của súp nguyên chất từ cá!" Có cảm giác từng giọt không?

Ví dụ, Phật nhảy tường, Phúc Thọ Tuyền thì được.

Nếu dùng tên "Thạch Cương Thái", e rằng khi ăn sẽ mất đi hy vọng.

"Đại nhân, món tráng miệng ngọt ngào phải không?" Ôn Minh hỏi, bột minh giao được dùng để làm thạch và pudding, đặc biệt là với sữa và đường.

Khi thêm đu đủ, một người đã học cách dùng đu đủ làm nước ép, sau đó thêm sữa, đường và bột minh giao để làm pudding sữa đu đủ hoa văn.

“Tuy ngon, nhưng lần này sẽ thú vị hơn.” Lâm Hiên cười, sau đó lấy trứng gà, tách lòng trắng và lòng đỏ trứng, bắt đầu đánh kem.

Lấy 100ml kem tươi, 100ml sữa và một thìa đường lớn, cho vào nồi, khuấy đều liên tục cho đến khi đường tan hoàn toàn, tắt bếp, thêm bột minh giao và lá minh giao (còn gọi là lá gelatine), khuấy đều.

“Mang cốc và rây lọc!” Lâm Hiên hô một tiếng, Diên lập tức đưa ngay đến.

Mục đích lọc là để loại bỏ bọt khí trong sữa.

Trong quá trình chế biến cuối cùng, bề mặt của pudding sẽ mịn màng, không bị xốp, giống như mặt trăng được bao phủ bởi các miệng núi lửa hình tròn.

Tiếp theo, cắt một phần ba quả đu đủ, sau đó loại bỏ hạt.

Đặt nó vào một cái hộp, đổ sữa đã lọc vào, nếu có thể thì bọc bằng màng bọc thực phẩm, sau đó đặt vào tủ lạnh để đông cứng.

Sau đó lấy ra, cắt thành từng miếng nhỏ.

Bên Lâm Hiên không có tủ lạnh, nhưng đá viên đã được chuẩn bị sẵn bằng kali nitrat, đông thành ba bốn cục đá.

“Đơn giản vậy ư?” Ôn Minh vẫn không thể tin được.

“Đơn giản vậy đó!” Lâm Hiên gật đầu.

Nghiêm túc mà nói, đu đủ sữa đông lạnh và pudding sữa đu đủ đều ngon như khái niệm “thịt lợn hầm”, nhưng hương vị thì khác xa.

Ba mươi phút sau, Lâm Hiên lấy đu đủ ra, đu đủ mát lạnh, cảm giác thật dễ chịu.

Anh dùng hai con dao nhỏ cắt đôi quả đu đủ, sau đó cắt thành từng miếng nhỏ hình trăng lưỡi liềm, đặt lên đĩa.

Thời gian đã gần hết, đã đến lúc phải nộp bài.

"Được rồi, xem ra ta đã kịp rồi!" Hiên Viên thở phào nhẹ nhõm, chỉ là một món nhỏ, lại tốn không ít thời gian.

Vì vậy, ta đã lấy một nửa số thạch đu đủ lớn, trực tiếp đi đến doanh trại của Hạ Hầu Đôn.

Số còn lại, tự nhiên để cho người khác thưởng thức, Ôn Minh là người phụ trách, lấy bốn miếng, tặng cho Hiên Viên Trung và Trữ Húc.

Số còn lại, mỗi người một phần, sẽ có một hương vị đặc biệt.

"Phu nhân, xem ta mang đến gì cho nàng đây?" Lâm Hiên mỉm cười với Nam Cung, đặt đĩa trước mặt Hạ Hầu Đôn.

"Ta có vai trò gì sao?" Hạ Hầu Đôn ở bên cạnh hỏi.

"Phải hỏi phu nhân của ta!" Lâm Hiên xòe hai tay.

"Tối đa chỉ một miếng thôi!" Vốn không phải là một cô gái nhỏ, nhưng ai bảo Hạ Hầu là em trai của cô ấy chứ, cô ấy đã lấy hai miếng, sau đó nhìn kỹ, đặt lại một miếng, rồi đi mất.

"Tỷ tỷ, ta trong lòng chỉ đáng giá một miếng thôi sao?" Hạ Hầu Đôn khóc, không giống như khi cưới người khác.

"Vậy thì...

Chương 1075

cho thêm một miếng nữa...” Hạ Hầu Đôn cuối cùng do dự lấy thêm một miếng, rồi đưa cho.

Hạ Hầu Đôn bất lực, trên mặt chỉ lộ ra vẻ “thôi rồi, cùng lắm là thêm một miếng nữa”.

Ừm, thêm một miếng thì thêm một miếng!

Trực tiếp cầm hai miếng ra ngoài là được, lười ở trong đó xem chuyện tình yêu!

“?” Hạ Hầu Đôn, mới hỏi một câu.

Phần đu đủ bị phân nhỏ phía dưới vẫn có thể nhận ra, nhưng phần màu đen bị phân nhỏ phía trên lại có chút khó hiểu.

Đu đủ được đông lạnh với sữa tươi, phía trên là pudding, phía dưới là đu đủ.

Lâm Hiên cười nói: “Sao không ép đu đủ thành nước ép, rồi cho vào thạch?” Hạ Hầu Đôn không hiểu gì.

“Ăn rồi sẽ biết!” Lâm Hiên cười một cách bí ẩn.

Hạ Hầu Đôn không nói linh tinh nữa.

Lấy một miếng, cắn một miếng.

Ban đầu, anh ấy cắn vào phần thạch.

Sữa thật mê đắm, đặc biệt là vị ngọt.

Bất kỳ bữa tiệc ngọt nào cũng không thể bỏ qua.

Cảm giác đó, Hạ Hầu Đôn cắn một miếng, ăn cả đu đủ và thạch.

Thạch và đu đủ sẽ từ từ được nhai trong miệng.

Hai hương vị khác nhau từ từ hòa quyện vào nhau khi nhai.

Điều quan trọng là rất hài hòa, hoàn toàn không có cảm giác bất tuân.

"Ta hiểu rồi!" Hạ Hầu Đôn lập tức hiểu ra, "Có thể ăn riêng, cũng có thể ăn cùng lúc, có ba hương vị khác nhau!

Ta thực sự đã bỏ lỡ, ta thực sự có thể làm ra món tráng miệng như vậy!" Chẳng phải sao?

Nếu ăn thạch sữa, một hương vị; sau đó ăn đu đủ phía dưới, một hương vị khác; nếu ăn cả miếng lớn, đu đủ và thạch sẽ hòa quyện vào nhau tạo thành ba hương vị.

Sức hấp dẫn của món tráng miệng đó là ở đây!

"Có muốn xem một chút không?" Lâm Hiên cười xấu xa nói.

"..." Hạ Hầu Đôn nhìn kỹ, cuối cùng không thể không.

"Trong 'Vệ Phong Mộc Qua' có một câu như vậy, nàng có biết không?" Lâm Hiên tiếp tục nói.

"Dùng đu đủ để bỏ phiếu cho ta, sau đó cùng Quỳnh Châu thoái lui.

Cướp cũng được, tóm lại là tốt cũng được phải không?...

A!" Đọc xong câu đó, Hạ Hầu Đôn nói nhanh một câu, sau đó vừa kinh ngạc vừa vui mừng.

Lập tức tinh thần thất thường, ôm chầm lấy Lâm Hiên, đôi môi hồng lập tức dán vào.

Lúc đó địch quân tấn công căn cứ, quân đội và đội quân, vợ chồng có thể cùng nhau đóng quân đánh trận, nhưng vợ chồng không được phép ngủ trong doanh trại.

Trước đây, Lâm Hiên và Hi Tấn có thể, nhưng đó không phải là

ngoại lệ.

Khi đó Hiên Viên Tây Cương bắt đầu xây dựng, thiếu nơi làm việc, nên tạm thời học tập và sinh hoạt trong doanh trại, doanh trại và doanh trại tách biệt, tự nhiên không cần phải quan sát lượng cá bắt được.

Không ở trong đó, ngay cả với sự nhiệt tình của Hạ Hầu Đôn, hai người cũng chỉ có một chút quấn quýt, chỉ có thể chia xa.

“Sau khi cuộc chiến kết thúc, ta sẽ...” Hạ Hầu Đôn nói, sau khi cuộc chiến kết thúc, sẽ quay về Hứa Đô.

Khi đó, Hứa tiên sinh sẽ có một đứa con, trước khi cân nhắc có nên bảo vệ hay không, sẽ chăm sóc thật tốt.

“Đừng tùy tiện nói những lời như vậy, không may mắn đâu.” Lâm Hiên vội vàng ngăn mấy cô gái nhỏ lại, nhưng lá cờ (FLAG) không giữ được.

“Tại sao lại không may mắn?” Hạ Hầu Đôn hiển nhiên không biết, lập tức nhìn Lâm Hiên.

“Cái này... không dễ giải thích.

Chương 1076

Dù sao thì, chỉ cần biết rằng lời hứa trước đó không có ý nghĩa gì cả.

Sau khi trở về an toàn, thì sự thật mới là..." Lâm Hiên cười mỉm nói.

"Có bao nhiêu kẻ địch?" Hạ Hầu Đôn lập tức ra lệnh, xét thấy lính trinh sát đã trở về, địch nhân nhiều nhất cũng chỉ xuất hiện một lát trên tuyến bình nguyên.

"Hơn ba ngàn người!

Vi Đào tướng quân đang cưỡi một con ngựa đỏ sẫm!" Lính trinh sát vội vàng đáp.

"Hiên Viên Bố đích thân ra trận!" Hạ Hầu Đôn kinh hãi, nếu là Nam Cung Liêu hay những người khác thì không sao, nhưng Hiên Viên Bố lại đích thân dẫn kỵ binh đột kích.

"Ha ha, ta thực sự đã chờ đợi lần này, để đối phó với Hiên Viên Bố!" Hiên Viên Trung bước ra.

"Nếu đã có mấy cô gái nhỏ ở cửa, thì cứ để mấy cô gái nhỏ đó ngây người ra đi!" "Hiên Viên tướng quân.

Hay là để ta thử trước xem Hiên Viên Bố có sâu cạn thế nào?" Khi Trữ Húc xuất trận, tay cầm một cây chùy Tảo Hi, thực ra là một loại chùy nặng, may mắn là Trữ Húc dáng người mảnh khảnh, nếu không ngựa sẽ bị ảnh hưởng.

Tuy nhiên, một người gia đình danh giá với vóc dáng mảnh khảnh, lại vung vẩy một cây chùy Tảo Hi nặng trịch, mặc giáp trụ, dẫn đầu.

Sự tương phản này quá mạnh mẽ.

Tuy nhiên, về mặt lực xung kích mà nói, vẫn nằm trong phạm vi chấp nhận được về mặt học thuật.

Chỉ nhìn về phía trước, trên tuyến bình nguyên, một Vi Đào: đang ngồi trên con ngựa Xích Thố màu đỏ thẫm, tay cầm phương thiên họa kích, nhưng mặc khinh giáp, không đội mũ trụ, và ba sợi lông đỏ bay phất phơ trong gió, sự tương phản này được gọi là xung kích.

Áo giáp liền thân của Vi Đào thôn trưởng được đơn giản hóa thành khinh giáp, giáp vai trái cũng theo phong cách Vi Đào thôn trưởng.

Giáp đầu và giáp vai được nối với nhau bằng dây xích, dưới bụng không có giáp.

So sánh thì, giáp toàn thân của Trữ Húc dường như có phần hơi rườm rà.

Xét về phong cách thì không có gì lạ.

Trữ Húc đi theo lộ trình tấn công trọng yếu về sức bùng nổ, còn Hiên Viên Bố đi theo lộ trình kỹ năng di chuyển linh hoạt.

Do đó, người trước cần được bảo vệ tối đa, người sau cần dễ dàng hoạt động hơn.

"Đi đi, đánh tiền phong!" Nói rồi, Hiên Viên liền để Trữ Húc ra trận trước một bước.

"Viên!" Lập tức, quay sang Hạ Hầu Đôn bên cạnh gọi.

"Các con, theo ta ra ngoài!" Hạ Hầu Đôn bị bắt, kỵ binh dưới quyền nhanh chóng theo sau chém giết.

Trữ Húc trên đường, lớn tiếng kêu: "Trữ Húc tướng quân, hãy giao kẻ địch cho ta, còn Hiên Viên Bố hãy giao cho ta!" "Đừng lo, cứ giao cho ta!" Trữ Húc vốn lo lắng Hạ Hầu Đôn sẽ cướp công, nghe

vậy lập tức đáp.

Đồng thời, phía Hiên Viên Bố hiển nhiên cũng đã chú ý đến sức mạnh của Hạ Hầu Đôn.

Trong quân liên hợp có một số binh sĩ, trong quân đội có một số binh sĩ, nhưng có một số kỵ binh.

"À... khoan đã..." Hiên Viên Bố chỉ nói một câu, không đầu không đuôi.

"Mẫu thân, xin hãy giao cho con!" Một thiếu nữ bên cạnh Hiên Viên Bố, khoảng mười lăm mười sáu tuổi, mặc trọng giáp, tay cầm một cây trường kích bạc sáng loáng, trực tiếp chắp tay cung kính đáp lại.

Cô gái này là cháu gái của Hiên Viên Bố, Hiên Viên Văn, tên hiệu là Lăng Kỳ.

Hai năm trước, cô bé được Hiên Viên Bố nhận nuôi, tất cả kỹ thuật kích đều do Hiên Viên Bố dạy.

Mặc dù có quan hệ huyết thống, nhưng kém xa Hiên Viên Bố, chỉ có thể coi là một kỵ sĩ đủ tiêu chuẩn.

Nhưng trong mắt người thường, cô gái nhỏ này là một tướng quân rất đủ tiêu chuẩn và ưu tú.

Điều không may là danh hiệu "người thân của Hiên Viên Bố" giống như một ngọn núi lớn không thể vượt qua, sừng sững trước mặt mấy cô gái nhỏ.

Để chứng minh, Hiên Viên Văn.

Năm nay theo Hiên Viên Bố, hai lần công đánh Hiên Viên Bị, đã thể hiện đủ tài năng để trở thành một kỵ sĩ xuất sắc, nên đã phái cô gái nhỏ này đi cùng Hiên Viên Bố.

Một mối quan hệ huyết thống, một câu nói, một ánh mắt, mấy cô gái nhỏ có thể hiểu ý của mẫu thân.

Khuyết điểm lớn nhất của Hiên Viên Bố là không giỏi ăn nói.

Ngay cả khi lên kế hoạch động viên quân đội, những người dưới quyền có thể cũng không hiểu được chỉ thị.

Thực sự thống nhất, trên thực tế là trung úy.

Chương 1077

“Haiz, thực ra ai mà không thích một nữ tổng tư lệnh chứ, nhưng đáng tiếc không phải là của ta!” Từ xa nhìn thấy kỵ binh xông tới chém giết, Hạ Hầu Đôn nhìn đối thủ trước mặt, lập tức hô to: “Hiên Viên Văn tuy còn trẻ, nhưng rất bình tĩnh, ít khi để những lời khiêu khích của Hạ Hầu Uyên lọt tai.

Cả hai bên đều chạy rất nhanh, bên nào khó khăn hơn thì có thể thắng.

Bộ binh cầm giáo, ôm chặt vào lòng, cúi đầu, thân thể nghiêng về phía trước, ngoài việc cưỡi ngựa phi nước đại ra, không có bất kỳ suy nghĩ nào khác.

Lúc này, bên nào bị lạc đường sẽ thất bại, chỉ bên nào may mắn mới có thể giành chiến thắng trong tình huống đối đầu.

Một trận xung kích, trận địa kỵ binh của cả hai bên lập tức hỗn loạn, thật sự là nước với lửa.

Cả hai bên đều mắc lỗi, nhanh chóng lao đi.

Bên Hạ Hầu Uyên có bộ binh, chỉ có một người vẫn còn nguyên vẹn.

Bên Lục Văn Hi có nhiều người hơn, có nhiều người chết hơn, có người bị thương, chỉ có một người trong cơn vội vã.

Nhiều kỵ binh không chết dưới hàng rào, mà bị một con ngựa ngã xuống đâm phải, sau đó bị ngựa phía sau giẫm chết.

Trong số đó, nhiều người chỉ bị thương, một số ngựa bị hoảng sợ bỏ chạy.

“Xung kích thêm lần nữa!” Hạ Hầu Đôn rút ra hoàn đao, nhưng

cây trường thương của cô ấy đã sớm biến mất.

Giống như Lan Hi, một vòng xung kích, trực tiếp coi là vật tiêu hao.

Có lẽ, sau khi cuộc chiến kết thúc, người thắng có thể dọn dẹp chiến trường, thu hồi đầu giáo, và dùng lại với cán giáo.

Thậm chí ngựa chết và giáp địch cũng có thể trở thành vật phẩm chiến lợi phẩm.

Kẻ thua cuộc chỉ có thể âm thầm rời đi.

Chiến tranh là như vậy!

Hai mũi tên chỉ ra, lực xung kích của cả hai bên đều giảm xuống, còn lại kỹ xảo và chỉ huy.

Hiên Viên Văn lúc này vô cùng khó chịu.

Một vòng xung kích đã làm mất quá nhiều bộ binh.

Ánh mắt cô bé chằm chằm vào Hạ Hầu Đôn, nắm chặt cây kích trong tay.

Không giống Hạ Hầu Đôn, cây họa kích của cô bé là một vũ khí thực sự tốt.

Con gái của Hiên Viên Bố tự nhiên sẽ không dùng đồ của phụ nữ phóng đãng.

Hiên Viên Bố đã mất rất nhiều thời gian để tìm kiếm nguyên liệu cho cô bé, dùng ánh sáng rực rỡ để tạo ra cây ngân kích này.

Lính tráng lần lượt rút ra hoàn đao, dưới vòng xung kích thứ hai, kỹ thuật đối kháng bằng không!

Đồng thời, ở một bên khác của chiến trường, phương thiên họa kích của Hiên Viên Bố nhanh chóng lao về phía Trữ Húc, nhưng vì có

vài lớp giáp bảo vệ, Trữ Húc với tốc độ đó gần như gặp xui xẻo.

May mắn thay, cô bé có sức mạnh lớn, đột nhiên vung chùy Tảo Hi, Hiên Viên Bố đành phải rút lui vài lần.

Vũ khí có sức mạnh và bùng nổ, sẽ bất ngờ đánh trúng.

Ngay cả khi có thể ngăn cản, cũng phải bị chấn động và bị bắt sống!

“..

Khó khăn sao?” Hai bên lướt qua nhau, Hiên Viên Bố nghiêng đầu hỏi.

“Tầm thường thôi!” Ngựa Xích Thố lập tức tăng tốc lao về phía Trữ Húc.

Có tốc độ gia tăng, Hiên Viên Bố bắt đầu đột kích.

Trữ Húc cũng có một con ngựa tốt, nhưng cô bé căn bản không thể so sánh với Xích Thố.

Dưới sự kích thích của tốc độ, cô bé nhận ra mình đang ở thế yếu.

Khoảng cách giữa hai bên từ 20% ban đầu đã mở rộng lên 50%!

“Chết đi!” Lần xung kích thứ ba, Hiên Viên Bố nắm lấy cơ hội Trữ Húc sơ hở, phương thiên họa kích bay ra.

Thậm chí có thể thành lập một chuỗi cửa hàng pizza.

Khi những ý tưởng này được phát triển, sẽ có rất nhiều loại!

“Hừm.

Chương 1078

Sắp xếp lại.

Ta thực sự không thể không suy nghĩ, nhưng Kim Củng Môn… tại sao lại gọi cái tên này?" Cao Tháo nhếch miệng.

"Không, chỉ là…" Hiên Viên nhún vai.

"Ta thực sự sẽ bàn bạc với bệ hạ, nhưng ngài suy xét đúng.

Bữa sáng Hi Quang có thể nhận được trợ cấp từ học viện, để mọi người đều có thể ăn bữa sáng ngon miệng, sẽ có thêm tinh lực để làm việc, cuối cùng học viện sẽ được hưởng lợi!" Cao Tháo gật đầu.

Bữa sáng Hi Quang dần có doanh thu.

Mặc dù chỉ trong một hai huyện, nhưng tình hình thu thuế dưới sự cai quản của Cao Tháo khá tốt, đặc biệt là công thương nghiệp càng trở nên sôi động.

Suy cho cùng, ở nơi hoàng thành tọa lạc, nếu kinh tế không tốt, chỉ có thể nói là quan viên vô năng, thậm chí không thể có sự "tuyển dụng" đặc biệt.

Báo chí bắt đầu có doanh thu, các thương nhân bắt đầu thi nhau đặt quảng cáo, không những cân bằng được thu chi mà còn bắt đầu đóng góp vào ngân khố.

Nhìn thu nhập từ báo chí không ngừng tăng lên, Hiên Viên Doãn một mặt vui mừng vì triều đình dần củng cố, mặt khác lại lo lắng cho《Sĩ Lâm Hiên Viên Báo》.

Khi học viện có tiền, đương nhiên có thể làm những việc khác, chi phí có bảo đảm, nên cần phải lo lắng về dân sinh.

Vấn đề dân sinh chỉ có hai: an trí dân gặp nạn và làm thế nào để nâng cao hiệu suất lao động của con người.

“Thực ra ta đã ủy thác Vạn Vật Chi Ốc tiến hành điều tra.

Hơn % người ăn sáng có hiệu suất cao hơn % so với người không ăn sáng.

Kết quả điều tra này kết hợp với kết quả từ các chuyên gia khác, càng thêm uy tín!” Cao Tháo đưa ra một kết quả, tuyên bố trong hội nghị.

“Người có thể ăn sáng thường khá giả, tự nhiên có sức lực hơn người thường.

Chẳng có gì lạ.” Hiên Viên Doãn không cho là vậy.

“Vậy, nếu có thể khiến những gia đình không quá khá giả cũng được ăn sáng, có thể nâng cao hiệu suất %?” Cao Tháo đang chờ đợi mấy nha đầu hỏi câu hỏi như vậy.

“Triều đình trợ cấp?

Bao nhiêu tiền?” Hiên Viên Doãn lắc đầu, chỉ toàn tốn tiền.

“Dường như phải tốn tiền, nhưng theo thống kê của đầu bếp của ta, kết quả có thể không những không tốn tiền, mà chúng ta còn có thể kiếm tiền…” Cao Tháo chậm rãi nói, khi mấy nha đầu lần đầu tiên nghe hết câu, mấy nha đầu cảm thấy hơi khó tin.

Vấn đề là, khi mấy nha đầu kể chuyện này cho Hy Tấn thì ông ta đã đồng ý với một quan điểm.

Hy Tấn đã nói cho mấy nha đầu biết, dù là người thân, nếu kế hoạch không hợp lý, mấy nha đầu cũng sẽ không nhượng bộ.

“Nghe đi!” Hiên Viên Hiệp lập tức nói, đừng nói nữa, đã là kết quả điều tra của Lâm Hiên thì cứ nghe thử đã.

Trong khoảnh khắc, mấy nha đầu đã đợi bốn tháng, bụng ngày càng to.

Bụng mấy nha đầu càng to, mấy nha đầu càng nhớ Lâm Hiên.

Lâm Hiên nhiều lần vào cung, mấy nha đầu thậm chí không muốn rời đi.

“Hạ thần xin giải thích ngắn gọn…” Ông nói.

“Thực ra, ở mỗi huyện, chúng ta đều thành lập một xưởng Bữa Sáng Hi Quang, chuyên sản xuất bữa sáng, ví dụ như bánh bao và sữa đậu nành.

Sau đó, thu một khoản phí nhỏ rồi giao cho dân chạy nạn bán, giá cả được quy định thống nhất, bên ngoài vẫn dùng tên 'Bữa Sáng Hi Quang' để tiêu thụ.

Nói cách khác, mọi người dân ở các huyện đều có thể mua được bữa sáng ngon miệng và rẻ ở những nơi gần đó với giá thấp!” Ngừng một lúc, ông tiếp tục nói: “Tất cả thực phẩm có thời gian bảo quản chỉ trong một hai ngày, như vậy có thể tránh được việc đầu cơ bán lại.

Ngoài ra, không cần thiết.

Ở khắp nơi đều có bánh bao tiện lợi.

Tại sao lại phải bỏ ra một đồng mua của người khác?

Con người không ngốc, tự nhiên biết cách giao dịch!” “Sẽ cạnh tranh với dân chúng sao?” Dương Bưu đứng lên.

Dù sao, vì món ăn bột mì trở nên phổ biến, nhiều cửa hàng đã bắt đầu bán bữa sáng.

Nếu học viện bán như vậy, có cạnh tranh lợi nhuận với dân chúng không?

“Không, vì nguyên liệu của chúng ta kém, hương vị cũng không tinh xảo bằng, và cũng để giảm chi phí.

Nhưng, đối với những người ăn không no hoặc không đủ tiền trả giá bình thường, đó là một lựa chọn không tồi!” Cao Tháo biết cách trả lời.

Chương 1079

Những người thực sự có thể mua bữa sáng đương nhiên không cần mua từ cửa hàng Bữa Sáng Hi Quang, những người không mua được bữa sáng cũng sẽ không đến các cửa hàng bữa sáng thông thường, nên sẽ không tranh giành lợi nhuận.

Ngoài ra, học viện chỉ thu tượng trưng một ít phí, người kinh doanh và dân chúng sẽ kiếm tiền.

Nói cách khác, triều đình lỗ.

"Tốt, vừa rồi chúng ta chỉ thấy lợi ích nhỏ, nhưng làm thế nào để kiếm lợi nhuận?

Ta biết, mỗi huyện đều có những xưởng như vậy, cần bao nhiêu người, cần bao nhiêu nguyên liệu?

Chỉ thu tượng trưng tiền, đó là một loại tổn thất!" Hiên Viên Vân hỏi.

"Trông có vẻ vậy, nhưng?" Cao Tháo nhìn Hiên Viên Doãn, "Cần một lượng lớn nhân lực, lại có nhiều dân chạy nạn.

Đồng thời, vì tiêu hao lượng lớn nguyên liệu, gần đây, lại có nhiều đất hoang, giá lương thực có thể giảm vào mùa thu hoạch, áp lực tuyển mộ có thể được giảm bớt.

Vật phẩm trong tay người dân có thể bán được giá tốt, cũng cần sinh hoạt và các loại vật phẩm sinh hoạt.

Vì vậy, sẽ thúc đẩy các khía cạnh khác của nền kinh tế, và cuối cùng trở lại ngân khố dưới dạng thuế.

Chúng ta sẽ dùng trợ cấp dưới Bữa Sáng Hi Quang để tạo thành một vòng tuần hoàn tích cực.

Người ăn no sẽ nâng cao hiệu suất làm việc, như vậy tất cả các nền kinh tế dưới sự kiểm soát của học viện đều sẽ được cải thiện, tiền lương của những nhân vật chủ chốt cũng sẽ được nâng cao.

Sau khi có tiền, người dân sẽ mua nguyên liệu lần nữa, nên thuế thu sẽ tiếp tục tăng lên." Cao Tháo nhìn các quan viên triều đình: "Như vậy, Bữa Sáng Hi Quang không những có thể khiến bá tánh của chúng ta khỏe mạnh hơn, tinh lực dồi dào hơn, mà còn có thể nâng cao thuế thu của triều đình, nên hạ thần cho rằng kế hoạch này có thể thông qua!" Tất cả các quan viên đều đang suy nghĩ.

Cao Tháo nói quá nhiều, cần phải sắp xếp lại, xem thử có chính xác không.

Ngay cả trong riêng tư, cũng phải bàn bạc với đồng nghiệp.

Hiên Viên Hiệp không nói gì.

Mấy nha đầu thì ủng hộ đề nghị của Lâm Hiên, nhưng hoàng đế cần sự đồng ý của các quan viên.

Cao Tháo cũng không nói gì.

Mấy nha đầu biết rằng mỗi người cuối cùng đều sẽ thỏa hiệp.

"Chúng thần không có dị nghị, có thể thực thi!" Hiên Viên Vân cuối cùng đưa ra kết quả.

Sau khi suy nghĩ kỹ lưỡng, ông phát hiện ra kế hoạch này có thể thực sự khả thi.

Mặc dù vẫn tồn tại một số rủi ro nhất định, nhưng có % khả năng đáng để thử.

Nhưng Bữa Sáng Hi Quang đã tồn tại, không còn là một bữa sáng nữa?

Lục Chí hỏi.

“Thực ra, ở các cửa hàng này, ta chỉ ủy thác Vạn Thị Ốc cung cấp nhân viên quản lý chuyên trách, sổ sách do người mang họ Tính quản lý, cuối cùng mới do Hạ Hầu nhân thẩm hạch.” Hiên Viên nhún vai.

“Thực sự biết cách lợi dụng quan hệ…” Cao Tháo khóe mắt giật giật, đúng vậy, một người có thể cùng lúc lấy bốn gia đình mà đạt đến trình độ này.

Đương nhiên, có mấy đứa trẻ trong gia đình và mấy lần kết hôn cũng có thể làm được, nhưng nhân danh cá nhân, Lâm Hiên thực sự giỏi lợi dụng các mối quan hệ.

Thật không may, Nghiêm Trắc Gia và Hoa Đà không thể giúp gì trong các mối quan hệ này.

Tam giác là cấu trúc ổn định nhất!

Lâm Hiên cười.

“Thôi được rồi, cứ để đó, ta sẽ bảo người nhà ta đưa tiền sau!” Cao Tháo lười tiếp tục nói chuyện với ông.

Hoàng cung không phải nơi bí mật, Cao Tháo đương nhiên không thể giữ bí mật ở đó.

Bên Lâm Hiên càng không cần nói, liên tục mở ba cửa hàng, cũng không thể không ai biết.

“Ẩm thực cũng có thể chơi như vậy sao?

Ta cứ tưởng khẩu vị của mình hơi kém.

Đến quán ăn, nhưng chỉ có thể ăn một loại món ăn sao?” Một số người nghi ngờ, hoặc không thích.

“Vấn đề là, người khác chuyên làm món đó, chất lượng chắc chắn tốt hơn những nơi khác, đúng không?

Khi ta muốn ăn món khác, ta sẽ đi ăn ở nơi khác!” Người khác đưa

ra quan điểm khác.

Đến những quán ăn, nhưng tất cả đều do các loại món ăn khác nhau tạo thành.

Chương 1080

Tối đa, cao cấp, cách bố trí tốt hơn.

Đầu bếp cũng có thể thuê đầu bếp cao cấp, v.v.

Rồi, Lâm Hiên đã đưa ra một khái niệm ẩm thực hoàn toàn mới.

Quan trọng là suy nghĩ kỹ, phát hiện ra quả thực khả thi.

Tục ngữ nói, "có sáng tạo thì có kế thừa", đặc biệt là cuộc đối thoại giữa Lâm Hiên và Cao Tháo, một số người không biết ai cố ý truyền bá, nên mọi người đều rục rịch muốn hành động.

Ngay cả khi không biết làm cơm thịt nướng, làm bánh bao dường như cũng không tệ!

Lỗ Trực cũng không khỏi suy nghĩ.

"Đừng bánh bao, trà tương tự, Hồng Bồi Phường và Kim Củng Môn.

Tên tệ hại.

Còn tệ hơn.

Ví dụ, chúng ta không học ở Hàm Bảo, nhưng chuyên về gà rán…" Hiên Viên Doãn hứng thú bừng bừng nói.

Vì vậy, món ăn của phương Tây cũng sẽ xuất hiện trên thế giới này sao?

Hứa Đô cũng bắt đầu sôi động.

Người Hứa Đô đều đã quen với việc mua một tờ báo trước khi ra ngoài.

Một gia đình giàu có thậm chí còn "đặt mua cho cả nhà", nên mỗi

Hiên Viên đều được giao báo.

Mở báo ra, nhìn triều đình ngày càng phồn vinh và hùng mạnh dưới sự thống trị của hoàng đế, phủ địa phương lại rơi vào khó khăn.

Sau vài giây cảm thán, mở mục nhỏ.

Phía trên có Hiên Viên, một đại gia đã giết chết hàng ngàn kẻ cầm dao, đã phá vỡ một thứ rất quan trọng ở một nơi rất quan trọng, tự sát và đợi một Hiên Viên.

"Kim Bài Phường mở Nam Cung, Hàm Bảo khoai tây chiên giảm giá tám phần, súp giảm một nửa?

Kim Củng Môn?" Đương nhiên, ta đã nhìn thấy một quảng cáo và lẫn vào đó.

Tiện thể, ta dường như đã quen với loại quảng cáo này.

Sau khi xem địa chỉ, ta chợt hiểu ra.

Dù sao, Hứa Đô có hai cửa hàng Kim Củng Môn đang được xây dựng, nhưng không thấy bất kỳ thông tin nào khác.

Chỉ thấy một biểu tượng chữ M lớn, màu vàng.

Chẳng trách nên được gọi là Kim Củng Môn.

"Tại sao lại đặt một cái tên như vậy?" Theo ước tính, mỗi người đều sẽ ói một lần.

Sau khi ói xong, ta bắt đầu nghĩ, Kim Củng Môn này bán gì?

Lâm Hiên cần hiệu quả như vậy.

Đương nhiên, sẽ không đặt một cái tên chỉ để thỏa mãn khẩu vị kém.

"Khoai tây chiên, ta không biết Hàm Bảo, càng không nói đến nước giải khát và nước giải khát.

Nước nổi giận?" Nhiều người tỏ ra không hiểu, nhưng sự tò mò của họ đã bị khơi dậy.

Ngày mai, vậy thì ta không ngại đi xem thử.

Sau khi đọc báo, nhiều người sẽ cân nhắc ăn bữa sáng.

Bữa sáng Hi Quang quen thuộc ngày trước đã được đổi thành tên "Cơm thịt nướng Quảng Hi".

Ban đầu, nhiều người cho rằng công ty này sẽ phá sản.

Sau khi hỏi thăm, họ nhận ra không còn làm bữa sáng nữa, mà chuyên làm bữa trưa và bữa tối.

Nhưng, sẽ có một đến hai tháng đệm, trong thời gian này vẫn sẽ cung cấp bữa sáng.

Từ ngày đó, đã gần một tháng rồi.

Hai cái bánh bao và một cốc sữa đậu nành!

Chương 1081

Khách hàng thường ngồi xuống ăn hai cái bánh bao lúa mạch nguyên cám và một cốc sữa đậu nành.

Bánh bao lúa mạch nguyên cám là món rẻ nhất trong cửa hàng.

Trị giá hai đồng, sữa đậu nành cũng chỉ trị giá hai đồng.

Ai cũng mua được.

“Thật không may, nếu muốn ăn sáng rồi đi làm, không làm được sao?” Khách hàng thở dài.

“Không cần phải lo lắng chuyện này.

Học viện có kế hoạch biến Bữa Sáng Hi Quang thành một hoạt động kinh doanh chính thức, và cũng sẽ được tái thiết lập ở khắp mọi nơi, chuyên về bữa sáng.

Đến lúc đó, nghe nói bánh bao chay cũng có giá hai đồng!” Nhân viên cửa hàng cười, cũng có chút tự hào, đã tuyên truyền trước về “Kế hoạch Bữa Sáng Hi Quang”.

“Bánh bao chay cũng hai đồng sao?

Bánh bao lúa mạch nguyên cám thì sao?” Khách hàng không tin nhìn nhân viên cửa hàng.

“Thực ra ta không biết có làm bánh bao lúa mạch nguyên cám không.

Có rẻ hơn không?” Nhân viên cửa hàng hoàn toàn không biết.

“Thật là một chuyện tốt!

Nếu chúng ta cũng có một chút gì đó giống như Ba Lê, nếu không ở dưới chân hoàng đế Hứa Đô, e rằng ta không có tiền ăn sáng.”

Khách hàng có vẻ hài lòng.

“Vậy, cửa hàng kiếm tiền bằng cách nào?” “Ta nghe nói triều đình trợ cấp, nên mới rẻ như vậy.

Các đại nhân ở trên nói, người dân chỉ khi ăn no mới có thể làm việc!” Nhân viên cửa hàng nói, dường như tài khoản ở trên cũng vậy.

“Thiên tử thông minh, Đại Cảnh của chúng ta có uy nghiêm như vậy, sao lại không vui chứ?” Khách hàng đột nhiên trở nên hưng phấn.

Ngày thứ hai, khi Kim Bài Phường mở Nam Cung, nghe nói hạng mục đầu tiên miễn phí, nên mọi người đã xếp hàng sớm.

Người đến sớm nhất đã đến và xếp hàng trước bình minh.

Nếu buổi tối không có lệnh giới nghiêm, thì họ đã xếp hàng từ tối qua rồi.

“Quản lý cửa hàng, bên ngoài có người!” Nhân viên cửa hàng mở cửa kính, nhìn ra ngoài qua cánh cửa kính trong suốt thấy khách hàng đang xếp hàng bên ngoài, lập tức quay lại báo cáo cho quản lý cửa hàng.

“Đừng vội, khách hàng đều là điềm lành.

Chúng ta hy vọng Kim Củng Môn của chúng ta sẽ nhanh chóng nổi tiếng, nhưng phải làm việc chăm chỉ hơn ở đây.

May mắn thay, ông chủ có tầm nhìn xa, đã mời trước vài người từ Vạn Vật Ốc đến giúp đỡ.

Nếu không, e rằng thực sự sẽ rất bận.” Quản lý an ủi.

Dù chỉ là công việc bán thời gian, nhưng ít nhất ba ngày trước, mỗi cửa hàng đã thuê sáu người trợ giúp.

Không một nhân vật cấp thiên kiêu nào có thể nắm giữ lãnh địa của chủ nhân.

Mỗi khi có một người như vậy xuất hiện, dù ở trong gia tộc cũng được trọng điểm bồi dưỡng, nhưng giờ đây một nhân vật thiên kiêu như thế lại xuất hiện ở một tiểu trấn Hiên Viên Tráp nhỏ bé.

Có thể hiểu được, ngay cả Hiên Viên Tráp cũng không có tư cách bồi dưỡng một sự tồn tại như vậy.

Vâng, bị quá nhiều chuyện làm cho kinh ngạc, sắp phát hiện ra uy lực của Vầng sáng Thần thánh của Nhạc, đó chính là lãnh địa yêu thích của Tráp, gia tăng lực chiến đấu, khả năng chữa thương và hồi phục!

Nhưng lãnh địa của một người khác lại càng kinh ngạc.

Chuyện gì vậy?

Song Vực?

Nhìn Thạch Linh Phong.

Lúc này, Thạch Linh Phong ngoài trường giết chóc của mình, còn có một luồng khí tức U Đô.

Vầng sáng U Đô không nghi ngờ gì là phần thưởng đặc biệt dành cho Hiên Viên Trường Nghiệp.

Lúc đó, sau khi Nhạc đi nghỉ, một tín hiệu vang lên, phát hiện Hiên Viên Trường Nghiệp gặp chuyện, những sinh vật ngoài hành tinh kia không hề bị áp chế.

Nhưng ban cho một người khác một Vầng sáng Thần thánh dường như không có ý nghĩa gì.

Dù sao, khi Hiên Viên Trường Nghiệp suy nghĩ đã có thể nhận thêm phần thưởng.

Chương 1082

Rồi, Hiên Viên Trường Nghiệp cảm thấy không tệ khi phủ lên Thạch Linh Phong một tầng Vầng sáng U Đô.

Vầng sáng U Đô, sau khi kích hoạt, tất cả kẻ địch trong vầng sáng đều sẽ trúng U Đô, trạng thái trúng U Đô khác nhau sẽ xuất hiện tùy theo loại phù chú được sử dụng.

Ví dụ, nếu sử dụng phù chú U Đô tê liệt, sau khi trúng U Đô sẽ bị chậm hành động; nếu sử dụng dược liệu U Đô làm suy yếu, sẽ dẫn đến cơ thể suy yếu; nếu trúng U Đô nghiêm trọng, có thể trực tiếp bị khống chế.

Đương nhiên, không dùng dược liệu U Đô cũng có thể dùng, nhưng hiệu quả không tốt lắm.

Hiện tại, Thạch Linh Phong đang sử dụng phù chú U Đô tê liệt và phù chú U Đô suy yếu.

Do đó, hành động của kẻ địch trong vầng sáng bị ảnh hưởng ở một mức độ nhất định, đương nhiên, ngoài ra, cơ thể cũng trở nên yếu hơn.

Hiện tại Thạch Linh Phong đang ở Hy Cung, những sinh vật ngoài hành tinh xuất hiện chỉ là chủ nhân.

Dưới tác dụng của vầng sáng U Đô này, các sinh vật ngoài hành tinh trong phạm vi của chủ nhân không có sức chiến đấu trực tiếp.

Lúc này Ngô thực sự bị dọa sợ, tại sao lại có nhiều người mạnh mẽ như vậy?

Giấc mơ là có thật sao?

Đương nhiên, sau phút chốc kinh ngạc, Ngô biết mình phải trở về

bẩm báo với Lâm Hiên.

Mặc dù trước đó, ta đã từng nghĩ không nên chống đối Lâm Hiên, rằng ta có thể áp chế được Diêm Bi, giờ ta khẳng định không có dũng khí như vậy, nhưng vẫn có chuyện phải bẩm báo.

Vì thông đạo cảm ứng đã mở ra, không cách nào trốn thoát.

Thực tế, ngay cả lần này không đi sớm, cũng tuyệt đối không thể trốn thoát.

Hiên Viên Trường Nghiệp cũng cảm nhận được sự hiện diện của Ngô, vì lúc này Hiên Viên Trường Nghiệp cũng đang nghỉ ngơi, một tình huống thần thánh như vậy khiến Hiên Viên Trường Nghiệp lập tức chú ý.

Mặc dù do thể chất và chiến đấu liên tục mười mấy giờ căn bản không xi nhê gì, nhưng về mặt tâm lý thì cảm thấy hơi mệt.

Dù sao, lúc này là chiến đấu để giết kẻ địch, liên tục làm nhiệm vụ cho người khác.

Điều đó khiến Hiên Viên nhìn thật lâu.

Hiện tại Yêm Bi có Thánh giả, nhưng không có nghĩa là Thánh giả không đáng một xu.

Thực tế, giống như ta, mỗi một người luyện 《Thân Báo》 đều có thể áp chế sự tồn tại của một tiểu trấn, chỉ là sau khi trở thành 《Thân Báo》 họ sẽ rời khỏi tiểu trấn đó, nên ở một tiểu trấn rất ít khi thấy 《Thân Báo》.

Ngô rõ ràng đã tu luyện 《Thân Báo》.

Trước khi ban thưởng hào phóng cho những tài năng Thân Báo vào buổi tối, nhìn thấy nhiều Thân Báo như vậy, không cần hỏi, ta biết Ngô tuyệt đối không phải người đơn giản.

Nhưng đừng nói đến Hiên Viên Trường Nghiệp hiện tại, ngay cả ta cũng sẽ không bận tâm.

Dù sao, ở Hy Cung, Mạc Sơn Tinh là một Lục Trọng Đấu Sĩ.

Mặc dù Ngô cũng là Thần, nhưng từ ánh mắt của Hiên Viên Trường Nghiệp có thể thấy rõ, thực lực của Mạc Sơn Tinh hẳn là trên Ngô.

Hơn nữa, ngay cả trước đó, Hiên Viên Trường Nghiệp cũng sẽ không để Ngô vào mắt, nên bây giờ càng không cần nói.

Lúc Ngô đến cũng không quá để ý, đi tìm Hiên Viên Trường Nghiệp.

Y đã làm những gì cần làm, nên không biết Ngô không phải là một Thần Dương.

Mặt khác, sau khi nghe lời Ngô nói, Lâm Hiên rõ ràng đã rất kinh ngạc: "Ý ngươi là, tiểu Bi này có hàng trăm Thánh giả, có hàng chục Thánh giả?" Thực tế, không chỉ riêng ta.

Lúc đó, tất cả những người đi cùng Lâm Hiên đều kinh ngạc.

Mọi người đều biết, trước đó Diêm Bi có lợi thế lớn.

Phùng thậm chí còn nói thẳng: "Thật sao?" Nguỵ kinh ngạc nhìn: "Chỉ là một tiểu trấn thôi sao?

Mạnh hơn cả Hiên Viên Tráp sao?" Dù sao, Diêm Bi cũng là một Thần Dương, trong tình huống bình thường, một tiểu trấn như Diêm Bi thậm chí không có Thần Dương, nên không có tư cách trở thành cao thủ.

Ta chỉ không nghĩ sẽ như vậy.

Ta biết rằng lúc đó, ta không ở trong Bi, bởi vì thông đạo cảm ứng xuất hiện ở Diêm Bi.

Mặc dù vì thông đạo xuất hiện, không thể trốn thoát, ngay cả không phải lúc này, nhưng sẽ chiến đấu, nhưng tình hình lúc đó và bây giờ không giống nhau.

Vì lúc đó, ta và các vị Thần khác sẽ cùng xuất hiện, tốt hơn nhiều so với việc đơn độc, vì trong mắt Lâm Hiên, ta hẳn là người mạnh nhất lúc này.

Trong tình huống bình thường, người mạnh nhất chết sớm nhất, nên khi Phùng báo cáo rằng trong thành phố có một thông đạo, tâm trạng ta không tốt.

Chỉ đến khi Ngô báo cáo tình hình trong Bi, Lâm Hiên mới im lặng.

Chương 1083

Mặc dù không có nguy cơ, nhưng tâm trạng ta không tốt chút nào.

Điều ta muốn chỉ là những thuộc hạ Thân Báo bình tĩnh, sau đó một nhóm người cùng chống lại các cuộc tấn công của các sinh vật khác nhau, nhưng tình hình trước mắt chắc chắn không như vậy.

Mặc dù có điều kiện Thân Báo, nhưng có rất nhiều sao?

Có hàng chục Thân Báo đỉnh phong, mặc dù tự xưng là Thân Báo đỉnh phong 3.3, nhưng giữa các Thân Báo đỉnh phong vẫn có sự khác biệt.

Đại Tông Sư cấp đỉnh phong có thể được sử dụng trên chiến trường, dường như có một cường giả Thần Dương đỉnh phong với song hệ lãnh địa, những nhân vật này ta chỉ có thể nghe trong truyền thuyết, nhưng giờ đây dường như đang ở trước mắt ta.

Song Điền, sự tồn tại như vậy không thể được tưởng tượng, nhưng sự tồn tại như vậy chỉ có thể khiến ta ngưỡng mộ.

Im lặng một lúc lâu, Lâm Hiên nói: "Dù sao thì thông đạo quan ải đã mở, chiến sĩ của ta không có lý do gì để rút lui.

Hãy để ta vào Bi mà chiến đấu!" Sau đó hỏi Hiệp Hầu.

Thực ra, những võ giả Đại Tông Sư đi theo Lâm Hiên cũng không cần vào Bi.

Dù sao không phải đội quân của Bi, nhưng ta khẳng định không thể rời đi mà không có sự cho phép của Lâm Hiên.

Còn việc Lâm Hiên có cho phép ta rời đi trước hay không, đương nhiên là không thể rồi.

Hiên Viên Trường Nghiệp có thể tiến vào Tinh Tháp, trở thành người chiến thắng cuối cùng.

Theo nguyên tắc, phải là một cảnh giới võ thuật, nhưng cảnh giới võ thuật không có tư cách mang Tinh Tháp đi.

Lâm Hiên không thể lý giải được.

Lúc đó, ta thực sự đoán Hiên Viên Trường Nghiệp là cảnh giới Thần Thánh, nhưng đã ngụy trang thành cảnh giới võ thuật, dùng phương thức đặc biệt để tiến vào Tinh Tháp.

Hiện tại Hiên Viên Trường Nghiệp không phải là Đại Tông Sư hay Thần của chúng thần, mà là Đại Tông Sư đỉnh phong.

Không nghi ngờ gì, đó cũng là một chuyện khó hiểu, vì ngay cả chủ nhân đỉnh phong cũng không thể mang Tinh Tháp đi.

Hiên Viên Trường Nghiệp bị lời Lâm Hiên dọa giật mình, rồi nhàn nhạt cười nói: "À, khi ta ở trước mặt tiền bối, ta chỉ là một võ giả." Ý nghĩa của từ này rõ ràng.

Lúc đó, ta chỉ là một Võ học Đại Tông Sư, nhưng bây giờ, đương nhiên là Đại Tông Sư đỉnh phong!

Ta nghe Hiên Viên Trường Nghiệp thừa nhận, Lâm Hiên không khỏi muốn hỏi: "Chỉ dùng không đến mười ngày đã từ một Võ học Đại Tông Sư thăng cấp thành cường giả đỉnh phong." Ta không biết Hiên Viên Trường Nghiệp nói có thật hay không, nhưng nếu là thật, thì chẳng phải thiên phú của Hiên Viên Trường Nghiệp quá mạnh sao?

Nếu vậy, thì có một vấn đề, đó là, vì Hiên Viên Trường Nghiệp có thiên phú như vậy, thì với tuổi của y, tại sao chỉ là cảnh giới võ thuật hai mươi ngày trước thôi?

Đương nhiên, ngoài ra, Lâm Hiên muốn hỏi một vấn đề.

Vấn đề này là Hiên Viên Trường Nghiệp trong giới võ thuật làm thế nào mang Tinh Tháp đi, vì điều đó là không thể, nhưng sự thật lại đang diễn ra trước mắt.

Hiên Viên Trường Nghiệp thực sự đã mang Tinh Tháp đi.

Chỉ là không thể hỏi vấn đề này vào lúc đó, hoặc không để quá nhiều người biết chuyện này, chỉ có thể tìm câu trả lời riêng tư!

Bất kể thế nào, lúc này trong lòng Lâm Hiên có nghi vấn, lúc này Ngô lại nói: "Đại ca, lúc này cần chú ý không phải là thiếu gia đỉnh phong, mà là những người khác." Mặc dù biểu hiện của Hiên Viên Trường Nghiệp thực sự kinh người, ngay cả sát khí cũng khiến ta kinh ngạc.

Bằng trực giác, ta thậm chí có thể áp chế được, nhưng trên thực tế, ta không tin rằng Hiên Viên Trường Nghiệp lúc này thực sự có thể đối kháng với ta, nên đối với Ngô và những người khác, Nhạc và những người khác không nghi ngờ gì càng kinh ngạc hơn.

Lời nói của Ngô khiến Lâm Hiên tỉnh khỏi sự kinh ngạc về Hiên Viên Trường Nghiệp, lão bách tính của Khâu Thành cũng có phản ứng mạnh mẽ.

Trong ý thức của Lư Trường Phong và những người khác, Diêm Bi và Khâu Thành vốn dĩ yếu hơn, nhưng không cần bàn, thực lực hẳn là kém hơn.

Dù sao, Khâu Bi gần Bi hơn, có thể thấy từ mối quan hệ giữa ta và Lâm Hiên.

Dưới sự giúp đỡ của Lâm Hiên và các vị thần khác, Khâu Bi hẳn phải mạnh hơn Diêm Bi.

Nhưng lúc đó, ta đã đi xem thử.

Có vô số người mạnh mẽ, từng người một, mạnh mẽ đến mức

đáng sợ.

Mặc dù không biết trạng thái cụ thể của những người đó, nhưng có một điều chắc chắn, đó là, trạng thái ít nhất cũng là cảnh giới Thần cấp.

Trong số những người này, đáng chú ý nhất không nghi ngờ gì là Nhạc, người duy nhất có lãnh địa và mang Vầng sáng Thần thánh, và Thạch Linh mang Vầng sáng U Đô.

Điều đó khiến Lư Trường Phong và những người khác có chút không biết phải làm sao.

Lư Trường Phong không khỏi lẩm bẩm: "Diêm Bi rốt cuộc có chuyện gì, tại sao lại có nhiều người mạnh mẽ như vậy?" Một thành phố như Khâu Thành cùng cấp với Diêm Bi, lại có hàng trăm Thánh giả.

Còn gì đáng kinh ngạc hơn điều này?

Lương Thượng Trung Tình không tự chủ được nói: "Không, nếu Diêm Bi thật sự có cảnh giới Thần Dương tốt như vậy, thì không nên là lần cuối cùng." Lời nói của Lương khiến mọi người nhớ ra chuyện đó.

Chương 1084

Khi cướp Tinh Tháp, ta đã biết thực lực của Yến Bi.

Lúc đó, Yến Bi có bốn đại gia tộc, bốn đại gia tộc mạnh nhất ở Yến Bi, nhưng lúc đó cường giả trong bốn đại gia tộc dễ dàng bị khống chế.

Từ lúc bắt đầu đến bây giờ, chưa đến hai mươi ngày.

Hai mươi ngày có thể xảy ra chuyện gì, có thể thay đổi bao nhiêu điều?

Không ai biết điều đó, nhưng nếu có người nói rằng hai mươi ngày trước Diêm Bi chỉ là một thành phố Bi không có Thánh giả, hai mươi ngày sau sẽ có hàng trăm Thánh giả, và những Thánh giả này không phải người ngoài, thì tất cả đều khó tin.

Ngay khi mọi người đều đang suy nghĩ, Lỗ Hy đột nhiên mở miệng nói: "Chẳng lẽ là vì sự tồn tại kia đã nhìn thấy thông đạo cảm ứng này rồi, nên đã biến tất cả thành Thần Dương để chống lại sinh vật ngoài hành tinh sao?" Mặc dù lời nói này mơ hồ, dù sao cũng không chắc chắn, nhưng bây giờ dường như không có cách giải thích nào khác ngoài điều này.

Lư Trường Phong không khỏi nói: "Nếu đúng là vậy, thì quả thực có khả năng đó." Lâm Hiên nghe xong, lập tức nói: "Ở đâu?

Có chuyện gì ta không biết sao?" Lỗ Hy nói: "Đại nhân, đúng là như vậy.

Khi ta tranh giành Tinh Tháp với Hiên Viên công tử, có một sự tồn tại vô cùng mạnh mẽ đã giúp đỡ." Lâm Hiên nhíu mày: "Một sự tồn tại vô cùng mạnh mẽ là không thể.

Nếu Diêm Bi có một sự tồn tại mạnh mẽ, thì lúc này những sinh vật ngoài hành tinh xuất hiện sẽ không chỉ là Thánh giả!" Nếu Hiên Viên Trường Nghiệp không quá để tâm đến lời ta nói, nhưng khi nghe lời Lâm Hiên, không khỏi muốn hỏi: "Xin hỏi Hiệp Hầu tiền bối, ý ngài là gì?

Sức mạnh của sinh vật ngoài hành tinh có liên quan đến lãnh địa của ta sao?" Đúng vậy, đây là một vấn đề liên quan đến Hiên Viên Trường Nghiệp.

Dù sao, chỉ cần luyện 《Thân Báo Kinh》 một hai lần là đủ để giải quyết tình hình hiện tại.

Lâm Hiên nói: "Sinh vật ngoài hành tinh mạnh hay yếu, không liên quan đến việc người Yến Bi mạnh hay yếu." Điều đó khiến Hiên Viên Trường Nghiệp không hiểu.

Vì không liên quan, vậy thì sao?

Ý nghĩa là gì?

May mắn thay Lâm Hiên không đợi ông ta hiểu, vội vàng nói: "Mặc dù thực lực ở đó là cố định, nhưng việc xuất hiện những sinh vật như vậy, có liên quan đến việc Diêm Bi có bao nhiêu cường giả." Hiên Viên Trường Nghiệp không khỏi nói: "Vậy, nếu ta có người có thực lực trong người, thì ta có thể xuất hiện sao?

Bây giờ, vì chỉ có Thánh giả, nên chỉ có thể xuất hiện ở Thánh giả?" Cố gắng gia nhập trong một ngày, và nhận được sự ban ơn của Thượng Đế.

Hiên Viên Trường Nghiệp biết rất ít về thông đạo cảm ứng này.

Thực tế, không chỉ riêng ông ta, ngay cả toàn bộ thành phố Diêm Bi cũng không nhiều người biết, nhưng người duy nhất biết chi tiết là Hiên Viên Nghĩa Hà khi lần đầu tiên xuất hiện đã bị trọng thương.

Chỉ nghe Lâm Hiên gật đầu, nói, "Đúng vậy, không sai, nhưng không phải là tuyệt đối, vì sau khi đợi một thời gian, đã có đủ người chết ở đó, khi thông đạo hấp thụ đủ tinh hoa thịt, nó có thể trở nên lớn hơn và mạnh hơn." Lâm Hiên nói: "Bây giờ ta là chủ nhân Tinh Tháp.

Đương nhiên, ta không thể để nó ở đó.

Mang nó đi có lợi cho ta." Mặc dù đối với Lâm Hiên, thực tế, Tinh Tháp tuyệt đối không quan trọng như tưởng tượng, vì những lá bài trong tay ta mạnh hơn Tinh Tháp.

Tuy nhiên, có được một bảo vật, trong bất kỳ tình huống nào cũng có giá trị nhất định, nên đương nhiên không thể vứt bỏ, làm thế nào để mang nó đi?

Chu Lệnh tò mò nhìn Lâm Hiên, nói: "Mang nó đi có lợi cho ngươi, nhưng làm thế nào để mang nó đi?" Lâm Hiên không hiểu tại sao lúc này lại biết nhiều chuyện như vậy.

Mặc dù là một Đại Tông Sư bất khả chiến bại, nhưng không phải là sự trưởng thành và tu dưỡng của Nhạc.

Những thứ này chỉ là phần thưởng Lâm Hiên ban cho, nên thông thường, Chu Lệnh và Nhạc, khi không có phần thưởng, không có bất kỳ sự khác biệt nào.

Nếu không có sự khác biệt, thì lúc này Nhạc hẳn chỉ là một kẻ ăn xin, đối với một kẻ ăn xin biết nhiều chuyện như vậy thật kỳ lạ.

Chỉ là Lâm Hiên lúc này cũng không hiểu.

Mặc dù có ký ức của Thiên Tinh Tiểu Luân Thuyền Trưởng, nhưng thực sự không phải là một người không biết gì.

Nhưng vì những ký ức này hiện tại dường như không quan trọng đối với Lâm Hiên, nên cũng không để ý, giống như lưu trữ một số dữ liệu trong máy tính vậy.

Mặc dù có ở đó, nhưng khi không dùng đến, đều không có.

Ta thậm chí không biết đã đặt nó ở đâu.

Lâm Hiên nhàn nhạt cười nói: "Đương nhiên ta có cách, nếu không làm sao ta có thể trở thành chủ nhân Tinh Tháp?" Theo lời nói của ta, ta nhìn Lâm Hiên bắt đầu kết thủ ấn, rồi Tinh Tháp khổng lồ bắt đầu biến hóa, nhưng đột nhiên biến thành chỉ to bằng lòng bàn tay.

Rồi bay vào tay Lâm Hiên, ôm Tinh Tháp, Lâm Hiên ngây người, vì lúc đó đã có một truyền thuyết lan truyền.

Nhìn Tinh Tháp trong tay, Lâm Hiên lẩm bẩm: "Quá phô trương!" Rồi thu nhỏ nó, dán vào người, như vậy mắt thường không thể nhìn thấy.

Lúc này Nhạc bị kinh ngạc.

Khó tin nhìn Lâm Hiên, nói, "Đại ca, huynh làm thế nào?" Lâm Hiên không quá để ý.

"Có gì khó đâu?

Dù sao, ta đã là chủ nhân Tinh Tháp.

Chương 1085

Đó là chức năng vốn có của Tinh Tháp." Giải thích này dường như không sai.

Trong đêm dài đằng đẵng, không dùng sức.

Hoàn toàn là chức năng vốn có của Tinh Tháp.

Nhưng giải thích này thực sự có ý nghĩa sao?

Rõ ràng là không thể.

Chỉ là Nhạc không tiếp tục hỏi nữa mà chỉ gật đầu, "Đại ca, huynh thật sự lợi hại." Lâm Hiên lắc đầu, cười nói: "Có mạnh mẽ sao?

Được rồi, sau khi sắp xếp xong ta sẽ đi." Sau khi Lâm Hiên trở lại trạng thái ban đầu, cũng như Chu Lệnh nhìn thấy ngọn núi bị phá hủy trước mặt mình, Chu Lệnh nói: "Đại ca có muốn quay lại không?" Nếu có thể, ta thực sự muốn quay lại Diêm Bi, nhưng bây giờ nhìn Lâm Hiên, dường như thực sự muốn quay lại.

Mặc dù không quay lại Nhạc, cuối cùng cũng tôn trọng Lâm Hiên.

Đương nhiên, ta và Lâm Hiên ở cùng nhau.

Lâm Hiên nói: "Trước hết về Bi, gây dựng một thế lực, sau đó diệt Hiên Viên gia." Lâm Hiên luôn không có thiện cảm với hai gia đình này.

Dù sao, hai gia tộc này đều là bá chủ ở Diêm Bi.

Từ những gì Hiên Viên Chí Viễn đã làm, ta biết những gia đình này đã làm không biết bao nhiêu chuyện xấu.

Đương nhiên, điểm mấu chốt hơn, lúc đầu, Hiên Viên Chí Viễn

không có ý định khiến Hiên Viên Tình cảm thấy tốt hơn vào buổi tối.

Đương nhiên, khi bất lực, dù gặp bất công gì, cũng phải nhẫn nhịn.

Cảm ơn và bạn bè chỉ yêu cầu một lần, và cảm ơn!

Cú đánh quá lớn!

Bất kể gặp chuyện gì, khi không có sức mạnh, chỉ có thể tránh né, hoặc chọn sử dụng chiến thuật vòng vo.

Chiến thuật vòng vo chắc chắn sẽ khiến người ta cảm thấy uất ức, nhưng khi có đủ sức mạnh, liệu có cảm thấy uất ức không?

Đương nhiên là không thể rồi.

Nhạc đột nhiên vui vẻ nói: "Ta không biết làm thế nào để đối phó với hai nhà đó." Lâm Hiên suy nghĩ một lúc, nói: "Hãy đuổi bọn chúng ra khỏi Yến Bi đi." Nhạc hơi kinh ngạc nhìn Lâm Hiên, vẻ mặt đầy vướng mắc.

Sau một lúc lâu, nói: "Đại ca, muốn đuổi bọn chúng ra khỏi Yến Bi sao?" Lâm Hiên gật đầu, nói: "Đúng vậy, đối với ta là đủ rồi." Mặc dù bốn gia đình này thực tế đã làm chuyện xấu, nhưng có thể chỉ xử phạt một trong số đó là đủ rồi, ngay cả khi đến các thành phố Bi khác, cũng sẽ không có vinh quang của đại gia đình.

Đương nhiên, điểm mấu chốt là Hiên Viên gia và gia đình Hiên Viên dường như không có bao nhiêu thù hận đối với ta, sẽ bị nhổ tận gốc mà không có thù hận.

Chuyện như vậy không thể do Lâm Hiên làm.

Thực tế, ta lo lắng về việc Nhạc sẽ trả thù, nhưng Lâm Hiên hoàn toàn không để tâm, vì Hiên Viên gia căn bản không phải đối thủ của ta, mạnh hơn ta cũng không sao, chỉ cần đủ điểm nhiệm vụ là được,

khác biệt nằm ở việc cần một nhiệm vụ hay hai nhiệm vụ.

Lâm Hiên trên đường đi, rời xa Hoàng Bi, Hiên Viên lại băn khoăn.

Dù sao, lão Hiên Viên Ngọc Phong đã nói trước đó rằng, rất gần với con đường vô địch của Jack.

Nhưng bây giờ lại phát hiện căn bản không tìm thấy sự tồn tại đó, vì không có bất kỳ cảm ứng nào.

Dường như căn bản không có người như vậy, hoặc đối phương ẩn mình sâu hơn, nhưng đó là một cách bất khả chiến bại.

Người vô địch có thể ẩn mình sao?

Đương nhiên là không thể.

Thực tế, ngoài cảm ứng thụ động nhất của Hiên Viên, y cũng không nhàn rỗi, đang dò hỏi về Jack Linh mạnh nhất.

Khi y phát hiện ra, tất cả đều được nói rằng người đó say rượu do thiên hoa hát, nhưng chỉ là tin tức nghe được từ miệng, nên trong số những người này nhiều người có thể trở nên bất khả chiến bại.

Nhưng vấn đề là, thành phố Hiên Viên Kế An không tin rằng những người này thực sự có thể mạnh mẽ đến vậy.

Ví dụ, Lý Thành là một trong số đó.

Phát hiện tin tức, Lý Thành này rất mạnh, khi Jack bị trọng thương, có thể chiến đấu với đỉnh cao của Jack.

Lý Thành hiện tại là một Đại Tông Sư cửu hạng toàn năng, thậm chí còn lợi hại hơn.

Thậm chí đã đánh bại vài cao thủ trong số các cường giả, trong đó một người bị giết chết ở đỉnh cao của cao thủ.

Giết chết một chủ nhân thì tốt sao?

Chỉ là một trận chiến vượt cấp, lại còn giết chết đối thủ.

Chương 1086

Thật lòng mà nói, mặc dù Hiên Viên không có bạn học vô địch, dường như cũng bị ảnh hưởng ở một mức độ nào đó.

Nhưng ảnh hưởng này không hạn chế thực lực, nhưng nếu muốn Hiên Viên tiến hành chiến đấu vượt cấp.

Điều đó khiến Hiên Viên nhíu mày vào buổi tối.

Sao vậy?

Một giọng nói vang lên: "Chẳng lẽ thật sự không tìm thấy ngọc bài Hiên Viên đó sao?" Tôn Tê tuyệt vọng nói, "Ta thật sự không tìm thấy.

Ta giấu nó kỹ rồi, nhưng không ai tìm thấy." Một giọng nói khác: "Bây giờ ngọc bài đã mất.

Việc ta phải làm bây giờ là tìm ngọc bài." Ban đầu, giọng nói đó thực chất là Tôn Tê Chí Toàn.

Chỉ nghe: "Vì ngọc bài không có trên người, giữ lại có ích gì?" Mặc dù ta không nhìn đối phương, nhưng Hiên Viên Trường Nghiệp dường như cảm nhận được một tia lạnh lẽo từ giọng nói đó, rồi ta nghe giọng Tôn Tê mang theo một tia cầu xin: "Tiền bối, ta biết ta sai rồi, ta thật sự biết ta sai rồi, xin hãy cho ta một cơ hội, ta sẽ tìm thấy ngọc bài, ta cũng không biết lộ trình đến cấm địa nếu không có ta." Tôn Tê Chí Đa nói: "Ta đã cho ngươi cơ hội giao ngọc bài.

Ngay cả khi không thể kế thừa Thiên Tinh Tiểu Luân Chân Nhân, ta cũng sẽ không bạc đãi.

Nhưng ngươi đã làm gì?

Bây giờ tốt nhất là nói ra tất cả những gì ngươi biết, nếu không

không ai có thể cứu ngươi!" Quả thực, sau khi Tôn Tê kể chuyện cho huynh đệ của Tôn Tê Chí Đa, y đã yêu cầu Tôn Tê đưa ngọc bài, nhưng đáng tiếc Tôn Tê lúc đó không thể đồng ý yêu cầu đó.

Mặc dù không hài lòng với những gì Tôn Tê đã làm, nhưng không thể vì không hài lòng mà đi quá xa.

Một thời gian dài luôn lấy việc phục thù làm mục tiêu.

Bề ngoài, ta đang khuyên Tôn Tê, nhưng thực tế mọi hành động của Tôn Tê đều bị giám sát, rồi thấy Tôn Tê một mình chạy về khách sạn.

Không nghi ngờ gì, hành động của Tôn Tê đã khiến thẻ tre động lòng.

Hẳn là ngươi phải biết, mỗi nơi Tôn Tê ở trên thẻ tre, mỗi nơi có ngọc bài, đều đã bị lục soát, nhưng không tìm thấy ngọc bài.

Còn Tôn Tê, đã bị điều tra.

Nếu ngọc bài ở trên người, thì khối ngọc bài này đã không theo Tôn Tê lâu như vậy.

Mọi người đều biết khối ngọc bài này nhất định đã được Tôn Tê cất giấu ở một nơi nào đó.

Cụ thể là ở đâu, có lẽ chỉ Tôn Tê mới biết, dưới sự phỏng đoán như vậy, mọi hành động của Tôn Tê đương nhiên đều nằm dưới sự giám sát của gia tộc Tôn Tê, người giám sát cũng không phải người bình thường, mà là cường giả cấp chủ tể.

Mặc dù thực lực của Tôn Tê cũng không tệ, vì luôn ở bên ngoài Bi, và có một số kinh nghiệm trong việc đi lại trên hồ, nhưng đối mặt với sự giám sát của chủ công thì hoàn toàn vô dụng.

Tôn Tê lại lén lút đến khách sạn.

Huynh đệ của Tôn Tê Chí Toàn và Tôn Tê Chí Đa cùng theo dõi.

Vốn dĩ, đợi Tôn Tê tự mình đi tìm khối ngọc bài đó, rồi mới xuất hiện, nhưng không ngờ, sau khi tìm kiếm nửa ngày, thấy vẻ mặt tuyệt vọng và phẫn nộ của Tôn Tê.

Hai người nhìn vẻ mặt của Tôn Tê biết có điều không ổn, bèn xuất hiện hỏi, và cũng dưới câu hỏi này mà hiểu được tình hình thực tế, rằng Tôn Tê có khối ngọc bài, nhưng vấn đề là, khối ngọc bài ẩn giấu này bây giờ đã biến mất.

Vì khối ngọc bài này đã bị Tôn Tê lấy trộm, lúc này dường như đã mất đi giá trị của nó, nhưng một đệ tử gia tộc vô giá trị thì có gì đối với ta?

Đương nhiên là vứt cho gia tộc Hiên Viên hoặc gia tộc Hiên Viên rồi.

Dù sao, bất kể là Hiên Viên gia hay Hiên Viên gia đều đang tìm Tôn Tê.

Vì Tôn Tê có chìa khóa đến cấm địa, ngọc bài là hy vọng học được từ Đại Tông Sư Thiên Tinh.

Trong tình huống như vậy, không thể giao Tôn Tê ra.

Mặc dù Tôn Tê luôn không muốn giao khối ngọc bài ra, dù sao trên người vẫn có một khối ngọc bài.

Đương nhiên phải bảo đảm ở trong nhà Tôn Tê, nhưng bây giờ đối với Tôn Tê không có giá trị lợi dụng.

Nhìn thái độ của Tôn Tê Chí Đa, lập tức biết có chuyện không ổn, nếu không thể đưa ra một lời giải thích thỏa đáng, thì kết quả chờ đợi sẽ không bao giờ tốt đẹp.

Đương nhiên, lúc đó Tôn Tê cũng đã biết tình hình của mình.

Dưới sự đe dọa, y nói: “Ta đã có ngọc bài, nhưng chỉ có ngọc bài là không đủ.

Trong một khoảng thời gian, ta đã luôn tìm kiếm một số tư liệu do Thiên Tinh Tiểu Luân Chân Nhân để lại, vì chỉ có như vậy ta mới có thể tìm thấy cấm địa.” Điều đó khiến Tôn Tê Chí Đa im lặng một lúc, rồi chỉ nghe Tôn Tê Chí Đa nói, “Ý ngươi là biết cấm địa ở đâu?” Tôn Tê gật đầu, nói: “Ta vốn định một mình mang ngọc bài đến cấm địa, không ngờ ngọc bài đã bị trộm.” Tôn Tê Chí Toàn nói: “Vì vậy, ta cho ngươi một cơ hội nói cho ta biết cấm địa ở đâu.” Tôn Tê nói: “Ta có thể dẫn các ngươi đi, nhưng ta sẽ không nói cho các ngươi biết, không có ngọc bài đi cũng vô dụng.” Một lời nói đó, lập tức khiến hai huynh đệ của Tôn Tê Chí Đa tức giận.

Chỉ nghe Tôn Tê Chí Đa hét lên: “Ngươi có biết ngươi đang ở đâu không?” Tôn Tê cứng rắn.

“Đương nhiên, vì ta sợ chết, ta phải dẫn đường.

Bằng không, các ngươi có thể giao ta cho gia tộc Hiên Viên hoặc gia tộc Hiên Viên.

Chương 1087

Ta nhiều nhất là dẫn các ngươi đến cấm địa.” Tôn Tê Chí Toàn nói, “Được.

Ngươi có biết hành vi của mình không?” Tôn Tê nói: “Ta có thể làm gì?

Ta chỉ muốn không chết!” Hiên Viên Trường Nghiệp nghe xong, lập tức nhíu mày.

Dù sao, ta có một nhiệm vụ ngẫu nhiên, và cũng nhận được nhiệm vụ kế thừa Thiên Tinh Tiểu Luân.

Nhưng bây giờ nhìn xem, hoàn thành nhiệm vụ này không hề dễ dàng như vậy.

Đương nhiên, chỉ cần sử dụng hợp lý, hoàn thành nhiệm vụ này dường như không quá khó.

Nhưng bây giờ Hiên Viên Trường Nghiệp quan tâm nhất là tin tức về ngọc bài.

Dù sao, nếu khối ngọc bài này bị người khác mang đến cấm địa, rồi trực tiếp tiến vào, nhận được phán xét của tinh linh, thì Hiên Viên Trường Nghiệp hoàn thành nhiệm vụ càng khó hơn.

Bây giờ, trước hết phải xác định được biết thương hiệu ngọc bài ở đâu.

Thực tế, vấn đề này cũng do Tôn Tê Chí Đa biết, lập tức hỏi người vốn ở trong phòng này.

Sau khi làm rõ, Hiên Viên Trường Nghiệp cũng biết ai đã ở trong phòng đó.

Lúc đó, ta biết đó là tên Mạc.

Nhưng, Mạc có một nhiệm vụ là bảo vệ mười ngày, nhiệm vụ này cần thời gian dài mới hoàn thành.

Hệ thống không xác định Mạc đã thất bại, và, Mạc tuy đã lấy ngọc bài của Tôn Tê, nhưng chưa đi xa, ít nhất là đang làm nhiệm vụ bảo vệ.

Hiên Viên Trường Nghiệp đoán đúng, và, lúc này Tiêu Mạc Khinh thực sự đang ở trong khách sạn, nhưng đã nhập vào với một thân phận khác, lúc này đang ở trong một phòng khác.

Nhưng mặc dù không ở trong phòng cũ, y vẫn biết lời nói và hành động.

Nhìn một cảnh tượng, Mạc biết y đã trộm ngọc bài từ ngọc bài.

Y đã đắc tội với gia tộc.

Bây giờ, có một câu tục ngữ, thật sự có thể trốn ở Yến Bi sao?

Nếu không vì phần thưởng cuối cùng, Tiêu Khinh không có hy vọng, vì y rất rõ bốn đại gia tộc ở Yến Bi mạnh mẽ đến mức nào.

Bây giờ, mặc dù có một kỹ thuật dễ dàng khiến Đại Tông Sư bị che mắt, Mạc hoàn toàn không có chút tự tin nào, vì không biết bốn đại gia tộc có những điều y không biết hay không.

Đương nhiên, nếu Mạc Tiêu Khinh biết, mặc dù ở Yến Bi bốn đại gia tộc đều là cao thủ trên danh nghĩa, nhưng thực sự không dám trêu chọc sự tồn tại của bốn đại gia tộc ở Yến Bi.

Ví dụ, sự tồn tại của Ngân hàng Kim Môn không phải là thứ mà bốn gia tộc có thể khiêu khích.

Chưởng quỹ Ngân hàng Kim Môn ở Yến Bi tuy chỉ là một cao thủ Thất Cân Bát Lạng, nhưng ngay cả Hiên Viên Cửu Cân Bát Lạng cũng

không dám chọc giận đối phương.

Mặc dù lãnh địa này có một số lợi thế, nhưng thực sự muốn nói về sức chiến đấu, chưởng quỹ Ngân hàng Kim Môn chưa chắc đã kém hơn Hiên Viên.

Đương nhiên, ngoài thực lực cá nhân, chiêu bài Ngân hàng Kim Môn mà bốn đại gia tộc không dám chọc giận, vì tất cả đều biết Ngân hàng Kim Môn có một sự khủng bố đứng sau.

Ngoài Ngân hàng Kim Môn, Diêm Bi còn có cường giả cao cấp hơn, Mạc chỉ cần nhìn vào Hiêu Dao Học Phủ ở ngoại ô đã thấy là chưa đủ.

Rồi, hiện tại không rõ liệu có sự tham gia của các cường giả trên Đại Tông Sư hay không.

Dù sao, bản thân chủ nhân cũng ở cảnh giới Thần cấp.

Hy Cung Tĩnh sắp rời khỏi võ đạo của mình.

Ngay cả khi xem xét di sản của Thiên Tinh Tiểu Luân Chân Nhân, y cũng sẽ không đi học từ chủ nhân.

Vì vậy, đối với tình hình hiện tại, có khả năng các cường giả trên Đại Tông Sư sẽ không quá để tâm, cũng sẽ không tham gia.

Bất kể có chủ nhân ở đó hay không, Hiên Viên Trường Nghiệp bây giờ đã biết khối ngọc bài đó ở đâu.

Nhiệm vụ này không có vấn đề gì không giải quyết được.

Bây giờ Hiên Viên Trường Nghiệp bắt đầu biên soạn nhiệm vụ.

Tôn Tê Chí Toàn, không thực sự biết ngọc bài ở đâu.

Hãy lấy đó làm phần thưởng.

Với kiến thức như vậy, Hiên Viên Trường Nghiệp bắt đầu biên

soạn nhiệm vụ.

Ở phía bên kia, vốn đang suy nghĩ làm thế nào để tìm ngọc bài, rồi tiến vào cấm địa do Thiên Tinh Mã Đầu sắp đặt.

Chương 1088

Đột nhiên, cả hai cùng nhận được thông báo từ hệ thống. **[Đinh!

Đối mặt với thế hệ trẻ, cảm thấy thực lực quá yếu, đã đến lúc nâng cao tu dưỡng.]** **[Nhiệm vụ: Truyền thụ tất cả những gì ngươi đã học cho Tôn Tê, từ võ thuật cơ bản nhất đến võ thuật cao cấp.]** **[Phần thưởng nhiệm vụ: Nhận được vị trí ngọc bài.]** **[Thất bại nhiệm vụ: Cảnh giới lùi một cấp.]** Thông báo đồng thời xuất hiện trong não của Tôn Tê Chí Toàn và Tôn Tê Chí Đa, và cả hai đều nhận được nhiệm vụ như vậy.

Hai người vì hợp tác lâu dài, ngay cả khi là kẻ thù liên thủ, nên mức độ quen thuộc với đối phương đã vượt xa người thường tưởng tượng, chỉ cần nhìn vẻ mặt của đối phương là biết đối phương đại khái đang nghĩ gì.

Bị để ý.

Hai người đều cảm nhận được điều đó, ít nhất là rất hiểu nhau, chỉ cần nhìn vẻ mặt là biết chuyện gì đã xảy ra.

Vừa nghe xong, Tôn Tê Chí Đa hỏi: “Đã nhận nhiệm vụ rồi sao?” Tôn Tê Chí Toàn hỏi: “Truyền thụ võ thuật cho Tôn Tê không phải là nhiệm vụ sao?” Tôn Tê Chí Đa nói: “Hình phạt nặng.” Hai người đều tin rằng đối phương thực sự đã nhận nhiệm vụ.

Chỉ vì phần thưởng, thì cả hai đều không cần phải làm nhiệm vụ này, vì một người nhận phần thưởng là đủ rồi, hình phạt rất nghiêm trọng, nên sẽ quay lại hai lãnh địa.

Hiện tại có năm chủ nhân, nếu hai người trực tiếp lùi ba cấp, thì sức chiến đấu sẽ giảm đi rất nhiều.

Nói tóm lại, đó không phải là kết quả mong muốn!

Nên cả hai đều không thể từ chối hoàn thành nhiệm vụ.

Tôn Tê Chí Đa nói: "Vậy ta trước!" Tôn Tê Chí Toàn không khách khí gật đầu: "Được, ngươi trước!" Tôn Tê Chí Đa bắt đầu giải thích những điều mình tự học, một cơ thể hoàn chỉnh.

Mặc dù không thể bắt Tôn Tê nhất định phải học hết tất cả, nhưng giải thích một lần lại tốn thời gian.

Thực tế, không chỉ cần thời gian, quan trọng hơn, sẽ không bao giờ làm như vậy một cách bình thường.

Dù sao, ở mức độ lớn đã bộc lộ một số khả năng.

Nên khi làm như vậy, Tôn Tê Chí Toàn đã đi ra ngoài.

Đương nhiên, không phải loại người vô sự.

Lần cuối cùng nói chuyện với Tôn Tê, Tôn Tê nói, có ngọc bài, để huynh đệ Tôn Tê Chí Toàn biết một chuyện.

Đúng vậy, mặc dù trước đó đã loại trừ khả năng nói chuyện với Tôn Tê, nhưng việc không ai nghe lén cũng không thành công.

Bằng không, bây giờ tin đồn sẽ không lan truyền khắp nơi, tin đồn này sẽ gây ra rắc rối lớn đến mức nào?

Đừng nói gì khác, chỉ riêng khối ngọc bài trên người Tôn Tê đã mất, đó là cú sốc lớn nhất, đã bị lừa một lần rồi, vậy lần này lại không cẩn thận nữa sao?

Tôn Tê Chí Toàn ra ngoài, quả nhiên phát hiện có người đang nghe lén.

Kẻ nghe lén là Hiên Viên của Hiên Viên gia, nhưng Tôn Tê Chí Toàn chỉ đoán, vì đối phương sau khi bị phát hiện đã không tiếp tục nghe lén.

Vì đối phương quay lại, Tôn Tê Chí Toàn cũng không đuổi kịp nữa.

Nhưng Tôn Tê Chí Toàn không để ý đến một người khác.

Thực ra có người đang nghe lén cuộc nói chuyện, đáng tiếc đã rời đi trước khi Tôn Tê Chí Toàn phát hiện ra.

Lần này, Hiên Viên gia lại phái người đến, cảnh giới và thực lực của đối phương thậm chí còn trên y, vì người đó là một chủ nhân của Hiên Viên gia, Hiên Viên Lăng Tiên.

Tương tự, trước khi Tôn Tê Chí Toàn tìm thấy đối phương, Hiên Viên Lăng Tiên đã đi trước, nên Tôn Tê Chí Toàn sau khi kiểm tra một vòng, nghi ngờ Hiên Viên Hối nghe lén, nhưng sau khi xác nhận đối phương đã đi, cũng không để tâm.

Đương nhiên, còn có một sự tồn tại khác.

Hiên Viên Trường Nghiệp thực sự đã cảm nhận được.

Thực tế, không chỉ Tôn Tê Chí Toàn, Tôn Tê Chí Đa và những người khác, ngay cả Hiên Viên Hối và những người khác đều có một cảm giác kỳ lạ, đó là, Hiên Viên Trường Nghiệp dường như có thể nghe thấy cuộc đối thoại.

Chỉ là nghi ngờ, vì y sắp phát hiện ra, Hiên Viên Trường Nghiệp lúc này chỉ là một người bình thường.

Đối với người bình thường, ta không quá để tâm.

Đương nhiên, trước hết, người bình thường như Hiên Viên Trường Nghiệp không thể nghe lén cuộc đối thoại.

Đương nhiên, còn có một lý do khác, đó là ngay cả khi Hiên Viên Trường Nghiệp thực sự có thể nghe lén cuộc đối thoại, thì sao chứ?

Cũng không khác biệt.

Võ thuật trên thế giới này rất cẩn thận.

Tuyệt đối không đưa một bí tịch, rồi có thể luyện tập được.

Bên trong có những điểm mấu chốt, không có chỉ dẫn tuyệt đối không thể thực hiện được bất cứ điều gì.

Chương 1089

Vì vậy, mặc dù tất cả đều phát hiện ra sự tồn tại của Hiên Viên Trường Nghiệp, nhưng không ai coi y là một thành viên đe dọa, ngay cả khi Hiên Viên Trường Nghiệp thực sự có thể nghe lén cũng vì không quan trọng.

Đương nhiên, điều họ không biết là, Hiên Viên Trường Nghiệp không những có thể nghe lén, thậm chí còn có thể ăn trộm từ trường học.

Đúng vậy, ngay cả khi ăn trộm những thứ này ở trường học, Hiên Viên Trường Nghiệp phát hiện ra rằng chỉ cần sự hiểu biết về võ thuật của y nâng cao đến một mức độ nhất định, sau nhiệm vụ giảng giải Điểm Động Quyền cho Phong Sơn lần trước, số điểm nhiệm vụ cần thiết sẽ giảm đi rất nhiều.

Vì vậy, trong mắt Hiên Viên Thành, việc tìm kiếm người vô địch thực ra rất đơn giản, đặc biệt là khi được phái đến một nơi không xa Hiên Viên Ngọc Phong.

Dù sao, nếu chiến đấu không thua, thừa nhận sự tồn tại, y khẳng định sẽ trải qua vô số trận chiến, rồi chiến thắng hết lần này đến lần khác, như vậy có thể có cơ hội.

Người như vậy, danh tiếng lớn, không nghi ngờ gì, giống như, dưới sự công kích truyền bá của Hy Cung, ngay cả chưa bao lâu cũng đã nghe lời Hiên Viên nói.

Thực tế, không chỉ ở đế đô, ở Lý Thành, có người biết, còn xa hơn cả Đế Đô Thiết Cô, đặc biệt là ở Đế Đô còn lưu truyền.

Rồi, đó chỉ là kết quả của chiến dịch, nhưng nếu có một người có thể không thua không thắng trong mỗi trận chiến, rồi được con đường

vô địch công nhận, thì danh tiếng của người đó khẳng định sẽ lớn hơn nữa.

Ta chưa nghe Hiên Viên Tam Tú nói, nhưng "linh linh linh" tin rằng Hy Cung nhất định đã nghe rồi.

Suy nghĩ một chút, Mang nói: "Gia tộc Hiên Viên có một người như Hiên Viên Hoa.

Y thực sự mạnh trong lĩnh vực võ thuật.

Ít nhất ta chưa từng nghe y có kinh nghiệm bị đánh bại.

Mặc dù chưa từng chiến đấu với Lý Thành, nhưng thực lực tuyệt đối trên Lý Thành.

Ta chỉ không biết có nên tìm người đó không." Thực sự, mối quan hệ giữa Gia gia và Hiên Viên gia cũng không tốt, xem ra nếu Hiên Viên Hoa, Hiên Viên Tam Tú muốn tìm người đó, thì đối với Hiên Viên gia cũng có lợi, nhưng vấn đề là, đối mặt với câu hỏi của Hiên Viên Thành, Lưu Thế Giới không thể nói dối, chỉ có thể nói ra suy nghĩ trong lòng.

Hiên Viên Tam nói: "Hiên Viên, Hiên Viên Giai Hoa, tìm người đó, đúng không?

Để ta đi xem thử.

Nếu không phải người ta muốn tìm, ta sẽ quay lại tìm." Hiên Viên Tam Tú và Hiên Viên Thành không biết, Hiên Viên lúc này đã tìm thấy Hiên Viên Hoa.

Dù sao, như đã nói ở trên, có thể chiến đấu vô số lần ở cùng cấp bậc mà không thất bại, danh tiếng của y rất lớn.

Danh tiếng của Hiên Viên Hoa cũng không nhỏ.

Hiên Viên ở nơi khác cũng đã nghe tên Hiên Viên Hoa, rồi trực

tiếp gõ cửa.

Chỉ là lần này gặp được Hiên Viên Hoa, lại là một cao thủ của gia tộc Hiên Viên.

Lâm Hiên không biết chuyện gì đã xảy ra ở Thiết Hoàn Đế Đô, cũng không biết có người đang tìm mình.

Nếu Lâm Hiên biết không những có người đang tìm mình, mà ngay cả người trực tiếp tìm mình cũng là một trong những thế lực mạnh nhất thế giới, không biết có lo lắng hay không.

Mặc dù thẻ bài tẩy của Hiên Viên mạnh, nhưng thực sự muốn thấy một trong những thánh địa thì hơi không đủ, dù sao vẫn chưa trưởng thành, nếu thực sự bị thánh địa để mắt đến, thì tuyệt đối không phải chuyện tốt.

Đương nhiên, cũng có thể Hiên Viên không lo lắng chút nào.

Dù sao, hệ thống rất mạnh.

Chỉ cần có đủ điểm nhiệm vụ, thì ngay cả thánh địa mạnh nhất cũng không có, chỉ là có sự khác biệt giữa các điểm nhiệm vụ hay không.

Mặc dù không biết những nguy hiểm này, Lâm Hiên và ta đã quay lại Yến Bi cùng Nhạc.

Khi quay lại Yến Bi, hạn mức nhiệm vụ được làm mới bình thường, vì đó là một tháng mới.

Khi ta rời đi, ta chỉ là một người, nhưng khi ta quay lại, ta là một cao thủ, Nhạc cũng là một cao thủ.

Mặc dù Nhạc bây giờ không còn là chủ nhân nữa nhưng cũng là chủ nhân đỉnh phong, thực lực cũng không phải người bình thường có thể sánh được.

Ngay cả chủ nhân của bốn đại gia tộc so với ta cũng có một khoảng cách lớn.

Đương nhiên, điểm mấu chốt hơn là, chủ nhân sẽ không chịu bất kỳ áp lực nào trước mặt Lâm Hiên.

Dù sao, đó chỉ là một vấn đề có thể giải quyết thông qua nhiệm vụ.

Bước vào Yến Bi, Chu Lệnh tò mò hỏi: "Đại ca, huynh có thực lực vượt qua cả bốn gia tộc.

Huynh gọi thế lực của mình là gì?" Triệu Công Tước.

Khi ta nghe Chu Lệnh hỏi, Lâm Hiên nghĩ ra một cái tên, nói: "Để bầu trời sống mãi." Chu Lệnh nói: "Thiên Tử đặt tên, quả là mỹ danh." Lâm Hiên nói: "Đương nhiên là tốt rồi, chứng tỏ chúng ta đều là người được Thượng Đế phù hộ." Chu Lệnh cười nói: "Đúng vậy, chúng ta đều được Thượng Đế bảo hộ." Rồi hai người bắt đầu thảo luận làm thế nào để xây dựng quyền lực, rồi Lâm Hiên bắt đầu tìm kiếm trong ký ức Thiên Tinh một số vấn đề về việc xây dựng quyền lực trên thế giới này.

Dù sao, Lâm Hiên trước đó chưa từng xây dựng bất kỳ tông tộc thế lực nào.

Rồi ta kinh ngạc phát hiện trong chín thế giới, việc xây dựng một thế lực không hề đơn giản như vậy.

Chương 1090

Một quyền lực không được phương diện chính thức công nhận thì đương nhiên không cần bất kỳ sự chấp thuận nào.

Có thể hô hào thành lập bộ lạc như vậy, bang phái như vậy.

Nhưng nếu trở thành một quyền lực lớn được phương diện chính thức công nhận, thì lại khác.

Chuyện này phải báo cáo lên công tước.

Trong tình huống bình thường, không có vấn đề gì, chỉ cần chi trả một ít tiền, rồi tất cả các trụ sở, thực tế, rất đơn giản, dễ dàng hơn nhiều so với việc thành lập một công ty ở kiếp trước.

Lâm Hiên nói: "Bây giờ ta sẽ đến phủ thành chủ để chiêu mộ đồ đệ." Nhạc đột nhiên cười nói: "Sau này ta sẽ là phó môn chủ, còn đại ca kia thì sao?" Hiên Viên cười thầm: "Đương nhiên, ta là môn chủ, và cũng là môn chủ, người khác đều là đồ đệ." Hai người cười đi đến phủ thành chủ.

Đối với đa số dân thường ở Yến Bi, bốn đại gia tộc là thế lực mạnh nhất, tất cả đều do bốn đại gia tộc quyết định.

Nhưng thực sự, đương nhiên, sự thật không phải vậy.

Ví dụ, trong ngân hàng lớn của thành phố Diêm Bi, không phải bốn gia đình có thể kiểm soát.

Trong đó, Ngân hàng Kim Môn là một trong chín ngân hàng lớn toàn cầu.

Nghe nói có liên quan đến thánh địa, nhưng đa số mọi người không biết cụ thể là thánh địa nào.

Nhưng dù sao đi nữa, Ngân hàng Kim Môn là một bá chủ khổng lồ, ngoài ngân hàng, phủ thành chủ thực tế cũng là một nơi không thể xem thường.

Chỉ là vì một trấn Bi nhỏ như Yến Bi chỉ có một người được thành chủ phái đến, vì họ sẽ không ở cùng một trấn quá lâu, không thể dựa vào thực lực mà đắc tội với phủ thành chủ, cũng sẽ không can dự nhiều vào tranh chấp giữa bốn đại gia tộc.

Dù sao, sự tồn tại của phủ thành chủ chỉ có một ý nghĩa, đó là thu thuế và tìm kiếm nhân tài thích hợp gia nhập đội quân của thành chủ, sau đó mang theo những binh sĩ tiềm năng của thành chủ đến hồ thành chủ, rồi có cơ hội lại tiến vào Đế Đô.

Nói tóm lại, đó là một sự tồn tại để trải nghiệm.

Thành chủ hiện tại tên Triệu, là một Cửu Đại Tông Sư.

Ông ta đã ở đây hơn bốn năm, nhưng thường chỉ làm thành chủ năm năm, có nghĩa là Triệu sắp rời đi rồi.

Triệu thường chỉ tu hành trong phủ thành chủ.

Còn những việc khác đều giao cho thuộc hạ, nhưng khi Lâm Hiên và Nhạc đến, Triệu lại xuất hiện bên ngoài phủ thành chủ để nghênh tiếp.

Mặc dù trong tình huống bình thường, phủ chính của thành phố Bi sẽ không can thiệp vào sự phát triển của thành phố Bi, nhưng Triệu rất rõ những gì đang xảy ra trong thành phố Bi, đặc biệt là sẽ có một số người đáng chú ý, rồi sẽ kéo họ vào đội quân của thành chủ.

Trước khi bốn gia tộc kia đi tìm di vật của Thiên Tinh Tiểu Luân Chân Nhân do Triệu truyền lại, đương nhiên ông ta không hề để tâm.

Đương nhiên, Lâm Hiên hiện tại đang ở thế bất lợi.

Về phần liệu Hiên Viên Nhất Qua có phải là cường giả của Thiên Môn hay không, hay cường giả trong Thiên Môn có cần hàng trăm triệu điểm nhiệm vụ mới có thể kích hoạt hay không, Lâm Hiên hoàn toàn không rõ.

Mọi thắc mắc đều được hỏi hệ thống, nhưng không nhận được câu trả lời.

Nhưng giờ đây, một sự tồn tại như thế lại đang sống cùng khách sạn với hắn.

Thực tế, ai có thể ngờ một tồn tại như vậy lại ở trong một khách sạn nhỏ bé đến thế?

Điều này chẳng khác nào nhốt một con rồng vào ao cá nhỏ, nhưng hiện tại, con rồng này đã bị phát hiện.

Quả thực, loại tồn tại này không chỉ không nên xuất hiện trong một khách sạn, mà ngay cả khi đặt trong toàn bộ thành Diêm Bi, điều đó cũng thật khó tin.

Phải biết rằng, gia tộc mạnh nhất trong Tứ đại gia tộc ở Diêm Bi trên danh nghĩa cũng chỉ có Cửu Trọng Tông Sư.

Hiện tại, họ đang tranh giành số lượng học giả Thần Cảnh đỉnh phong, nếu biết trong khách sạn có một cường giả Thần Môn Cảnh, thì tâm trạng sẽ ra sao đây?

Hiên Viên Trường Dạ đương nhiên không biết tâm trạng sẽ thế nào, dù sao lúc này hắn lại trở nên cẩn thận hơn một chút.

Hiên Viên Lăng Tiên trước đó đã đưa cho Lâm Hiên một lời khuyên lớn.

Một đại sư phụ, lại có những thủ đoạn khiến người ta không thể nào lý giải.

Sau đó, Hiên Viên Nghĩa Hà lại tiếp nhận, rồi một bên khác lại tiếp nhận.

Việc có những thủ đoạn như vậy, đối với Lâm Hiên hiện tại, đơn giản là không thể tưởng tượng nổi.

Lâm Hiên đã giao cho Hiên Viên Nghĩa Hà một nhiệm vụ.

Bởi vì lần trước thất bại, Hiên Viên Nghĩa Hà không hề phản ứng chút nào, nhưng lúc này lại có chút kích động.

Thực tế, mấy chục năm trước, Hiên Viên Nghĩa Hà đã theo sự chỉ dẫn của sư phụ đến Diêm Bi, chỉ để chờ đợi một cơ hội.

Đáng tiếc, mấy chục năm trôi qua, Hiên Viên Nghĩa Hà vẫn ở Diêm Bi nhưng không thấy bất kỳ cơ hội nào.

Chương 1091

Thậm chí có thể nói, hắn đã lật tung cả Diêm Bi, nhưng căn bản không phát hiện ra cái gọi là cơ hội tồn tại.

Phải biết rằng, nếu đó là một cơ hội thực sự, thì nó phải đại diện cho một chuyện kinh thiên động địa.

Nếu là di sản của Thiên Tinh Tiểu Luân Thượng Nhân chẳng hạn, thì trong mắt Lâm Hiên, loại đồ vật đó còn không bằng một trăm hai mươi lạng vàng.

Thực tế, theo lập trường của hắn, di sản của Thiên Tinh Tiểu Luân Thượng Nhân không phải là thứ mà hắn muốn.

Ngay cả thuộc hạ của đối phương cũng không có tư cách.

Hắn vốn cho rằng vị sư phụ kia đã nhầm lẫn, nhưng không có điều gì bất thường ở Diêm Bi.

Theo lời đồn, nếu có chuyện xảy ra, sẽ có một con quỷ.

Con quỷ này có thể là tai họa đối với người bình thường, nhưng đối với Hiên Viên Nghĩa Hà, đó lại là cơ hội mà hắn cần.

Dựa theo thông tin nhận được, Hiên Viên Nghĩa Hà cuối cùng đã đến khách sạn của ông nội Tôn Tê.

Đương nhiên, thân phận bên ngoài của hắn chỉ là một thương gia giàu có bình thường, lại có thân phận cố vấn của Kim Môn Ngân Hàng, nên Tứ đại gia tộc đều phải nể mặt.

Thực ra, họ đương nhiên nể mặt Kim Môn Ngân Hàng, nhưng những người của Tứ đại gia tộc và gia tộc của họ không biết đó mới là chỗ dựa vững chắc thực sự.

Trong khách sạn đó, Hiên Viên Nghĩa Hà đã tìm thấy người mà hắn cần gặp, và sau khi hoàn thành nhiệm vụ, hắn nhận được đủ loại phần thưởng.

Ban đầu, khi Hiên Viên Trấn chịu phạt, thực tế Hiên Viên Nghĩa Hà đã lên kế hoạch ở giữa để xem chuyện gì sẽ xảy ra, nhưng không may đã thất bại, thủ đoạn của hắn cũng không thể thay đổi sự thật về hình phạt đó.

Chỉ có một điểm duy nhất có thể giải thích chuyện này, đó là sự tồn tại của kẻ phạt Hiên Viên Trấn còn vượt xa hắn.

Bởi vì hắn không thể giúp Hiên Viên Trấn thoát thân, cũng không thể truy lùng kẻ đã trừng phạt đó từ đâu.

Ngoài việc giúp giải trừ hình phạt, hắn còn bí mật đến thăm Hòa Phượng Sơn, hai người đã sống ở đó mười năm.

Sau một loạt thử thách, Hiên Viên Nghĩa Hà không thể không thừa nhận một sự thật, đó là thủ đoạn của đối phương quả thực cao minh, bởi vì hắn có thể rõ ràng phát hiện ra rằng, Hòa Phượng Sơn thật sự đã thay đổi rồi.

Nếu chuyện như vậy không phải tận mắt chứng kiến, thì Hiên Viên Nghĩa Hà nhất định sẽ không tin.

Lúc này, hắn cuối cùng cũng quyết định rằng cơ hội chỉ dẫn của chủ nhân chắc hẳn đã đến gần.

Sau đó, hắn thấy cảnh giới của Tôn Tê Nghĩa Thái đột nhiên tăng lên, cảnh giới của các đại sư phụ cũng tăng lên, nhưng không phải tất cả đều như vậy.

Chỉ cần hắn muốn, có thể nâng một cảnh giới lên cấp chủ nhân, nhưng không thể lặng lẽ nâng ba chủ nhân lên một cảnh giới.

Thực sự là không thể, lãnh địa này dường như là tạm thời.

Không có tác dụng phụ, những chuyện này đều được hoàn thành trong im lặng, tất cả đều cho thấy thủ đoạn của đối phương thông minh, cũng trùng hợp với cơ hội mà hắn muốn theo đuổi.

Vì vậy, sau khi thấy tất cả khách nhân trong khách sạn đều hành động, Hiên Viên Nghĩa Hà bắt đầu hưng phấn.

Hắn bao trùm suy nghĩ của mình lên toàn bộ khách sạn.

Sau khi xem xét, sắc mặt hắn thay đổi, cũng nhìn thấy Lâm Hiên với một số thính giác khác thường.

Nhưng đáng tiếc, hắn không biết rằng cái gọi là cơ hội mà hắn muốn, thực ra chỉ là một hoạt động kinh doanh bình thường của Hiên Viên Mạn Sương trong mắt Lâm Hiên.

Mọi thứ trong toàn bộ khách sạn đều nằm trong tâm trí hắn, mọi cử chỉ hành động của mỗi người đều nằm trong tâm trí hắn.

Đáng tiếc, dù vậy, hắn vẫn không tìm thấy cơ hội, cũng không tìm thấy cách mà những nhiệm vụ mà những người kia nhận được lại phát sinh.

Lâm Hiên đã dùng không ít điểm nhiệm vụ để phân phát nhiệm vụ cho tất cả mọi người trong khách sạn, điều đó tốt.

Dù sao, những nhiệm vụ mà những người này cần chỉ tốn vài điểm nhiệm vụ và chỉ trong vài giờ hoặc thậm chí lâu hơn.

Tuy nhiên, một số ít đại sư phụ lại dùng nhiều nhất, thậm chí từ 000 điểm trở lên.

Những nhiệm vụ đó không thể hoàn thành trong một khoảng thời gian ngắn, ít nhất phải đợi hai ngày.

Hiện tại Lâm Hiên có hơn một vạn điểm nhiệm vụ, có thể làm được nhiều việc.

Trong lòng có chút ý tưởng, Lâm Hiên bắt đầu soạn thảo nhiệm vụ.

Phục sinh một lần.

Ngoài việc lắng nghe, tôi chỉ là một người bình thường.

Hiện tại tôi có siêu nhiều điểm nhiệm vụ, tôi nên 'buff' cho mình vài thứ hữu dụng và cứu mạng.

Bắt đầu soạn thảo nhiệm vụ.

Chương 1092

Thay vì soạn thảo nhiệm vụ, chi bằng thử nghiệm.

Ví dụ, lúc mới bắt đầu, để 'buff' thân thể bất hủ cần mấy trăm triệu điểm nhiệm vụ.

Không nghi ngờ gì, hiện tại căn bản không gánh nổi.

Nhưng Lâm Hiên hiện tại đang thử nghiệm những thứ tạm thời.

Chẳng hạn, nếu thử trong vòng một năm 'buff' một thân thể bất hủ có hiệu quả, thì số điểm nhiệm vụ cần thiết sẽ chỉ còn một trăm triệu.

Tuy rằng vẫn khá nhiều, nhưng chắc chắn ít hơn mấy trăm tỷ điểm nhiệm vụ trước đó.

Điều quan trọng nhất là nếu không thể giao nhiệm vụ cho người khác vào thời điểm quan trọng, thì có thể tự 'buff' một thân thể bất hủ hoặc trạng thái vô địch tạm thời.

Trạng thái vô địch cũng cần mấy trăm tỷ điểm nhiệm vụ, đắt hơn thân thể bất tử, nhưng sau khi điều chỉnh thời gian thì cũng cần ít điểm nhiệm vụ hơn. **[Nhiệm vụ: Cực kỳ khó!

Ngăn chặn hành vi bạo lực của Phong Thượng, hãy đứng thẳng dậy và bắt hắn quỳ xuống xin lỗi ta!]** **[Phần thưởng nhiệm vụ: Một viên Võ Thuật Đan.

Sau khi ăn, viên Võ Thuật Đan khác sẽ được tái tạo!]** **[Thất bại nhiệm vụ: Ngươi sẽ bất động trong một ngày!]** Nhạc, một tiểu khất cái, chỉ là một người bình thường.

Nhiệm vụ này tốn một điểm nhiệm vụ.

Phải biết rằng, hắn có thể 'buff' một nhiệm vụ cấp chủ nhân.

Tuy nhiên, Lâm Hiên thấy cậu bé thật đáng thương, liền 'buff' một viên đan dược, trực tiếp giúp cậu bé phá bỏ giới hạn, trở thành một võ thuật gia.

Viên đan dược đó đã tiêu tốn của Lâm Hiên một điểm nhiệm vụ.

Nhiệm vụ này có khó không?

Đương nhiên, cực kỳ khó.

Nhạc, vì thân phận tiểu khất cái, không dám yêu cầu Phong Thượng quỳ xuống xin lỗi.

Thực tế, cậu bé thậm chí không dám chống cự.

Bởi vì chỉ cần dám phản kháng, sẽ trực tiếp bị giết.

Nhưng Lâm Hiên đã giao cho cậu bé một nhiệm vụ, đương nhiên vì bản thân đó là một nhiệm vụ liên hoàn.

Lâm Hiên quát lên: “Dừng tay ngay!” Đó cũng là giọng nói mà Phong Thượng quen thuộc.

Lần trước Lâm Hiên đã lớn tiếng quát mắng hắn, nên sau khi thấy Lâm Hiên, sắc mặt Phong Thượng trở nên vô cùng khó coi.

Gặp kẻ thù thì mắt đỏ như máu, lúc này Phong Thượng muốn lập tức giết Lâm Hiên.

Nhưng ngay lúc đó, hắn nghe thấy thông báo của hệ thống, khiến toàn thân run rẩy. **[Đinh!

Dưới ánh mặt trời quang minh, bắt nạt kẻ yếu, đối phương chỉ là một đứa trẻ.

Khi có người vì chính nghĩa lớn tiếng hô hoán, lương tâm duy nhất của ngươi bắt đầu suy nghĩ về thiện và ác.]** **[Nhiệm vụ được tạo: Nghe theo người phía trước, làm những gì đối phương yêu cầu.]** **[Phần thưởng nhiệm vụ: Một trăm hai mươi lạng vàng.]** **[Thất

bại nhiệm vụ: Ngươi sẽ biến mất!]** Nhiệm vụ chết tiệt, chuyện gì đang xảy ra vậy?

Phong Thượng đang gào thét.

Mặc dù trong lòng đầy phẫn nộ, nhưng hắn vẫn phải ngăn thuộc hạ của mình lại.

Sau đó, hắn nhìn Lâm Hiên và hỏi: "Ngươi muốn gì?" Lâm Hiên nhìn Phong Thượng và nói: "Chỉ cần ta còn sống một ngày, ta sẽ không để ngươi bắt nạt người khác.

Ngươi nên quỳ xuống, lập tức xin lỗi cậu bé này." Tiểu khất cái vừa nghe thấy, đôi mắt Nhạc liền sáng lên, tràn đầy hy vọng nhìn Lâm Hiên, sau đó liền nhớ đến nhiệm vụ của mình, bắt đầu phản kháng, đứng thẳng dậy.

Phong Thượng không để ý đến phản ứng của tiểu khất cái, mà kinh hãi nhìn Lâm Hiên, giọng nói có chút run rẩy.

"Ngươi… ngươi muốn ta quỳ xuống xin lỗi một tiểu khất cái ư?" Lâm Hiên đáp: "Đúng vậy!

Ngươi có biết ngươi đã gây ra bao nhiêu tổn thương cho cậu bé không?

Thật ra quỳ xuống xin lỗi là nhẹ nhất rồi." Nghe Lâm Hiên nói quỳ xuống xin lỗi là nhẹ nhất, Phong Thượng càng sợ hãi hơn.

Phải biết rằng nhiệm vụ của hắn là tuân theo yêu cầu của Lâm Hiên, tức là Lâm Hiên muốn hắn làm gì thì hắn phải làm nấy.

Hiện tại chỉ là bắt hắn quỳ xuống xin lỗi.

Nếu một lúc nữa Lâm Hiên lại đưa ra yêu cầu quá đáng hơn, hắn có phải bất đắc dĩ mà làm theo không?

Chương 1093

Phong Thượng nói: "Ta… ta bây giờ xin lỗi, chỉ cần không phải quỳ xuống, có được không?" Những người đứng ngoài lần lượt nhìn Phong Thượng, nhiều người bàn tán.

Chuyện gì vậy?

Tại sao Phong Thượng lại phải nói chuyện nhún nhường với Lâm Hiên như vậy?

Rõ ràng là hắn đang dần sợ hãi.

Đây không phải là thiếu gia nhà Hiên Viên trong ấn tượng của họ!

Khi tiểu khất cái nghe thấy lời của Phong Thượng, trong lòng thầm kêu lên: "Phải quỳ xuống, quỳ xuống!" Bởi vì nếu Phong Thượng không quỳ xuống để hoàn thành nhiệm vụ, hình phạt đối với hắn ta là không thể chịu đựng nổi, nhưng điều đáng tiếc nhất là cậu bé sẽ không nhận được phần thưởng.

Dù sao, chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ, cậu bé có thể trở thành một võ thuật đại sư.

Mặc dù chỉ là một người bình thường, nhưng cậu bé hiểu rõ, chỉ cần trở thành một võ thuật gia, từ giờ trở đi, sẽ không còn phải sống cuộc đời ăn xin nữa!

Tiểu khất cái dùng ánh mắt đầy hy vọng nhìn Phong Thượng, nhưng đáng tiếc lúc này Phong Thượng lại không nhìn cậu bé.

Hắn chỉ thấy Lâm Hiên đang suy tư.

Như vậy, hắn càng hoảng hốt hơn, Phong Thượng thấy vẻ mặt của Lâm Hiên liền vội vàng nói: "Vậy ta… ta sẽ xin lỗi cậu bé." Lúc này tiểu khất cái thất vọng, nhưng rất nhanh sau đó tất cả sự thất

vọng trong mắt cậu bé đều biến mất, chỉ còn lại sự hưng phấn và kích động.

Bởi vì lời của Phong Thượng vừa dứt, chưa kịp xin lỗi Nhạc, đã nghe thấy giọng Lâm Hiên: "Ta đã bảo ngươi xin lỗi cậu bé, xin lỗi thì phải quỳ xuống, nếu không thì vô dụng!" Điều này khiến tiểu khất cái cực kỳ hưng phấn, nhưng cũng khiến Phong Thượng tức giận.

Hắn trợn trừng mắt, thậm chí mắt đỏ ngầu vì tức giận.

Hắn nhìn Lâm Hiên và hỏi: "Ngươi… ngươi có biết ta là ai không?" Lâm Hiên đáp: "Ta không biết ngươi là ai, ta cũng chẳng cần biết ngươi là ai.

Hiện tại ta chỉ yêu cầu ngươi quỳ xuống xin lỗi cậu bé.

Ngươi làm hay không làm!" Nói xong, Hiên Viên Trường Dạ liền quay người rời đi, một cách cao minh trực tiếp quay người bỏ đi, khiến Phong Thượng chỉ biết trố mắt há hốc mồm.

Nếu Lâm Hiên không rời đi, thì Phong Thượng nhất định phải quỳ xuống xin lỗi tiểu khất cái kia!

Răng rắc răng rắc nghiến ken két, Phong Thượng lúc đó không dám nhìn ai, tuy không rõ tình huống, nhưng trong lòng hắn đã có một sự suy đoán nhất định.

Tiếp tục tìm kiếm, và ~~~vô cùng cảm ơn!

Ba lần phần thưởng và Phong Thượng tuyệt vọng.

Trong tình huống bình thường, tuyệt đối sẽ không có phản ứng như vậy, nhưng vì đã như vậy, Phong Thượng đoán chắc hẳn hắn lại nhận nhiệm vụ rồi, hắn cũng không muốn làm như vậy, nhưng hình phạt đó thực sự quá đáng sợ!

Thực tế, từ một thời gian trước, Phong Thượng đã nhận được khá

nhiều nhiệm vụ tương tự, trong đó có một số đã hoàn thành, nhưng một số khác thì thất bại.

Nhưng dù thất bại hay cuối cùng hoàn thành, tóm lại, hắn chưa bao giờ có kết cục tốt.

Lúc này, Phong Thượng đang cân nhắc xem có nên tránh xa Hiên Viên Chí hay không.

Hắn không biết Lâm Hiên có liên quan đến việc nhận những nhiệm vụ như vậy không, nhưng có thể khẳng định, cái gã Lâm Hiên này thật sự rất xui xẻo!

Không ai biết Phong Thượng nghĩ gì.

Lúc này, tiểu khất cái dùng ánh mắt phức tạp nhìn Phong Thượng, vừa sợ hãi vừa hy vọng.

Một lúc sau, Phong Thượng đi đến bên cạnh cậu bé, rồi dưới ánh mắt kinh ngạc của tất cả mọi người, hắn trực tiếp quỳ xuống, sau đó thành thật nói: "...Xin lỗi, ta sai rồi!" Trong lúc nói, hệ thống thông báo ba người nhận được Linh học.

Lâm Hiên đương nhiên đã nhận được bạc, nhưng lúc này, hắn kinh ngạc phát hiện, tiểu khất cái trước mặt có chút khác lạ.

Phong Thượng chưa kịp phản ứng, đã kinh ngạc hỏi: "Bây giờ cậu ta có thể luyện thành võ công sao?" Bởi vì tiểu khất cái trực tiếp trở thành một võ thuật đại sư, có đặc điểm rõ ràng ư?

Những đặc điểm này khiến mọi người vừa nhìn đã biết, mặc dù tiểu khất cái trước mặt ta cũng vậy, đối phương là cao thủ võ lâm cảnh giới!

Lâm Hiên nhìn tiểu khất cái, nói: "Cậu bé, cậu thật sự đã trở thành một võ thuật gia.

Đó là phần thưởng nhiệm vụ sao?" Lúc này, tiểu khất cái cảm nhận được sức mạnh vô tận trong lòng, mặc dù vẫn sợ Phong Thượng nhưng hắn ta lúc này đã không còn đáng sợ đến vậy nữa.

Trong Thượng Đế Chi Nhãn, việc có hàng chục vạn dã thú hung mãnh không phải là điều quan trọng, phải biết rằng trên cây cầu cũng có hai Thượng Đế.

Nhớ lại mấy ngày trước, lúc mới bắt đầu, có lời tiên tri rằng những dã thú hung mãnh này sẽ ăn thịt tất cả mọi người trong thành trì.

Mặc dù đã nhanh chóng tập hợp mấy chục vạn người để trú ngụ trên trời, nhưng số lượng và thực lực của những hung thú này vẫn còn kém xa, bởi vì trong số đó có hai vị Thần.

Nhưng sau một trận chiến, sau mấy ngày giao tranh, họ phát hiện ra những dã thú hung mãnh dường như không mạnh như tưởng tượng.

Cũng không hề yếu ớt như suy nghĩ.

Ít nhất trong tình hình hiện tại, họ cảm thấy có thể đánh một trận đại chiến thế giới, mặc dù có những nơi không được định vị.

Chương 1094

Hiện tại, nhìn thấy vô số dã thú hung mãnh bên ngoài thành trì, nhưng họ không hề sợ hãi.

Lúc này, họ không còn nhút nhát nữa, mà đã có một tinh thần chiến đấu cao ngút trời.

Có thể nói, chỉ cần Lâm Hiên ra lệnh, họ sẽ lập tức xông ra ngoài chiến đấu với hung thú.

Tuy nhiên lúc này, do mãnh thú bên ngoài thành trì không hành động, tất cả đều yên lặng đứng đó, nên họ sẽ không thực sự xông ra.

Dù sao, đó là mệnh lệnh của Lâm Hiên.

Họ có thể chiến đấu với dã thú hung mãnh, nhưng không thể bỏ qua mệnh lệnh của Lâm Hiên.

Họ phải nghe lời Lâm Hiên, nên chỉ có thể nhìn chằm chằm vào những dã thú hung mãnh bên ngoài.

Những dã thú hung mãnh bên ngoài lần lượt yên tĩnh đứng đó, như thể đang ngủ.

Thực tế, những hung thú đó lúc này thật sự đang ngủ say, bởi vì tất cả chúng đều đã bị Hiên Viên kéo vào giấc mơ từ lâu rồi.

Kéo những dã thú hung mãnh này vào giấc mơ, cũng là để tạo ra một trận chiến tráng lệ cho chúng trong giấc mơ.

Đó là một trận chiến vĩ đại ở bí cảnh, trong trận chiến bí cảnh này, chúng đã chịu tổn thất nặng nề.

Cứ như kiểu để tích lũy kinh nghiệm.

Hai vị thần, Hung Liệt Chi Kiều và Hung Liệt, đã dẫn dắt chúng

tiến vào một bí cảnh mới được phát hiện.

Trong bí cảnh đó, có vô số bảo tàng, vô số báu vật.

Ngay khi chúng đang vui mừng chuẩn bị kéo tất cả những báu vật này về, đột nhiên kinh ngạc phát hiện ra rằng, trong bí cảnh này, không chỉ có vô số báu vật, mà còn có vô số thổ dân.

Những thổ dân mãnh thú này vô cùng cường đại.

Ít nhất so với những linh thể đồng cấp, chúng không hề kém cạnh.

Mặc dù những thổ dân này đa số chỉ ở cảnh giới Thần Cảnh và Thần Phong, nhưng chúng đã gây ra rắc rối lớn.

Đương nhiên, nếu lúc này hai điều kiện Thần Kiều đều được tung ra cùng lúc, tình hình sẽ khác.

Thực tế, lúc đó, Hung Mãnh Lam Kiều và Hung Mãnh Mạn Cung Liệt cũng đã ra tay trực tiếp, nhưng họ cho rằng đây là một cơ hội tốt để huấn luyện, vì vậy đã để những dã thú hung mãnh này và thổ dân bí cảnh phát động chiến tranh.

Trong kế hoạch, đó là một cuộc huấn luyện thực tế, nhưng kết quả cuối cùng là họ buộc phải dùng vũ lực giết chết tất cả thổ dân, bởi vì những thổ dân này đã thể hiện sức chiến đấu quá mạnh mẽ.

Sau khi giết chết tất cả thổ dân trên bí cảnh, những bảo vật trên bí cảnh đã thuộc về riêng họ.

Khi họ chuẩn bị tìm kiếm lõi bí cảnh, một sự cố bất ngờ lại xảy ra.

Bởi vì lúc đó, toàn bộ bí cảnh đột nhiên bắt đầu sụp đổ, vì đã không còn thổ dân.

May mắn thay, sự sụp đổ của mặt đất không diễn ra ngay lập tức, vì vậy họ có một chút thời gian để thoát khỏi vùng đất sắp sụp đổ.

Họ xông ra khỏi thế giới bí mật sắp bị hủy diệt, sau đó chứng kiến sự hủy diệt của thế giới bí mật.

Đương nhiên, những bảo vật mà những người đó từng kỳ vọng đều bị hủy diệt cùng với họ.

Những người đã chết trong bí cảnh đó, nhưng không thể mang xác về chôn cất.

Đối với họ, đó chắc chắn là một trận chiến thất bại.

Tuy là một trận chiến thất bại, nhưng trong trận chiến đó đã giết chết tất cả các thổ dân bí cảnh, và sự hy sinh lúc đó không lớn.

Nhưng bất kể trận chiến thế nào, mục đích chính đều là để thu lợi.

Hiển nhiên, trong trận chiến này, họ không thu được bất kỳ lợi ích nào.

Bởi vì thế giới bí mật đã bị phá hủy, mọi thứ đều biến mất theo sự hủy diệt.

Dù thắng hay thua trong trận chiến đó, dù thừa nhận hay không, có một điều chắc chắn.

Đó là hành động lần này đã thất bại, hàng vạn người Thần Cảnh đã chết, nhưng không thu được gì, vì vậy có thể coi đây là một hành động thất bại.

Khi họ được giải thoát khỏi 'giấc mơ' về mảnh đất đó, Lâm Hiên đã thay đổi đại trận bảo vệ.

Lúc đó, trong mắt những dã thú hung mãnh, đó giống như một thế giới đất đai bị hủy diệt.

Vì thế, bất kể là Hung Lam Kiều hay những hung thú Thần Cảnh, họ không nhìn ra điều gì bất ổn.

Dù sao, cả một quần thể có thể đối phó với người bảo vệ Thần

Môn Cảnh.

Chương 1095

Liệu có thể chỉ xem 'Thần Báo Kinh' và 'Thần Báo Kinh' không?

Vì vậy, những chiến sĩ bên trong bức tường sân viện kinh ngạc nhìn những dã thú hung mãnh kia.

Trong mắt họ, những dã thú hung mãnh đó nhìn chằm chằm về phía họ, rồi quay lưng bỏ đi.

Nhìn những dã thú hung mãnh đang rời đi, những chiến sĩ còn sống sót bắt đầu hưng phấn, bởi vì trận chiến này đối với họ là một chiến thắng.

Mặc dù có gần nghìn người chết trong trận chiến này, nhưng đối với một cuộc chiến quy mô như vậy, chỉ có vài nghìn người tử vong, đây chắc chắn là một chiến thắng vĩ đại đáng tự hào.

Đúng là một chiến thắng đáng tự hào, bởi vì lúc này bên ngoài tường thành có hàng vạn thi thể hung thú.

Những thi thể đó và dược liệu thực vật, cũng được dùng để tinh luyện và luyện kim.

Trong trận chiến, lẽ ra là một hành động săn bắn, nhưng đơn giản đó là một chiến thắng khó tưởng tượng nổi.

Dù sao, một khi chạm trán, những dã thú hung mãnh đều ở trạng thái Thần Cảnh Dương, thậm chí còn có hai Thần Kiều Cảnh.

Đương nhiên, họ cũng hiểu rõ một điều, đó là mặc dù lần này họ thực sự đã thắng, nhưng bản thân họ không có đủ thực lực để đối kháng với những dã thú hung mãnh đó.

Lúc này, họ có chút tự biết mình.

Hiển nhiên họ biết một điều, đó là Lâm Hiên nhất định đã ra tay trong bóng tối.

Bởi vì nếu không có Hiên Viên Đế bắn lén ban đêm, thì chắc chắn không thể đối phó với hai hung thú cấp Thần Chi Kiều.

Không còn cách nào khác, nhưng hai con dã thú hung mãnh trên Thần Chi Kiều cũng đủ sức giết chết tất cả mọi người rồi.

Nhưng dù sao, sau một trận đại thắng, họ bắt đầu reo hò khi đối mặt với việc những dã thú hung mãnh kia đã rời đi.

Bởi vì dù thế nào đi nữa, đây là một chiến thắng.

Lúc này, đột nhiên xuất hiện một vùng biển rộng lớn.

Vùng biển rộng lớn này bao phủ toàn bộ bầu trời một cách nhanh chóng nhất có thể, không ai cảm thấy kỳ lạ.

Bởi vì lúc này đã là đỉnh phong Thần Cảnh, nên việc có một tu luyện giả nào đó đột nhập vào Thần Cảnh là quá đỗi bình thường.

Mặc dù cảnh tượng thiên địa nguyện cảnh biến thành trạng thái Thần Cảnh Dương có vẻ hơi lớn, nhưng vẫn nằm trong phạm vi chấp nhận được.

Bởi vì rõ ràng biết có một Ma Đầu Thị Đội đang giám sát, nên dù phát triển đến mức nào, cũng không thể uy hiếp Ma Đầu Thị Đội.

Dù sao, nằm dưới giường, để người khác ngủ ngon.

Ngay cả khi không cho phép một người nào đó uy hiếp hàng xóm, thì toàn bộ đội ngũ ma chủng đương nhiên cũng vậy.

Nếu sự phát triển của hắn không đủ mạnh, thì toàn bộ đội ngũ ma chủng có lẽ sẽ không chú ý.

Nhưng nếu thực sự phát triển đến một trình độ nhất định, chắc chắn sẽ bị Ma tộc áp chế, như đội Bạo Liệt Tinh Tri Chu đã bị hủy

diệt cách đây vài trăm năm.

Mặc dù nguyên nhân là do tranh chấp quyền sở hữu một bí địa, nhưng khả năng lớn hơn là Ma tộc đã cảm nhận được sự uy hiếp từ đội Tinh Chu, và đã tạo ra cớ để ra tay.

Dù sao, đội Bạo Liệt Tinh Tri Chu lúc đó đã phát triển đủ mạnh.

Đây chỉ là phỏng đoán về những xung đột này, đương nhiên không hiểu rõ tình hình cụ thể.

Lời nói "Linh linh linh" vừa dứt, Chu Nhận gật đầu nói: "Ta phải đi rồi, làm tốt mọi chuyện, ta sẽ không bạc đãi ngươi đâu." Lời nói vừa dứt, hắn phá vỡ không gian, trực tiếp biến mất trong đội Hỏa Diễm, chỉ để lại những câu hỏi.

Hoang ngôn từ trước đến nay không tin vào Lâm Hiên.

Dù sao, Lâm Hiên mang lại cho hắn một cảm giác, một đội ngũ con người Thần Hải Cảnh.

Cảm giác đó thực sự quá chân thực.

Một đội ngũ con người chân chính đang ở đỉnh phong Thần Hải.

Sẽ có quỷ sao?

Nếu thật sự là ma quỷ, thì đó có thể không phải là cường giả của bất kỳ đội ngũ nào.

Trong vô số sinh mệnh đã chết ở cấm địa, số lượng Thần Hải Cảnh thực ra rất ít, số lượng Thần Hải Cảnh trong đội ngũ nhân loại lại càng ít hơn.

Trong đó đa số đều là cường giả bách chiến kinh nghiệm, thậm chí là đỉnh phong bách chiến.

Dù sao, ai cũng biết, việc kế thừa có thể đạt được trong cấm địa, và sau khi kế thừa có thể trở thành cấm địa.

Còn việc sống ở Thần Hải Cảnh, thông thường không thể tiến vào cấm địa.

Chương 1096

Dù sao, ngay cả khi may mắn có được di sản, cũng chỉ sẽ trở thành Thần Kỷ Cảnh, nhưng ngay cả khi trở thành Thần Kỷ Cảnh, cũng không thể đột phá cấm địa để rời khỏi cấm địa.

Tức là, chỉ khi đẩy cửa thành công trong cấm địa để trở thành Thần Môn Cảnh, mới có thể bước ra khỏi cấm địa.

Nếu không, sẽ không có cơ hội rời đi.

Trong tình huống này, thông thường, Thần Hải Cảnh sẽ rơi vào cấm địa, dẫn đến Thần Kỷ Cảnh chết ở cấm địa cao hơn nhiều so với Thần Hải Cảnh.

Trong tình huống này, ngay cả khi oán hận biến thành ác ma, cũng nên ở trạng thái Thần Kiều Cảnh, thậm chí đỉnh phong Thần Kiều Cảnh.

Nhưng hiện tại chỉ có một đỉnh phong Thần Hải Cảnh, một nhân loại, dù thế nào cũng không thể.

Mặc dù kỳ lạ, nhưng không có gì, bởi vì toàn bộ Đao Phong đều không được cho biết.

Hiện tại không có Phiêu Miểu Châu, nên ngay cả khi tiến vào cấm địa, cũng không thể vào được.

Còn về Phiêu Miểu Châu ban đầu, khi rời khỏi cấm địa, hắn phát hiện nó đã trở về cấm địa và biến mất.

Phiêu Miểu Châu không hề bị mang ra khỏi cấm địa vì một lý do nào đó.

Ngay khoảnh khắc rời khỏi cấm địa, Phiêu Miểu Châu đã ở lại cấm địa.

Vì vậy, ngay cả bây giờ, hắn cũng không biết Phiêu Miểu Châu có thể giúp ngăn cản nỗi oán hận hay không.

Căn bản không ngăn cản, mà là hấp thụ oán hận, nên đương nhiên không thể mang oán hận ra ngoài.

Dù sao, oán hận đối với loại oán hận bên trong cấm khu là vô cùng quan trọng.

Phiêu Miểu Châu là vật mà toàn bộ Ma Đội luyện chế ra.

Phiêu Miểu Châu chỉ cho phép người ta hành động trong cấm địa, nhưng không cho phép bất kỳ ai mang oán hận ra ngoài.

Sau khi bị mang ra khỏi cấm địa, oán hận sẽ là dưỡng chất của oán hận.

Làm chuyện như vậy chắc chắn là không thể.

Vì vậy, mặc dù Phiêu Miểu Châu sẽ hấp thụ một lượng lớn oán niệm trong cấm địa, giúp cường giả và kẻ yếu có thể đi lại trong cấm địa, nhưng rõ ràng, oán niệm không thể mang ra khỏi cấm địa!

Vì vậy, khi Uy Liệt rời khỏi cấm địa, Phiêu Miểu Châu đã trở về cấm địa, sau đó giải phóng tất cả oán niệm đã thu thập.

Đúng lúc này, đột nhiên Uy Kháo đi đến nói: "Lão gia tử, gần đây ta đã phát hiện ra một chuyện." Tiếp đó, Hung Mãnh Kháo Kiều và Hung Mãnh Ngô Kháo kể lại những chuyện đã gặp trước đó.

Đương nhiên, Hung Mãnh Ngô Kháo không biết đã gặp phải điều gì, nhưng Hung Mãnh Kháo Kiều đã từng dẫn theo mấy chục vạn người Thần Hải Cảnh xuất chinh, sau đó đã có mấy nghìn người tử thương!

Về việc không nên gây ra một bí địa, rồi ở bí địa đó chiến đấu, hắn không biết.

Kháo Kiều nghe xong không khỏi nhíu mày.

Sau đó, hắn quyết định đi tìm Mãnh Kháo Kiều, hỏi xem đã xảy ra chuyện gì.

Đối với sự hung hãn của Kháo Kiều và những người khác, lúc này hắn cũng vô cùng căng thẳng.

Dù sao, đó là một hành động thất bại!

Còn về những gì xảy ra trong đội Hỏa Diễm, Lâm Hiên đương nhiên không biết.

Lâm Hiên vẫn luôn đợi trong cấm địa, chỉ muốn biết liệu những vị Thiên Thần đại lão kia có tiến vào cấm địa hay không.

Nếu không tiến vào cấm khu, thì đã đến lúc hành động rồi.

Đương nhiên, việc biết liệu những thần thức kia có tiến vào hay không là một việc vô cùng khó khăn, vì vậy Lâm Hiên đã thử nghiệm suốt một đêm.

Hắn dẫn một đội người đến cấm địa, để xây cầu, xem những kẻ này xuất hiện có thấy được ai không, và chỉ chọn ai.

Dù sao, đó chẳng khác nào một cuộc thử nghiệm, có lẽ sẽ phải hy sinh.

Cuối cùng, Lâm Hiên đã tìm thấy Nam Cung Lượng ở thôn Nam Cung Kiều.

Khi Nam Cung Lượng nghe Lâm Hiên muốn dẫn mình đi đột phá 'Thần Báo Kinh', hắn vô cùng kích động, bởi vì ai cũng biết, ở vùng hoang dã này không thể đột phá thành tựu Thần Kiều.

Nhưng hiện tại Lâm Hiên sẽ dẫn hắn đến Đại Kiều, nên đương nhiên hắn lựa chọn tin tưởng.

Dù sao, Lâm Hiên trong lòng hắn đã giống như một vị Thượng Đế

tồn tại.

Chỉ cần Lâm Hiên nói, chắc chắn là thật, huống chi hắn đã nhìn thấy ba Thần Kiều của Tiền Vĩ Ân.

Sau đó, Lâm Hiên trước tiên đưa Nam Cung Lượng vào Thế Giới Di Động, rồi trực tiếp tiến vào cấm địa.

Chương 1097

Khi Nam Cung Lượng bước ra khỏi Thế Giới Di Động trong cấm địa, hắn không khỏi kinh ngạc lớn, kinh hãi hỏi: "Đây là đâu?" Lâm Hiên nhàn nhạt đáp: "Cấm địa Bạo Y Lĩnh." Một khung cảnh quen thuộc.

Khi Nam Cung Lượng nghe nói đó là cấm địa Bạo Y Lĩnh, hắn lập tức kinh ngạc lớn.

Hiển nhiên, hắn biết rõ nơi đó là loại địa phương nào.

Dù sao, đó là một cấm khu.

Ngay cả đối với cường giả Thần Kiều Cảnh, cấm địa này cũng không thể tùy tiện ra vào, nhưng hiện tại Lâm Hiên lại dẫn hắn vào.

Lúc này, kinh ngạc là điều bình thường, nhưng không phải là kinh ngạc vì điều bất thường thực sự.

Hắn lập tức kinh hãi hỏi: "Tông chủ, đây là cấm địa Bạo Liệt Hạng Quyến, từng là đại bản doanh của đội Bạo Liệt Tri Chu Gia?" Rõ ràng, ai cũng biết cấm địa này, nó không phải là bí mật.

Chỉ cần biết sự tồn tại của cấm địa, dường như ai cũng biết cấm địa được hình thành như thế nào.

Lâm Hiên gật đầu nói: "Đúng, chính là nơi này!" Nam Cung Lượng không khỏi lại kinh ngạc hỏi: "Vậy, Tông chủ, chúng ta đến nơi này làm gì?" Mặc dù Nam Cung Lượng là đỉnh phong Thần Báo Cảnh, nhưng rõ ràng thời gian hắn trở thành đỉnh phong Thần Báo Cảnh không lâu, nên sẽ không giống như Tiền Vĩ Ân lúc trước, tìm kiếm hy vọng từ 'Thần Báo Cảnh' để lên 'Thần Kiều Cảnh'!

Lúc này, Nam Cung Lượng bị một phen kinh hãi.

Mặc dù không biết những oán khuất này là gì, nhưng có một điều chắc chắn, đó là những oán khuất đó ảnh hưởng đến hắn.

Hắn nghĩ rằng mình đã thành công xây cầu, đó là một điều chắc chắn, nhưng ngay lúc đó, những oán hận đó đã khiến hắn dao động.

Lúc này, hắn quên mất đang ở đâu, một cách khó hiểu lại có ý niệm phẫn nộ và sát nhân.

Nhưng chút lý trí cuối cùng đã nói cho Nam Cung Lượng biết, hắn không thể bị thứ này khống chế, vì vậy hắn cố gắng giữ vững chút lý trí cuối cùng.

Đáng tiếc, hắn dù sao cũng chỉ là đỉnh phong Thần Hải Cảnh, mặc dù tâm thái của hắn cũng đã được nâng cao, có thể đáp ứng việc nâng cấp Thần Kiều.

Tuy nhiên, không thể đạt được trạng thái tinh thần hoàn chỉnh.

Dù sao, hiếm có ai có thể đạt được trạng thái tinh thần hoàn toàn.

Ít nhất là Nam Cung Lượng chưa làm được điều đó.

Vì vậy, dưới ảnh hưởng của loại oán hận này, căn bản không cần bao lâu, chỉ cần vài phút là hắn đã hoàn toàn sụp đổ.

Ngay khi Nam Cung Lượng nghĩ rằng mình sắp chết, ngay khi hắn định từ bỏ, đột nhiên cảm thấy oán hận xung quanh biến mất.

Đương nhiên, chắc chắn không phải thật sự biến mất, mà là bị hấp thụ.

Lúc này, Nam Cung Lượng mới nhìn thấy người đã hấp thụ những oán hận đó.

Không nghi ngờ gì nữa, đó chính là đội trưởng của hắn.

Trước đó, hắn tin Lâm Hiên thực sự có thể giúp hắn bước lên Thần Kiều, nhưng bây giờ hắn mới biết ý nghĩ của mình ngây thơ đến

mức nào.

Dù sao, trong cấm địa này, oán hận là vô tận.

Dưới những oán hận này, muốn trở thành Thần Kiều Cảnh đối với hắn thực sự là quá khó khăn.

Nhưng trước khi hắn từ bỏ, Lâm Hiên đã ra tay.

Dùng sự thật nói cho Nam Cung Lượng biết, hắn sẽ thành công xây cầu, và bằng cách đó mới có thể thực sự thành công xây cầu.

Lúc này, trong lòng Nam Cung Lượng mới xuất hiện một tia kỳ lạ, đó là, Lâm Hiên đã làm điều đó, nhưng loại nghi ngờ này chỉ xuất hiện trong chốc lát.

Sau đó, hắn dồn tất cả sức lực vào việc xây cầu.

Dù sao, xây cầu bây giờ là điều quan trọng nhất đối với hắn.

Khi Nam Cung Lượng bước lên Thần Kiều, toàn bộ cấm địa tràn ngập ảo ảnh do Thần Kiều tạo ra.

Khoảnh khắc nhìn thấy ảo ảnh đó, những người trong cấm địa đều lần lượt hưng phấn!

Bởi vì cảnh tượng này quá quen thuộc, mười mấy ngày trước, trong cấm địa này đã có ba trận đột phá thành công.

Bây giờ lại bắt đầu rồi.

Đương nhiên, nếu chỉ có một người vượt qua cấm khu, chắc chắn không đủ để khiến họ hưng phấn đến vậy.

Dù sao, chỉ một Thần Kiều Cảnh của nhân loại, không những không mang lại lợi ích gì cho họ, mà thậm chí còn có thể dẫn đến một số sự cố.

Nhưng chỉ có một lý do duy nhất khiến họ hưng phấn đến vậy, đó

là họ đều biết Uy Liệt đã rời khỏi cấm địa.

Họ biết lợi ích của việc rời khỏi cấm địa.

Chương 1098

Dù sao, rời khỏi cấm địa là sức mạnh vĩ đại của Thượng Đế.

Trong cấm địa, nếu không lo lắng, đó là điều không thể.

Vì vậy, mặc dù Tri Chu đã thoát ra khỏi cấm địa từ lâu rồi, nhưng vẫn chưa bắt đầu.

Nhưng dù thế nào đi nữa, họ bị những vị thần đó chú ý, chính vì việc tiến vào cấm địa có một lỗ hổng lớn, ai cũng nghĩ rằng sau khi tiến vào sẽ không có kế thừa.

Hiện tại, khi họ rời khỏi cấm địa, dù có sự khác biệt, dường như đã giải thích được vì sao trong cấm địa có một sự khác biệt lớn, những chuyện này sẽ không xảy ra.

Hiện tại, chỉ cần họ rời khỏi cấm địa, sẽ không nhanh chóng.

Có Thần Kiều Cảnh của nhân loại, có giống như ta không?

Không bao lâu nữa, cường giả Thần Kiều Cảnh sẽ truyền thừa để trở thành Thần Môn Cảnh sao?

Mặc dù ai cũng không biết khi nào di sản sẽ xuất hiện, ngay cả khi xuất hiện, ai có thể nhận được?

Nhưng có một điều chắc chắn, đó là chỉ cần có di sản, nghĩa là có cơ hội nhận được.

Không sai.

Chỉ cần có một chút cơ hội, dù thế nào cũng có hy vọng, nhưng nếu căn bản không tồn tại, căn bản sẽ không xuất hiện, thì căn bản không có cơ hội.

Trong tình huống này, làm sao có thể không hưng phấn được chứ?

Đương nhiên, từng người một, những tráng sĩ bách chiến kinh nghiệm đều đang xây cầu trên Thần Kiều của Nam Cung Lượng.

Mặc dù Tiền Vĩ Ân cũng từng xây cầu trên Thần Kiều, nhưng ngay cả khi đứng sang một bên, cũng sẽ không nhận được bất kỳ lợi ích nào, thậm chí những oán khuất hỗn tạp kia cũng có thể bị ảnh hưởng.

Nhưng nếu lúc này không chú ý, điều đó là không thể.

Dù sao, hãy xem có cơ hội nào để nhận được Thần Kiều của nhân loại hay không.

Nếu ta bắn giết những người vừa mới thành công xây cầu của nhân loại, thì đó chỉ là một kẻ tham lam, nhưng tình hình bây giờ khác rồi.

Hiện tại, họ tìm kiếm những người vừa mới thành công xây cầu của nhân loại.

Chỉ có một lý do duy nhất, đó là muốn biết làm thế nào để dẫn đến Thần Kiều.

Thật sự chỉ dựa vào tu luyện, mà có được trong cấm địa sao?

Nếu là trường hợp đầu, thì không ai có được, nhưng nếu là trường hợp sau, thì vấn đề đó lớn rồi!

Nam Cung Lượng ở đó chuyên tâm xây cầu.

Mặc dù hiện tại đã xây được Thần Kiều, nhưng điều đó không có nghĩa là hắn đã thành công xây dựng được cây cầu.

Thực tế, đó chỉ là sự khởi đầu, vẫn còn một khoảng cách nhất định để đạt được thành công thực sự.

Tức là, trong một khoảng thời gian ngắn, Đại Kiều của Nam Cung Lượng vẫn có khả năng bị gián đoạn, thậm chí có nguy hiểm nhất

định, vì vậy Nam Cung Lượng phải tập trung tinh thần.

Nhưng hắn thực sự may mắn, bởi vì lúc này, Nam Cung Lượng chỉ cần tập trung vào việc xây cầu, điều đó không phải là chuyện tốt cho mỗi người.

Đặc biệt là trong cấm địa, trong mắt người bình thường, trong cấm địa dẫn đến Thần Kiều, không có sự xui xẻo tuyệt đối như vậy, đừng để hung thú quấy nhiễu, v.v.

Chỉ cần vô số oán hận đó cũng đủ để giết chết hắn rồi, nhưng hiện tại Nam Cung Lượng may mắn, bởi vì bên cạnh hắn có Lâm Hiên giúp bảo vệ con đường.

Tất cả oán hận đều bị Lâm Hiên hấp thụ.

Đương nhiên, đó chỉ là hấp thụ tạm thời.

Đương nhiên, Lâm Hiên cũng có thể giải phóng những oán hận trong không gian mộng mà hắn đã thu thập suốt một đêm dài.

Đương nhiên, hắn không biết những oán hận này thực tế là dưỡng liệu của oán hận, nhưng có một điều chắc chắn.

Đó là, nếu oán hận trong cấm địa thực sự bị hấp thụ quá nhiều, thì trong cấm địa này sẽ không còn oán hận nữa.

Nếu Lâm Hiên thực sự làm được điều đó, thì mấy đội ngũ trong 'Bạo Liệt Y Lĩnh' đều sẽ cảm ơn hắn, nhưng điều đó là vô dụng.

Bởi vì ngay cả khi những kẻ đó có cảm ơn Lâm Hiên đến mấy, họ cũng sẽ coi hắn như thức ăn.

Vì vậy, ngay cả lúc đó, Lâm Hiên cũng không thể xây cầu ở thế giới bên ngoài.

Vì những dã thú hung mãnh kia dù thế nào cũng không thể tiếp cận đội ngũ nhân loại, đương nhiên, cũng không thể làm những chuyện

như vậy, bởi vì Lâm Hiên có thể xây cầu trong cấm địa này.

Tốc độ Nam Cung Lượng xây cầu rất nhanh, nhưng đồng thời, tốc độ của những dã thú hung mãnh kia cũng không hề chậm.